УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО

Неделни беседи

Част 5 от 5

1939 – 1944

Словото, предадено чрез Учителя, е достигнало до наши дни благодарение на стенографските записи на беседите, които той е изнасял пред аудитории от различен тип. Всички, които ценим тези боговдъхновени текстове сме благодарни на братята и сестрите, които са ги записвали, пазили и издавали през годините.

Настоящето електронно издание включва Неделните беседи и е разделено на 5 части, включващи по няколко години.

Текстовете, поместени в изданието, са взети от съществуващи вече издания на беседите на хартиен и електронен носител, а при наличие на повече от едно издание на дадени беседи, сме се стремели да изберем по-близкото до първоизточника. Приложена е съвременната българска граматика, но оригиналният изказ и речников състав е запазен.

Проектът по издаване на беседите на Учителя като електронни книги е доброволчески и по него работим с разбирането, че Словото е безплатно. Нека то бъде достъпна храна за всички, които искат да използват технологичните предимства на е-книгите. Ще сме благодарни на всякакъв тип обратна връзка от вас, особено за открити грешки или идеи за подобряване. Очакваме ви на ebooks@friendsoftherainbow.net

Актуалните версии на беседите на Учителя във формат за електронни книги са налични на адрес friendsoftherainbow.net/node/1000

02.09.2018

От съставителите

СЪДЪРЖАНИЕ:

XXV СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1939-1940)

ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ

“Добрата молитва”
“Ще се развеселя”

Сега ще се спра само върху един стих: “Пътят на праведния е път на зазоряване.”

“Духът Божи”

Противоречия съществуват в природата, но противоречия съществуват и в човешкия живот. Както и да си обяснявате противоречията, те си остават противоречия. Учените обясняват причината за явленията, които стават в природата. Например, астрономите обясняват явяването на някоя нова звезда по следния начин. Те дават особена теория за тази звезда. Те казват, че някога, в далечното минало, може би преди милиони години още, някой стар свят се е запалил, че и досега още продължава пожарът. При това, този свят е толкова далеч от нас, че на небето ние го виждаме във вид на звезда. Като гледаме звездата, ние се радваме, че е светла, че се е явила нова звезда, но горко на онези, дето е светнала звездата. Там всичко се е обърнало на газ.

Всякога, когато някои противоречия засегнат нашия живот, ние веднага се питаме защо стават тия работи. Ако хлябът би попитал гладния защо го яде, какво ще му отговори? Той ще му каже: “Аз те ям, защото съм гладен. Аз те ям, защото те обичам. Аз те обичам толкова много, че без тебе не мога да живея. За да живея аз, ти трябва да влезеш в мене.” Ако водата пита жадния защо я пие, какво ще каже той? Той ще каже: “Аз те пия, защото те обичам. Без тебе не мога да живея. Ти непременно трябва да влезеш в мене да свършиш една работа.” Ако питате човека защо носът му е толкова къс, какво ще ви отговори? Ако зададете този въпрос на един обикновен човек, какво

ще ви отговори? Той ще каже: "Така ми го е дал Господ." Защо Господ му е дал къс нос? Защото е видял, че дълъг нос не му трябва. Ако има дълъг нос, той няма да знае как да го употребява. Обаче, научно може да се даде друг отговор. Носът на този човек е къс, защото миналите поколения не са мислили много, вследствие на което носът на този човек е останал къс. Носът му е останал малък, защото малко светлина е влизала в ума му, малки идеи е имал. Онзи, в ума на когото е влизала повече светлина, той имал повече идеи и носът му е станал по-голям. Защо ухото на един човек е малко? Защото е бил скържав*, защото не е слушал какво му се говори, защото не е обръщал внимание на нещата. Колко големи трябва да бъдат ушите на човека: като заешките ли, като на заека? Който иска да бъде философ, той трябва да има дълги уши, като на заека. Защо ушите на заека са станали толкова дълги? Понеже той се е вслушвал в най-слабото шумолене на вятъра, към ушите му е прииждала повече кръв, затова те са станали дълги.

Сега, като говоря за заека, някои казват: "Няма какво да се занимавам със заека, проста работа е той. Заешка работа!" Казвам: Колко с по-прости работи се занимаваме от заека! Има някои братя и сестри, които минават за учени, а току виждаш, че се занимават с дребни работи: какви били покривките на тази или на онази, че имало прах по тях, че не турили килимите си дето трябва и т.н. От нищо нещо, погледнеш - цял картечен огън се отворил. Че вие защо тупате килима? За да излезе прахът навън. Не знаете ли, че като ги тупате, прахът влиза във вашите дробове и си създавате големи неприятности? Вие не сте от много учените. Някоя сестра, която минава за учена, учи слугинята си как да мете стаите. Тя не подозира, че като мете стаите, дига се голям прах, който не може да излезе навън, но остава по мебелите, из цялата стая и тогава вие дишате този прах. Частиците от праха се разпространяват из цялото пространство, правят раздори помежду си и вие като дишате този въздух, казвате, че нещо ви задушава.

Вие казвате, че в живота има сериозни работи. Метенето сериозна работа ли е? Каква нужда има в метенето? Според мене сериозна работа е, като се родиш и израснеш, да прегледаш и да изучиш ухото си, защото от ухото ти зависи твоето щастие. Погледни носа си, погледни устата си, защото от тях зависи твоето бъдеще. Погледни ръцете и краката си, погледни пръстите си. Всичко това определя твоето бъдеще. Като погледнеш на ръцете, на краката, на носа, на устата, на ушите си, ти ще знаеш щастлив ли ще бъдеш или нещастен.

Българите имат един обичай. Когато отиват да сгледват някоя мома, те не ѝ казват изведнъж, нито на родителите, защо са дошли, но постъпват с политика. Обикновено в такива случаи изпращат две стари жени или една стара жена и един стар мъж, да сватосват. Най напред те казват на родителите на момата: "Дойдохме да ви видим, да ви кажем, че сте се прочули. Всички говорят за вас. И ние искаме да научим нещо от вас. Пък особено са се прочули вашите дъщери и синове. Те били особено възпитани. И ние искаме да видим нещо ново от младото поколение." След това старият мъж ще се приближи към огнището, ще вземе дилафа и ще почне да рови огъня: "Пък и огнището ви е особено, като камина." Така ще дохождат те два-три пъти, все отдалеч ще загатват, докато най-после се решат да кажат защо са дошли. Тогава родителите на момата ще отговорят: "Ние не можем да ви дадем дума. Нали знаете какви са новите времена. Ако момата се съгласи, тя ще си каже. Ние не можем и не искаме да я насилваме." Човек трябва да бъде физиогномист, за да познае дали младата мома ще се съгласи. Тя прави особено движение, по което може да се познае съгласна ли е или не. Ако не е съгласна, тя маха леко с ръката си, с което иска да каже: "Тази работа няма да стане." За да се съгласи или не, и младата мома си има свои съображения. Казват, че всяко нещо си има своите причини. Да, всяко нещо има свои причини, при това причините са разумни.

Сега ние разглеждаме разумните явления, защото има явления, които са произволни. Тия произволни явления нямат нищо общо с нас. Те нямат никакво отношение към нас. Много от съвременните хора са нещастни по единствената причина, че спят повече отколкото трябва. Други пък са нещастни по причина на това, че спят по-малко отколкото трябва. Едни хора са нещастни, че почиват повече отколкото трябва. Други пък не почиват колкото трябва. Вследствие на това в живота има много противоречия. Вземете, например, войната, която е едно противоречие. Едно време, когато хората не са били учени, са се били по един начин. Днес, когато хората са по-учени, се бият по друг начин, с модерни оръдия. Онези, които са ходили в Африка, срещали са из горите маймуната горила и са забелязвали, че като види хора, тя започва да се бие в гърдите. Какво иска да каже с това? Ще спечели ли нещо, като се бие в гърдите? Тя иска да каже: "Като приятел ли идваш тук или като враг?" Тя казва: "Ако идеш като враг, ще знаеш, че аз съм готова. Ние знаем как да плащаме на нашите врагове." Тя още в началото предупреждава човека. Силни са горилите. Ако горилата хване една пушка, тя ще я огъне.

Сега, като говоря за войната, знаете ли какво представя една модерна съвременна война? Казвате, че човек е силен. Но знаете ли каква е неговата сила с тия модерни, нови военни аероплани? Едно време хората искаха да хвъркат. Научиха се вече да хвъркат, но заедно с това носят и нещастие за човечеството. Знаете ли къде е нещастието на тия аероплани? Нещастието им седи в това, че тия птици са женски. Ако сегашните аероплани бяха мъжки, нямаше да създават никакви нещастия на хората. Те щяха да бъдат като петли, да кукуригат само. Петелът пее, когато съмва, затова го считат, че носи щастие. Който иска да бъде щастлив, той трябва да има поне един петел. Горко на хората, ако кокошките започнат да пеят. Тъй щото, сегашните аероплани са женски, те снасят големи яйца. Едно време яйцата на птиците бяха малки. Най-големи бяха яйцата на камилската

птица и се считаха за много големи. Сега обаче яйцата на аеропланите са извънредно големи. Те са големи от двеста-триста, до четири-пет хиляди килограма тежест. Измъти ли се едно от тия яйца, големи нещастия причиняват.

Защо трябва сега хората да спущат тия свои яйца отгоре? Защо трябва да спущат тия бомби от височините? Някъде се скарали двама държавни глави. Нека те сами разрешат въпроса, без да взима участие и мирното население. Трябва ли за този спор на тия двама души да се хвърлят бомби всред мирното население? В старо време е имало два начина за разрешаване на въпросите. Когато е ставало война, докато още хората не са били много културни, всички са се биели, всички са взимали участие. Когато станали по-културни, тогава оставали да се бият само двамата държавни глави. И след като единият от тях побеждавал, другите се подчинявали на съдбата. Когато двама царе или държавните глави се бият, това наричат "неутралитет". А когато народите се бият един с друг, това наричат "война". Във войната всички хора взимат участие. Питам: Кое е по-право, царете само да се бият или всички хора да взимат участие?

Война става и в нашето тяло. Всяко възбуждане, всеки гняв не е нищо друго освен война. Знаете ли колко милиона клетки стават жертва при едно сърдене или при един гняв? Някой път по петстотин-шестстотин милиона клетки стават жертва, а по някой път и по няколко милиарда. Ето защо, като знаете това, вие не трябва да се сърдите. При една война в тялото се унищожават множество здрави, разумни клетки. След това човек се чувствува отслабнал, разорен и си казва: "Защо ми трябваше да водя тази война? Защо ми трябваше да направя такава щета на тялото си?" И най-силните хора съжаляват, че са направили една лоша постъпка. Лоша постъпка е тази, в която има повече разходи, а по-малко придобивки. Средствата, с които днес си служат във войните, са така разрушителни, че всички народи могат да се омаломощят. Сегашните войни се придружават с големи загуби. Ако днес стават войни между образованите народи, те

ще обезличат всичко, каквото културата е придобила. От тия войни всички народи ще се омаломощят.

Съвременните хора още не са готови да предотвратят войната. Ако разумните хора бяха готови, много нещо щяха да направят. Ако религиозните хора бяха на мястото си и разбираха законите, те щяха да предотвратят войната. Те оставят всичко на Господа вън от себе си, Той да разрешава въпросите. Те казват: “Господ може да предотврати войната.” Това е вярно, но Бог е вън и вътре в нас. Ако поставим въпроса научно, казваме: Бог е над всичко и във всичко. Той е над всичко извън нас и над всичко вътре в нас. Бог, Който е над нас, всеки един от нас трябва да Му съобщава как стоят работите. Всеки човек трябва да бъде очи, уши, уста за Бога, да Му казва какво ще стане. Тогава Бог ще вземе предохранителни мерки. А сега вие казвате: “Бог знае какво ще стане и какво трябва да прави.” Защо задавате въпроса, Господ не знае ли? Коя е причината за това? Това, което Господ знае, и ние трябва да го учим, да знаем. Бог знае как ще станат работите, но и ти трябва да знаеш. Ти знаеш, че става война, но не знаеш какви ще бъдат лошите последствия. Ти трябва да кажеш на Господа, че ще стане война, за да разбереш какви ще бъдат лошите последствия.

Например, вие не знаете още какво нещо е гневът. Знаете какво е гняв, но гневът е на степени. Вие сте имали малък гняв, но не сте имали такъв гняв, след който три-четири деня наред да треперят ръцете и краката ви, да не можете да дойдете на себе си. И след такъв един гняв да усещате, че в дробовете ви, в стомаха, в мозъка е станало някакво разрушение. Няколко време след това не можете да се храните. - “Какво трябва да правим при такива случаи?” Не се гневете. Да се гневи човек, това показва, че нещата не са станали така, както той е искал. Човек всякога се гневи по причина на това, че нещата не са станали както той мислил. Щом види, че нещата не стават както той иска, веднага идат обезсърченията. Човек се обезсърчава, когато някои работи стават така, че той не може да ги поправи. Не се чудете защо се обезсърчавате. Обезсърченията идат всякога, когато човек

види, че нещата, които са станали, са непоправими. И обезверяването се дължи на същия факт.

Питате: "Как трябва да представяме нещата?" За да представиш нещо в света, трябва да му избереш най-красивата форма. Например, когато един момък се влюби в една мома, тя не приема любовта му. Защо не приема неговата любов? Защото той не е избрал подходяща форма на любовта. Преди всичко, той не ѝ говори истината. Той е дошъл като някой дипломат, той не я обича както трябва, а ѝ казва, че при него тя ще бъде като княгиня, това-онова. Това са долапи*, от които нищо няма да излезе. Като го види, тя казва: "Не го искам този момък. Само за себе си аз съм княгиня. Какво повече може той да ми даде? Това, което той ми обещава, аз го имам два пъти повече. Щастие аз и сама имам, а той не само че няма да ми го даде, но ще отнеме и това, което имам." Като я питат защо не го иска, тя казва: "Така, не го искам - нищо повече." Религиозните хора ще кажат, че те не са един за друг.

Ти не можеш да обичаш един човек, който е противоположен на тебе. Ако разделите Земята на две половини и изпратите енергиите им на две различни места, те ще се търсят. И като се намерят, те ще образуват едно цяло. Онези хора, които се обичат, са части на едно цяло. И те се търсят, за да се съединят, да образуват цялото. Това е Божествен закон. Материалистически въпросът седи другояче. Онзи, когото ти обичаш, ще ти донесе нещо, което ти нямаш и от което се нуждаеш, и ти ще му донесеш това, което той няма и което очаква. Следователно, когато говорим за любовта в света, ние разбираме среща между хора, които ще си донесат онези Божествени блага, които са необходими за развитието на техния ум, на тяхното сърце и на тяхната воля.

Разбирайте развитието на волята в друг смисъл. Светските хора са много учтиви, те минават като благородни, възпитани. Ако един светски човек върви по пътя и види, че на някоя млада дама или госпожица ѝ падне кърпичката, той веднага ще се наведе, ще я подаде

учтиво, даже и министър да е. Но ако падне кърпичката на някоя стара баба, той ще я погледне и ще си отмине. Обаче ако някой човек с възпитана воля и благороден по сърце мине край тази стара баба, той ще се наведе и учтиво ще ѝ подаде кърпичката. Той ще си каже: "Какво красиво лице има тази баба. Много бръчки има по него, но тези бръчки представят написано нещо." Това писмо има значение през хилядите векове.

Нека физиогномистите кажат какво представят бръчките по лицето на старата баба. Какво представят бръчките по челото? Които се интересуват от това, те броят линиите на челото, после разглеждат каква е формата им: дълги ли са или къси, завити ли са, кръгли ли са и т.н. После, като изучават носа на човека, физиогномистите гледат колко е дълъг и колко е широк. Особени линии има човешкият нос. Гениалните носове се отличават с гениални линии. Красиво е да видиш един гениален нос. Има носове на обикновени хора, има носове на талантливи, има носове на гениални хора, има носове и на светии. Когато излиза вечер в тъмнината, носът на светията свети, не му трябва електрическа лампичка. Дето ходи, лампичката си е с него, не му трябва никаква лампа отвън. Той не се спъва вечер, понеже носът му свети.

Като слушате това, казвате: "И тази я бива. Не бяхме слушали досега нос да свети." За невежия нещата са невъзможни, за учения са възможни, а за Бога всичко е възможно. Понеже Бог знае всичко, за Него нещата са възможни, а всички ония, които идат след Него, според знанието си, някои неща схващат, а за други казват, че са невъзможни. Казвам: Всичко е възможно.

Сега аз искам да отнесете нещата към себе си. Някой казва: "Какво мога да направя аз?" Може би ти си последният човек в дадена работа, който можеш да я свършиш. Ако поставиш ума и сърцето си в известно направление да работят, ти ще свършиш работата. Понякога, за да стане една работа, нужен е само един човек. Ако този човек гласува, война няма да има. Ако той по известни съображения остане

неутрален, непременно ще причини някаква вреда. Например, ако трябва да водиш едно голямо дело, за голяма сума, около милион, два, три, до десет милиона, ти можеш да го водиш дълго време и да създадеш големи щети. Но ако имаш съзнание и си съвестен човек, ти ще си кажеш: "Няма да продължавам това дело, ще го съкратя." Значи, всичко зависи от твоето съзнание.

Всички дела, които се водят дълго време, са несправедливи. Има едно дело в света, което Бог задържа дълго време.Това дело се отнася до съдбата на хората. Бог го задържа, защото в него се разглежда несправедливостта на хората. Ако рече Бог сега да разгледа това дело, милиони хора ще бъдат съдени и ще пострадат. Бог се намира в чудо и казва на хората: "Изпратете своите дела." - "Не, не, не искаме, ние ще се съдим. Аз ще умра, но ще се съдя." - "Е, като се съдиш, ако има какво да вземеш, ще вземеш."

Сега ще ви приведа един анекдот из българския живот. Той се отнася до двама чорбаджии, и двамата били богати. И двамата вярвали в онзи свят и се разговаряли. Единият казал: "Знаеш ли, и в този, и в онзи свят трябват пари. Без пари и тук не те бива, и там не те бива." По едно време и двамата имали дело, съдили се. Единият от тях спечелил делото, но случило се, че наскоро след това умрял. Като отишъл в онзи свят, той видял, че яденето струвало много евтино - пет стотинки. Той писал писмо на синовете си със следното съдържание: "Тук е много добре, евтино се живее. Това, което съм спечелил, с него ще прекарам петстотин години тук. Но понеже всяко ядене тук струва пет стотинки, пратете ми от тия пари, да имам на разположение, защото иначе не дават ядене." Синовете му изпратили колкото искал. Той взел една златна монета, но му казали: "Тия пари тук не вървят." След това дал една петстотинкова монета, но също му казали, че и тия пари тук не вървят.

Наистина, и на онзи свят не може без пари, но важно е какви пари са нужни. На онзи свят вървят само парите на любовта. Какво свойство имат тези пари? Ако донесете една пара от парите на

любовта и я турите във водата на един болен, той непременно ще оздравее. Ако е нещастен и турите тази пара за една вечер под леглото му, той ще стане щастлив. Ако една мома не може да се ожени, не може да намери момък, като турите парата в леглото ѝ, тя ще си намери момък и ще се ожени. Ако някоя жена не може да ражда и държи тази пара в ръката си, тя ще роди. Ако някой студент не може да си издържи изпита, като турите парата в джоба му или я държи в ръката си, той ще си издържи изпита. Ако някой не е знатен човек и намери тази пара, той скоро ще стане знатен, всички ще го познават. Не струва ли човек да има такива пет стотинки? Всеки може да има пет стотинки.

Тия пет стотинки, това са нашите пет сетива. Ако твоето обоняние, ако твоят усет, ако твоето пипане, ако твоите очи, ако твоят слух са съвършени, ти имаш вече тези пет стотинки, от които зависи твоето щастие. Всеки човек има тези пет сетива, тези пет стотинки, които Бог му е дал, и въпреки това очаква нещо ново. Че, възкресението няма да бъде нищо друго освен пипане, но като пипаш, каквото пипнеш, трябва да оживее. Ако ти рисуваш и от ръката ти не излиза нищо, на място ли е твоето рисуване? На място ли е твоята ръка? Ако ти пишеш и от писмото ти не лъха онзи разумен живот, писмото ти на място ли е? Вижте някой поет, като напише нещо, като го прочетете, оживявате. Има неща, които като четеш, оживяваш от тях. Има неща, които като четеш, никакъв живот не съдържат в себе си. Ако слушаш една съвременна симфония, ще имаш голямо разположение. Ако отидеш всред красотите на природата, ще придобиеш големи богатства, ще получиш големи благословения. Има неща в света, които ние не виждаме, а трябва да ги видим. Те са забранени още за хората по единствената причина, че те не могат да ги използуват както трябва.

Често съм правил забележки на някои, които обичат да си служат с комплименти. Дойде някой при мене и започне да ми разправя: "Слушал съм за тебе, че си добър, благороден човек, че си бил много

щедър.” Казвам: “Отде знаеш това? Аз досега на никого не съм направил някакво добро, нито съм му дал нещо. Ако съм давал нещо, то е било все да се освободя от него.” Като казвам така на някого, той мисли, че го изпитвам. Сега аз за пръв път се уча да слугувам на хората, да видя мога ли да слугувам както трябва. Търся най-лошите хора и при тях отивам да слугувам. Искам да му слугувам така, че да не го възбуждам и той да бъде доволен от мене. Ако пък се случат такива, че ме хокат, аз искам да намеря оправдателни причини за тяхното поведение. Казвам си: Има право да бъде такъв. Някой път и аз го нахокам.

Аз гледам на всички хора като на хора. Казвам: Всички хора са дошли на Земята да учат търпението. Знаете ли какво нещо е търпението? Знаете ли колко мъчно е да обичаш един човек? За да го обичаш, или трябва да му дадеш нещо, или да приемеш нещо. Така трябва да се дава и да се приема, че и онзи, който дава, и онзи, който приема, и двамата да са доволни. Мъчно нещо е да даваш както трябва. Например, дойде някой просяк и вие му подхвърлите нещо. Ако вие някога сте нещастни и отидете при Бога да се молите, но получите същото, какво ще бъде вашето положение?

Един американец милионер умрял и отишъл направо при свети Петър пред райската врата, защото бил уверен, че ще бъде в рая за добрините, които правил в живота си. “Какви добрини си правил?” - запитал го свети Петър. - “Направих една църква.” - “Какво получи за това?” - “Всички вестници писаха за мене.” - “Друго нещо?” - “Направих едно училище, за което пак писаха вестниците. Правих още много благодеяния, за които всички вестници писаха.” - “Тогава тебе ти е платено за това, което си направил. Кажи едно добро дело, което никой да не знае.” Американецът мислил, мислил, но не могъл да се сети. Почесвал се по главата, както българите правят, и най-после му дошло на ума, че един ден, когато бързал, отивал по една важна работа, една бедна вдовица го последвала и започнала да се моли да ѝ даде някаква помощ. Той бил недоволен от това, че го

безпокои и за да се освободи от нея, подхвърлил ѝ един долар. - “Това е особено дело, трябва да се обърне внимание на него, защото никой не знае и не е писано във вестниците за него. Да отидем при Бога, Той да разреши това дело” - казал свети Петър. Отишли двамата при Господа, свети Петър влязъл при Бога и разправил цялата работа. Като го изслушал, Господ му казал: “Дайте му два долара и го пратете да си върви.”

Питам: С какво можете да се похвалите? С какво може да се похвали един човек? Вечер, преди да си лягате, прегледайте живота си и вижте има ли една постъпка, която сте направили, че да ви е приятно. Колкото постъпки да е направил човек в живота си, да му е приятно. А ти погледнеш една, втора, трета постъпка и намираш, че не са както трябва.

В това отношение човек трябва да бъде като художника, да нарисува нещо красиво. Има художници, които са нарисували много картини, но като погледнеш, не виждаш нищо идейно. Той ги рисувал с цел да обърне внимание на хората. Тези картини нямат никаква стойност. Ако нарисуваш една картина, която да представя състоянието на един беден, страдащ човек, ти трябва да я нарисуваш така, че да представя истинското положение. Като погледнеш тази картина, нито да отнемеш нещо от нея, нито да ѝ придадеш - точна да бъде. Ще нарисуваш картината такава, каквато е, да изразява точно вътрешното състояние. Този човек се чуди какво да прави. Той се обръща към Бога и пита: “Господи, какво да направя?” Всичко това трябва да се чете в картината. Или някой нарисувал смирения човек. Той трябва да го нарисува такъв, какъвто е.

Знаете ли къде седи смирението на човека? В любовта. Без любов човек не може да бъде смирен. Само при любовта човек може да се смири. Като се намери пред някое слабо същество, той изпитва известна приятност и колкото [и] да си силен, ти си готов веднага да услужиш на това слабо същество. Ти си готов доброволно да му помогнеш. И като му помогнеш, ти изпитваш в себе си едно

вътрешно разположение. Бог постъпва така. Срещне ли някое слабо същество, което се е обезсърчило, Бог мине край него и му казва: “Всичко ще се оправи.” А то си мисли, че работата му няма да се оправи.

Сега, като ви говоря по този начин, слушам някои да казват: “Чуден е нашият Учител! Все ще ни намери някакъв недостатък. Какви [ли] усилия не правим в любовта, и пак ще каже, че не любим.” Не казвам, че не обичате, но вие сте още в любовта, в която хората умират. Има една любов, от която хората не умират. Има едно неумиране. Защото и ония, които живеят в ада, също не умират, но се мъчат.

Като говоря за живеене, аз разбирам един светъл, съзнателен живот, дето човек да е радостен в своите мисли, радостен в своите чувства и радостен в своите постъпки. За разумните хора това е възможно. Ние имаме образци в света. Вие седите някой път и сте недоволни от носа си. Че, в десет години вие можете да поправите носа си и да имате какъвто нос искате. В десет години вие можете да поправите веждите си, ушите си, устата си, мозъка си, тялото си, да създадете от себе си какъвто човек искате. Това може да направи съзнателният човек. Това е възкресението на човека. Като вървим по Божествения път, ние ще създадем от себе си каквито хора искаме и каквито Бог изисква от нас. Когато един ученик влезе в художествената академия, макар и да не е могъл да рисува, той в десет години съзнателна работа може да стане като професора си. Същото може да се каже и за ученика по цигулка или друг някакъв инструмент. Като свири десетина години съзнателно, той ще стане добър цигулар. Достатъчно е да има стремеж да работи.

Не само за един момент, но човек трябва да има непрекъснато желание да работи над себе си. Тогава той ще види, че половината от съдбата му е в негови ръце. Ако човек работи добре над себе си, той ще работи добре и в дома си; ако работи добре в дома си, той ще работи добре и в обществото; ако работи добре в обществото, ще

работи добре и в народа си; ако работи добре в народа си, ще работи добре и за цялото човечество; ако работи добре за цялото човечество, той ще работи добре и за невидимия свят.

Казвам: Започнете да работите добре съзнателно. И да има война в света. Аз не съм против войната, но войната трябва да бъде разумна. И в бъдеще пак ще има войни. Знаете ли какви ще бъдат бъдещите войни? Тогава ще направят хора автомати, с червена вода като кръвта и ще турят срещу тях картечниците. Така ще се опитват, но никой няма да страда. А сега хората страдат, защото се бият хора с хора.

Също така, човек когато намисли да се жени, трябва да се опита първо на един изкуствен човек, направен от восък. Когато млад момък намисли да се жени, да си вземе една жена от восък, восъчна, и да живее с нея около десетина години. Ако може да живее добре с нея, нека се ожени. В първо време ще му бъде занимателно и приятно това положение, но после ще започне да се отегчава и разочарова от нея. Като се върне дома си тъжен и наскърбен и никой не може да му каже две утешителни думи, той ще я бутне и ще я изпъди навън. След това нека се запита да се жени или не.

Аз намирам този метод като метод за подобрение на характера, за придобиване на самообладание, за изправяне на погрешките. Благородството на сегашния човек седи в тези восъчни картини. Сегашните хора имат много лоши черти, останали от хиляди поколения, от деди и прадеди. Но когато хората се намират в беди и в страдания, тия восъчни черти не могат да им помогнат. От всички хора се иска добродетелен живот, който носи светлина, топлина и сила в себе си. Съвременните хора се нуждаят от едно ново, преобразено поколение, за което в мистичен език може да се каже стихът: "Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие." Ако не се родите от вода и от Дух. Да се роди човек от вода, това показва чистия живот в човека. Да се роди от Дух, това показва онзи възвишен, Божествен и велик живот. Всеки човек трябва да съчетае тия две неща в себе си още в този живот. Духът, разумното

начало в човека трябва да заговори. Духът работи в нас, но ние се намираме в едно положение, че не можем да се въздържаме. Мъчно е човек да се въздържа.

Казвате, че трябва да се говори истината. И аз говоря истината, но не ви се харесва. Някой път иде при мене някоя сестра, иска да я посрещна. Аз ѝ казвам, че не мога да я приема, не съм разположен. Но тази сестра е от старите, подвизавала се е много години, иска непременно да бъде приета. Казвам ѝ, че ако река да я приема, ще ѝ кажа нещо, което няма да ѝ се отрази приятно. "Затова - казвам - по-добре си върви днес." Тя остане недоволна, казва, че съм я изпъдил. Човек трябва да бъде внимателен и деликатен. Като види, че някой човек е неразположен, още отдалеч да бяга, няма защо да го безпокои, няма защо да иска нещо от него. Този човек има да плаща нещо, нека си свърши работата, тогава ще ви приеме. Казвате: "Защо е неразположен този човек?" - Има да плаща десет хиляди лева. - "Лесна работа, Господ ще помогне." Колко пъти е помагал Господ, но все чрез хората. Трябва да се намерят хора, които да са проводници на Бога, да изпълнят Неговата воля.

В една от видните американски църкви, дето проповедник бил Спържен, се събрали един ден на събрание всички богаташи-членове на църквата и започнали да се молят на Господа да им отпусне по някакъв начин една крупна сума, която им трябвала за едно добро предприятие. Спържен се обърнал към тях и казал: "Братя християни, защо трябва да изкушаваме Господа? Ето, аз съм заможен човек, давам такава сума за делото. Но и вие сте заможни, и вие можете да дадете по една сума. Като можем сами да направим тази работа, защо трябва да се молим други да я направят?" Когато човек сам може да направи една работа, няма защо да оставя други да я направят.

"Пътят на праведния е път на зазоряване." Войната в света не е някаква неизбежност. Тя представя един краен резултат, в който Бог се налага, за да превъзпита хората. В това време именно иде Божията сила, която е създала света и пред която нищо не може да отстъпи.

Пред Божествената сила всичко може да се поправи. Следователно Бог превръща нещата, за да ги пресътвори. Във всяка война се създава един нов свят. Ако стане нова война, нов свят ще се създаде, с ново разбиране. След всеки неуспех в живота си ние променяме своите възгледи, но зависи в какво направление ще изменим възгледите си. Ние трябва да имаме желание да се изправи животът ни, че като минем от този в другия свят, животът ни да бъде уреден.

Вие трябва да знаете, че физическият, духовният и Божественият свят са непрекъснато свързани. Те са така свързани, както са свързани детинството, зрялата възраст и старчеството. Тези три състояния в човека са тясно свързани. Малкото дете е във възрастния и възрастният е в стария. Малкото дете, възрастният и старият образуват един човек. Старият човек от време на време въздиша и си казва: "Какво дете бях!" Той съжалява за своето детство и за своите младини. Малкото дете, като погледне дядо си, казва: "Колко е умен дядо." Детето, баща му и дядо му заедно съставят един човек. Нищо не е изгубено. Като отидем в невидимия свят и се обърнем назад, нашето минало не е нищо друго освен нашето детинство. В духовния свят имате възрастния човек, а в Божествения свят - стария човек. В Божествения свят има само един стар човек - това е Бог. В духовния свят има само двадесет и четири старци, а двадесет и петият сега се приготовлява. На физическия свят има старци с милиони. Това е неестествен процес. На Земята всички хора трябва да бъдат деца. Този е естественият процес.

Сега, като се върнете дома си, аз искам да се подмладите, всеки да се подмлади с толкова години, колкото години е обичал Христа, а да не казвате само, че сте работили за Христа, без да сте постигнали нещо. Вие трябва да опитвате своята любов. Ако страдате от ревматизъм, а сте се подвизавали десет години, кажете си: "В името на тази любов, която съм имал десет години, да изчезне моят ревматизъм." Ако ревматизмът ви изчезне, вие наистина сте обичали Христа. Ако не изчезне, не сте Го обичали. Ако ви боли глава или

друго нещо, направете същия опит. Не само това, но ако желаете нещо, кажете си: “В името на Бога, Когото обичам, да бъде това, което желая.” Ако стане това, което желаете, вие наистина сте обичали Бога. Христос казва: “Вие досега не сте просили. Просете, и ще ви бъде. Каквото попросите в любовта, всичко ще ви бъде.” Но за да стане това, всички трябва да бъдем вярващи, разумни деца, да няма никакво съмнение в нас. Каквито външни промени стават, вие не трябва да се изменяте вътрешно.

Ако духовните хора бяха концентрирали своята любов към Бога, светът щеше да се смекчи. Казвате: “Каквото се реши.” Не, всички духовни хора трябва да отправят ума си към Бога и да кажат: “Господи, ние ще се изправим. Отложи това нещо, което сега предстои да стане.” Решите ли да се изправите, Господ ще отложи. Но ако ние не искаме да се отложи, ще дойде онова, което е предвидено. Щом ние пожелаем, Господ е готов да послуша нашия зов. Нещастието може да се отложи. Като реши да изправи погрешките си, нещастието на човека може да се отложи. В този смисъл, войната може да се избегне. Съвременните народи, англичани, германци, французи, руснаци - всички са умни и културни народи. Тези народи могат да вършат волята Божия. Всички християнски народи могат да отправят мисълта си към Бога, да се помолят да се отложи голямото нещастие, което иде сега в света.

Казвам: Помолете се да се отложи нещастието, което иде върху вас. Кажете: “Господи, спри за малко, ще поправим погрешките си, ще изпълним волята Божия.”

Това е, което сега се изисква от нас.

Любовта е постижение на всичко в света.

“Благословен Господ Бог наш”

Тайна молитва

1-ва неделна беседа, държана от Учителя на 24.IX.1939 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ДВАМА ГОСПОДАРИ

"Добрата молитва"
"В начало бе Словото"

Има едно изречение: "Никой на двама господари не може да служи."

"Духът Божи"

"На двама господари" разбира едно раздвоено състояние. Никой не може да слугува на две раздвоени състояния. Когато умът е раздвоен, когато сърцето е раздвоено, оттам произтичат всичките противоречия в живота.

Земята е минала през няколко големи кризи. Минала е тъй наречената полярна криза. В тази криза Земята се е оформила със своите полюси, турила основа за сегашния живот. Минала някаква криза, наречена Лемурийска криза - появяването на черната раса на Земята, проявяването на злото. Черните хора са останали от онова състояние, [при] което се е явило падането. Сегашните хора се намират в друга обстановка, която е станала след падението. Атлантската раса е онази, която е свързана с потопа и с раждането на бялата раса. И сега Земята е под друга една криза.

Въпросите може да се разглеждат чисто външно. Някой път разглеждате чисто физически, че светът може да се свърши. Питам: когато се разваля една къща, какво лошо има? Разваля се една къща, съгражда се по-хубава. Казва: "Развали ми се къщата." Ако се разваля и се съгражда по-хубаво, на място е. Ако един порядък се замени в света с друг по-добър, в реда на нещата е това. Това е един Божествен ред на нещата.

Та, в съвременния свят, и в религията, и в науката, има едно раздвояване на човешката мисъл. Ако говорите за Божествения свят,

учените хора казват: “Ние разбираме само физическия свят, който изследваме.” Духовните хора приемат Божествения свят и духовния свят, а за физическия свят казват, че той не съществува за тях. Няма едно вътрешно единство на разбиранията.

Три свята съществуват. Аз наричам Божествен свят света на причините, духовен свят е светът на законите, и физическият свят е свят на явленията. Следователно той е резултат на причините във връзка със законите. Тогава може да представите, че главата на човека, това е причината на всичко. Законите седят в неговите дробове, а физическият свят не седи само в неговия стомах, но седи в неговите крака, ръце. Туй, което може да работи. Което човек намисли и което чувствува, с ръцете си го обработва и при него отива.

Казвам: Днес човечеството претърпява една голяма криза и то във век не на невежество, но на просвета. Такава просвета никога в света не е имало по-рано. Казвате: ако светът е толкоз просветен, защо е тази криза? Кризата се дължи на миналото. Ако хората не бяха просветени както днес, не зная какво би станало. Човечеството употребява грамадна сила, за да предотврати тази криза и като дойде, да може да я използува. Тези, които разглеждат събитията, търсят причините някъде, но причината днес не седи нито в Англия, нито в Германия, нито във Франция, нито в Русия, нито в Америка, нито в Япония, нито в Китай, никъде не седи причината. Че двама души се състезават, причината не седи в състезателите. Някаква причина има. Причината е извън тях.

Причината седи в любовта. Онзи, който не разбира любовта, той се състезава. Онзи, който не разбира физическия свят, той се състезава. Онзи, който не разбира закона, той се състезава. Всичките хора на Земята мислят, че като се осигурят материално, вече са се осигурили. Донякъде е така. За колко години може да се осигурят? В най-ранната възраст човек се осигурява за 999 години. Аз турям няколко години повече, отколкото е писано в Библията. Бих ви казал, че преди Адама съществуваше един човек, който е живял 10 000

години. Преди Адама имаше един човек, който е живял 100 000 години. Преди Адама имаше един човек, който живееше един милион години.

Сега няма да аргументираме, да доказваме нещата. Според мене доказването е пипане. Онзи, който доказва нещата, пипа. То е дълъг процес. За да направиш нещо, изисква се дълъг процес. Ако тръгнеш оттук до Слънцето с пипане, колко милиона години ти трябват? Сега аз разглеждам въпроса малко другояче. Кой каква страна взема, за мене е безразлично. Всичките хора, без да искат, работят в една посока. Всичките имат доброто намерение. Няма човек, който по естество да е лош. И лошият човек, като работи, има добро намерение. Онзи вълк мисли лошо, оттук задига едно агънце, оттам задига друго, казва: “Деца имам, грехота е да измрат гладни.” Онзи орел, който задига една птичка, казва: “Грехота е да измрат децата ми, трябва да ги нахраня.” Сега не искам да оправдавам, но не искам и да осъждам. Така изясняват те. Вълкът, който яде овцете, казва: “Знаеш ли защо ги ядем? Защото - той казва - тия овце едно време бяха вълци. Сега са вълци, облечени в овчи кожи, затова ги ядем.” Сегашните добри хора са едновремешните лоши хора, а бъдещите добри хора ще бъдат сегашните лоши хора.

Сега, туй не е проверено научно, работите дали са тъй или не, ние ще оставим нещата да се проверят. Защото нещата са верни само тогава, когато по принцип са верни, по закон са верни и по проявление са верни. Престъплението на вълка не седи в това, че изял овцата, но в това, че не я пита дали тя иска да се жертвува заради него. И той проповядва Христовото учение. Казва Христос: “Ако Ме не ядете, нямате живот в себе си.” И те казват: “Ние, вълците, ако не влязат овцете в нас, ние сме изгубени.” Те казват: “Като ви ядем, ние хора ще станем и ще просветнем, и децата ни за бъдеще ще се подигнат.” Сега, не искам да убеждавам. Каквото са мислили хората, все е право. Едно време се биеха със стрели, от сто крачки стреляха. А пък сега не от сто крачки, но от един километър удрят. Питам: ако

тия, старомодните, дойдеха днес със своите стрели и модните - със своите пушки, как мислите, кой щеше да има правото?

Та казвам: В сегашния свят, в природата, се изисква една трезва мисъл. Една Божествена мисъл се изисква. Много хора се съмняват. Съмнението е на място само ако се съмняваш в това, което вярваш, за да го провериш. Ти ще минеш през един мост - имаш право да го провериш. Ако не го провериш, може мостът да се счупи. Ти ще идеш с падането на тоя мост. Провери нещата. Ти може да вярваш в една наука - провери я. Всички неща са в проверка. Ние в живота само проверяваме. Бог те е така направил, че като възприемеш светлината, тъй са нагодени очите, че като възприемеш светлината, да ти е приятно. Светлината, която е приятна за очите, е и полезна. Звукът, който е приятен за ушите, е и полезен. Светлина, която не е приятна за очите, и звук, който не е приятен за ушите, не са полезни. Храната, която е приятна за устата и за стомаха, е здравословна храна. Храната, която не е приятна на устата и на стомаха, не е здравословна. Често се сърдим на стомаха, но той е много справедлив. Той никога не обича да се занимава с лоша храна. Когато дадете на стимаха си лоша храна, той я връща. Даже пияниците, които пили, пили вино, като изпият седем-осем кила, вече стомахът не приема, връща го. Казва: "Господарю, стига този буламач, това не е от Бога, това не зная какво да го направя." И Божествените работи като вземеш, стомахът казва: "Малко туряй." Не пий много вода, не ти трябва. Колко кила вода ти трябва на ден да изпиеш? Кило и половина най-малко. Две кила, две кила и половина е изключително. Някои хора има, и половин кило не пият. Тогава казват: "Виното - за хората, водата - за жабите." Туй изречение го считат поетично. Че за жабите е водата. Водата никога не пръска човешката глава, а виното я пръска. Взривно е.

Съвременното човечество се нуждае от една Божествена мисъл, която иде в света. И тази мисъл стимулира целия свят. Целият материален свят се видоизменя. И всичкото това безпокойство, което се случва в цялата Земя, се дължи на промяната, която става в живота

с хората. Става една промяна. Всеки се страхува от нещо. Неизбежна е тази промяна. Ние трябва да се нагодим на условията, които идат. Някои хора казват: "Трябват ни нас научни данни." Например, да ви приведа едни научни данни. Един математик сега изчислявал и казва, че ако в една форма, която събира едно кило вода, ако съберете атомите един до друг и я напълните с атоми, да няма празно пространство, знаете ли колко ще тежи този килограм? Сто хиляди тона. Човекът правил изчисления.

Казвам: Когато нашите атоми се приближават един до друг, ние ставаме тежки; когато се отдалечават, олекваме. Когато се приближават, ставаме материалисти; когато се отдалечават, ставаме по-духовни. Тогава, според тази теория, ние казваме: теготението* се обяснява малко по друг начин. В етера има едно налягане от периферията към центъра. И следователно във всяка една частица има налягане от етера. И следователно всичката материя от повърхността на тялото се стреми към центъра. От

туй налягане се обуславя каква е притегателната сила. Казваме: ние най-първо искаме да се освободим от туй налягане. Туй налягане на етера, то се дължи на някакъв закон, дължи се на някаква причина. Сформирането на материалните светове си има причина. В нас има една противодействуваща сила. Има една сила, която събира атомите наблизо. Ставаме по-тежки, по-инертни. И друга сила, от центъра към периферията, която отдалечава.

Тия атоми, за които говоря, те са монади, в тях живеят разумни същества. Ако вие претеглите човешката душа на Земята... Но вие нямате везни, с които може да я претеглите. Човешката душа не съдържа толкоз материя, колкото в един атом се съдържа. При това, толкоз малко материя има, а пък такава мощна сила има.

Сега да ви приведа друг един факт. Да ви покажа, че колкото се разредява материята, става по-мощна. В хомеопатията има лекарства от тридесетото деление и се употребяват за цяр. Знаете какво означава тридесетото деление. Ако вземете една капка вода и турите

една капка от някакъв цяр, то е първото деление. Ще вземете второ шише от един килограм вода и ще турите една капка от първото шише. От второто една капка ще турите в трето и т.н., до тридесетото деление. И от тридесетото деление ще дадете една малка доза и болният ще оздравее. То е теорията на хомеопатите. Когато** алопатите поддържат, че силни дози трябва.

Тогава в живота имаме две дози: едните мислят, че с малко пари може да минат - те са хомеопати; другите мислят, че много пари им трябват - те са алопати. Има една болест за пари. Като осиромашееш, хване те треска. Ако нямаш пари, повишава се температурата на тридесет и седем-тридесет и осем [градуса]. Щом имаш повече пари, температурата спада. Има друга опасност: че може да спадне под нормата, на тридесет и шест, тридесет и пет, тридесет и четири [градуса] - опасна работа. Това са ред разсъждения на учените хора.

Това е вярно, че ние се нуждаем от пари. Нуждаем се от [...] пара, пари. Кому колко пари трябват? На български "пари", "опари", значи "изчисти, опра вълната". "Опари се" значи "опаричва се". В човека има един център, наричат го "стяженолюбие"*. Той ще те финансира, ще контролира. Той се намира отстрани, при слепите очи. Като осиромашееш, казва: "Пари!", или: "Къща!", или: "Ниви!" Тази банка не може да работи, капитал трябва. И тогава френолозите, които изучават човека, намират начин да определят колко са капиталите, измерват и казват: колкото е по-широка главата при слепите очи, повече капитал има; колкото е по-тясна, по-малко капитал има. Капиталът в кокошките е слаб. Дай ѝ цяла крина жито, ще го разрови, ще го разхвърли. Ако дадете на катерицата, след като се наяде, другото, което остава, ще го закъта за после. Мравята, и тя прави същото. Пчелата, и тя закътва. Тя, ако намери някъде малко мед, ще извика цял взвод, цял един полк, цяла дивизия ще дойдат от пчелите, атакуват и достатъчно е един-два часа, и цялата дивизия със своите офицери накацат. Като атакуват, всичкият мед ще бъде задигнат, а питата ще бъде оставена. Питам: ако пчелите вземат меда, зло има

ли? Ако се остави, ще се развали. Те като го вземат, пресен е. Човек като извади меда, [той] се захаросва. При пчелите седи в нормално състояние. Те поддържат известна температура, че не се захаросва.

Урокът, който трябва да извадите от пчелите, е следният: В себе си трябва да поддържаме онази топлина, при която нашите способности, нашите чувства, нашите сили, да не се изменя техният вътрешен състав.

Та казвам: В съвременната наука вече пристъпват, едно общество дава вече правила как трябва да се живее. Създадени са известни закони, имат религия, църкви, училища, има си болници, имат разни учения, имат си библиотеки, имат издаване на вестници, имат концерти, представления. И всичко това е култура. Всичките тия представления, който не разбира, казва: "Представлението не е на място." Всички неща не са на място.

Нещата в света са на място само когато излизат из онази норма, при която те трябва да съществуват. Ако сърцето стане два пъти по-голямо в туй тяло, знаете ли какво ще стане с човека? Пък ако стане два пъти по малко, пак ще се измени. Сърцето трябва да има тази форма, която му е дадена първоначално. Дробовете, мозъкът на човека трябва да имат тази форма, която им е дадена първоначално. Човешкият мозък най-малко се изменя. Тялото може да се измени, да изгуби тридесет-четиридесет килограма; мозъкът много малко губи от своето вещество, понеже е много добре организиран. Силата на човека седи в добре организирания мозък. Най-организираното тяло е мозъкът. И той има още много да се организира.

Цял един живот, един религиозен човек, който е посветил двадесет-тридесет години в усърдно молене на Бога, знаете ли какво е придобил? Разбрал е чувството на любовта, на вярата и на надеждата, разбрал е малко разсъждението повърхностно, научил се е малко да пее, да си сготви яденето. Това е. Вземете един естественик, който посветил тридесет години в изучаване, той развил само долната част на челото. Горната част става полегата, долната - изпъкнала.

Ако човек стане много консервативен, като китайците, изпъкват му скулите. То е голям консерватизъм. Такива хора много мъчно можеш да ги туриш в прогреса. И религиозни да са, пак са консервативни. Ония хора, на които скулите са слабо развити, често менят убежденията си, без да ги проверят. Две крайности. Има известни отношения, които съществуват между мозъка и скулите.

Например, доброто състояние на вашия нос зависи от вашето чело. Дължината на вашия нос зависи от вашето чело. Но широчината не зависи от вашия ум, зависи от вашите чувства. От вашите морални чувства, от вашите семейни чувства. На всеки един човек носът му показва дали има обич към семейството. Широчината на носа показва дали има обич към жена си, към дъщеря си, към отечеството си, патриот ли е или не. Носът му показва любовта му към отечеството. Туй чувство сега не се е родило. От хиляди години човек имал чувство към отечеството. Той излязъл от едно отечество, от Бога, той помни това отечество и там, дето се е заселил, той носи това отечество в себе си.

Всичко онова, което ние го носим, ние го носим от този Божествен свят на причините. Ние сме минали през света на законите и там пак чувства са се развили и сме дошли във физическия свят, дето тия неща трябва да ги превърнем и пак отново да се върнем в Божествения свят. Тогава се заражда една мисъл: защо не ги виждаме? Защото са много надалеч. Да кажем, един човек се намира на сто километра на някое поле. Можете ли да го видите? Ако имате един телескоп, който увеличава сто и петдесет пъти, вие ще видите този човек да се движи. Даже сега, с този телескоп, който проектират в Америка, предполагат, че Луната ще се вижда като на един километър. Ако на Луната има такива здания, ще може да се виждат. Че, то ще бъде голямо увеличение, ако един наш телескоп може да открие някое здание на Луната, ще направят фотография, то ще бъде голяма сензация. Тогава ще се докаже, че са живели или живеят хора. Тогава вече целият свят добива един друг изглед.

Ние сега мислим, че Земята е само населена, а други светове няма населени. Някои мислят, че Земята е разсадник на цялата вселена. То е много казано от учените хора на Земята. Те мислят, че Земята е единствената планета, на която има живот. Обаче, като четете Сведенборга (един шведски учен, който после станал ясновидец), той е ходил на Юпитер, на Венера, на Марс, навсякъде е ходил, разправя за хората, описва ги. И в оня свят е ходил. Разправя, че ангелският свят е разделен на три свята: един на висши ангели, на второстепенни и после третостепенни ангели, които са по-близо до хората.

Вие ще кажете: "Тия неща са отвлечени. Защо да не се занимаваме с туй, което е най-насъщно за нас?" Ако един човек се занимава само с ядене и пиене, какво ще придобие? То не е само едно явление, но той трябва да чувствува тази храна, която възприема. Той не би се хранил, ако не чувствуваше една приятност от храната. Че, трябва тази храна да е приятна. Тогава френолозите намират един център при слепите очи (по някой път може сами да го намерите) - когато сте гладен, усещате едно напрежение при слепите очи. То е центърът за любов към яденето. Този център е близо до носа. Като минете покрай някоя гостилница, събуждат се тия нерви, стомахът се разклаща. Вие мислите за яденето и мозъкът даде разпореждане, че ти трябва да ядеш. Има един център, който регулира яденето. Във всичките хора този център не е еднакъв. В някои хора този център е слабо развит, затуй са сухи. У някои е развит, че са пълнички. Ръцете са пълнички, благоутробие* имат, шията е пълна, навсякъде са пълнички. Онези, на които този център е слабо развит, лицето е сухо. Тия, сухите, минават за светии. Или другояче казано: светиите са хора икономисти в яденето. Казват: не трябва да се яде повече, много енергия се харчи, много мъчно се добива. Светиите пестят енергията, харчат времето. Време имат повече, енергия по-малко. Следователно светиите са умни хора, понеже пестят енергията, казват, ще живеят.

Един светия живее повече от един светски човек. Един светия живее сто и двадесет-сто и

петдесет години, един светски човек живее шестдесет години. Като яде наполовина, той продължава живота си.

Не е само в яденето, но човек трябва да разбира ония скритите сили, които Провидението, Великото в света е вложило в света, в материята. Следователно, ако човек е разположен, ако човек има една свежа мисъл - право мисли, когато разбере причините, ако неговите чувства разбират законите и ако неговата воля разбира явленията в света, яденето в него ще бъде правилно.

Та казвам: Всичките спорове в сегашния свят все разрешават един кардинален въпрос: икономия на храната, икономически въпрос. Вие ще видите, в държавите, които воюват, всичко е турено под контрола, определено е колко да яде един човек. Няма вече много ядене. Там всички са светии. Когато има война, всичките хора са светии. Казват: "Трябва да се пести храната." Когато дойдат мирни времена, тогава ние разполагаме, оценяваме храната тъй, както трябва.

Та казвам: Трябва да се изучават ония принципи, които действуват. Човечеството е дошло до тия живите сили и то трябва да се вслушва. Някои го наричат свръхсъзнание, някои го наричат интуиция, някои го наричат Брама, някои го наричат Бог.

Кръщават го различно. Има нещо разумно в света, което е навсякъде. На нас се проявява, туй, разумното в света, се проявява чрез всичките хора и чрез животните се проявява. Може да направите един малък опит. Вие седите и едно куче ви лае. Кажете му: "И в тебе има нещо разумно." То ще ви погледне, схваща мисълта и ще започне да маха опашка. Казва: "Може, може да има нещо разумно." Щом не си върти опашката, на друго мнение е. Ако ти му кажеш три пъти и извадиш едно геврече и му кажеш: "Понеже вярвам, че в тебе има нещо разумно, давам ти това геврече", то те погледне и пита: "За мене ли го даваш?" Като го вземе, ще го погледне, ще направи едно

движение на тялото, ще се обърне, ще отвори устата. Хвърли му още едно, и като му хвърлиш три гевречета, ще се спре, тръгне напред, ще тръгне отзад, казва: “На добър път.”

Сега вие може да кажете, че това е животно. Това е едно животно, което вярва само това, което вижда. Вярва в явленията, затова животното е в първата фаза. Като му зададеш въпрос, като дойде в контакт с твоя ум, веднага туй животно завързва приятелство с тебе, иска да говори. Някой път си изказва своите чувства. Ще дойде, ще се подигне, ще си тури краката, казва: “Много бих желал да бъда като тебе, и моята глава да мисли като твоята, да мисля както ти мислиш.” Ние казваме, че това е животинска работа. В туй животно има един стремеж, но няма условия. Това животно има едни условия турени. Ще дойде време, когато тази разумна сила, която е в тази форма, ще се измени, ще мине в по-горна форма.

Та казвам: Какво е предназначението на човека? Вие казвате: да станете богати. Но то е само една страна на главата. Вие живеете в тази кантора. Целия ден ще мислиш за пари, за дрехи, овци, говеда и ще умрете. Ако един ден разглеждат вашия череп, ще кажат, че вие сте имали само една кантора от двете страни на челото. Сегашните хора, които изследват човешките черепи, като вземат черепа и турят една свещ вътре, познават какъв е бил човекът. Ако е бил религиозен, горе черепът е изтънял; ако е разсъждавал, отпред челото е изтъняло. Ако не е мислил, дебел е черепът. Ако е бил горделив, честолюбив, черепът горе на темето е много тънък. Ако е бил много енергичен, главата при ушите му е тънка. Ако главата навсякъде е еднаква, той е живял много обикновен живот. Ако погледнете главата на един гениален човек, ще видите: черепът му е нашарен, всеки един център, който бил развит, черепът там е тънък и като прозорци ще свети. Той е разсъждавал, висшите чувства, въображението е развито, всичко е развито. Главата е едно здание с много прозорци.

Сега във вас се заражда мисълта: “Как да го придобием?” Ти не може да развиеш религиозното чувство, ако нямаш любов към Бога.

Ти не може да развиеш личните си чувства, ако нямаш уважение към себе си и към другите. За да развиеш тия чувства, ти трябва да имаш уважение към себе си и към ближните си. Изобщо към всичките хора да имаш уважение и почитание. Трябва да имаш едно нормално развито чувство. Казват за някого: "Той е честолюбив." Хубаво е човек да бъде честолюбив в правия смисъл, да има уважение. Ти не може да развиеш чувството на приятелство, ако нямаш един приятел, когото да обичаш. Ти не може да обичаш децата, ако нямаш деца, които да обичаш. Ти не може да развиеш чувството любов към парите, ако нямаш пари. Следователно потребно е някога да имаш малко любов към парите, иначе ще се спити главата.

Вие считате, че не може да служиш на Бога и на Мамона. Няма да направиш този център да ти заповядва, но да бъде една контрола, да имаш толкова пари, колкото ти трябват. Наличност да имаш. Нали всяка държава има наличност. Засега Америка има най-голяма наличност. След туй иде Франция. Другите имат по-малко. От тази наличност зависи обращението. Казвам: Тия чувства и способности на човека са необходими, за да влезе човек в невидимия свят. Златото е хубаво, но трябва да се изследва. Златото е един елемент на Слънцето. Човек, който иска да изследва енергията, която е в Слънцето, трябва да изследва, да изучава естеството на златото. Човек, който иска да изучава естеството на Луната, трябва да изучава естеството на среброто. Луната в света има един важен образ. Било е време, когато Луната не е съществувала. Писанието казва: било е време, когато Слънцето в тази форма не е съществувало. В тази форма в кой ден се е създало Слънцето - в четвъртия или в петия ден? Авторитет е Библията. С явяването на Слънцето започва една нова епоха. С явяването на Слънцето, на Луната, Земята става годна, за да се яви вече първият човек на Земята. За първия човек Библията говори само така: "И направи Бог човека по образ и подобие Свое." Тя е била една великолепна картина, когато Боговете са живели. Царството Божие е било тогава на Земята. След туй станало нещо,

станало едно падение на тия възвишени същества. Кои са били причините, не се знае.

Знае се, но няма какво да ви описвам на вас. Може да ви кажа защо двама мъже се карат за една жена и може да ви обясня защо две жени се карат за един мъж, но какво ще ви ползува? Може да ви обясня защо човек пие вино, има си причини. Без причини не може. Виното всякога човек започва да го пие от безлюбие. Всеки, който се разочарова в любовта, става пияница. Всеки, който приеме любовта, става трезвеник. Трезвеност без любов не може. Сега проповядват въздържание. Въздържанието трябва да дойде до причината. Трябва да се вложи любов в човешката душа и човек ще бъде трезвен. Във вегетарианството е същият закон. За да бъде човек въздържател, или за да бъде вегетарианец или плодоядец, непременно трябва да има любов. Тази именно любов е, която ще достави тези хранителни материали, вещества, които са необходими. Любовта представя най-хубавата храна. Дълговечният живот зависи от любовта. Най-късият живот зависи от надеждата. Като изгубиш любовта, влезеш във вярата. Като изгубиш вярата, слизаш до надеждата. Като слезеш до надеждата, то е най-ниското. Всички същества, и най-малките, започнаха с надеждата, качиха се във вярата и дойдоха до любовта.

Сега се заражда една нова наука за Бога. Досега хората не са служили на Бога, служили са на разни идоли. Едно време идолите са били от разни предмети. Най възвишените хора, които са живели, вземете израилския народ, Моисей ги изведе из Египет и колко наказания за туй идолопоклонство. Постоянно трябваше да си правят някои идоли. Моисей отиде да вземе закона, който Бог му даде, и те казват: “Направи ни богове, които да ги виждаме да ходят пред нас. Такива Богове, каквито Моисей описва, не искаме.” Но съвременните културни хора, те изменили своите възгледи. Да започнем да обичаме Онзи, Който ни е дал живота. Да обичаме Онзи, Който ни е дал сърцето, Който е внесъл мисълта, Който е внесъл любовта. Колко години е взело, докато достигнем тази форма, която имаме сега? То е

изминат един път от сто и осемдесет градуса, един полукръг. Понапред главата на човека е била срасната с неговия гръбначен стълб и после постепенно, постепенно туй лице отзад е вървяло напред и сега лицето е паралелно с гръбначния стълб. На човека предстои да извърви един път още от сто и осемдесет градуса. Той ще живее в една светла топка. Тогава човека няма да го виждаме, но сега ще го виждаме [като] една голяма светеща топка, ще се уголемява, ще се намалява, ще се търкаля като Слънцето. Казвате: "Какви хора ще бъдем?" Светещи хора, хора на светлината. Хора, в които ще бъде Божието Царство, и вън, и вътре в тях. Стремежът е в този път. Някои искат да идат в небето. Но трябва да имаш сто и осемдесет градуса. Някои от вас нямате още сто и осемдесет градуса. Ако в един живот от сто и двадесет години развивате един градус, колко години ви трябват още, за да развиете сто и осемдесет градуса? Може да направите изчисление: сто и осемдесет по сто и двадесет.

Тогава казвам: Трябва да се тури този стремеж във всинца ви. Стремеж трябва да имате нагоре, но същевременно трябва да имате стремеж надолу и трябва да имате стремеж наляво и надясно. Ако вземете един кръг, ще прекарате три диаметъра. Сега ние често се спираме да обичаме Бога. За какво трябва да обичаме Бога? Най-първо ти ще обичаш Бога, ще имаш едно активно състояние. Най-първо ще приемеш Божията любов и ще я предадеш. Сегашните хора се нуждаят от възприемането на Божията любов и да я възприемат такава, каквато ти я дал. Няма да казваш, че "аз ви обичам", защото то не е вярно. Вярно е, но в себе си онзи, който иска правилно да се развива, защото в ангелския свят не се допуща никаква лъжа, аз ти предавам туй, както си го приел. Имаш един хляб, даваш половината. Този хляб тъй е чист, както онзи, който задържам за себе си. Даваш туй, което Бог ти [е] дал. Само по този начин може да се образуват ония новите връзки, дето няма разочарование. Сега гледам, хората любят и разлюбват. Обичат се и не се обичат. Защо? Защото не предават любовта каквато е. Най-после, като не предават, остаряват,

изгубват смисъла на живота, погледнат се на огледалото - бръчки. Не само това, но склерозата иде. Започваш да се втвърдяваш, вените да се втвърдяват.

Тогава идваме до онази приказка на "Хиляда и една нощ", дето една царска дъщеря живяла в подземието и тя била толкоз красива, че ходели царски синове да я викат. Казвали: "Халиял- Казъ, излез навън!" А тя казвала: "Камък стани!" Като кажела първия път, до колене ставал камък. Втори път като я извиквал и тя казвала "Камък стани!", той до корема ставал камък. Третия път като кажела, целият се превръщал на камък.

Сега да направя една аналогия. Тази красива мома, това е щастието, което вие търсите. Щом кажеш "щастие", то казва: "Камък стани!" Веднага до колене камък ставаш. Като кажеш втори път "щастие", до корема [камък] ставаш. Като кажеш още веднъж, свършваш. Да обясня. В тази източна легенда царският син, който отишъл, извикал два пъти. Но той имал един разумен кон и казал на коня си: "Аз като извикам трети път, ти ще изцвилиш." И като казал той трети път, той изцвилил и тя забравила да каже камък да стане. Тя си показала главата и той я хванал и я изтеглил навън. Като я изтеглил, казал: "Ще ме превърнеш пак на човек." Тя взела шише вода, изляла я отгоре му. Той я взел на коня си.

Кой е този кон? Той е човешкият ум. С ума си ще търсиш. Без ума на камък ще станеш. Писанието казва: "Разумни бъдете и добри бъдете." То е същият закон. Човек трябва да схваща онова Божественото в себе си. Не мислиш ли, на камък ще станеш. Ще знаеш, че като поменаваш името Божие, ще мислиш. Ти ще мислиш тъй хубаво, че каквато дума кажеш, да има само едно значение. Като се приближаваш при Бога, да бъдеш тъй чист, че Неговата светлина да минава през тебе и да отива при другите хора, между които Бог действува. Всеки от вас трябва да бъде проводник на великото и мощното в света. Сега, като стане някой човек проводник на любовта, ние се награкваме: "Какво си подивял? Какво си тръгнал?" Мислите,

че всички хора, които са се влюбили, са подивели? Аз бих желал така да подивея и да не хвърлям бомби в градовете. Човек, който обича, зло не прави. Любовта, казва Писанието, зло не прави. Единственото същество, което зло не прави в нас, то е Бог. Бог, Който живее в нас, Той е неизменяем.

И ние трябва чрез своя ум да изучим причините, които Той е турил в света, да изучим законите, които турил и да изучим явленията, които стават. Като ги изучим, да ги приложим в тия светове. Да приложим светлината в ума си, да приложим топлината в сърцето си и да приложим силата в тялото си. Да се завземем да преобразим всичките удове, които имаме. Аз бих желал вие, които ме слушате, бих желал да станете много красиви. Но някои от вас, наместо да ставате красиви, погрознявате. Аз проповядвам, казвам: Не знаете как да произнесете думата "Халиял казъ" - щастие.

Не искам да ви упреквам, защото ако направя упрек на вас, правя го на себе си. Бог е Същество чисто. Всякога най-малката погрешка, която направим, чувствуваме едно страдание. Като извършим Неговата воля, чувствуваме една радост. Щом направим нещо, едно малко зло, веднага казва: "Не правиш добре." Ти усещаш скръб в себе си. Направиш по-голямо зло - скръбта е по-голяма. Като започнем да мислим, скърбите започват да се намаляват. Да останат поне малко. Без малки погрешки не може на Земята. Все ще направим погрешки, но да направим най-малките погрешки. Писанието казва: "Родените от Бога грях не правят." Погрешки може да правиш, те са в реда на нещата. Като говориш френски, може да направиш една погрешка в произношението. Като пишеш английски, и като знаеш, може да направиш погрешка. Отвори речника, коригирай се. Мъчна работа е. Десет-петнадесет хиляди думи. Толкоз думи, да турим по пет букви средно, седемдесет и пет хиляди букви средно, да помниш съотношенията, какъв гениален ум се изисква. Кой може да помни петнадесет хиляди думи с всичките букви? Много мъчна работа.

На двама господари не може да се служи. Значи, единственият господар, на когото можем да служим, е Божественото в нас. Божественият ум, който ни ръководи напред. Божественият ум, който разкрива пред нас Творението. Божественият ум, който разкрива строежа на нашето тяло. Божественият ум, който разкрива как е създадена вселената. Божественият ум, който работи във всичките хора без разлика. Той работи в учените хора. Тия учени, които са се посветили на науката. Тях аз считам модерни светии. Едно време светиите бяха други. Всичките учени хора, в каквото и направление да работят, но които се занимават за доброто на човечеството, са светии. Желая и вие всички да станете светии като тия учени хора, за да се въдвори Царството Божие на Земята.

Ще ви цитирам един стих: "Савле, Савле, защо Ме гониш?" Казва: "Кой си Ти, Господи?" - "Аз съм Исус, човекът на проявената Любов!"

"Отче наш"

2-ра неделна беседа, държана от Учителя на 1.X.1939 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

МОЩНИТЕ СИЛИ В ПРИРОДАТА

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще прочета няколко стиха от 5-а глава от Евангелието на Матея, от 1-ви до 17-и стих.

“Духът Божи”

Трудно е човек да се занимава с живота, понеже целият живот не е пред нас. Част от този живот е минал вече, една част минаваме сега, а една част остава в бъдеще. Често хората говорят за миналия живот, но не са били съвременници на него. Те говорят по теория за този живот. Ние говорим за миналото по исторически данни. Какво става в настоящето, и него не виждаме. За него знаем по това, което пишат във вестниците и в книгите. И за настоящето знаем малко, вследствие на което имаме оскъдни знания. Според тези оскъдни знания ние искаме да доказваме нещата, както не са.

В прочетената глава Христос описва деветте блаженства, деветте правила за живота. Много тълкувания са давани по тези блаженства, но мъчно е да определиш кое какво означава. Казано е, например: “Блажени нищите духом.” Но това правило не е съгласно със съвременното разбиране на хората. Да бъдеш нищ духом днес разбират да бъдеш като овца, всеки да те стриже, всеки да те тъпче. Според Христовото разбиране нищ духом е този, когото като тъпчат силните, силните стават меки, а той става силен. “Блажени кротките!” Кротък е онзи, когото като ядат вълците, вълкът дохожда най-после до положение, че не може да го изяде, зъбите му падат. И тогава кроткият се освобождава. Това е кратко обяснение само на двете блаженства, а останалите вие сами ще си ги обясните.

И тъй, от становището на живота, има три възгледа всичко: единият възглед е Божествен, вторият е духовен, а третият е чисто физически или човешки. Сегашният живот, в който живеем, е човешкият, физическият, или светът на предметното учение. Духовния свят ние само го чувствуваме, а Божествения свят само го мислим. Това са отвлечени работи. Ти имаш едно чувствуване, на което не можеш да дадеш никаква форма. Някой път, например, художникът иска да нарисува любовта с езика на художеството. Как ще я нарисува? За да нарисува любовта, той трябва да намери две моми: едната да е влюбена, а другата да не е влюбена и да сравни устата на едната и на другата. Той ще намери най-красива уста в онази мома, която е влюбена. Любовта е теглила красиви линии на устата. Като говоря за влюбена мома, аз разбирам мома, която свети, а не която гори. Момата, която свети, се радва, че се е влюбила, а другата съжалява, че се е влюбила. Онези, които познават и разбират любовта, радват се, че са я познали, а онези, които не я познават и не я разбират, съжаляват, че са минали през нейната школа.

Един ден наблюдавам, седят стар дядо и стара баба, бабата на около осемдесет години, а дядото на осемдесет и пет, разговарят се. Пред тях минават млад момък и млада мома. Бабата седи, поглежда ги. Едно време и те бяха така напети. Бабата имаше правилен нос, тънки вежди, с тънък усет в себе си. И дядото имаше нещо хубаво. Те си казват: “И ние едно време бяхме такива.” Бабата поглежда дядото - нищо не останало от него. Мисли си тя: “Горкият дядо!” Но и тя изгубила своята младост и красота. Който не разбира това, смее се на стария дядо, но и той сам не знае как е станало това, че е дошъл до туй положение. И другарката му не може да си обясни как е станало това, че да изгуби тя своята красота. Тя си мисли: “Едно време моят дядо беше млад, с гладко, хубаво лице, с красиви очи, които светеха, а сега му изникнала брада, очите му не светят, не се засмива, все сериозен стои.” Пък и бабата е станала сериозна. И той я поглежда сериозно, и тя го поглежда сериозно. Питам: кое е онова, което стана

причина да се измени животът им? Причината за това се крие в лошите условия на живота. Когато умът не се намира в своята подходяща среда, когато сърцето не се намира в своята подходяща среда и когато волята не се намира в своята подходяща среда, човек остарява. Той среща в живота си много противоречия, след което вече му се отщява да живее и казва: "Не си струва човек да живее на Земята."

Сега аз се радвам, че сегашните науки се занимават повече с Божествения свят, отколкото с физическия, т.е. повече с ума. Религията пък се занимава повече с човешкото сърце. Често религиозните искат да ни убедят, че религията е всичко. Отчасти е така. Сърцето извършва една отлична длъжност, една функция. То изпраща кръвта по цялото тяло, като разрешава един социален въпрос за тялото. Но в духовния свят сърцето подхранва човешките мисли и човешките постъпки. Но да отдаваме всичко само на сърцето, това е една крайност.

Та казвам: Трите свята трябва добре да се проучават. Казвате, че някой човек има отличен ум. Отде знаете това, когато не виждате неговия ум? Казвате за друг, че има отлично сърце. Отде знаете това, когато не виждате неговото сърце? Като казват, че сърцето на някой човек е отлично, хората нямат пред вид онова физическо сърце, което функционира вътре в човека. Защото и животните имат сърце. Но тялото още им е покрито с козина. Покрито е това сърце с козина. И човек има още козина останала по лицето му. По главата му стърчи още козина.

Как си представяте вие бъдещия човек? Главата на бъдещия човек няма да бъде гола, но ще бъде красиво оформена, с известна дължина и широчина на черепа, с определена височина на главата, с красиви линии, с чело добре оформено. Челото им няма да бъде ниско и тясно, но широко и високо. В бъдещия човек ще бъде добре застъпен редът и порядъкът, музиката, изкуството. В бъдещия човек ще бъде добре застъпена паметта, разумността, прозорливостта,

благоразумието. Още като видите човека, по челото ще го познаете. От челото му ще излиза светлина.

Всяко чувство и всяка способност на човека изпущат известно количество светлина и топлина. Влюбеният, например, изпуща повече светлина и топлина от онзи, който не е влюбен. Като се приближите при човек, който е влюбен, вас ви е приятно, той изпуща топлина и светлина от себе си. Ако не е влюбен, той е студен и не ви е приятно да се доближавате до него. И тогава мога да ви цитирам положението: когато ледовете се топят, когато реките текат, когато ветровете веят, когато цветята цъфтят, когато птичките пеят, навсякъде и на всички е приятно и те се веселят. Такова нещо представя влюбеният човек. И обратното се случва: водите замръзват, всичко се превръща в лед, реките пресъхват, цветята изсъхват, птичките престават да пеят, бури вилнеят, къртят дървета и всичко разрушават, навсякъде настава мрак и тъмнина, човек е скръбен. Такова е положението на онзи, който не люби. Онзи, който се е отчаял, макар и да е светло отвън, Слънцето приятно да грее, но на него е тъмно и мрачно, не му се иска да се повесели. Защо се е обезсърчил този човек?

Давали ли сте си някога отчет защо човек се обезсърчава? Лесно може да се развесели човек. Представете си, че срещате един човек, който е гладувал цели три деня, нищо не е ял, бръкне в джоба си, нищо не намира. Той върви с наведена глава, обезсърчен. Но край него мине някой човек майстор, който знае как да постъпи. Той му тури в един от джобовете една златна монета и бързо си продължи пътя. Като напипа златната монета в джоба си, гладният веднага се зарадва, състоянието му се изменя. Защо? Не само за златната монета, но и за добрата мисъл, която е възприел. Заедно с монетата добрият човек е изпратил една добра мисъл, която бедният я възприема.

Казвате, че без пари не може да се живее. Съгласен съм с вашето разбиране, че без пари не може, но имам пред вид парите, които са минали през ръцете на един светия. Но ако е въпрос за пари, които са

минали през ръцете на един престъпник, казвам: пазете се от неговите пари, те носят нещастие за човека.

Когато е създавал златото, Бог е имал пред вид неговото особено предназначение. Той го е предвидил като носител на здраве. Това злато има смисъл, така трябва да го използуваме. Аз бих съветвал всички ония, които са болни, да носят по една златна монета в джоба си или другаде някъде, като муска. По този начин те могат да бъдат здрави. Ще кажете, че това е суеверие. Никакво суеверие не е. Златото е добър проводник на жизнени енергии в човека. Ако в този смисъл казвате, че без злато не може, разбирам това. Ако богатството носи здраве, то е на място. Но ако носи болести, това богатство не е на мястото си.

Тогава аз отивам по-далеч и казвам: Всяка мисъл в човека, която носи светлина и дава подтик, тя е права мисъл; всяка мисъл, която носи песимизъм, не е на място. Всяко чувство, което внася топлина в човека и му дава подтик да работи за Бога, е на място. Всяка сила в човека, която му дава възможности да се прояви, е на място.

Мнозина от съвременните хора се обезсърчават. Защо се обезсърчават? Причината за тяхното обезсърчаване се дължи на слабата им надежда, на слабата им вяра и на слабата им любов. Следователно, за да се изправиш, за да се насърчиш, ти трябва да изправиш в себе си тези три източника, от които излиза надеждата, вярата и любовта. Къде ще ги намериш? На главата си. И забелязано е, че всички ония хора, които се обезсърчават, обикновено пипат главата си. Тези, които са недоволни, също пипат главата си. И онези, които имат в себе си силна надежда, силна вяра и силна любов, също така пипат главата си. Но има разлика в пипането на едните и в пипането на другите. Те пипат различно. Онзи, който има вяра, като пипне главата си, на лицето му се явява една приятна усмивка, той се радва, че има нещо в себе си, на което може да се разчита. Онзи, който има слаба надежда, като пипне главата си, веднага става мрачен, недоволен, като че е пипнал в празен джоб. Той казва: “Няма

на какво да се надявам.” Затова казвам: Дружете с хора, които имат силно развита вяра. Те са богати, те са милионери. Те са много щедри. Дружете и с хора, които имат силна надежда.

Надеждата се занимава само с един ден - от изгрева на Слънцето до залязването. Надеждата разрешава въпросите само на един ден, вярата разрешава въпросите на векове, а любовта е сила, която обхваща цялата вечност. Тя обхваща цялото човечество. Ако не можеш да обичаш хората поне умствено, ти не можеш да започнеш с любовта. Ако не можеш да вярваш, че един ден ще ти се дадат условия да се подигнеш, ти не можеш да започнеш с вярата. Ти трябва да вярваш в това въпреки всички противоречия, които съществуват в света. И после, ти трябва да се надяваш, че всеки ден има нещо, което е отредено специално за тебе. Нима не е определено за тебе какво количество въздух трябва да приемеш? Нима не е определено за тебе какво количество храна трябва да приемеш? Определено е. Нима не е определено за тебе какво количество светлина трябва да приемеш всеки ден? Определено е. Нима не е определено за тебе всеки ден какво количество звукове трябва да влязат в ушите ти? Определено е. Всичко това е определено, но кой ще ни разправя за тия работи? Учители трябват за това. Ако ти като художник не рисуваш, как ще нарисуваш един красив образ? Как ще нарисуваш милостивите очи, очите на милосърдието? Ако вие се обезсърчавате така лесно, къде е любовта ви към Бога? Преди всичко човек трябва да има абсолютна любов, абсолютна вяра и абсолютна надежда към Бога. И тогава мъчнотиите ще газят човека, но той ще бъде по-силен, лесно ще ги носи.

Сега заблуждението на хората е там, че те търсят здравето извън себе си. Сега аз не ви говоря за един Бог, Който образува спорове между хората. Според мене Бог е Същество, Което хармонира всичко в света. При това Същество няма месоядни животни, няма и тревопасни. Там няма нито престъпници, нито царе, нито слуги и господари. Там всички са равни. Равенството седи в това, че всички са

богати. Там всеки има повече отколкото му трябва. Всички същества, които живеят при Бога, имат желание да дават, но никой няма желание да взима. Те обикалят целия свят и търсят някого, на когото да дадат. Те са хора, които обичат Бога. Те имат любов към Бога. Онези същества, които имат вяра, ходят да агитират за богатите. Те казват: "Вярвайте, че има блага за вас, има богатства, които са определени за вас." Онези пък, които имат надежда, ходят да рапортират и казват: "Надявайте се във всичко, което вярата и любовта носят. Вярвайте, че всичко това е сто и едно на сто вярно. Това, което искате, ще стане и то само след няколко часа, до вечерта най-късно ще стане." Ето, онзи езичник, който отиде при Христа да се моли за болния си син, провери това. Христос му каза: "Иди си, синът ти ще бъде здрав." Като отиде дома си, той намери сина си здрав и видя, че това съответствуваше на времето, което Христос каза. Както каза, така се изпълниха думите Му.

Че, ако ти не вярваш в онзи глас в себе си, в кого ще вярваш? Някой път ти си отчаян, но нещо дълбоко в тебе ти казва: "Не се бой, ще се оправи тази работа, лесно ще се оправи." Ти не можеш да си представиш как ще се оправи, отде ще дойде това изправяне на работата. Представете си, че вие се намирате някъде, дето има тридесет и пет градуса студ и водата, всичко наоколо е замръзнало. Минава един човек край вас и ви казва: "След три часа вие ще имате вода." - "А, след три часа! Това е невъзможно. Отде ще се вземе тази вода?" Докато се чудите как ще стане тази работа, виждате, че температурата се подига, дохожда до двадесет градуса и водата започва да се явява. Ледът се топи и се превръща на вода.

Питам: Коя е причината за студа? Причината за студа, това е човешкото, човешкият егоизъм. Ако днес съществува голям студ на Земята, той се дължи на човешкия егоизъм. Един ден, когато хората се хармонизират по мисли и по чувства, Земята ще бъде обвита с една топла обвивка. Тогава от Слънцето ще идват такива енергии, че даже и Северният полюс ще бъде обитаем. Ще кажете, че това са

предположения. Да, сега са предположения, но учените казват, че преди хиляди и милиони години двата полюса са били екватори. За да се докаже това нещо, трябват математически изчисления. Тогава ще ви докажа защо именно полюсите са били екватори и екваторът е бил полюси. Значи, ставало е някакво разумно движение. Питам: защо Северният полюс е горе, а Южният - долу? Защото Южният полюс е по-тежък от Северния. Значи материята на Земята не е навсякъде еднакво тежка. Едната част на Земята е по-тежка, а другата е по-лека, вследствие на което оста на Земята се е наклонила на двадесет и три градуса. Не само оста на Земята се е наклонила, но се е наклонила и оста на човека към Бога, пак на двадесет и три градуса.

Ще кажете: "Какво отношение има между полюсите на Земята и полюсите на човека?" Има известно отношение, но по аналогия вие не можете да направите това сравнение. Например, ако вземете едно статическо и едно динамическо число, вие не можете да им дадете еднаква цена. Статическото число показва резултата само на един момент, а динамическото число е непрекъснат процес.

И любовта има тия два момента: статическо положение и динамическо. Когато някой казва, че едно време обичал, а сега не обича, той се е намирал в статическото положение на любовта. Любовта подразбира динамическо положение. Ти не можеш да кажеш, че някога си обичал повече, а сега обичаш по-малко. Да се мисли така, това е заблуждение. Любовта не може да се измени. Любовта като велика разумност, тя е единствената реалност, която никога не се дели. Сама по себе си любовта е неделима. Следователно всеки човек трябва или целокупно да възприеме любовта, или целокупно да я откаже. Страданията на хората произтичат от това, че те не могат да възприемат любовта целокупно. Те я считат за нещо опасно и казват, че ако вървят по пътя на любовта, ще страдат. Значи сегашните хора, които не ходят по пътя на любовта, благуват. Тези хора, които сега се бият, имат ли любов? Ами между сиромасите и богатите има ли любов? Вземете, съвременните хора се делят още на

вярващи и невярващи. Така не се определят хората и не трябва да се определят. Вярата е сила, която поддържа ума. Ако вярата на човека е слаба, и умът му е слаб. Ако надеждата му е слаба, и сърцето му е слабо. Ако любовта на човека е слаба, и духът му не може да се прояви. Следователно, за да се прояви духът, той се нуждае от любов. Без тази вътрешна сила човек не може да постигне нищо.

Сега някои мислят, че трябва да се влюбят в един човек. Да се влюбиш в един човек и постоянно да го държиш до очите си, това е слепота. Аз не говоря за тази любов, която ослепява човека. Любовта е сила, която отваря умовете и сърцата на всички хора. Който люби по този начин, когото срещне, той е готов да му помогне. Този човек внася едно разположение на духа във всички хора. Нали сте имали такава опитност? Срещнеш един чужденец, непознат човек, но ти е приятно да го срещнеш. Само една среща ти е достатъчна, приятно ти е. Казвам: Сегашните хора трябва да се изучават, както себе си, така и своите ближни.

Често хората скубят веждите си, искат да ги направят тънки. Не е въпрос защо правят това, но мене ме интересува фактът, че някои искат да имат дебели вежди, а други - тънки. Дебелината на веждите се определя и от тяхната форма. Някои вежди определят човека като голям материалист. Такъв човек от сутрин до вечер мисли само за материални работи. Той казва: "Докато сме на Земята, да си поживеем. Утре като умрем, всичко ще се свърши." Има вежди, които определят човека като учен, други - като разумен и т.н. Какви са по форма едните и другите, няма да описвам, понеже ще почнете да се критикувате. Не е само до дебелината на веждите, но веждите трябва да имат определено количество косми. Космите са антени, по които идат гласове от духовния и от Божествения свят. Хора, които имат тънки вежди, са в по-голямо съобщение с духовния свят. Каквото става в духовния свят, те знаят. Те предчувстват всичко, което става в духовния свят с десетки години напред. Онези хора, които имат дебели вежди, знаят какво ще стане на Земята. И едните, и другите са

ясновидци. Едните знаят какво ще стане на Земята, а другите отдалеч предвиждат какво става в духовния свят.

Аз не искам непременно да вярвате в тия неща. Има книги, можете да четете и да проверявате. Така вие сами ще се убедите. Аз говоря за една истина, която съм проверявал, но има още да проверявам. Вие не трябва да взимате нещата в техния абсолютен смисъл, да считате, че всичко знаете. Едно трябва да знаете: Онзи, който има тънки вежди, да вярва в сърцето си; онзи, който има дебели вежди, да вярва в ума си. Онзи, който има тънки вежди, ако вярва повече на ума си, а по-малко на сърцето си, ще загази. И ако онзи, който има дебели вежди, вярва повече на сърцето си, а по-малко на ума си, и той ще загази. За да не загазите, този, който има тънки вежди, да вярва на сърцето си, който има дебели вежди, да вярва на ума си. Така ще си разменяте стоките. Който има дебели вежди, да разменя стоката си с онзи, който има тънки вежди. И онзи, който има тънки вежди, да разменя стоката си с онзи, който има дебели вежди. Дебелите вежди показват, че този човек има производство на физическия свят. Човекът с тънките вежди има производство в умствения свят. Вие знаете, че онзи, който не яде много, отънява. За да възприема нещата от физическия свят, той трябва да яде повече.

Това е фигуративно представяне на нещата. Ще кажете, че дебелият човек не е свързан с духовния свят. Съгласен съм с това. Но според мене духовният човек се отличава с две качества: той познава законите на светлината и законите на тъмнината. Духовният човек никога не се лъже. Вие не можете да му представите светлината за тъмнина и тъмнината за светлина. Това е невъзможно. Човек, който живее в Божествения свят, никога не може да се излъже в любовта. Вие не можете да му представите безлюбието за любов. Вие никога не можете да му кажете, че го обичате, а всъщност да не го обичате. Вие не можете да го излъжете. Още като се приближавате при него, той познава дали го обичате. Ако от вас излиза топлина, вие го обичате. Най-приятната топлина на любовта, това е топлината на вечния

живот. Без тази топлина, органическият живот на Земята не би съществувал. Хората, които се обичат, трябва да се съединят, за да дадат подтик. И толкова, колкото любовта е била силна, толкова и животът е силен. Дългият живот зависи от интензивността на любовта. Колкото по-рано са умирали децата, толкова любовта на майката и на бащата е била по-слаба. И тогава, според закона на наследствеността, казваме: ако майката е вложила повече любов в своето дете, то върви по нейна линия, т.е. по женска линия. Следователно, ако майката е здрава, бащата и да е болен, детето ще бъде здраво. Това дете не е изложено на болестта на бащата. Обаче, ако детето върви по линията на баща си, който е бил студен по отношение на него, това дете е осъдено да си замине.

Казвам: Хората умират от безлюбие, от малко любов. Хората се обезверяват от малко вяра. И вярата е една сила. Наистина, ако човек не подхранва ума си със силата на вярата, той не може да мисли. Пък ценното в човека, това са неговите мисли. Те са облекло, те са дреха, с която той се облича.

Значи, човек е облечен с три вида дрехи: любовта представя Божественото облекло, вярата представя ангелското облекло, а надеждата представя човешкото облекло. Аз наричам светия всеки човек, който е облечен с дрехата на любовта, с дрехата на вярата и с дрехата на надеждата. Някой казва, че е човек. Значи той е облечен само с една дреха. Трябва ти още една, ангелска дреха. Като облечеш и ангелската дреха, ще станеш отличен слуга в света. Човек, който не може да слугува на всички хора, той не знае какво нещо е вярата. И човек, който не е готов да люби всички хора, той не може да се нарече Син Божи. За да бъде Син Божи, човек трябва да има свещен трепет към всичко онова, което Бог е създал.

Сега аз не говоря за работи, които човек е създал. Аз изключвам човешките работи. Само Божественото може да се люби. Само на Божественото може да се вярва. Само на Божественото може да се надява. Това, на което в даден случай може да се надявате, това, на

което в бъдеще може да вярвате и това, което в бъдеще може да осмисли живота ни, наричам Божествено. Само по този начин можем да опитаме Божественото. И като вървим по тези пътища, ще се натъкнем на Божественото.

Онзи, който те обича, трябва да ти даде нещо и ти ще почувстваш неговата обич. Сегашните хора се мъчат, искат да има някой да ги обича. За да обичате един човек, той трябва да има вяра. За да го обичате, той трябва да има надежда. И най-после, за да го обичате, той трябва да има обич. Ако двама души не се обичат взаимно, те не могат да предадат силата на любовта и между тях не може да стане никаква обмяна. Любовта се проявява в две противоположности: едната страна трябва да бъде положителна и да дава, а другата трябва да бъде отрицателна и да приема.

Само по този начин ще се образува движение в човека. Всички хора, които имат това движение в себе си, имат красиво устроена глава, красиви ръце, крака, тяло. Всички линии на очите, на веждите, на носа, на устата са красиви. Да обичаш, да вярваш и да се надяваш, това значи да съградиш едно отлично тяло, което да бъде годно за всички постижения, към които се стремиш. За да съгради това тяло, човек трябва да се самоотрече. Аз не разбирам онова самоотричане, което да плаши човека. Христос е говорил за самоотричането, но Той подразбирал да се откаже човек от онези глупости, които са създали нещастията на хората. Като се откажете от глупостите, ще възприемете всички добри и хубави работи, във всички области, защото те ще ви облагородят. Всяко нещо, което ще внесе красота в тебе, приеми го. Всяко нещо, което ще те направи гениален, приеми го. Не внася ли тия неща, отхвърли го от себе си. Всяко нещо, което внася светлина, знание, мир в тебе, приеми го. Всяко нещо, което ти дава богатства, приеми го. Приемайте всички хубави работи, отдето и да идат.

Сега погрешката на съвременните хора седи в това, че те са влезли в едно статическо положение. Това се дължи на факта, че те не

са родени още от вода и Дух. Сегашните хора са родени само по плът, а всеки, който е роден по плът, него го очаква смърт. И тогава всички онези идеали, които е имал, ще изчезнат. Даже съвременните хора разглеждат въпроса така. Те казват: "Един ден Земята ще се разруши. Какво ще стане с нас тогава? Какво ще остане от човека?" Но те не разбират законите. Земята е едно училище, тя не може да се разруши. Щом свърши училището на Земята, човек ще мине в друго, по-високо училище. Има друга една Земя, за която човек се готви. Тя е обетованата Земя. Като умрат, хората ще отидат в тази обетована Земя.

Някои очакват да се преродят и питат къде ще се родят след смъртта си. Въпросът за прераждането е добре застъпен в индуската философия и които се интересуват, могат да четат по въпроса за кармата. Те застъпват добре въпроса за кармата. Щом се намерят пред нещо, което не могат да обяснят, те казват: "Карма е това." Кармата нищо не обяснява. Кармата е резултат на недобре приложената и употребена любов. Кармата е резултат на недобре употребената вяра. Кармата е резултат на недобре употребената надежда. Значи, ако животът, който е излязъл от любовта, не е използуван добре, дава един резултат, който индусите наричат "карма". Мисъл, която не е употребена както трябва, и тя образува карма. Ако и човешката воля не е постъпила както трябва, също образува карма. И тогава в един живот се струпват всички нещастия на главата ти. Ти казваш: "Защо Господ създаде света така?" Щом се намериш в това положение, ще си кажеш: "Този свят, аз го създадох такъв."

Ще ви приведа един пример. Един млад българин следвал в странство, на Запад някъде, дето изучавал музика и някои философски предмети. Като се върнал в България, той се настанил учител на Варненските богати дъщери, по музика и танц. Обаче между родителите на тези момичета се явило някакво недоволство от него и те му отказали да преподава на техните дъщери. Той останал без работа и се намерил в големи трудности. По едно време той

срещнал един познат свещеник в града, който го поканил у дома си на гости. Запитал го защо не е на работа. - "Яви се някакъв спор между бащите на богатските дъщери и те ми отказаха, не искаха повече да им преподавам." Свещеникът го приел добре, нагостил го и на излизане от дома му дал му едно турско меджидие*, като му казал: "Когато се намериш в нужда, всякога можеш да идваш при мене." Младият господин благодарил много на свещеника и му казал: "Ти ме покани точно навреме. Три деня не бях ял и сега уталожих глада си." Свещеникът му казал: "Бъди спокоен, ти ще се настаниш на работа." И действително, не се минали четири-пет месеца, той бил назначен на служба за главен секретар на тогавашния Варненски валия. В това време обвиняват свещеника за бунтовник, че кореспондирал с московците, и веднага отишли в дома му, запечатали всичките му книги, събрали писмата му и ги занесли в учреждението, дето младият българин бил секретар. Като търсили някой човек да прочете писмата, дошли най-после до този секретар. Той взел писмата и веднага разбрал, че въпросът се отнася до свещеника, който му оказал толкова голяма помощ в трудните дни на неговия живот. Той скрил и изгорил всички ония писма, които могат да внесат съмнение, и казва на валията: "Няма нищо подозрително в този човек. Той е много добър." След това среща свещеника и му казва: "Обядът и меджидието, които ми даде, спасиха живота ти." Наистина, ако свещеникът не беше се отнесъл внимателно с младия човек и беше си казал, че няма какво да се занимава с него, този човек, който е преподавал танци и който не е религиозен, главата му щеше да отиде.

Та казвам: Ние трябва да бъдем в живота си малко по-реалистични. Сега трябва да дойдем до следните правила. Като ставате сутрин и не сте добре разположени, имате песимистично настроение, не се поддавайте на настроението си, но хванете носа си с двата пръста, прекарайте една линия по дължината му и си кажете: "Красив си ти, стига ти умът да направиш нещо." После помилвай

носа си с другата си ръка. Ти седиш и си неразположен, чудиш се какво да правиш и започваш да удряш главата си. Казваш: “Нямам време да се занимавам с носа си.” С носа си нямаш време да се занимаваш, а имаш време да удряш главата си. Кое е по-добро: да помилваш носа си или да биеш главата си в стената? След като прекараш ръката си два-три пъти отгоре на носа си, ще ти просветне. Че, ти прекарваш Божествено дихание през носа си. Божествената разумност е минала през носа ти.

Ти ще държиш носа си постоянно в изправно положение. Той е от високо положение. Внимателно ще се отнасяш с него, няма да го търкаш. Добре е от време на време да понамазвате носа си. Трябва да си купите хубава, чиста помада, която има приятна миризма, и с нея да се мажете. Вие мажете лицето си, страните си, но носа си забравяте. Към него се отнасяте невнимателно. Но едно ще ви кажа: онзи, от когото ще купувате помадата, трябва да бъде човек с широко и високо чело, с отворени очи, с красиви вежди, да бъде весел. Само от такъв човек можете да вземете помада за носа си. Ако е някой сприхав, не взимайте от него помада. Вземете ли от сприхавия, ще развалите носа си. Някои може да не вярват в това, което говоря, но когато сте неразположени, направете този опит. Прекарайте ръката си три пъти през носа си и ще видите какъв резултат ще имате. Отнасяйте се разумно с носа си и той ще се отнася разумно с вас.

Вие трябва да се вглеждате в своите движения. Човек всякога трябва да се стреми към разумните движения. Никога не давайте подтик на едно неразумно движение в себе си. Научете се да владеете ръката си. Някой път направите едно неразумно движение с ръката си, но умът ви казва, че това движение не е право. Всяко ваше движение трябва да бъде предшествувано от ума ви. Първо направите движението, а после мислите. Това не е право. Умът ви трябва да бъде в изправно положение. Като дишате, не дишайте бързо, но плавно, бавно. При това, никакъв шум не трябва да се чува при дишането. Някои дишат така, че всички ги чуват. Това показва, че жлезите в тях

са силно увеличени. Вследствие на това дишането не е правилно. Ако дишането в човека не е правилно, в дадения момент и мисълта не може да бъде нормална.

Казвам: Дръжте тия правила в ума си и помнете: Никога не задържайте каква и да е мисъл в ума си, никога не задържайте едно безразборно чувство в сърцето си, никога не задържайте една безразборна постъпка във волята си. Щом направите такава една постъпка, веднага я изправете. Защото Божественият свят не търпи анормални работи. Лошите постъпки образуват лоши навици в човека.

Един господин разправяше своята опитност, как е придобил един лош навик. Като ученик, той имал един другар, който често намигал, навик имал такъв. Той подигравал съученика си, но неусетно придобил същия навик. Пораснал, свършил училище, станал учител. Като преподавал на ученичките и на учениците си, той пак намигвал, по стар навик. Един ден родителите се възмутили от неговото поведение и казали: "Ние не искаме такъв учител, който намига на дъщерите ни." Като се научил за това, той ходил при бащите да се извини и обяснил, че този навик да намига той носи от своето детинство, а не го прави съзнателно сега. Много пъти се мъчи да се справи с този навик, но все още не може.

Че, и вие имате лоши навици. Имате навик да избухвате от нищо и никакво. И като избухнете, казвате думи, които не са на място. Всяка дума е динамична и произвежда известен ефект. Та и в Писанието е казано: За всяка празна дума ще давате отчет. Нашите думи и мисли трябва да бъдат динамични в доброто. Вярвайте, че светът е създаден за разумните, а не за глупавите хора. Светът е създаден за добрите хора. Светът е създаден за всички хора, които Бог е определил на някаква работа. Всички хора са определени. Които не вярват, те ще закъснеят в своя прогрес. Ако има някои от вас, които са нещастни и искат да сполучат в доброто, вярвайте, изпращайте им добри мисли. Щом вие желаете доброто на другите хора, и те ще

желаят вашето добро. Радвайте се на знанието на другите хора, и те ще се радват на вашето. Радвайте се на всяко хубаво нещо, което виждате, защото то ще бъде един ден и за вас. Такъв е законът. Всичко добро или лошо, което хората придобиват, един ден то ще се наследи, всички ще го имат. То ще дойде по един естествен път. Например, ако майката на едно дете е високо музикална, бащата - добър човек, това дете ще наследи музиката на майка си и добротата на баща си и ще стане музикално. То ще успява в живота си без големи мъчнотии. Ако майката не е музикална, колкото и да се мъчи, то не може да стане музикално. Ако някой е религиозен, да благодари на майка си и на баща си. Изобщо, всички неща са предават от майката и от бащата.

Следователно, за да бъде мисълта на човека силна, това зависи от неговия ум; за да бъде човек благороден, това зависи от неговото сърце; за да бъде човек силен, това зависи от неговата воля. Следователно Бог е дал на човека три важни места и ако той върви по Божиите пътища, той може да бъде разумен, благороден и силен. В каквото направление да мисли, всичко, каквото човек мисли, ако не в една година, то в един живот той може да го постигне.

Аз говоря за ония основни положения, които са в него. В човека има много желания, които не са основни. Например, той има желание да стане музикант. Знаете ли какви са правилата за музиканта? В музиката има образи. Ти искаш да пееш, да станеш музикант, но как трябва да предадеш мисълта в музиката? Във всяка мисъл има известно напрежение. Ти искаш да постигнеш нещо, но как ще представиш мисълта си, когато тя не е музикална? За да постигнеш нещо, преди всичко мисълта ти трябва да бъде музикална. За това има един метод, но аз още не мога да ви кажа тайната на музиката. Ако искам да направя един човек красив, трябва да съчиня такава песен, в която тонът “сол” да има предимство. Ако искам да направя един човек силен, трябва да създам такава песен, в която тонът “ре” да има предимство, на такава гама трябва да я напишеш. Ако искам да

направя един човек музикално богат, трябва да съставя такава песен, в която тонът “фа” да взима надмощие, да има предимство. Ако не знаеш да пееш тона “фа” както трябва, всякога ще носиш сиромашията на гърба си. Всички богати хора знаят да вземат тона “фа” правилно.

И тъй, когато Бог вдъхна дихание на човека, Той вдъхна чрез носа му, като каза: “Ти ще мислиш правилно.” Защото музиката не е чувство, но е мисъл. Онези чувства, които събуждат мисъл за постижение на красивите неща в света, те са музика. Същото може да се каже и за мислите на човека. Само ония мисли са музикални, които имат пред вид постижение на красивото в света. Чрез музиката се постигат красивите неща в света. Духовният, чистият, светият, възвишеният живот в любовта не може да управлява тия възвишени чувства, ако в човека не е развита музиката.

Хората тепърва трябва да започнат да учат музика и пение. Тъй, както сега пеят, това още не е пение. В бъдеще ще има школи, в които има образци за истинско пение. Ако всички хора проявят добротата си, те ще подобрят своето пеене. Пред очите на добрия човек ще се открие и физическият, и духовният, и Божественият свят и той всичко ще вижда. Аз наричам добър човек този, за когото и физическият, и ангелският, и Божественият светове са отворени. Ако ме питат кой човек е любещ, казвам: Този човек е любещ, за когото са отворени и трите свята. Същото се отнася и за човека на вярата и на надеждата. Ако трите свята не са отворени за тебе, твоята вяра, твоята надежда и твоята любов са слаби.

И тъй, първото нещо: Ще имаш една определена любов към Бога. Всеки човек може да почувствува гласа на Бога. И като дойде това време, ще знае, че му е казано това и ще го провери. Когато човек претърпи голям неуспех, когато се отчае напълно, когато се почувствува изоставен от всички, нека тогава се вглъби в себе си ще чуе един тих глас, който му казва: “Не бой се, всичко ще се оправи.”

Щом чуеш този глас, ще видиш, че след малко време работата ти ще се оправи.

Казвам: Вярвайте на Онзи във вас, Който ви казва, че тази работа ще се оправи. - "Ама аз ще умра." - "Не, ти ще живееш." - "От мене нищо няма да стане." - "Не, ще стане нещо." Този, Който постоянно внася в тебе любов, това е Бог. Този, Който постоянно внася в тебе вяра, това е Бог. Този, Който постоянно внася в тебе надежда, това е Бог. Този Бог говори на всички. Той е говорил и помагал на всички в миналото, и сега помага, и в бъдеще ще помага. Слушайте Неговия глас и глава няма да ви боли. Вие няма да постигнете всичко изведнъж, но всичко ще ви върви с радост и лесно ще понасяте изпитанията и мъчнотиите.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

3-та неделна беседа, държана от Учителя на 8.X.1939 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ХВАЛЕТЕ ГОСПОДА

"Отче наш"
"Ще се развеселя"

Ще прочета най-краткия псалом - 117-и. Тези думи са казани много години преди Христа. Ако днес някой може да каже друго нещо, нека каже.

"Духът Божи"

Ако аз днес бих писал този псалом, бих писал така: "Хвалете Господа, всички народи. Мислете всички добре, чувствувайте всички добре и прилагайте всички истината в живота си."

Кое е необходимото в живота? Да живее човек добре, но как да живее добре? Физическият живот се обуславя от няколко неща. Той се обуславя от въздуха, от храната, от светлината и от топлината. Следователно, за да живеем добре, ние трябва да имаме тези няколко условия. Храната представя елементът въглерод, водата - водородът, въздухът - кислородът, а светлината - азотът. Сама по себе си светлината не се движи, тя е инертна. Светлината е безпощадна. За нея казват, че тя изкарва всички неща навън. В света има нещо по-велико от светлината, което хората не знаят. Те го знаят под името "светлина". Думата "сат" означава това, което е проявено, което проявява нещата. Но онова, което проявява нещата, е вътре в нас, не е извън нас. Ние знаем света дотолкова, доколкото Божественото в нас се изявява.

В света съществува една голяма погрешка, която произтича от факта, че ние искаме да знаем всичко. Ако човек знаеше всичко, това щеше да бъде най-голямото нещастие за него. Ти знаеш ли какъв ще бъде твоят бъдещ живот? Ако ти знаеше това, щеше да бъдеш най-

нещастният човек в света. По-добре, че не знаеш. Като не знае какво го очаква, човек всеки ден се надява на нещо ново и добро.

Ще ви приведа един пример, който се е случил някога във Варна. Един млад господин си купил нови хубави дрехи, нова шапка и нови обуща и така облечен и натруфен, той излязъл да се разходи из града, да се покаже пред хората. Като минавал край една къща, от балкона се излял цял леген вода върху него. [В] първия момент той кипнал, щяло му се да извика на жената, да ѝ каже да бъде по-внимателна. Но после си помислил и си казал в себе си: "Благодаря на Бога, че това беше вода. С вода лесно се изправя погрешката, но ако беше някоя тухла или някой голям блок от някоя къща, може главата ми да смаже." Като погледнал към балкона, той видял една млада жена, майка на детенце, която веднага започнала да се извинява: "Господине, извинете ме, не забелязах, че човек минава отдолу. Водата е чиста, аз изкъпах малкото си детенце и изсипах водата навън." Успокоен, той ѝ казал: "Няма нищо, госпожо." - "Втори път - продължила тя - аз ще бъда внимателна, няма да повторя същата погрешка." Той си помислил: "Няма нищо, дано благословението от детето дойде и върху мене. Това дете е още чисто, безгрешно, нищо от това, че водата, в която било къпано, се изля върху мене."

Съвременните хора са пътници в живота и всеки ден все ще се излее по един леген вода върху главата им. Но няма какво да се прави. Тази вода засяга всички, тя все ще дойде отнякъде. Дойде ти нещо неприятно и ти веднага кипваш, казваш си: "Защо да е така?" Благодари, че не ти е дошло нещо по-лошо. Често хората роптаят против този свят, но какъв свят биха създали те, ако на тях беше предоставена тази задача? Хората сами са причина на своето недоволство. Например, някой си поръчва нови обуща, по парижката мода. Те са тесни, с остри върхове. Той едва ходи, обущата му стягат, измъчват краката му. Ако му кажете, че обущата не са хубави, ще ви каже, че модата е такава. Друг някой си купи модерна шапка, но главата не е доволна от нея, не ѝ приляга, притеснява я нещо. Но

човекът казва, че е хубава, защото е модерна. Друг пък си ушие костюм, пак по последната мода, но тялото протестира, недоволно е, притеснява го нещо. И то е по парижка мода. Може да се обличате по парижка или по английска мода, но важно е, че тялото протестира против модата.

Много от мислите и чувствата на човека са по последната мода, но сърцето и умът са недоволни от тях, стяга ги нещо. Някоя млада мома срещне един млад момък, красив, с едва напъпили мустачки, като цвят. Тя го гледа и си казва: "Какъв ли цвят е този момък? Утре ще се разцъфти, ще се почувствува неговият аромат." Момата го гледа като цвете, радва му се, но нещо в нея я стиска, свива ѝ се сърцето. Този цвят още сега издава своето ухание. Чрез сърцето си тази мома чувствува, че този цвят не е такъв, какъвто тя си го представя. За други може да е хубав, но за нея не е. Пчелата може да извади и от магарешкия трън мед, но пчелата може да направи това, не и човекът. Човек не може да извади никаква храна от магарешкия трън. За да извади нещо от магарешкия трън, в случая човек трябва да има ума на пчелата. Със своя ум, обаче, човек ще мине покрай магарешкия трън и ще го отмине, без да се възползува от него. Мине ли пчелата край него, тя не го отминава. Тя се спира при него и му казва: "И в тебе има нещо хубаво."

Казвам: Само умните хора могат да извадят от лошото нещо добро. Днес целият свят е разделен. Ние не сме против делението. Нека хората се делят. Ние не сме и против всевъзможните начини на мислене. Ние знаем, че всичко, каквото става в света, е за добро, но всяко нещо трябва да бъде поставено на своето място. Нещата не трябва да се поставят в противоречие. Ние не трябва да придаваме на нещата такъв смисъл, какъвто те нямат.

Например, вие искате да имате знания, искате да бъдете щастливи. Нека някой от вас определи как би могъл да бъде щастлив. Ако може да ми определи това, аз сам бих се възползувал от това определение. По кой начин човек може да бъде щастлив? Вие

мислите, че ако сте богати, ще бъдете щастливи. То е само едно от последните условия. Богатството влиза в щастието, но щастието не зависи от него. Вие искате да бъдете силни. Така е, силата влиза в щастието, но щастието не зависи от силата. Вие можете да искате да бъдете красиви. И красотата влиза като елемент на щастието, но щастието не зависи от красотата. Всичко, каквото пожелае човек в света, влиза като елемент на щастието, но само от него не зависи щастието. В какво седи щастието на човека? В какво седи щастието на гладния човек? В хляба, с който той може да задоволи своя глад. Гладът е най-големият неприятел на човека. Той му казва: "Слушай, ще те екзекутирам. Но ако ми дадеш хубав хляб, ще бъда снизходителен към тебе, няма да те измъчвам. Ако ми дадеш нещо лошо, ще те измъчвам." Следователно и на глада трябва да се дава нещо хубаво. Дойдете ли до глада, давайте му най-хубав хляб, че да бъде и той доволен, и вие да бъдете доволни. Същото се отнася и до жаждата.

Човек иска да бъде щастлив. Как може да бъде щастлив, ако не мисли правилно? Три неща са необходими за щастието: светъл ум, добро сърце и правдива воля. Правдив трябва да бъде човек. Някой иска да бъде цар. Добре, може да стане цар, но какъв е проектът, който е приготвил за своето царуване? Мнозина са поставили своите проекти и Бог ги е турил царе, да управляват света. Дайте си и вие проекта и един ден Бог ще направи и вас царе, но горко ви, ако не приложите своя проект. Някой иска да бъде учен човек. Добре, дай си проекта и ще бъдеш учен. Но горко ти, ако не изпълниш проекта, както си обещал.

Някой иска да бъде светия. И това може, но не само да се облече външно със светийски дрехи, но да ходи между хората, които са закъсали, които ходят в тъмнина. Някой се отчаял, иска да се удави. Светията го среща и му казва: "Не бой се, ти няма да пострадаш, ще излезеш от това положение." Човекът се ободри, получи сили и наистина излиза от тежкото си положение. Ако светията не е умен и

не знае какво да му каже, той ще се удави. Някой изпаднал в мрак, тъмно е пред очите му. Като го срещне светията и го погледне, всичкият мрак се разпръсва. Някой бяга от дома си, казва: “Пази Боже от лоша жена.” Той бяга от жена си. Светията го среща и му казва: “Не бой се, жена ти не е лоша. Като се върнеш у дома си, че видиш че тя те обича, милее за тебе.” Той се връща дома си и наистина, жена му го прегръща, целува, станал е някакъв преврат у нея. Каквото светията каже, всичко става. Но каквото обикновеният човек каже, нищо не става.

Сега искам да кажа една дума, но не зная да я кажа ли или не. Вие гласувайте! Да кажа ли тая дума или да не я казвам? Сега ние се намираме пред едно предградие, от което мъчно можем да излезем. Едно време рибите, които се намирали в трудно положение, търсели начин как да излязат от тежките условия на живота си. За тази цел се събирали техните философи и държали агитационни речи, разисквали върху въпроса за оправянето на техния свят и дошли до убеждението, че има някакъв начин за изправяне на живота. Но като не могли да постигнат това, най-после те си казали, че повече няма да говорят върху този въпрос. Въпреки това на един от техните философи дошла идеята, че трябва да излязат от водата. “Само Бог ще ни спаси - казали те. - Иначе, каквото да проповядваме, докато сме във водата, нищо не можем да постигнем. Ако мислим, че Царството Божие може да се приложи във водата, ние се лъжем, но да бягаме вън от водата. Само там е нашето спасение.” Като излязоха от водата, положението им се подобри, но и с това Царството Божие не дойде заради тях. Онези, които не повярваха, останаха във водата и до днес. Те казват: “Ние не вярваме в такива химери.” Обаче и до днес тия риби ги хващат със серкмета*. Като ги извадят с мрежи от водата, турят ги на пирустии** и там им проповядват новото учение. После ги турят в чинии, изстискват им отгоре малко лимон и казват: “За да влезете в царството на хората, трябва ви малко лимон отгоре.”

Сега аз искам да изнеса пред вас някои въпроси, защото по лицата ви виждам, че вие можете да мислите. Вие не сте отказали да мислите, но мислите за обикновени работи. Колкото за обикновени работи, всички сте специалисти. Ако една комисия дойде да ви изпита, ще ви тури по този предмет бележка 12. В това отношение сте толкова специалисти, че от много знание разваляте живота си. Знаете ли как го разваляте? Вие разваляте живота си, както онази българска жена, която иска да тъче много тънко. Тя тъче тънко, но конците ѝ се късат. Изкуство е да тъче тънко, без да се късат конците. Колкото тънко да тъче, никоя предачка още не е достигнала изкуството на копринената буба и на паяка. Вижте как тъкат те. Какъв тънък конец имат те! И след това казват, че бубата била глупава. Каква тънка ръка има тя. Конецът ѝ е толкова тънък, че даже и под микроскоп едва се вижда. Понякога астрономите си служат с конци от паяжина, за да могат да разделят сферата на квадрати, да се знае в кой квадрат пада една звезда.

Сега, като говоря за щастието, което хората търсят, аз имам пред вид щастието като един красив свят. Най-красивият свят, в който човешкият ум може да прогресира, това е щастието. Най-красивият свят, в който човешкото сърце, човешката воля, човешкият дух и човешката душа могат да прогресират, това е щастието. Щастието е най-красивият свят, в който, каквото човешкият ум помисли, може да го постигне; каквото човешкото сърце почувствува, може да го постигне; каквото човешката воля иска да направи, може да го направи; каквото човешкият дух и човешката душа пожелаят, могат да го направят. Такъв свят е щастието. Там има всичките материали, всички условия.

Мнозина търсят щастието като едно статическо състояние, както турците си представят рая. Те имат представа за рая като за една голяма планина от ориз варен, на едри зрънца, полят с масло и със захар. И те ще седят пред тази планина с лъжица в ръка и с чибук в уста и ще блаженствуват. Това не е никакво щастие. Това е турско

разбиране. Ако под думата “ориз” турците разбират яденето в смисъл на нещо вечно, в смисъл на вечната истина, съгласен съм тогава. Но ако във външните условия разбират някакво щастие, това е едно илюзорно състояние. Ако мислите, че щастието ще ви направи щастливи, вие се лъжете. Каквото да мислите, вие трябва да държите само една идея в ума си. Без любов човек не може да бъде щастлив. Любовта съдържа три елемента в себе си. С други думи казано, щастливият живот включва три елемента в себе си: свят на любовта, свят на мъдростта и свят на истината. Любовта носи най-красивия живот в себе си - Божествения. Божественият свят съчетава в себе си едновременно трите свята: човешкия, ангелския и Божествения. И мъдростта, като елемент на щастливия живот, също включва три елемента: Божествена светлина, ангелска и човешка светлина. Човешката светлина е тази, която хората сами си правят от свещи. Ангелската светлина е тази, която иде от Слънцето. Те произвеждат тази светлина за себе си, но и ние се ползуваме от нея даром.

Сега, като ви говоря за това, аз не ви убеждавам да вярвате. Свободни сте да го приемете, но ако не вярвате, можете да приемете нещата по друг начин. Аз нямам нищо против това. Всеки трябва да бъде свободен да мисли право. Защо? Защото, ако мислиш право, ти ще бъдеш щастлив; ако мислиш криво, ще бъдеш нещастен. Ако чувстваш добре и си благороден в чувствата, ти ще бъдеш щастлив; ако не си благороден, ще бъдеш нещастен. Ако постъпваш добре, ще бъдеш щастлив; ако не постъпваш добре, ще бъдеш нещастен. Следователно, щом си нещастен, ще знаеш, че си в света на нещастието. И тогава няма защо да се възмущаваш. Но ще проучаваш елементите на живота и на щастието. Тогава ще видиш от какво произтича нещастието. Ако нещастието произтича от любовта, това показва, че ти не си се научил още да обичаш, нито пък оценяваш любовта, която хората ти дават. Нито своята любов можеш да оцениш, нито любовта на хората. Ако ти не можеш да оцениш любовта на

хората, как ще оцениш любовта на ангелите? И ако не можеш да оцениш любовта на ангелите, как ще оцениш любовта на Бога?

Някои питат къде е Господ. Господ е в това, което никога не умира. Господ е в живота. Бог е в знанието, което никога не потъмнява. Бог е в свободата, която никога не се ограничава. Следователно Бог е в живота, който никога не умира, в знанието, което никога не се изгубва и не потъмнява, и в свободата, която никога не се ограничава. Значи, ако твоята светлина се ограничава, Бог не е в тебе и ти не си в Него. Ти сега се учиш. Ако твоето знание и ако твоят ум потъмняват, ти не трябва да се обезсърчаваш, но трябва да се стремиш към твоите велики идеи. Ти не трябва да се отказваш от своите стремежи, но трябва да взимаш поука от децата.

Знаете ли каква е историята на малкото дете, което се ражда? Няма да се спра върху вашите деца, но ще взема Христос, Син Божий, Който се роди на Земята. Христос, Който беше на небето с всичката Си власт, дойде на Земята и казваше: “Господи, прослави Ме с всичката Си слава, която имах на небето, още преди създаването на света.” И Той, с всичката Си слава, се роди на Земята като малко немощно дете, да има нужда от грижите на майка си, да се страхува за Него, че може да изпадне в някаква опасност. Казвате: “Какво слабо дете!” Не е слабо това дете, но сега се е явило в тази малка форма. Един ден майка му и всички около него ще го разберат. Това дете само избра майка си и баща си. Христос не е като обикновените деца. Той има представители в другия свят. С други думи казано, Той има връзка с Божествения свят. Казано е в Писанието: онези, които любят Господа, те са Неговите избрани. Те не трябва да се обиждат. “Не обиждайте онези, които Аз любя.” Горко на онзи човек, който би обидил онези, които Бог обича.

Та казвам: Не обиждайте вашите души, които Бог е вложил във вас. Не обиждай своята душа, която е излязла от Бога, не обиждай своя дух, своя ум, своето сърце, които са излезли от Бога. И при всички погрешки на сърцето си, кажи: “Няма нищо, ще се оправи

тази работа.” Сърце, което скърби, което тъжи, съзнава своята погрешка и ще се изправи. То казва: “Не искам да правя тази погрешка, но я правя.” Благородството на сърцето седи в това, че като съзнава своите погрешки, то скърби и страда и има желание да ги изправи. Аз говоря за страдащите. Аз уважавам всички хора, които страдат и скърбят и които се намират в обезсърчение. Тези хора имат желание да изправят сърцето си. Те са на прав път. Лошото е там, че мнозина мислят, че като страдат, не са на прав път. Те мислят, че когато хората са щастливи, тогава са на прав път. Възможно е да е така, но възможно е и да не е. Ако ти се спъваш от нещастието, ти си слаб човек. Но ако се забавляваш от щастието, ти си пак слаб човек. Щастието не трябва да забавлява човека, но той трябва да се учи от него. Когато щастието дойде, ти ще впрегнеш своя ум, неговото величие да размишлява за живота както трябва. Като дойде щастието, ще впрегнеш сърцето си на работа. Ти няма да им станеш господар, но ще работиш заедно с тях и ще вземеш половината. Ако умът ти се намира в противоречия, ти ще вземеш половината от неговите противоречия. Ако волята ти е слаба, ти ще вземеш половината от нейната слабост. Така казва Великият, Който е създал света. Когато ние се намираме в голяма слабост, Той идва при нас и казва: “Не бой се!” Като казва “не бой се”, той взима половината и казва: “Едната половина ще взема Аз и заедно ще носим.”

Знайте, че никога не сте сами в своите скърби и страдания. Всякога в човека има един Дух, Който взима половината от неговите тежести. Тогава защо да не вярвате в Онзи, Който говори вътре във вас? Някой човек иде от вън и казва, че от тебе нищо няма да стане. Вие вярвате в това. Знаете ли какво означават неговите думи, че от тебе човек не може да стане? Ако ти си в страдание или в някакво нещастие и този човек ти казва, че от тебе нищо няма да стане, това значи: в състоянието, в което се намираш, ти няма да останеш. Ти ще минеш в състоянието на радост и на веселие. - “Ама, казват ми, че от мене човек няма да стане.” - Та ти още не си човек. Ти си камък,

когото сега още дялат. Ти не си станал още статуя. Който не разбира живота както трябва, той не знае какво значи да се работи върху човека. Още много има да се дяла върху него. Аз виждам хора с неодялани носове, с неодялани очи, уши, уста, бради, чела, ръце, пръсти на ръцете. Много още има да се дяла върху човека, докато стане истински човек. Работа още трябва. Хиляди, хиляди години трябва да се работи върху човека, докато стане съвършен. Думите на Христа: "Аз дойдох да им дам живот" означават, че "Аз дойдох да взема половината от това, което хората още има да работят."

Преди няколко дни дойде при мене един просяк да иска пари. Аз му казах: "Слушай, ще ти помогна, но ако кажеш какво мислиш за мене." Той започна да се върти натук-натам. Казвам му: "Не искам да ме сметнеш. Но аз ще ти дам една работа, която можеш да изпълниш най-много след една година. След това ще ти дам една доста почтена сума. След една година ще дойдеш при мене. Готов ли си на тази работа?" - "Отде да зная, можеш да ми дадеш някаква работа, която не мога да свърша." - "Значи ти нямаш вяра в мене. Ти мислиш, че аз ще ти дам работа, която не можеш да свършиш. Ако беше ме послушал, щях да ти дам нещо повече, но понеже не ме послуша, вземи един лев и си върви." Ако беше ме послушал, аз имах пред вид да му дам една крупна сума. Но той сам избяга от щастието си.

Такъв е законът на природата. Когато природата ти даде една задача, ти трябва да я изпълниш. Щом я изпълниш, ти ще бъдеш щастлив. Ако не я изпълниш, тя ще ти даде един лев и ще ти каже: "Хайде, върви си сега."

Съвременните хора имат смелостта да казват: "Елате при нас." Ако някой ме повика, аз бих го попитал: Любовта при вас ли е? - "У нас е." Мъдростта у вас ли е? - "У нас е." - Истината у вас ли е? - "У нас е." - Тогава аз съм на ваше разположение. Рече ли, че и той сега търси любовта, аз няма какво да отивам при него. Ще каже някой: "Приеми нашите убеждения." Аз съм готов да възприема твоите убеждения, ако те се основават на онази Божествена любов, която е в мене, на

онази Божествена мъдрост, която е в мене, на онази Божествена истина, която е в мене. Това са новите максими, които хората трябва да имат предвид.

Вие казвате: "Това всеки може да направи." Когато започвате да плетете една дантела, как постъпвате? Най-напред направите една брънка, че после друга, и така образувате синджир. После на този синджир отгоре плетете. Вие искате, като кажете "але-пасе-хоп!", да свършите лесно работата. Че, ако за една дантела се изисква месец време, колко повече време е нужно за постигането на един чист и свят живот. Вие мислите така, "але-пасе-хоп!", да станете светии и да започнете да давате уроци, да учите хората как да живеят. Животът ви е даден и никой не може да ви даде друг живот освен този, който вие имате вече. За този живот ви трябва само едно нещо. На този живот му трябва храна, трябва му мисъл, трябва му и сила. Тези три неща са необходими за вашия живот, понеже той е предприел едно голямо предприятие, което той непременно трябва да свърши. Но ако вие отидете в света между ангелите с този ум и с тези си разбирания, какво ще постигнете?

Вие ще се намерите в положението на онази стара баба, около седемдесет и пет-осемдесет години, от Варна, която един ден сънувала един сън. Тя сънувала една вечер, че умряла и като отишла на онзи свят, влязла в една стая, дето на една светла маса седели двадесет и четири старци, а пред тях отворени книги, които те разтваряли и четели. Тя се приближила към тях и започнала да разглежда какво има в тези книги. Те я запитали: "Бабо, защо дойде тук?" - "Дотегна ми да живея на Земята, че дойдох между вас." - "Ами знаеш ли да четеш?" - "Нищо не зная." - "Тогава ще носиш вода тук."

Как мислите, ако отидете на [небето], какви служби ще заемете? Че как мислите, знаете ли на каква работа ще ви изпратят, като отидете на онзи свят? Ако някой син, вярващ в Бога, замине за другия свят, а остави на Земята майка си, баща си, брат си и сестра си, които не вярват в Бога? Затова от невидимия свят ще те изпратят на работа

в бащиния ти дом, да обърнеш майка си, баща си, брат си и сестра си към Бога, да им покажеш как трябва да живеят, според както ти си разбрал. Знаете ли колко е мъчно да обърнеш човека към Бога? Ти трябва да работиш с години върху тази задача и докато не я решиш, не можеш да се върнеш назад. Колкото и да им говориш, те не си спомнят за тебе. Те си знаят, че са имали едно дете Иванчо, което е било набожно, но какво е станало с него, и те не знаят. "Не знаем защо не се обажда." Той им говори, а те си мислят, че е умрял. Не знаят къде е. Първия път ще обикне майка си и с нея заедно ще отиде на небето. После ще обикне баща си и с него заедно ще отиде на небето. След това ще обикне сестра си, после - [брата] си и така ще останат всички в онзи свят, няма да се връщат вече на Земята. Докато не обикнете майка си, баща си, брата си и сестра си, вие не можете да останете на небето.

Мнозина мислят, че като отидат на онзи свят, няма повече да се връщат. Някои сестри казват, че не искат повече да дохождат на Земята. Чудно нещо - те още не са оставили Земята, не са се разделили с нея, а не искат да се връщат на Земята. Къде ще отидат, и те не знаят. Вие били ли сте в онзи свят, знаете ли къде се намира той? Като влезеш в онзи свят, ти не трябва да имаш абсолютно никаква тежест. Ако ти имаш тежест една хилядна от милиграма, не можеш да останеш там. Средата там е толкова рядка, че, по закона на земното притегляне, ти веднага ще слезеш тук, на Земята. Когато Христос казва, че трябва да се отречем от всичко, Той има предвид онази тежест, която пречи на човека да се движи свободно в рядката среда. Под думата "тежест" ние разбираме земните закони. Ако вие не впрегнете ума си интензивно да мисли, сърцето си интензивно да чувствува и волята си интензивно да действува, вие и на Земята не можете да се задържите. Ето, вижте, ако витлото действува, аеропланът се движи, но ако витлото спре, и аеропланът спира и пада на земята. Следователно, искате ли да се подигнете от този свят и да влезете в онзи свят, вие трябва да познавате законите на онзи свят и

да ги прилагате. За да влезете в онзи свят, вие трябва да имате един ум, който да работи с неговите закони, едно сърце, което да работи със законите на онзи свят, и една воля, която също да прилага тия закони. За да станете граждани на онова царство, вие трябва да напуснете сегашното си тяло, никаква тежест да не носите със себе си. Идеите, които сега носите със себе си, не са лоши, но са идеи за Земята. Рибешкият живот е за рибите, но той не може да се приложи и тук, на Земята, за хората. Животът на растенията е живот на растенията, но той не може да се приложи за хората. За да се приложи и за хората, те трябва да минат в друга форма.

Казвам: Светът е създаден вече и вие сте дошли в едно противоречие в себе си. Вие си мислите защо ви сполетяват страданията. Вие имате желанието да станете учен човек, да станете силен или да станете богат. Отлични са тия желания, те са голямо благословение, но за да стане човек учен, силен или богат, той трябва да бъде готов. Не е ли готов, той ще си създаде всичкото нещастие. Ако вие сте цар или човек с власт и не можете да създадете щастие на хората, вие ще си създадете всичкото нещастие на себе си. Представете си, че вие сте един добър архитект, но нямате голямо въображение. Вие построите една голяма кооперация, в която да живеят сто хиляди души. Представете си, че нещо не е добре устроено, има нещо непредвидено и един ден тази кооперация се събори. Какво ще стане тогава с тези десет или сто хиляди души?

Знаете ли как се е създала Земята? Сегашните хора мислят, че Земята е една твърда топка. Това е една теория. Други поддържат, че Земята, върху която живеем, има две хиляди километра в диаметър дебелина. В празното пространство на Земята пък има друга една Земя, която се върти в нея. Радиусът на Земята е шест хиляди километра. Едните и другите теории за Земята нямат особени доказателства. Първите две хиляди километра съставят първата обвивка, твърдата. Вторите две хиляди километра представят огнената обвивка, а най-после иде въздушното празно пространство. Както да

е, според някои Земята е твърда топка, която се движи в пространството. Може да е така, може да не е така. Един ден това ще се провери. За да се провери, има много начини. Както и да е, според спектъра учените са определили дали някое небесно тяло се приближава към нас или се отдалечава. Понеже всяка звезда хвърля известни линии в спектъра, забелязано е, че когато една звезда се отдалечава от нас, тия линии стават успоредни и се стесняват; когато една звезда се приближава към нас, линиите в спектъра се разширяват. Може би някои звезди са толкова далеч от нас, че се изискват десетки и стотици хиляди години, за да се разбере дали тези линии се увеличават или намаляват. Същевременно мъчно се определя и посоката на тяхното движение.

Като изучавам човека, виждам, че е доста умно същество. Човек се отличава от другите животни по своята мисъл. Но ако всеки ден мисълта му се изменя от вятъра, който вее, каква мисъл е тази? Ако при най-малките несгоди човек се разколебава в Божественото в себе си, тогава каква е неговата интензивност в мисълта му? Вие не искате да страдате, но страданието ще ви се наложи. Няма нито един човек в света, който да е избегнал страданието. Всички същества от организования свят са подложени на страдания. Никой не прави изключение и за никого не се прави това изключение. Човек може да избегне страданията, но той трябва да живее в една хармонична среда, в която търканията да са много малки. Нужни са обновителни процеси на вашата нервна система. Днес разрушаващите условия са по-силни, те разрушават нашата нервна система, вследствие на което ние не можем да възприемем достатъчно нервна енергия. Тази е причината, дето хората умират обезсилени и от глад. Виждате богати хора, които имат всичко на разположение, но апаратът им не работи, не могат да ядат. Въпреки всичкото си имане, те умират от глад. Бедният пък казва: “Ако бих имал повече храна, бих живял повече.”

Обаче великият Божествен живот се обуславя от правите Божествени мисли. Божествената мисъл се отличава със свойството,

че лекува. Дето и да съсредоточиш тази мисъл, каквато болка да имаш, не се минава ден, два, три, или една седмица, и болката минава. Ако нямаш Божествена мисъл, болестта продължава. Ако имаш едно Божествено чувство, и то има силата да лекува, както Божествената мисъл. И Божествената постъпка действува по същия начин.

Днес всички хора искат сегашният свят да бъде добър. И се питат какво ще стане със света. Земята ще си пътува така, както и досега си е пътувала. Слънцето ще си грее така, както и досега си грее. Само едно нещо ще стане. Снегът и ледът, който се е събрал на Северния и на Южния полюс, ще се стопи. В бъдеще Земята ще мине през такава атмосфера, че ще се запали, т.е. ще мине през огън. Всичките сухи, лоши и нечисти неща ще изгорят, ще остане само чистото на Земята. Всички хора, които имат низши трептения, ще изгорят. Някои ще се стопят, а други ще оживеят. Които оживеят, те ще минат през новото възкресение. Новото възкресение показва, че тези хора ще минат през нова атмосфера. Ние влизаме вече в тази атмосфера, в която хората се топят. Това, което хората наричат "нерви", "нервни болести", не е нищо друго освен горение. Топи се, гори вече този човек. И той не знае какво става с него. Казвам: Гориш, но трябва да издържаш. И тогава, единствената броня, с която човек може да се запази от този огън, това е Божията Любов, Божията Мъдрост, това е Божията Истина, това е Божественият Живот, това е Божественото Знание и Божествената Свобода. Тия неща трябва да има човек, ако иска да се запази.

Сега, аз не ви проповядвам тия неща, вие ги знаете. И в миналото някога ви са проповядвани, а днес аз само ви ги припомням. Аз ви казвам само старото, а новото ви го предавам. Новото се предава. Божествения живот, който излиза от мене, аз ви го предавам. Това е новото в света. - "Ама кой си ти?" - Аз съм човекът, от когото излиза Божественият живот. Аз съм човекът, през когото минава Божественият живот. Който се ползува от този живот, добре.

Който не се ползува, той губи. - “Ама кой си ти?” - Това не е важно. Това не те ползува. Ти не се нуждаеш от чешмата, но ти се нуждаеш от водата, която излиза от тази чешма. Преди всичко вие трябва да се убедите Божествен ли е този живот, който ще приемете. След като приемете този Живот, след като приемете това Знание и тази Истина, тогава вие ще се убедите кой съм аз. Ако вие не приемете Любовта, която излиза от мене, ако не приемете Живота, който минава през мене, ако не приемете Знанието, Свободата, Истината, вие няма да знаете кой съм аз. Какво ще знаят мравката или паякът, ако дойдат и ме питат кой съм аз? Мравката трябва да приеме моя живот, моята мисъл, че като ѝ говоря нещо, да ме разбира. Ще пита някой разбрал ли съм Господа. Има философи, които искат да разрешат неразрешените въпроси в света.

Ще ви приведа един пример. Някога в древността живял един цар, който пожелал да се намери някой, който да му разкаже една приказка без край. Явявали се много мъдреци, разказвали различни приказки. Приказката се продължавала ден, два, три, но все имала край. Царят оставал недоволен. Най-после се явил един и казал: “Царю, аз ще ти разкажа една приказка без край.” И започнал той: “В едно царство имало един много умен цар, по-умен от тебе. Той заповядал на своите видни майстори да построят един хамбар, който бил много голям - три хиляди метра дълъг, три хиляди метра широк и три хиляди метра висок. Същевременно този хамбар трябвало да се напълни догоре с жито. Всичко това било направено според желанието на царя, но като го строили, майсторите оставили една малка дупка, в която един щурец успял да влезе. Той започнал да изнася зрънце по зрънце от хамбара и да го складира в дупката си. Така той изнасял редовно всеки ден по едно зрънце.” Така продължавал и човекът да разказва как щурецът изнасял зрънцата вън от хамбара. Приказката продължила много време. Тогава царят казал: “Тази приказка няма ли край?” - “Чакайте, царю, първо

щурецът трябва да изнесе всичкото жито навън, и тогава аз ще продължа по-нататък.”

Питам: колко хиляди години той ще трябва да разказва приказката, докато чака щурецът да изнесе всичките зрънца навън? Щом се изнесе едно зрънце, то трябва да се посади на нивата. Както виждате, може да се намери една приказка без край, но и тя не разрешава въпросите. Какво от това, че щурецът извадил всичкото жито от хамбара? И какво от това, ако царят слуша тази приказка с хиляди години наред? Какво ще научи царят от това? Това са залъгалки. Ако забиете един кол в земята, той си остава кол. Той не расте, но постепенно започва да гние. След няколко години колът изгнива в посадената част в земята, но после пада. Ако го забиете пак, пак ще изгние една част от него, докато най-после съвсем изчезне. В това няма никаква реалност.

Реални неща са тия, които растат. Ако посадите един желъд в земята, той израства и след десетки или стотици години вие имате вече един голям дъб. В този кол, т.е. в живия дъб има реалност, той не гние. Значи, истината се занимава с реални неща, които растат и се развиват. Следователно всичко онова у вас, което расте, което хвърля светлина във вашия ум, всичко онова, което хвърля топлина във вашето сърце, това е реално. Под думата “топлина” аз разбирам всички ония чувства, които въодушевяват човека. Те са на различни степени.

Сега, като говоря, аз имам предвид целокупния живот. Не ви казвам да се въздържате или да отхвърляте едни неща, а да възприемате други. Всичко, каквото Бог е създал на Земята, вие трябва да го опитате, то е за човека. Има неща, които тепърва трябва да учите. Някой казва: “Достатъчно ни е това, което знаем.” Не, всеки човек трябва да бъде много богат. Някой казва: “Аз не искам да бъда много богат, не искам много пари.” Той се заблуждава. Ти трябва да бъдеш богат в ума си, богат в сърцето си, богат във волята си. А когато си сиромах, ти трябва да бъдеш сиромах на света, както трябва, и в

сърцето си, и в ума си, и във волята си. Под думата "сиромашия" аз подразбирам да бъдеш сиромах в погрешките, в престъпленията, в лошите мисли и чувства. "Божествен сиромах" аз разбирам този, който се е освободил от всички криви мисли, чувства и постъпки в себе си. "Божествен богат" аз разбирам този, който е придобил светли мисли, топли чувства и благородни постъпки. Та, когато Христос казва: "Горко на богатите!", Той има пред вид онези богати, които са богати на пороци, [на] престъпления и на грешки. "Горко на сиромасите!" Той разбира горко на онези сиромаси, които са лишени от светли мисли, от топли чувства и от благородни постъпки.

Казвам: Бъдете богати, бъдете и сиромаси. Тази сутрин ви говорих, че като сиромах и като богат, човек трябва да оценява любовта. Като я приеме, той трябва да я оценява и да я пази като окото си. И после, като приеме тази любов, той трябва да я предаде, да не задържа в себе си нищо от тази любов. Как ще разберете идеята, че не трябва да задържате нищо от любовта в себе си? Как ще я приемете и как ще я задържите? Любовта не е нещо, което може да се възприема и задържа. Любовта е сила, с която ти трябва да се свържеш. И после, каквото ти каже тя, ти трябва да го изпълниш без никакво колебание. Тя ще ти каже нещо да направиш, но ще те остави свободен. А ти трябва да отидеш и да изпълниш това, което тя ти казва.

Сега ще ви дам един пример, да видите какво означава безкористието. Двама отшелници светии живели в пустинята в една планинска местност. Един ден, като се разхождал и размишлявал в една гора, един от светиите видял пред себе си една голяма дупка. Погледнал в дупката и видял голям котел, пълен със злато. Като видял тия пари, той прескочил дупката и хукнал да бяга. Вторият светия си помислил: "Защо избяга другарят ми? Какво страшно трябва да е видял? Вече двадесет години как служи на Бога, а се страхува още." Той се приближил до това място и видял котела със златото. "Чудно нещо! От парите избягал." Вторият светия извадил парите и слязъл в

града - това било около Александрия - и започнал да строи страннoприемници, болници, църкви. Той употребил всички пари все за благотворителни цели. След това той започнал да се моли на Бога и да пита доволен ли е Бог от това, което направил за хората. Бог изпратил един ангел, който му казал: "Всичко това, което ти направи, не струва даже колкото подскачането на твоя брат. Като направи страноприемница, ти стана причина хората да се карат помежду си, кой по-добра стая да вземе, кой да вземе пръв от яденето, да обере повече масло и т.н. До това време хората поне не се виждаха и не се караха."

Та и сега не става ли същото нещо? И днес още хората говорят за братство и за равенство. Братство има само в любовта, светлина и знание има само в мъдростта, а свобода има само в истината. Ако твоята душа не се въодушевява от истината, ти не можеш да бъдеш свободен; ако твоят дух не се въодушевява от мъдростта, ти не можеш да бъдеш умен; и ако ти самият не се въодушевяваш от любовта, ти не можеш да имаш живот в себе си.

"Хвалете Господа, всички народи!" Ние искаме сега всички хора, всички народи да хвалят Господа. Как ще Го хвалят? Като станеш сутрин, до вечерта, целия ден да не роптаеш. Каквото изпитание ти дойде, не роптай. Дойде ли роптанието при тебе, кажи му: "Аз съм чиновник, имам работа. Като свърша работата си, тогава ще си поговорим." Дойде второ, трето роптание - кажи им същото. Така ще ги задоволиш всички и ще бъдеш свободен. Но още хората не разполагат с това знание, не могат да се справят с роптанието, което ги обхваща.

Какви трябва да бъдат бъдещите вярващи? Писанието казва, че човек трябва да бъде подобен на Христа. Следователно, ако си подобен на Христа, ти трябва да отидеш в един свят и да го спасиш. Така направи Христос. Той спаси света. Засега това е невъзможно. Като казвам, че трябва да бъдеш подобен на Христа, разбирам да участвуваш в една работа, да помогнеш за свършването ѝ. Който иска

да бъде точно като Христа, и това може да бъде. Той трябва да понесе греховете на един народ, да се заеме с неговото спасяване, след което ще го разпнат на кръст, ще умре и ще възкръсне. Но дотогава, докогато човек не е страдал, не е бил разпъван, не е погребван и най-после, докато не е възкръсвал, той не може да бъде като Христа.

Мнозина, преди да са страдали, преди да са били разпъвани и умрели, преди да са възкръсвали, искат да бъдат като Христа. Това е невъзможно. Човек трябва да умре за всички свои криви мисли и да ги замести със светли. Той трябва да умре за всички свои нечисти желания и да ги замести с чисти и възвишени. Той трябва да умре за своя стар живот и след това да възкръсне, да влезе в новия свят. След това той ще благодари на Бога, че се е освободил от змийската кожа. Защото всички лоши пороци, това са змийска кожа, с която човек се облича. Човек трябва да съблече тази кожа от себе си. Това значи да се роди човек изново.

Казвам: Бъдещето не е илюзия. Това, което досегашните религии създадоха, е на мястото си. Старите религии създадоха новите. Сега трябва една нова религия, която да ни научи какво да правим. Вие казвате: “Излязохме от рая, но трябва да знаем какво да правим.” Сега иде новата епоха, когато хората трябва да влязат в рая, в щастливия живот. В какво ще вярваш сега? Ти вярваш в Този, Когото не си виждал. Ти трябва да Го приемеш в себе си, да Му чуеш гласа. Например, докато си бил някъде дълбоко в Земята, на няколко хиляди километра, ти не си виждал Слънцето, но си чувал само за него. Един ден, когато излезеш на повърхността на Земята, ти сам ще видиш Слънцето, ще видиш как се движи, как огрява цялата Земя.

Та, когато Божественото слънце изгрее в човешката душа, целият му умствен живот ще се измени. Тогава и духът, и душата на човека ще се изменят и ще му израснат ангелски крила. Аз вярвам в ангелските крила. Едното крило ще бъде Мъдростта, другото - Истината, а главата на човека ще представя Любовта; силата на човека представя неговото тяло. Значи човек е ангел с две крила: едното е

крилото на знанието, което произлиза от мъдростта, а другото е крилото на истината, с което ходи навсякъде. Навсякъде е Господ. Алилуия. Така ще бъде.

Сега аз не искам да ви заставя насила да правите нещата, но казвам: Приемете любовта доброволно и я приложете така, както вие разбирате. Приемете любовта така, както Божественият Дух у вас я предава. Приемете любовта така, както Божествената Душа у вас я предава. Приемете мъдростта и истината, както любовта на Бога във вас ги предава. Такива трябва да бъдат новите хора, хората на Шестата раса, които трябва да дойдат в света. Всички вие трябва да минете от тъмнината в светлината. Всички вие трябва да измените ушите си, веждите си, носовете си, устите си, т.е. не да се изменят, но да се изяви любовта чрез тях. Като сравняваме първоначалния човек и сегашния, виждаме, че някои неща са се изменили. Например, челото му се е подигнало, но още много неща има да се развиват.

Сега, като говоря така, мнозина от вас се обезсърчават, защото мислят статически. Казвате, че трябва да има някой да ви учи. Знаете ли колко хора са ви учили досега? В отделенията, в прогимназията, в гимназията, в университета са ви учили, цели шестнадесет години са ви учили. Ако прибавите към това и няколко години специализация, стават двадесет години. И след всичко това казвате, че не знаете какво сте научили. Много неща знаят съвременните хора, но имат само една погрешка. Погрешката им се състои в това, че те са поставили физическия свят много близо до очите си, вследствие на което не виждат нещата както трябва. Отдалечете физическия свят малко по-далеч от очите си, за да виждате и духовния. Отдалечете и духовния свят от очите си, за да виждате и Божествения свят. И тогава ще виждате едновременно и физическия, и духовния, и Божествения свят. И ще кажете като Павла: "Едно време бях сляп, но сега виждам." И тогава това, което ви се говори, ще видите, че е вярно. Тези работи, ще ги проверите един ден и ще видите, че са верни. Един ден, като ви върнат да проповядвате на майка си и баща си, на брата си и на

сестра си, ще проверите, че думите ми са верни. Всички, които ме слушате сега, нито един от вас няма да избегне това, няма изключение. Всеки от вас ще слезе да проповядва на майка си, на баща си, на брата си и на сестра си. Всички вие сте кандидати за бъдещи проповедници. Това е вярно сто и едно на сто. Всички ще проверите това. Затова казвам ви: Отсега още се стягайте, че като дойдете, да знаете как да проповядвате на баща си, на майка си, на брата си и на сестра си. Това е бъдещата придобивка.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

4-та неделна беседа, държана от Учителя на 15.X.1939 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ПРИЗОВА УЧЕНИЦИТЕ СИ

“Добрата молитва”
“Мислѝ, право мислѝ!”

Ще прочета 10-а глава от Евангелието на Матея. Някой път можете да мислите, че е еднообразно четенето на една и съща глава. В тази глава се говори за учениците Христови, които били призовани. Всяка сутрин, като се събужда от сън, човек все е призован за някаква работа. Понеже всички вие тази сутрин като апостолите сте призовани, ще ви прочета тази глава.

“Духът Божи”

Има много неща в живота, които на пръв поглед са противоречиви. Големите противоречия, които съществуват в света, смущават хората. И в миналите векове хората са се смущавали все от настоящето, защо светът да е такъв. Смущенията произтичат от нашите теории, които ние имаме. Всеки човек си има свои теории и иска природата да се съобразява с неговите теории, с неговите разбирания. Теория и пророкуване е едно и също нещо. И пророкът пророкува, но дали ще се сбъдне, това, което пророкува, това е въпрос. Следователно нашите теории за живота трябва да бъдат съобразни с фактите, които са налице. И пророчеството трябва да се съгласува с фактите, които са налице. Например, някои казват, че аз съм казал, какво* тази година няма да има война. Те не са разбрали. Аз казвам: Ако хората са умни, никаква война няма да има. Ако са глупави, война всякога ще има. Ама защо е така определено? Господ е определил войната за глупавите хора, а за разумните - мир, примирие. За умните хора е определил богатството, а за глупавите - сиромашията. Сега вие можете да ми възразите, че богатите няма да влязат в Царството Божие. Много се лъжете вие. Богатите с грехове

няма да влязат в Царството Божие, но богатите с добродетели ще влязат. За такива именно е Царството Божие. Богатите с добродетели ще бъдат бъдещите граждани на Царството Божие. Така трябва да разбирате. Говорите ли за сиромаси, аз разбирам сиромаси от грехове. Ако сиромахът по цели дни роптае, той не е от истинските сиромаси. И ако богатият се е стегнал и нищо не дава, и той не е от истинските богати. Истинският сиромах и истинският богат трябва да благодарят за това, което им е дадено, и да отворят душата си за Господа. Те са праведни хора. Не благодарят ли на Бога за това, което имат, те не са от праведните. Чудни сте вие. Истинското богатство никой не може да го отнеме. Този богат е един извор или един океан. Кой може да задигне един извор като океана и да го занесе някъде? Къде ще го занесе най-напред? Има големи реки и извори, които текат хиляди години наред. С тях можете да напълните хиляди и милиони джобури с вода. Къде ще ги занесете? Казвате: "Да не осиромашеем." Там е всичката ви погрешка, че се страхувате да не осиромашеете. Или казвате: "Да забогатеем." Там е пак всичката ви погрешка. Сиромашията носи енергията в света. Всички работни сили в света произлизат все от сиромасите. А когато човек иска да си почине, той трябва да стане богат - нищо повече. Ако е за почивка, можеш да бъдеш богат; ако е за работа, сиромах трябва да бъдеш. Ако си богат при работата, нищо няма да свършиш.

Сега аз не искам да взимате думите ми в буквален смисъл. Казвате: "Защо осиромашахме?" Трябва да разбирате дълбокия смисъл на нещата. Вие осиромашахте, за да се научите да работите. - "Защо забогатяхме?" - За да си починете от многото работа. - "Докога ще бъдем сиромаси?" - Че, вие още не сте се научили още да работите. Докогато не се научите да работите, все сиромаси ще бъдете. Човек, който е опитал сиромашията до дъното и се е научил да работи, в бъдеще богатството е на негово разположение. Това са въпроси за разсъждение, а не теории. Аз не искам да се занимавам с теории. Не искам да се занимавам и с пророкувания. Не че не мога да

пророкувам, аз виждам нещата. Ето, от толкова години разправям на хората, че иде нещо страшно в света. Онези, които ме слушат, казват, че нищо не виждат. Аз им казвам, че след десет години главите на всички хора ще побелеят. Не само че ще побелеят, но ако не слушат, косите им ще окапят; ако пак не слушат, космите им ще се разпръснат, косъм няма да остане на главите им. Пък и от тях нищо няма да остане.

Питате какъв е смисълът на живота. Казвам: Всичко, което иде в света, изисква умни, добри и справедливи хора. Бъдещето е на добрите, на умните и на справедливите хора. Аз не говоря за бедни и за богати. Богатството и сиромашията са резултати.

Сега, не е важно какво говоря и какво съм пророкувал. Ако пророкувам, че ще стане война, аз не я създавам. Преди години, когато правех своите научни изследвания по различните градове в България, един господин, след като слушал моите сказки, ми каза: “Пророкувайте нещо за мене. Кажете ми бъдещето.” Казвам му: “Ти след няколко години ще се ожениш, но ще бъдеш много нещастен.” - “Че как ще бъда нещастен, когато ще обичам жена си?” - “Именно от тази твоя любов ще си създадеш нещастието. Ти ще обичаш жена си, но ще я подозираш в много лоши работи.” - “Отде знаеш това?” - “Това се вижда във веждите ти. За да се избавиш от това нещастие, ти трябва да вярваш на жена си повече отколкото на себе си. Ако не ѝ вярваш, ти ще преживееш големи нещастия - нищо повече.”

Аз привеждам този закон и в отношенията ви към Бога. Ако вие подозирате Бога в Неговите действия, очакват ви големи нещастия. Такъв е законът. Ако ти подозираш Онзи, Който ти е дал живот, Който ти е дал всички блага, в най-малката лоша мисъл, ти ще бъдеш на крив път и ще страдаш. Онзи, Който ти е дал живот, блага, Който е създал всичко, има най-добри желания към тебе. Тази свещена мисъл трябва да държите в ума си, в сърцето си. Казвате: “Това, което говориш, наука ли е?” - Няма какво да ви доказвам. - “Докажи, че е така.” - Не се занимавам с доказателства. Този човек не вярва в това,

което му говоря, и иска доказателства. Той беше свършил по философия. Тогава аз му казах: "Слушай, искам да ти кажа само две неща, но насаме, никой да не чуе." Тогава той ме заведе в дома си и аз започнах да му казвам: "Ти си роден в село, но в детинството си бил толкова буен, че няма дете в селото, на което да не си пукнал главата." - "Кой ти каза това нещо? Отде го знаеш?" - "Никой не ми е казал, но написано е на лицето ти. После, макар че си културен човек, ти обичаш от време на време да пооткрадваш по нещо." - "Ами това отде го знаеш?" - "И то е написано на лицето ти." - "Прав си - казва той. - Наистина, в моето село нямаше дете, на което главата да не беше пукната от мене. Един ден, като бях в Швейцария, разхождах се с един български студент край лозята. Като минахме край едно лозе, аз се огледах и не видях никакъв стражар. Веднага влязох в лозето с другаря си и си набрахме малко грозде. На излизане от лозето, среща ни един стражар и ни поведе към участъка. Но като българи, ние разтърсихме добре стражаря и така се освободихме от швейцарските участъци." И това е написано.

Казвам: Това са анормалности в живота, на които човек често се натъква. Човек се е научил да краде още когато се е намирал в положението на маймуна. Като маймуна, той може да се качи на плодно дърво и да си бере колкото иска, без да го хване законът. За тогавашното положение това не е било грях, нито престъпление, но сега, като човек, ако го видят в някоя плодна градина, веднага ще го запитат кой му е позволил това. В миналото не са го питали кой го е поставил на това място, но сега го питат за всичко. Колко неща ние считаме днес за неправилни, понеже редът и порядъкът в света, в който живеем, е такъв, изисква да се спазват известни неща. От гледището на Божествения свят, Бог е дал вода, хляб, въздух, светлина на всички хора, на всички живи същества преизобилно, но като не знаят как да се ползуват от тия блага, те се намират в големи противоречия. И въздухът е изобилно, но понеже човек е нарушил

известни закони, при много въздух той често се задушава и не може да диша спокойно.

Лекарите търсят причините за заболяванията на хората. Причините са в самите нас, в човешките разбирания. Ако ти не разбираш законите, по които действува твоят ум, ако ти не разбираш законите, по които действува твоето сърце и ако не разбираш законите, по които действува твоята воля и причиниш едно нарушение на един от тия закони, ти непременно ще се намериш в известно противоречие.

Сега ще приведа една малка статистика за човешкото сърце. Човешкото сърце, което тежи едва триста грама, бие седемдесет и пет пъти в минутата; сто хиляди пъти удря на ден; четиридесет милиона пъти в годината. Ако един човек живее седемдесет години, през всичкото това време сърцето му ще удари два милиарда и петстотин милиона пъти. Това малко сърце изтласква на ден по сто хиляди литра кръв, а в годината - четири милиона литра кръв. Силата му се равнява на част от конската сила. Каква грамадна работа извършва това сърце! Това са изчисления на някои учени хора. Има специална наука за човешкото сърце, което трябва да се изучава. Някоя си Луиза Щехот е създала един институт в Германия за изучаване всички анормалности на човешкото сърце. Заслужава да се изучава този орган. За да знае как върви сърцето, достатъчно е човек да си тури ръката на пулса и да види колко удара прави в една минута. Сърцето удря осемдесет и пет пъти в минута. Защо удря толкова пъти? Какво означава числото осемдесет и пет? Това число показва, че сърцето се нуждае от сол и основа, а не от киселина. Причината за болестите на човешкото сърце се дължи на това, че в него се вливат повече киселини, а не соли. Ударите на сърцето показват, че неговият ритмус трябва да бъде разумен. Щом има някаква аномалия, ритмусът трябва да се измени, да стане нормален. Засега човешкото сърце има повече киселини, отколкото му трябват. Сол има малко. Следователно човешкото сърце се нуждае от мисъл.

Казано е в Писанието: “Ако солта избезсолее, трябва да се хвърли.”* Солта представя законът, който уравновесява нещата. Ти искаш да бъдеш умен човек. Но ти не можеш да бъдеш умен, ако нямаш сол. Думата “сол” означава “равновесие”. Кой е солта в един дом? Децата са солта, майката е основата, а бащата е киселината. Когато майката и бащата се съединят, ражда им се детето - солта в дома. Ако солта образува едно хубаво съединение, т.е. ако детето има отличен ум, отлично сърце и отлична воля, това означава онази сол, която не обезсолява. Но ако между бащата и майката няма това хубаво съчетание на активна, творческа и разумна сила, детето няма да бъде онази сол, която никога не обезсолява. Под думата “киселина” ние разбираме онова вещество, което разяжда. Има известни киселини, които, макар и да разяждат, те носят нещо хубаво в света. Под думата “основа” ние разбираме майката. Майката представя онзи творчески принцип, който съгражда нещата и ги подрежда, т.е. хармонира. Под думата “дете” разбираме разумното начало в майката и бащата.

От децата си майката и бащата могат да видят как са живели. Ако децата боледуват, или майката е виновна, или бащата е виновен. Ако синът боледува и върви по бащина линия, бащата е виновен за това. Ако дъщерята боледува и мяза на майка си, т.е. върви по женска линия, майката е виновна за това. Ако пък синът върви по линията на майка си и боледува, майката е виновна. Ако е глупав и върви по майчина линия, пак майката е виновна. Ако синът е лош и върви по бащина линия, бащата е виновен. Мнозина казват, че еди-кое си дете върви по линията на дядо си и прадядо си. Това е по закона на наследствеността. Значи, бащата на това дете е приел някакъв недостатък от своя баща и после, като е станал сам баща, предал този недостатък на сина си. Та, когато казват, че някое дете мяза на дядо си и на прадядо си, то е защото и баща му мяза на своя баща. Понеже детето днес върви по бащина линия, то приема от баща си този недостатък, който баща му е приел от своя баща.

Всеки недостатък говори за известно отклонение от великия закон на живота. Всяка болест се дължи на някакъв недоимък в човека. Болестите се дължат на натрупване на такава материя, която предизвиква неестествен живот в човека. Ако носиш едно кило злато на гърба си и му се радваш като на дете, то ще ти причини известна приятност. Но ако се полакомиш и пожелаеш да вземеш на гърба си петдесет-шестдесет килограма злато, те ще ти причинят голямо нещастие. Това богатство няма да ти донесе нищо. Не е изобилието, което прави човека щастлив, но онова количество, което той може да организира и да го използува разумно. Къде може човек да използува златото? В своята мисъл.

Сега, например, това, което ви говоря, аз съм го живял, аз съм го проповядвал на себе си. След като говоря една беседа, аз изучавам тази беседа цяла година. За мене самия е интересно това, което говоря на хората. Какво правят много от съвременните учени и проповедници? Те взимат оттук малко, оттам малко, цитират по няколко стиха и изкарват нещо. Аз нямам нищо против това. Някой проповедник цитира какво казал Иоан, какво казал Иеремия, какво казал Иезекиил, и т.н. Моята почит към всички, но питам: Какво се ползувате от това кой какво казал? Важно е вие опитали ли сте силата на вашата любов, опитали ли сте силата на вашето знание, опитали ли сте силата на вашата вяра. Някой казва, че има вяра, а като му дойде някаква болест или някакво страдание, не може да носи страданието, не може да носи болестта. Че, каква вяра е тази и каква сила е тази, да не можеш да се справиш с една болест?

Сега аз мога да ви приведа някои примери, но можете да ме разберете криво. Често, например, идват при мене някои болни, искат да им помогна. Аз виждам, че те носят със себе си свой дядо. Аз разбирам защо е болен - дядо му го хванал за сърцето. Стиска го дядото за сърцето. Казвате: "Как може дядо му да го стиска?" Аз зная как го стиска дядо му. Пък и ако и вие видите, ще разберете сами. Ако на един човек, който не е ходил на кино, разправям, че нещата могат

да се проектират на платно, той ще пита как е възможно това нещо. Като не вярваш, иди, сам ще провериш това нещо, което ти казвам. Та, и на вас сега казвам, че дядо ви може с една своя мисъл да ви хване за сърцето.

Основата трябва да мине през сърцето, киселината - през човешкия ум, а солта - през човешкия организъм. Казано е в Писанието: "Сине мой, дай си сърцето." Значи, Бог не иска ума на човека, но иска неговото сърце. Бог иска основата, защото за в бъдеще от тази основа ще се образуват всички форми.

Често слушате някой да казва, че не може да обича кого да е. Прав е този човек. Вие трябва да бъдете внимателни в любовта си. Всички съвременни хора страдат от любов, но от неразбраната любов. Ако една жена се е влюбила в един пияница и от любов към него стане бременна, какво дете ще роди тя? Това дете ще мяза на баща си. Затова, никога не се влюбвайте в недостатъците на хората - нищо повече. Бъдете смели да кажете на този човек: "Мога да те обичам само тогава, когато се откажеш от пиянството си." Ще кажете, че влюбените трябва да си говорят сладко. Какво разбирате под думите "сладко говорене"? Да говориш на хората истината, това значи да им говориш сладко. Да им говориш сладко, това значи да им предадеш онова знание, което може да ги ползува. Да им говориш сладко, това значи да им внесеш живота в тях. Когато в думите на човека няма живот, това не е сладко говорене. Ако в това, което говориш на хората, няма знание и светлина, да разбират нещата, това не е сладко говорене, това не е меко говорене. И ако в говоренето няма свобода, това не е сладко говорене. Например, аз не искам да ви говоря, че всички ще отидете в ада, дето ще ви мъчат дяволите. Така са говорили в миналото, аз не искам да ви говоря така.

Аз ще ви кажа: Не изопачавайте Божията любов, не изопачавайте Божия живот, не изопачавайте Божественото знание, което ви е дадено, не изопачавайте Божествената свобода и истина. Не казвам, че като ги изопачавате, ще дойде някой отвън да ви

измъчва. Не, като изопачавате тия велики добродетели, вие сами ще се мъчите, сами на себе си ще станете мъчители. Ние сами сме причина на нашите нещастия, а не както мнозина търсят причините в този или в онзи. Така седи великият закон.

И след всичко това, хората ще проповядват за любовта. Любовта може да се проповядва, но едновременно трябва да се живее. Мъчно е да обикнете един човек. Кога? Представете си, че в дома ви влезе един човек, който цял е нацапан с човешки изверження, и ви пита дали го обичате. Какво ще му кажете? Възможно ли е в този вид да го обичате? За да го обичате, вие първо трябва да го изпратите на баня да се окъпе, да мине десет пъти през вода. След това ще му изперете дрехите, да станат съвсем чисти, и ще му дадете да се облече с чисти дрехи. Най-после ще му дадете от водата на истината, да се намаже с нея, както дамите се пръскат с различни парфюми от рози, от теменуги, от карамфили и т.н. След това вие можете да обичате този човек.

Тъй щото, дойдете ли до любовта, вие трябва да имате ясна представа. Кажете ли, че трябва да се обичате, преди всичко вие трябва да бъдете чисти. Аз проповядвам на вас за чистота, но преди всичко казвам на себе си: Аз трябва да бъда чист - нищо повече! След това, аз трябва да нося в себе си Божията любов, Божията мъдрост, Божията истина, Божията свобода. Божията свобода трябва да излиза от мене така, че всички, които са около мене, трябва също така да бъдат свободни.

Казвам: Живейте както и аз живея. Изобщо, аз не искам хората да се хранят както аз се храня. Нека всеки се храни както иска и с каквото иска, но едно правило ще дам за яденето: никога не преяждайте. Яжте така, че всякога да останете една трета гладни. Това е моето правило. Та, когато хората ме питат какво да правят, за да бъдат здрави, казвам: Дишайте правилно. Сега хората дишат с пресичане, пъшкат, като дишат. Това не е дишане. В това отношение хората са мързеливи. Не бивайте мързеливи. Така, с пресичане, с

пъшкане, дишат болните хора. Здравите хора трябва да дишат плавно, ритмично, никой да не ги чува. И като влиза, и като излиза въздухът, трябва да става много ритмично, плавно, като че свирите. Правилното дишане трябва да бъде като музика. Наблюдавали ли сте как дишат добрите хора, как дишат светиите? Приятно е да се наблюдава как дишат тия хора. Дробовете се дигат и слагат плавно, хармонично. Достатъчно е да чуете един път как дишат те. Никога няма да забравите това нещо. Когато седнеш да ядеш, не бързай, не отваряй очите си лакомо. Седни пред яденето, погледай го около десетина минути и през това време си помисли за всички ония хора, които в това време ядат, помисли си дали всички хора имат ядене, могат ли да седнат пред масата да ядат. И като се успокоиш, че всички хора имат какво да ядат, седни тогава спокоен и полека яж, без да бързаш. След като си благодарил на Бога, че на всички хора е дадено ядене, тогава ще ядеш сладко, с благодарност, и ще бъдеш здрав.

При сегашното ядене, хората ядат, но пак не са доволни. Не знаят как да ядат. Те са недоволни и току се питат кой е готвил, защо не е сготвил добре и т.н. В бъдеще, ако жената готви в понеделник, мъжът ще готви във вторник, жената - в сряда, мъжът - в четвъртък, жената - в петък, мъжът - в събота, жената - в неделя и т.н. Така ще се редуват. Така ще се редуват не само в готвенето, но и в прането. В понеделник ще пере мъжът, във вторник - жената и т.н. Знаете ли каква хармония ще има тогава? Ако мъжът не харесва прането на жената, той ще ѝ даде урок. Или обратно. Това са реформи, които първо трябва да се приложат като идеи. Не се ли приложат първо като идеи в ума на човека, невъзможно е да се приложат в сегашния живот. Те ще останат засега като теории.

Аз съм приложил тази идея и съм видял, че работи много добре. Благодарение на опитите, които съм правил, и на добрите резултати, намирам, че тя може да се приложи. Ако видя една хартия на земята, аз няма да търся кой я хвърлил, но ще се наведа, ще я дигна, ще

запаля една клечка кибрит и ще я изгоря. Ако остане да търся виновника, аз ще изгубя повече време. Ако вървя и видя на земята тук-там нахвърляни пръчици, няма да търся кой ги е хвърлял, но ще ги събера. После ще вляза в стаята си, ще ги туря в печката и ще я запаля. С тия десетина клечки, поне ще стопля стаята си. В този случай аз пестя време. Това е един икономичен метод, който мога да приложа и го прилагам. Той дава добри резултати. Ако направя една погрешка, няма да се безпокоя, да се смущавам защо съм направил погрешката, но ще се заема с изправянето ѝ. Изправянето на една погрешка е подобно на дигането на един лист от земята и изгарянето му в печката. Този е най-икономичният метод, отколкото да ходя да търся виновника на направената погрешка. Често правя грешки в правописа, не можах да науча правилно да пиша, защото българският правопис не е установен. По-рано употребяваха буквата "иж" [н]*, а сега я изхвърлиха. После, по-рано употребяваха повече буквата "э" [ят]**, днес я изхвърлиха от много думи. При това, има думи, които и до днес се пишат с "э" [ят], но техните производни се пишат с просто "е". Също така, човек трябва да знае къде да употребява препинателните знаци: къде да употреби точка, запетая, двоеточие, удивителна и т.н.

Разправят един анекдот за един ученик - юнкер от военното училище. Той бил слаб по правопис, не знаел къде да поставя препинателните знаци. Като писал една класна работа по български език, той не поставил никъде никакъв знак. Като свършил работата си, най-накрая турил всички знакове и отдолу писал: "Кругом, марш! Всички по местата си!" След това той казал: "Господин капитан, аз мога само да заповядвам на тия знаци.

Като им заповядвам, те ще отидат по местата си. Ако не са на местата си, значи не са ме разбрали."

Наистина, мъчно е да поставите запетаята на място, понеже запетаята е човешки принцип. Ако изучавате еврейски език, ще видите че буквата "иот" е творчески принцип, тя твори нещата. Този

“иот” има форма на запетая, която ние туряме накрая. Значи, дето туриш нещо, непременно ще поставиш запетая. След запетаята има да говориш още, да създадеш нещо. Къде се туря точка? Точка се туря, когато една работа е създадена вече, когато е наредена по мед и масло. Къде се туря двоеточие? Двоеточие се туря тогава, когато искаш да изброяваш от кого колко имаш да вземаш. Като изредиш всичко, въпросът се урежда. Значи, при едната точка въпросът е напълно уреден. При двоеточието човек се намира при елипсовидния процес, при двата фокуса. Засега човек има елипсовидна форма, което показва, че още не може да се движи в кръг. И елипсовидната форма не е лошо нещо. Тя е форма на работа. Погрешките, които човек прави в живота си, произтичат от това, че той не се намира на същото място и на същата обстановка. Земята се движи около Слънцето, а заедно с нея и ние се движим, вследствие на което никога не е на едно и също място. Човек постоянно се намира при нови условия. Това, което днес става, и на което място днес се намирате, идната година съвсем няма да бъде същото. Ден от ден се различават, понеже Земята постоянно се движи по своя път. В това движение и човек постоянно израства, докато мисли, че ще дойде един ден до зенита. В това движение расте главно човешката душа, при което човек се стреми да израсне, да дойде до зенита някъде. След това започва да слиза надолу, докато най-после остарее.

Като остарее човек, къде ще отиде? Когато остарее, човек се намира в плода, в семките. Когато дървото остарее, то има хиляди начини да възстанови своя живот, т.е. да възобнови своя живот. Всяка семка, която излиза от дървото, има възможност да поднови остарялото дърво. Следователно в бъдеще, от хилядите семки, които сте създали, вие ще си изберете една семка, в която животът ви ще се прояви тъй, както искате. Всички семена имат еднакви способности и заложби, но всички семена не могат да произведат един такъв хармоничен живот, какъвто ти искаш. Доброто в човека представя плодът на неговия живот, в който той в бъдеще ще се въплъти.

Добрите мисли, добрите чувства, добрите желания и постъпки на човека представят ония форми, в които в бъдеще той ще се въплъти. Като живее, човек сам определя своя бъдещ живот в зависимост от своите мисли, чувства и постъпки.

Сега, като се говори на хората нещо, което те не могат да направят, казват: "Както нареди Господ." Че, как ще нареди Господ, когато ти не вършиш Неговата воля? Сега, като наблюдавам хората, виждам какви състояния минават. Често дохождат при мене нервни, сприхави. Ако дойде някой нервен, и аз ставам нервен като него. Ако искам, аз мога лесно да се освободя от него. Видя ли, че иде, ще се прибера в стаята си и няма да го приема. По този начин обаче аз развивам страх и подозрение. Затова, като дойде един нервен човек, аз го приемам и започвам да мисля как да му помогна. Като го наблюдавам, виждам, че в него не е развито милосърдието, или не може добре да разсъждава, или пък вярата, надеждата не е добре развита в него. Тогава аз започвам да го окуражавам. Виждам, че този човек е закъсал.

Един ден иде при мене един господин и ми казва: "Аз съм Ваш последовател, тук съм закъсал." Мисля си: "Този човек ще иска нещо." Той продължава: "Реших да отида в Германия, там ще ми бъде по-добре, но моля Ви да ми услужите със сто лева." Аз се почудих, че иска толкова малко. Мислех, че ще иска около четири-пет хиляди лева. След това си помислих: "Добър човек е този." Защо? Защото се задоволява с малко. Щом се задоволява с малко, той ще успее. Човек с такъв ум успява навсякъде. Като помогнах на този човек, аз изпитах голяма радост - от една страна, че той си услужи, а от друга, че не ми иска много. Ако беше искал много, не зная отде щях да ги взема. Ето, казвам, един добър и разумен човек, който знае как и колко да иска. Той може да иска и сто хиляди лева, да причини смущение в човека. Добре е всеки човек да постъпва и да разсъждава като този господин. Казвам: Ние, които живеем в Бога, имаме нужда от правилни разсъждения. Всеки ден ние трябва да благодарим за онези велики

блага, които Бог ни е дал. Днес всички хора сме поставени на изпитания.

Сега ще ви приведа един пример, който не се случва с всички. Той се случил с един българин, на име Цеко Грънчарски. Понеже работите му не вървели добре в България, той решил да отиде в Америка, там да оправи материалното си положение. Но понеже нямал толкова пари за Америка, той решил да отиде във Франция, да научи там езика и после да отиде в Америка да преподава френски език. Той знаел, че американците обичат да изучават чуждите езици, ако се намери някой да им преподава добре. Като прекарал една година във Франция, той почти изхарчил парите си, едва успял да отиде в Америка и се спрял в Ню Йорк. Тук животът му се видял много скъп, затова отишъл в едно малко градче, дето мислил да се установи. Обаче и тук работите му не вървели добре. Той се срещнал с един свой приятел, който го насърчил, казал му, че ще се оправят работите му. От голямо притеснение той заболял, явило се разстройство на черния му дроб, и лицето му пожълтяло. Той пак отишъл в Ню Йорк, дето се настанил в една болница, докато оздравее. След един месец бил съвършено здрав. Той излязъл от болницата и отишъл във Вашингтон. Другарят му писал: "Гледай да си намериш някаква работа." Тук търсил работа, там търсил, но не намерил. В това време даже направил дълг около четиридесет долара и се чудил как ще се оправи. По едно време дошло на ума му да напише едно писмо на другаря си: "Слушал съм от много хора да говорят за Бога, пък и от тебе съм слушал често. Ето, аз сега се намирам в нужда, в затруднение. Нека Господ, за Когото говорите, ми помогне по някакъв начин. Аз се нуждая. Пари нямам, нищо нямам, нито работя, нито приятели, не зная как ще се справя при това положение." Като получил писмото му, приятелят му писал: "Слушай, в който ден получиш моето писмо, ти ще имаш нужната сума на разположение и ще оправиш работите си." Той мислел, ако другарят му до този ден не оправи работите си, да му изпрати своите спестени петдесет долара.

Изпратил писмото на приятеля си и чакал отговор, но цели две недели нищо не получил. Той се чудил какво ли е станало с неговия приятел, докато един ден получава писмо от него. Приятелят му писал: “Вчерашният ден беше един от най-тържествените дни в моя живот. Аз получих една сума, с която платих всичките си дългове, а същевременно имам пари и за път. Бог се погрижи за мене и ми помогна в най-критичния момент. Благодаря за помощта, която Бог ми изпрати. Не се грижи повече за мене.”

Казвам: Всеки човек представя едно съдружие, един колективитет. Когато един член от съдружието страда или се намира в някаква нужда, останалите членове му се притичат на помощ. Този българин опитал това нещо и разбрал, че има Провидение, което мисли за всички хора. Ако кажат на човека, че някой дух му е помогнал, той няма да повярва. Но нека приеме, че някой приятел от хората на Земята му е помогнал. И дух да е помогнал, той пак се изявява чрез хората. Тъй щото, ако вие сте готови да извършите волята Божия, всички ония, които са свързани с вас, също ще имат готовност да вършат волята Божия. Ако вие не сте готови да я извършите, и другите хора няма да я вършат. Някои религиозни казват, че някой дух им говорил. Ако някой дух дойде да ви говори или да ви помогне, той непременно трябва да се изяви в човешка форма.

Ще приведа още един пример. Някъде в Америка имало един човек, който с молитвата си само успял да отгледа две хиляди и петстотин сирачета. Той си турил за правило от никого нищо да не иска, за да провери как работи законът. И наистина, той получавал големи суми все по особен начин. Той живял до деветдесетгодишна възраст. Един ден дошъл при него един англичанин, носи със себе си двеста и петдесет английски лири и го запитва: “Имате ли нужда от пари?” Старият благодетел мълчал. Англичанинът взел парите и си отишъл. На втория ден пак дохожда и го пита: “Имате ли нужда от пари?” Старецът пак мълчал. На третия ден англичанинът дошъл,

оставил парите и казал: “Вземете тези пари и ги употребете както намирате за добре.” Както виждате, тук се явява човек, а не дух, но е изпратен от някого. Такива случаи стават рядко, но стават. Все ще се намери някой дух, който ще влезе в някоя човешка форма и ще ви помогне. Той ще влезе във вашето положение и ще ви помогне. Ще дойде при вас и вие в негово присъствие ще имате много добро настроение. Бог присъствува във всяка добра душа, във всеки вярващ човек, във всяко разумно същество. Бог избира тъкмо такива същества, които могат да изпълнят волята Му.

Не е лесно да стане човек пророк. Как мислите вие, Иона беше ли пророк на мястото си? Бог му каза да отиде в Ниневия да проповядва, но той си каза: “Господи, аз зная колко си милостив. Аз ще кажа това, което ми заповядваш, но Ти ще се смилиш и ще ги помилваш. Тогава аз ще остана на поругание. Не се хващам за тази работа.” Иона взе торбичката си, взе парите си и замина за Испания с един кораб. Като се качи на кораба, в морето се яви голяма буря. Всички се питаха помежду си кой може да е причина за тази буря. Иона каза: “Аз съм причина, затова, за да утихне морето, хвърлете ме във водата.” Те го хвърлиха във водата и наистина, бурята утихна. Тук го чакаше една голяма риба и го глътна. Така прекара Иона в утробата на рибата известно време. Непрестанно се молеше на Бога да го спаси. Той се молеше: “Господи, ако рибата ме изхвърли на брега, ще отида не само в Ниневия да проповядвам, но и зад Ниневия, дето ме изпратиш. Положението, в което се намирам, е по-тежко от всичко друго.” Заповяда Господ на рибата да изхвърли Иона на брега.

След това Иона благодари на Бога и се върна в Ниневия да проповядва. Той разказваше на хората, че Бог е решил да накаже всички, от цар до последен. Всички ще потънат във водата, ако не изпълняват волята Божия и не изправят живота си. Той беше много силен в проповедта си, изплаши всички. Хората се стреснаха, молиха се, разкаяха се за греховете си. След това Иона се оттегли на края на

града, да види какво ще стане. Там прекара той цели четиридесет деня и нищо не стана.

В това време, за един ден израсна една тиква, която пазеше главата му от силното слънце и [той] си казваше: "Поне една тиква ме разбира." Като видя, че Ниневия не потъна, Иона изгуби равновесието си и казваше: "Аз знаех, че така ще постъпиш, Господи." Бог заповяда на един червей да прегризе тиквата на Иона и в една нощ тя изсъхна. Като нямаше кой да го пази вече от Слънцето, Иона тежко си въздъхна и съжали за тиквата. Тогава Бог се обърна към него с думите: "Ти съжаляваш за една тиква, която в един ден израсна и в една нощ изсъхна и за която не си употребил никакви грижи. Не трябва ли Аз да съжалявам всички тия хора, между които има малки деца, които не различават дясната си ръка от лявата? Щом тия хора съзнаха погрешките си, не трябваше ли Аз да отложа наказанието Си, докато се поправят?" Имаше едно отлагане, но наказанието пак дойде. Понякога ние искаме нещата да стават точно така, както ние ги разбираме. Ако човек не върви по Божия път, това, което Бог е казал, непременно ще стане.

Сегашните хора се нуждаят от една нова наука. Духовните хора особено трябва да пазят следното правило: малко да говорят, а повече да мислят, повече да чувствуват и повече да работят. Никога не говорете за неща, които не са станали или които мислиш да направиш. Говориш ли за такива неща, те няма да станат. Говори само за неща, които са полезни и които се отнасят до всички. Не говори за ония неща, които се отнасят само за тебе. Те са само за тебе, за никого другиго. Има неща, които се отнасят само за вас, а има неща, които са общи за всички. Иона е взет за пример на всички хора. Писано е малкото му име. Аз дадох пример за онзи от Габрово, но не смея да кажа нито името му, нито годината и деня, когато се случи това нещо, а на Иона е турено името. Също така е написано името и на Давида. За една погрешка се написа и името му, макар че беше цар. Как мислите, съжалява ли Давид, задето името му е изнесено

пред целия свят? Не само че не съжалява, но той се радва и казва: “От моята погрешка ще се ползуват много хора.” И Иона казва същото. И той се радва, че от погрешката му ще се ползуват много хора.

Следователно и ние трябва да се радваме, когато направим една погрешка. Когато ние се радваме за направената си погрешка, тя ще принесе хиляди блага на окръжаващите. От погрешките на всеки едного ще се ползуват много други. Всяка твоя погрешка, за която ти се радваш, тя именно ще допринесе някаква полза на окръжаващите. Направиш ли една погрешка, зарадвай се и кажи: “Слава Богу, че се избавих.” Ти си паднал в един трап - това значи погрешката. Веднага забий един кол на това място, тури един надпис: “Пазете се да не паднете в трапа.” И като тръгнеш да си вървиш, обърни се към надписа и се зарадвай, че само ти си паднал в трапа, а другите имат възможност да се предпазят. Не съжалявайте, че сте паднали и не питайте защо стана така с вас. Ако с вас не беше станало, все щеше да се намери някой, с когото да стане същото. Все един щеше да падне в трапа. Радвай се че си ти, а не друг някой.

Сега аз бих ви привел много примери, но има примери, които могат да опетнят човешкия ум. Например, като ви говоря по някои въпроси, вие казвате: “Така се говори, но нещата не могат да станат така.” Всички неща, които са добре обмислени, в които има разумност и светлина, всички неща, в които има добрина и топлина, всички неща, в които има разумност и сила, могат да станат. Защото и в Писанието е казано: ако желаем неща, които са съгласни с волята Божия, които са съгласни с Божията разумност, които са съгласни с Божия живот и с Божията любов, всичко това може да стане. Но ако ние желаем неща, които не са съгласни с тия неща, не могат да станат. Често хората страдат поради това, че някои работи не стават както те желаят. Какво става в живота? Аз съм срещал пушачи на тютюн - хора, които са пристрастени към тютюна. Като няма възможност да задоволи нуждата си за пушене, той ходи от човек на човек да проси да му дадат тютюн. Обаче, дето отиде, всички му

отказват под предлог, че и те сами нямат. Така продължава цели двадесет години, докато един ден се откаже от тютюна. Щом се откаже, тогава ще се намерят хора да му предлагат да запуши. Този му предлага, онзи му предлага и той е принуден на всички да отказва. Всички онези, на които искал в продължение на двадесет години, всички ще се изредят да му предлагат.

Питам: Защо трябва да искаш неща, от които отпосле ще се отказваш? Човек трябва да иска такива неща, от които след като се откаже и дойдат да му ги предлагат, да е готов да ги приеме и да благодари за тях. Какво трябва да иска човек? Ако вие сте на мястото на този тютюнджия, какво трябваше да искате? Ако аз бях на неговото място, ето какво щях да искам. Щях да се обърна към Господа с думите: "Господи, дай ми едно светло сърце, да разбирам нещата; дай ми един светъл ум, да разбирам нещата; дай ми една силна воля, да бъда свободен." И тогава, ако хората не се отнасят добре с мене, да кажа: "Господи, дай ми една силна и светла мисъл, силна воля, че като бъда на тяхно място, да зная как да постъпвам." И като бъдеш на тяхно място, да отвориш крановете на своя живот, отдето да потече. Кой как дойде при тебе, да каже: "Ето един човек, който знае как да постъпва." Такива хора иска Господ, че дето да текат, да поливат градините, да се ражда изобилно. Изобилно вода е нужна на хората.

Сега аз срещам мнозина, които се оплакват, че нямат приятели на Земята. Чудна работа. Да живееш толкова време на Земята, че да нямаш един приятел. Според мене, ако човек няма нито един приятел, в моите очи той не минава за добър човек. Казвам: Няма човек на Земята, който да няма поне един приятел. Това не е вярно, че няма нито един приятел. Поне един приятел има - той е Бог. И ако аз кажа, че нямам нито един приятел, това е лъжа. Поне един приятел имам - това е Христос. Поне един приятел имам - това са светиите. Поне един приятел имам - това са всички гениални хора, които са работили и работят за човечеството. Срамота е човек да казва, че няма нито един приятел. Заблуждение е да мисли така. Хората страдат от

тази лъжлива идея в себе си. “Ама, Бог ме е изоставил.” Че Бог те е изоставил, това ни най-малко не показва, че не ти е приятел. И светиите могат да те изоставят, но това ни най-малко не показва, че те не са твои приятели. Хората са дошли на Земята да се окъпят, да се пречистят добре, поне десет пъти да минат през баня и тогава да се облекат с нови, чисти дрехи. За тия хора се пита в Писанието: “Какви са тези с белите дрехи?” Това са ония хора, които минаха през големите мъчнотии и страдания и се очистиха. Бъдещият свят се създава за чистите хора. Сега се създава нов свят, нова епоха настъпва само за добрите хора в света.

И след всичко това слушате някой да казва: “Да си поживеем!” Как ще си поживеете? Ако си на фронта, как ще си поживееш? Ако си в някоя баня, как ще си поживееш? Ти си изгубил една голяма сума, как ще бъдеш спокоен да си поживееш? Ако си генерал на бойното поле и изгубиш няколко важни сражения, за които ще те съдят, можеш ли да бъдеш спокоен? Всички служби, които човек заема на Земята, човек все може да се изложи някъде. Ако спечели - добре, но ако изгуби? Печалбите са много рядко, повече са загубите. Всички хора ще бъдат съдени. Защо? Защото не са употребили ума си на място, защото не са употребили сърцето си на място и защото не са употребили волята си на място. Дойде ли ти някакво изпитание, кажи: “Аз не искам да бъда съден. Аз искам да употребя ума, сърцето си и волята си на място.”

Две съдби има в света: едната съдба ще бъде за праведните хора, а другата - за грешните. Праведните ще бъдат съдени, за да им се въздаде според правдата. Праведните ще бъдат съдени на Земята според закона на доброто, който ще бъде тяхното възнаграждение. Грешните ще бъдат съдени според техните престъпления. И на тях ще се въздаде заслуженото. На праведните ще се въздаде Божието благословение, а на грешните - товара, който те сами са създали. На последните ще се каже: “Всичко нечисто, което сте създали, трябва сами да го изчистите. Щом сте го създали, вие сами можете да го

изчистите.” Това е новото учение. Ако искате да се подигнете, да бъдете благоприятни на Бога, на светиите, на добрите хора в света, тази е мисълта, която трябва да следвате. Сегашните хора минават през големи борби и мъчения. Макар че злото ограничава хората, но няма да се мине много време, ще дойде нов, добър порядък в света. В света иде нещо хубаво, но преди да дойде то, ние ще минем през едно голямо изпитание. След това изпитание настава въдворяването на Царството Божие на Земята.

Сега вие искате да знаете кога ще бъде това време. Когато учениците питаха Христа за времето, когато ще дойде Царството Божие, Той им отговори: “Не е за вас да знаете времето, годината, когато ще стане това.” Вие не трябва да го знаете. Аз ви казвам, че е наближило това време, но годината и деня не трябва да знаете. Можете да мислите, че ще бъде след десет години, или след двадесет, след тридесет, след сто или повече - това са ваши теории. Вие не трябва да решавате въпроса повърхностно, но ще знаете: Всеки, който изпълнява волята Божия и възприема Божията любов, за него е дошло Царството Божие; всеки, който възприема Божията мъдрост и Божията истина, за него е дошло Царството Божие. Приемете ли всичко това, вие ще бъдете свободни. И тогава, каквито бури да има, вие няма да се смущавате. Това не значи, че бурите няма да ви закачат. Не мислете, че праведният ще остане незасегнат от бурите. Ветровете и бурите ще го закачат и него, но той не се смущава от тях. Той всякога разсъждава и знае как да се справи.

Сега ще ви приведа един пример. Това се случи може би преди повече от тридесет и пет години. Бях във Варна и един ден реших да отида в едно турско село, наречено Гюлека, хубаво място. Идва един българин, иска да ме заведе до селото. Казвам му: “Почакай малко, защото от запад иде един облак, малък е сега, но нека почакаме да замине.” - “Какво ще те е страх от такова малко облаче? Да вървим! Аз бързам, имам работа. Ако не дойдеш с мене, аз сам ще вървя” - рече този българин. Той беше бакалин, носеше стока - захар и други неща.

Като видях, че бърза много, тръгнах и аз с него. Не се мина много време и заваля пороен дъжд, повече от половин метър височина. Той се видя в чудо. Всичката му стока - захар, това-онова, отиде. Той току се почесва по главата, мисли си и казва: "Защо не те послушах! Да бях те послушал, нямаше да стане това." Както и да е. Продължаваме по-нататък и трябва да минем през една река, мостът на която беше залят отгоре. Сега му казах: "Слушай, сега вече ще се оставим на конете. Ще пуснеш юздата им, няма да ги дърпаш. Ако те пожелаят да минат реката, ще се оставиш на тях. Ако не пожелаят те, ще се върнем в близкото село, няма да се излагаме." Той ме послуша. Остави конете свободни и те потеглиха. Те разбраха, че мостът ще издържи и минахме благополучно. Казвам: Понякога конете разбират работата по-добре от човека, понякога и на конете трябва да се вярва.

Казвам: В света съществува една разумност, която се проявява навсякъде - и в животните, в най-малките мушици, в растенията, навред. Ако вярвате в този закон, вие ще имате вътрешна опитност, вътрешни способности, чрез които ще се ориентирате в живота си. Трябва да знаете, че всяко нещо, което се случва в живота ви, каквото и да е, то е за ваше добро. Не съжалявайте, че ви се е случило нещо, което не сте очаквали. Всяко нещо, което ви сполетява, след години ще донесе някакво благо заради вас. Не искам да ви утешавам сега, но казвам, че всички ще го опитате. Радвайте се, че ви се е случило нещо, а не съжалявайте. При мене са идвали много болни и аз съм им казвал: "Радвам се, че сте се разболели." - "Как тъй? Това е много жестоко." - Защо се радвам? Защото, ако не бяхте се разболели, нямаше да дойдете при мене. А така, като сте дошли, ще мога да ви кажа нещо добро за вас. Като видя, че някой се присвива от болки в корема, казвам му: "Ти знаеш ли, че си много несправедлив човек? Ти не живееш добре с жена си, постоянно я хокаш. С децата си не постъпваш добре. Затова те боли коремът." - "Да не е дохождала тя да се оплаква?" - "Казвам ти: Ще измениш поведението си спрямо жена си. Ще измениш поведението си и спрямо децата си. Ще виждаш

доброто в жена си и в децата си, ще знаеш, че Божественото работи и в тях. Като станеш справедлив и измениш поведението си, болката в корема ти ще мине." - "Ами цяр?" - "Ще вземеш лай-кучка и на всеки десет деня ще пиеш по една чашка." - "Ама, да не утешаваш само?" - "Ако след десет деня коремът ти не мине, пак ела при мене. Ще изпиеш десет чашки за десет деня и болката ти ще мине. Даром ти давам този цяр, нищо не ти искам."

Мислите ли, че ако съвременните християни имат Христовата любов в себе си, нямаше да разрешат въпроса за войната така, както Христос би го разрешил? Те нали вярват в Бога и в Христа? Защо не го разрешат? Те не могат да го разрешат, защото всеки иска да го разреши за себе си. Българинът казва, че всеки тегли чергата към себе си. Право е това. Ние трябва да пазим своята черга. Но има Божествени условия, които трябва да се поставят над всякаква черга. Ако ние не любим Бога, ближния си както трябва, Духът няма да ни даде Своите благословения. Ние няма да се ползуваме от светлината, от храната и от съня както трябва. Нищо няма да получим. Казвам: Необходимо е любовта да влезе в живота на всеки човек като велик закон за постижение. Всеки човек трябва да постигне това, за което е изпратен на Земята. Всички хора не са изпратени за една и съща работа. Всеки човек трябва да свърши една специфична работа. Каква е тази работа, само той може да знае. Има много работи, които са предоставени на човека, но една от тях е специфична, която само той може да свърши.

Сегашните времена изискват от хората непоколебима вяра. Речете ли да проявите вярата си, ще дойдат всички съмнения. Дадете ли път на съмнението, веднага ще дойдат и нещастията в живота ви. Не мислете, че нещастията в живота ви са лош признак. Не, те представят едно велико благословение за вас. Надали досега е имало човек на Земята, който да е страдал като Христа. Писанието описва Неговите страдания. Наистина, страданията Му са били толкова големи, че кръв е излязла от порите Му. От гърдите Му се изтръгнала

една въздишка и Той казал: "Господи, Господи, защо си Ме оставил?" Христос сам се намери в голямо противоречие. Този, Който имаше сила да лекува други, на Когото всички очакваха, дойде до положение да се ругаят с Него, стана посмешище на хората. И най-после Той каза: "Господи, в Твоите ръце предавам духа Си." И след това възкръсна. Надали е имало човек в света, който да е бил толкова щастлив като Христа. Няма човек в света, към когото Бог да е изпратил Своето благословение така изобилно, както към Христа. И ако вие имате тази любов и вяра в Бога, както Христос я има, така и вие ще имате всичката чест и слава, всичките Божии благословения. Нека това бъде вашето наследство.

Ако от всичко казано досега нищо не помните, помнете поне това: Благодарете за вашите добри майки и бащи. Благодарете за вашите добри братя и сестри. Благодарете за вашите добри приятели, за вашите добри слуги, за вашите добри учители, за всички добри хора, с които сте се срещнали досега и с които ще се срещате в бъдеще.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

5-та неделна беседа, държана от Учителя на 5.XI.1939 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.(На 22.X.1939 г. и на 29.X.1939 г. по каталога на Елена Андреева няма неделни беседи.)

КРОТКИТЕ, МИРОТВОРЦИТЕ

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще прочета само няколко стиха от 5-а глава на Евангелието от Матея, от 5-и стих нататък.

“Духът Божи”

Няма нищо ново по света. Под думата “ново” ние разбираме това, което обновява. Старите неща са свършили вече своята служба, няма какво повече да вършат. Казват: стари вярвания, стара истина, стари разбирания, стара любов. Всичко старо трябва да си върви. Така разбираме ние нещата. Ако истината, която познаваме, е стара, и тя трябва да си върви.

Сега аз няма да ви говоря за онова, което не знаете, но ще ви говоря за онова, което знаете. Вие не го знаете, но го очаквате. Съвременните хора очакват от света това, което от Земята и на Земята по никой начин не могат да го намерят. Невъзможно е на Земята да получат това, което очакват. Невъзможно е, например, рибата, която живее в морето, да иска там книги да се учи, да иска апартамент, да иска да свири на пиано и т.н. За да придобие всичко това, условията на нейния живот трябва да се изменят. Тя трябва да излезе вън от водата. И това не е достатъчно още, тя трябва да скита дълго време на Земята, да минава от форма във форма, докато един ден стане човек и придобие тия разбирания, които човек днес има. Когато спорят върху известни въпроси, хората казват понякога: “Ние не сме животни.” Аз гледам другояче на въпросите. Всички неща са създадени от Бога. Животните са създадени чрез Словото, а човек - чрез волята. Казано е, че Бог създаде човека с ръцете Си, Той го направи с двете Си ръце. Това означава, че човек е създаден по образ и подобие на Бога, а

животните - по любов. Когато създавал животните, Бог ги е извикал от невидимия свят и им казал: "Вие отивате в един свят, но трябва да бъдете много търпеливи. Там ще имате такива страдания, каквито никога не сте мислили. Аз ще ви изпратя при Моите синове да им служите. Те са много капризни, затова ще ви причинят големи страдания. След време обаче те ще ви благодарят, но до това време вие трябва да се научите да търпите."

Някои казват, че като съгрешил човек, Бог го изпъдил от рая. В Писанието е казано, че след като създал всички животни, след като уредил света, най-после Бог създал човека. След това Бог прекарал всички животни пред човека и му казал: "На тебе давам всички животни, да им заповядаш." Значи, в първо време и животните били с човека заедно в рая, но като съгрешил човек, с него заедно и животните излезли вън от рая. Докато били в рая, и животните говорили като човека, но като излезли вън от рая, те изгубили езика си и днес едва издават някакви звуци. Сега и животните чакат човек да изправи погрешките си и да се върне в рая. Заедно с него и те ще се върнат в рая. Днес мнозина хора очакват времето да се спасят. Това е частично разбиране. Всичко в света съставя едно цяло. Тъй щото, не е достатъчно да бъде добре само на очите, на ушите, на носа, на устата, но трябва да бъде добре и на дробовете, на стомаха, на ръцете, на краката - на всички външни и вътрешни удове в човека, за да може да се каже, че той е здрав. Когато човек е доволен от всяка работа, която е свършена, даже и от най-малките частици, ние казваме, че той се намира в здравословно състояние. Следователно ние трябва да знаем, че всяко чувство упражнява влияние върху цялото ни тяло, върху всички негови органи. Тъй щото, в каквото отношение човек и да пострада, всичките му органи взимат участие в това страдание.

Казвам: Сега в света се води война. Тази война, която иде, ще ни засегне всинца. Не мислете, че като се бият сега далеч от нас, в Германия, в Англия, във Франция, в Русия, че другите са неутрални. Някои хора са на фронта, те са взели билет да участвуват във войната,

но и другите, които са в тила, взимат косвено участие. Някой казва: "Какво зависи от мене?" Много зависи от всеки човек. Малките неща вършат големи работи в света. Често най-важните работи се вършат от най-малките неща. Забележете, във време на война, торпилите, с които си служат, имат една малка частица, която е толкова чувствителна, че най-малкото бутване е в състояние да възпламени цялата торпила и да произведе голям взрив. Често пропадането на един голям параход става от тази малката частица на торпилата. В този смисъл човек може да представя тази малка частица на торпилата и от него зависи да се запали торпилата или да не се запали. Като избухне торпилата, вие ще се уплашите. Да се плаши заекът, той има много врагове. Достатъчно е да го бутне един храст и той подскача, защото е наплашен. Обаче човекът е човек, не е заек, няма защо да се плаши и да подскача. Той е свободен, няма защо да се плаши.

Сегашните хора се страхуват от смъртта и търсят изходен път. Те казват: "Ще се мре." Щом е така, нека намерят един изходен път, да не умират. Този път се намира в стиха, който Христос е казал: "Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога." Това е живот вечен, да възлюбя Тебе, Единаго Истиннаго Бога. Това значи познаването. Познаването подразбира обичане. Ти не можеш да познаеш човека, докато не го обичаш. Следователно, докато не познаваш Бога, докато не познаваш Неговата любов, ти не можеш да Го обичаш. Значи познаването предшествува любовта. Това е в закона на съзнанието. Някои казват: "Как мога да обичам Бога, като не съм Го видял?" Има неща, които без да видиш, можеш да ги обичаш. Че, ти говориш за доброто, без да го виждаш. Ти обичаш доброто, без да си го видял. Кой от вас е видял доброто? Кой от вас е видял какво нещо е любовта? Ще кажете, че някой се зачервил от любов. Червеното лице любов ли е? Ще кажете, че някой има меки ръце. Меките ръце любов ли са? Някой ще каже, че има сладък говор. Сладкият говор любов ли е? Тъй щото, думите "виждане" и

“познаване” представят един вътрешен процес на съзнанието. “Веди” означава “знание”. За да знаеш нещата, ти най-първо трябва да си ги почувствувал. После, това, което си почувствувал, трябва да имаш светлина, да разбираш неговите отношения. И най-после, трябва да си направил един малък опит.

Вие се страхувате да правите опит. Вземете въпроса за любовта, която е толкова необходима. Вие се страхувате от нея и казвате: “Пазете се от любовта.” Защо се пазите от любовта? Да не ви изгори. Че, това, което гори, любов ли е? Право е, че любовта гори, но не така, както хората разбират. Когато движението на любовта се спре, тогава в материята, във всички частици на тялото става едно триене, което изгаря. Тъй щото, когато противодействувате на любовта, образува се триене, от което пострадват най-чувствителните частици на слънчевия възел и човек казва, че сърцето го боли. От триенето, което става в отделните органи, се явява отражение и в мисълта. Вследствие на неправилното отражение, мислите изгубват своята акустика.

Съвременните хора се натъкват на своите стари разбирания, които те са образували вън от рая. А всяко нещо, което е създадено вън от рая, е позлатено. Ето, виждате копринени платове, които са направени от коприва, а не от коприна. Те са подобни на позлатените вещи. Много материи се продават за вълнени, без да са вълнени. Много неща в сегашния свят блестят, без да са злато, те са само отгоре позлатени. Какво означава позлатяването? Много неща можете да позлатите, но позлатени ще си останат, не са чисто злато. С един френски наполеон може да позлатите много неща. Какво ви ползува един позлатен предмет? Извън рая позлатените работи вървят, но в рая позлатените работи не се приемат. Ако искате да се върнете в онова първично положение на вашето здраве, ще знаете че в здравето позлатени неща не се приемат. Позлатеният човек не може да бъде здрав. Временно той може да бъде здрав, но щом се изтрие позлатеното, здравето веднага изчезва. Щом се махне златото на позлатения предмет, останалият метал отдолу веднага се окислява.

Много вярващи казват, че вярват в Бога. Питам: Какво се готвиш да направиш за Господа, щом вярваш в Него? - "Аз вярвам, че Той е направил света." Дали вярваш или не вярваш, това нищо няма да ти допринесе. Тази вяра е позлатена. При някоя голяма мъчнотия златото ще се изтрие и ще остане онази вяра, която ще ти причини вреда. Ти вярваш сто и едно на сто, че някой човек ще ти помогне, но той не ти помага. Твоята вяра не ти помага. Какво става тогава? Твоята вяра се обръща в безверие. И безверието е пак вяра. Ти вярваш, че някой ще ти помогне, но вярваш, че и някой няма да ти помогне. Ти вярваш, че някой те обича, но ти вярваш, че някой не те обича. И вярата, и безверието е едно и също, но в тези два процеса имаш два различни резултата. Единият резултат те подига, а другият те понижава. Единият резултат придава нещо на живота ти, а другият отнема.

Религията, която се е създала, не е нищо друго освен условие да продължи човек живота си, да може повече време да поработи на Земята. Значи, религията е потребна на човека като училище. Човек, който не е слизал на Земята да работи, той не може да работи и в духовния свят. Една необходимост е за човека да слезе от невидимия свят на Земята, да придобие ровка материя, която да обработи. Земният живот е ровка материя, която човек трябва да вземе със себе си, да я занесе в горните светове и там да я обработва. Някой казва, че му дотегнало да живее на Земята. Дотегнало или не, трябва да живее, да събере от ровката материя, която трябва да занесе със себе си в другия свят и там да я обработва. Ако по пътя блокират парахода и ти не можеш да стигнеш до другия свят, отново ще се върнеш на Земята.

Така се говори алегорично. Ако ме чуе някой правоверен, ще каже, че така не се говори за онзи свят. Какво трябва да се каже за онзи свят? Ще каже, че той е велик, такъв, онакъв. Кой е ходил на онзи свят, да знае колко е велик? Ако онзи свят е като този, и там се бият, и там има прах. Не, онзи свят е съвсем друго нещо. В онзи свят няма нищо от това, което срещаме на този свят. На онзи свят няма да

срещнете нито един човек с навъсени вежди. Лицето на всеки жител от онзи свят е радостно и от него блика любов, която се раздава на всички. Ако му направите една услуга, той ще ви направи десет, ще ви даде десетократно. Всеки от тях е облечен с хубави, класически стил дрехи, с цветове кой каквито си иска, но така си хармонират помежду, че ти е приятно да гледаш. При това, дрехите им са от изрядна чистота. Външната страна на дрехите им съответствува на лицето им. Във всяко движение на лицето, на ръцете, на очите има нещо реално. С всяко движение те могат да направят нещо. Всяко движение на очите им изразява тяхната любов. Те не говорят много, както ние тук, на Земята. Тук, ако поискаш нещо от един човек, трябва да му говориш половин час, да го убедиш, че имаш нужда. И тогава, той ще бърка в джоба си, ще се почесва по главата, ще мисли колко да ти даде. И най-много ще ти даде един долар, даже е много един долар. Ще ти даде десетина лева най-много.

Знаете ли колко енергия се изразходва с говоренето? Ако аз съм говорил петнадесет минути, това е енергия, която струва петнадесет хиляди златни лева. Мене ме държат отговорен за тази енергия. А какво правите вие? Някой човек ще ви говори половин час, а вие ще му дадете пет или десет лева. В този случай човекът, който ви е говорил половин час, е спечелил пет лева, а изгубил една сума от четиринадесет хиляди и деветстотин и деветдесет и пет лева. Не стига това, но като не разбира закона, този човек излиза недоволен и започва отвън да говори още десетина и повече минути по негов адрес. Но вече за тия петнадесет минути никой не му плаща. За половината час говорене поне пет лева получи, а за тия петнадесет години има една загуба от тридесет хиляди лева, които никой не може да му ги плати. Като се натовари с този дълг, той отива при друг богат да иска помощ. И тук започва пак да говори по половин час за някакви си пет лева. Като посети десет богати хора, едва изкарва петдесет лева, а за енергията, която е изразходвал, изхарчил е сто и петдесет хиляди лева. Като прибавим към тази сума и парите на

онази енергия, която е изхарчил вън, след излизане от богатите къщи, стават около триста хиляди лева. Как ще се плаща този дълг? И като се върне вечер дома си, този човек е вече неразположен, главата го боли, разстроен е. Криво му е нещо на този човек. Защо? Той не знае закона на икономията. Практичен трябва да бъде човек. Като отиде при някой богат човек, ще му каже: “Моля, господине. Аз искам да ми направите една услуга, без да Ви говоря много. Искам да постъпя в едно училище, но нямам никаква препоръка. Можете ли да ме препоръчате, да ми дадете една препоръка? Както виждате, това съм, което ме виждате. Аз ви намирам за добър човек, искам Вашата препоръка.” - “Ще си помисля. Елате утре.” Отиде на другия ден, той пак го връща да дойде утре. Така отлага ден след ден и най-после, на десетия ден, пише едно писмо до директора на училището, или на някое учреждение, като казва: “Изпращам ви този млад момък. Ако намерите за добре, приемете го; ако не, изпратете го.”

Сега аз говоря за една реалност, но вие намирате, че животът не е такъв. Че, и вие не постъпвате ли така? Вземете, дойде при вас една Божествена мисъл, иска да я приемете, а вие отлагате, мислите да приемете или не. Значи и вие постъпвате по същия начин и с мислите, и с чувствата си. Не, така светът не може да се оправи. Човек трябва да има една способност да различава Божествените неща и да ги приема, да ги реализира изведнъж. Дойде ли една Божествена мисъл в ума ви, веднага я приемете. Намислите ли нещо, направете го. Дойде ли на ума ти да отидеш на екскурзия, иди, не отлагай. Ама времето било облачно, вятър имало - не отлагай. Като тръгнеш на екскурзия, небето ще се очисти, вятърът ще престане. Ако има кал, и калта ще изсъхне. Ти чакаш да се оправи времето и тогава да отидеш на екскурзия. По човешки е така, но не и по Божествено. Влажното, мъгливо време не трябва да ви смущава. Ако искате да знаете, мъгливите и влажни дни са по-добри проводници на Божествената енергия, която иде отвън, т.е. в самата влага. Влажните дни са

магнетични. Който не е свикнал на тази влага, той не трябва да се излага. Обаче има организми, които определено се нуждаят от влага.

Всяка мисъл трябва да бъде придружена с добри чувства. Ако мисълта не е придружена от добри чувства, тя няма никакво приложение. Това означава влагата. В духовния свят влагата не е нищо друго освен добрите чувства. Колкото и да е идеална една мисъл, ако няма добри чувства с нея, тя не може да се използува. Добрите чувства са сила, с която мисълта реализира онова, което трябва да стане. За да постигне нещо, човешката воля трябва да се съедини с човешките мисли и чувства.

Сега, като изучаваме човека, ние започваме от първия му вход, от устата. Устата се занимава с низшите енергии на Земята. Устата има два входа: единият води в стомаха, а другият - в гърлото, отдето влиза въздухът за дробовете. Важен кюнец е устата. Въздухът трябва да влиза и да излиза от носа, но когато говори, човек изпуща част от въздуха и от устата си. Значи, като говори, човек приема въздух през носа, а го изпуща през устата си. Обаче, ако човек приема въздух чрез устата си и говори чрез устата си, гърлото му скоро ще изсъхне. За да не изсъхва гърлото, човек трябва да поема въздух през носа. Като поема въздух през носа, същевременно човек трябва да върши някаква работа. Като поема въздух, въздухът събужда човешката мисъл. Когато диша правилно и благодари за въздуха, който приема, човек събужда в себе си енергиите на мозъка и може да чуе да му се каже думата “любов”.

Какво означава тази дума? Тя подразбира известна енергия, която е излязла от Бога и е влязла вътре в нас. Често хората мислят, че не ги обичат. Тази обич, за която те си мислят, е второстепенно нещо. Човек може да те обича по единствената причина, че си му направил едно добро. Важно е при любовта човек да придобие един вътрешен импулс - това е Божественото в любовта. Когато съзнанието на човека не е будно, той казва, че не трябва да обича. Без стимула на любовта, никой не може да обича. За да обича някого, човек трябва да има един

идеал. Идеалът за обичта, това е животът. Всеки обича, понеже иска да живее. Дългият живот на Земята зависи от любовта. Любовта е подбудителната причина. Който иска да живее дълъг, щастлив живот, той трябва да обича. Без обич животът е немислим. На едно място в Писанието е казано: "Ако ти не можеш да обичаш брата си, когото виждаш, как ще обичаш Бога, Когото не виждаш?" Това показва, че Бог е по-далеч за нас. Ето защо, любовта към хората е предисловие за любовта към Бога. Когато Божествената любов дойде в тебе, ти ще обичаш отвътре навън. А когато любовта дойде като стимул отвън, ти от хората отиваш към Бога. Ти по друг начин обичаш и хората, и себе си. Когато обичаш някого, попитай се обичаш ли го така, както обичаш Бога, т.е. както Бог иска.

Диоген - един от древните гръцки философи - един ден пожелал да посвети един ден за себе си, затова се уединил. Той се уединил и започнал да си размишлява, изпитвал спокойствие и приятност, че могъл да се отдели от хората. Но в това време вижда, че към него иде един беден човек за съвет. Като го видял, той си казал: "И тук ли трябваше да ме намерят?" И свил недоволен вежди. Обаче, той дал съвет на бедния човек и после започнал да си мисли: "Право ли постъпи, Диогене? Ти, който толкова време вече учиш хората на снизхождение, сам не издържа в този случай. Отде [да] знае този човек, че ти днес не приемаш? Искаш ли да развалиш с този случай всичкото благо, което досега си спечелил?"

Сега на хората се проповядва да обичат всички. Това е трудна работа. Като се намери в положението на Диогена, колкото [и] да обича хората, човек ще се оттегли на уединение и ще се намръщи, ако някой си позволи да му отнеме тази почивка. По колко пъти на ден човек си свива веждите от недоволство?

И тъй, онези, които възприемат Божията любов, ще се научат на две неща: първо, искат ли хората да ги обичат, те трябва да си изработят красиво тяло, с правилни линии, красиво лице, очи, уста, нос, уши. Хората могат да обичат човека за красивото в него. Човек се

обича за добрия ум, за доброто сърце, за красивото тяло с красиви линии. Дойдете ли до душата, това е далечна работа, това е само за Бога. А когато се отегчиш от хората, няма да отидеш под някоя круша, всеки да те намери, но ще приложиш закона на смаляването, ще се смалиш толкова много, че никой няма да те види и намери. И тогава, като се скриеш някъде, те да не те виждат, а ти да ги виждаш, да ти е приятно, че ги виждаш. Следователно Божествената любов може да се придобие само тогава, когато ти дойдеш до положение да се смалиш така, че никой да не те вижда. Не разбираш ли това изкуство, мъчно можеш да се домогнеш до Божественото. Тогава ще гледаш на хората от Божествено гледище. Ще благодариш на Бога и ще знаеш подбудителните причини, защо стават нещата така или иначе. И като те търсят хората, няма да ги съдиш, но ще знаеш защо те търсят. Ти си касиер на пощата. Те изпращат чекове, за които непременно ще те търсят. Ако ти не си на мястото си, тяхната работа ще закъснее.

Та сега, всички вие сте чиновници от високо произхождение. Всичката ви погрешка седи в това, че всякога не се намирате на гишето, дето трябва да изпращате и посрещате чековете на хората. Духовният свят иска да бъдеш всякога точно на мястото си, да не закъсняваш нито една секунда. Като дойде някой, ще погледне на мястото ли си, или не. Ако закъснееш една секунда, ще направиш големи пакости. Ако светлината би закъсняла само една секунда, знаете ли какво нещастие би станало на Земята? Ако Земята закъснее с една секунда от обикновеното си движение, знаете ли какви катастрофи биха станали на Земята? Всяко тяло в пространството се движи със строго определена бързина на движение и не закъснява нито секунда от определеното му движение. Провидението е взело предпазителни мерки да не стане закъсняване или избързване в движението на планетите и звездите. Въпреки това понякога става някакво сблъскване на планети. Ако Земята би се спряла само за една

секунда в движението си, всички хора биха се намерили на височина най-малко петдесет метра във въздуха.

Казвам: Въз основа на този закон Бог е поставил и хората на известно разстояние един от друг, да не става сблъскване между тях. Всеки трябва да се движи в своята орбита и то според бързината, която му е дадена, нито по-бързо, нито по-бавно. Въпреки това хората понякога искат да се приближат повече едни до други. Не, определено е кой колко трябва да се приближи.

Така и за планетите, определено е колко и на какво разстояние трябва да се намират една от друга. Някои планети се приближават към Земята, а други се отдалечават. Когато вие се приближавате повече към Слънцето, вие ще проявите любовта си. Това са наблюдавали и астрономите. Когато става война между народите, причината за това е Марс, който ги скарва. Той скара сега англичаните, германците, французите и поляците и си замина. След това пък се намесиха всички останали планети да оправят работите. Венера казва: “По любов трябва да се реши тази работа.” Юпитер казва: “С благородство, с достойнство трябва да се реши този въпрос.” Сатурн казва: “Благоразумие трябва между хората. Не са ли благоразумни, големи разходи ще станат.” Днес всички планети дават мнението си. Слънцето казва: “Внимавайте да не изгубите живота си.” Значи, почти всички планети се намериха да дадат мнението си, само Марс го няма. Марс седи отдалеч и гледа колко са умни хората, как постъпват. Как ще примирите сега работите? Това, което става вън, същото става и във всеки човек. Понякога Марс мине край тебе и ти веднага кипваш, отвориш война на ближния си.

Преди години във Варна слушах как се разговаряха една гагаузка и една българка. Гагаузката говори с българката на турски език, това бяха две съседки. Гагаузката започна първа и говори цели два часа, но така красноречиво и поетично. Аз не бях слушал такава реч. Демостен нищо не струва пред нея. Аз благодарих, че ми се даде случай да слушам една гагаузка как говори. Имах търпение да изслушам речта

ѝ и да си правя своите научни изследвания. Като свърши, тя се обърна към съседката си и каза: "Хайде, кажи сега ти нещо." Но съседката ѝ нищо не отговори. Тя ѝ каза: "Аз не мога нищо да ти отговоря." Това беше единствената красива реч, която бях слушал на гагаузки. Отлична ораторка беше тази жена. И като говореше, разхожда се, маха с ръце, а думите се нижат една след друга от устата ѝ. Нарежда думите си така член по член, закон по закон. Българката седи само и я гледа, дига си раменете, нищо не отговаря. Но аз благодарих, че тя не говори, иначе щяха да отидат още два часа. Сега искате ли и на вас да предам тази реч на турски език? Но ще отидат два часа. Даже и да не искате, речите на хората се предават в нашия мозък, понеже имаме антени. Като се върнах у дома си, преповторих речта на тази гагаузка и не намерих нито едно повторение на думи, всичко беше все ново. Като свърши речта си, каза на съседката си: "Кажи де!"

В прочетената глава от Евангелието се говори за кротките и за миротворците. Значи кротките и миротворците трябва да се намесят във войната. Сега всеки от нас трябва да изпрати мисълта си да се прекрати войната. Така ще видите какво можете да направите с вашата мисъл. От нас зависи дали войната ще се прекрати или по-скоро ще се свърши. Ще кажете, че ние не можем да спрем войната. Ние не можем да я спрем, но можем да я съкратим. Ако войната се продължава пет години, ние можем да я съкратим с една година, да продължи четири години. Или ако трае четири години, можем да я съкратим на три. Ако трае три години, ние можем да я съкратим на две. Ако трае две години, ние можем да я съкратим на една. Следователно по-добре хората да се бият една година, отколкото две. Две години да се бият е по-добре, отколкото три. Три години да се бият е по-добре, отколкото четири. Четири години да се бият е по-добре, отколкото пет. Ако днес хората се бият пет години, знаете ли какво нещастие ще бъде за съвременната култура?

Та казвам: Всеки от нас може да изпрати своята мисъл за прекратяване на войната колкото може по-скоро. Колективната мисъл

въздействува на хората. Тогава хората започват да мислят. Не сме само ние в света, които мислим. Мнозина мислят, че друга някоя сила взима участие. Те казват: "Бог е написал всичко." Да, но това което става, то е по желанието на хората. Вие трябва да знаете какви са мислите на хората, какво искат те. Ако всички хора в Европа биха отделили по-малко време да мислят [за това] как биха прекарали живота си, те щяха да бъдат по-добре. Днешните хора се безпокоят за утрешния ден. Те казват, че без война не може. Че, човек не е воювал за пръв път сега. Най-първо той е воювал с грубата природа. Хиляди години наред той воювал с млекопитаещите, с големите животни, докато ги победи във войната. Много жертви е дал в тази война. След това той е воювал с малките същества, с микробите, с които и до днес още воюва. Той е воювал и със себе си. Микробите и досега още не са победени. Вземете например тази, бубоническата чума. И колко микроби има още, с които човек се бори.

И всичката тази война произтича от факта, че Божествената любов в човека не е взела още надмощие. Човек живее още за себе си. Пък и народите живеят още за себе си. Общ закон е: Човек трябва да живее за обществото, обществото трябва да живее за народа, народът трябва да живее за цялото човечество. Още по-високо е човек да живее за цялото човечество. Най-високо е човек да живее за Бога. Да живее за Бога, това е идеалът на човека. Ако живее за Бога, човек ще има правилни отношения към себе си, към дома си, към обществото, към всички народи, към цялото човечество. Преди всичко той ще има правилни отношения към Бога. Не мислете, че ако човек се отнася добре със себе си, той е разрешил този въпрос. Не, човек трябва да има висок идеал.

Като говорим за Бога, ние подразбираме да следваме онзи живот, в който Бог е вложил идеите, т.е. да се стремим да постигнем онова, което Бог е предначертал. От какво се ръководят народите? Нали от любовта на Бога? Колкото хората са по-умни, толкова по-добре. От какво се ръководят децата? Нали от майките и бащите си? Значи,

колкото по-умни са родителите, толкова по-добре за децата. От кого се ръководят учениците? Нали от учителите си? Колкото по-умни са учителите, толкова по-добре за учениците. Следователно всички хора се ръководят от онези, които разбират великите принципи на живота и ги прилагат. Сега често се говори за лошото в света. Лошото не седи в ума, но в това, че човек уповава на парите или на нещо преходно в света и го държи в ума си като култ. Не е лошо човек да има пари, но не трябва да ги подига в култ. Не е лошо човек да бъде силен, но той не трябва да подига силата в култ. Подигне ли силата в култ, уповава ли изключително на нея, това е идолопоклонство. Не е лошо човек да има знание, но ако той уповава изключително на знанието си, той става идолопоклонник. Това знание е преходно. Като напуснеш Земята, и знанието ти ще отиде. Когато мозъкът се разложи, къде ще отиде знанието? Всяко знание, което е написано на мозъка само като на платно, като на плоча, то ще остане на Земята и човек ще остане без знания. И човек взима със себе си само онова знание, което не е написано на плоча.

Човек има два мозъка: един духовен и един физически. Също така, той има два стомаха: един духовен и един физически. Той има и два дроба: един духовен и един физически. Какво ще кажете на това? Духовният стомах, духовният мозък, духовните дробове не са като физическите. Например, когато вземе храна в духовния стомах и храната се смели, след това не остават никакви нечистотии, както във физическия стомах. Когато въздухът влезе в духовния стомах, там стават такива процеси, че никакви нечистотии не се отделят. Когато имате добро разположение на духа, това показва, че вашето духовно дишане е правилно. Докато сте на Земята, вие все още ще се учите да дишате правилно. Човешките дробове се различават коренно от хрилете на рибите. Рибите чрез хрилете си вадят въздуха от водата. Човек пък си е създал органи - белите дробове, чрез които не вади въздуха от водата, но го получава в неговото естествено състояние. Това е по-лесно. Обаче ако извадите рибата от водата и я заставите да

поема направо кислорода от въздуха, както това прави човек, тя ще умре. Нейният орган не е пригоден за такова дишане. Ако вади въздуха от водата, тя се справя с това си положение и може да живее. Заставите ли я да приема въздуха направо от атмосферата, тя не може да живее.

Та, сега, и вие, като рибите, се приготовлявате да излезете от тези условия. И ако в този живот още не се научите да дишате духовно, вие ще се мъчите като рибите, които попадат във въздуха. Ако извадите една риба от водата, в нея ще се яви желание да се върне назад. Знаете ли какво е положението на рибата във водата? Няма по-ужасно положение от нейното. Ако разпорите една голяма риба, в корема ѝ ще намерите друга по-малка, която тя глътнала. В корема на малката ще намерите друга, още по-малка. В нея ще намерите трета и т.н. Рибите едни други се гълтат. Няма никаква хронология в техния живот. Техните престъпления не се записват в книгите. Там съществува вечно мълчание, никой няма право да говори. Ако някоя риба рече да проговори, устата ѝ веднага ще се напълни с вода. Тъй щото, когато някой казва, че трябва да мълчи, ние разбираме че той се намира във водата. Значи, ако си във водата, ще мълчиш. Ако си извън водата, ще говориш. Ако си в злото, мълчи. Ако си в доброто, говори. Ако си в омразата, мълчи. Ако си в любовта, говори.

Не мислете, че в гневно състояние вие можете да обичате. Гняв и обич, това са две енергии точно противоположни една на друга. Омразата винаги руши. Най-малкият гняв също руши. Умните хора трябва да проповядват, да научат хората как да живеят.

Разбирайте ме правилно. Често хората се гневят и възмущават от неправилни неща. Някога се възмущаваш без никаква причина. Някога човек се възмущава от любовта на някого. Казва: "Неприятно ми действува любовта на този човек." Например, аз съм забелязвал как постъпват мухите. Седна някога да свиря на пианото и някоя муха изведнъж дойде, кацне на носа ми. Защо? Музикална е тази муха, иска да каже, че ѝ е приятно да ме слуша. Ако не свиря, тя не би ме

безпокоила. Щом засвиря, веднага иде да ме безпокои. Тя ми казва: “Слушай, да не преставаш да свириш.” Аз свиря за себе си, а тя иска да ме слуша, да свиря дълго време. Понякога, като свиря, без да искам, ударя я и тя падне на земята. Аз после я съжалявам. След това взема я на ръката си, подухам я малко и тя оживее. Питам я: “Кога влезе при мене?” Мухата не е виновна, тя кацне на носа и започне да ме бута. Като свиря, ръцете ми са заети, затова я духам с устата си. Като разсъждавам, виждам, че мухата не е виновна, има добро желание да послуша малко музика. Често тя влиза и в носа на човека. Като слуша свиренето, в нея се явява желание и да си хапне малко. Понеже по носа има полепени микроби, тя иска да яде. Аз свиря, а тя търси микроби да яде. След това тя казва: “Много ти благодаря, чух една хубава песен, а ссъщевременно си и хапнах.” Аз се възмущавам от нейното безобразие, а тя влиза в най-деликатното място и ме безпокои.

Сега някой тръгне на път, но просякът тръгва подир него. “Моля, за Господа, дайте ми нещо!” Ти вървиш, а той - подир тебе, мърмори, иска нещо. Най-после ти се обръщаш към него и казваш: “Върви си оттук, няма да ти дам нищо.” Той пак върви след тебе. Ти се обърнеш, изхокаш го, той пак върви и проси след тебе. Като не му дадеш нищо, той започва да мърмори. Но какво се добива с това? Умният човек, още като види просяка, извиква го у дома си и го угощава. Аз не съм за даване на пари. Видиш ли един беден, който проси, дай му картичката си и го покани у дома си на обяд. Видиш втори - направи същото. Като се съберат десетина души, покани ги да седнат пред трапезата, а ти - между тях и започни да се разговаряш. Ще ги питам къде са ходили в странство, какво са научили. Като ги нагостя добре, ще ги поканя да дойдат другата неделя пак. Един път в седмицата трябва да ги поканвам и то в неделя, а не в работните дни. Ако срещнете бедни деца, направете пак същото. Поканете ги у дома си на гости и им дайте един обяд.

Ако всички хора биха постъпвали по този начин, светът щеше да се оправи. Ако всички хора, от най-високостоящите до най-нискостоящите, биха постъпвали по този начин, т.е. биха имали разположение да изпълнят волята Божия, светът в скоро време би се оправил. Обаче това един човек не може да направи. Всички трябва да имат готовност да изпълняват волята Божия. Ако всички българи биха постъпвали по този начин, нямаше да има бедни хора в света. Ако един министър, владика, свещеник, държавник, учител, или кой да е, срещне на пътя си един беден или един просяк и го покани у дома си, няма да има бедни хора на Земята. Мислите ли, че тогава ще има просяци и затвори? Няма да има. Тогава хората ще имат желание да срещнат поне един просяк в света. Сега хората седят и създават закони. Много закони съществуват, закони на Бога, но хората не се спират пред тях. Има един закон, написан горе на главата, който никога не се изменя. Този закон казва: Всеки ден правѝ по едно малко микроскопическо добро - нищо повече. И като се върнеш дома си, да се чувствуваш доволен и разположен, че покрай всички дела, които си свършил през деня, направил си поне едно микроскопическо добро. Силата на доброто не е в многото. Колкото малко да е доброто, само по себе си то е мощно. Не е важно кога ще правиш доброто, сутрин, на обед или вечер. Важно е обаче всеки ден да правиш по едно микроскопическо добро, според Божия закон на любовта. Тогава ще имаме Божието благословение.

Сега, като наблюдавам съвременните хора, аз се чудя на тях. Те отправят своите молби към Бога и желаят работите им веднага да се уредят. Те не мислят, че в дадения момент хиляди и милиони същества отправят молитвата си към Бога, всички искат да им се отговори. И ако не получат отговор на молитвата си, те са готови да се възмущават и обезсърчават. Ако ти си подал прошението си днес, преди тебе милиони други същества са подали своите прошения и чакат реда си. Всичко върви поред. В Бога няма никакво лицеприятие. Понякога, докато дойде ред на твоето прошение, може да мине година

и повече. А някога, ако са дадени малко прошения, ти ще получиш по-скоро отговор. Ако не получат веднага отговор на молитвата си, хората са готови да се съблазнят. В това отношение те са много взискателни. Напротив, ако не получите скоро отговор, радвайте се, че други някои са получили и получават в това време отговор на своите заявления. Като се отговори на тях, ще дойде и вашият ред. Важно е човек да настоява на молитвата си. В това време обаче трябва да работите.

Мнозина са ме питали как може да се оправи светът. Други са ме питали как могат да се лекуват. За да се лекува, човек трябва да диша правилно, да се храни правилно, да мисли, да чувствува и да постъпва правилно. Щом изпълни това, всичко останало ще си дойде навреме. Ето защо, никога не се съмнявайте в намеренията на Бога. Усъмните ли се в Господа, ще дойдат големите противоречия. Не казвайте, че Господ не ви е обърнал внимание. Не се съмнявайте във възможността на Слънцето да ви стопли. Слънцето има всичките възможности да ви стопли. От вас зависи какво положение сте заели по отношение на него. Ако се качите на един планински връх, въпросът лесно се решава. Ако сте в някоя долина, ще трябва да се нагодите специално, да може слънчевата енергия да действува върху вас. Направите ли това, и слънчевата енергия ще извърши своята работа. Така правят и растенията. Когато искат да се ползуват от слънчевите лъчи, те специално се нагаждат към тях. Ще кажете, че това са растения, няма какво да се учите от тях. Разумният човек се учи и от растенията. Аз взимам голяма поука от растенията. Като наблюдавам, аз се чудя на тяхното търпение. С хиляди години главата им седи заровена в гъстата материя и те очакват да дойдат и за тях благоприятни условия. Те казват: "Ще дойде ден, когато и нашите глави ще излязат от гъстата материя."

Та казвам: Няма мъчение в света, което да не се прекрати. Защо? Защото Бог работи за нашето избавление. Ние сме изпратени на Земята да се учим. И каквото се случва, то е все за наше добро. Аз не

ви говоря като на невежи. Всеки от вас знае много нещо, той може да държи лекции на другите хора. Всеки от вас възпитава децата си. Кой от вас не казва на приятеля си как трябва да живее? Кой от вас не казва на приятеля си, че трябва да бъде смел и решителен? Обаче като дойде до него да проверява своята смелост, той става страхлив, обезверява се. Когато любовта на човека е малка, той се обезверява. В голямата любов обезверяване няма. Любовта не може да се изменя. Единственото нещо в света, което не се мени, това е Божествената любов. Единственото нещо в света, което не се изменя, това е Божествената мъдрост, от която произлиза знанието. Единственото нещо в света, което не се изменя, това е Божествената истина, от която произлиза свободата. Единственото нещо, което остава вечно и неизменно, това е Божественият Дух. Бог е Дух и Той е неизменен в Себе си. Четири неща има в света, на които човек всякога може да разчита и в които никога не трябва да се съмнява: това са любовта, която ражда живота; знанието, и светлината, които произлизат от мъдростта; истината и свободата, която се ражда от нея.

Дето и да отиде човек, все при Бога ще отиде, никъде другаде. Като се намери в мъчнотия, човек иска да бяга. Къде ще бяга? Където и да отиде, от лицето на Бога не може да избяга. Един от еврейските пророци - пророк Иона, се опита да избяга от Господа. Бог го изпрати в Ниневия, но той се отказа, взе си багажа, купи си билет и тръгна за Испания. Той искаше да отиде на запад и казваше: “Тази работа, дето Бог ми я възлага, не е за мене.” Когато се намери пред по-големи мъчнотии, Иона изпълни длъжността си както трябва.

Като напуснеш Земята, пак при Бога ще отидеш. Като се намериш в големи страдания на Земята, пак Бога ще викаш и пак при Него ще отидеш. И най-после, като се отчае и каже, че в света няма оправия, тогава ще отидеш при Господа и ще кажеш: “Господи, какво искаш?” - “Аз съм тук.” - “Няма оправия в света.” - “Какво искаш?” Тогава той ще се намери в положението на един вярващ, който постоянно роптал и казва: “Господи, непоносими са моите страдания.

Не мога вече да нося тия страдания, задушават ме.” Като го слушал да се оплаква, Господ казал: “Вземете неговото страдание и го вкарайте в онзи голям салон, той сам да си избере какво страдание иска.” Като влязъл в салона, този човек видял големи кръстове: големи и малки, от желязо, от сребро и от злато, различни метали. Като избирал от най-малките кръстове, той се спрял най-после на едно малко сребърно кръстче. Той взел кръстчето и казал, че това страдание приема. Тогава му казали: “Това кръстче именно е твоето.” Всъщност всеки човек носи такива страдания, каквито са неговите сили, да може да ги понася. Но той си мисли, че страданията му са големи.

И тъй, кротостта, за която се говори, представя закон на Божествената любов. Кротостта е вътрешно качество. Милосърдието пък е [външна] страна на любовта. Милосърдието е необходимо качество да се помага на онези, които страдат. Съвременните хора имат нужда от разумна помощ. Всяка вечер употребявайте поне десет, петнадесет, двадесет минути в размишление, да се свържете с всички добри хора на Земята. Мислете и за страдащите, както Бог мисли за тях. Съвременните хора страдат от свещеният егоизъм. Те не искат да мислят и да се грижат за никого. Те могат да смущават другите, но като дойдат до тях, не искат никой да ги смущава. Има, наистина, смущения, които не са на място, но не всички. Всяка вечер човек трябва да си спомни качествата на Бога и да види какво се иска от него. Той трябва да си каже: “Бог е дълготърпелив. Тогава аз мога и трябва да бъда поне търпелив. Бог е вселюбещ, а аз мога да бъде поне любещ. Не мога да бъда точно като Бога, но мога поне да вървя в Неговия път.”

Един ангел забелязал, че всяка сутрин Бог отправя вниманието Си някъде и се чудел към кого ли е това внимание насочено и какво трябва да е това същество, което се ползува от вниманието на Бога. Той си мислел: “Навярно това същество трябва да е някое голямо и важно същество.” Един ден той помолил Бога да го изпрати на Земята, да види кое е това същество, към което изказва Своето

благоволение. Бог го изпратил на Земята. Какво било учудването на ангела, когато в една усамотена хижа той видял един езичник, който се молел на своя идол. Той прегръщал и целувал камъка и си казвал: "Господи, изяви ми се, искам да Те видя. Толкова години вече как Ти се кланям, но една сладка дума не чух от Тебе. Дума не ми проговори." Като видял как прегръща и целува камъка, ангелът си казал: "Ако този човек може така силно да обича един камък, колко повече ще обича Господа." Човек, който може да обича грешника, ще обича и праведника. Който обича сиромаха, той може да обича и богатия. Сега едва ангелът разбрал защо Бог дава такова внимание на това толкова малко и на никого неизвестно човешко същество. Този, който може да обича невежия, ще обича и учения. Мъчнотията не е в положителната, но в отрицателната страна.

Тъй щото, човек трябва да бъде силен в мъчните работи. Мъчните работи дават радостите на човека. А радостта е естественото нещо за нас. Сега се изискват вярващи. Вие сте от силните вярващи. Аз считам, че всички вие сте от тези вярващи, които прегръщате и целувате този камък. Похвално е това нещо. Казвам: Всеки от вас има по един камък, който прегръща. Няма човек, който да не прегръща по един камък. Но като прегръщате и целувате този камък, помолете се на Бога така: "Господи, ако аз обичам този камък, който Ти си създал, Тебе още повече ще обичам, но изяви ми се само." Ще кажете, че това е идолопоклонство. Аз гледам другояче на въпроса. В скръбта си ние търсим Бога. В любовта, в омразата, във всички противоречия ние също търсим Бога. Няма същество на Земята, което, като изпадне в противоречие, да не търси Бога. Този вътрешен език е мъчен за разбиране. Но мъчните работи са за човека. Ако човек не беше съгрешил, какво щеше да бъде? Божията любов щеше да остане неизявена, но щеше да се изяви по друг начин.

Сега ще ви приведа един пример, който и друг път съм привеждал. Той е известен на всички езици. Един дядо преди смъртта си извикал своя внук и му казал: "Слушай, давам ти тази тояга. Тя е

излязла от рая и носи със себе си голямо благословение. Внимавай, докато тоягата е в ръката ти, всичките ти работи ще текат по мед и масло. Изгубиш ли тоягата си или открадне ли ти я някой, ще знаеш, че ще те сполети най-голямото нещастие.” Не се минало много време и дядото умрял. Внукът постоянно носел тоягата със себе си, не се делил от нея, във всичко разчитал на нея, но не работел. Той мислел, че щастието ще му дойде само по себе си. Така се изминали цели десет години и наместо да се уредят работите му, те тръгнали назад. Той започнал да заборчлява и се чудил какво да прави с тази тояга. Често си казвал: “Иде ми да захвърля тази тояга, нищо не ми донесе. Дядо казваше, че е излязла от рая, но аз не видях никаква полза от нея.” Един ден, като се разхождал в гората, ето че насреща му се задал един бик. За да се предпази от него, момъкът ударил бика по главата. Силно уплашен, бикът избягал в гората, но тоягата се счупила на две и от нея потекли златни монети. Като видял това, момъкът се зарадвал, но си казал: “Защо този бик не се яви десет години по-рано, но едва сега?”

Сега всички хора носят тази магическа пръчица в ръката си, но нищо не получават от нея. Трябва насреща им да излезе бикът, да го ударят с тояжката, да се разчупи на две и от нея да потече злато. Та сега, и съвременните електротехници, които работят с електричеството, знаят, че когато жицата е здрава, токът тече спокойно и не причинява никаква вреда. Прекъсне ли се някъде токът, всеки ще го усети и ще отскочи настрана. За да се образува светлина, трябва да имаме два края с две противоположни електричества. Значи, за да се яви знание и светлина, електрическият кръг трябва да се разкъса, да потече нещо по жицата. Следователно страданието е средство да се прояви практически Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина между хората на приложението. Като разберете това, тогава ще видите, че страданията са нужни. Аз не говоря за излишните страдания, нито за излишните мъчнотии и болести. Всяка болест не е нищо друго освен чистене. Толстой разправя за себе си, че

след всяко боледуване, той изпитвал известно просветление на ума си. Той придобивал ново схващане за света.

Казвам: Всичко, което сега става в света, носи едно просветление. Иде доброто в света. Затова всички трябва да се молим на Бога, да превърне всичко в добро. Всички трябва да дадем добър пример, да вярваме, че всичко, което става в света, ще се превърне в добро. Не питайте защо се бият хората. Не мислете, че всички тия хора са глупави, но пожелайте дълбоко в душата си всичко да се превърне за добро. Пожелайте всички народи, които днес се бият, да се сприятелят и братски да започнат да живеят. И ние, които ги гледаме с противоречие, нека пожелаем да дойде по-скоро светлината, да обикнем живота, който Бог ни е дал и наредил. Да станем всички добри служители с всичката пълнота, че каквато работа да започнем, да я вършим с любов. Това е новото, което трябва да вършим сега в света.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

6-а неделна беседа, държана от Учителя на 12.XI.1939 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ЖЕНА КОГА РАЖДА

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще взема следния стих от Евангелието: “Жена кога ражда, на скръб е, но като роди, забравя скръбта си.”

“Духът Божи”

В един разказ от древността се разказва за съвета, който един от окултните учители дал на един свой ученик. Ученикът отишъл при Учителя си и го попитал: “Какво трябва да правя, Учителю?” Учителят му казал: “Ще си купиш един юлар, а после ще вземеш такъв кон, на който юларят точно да попадне.” Ученикът си купил юларя и тръгнал по света да търси кон, на който юларят точно да попадне. Години наред той търсил такъв кон, но не могъл да намери. Един ден отишъл в гората, дето го срещнали разбойници и му вързали ръцете с юларя, който носел със себе си. Той се обръщал ту към себе си, ту към разбойниците с въпроса: “Защо ме завързахте?” Най-после разбойниците му отговорили: “Вързахме те, защото не можа досега да намериш коня, който търсеше.”

Ще направя една малка забележка. Когато човек не си служи с ума си, винаги ще го връзват с юларя, който носи за коня си. В природата има една велика школа, която учи всички хора какво трябва да правят. Природата крие в себе си всичко: и миналото, и настоящето, и бъдещето. За това, което сме минали вече, тя е турила една завеса, поставила го е в тъмнина, да не го виждаме и да не помним нищо. За това, към което се стремим, тя е поставила малка светлинка. Това, което учим, постепенно се открива пред нас. Тази е причината, че животът ни е доста несносен, в него има ред противоречия. За противоречията, които преживяваме, няма цяр. За

всички болести има цяр, но за противоречията няма. Тъкмо обаче се освободиш от една болест, хване те друга някоя.

Един германски лекар отишъл в Америка във времето на американската неврастения. Като изследвал различните прояви на неврастенията, намерил около четиристотин различни видове, на които дал различни имена. Но с това не се изчерпали случаите на неврастения, все още продължавали да се явяват все нови и нови видове. Като не могъл повече да ги кръщава, да им намира имена, той ги нарекъл с общото име "американичи". Та, и ние, като изследваме своите нещастия, най-после казваме: нещастия, но нещастията биват от различни категории. Викат един лекар при един богат човек, който си счупил крака. Богатият питал лекаря: "Защо си счупих крака?" Лекарят му отговорил: "Ти си счупи крака, за да дойда аз да го направя. Ако не беше си го счупил, нямаше да ме викаш и нямаше да ми платиш. Чрез крака ти си създадох работа. Много ти благодаря." - "Като направиш крака ми, ще ти платя."

Та сега, и вие питате защо са нещастията в света? Какво представя нещастието от наше гледище? Ние имаме две разбирания по този въпрос. Това, което е щастие за нас и го търсим, кокошките бягат от това щастие. Защо е така? Много просто. Ти влезеш в курника, извадиш една кокошка, хванеш я за врата, заколиш я и си доволен и щастлив. Обаче кокошката не иска това щастие. Значи твоето щастие е нещастие за кокошката. Тя не търси такова щастие. Та, по същия начин, когато и вие питате защо идат нещастия върху вас, казвам: Върху вашето нещастие някой гради своето щастие и благува. Това щастие може да се гради на нещастието не само на един, но на двама, на трима, на стотина, на хиляди хора. Забележете, един генерал е щастлив, че е победил, но неговата победа се дължи на нещастието на хиляди хора. При това, щастието на генерала се дължи не само на нещастието на едната страна, но на нещастието на двете страни. И след това този генерал ще го възнаградят, ще го увенчаят, че спасил отечеството си. Той взима повече, отколкото му трябва.

Сега всички хора искат да бъдат генерали, управляващи, но никой не иска да бъде редовой. Обаче има случаи, когато някои от императорите са станали такива от обикновени чинове. Например, Наполеон е станал император от обикновен ефрейтор. Но този ефрейтор размърда цяла Европа. Наполеон си остана чин ефрейтор. Може би очите му останаха отворени, че не можа да достигне до чин генерал. И съвременните хора в едно отношение мязат на Наполеона - че носят все ефрейторски чин. Обаче, като император на Франция, Наполеон правеше това, което искаше. Казват, че съдбата на Наполеона била такава. Не само че съдбата му е била такава, но Наполеон имаше отлична глава. Трябва да видите каква е била главата на Наполеона, да видите, че не всеки може да има такава глава. Не всеки може да бъде Наполеон. Като съм правил френологически измервания на главата му, намерих, че тази област около ушите е много широка. Подобна глава в това отношение не съм намерил. Той е бил отличен естественик и математик. Това, което той е пресмятал, е било точно. Във всичките си планове той е предвиждал как трябва да станат нещата. Ще кажете, че той правел всичко, каквото му идвало на ума, според вдъхновението. Да, но вдъхновението му зависи от неговите способности.

Когато кажат за някой човек, че е даровит, това значи, че той носи дарбите в себе си. Той носи дарбите си и в предната част на мозъка си, и в горната част - навсякъде е заобиколен с дарби. Такава глава може да направи всичко, каквото пожелае. Обаче, ако главата е куха, нищо не може да направи. Какво може да направи една куха глава? Нищо! Някой пита: "Защо работите ми не вървят добре?" За да вървят работите ти добре, ти трябва да имаш характер, да имаш обхода. Я виж как вървят работите на някой търговец. Вижте го колко е деликатен. Даже и дипломатите не могат да правят такива поклони. Той има сладък, дипломатически език. Като те срещне, усмихне се и казва: "Заповядайте. Щастлив се считам, че такъв човек е влязъл в дюкяна ми."

Преди години, когато бях в странство, вървя по една улица, от един дюкян ме вика един търговец. Той ми казва: “Господине, заповядайте да си поговорим.” Той не ме вика да купя нещо, но да си поговорим. Влязох в магазина, виждам един човек любезен, учтив, с ясен поглед, с усмивка на лице и започна да се разговаря по различни въпроси, да ме запитва. Хубави работи говорихме. Аз го питам: “Ти евреин ли си?” - “Не съм евреин.” - “Мязаш на евреин.” - “Може да мязам на евреин, но занаята им не съм приложил. И аз не зная какъв съм. Търся си още занаята, не мога да го намеря.” След като говорихме хубави работи, той ми каза: “Господине, ако обичаш, да си купиш едни копринени чорапи, за спомен.” Купих си едни чорапи, които ми даде доста на сметка, и си излязох. Той ме покани и втори път да вляза в магазина му, но аз повече не минах по тази улица, така че не можах втори път да го посетя.

Казвам: Както виждате, върви му на този човек. Защо? Защото мяза на евреин. Та, и ние, за да ни върви, трябва да мязаме на нещо. Като отидеш в невидимия свят, веднага ще те питат какъв си. Ако там се отречеш и кажеш, че не си евреин, непременно трябва да кажеш какъв си тогава. На думата “евреин” са турили много лошо значение. Много думи в сегашния език са съвсем изопачени. Ние живеем в един изопачен свят, но много неща в живота трябва да се изправят. Ако попитате жената за мъжа, тя ще ви каже, че по-лошо същество от мъжа няма. Ако попитате мъжа за жената, и той ще ви каже същото. Той ще ви каже, че по-лошо същество от жената в света няма. Ако попитате майката за децата, и тя ще ви каже, че по-лоши същества от децата няма. Наистина, има изключения от това правило, но повечето случаи са такива. Че, по-скръбно нещо от това, да имаш едно лошо, непослушно дете, което постоянно да ти прави пакости, няма.

Един баща се оплакваше от детето си: “Имам едно лошо дете. Ако беше чуждо, досега двадесет пъти щях да го изпъдя от дома си, но какво да правя, мое е. Един ден, не можах вече да го търпя, взех го, вързах го и започнах да го пущам с главата надолу в кладенеца. Като

го пущах надолу с главата, то започна да мисли и ми казва: "Татко, не съжалявам, че ме пущаш в кладенеца. Аз ще умра, не жаля за себе си, но ми е жал за сестричките, няма кой да ги гледа. Пък и тебе ще те затворят. За това жаля само." Като го слушах да ми говори така, видях, че било умно дете, мисли за сестричките си и за мене. Извадих го от кладенеца, потупах го по главата и си казах: Добре, че ми проговори така, че го извадих вън от кладенеца."

Сега вие ще кажете, че бащата е бил жесток човек. Не е жесток, той, без да иска, изпитал сина си и видял, че не е толкова лош, както го мислел. Като се видяло с главата надолу, детето започнало да мисли добре и си спомнило и за сестричките си, и за баща си. Пък ако този пример не беше станал, аз нямаше да ви го приведа. Тъй щото, аз благодаря, че е станал, за да мога да ви го приведа. Благодаря, че по този начин детето е започнало да мисли право и бащата е видял, че детето му било умно. Същото става и с хората. Когато човек се намери в трудно положение, т.е. с главата си надолу, той започва да мисли добре. Бащата нямаше да го пусне в кладенеца, но той искаше само да изплаши детето си, да го застави да мисли. Така че, когато и вас вържат и ви пуснат с главата надолу в един кладенец, вие започвате да мислите добре. Като ви пуснат няколко пъти в кладенеца, мисълта ви съвсем се изправя. Та, сега, и вие не се бойте от кладенеца. Като ви пуснат в кладенеца, повече от три-четири метра дълбочина няма да ви пуснат. Но поне ще почнете да мислите право. Като започнете да говорите хубаво, веднага ще ви извадят. Вижте какво прави бедният. Понеже няма пет пари в джоба си, той започва да работи с мисълта си. Той си представя, че ако има пари, ще направи църква, училище, дом за бедни и т.н. Като го слушат, съществата от невидимия свят го вярват и пишат всичко, каквото той обещава да направи. Те си казват: "Ето един човек, който е готов да направи всичко. Той обещава и църква да прави, и училище да прави, да помага на бедни и на сирачета." Всички хора на Земята са все от високо произхождение. Те са дошли да правят църкви, училища, да

помагат на бедни и на страдащи, да въведат ред и порядък на Земята. Те чакат благоприятни условия за това.

“Жена кога ражда, на скръб е, но кога роди, скръбта ѝ се превръща на радост.” Аз взимам този стих в широк смисъл. Под думата “жена”, ние разбираме живота в своята производителна форма. Животът ражда нещата. Той е жена, която ражда. Женският принцип ражда нещата. Думата “животъ”* в български език е от мъжки род, затова окончава на “ъ”. Обаче има думи, които са от мъжки род, а окончават на “а”, например думата “владика”. Значи владиката го правят на жена. Не е голяма погрешка. В български език има три рода, а в турски - само един. Турците казват: един жена, един мъж, един дете. На турски език подхожда това, но на български не подхожда. В английски език пък, ако не употребиш местоимението, ти не знаеш на мъж ли говориш или на жена. Всеки език си има своите особености, но изобщо език, в който се различават родовете, е по-богат. Англичаните обичат да съкращават думите, когато* германците ги продължават. Те имат думи, съставени от четиридесет-петдесет букви. Освен това, германците обикновено употребяват глагола накрая на думите.

Не само всеки народ си има своя граматика, но и всеки човек, който живее на Земята, има своя граматика. Човек първо трябва да изучи граматиката на своя народ, а после чуждите. Да изучаваш една чужда граматика, това значи преди всичко да познаваш граматиката на своя народ, да знаеш къде да туряш местоименията, къде глагола, къде всички останали думи. Много хора още не знаят съществителните имена, понеже са от нов произход. Най-новите научни изследвания показват, че най-стари са съюзите, после глаголът, прилагателните, местоименията, и най-после идат съществителните имена. Когато някой човек заболее от някакво мозъчно разстройство, забелязано е, че първо той забравя съществителните имена. И тогава, наместо да каже “брадва”, например, той казва: “това което сече”, наместо да каже “кон”, той

казва: “това, което се язди”. Тъкмо това показва, че съществителните имена са от най-нов произход. След това той забравя прилагателните имена, местоименията, глагола и най-после остават само съюзите, понеже те са от най-стар произход. Само съюзите не се забравят. След като започне да оздравява, човек си припомня първо глагола, после местоименията, прилагателните, и най-после съществителните имена. Изкуство е човек да се научи да говори. И ако вие бихте се научили да говорите така, както иска Онзи, Който е вътре във вас, природата щеше да ви разбира и вие щяхте да я разбирате.

Преди години повикахме няколко работника да работят едно здание. Един от тях се обърна към мене и ми каза: “Аз те помня тебе.” - “По какво ме помниш?” - “Един ден няколко работника бяхме повикани да покрием едно от тукашните здания.

Ти дойде и ни каза: “Ако не бързате, скоро ще дойде дъжд и всичко ще намокри.” Колкото и да бързахме, ние не бихме могли да изпреварим дъжда. По едно време ти погледна нагоре и каза: “Работете сега, защото след три часа ще дойде дъждът.” Наистина, ние продължихме работата си усилено, облаците се оттеглиха на друга страна и ние свършихме покриването на зданието. След три часа същият дъжд дойде, но ние бяхме вече свършили работата си.”

Питам: Какво показва това? Това показва, че природата си служи с един език, който човек трябва да разбира. Говори ли на този език, природата го слуша. Този език аз наричам Божествен. Когато човек е недоволен от нещо, той влиза в една гъста материя. Недоволството на хората е голямо препятствие, за да могат те да изучават Божествения език. Представете си, че някой човек се е разболял, явил му се е някакъв абсцес на страната и той изпитва ужасни болки. Какво ще правите? Ще викате лекар. Той ще дойде, ще направи един разрез и след това трябва да минат три-четири месеца, докато оздравеете напълно. Който разбира Божествения език, той ще си помогне по друг начин. Той ще вземе един чайник с гореща, вряла вода, ще сипе малко от тази вода върху един чист памук, дълъг около 20

сантиметра, широк 15 сантиметра, дебел 2 сантиметра, и леко ще го изцеди от врялата вода. След това ще тури внимателно този памук на болното място, но да внимава да не се изгори, а отгоре на памука ще тури една гутаперча*. Така ще държи горещия памук, докато е топъл. След това ще го изцеди, ще го полее отново с вряла вода и ще направи същото. Така ще поставя памука около шест пъти. След това ще завие страната си добре с топло и сухо шалче, да се пази от простуда. Обикновено подувания се явяват във всеки човек, който е лишен от влага в организма си. Когато хората боледуват, това показва, че те са недоволни от живота, станали са груби. Болестта иде като възпитателно средство. Тя има предвид да го направи по-мек. И наистина, вие виждате как болният се съгласява на всичко, става снизходителен към всички. Докато не е заболял, човек е строг, взискателен, сериозен. Щом заболее, той е готов да даде мило-драго, само да се освободи от болестта. Той се съгласява на всичко. Значи, има една сухота в човека, която се лекува само с болести.

Сега аз не говоря за онези болести, които ние сами си създаваме. Не, има едни болести, които идат естествено в живота. На тия болести вие не трябва да се противопоставяте. Ако роптаете от една малка болест, след нея ще дойде друга, по-голяма. Колкото повече роптаеш, толкова повече болестта ще се увеличава. Каквото и да правите, болестите все ще дойдат. Трябва да има някой, който да ги носи. Как носите болестите вие, това аз не зная. Но според мене завършен характер е този, който, като се намери пред някаква болест, превръща я в добро. Като му дойде някаква болест, той ѝ се покланя, зарадва ѝ се, говори ѝ мекичко, пита я защо е дошла, какво иска, поканва я да седне, нахранва я. Като поседи известно време, болестта остава доволна от човека и сама си излиза. Тя казва: “Един път в годината дойдох на този човек и той ме прие както трябва.” Като добър християнин, този човек ѝ казва: “Много ми е приятно, че ме посети.” Обаче, ако започне да роптае, да проклина съдбата си, че му дотегнало да се занимава с болести, болестта ще се затвърдява още

повече и няма да го напусне. Болестта носи повече благословение, отколкото трябва. Тя е много щедра. Като дойде при някой човек, тя го натоваря толкова много, че той започва да страда от нейната щедрост. Големи подаръци носи болестта на човека.

Сега вие не вярвате в това, което ви казвам, но и аз не искам да ви убеждавам. Казвам: Болестта е много щедра. В света има два вида същества: едните носят радости, а другите - скърби. Първите същества дават изобилно, но ако ти не си доволен от това положение, тогава ще дойдат вторите, ще ти дадат и от своето изобилие, от скърбите. Ако аз съм на ваше място и имам скърби повече, отколкото ми трябват, няма да отида между хората, но ще отида в някоя гора и ще туря гърба си на едно дърво, ще взема нещо от него. После ще си туря гърба на второ, на трето дърво. Така ще обиколя около десетина дървета и ще си отида у дома си. Някой ще каже: "Кой ще ходи да се скита целия ден из гората?" Значи, да правиш грешки, да се гневиш и сърдиш целия ден, това може. А да отидеш в гората да се обмениш с дърветата, това не може. Аз бих предпочел да се запозная в един ден с десет дървета, отколкото цял ден да мърморя. Ако ме срещне някой и ме види как поставям гърба си на дърветата, ще ми се смее. Затова не трябва да казвате какво правите. Питат ли ви какво правите в гората, ще кажете, че се облягате на дърветата, за да си починете. И това е право, защото до този момент сте имали голяма тежест, която дървото ви отнема и ви става по-леко. Като поставите гърба си на десетина дървета, съвсем ще ви олекне.

Ето защо, искат ли хората да се лекуват, те трябва да започнат от растенията, защото растенията водят чист живот. От всички същества, които днес живеят на Земята, растенията са най-чисти. И между растенията има някои със сприхав характер. Например, пелинът има сприхав характер. И лайкучката не е много мека. Тя действува особено лековито. Ако не сте разположени, ако нямате апетит, пийте няколко деня подред лайкучка. Сварете си всеки ден прясна и пийте сутрин, на гладно сърце, по една чашка. Като правите това три-

четири деня наред, разположението и апетитът ще ви се възстановят. Белият цвят на лайкучката показва чистота и щедрост, тя е готова да се жертвува. Жълтият цвят на тичинките ѝ показват разумност. Горчивината ѝ показва, че има нещо, което не е от висока култура. Горчивият вкус на някои растения показва, че те се отнасят към солите. Солите биват на вкус солени, солено-горчиви, солено кисели или стипчиви. Ако човек не разбира сладкия вкус на нещата, тогава иде соленият. Ако и соления не може да разбере, иде горчивият. Щом разбере горчивия, соленият ще дойде. Щом разбере соления, ще дойде сладкият вкус. Лайкучката казва: "Аз съм горчива." Но като разбереш горчивото, ще дойде соленото. Щом разбереш соленото, ще дойде сладкото.

Вие казвате: "Защо Бог е създал горчивите неща?" За Бога горчивите неща са сладки. В Божествения свят няма горчиви работи. Там има само сладки работи. В ангелския свят има и горчиви, и сладки. В човешкия свят Бог е наспорил работите. Там има и сладки, и горчиви, и солени. Ако искате да разпределите нещата точно, ще знаете тогава: в човешкия свят има горчиви работи, в ангелския - солени, а в Божествения - сладки. Следователно, искате ли сладки работи, ще отидете да купите от Божествения свят. Искате ли солени работи, ще отидете да ги купите в ангелския свят. Искате ли горчиви работи, ще ги намерите в човешкия свят, между хората. Кой ви е виновен, че вие купувате от хората повече стока, отколкото от другите светове? Ако всичко в живота ви е горчиво, това показва, че сте си купили повече горчиви работи, отколкото ви е трябвало. Щом имате горчивини повече, отколкото трябва, продайте излишното от тях. Споделяйте горчивините си с хората, но не лишавайте хората от горчивините. Горчивините са необходими в човешкия живот. Ако лишите хората от горчивини, вие ще ги направите лоши. Искате ли да направите човека човек, турете му в живота нещо горчиво. Искате ли да го направите ангел, турете му нещо солено. Искате ли да го направите Божествен, турете му нещо сладко. Някой казва: "Аз искам

да стана Божествен човек.” Ще ядеш сладко. “Искам да стана ангел.” Ще ядеш солено. Ангелът не е като човека. Христос казва: “Ако солта избезсолее, трябва да се хвърли навън.” В каквато доза да вземете истинската сол, тя носи живот на човека. Като яде солено, умът на човека се прояснява. Изобщо, киселите и солените работи събуждат активност в човека. Безвкусните работи не събуждат никаква енергия. Горчивите работи също събуждат енергия в човека. И на болния като дадете два-три пъти горчиво, той се отказва от него, намира, че му е достатъчно.

Сега, като ви наблюдавам, виждам, че имате страдания и изпитания, но понякога не е добре да се казва на човека как да си помогне. Като мине изпитанието или страданието, той сам ще се научи. Идвали са при мене бедни хора, болни и като виждам, че нямат пари да се лекуват с лекари, аз ги съветвам да излизат рано сутрин, преди да изгрее Слънцето, да го погледат една-две минути, да си попекат гърба на Слънцето около един час и да си гледат работата. От слънчевите лъчи ще се подобри здравето им. И главата им, и гръбнакът им ще минат. Но те от голямо пристрастие отиват да гледат Слънцето, стоят дълго време, като мислят, че изведнъж могат да се излекуват. В това отношение те приличат на онзи турски манафин от Мала Азия, който отишъл при един турски лекар да се лекува. Лекарят му дал едно лекарство, от което да употребява по три капки три пъти на ден. Манафинът купил лекарството и си казал: “Кой ще го пие по три капки, да си губи времето? Пък и цяла неделя и повече даже ще мине, докато оздравея. Чакай да изпия лекарството изведнъж, че в един момент да оздравея.” Той изпил цялото шише лекарство, но се простърял на земята.

Няма защо да стоите пред Слънцето с часове, да минавате за идолопоклонци. Видите ли, че Слънцето изгрее, дайте му гърба си и кажете: “Искам да ми направиш една разтривка.” Наистина, няма по-добри масажи от тия, които Слънцето прави на гръбначния стълб на човека. По-добър масажист от слънчевите лъчи, които действуват от

сутрин до обяд, няма в света. Ако ти не вярваш в Бога и не обичаш това, което Той е създал, ти ни най-малко няма да се ползуваш от Неговите блага в живота. Когато се грееш на слънце и използуваш слънчевата светлина, ти трябва да мислиш за светлината и в това време умът ти трябва да бъде в главата. Ако не вярваш в силата на слънчевата светлина и си казваш: "Я оздравея, я не", ти няма да имаш никакъв резултат. През това време умът ти ходи по търговия тук-там и не можеш да се ползуваш съзнателно от светлината. Ето защо, когато се лекуваш на слънчевата светлина, ще мислиш само за светлината, за нищо друго. Достатъчно е да концентрираш ума си половин час към Слънцето и слънчевата светлина, за да имаш резултат.

[Сега, всички неща] в живота са добри, но вината е в човешкия ум, който е много разсеян. Искаш ли да концентрираш ума си, започни да се занимаваш с един предмет. В това отношение програмата на сегашните гимназии и университети не е добре направена. Там са застъпени няколко разнообразни предмета, в голям курс, по няколко тома, и всичко това трябва да влезе в главата, да се научи. Памет се изисква за това. Дойдете ли до германска или романска филология, или до правото, до математиката, навсякъде се изисква точен език, никакви излишни думи. Само при това положение можете да очаквате някакъв резултат.

Съвременните хора минават през живота, без да го ценят. Те поглеждат към тялото си и казват: "Еди-кой си има по-хубаво тяло от моето." Да имате по-хубаво тяло, това значи да ви впрегнат на голяма работа. Христос, Който имаше най-хубаво, здраво и красиво тяло, Го впрегнаха на такава работа, дадоха Му такъв товар, какъвто никой човек на Земята досега не е носил. Всички хора след Христа, които станаха светии, апостоли, мъченици, имаха хубави тела. Вие искате без да работите да имате хубави тела. Това е невъзможно. Ако искаш от Бога хубаво тяло, ти трябва да бъдеш готов да работиш с това тяло. Ако искаш да имаш отличен ум, ще го впрегнеш на най-хубава

работа. Ако искаш да имаш отлично сърце, пак по същия закон ще го впрегнеш на най-благородната работа. Тъй щото, искате ли отлично тяло, отличен ум и отлично сърце, вие трябва да бъдете готови за най-красивата и голяма работа. Аз не говоря за неразумната работа. Ще работиш, но със съзнание. Един часовникар, който разбира от своето изкуство, ще свърши работата си за десетина минути. Който не разбира от занаята си, ще употреби цял ден и нищо няма да свърши.

Един господин си купил един хубав часовник и го употребявал малко време, но наскоро забелязал, че часовникът му спрял, не върви нещо. Той го занесъл при един опитен часовникар и му казал: "Часовникът ми е нов, но не зная защо изведнъж спря и не върви добре." Часовникарят отворил часовника и видял, че вътре влязла една въшка. Той духнал един път, въшката изскочила навън и часовникът започнал да върви. Часовникарят не казал на клиента си коя била причината. Господинът се почудил, че толкова скоро поправил часовника и казал на часовникаря: "Да бях знаял, че толкова лесно може да се поправи, и аз бих духнал." - "Да, но ти не знаеш как да духнеш." - "Колко да ти платя?" - "Двадесет лева." Значи, за едно слабо духане ще дадете двадесет лева. Господинът не подозирал, че като отварял часовника си да разгледа вътрешността му, паднала една въшка, която спряла движението на часовника.

Казвам: Ако човек с едно духане не може да изкара въшката вън от своя часовник, къде е неговата сила? С едно духане, той трябва да изкара въшката навън. Тази работа става много лесно. Часовникарят има много деликатни щипци, с които пипа часовника. Но този часовникар е бил добър, искрен човек. Той можа да вземе часовника, да го подържи известно време в дюкяна си, и макар че само ще духне, да изкара въшката навън, но като дойде притежателят на часовника, той ще му каже, че е имало много работа в него, нместил колелото и ще му вземе сто лева. А този часовникар пред него още духна и му каза да плати само двадесет лева.

Часовникът, който носим на часовникаря, това сме ние. Достатъчно е да влезе в ума ти една неорганизирана мисъл и ти не можеш вече ясно да мислиш. Достатъчно е да влезе в сърцето ти едно неорганизирано чувство и ти преставаш да чувствуваш право. Достатъчно е да влезе във волята ти една постъпка неорганизирана, като тази въшка, и ти преставаш да постъпваш право. Какво трябва да правиш, ако сърцето ти не работи, ако умът ти не работи и ако волята ти не работи? Ти трябва да отидеш при часовникаря. Какво ще прави часовникарят? Ще духне само. Понякога с едно духане става работата, но някога с духане работата не се нарежда.

Ще ви приведа сега един анекдот, не зная доколко е верен. Един германец иска да отиде от Мюнхен за Берлин, но няма пари. Той среща един свой приятел и му се оплаква, че иска да отиде в Берлин, но няма пари за билет. - "И без билет можеш." - "Как така?" - "Ето какво ще направиш - казал приятелят му. - Ще се качиш в трена и когато кондукторът дойде да иска билет, ти ще туриш пръста си на устата и ще духнеш, а пръста си ще насочиш наляво." В това време приятелят му купил билет, дал го на кондуктора и казал: "Утре ще пътува един господин за Берлин. Като му искаш билет, той ще духне с ръката си. Видиш ли този господин, ще го оставиш свободен, ще знаеш, че билетът е за него." Като се качил на трена, кондукторът дошъл, но той духнал с ръка и кондукторът си заминал, не му искал билет. Като седял в трена, той си мислел: "Много лесно става тази работа. Без билет, с едно духане само, може да се пътува." Като свършил работата си в Берлин, той се качил пак на трена и тръгнал за Мюнхен. По едно време кондукторът дошъл да иска билети. Този започнал да духа с устата си, да сочи с пръст наляво, но работата този път не върви - билет му искали. Като видели, че няма билет, те го свалили от трена. Той трябвало сега да пътува от Берлин до Мюнхен пеш. Като видял приятеля си, той му казал: "Знаеш ли, че с това духане не можах да се върна обратно? Искаха ми билет." - "Ти не си

знаел как да постъпиш. Сега трябваше да духаш на обратната страна, понеже се връщаш.”

Същото става и с нас. Понякога на отиване ни върви с това духане, но на връщане не върви. Ако се намери някой да плати за тебе, тогава с едно духане само работата върви, но ако няма кой да плати, колкото и да духаш, работата не върви. Във вярата има един закон. Хванеш ли закона, той плаща за тебе. Той ще плати на кондуктора за тебе и ще каже, че имаш билет. Но ако на връщане не си хванал този закон и той няма да ти плати билета. Тогава кондукторът ще те свали от трена. Следователно всички работи, които ние вършим доброволно и от любов, там законът работи. В този закон всичко е предвидено. В света има един порядък на нещата, който трябва да се спазва. Според този порядък, каквото ти се каже да направиш, трябва да го направиш. Не го ли спазваш, идат изключенията на живота.

Ще ви приведа друг един пример. Той е станал някъде в Ню Йорк с един голям банкер. Обикновено, в България или другаде макар, като става въпрос да взимате пари назаем, непременно трябва да представите трима души поръчители. И то мазни поръчители, които да имат и къща, имот. Ако имате такива поръчители, и вие, и родителите ви ще бъдете почитани. Един ден се събират дванадесет госпожи от висшето общество, членки на някакви благотворителни дружества, и решили да отидат при един голям банкер, да искат помощ за тези дружества. Банкерът минавал за голям скъперник, но въпреки това те разчитали, че той ще им даде най-малко двадесет-тридесет хиляди долара. Те разправили за какво са дошли и очаквали да им даде нещо. Той ги изслушал внимателно и извадил от касата си сто долара. Те взели парите, но си отишли възмутени от него.

Наскоро след това една млада, красива мома, отишла при този банкер за една услуга. Тя влязла в кантората му, поздравила го вежливо, усмихнала се, погледнала го и казала: “Моля, мога ли да Ви помоля за една услуга?” Той веднага скочил на крака и отговорил:

“Кажете какво обичате, на Ваше разположение съм.” Тя му казала: “Имам нужда от двадесет и пет хиляди долара, ще Ви моля да ми услужите.” Той веднага извадил от касата си двадесет и пет хиляди долара, предложил ги на момата и казал: “Когато обичате, пак елате. Аз съм на Ваше разположение.” Тя не му говорила, че иде в името на Бога, че иде за сиромаси, но той като я погледнал, веднага ѝ дал каквото искала.

Ще кажете, че тази мома го омагьосала. Не, момата е постъпила по закона на любовта. Когато момата си излязла от кантората на банкера, той си казал: “Дали ще дойде втори път при мене? Не зная какво стана, но трепна ми някак сърцето. Сега си мисля, колко жестоки хора сме ние, банкерите. Моето сърце досега не е трепвало, никога не се замисляло за другите хора. Колко хубаво било да ти трепне сърцето за твоя ближен! Благодаря на Бога, че ми изпрати това същество, да ми трепне сърцето. Ако дойде втори път, ще ѝ дам петдесет хиляди долара.”

Момата е разбирала закона на любовта. Като влязла при него, тя е могла да събуди Божественото в него, едно от най-добрите качества в човешката душа. Тя не е гледала на него като на скъперник, но като на човек, който може да отвори сърцето си и да разбере нуждите на човека. Той се съзна и разбра, че е жесток човек. “Радвам се - казва той, - че сърцето ми трепна. Радвам се, че ме посети един добър човек, който видя в мене красиви заложби.” Казвам: Благословение е за всекиго да те срещне един добър човек, който да види доброто и хубавото в тебе и да знае как да те погледне. Дали в дома ви ще дойде или на пътя си ще срещнете такъв човек, той е благословение за вас. Това е Божественото.

Та казвам: Ние сме призвани на Земята да носим великото, Божественото. В това седи бъдещата култура. Всеки човек ще гледа не да прави добро, но да изяви любовта, която ще бъде динамическа. Великото благо на живота ще тече през нас, както сега реките текат

през градините и ги напояват. Великото благо ще тече, както светлината непрерывно се разнася навсякъде.

Ако беше останало на нас да осветяваме Земята, никога не бихме могли да направим това. Как бихме могли да изплатим това осветление? Даже и това осветление, което иде от Слънцето, с нищо не можем да го изплатим. Колко би трябвало да платим за светлината, която иде от Слънцето? Тази светлина носи радост, носи знание, любов. Тя слиза с превозни средства на светлината. Лъчите, които идат от светлината на Слънцето, носят със себе си Божествената любов. Слънцето е само предавател на тази любов. И Писанието казва: Да не се поклониш на това, което Бог е сътворил, но да се радваш на това благо и да благодариш на Бога, че чрез това Слънце, като извор на живота, Той изпраща Своята любов. Вие трябва да гледате на Слънцето като на факел в Божията ръка. Като изгрее Слънцето, вие трябва да си представяте, че Бог го носи като факел в ръката Си. И вие виждате този факел, но не виждате ръката, която го носи. Слънцето свети, но зад него е Бог, Който свети и изпраща светлината и любовта Си чрез него. Любовта, която иде от Слънцето, внася радост и веселие в нашите сърца. Ние трябва да благодарим на Бога, Който ни говори чрез светлината и топлината на Слънцето. Светлината влиза в нашите умове и сърца, а топлината - в нашия слънчев възел.

Вие гледате огъня на огнището, виждате как горят дървата, гледате светлината на Слънцето, но нищо не ви радва. Вие искате да бъдете щастливи. Какво щастие търсите, и вие не знаете. Щастието постоянно тече. Божията любов тече в сърцата ни, Божията мъдрост - в умовете ни, а Божията сила - в организма ни и постоянно ни обновява, но въпреки това хората остаряват преждевременно. Защо? - Постоянно се тревожат. Всички се питат какво ще стане с тях. Който служи на Бога, той постоянно се подмладява. Ако служи на Бога, и на осемдесет и пет-деветдесет години да е, човек пак ще бъде млад. На онзи свят стари хора не приемат. Там приемат само млади. Досега на онзи свят са приели само двадесет и четири старци. Сега се приготвя

място за още един старец. Колкото млади хора да отидат там, всички ще ги приемат, но отиде ли някой стар, те веднага го връщат назад и казват: "Стари хора тук не приемаме." Старите хора са за Земята, а младите - за небето. Ангелите са все млади, те са работници, които Бог постоянно изпраща на работа. Писанието казва, че младите хора, наречени ангели, са работници на небето, които се изпращат от време на време на Земята, да служат на старите, които остават да се учат. Слушате някой да казва за себе си: "Остарях вече." Тъкмо си сега за ученик. - "Не мога да работя." Щом не можеш да работиш, ще учиш. Ще вземеш книгата и ученически пособия и ще започнеш да учиш. Старият няма да копае с мотиката, но ще вземе книгата, да учи. Този е най-лесният занаят. Той ще се учи да говори, да бъде красноречив. Това е най-лесният занаят. Българите мислят, че да свири човек е лесна работа.

Преди години един българин търсил някаква служба, но дето погледнел, все мъчни му се виждали службите. Той постоянно обикалял, да намери някоя лесна служба. Това било във Варна. Един ден, като обикалял, видял в градината един човек, който махал само с пръчка, а другите свирят. - "Ето една лесна работа" - си казал той. Подал заявление да го назначат да маха с пръчката.

Не е лесна работа да махаш с пръчка на тия, които свирят. Не е лесно човек и да учи. Знаете ли колко чувства и способности трябва да се събудят в човека? При това, за всяко чувство и за всяка способност се изискват специални методи. Например, какъв метод трябва да приложите за развиване на своята памет? Човек не може да бъде паметлив, ако умът му не е свързан със сърцето. За да развива паметта си, човек не трябва да ангажирва ума си с много мисли. При това, искаш ли да запомниш един предмет, ти трябва да го обичаш. Много методи има за усилване на паметта, но по-лесен метод от този, който ви казах, няма. Искаш ли да усилваш паметта си, започни да се занимаваш с предмет, който обичаш. Когато обичаш един човек, ти лесно можеш да запомниш името му. Не го ли обичаш, и двадесет

пъти да ти споменат името, няма да го запомниш. Ако обичаш един човек, в три месеца отгоре ти можеш да го научиш. Ако искаш да бъдеш добър, обикни доброто.

Човек не се ражда добър. Човек се ражда с възможности да бъде добър, да бъде справедлив, да бъде умен. Това е един резултат. Да бъде човек умен, това е един резултат, който се дължи на усилието на неговия ум, на усилието на неговото сърце, на усилието на неговата воля. Разумността на човека се дължи на усилието на неговия дух и на неговата душа. Духът и душата раждат разумността. Умът е дете, родено от духа. Затова е кръстен Манас. "Манас" означава "същество, което мисли". Значи умът е дете, което мисли и то е родено от Божествената мъдрост и Божествената любов. В Божествения свят децата имат любов към истината. Значи, имаме любов към децата, любов към мъдростта и любов Бога - към Онзи силния, крепкия. Любовта към любовта е любов пък към Бога, но към Този, Който се грижи за нас, Който ни възпитава, Който ни изкупва. Бог е Бог на любовта. Той е Онзи, силният, Който е създал света, Който е направил всичко, Който е проектирал живота. На този Бог ние трябва да служим. Той е Бог на любовта.

И тъй, когато служим на любовта, никакъв ропот няма да дойде. Ропот има само в света. Ропотът произтича от факта, че хората се чувствуват оскърбени и мислят, че никой не ги почита и уважава. Питам: една голяма река може ли някой да я обиди? Водата в океана може ли някой да я обиди? Малките работи се обиждат. Една капка вода можеш да обидиш, можеш и да я окаляш, но голямата вода никой не може да я обиди. Ако си една капка вода, не търси почит от хората. Свърши си работата и след това влез в голямата вода, дето ще имаш почит. Тогава ти ще се ползуваш от почитта на голямата вода. Следователно, ако ти участвуваш в голямото, ще се ползуваш и от неговата почит. Но хората днес делят любовта, вследствие на което не получават това, което очакват. Казваш: "Ама аз го обичам." Любовта не е достояние само на тебе. Любовта е достояние на всички същества.

Тя е нещо свято, което не се дели. Следователно всяко нещо, което се дели, не е реално. Това, което не се дели и което произвежда целостта на нещата, е реалното в света. Казано е за Бога, че Той е онова Вечно Начало, Което изменя всичко в света, а сам Той остава неизменяем.

Та казвам: Помни, че и при най-големите изпитания, когато никой не може да ти помогне, ти можеш да се обърнеш към Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила, и макар да не Го виждаш, Той ще ти помогне. Каквото ти трябва, от Бога искай, но никога не искай излишни работи. Научете се да искате това, което ви е потребно. Искайте от Бога светлина за ума си, топлина за сърцето си и сила за тялото си. Щом имате светлина, знанието ще дойде. Щом имате топлина, хубавите и възвишени чувства ще дойдат. Щом имате сила, здравето ще дойде. Щом си здрав, щом имаш сила, щом имаш светлина, топлина, всичките ти работи ще бъдат постижими. Ако си светлина, всички хора ще дойдат при тебе, защото всички имат нужда от светлина. Нали всички сте били ученици? Задавали са ви някои мъчни задачи, които не можете да решите изведнъж. Вие седите, решавате, но не можете да дойдете до никакъв резултат. Работите час, два и по едно време ви блесне някаква светлина в ума. След това веднага решавате задачата. Щом имате светлина, въпросите лесно се решават. Това става не само с математиката, но и по всички предмети. Това сте опитвали и по естествените науки, и с езиците. Има един закон - законът на любовта. Според този закон, ако имате любов към това, което изучавате, веднага ще имате резултат.

Някои хора са по-даровити към езиците. Те имат признак. На окото им е белязано, че те са даровити към изучаване на езиците. Като изучавате френология, ще видите, че онзи, който е паметлив, има особена черта на лицето си. Онзи, който е музикант, също има особен белег на тялото си. Математикът също има особен център на челото си, по който се познава, че е добър математик. Поетът има една хубава крива линия на челото си. Всички дарби и способности са

написани на човешкото лице. Вие трябва да имате огледало, да се изучавате, да видите какви дарби имате в себе си. Като се изучавате, ще видите какво трябва да развивате в себе си.

Вие работите до едно време и после, като се погледнете в огледалото, казвате: “Остарях вече”. На лицето ви се явяват бръчки, лицето потъмнява. Знаете ли какво представят бръчките на човешкото лице? Като ви гледам, аз намирам, че лицето ви е една нива, която трябва да се изоре и посее. Ако от невидимия свят видят, че вие не работите, те слизат отгоре със своето рало и започват да орат и да сеят. Ако вие не орете и не работите, те ще работят. Където разорават, те турят право на собственост. Тогава вие започвате да чувствувате, че не сте собственици. Вие казвате, че сте остарели и не можете да работите, но те свършват всичката работа. Тогава вие искате да откупите от тях нивите си и питате колко им струва цялата работа. Те казват, че трябва да се отплатите на природата. Тези, които са работили на вашата нива, това са хора на любовта. Ще ги поканите, ще им дадете угощение и ще им кажете: “Както работите вие, така и аз ще работя. Отсега нататък аз ще мисля добре, ще чувствувам добре и ще работя добре, с любов.” Щом обещаете, че ще направите това, те ще подпишат с вас един договор и ще си заминат. Те ще ви пожелаят успех в работата и ще имате успех. Кое е по-добро: да си направиш една къща или да имаш един добър приятел? Да свържеш приятелство с една душа, това е повече и от най-голямото материално богатство. Като отидеш на онзи свят, и там ще срещнете своя приятел. Ако имате всичкото богатство, а нямате приятел, какво ви струва това богатство?

Та казвам: Ако вие развиете вашия ум, вашето сърце и вашата воля, то като отидете на онзи свят, вие ще имате приятели и между светиите, и между ангелите. Ако имате любов, Бог ще бъде ваш приятел. Следователно, работете с ума си, работете със сърцето си, работете и с волята си. Това е практическо приложение, за което се изисква един дълъг период от съзнателна и красива работа. Не

мислете, че още сега можете да отидете на онзи свят. Не, още дълго време ще останете да живеете на Земята. Докато не свършите работата си на Земята, вие не можете да отидете на онзи свят. Някой казва, че не иска да се върне на Земята. Не, вие ще се върнете на Земята. Въпрос е само след колко години. Едни ще дойдат след четиридесет и пет години, други - след двеста и петдесет години, трети - след хиляда години, четвърти - след две хиляди и шестстотин години. Онези от вас, които ще дойдат след две хиляди и петстотин години, ще намерят безсмъртни хора, т.е. такива, които няма да умират. Отидете ли в някоя гостилница, достатъчно е да се усмихнете само на гостилничаря и той веднага ще ви даде от най-хубавото ядене, без никакви пари. Ще отидеш в един магазин за дрехи - като се усмихнеш, веднага дрехите ще дойдат. С една усмивка всичко ще имате. Научете се сега да се усмихвате така, че в усмивката ви да присъствува умът, сърцето и волята ви. Имате ли такава усмивка, всичките ви работи ще се наредят добре.

Подхранвайте вашите мисли със силата на любовта. Подхранвайте вашите чувства със силата на любовта. Подхранвайте вашите постъпки със силата на любовта.

“Благословен Господ Бог наш”
Тайна молитва

7-а неделна беседа, държана от Учителя на 19.XI.1939 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ТАМ ИМАШЕ НЯКОЙ СИ ЧЕЛОВЕК

“Отче наш”
“Мислѝ, право мислѝ!”

Ще прочета само 5-и стих от 5-а глава от Евангелието на Иоана: “Там имаше някой си човек, болен 38 години.”

“Духът Божи”

Сега нас не ни интересува фактът, че някой си човек, близо преди хиляда и деветстотин години, боледувал цели тридесет и осем години. На времето си се е говорило за този болен и досега още се говори. Много духовни сказки са посветени на този болен. Такива болни и ние ги имаме сега. Светът е пълен с болни хора. Въпреки всичко, все се говори за този болен. Защо? Има някакъв смисъл. За онези, които разбират нещата, има смисъл; за онези, които не разбират, няма никакъв смисъл. Хората казват, че нещата трябва да бъдат разбрани. Когато Слънцето грее през деня, разбрано ли е за всеки човек защо грее? След като изгрее Слънцето, слушате някой да казва: “Не зная какво да правя сега.” Болният какво ще прави? Той ще се върти цял ден на леглото. Земеделецът ще вземе ралото и ще отиде на нивата да работи. Чиновникът ще вземе писалката и ще отиде в канцеларията, цял ден ще пише. Поетът и писателят ще пишат своите съчинения. Къщовницата ще вземе метлата и ще започне да чисти, да мете, цял ден ще се чува гласът ѝ, ще заповядва на този, на онзи. От време на време тя ще отвори гардеробите, ще изнесе дрехите навън, да ги изчисти от праха, като несъществена част от дрехите. Същественото, самата дреха, ще внесе пак вътре.

Казвам: Съвременните хора са много установени, особено възрастните. Старите хора казват: “Ние сме установени вече.” И наистина, по-установени хора от възрастните няма. Те казват: “Ние не

се интересуваме от нови идеи, те не са за нас. Младите да му мислят, те нека се занимават с нови идеи.” Старият мисли, че младият е глупав, че не разбира нещата, че няма никакви опитности в себе си. Старият се мисли за авторитет, а на младия гледа като на недозрял, като на зеленчук. Старият забравя, че едно време и той е бил толкова зелен. Той забравя, че и по-старите от него са мислели за него така, както той мисли днес за младите. Младият пък обратно: той гледа на стария с особено уважение, той мисли, че старият знае всичко и си казва: “Да стана един ден и аз като дядо, с такава брада.” Старият е идеал за младия. Дето и да отива детето, на училище или в къщи, все за дядото си мисли, да стане като него голям и с големи знания. Обаче дядото никога не мисли да стане като своя внук. Това е една погрешка. Като остарее, старият не трябва да се връща назад, в своите младини, но да върви напред, да почне да се подмладява. В бъдеще, старите колкото повече остаряват, космите от брадите им един по един ще почнат да окапват, те постепенно ще се смаляват, докато станат малки дечица. Може би в бъдеще хората няма да се раждат по този начин, както сега се раждат, но чрез смаляване. Той ще се смалява, ще стане като едно семенце, докато пак израсне, и после пак ще се смалява. За такива заключения турците казват: “Близо до ума е това.” Но дали точно така ще стане, дали това е възможно, то е въпрос на времето. Това може да стане, но близо е до ума, т.е. има известни факти, които трябва да се доказват. Засега това е теория, която в бъдеще може да се превърне в наука.

Понякога ние мислим, че няма какво да учим. Че, човек още не е учил. Тепърва има хиляди работи, които той трябва да учи. Преди всичко човек не е поставил ума си в здравословно състояние, да може да работи с него. Също така, той не е поставил и сърцето си в едно здравословно състояние, да почне с него да работи. Най-после, той трябва да постави и волята си в здравословно състояние, да работи с нея. Аз наричам здравословни състояния ония, с които човек може да превъзмогне над мъчнотиите. Ако при дадени условия волята ти се

стъписа и не може да ги преодолее, това показва, че тя е по-слаба от ума ти. Ако пък умът ти не може да ги разреши, той е по-слаб от волята. От човека се изисква да преодолява.

Мнозина казват, че трябва да живеят. Добре е да живее човек, но той трябва да знае, че животът сам по себе си представя най-големите противоречия за човека. По-голямо противоречие от живота няма. Той е най-голямото щастие и най-голямото нещастие за човека. Някой човек мисли, че е хванал щастието за ръцете. Той не подозира, че е хванал една усойница, една голяма змия. Наместо ти да я хванеш, тя те е хванала. Този човек се намира в положението на сина на един турски бей, който често биел гяури и се хвалил: "Днес бих един гяурин." Баща му казвал: "Синко, не ги бий. Ще се намери някой майстор, по-голям юнак от тебе, който ще изгуби търпение и ще те набие." - "Не ме е страх." Един ден синът извикал към баща си: "Татко, хванах един гяурин." - "Доведи го." - "Не идва." - "Пусни го тогава." - "Не ме пуща." Често съвременните хора хванат един гяур, но нито могат да го доведат при баща си, нито могат да го пуснат. Той ги е заловил здраво и не ги пуща.

Днес повечето хора са дошли в своите възгледи до пълно установяване. Често слушате хората да казват: "Да станем силни! Да уредим работите си!" Всички започват с една от най-трудните задачи. Искате ли да уредите работите си, идете в щастливия град - града на щастливците, дето хората ходили да се учат. Един от тия хора бил недоволен, затова отишъл при един свещеник и му казал: "Дядо попе, не съм доволен от живота си. какво ще ме посъветваш?" Свещеникът му казал: "Всеки ден, като видиш някой умрял, иди до неговата вечна къща, поздрави го и се върни назад." Като прилагал съвета на свещеника няколко години наред, той отишъл при него и му казал: "Дядо попе, разбрах тази работа. Тя била много мъчна." Умрелите са на голяма почит. Докато човек е жив, хората го гонят, бият, хокат, но като умре, тогава му отдават всички почести. Те му държат речи, турят му паметник и отгоре пишат: "Тук лежи еди-кой си герой и т.н.

Това са неговите стари дрехи.” Значи те отдават всичкото си уважение и почитание на старите му дрехи.

Докато човек е жив, мнозина хора постъпват с него, както една циганка е постъпила със своето дете. Циганката имала едно дете,момче, на десет години. Тя го гледала, но с надежда, че като порасне, ще го ожени, ще доведе снаха. Снахата на циганите е цяла банка. Тя ходи цял ден с дисагите си, проси. Вечер като се върне, носи пълна дисага, за всички има в дома. Един ден детето се разболяло и казвало на майка си: “Мамо, геврече ми се яде.” - “Ще купим, мама.” Майката обещавала, но нищо не изпълнила. На другия ден детето казвало: “Мамо, мляко ми се пие.” - “Ще купим, мама.” - “Мамо, масло ми се яде.” - “Ще купим, мама.” Все обещавала циганката, но нищо не купувала на детето. Един ден детето умряло. Циганката го оплаквала и си казвала: “Е, поне, мама, от всичко си хапна.”

Това наричат хората унаследени качества. Каквото е и у самите нас, това се проявява и навън. Неразбирането на живота седи в това, че на самата дума “живот” трябва да се притури нещо. Думата “живот” е хиперболична. Тя е образувана от две хиперболи, съединени помежду си с права линия. Като разглеждате буквата “ж”, с която се пише думата “живот”, виждате че тази буква е съставена от две хиперболи, които трябва да се примирят. Сам по себе си животът е непримирим. Казано е в Писанието: “Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога.” Познаването е начин да намериш този път на хиперболи и да ги превърнеш в един вътрешен кръг.

Веднъж аз гледах как един художник съчетаваше линиите и рисуваше от тях образи. Той беше свикал публика, да им устрои едно забавление. Той пожела да излязат от публиката няколко души, около десет-петнадесет, и всеки от тях да нарисува по една линия, каквато желае. От тези линии, начертани без никакво разположение по място и по смисъл, той ги съчета така майсторски, че образува едно човешко лице. След това излизаха други, чертаеха различни линии и художникът намери мястото на всяка една от тях и рисуваше образи

на животни и на хора. Той беше сръчен човек, с буден ум. Това обаче не представя всичките дарби на човека. Много дарби има художникът.

Някои художници са силни в карикатурите. Според мене да рисува човек карикатури, това още не представя някаква особена наука. Да рисуваш човека такъв, какъвто е, това е особена област на рисуването. Карикатуристът казва: "Като осмеем нещата, хората ще се огледат." С осмиване работите не се оправят, но и със сериозно изнасяне работите пак не се оправят. И окарикатуряването на нещата има своя добра страна. И смехът има една добра страна. Като окарикатурят някого, с това усилват някои негови черти и му дават възможност да се огледа. Представете си, че някой иска да стане министър в България, но още не е станал. Преди да е станал още, нека си нарисува една карикатура, нека се осмее, да види как ще понесе това положение. Защото, каква е задачата на един министър?

Каква е задачата на главата? Задачата на главата е да мисли право. Каква е задачата на сърцето? Задачата на сърцето е да чувствува, да има възвишени усещания. Усетът е необходим за сърцето, да работи. Какво е предназначението на ръцете? Какво е предназначението на краката? Краката трябва постоянно да се движат, да се научат да ходят. Добри крака са тези, които с малко енергия постигат много работа. Например, изкуство е човек да е ходил двадесет години наред, без да е ударил нито един от пръстите на краката си. Днес повечето хора имат наранени ръце, крака, падали са в разни дупки и трапове, наранили са ръцете и краката си.

Преди няколко деня дойде един от нашите млади братя и се оплака, че рамото го боляло. Защо го боли рамото? Като работил на една къща, не забелязал, че избата била отворена и той паднал вътре, вследствие на което счупил костта на рамото си. Друг пък е много сприхав и не може да се въздържа. Със своята сприхавост той може да си навлече някаква беля. Например, той има да взима от един човек пари. Среща своя длъжник и му казва: "Ти трябва да ми платиш." - "Добре, ще си платя дълга, но сега нямам пари. Ще ме почакаш

малко.” Кредиторът не иска да знае, настоява да получи парите си. Какво се оказва? Длъжникът е силен, здравеняк човек, като Дан Колов. Той се хвърля върху своя кредитор и го набива.

Значи, човек трябва да бъде внимателен: дето ходи, каквото говори, той трябва да се съобразява с условията, да не пострада. В това отношение американците са доста безцеремонни. Когато двама души имат някакви лична разправия, те се срещат и единият пита другия: “Ти защо не издържа на обещанието си?” И веднага започва да удря в носа. И другият отговаря със същото: трака-трука и в няколко минути те са се разбрали. После изчистят дрехите си от праха, подадат си ръка и се разделят приятелски. Българинът няма този характер, но и българите се бият. Те се удрят лошо. И онзи, който победи, казва: “Сега ще правиш ли думата ми на две?” Победеният казва: “Вече няма да правя думата ти на две.”

Ще кажете, че това не е право. Правото е в това да се набият, да уравновесят силите си. Ако имаш да взимаш, правото е твое, на твоя страна. Но ако онзи, който има да дава, е по-силен и може да те набие, правото е на негова страна. Тогава, за да не те бият, не давай пари назаем, особено ако си слаб. В такъв случай аз бих написал следния закон: Не давайте пари назаем и не взимайте пари назаем. Ако трябва да вземете пари назаем, не се позволява да искате повече от пет лева. При това положение няма да има безчестни хора на Земята. Всеки може да плати пет лева, но всеки не може да плати петстотин хиляди лева или пет милиона лева. Ще каже някой, че е изкарал парите си с пот на лицето си. Кажете ми, колко пари може човек да спечели с пот на лицето си?

Та казвам: Сегашният порядък на нещата не е поставен на научна база. Сегашният човешки свят е създаден върху безлюбието, или върху егоизма. Днес всеки човек иска да живее добре. Това се отнася и до индивида, до дома, до обществото, до народите, до цялото човечество. При този порядък на нещата никой не може да бъде щастлив. Някой мисли, че като умре, ще му бъде по-добре. И в онзи

свят има нещо лошо. И там има рай и пъкъл. Ако тук си страдал, и като отидеш на онзи свят, пак и там ще страдаш, не е ли по-зле? Ако със смъртта можеш да се освободиш от ада, разбирам да умреш, но ако и там отидеш в ада, какво си придобил? И в онзи свят има терезии*, с които теглят нещата до най-малките величини. Ако злото натежава, хайде в пъкъла. Ако доброто натежава, хайде в рая. Колцина от вас вярвате в това? То е само една идея. Има един ад, който всеки от вас е опитал. Адът е в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешката воля. Натъкне ли се на този ад, човек започва да страда. Също така в човека е и раят. В първо време човек започва някакви работи, които му се отразяват приятно, но после иде горчивината от тях. Да допуснем, че ти си един млад момък, който се ползуваш с кредит навсякъде. Дето отиде, всичко му дават на кредит: дрехи, обуща, облекло долно, храна. Навсякъде го почитат и уважават, защото знаят, че е млад, ще работи и ще си плати. Обаче като дойде денят за плащане и не плати, тогава му турят етикет, че не е добър, не е честен човек.

Ще ви приведа един пример. Преди години един млад господин се връща от Америка, дето ходил да учи. Той бил родом от Свищов, а произхождал от аристократическо семейство. Той заемал някаква добра служба. Един ден отишъл при един дрехар да си купува нови дрехи. Той облякъл новите, а старите оставил в магазина и помолил да ги изпратят с момчето в дома му. Като отишло момчето в дома му, не го намерило там. След това той отишъл в един обущарски магазин. Избрал си едни хубави обуща и ги обул. Казал на търговеца да изпрати старите обуща в дома му, дето ще плати. Но пак го нямало вкъщи. После отишъл в един шапкарски магазин, купил си нова шапка, турил я на главата си, а старата изпратил с момче у дома си, но пак нищо не платил. Един ден го срещнал дрехаринът и го запитал: "Господине, кога ще платите дрехите си?" - "Как? Аз ги платих вече. Ако не бях ги платил, нямаше да ги взема. Аз ги облякох, защото ги платих." Като видели тази работа, дрехарят, обущарят и

шапкарят се събрали заедно да решат какво да правят с този човек. Да го дадат под съд, видели, че няма смисъл, той и там ще каже същото, а свидетели нямат. Този господин, за когото говоря, не бил прост човек, проповедник бил. Както и да се произнасяте за постъпката на този човек, като права или крива, виждате какво е било неговото разбиране и съзнание.

Казвам: Ние трябва да имаме една положителна мярка за нещата. Има един път, една мярка в света, която е валидна за всички хора. Има два вида право в света: право на светлината и право на тъмнината. Следователно всички хора, които живеят в светлината, трябва да имат едно право, да не се различават. Също така, всички хора, които живеят в тъмнината, трябва да имат едно право, да не се различават. Това право ние наричаме криво. Значи, и в кривото, и в правото, хората трябва да си приличат. Който живее в тъмнината, той носи белезите на тъмнината.

В природата и тъмнината има своето предназначение, както и светлината. В тъмнината човек си почива по-добре, отколкото в светлината. Светлината възбужда човека, дава повече енергия. В тъмнината човек се концентрира, съсредоточава в себе си. В светлината човек събира материал, а в тъмнината го обработва. На тъмнината съответствува страданието и болестта, а на светлината - здравето и радостта. Неразположението съответствува на тъмнината и може да се лекува с тъмнина, на тъмно. Докато ходиш в светлина и гледаш, че този има къща, онзи има къща, ти не можеш да се събереш в кожата си. Но влезеш ли в тъмнината и нищо не виждаш, ти се успокояваш. Тъмнината ти казва: “Защо ти са тези къщи, да ги носиш в своя ум? Мисли си, че и без къща може да се живее.”

Та казвам: Тъмнината е добра отвън, а лоша отвътре, а светлината е лоша отвън, а добра отвътре. Така гледам аз на нещата. Как ще ги примирите вие? Ако не можеш да използуваш светлината отвън разумно, тя ще ти причини тъмнина. Например, ако ти гледаш

един плътен предмет и го приемеш в ума си, той ще внесе тъмнина в ума ти.

Та казвам: Понякога вие искате да бъдете благодетелни, да правите добро. Като направите доброто, казвате: “Не си струва човек да прави добро. Няма признателни хора в света.” Ти направи доброто само за себе си, без да очакваш нещо от него. Защо трябва да очакваш нещо от доброто? Когато Христос дойде на Земята и Го разпнаха, имаше ли такива резултати, каквито днес има? Онези народи, които днес се наричат християнски, водят една война, която е много културна, по всички правила на културата. Като водят днес война, всички казват: “Не е ли легална нашата война?” Англичаните, например, осъждат германците, че не водели легална война. Германците пък осъждат англичаните за същото. Къде седи легалността на войната? Англия тегли юргана към себе си. Германия тегли юргана към себе си. В края на краищата юрганът ще отиде или в Англия, или в Германия, или половината в Англия, а другата половина в Германия. Питат ме: “Ти коя страна ще вземеш?” Аз не си давам мнението. Който победи, правото е негово. Когото бият, той няма право. Който победи, той има право. Казват, че еди-кой си имал правото. Не си давайте мнението. Слабият не трябва да отива да защищава силния, защото той няма полза от него. Слабият не трябва да защищава слабия, защото повече ще го бият. Когато бият слабия, по-добре е другият слаб да седи и да брои ударите. Ако наблюдавате, ще видите, че ударите, които се слагат върху някого, никога не могат да надминат силите му. Онези, които бият, знаят колко удара трябва да се сложат върху всеки човек. Колко удара могат да ударят на човека?

Жената на един евангелски проповедник умряла и оставила само едно дете. Проповедникът се оженил за втора, но тя не обичала детето на първата жена и често го биела. Един ден, като дигнала ръката си да го удари, ръката ѝ останала във въздуха. Какво показва това? Че всякога човек не може да бие. Мислите ли, че ако имате вяра и любов

към Бога, към ближния си и към себе си, че някой може да ви бие? Това е невъзможно. Боят всякога има психологическо основание. Един човек може да те бие само тогава, когато в него се създаде убеждение, че ти му препятстваш в пътя на живота и не му помагаш. Тогава той ще избере един метод за наказание. Обаче, ако на един човек си направил добро, никога в ума му не може да влезе мисълта, че може да те бие.

Питам: Как ще примирите в себе си противоречието, че е дадена власт на злото в света? Казват, че на сатаната, на дявола е дадена власт да мъчи. В който дом влезе, той мъчи и жената, и мъжа, и децата - целия дом, цялото общество, цялото човечество. Всички са мъчени от дявола. Питам: Властта на дявола, той сам ли я има или му е дадена отнякъде? Мъчението се дължи на един факт в живота, както и в цялата природа. Той е следният: там, дето любовта е изгубена, на нейно място се явява мъчението. Гладният се мъчи, понеже няма хляб. Жадният се мъчи за вода, задушаващият се мъчи за въздух; който е изгубил мисълта си, се мъчи, че не може да мисли; който е изгубил чувствата си, се мъчи, че не може да чувствува; който е изгубил волята си, се мъчи, че не може да постъпва както иска и т.н. Всички хора, които са изгубили нещо, все се мъчат. Ето защо, при съвременното възпитание, в училищата, на младите трябва да се покаже пътя, по който да намерят онова, което са изгубили. Сега хората се спират пред неща, които им създават страдания, но какъв щеше да бъде сегашният свят, при сегашния строй на живота, ако нямаше страдания? Какво ще стане на Земята след сто години, ако всички тревопасни и месоядни животни се оставят да живеят свободно? Земята щеше да се вмирише от тях. Те щяха да се размножат толкова много, че нямаше да има място за тях. Половата деятелност в животните е толкова голяма, че у тях се явява непреодолим стремеж за размножаване. Ето защо, днес, при сегашните условия на живота, необходимо е изтреблението на месоядните и на тревопасните животни. Знаете ли каква борба има в

половата деятелност на тия животни? Онези, които изучават физиологическия живот, казват, че когато се ражда едно дете на Земята, пет милиона кандидати има за раждане. Ако това е между хората, можете да си представите какво ще е между рибите, птиците и останалите месоядни и тревопасни животни. Една риба може да произведе петстотин хиляди яйца. Условия се изискват, за да се роди едно дете с известни прояви на своя ум, на своето сърце и на своята воля.

Казвам: Сегашният дом трябва да се съгради другояче. Как трябва да се съгради? Днес лесно се казва: "Да оженим младите." Човек трябва да се жени съзнателно, да стане проводник на Божественото, за подигане на човешкия род. Така, както днес хората се раждат, подигат ли се? Ние сме във времена, когато наближава смяна на епохата. Това по необходимост ще стане. Ето как трябва да се смени животът. Ако туриш едно яйце под една квачка и след двадесет и един деня от яйцето излезе пиле, има смисъл да излюпвате това яйце, нов живот се ражда от него. Но ако след като е седяло двадесет и един деня под квачката, от пилето не излезе нищо освен един запъртък, това излюпване не е било на мястото си. Някой иска да умре. Не е лошо да умре, но ако след като излезе от черупката на смъртта, може да отиде в широкия свят, има смисъл смъртта. Обаче ако умреш и останеш под квачката, под черупката на смъртта като запъртък, тази смърт не е на място. Ако имаш една идея, която е запъртък, или едно чувство-запъртък, или една постъпка-запъртък, те са безпредметни, те нищо не струват. Ще каже някой, че е проявил отлична постъпка. Питам: Къде е пилето? - "Няма го." Нищо не си направил тогава. - "Ама аз имам любов към него." Къде е пилето? - "Няма го." - Никаква любов нямаш. - "Ама аз мисля добре за него." - Няма го. Запъртък е твоята мисъл. Сега вие искате да се убедите един други, че пилето е излязло от запъртъка. Това е невъзможно. Никакво пиле не може да излезе от запъртък. От запъртък се разнася воня, но не и пилета. От всички

яйца, които добре се измътват, излизат пилета, а не воня. Там, дето има пилета, воня няма. Дето няма пилета, там има воня.

Сега аз поставям тази диагноза и в живота. Когато сте недоволни от живота, запитайте се: пиле ли има в яйцето или запъртък. Щом сте недоволни, непременно има запъртък. Щом има запъртък, ще има и воня. Какво трябва да правите, за да се освободите от недоволството? Щом има запъртък в първото яйце, веднага турете второ яйце, то да се измъти. Второто яйце, което туриш да се мъти, ще го вземеш от добра кокошка. Следователно, искаш ли да придобиеш нещо, ще вземеш една мисъл от един гениален ум, едно чувство от едно гениално сърце и една постъпка от една гениална воля. Има гениални умове, гениални сърца и гениални воли. Това трябва да мислите.

Какво искат сега хората? Те искат да намерят един закон, с който да възпитават младото поколение. Така не се възпитава. Единствените коронни възпитатели, това са майките и бащите. Майките възпитават сърцето, ума и волята. Това са външните условия. Сърцето и умът трябва да работят, но ако волята не дойде на помощ, резултатът не е пълен. Умът, сърцето и волята трябва да се съединят в едно, да има единство между тях, за да може това, което се изработи, да остане в дома ни. Всяка мисъл трябва да остане в самия тебе. Всяко чувство трябва да остане в тебе самия. Умът ти трябва да стои на своето място и от него да излиза светлина. Тя е дар. Чувствата ти трябва да стоят в сърцето ти и от него да излиза топлина. И постъпките трябва да остават в самия човек. От постъпките ви трябва да излиза сила, която да отива към духа. Съвременните хора не разбират в какво седи възпитанието и самовъзпитанието на човека. Вследствие на това ние питаме. Какво се ползува човек от един ум, от който не излиза светлина? Какво се ползува той от едно сърце, от което не излиза никаква топлина? И какво се ползува той от една воля, от която не излиза никаква сила?

Сега аз ви навеждам на мисълта за Бога. Какво представя Бог за вас? Вие не знаете какво нещо е Бог, но въпреки това Го поставяте

вън от себе си и искате Той да направи заради вас всичко. И религиозните, и светските хора трябва да имат нов възглед за Бога. Бог е създал света. Той е направил и човека, като е вложил [...]. Бог е създал света, направил е и човека, като е вложил в него гениални възможности. Човек не се ражда гений, но се ражда с възможности за гениалност. Той не се ражда добър, но с възможности за доброта. Той трябва да създаде добротата си на Земята. Това е неговата работа на Земята. Ако от великите условия и възможности, които Бог ти е дал, ти можеш да създадеш един гений от себе си, ти имаш почит първо пред самия себе си. И другите хора, които са равни на тебе, те уважават и почитат за това, което си създал.

Питам: Какво се ползуваме, ако продадем чуждата стока? Нищо не се ползуваме. Ето, Юда предаде Христа. Какво спечели от това? Юда продаде Христа само за тридесет и три сребърника. Аз се чудя как е възможно Юда, който беше един банкер на времето си, можа да се съгласи да продаде своя Учител за такава малка сума. Какво намерение имаше той? Всички банкери се намират под влиянието на Луната. Те са добри хора. Но интересно, кое застави Юда да продаде Христа за тридесет и три сребърника? Числото 33 е подобно на числото 66, което е число на илюзии. Евреите казваха на Юда: "Ако ти продадеш соя Учител и можеш да ни освободиш от Него, ние ще те направим пръв човек в света. Ние ще те направим цар." В ума на Юда седеше идеята: "Защо наистина да не стана цар?" Но след като предаде Христа на разпятие, Юда отиде и се обеси.

Сега вие се възмущавате от Юда и го наричате предател. Питам: Не правите ли същото и вие? Понякога вие сте готови да предадете вашите свещени идеи, вашите свещени чувства и вашите свещени постъпки за тридесет и три сребърника, за да станете цар, да се освободите от тях. Казвате: "Откак съм тръгнал по пътя на тия нови идеи, работите ми не вървят добре. Ще ги напусна, ще се освободя от тях." Аз съм слушал млади хора да казват: "Дотегна ни вече това въздържание. Откак сме станали въздържатели, отдалечихме се от

хората, с никого не се познаваме. Ще отидем да си пийнем с този, с онзи за здравето на жената, на децата. Питам: Защо с червеното винце можете да си пийнете за здравето на жената и на децата, а с бялото винце, с бялата вода, не можете? Бялата вода поддържа здравето много повече, отколкото червената вода. Онези хора, у които умът, сърцето и волята не работят, те употребяват червеното вино. Те не са от разумните хора.

Идва при мене един човек, иска моята помощ. Бръкна в джоба си - ако имам пари, мога да му помогна. Парите нито се ядат, нито се пият, не са вино, но могат да помагат на хората. Значи това, което нито се яде, нито се пие, може да помага. А това, което се яде и пие, не помага. Ако дам една златна монета на този човек, ще му помогна и той ще благодари. Понякога са идвали при мене бедни хора - не мога да им дам пари, защото не нося в джоба си пари. Те правят пакости. С парите човек може да направи големи пакости. Като нямам пари, ще му дам един занаят, да се научи да лекува. Казвам на този човек: "Ще те направя лекар, но на никого да не казваш. Ще вземеш от дребната лайкучка, ще я свариш и ще даваш по няколко капки. Но като отидеш при болния, няма изведнъж да му дадеш, но ще почакаш да се помъчи малко, че тогава ще му дадеш от лекарството, да прецени какво си направил за него. Щом е богат, той ще ти плати добре."

Като казвам така на този човек, той не ми вярва, мисли, че искам да се освободя от него. Нека направи опит и тогава да говори. Но едно нещо още трябва да направи. На всички хора, при които е ходил да ги лекува, ще им даде по едно Евангелие подарък. Ако не им подарите по едно Евангелие, всички болести ще се върнат към тебе. Като им дадеш Евангелието, ще кажеш: "Ще четете това Евангелие и каквото е писано в него, ще го прилагате както разбирате." Повече няма да им говориш. Ще ви кажат, че Христос е оставил малко. Кажете им, нека четат Евангелието и каквото разберат, да го приложат. Пръв ти ще приложиш, няма да даваш на никого повече от три капки. На

умиращия ще дадеш една капка. На онзи, който оздравява, ще дадеш две капки, а на онзи, който става вече от леглото си, ще дадеш три капки. Значи първата капка ще дадеш, за да не умре; втората капка ще му дадеш, за да оздравее; а третата капка - за да стане от леглото си и да отиде на работа.

Аз дадох този метод на бедния човек, но и досега още той не се е явил при мене. Когато някой човек дойде при мене, аз считам, че той е на зор, нужда има. Когато не дохожда, няма никакъв зор. Аз се интересувам дали е дал някому Евангелие. Понякога слушам името му, че излекувал някои болни. Вестниците пишат за него, че излекувал някои болни, но не пишат дали е дал тук-таме Евангелие на своите болни. Питам: Не е ли лайкучката, която ви е церила досега? Горчива е лайкучката, но лекува.

И скърбите са горчиви, но лекуват. Следователно всяка скръб в света не е нищо друго освен лекарство. Ако при всяко страдание човек вижда един лек за своето състояние, той е на прав път. Това е Евангелието. Според Евангелието човек трябва да знае, че всичко, каквото става в света, е все за негово добро. Мислите ли, че страданията, които човек е прекарал в живота си, не носят някакво благо за него? Вземете, например, изгонването на Адам и Ева от рая - и то носи известно благо за цялото човечество. Страданията не са единственият път за постигане на известни блага, но от две злини човек ще избере по-малката. Преди Адам и Ева е съществувал друг, по-безизходен път. Например, ангелите, които са паднали, са минали през по-труден път и са съгрешили повече. Тъй щото, това, което Адам и Ева направиха, ще се изправи един ден.

Казвам: Когато направим една погрешка, да благодарим, че не е най-голямата. И когато ни постигне едно нещастие, да благодарим, че е най-малкото. Ние искаме да бъдем щастливи. Права е тази идея, право е това желание, но за да бъде щастлив, човек трябва да има един гениален ум, едно гениално сърце и една гениална воля. Това може да се постигне, но с работа и с усилие. Ако един ученик отиде

при един учител да учи пение, той трябва да се упражнява много. Учителят трябва да му покаже как да взима всеки тон, и то не еднакво силно, но с известно преливане. Ученикът трябва да знае как да става това преливане на тоновете. В музиката човек трябва да бъде алхимик, да знае как да съчетава тоновете. В музиката човек може да прави хиляди съчетания. При най-добри чувства и разположения човек може да прави добри съчетания. Ако не е добре разположен, човек не може да пее добре. Ако не мисли правилно, човек не може да пее добре. Следователно, ако не прави добро, ако не чувствува и не мисли добре, човек не може да пее добре. Също така човек не може да пише добре, ако умът, сърцето и волята не взимат участие в неговата работа. Човек не може да бъде истински християнин, ако умът, сърцето и волята му не са гениални. Мислите ли, че Божественото може да дойде в един глупав човек?

Казано е, че Бог е възлюбил истината в човека. Значи Бог е възлюбил най-великото - истината, която живее в човешкия дух, в човешката душа, в човешкото сърце и в човешката воля. Всеки човек трябва да намери изходния път в истината, която живее в неговия дух, в неговата душа, в неговия ум, в неговото сърце и в неговата воля.

Казано е в Писанието: “Дето е Духът.” Духът, това е разумното начало в човека. Духът е великото, Бог, Който работи в човека. Бог не работи както хората работят. Той работи в тишината. Когато се намира в някое голямо изпитание, човек чувствува, че е изоставен от целия свят. Обаче тъкмо в момента, когато си най-обезсърчен и отчаян, виждаш една малка светлина, едва мъждееща, чувствуваш една топлинка в себе си и нещо отвътре ти казва: “Не се смущавай, ще се оправи тази работа.”

И при това положение ще дойдат изпитания и страдания, но трябва да мислите. Колкото по-високо се подига човек, толкова и изпитанията стават по-трудни. Най-великите и гениални хора са имали най-големи изпитания и страдания в сравнение с тия на обикновените хора. Те са имали такива изпитания, каквито вие не

можете да си представите. Вие нямате представа какви трябва да са били страданията на Христа, на Когото от напрежение кръв излезе от порите Му. Вие трябва да дойдете в Неговото положение, да разберете какво значи страдание.

Сегашните романисти представят своите герои и героини като страдалци на сцената. Щом се намерят пред известно изпитание, те припадат. Това е геройство на тялото. Като не може да издържи, човек припада. Изкуство е да може да издържи най-големите душевни страдания. И ако при това положение човек не припадне, той е герой. Когато човек падне по дух, по душа, по ум, по сърце и по воля, тогава трябва да му се помогне. Ние виждаме, че Христос носи кръста Си до едно място, после го хвърли и го остави другите да го носят, а Той продължи пътя Си до Голгота.

И при най-големите Си страдания, Христос мислеше добре. Като видя майка Си, Той каза: "Жено, не мога да ти помогна сега, но един от Моите ученици ще заеме Моето място." Като беше на кръста закован, и оттам Той направи едно добро. Когато при Него дойде един прокажен да го излекува, Христос каза: "Отковете гвоздеите." Те отковаха гвоздеите и Той излекува прокажения. После пак каза на войниците: "Заковете сега." Как мислите, слаб човек ли е този, който може да заповяда да отковат ръцете му от кръста, да излекува един болен и после пак да каже да го заковат?

Старите християни вървяха по пътя на Христа - по пътя на страданията, но новите християни не искат да страдат. Като им покажат един кръст, те казват: "На всичко сме съгласни, но кръст не искаме." Кръстът е едно от великите изпитания за човешката душа. В страданията, в изпитанията, в паданията си човек се изпитва доколко любов има в себе си. В изпитанията и страданията се изпитва любовта на човека към Бога, към неговите ближни и към самия себе си.

Казвам: Сега пред вас стои едно велико бъдеще. Мнозина седят и се питат в кого да вярват. Сега четох една статия, в която някой пише къде седи злото. Това, в което той предполага, че се крие злото, ни

най-малко не е там. Това е неразбиране. Ако бяхме построили света както той мисли, светът би бил два пъти по-лош, отколкото е сега. Няма какво да се построява светът. Той е построен, само че ние не го разбираме. Добре е построен сегашният свят. Като основа на този свят трябва да се вложи Божията любов. Тази любов се отличава по три неща: тя доставя изобилно светлина на човешкия ум, изобилно топлина на човешкото сърце и изобилно сила на човешката воля. В тази любов няма никакви изключения. Досега Бог не е оставил нито едно същество тук, на Земята, или в другите светове, което, като е уповавало на Него, и което е изпълнило Неговия закон, да не го е прегледал и да не е задоволил неговите нужди.

Казвам: Сега не искам у вас да остане мисълта: "Каква полза от това, че досега сме вярвали?" Аз не проповядвам вяра, но проповядвам за любовта, която носи светлина, топлина и сила. Щом имаш светлина в ума си, това е Божията любов. Щом имаш топлина в сърцето си, това е Божията любов. Щом имаш сила във волята си, това е Божията любов. Щом имаш добра мисъл, Бог е там. Щом имаш добро чувство, Бог е там. И щом имаш добра постъпка, пак Бог е там. И когато имаш болно тяло, пак Бог е там, защото от болните тела Той прави здрави. Вижте какво прави онзи майстор, който взима вълната на овците. Той я изпере, изпреде, изтъче и от нея прави един хубав плат, за топли дрехи. Майстор е той.

Та казвам: И вие трябва да вземете космите на овцата, т.е. космите на мекотата, и от тях да направите нещо. На всинца ви препоръчвам да имате три хурки, с които да предете: първата хурка ще бъде хурката на любовта, с която ще предете чувствата на своето сърце; после иде втората - хурката на мъдростта, с която да предете мислите на своя ум; и третата хурка ще бъде хурката на волята, с която да предете своите постъпки. Тези три нишки са нишки от три свята. В тях седи магията на живота. Едната хурка ще има червен цвят, втората - жълт, третата - син. Тези три цвята са основните цветове, от които излизат всички останали. Червеният цвят показва пътя на

живота. Жълтият цвят показва пътя на ума. Синият цвят показва пътя на човешката воля. Понякога човек обърква тия цветове, например, с жълтия цвят тръгне в пътя на сърцето. Жълтият цвят е път на ума, а не на сърцето.

Казвам: Това са новите разбирания, новите веяния в света. Това е бъдещото учение, според което хората могат да живеят по любов. Бог живее в любовта, в знанието и в светлината. Бог живее в мъдростта, Бог живее в истината и свободата. Там, дето има истина и свобода, там е Бог. Дето има знание и светлина, мъдрост, там е Бог. Дето има изобилно живот, изобилно храна за всички, там е Бог.

Днес вие очаквате отново да дойде Христос на Земята, да постави ред и порядък в света. Вие очаквате Христа, да дойде отвън. Той отвън няма да дойде. Христос ще дойде отвътре, в умовете и в сърцата на хората. Христос ще дойде в душите и в духовете на хората. Христос ще дойде и в тяхната воля. В Англия ли ще дойде Христос? Там си имат учители. В Германия ли ще дойде Христос? В България ли ще дойде? Външно Христос никъде няма да дойде. Днес Христос ще дойде в умовете, в сърцата, в душите и в духовете на хората и ще им покаже, че те не вървят в прав път. И Той ще им покаже, че това, което те вършат, не е добро, нито за индивидуалния човек, нито за семействата, нито за обществата, нито за народите, нито за цялото човечество. Това, което те вършат, не е Божествено. И ако те искат по пътя, по който днес вървят, да бъдат щастливи, щастието е изключено в този път. Всичко може да дойде по този път, но не и щастие.

Сега да оставим другите работи, но казвам: Ако вие мислите, че можете да бъдете щастливи извън любовта, извън знанието и светлината, извън истината и свободата, вие сте на крив път. Има една любов на истината, която дава простор. Има една любов в света, която дава светлина. И тогава онзи, когото обичаме, ние го осветляваме, даваме му възможност да расте и да се развива. Има една любов, която дава живот. Тя дава най-хубавата храна на всички живи същества. Тази любов прониква навсякъде. Казано е в Писанието, че

Бог е любов. Любовта е светлина, любовта е знание и простор - всичко, каквото искате. Върви в светлината и в простора на тази любов и ти ще познаеш кое е човешко и кое - Божествено, кое е от Бога и кое не е. И тогава всичко онова, което е Божествено, ще го задържиш за себе си. А всичко човешко ще остане за бъдещето. Човешкото ще остане за бъдещето, като тор на бъдещата култура.

Всички ония хора, на които съзнанието е пробудено, не могат вече да вървят в стария път. Те трябва да влязат в пътя на любовта, мъдростта и истината. Иначе ще пострадат. Какво ще кажете за богатия човек, който има да дава на един беден сто лева и не го приема в дома си, за да не го безпокои? Той не е благороден човек. Много от съвременните хора са от тия богати, които не искат да изплатят своя дълг. Казвате: "Аз не мога да обичам." Че, това е най-лесната работа. По-лесна работа от това да обичаш, няма днес в света. После, да се учиш, и това е най-лесната работа. И да обичаш истината, да бъдеш свободен, това е най-лесната работа. Това са най-лесните работи, които Бог е определил за човека. Често човек прави по-тежки и по-мъчни работи от тия, за които казва, че не може да ги направи. Някой казва: "Аз не мога да обичам, но разбирам любовта." Това е лъжата в света. Значи, умее да те изиграе, но не знае как да учи и как да обича. Значи, той разбира теорията на Канта и относителната теория на Айнщайна, но другите неща не разбира.

Та, абсолютната теория е недостъпна за човешкия ум. Само относителните теории са достъпни. Ако искате да разрешите въпроса защо Бог е създал света, това е един въпрос, който никой не може да разреши. Ама защо го е създал така - това е Негова работа. Ние можем да си създаваме различни теории за създаването на света, но как е създаден всъщност, това никой не знае. Много теории и все различни съществуват за създаването на света, но той е създаден по един начин, който и до днес още остава неизвестен. Мнозина мислят, че Бог е създал света за човека. Както и да мислят, те още не са дошли до истината. Някои пък питат защо Бог не им помага да разберат

този въпрос. Бог не ви помага, защото вие не сте турили вашия гениален ум на работа, не сте турили вашето гениално сърце на работа и вашата гениална воля не сте турили на работа. Щом ги турите на работа, Бог ще ви проговори.

Не става ли същото и с днешното радио? Като завъртите един от ключовете, веднага светва лампичката и започвате да слушате, че някой пее или говори, или свири от Англия, от Германия, от Италия, отдето искате. После завъртите ключа и всичко млъква. Като слушате, вие се чудите от колко далечно разстояние иде звукът. Той не иде от инструмента радио, но се предава чрез него. Радиото възприема звуковите вълни от пространството и ги предава чрез високоговорител. Има три вида вълни: дълги, къси и средни. Ако не можеш да хванеш дългите вълни, ще хванеш късите - можеш да оперираш както искаш. Ти ще работиш или с вълните на своя ум, или с вълните на своето сърце, или с вълните на своята воля. Във волята са късите вълни, които проникват навсякъде. Като дойдат тия вълни, там няма много бучене, там работите стават лесно.

Казвам: Намерите ли се в трудно положение, ще знаете, че спасението ви е във вашата глава, във вашето сърце, във вашата душа и във вашия дух. Вие живеете в един богат свят и казвате: "Като умрем, ще се познаваме ли там?" Вие тук не се познавате, че в онзи свят ще се познавате. За да познаеш един човек, ти трябва да го осветлиш, или пък по друг някакъв начин. Всеки човек има специфично ухание, по което можеш да го познаеш. Някои хора се познават по говора. Други - по хода, те имат особен начин на ходене.

Тъй щото, вие трябва да познавате хода на вашия ум. Също така трябва да знаете вашият ум ли мисли или друг. Защото понякога човек не мисли със своя ум, но с някой чужд ум. Понякога човек не чувства със своето сърце, но с чуждо сърце. Понякога човек не работи със своята воля, но с чужда. И това не е лошо, но успехът на човека зависи от това дали той работи със своя ум, със своето сърце и със своята воля. Има случаи, когато човек може и трябва да работи и с

умовете на другите хора. Тогава те ще бъдат като условия в неговия живот. Най-първо работи със своя ум, който Бог ти е дал; работи със своето сърце, което Бог ти е дал; работи и със своята воля, която Бог ти е дал. След това работи и с всички условия и възможности, вън и вътре в тебе, работи и с всички условия и възможности, които Бог е вложил в твоята душа. Тогава всичко ще се разреши по един правилен начин.

Та казвам: От това, което в миналото сме сели, орали и жънали, от това, което сега сеем и жънем, ще се храним и в бъдеще.

“Благословен Господ Бог наш”
Тайна молитва

8-а неделна беседа, държана от Учителя на 26.XI.1939 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

КОЕТО ЗНАЕМ

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще прочета само 22-ри и 23-ти стих от Евангелието на Иоана, 4-та глава: “Вие се кланяте на онова, което не знаете; ние се кланяме на онова, което знаем, защото спасението е от Юдеите.” (22 ст.) “Но иде време, и сега е, когато истинните поклонници ще се поклонят Отцу с дух и истина, защото Отец таквиз иска поклонниците Си.” (23 ст.)

“Духът Божи”

Човек трябва да се върне към първото си положение и да придобие онова положение, от което е излязъл, или да намери онова, което е изгубил. Учените хора в света търсят онази изгубена дума, която когато е царувала, всичко е ставало много лесно на Земята. Откак тази дума е изгубена, всички работи стават много мъчно. Когато някой ми се оплаква, че е беден, казвам: Изгубил си думата. Когато някой ми се оплаква, че е болен, казвам: Изгубил си думата. Когато някой ми се оплаква, че паметта му е отслабнала, казвам: Изгубил е думата. Някой се оплаква, че някога е бил религиозен и сега е изгубил настроението си - казвам: Изгубил е думата. Всички хора на Земята все са изгубили нещо. Сега те трябва да се върнат към онова положение, от което са излезли. Запример, често хората извършват някои неща по навик. Запример, ако човек се приближи към жабите, те веднага се хвърлят във водата и там се спасяват. Те вършат това по навик. Когато се приближаваш към някой заек, той бяга в гората. Когато се приближаваш към някоя птица, тя бяга във въздуха. Защо жабите бягат във водата, зайците - в гората, а птиците - във въздуха? Особен свят! Жабата отива надолу във водата, заекът - хоризонтално в гората, а птицата - нагоре във въздуха. Човек търси

сега своето място. Той избира своя метод. И той сега се двоуми кой метод да избере: като жабата ли да бяга надолу във водата, като заека ли - хоризонтално в гората, или като птицата - нагоре във въздуха. Това е една малко предисловие на беседата.

Христос казва: “Вие се кланяте на онова, което не знаете, ние се кланяме на онова, което знаем.” Думата “да се кланяш”, това значи да лансираш нещо ново, което влиза в живота. Това ново ти трябва да го научиш. Например, докато детето се научи да ходи, колко пъти се кланя, колко пъти пада и става. То иска да намери един нов метод. Първоначално детето пълзи на четири крака, както млекопитаещите. Като пълзи, то се мъчи да се изправи, казва: “Не ми се харесва този начин, считам го недостоен. Аз съм от княжеска фамилия, не е достойно за мене да пълзя по земята.” То казва: “Има и друг начин на ходене, не само на четири крака.” Животното в детето му казва: “Ти си голям будала.” Нашите деди и прадеди, нашите философи, казват, че трябва да се ходи на четири крака. Така го учат животните, но детето им отговаря: “Вие можете да ходите на четири крака, но човек не може да ходи така.” Детето не е съгласно с тази идея. То се подигне нагоре, пак падне. Кланя се, но постоянно се подига нагоре. Като се изправи на краката си, детето подигне главата си нагоре и казва: “Видиш ли, има и друга посока.” Една се закрепи на краката си, и пак падне на четири крака, пак се поклони. Това става по двадесет-тридесет пъти на ден, но смелост има това дете. Детето е цял философ.То казва: “Аз главата си ще счупя, но ще застана на краката си право.” То пада, става, цял герой е, докато гледаш, че един ден застанало на краката си и казва: “Аз искам нов начин на ходене.” То се изправя на краката си и държи равновесие.

Изправянето на два крака показва покланяне на онова, което знаем. Да се изправиш на краката си, това значи да пазиш своето равновесие, да се кланяш на това, което знаеш. Докато човек живее с любовта, той е изправен на краката си. Изгуби ли любовта си, изгуби ли равновесието на своята любов, той пада на земята и започва да

върви на четири крака. Той обича някого, но животинското в него му казва: “Няма защо да обичаш този човек.” И той, едва си изправил главата нагоре, изведнъж падне на земята и започва да пълзи на четири крака. Вие се поддавате ту на животинското в себе си, ту на човешкото и казвате: “Мога да обичам, не мога да обичам.” Паднете ли на земята, казвате: “Не си струва човек да обича.” Старите, които много пъти са ставали, падали, като не са станали както трябва, казват: “Не си струва човек да обича.”

Казвам: Вие не сте разрешили въпроса. Какво разбирате под думата “обич”? Вие искате да направите един човек съвършено щастлив. Това значи според вас обич. Вие искате нещо съвършено невъзможно. Да обичате някого, това ни най-малко не значи да го направите щастлив. Щастието е един вечен процес, който зависи от самите мисли, чувства и постъпки на човека. Щастието е един вътрешен стремеж. Ти си щастлив, защото съзнаваш, че това, което вършиш, е приятно, първо за тебе, а после за другите. Когато ядеш, ти не чакаш хората да ти кажат дали това, което ядеш, е сладко, но сам се наслаждаваш на яденето. Като мислиш, ти се радваш на това, което мислиш; като чувстваш, ти се радваш на това, което чувстваш; и като постъпваш, ти пак се радваш на това, което си направил. От всички тия неща се сглобява един идеен свят. Ако не можеш да направиш това, ти щастлив не можеш да бъдеш. Като казвам, че не можеш да бъдеш щастлив, разбирам, че не можеш да се изправиш на краката си, като детето, [не] можеш да държиш равновесие, ще бъдеш в положението на животно.

Не е лошо човек да се изправи на два крака. Не е практично да ходи на четири крака като животно. За животните е практично да ходят на четири крака. Природата сваля плодовете от дърветата на земята и те ги намират, без да се изправят на краката си. Едно време природата е сваляла плодовете лесно, но днес човек трябва да се изправи на краката си, да ги свали от дървото. Когато свинята дойде под някоя круша, тя започва да рови, да изрови нещо. Като дойде

вятърът, той сваля плодовете на крушата на земята. Току някоя круша падне пред свинята. Без да дига главата си, тя взима крушата и казва: "Изрових нещо." Тя мисли, че сама е изровила крушата. После пак рови. Пак вятърът събори една круша, която пада пред свинята. И така тя рови постоянно и без да дига главата си нагоре, събира круши от дървото, като мисли, че сама ги е изровила.

Хората мислят, че причината за падането на крушата от дървото е тяхното ровене. Някой рови и казва: "Защо този човек не ме обича?" Аз ще ти кажа защо не те обича. Ти обичаш едного. Това показва, че живеете в една къща и взаимно се ползувате от инсталацията на водата. Докато се обичате, водата тече свободно, и двамата сте доволни. Щом се скарате, единият от вас затвори канализацията, спре водата и любовта пресъхне. Ти се чудиш какво е станало, че този човек не те обича. Понеже имаш нужда от вода, ти взимаш едно шише и отиваш с него да си налееш малко. Този, който е прекарал инсталацията, пусне малко, колкото да напълниш шишето, да не умреш от жажда. Като не знаеш отде е дошла водата, ти казваш: "Изрових малко водица." Тъй щото, когато нямаш вода, причината за това е, че ти не обичаш човека. Щом го обикнеш, ще има вода колкото искаш.

Обаче, като обичате някого, вие се заблуждавате, мислите, че вие го обичате. Че обичате някого или че той ви обича, аз не споря за това, но въпросът е, че вие мислите, че любовта иде от вас. Че обичате някого, това е факт. Но въпросът е дали тази любов излиза от човека. Че огънят гори на огнището, това е факт, но въпрос е дали този огън излиза от самото огнище. Ще кажете, че огънят иде от огнището. Какво ще кажете, когато след четири-пет часа дървата на огнището изгорят? Значи, да гори огънят на огнището, огънят иде от друго място. Следователно, когато обича, човек представя огнище, върху което любовта се проявява. Не разбират ли така нещата, хората се натъкват на ред погрешки и противоречия.

Някой казва, че не може да обича еди-кого си. Има право - щом на огнището няма нищо, той не може да обича. Има ли закон, който да налага на човека да обича този или онзи? Какво представя законът? Ти трябва да обичаш хората, защото ако не обичаш, не можеш да живееш. Така седи въпросът. Като обичаш другите хора, ти можеш да живееш. Престанеш ли да обичаш, ти умираш. Следователно хората са объркали нещата и като не знаят последствията на това или на онова, те казват: "Ние сме свободни, можем и да не обичаме." Щом не обичаш, ти не можеш да живееш. Ти мислиш, че си господар и от тебе зависи дали ще обичаш някого или няма да го обичаш. Не, от обичта ти към хората зависи твоето дълголетие. Същевременно ти трябва да мислиш, защото ако не мислиш, не можеш да живееш. Ти трябва да чувствуваш, за да живееш. Ти трябва да постъпваш добре, за да живееш. От твоите добри постъпки зависи твоят живот. Ако постъпваш добре, ще живееш. Ако не постъпваш добре, няма да живееш.

Ако не разглежда въпроса така, човек ще изпадне в друго положение. Някой казва: "Защо той не ме обича?" Той, това си ти. Кажи в себе си: "Той, това съм аз." И като си зададеш въпроса "Защо аз не го обичам?", отговори си: "Аз, това е той." На един брат дошла мисълта от трите лични местоимения да образува една дума: ние, вие, те - на нивата. Значи, на нивата се ражда жито, раждат се плодове, всичко има на нивата. Тъй щото, от местоименията "ние", "вие", "те" се образуват местоименията "аз", "ти", "той". От тях каква дума можете да образувате? На нивата може да работи всеки човек, аз, ти, той. Някой казва: "Искам другите хора да ми слугуват." Как ще ти слугуват хората, когато ти не можеш да слугуваш?

Закон е: Ти не можеш да бъдеш обичан от никого, ако сам не обичаш. Този закон е верен и в растителното царство. Ти никога не можеш да имаш плод, ако сам не си сял дърветата. Най-първо ти ще насадиш дървото, да покажеш плодовете. Като израснат дърветата, които си посадил, и дадат плодове, ти ще се усмихнеш и [те] ще ти

кажат: “Господарю, благодарим ти, че си ни посадил, че си ни дал възможност да поживеем няколко години на Земята. Всички плодове, които родихме, са все за тебе. Вземи ги и ги използувай както разбираш.” Като минават край необработени места, някои казват: “Как не се намериха хора да обработят тия места, че са ги оставили толкова пусти?” Че, пустинята е вътре във вас. При мене са идвали мнозина и ми са казвали: “Пуст е животът ми.” За да не е пуст животът му, той трябва да сади. Ако насадиш един дрян, животът ти ще стане пълен.

Знаете ли, че дрянът лекува много болести? Сега аз не искам да ви говоря за дренките, защото всички ще ги потърсите. Ако си слаб, безхарактерен човек, посей четири-пет дряна и веднага ще придобиеш нещо в характера си, ще се измениш. Като израсте дрянът и използуваш плодовете му, в характера си непременно ще придобиеш нещо. И тогава, каквато работа започнеш, ще стане. Като отидете при някой професор от растителното царство, той ще ти каже: “Ти трябва да насадиш.” Има мисли, които са от рода на дряна. Ще посадите тези мисли в себе си, да получите плодовете на дряна. Ако стомахът ти се разстрои, яж дренки и тиква и стомахът ти ще се поправи. Тези дренки, за които аз говоря, са способни да мислят и да чувствуват. Дрянът е толкова учен, че едно време могъл да излъже и дявола. Като го посадил Господ, дрянът цъфнал много рано. Като видял това нещо, дяволът си казал: “Тъкмо това търся. Понеже рано си цъфнал, рано ще узрееш, ще те избера за мое дърво.” Дяволът го заградил и чакал час по-скоро да узрее. Но дрянът си казал в себе си: “Аз ще ти дам да разбереш.” Дрянът си казал: “Аз цъфнах рано, защото мислех, че ще дойде някой учен и умен човек да ме избере за свое растение, но понеже дойде ти, същество, което мисли само за себе си, аз ще узрея най-после. Така ще ти дам един добър урок.” Както казал, така направил.

Та казвам: Когато избирате лесния път, всъщност вие се натъквате на най-мъчния път. В това отношение законът е верен. Всички ония хора, които търсят лесния път, се натъкват на най-

мъчния път. От какво произтичат мъчните работи? Мъчните работи произтичат от лесните работи. Например, ти отиваш при един бакалин и купуваш нещо за пет лева и казваш: "Само пет лева вересия направих." Утре вземеш пак за пет лева нещо. Така продължаваш няколко години и в твоя ум седи мисълта само за пет лева. Като отидеш да плащаш, оставаш изненадан, отде се взе тази голяма сума. Пет лева по пет лева, след три-четири години могат да дадат пет-шест хиляди лева. Това е един процес. Днес не поставиш една своя мисъл на място, утре не поставиш друга мисъл на място, по този начин става известно наслояване в мисълта ти.

Сега аз не обяснявам въпроса за храненето, но казвам: Първоначално, когато човек се е хранил, никакви излишъци не са оставали в неговия организъм. Това малкото, което е оставало, се е изпарявало чрез порите. Впоследствие, когато човек е изменил на Божия закон, когато любовта е влязла в сегашната фаза на живота, тогава са почнали да се отделят големи излишъци от организма. Като наблюдавах живота преди миналата война, във всяко едно семейство оставаха толкова излишъци, че много сиромаси можеха да се прехранят. След войната и във време на войната животът се измени. Виждам един ден на една улица един високопоставен господин, образован човек, носи в ръката си едно парче хляб, разделено на три части: на него, на жена му и на детето му. Той върви и си мисли: "Какво беше едно време, а какво е сега." Аз пък си мисля в себе си: Сега ще се научиш да цениш хляба. И това е за цял ден. Толкова се предвижда от фурната - за всеки човек по четвърт кило хляб на ден. Седи този човек и си мисли какво ще прави с толкова малко хляб, когато на всеки един им трябва по едно кило: на жена му, на сина му и на него по едно кило, всичко три кила. Отде ще вземе този хляб? В това отношение аз лесно бих разрешил въпроса. Ще взема три житни зърна и ще ги сваря в една тенджера с вода. От тях ще изкарам три самуна хляб: един за жена ми, един за мене и един за сина.

Ще кажете, че това е философска работа. Това е толкова философска работа, колкото и вашата. В края на краищата онзи, който има малко, ще каже: “Аз ще хвърля петалата най-после.” Че, и онзи, който има много, и той ще хвърли петалата. Това не е важно за мене. Ти можеш да бъдеш подкован със златни петала, а аз - с железни петала, но ако и двамата не живеем както трябва, и двамата ще хвърлим петалата. Който намери петалата, той ще бъде щастливец. Знаете ли колко тежи едно златно петало? То тежи близо един килограм. Ако днес имате един килограм злато, това значи да осигурите живота си.

Сега, мисълта, която искам да ви оставя, е да разбирате законите, които съществуват в природата, по един нов начин. В света съществува една Велика Разумност, Която постоянно не говори на човека. Тя говори само три пъти. Сутрин като станеш, Тя ще проговори на ума ти и ще ти дойде една светла мисъл. На обяд пак ще ти проговори, ще ти прати едно добро желание. И най-после, ще ти проговори трети път, но вече на волята. Тя ще те накара да направиш нещо. Ако не се подчиниш и на тази Разумност, Тя ще се оттегли този ден от тебе. Тя ще те остави сам, да правиш каквото искаш.

Ти тогава ще мязаш на онзи българин, който не искал да се подчини на Божия закон, но като се видял в трудност, подчинил се. Един мъж казал на жена си: “Слушай, жена, аз ще стана рано сутринта утре и ще отида на лозето да копая. Ще обрежа лозето.” Жената казала: “Добре, но кажи: “Каквото каже Господ.” - “Аз не съм толкова будала като тебе, да вярвам в такива работи. Не каквото каже Господ, но каквото кажа аз. Казал-не казал Господ, аз ще отида на лозето.” Тъкмо излиза от къщата си, хващат го турци и цял ден го разкарват да им работи на ангария. Като се връща вечерта дома си, той казал: “Жено, отвори, ако е казал Господ.”

Та, когато хората минат през всички неприятности в живота, когато остареят и главите им побелеят, тогава казват: “Каквото каже

Господ.” Защо да не кажем на млади години “каквото е казал Господ”, но на стари години? Защо когато сме богати не кажем “каквото е казал Господ”, но като осиромашеем, като изгубим всичко, като изгубим смисъла на живота?

Христос казва: “Сега вие се кланяте на онова, което не знаете, а ние се кланяме на онова, което знаем. Ето, иде час и сега е, когато истинските поклонници ще се поклонят на Бога в дух и истина.” Сега, приложението, което следва. Много работи има да ви говоря, но има неща, които вие знаете по-добре и от мене. Какво ще разправяш на един обущар за обуща? Той е майстор, знае повече от тебе. Какво ще разправяш на един бакалин как се продава? Той знае по-добре от тебе, той е майстор. Какво ще разправяш на един майстор как се строи къща? Той знае това по-добре от тебе. Обаче това са временни неща. Ти можеш да знаеш как се строи къща, как се правят обуща, как се продава стока, но има неща съществени в живота. Като станеш сутрин от сън, ти трябва да знаеш времето, когато идат хубавите мисли. Защото хубавите мисли не идат постоянно, те идат периодически.

Знаете ли, какво разбирам аз под думата “хубава” мисъл? Хубава мисъл е онази, която подхожда на трептенията на твоята душа. Много мисли могат да дойдат до тебе, но ако не подхождат на душата ти, те ще минат и ще заминат, без да оставят нещо в тебе. Всичката светлина, която иде от Слънцето, не остава в човека. В човека остава да работи само онази светлина, на която трептенията отговарят на неговата душа. Значи и у нас остават да работят само онези мисли, на които трептенията отговарят на нашата душа. Само тези мисли са добри, защото остават да работят в човека.

Този закон е верен и по отношение на органическото царство. Някога казвате, че не трябва да се яде свинско месо. Коя е причината, защо не трябва да се яде свинско месо? Ако ядеш свинско месо, ще имаш разбиранията на свинята: ще ровиш в земята и ще мислиш, че крушите, които падат от крушата, си ги изровил ти сам. В едно

отношение свинята е права - като рови в земята, тя изравя зимните ябълки. И да падне нещо отгоре, тя мисли, че отдолу е дошло. Тя всичко търси отдолу. Друго положение - оказва се, че понеже свинята обича живота много, клетките ѝ са крайно индивидуални. За да накараш клетките ѝ на работа, трябва да ангажираш четири-пет стражари да я пазят. Работата, която тия клетки ще свършат, ще струва четири-пет пъти повече, отколкото ако сам свършиш работата си. В най-удобен случай те ще изклинчат. Ето защо ония хора, които ядат свинско месо, често боледуват.

Един свещеник ми разправяше своята опитност. "Не зная - казва той, - от време на време ме хваща един дявол." - "Какъв е този дявол?" - "Аз зная, че не трябва да ям свинско месо. Един път като ям, три-четири седмици боледувам. Но като дойде този дявол и ме изкуси, не мога да издържа. Като наближи Коледа и чуя, че свинчетата квичат и мене ми се дояжда свинско месо. Казвам на жена си: "Жена, хайде, опечи ми един свински кебап. Тури му малко черен пипер, да стане по-вкусен." Докато го ям, вкусно ми е, но после ми става тежко и три-четири седмици боледувам." - Тогава не яж. - "Още не мога да се откажа." Както виждате, това е един навик. Всички хора имат един навик, от който не могат да се откажат. Като ядат и видят, че храната не е толкова вкусна, те турят малко черен пипер и други някакви приправки. Но след като се наядат добре, виждат, че целта не е постигната.

Като стане въпрос за Христа, мнозина се питат: "Какво е проповядвал Христос?" Христос е проповядвал, че трябва да мислим както Бог мисли, трябва да обичаме и да постъпваме както Бог обича и постъпва. Христос казва: "Както Ме е Отец научил, така и Аз говоря. Както е Отец Ми постъпвал, така и Аз постъпвам. Любовта, с която Той Ме възлюби, и Аз ви възлюбих. Животът, който Отец Ми даде и Ми донесе свобода, тази свобода и Аз искам да дам на ония, с които съм в съприкосновение." Така разбирам аз думите Христови.

Казано е още в Писанието, че и мъртвите, като чуят гласа Му, ще оживеят. Ти си болен, например, на умиране. Какво представя една болест? Болестта е камбаната, която дрънка и съобщава, че този човек бере душа. Обаче, като минат четири-пет часа или няколко деня и камбаната престане да дрънка, болният пак забравя. Някой се озлоби, не иска да обича. Да, но камбаната ще задрънка. "Аз едно време обичах, но сега не обичам." Не, с тази философия на "едно време" нищо не се върши. Думите "едно време", днес не помагат. Че едно време си бил светия и че в бъдеще пак можеш да бъдеш светия, това не помага. Важно е в дадения случай какво е твоето положение.

Защо ни идат всички тия неприятности в живота днес? Ето какво е разрешението на този въпрос. Всички неща, които сега ни сполетяват, имат предвид да ни научат да ценим настоящето. Ти страдаш - трябва да си зададеш въпроса какво иска в дадения случай Божественото от тебе. Ти не си дошъл на Земята да живееш щастливо, нито да живееш както искаш, но си дошъл на Земята да намериш онзи план и онази програма, която си обещал още в невидимия свят да я изпълниш.

Виждам, че мнозина от вас са турили своите обещания в сандъка и са ги забравили. Сега аз чета: "Това ще направя, онова ще направя" - все идеални работи. Ако всички извадите от сандъците си това, което сте обещали да направите, и го изпълните, по-големи светии от вас няма да има. Обаче вие сте турили обещанията си в сандъка, забравили сте ги и сега си правите нов план. Казвате: "Това ще направя, онова ще направя." В края на краищата с вас ще се случи това, което се случило в един американски град, Джонстон. В този град имало една голяма река. Американците решили да направят бент на тази река, за да използуват едно място за пързалка зимно време. Направили както намислили. Направили един голям бент, не им дошло на ум, че един ден този бент може да се събори и водата да залее града. Като дошло едно голямо наводнение, бентът се съборил и реката заляла града. Повече от две хиляди души се удавили. Водата

стигнала до третия етаж на къщите, които били край нея и много хора се удавили.

Така и хората подпушват своите енергии. Те допущат в себе си лоши мисли и лоши чувства, дават място на лоши постъпки, докато един ден подпушат енергиите си и се намират в същото положение, в което се намерили жителите на града Джонстон.

Ако човек подпуши в себе си и най-добрата енергия, в края на краищата тя ще се превърне на зло. Ето защо, за да се регулира злото, което минава през вас, побеждавайте го с добро. Това значи да урегулирате злото с добро. Някой от вас може да се безпокои как може да се регулира злото. Представете си, че някой човек има силно желание да стане богат и търси начин да забогатее. Чувството или центърът за придобиване на богатство в него е силно развит, но той не може да придобие това богатство, вследствие на което се подпушва. При това, той не се задоволява с някакви си хиляда или две хиляди лева, но иска стотици хиляди лева или милиони. Какво трябва да направи, за да не се подпушва? Нека си представи, че има тия пари, че е голям милионер или милиардер и започне да брои мислено тия пари, а после ги записва в книгите си и ги туря в една банка. Така правят и американците. Ако си в Америка, можеш да получиш едно писмо, в което има един чек от двадесет и пет хиляди долара. След време получаваш друго писмо - с чек от сто хиляди долара. После получаваш трето писмо - с чек от петстотин хиляди долара. Чекът е в тебе, но тия пари са дадени с безсрочен срок. Тъй щото, когато искаш да ги изтеглиш, не можеш. Това е едно американско забавление. Българите не могат да направят това.

Такова едно забавление е за предпочитане пред всякакво безпокойство. Виждали ли сте човек, който се безпокои? Той ходи из стаята, разхожда се, после се спре на едно място и казва: “Аз ще му дам да ме разбере.” После пак казва: “Аз ще му дам да разбере.” Така казва три-четири пъти, но не му дава да разбере, а себе си само измъчва. Той се сърди на някого си, а всъщност на себе си прави

пакост. Това е едно негодувание, на което не можеш да дадеш ход. По този начин ти се подпушваш.

Закон в природата е: Ако ти не дадеш ход на Божествената любов в сърцето си, в мислите си и в постъпките си, ще те сполети най-голямото нещастие в света. Това е нещастие, което се случва и с ангелите, и с хората. Бог не иска от нас да злоупотребяваме с благото, което ни е дал, нито с богатството, което ни е дал, нито със силата, с мислите и чувствата, които ни е дал. Той иска от нас да приложим своите мисли, своите чувства и своите постъпки, те да работят за нашето благо в света.

Ако сте болни, причината за това, е че сте се изолирали от здравите хора. Щом заболеете, вие започвате да мислите само за болни хора. Вас ви прави впечатление, че този е болен, онзи е болен и по такъв начин сте заобиколени само с болни хора. Ако искаш да бъдеш здрав, да живееш, свързвай се само със здрави хора. Онези от вас, които сте болни, срещайте се само със здрави хора и казвайте: "Ето един здрав човек! Ето още един здрав човек!" Като се срещнете с двадесет души здрави, вие ще бъдете по-добре. Ако искаш да бъдеш умен, срещни се с около двадесет умни хора и ти ще станеш по-учен, отколкото си бил. Ако искаш да бъдеш добър, срещни се с около двадесет добри хора на ден и казвай: "Ето един добър човек. Ето още един добър човек." И така и ти ще станеш добър.

Какво правите вие? Вие слизате в града и като се върнете, казвате: "Страшна е аурата там. То е цял ад. Не е за понасяне тамошната атмосфера." Казвам: Не обвинявайте София. Тя е моето отечество. "София" означава "място на мъдростта". Най-хубавото място е София. "София" означава "свят на мъдростта". Най-добрите хора са в София. Софиянци са най-добрите хора. От София идат най-добрите неща. Вие не разбирате какво означава София. Най-добрите хора са в София. А софиянци са толкова и добри и скромни хора. Те са турили лампите, фенерите на Изгрева. Енергията иде от София, а тук се проектира. От София иде всичко.

Всичкото добро в света иде все от лошите хора. Знаете ли вие това? А добрите хора изнасят това, което лошите носят. От лошите хора излиза доброто, а добрите го раздават. Такива са моите схващания. Лошите хора, това са корените на растенията, които живеят в гъстата материя. Само корените могат да извличат от земята необходимите сокове за растенията. Растението подема тия сокове нагоре и после създава от тях сладките плодове. Ако корените не съществуват, никакви плодове няма да има. Това вършат лошите хора. Благодарете, че сте свързани с лошите хора, за да можете да приемате от тях соковете. Благодарете, че понякога и вие сте лоши. Като съзнавате това, кажете: "Господи, благодаря Ти, че съм лош човек." Вие роптаете и казвате: "Защо са лошите хора в света?" Благодарете, че съществуват лоши хора в света, защото те ще ви научат да работите. Лошите хора работят.

Христос казва: "Вие се кланяте на онова, което не знаете, а ние се кланяме на онова, което знаем." Лошите хора са носители на злото. Това е, което аз зная. А онези, които не знаят това, в бъдеще ще го научат. И в бъдеще, когато хората се кланят на Бога в дух и истина, те ще разберат това, което днес не знаят. Тогава и добрите, и лошите хора ще се подигнат и ще се помирят. Тогава хората ще живеят братски помежду си. Сега често вие се сърдите в себе си, не можете да се помирите сами със себе си и целия ден не можете да се поберете в кожата си. И си казвате: "Какъв глупак съм аз!"

Един стар, осемдесетгодишен дядо ми разправяше една своя опитност. Като младо момче, той живял при един богат човек. Много пъти му се отдавал случай да открадне нещо, но си казвал: "Никога няма да крада. Не искам да взимам от чуждото." "Обаче сега като стар, осемдесетгодишен човек, с единия крак вече в гроба, аз си казвам: колко бях будала едно време. Защо не пооткраднах нещо от богатия човек, но излязох толкова честен?" И после сам се чуди, как може на такава възраст, когато се готви за онзи свят, да мисли за едно време.

Казвам: Всички ние живеем на Земята, която е дадена на наше разположение. Въздухът, водата, светлината, всички блага са дадени на наше разположение и на нас не ни остава нищо друго освен да живеем разумно.

Христос казва: "Вие се кланяте на онова, което не знаете, а ние се кланяме на онова, което знаем." Докато човек се кланя на онова, което знае, той ще бъде здрав. Мислите му ще бъдат светли, чувствата - благородни. Щом се кланя на онова, което не знае, веднага в живота му ще влязат най-големите противоречия и препятствия. Тъй щото, новото разбиране, което трябва да дойде в света, е човек да се примири със себе си, но не да стане индиферентен. Каквито промени да стават в природата и в живота, той трябва да знае, че има един пръст, който направлява всичко това. Има една Велика Разумност в света, Която определя пътя и на умрелите, и на живите. Тя определя пътя и на щастливите, и на нещастните, и на силните, и на слабите. Значи, има нещо велико в света, което направлява целия живот. Всичко, каквото става в света, Тя го използува за добро. Казано е в Писанието: "Всичко, каквото се случва в живота на онези, които любят Бога, ще се превърне в добро."

Сегашните времена изискват [от човека] да концентрира мисълта си в права посока. Спасението на човека седи в неговата мисъл, в неговите чувства и в неговата воля. Само по този начин човек може да възприеме Божествената светлина, която иде сега в света. Той трябва да има търпение да я дочака. Спасението на човека седи в онази Божествена топлина, която любовта носи. Човек трябва да я възприеме. Спасението на човека седи в неговата воля, която е в състояние да възприеме Божествената сила. За да бъде щастлив, човек трябва да има светли мисли, топли чувства и силна воля. Само силният човек е способен да свърши онази работа, която му е дадена. Сегашният свят се нуждае от силни, а не от слаби хора. Слабите хора живеят в болници, дето други ги отглеждат. Силните хора пък са изпратени в света да работят. Светът се нуждае от силни хора. Силен

човек е онзи, който работи за благото на своя ум, на своето сърце и на своята воля. Вие можете да приложите този закон. Добрият човек е благо за всички. Той е като фар, поставен в мрачната нощ. Той е благо за всички параходи, които слизат на това пристанище. Изворът е благо за всички. Дето минава, той всички пои.

Казвате: "Какво може да направи един добър човек?" Един добър човек може да направи толкова работа, колкото цялото човечество. Това, което Христос свърши за две години, цялото човечество не може да го направи за хиляди години. Но понеже Той не намери готови хора, каза: "Имам много още неща да ви кажа, но сега не сте готови да носите." Като дойда втори път на Земята, тогава ще ви кажа още неща." По-нататък Христос казва: "Иде време и сега е, когато истинните поклонници ще се кланят на Бога в дух и истина." Това време иде вече. Хората трябва да работят разумно в света. Някои казват: "Ние сме бедни хора. Какво можем да направим сега?" Питам: Ако един богат човек ви обикне, ще бъдете ли бедни? Ако в държавата, в която живеете, ви подозрат, че вършите нещо противодържавно, ще бъдете ли свободни? Няма да бъдете свободни.

Казвам: Днес в името на любовта се вършат всичките насилия. Като не знаят това, съвременните хора роптаят и по този начин могат да опълчат цялото небе против себе си. Ти роптаеш, че това не е право, че онова не е право. Искате каквото кажете, да стане. Щом някой роптае, нека отиде на гробищата. Какво ще види там? Там лежат все хора, които са искали да стане по тяхната воля. Но в края на краищата са ги поставили в земята, турили са отгоре им по един кръст. Отгоре им казват: "Хайде, направи сега това, което искаш и което знаеш. Създай сега един нов свят." Това, което казвам, не се отнася до вас. Вие не сте от тези хора.

Като слушат да им се говори, мнозина казват: "Ние сме от правоверните, ние разбираме нещата." Аз се радвам, че сте от правоверните. И ако наистина сте от правоверните, вие имате един отличен ум, едно отлично сърце и една отлична воля. Всичката

мъчнотия седи в това, че вие сте изоставили своя ум, своето сърце и своята воля и не се грижите за тях. Вие сте оставили ума, сърцето и волята си да правят каквото искат, а вие седите настрана и само очаквате от тях рента. Ако очаквате на този ум, той нищо няма да ви донесе. Така изоставен сам на себе си, вашият ум е луд кон, който, пуснете ли го в гората, той отива дето очите му видят. Ако го вържеш, ще работи; ако не го вържеш, не можеш да намериш следите му. И сърцето е като океана. От него нищо не можеш да очакваш. Същото може да се каже и за волята. Тя е като една бомба. Избухне ли, от тебе нищо няма да остане.

Та, сега, вие се върнете при вашите изоставени умове, сърца и воля и ще се помолите на Господа: "Господи, дай ми един юлар, да впрегна ума си на работа. Господи, дай ми един самар за сърцето си, да го натоваря." И после ще кажеш: "Господи, дай ми една хубава кола, да впрегна волята на работа." Тъй щото, за ума ви трябва юлар, за сърцето - самар, а за волята - кола. Така ще се научите на работа. Като дойде колата, ще се качиш на нея, ще туриш самара на коня си, ще го впрегнеш с юздата и ще подкараш напред. Само така ще служиш на Бога в дух и истина. Така ще изразиш своята благодарност и ще отидеш на своето местоназначение. Всеки, който те срещне, ще каже: "Ето един човек, който служи на Бога в дух и истина. Ето един човек, който е впрегнал своя ум, своето сърце и своята воля да служи на Бога, така както Той изисква."

Често хората казват, че искат да бъдат умни, свободни, да бъдат обичани. И това е възможно, но кога? Любовта се проявява чрез сърцето, знанието - чрез ума, а свободата - чрез волята. Значи, човек може да бъде свободен само когато е господар на своята воля, т.е. когато волята му е слуга. Той не насилва своята воля, но тя доброволно му се подчинява. Като истински човек, ти трябва да обикнеш волята си като воля, ума си като ум, а сърцето си като сърце. Така ти ще покажеш любовта си към Бога. Тогава и умът ти трябва да те обикне, и сърцето ти трябва да те обикне, и волята ти трябва да те

обикне. Тогава ще станете едно цяло в себе си. Значи, умът ти трябва да те обича и ти да го обичаш, сърцето ти трябва да те обича и ти да го обичаш и волята ти трябва да те обича и ти да я обичаш.

Това е новото разбиране в света, с което трябва да живеете. Така сте живели едно време, но сте забравили този живот. Само за един или за няколко момента през деня човек преживява този, новия живот, но скоро го изгубва. Аз съм слушал някои да казват: "Иде ми да се примиря с целия свят. Каквото имам, да го раздам на хората, да споделя всичко с тях." Не се минава много време, този човек казва: "Какво съм се настроил, това са илюзии. Това не е за сега. Това е за бъдещето, когато Христос дойде на Земята." Според мене това бъдеще е настоящето.

Когато любовта влезе в човека, тя ще го обнови. Когато Божественият Дух се всели в човека, това означава идването на светлината. При това положение човек е във връзка с всички умни и силни хора в света. Отдето се обърне, отвсякъде започва към него да тече благословението на тия добри и разумни хора. При това, тези хора не са сиромаси. Те са богати хора, разполагат с всички блага в света. Сегашният свят е в състояние да спре тази война. И ние можем да спрем войната. Сега вие искате ние да спрем войната. Това може да стане. Ние ще я спрем, но след три-четири години. Вие искате още сега, автоматически да се спре войната. И това може да стане, но се изисква Божествена енергия. Ако искате автоматически да се спре войната, вие ще мязате на онзи румънски свещеник, който пътувал с трен от Гюргево до Букурещ. По едно време той показал главата си от трена навън и вятърът му отнел килимявката. Той моментално дръпнал спирачката на трена и тренът спрял. Веднага идва кондукторът при него и го пита: "Защо спряхте трена?" - "Килимявката ми падна." Тогава те го глобяват на сума, която възлизала четири пъти повече отколкото килимявката му струвала.

Казвам: Всяко нещо, което правим в света, трябва да бъде разумно. Първо ще направим опит със себе си и тогава ще го

приложим към другите. Това, което може да направим със себе си, можем да направим и с другите. Вие се чудите как тези хора там, които воюват, не могат да се примирят. Вижте какво става с вас. Някой от вас се възбуди и не може с часове да се успокои, не може да се примири със себе си, а изисква от толкова хора, с преплетени интереси, да се примирят в един момент. Тези хора, които се бият днес, се опознават. Изобщо, когато хората се бият, те се сприятеляват. В старо време, когато един лош и един добър човек се сприятелявали, те си пущали кръв. И двамата ще си направят по един малък абсцес, да се влее кръвта от единия в другия и така се побратимяват. И сегашните хора, които се бият на бойното поле, се побратимяват. Какво лошо има в това?

Христос казва: "Вие се кланяте на това, което не знаете, а ние се кланяме на онова, което знаем." Ние прилагаме Божията Любов. Ние се кланяме на онова, което знаем. Ние прилагаме Божията Мъдрост във всички области на живота. Ние се кланяме на онова, което знаем. Ние се кланяме на онази велика Истина, която носи свободата в живота.

Та казвам: Когато всички почнем да се кланяме на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина, тогава свободата ще дойде за всички в света и войната ще се спре изведнъж. Пожелавам ви да чуете гласа на Духа, Който говори във вас, и душата ви да оживее и да възкръсне.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

9-а неделна беседа, държана от Учителя на 3.XII.1939 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ПРАВА И ВЯРНА ЛЮБОВ

"Отче наш"
"Благост, благост носи светлината"

Ще прочета част от 15-а глава от Посланието към Римляните, от 1-ви до 14-и стих.

"Духът Божи"

Понякога се говори за вярната и за правата любов. Има една теория в живота, при която всички хора се залъгват. Хубаво е човек да се залъгва, това е едно упражнение, но това залъгване нищо не допринася. Ти можеш да се влюбиш в картините на някои художници, или ти можеш да се влюбиш в хубавата книга или в хубавата подвързия на някоя книга, но това нищо не те ползува. Подвързията е хубава за самата книга, но за тебе не е. Онова, което ти научиш от картината и от книгата и задържиш за себе си, това е за тебе, то те ползува.

Правата любов, за която се говори, съществува само между две същества, които се разбират. Това е Божествена енергия. В онзи, който има правата любов в себе си, всичката скръб изчезва, и той се намира в един свят, дето много лесно трансформира нещата. Той не е дребнав човек, той не е сиромах човек, той няма за какво да се бори. Той не е и слаб човек, няма с кого да се сравнява.

Казано е за Бога, че е Верен и Истинен. Това е едно от Неговите качества. Под думата "вярна" любов се разбира онази любов, която не търпи никакви изменения. Вярната любов не подразбира, че някой много те обича или малко те обича. Вярната любов разбира любов, която никога не се изменя, по своето естество тя е непрекъсната и си остава любов през цялата вечност.

Често се говори кой е правоверен. Някой е правоверен по правата любов, някой е правоверен по вярната любов. Когато някои говорят за правата любов, а и двамата спорят, между тях никаква любов не съществува. Когато любовта между двама души пресича, явява се периодически, тя не е любов. Има някаква любов между тях, но тя не е права. Все трябва да има някакво правило.

Някой казва: "Аз искам да бъда независим. Аз не искам да се влияя от никого." Ти благодари, че се влияеш. Ако не се влияеше, ти ще бъдеш една мъртва твар. Това значи да нямаш никакво съзнание. Тъй щото, когато някой казва, че не иска да се влияе от никого, това значи, че той не разбира живота. Ако ти не се влияеш от никого, ти няма да мязаш на патка, даже и на комар нямаше да мязаш, а даже и на някакво животно или растение. Човек се страхува от влияние, да не се повлияе от някого и от нещо. Че кой те създаде по този начин? Баща ти и майка ти не ти ли повлияха с нещо? Те по цели дни те носеха на ръце. Братята и сестрите ти не ти ли повлияха? Учителите, които те учиха, не ти ли повлияха? Цялото общество, между което се движеше, не ти ли повлия? И след всичко това, ти казваш: "Аз искам да бъда самостоятелен, да не завися от никого."

Друг някой казва: "Аз пък искам да бъда силен, да влияя на хората." Хубаво е това, но за да бъдеш силен, ти трябва да бъдеш голям, трябва да бъдеш силен. Слънцето е най-голямо и най-силно в Слънчевата система и всички му се подчиняват. Горко на онази планета, която не се подчинява на неговото влияние! Онези, които му се подчиняват, имат бъдеще. А които не му се подчиняват, на прах и пепел ще станат, нищо няма да остане от тях. Казвам: Всички се подчиняват на Слънцето, защото то дава нещо от себе си. Искаш ли хората да ти се подчиняват, ти трябва да дадеш нещо от себе си. Ако можеш да заповядваш на мъртвите, те ще ти се подчиняват. Ако можеш да заповядваш на болните и да ги лекуваш, те ще ти се подчиняват. Ако можеш да заповядваш на сиромасите и да подобриш положението им, те ще ти се подчиняват.

Често хората са недоволни от живота си, недоволни са, че другите не ги уважават и почитат. Питам: говедарят, който изкарва говедата на паша, може ли да очаква някаква почит от тях? Говедата имат много лошо мнение за говедаря. Когато иска да им покаже своята любов, той изважда своя кривак от ръката си и им стоварва по една или няколко тояги върху гърба и главата. Той им казва: "Напред ще вървите. Ако не вървите напред, ще ви стоваря по няколко тояги." Какво представя този кривак? Той е правият път, по който трябва всички да ходят. Чували ли сте сега да има някой говедар, който да е бил светия или да е бил някакъв музикант или художник или друго нещо? Вижте, като дойдете до овчаря, положението е малко по-друго. Там имате една по-висока степен. Овчарят е малко по-благороден. Овчарят казва, че с насилие нещата не стават и затова, наместо кривак, той си носи кавал. Овчарят обикновено върви напред и свири, а овцете вървят след него. Овчарят обикновено не бърза, той си върви полекичка, а овцете вървят след него и си пасат.

Често слушаме хората да казват: "Избягаха хората от църквата." Защо избягаха? Защото има кривак. Други пък казват: "Идат хората в църквата." Защо идат? Защото кавал има сега. Като засвириш, всички се прибират и започват да пасат. И за Христа е казано, че е добрият пастир. Та, сега в света се изискват добри пастири, кавалджии, които да знаят как да свирят. Всеки трябва да свири на кавал. На друго не може ли? Може и на друго, но ако не знае на друго, за което се изисква повече работа, като на цигулка, на пиано, поне да знае да свири на кавал или на гъдулка. За пиано и за орган и дума не може да става, защото е по-мъчно.

Та казвам: Сегашните вярващи се нуждаят от нещо ново. Те проповядват все стари работи. Хубави са и старите работи, но първо трябва да обърнем вниманието си към онова, което Бог в миналото е създал. Това, което Бог сега създава, е още по-хубаво. Вие се кланяте на това, което Бог в миналото е говорил, но Той и сега говори. Вие ще кажете, че Господ не говори сега. Значи всички пророци и светии са

били само в миналото, а сега са крадци и разбойници. Ако сегашните са крадци и разбойници, и в миналото имаше такива. Христос дойде в миналото, но не Го приеха и познаха. В миналото признаваха Исаия, Моисея, Иезекиила, считаха ги по-високо от Христа и казваха, че на тях Бог говори. Но като дойде Христос, всички не Го приеха и казваха, че е луд, че някакъв лош дух говори чрез Него. Мнозина казваха за Него, че не е добър, че е непрокопсаник. Обаче времето показа, че този непрокопсаник беше по-голям прокопсаник и стоеше по-високо от Моисея, от Исаия, от Иезекиила, от всички пророци заедно.

Съвременните хора се страхуват да не дойде някой да ги заблуди. Добре е това, но питам: Как ще оправдаете онзи стих от Евангелието, дето се казва: "Светът в лукаваго лежи"? Новото, което иде в света, отдето и да иде, то трябва да ви освободи - нищо повече. Аз наричам правоверен човек онзи, който, като се върне с коня си от работа, свали юларя му и каже: "Хайде, иди сега на свобода в гората. Довечера, ако искаш, пак се прибери. Ако не искаш, можеш да останеш в гората. Ако те е страх от вълци, ела при мене. Ако ти е добре в гората, остани там да си починеш. Толкова време вече си носил юлар, сега можеш да бъдеш свободен."

Сега хората се запитват коя е истинската религия в света. Казвам: Онази религия е истинска, която дава здраве на хората, която дава светлина на умовете им, която дава топлина на сърцата им и която дава сила на волята им. Това е истинската религия в правия смисъл на думата. Вие можете да приложите този закон и в частния си живот, в своя личен живот, в семейния си живот. Навсякъде можете да приложите този закон.

Сега ние сме дошли в една епоха да опитаме истината, която ще ни направи свободни. Всички хора проповядват истината, всички говорят за нея, всички се застъпват за нея и се бият за нея. Хората постъпват както разбират, а след това ги съдят защо постъпват така. Крив ли е вълкът, че изяжда овцата? От наше гледище вълкът е крив. Но чуйте го как се моли и благодари, като изяде овцата. Той казва:

“Господи, благодаря Ти, че създаде овцата. Като я изядох, стана ми много добре. Колко разумно си създал света, че си приготвил и за мене храна!” Така се моли и благодари вълкът на Бога. Разумната овца, като я хване вълкът, казва: “Господи, много ти благодаря, че мога да изпълня учението ти, да стана жертва, да се изпълни стихът: “Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, няма да влезете в Царството Божие.” Ако вълкът не яде плътта ни и не пие кръвта ни, никога няма да влезе в Царството Божие.”

Когато овцата роптае и когато и вълкът роптае, и двамата са криви. Но когато овцата благодари на Бога, че е станала жертва за вълка, че е станала причина вълкът да се нахрани, и когато вълкът благодари на Бога, че е промислил и за него, и двамата са правоверни. Мнозина питат как да разберат този въпрос. Те знаят как да го разберат. Когато длъжникът пита как да изплати дълга си, той не е прав. Той знае как да изплати дълга си. Три начина има, по които човек може да се изплати. В турско време един турчин взел от един българин осем крини жито назаем. Но българинът му поставил висока лихва. Турчинът плащал редовно осем години дълга си и след тия осем години останал да дава на българина още осемдесет крини жито. Това не е българин. Истинският правоверен българин не може да постъпи така. В случая българинът станал турчин, а турчинът - българин. Казвате: “Кой е от нашите?” Всеки, който те скубе, не е от нашите. Всеки, който те облича, който те храни, който ти помага, който ти прави добро, той е от нашите. Който те е обидил, той не е от нашите. Трябва да се разбере добре кой е от нашите и кой не е.

Тъй щото, като давам за пример този българин, такива хора се срещат не само между българите, но и между всички народи. Това са хора от една изостанала раса. Като погледна на някои, които се наричат българи, виждам, че ни най-малко не са българи. Те са чужденци, останали от някоя раса, които случайно са попаднали в България. Те носят името българи без да са такива. Ето, сега германците търсят евреите, даже и такива, които от четири поколения

са били евреи, и ги гонят вън от Германия. Защо преследват този евреин? Гешефтарска работа. И евреите са големи гешефтари. Онези единадесет братя искаха да убият най-малкия си брат, да го затрият, но един от тях предложи вместо да го убиват, поне да го продадат, да получат нещо за него. И го продадоха. И Христос като дойде на Земята, Го продадоха. После Юда се разкая, че евтино Го е продал и отиде да се обеси. Това не показва, че всички евреи са такива.

Сега, аз нямам за цел да изнасям погрешките на хората, това не ме ползува, но питам: кое е онова, което понижава човека? Като не мисли право, това понижава човешката мисъл; като не чувствува човек правилно, това понижава неговите чувства, неговото сърце; а като не постъпва правилно, това понижава неговата воля. Чрез противоречията, които се дават на хората, Бог ги изпитва как разбират живота. За Бога е безразлично, че са се избили няколко милиона хора. Колко континенти досега са потънали. По този начин обаче хората се изпитват.

Казват, че при една война са се избили няколко милиона хора. Такава война става и в самия човек. При едно разгневяване в човека умират около пет милиона живи клетки. И след това трябва да минат четири-пет месеца или една година, за да се възстановят всички тия клетки. При страданията много хора умират, но поне свършват някаква работа. Тези хора, на които къщите са разрушени от войните и нещастията, пак ще се съградят, но достатъчно е да вземат поука от всичко, което са преживели.

Сега вие казвате, че хората се бият. Бият се, наистина, но нека разгледаме личния живот на хората. Като влизам в един дом, виждам, че жената е наточила оръжието си, мъжът също е наточил оръжието си, децата - също, цяла артилерия действува. Виждали ли сте каква артилерия съществува в домовете? Някои ме питат дали съм женен. Казвам, че не съм женен. "Е, ожени се, да видиш какво нещо е жената." Е, аз от вас се уча сега. Аз съм от умните хора, изпитвам

работите. Аз първо опитвам всички мъже и жени. И един ден, когато ги опитам всички, тогава ще бъда кандидат за женитба.

За мене въпросът за женитбата седи другояче. Женитбата е една висока работа, която човек трябва да извърши безпогрешно. Не е шега работа да заемеш мястото на баща и на майка и да създадеш хора около себе си, да заемеш мястото на Бога, Който създава. Това е една велика работа. Друго не ти останало, че ще ставаш майка или баща. Аз не съм за бързането. Искаш ли да се ожениш, ожени се навреме, не бързай. Знай, че работата, която предприемаш, е свещена. Ти трябва да я изпълниш с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичкото си сърце и със всичката си воля. Благодари на Бога, че те е поставил на това почетно място. Благодари, че ти е дал деца, жена. А ти се ожениш и по цял ден роптаеш, че имаш деца, и се запитваш: "Защо ми даде Господ тия деца? Аз ли трябва да ги възпитавам?" - Че кой те застави насила да ставаш баща или майка? Някой казва: "Аз не съм женен", "Нямам деца". - Вземете тогава чужди деца и ги отгледайте. - "Ама не съм му баща." - Стани му баща. Вземи едно сираче при себе си и го отгледай като твое дете. Отгледай и възпитай това дете като свое. - "Ама аз искам да се оженя." - Ти можеш да се ожениш, нямам определено за тебе. Като възпиташ едно сираче, то ще ти благодари.

Ако нямате деца, идете да проповядвате на хората за Божията любов. Станете проповедници. За всички има работа. Защо да не станете проповедници? Казано е в Писанието: "Поради вас се хули името Божие." Аз не казвам, че вие сте виновни за това. Понякога вие страдате от ревност. Ако дадете, например, на един мъж една красива жена, тя ще види и ще пати от него. Защо? Защото е красива. И ако дадете на една жена един красив мъж, и той ще пати от нея. Който го погледне, тя все ще пита защо го гледат. Всеки има право да гледа красивата картина. Красивата картина е създадена от Бога. Турците имат една поговорка: "Благословение е за човека да гледа красивото." Приятно и здравословно е на душата да гледаш красивото. Тази поговорка е хубава на турски. Ако се преведе на български, трябва да

се употребят много думи, за да се изкаже идеята, която се крие в нея. Например, вземете думата “кеф” на турски. На български трябва да употребите няколко думи, за да преведете съдържанието на тази дума. Изобщо, всеки език си има своите специфични изрази. Преведете ли ги на друг език, те губят своя смисъл. На който език да говорите, бил той френски или немски, или английски, или руски, или български, или сръбски, ще видите, че всички езици се различават по нещо.

Сега всички хора работят за образуване на един нов, вътрешен език, по който да се разбират. Когато човек мисли, чувствува и постъпва право, той може да каже една дума от този език. Днес всички говорят за братство и равенство, но братство и равенство може да има само тогава, когато човек мисли, чувствува и постъпва право. Когато в един и същ момент двама души мислят, чувствуват и постъпват право, те могат да си говорят братски. Тогава и единият, и другият ще разбират това, което си говорят.

Като говоря, някои казват: “Той разединява хората.” Да, по човешки ги разединявам, но по Бога ги обединявам. Аз желая по човешки да разединявам хората, а по Бога да ги обединявам. Аз желая да разтопя снега и да полея растенията, отколкото да събера всичката вода на едно място и да я замразя. С нея заедно и растенията ще замръзнат. Понякога и снегът отвън е хубав. Не е лошо да има сняг вън, но това е временно състояние.

Някои искат да знаят коя религия е права. Казвам: Права религия е тази, която разтопява снега и леда и след това полива растенията. Права религия е онази, която освобождава човека от всички негови смущения, която отваря широко в душата му път за любовта и доброто в света и му дава простор да работи. Права религия е тази, която изважда мъртвите от гробовете и ги прави свободни. Кои мъртви вади от гробовете? Онези, които се молят там, искат освобождение. Знаете ли колко хора има затворени в гробовете си, и там седят с години, чакат да дойде някой да ги освободи. Той е жив в

гроба си, но не гние. Той вика, вика, но няма кой да го освободи. И след като види, че никой няма дойде да го освободи, той отново умира. Умирали ли сте два пъти в гроба? Когато дойде до пълно обезнадеждване и отчаяние и види, че няма кой да го освободи, тогава човек умира. После Бог го разлага на малки парченца и започва да търси някоя майка, чрез която отново де се прероди.

Ще каже някой: "Ти вярваш ли в прераждането?" Прераждането е непрекъснат процес на проявление. Ако не се прераждаш, няма никакво проявление. Човек се преражда триста шестдесет и пет пъти през годината. Значи от най-ранното си детство до най-голямата си старост, всяка година човек се преражда по триста шестдесет и пет пъти на годината. И на всеки двадесет и четири часа се преражда по един път. Ако някой живее осемдесет години, може да направите сметка колко пъти се е преродил в осемдесет години.

Прераждането е закон на Божията любов. Така наричат този закон в проява на Божията благодат. Казвате: "Как е възможно да се преражда човек?" Та, когато един човек излиза от една тъмна, подземна колиба и го поставите да живее в един нов, светъл апартамент, той не се [ли] е преродил? Тази къща не мяза вече на първата. Аз не искам втората къща да мяза на първата. Тя може да има някакво подобие с първата, но непременно трябва да се отличава по нещо от нея. Тя трябва да бъде по-хубава от първата. В първата къща очите му бяха затворени, той беше сляп, а сега, във втората къща, очите му трябва да бъдат отворени, да вижда. В първата къща ушите му бяха затворени, той беше глух. А сега, във втората къща, ушите му са отворени и той чува. В първата къща той беше ням, не говореше, а сега говори. Коя къща е по-добра? Разбира се, че втората, новата къща е по-добра от първата. В прераждането човек постепенно се освобождава от онези окови на стария живот.

Мнозина казват: "Да станем като Бога." Това е външната страна на въпроса. Важно е да обичаме както Бог обича. Да мислим както Бог мисли. Да чувстваме както Бог чувства. Да бъдем силни както Бог

е силен и да помагаме както Бог помага на слабите, а не на силните. На силните той казва: "Не бивайте жестоки, но помагайте на слабите." На слабите пък казва: "Бъдете разумни и се подчинявайте на силните." Намериш ли се пред силен, не се противи, дай му място. - "Че как да се подчиняваме?" - Много просто. Като отиваш на планината и на пътя си видиш, че се търкаля една голяма канара, около четиридесет-петдесет тона тежка, ще се противиш ли насреща ѝ? Веднага ще отстъпиш и то с бърз ход. Дай място на канарата, отстъпи, тя да мине първа.

Сегашните хора се намират на противоречия, които ги измъчват. Съграждайте доброто и красивото в себе си. Всеки ден внасяйте по една добра мисъл в ума си, по едно добро чувство в сърцето си и по една добра постъпка във волята си. Не забравяйте, че като живеете един живот, вие имате един филм. Ако човек живее седемдесет-осемдесет години, той си е изработил един филм на живота, който един ден ще му се представи във всичките подробности, както тук гледа филмовете. Като мине осемдесет-осемдесет и пет години, животът на човека се обръща - миналото му иде отпред. Целият живот на човека, от ранното му детинство до старата възраст, ще бъде представен на филм: как бил малко дете, как баща му и майка му са го галили, как са го пращали на училище, как е порасна и се оженил, как е живял с жена си и с децата си. Не само добрите и красиви работи ще се представят, но и най-лошите, които никой не ги знае. Всичко ще се представи на филма. Кой каквото е вършил от сутрин до вечер, всичко ще се изнесе на филма. Слушате някой стар дядо или стара баба да казва, че не може да спи. Защо не могат да спят? Аз зная защо не могат да спят.

Казвам: Работете над себе си, защото вашият живот се филмува, та като остареете, да изкарат пред вас един хубав филм. И тогава, като гледате живота си, да ви е приятно. Някои казват, че Христос си е послужил с бич в храма. Защо? Защото Той искал да каже на тия хора, че за тях не е дошло още времето за братство. На едного, който

се отнася лошо с жена си, казвам: Защо се отнасяш лошо с жена си? Той ми казва: "Защо Христос взе бича в храма?" Прав си, но питам: Ти готов ли си да се оставиш да те разпнат на кръста за жена си? Само при един случай се позволява на човека да бие жена си. В какъв случай? Ако е готов да се разпне за нея на кръста. Това значи да бие от любов. Били ли сте вие някога от любов? Аз съм виждал как бият от любов. Когато някое дете се разгневи, майка му го напръска със студена вода и то дойде на себе си. Някой път го удари, удари му шамарче. Това е биене от любов.

Казано е в Писанието, че когото Бог обича, него наказва. Наказва го, но не както ние се наказваме. Когото Бог обича, дава му страдания. Страданията, това са работа, която се дава на човека да свърши. Когато Бог те обича, ще ти даде сиромашия. Когато Бог те обича, ще те направи слуга на някой богат човек, или ще те направи една красива мома, която ще даде на един груб мъж. Бог казва на момата: "Иди да поправиш този груб мъж. Той те обича и ти ще гледаш със своята красота да му повлияеш. Ти ще му бъдеш професорка. Той е един от моите непослушни деца, когото съм изпратил на Земята при тебе, да го възпитаваш."

Красивата жена крие в себе си магическа сила, но тя трябва да вярва в силата на красотата. Когато мъжът се разгневи, достатъчно е тя да му се усмихне и да си тури ръката на рамото му, за да капитулира той. Той навежда главата си надолу и пита: "Какво искаш? Аз съм готов да направя всичко заради тебе." Същото се отнася и до жената. Ако тя е разгневена и мъжът знае как да се усмихне, една любовна усмивка е достатъчна да я застави да капитулира. Тя е готова всичко да прости. Затова е казано на мъжете и на жените: Носете красотата на вашата душа. Красотата е мощна сила. Носете тази сила в душата си. Мощна сила е усмивката. Всеки човек се нуждае от една такава усмивка, от един красив поглед.

Това са задачи, които трябва още сега да приложим и решим. Това са задачи и на миналите поколения. Хиляди поколения са

минали преди нас, но работата им е останала недовършена. Ние очакваме светът да се оправи. Ние очакваме да дойде Христос да оправи нашия живот. За да се оправи нашият живот, ние трябва да минем по този път, по който Христос е минал. Сега ние имаме много по-добри условия за работа, отколкото едно време.

Срещате някой и той ви пита: "Ти калугер ли си?" Хората разбират криво идеята за калугерството. Всеки човек, който живее добре с жена си, той може да бъде калугер. Всеки човек, който има добри деца, той може да бъде калугер. И обратно, всеки човек, който не живее добре с жена си, не може да бъде калугер. И всеки човек, който няма добри деца, не може да бъде калугер. - "Ама искаме да има единство между хората." Щом като един дом не е разделен, когато любовта е в единение, не е раздвоена, това е калугерство. Когато любовта в един дом е раздвоена, жената я тегли за себе си, мъжът я тегли за себе си, децата я теглят за себе си, това не е калугерство, това е един светски живот. Сега са се отделили, калугерите на едно място, калугериците на друго място. Щом калугерите и калугериците се отделят, работата става опасна.

Често аз се замислям върху вашия живот и си казвам: Защо трябва да говоря на тия хора, да ги съблазнявам? И после решавам да не говоря. Но казвам: Кога да е, тия хора ще бъдат нещастни. В такъв случай, питам се: Сега ли да оставя тия хора да бъдат щастливи, а после да станат нещастни, или първо да ги направя нещастни, а после щастливи? Казвам си: По-добре сега да ги направя нещастни, а после да станат щастливи. От две злини избирам по-малката. Гледам сега, някой се развел с жена си. Кой е виновен за това? Аз съм бил виновен. Това е станало за моето учение. Друг някой в София полудял. Кой е виновен? Пак аз съм виновен. Този човек полудял заради моето учение. Какво ще кажете за всички ония хора в Америка, в Русия, в Германия и по целия свят, които са полудели? За кого са полудели те? Кой е виновен?

Казвам: Щом това учение може да подлудява хората, то може и да ги оздравява. Има случаи в живота, когато хората имат удар от слънцето. Слънцето ли е виновно за това? Не е виновно Слънцето, но нечиста кръв имат те. При това, някои хора ходят посред обяд, когато слънцето е най-силно, и то без шапки. Ако не можеш да понасяш силните слънчеви лъчи, щом дойде девет часът, ще се скриеш в стаята си. Ако пък имаш работа и до обяд, ще носиш шапка с особена форма, да се разбиват слънчевите лъчи. Ако главата ти е здрава и кръвта чиста, ходи гологлав.

Днес се изискват разумни хора, да разбират в какво седи новото, което иде днес в света. Новото иде в света, за да създаде едно здраво, красиво поколение, едно силно поколение. Силно в здраве, силно в любов, силно в добродетели, силно във вяра. И мъже, и жени, и деца, всички трябва да бъдат силни. В това седи новото в света. За да стане човек силен, преди всичко той трябва да мисли. Второто положение: За да стане силен, човек трябва да владее своите чувства. И най-после, за да стане човек силен, той трябва да владее волята си - като дойде да направи нещо, да не отлага. Силният човек никога не трябва да отлага.

Христос казва: "Аз дойдох в света да работя." Сега и на вас казвам: Ще работите в света, докато има виделина. Докато има виделина в този живот, работи. Но ако водиш една вътрешна борба на съмнение, дали има вътрешен живот или няма, това е един въпрос, труден за разрешение. Дали има задгробен живот, това е въпрос, труден за разрешение. Защо? Защото човек може да вярва само в това, което вижда. За да се отговори на този въпрос, нужна е вътрешна светлина. Ако си вътрешно сляп, ти не виждаш нещата. Тогава твоите заключения ще бъдат криви. Ако ти не вкусваш от благата на своите чувства, ти не можеш да ги разбираш. Ако не вкусиш от любовта, ти не можеш да я разбираш. Тя не е един умствен процес. За да разбереш любовта, ти трябва да я вкусиш. Ти трябва да вкусиш от плодовете на тази любов. Когато Христос е казвал, че "ако

не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми", Той е подразбирал, че "ако не ядете от плодовете на Моята любов, вие не можете да влезете в Царството Божие." Чувствата, мислите на Христа, това са плодовете, които дават живот. Ако разбирате плътта и кръвта Христова в буквален смисъл, вие разбирате криво. Този стих в еврейски език има двояко значение.

Често се говори за плътска любов. Плътска любов е онази, която започва добре, а свършва зле. Ангелска любов е тази, която започва зле, а свършва добре. Божествена любов е тази, която започва добре и свършва добре. Значи има три форми на любовта. Следователно, ако започваш добре с любовта, а свършваш зле, ти си в човешкия порядък на нещата; ако започваш зле, а свършваш добре, ти си в ангелския порядък на нещата; ако започваш добре и свършваш добре, ти си в Божествения порядък на нещата.

Някои от вас не разбират тия неща, но аз се радвам, че не разбират. По-добре, че не разбират, за да има какво да учат. Аз се радвам, че Бог е поставил много неща в света, които трябва да се учат. Значи, много неща има за учене в света. Който не разбира, нека каже в себе си: "Аз се радвам, че има хора, които разбират. Щом те разбират, и аз имам възможност един ден да разбирам." - "Ама не съм много учен." - Някога ти си бил умен, но сега всичко си забравил. Такива случаи има много в живота. Някои като ученици са били отлични. Решавали са всички задачи по алгебра и геометрия, но след като свършили гимназия, всичко забравили. По-рано сте решавали и най-трудните задачи, а сега не можете да ги решавате. Като бяхте млади, интересувахте се от всички момци. Като остаряхте, престанахте да се интересувате. Защо? Това показва вашето користолюбие. Според мене, като стари, вие трябва повече да се интересувате от момците, отколкото като млади. Вие трябва да наричате момците Божествените момци. Вие трябва да обичате тия Божествени момци. Аз съм виждал как някоя старуха се разговаря с някой момък. Като го види и хареса, тя намисли да го ожени. Срещне

някоя позната мома и казва: “Аз ти намерих един млад момък, препоръчвам ти го.” Аз наричам тези старухи вещици, не магьосници, но вещици. Тя сближава тия Божествени момци с Божествените моми и казва, че трябва да живеят красиво, по Божествен начин. После тя казва на младата мома: “Ще стоиш далеч от младите момци. Те горят сърцата.” Не е така, това не е право мислене.

Душите, които са излезли от Бога, представят Неговата любов. И вие трябва да ги различавате от останалите. Някой път чувствувате, че в тялото ви се проявява някоя човешка душа, а някога чувствувате нещо чуждо, непонятно за вас. Някой път чувствувате, че обичате някого, а някога чувствувате, че не обичате никого. Когато обичате някого, това е онази Божествена душа, която обича Бога. Когато не обичате някого, това е онзи, който не обича Бога. Той е чужд на вашата душа. Вие не сте в постоянна връзка с Бога. Защото Бог казва: “Ако Ме любите, вие ще обичате и враговете си.” Какво понятие имате за Бога? Вие казвате, че Бог е Любов, а при това не обичате враговете си.

Ние виждаме как се отнася Бог със сатаната даже. Когато сатаната дошъл на събора на боговете, Бог го приел много любезно и се разговарял с него. Бог запитал сатаната: “Ти обърнал ли си внимание на Моя раб Иова? Като него подобен няма праведен в света.” Тогава сатаната отговорил: “Ще ме извиниш, Господи, аз съм малко на по-особено мнение. По този въпрос аз съм на друго гледище. Ти си му дал големи материални богатства, жена, синове и дъщери, не си го лишил от нищо. И аз да съм на негово място, да имам всичко на разположение, ще бъда праведен като него. Но я се опитай да му вземеш всичкото богатство, синовете и дъщерите, тогава ще видиш каква е неговата любов.” Господ отговорил на сатаната: “Давам ти го в твои ръце, ти да го опиташ, но само живота му да не вземеш.” Като го поставили Иова на изпит, той проклел всичко - живота си, проклел и деня, в който се родил. Най-после се

обърнал към Господа да вика и Го питал: “Господи, коя е причината, дето ме наказваш?” Господ му показа, че дяволът го мъчи.

Не е ли същото и във вашия живот? Не сте ли виждали как любовник мъчи своята любовница? Някой път нарочно ще закъснее, да я мъчи. Друг път ще каже нещо, което ще я я огорчи. Момата проклина часа, дето се е запознала с него. След това тя ще го види под ръка с друга някоя сестра като нея. Като види това, сърцето ѝ изскача от мъка. Какво лошо има в това, че един брат има две сестри и се хванал един път под ръка с едната, а друг път с другата? Защо трябва да допущате изопачени мисли в ума си? И двете сестри го обичат. Какво лошо има в това, че едната и другата го хванали под ръка? Няма нищо лошо в това. Лошото седи в онова вътрешно криво разбиране на нещата.

И след всичко това ние искаме Господ да се занимава с нас, да бъде снизходителен към нас. Че, ако ние представяме едни червеи, които пъплят по земята, как смеем да изискваме Господ да се занимава с нас? Но ти, малкото червейче, ще се обърнеш към Бога и ще почнеш да се молиш. Той ще се спре, ще ти се усмихне и ще каже: “Няма нищо, не се безпокой.” Благ е, благоутробен*, но и много милостив. Така се казва за Бога.

Та, сега, и вие трябва да бъдете снизходителни към погрешките си. Някои хора не са снизходителни към погрешките си, а други ги заглаждат много. Погрешката си е погрешка, доброто си е добро. Важно е как трябва човек да постъпи с една погрешка. Погрешката не е нищо друго освен неоформено добро.

При един богат християнин идва един просяк, иска да му даде нещо, богатият го подлага на един психологически опит. Дава на бедния един лев, но последният остава недоволен. Дава му два, три, четири, пет лева, но просякът все е недоволен. Дава му двадесет лева, пак е недоволен. Той увеличава сумата, дава му сто, двеста, хиляда лева. После, когато му даде сто-двеста хиляди лева, просякът отваря

очите си и си отива. Значи, богатият го напълни, задоволи го донякъде.

Сега и вие сте при онова Божествено езеро на живота. Дошъл е при вас един беден човек с кацата си, да си налее вода. Не му давайте да си налее една-две чашки, но го оставете да напълни кацата си. Оставете го да си напълни цялата каца, защото ако му дадете само една-две чашки, той ще каже за вас: "Много скържав** човек е този." И след това му кажи: "Пак заповядай, утре пак ела." През цялата година,

колкото пъти дойде, всякога му пълнете кацата. Кажете му: "На Ваше разположение съм." Какво ще изгубите, ако му давате колкото вода иска? Нищо няма да изгубите.

Това е новият начин на отношение. Искам да разсъждавате

по нов начин, но не насилствено, а доброволно. Не мислете, че трябва насила да давате, от страх да не отидете в пъкъла. Че, вие сега сте в пъкъла. Че какъв по-голям пъкъл искате от този на бойното поле? Идете на бойното поле, да видите какво става там. Като падне някоя бомба или граната, че откъсне някой крак или ръка. Ще видите на бойното поле хиляди и милиони души, които си търсят частите, плачат, не могат без тях. Най-после ще се намери някой милостив, че събере частите им, ще ги зарови в земята. И тия души седят над заровените си съкровища, плачат и ги пазят. След това ще дойде един ангел от невидимия свят и ще каже: "Не плачи за старата къща. Тя се разруши вече. За тебе е съградена нова къща. Ела да я видиш." Той ще види, че новата му къща е много по-хубава от старата и ще се зарадва. Тогава ангелът ще му каже: "Иди сега в новата си къща и живей по-добре. Но втори път да не се биеш по стария начин."

Ще кажете, че е определено да воюват. Кога е определено? В един дом определено ли е да воюват? Кой ще ги примири после? Англичаните седят, не отстъпват, да не им падне достойнството. Германците не отстъпват, за да не им падне достойнството. Финландците, един малък народ, и те не отстъпват, да не им падне

достойнството. Това не трябва даже да го мислят. Ще им падне достойнството, на общо основание.

Сега, в сегашния век, Бог изисква от всички вярващи да мислят право. Той им е дал ум и те трябва да мислят с него. Ако имаме един народ от сто хиляди души, които мислят по този начин, те лесно могат да изпълнят волята Божия. Ако при тези хора дойде един беден, който има нужда от хиляда лева, те могат лесно да му помогнат. Ако хиляда души дадат по един лев, ето, станаха хиляда лева. Така могат да помогнат и на втори, и на трети беден. Така няма да има бедни хора на Земята. Представете си, че има сто души бедни. Ако всеки отдели по сто лева от себе си, ето, и стоте души ще бъдат задоволени. Така ще се оправят работите на всички хора. Какво струва на един човек да даде сто лева през годината?

Това е един социален въпрос, който лесно може да се разреши. Ако всички хора живеят с желанието да вършат волята Божия, никаква мъчнотия нямаше да съществува в света. Социалният въпрос за братство и равенство, икономическо равенство, ще уравновеси работите. Това не съставя никаква мъчнотия. Мъчнотията е, когато всички хора мислят по противоположен път. Казвате: "Ти сам си оправи пътя." Че, това е една колективна работа. Ако растенията не работеха за нас, ако въздухът и светлината не работеха за нас, ако водата не работеше за нас, какво бихме могли да направим ние сами? Значи, животът, който ние живеем, е колективен живот. Той представя задружния живот на хилядите и милиардите същества, които живеят на Земята. Щом се намериш в нужда, те веднага ти помагат. И ти живееш свободно и се радваш на благата на природата.

Та казвам: Всички ние трябва да се подчиним на този закон, да служим на Бога. В Бога има изобилно от това, от което ние се нуждаем. Всичко има в Бога, но проводници няма. Ето, в София направиха една канализация, прекараха водата от Рила. И по-рано имаше вода в Рила, но канализация нямаше. Сега, с прокараната канализация, Господ дойде и в София и се изкачва по всички етажи.

Та сега, и ние се нуждаем от такава канализация, чрез която да се предават всички блага, които идат от Бога. Тогава ще имаме всичко изобилно. Прокарването на тази канализация зависи от общия труд на всички. Всички трябва да принесат своята жертва. Силните и добрите хора трябва да принесат известна работа.

Като разглеждаме как е построено човешкото тяло, казвам, че е опасно човек да се смущава - по този начин той разрушава своята нервна система, своите мускули, своите кости. Опасно е човек да се смущава, защото космите на главата му окапват. Единственото нещо, което трябва да имаме предвид, е да поддържаме в себе си онази непреодолима вяра, че Бог е Любов. И при най-голямото изпитание, ние трябва да кажем: "Онзи, Който е създал света, Той е промислил всичко и за мене." Като се намериш в някакво изпитание или лишение, обърни се към Бога с думите: "Господи, Ти, Който имаш грижа и за най-малките мушици, Ти, Който показваш и към тях Своята благост, покажи и на мене, като малка мушица, Своята благост и ми помогни в този труден момент." Помолиш ли се така, ти ще видиш Божията милост и благост.

Защо някога молитвите ви остават напразно? Защото вие искате от Бога храна като за един слон, като за един мамонт, искате да се осигурите за сто години. Но вие знаете, че в Господнята молитва е казано: "Хляба наш насъщни, дай ни го нам днес." Само за един ден човек трябва да мисли. Бъди благодарен и за най-малкото. Онзи, Който е внесъл в тебе онази малка, светла мисъл, онова малко чувство и онази добра постъпка, за които ти благодариш, Той ще внесе в тебе и новия живот. Това значи да бъдем весели и дето вървиш, да мислиш, че имаш всичко на разположение. Въздухът е на твое разположение, светлината е на твое разположение, водата е на твое разположение. Но ако не вярваш в това, ти държиш тоягата в ръката си, ти си слуга и вървиш подир говедата. Като не вярваш в това, че добрите мисли и чувства са на твое разположение, ти си слуга, ходиш

с тоягата си и пипаш пътя. Ти се страхуваш да не хлътнеш в някоя дупка.

Казано е в Писанието: “Ние, силните, трябва да носим слабите.” Като слушат слабите това, харесва им, казват: “Трябва да ни се помага.” Силните пък казват: “И слабите трябва да работят, не само ние.” И силните не разбират въпроса, и слабите не го разбират. Тъй щото, когато се проповядва едно учение, ти никога не мисли, че си слаб; когато се проповядва едно учение, ти никога не мисли, че си силен. И бомбата е силна, но като се пукне, тя губи вече силата си. И радиото говори и пее, но можете ли да кажете, че е по-умно от човека? И грамофонната плоча, като се върти, изкарва нещо, пее и говори, но щом спре движението си, тя престава да говори. Като се върти, тя говори; спре ли да се върти и говорът престава. Това е еднообразно говорене, както българската песен “Цвете мило, цвете красно”. Докато я пееш, цветето е красно, но като дойде есента, листата изпадат и цветето изсъхва. Тогава няма цвете мило, цвете красно.

Та, животът без любов е животът на цвете мило, цвете красно. Щом дойде есента и го попари, свърши се вече цвете мило, цвете красно. И след това се питате: “Защо се родих, защо умирам?” Ти се роди, за да се научиш да любиш. И ти умираш, за да се отучиш да мразиш. Значи, хората умират, за да се отучат да мразят. Хората се раждат, за да се научат да любят. Това е моето разбиране. Следователно, ние се раждаме в света, за да се научим да любим, а умираме, за да се научим да не мразим, т.е. да се отучим да мразим. И ако в раждането се научим да любим, а ако в смъртта се отучим да мразим, ние сме научили Божия закон - повече не ни трябва.

Всяка усмивка, която се проявява на човешкото лице, е един лъч от Божественото слънце, което ни се изявява.

“Благословен Господ Бог наш”

“Добрата молитва”

10-а неделна беседа, държана от Учителя на 10.XII.1939 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ИДЕТЕ В ГАЛИЛЕЯ

“Отче наш”

“Събуди се, братко мили”

Ще прочета само няколко стиха от 28-а глава на Евангелието на Матея.

“Духът Божи”

Най-важното в живота е, че всеки иска да знае като се роди какво ще стане с него. Всеки иска да знае като умре какво ще стане с него. Като се роди, човек не помни раждането си. За умирането си предполага, че знае нещо, но пак не знае. Смъртта е по-неизвестна, а животът е по-известен, понеже живее вече. Казва се, че ще умрем, но за смъртта никой нищо не знае. Никой умрял не се е върнал. Аз не зная кой от вас, като е умрял, се е върнал. Че сте живели и живеете, това е факт, а че сте умирали, това трябва да се докаже. Разни са определенията за смъртта, разни са и определенията и за живота. Като не определяме живота, ний го разбираме по-добре, отколкото ако го определяме. Животът не може да се определи, понеже не се е проявил изцяло. Ний определяме живота на животните, на мушиците, на човека, но това не е целият живот, това е само проявление на живота. Всъщност философите разискват върху живота, но какво нещо е животът, не знаят. Ний можем да знаем само проявленията на живота. За да се определи проявлението на живота, и той има известни признаци.

Но човек, който мисли правилно, той никога не прави погрешка. Човек, който всякога чувствува и няма криви чувства, ний казваме, че живее правилно. Човек, който живее правилно, никога не постъпва криво. Щом постъпва криво, животът му не се проявява както трябва. Съвършеният живот изключва всички противоречия. Кажем ли, че

сме нещастни, това не е живот. Противоречието не е живот. Писанието казва: “Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил.” Хората мислят, че като вярват в Бога, знаят какво нещо е Бог. Съвременната наука е дала една ясна представа за туй Същество, Което наричаме Бог. Едно време понятията на хората бяха много ограничени и сам Господ се проявяваше във въздуха, в бурите, в дълбочините на моретата. Но сега, като говорим за Бога, ние разбираме цялата вселена, в която има не само сто милиона слънца, но милиарди слънца. В тази вселена има не само милиони слънца, но и милиарди вселени. Има вселени, които ний никога не можем да видим. Нашите телескопи не могат да ги хванат още. В бъдеще ще могат да ги виждат хората. При това, съвременната наука казва, че нашата Вселена се разширява. В продължение на сто милиона години тя ще бъде двойно по-голяма, отколкото е сега. Значи, животът ще расте. Това са философски разисквания за религиозните хора. Като се говори това, турците казват: “Акълъ зарар” - [“Акълът ти да се вземе.”] Когато мисли много, турчинът иска да разбере нещата, но ако са сложни, не може да ги разбере. Неразбирането не е лошо нещо. Щом не разбираш нещо, ти трябва да си почиваш. Щом го разбираш, ти вече си готов да работиш.

Когато Христос отхождаше, дойде до едно място и като срещна някои от учениците Си, каза: “Радвайте се, че срещнахте Този, Когото бяха разпнали.” Съвременните хора казват: “Това вярно ли е или така само се говори? Може да е някаква илюзия.” В света съществуват реални неща и отражение на реалността. Илюзията не може да съществува вън от реалността. Щом илюзията съществува, тя е признак на реалността. Илюзията сама по себе си не може да съществува. Илюзията е сянка, а сянката е признак, че има реалност. Следователно сянката извън реалността не може да съществува. Заблуждението е също сянка на знанието, на ума. Следователно заблуждението извън ума не съществува. Само при ума може да има

заблуждение. И лошите чувства съществуват, като проявление на сърцето. Та казвам: Даже когато имате лоши чувства, лоши настроения, радвайте се, че имате поне сърце. Значи, във ваша власт е да поправите вашето чувство.

Та казвам: Ние живеем в света и в нас има едно инертно същество, което ни прави постоянно недоволни. Обаче Бог не ни оставя спокойни. Защо? За да излезем от тази инертност. Често хората са мързеливи, не искат да мислят. За да ги застави да мислят, Бог им изпраща умствени комари, бълхи, дървеници, та като се почешеш малко, все ще поработиш. Той иска да ги застави, искат-не искат, да работят. И умрелия даже не го оставят на спокойствие. При него се прикомандироват от тези, малките червейчета и всеки започва да си взима по нещо, докато го разглобят. Погледнеш след десет години, нищо не останало от него. В края на краищата, от умрелите остават само мертеците*, нищо друго. Реалността на човека, която според някои е неговото тяло, е една опаковка. Същността на тялото е невидима още. Ако ти видиш истинския човек, той е красив. Човек не е така грозен, както привидно изглежда. Вий не сте виждали още истинския човек. Няма какво да ви обяснявам.

Аз мога само да ви кажа, че зная какво нещо е красотата, понеже съм я виждал, а вие не сте я виждали. Тези картини на Христа, които виждате рисувани, това не е Христос. По красота Той е сто пъти по-красив от това, което виждате. Как може да се предаде тази красота? Как може да се предаде красотата на праведния човек? Когато праведният човек вижда един грешен, у него не се явява желание да съди, но веднага вижда къде му е погрешката и му помага. Той може да му се оплаква, че жена му била лоша или че мъжът ѝ бил лош, или че децата били лоши, или че управлението, законите са лоши, но праведният казва: “Няма нищо, това са малки неудобства, един ден всичко това ще се уреди.” Понеже вий сте пътници на Вселената, та сте попаднали при лоши условия, гдето светът не е организиран още, но ще се примирите и при това положение, понеже сте пътници. Едно

време, онези пътници, които отиваха за Северния полюс, всичко ли им беше приятно? А ония, които се бият във Финландия при двадесет и пет-тридесет градуса студ, приятно ли им е? Какво ще правят? За своето отечество се бият.

Ще кажете, че войната е лошо нещо. Не, войната е благословение. За кого? За света. Войната е едно училище, което учи хората как да се самопожертвуват. Иска-не иска, насила ще се жертвува. Та, когато ние проповядваме на хората жертва, те казват: "Ние не искаме да се жертвуваме, ние трябва да си поживеем." Като дойде войната, ти, щеш-не щеш, ще се пожертвуваш за отечеството си. На кого главата пострадва, на кого кракът, ръката, окото, ухото, и след това ще им турят един кръст, че са се били храбро. Това е жертва само за страхливите. Но тук има една опасност. Съвременните хора искат да се бият, но не от убеждения, но от страх. Жертва, направена насилствено, не [по] убеждение. Ще кажете, че много струвала войната. И това нищо не значи. Колкото и да струва една война, това нищо не значи. Нали е да научи нещо човек?

Сега, не схващайте войната само в отрицателен смисъл. Има два вида войни. Има война да воюваш за любовта, има война и за безлюбие. Ти можеш да воюваш за мъдростта, но можеш да воюваш и за глупостта. Ти можеш да воюваш за истината, но можеш да воюваш и за робството. Това са противоречиви неща, които се различават. Щом воюваш за любовта, ти си неуязвим. Щом воюваш за безлюбието, всякога могат да ти откъснат крака, ръката. Щом воюваш за мъдростта и за истината, всякога си неуязвим. Щом воюваш за глупостта и за робството, всякога ще пострадваш. Дойде някой и казва, че са го ранили на бойното поле. Аз зная вече, че той не е воювал за любовта. Любовта е най-голямата война, на която всички снаряди отскачат и никого не раняват.

Ще кажете сега: "Та война ли е това, щом снарядите отскачат?" Ако преди две хиляди години биха се явили хора да ви говорят, че ще има аероплани, като сегашните, които ще могат да хвърлят бомби от

високо на пет-шест хиляди километра, вие щяхте да кажете, че това е невъзможно. Ако би ви казал някой, че с аероплани ще се разхождате из въздуха, щяхте да кажете, че е невъзможно. Значи, тогава възможността беше за птичките и за мушиците, а сега това е възможност и за хората. Значи туй, което днес е невъзможно, един ден ще стане възможно. Няма да мине много време и ние ще правим наблюдения в онзи свят. Не само това, но ще има наблюдения от Слънцето, от Юпитер, от Венера, от Сириус и от най-отдалечените планети. От всички планети ще се изпращат новини до Земята, ще се съобщават кой от кого е доволен и недоволен. Днес това са разкази от "Хиляда и една нощ". Защо? Защото тия неща днес са невъзможни.

Аз се радвам, че не вярвате, защото ако вярвате, ще ви мръдне дъската. Тогава ще разправяте кой къде бил, какво видял, но като не можете да му обясните, ще бъде опасно. Всяко нещо, което човек не може да си обясни, става опасно. Тогава ще мязате на онзи философ, който пъхнал показалеца на дясната си ръка в дупката, която се образувала от палеца и показалеца на лявата ръка, и искал да го хване с дясната си ръка. Той се чудел къде отива този пръст, че не можел да го хване. Той отивал ту при един, ту при друг лекар, но всички му казвали, че не може да го хване. Но той си казвал: "Аз искам да го хвана този пръст." Най-после той отива при един американски психиатър - това било в Америка някъде - и казва: "Господин докторе, покажи ми един начин как мога да хвана пръста на ръката си." Докторът погледнал и му казал: "Лесна работа." Докторът съобразил тази работа и в момента, когато болният искал да хване пръста си, лекарят бързо пъхнал своя. Болният, зарадван, хванал пръста и казва: "Хванах го!" И така човекът оздравял. Щом хване пръста си, веднага манията изчезва, нищо не остава в човека и той оздравява.

Често и ние, като хванем чуждия пръст, казваме: "Въпросът се разреши." Ако и в умствено отношение човек може да хване пръста си, това има смисъл. Човек иска да хване пръста си, но понякога не успява. Какво значи човек да хване пръста си и как може да го хване?

Да хванеш пръста си, това значи да го владееш. Да го владееш, ти трябва да разбираш какви енергии изтичат от този пръст, от този Юпитер. Юпитер показва благородното, възвишеното, онова, което мисли. Човек се крие именно в този пръст. Ако отрежеш показалеца на човека, всичкото му благородство изчезва. Ако отрежеш палеца му, ти ще парализираш волята му. Волята на човека зависи именно от палеца. Ако го лишите от него, той ще остане без воля. Когато изучавате болестите, ще забележите, че хора, които заболяват психически, палецът им се изправя, не могат да го подгъват. Те не могат да чувствуват. Това е едно болезнено състояние. Значи дотогава, докато се движиш, докато чувствуваш, местиш пръстите наляво, надясно, нагоре, надолу, умът ти е на място. Щом не можеш да хващаш с него, щом не можеш да го движиш на всички страни, умът ти не може да функционира правилно.

Сега, да не се плашат някои от вас, да не знаят какво да правят. Тези психически състояния са резултат. Те са предметно учение, създадено за онези възвишени същества, които са устройвали света. Те са създали света за нас, да има какво да учим. Вземете, например, човешката ръка. Какво ли не е написано в нея. Цялата ви съдба е написана в нея. Всичките ви желания, мисли, копнежи, са написани на ръката. Всичко е написано на дланта. Съдбата на жената е написана на дланта, а на мъжа - отгоре. Жената е вътре, а мъжът е отгоре, гдето са космите. Космите са антени, с които се домогва до причините, които създават явленията на външния свят. Значи, мъжът черпи знанията отвън, а жената - отвътре. Затова ръката отвътре е гладка, на дланта. Жената си служи и без антени, а мъжът без антени не може. Мъжът има доста антени. Някой път жената си служи с ноктите, с които дава съвети. Тя учи мъжа как да използува антените на ръцете си.

Сега, аз не искам да ме разбирате криво. Аз говоря за жената в красив смисъл. Жената е най-красивото дете, което човек някога е родил. Жената е най-красивото дете на Адама. А пък Адам е най-

красивото дете, което Бог е направил. Сега, по какво се различават? Адам е най-красивото мъжко дете, което Бог е създал, а жената е най-красивото женско дете, което Адам е родил. Не мислете, че сегашните жени са все от Адама родени. Вие от реброто ли сте родени? От дървото на познаване доброто и злото яли ли сте? Предполагате, че сте яли. Сега вие имате съвсем друго понятие по тия въпроси. Знаете ли какво значи Ева? Тя е дъщеря на Иехова.

Аз не искам много да говоря по този въпрос, той е свещен въпрос. Когато човек рече да говори за свещените работи, той се опорочава. Мнозина, като говоря за тия работи, те ги турят в смешна форма, като подигравка. Това не е хубаво. Има неща, за които човек не трябва да се смее. Не е позволено да се подигравате с Любовта. За глупости можете да говорите колкото искате, но дойдете ли до любовта, това е свещено място. Ще събуете обущата си, защото мястото, на което стоите, е свещено. И съвременните хора, когато отиват при любовта, трябва да събуят обущата си. Те ще бъдат боси, гологлави, без ръкавици. Те трябва да бъдат само в една хубава дреха, в която да се явиш пред Господа. Казва се на Моисея: “Изуй обущата си, защото мястото, на което стоиш, е свято.” Къпината, която гореше, е любовта, която се проявяваше. Трябва да внесем в себе си онова свещено чувство на любовта. Съвременните хора нямат онова свещено чувство, с което да уважават и обичат душата си. Всеки човек има нещо свято в себе си. Като дойдем дотам, трябва да събуем обущата си. Време е да престане всеки спор, всяко недоволство в човека. Отвън можеш да бъдеш недоволен колкото искаш, но като дойдеш до душата си, ще чуеш този Божествен глас: “Събуй обущата си.” Когато Христос срещна тези, обезсърчените, каза им: “Радвайте се!” Какво заключение можем да извадим за Христа, докато беше още на Земята? Той се движеше между всички хора, и грешни и праведни, и правоверни, всички еднакво Го виждаха. И до днес всички еврейски свещеници, равини, спорят за Христа, какво ли не говорят за Него, но след възкресението положението се измени.

Съвременните християни казват: “Никой досега не е видял Христос.” Който не Го обича, не може да Го види. За да Го видиш, трябва да Го обикнеш с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, и с всичката си сила. Само тогава ще Го срещнеш и ще Го видиш. Казвате: “Къде е Христос в света?” Христос не иска да се показва пред хората. Той казва: “Аз бях между хората, но Ме разпънаха на кръст, втори път не идвам вече на такова угощение. На такива угощения Ме няма вече.” Мнозина искат Христос да се въплоти и втори път на Земята. Не, нещата не се повтарят. Според индуската философия, вярва се, че на всички триста и шестдесет милиона години Бог слиза на Земята, за да изкупи света. Това са твърдения, които са известни само на адептите. Когато Бог слиза на Земята, за да изкупи греховете на света, това е едно от великите дела в битието. Само тогава Бог става известен на хората. Когато Христос слезе на Земята, Той беше проявление на Бога. Когато се намери пред голямо страдание, Христос каза: “Ако е възможно, да Ме отмине тази чаша.” Но понеже знаеше, че не можеше чашата да Го отмине, Той каза: “Господи, нека бъде Твоята воля.”

Казвам: Ние, които сме се явили в света, какво е нашето предназначение? Предназначението на сегашните хора е като това на Моисея, да видите горящата къпина. Предназначението на сегашните хора е да видят не този Христос, Който беше на кръста, но този Христос, Който е победил смъртта, Който възкръсна и живее, Който е изявление на Бога. Апостол Павел казваше, че Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе си. Любовта примирява хората. По отношение на любовта има много противоречиви разбирания. Според някои любовта е едно глупаво чувство. Това не е вярно. Няма посвещено нещо от любовта. Когато любовта се прояви в душата на човека, животът се осмисля. Само при любовта всички неща са възможни. Всичко, каквото желаеш, можеш да постигнеш при любовта. При любовта не можеш да желаеш неестествени неща. Всичко онова, което желаеш, при любовта е свещено, чисто, свято,

възвишено. Извън любовта обаче, законът е друг. Извън любовта човек не може да бъде силен, не може да бъде щастлив. Без любов няма щастие. В любовта всичко е постижимо. Сега аз не говоря за онова, което вие сте постигнали. Аз не говоря за онова, което не е продиктувано от дълбок вътрешен стремеж. Вие искате да отидете в другия свят да видите Бога. Без любов това не може да стане. Ако любовта не подпише вашия паспорт, вие не можете да отидете в другия свят.

Сега аз не искам да ви убеждавам да вярвате в думите ми. Вие можете да имате обикновени вярвания, но не мислете, че вашите вярвания са много високи. Аз не бих желал да имате убежденията и вярванията, които хората имаха преди четири хиляди години. Не бих желал да имате постиженията на тия, които се покланяха на своите истукани, на своите идоли. Но ние благодарим на тия хора, които са минали през големи страдания и са се освободили от много заблуждения.

Сега убежденията и възгледите за Бога са изменени, но ние нямаме още онова истинското понятие за Бога. Ние още не сме готови да жертвуваме всичко за Бога. Не е въпросът да правиш за Бога нещо от страх, но да знаеш какво нещо представя жертвата. И като правиш жертва, да я правиш от любов. Няма по-велико нещо в света от това да се жертвуваш за Бога от любов. Че, ако за нас не биха се жертвували плодовете, какво щеше да бъде с нашия живот? Че, единственото хубаво нещо, което имаме, това е постоянната жертва, която се дава за нас.

Кои се жертвуват за нас? Всички животни, всички растения, всички плодни дървета се жертвуват за нас, но от любов към Бога. Той ги изпраща на Земята да се жертвуват заради нас. Мислите ли, че растението, което се жертвува, е глупаво? Не, всички растения са деца на ангелите. Животните пък са деца на архангелите. Следователно вие ядете децата на ангелите и архангелите, които се грижили за тях. Вие живеете благодарение на тях. И тогава, като дойдете до жертвата,

казвате: “Как можем да се жертвуваме?” Значи, всички могат да се жертвуват за нас, а ние да не се жертвуваме за никого. Това е несъвместимо.

Не само външна жертва, но и вътрешна жертва е необходима. Ето, милиони клетки в даден случай се жертвуват, за да можем да живеем ний. По този начин става правилна вътрешна смяна в организма. Благодарение на тази вътрешна смяна ние можем да прогресираме. Ако тази смяна не ставаше, не зная как бихме живели на Земята.

Та казвам: Трябва да имаме хубави чувства към Бога, Който е приготвил всичко така разумно, Който е промислил за нас и Който ни е дал всички възможности да постигнем своите желания. В това се заключава проявлението на човека. Като знаете това, стремете се да не се поддавате на чуждо влияние, да не ви спъват хората. Нека всичко у вас да произтича от любов. Каквото желание ви дойде у вас от любов, изпълнете го. В каквато област и да е то, дали е земно желание, дали за духовния или за Божествения свят, ще знаете, че всички желания на любовта са свещени. Всичко онова, което не е свещено, то е извън рамките на любовта. Аз го наричам това нереален свят, нереална любов. Нереалната любов е в сенките. Значи и любовта си има свои сенки. Любовта на сенките е преходна любов. Тя трае месец, два, три, година, две. Колко време трае една сянка? Ако сте на екватора, ще трае двадесет и четири часа, от сутрин до вечер. Ако сте в умерения пояс, сянката ще намалява, най-много десет часа трае. В сенките има различие, една от друга те се различават.

Та, когато изпаднете в едно неразположение, ще знаете, че това са сенките на любовта. Ти мислиш, че никой не те обича. Това е едно заблуждение. Вие сте дотолкова прави, че никой не ви обича, доколкото и вие не обичате никого. Невъзможно е да обичаш някого и той да не те обича. Казваш: “Ама аз го обичам.” Щом го обичаш, и той те обича. Невъзможно е да обичаш някого и той да не те обича. Любовта винаги има два полюса. За да се прояви любовта в тебе, ти

ще оценяваш онова, което ти се дава. Същевременно пък той ще оценява това, което ти му даваш. Ценете доброто, което любовта произвежда. Любовта се оценява с онова, което произвежда. Даже и най-грубият човек, като възприеме любовта, и той става благороден. Като влезе любовта в човешкото сърце, той става щедър, той е готов да се примири с целия свят. Това произвежда любовта в човека. Това е едно състояние, което човек трябва да опита.

Един американец слушал Камила Русо, ученичка на Паганини. Тя свирила на цигулка едно парче: "Сънят на живота", но толкова хубаво свирила, че този американец бил готов да се примири с целия свят. Той казва, че като я слушал, бил готов да пожертвува всичко, но като излязъл вън, пак го нападнал старият му американски ум. В същото положение се намирате и вие. Когато сте на някой концерт, на който се свири или пее нещо за любовта, вие сте готови да пожертвувате всичко. Щом излезете вън, дойде ви пак старият ум и казвате: "Не е така, както си мислехме." И това не е реално в живота.

Но казвам: Силата на човека седи в това сам да си въздействува. Това, което човек мисли, чувствува и го прави, в това седи неговата сила. Вие ще кажете, че може да мислите и чувствувате нещо глупаво. В любовта няма глупави неща. Любовта е Божествено състояние. Всичко, което човек мисли, чувствува и прави в името на любовта, е добро, както за него, така и за онези, които обича, така и за цялото човечество. Следователно всеки, който люби, той е служител на Бога и той донася благото на цялото човечество. Дали хората съзнават това или не, то е друг въпрос, но важно е, че този човек е свършил една добра работа. Любете и не се смущавайте. Казвате: "Едно време върших глупави работи. Глупав бях едно време." Защо бил глупав? Че не могъл да уреди материалните си работи. Вярно е, че е бил глупав, но защо? Защото не е любил както трябва. Ако беше любил както трябва, той щеше да уреди работите си. Мислите ли, че ако обичате Бога, Той ще ви остави да живеете в сиромашия, да бъдете слепи,

куци, хроми? Ако обичате Бога, Той може да ви постави на изпитания, но в края на краищата ще възтържествувате.

Христос беше поставен на големи изпитания. Римските войници се гавреха с Него, разпнаха Го, но има ли по-почетен човек от Христа днес? Днес петстотин милиона хора вървят в Неговите стъпки. Всичката сила в света се дължи на Него. Цялата съвременна духовна култура се дължи пак на този човек, с Когото се гавреха, но Христос се възвиси, защото имаше любов. Той каза: "Господи, да бъде Твоята воля. Аз съм готов да направя всичко заради Тебе."

Някои мислят, че Христос нямал никакво понятие за света. Христос имаше много повече знания, отколкото всички съвременни учени днес. Христос се повдигна горе в пространството без никаква помощ отвън. Кой от днешните капацитети и учени може да се качи на такава височина? Христос се въздигна на една височина, по-голяма от двадесет и пет километра, на каквато височина днес никой не може да стигне. Тъй щото, Христос се качи на такава височина, каквато днешните учени не могат да си представят. Това показва, че Той имаше ясна представа за света, за вселената и за законите, които я управляват. Христос знаеше дали има живот на Слънцето, на Юпитер, на Марс, на Венера, на Сатурн, на Сириус и т.н. Много работи знаеше Той. Той знаеше химия, физика, геология, математика, астрономия - всички науки познаваше. Въпреки това Христос признаваше един капацитет над Себе си, Когото наричаше Своя Отец.

Христос казва: "Аз дойдох на Земята да науча нещо ново." Единственото нещо, което Христос не знаеше, това беше грехът. Той дойде да научи какво нещо е грехът. Той не знаеше какво значи да бият човека. И това научи. Той не знаеше какво значи да те прободат в сърцето. И това научи. Той не знаеше какво нещо е да те заковат на кръста. И това научи. Като дойде на Земята, Той научи всичко това и днес го знае по-добре от всички хора. Съвременните хора не знаят много неща още, но с време ще ги научат. Много неща е опитал човек, но много има още да опитва. Например, ако не опитате

любовта в нейната пълнота, вие не можете да я разберете. Каквато и да е любовта, която проявявате, вие трябва да бъдете доволни от нея, да не се разкайвате. В любовта няма разкаяние. Който обича, той обича безкористно. Да обичаш, това значи да имаш всичко на разположение. Щом е така, за какво можеш да съжаляваш и да страдаш? Ако има за нещо да страда, то е че не оценяват любовта му. В края на краищата любовта ще се прояви в своята пълнота. И един ден всички хора на Земята и горе, на небето, ще се примирят.

Сега ние говорим за любовта, която може да се прояви и на Земята. Не поставяйте препятствия на любовта. Не поставяйте криви мисли в ума си за любовта, защото така се поврежда мозъкът. Не поставяйте криви чувства в сърцето си за любовта, защото така се поврежда сърцето. Не поставяйте криви постъпки във волята си за любовта, защото така ще се осакатите. За всяко нещо, което правите, ще чуете един глас вътрешен, който ще ви коригира, ще ви каже доколко сте постъпили право. Има неща в любовта, които са верни, но има неща, които не са верни, които не представят тази пълнота, която очаквате. Едно нещо, което трябва да помните, е следното: човек никога не може да придобие една дарба, ако не дойде в съобщение със същества, по-напреднали от него. Много неща има вложени в човека, но те изискват условия за проявяване.

Ако Христос не беше дошъл на Земята и не беше влязъл в съобщение с хората, те нямаше да придобият нищо от Него. Той дойде на Земята, между хората, които Го прободоха. От Него протече кръв, която отиде в Земята. Но от тази кръв Земята измени естеството си. В тази кръв се крие тайната на злото, което съществува на Земята. Но сега, като се хранят, хората разкриват смисъла на злото. По този начин хората започват да избягват злото. Инстинктивно хората започват да изпитват отвращение към злото. Това се дължи на онази кръв, която се разля на Земята.

Та, когато се казва, че кръвта изкупва греха, имаме пред вид кръвта като проява на Божествения живот. Щом дойде на Земята, този

живот изменя цялото естество на Земята. Днес нашата Земя не е такава, каквато е била във времето на Христа. И всички онези, които умират в името на Христа, изменят естеството си. Те усилват любовта. Праведните, това са семето на живота. Като умират, те падат на земята като семена и с това подкрепват Божията любов. Като знаете това, не се плашете от смъртта. Смъртта се омаломощава от любовта.

Та казвам: Трябва да бъдете смели. Ще се стремите да си създадете приятели, които да ви подкрепват. Тези приятели са на Земята и над Земята. Ако спазвате това, което четете, и ако вярвате в любовта, вие ще имате връзка със съществата, които са на Земята и целокупно с тези, които са над Земята. Четете Посланията към Евреите, да видите как са постигнали някои своето съвършенство. Вие трябва да имате връзка със съвършените същества. Вие имате братя и сестри, които никога не сте виждали. Един ден ще ги видите. Това ще бъде вашата радост. Като отидете в другия свят, те ще ви посрещнат. Тогава ще разберете какво нещо е любовта. Те обичат хората. Когато вие се намирате пред някакво изкушение, те веднага изпращат до вас някаква мисъл насърчителна. Ако те не бяха, животът на Земята щеше да бъде цял ад. Благодарете, че в този затвор, в който се намирате, те ви пращат по нещо за ядене, или някаква хубава мисъл, някакво хубаво чувство или някаква добра постъпка. Все ще дойде някой в този затвор да ви каже нещо насърчително.

Питам ви: Имате ли ясна представа какво нещо е истинският баща на Земята? Да познаете истинския си баща, това е смисълът на живота. И ако го разбирате, това е силата в света. Ние трябва да запалим света с любов и да гори. Огън иде сега в света, който ще разтопи всичко. Не Земята, но хората ще бъдат разтопени. Няма да остане нещо в света, което да не се разтопи. Ако не станете проводници на Божията любов, вие ще изгорите и ще изчезнете. Мнозина се страхуват от любовта и казват, че смисълът на живота седи в уреждане на работите, в ядене и в пиене. С ядене и с пиене нищо не се постига. Аз бих желал за десет деня да ядете с любов.

Вземете чисто жито, направете си хляб и яжте с любов. Така ще извлечете всичко, каквото се съдържа в житото, което в други случаи, когато ядете без любов, не се извлича. Така ще концентрирате ума си. Всички болести, които имате, можете да лекувате с жито. Ако ядете житото без любов, не можете да извлечете това, което е скрито в него.

Всички хора търсят лесния път в живота и казват, че още са деца. Според мене вие даже сте закъснели. Вие сте от закъснелите ученици в света. Казвате: "Няма да живеем калугерски живот." И калугерите са закъснели. "Да се оженим поне." И женените са закъснели. И тези, които се раждат, също са закъснели. И тези, които умират, пак са закъснели.

Човек трябва да се роди съзнателно. Казано е: Ако не се родите изново, от вода и от Дух, няма да влезете в царството Божие. Значи, човек трябва да се роди съзнателно. Докато майка ти те ражда, а ти нищо не помниш, ти не си роден. Казано е: Роденият от плътта плът е; и роденият от Духа дух е." "Роденият от Духа" подразбира онова състояние, в което човек чувствува Божията любов в себе си, повдига се над всички хора и разбира връзката, която съществува между всички души, които Бог е създал. Само така животът може да се осмисли и ти ще бъдеш смел.

Ако искате да бъдете добри хора, дружете с добри хора; ако искате да бъдете учени, дружете с учени; ако искате да бъдете силни, дружете със силни и т.н. Какъвто искаш да бъдеш, с такива трябва да дружиш. Ако искаш да станеш музикант, дружи с музиканти, все ще придобиеш нещо. Има една музикална сила. Ако тя не влезе в човека, той не може да стане музикант. Ако искаш да станеш певец, трябва да се свържеш с певци. Те имат в себе си известна сила, която може да се предава и на другите хора. Без тази сила никой не може да пее. Благодарете на Бога, Който е внесъл във вас сила, та имате възможност поне донякъде да станете добри певци.

Разправят за една знаменита певица, в Англия някъде. Като започвала да пее, хората се захласвали в нея, всичко забравяли. Един

апаш си казал: “Това място е за мене. Ще отида, когато тази певица пее и, както са захласнати хората в пеенето ѝ, от този ще взема нещо, от онзи и така ще се върна обогатен.” Като отишъл на концерта, и той се захласнал, не могъл в никой джоб да бръкне. Той си казал: “Ще отида още един път, но няма вече да се захласвам.” Отишъл втори и трети път, но пак се захласвал и нищо не могъл да вземе от джобовете на хората. Недоволен от себе си, най-после той си казал: “Повече няма да ходя, рискувам да си изгубя занаята.”

Казвам: Когато човек дойде при любовта, или ще забрави това, в което вярва, или ще си изгуби занаята и ще си замине. Не е лошо човек да се захласва, но не по улиците, където може да го прегази автомобил, трамвай или друго нещо.

Та казвам: Има неща, за които нашият век е много напреднал. Ние трябва да изучаваме тия неща. Трябва да държим ума си свързан с възвишения свят, за да се избавим от изпитанията, които сега идат в света. Съвременните хора, религиозни и светски, са изложени на големи изпитания. Повечето хора живеят в съмнения. Например, дойде някой при мене и ме пита: “Ти вярваш ли в Христа?” Аз го питам: “Ти виждал ли си Христа?” - “Не съм Го виждал, но съм чел за Него.” После той ме пита: “Ти вярваш ли в онзи свят?” - “Ами ти ходил ли си на онзи свят?” - “Ама какво мислиш да правиш?” - То е моя работа.

На вас казвам: Ако служите на любовта, правете каквото тя ви казва. Бог е дал свобода на всички. Като дишаме, ние сме свободни. Като приемаме светлината, ние сме свободни. Като приемаме храната, пак сме свободни. Като мислим, като чувствуваме, като постъпваме, ние сме пак свободни. Ако не се чувствувате свободни, причината се дължи на това, че още не сте дошли до положение да служите на любовта. Питам една госпожа: “Ти защо се ожени?” - “Да си имам сянка.” Значи, лятно време, като я напече силно слънцето, да има сянка, да се скрие под дървото. Това значи да има кой да я гледа. Ами като замине мъжът ти на онзи свят, кой ще те гледа? Тогава ще ви

дам един съвет: не се женете за мъж, който умира; не се женете и за жена, която умира; не обичайте човек, който ви лъже - нищо повече. Какво представя женитбата? - Съчетание на души, които се обичат. Това съчетание аз наричам женитба. Двама души, които се обичат, могат да си помагат. Любовта е качество, което е достояние на цялото човечество. Когато двама души се обичат, цялото човечество участвува в тази любов. Не само това, но когато двама души се обичат, на небето настава голяма радост - цялото небе се радва, взима участие в тяхната любов.

Помнете: Единственото нещо, с което човек може да обърне внимание на невидимия свят, това е любовта. Като любите, ще видите, че животът ви ще се измени по органически начин. Не мислете, че можете да станете светии изведнъж. Светийството се дължи на ума. За да бъде светия, човек трябва да има отличен ум, който да произвежда светлина. За да бъде светия, човек трябва да има отлично сърце. Сърцето му трябва да има такава топлина, с която да разтопява всички мъчнотии. Светийството се дължи и на човешката воля. Сила трябва да има човек. Да има човек силна воля, това значи всичко, каквото пожелае, да може да го постигне. Да няма нещо в света, което може да го спъне.

Мнозина се плашат от дявола, но Писанието казва: "Съпротивлявайте се на дявола!" Дяволът има отличен ум. Той се опита да изкушава Христа. Той Му каза: "Нали си Син Божи, заповядай на тези камъни да станат на хляб." Христос му отговори: "Този хляб, който хората ядат, е само едно условие. Който яде този хляб, той умира. Но който яде от Словото, което излиза от устата на Бога, никога не умира." После дойде второто изкушение. Той каза на Христа: "Слез сега от този храм. Нали е казано, че няма да удариш ногата си в камък. Ангели ще дойдат да те дигнат, да не удариш крака си в камък. Хвърли се от този храм на земята, ангелите ще те носят." Христос му каза: "Махни се оттук, няма защо да изкушаваш Господа Бога Моего. Не е нужно отвън да се хвърлям, да опитвам силата и

любовта на Бога.” Най-после сатаната опита Христа доколко е тщеславен. Той му каза: “Виждам, че си умен човек, имаш големи знания, но ако ми се поклониш, ще ти дам всички царства и всичката слава на света.” Христос издържа и пред това изкушение.

Днес всички хора се намират пред тези три изкушения: да превърнат камъните в хляб - с това се изпитва вярата им в Бога; да се хвърлят от храма, на който се качили - това значи да заемат високо обществено положение; и да се поклонят на света, за да спечелят всичкото богатство и сила. Не, човек не се нуждае нито от пари, нито от високо обществено положение, нито от власт и от сила, дадени от света. Вие имате в себе си повече, отколкото ви трябва и отколкото предполагате. Защо ви е излишък? Знаете ли какво значи да изгуби човек своята чистота и сила, която му е дадена от Бога?

Ангелите, като слязоха на Земята, проявиха непослушание и изгубиха своята сила и чистота. Сега в тях има крайно озлобление. Те са озлобени против хората. Те гледат по някакъв начин да си отмъстят на хората. Те казват: “Хората станаха причина ние да изгубим силата и чистотата си и днес да страдаме.” Дяволът все ще намери нещо, с което да ви изкушава. С какво ще ви изкушава? Гладния го изкушават с хляб, жадния - с вода, бедния - с пари, болния - с условия да придобие здраве. На болния казва: “Ако направиш това и това, ще оздравееш.” Това са все изкушения. Няма какво да вярваме на него. Щом обичате Бога, и здрави ще бъдете, и гладни няма да бъдете, и жадни няма да бъдете. Каквото и да е положението ви, вярвайте в Бога.

В какво вярвате, не говорете на хората. За всичко друго можете да говорите, но като дойдете до вярата си в Бога, мълчете. По този въпрос минавайте за прости хора. Мнозина са идвали при мене и са ми разправяли какво е тяхното верую. Те са ми казвали, че са имали видения, видели са Христа, видели са и Бога. Има нещо вярно в това, което ми разправят, но според мене вярното седи в това, че са видели Христа, Който им казал, че ще влязат в гроба, и като излязат оттам,

Христос ще ги приеме. Някой ми разправя, че видял Христос цял в светлина. Друг казва, че Го видял облечен в бяла аба, като българин, с кръст на гърдите. Това са земни работи.

Христос е образ на бъдещото човечество. Христос е онзи велик образ и подобие, по който всички хора трябва да вървят. Като вървим по пътя на Христа, така ще създадем нашия бъдещ характер. Казано е в Писанието: "Които имат ума и Духа Христов, ще бъдат Мои ученици." Христос каза: "Ако Ме любите, ще опазите Моя закон."

Казвам: Ако съвременното човечество разбира Христа по този начин, всички въпроси лесно ще се разрешат. В любовта към Бога и Христа седи разрешението на всички въпроси и за вас, и за европейските народи, и за цялото човечество. Каквото и да прави, човечеството не може да се противи на този закон. Иде време, когато грехът на Земята ще бъде невъзможен. Питам: Ако сте на сто и двадесет години, какво може да ви изкуси? Или ако имате два милиарда злато в банката, какво може да ви изкуси? При това богатство, може ли да имате желание да крадете? Не можете. Хората се изкушават, защото търсят слава от човеците. Не, търсете слава от Бога. Трябва ли хората да се занимават с любовта на един човек? Преди всичко Бог се проявява в любовта. Ние сме доволни от любовта на Бога, понеже тя носи всичко в себе си. Тя е изпълнение на закона.

Сегашните хора не успяват в работите си, защото за всичко иждивяват* повече енергия отколкото трябва. Например, религиозните се молят повече отколкото трябва. Те са повече набожни отколкото трябва. Те проявяват излишна ревност, излишно съревнование. Някои от християните се наричат Павлови, други - на Кифа, трети - на Христа и т.н. Това е неразбиране на въпроса. Христос казва: "Кой се разпна за вас? Павел, Петър или Кифа?"

Някой иска да вземе мястото на Христа, да се прослави като Него. Не се опитвайте. Всеки, който иска да вземе мястото на Христа, трябва да влезе в света, да работи за него и да се остави после да го разпнат, както разпнаха Христа. Ако може да мине през пътя на

Христа, ние сме готови да го прославим. Не е достатъчно само да бъдеш подобен на Христа, но трябва да минеш през Неговите страдания. Ако човек може със спокойствие да издържи на страданията, които Бог му налага, той може да бъде подобен на Христа, но ако при най-малкото страдание протестира и роптае, никакво подобие не може да се очаква.

Сега не вадете криви заключения, да мислите, че нищо не сте постигнали, но казвам какво трябва да бъде вашето отношение към Бога. Малкото, току-що родено дете не може да бъде като десетгодишното; нито десетгодишното може да бъде като момъка на двадесет и една година; нито този момък може да бъде като тридесетгодишния мъж и т.н. Понеже човек расте, неговите бъдещи възгледи не могат да бъдат като вчерашните. Днес той не може да живее както е живял някога в миналото си. Първите християни се опитаха да живеят в любов. Каквото имаха, всичко продаваха и раздаваха, но след това се обезсърчиха. Те казаха: "Царството Божие не е дошло още." И след това трябваше да се учат дълго време. От две хиляди години насам хората се учат да бъдат щедри, но още не са се научили.

Те не са се научили, понеже нямат любов.

Любовта ще научи хората на щедрост. Който дава от любов, той може да изпълни Божия закон. Ако не дава от любов, не може да изпълни Божия закон. Щедрост, която произтича от любов, не е егоистична. Ако дойде някой при вас да иска нещо, как ще му дадете? Ще цитирате стиха от Евангелието: "Хлопайте, ще ви се отвори; търсете, ще намерите; искайте, ще ви се даде." Човек трябва да знае как да иска, как да хлопа и как да търси. Ако отиваш при Бога да искаш нещо и си мислиш защо Господ те е забравил, молбата ти не е права. Мисълта ти не е права. Когато отивате при някой богат човек да искате нещо, не си мислете защо е богат, колко има, но радвайте се на неговото положение. Че е богат, това е външната страна на този човек. Когато отивате при богатия човек, отивайте като на едно място,

дето Бог може да ви се изяви. Във всеки човек трябва да виждате проявлението на Бога. Не гледайте какъв е този човек, но гледайте как ще се прояви Бог в дадения случай. И щом видите проявлението на Бога, приемете Неговата любов. Следователно един за друг вие сте проявление на Бога. Проявявайте се и разбирайте се правилно. В това седи силата на човека.

Има една механическа сила. Казвате: “Да живеем добре.” Не е въпрос да бъде човек добър само в семейството си или само в обществото. Единственото нещо, което поддържа всички добродетели, това е Божията любов. Дръжте тази мисъл в себе си. Уповавайте на Бога, защото всички имате да учите. Колцина от вас сте ясновидци, да знаете какво има да стане в бъдеще? Колцина от вас можете да проникнете в далечното бъдеще? Понякога завесата се повдига и човек започва да вижда ясно. Не е лесно да бъде човек ясновидец.

Та казвам: От невидимия свят ще дойдат напреднали същества, носители на любовта, и те ще донесат на хората Божието благословение. Бог казва: “Ще изпратя Духа Си.” Този Дух ще дойде не като във времето на първите християни. Те Го приеха, но не можаха да Го задържат. Когато Духът дойде, мъртвите ще излязат от гробовете си. С други думи казано: Когато Духът дойде, всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка на човека ще оживеят. Тогава всички хора ще бъдат свободни. Тогава вашите братя и сестри ще дойдат при вас, ще ви намерят. Няма да ги търсите вие, но те ще ви намерят. Щом дойде любовта във вас, всички ще ви търсят. Ние търсим любовта, но и тя ще ни търси. Дотогава, докато ти само търсиш любовта, ти си на крив път. Когато Бог викаше към израилския народ, никой не Го слушаше. Той казва: “Когато виках към вас, вие не Ме чувахте. И вие когато викате, Аз няма да ви чуя.”

Казвам: Когато Бог хлопа на вратата на вашите сърца, отворете Му. И каквото ви каже, направете го.

Сега аз изисквам от всички ви да имате спокойствие на духа. Христос каза на учениците Си: “Идете и кажете на братята си да

отидат в Галилея.” Галилея представя главата на човека. Там ще видите Христа. Сега и на вас казвам: Качете се във вашата Галилея, да видите Христа, Който иде сега в света.

“Благословен Господ Бог наш”
Добрата молитва

11-а неделна беседа, държана от Учителя на 17.XII.1939 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

АКАШ И ПРАНА

“Отче наш”
“Духът Божи”

Ще прочета няколко стиха от 5-а глава от Евангелието на Матея, от 43-ти стих до края.

Песента: “Всичко в живота е постижимо”

Животът е училище. Човек не трябва да мисли, че е научил всичко и няма какво повече да учи. Нещастието на хората седи в това, че те мислят, че са научили всичко и няма какво повече да учат. Когато добрият човек мисли, че е много добър и няма какво да прави, той е нещастен. Когато ученият човек мисли, че всичко е научил и няма какво повече да учи, и той е нещастен, недоволен е от живота. Какво трябва да правят религиозните хора? От хиляди години насам те казват, че вярват в Бога. Когото срещнеш, всички казват, че Бог съществува, че има ангели, че има друг свят.

Да вярваш, това не е същността на нещата, това е религия. Това не е още духовен живот. Защо? Защото има два вида вяра: вяра в сенките на нещата и вяра в реалността. Ти вярваш в картините на един художник, но не вярваш в него. Ако вярваш в картините му, какво ще придобиеш? Картините са сенките на нещата. Ние не ги отричаме, но те не представят реалността на нещата. Ти казваш, че вярваш в Господа, но Го търсиш някъде. Щом вярваш в Господа, а Го търсиш отвън някъде, това не е вяра в реалността. Ти вярваш в сянката на Господа. Отвън Господ не можете да Го намерите. Единственото място, дето можете да намерите Господа, това е вашата душа. В себе си само можете да намерите Господа. Някой казва, че няма душа. Щом няма душа, и Господ не е в него. Тогава той може да намери Господа във всеки човек. Сянката на Господа ще намерите във

всеки човек. Ако търсите Господа в човека, ще го намерите и в царя, и в министъра, и в обикновения човек. Той прониква навсякъде. Той управлява, заповядва и на всички казва: “Ще воювате.” Но това е господарят в човека, не е Господ. Господарят заповядва на човека да се бие и той се бие. Адмиралът заповядва на цяла флота да воюват и те воюват. Че ще потънат, това не е важно. Питам: вие искате ли да бъдете такива господари, да заповядвате на хиляда, на две хиляди и на повече хора и като им кажете да се бият, те да се бият? Той им казва: “Вие трябва да умрете за отечеството си” и те са готови да умрат. И после той казва: “Каквото казах, така стана.” Какво стана? - Петстотин хиляди души умряха. Петстотин кораби потънаха. Какво стана след това? - “Ние победихме.” Победил си сенките на живота.

Днес се реализира какво всъщност представя човек по естество. За тази цел ще приведа един пример от древността. Един сиромах взел пари от един богат човек, но не могъл да му ги изплати. Богатият го насилвал да си плати дълга. Сиромахът се молил на Господа да го избави по някакъв начин от сиромашията му или да го избави от богатия.

Един ден, като обикалял около една река, сиромахът видял, че някой се дави в реката и вика за помощ. Той веднага се притекъл на помощ, извадил давещия се. Какво се оказало? Богатият се давил. Като го видял, сиромахът си казал: “Хванах скъп сом. Сега богатият ще ми прости дълговете.” Като се видял вън от всякаква опасност, богатият се обърнал към сиромаха - своя спасител - и му казал: “Ти имаш да ми даваш голяма сума, да платиш дълга си.” - “Чудно нещо, хем те извадих от водата, а отгоре на това искаш парите си. Не си ли готов да ми простиш?” - “Прощавам ти само хиляда лева, останалите ще си ги платиш.”

Сиромахът седи и се чуди, не може да разбере същината на нещата. Той се чуди как така богатият при такъв случай може да си спомни, че този човек му дължи. Както и да е, той пак продължавал да се моли на Господа да го освободи от богаташа. Един ден

сиромахът минава край един кладенец и чува, че някой вика за помощ. Навежда се и пита: "Кой си ти?" - "Еди-кой си." - "А, ти ли си? Онзи, на когото имам да давам? Не, сега няма да те извадя. Няма да направя това, което направих, когато те извадих от водата." - "Ще ти простя." - "Ако подпишеш, че прощаваш всичкия дълг, тогава само ще те извадя."

Съвременните хора искат да се освободят от своята съдба, но те не трябва да бъдат инати като богатия, нито като сиромаха. Погрешката на сиромаха седи в това, че е взел повече, отколкото може да плати. Че е взел пари назаем, нищо от това, но той е взел повече, отколкото може да плати. Погрешката на богатия седи в това, че като му направили такава голяма услуга, извадили го от водата, той могъл да прости само хиляда лева на сиромаха. Сиромахът [не] можа да го остави да се удави.

Сиромахът във втория случай, каза на богаташа: "Ти ще направиш доброто, както Бог го прави." Затова той му изпраща един документ, на който да се подпише, че му прощава всичкия дълг. Само при това положение сиромахът се решил да го извади от кладенеца. Той му казал: "Ако те извадя от кладенеца, аз ще иждивя* много енергия, за която един ден ще ми държат сметка. Ще ме питат къде съм изхарчил тази енергия. Подписът трябва да бъде поставен добре. Ти трябва да простиш. Но в кое име? Трябва да простиш в името на Господа, в името на твоята честност и в името на твоята справедливост. Тогава и длъжникът ти ще каже: "Като ми простиш дълга и аз обещавам да ти бъда признателен. За дълга няма повече да ми говориш. Тогава и аз признавам, че си честен човек." Първият документ е, че прощаваш дълга на своя длъжник, а във втория документ ще пишеш, че прощаваш в името на Бога и на своята честност и справедливост.

И тъй, ако сте на мястото на богатия и не знаете как да постъпите със своя длъжник, ще се намерите на дъното на кладенеца. Тогава, искате-не искате, ще подпишете документа, че прощавате

дълга. Ако сте на мястото на бедния, не взимайте пари повече отколкото можете да плащате. Един дервиш срещнал един турски бей и го спрял на пътя му, като казал: "Имам нужда от малко пари, можете ли да ми услужите?" Беят веднага отворил кесията си, в която имало наредени златни пари, сребърни, грошове, и му казал: "Заповядай, вземи колкото ти трябват." Дервишът взел само един грош. - "Вземи повече!" - "Сега толкова ми трябват."

В Божествения свят стават работите така, а на физическия свят - малко по-другояче. Както сега се проявява светът, работите вървят по друг начин, но за да не изгуби съзнание и равновесието си, човек трябва да изучава Божествените закони. Вижте какво правят авиаторите, които се качват на големи височини. Понеже въздухът там става по-рядък, те си взимат известен запас кислород. Ако нямат достатъчно кислород за дишане, те ще се задушат и ще изгубят съзнание. Тъй щото, онези, които се качват нагоре, трябва да си вземат въздух отдолу. А онези, които слизат надълбоко, трябва да си вземат нещо отгоре, да издържат на трудните условия.

Та, онези, които искат пари, или много високо са се качили, или много долу са слезли. Някой казва, че няма храна. Той ще вземе храната си отгоре. Религиозните казват, че Господ ще промисли за всичко. Като е създал света, Господ е промислил за всичко. Няма нещо, което Бог да не е промислил, но като излизаме от Божествения порядък и влизаме в човешкия, нещата се изменят. Като слизаш надолу, ще си вземеш нещо със себе си. И като се качваш нагоре, пак ще вземеш нещо със себе си. Ама как е писано? Писаното за Божествения свят е едно, а за духовния свят е друго. Писано е, че като видиш някой човек паднал в кладенеца, ти ще го извадиш, но срещу два подписа: единият подпис е даден в името на Господа, а другият - в името на твоята честност и справедливост. - "Ама на вяра не може ли?" - Никаква вяра. Ти трябва да дадеш два подписа - нищо повече.

Сегашните хора се нуждаят от едно учение, което да ги подмладява. Според индуската философия съществува една същина,

която те наричат “акашеви записи”. В тия записи е написано всичко, което миналото крие в себе си, както и това, което днес става. Българите употребяват често тази дума “каша” - “а, каша”. Като стане нещо, което не могат да оправят, те казват: “А, каша е станала.” Тъй щото, това, което не може да се оправи в света, е а-каша. Според индусите акаша е нещо, което изпълва цялото пространство и вечно съществува. От нея се образуват всички форми. Тя е нещо, което седи неподвижно на едно място. Тя мяза на един голям аристократ, който вечно почива. За да извадиш нещо от него, трябва да го впрегнеш на работа.

Втората същина, или вторият принцип на индусите, е праната, която вечно съществува. Ние я наричаме сила и от нея излизат електричеството и магнетизмът. Тя създава техните форми. Етерът, въздухът, водата, всички планети и комети излизат все от праната и от акашите. Индусите имат школа, в която изучават законите на акашата и на праната. С това те искат да станат господари на света. Това е голяма амбиция. В това отношение индусите са много амбициозни. Като стане йога, индусът има амбиция да стане цар не само на хората, но и на цялата природа. Те имат амбиция да заповядват и на боговете. “Прана” на български се казва “Яна”. Българите разделили тази дума на две думи: прана-яна.

За да се ползуват от енергията на акаша и на праната, индусите трябва да имат положителна основа в живота. Те нямат тази основа, затова именно тези два принципа съществуват без никакво отношение към тях. Зад праната и зад акаша седи нещо друго, което ние не знаем какво е, каква е неговата същина. Акаша и праната са изявления на една същина, която седи зад тях и за която ние нямаме ясна представа.

За да се ползува от праната, човек трябва да изучава нейните закони, защото от неправилното разпределение на праната в човешкото тяло произлизат различните болести. Когато праната не е разпределена еднакво в човешката глава, заражда се главоболие; ако

не е разпределена еднакво в дробовете, явява се туберкулоза; ако не е правилно разпределена в стомаха, явява се разстройство на стомаха, вследствие на което храносмилането не става правилно; ако в мускулите не е правилно разпределена, явява се ставен ревматизъм. Изобщо, болестите произтичат от неправилното разпределение на праната в човешкия организъм. В някои органи има повече прана, а в други - по-малко, вследствие на което едни от тях са крайно бедни, а други - по-богати. Следователно, между сиромасите и богатите се явява известно стълкновение.

Науката за праната има за цел да разпредели тази енергия равномерно между всички органи и клетки, да не бъдат едни бедни, а други богати, да не страдат едни за сметка на други, но всички клетки да живеят добре. Индусите поддържат, че човек не може да има един здрав организъм, ако не разбира законите на праната. В този смисъл дишането не е нищо друго освен метод за акумулиране на праната. И мисълта, и чувстването, и постъпките са методи за акумулиране на праната. Защо трябва да постъпва човек правилно? За да може да събере праната и да я употреби правилно. Ако умът, сърцето и волята ти не работят, ти ще се лишиш от праната, която ти е необходима. Щом се лишиш от праната в мозъка, ще страдаш от главоболие, вследствие на което мисълта ти няма да функционира правилно. Ако не мислите и не чувствувате и не постъпвате правилно, вашата дихателна, както и стомашната ви система, а също така и нервната ви система ще се лишат от праната и няма да извършват правилно своите функции. Вследствие на това ще се създадат ред противоречия.

За да се избегнат болестите, както и противоречията в живота, всички учени хора са започнали да изучават праната и акаша, да могат правилно да се ползуват от тях. Те ги изучават във всичките им форми. Сегашните хора се стремят да създадат нов свят. В какво седи новият свят? В новото разбиране на нещата. Ние казваме, че работите ще се уредят, но как ще стане това? Ние имаме пред вид един разумен начин за уреждане на работите. Срещам едно малко, но

бедно дете. Виждам, че главата му е добре оформена, то има условия да стане музикант или певец, роден е за такъв. Тогава аз ще му кажа, че неговото щастие е в самия него и трябва да вярва в себе си, да работи, за да си пробие път. Щом му се дадат малко условия, то започва да работи и в скоро време се проявява.

Някои религиозни хора искат да бъдат обичани от Бога. Кого може да обича Бог? Кого може да обича професорът по музика? Като види някой способен ученик, на когото очите светят, като види инструмент, професорът разбира, че той е даровит и веднага започва да го учи без пари. Способният ученик отваря сърцето на професора си. От музикалното и даровитото дете излиза музикална енергия, от която и учителят се ползува. Учителят черпи нещо от своя способен ученик. От ученика излиза прана, с която той плаща на учителя си за уроците, които му преподава. Всеки човек трябва да има поне една дарба в себе си, от която да излиза прана. С тази прана човек плаща на хората за услугите, които те му правят.

Сега, аз искам вие да схванете научната страна, да знаете в какво се крият погрешките на съвременните хора. Мнозина са дошли до положение да очакват всичко от Бога и казват: "Господ ще промисли." Господ е промислил за всичко отдавна, но остава ние да промислим.

Казвате: "Да се помолим на Бога." Как ще се помолите на Бога? Ако аз се моля на Бога и Му служа, молитвата ми има смисъл. Но ако се моля и не Му служа, молитвата няма никакъв смисъл. Мислите ли, че Бог може всякога да ви слуша? Ако мислите така, това е много казано. На какво основание Бог може всякога да ви слуша? За да те слуша Господ, три неща са необходими: ако впрегнеш волята си да Му служиш, ако впрегнеш сърцето си да Го обичаш, ако впрегнеш ума си да Му служиш. Значи, като впрегнеш ума, сърцето и волята си в служене на Бога, като се молиш, Той ще те слуша. Но ако ти служиш на себе си със своя ум, със своето сърце и със своята воля, молитвата ти не може да бъде приета от Господа. Следователно, когато служим на Бога с ума, със сърцето и с волята си, Той ще живее

вътре у нас и ще отговори на всичко, което искаме. Понеже Бог е навсякъде в света, Той живее у нас и ние живеем в Него, не може да не ни отговори, ако ние вършим Неговата воля.

Някои искат да се освободят от Него и пак Той да им отговаря на молитвите. Това е невъзможно. Всички ние, които живеем, взехме от Него материя и сила и след това искаме да се освободим, да бъдем свободни. Как можем при това положение да се освободим от Него? Това е една логическа несъобразност.

Някой казва, че може да живее и без вяра. Това значи да живее без въздух. Бог е и във въздуха. Опитайте се да спрете пет-шест минути да не дишате. Като дишаш, като мислиш, Бог е в твоята мисъл. Като чувстваш, Бог е в твоето чувство. Бог е и в твоите постъпки. Правили ли сте опит да не мислите? Това е невъзможно.

Когато някой казва, че не иска да мисли, той има предвид друго нещо - да не мисли за работи, които го безпокоят, които не допринасят нищо. Или, човек не трябва да мисли едновременно за много работи. Ако искаш да постигнеш нещо, мисли само за една работа. Щом искаш да реализираш нещо, мисли само за него, не мисли за няколко работи още. Всяко нещо трябва да става последователно. Например, ако искаш да направиш нещо, можеш ли изведнъж да започнеш от единия край и да свършиш до другия? Ще започнеш от единия край и докато стигнеш до другия, ще отиде известно време. Ако искаш да напишеш едно писмо, можеш ли да го напишеш изведнъж от единия до другия край? Трябват ти най-малко петнадесет-двадесет минути, докато го напишеш.

Силата на вашето писмо зависи от съпоставянето на думите. Някой иска пари от някого, напише едно писмо и парите не дохождат. Друг някой напише писмо, парите идат. Защо? Аз зная причините за това. Преди години един брат издаваше едно списание, но нямаше средства. Един ден той дойде при мене и ми каза: “Намислил съм да напиша писмо до трима американски милиардери, че издавам списание, да отпуснат малко пари.” Казвам му:

“Американците са много умни и практични хора. Те не отпущат лесно пари.” - “Как така?” - “Вие не разбирате какво нещо е американецът. Пък направете един опит, ще видите какво ще ви отговорят.” Той написа на трима по едно писмо и наскоро получи отговор, много учтиво му пишат: “Господине, нямаме такъв бюджет предвиден за издаване на такова списание. Влизаме в положението ви, но нямаме такъв бюджет.” Нашият брат не знаеше как да им пише. Той искаше да ги застави със своето списание да му отпуснат една сума. Силата не е в неговото списание, но на неговата мисъл, която той отправя към тези богаташи. Ако искаше пари, той трябваше да иде в Америка, да им се представи и тогава да разчита на някаква помощ. Ако аз бях на мястото на нашия брат, така щях да направя. А така, с писмо по пощата, това е един дипломатически начин. Ще отидеш сам и ще се представиш на тия хора.

Та казвам: Такъв е законът. Този приятел не разбираше закона на праната. Той имаше едно повърхностно разбиране. Ще кажете, че той постъпил така в името на Бога. Че, всички благодеяния не стават ли все в името на Бога? Ако отидеш да искаш пари в името на Бога, ще ти дадат десет, петнадесет, двадесет лева, но ако отидеш при някой богат човек и извадиш парабела си, ще ти даде двадесет, петдесет, сто хиляди лева. Един американски милиардер се приготовлявал да си легне, но от под масата изскача един апаш, насочва към него парабела си и му казва: “Ето моят Господ.” - “Вземи колкото искаш” - казал милионерът. Апашът взел една голяма сума и си излязъл. Като останал сам, американецът въздъхнал свободно и си казал: “Добре, че не ме уби. Благодаря и на това.” Освен че не роптае, че му взел толкова пари, но благодари, че не го убил. Когато ви съветват да търпите, казвате, че не можете да търпите, но когато дойде болестта при вас със своя парабел, вие по необходимост търпите вече. Като дойде страданието, търпите. Кой може да ви отнеме страданието? Никой не може да ви го отнеме. Ако разбирате

закона на праната, страданието може магически да изчезне от вас и да ви напусне.

Един ден ме поканиха на гости в дома на един евангелист. Като отидох в дома му, заварих го, че се оплаква от зъб. Подула му се страната. Казвам: “Как може така, на евангелист да се подуе страната? Защо не се молиш на Бога?” - “Моля се, но тази работа с молитва не става. Пък и на лекар не искам да отида.” - “Ако аз се заема да те излекувам, ще повярваш ли?” - запитах го аз. - “Че ти можеш ли да лекуваш?” - “Разбирам по малко.” - “Как ще ме лекуваш?” - “Ще кажа само една дума и ще те излекувам.” Казвам му: “Гледай ме в очите.” Той ме гледа в очите. - “Дай си сега ръката.” Аз взех ръката му, подържах я малко в своята и след това го питам: “Как е болката сега?” - “Нямам никаква болка вече.” Значи, болката му си отиде. След това го виждам друг път и той ми казва: “Как ме омагьоса така, че болката ми изведнъж мина?” Щом каза, че съм го омагьосал, болката отново дойде. Казвам му: “Това не е магия, но трябва да уповаваш на Бога. Ако не уповаваш и не вярваш в Бога, ще те оставя с подута страна. Ако вярваш, ще спечелиш. Ако не вярваш, всичко ще изгубиш.” След това му цитирам един стих от Евангелието, дето е казано: “Каквото попросите, ще ви се даде; търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори.”

Някой път влезе във вас някоя безпокойна мисъл. Казвам: Аз мога да ви помогна. Понеже сте ме повикали, когато страната ви е подута, трябва да вярвате. Затова е казано в Писанието, че ще ви бъде според вярата. Вие трябва да разбирате закона на праната. Когато лекувате, не трябва да допущате съмнението в себе си.

Сега аз ви разправям тия работи, но нищо не трябва да говоря за тях. Когато ви разказвам нещо за лекарствата, с които си служа, те губят силата си. Когато човек говори за своите добродетели, той губи добродетелите си. Когато разправя за своята сила, той губи силата си. Каква нужда има да разправяте на хората за своята сила? Каква нужда има да разправям на хората, че съм добър, гениален певец? Като

изляза на сцената да пея, песента ми сама ще ме препоръча. Аз не се нуждая от думи. Самата песен ще ме препоръча, тя ще замести думите. Какво ще говориш за своята сила? Силата сама ще те препоръча. Като покажеш силата си, всички ще разберат, че си силен. Някой път мислите, че сте силен, но като дойде изкушението и мъчнотията, тогава виждате доколко сте силен. Ако не можете да понесете мъчнотията както трябва, вие не сте силен човек. Ако вие не можете да изтърпите една болест както трябва, къде е вашата сила?

Един български лекар ми разправяше една своя опитност от времето на световната война, която го много учудила. "Иде - казва той - при мене един войник от фронта, показва ми ръката си, която беше лошо ранена, и ми казва: "Господин докторе, моля да ми направите една операция на ръката." Погледнах ръката му, казвам: "Ще трябва да те упоим." - "Никаква упойка не искам. Режете направо." Взимам ножа и започвам да режа. Гледам лицето му, спокойно, нито един мускул не мръдва. Най-после той ме запита: "Свършихте ли, господин лекаре?" - "Свърших." - "Благодаря." Взе си шапката и си излезе." Казвам: Ето един християнин, който има пълно самообладание. Индусите с векове работят върху самообладанието, а този българин е роден със самообладание. Той казва на лекаря: "Не искам да ме упоявате. Аз мога да издържам, не съм от страхливите."

Казвам: Докато човек не се научи с радост вътрешно в себе си да понася своите страдания, да гледа на тях като на школа, той нищо не може да постигне. Има мъчнотии, чувства, мисли и постъпки, които се явяват в живота на човека като школовка. Ако той не може да понася тия мъчнотии с радост, как ще понася по-големите страдания и мъчнотии, които идат отвън? Ако човек не може да помага на себе си, как ще помогне на другите? Човек може да помага на окръжаващите дотолкова, доколкото може да помага и на себе си. Доколкото светлината може да проникне в твоя ум, дотолкова може да проникне и в умовете на ония, на които говориш. Доколкото топлината на твоето сърце може да топли самия тебе, дотолкова тази

топлина може да стопли и другите хора около тебе. Доколкото си силен ти, дотолкова можеш да предадеш от своята сила и на другите. Човек е мерило на нещата. Божественото учение седи в това - човек трябва да разбира първо законите на своята мисъл, която трябва да бъде свързана с Божествената мисъл. Значи мисълта на човека трябва да бъде свързана с праната. Всеки ден по един час човек трябва да мисли за праната, която иде от Слънцето, за да може да я възприема в себе си и да се ползува от нея. Праната иде и от другите звезди, от планетите, но главният извор на праната иде от Слънцето. Значи с мозъка си, със своята мисъл ти акумулираш праната от Слънцето и оттам я изпращаш по цялото си тяло. Ако ви боли известен орган, ти можеш да извадиш част от събраната прана в мозъка и да я отправиш към болния орган, да го лекуваш. Този орган се нуждае от такава енергия.

Преди всичко трябва да престанете да се безпокоите. Безпокойството трябва да остане отвън. Всичко, което ви безпокои, ще го турите настрана. Ако нямаш пари, ще се радваш, че нямаш, защото ще ти се даде възможност да опиташ, че и по друг начин можеш да си доставиш пари. Казваш: "Аз не мога да живея без пари." Чудна работа! Растенията, птиците, рибите, животните как живеят без пари? А човек не може да живее без пари. Човекът, който стои над рибите, над птиците, над растенията и над животните, не може да живее без пари, а те живеят без пари. Тогава ще излезе, че човек стои по-долу от животните и от растенията. Аз по-скоро бих повярвал, че парите не могат да живеят без човека, отколкото човек да не може да живее без парите. Парите са от по-добро произхождение. Така по-скоро бих се съгласил, но не мога да се съглася, че човек не може да живее без пари.

Когато някой каже, че не може да живее без пари, ето какво аз разбирам под тези думи: той не може да живее без определено количество злато в кръвта си. Той не може да живее без определено количество злато в мозъка си, в дробовете си, в стомаха си, в костите

си и т.н. Без това количество злато в тялото си човек не може да бъде здрав. Това го приемам, но що се отнася до външното злато, това не го приемам. Без банкноти може, но без звонково злато не може. Организмът се нуждае от известно количество злато, което да привлече външното. Вътрешното злато привлича външното. Златото от злато се привлича. Има мъжко злато и женско злато. Златото на мъжете е женско, а на жените - мъжко. Трябва процесът да бъде обратен. И затова, когато мъж и жена се обичат, всъщност тяхното злато се обича, а не те самите.

Сега аз не искам непременно да вярвате в това. То е наука, която вие ще изучавате. А да ви доказвам, това не е нужно. Ако приемете, че е така, приемете го. Ако не го приемете, може да го отхвърлите. Вие сте свободни да приемете или да отхвърлите думите ми, но като ви говоря така, аз само раздвижвам въздуха около вас. Това е механическо действие. Сега, думите ми пък, които влизат във вас, представят динамическо действие. И това, което разберете от тях, то е духовната страна. Което приложите пък, то е Божественото. Според мене чувствата ви, мислите ви, както и постъпките ви съединени в едно и реализирани, представят Божественото в човека.

Следователно, когато умът се съедини със сърцето и сърцето с волята, резултатът, който придобием в дадения случай, представя Божественото. Божествени неща са само ония, които се постигат и същевременно стават основа за нови постижения. Вие не можете да кажете още, че сте постигнали всичко. Ако мислите, че всичко сте постигнали, това показва, че не разбирате Божествения закон. Когато хората искат да бъдат добри, те трябва да развиват сърцето си, да придобият прана. Доброто е необходимо, за да бъде сърцето здраво. Умът като мисли, търси истината, защото само чрез истината праната се акумулира. Само така човек може да мисли правилно. Като упражнява волята си да постъпва справедливо, човек пак събира праната в себе си.

Следователно, ако ти във волята си не приложиш правдата като метод, ако в сърцето си не приложиш доброто като една възможност и най-после, ако не поставиш истината в ума си като една същина, ти не можеш да се ползуваш от праната, от тази жизнена енергия. При това положение, тя не може да дойде и да се всели в организма ти, да го направи здрав. При това положение нито мисълта ти може да бъде ясна, нито сърцето ти и волята ти ще действуват добре. Каквото богатство и да имаш, колкото сили и да имаш, ти ще бъдеш недоволен, по-недоволен и от последния сиромах. Вътрешното доволство зависи и от човешката мисъл. Задачата на религиозните хора седи именно в това, да черпят прана за бъдещото поколение. Мнозина се питат каква е целта на религията. Целта на религията е да събере прана от Слънцето, която е тъй необходима за цялото човечество. Те събират тази енергия чрез сърцето си. Учените хора пък, които се занимават с науката и работят с ума си, те складират тази енергия, праната, освен за себе си, още и за бъдещото поколение. Те събират тази енергия още и с добрия си живот и със силната си воля.

Сегашните хора пренебрегват работата си в това направление и казват, че Господ ще оправи света. Не, ние развалихме света и ние ще го оправим. Погрешката на хората седи в това, че те мислят, че са на правата страна. Мнозина питат: “Ти на правата страна ли си?” Всички хора са на кривата страна. Никой няма право да обсебва света за себе си. Никой няма право да казва, че това е добро, онова не е добро. Всеки трябва да съзнава, че това, което му е дадено, е Божествено. Имаш едно сърце - благодари на Бога за него. Имаш един ум - благодари на Бога за него. Имаш едно тяло, една воля - благодари на Бога за тях. Не пред хората, но пред себе си. Благодари за всичко, което ти е дадено, при всички случаи. При всички условия благодари на Бога и ти ще бъдеш здрав.

Ние живеем и се движим в Бога. Апостол Павел казва: “Ние живеем” - това е акаша - “и се движим в Бога” - това е прана. Значи

човек минава в тия две същини, в тия два полюса. Аз пък замествам праната с човешкия дух, а акаша - с човешката душа. Човек трябва да съзнава, че има душа, има и дух, на които трябва да служи. Като служиш на своята душа и на своя дух, ти едновременно служиш и на Бога.

Та казвам: Това е един практически метод, чрез който можете да бъдете здрави. По този начин може умът, сърцето ви да се развиват правилно. Така могат и социалните условия да се подобрят. Ако един народ държи в ума си истината, в сърцето - доброто, а във волята си - правдата, той ще се подигне и Бог ще го благослови. В това няма никакво изключение. Ако и вие държите в ума си истината, в сърцето си - доброто и във волята си - справедливостта си, вие не можете да бъдете слаби. Вие ще бъдете силни, защото Бог е на вашата страна. И каквото е необходимо за вашето служене, Бог ще ви го даде. Този е пътят за бъдещото служене. И ако в твоята молитва не влезе правдата, истината и любовта, ти не можеш да се учиш, не ти се отпуща кредит.

Индусите употребяват различни методи за дишане, които и европейците следват, но те получават отрицателни резултати. Защо? Не са подходящи за тях. Те ги прилагат механически. За да дишаш правилно, ти трябва да свържеш ума си с истината, да си хармонират, сърцето трябва да бъде в хармония с доброто, а волята - в хармония с правдата. И тогава, като отправиш ума, сърцето и волята си към праната, тя влиза в тялото и направлява неговите функции. Само при това положение човек може да бъде щастлив. Ние наричаме това състояние блаженство - мистично чувство в човека. Този е начинът за постигане на блаженството.

Онези, които не разбират този закон, казват, че човек не може да бъде блажен на Земята. В невежеството не може да има блаженство. Има едно блаженство на сенките, което ту се явява, ту изчезва. Сега вие очаквате да умрете, да отидете в другия свят и тогава да намерите това, което търсите. Това е заблуждение. Христос казва: “Които чуят гласа Му, ще оживеят.” Значи още сега човек трябва да чуе този глас,

а не като отиде на онзи свят. Остане ли на онзи свят да чуе Божия глас, там нищо няма да чуе. Законът е един и същ. Бог е навсякъде. Ако на Земята още чуете гласа на Бога, и в другия свят ще го чуете. Бог е навсякъде. Аз говоря за Бога като разумен принцип. Тази разумност е и в човешкия ум, и в човешкото сърце, и във волята му.

Та казвам: Човешкият дух и човешката душа, това са двата гласа. Хората донякъде признават човешкия дух, но дойдат ли до душата, нея отричат. Там е погрешката на хората. Те казват, че душа в света не съществува, но само материя и енергия. Това са теории. Но има теории на сенките, има теории и на реалността. В теориите на сенките нещата се опитват само външно. Ти не можеш да опиташ същината на една сянка.

Сегашните хора живеят в сенките на живота, дето всички умират. Като умре някой, всички казват, че не знаят къде е отишъл, изчезнал е той. Обаче в реалността нещата не изчезват. Някои хора са изчезнали за вас, [а] има такива, които не изчезват. Те ходят между хората, явяват им се, приказват с тях. Те уж умират, но след това си ходят на гости, на едно и на друго място. Ако дойде някой ясновидец, той ще ги види.

В една английска църква един проповедник проповядвал за онзи свят. Той казвал на своите слушатели, че след смъртта си душите отиват при Бога. Един от англичаните, който наскоро изгубил единствената си дъщеря, за която много скърбял, се обърнал към проповедника с думите: "Къде е сега моята дъщеря?" - "При Бога е." В това време близо до този англичанин седял един ясновидец, който му казал: "Господине, твоята дъщеря е тук, при тебе." - "Как е възможно?" И ясновидецът започнал да му разправя каква била дъщеря му, как била облечена и т.н. "На кого от двамата да вярвам? - казал англичанинът, като се обърнал към проповедника. - Ти казваш, че дъщеря ми е при Бога, а този господин казва, че е тук при мене и се разговаря с него." Ще вярваш на ясновидеца, който описва дъщеря ти и казва какво иска от тебе. Значи, всичко, каквото става на небето,

има отражение и на Земята. И обратно: това, което става на Земята, има отражение и на небето. Това е реалното в живота. Това, в което не само трябва да вярвате, но и да го знаете.

Казвам: Ще се научите правилно да дишате, за да приемате нужната прана от въздуха. Днес всички хора се оплакват, че работите им са объркани. Аз се чудя като гледам хората, всички говорят все за пари. Парите са последното нещо, за което трябва да се мисли. Парите ще дойдат сами по себе си. Мислите ли, че богатият баща не е помислил за богатия си син? Достатъчно е синът да обича баща си, за да бъде сърцето на бащата отворено за него. Ако синът води разгулен живот, сърцето на майката и на бащата се свива болезнено. Мислите ли, че синът и дъщерята могат да заставят насила родителите си да мислят за тях? Това е невъзможно. Въпреки това хората искат насила да заставят Бога да им даде нещо.

За сега се изискват хора, силни по ум, силни по сърце и силни по воля. За да бъдете силни, трябва да дружите със силни хора; за да бъдете умни, трябва да дружите с умни хора. За да бъдете добри, трябва да дружите с добри хора. Такъв е законът. Подобното подобно привлича. Аз не говоря за външно добри хора. Според мене доброто е вътрешен процес. Да мислиш правилно, това е Божествен процес, а да постъпваш справедливо, това е човешки процес. Най-възвишеното нещо на Земята, това е волята на човека. Ако не обичаш хората, ти не можеш да имаш силна воля. Ако не обичаш ангелите, не можеш да имаш добро сърце и ако не обичаш Бога, не можеш да имаш силен ум. Светлината излиза от Бога, затова Бог се нарича още и светлина.

Бог е оставил всичко на разположение на човека. И като го е създал, човек трябва да изучава законите Му. Всеки човек трябва да бъде представител на Божиите прояви. И който дойде в съприкосновение с вас, трябва да почувствува, че от вас лъха нещо особено, Божествено. Всеки трябва да почувствува, че вашите мисли, чувства и постъпки са Божествени. На всеки е приятно да срещне един такъв човек и да се разговаря с него, да се разбира. Срещнете ли

такъв човек, никакво противоречие, никакво недоразумение няма да се яви между вас. Вие може свободно да му се изкажете, без той да ви направи някаква забележка. Той няма да ви каже, че мислите криво, но ще каже, че всеки мисли по своему и в това отношение е прав. Всеки човек чувствува и постъпва според както разбира. Обаче дойдем ли да разглеждаме живота, там няма какво да спорим, че твоите или моите мисли, чувства и постъпки са прави. Там остават за вечни времена само правите мисли, правите чувства и постъпки.

Сега, не е въпрос да спорим кой в какво вярва и кое верую е право. От новото гледище вие трябва да поставите любовта като подтик в живота. Ще обичате ближния си като себе си и когато ви говори, ще влизате в неговото положение. Ако искаш да го коригираш, първо ще разбереш положението, в което се намира, и тогава ще правиш бележки.

Сега, не е въпросът да направите хората богати, да улесните живота им. Ако е за богатство, аз мога всеки да го направя богат, но при това положение хората ще станат по-лоши. Богатството прави хората лоши, ако те не разбират неговото предназначение. Не е мъчно да се задоволят желанията на хората, но те ще станат по-лоши. Желанието на Бога е хората да мислят правилно, да обичат истината чрез ума си. Всеки трябва да мисли правилно. Когато говоря, всеки трябва да знае право ли говоря или не. И аз трябва да зная той говори ли право или не. Трябва да има връзка между неговата и моята мисъл. И чувствата му трябва да бъдат Божествени.

Това не е въпрос на постижение за един ден или за една година. Това трябва да бъде идеал за цял живот. И то не само за този живот, но и в другия свят като влезем, да имаме пак същия идеал. И като слизаме, и като се качваме, това трябва да бъде вечният идеал за нашите души - да обичаме Бога и да се стремим да Го разбираме.

Казвате: “Това може ли да се постигне?” Нишка по нишка, цяло платно става. По моята мярка, това, което сега ви говоря, може да го постигнете в десет години, но ако работите усилено с ума, със

сърцето и волята си. Ако не постигнете, елате при мене, аз ще ви кажа, къде сте сбъркали. Но всеки ден трябва да употребявате по един час за ума си, по един час за сърцето си и по един час за волята си. Като употребявате по три часа на ден, няма да ходите да гоните Михаля, но ще работите. Вие сте го гонили толкова години вече, повече няма какво да го гоните. Какво разбират българите под думата "Михал", не зная, но аз ви казвам: Кривият път, по който следвате истината, това е Михал. Няма какво повече да се занимавате с него. Вие вървете напред, а Михал да върви след вас. Михал трябва да се учи от вас, а не вие от Михала. Михал и ти сте едно и също нещо. Михал е старото ви име. Важно е какво ще бъде новото ви име. Като не мислиш, не чувстваш и не постъпваш правилно, ти си Михал - нищо повече. Това значи думата "Михал". Не гони Михала, не му се сърди, но се научи да мислиш, да чувстваш и да постъпваш правилно.

Един млад момък обичал една княгиня и всяка вечер отивал под балкона ѝ да ѝ свири с китара. Най-после тя му казала: "Хубаво е свиренето ти, но със свирене само работа не става." Животът изисква и друго нещо. Ще пееш, ще свириш, но и ядене трябва, работа е нужна. Всичкото мое уважение и почитание на свиренето, но само със свирене работите не вървят. Това е само встъпление, а встъплението се нуждае от направление. При китарата трябва да има един отличен ум, едно добро сърце и силна воля. Тогава всички работи стават сполучливи.

Пожелавам ви сега да се сприятелите с вашия ум, с вашето сърце и с вашата воля.

"Благословен Господ Бог наш"
"Добрата молитва"

12-а неделна беседа, държана от Учителя на 24.XII.1939 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

МЯСТОТО НА ИСТИНАТА, ЛЮБОВТА И ПРАВДАТА В ЧОВЕКА

"Отче наш"
"В началото бе Словото"

Ще прочета няколко стиха от 3-та глава от Евангелието на Иоана, от 1-ви до 9-и стих.

"Духът Божи"

От прочетената глава се разбира, че за да разбира някои работи, човек трябва да има прозрение, да знае да ги тълкува. Някои хора тълкуват правилно, а някои криво. Съвременният човек може правилно да мисли, но може и криво да мисли. Той може да чувствува право, но може да чувствува и криво. Той може да постъпва право, но може да постъпва и криво.

Защо Никодим дойде при Христа нощем, а не дойде денем? Никодим се съобразяваше с общественото мнение. Той беше един от учените равини. За него беше странно как така един учен човек може да отиде при един млад, тридесетгодишен, който дошъл да проповядва. Да направи това, то значи да се изложи неговото реноме, да падне в очите на другите учени и равини. За него е било невъзможно един стар равин, какъвто е той, човек с установени възгледи, да тръгне по този път. Като знае слабостите на младите хора, Никодим започва да хвали Христа: "Зная, че ти си дошъл от Бога, че знаеш много неща" и т.н. Като го слушал, Христос му казал: "Да оставим това масло, с което се опитваш да мажеш, настрана, но ето какво ще ти кажа." И Христос му казал: "Истина, истина ти казвам, че ако човек не се роди изново, не може да влезе в царството Божие." Никодим запитва Христа: "Как е възможно това, стар човек да

се роди изново? Я ми разправи това нещо? Аз сега съм стар човек. Кажи ми как може човек да се подмлади по нов начин.”

Сега аз не искам да ви тълкувам какви са били подбужденията на Никодима, нито на Христа - това няма да ви ползува. Съвременното човечество употребява много думи, без да разбира тяхното съдържание и техния произход. То не разбира, че всяка дума си има своя динамическа сила. Някои думи са много силни, а някои са много слаби. Когато отидете при някой съвременен артилерист, който седи пред своето оръдие и го управлява, бие с него на петдесет-шестдесет километра разстояние, той е специалист, знае къде ще удари оръдието и какъв ефект ще има. Той има един мерник, с който си служи и знае къде да мери. Той знае на какво разстояние ще удари с оръдието си. Казват за този артилерист, че знае много. Той знае само това, което е учил. Той знае само до шестдесет километра. Обаче от шестдесет километра нагоре той нищо не знае. Колкото да знае, щом мине шестдесетте километра и дойде до сто и двадесет или двеста километра, той нищо не знае. Той може добре да смята, но като дигне мерника си, гранатата на неговото оръдие ще падне пак на онова разстояние, до шестдесет километра, по-нагоре не може да отиде.

Съвременните хора мислят, че знаят много. Те знаят най-много до шестдесет километра. По-горе от шестдесет километра тяхното знание не отива. Те са учени хора до шестдесет километра. На едно място удрят няколко пъти и след два-три изстрела те улучват целта. Вие трябва да превеждате. Какво значи да удариш точно? Да удариш точно, това значи да определиш посоката. В удара посоката е винаги нагоре. Казват: “Той маже, глади.” Когато казват, че някой маже, той е на плоскост, той не удря. Значи той работи на плоскост. Когато човек удря, посоката може да бъде нагоре или надолу. Изобщо, когато удряш нагоре, динамическата сила е една, когато удряш надолу, динамическата сила е друга. Та казвам: Когато говори, човек трябва да знае какво иска. Някой казва: “Аз искам.” Какво искаш? - “Знание искам.” - Какво знание искаш и защо ти е това знание?

Сега, като гледам по вестниците, виждам как са наредени всички държавни глави, всички, които ръководят държавите, и си казвам: Ето хората, които днес създават нещастието на света. Някои от тях са много умни, но някои от тях имат големи амбиции, амбициите им са повече от ума. На първо място турили папа Пий XII, след него - Хитлер, после - Сталин и т.н. Всеки човек трябва да бъде на своето място. Всеки от тях не иска съзнателно да създаде нещастието и злото на човечеството. Те имат един благороден подтик - всеки иска да подигне своя народ. Всеки работи в това отношение. От всичко, каквото става в природата, ние виждаме една голяма целесъобразност. Органите на едно тяло са в зависимост от цялото тяло. Често казвате, че някой човек има красиво лице. Но в какво седи красотата на човешкото лице? Ще кажете, очите на този човек са красиви. Обаче, опитайте се да обръснете всичката коса на този човек, да му обръснете веждите, да му сплескате носа и да видите доколко са красиви неговите очи. Красиви са очите на човека, но ако ги гледате заедно с неговото чело, уста, нос, вежди и т.н. Ако всичко това се изгуби, тогава ще видите колко са красиви очите на човека. Тогава ще видите какво остава от красотата на очите. Следователно тялото може да прояви своята красота, когато всеки орган е на своето място. Когато органите се отделят от тялото и те [се] обезобразяват, и те губят своята красота. Когато някой орган е на тялото, той е много красив. Отдели ли се от тялото, той става грозен. Докато е на ръката, пръстът е красив. Отдели ли се от ръката, той става грозен.

Често хората обичат да се критикуват, да правят ампутация. Дават пример за един много смел човек. Някой си го обидил. Той бил добър оратор, но един се осмелил да му каже, че не знаел как да си дига пръста, като говори. Ораторът, без да му мисли много, взел една брадва и отрязал пръста си. На кого ще причини нещастие? На себе си. Каква била обидата? Че като говорел, не знаел как да си дига пръста.

Ще ви приведа един пример. В една руска академия следвал един руснак, много набожен. Той често се молел на Христа да му се яви по някакъв начин, да му каже нещо. Една вечер Христос му се явил и му казал: "Не ти харесвам очите." Студентът веднага станал от леглото си, запалил свещта и решил да изгори очите си. Като изгорил едното си око, в това време в стаята влезли негови другари. Като го видели какво прави, те му противодействували и спасили поне второто око от изгаряне. Като го запитали защо прави това, той им казал, че видял Христа на сън и Христос му казал, че не харесва очите му. Макар че се занимавал с мистични работи, този студент не разбрал думите на Христа. Той казал на другарите си: "Не се съмнявам, че видях Христа, но не съм разбрал право думите Му." Той не разбрал вътрешния смисъл на думите, които Христос казал, благодарение на което изгорил едното си око.

Сега вие искате да изпратите старата година, да се освободите от нея. Че тази година, която сега иде, е по-голям майстор от старата. Старата година беше година на изплащане. Кой каквото имаше да плаща, изплати го. Поляците платиха, чехите платиха, финландците се доизплащат, руснаците, германците, французите, финландците - всички плащат по малко. Това, което днес става, още не е още война, то е само изплащане. Засега се правят само търговски сметки, не може ли повече или по-малко от това, което дължат. Днес се споразумяват кой колко да отстъпи. Дойде при мене един брат и ми казва: "Учителю, ти каза, че тази година няма да има война, а думите ти не се сбъднаха." Казвам му: Ти си ме криво разбрал. Аз казах, че 39-а година е година на изплащане. Тази година се разменят само документи. Какви ли документи не се размениха досега.

Не е въпрос в пророчеството. Пророчеството е нещо относително. Нищо в света не е абсолютно. Когато един пророк предсказва нещо, то няма да се сбъдне в неговия абсолютен смисъл. Защо? Защото пророкът е като един художник, който рисува нещо. Смешно е да се мисли, че един художник е нарисувал всичките подробности на една

местност. Гледате една картина от Витоша и казвате, че той е нарисувал Витоша, или поне тази местност, която картината представя, с всичките ѝ подробности. Да се мисли така, това е заблуждение. Като видя картината, аз допълвам линиите и казвам: тази линия не е теглена както трябва. Математически линиите не са поставени както трябва. Разстоянието между някои върхове е по-голямо, отколкото е всъщност, а между други върхове е по-малко. После, високите и ниските места не са представени перспективно правилно. С това аз не го обвинявам, но казвам: така не е точно нарисувано. Ако някой нарисува една картина точно, съвременните художници не я одобряват. Те казват, че това е фотография. Значи според тях фотографията не е художество. Ако аз нарисувам един сляп и му туря очи, това право ли е? Или ако нарисувам един човек с очи, а не му туря очи, право ли съм го нарисувал? Изобщо, аз не съм за подробностите. Обаче в човека има една линия, теглена от носа надолу, през цялото тяло, която никога не се изменя. Във всички останали линии, вън от тази линия, всичко се променя. Ако вие познавате тази линия, по нея можете да определите характера на човека. Тя е линия, която никога не се мени. По нея можете да измервате. Ако не измервате тази линия, вие всякога можете да направите погрешка.

В живота има три мерки, по които човек може да се ориентира. Ако не познаваш истината, ти не можеш да познаеш ума на човека. Ако не познаваш доброто, ти не можеш да познаеш сърцето на човека. Ако не познаваш правото, ти не можеш да познаеш волята на човека. Следователно, не познаваш ли истината, доброто и правото, ти не можеш да познаеш и законите, които управляват живота. Това са трите мерки. Казвате, обаче, че има установени закони в света. Но нека се разберем. Ако поставите закон за вълците, вълците ще станат ли по-благородни? Законът ни най-малко няма за цел да облагороди едно същество. Законът има за цел да ограничи неправилната деятелност на каквото и да е същество. Следователно, ако има закон

във вълка, вълкът ще се ограничи, но той ще си остане вълк. Той ще стане по-умен, по-хитър, по-лукав, ще гледа да заобиколи закона, но по-добър и благороден няма да стане. Та, когато казвате, че някой човек е законник, това ни най-малко не показва, че той познава законите и правилно ги прилага. За да познава законите, човек трябва да познава истината. За да познава законите, човек трябва да познава любовта. Ти никога не можеш да постъпваш правилно, ако в сърцето ти няма любов. Ти никога не можеш да мислиш правилно, ако в ума ти няма истина. Ти никога не можеш да постъпваш справедливо, ако правдата не е в твоята воля.

Та, сега, в съвременния свят хората се занимават само с позлатени работи. Грамадна е разликата между истински златните и позлатените неща. Позлатените неща са сянка на златните. Когато говорим за златните неща, ние разбираме съществените, които никога не се изменят. Когато говорим за позлатените неща, ние разбираме несъществените, които се изменят, които не са реални.

Казвам: Сега се проповядва една нова религия между хората - да се обичаме. Какво ни ползува тази нова религия? Нима досега хората не са се обичали? Дойде при мене един млад човек и ми разправя разни работи. Аз му казах: Слушай, ти си се заблудил. Аз проповядвам едно учение, което още вие не разбирате. Ако аз проповядвах едно сектантско учение, щях да събера мъжете на едно място, да изключа жените оттам и щях да им кажа да не се женят. Или пък щях да събера само жените и на тях щях да проповядвам. А пък аз събрах и жените, и мъжете, и децата и им казвам: Женете се, раждайте деца, но не се бийте. Женете се, раждайте деца, но не ги раждайте сакати, че да има нужда от лекари. От вас зависи какви деца ще раждате.

Как ще разберете това нещо? То е едно вътрешно положение. Писанието казва: Онова, което Бог е съчетал, човек да не разлъчва. Аз не говоря за тази женитба, в която хората влизат. Казват за някоя мома: "Тази мома е учена." Ако една мома е учена, тя ни най-малко

не е още за женене. "Ама здрава е тази мома." И да е здрава, тази мома ни най-малко още не е за женене. Една млада мома, една девица е за женене само ако тя обича истината и ако истината царува в нейния ум. Една девица е за женене, когато тя разбира любовта и любовта царува в сърцето ѝ. Една девица е за женене, когато тя обича правдата и правдата царува във волята ѝ. Само тази девица може да бъде за женене. И щом дойдем до такава девица, ние можем да ѝ кажем: "Ожени се" - нищо повече. Същото се отнася и до момъка. Само такива хора Господ може да ги ожени. Тогава те ще дигнат ръцете си към Господа и ще кажат: "Господи, каквото благословение си намислил да ни дадеш, ние сме готови да го приемем." Тогава те ще кажат: "В името на истината, която царува в моя ум, в името на любовта, която царува в моята душа и в името на правдата, която царува в моята воля, аз се съгласявам на това съчетание, за да изпълня волята Божия, за да бъда благоугоден на Бога." Това е идейното, това е волята Божия. Ще каже някой, че не може да не се жени. Тогава ще се ожени. Щом не може, ще се ожени. Но какво ще прави, ако е сляп или ако е сакат? Че кой обича една сляпа или една глуха или една саката мома? Кой обича да види своя възлюбен сляп, сакат или ням? Кой е онзи глупак, който може да се ожени за такава мома? Или коя мома може да се ожени за такъв момък?

Христос засяга истината и казва: "Ако не се родиш отново, не можеш да влезеш в Царството Божие." Съвременните хора трябва да се преродят и умствено, и сърдечно, и волево. Целият свят трябва да се пероди. Христос казва: "Ако вашият ум, ако вашето сърце, ако вашата воля, ако вашата душа и ако вашият дух не се преродят изново, не можете да влезете в царството Божие." Това е казал Христос, така е писано във вечната книга на живота. Когато създаде света, Бог написа тия работи и постепенно ги разкрива. И всички хора, които се стремят към тази истина, тя им се открива според степента на тяхното развитие. Истината трябва да бъде постоянна за всички хора. И всеки човек, който не прилага истината в ума си, той и

себе си заблуждава, и другите хора заблуждава; всеки човек, който не прилага любовта в сърцето си, той и себе си заблуждава, и другите хора заблуждава; всеки човек, който не прилага правдата във волята си, той и себе си заблуждава, и другите хора заблуждава.

Сега някои като слушат да говоря така, се безпокоят. Да, но безпокойството нищо не разрешава. Ако направиш една погрешка, няма защо да се безпокоиш, но като някой учен, ще я хванеш с щипците си, ще я туриш под микроскоп, ще я разгледаш внимателно и ще започнеш да я изучаваш: какъв е цветът ѝ, какъв характер има, как се е зародила, при какви условия се развива и т.н. Ако е способна за живот, няма да я убиваш, но ще я пуснеш в гората да си живее. Ако пък е умряла, ще я туриш в спирт, ще я спиртосаш, както учените спиртосват пеперуди и насекоми, които запазват като особени екземпляри за изучаване. Значи, всяка погрешка ще я разглеждате като една пеперуда. Една погрешка е царски облечена. Всяка погрешка в бъдеще ще струва сто хиляди златни английски стерлинги. Малко ли е това? Хайде да не е сто хиляди, аз съм съгласен, че е много. Нека да е десет хиляди. Ще кажете, че и десет хиляди е много. Тогава да е хиляда. И това е много. Тогава да е сто английски стерлинги в злато. Ако имате две хиляди погрешки, всяка да струва по сто стерлинги, сметнете колко стерлинги правят две хиляди погрешки по сто стерлинги.

Сега някой дойде при мене и започва да ми казва: “Слушай сега да ти разкажа какво каза ти.” И той започва да пее като грамофон. Аз не искам да слушам какво съм казал. Аз изслушвам ученика си само тогава, когато е направил опит с това, което ще ми говори и е дошъл до някакъв резултат. А така, да ми говори без опити, не го слушам. “Ама искам да ти изпея една песен.” - Иди да изпееш тази песен на другите и след като я научиш добре, тогава ела при мене. Щом я изпееш добре, ще ти туря шест. Защо ще ми я пееш преди да си я учил? Ако я пееш ненаучена, аз ще ти туря единица и тогава ще се сърдиш. Аз не искам да ми се сърдиш. Затова, първо ще научиш

песента добре и после ще ти туря шест. Защо трябва да ти пиша единица? Какво ще те ползува единицата? Кой развали света? Децата или майките и бащите? Кой развали света: умът, сърцето и волята ли или нещо друго, отвън? Погрешката е в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешката воля. Така седи въпросът. Някой казва, че майка му и баща му са виновни за нещо. Не, не майка му и баща му, но неговият ум, неговото сърце и неговата воля. Там трябва и вие да търсите причината за своите погрешки и да изправяте ума, сърцето и волята си. Що се отнася до майка ви и до баща ви, те сами трябва да се изправят. Никой друг не е в състояние да ги изправи. Невъзможно е ние сами да ги изправим. Синът по никой начин не може да изправи баща си. Няма по-мъчна работа от тази синът да изправи баща си. Веднага бащата ще каже на сина си: "Ти ли ще ме учиш? Че какъв авторитет си ти за мене?"

Казвам: Сега вие очаквате Новата година. Новата година има да измъти едно яйце. На Новата година ѝ предстои да излюпи много яйца и от тия яйца ще се излюпят много пилци. Голямо крякане ще бъде през тази година. Музикантите от това крякане ще напишат цели пиеси. Аз взимам тези думи в добър смисъл. В тези разговори, в тези обещания, събирания и конференции, ще има особени грижи. Всеки ще гледа да събере своите пилци в курника си, да няма нещастия. Всеки ще пази пилците си, да не дойде някоя лисица в курника, да не задигне някое от пиленцата. Всяка сутрин квачката ще става, ще гледа да ги нахрани, да не остане някое гладно.

Сега аз засягам един съществен въпрос. Всички искате да бъдете щастливи. Пък аз се чудя защо досега не сте станали щастливи. Ако аз бях на вашето място, досега десет пъти щях да подобря положението си. Това става много лесно. Човек е едно растение. Много от неговите чувства и способности са присадени на дървото. Много от тия присадки трябва да се счупят, за да израсне естественото. Естественото е по-добро от присаденото. Ето защо, когато дойдем дотам, дето е присадката, ще счупиш присадката и

естественото ще започне да си расте нагоре. Аз правя тук опити. Има една слива, аз от време на време отрязвам присадката ѝ. Колкото по-надолу отрязвам присадката ѝ, толкова по-добре расте и по-хубава форма придобива тя.

Ето защо и на вас казвам: Дайте ход на всяко ваше чувство, на всяка ваша способност да расте свободно. Не смущавайте вашия ум, не смущавайте вашето сърце, не смущавайте вашата воля. Като казвам, че не трябва да се смущавате, не ви упреквам в това, защото смущенията сами по себе си идат. Когато един параход влезе в морето, непременно ще се изложи на клатушкания. Като казвам, че не трябва да се смущавате, имам предвид да имате такова равновесие, че при всякакво клатушкане напред или назад, вие да запазите вътрешния си мир и спокойствие. Океанът няма да те посрещне с думите: "Добре дошъл", но ще ти каже: "Кой ти даде право да влезеш тук? Кой ти позволи да влезеш?" Всички бури ще прегледат документите ти, да видят носиш ли позволително. Ако намерят, че си влязъл без позволение, ще те арестуват. Но ако намерят, че имаш нужните документи, ще те пуснат да си отидеш до пристанището.

За всеки живот се дава позволително. Сега вие сте дошли на Земята. Позволено ви е на Земята да живеете. Но като искате да влезете в един по-висок живот, какъвто е духовният, не мислете, че там изведнъж ще ви посрещнат с финикови вейки. Най-първо ще ви подложат на изпит. Когато искате да постъпите в един университет, първо ще ви поставят на изпит. Ако искате да постъпите в гимназия, също ще ви поставят на изпит. И когато издържите изпита си, тогава ще ви приемат и ще ви окажат всичкото уважение и почитание. Когато издържите изпита си, ще имате уважението на учителите си. Ако не издържите изпита, ще ви кажат, че не сте за училище.

Чудно е, че на мнозина се проповядва, че могат да отидат в духовния свят без изпит. Те мислят, че там ще ги посрещнат с песни и китари, с венци на глава, както са посрещнали Христа. Такива венци даваха и на ония в Олимпийските игри, но за това трябваше да

има надбягвания. Ония, които издържаха победа, те получаваха венци. Мнозина искат венци, без да са направили нещо. Това е смешна работа. Ти не си направил нищо, а искаш да придобиеш нещо. Ти знаеш само да ядеш и да пиеш, знаеш как да обличаш булската си дреха, как да се чешеш*, да се мажеш с различни помади, какви по-модерни панталони да обуваш и т.н.

Идва при мене една млада мома, добре облечена, учтиво ме поздравява. Гледам обходата ѝ, походката ѝ и казвам: Ще ти направя една малка бележка. В ума ти, в погледа ти има едно раздвояване. Каквото правиш, не го правиш по своя воля, но в ума, в сърцето и във волята ти няма единство - има някакво раздвояване. Това не е здравословно за тебе. Ти идеш при мене, но с някакъв вътрешен страх. Защо те е страх? Мнозина идват

при мене със страх. Защо ги е страх? Страх ги е да не проникна в тях и да намеря кирливите им дрехи. Това ми е останало на мене, да се занимавам с кирливите ризи на хората. Погрешките на хората ни най-малко не ме интересуват. Когато нямам работа, тогава аз се занимавам с погрешките на хората. Но това става едва ли по един път в годината. Тогава аз започвам да човъркам, но с научна цел. Та, и вие имате доста работа, няма какво да се занимавате с погрешките на хората. Ние трябва да се занимаваме с добродетелите на хората. Това е една хубава работа.

Та, вие трябва да си направите сега един отчет, с какво сте се занимавали тази година. Бог е направил света, създал е човека, дал му е ум, да се занимава с величието, което Той е създал, главно с онова, което е близко до нас. Постепенно той ще отива към по-далечните. Има области и в сърцето на човека, с които той трябва да се занимава. Например, и в най-красивите чувства на човека се срещат мъчнотии, с които той трябва да се занимава. Един млад момък ми се оплаква, че една млада мома го нарекла глупак, серсемин, че от него нищо няма да излезе и т.н. Щом тя се занимава с този глупак, тя е два пъти по-глупава, два пъти по-голям серсемин от него. С каквото човек се

занимава, подобен на него става. Занимавайте се с любовта и ще бъдете подобни на нея. Занимавайте се с истината и ще бъдете подобни на нея. Занимавайте се с правдата и ще бъдете подобни на нея. Това трябва да го знаете. С каквото се занимава човек, това става. Като не спазват това, ще дойде ден, когато хората ще платят скъпо за всички свои лоши постъпки.

Разправяха ми един пример за един касапин, който живял в един български град. Той обикновено клал агнета, овце, крави, като касапин. Той бил женен, имал три деца, едното било на осем години, второто - на седем, а най-малкото - още пеленаче. Един ден по-голямото братче казало на по-малкото: "Ела да ти покажа как татко коли агнетата." То взело един нож от касапницата, без да го забележи баща им, и поставило ножа на гърлото на братчето си. Дръпнало с ножа и отрязало гърлото на братчето си. Като видяло какво направило, то се уплашило и хукнало да бяга. В тичането си то не забелязало къде оставило ножа и се натъкнало на него. То започнало силно да вика. В това време майката къпела малкото си дете в коритото. Набързо тя се затичала да види какво става с другите деца, но останала ужасена от картината: едното дете било вече заклано, второто - прободено от ножа. Като се върнала да извади малкото си дете от коритото, него намерила удавено.

Такова е положението на всеки човек, който прави грешки и престъпления. Ако една погрешка е в състояние да осакати ума на човека, какво може да направи? Ако при втората погрешка, той осакати сърцето си и при третата погрешка осакати волята си, какво е неговото положение? Как ще служи този човек с осакатен ум, с осакатено сърце и с осакатена воля? Такъв човек не може да служи на Бога. Та сега, и аз, като ви проповядвам, понякога се намирам в чудо. Всички хора казват, че Бог живее във всеки човек. Въпреки това, някой се ожени и започне да се кара с жена си, да я хока. Като постъпва така, той се кара всъщност с Бога, а не с жена си. Защо, ако иска да каже нещо, не запита първо Бога как да постъпи? После нека

запита и жена си какво да прави и тогава да се прояви. Всеки трябва да знае, че всяка неправилна мисъл, всяко неправилно чувство и всяка неправилна постъпка, ще се върне при самите нас, т.е. при всеки човек, от когото са излезли. Дали е права или крива постъпката, мисълта или чувството на човека, те ще се върнат към самия него. Ако кажеш нещо добро, то ще се върне при тебе с лихвите си. Ако кажеш нещо лошо, и то ще се върне при тебе с лихвите си. Ако това, което си казал, е добро, ще се ползуваш пръв ти. Ако кажеш нещо, което е лошо, ти пръв ще страдаш.

Сега аз често ви говоря за любовта, с която трябва да започнете новия живот. Любовта е онова снизходително същество, което не съди никого. Затова и Христос е казал: “Отец не съди никого.” Като отидеш при Бога, при любовта, тя не вижда погрешките ти. Бог казва: “Започни отново.” Ама не си нарисувал нещо хубаво. Той казва: “Вземи нов лист и започни отново.” Вземи втори, трети лист, започвай отново, докато нарисуваш картината добре и пръв ти останеш доволен от нея. Кажеш ли една лоша дума, зачеркни я и започни отново. - “Ама какво лошо съм казал?” - Остави това сега, започни отново и виж какво сега говориш. Ако по-напред си говорил грубо, остро, сега ще говориш мекичко.

Представете си, че един учител по математика изпитва един ученик. Математиката изисква строг, точен език, не може да се говори както попадне. Ако ученикът не може лесно да решава задачите си, а учителят е груб, той може да бутне ученика си и да му каже: “Седни си на мястото, защото не те бива.” Каже ли така, ученикът забравя и онова малкото, което е знаел. Обаче, ако учителят е внимателен, мек по характер, той може да се приближи към ученика си, да го потупа по гърба, да тури ръката си върху главата му и да каже: “Не се смущавай, ти ще решиш задачата си. Помисли малко и ще ти дойде на ума как да я решиш.” Постъпи ли така с ученика си, последният наистина ще реши задачата си.

Във Варненската гимназия имаше един прочут учител по математика, Белчев се казваше. Той постъпваше добре с учениците си. Когато някой от способните ученици биваше много самонадеян и мисли, че всичко знае, той го изваждаше на дъската и му даваше най-трудната задача. Ученикът започва да се пънка, да се мъчи, но учителят веднага го потупваше по гърба и му казваше: "Няма нищо, ти трябва да помислиш малко. Напиши си тази задача и си помисли в дома, как можеш да я решиш. Като помислиш малко, ще намериш начин за нейното решение." Ученикът отиваше на мястото си, но с мисълта, че има задачи, които и той не може да реши. Особено той се замисля, като му каже учителят: "Как не можеш да решиш такава проста задача?"

И Провидението постъпва по същия начин. Има задачи, които човек не е решил, но трябва да ги реши. Например, самообладанието е една от трудните задачи. Знаете ли колко мъчно е човек да има самообладание? Например, някой казва: "Иде ми понякога, като слушам някой да ми говори, да му плесна една плесница. Като че някой дявол ме кара да направя това." Това желание иде отвън, то е външно внушение. Но когато някой мисли, че трябва да удари някого, той разбира нещата буквално. Ударът може да бъде помилване. Вместо да се засилиш да удариш човека, приближи се при него и го поглади по лицето.

В това отношение някои деца са разрешили добре този въпрос. Ако бащата е много строг и взискателен, детето се приближи тихо при него, погледне го в очите и започне да го милва по лицето. Бащата веднага омекне. Усмихне се и вземе детето си на ръце и го целуне. Това означава плесница. Плесницата трябва да се превърне в милувка. Дойде някой при вас и започне да ви говори, а вие казвате, че той лъже. Мислите ли така за него, вие го удряте силно. Казвате ли за някого, че не е искрен, че не знае как да постъпва, това показва, че вие сте преувеличили нещата, поставили сте ги под микроскоп. Този

човек още не знае какво нещо е истината. Той ще обикаля истината, той ще обикаля любовта, той ще обикаля правдата.

Изобщо, докато ти не обичаш човека, ти не можеш да се проявиш. Вижте когато някой обича един човек, колко е внимателен към него. По-деликатен човек от него няма. Аз съм виждал каква съобразителност, какъв похват, каква деликатност има в някои малки деца. Като погледнеш в очите му, цял адепт е това дете. Мнозина философи даже, като видят някое дете, казват: "Детински работи са това."

Та, вие ще се върнете към онези чисти нрави, към чистите мисли на непокварените детски умове, към чистите чувства на непокварените детски сърца и към чистите постъпки на непокварената детска воля. Има деца непокварени, чисти. Има деца, които са едва на четири-пет години, но те са големи психолози. Като те погледне, познава те това дете. Когато някой нечист човек се приближи към едно чисто, непокварено дете и пожелае да го целуне, детето се отдръпва веднага, не позволява да го целуват. Имало е случай някоя майка дойде с детето си при мене и го кара да ми целуне ръка. Детето се дърпа, не иска да ми целуне ръка. Казвам на майката: "Оставете детето свободно, то знае защо не иска да целува ръка." То чувствува нещо. Наистина, преди два часа при мене е дохождала някоя млада мома или млад момък, които са оставили отражение върху мене от своите покварени и лоши мисли и чувства. Детето възприема това и не иска да го пипат. Всеки човек, добър или лош, всякога оставя своето влияние върху вас. Ако вие бяхте ясновидци, щяхте да видите, че от всеки човек се отделя една тъмна материя, която пада като сянка върху онзи, с когото се среща. И благодарение на тази сянка, този човек изпитва известно неразположение на духа. Добрият и чист човек обаче не оставя такава сянка върху хората. По-добре, че не сте ясновидци, да виждате тия неща.

Следователно, когато отивате при Бога, аз разбирам да се отправите със всичката си чистота на своя ум и на своята мисъл към Него. Къде е Бог? Той е в човешката душа и в човешкия дух. Когато искаш Бог да ти помогне, отправи своята душа, своя дух, своето сърце и своя ум към Него. Постъпи към Него с всичката си чистота и доброта на своето сърце и на своя ум и пожелай да изпълниш Неговата воля. Има ли това желание човек, държи ли го дълбоко в себе си, той ще види как целият свят ще се отвори за него.

Днес аз накарах времето да се оправи. (В този момент вън е светло, силно слънце грее, макар че всичко е покрито със сняг. Сутринта беше мъгливо, студено, а сега времето е много добро.) Тъй щото, аз днес накарах времето да се оправи. Защо? Защото искам да говоря за истината, искам да говоря за любовта, искам да говоря за вечното Божествено право. Когато Бог говори, времето не може да не се оправи. Бог казва: Ако истината царува във вашия ум, ако любовта царува във вашето сърце и ако правдата царува във вашата воля, така ще грее Слънцето, както днес грее. Ако любовта, истината и правдата не царуват във вас, ще има шестдесет градуса студ. И тогава ръцете ви и краката ви ще се вкочанясат, ще дойдат болести, страдания и смърт.

Та казвам: Днес всички вярвате в Христа, но още не сте свободни от смъртта. Смъртта още има право над вас. Вие не сте господари и на болестите. Болестите са ваши господари. Вие не сте господари още и на слабостите си. Дойде някой и ми се оплаква, че очите му са слаби или ушите му са запушени, или устата му е болна, или стомахът му е разстроен. Какъв господар е той? И след това ще ми разправят, че някой бил светия или праведник. Аз не вярвам в никакъв светия, който боледува. Светията може да боледува отвън, но той носи болестите на другите хора. Той няма свои болести. Изобщо, аз не вярвам в светии, които боледуват. Ако е въпрос да носят болестите на другите хора, то е друго нещо. Аз не вярвам в хора, които носят своите заблуждения. Ако носят заблужденията на другите хора, това е друг въпрос. Всички вие трябва да имате най-голямото уважение и

почитание, да се отнасяте с най-голямо благоговение към Онзи, Който ви е дал живот, Който ви е дал най-голямото благо и добро в света.

Сега вие искате да посрещнете новата година. Че как и къде ще намерите Бога? Вие ще намерите Бога във вашия дух, там ще се прояви Той. После ще Го намерите във вашата душа. След това ще Го намерите във вашия ум - ще се прояви чрез мислите ви. И най-после ще намерите Бога във вашето сърце, ще се прояви чрез чувствата ви. Дойдете ли до волята си, там Бог не слиза. Там няма да Го намерите. Той ще дойде до сърцето ни най-много и после ще се върне назад, но няма да слезе до нашата воля. Да дойде във волята на човека, това значи да слезе на физическия свят, както е слязъл преди две хиляди години. Не, Бог вече няма да слиза на физическия свят, да се гаврят с Него, да спорят всички учени равини дали и на този Бог говори. Те казваха: "Знаем, че на Моисей е говорил Бог, но на този дали говори, ние се съмняваме. Че каква разлика има между Моисея и Христа? Защо Бог да е говорил на Моисея, а на Христа да не е говорил? Ще кажете, че в сегашно време Господ не говори на никого. Това е неразбиране. Бог е, Който разполага със Своята свободна воля. Друг е въпросът, ако някой иска да вземе мястото на Христа. Обаче никой не може да вземе мястото на Христа. Ако някой иска да вземе мястото на Христа, той трябва да пострада като Него. Ама някой бил като Христа. Това е лъжа. За да бъде някой като Христа, особено в днешните времена, той трябва да пострада два пъти повече отколкото Христос е страдал. Ако ти не можеш да пострадаш два пъти повече от Христа, ти не си никакъв Христос. И ако ти не можеш да помагаш два пъти повече отколкото Христос е помагал, ти никакъв Христос не си. Според мене Бог е Онзи, Който помага на всички. Който освобождава всички, Който урежда всички работи. Всички други, които не могат да направят това, те са само служители на Бога.

Та казвам: Така трябва да мислите. Напуснете вашата мегаломания да търсите правото в света. Правото е в твоя ум. Не

осъждай никого, но и себе си не съди и не се разправяй със себе си. Носи най-хубавите скъпоценни работи със себе си, че комуто каквото дадеш, да е най-хубавото и скъпоценно. Ако даваш подарък някому, не давай една малка игличка за един лев. Или ако даваш една игличка, ти трябва да напишеш на нея: "Обичай истината!" Вторият подарък, който ще дам на някого, ще напиша върху него: "Прилагай любовта!" Ако дам трети подарък на някого, ще напиша на него: "Правдата да бъде мярка в твоя живот." Тези три неща, написани и на желязо, пак са ценни. От тези три мисли и желязото се превръща в злато. Ако напишеш тия неща на злато, още по-добре. Но и на желязо да ги напишеш, то пак придобива своята цена.

Та казвам: Всяка хубава мисъл струва милиони, всяко хубаво чувство струва милиони и всяка добра постъпка струва милиони. И ако човек през годината би могъл да прояви една добра мисъл, едно добро чувство и една добра постъпка, това е достатъчно.

Сега аз не искам да изпращам тази година. Как ще я изпращам? Какво ще занесе тя? Аз казвам на старата година: "Ще седиш още." Аз ще задържа старата година най-малко още за два-три месеца. Затова именно не давам никакво угощение за тази година. За другите може да иде нова година, но за нас още не иде. Казвам на старата година: "Ще чакаш още." Когато изпратим старата година, ще ѝ напишем един подарък за истината, друг - за любовта и трети - за правдата. Понеже отива при Господа, тя трябва да занесе нещо от своите деца. Засега тя не носи нищо друго освен страдания, мъки, тревоги, ужаси, а Бог не иска това от нея. Той иска да напишем, че сме приложили истината в нашия ум, че сме приложили любовта в нашето сърце и че сме приложили правдата в нашата воля. Това иска Бог от старата година. И тогава Той ще каже: "Благословена си ти от мене, която носиш тия хубави подаръци."

Та казвам: Пригответе си тия подаръци, да ги изпратите. Още три месеца ви остават. Пригответе всички тия подаръци, бъдете

готови с тях, за да имате онова благословение, което Бог е приготвил от памтивека за онези, които Го любят.

“Благословен Господ Бог наш”
Тайна молитва

Ще ви приведа един текст от Евангелието, със свои думи, което място сами ще си намерите, за да ви изясня положението, в което съвременната култура се намира. Един господар казал на слугата си: “Иди в моето лозе и отсечи онова дърво, което не дава плод.” Слугата знаел кое било това дърво, но казал на господаря си: “Господарю, нека отложим отсичането му до следната година. Ако дървото тази година не даде плод, следната година ще го отсечем.” Такова е положението и на съвременна Европа. Бог е отложил отсичането на европейската култура за един кратък период. През това време Той ще я натори. Ако до това време те не Го послушат, тогава ще дойде отсичането.

13-а неделна беседа, държана от Учителя на 31.XII.1939 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ПОЗНАВАНЕ НА ВЕЛИКОТО

"Добрата молитва"
"В начало бе Словото"

Ще прочета само няколко стиха от 2-рата глава от Евангелието на Лука

"Венир Бенир"

Чистият въздух е укрепителен. Ако влезете в една стая, дето въздухът не е чист, има едно влияние; ако влезете в една стая, дето въздухът е чист, той действува укрепително. Ако погледнете днес вестниците и книгите, ще видите, че много е писано. Днес много се пише, но от всичко написано малко неща са съществени, повечето са несъществени. Много неща се предъвкват. В 1914 година, когато българите обсаждаха Одрин, повече от двадесет пъти се писа, че Одрин е превзет, но не беше още превзет. На няколко пъти писаха, че е превзет, докато най-после го превзеха. Българите се зарадваха, че са превзели Одрин, но наскоро го изгубиха. Колко време се радваха? Та, сега и вие казвате, че Одрин е превзет, докато оголеете и изгубите всичко.

Съвременните хора се делят на светски и на духовни. Така се наричат те сами. По какво се различават едните от другите? Светските хора са хора на ума, а духовните - хора на сърцето. Духовният човек мяза на мома, която очаква да дойде нейният избраник. Тя си въобразява, че ще бъде щастлива. Не е лошо това нещо, но тя си въобразява това, което на Земята никога не може да стане. Че някога може да стане, не го оспорвам, но че на Земята може да стане, това оспорвам. Светският човек е човек на ума. Той си изорал, посял нивите и чака плод. Той има данни, факти, на които разчита. Той казва: "Толкова посях, толкова ще получа." Той има

нещо реално, на което разчита. Той казва: “Господ дава, но в кошарата не вкарва. Каквото аз изработя, на него разчитам.” Религиозният пък казва, че Господ и в кошарата вкарва. Това са два различни възгледа.

Христос се роди в света, но в сърцата на хората още не се е родил. Христос пак ще се роди в света, но като се роди, всички ще заплачат. Лошо ли е хората да заплачат? Вие не разбирате какво означава плачът. Като казвам, че всички ще заплачат, това е мое твърдение. Но в ума ви изпъква една особена идея. Какво лошо има в плача? Когато детето се ражда, нали заплаква? Всяко дете, което се ражда, трябва да заплаче. Ако не заплаче, неговата работа е свършена. Затова, когато Христос се роди, всички хора ще заплачат. По това ще познаем, че Христос се е родил в света. Всички казват, че Христос се е родил. Ако наистина Христос се е родил, всички ще заплачем. Казват за някого, че плаче. Щом плаче, Христос се е родил в него. Щом заплаче човек, това показва, че нов живот има в него.

Сега аз давам смисъл на плача. В детинството човек трябва да плаче. От седем години нататък детето трябва да плаче по-малко, а да яде хубаво. Като стане на двадесет и една година, той трябва да учи хубаво. Като стане на тридесет и три години, той трябва да оре нивите си и да ги отглежда добре. Като стане стар, той трябва да възпитава мислите и чувствата си. На стари години няма защо да плаче, той е научил вече тази наука. И плачът е наука. Сега, благодарение на плача ние имаме толкова видни певци. Благодарение на плача човек е научил всичките гами. Ако няма плач, няма да има никакви певци. Значи произходът на пението се крие в плача.

Сега аз засягам нещата в тяхната целокупност. Аз отхвърлям всички онези тълкувания, които хората имат. Много тълкувания са били верни на времето си, но сега не са верни. Аз отхвърлям твърдението на някои хора, че някое дете е било хилаво и глупаво, но като станало на двадесет и една-годишна възраст, поумняло. Или пък някой до двадесет и една-годишна възраст бил здрав, а после станал

хилав. Аз не вярвам в такива промени. Ако глупавият наистина е поумнял, значи той е изменил живота си. Значи пътят на неговата орбита се е отклонил. Ако пък умният е изгубил своята разумност, той е влязъл в лош път. Тъй щото, когато казвате, че някой човек е лош, аз разбирам, че той е хванал някакъв път, по който се движат хората колективно. Защото лошавината не е нещо единично, то е нещо колективно. И добрият живот не е единичен, той е колективен. Човечеството може да бъде добро, а отделните хора само проявяват доброто. Бог е любов, а ние сме проявление на Неговата любов.

Та казвам: При сегашните условия човешкият език трябва да се очисти от онази двойственост, която съдържа в себе си. В човешкия език има много думи, които съдържат в себе си отрова. Такива думи са заразителни и за да се предпазят хората от тях, тия думи трябва да се турят в шишета, които да се затворят добре. Като дойдоха ангелите, те очистиха езика от тия отровни думи. Те казват на хората: “Не се бойте вече.” Хората бяха страхливи, бояха се от вълци да не ги нападнат. Те им казаха: “Не се страхувайте, няма вече вълци.” Някои хора са като овце, но няма да ги ядат вълци.

Разправяли са ми следния случай от живота на овцете. (Това аз не съм го проверявал, не е мое твърдение, но са ми го разправяли хора.) Когато овчарят е добър, води трезвен живот, не пие, отнася се добре с майка си и с баща си, не задява никого, неговите овце са спокойни от вълците, вълците не ги ядат. Такъв овчар е ходил с овцете си цели двадесет-тридесет години, но нито една от овцете му не е пострадала от вълци. Обаче, ако животът му се развали, разваля се и животът на овцете му. В това отношение всеки човек е овчар на своя живот.

В съвременните хора е влязла мисълта, че Бог ще направи всичко. Добра е тази мисъл, тя е колективна. Вярно е, че Бог е направил всичко. Той е определил строго пътя на всеки човек. Той е определил движението на неговия живот. Всеки има определена орбита на своя живот и по нея се движи. Но в тази орбита човек се

намира в един съвършено независим и самостоятелен живот. Всеки човек принадлежи към една слънчева система, но същевременно той е изложен на влияние. Всеки човек се влияе от същества, които са по-силни от него. Тия последните пък се влияят от същества още по-силни от тях. Значи, в живота има едно взаимно влияние, от което човек не може да избегне.

Задачата на всеки човек не е толкова да подобри живота си, колкото да го запази. Докато е бил малко дете, баща му и майка му са пазили живота му. Детето само не е в състояние да опази своя живот. Тук родителите играят важна роля. В това отношение родителите представят външни благоприятни условия за детето. Когато детето расте, става на шест, на четиринадесет, на двадесет и една година, то става самостоятелно, става голям човек. И тогава неговата съдба зависи изключително от самия него. Детето е вече самостоятелно, то разбира нещата и трябва да работи. Това, което се отнася до отделния човек, отнася се и до народите. Колкото е самостоятелен човек, а същевременно и зависим, толкова са самостоятелни и зависими народите. Като четете Библията, ще видите, че и там още е писано, т.е. предсказано е какво ще се случи на сегашните народи. Аз няма да ви тълкувам какво е писано, но като четете, сами ще видите какво ще се случи със сегашните народи. Писано е за Англия, за Франция, за Италия, за Русия, за Япония, за всички големи и малки народи.

Човек трябва да изучава нещата. Сега, вземете в български език местоимението "той". Ако четете тази дума отзад напред, ще получите думата "йот", която е десетата буква от еврейската азбука. Тя е сила, която твори в света - творческа сила е тази буква.* "Йот" означава още и "Бог". Евреите никога не произнасят името на Бога. Кой е Той? Той е Онзи, Който твори в живота. Кой е Той? И в тебе има един Той, Който твори всички неща. И в тебе има един Той, Който те въвежда в Царството Божие. В тебе има един Той, Който изпълнява волята Божия. Ти познаваш ли Го? Ако ти не познаваш в тебе Онзи, Който изпълнява волята Божия, ти не разбираш смисъла

на личното местоимение “Той”. Ти не разбираш Този, Който те въвежда в Царството Божие. Но ти не разбираш и второто лично местоимение, “ти”. Ти лесно казваш: “Той е онзи, Драган, Стоян.” Не, ти не разбираш кой е Той. Той е Онзи, Който е създал всичко в света. Ако разгледате буквите от геометрична гледна точка, както и отношението, което съществува между тях, ти ще създадеш цяла философия. “Ти” е онзи, Който въвежда Царството Божие и неговата правда в тебе. Като съзнаеш това, ти ще бъдеш силен човек.

Значи, първо човек трябва да познае себе си. Казваш: “Аз.” Кой е “аз”? Онзи, който изпълнява волята Божия, той е аз. Онзи, който въвежда Царството Божие в тебе, това си ти. “Ти” въвежда

Царството Божие и неговата правда в тебе. Ти си човекът, който трябва да служиш на онова царство в тебе. Ти си човекът, който трябва да вършиш волята на Онзи, Който е създал всичко. Днес всички говорят “аз”, “ти” и “той”, и прости и учени, но покажете ми има ли един граматик, който да разбира смисъла на тия думи? От древността досега няма нито един учен, който да разглежда тия думи в този вътрешен смисъл. Казва: “Аз” - себе си. Да познава човек себе си, това значи да познава онова забуленото.

Три фази има в познаване на себе си. Да изпълниш волята Божия, това е физическият свят. Ако ти не можеш да изпълниш волята Божия, ти не познаваш физическия свят. Аз - това е физическия свят. Ти - това е духовният свят. Ти не можеш да имаш ясна представа за духовния свят, ако не разбираш смисъла на онова царство, което е вътре в тебе. Ти трябва да разбираш царството Божие и неговата правда. Ако не разбираш смисъла на “Той”, ти не можеш да разбереш умствения или Божествения свят. Значи, всеки човек трябва да започне с трите местоимения - аз, ти, той. Тези думи трябва да оживеят в човека. Как ще оживеят? Те не са семка от ябълка или от жито, да ги посадиш и да ги опиташ. Ако държиш едно житно зърно в хамбара, с години можеш да го държиш, но няма да разбереш какви сили се крият в него. Като го посадиш, тогава едва можеш да

разбереш силите, които се крият в житното зърно. Думи, които не се садят, остават семена в хамбара, които не показват своите сили, безсилни са такива думи. За да стане силна като идея, като реалност, всяка дума трябва да се посади в човека и там да оживее. Това става в умствения свят на човека. Там думите оживяват.

И тъй, овчарите, за които говорим, представят човешкото сърце. Опасността е в това, че при овцете идат вълците. Значи, както овцете страдат от вълците, така и сърцето страда от вълците.

Сега, като чета вестниците, виждам, че там са писани хубави работи за учението на Христа, но Неговото учение не е приложено. То ще се приложи в бъдещата епоха. От времето на Христа досега са се изминали само два деня. Тази епоха е подготвителна. Тази епоха аз я наричам епоха на спасение. Значи, ония хора, които се давят, трябва да ги извадим от водата и да ги спасим. Спасението подразбира изваждане от водата на онзи, който се дави. Но да стане човек християнин, за да го извадят от водата, той не се ползува много. Да стане човек християнин, това значи да учи. Какво е придобил от това, че вярва, какво* Бог е създал света? На християнина не е нужно само да се избави, но трябва да му се дадат условия да работи. Вие от толкова години сте християни, но какво придобихте? Какво трябва да се проповядва на съвременните християни? Досега им се е проповядвало, че Христос умря за грешните и изкупи греха на човечеството. Този свят, на който Христос изкупи греховете, всички - свещеници, учители, проповедници - всички се бият на общо основание. Всеки гледа колкото може повече пари да вземе, как да се настани, как да осигури живота си.

Ако Христос дойде днес и погледне на всички вярващи, които са приели Неговото учение, какво ще каже? Преди всичко хората нямат представа даже за Христа. Сега във вестниците дават един портрет на Христа, рисуван от някакъв художник, но ако не бях прочел отдолу, че това е Христос, бих Го взел за някакъв генерал. Лицето му е мъжко, грубо. Досега поне рисуваха Христа с женствено лице, а в тази

картина е много груб. Войнствеността на човека седи в неговата сила. Без сила никакъв военен не можеш да бъдеш. Според мене истински военен, истински генерал е онзи, който, и куршум да го удари, да се намажи малко и да върви напред. Не само един куршум да го удари, но и два, три, четири, пет или повече, той да продължава пътя си. Това е истински герой. А тъй, още от първия куршум да се повалиш на Земята, това не е никакво геройство. И във войната има нещо лошо - нещо добро. Във войната се вижда и доброто, и лошото на човека. Днешните войни са по-културни: от една страна убиват, от друга лекуват. Ще дойдат милосърдни сестри, лекари, ще превързват раните, ще утешават, че е пострадал за отечеството. След това ще го възнаградят, че се е бил геройски за отечеството си.

Хубави са тия неща, но аз разглеждам въпроса малко по-другояче. Какво ще бъде положението на един баща, който има десет сина и намери, че те се бият помежду си, кой колко повече да вземе от имането на баща си? Той ги намира с пукнати глави, със счупени ръце и крака. Какво ще каже този баща? Няма да му бъде добре. Той няма да бъде доволен от синовете си. Сега всички хора са разделени на две партии, на две категории: едните съчувствуват на западните народи, а другите - на източните. Едните симпатизират на Англия, на Франция, а други - на Германия, на Русия. И това е добро, но въпросът е кой е на правата страна. Въпросът е чия кауза е права. Важно е кой работи за човечеството. Като стане една война, тя трябва да стане за благото на човечеството. Ако една война се върши само от лични амбиции, тя е безпредметна. Наскоро във вестниците беше напечатана статията на един англичанин архиепископ, който пише: “Ние, англичаните, трябва да познаем своите погрешки. Ние направихме една голяма грешка с Версайския договор и затова трябва да изправим погрешката си, да останем верни на себе си, на своите обещания. Ние не сме сиромаси. Ние сме най-богатият народ и затова трябва да направим нещо за човечеството. Ние не се нуждаем от нищо, но не трябва да потискаме другите народи. Ако продължаваме

да ги потискаме, нищо добро не ни очаква. Не е право това, което вършим.” Както виждате, един англичанин се осмелява да изнася погрешките на своя народ. Той предсказва бъдещото положение на Англия, ако не се изправят погрешките. Той казва, че тъй, както вървят работите, не е на добро, но самите англичани не вярват в това, което той говори.

Сега всеки човек е разделен в себе си: умът му поддържа страната на Англия и Франция, а сърцето - страната на Русия и Германия. А пък волята на човека е и тук, и там. Засега тя е неутрална. Умът и сърцето представят воюващите страни, а волята държи неутралитет. Всички неутрални хора са във волята, там се примиряват. Волята гледа кой от двамата ще спечели: умът ли ще спечели или сърцето. Ако умът спечели, тя ще отиде на негова страна; ако пък сърцето спечели, ще отиде на негова страна.

Сега ние разглеждаме нещата от едно становище, към което човек трябва да се отнася. На всеки народ трябва да се отдаде онази хубава черта, която той притежава. А пък каквито погрешки направи, той трябва да е готов да ги признае. В Писанието има един закон, който казва: Ако грешникът се върне от своя грешен живот и направи само едно добро, греховете му няма да се поменат. Такъв е Божественият закон. Ако човек през целия си живот е живял лошо, но един ден се разкае и направи едно добро, греховете му се заличават. Този закон има и обратно значение. Ако един човек през целия си живот е живял добре, но един ден се отклони от този живот и реши да си поживее, добрините му няма да се поменават. За предпочитане е човек да се намира в положението на грешниците, които цял живот са живели зле, но един ден се разкаят и обърнат с добрата страна на живота, отколкото да се намира в положението на един праведник, който цял живот е живял добре, а на края на живота си се обърне в лошия път. Вярвам, че и вие сте съгласни с мене. Вие сте съгласни с мене, понеже имате същите убеждения. За нас е по-реален първият закон. Обаче човек трябва да се пази от пристрастяване. Ние трябва да

бъдем безпристрастни, понеже всички народи, които са съществували от памтивека досега, са имали и имат своя мисия. И народите се съдят, както личностите. Всеки народ има своите добри и лоши качества. Ако искате да придобиете доброто качество на някой народ, вие трябва да го обикнете. Например, ако искате да придобиете честност, вие трябва да обикнете англичаните. Ако искате да бъдете работливи, трябва да обикнете германците. В това отношение те са крайно работливи. Дадете ли някаква работа на германеца, вие не трябва да го контролирате, той сам ще си я свърши и ще ви я предаде навреме. Той не обича да разтакава нещата. Ако искаш да служиш на Бога, да развиеш религиозното си чувство, трябва да обикнеш славяните, специално руснаците. Ако искаш да бъдеш изящен по маниери, трябва да обикнеш французите. Ако искаш да станеш музикален, трябва да обикнеш италианците. Ще видите италианеца постоянно с китара в ръка и свири и пее. От американците пък ще придобиеш някоя тяхна черта, от българите - също. Иска ли някой да стане твърд, с девет чифта биволи да го теглят, нека обикне българина.

Та казвам: Народите представят отражение на цялото човечество в битието. Във всеки народ се изявява Божественият план. Съвременните народи се намират пред положението да се координират с Бога. Всички народи ще се сглобят и ще образуват едно цяло. В бъдеще ще има само един народ, разумен народ, той е Божественият народ. Тогава всички народи - англичани, французи, германци, италианци, руснаци, българи, сърби, черногорци, финландци, шведи, норвежци, японци, китайци и всички останали народи, които не съм споменал, Господ ще ги спомене, но всички ще образуват един голям народ - Божествен народ. Най-после и вас да спомене Господ, не само вас, но да не остане нито един човек по цялата Земя, когото Бог да не спомене. Това е благо за всички. Бог има един план за бъдещето, който постепенно ще прилага.

Страданията, които преживяваме, колкото и да са лоши, представят работата на един велик скулптор или архитект, който сега строи. Тези страдания са временни. Страданията, смъртта, това са методи, чрез които човек се развива. Един ден, когато съзнаем смисъла на страданията, ние ще благодарим на Бога за всички страдания, които са ни сполетели. Че, ако овцата не се жертвува за нас, ние ще можем ли да живеем? Ако плодните дървета не се жертвуват за нас, ние ще можем ли да живеем? Ако дърветата не се жертвуваха за нас, да ги горим и да се ползуваме от тяхната топлина, какво щеше да стане с нас? Ако въздухът, водата, светлината не се жертвуваха за нас, какво щеше да бъде нашето положение?

Всичко в света е жертва. Всичко служи на закона на пожертвуването, не с цел да изчезне, но всичко иде в света да помогне за развиване на човека. Ако Божествената светлина не проникваше в нашите умове, какво би станало с нас? Ако Божествената топлина не проникваше в нашите сърца, какво би станало с нас? И ако Божествената сила не проникваше в нашия организъм, какво бихме могли да направим? Ако ние бихме се лишили от въздуха, от водата, от светлината, от храната, от окръжаващите, които ни обичат, какъв щеше да бъде нашият живот? И след всичко това хората питат има ли Господ в света. Щом мислиш, Господ е в ума ти. Щом чувствуваш, Господ е в сърцето ти. Щом работиш, Господ е във волята ти. Щом спиш спокойно, Бог е в съня ти. Щом забогатяваш, Бог е в богатството ти. Щом осиромашаваш, Бог е и в сиромашията. Щом боледуваш, Бог е в болестта ти. Щом си здрав, Бог е в здравето ти. Щом пееш, Бог е в песента ти. Болестта е едно велико благословение. Щом е така, ти не можеш да го избегнеш. Каквото страдание да имаш, това е едно благословение. Това е крайният резултат, който ни дават. Чрез страданието ние си съставяме понятие за жертвата.

Мислите ли, че Онзи, Който ни е създал, стои индиферентен? Всички се отправят към Него. Един голям зов се чува отвсякъде. Бог е дал всичко в изобилие, а навсякъде се чуват гласове на недоволство,

на мърморене. Знаете ли какво мърморене има в света? Знаете ли колко милиарди заявления са дадени до Господа? Всички са недоволни от положението си и Господ трябва да задоволи всички. Всички Го критикуват, но Той търпи и помага. Знаете ли какво нещо е дълготърпението на Бога? Като разглеждат живота, хората казват: "Господ не съществува." - Защо? - "Защото не е създал света както трябва. Ако Бог съществуваше, Той щеше да оправи света." Всичко онова, от което хората са недоволни, представят методи за познаване на Бога. Болестите идат с единствената цел да познаете Бога. Щом си болен, познай Бога в болестта си. Като Го познаеш, ти ще оздравееш. Ако познаеш Бога в богатството си, ще станеш щедър. Понеже не Го познаваш, сърцето ти е затворено. Ти си голям скъперник, седиш, не знаеш какво да правиш. Ако си учен човек и в своята ученост познаеш Бога, ти ще реализираш своите теории. Ако си невежа, но познаеш Бога в своето невежество, в тебе ще се роди желание да учиш и ще ти се дадат условия за учене. Когото срещнеш, ти ще го обикнеш и ще възприемеш част от знанието му.

Въпреки всичко това, сега се проповядва учение, че Бог е само на небето. Право е това. Толкова са знаели хората на времето си, толкова са могли да кажат. А пък аз казвам: Когато страдате от каква и да е болест, Бог е там, в болестта. Като Го познаете, болестта си отива. Не можете ли да Го познаете, болестта си остава при вас. Като започнеш да се молиш, и болестта се моли с тебе заедно и си отива. Като не се молиш, болестта остава да те мъчи. Тя те пита: "Познаваш ли Господа?" - "Не Го познавам." Щом не Го познаваш, тя ти тури един нож. Тя пак те пита: "Познаваш ли Господа?" - "Не Го познавам." Щомне Го познаваш, тя ти тури още един нож. Така увеличава ножовете един след друг, докато най-после кажеш, че Го познаваш. Щом кажеш, че познаваш Бога, ножовете един след друг излизат и ти оздравяваш. Болестта сама вади ножовете и ти туря церове. Като дойде Господ, пита: "Защо този човек е толкова надупчен?" Болестта

казва: “Ти нищо не казвай на Господа, но благодари на мене, че те върнах в правия път.”

Сега вие сте в нова година, 1940, но аз не ви казвам нищо за нея. Вие искате да знаете каква ще бъде тази година. Каква ще бъде тази година, не трябва да знаете. Важно е, че всяка година отваря една епоха. Гласа на тази година ще чуете после. Има един пример за Настрадин Ходжа, анекдот е той. По едно време работите на Настрадин Ходжа никак не вървели добре. Дето отивал да иска нещо, все празен излизал, никой нищо не му давал. Най-после той решил да отиде в дома на един богат търговец да открадне нещо. За тази цел той взел една пила и започнал да пили вратата на този търговец. Като го видели някои, че седи пред вратата на богатия търговец и пили нещо, запитали го: “Какво правиш тук, Настрадин Ходжа?” - “Свиря на кемане*.” - “Ами защо не се чува гласът му?” - “Гласът му утре ще се чуе.”

Казвам: Гласът на тази година ще се чуе чак след 999 година. Тази година е Слънчева. Най-първо имате числото 19, което е щастливо число. Числото 19, това е онзи небесен Господар, който е направил всичко в света. Числото 40 представя влиянието на Слънцето. Нулата накрая представя вечността, която е донесла хубавите работи и ги е турила под квачката да се мътят. Като се излюпят малките, ще видите гълъбчета ли са, юрдечета ли са, гургулички ли са, змийчета ли са, гущерчета ли са. За да се излюпят всички, изисква се дълъг период от време, затова не се плашете. Ако дочакате 999 година, ето какво ще се случи - змиите ще ги употребяват за въжета, да си простират дрехите на тях. Те ще си служат с живи въжета. Ако змията е дълга, дълго въже ще се направи от нея. Докато дрехите са прострени на нея, тя ще бъде опната. Като свалиш дрехите си, тя ще се свие. Тогава ще я нахраниш малко, защото ще ти трябва за второ и за трето пране. Тогава змията няма да гълта живи жаби, както сега прави. Тя ще се откаже от занаята си и

ще каже: “Едно време гълтах живи жаби, но сега вече никого не искам да гълтам.”

В един от своите разкази един французин описва обезсърчението на един голям дявол, няма да кажа името на този дявол. Като видял, че работите му никак не успяват, дяволът се обезсърчил и се отдалечил от хората, отишъл на едно уединено място, като светия, и започнал да мисли за положението си. “Какво да се прави? - казвал си той. - Съвсем загазих. Отиде моята работа вече, съвсем пропадна. Всичко, какво имах, изгубих. Не зная вече какво да правя.” Седи той замислен, но не може да плаче, да му олекне поне. “Едно време хората ми вярваха, слушаха ме, но сега вече не ми вярват, не ме слушат. Едно време бях господар, разполагах с цели царства, а сега нищо нямам.” По едно време той вижда, че Христос иде към него. Тогава дяволът започнал да си клати главата и казал: “Много късно идеш. Едно време бях господар, имах на разположение цели царства, които можех да ти дам, но сега вече нищо нямам, никой не ми вярва и слуша. Късно идеш. Когато беше млад, защо не ме послуша? Но сега е вече късно, нищо не мога да Ти дам.” Христос му казал: “Аз не искам от тебе нищо, нищо не искам да ми дадеш, но Аз съм дошъл да те освободя от едно голямо страдание.” Христос видял на гърдите му две големи змии, които го смучели. Христос бутнал змиите и го изцерил. После Христос поставил дявола за управител и му казал: “Ти имаш големи опитности от живота, затова те назначавам на служба, да покажеш на хората как трябва да работят. Ти ще ги учиш от своите опитности.” Дяволът останал доволен от Господа, че му дал възможност да участвува в бъдещото царство. Сега ще ме питате вярно ли е това. Ще намерите този френски писател и ще го питате вярно ли е това, което е написал.

Мнозина се спират на миналото и казват, че миналото крие в себе си хубави работи. Хубавото в света, било в миналото, било в настоящето, е Духът. Великото в света е Духът. Когато Духът присъствува в ума на човека, той се чувствува другояче. Една приятна

светлина излиза от неговия ум. Умът на този човек работи, той се усеща като с криле. Когато Духът започне да работи в сърцето на човека, той се чувствува мощен, готов всичко да направи. Една приятна топлинка излиза от сърцето му и той се изпълва с възвишени чувства. За този човек няма нищо невъзможно. Когато Духът работи в човешката воля, човек е готов и най-мъчните работи да ги направи с радост.

Та казвам: Новото учение се заключава в идването на Духа. Духът иде да работи в нашите умове, да внесе светлина, с помощта на която хората да решават всички въпроси: семейни, политически, обществени. Държавата трябва правилно да реши политическите въпроси. Народите също така трябва да решат правилно своите задачи. Народите, държавите, свещениците, учителите, управниците, служащите - всички трябва да решат задачите си и правилно да ги решат. За да се реши правилно един въпрос, нужни са три неща: една светла мисъл, едно топло светло чувство и една светла постъпка. На съвременен език казано: за да се реши един въпрос правилно, умът, сърцето и волята трябва да участвуват едновременно в решаването му. Вие трябва да имате добра обхода към ума си и сърцето си, те са разумни същества. Понякога сърцето греши, но то е от неразбиране. И умът някога греши, от много знания и разбирания.

В България, в София, имаше един професор, много учен, Бахметиев, той се занимаваше с високо научни въпроси, но същевременно изучаваше и спиртологията. Казвам, този професор който правеше опити да замразява и да размразява жаби, правеше опити и със себе си. Опити правеше човекът. Ето, и еврейският цар Соломон имаше триста жени и деветстотин наложници, всичко хиляда и двеста жени. Защо му бяха толкова много жени? И той правеше опити. Страшно главоболие е да се занимава човек с толкова много жени. Ум се иска за това. Ще кажете, че това е голяма лакомия. Това не е от лакомство. Ами какво ще кажете за царицата в един кошер, която се занимава с тридесет-четиридесет хиляди работници и

около четиристотин-петстотин кавалери, нейни възлюбени. Едно нещо харесвам в пчелите - те не са ревниви. Всички се представят пред царицата и казват: "Кой си избере царицата, той е достоен за нея." Всички останали пеят около нея. Като избере един, останалите излизат и се връщат, пеят, никакви караници няма между тях. Пчелите имат разбиране в това отношение.

Ами хората имат ли разбирането на пчелите? Съвременните хора прекарват и двете култури: и многоженство, и многомъжество. Мъжете поддържат многоженството, а жените - многомъжеството. И двете партии имат право. Многоженството се роди, когато мъжете бяха поставени при много лоши условия. Мъжете тогава се избиваха, та имаше много жени на малко мъже. После дойде друга епоха, когато жените се избиваха, че останаха малко жени на много мъже. Значи условията родиха и многоженството, и многомъжеството. Това е един опит на природата. Във време на Стогодишната война в Германия се създаде закон, по силата на който заставяха всеки мъж да има по няколко жени. Когато количеството на мъжете и на жените се изравни, тогава държавата сама отмени този закон.

Та казвам: Хората със своя неразумен живот създават такива неща, които са в дисхармония с Божественото начало. Казано е в Писанието, че човек ще остави майка си и баща си и ще се прилепи към жена си. С други думи казано: Умът ще остави всички други неща и ще се прилепи към сърцето си. Сега умът и сърцето трябва да работят заедно. Волята пък е дете, родено от ума и от сърцето. Ако човек няма ум и сърце, не може да има и воля. Щом човек има воля, това е признак, че той има едно добро сърце. Който има добро сърце и светъл ум, той има вече воля, с която може да работи.

Сега, като говоря за възвишените същества, имам предвид, че те идат и сега, а не само в миналото, както вие мислите. Сега вие ще кажете: може ли тук да се усети миризмата на карамфил, без той да е цъфнал? Може ли да се яви едно пиле, без да е измътено от яйцето? Това е невъзможно. Значи, за да съществуват нещата, непременно

трябва да има някаква реалност. Сега новата епоха, която иде, ще донесе любовта в света. Христос ще се роди, за да внесе любовта в света, като сила, която съдържа в себе си едновременно две качества: кинетическа и потенциална сила. Като срещам някой човек, аз измервам колко потенциала на любовта има в него. Някой има само един потенциал, друг - два, трети - три, четири, пет, до шест потенциала. Който има шест потенциала на любовта в себе си, той е силен в любовта. Ако в музикално отношение имаш една потенциала, това е терца. Тази терца може да започне от “до” и “ми”, а може от “ми” и “сол” - зависи от какъв тон ще започнеш, за да определиш предназначението на терцата. Мога да съставя една песен от секунда, от терца, от кварта, от квинта и да мисля, че това е някакъв музикален закон. Ако не разбирате законите на музиката, вие нищо не можете да разберете от един музикален тон.

Човек може да познае дали дадена музика е хубава или не, от това как се отразява на неговия ум и на неговото сърце. Ако едно класическо парче действува едновременно и на ума, и на сърцето, и на волята ми добре, то е хубаво. Ако не се отразява добре на ума, на сърцето и на волята ми, то не е добро. Има някои парчета, които действуват здравословно на човека. Като пееш такива парчета, или ако слушаш някой да пее, ако имаш болка на краката, болката ще престане. Други пък действуват здравословно на корема, на главата и ако имаш болка в корема или в главата, болката веднага престава. Има песни, които пък се отразяват добре върху ума и сърцето. Имате ли някакво смущение в ума или в сърцето, тия смущения веднага изчезват.

Та, когато отивате на концерт, наблюдавайте как ви действува тази музика. Тя минава през живот [?] човек и не може да не се отрази върху слушателите. Особено ако присъствувате на концерт, дето свири цял оркестър от петдесет-шестдесет-седемдесет и повече души. Всички тия музиканти предават нещо от себе си. Това свирене

представя Божествен акт. Всички тия хора са концентрирани и чрез тях се предава Божествена енергия.

Гледам, някой отива на концерт и вади книгата си, да коригира как свирят оркестрантите. Той иска да следи по своите ноти как изпълняват, но в това време не може да се ползува от това, което се свири. Няма какво да следите онзи, който свири в оркестър. Той сам ще се проверява, сам ще намери погрешката си. Капелмайсторът на един оркестър или диригентът на един хор не трябва да се ръководят от амбиции да задоволят публиката, но да се стремят да предадат онова Божествено благо, което е скрито в съдържанието на музиката. Така те трябва да пренесат публиката в Божествения свят, да видят какво благо слиза чрез музиката. Ако музикантите успеят да направят това, всичката публика, като излиза от концерта, ще почувствува в себе си нов живот.

Един англичанин разправяше една своя опитност. Когато бил на концерт, на който свирила една от ученичките на Паганини, Камила Русо, той се почти пренесъл в друг свят. Тя свирила едно парче: "Сънят на живота", но така му подействувало, че той бил готов да раздаде всичкото си богатство. Заради радостта, която изпитвал в този момент, той бил готов на всичко. Значи, Божественото го посетило този ден. И Евангелието е цяла музика за онзи, който го разбира. Там се казва, че ангелите слизат от небето с песен и музика.

Та казвам: Съвременното човечество се нуждае от работа. Всички хора трябва да възприемат в себе си най-малкия подтик на любовта и да работят с нея. Онова, което може да спаси човечеството от всички неразбории в живота, това е най-малкият подтик на любовта. Те трябва да приемат любовта, за да придобият този най-малък подтик. Любовта е най-малкия подтик, който се явява в ума, в сърцето и във волята на човека. Ако хората биха слушали този най-малък подтик, работите им щяха да се оправят поне деветдесет на сто. Като дойде малкият подтик в човека, той го отблъсква и казва: "Не е това, което очаквам." Той очаква в бъдеще да получи нещо грандиозно, а не

предполага, че малкият подтик съдържа в себе си Божественото. Божественото се крие именно в този малък подтик. Това трябва да го приемете, трябва да повярвате в това.

Казвате, че не можете да вярвате, искате да ви се докаже. Как ще ви се докаже? То трябва първо да се опита, а после вече няма нужда от доказателства. Само неопитаните неща се нуждаят от доказателства. - "Ама докажи ми има ли Господ в света или няма." Как да ти докажа има ли Господ, или няма? Аз виждам, че си сиромах, нямаш пет пари в джоба си и затова си турил зъб на Господа. Ето как ще разреша този въпрос. Колко пари ти трябват? Аз намирам, че на първо място ти трябва една красива мома, за която да се ожениш. После и на двамата давам сто хиляди лева. Сега ще повярвате ли в Господа? Там е болката на този човек. Той иска да има една жена и пари, за да живеят добре. Щом има жена и пари, той вярва в Бога. Изгуби ли тия неща, той казва: "Аз не вярвам вече в Бога."

Това са временни работи. И като има възлюбена, утре тази възлюбена може да умре. Тогава той пак ще дойде при мене да хленчи, защо Господ му взе възлюбената. Утре можеш да изгубиш ума си и пак ще питаш защо Господ е взел ума ти. Какво трябва да се прави, като изгубиш възлюбената си или като изгубиш ума си? Там е въпросът. Тогава аз казвам: За да не умре възлюбената ти, ще се жениш за такава, която не умира. Ще вземеш такъв момък, който не умира. Ще вземеш такъв ум, който не се губи. - "Ама това не може да бъде." Тогава ще учиш.

Един закон знаем ние. Той е следният: някои хора са богати, понеже имат повече злато в кръвта си, други са пък сиромаси, понеже имат по-малко злато в кръвта си. Ние знаем, че магнетизмът привлича железните стърготини, а златото привлича хората към себе си. Ако сега туря едно кило злато на масата, ще видите как ще се привлечете към него. Вие веднага ще се приближите към масата. Защо? Златото привлича, то има привлекателна сила в себе си. Малко хора има, които могат да устоят на привлекателната сила на златото.

Колкото повече килограма изнасяте пред хората, толкова повече хора ще се привличат от златото. Това са съвременните разбирания на хората.

Питам: Нима онзи, който е създал златото, не е имал предвид нуждите на съвременните хора? Онези, които създаваха света, знаеха, че съвременните хора ще имат нужда от злато. Освен в икономиката на живота, освен за търговски обращения, златото има и друга роля в живота. Златото е добър проводник на здравето. Човек, който има повече злато в кръвта си, винаги е здрав. Затова на мнозина съм казвал да носят златни работи на себе си: пръстени, игли, гривни и др. На кой пръст обикновено носите пръстени? Ако бях на ваше място, аз нямаше да нося пръстени само на един пръст, на третия, например, но щях да го местя ту на петия, ту на четвъртия, на третия, а понякога и на първия - на палеца. По този начин ще калите волята си. Златото калява волята на човека.

Вие можете да считате тия неща за забавления, но не са забавления. В тях се крие цяла философия. В психическия живот на човека златото играе важна роля по своята ценност. Мислите на човека трябва да бъдат като златото, да не се окисляват. Такива трябва да бъдат и чувствата. Ако в мислите и в чувствата на човека има повече злато, те не се окисляват. Но ако има повече желязо, те ръждясват, т.е. окисляват се. Всички елементи на духовния и на Божествения свят имат влияние върху човека. За тази цел е нужно едно опитно училище, да се провери и опита силата и влиянието на всеки елемент върху човека. Например, могат да се правят инжекции на човека от злато. Ако се постави една стохилядна част от милиграма злато в кръвта, в човека стават известни промени. Това обаче ще се провери в бъдеще, когато дойдете отново на Земята. Тогава вие ще проверите дали вашите сегашни знания са верни или не.

Като отидете на онзи свят, вие ще се освободите от всичко ненужно и ще остане само онова, което е вярно. Оттук за онзи свят

заминават много учени и философи, но като се връщат отново на Земята, те са като деца, които трябва отново да учат, защото знанието, което са занесли със себе си, не е съществено. Например, мнозина казват, че имат любов. Но според мен човек, който има любов, достатъчно е да се отправи с две думи към Бога и молитвата му да бъде чута. А така, ти се молиш ден, два, три, но молитвата ти не се чува.

Казвате: "Защо трябва да се моли човек?" Чудна работа, защо човек трябва да се моли? Може ли човек, който живее на Земята, в органическия свят, да каже, че не трябва да диша? От правилното му дишане се определя неговото здраве. И когато се моли човек, Христос казва, че в молитвата му не трябва да има излишни думи. При това, всяка дума трябва да има само едно значение. Ти ще се приближиш към Бога с онази голяма любов, както се приближаваш към майка си, към баща си, когато искаш нещо от тях. Ти ще им разправиш всичко, каквото вършиш. Тогава вие ще получите помощта, от която се нуждаете. Вие ще се молите само за ония неща, които сами не можете да направите.

Един свещеник, един от добрите свещеници, ми разправяше една своя опитност. Това било още преди освобождението на България от турците. Свещеникът трябвало да пътува от Варна до едно село, но понеже носел една голяма сума със себе си, да помага на населението, решил да вземе със себе си един турчин да го пази от разбойници. Тръгнали на път; свещеникът върви напред, а турчинът - подир него. По едно време свещеникът чува, че някой цъка подир него. Обърнал се да види какво става. Вижда, че турчинът извадил пушката си и цъка един, два, три пъти, но пушката не хваща. "Какво правиш?" - "Исках да те убия, но пушката ми не хваща. Ще ме извиниш и простиш, папаз* ефенди." Свещеникът си мислил, че турчинът ще го пази, а той цъкал в гърба му. Свещеникът разбрал погрешката си - не е трябвало да хваща никакъв турчин или какъв да е човек да го пази, но трябвало е да уповава на Бога. Освен че

турчинът не го пазил, но се готвел да го убие. Всеки човек има по един такъв гавазин**, който ще го пази. Оставете се от такива гавази. Ако умът, сърцето, волята, душата и духът не могат да пазят човека, всяко друго пазене е безпредметно. Аз зная един закон: ако хванеш човек да те пази, между този човек и тебе трябва да има любов. Ако двама души се обичат, те могат да се пазят. Ако трима, четирима, петима и повече хора се обичат, те могат да се пазят. Ако един народ обича друг, те могат взаимно да се пазят. Истинският пазач в света, това е любовта. Когато любовта действува в човешките сърца и в човешките умове, вие можете да разчитате на нея.

Казвам: Това са новите възгледи в живота. Тъй щото, ние няма да кажем, че има един Господ в света, но казваме: Има една Любов в света. Аз виждам тази любов, пътят се проявява в човешките умове. Щом се прояви тази мисъл в ума на човека, той има светли мисли, чрез които разрешава всички мъчни въпроси в света. Влезе ли тази любов в човешкото сърце, с нея човек разрешава всички мъчни въпроси. Изобщо, има ли любов човек в ума и в сърцето си, с тази любов той може да разреши всички мъчни въпроси. И тогава в него се явява желание да бъде снизходителен към слабите. Щом е снизходителен към по-слабите и по-малките от него, Бог е в него.

Това нямам време да го доказвам, но щом умът ми работи, Бог е там. Щом сърцето ми работи, Бог е там. Щом волята ми работи, Бог е там. Щом тялото ми е здраво, Бог е там. Аз виждам Бога навсякъде и във всичко. Апостол Павел, като не разбираше този закон, дадоха му един трън в плътта, благодарение на което отслабна. Тогава той се молеше на Господа да му отнеме този трън. Тогава Бог му каза: "Достатъчна ти е Моята благодат, понеже Моята сила се явява в твоята немощ. Когато си силен, Аз съм там. Когато си богат, Аз съм там. Когато си сиромах, Аз съм там. Когато си като умираш, Аз съм там. Когато се раждаш, Аз пак съм там." Когато умираш, вярвай, че си в Божиите ръце. Той ще те съживи. Дали вярваш или не вярваш, ще го провериш.

Сега не казвам, че ви желая, но искам да ви поздравя, да се роди Христос във вашите души, да се роди Христос във вашите умове, да се роди Христос във вашите сърца, да се роди Христос във вашата воля. Да се роди Христос във вашите духове. И всички вие да бъдете носители на онова велико бъдеще, което иде сега в света.

Тайна молитва
"Благословен Господ Бог наш"

Търсете Бога във вашия ум, във вашата душа, във вашия дух и във вашето сърце.

14-а неделна беседа, държана от Учителя на 7.I.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

РЕАЛНА И ИДЕАЛНА ОБСТАНОВКА НА НЕЩАТА

“Добрата молитва”
“Благост носи светлината”

Ще прочета само два стиха от 13-а глава от Посланието към Римляните: 13-и и 14-и стихове.

“Духът Божи”

“Облечете се с Господа Исуса Христа и не промишлявайте за плътта в похотите ѝ.” (14-и стих.)

Какво се разбира под думите “да се облечем”? Как го е тълкувал Христос този стих в неговия вътрешен смисъл? Това обличане е в преносен смисъл употребено, защото Господ и Христос не са дреха, с която човек може да се облече. Друго нещо се разбира от този стих. Същият стих на английски означава: “тури Христа на гърба си.” Какъв смисъл има да туриш Христа на гърба си? Техният израз, преведен на наш език, иде малко смешно. Наистина, защо да не туриш Христа в ума си, а ще го туриш на гърба си?

Сега се явява въпросът, защо е дошъл човек на Земята? Човек е дошъл на Земята, за да изправи някои свои погрешки на ума, на сърцето и на тялото си. В Божествения свят тези погрешки не могат да се изправят, не се виждат. Това, което не се вижда, което няма външен израз, ти не можеш да го поправиш. Един ден всички същества, които живеят горе, ще дойдат на Земята, за да изправят погрешките си. И най-напредналите същества, ако имат някаква малка погрешка, непременно трябва да дойдат на Земята, за да я изправят. Както ученикът трябва да знае къде да постави точка, къде запетая, двоеточие, или как и къде да постави глаголите, така и всеки човек трябва да изправи погрешките си. Това влиза в задачата на

неговото самовъзпитание. За една запетая даже, той трябва да дойде на Земята, да се научи как и къде да я поставя. Ще кажете, че това са афоризми, не е възможно за една запетая да слиза човек от небето. В гръцки език има определителен и неопределителен член. Някои филолози са употребили цели тридесет години да тълкуват и обясняват защо Апостол Павел е употребил в посланията си определителен или неопределителен член. Те не знаят, че когато е писал посланията си, апостол Павел съвсем не се е ръководил от мисълта дали трябва да употреби определителен или неопределителен член. Той е писал както му дойде.

Та казвам: Реални неща са тия, върху които се съгражда светът. Идеалните неща представят облекло, външното облекло. Реалният живот има две страни: един външен, позлатен живот и един вътрешен, който е от истинско злато. Докато е жив, между близките си, човек не е толкова добър. Като умре, колкото времето повече се отдалечава от неговата смърт, толкова той става по-велик. Хората правят умрелия велик. В първо време той е бил много лош, но колкото повече времето минава, след смъртта му той става много добър. Чудно е, че хората правят нещата добри. Първоначално християните са ги считали като раздорници, които разделяли мъже от жени, разрушавали домове, затова ги подлагали на мъчения, на бесилки, на изгаряния, за да се откажат от убежденията си. Според тогавашните закони на Моисея те минавали за еретици, за големи революционери. Какво означава думата “революционер”? Да бъдеш революционер, това означава да въртиш колелото, да го обръщаш. Всеки, който точи ножове, е революционер. Жена, която преде, която върти колелото, е също революционер. Казват за някого, че право или криво върти човекът колелото.

Сега да дойдем до онова положение, в което повечето хора се намират. Мнозина мислят, че са на правата страна. Ако те са на правата страна, няма какво повече да учат. Ако всички хора са на правата страна, отде идат тогава тия разногласия, тия недоразумения

и войни между хората? Не, сегашните хора са в един път, дето има големи раздори. Някой дойде при мене и ми казва: “Аз имам любов към Бога, вече съм праведен.” Аз виждам, че този човек плаче за нищо и за никакво, а говори за любов към Бога. Питам го защо плаче, а той казва, че го мъчи нещо. Чудно нещо, как е възможно ти, който си предаден на Бога, да те мъчи нещо? Божията любов внася мир в човека, но има друга една любов, която мъчи човека. Като дойде някой при мене и ми каже, че се мъчи, казвам: Той се мъчи от любов. Той обича парите, мъчи се, а те не го обичат, бягат от него. Той обича хубавите дрехи, хубавите обуща, а те не го обичат и бягат от него. Значи той страда от безлюбие. Аз се чудя как е възможно да обича някои неща, а те да не го обичат и да бягат от него. Аз намирам правото на хляба, който казва: “Аз искам, който ме яде, да ме обича.”

На това основание, когато вълкът изяде една овца, вие казвате, че той е престъпник. Добре, съгласен съм с вас. Но когато вие изяждате овцата, това в реда на нещата ли е? Когато човек коли овцата и я изяжда, той казва, че Бог е наредил така, че това е в реда на нещата. Значи, за човека е в реда на нещата да коли и яде овцете, а за вълка не е в реда на нещата. За него не е позволено да яде овцете. Това е едно от социалните положения в живота.

След това се явява въпросът в какво трябва да вярва човек. Всеки човек трябва да вярва в живота, т.е. в това, което има, което му е дадено. Ти не можеш да вярваш в онова, което нямаш. Например, проповядват ти за едно ново учение. Че отде ще дойде това ново учение? Мнозина мислят, че новото учение иде отвън. Това е заблуждение. Всяко ново учение иде отвътре в човека, от неговия ум, от неговото сърце, от неговата душа и от неговия дух. Тогава ще дойде един човек отвън, който ще запали всички ония, които имат новото учение вътре в себе си и те ще почнат да го проявяват.

Когато дойде на Земята, Христос носеше Своето учение вътре в Себе си. Той казваше на учениците Си: “Аз не съм от този свят.” “И вие не сте от този свят” - казваше им Христос. Значи, Христос учеше

учениците Си на онова, което беше вътре в тях, което те имаха вътре в себе си. Следователно всеки, който казва, че днес, сега може да се придобие истината, или сега може да му се предаде едно учение, той според мене не говори истината, не говори право. Казано е в Писанието: "Когато Духът дойде, Той ще ви настави." Като е вдъхнал в човешката душа живо дихание, с това заедно Бог е вложил в нея всички възможности и условия за нейното развитие. Когато се казва, че Бог е възлюбил истината в човека, това значи, че той е възлюбил в него това, което му дава всички възможности да се прояви и развива. Следователно, сега и аз ни най-малко не искам да ви обръщам, нито да вложа нещо ново у вас - това не е моята цел. Аз искам само едно: да събудя у вас ония хубави неща, които вие сте забравили. Вие сте забравили хубавото в себе си. Вие не употребявате златните монети, които държите в сандъка си, а употребявате позлатени работи. Някога хората ви убеждават, че една монета е фалшива, но вие искате да им докажете, че не е фалшива. Не, фалшивата монета е фалшива, не е чиста, няма какво да се мъчите да убеждавате себе си и другите, че тя е чисто златна монета. Реално е само това, което е златно. Тогава ние различаваме два вида неща в света: едните рушат, а другите съграждат. Едните са златни, а другите са позлатени. В този смисъл ние наричаме зло онова, което повече руши, а по-малко съгражда. А това, което съгражда повече, а руши по-малко, е добро. Така е поне на Земята. За да познаваме нещата, ние трябва да имаме една норма. Някои ме питат дали вярвам във войната и намирам ли я за права. Казвам: Ако войната руши повече, а съгражда по-малко, не е добра, не е на място, но ако повече съгражда, а по-малко руши, тя е на място. Без война не може. Ако разглеждате целия органически живот, ще видите, че в органическото царство съществува такава война, каквато вие не можете да си представите. - "Трябва ли да воювам?" Ще воюваш и без да искаш. Искаш или не искаш, ще воюваш, но ще воюваш по един от двата начина: или повече ще градиш, а по-малко ще рушиш, или повече ще рушиш, а по-малко ще градиш.

Ако не спазваш закона на съграждането, ти ще се натъкнеш на големи мъчнотии в живота си. Ако повече рушиш, а по-малко градиш, ти ще разрушиш себе си. Ако повече градиш, а по-малко рушиш, ти ще съградиш себе си. Значи, ние имаме предвид реалното в света. Душите представят реалността в света. Те са елементите, от които е съставен един народ, както и цялото човечество. Всяка душа, която гради повече, а руши по-малко, внася нещо ново в света.

Та, когато някои питат в какво се състои новото учение, ще кажете: "Новото учение е това, което гради повече, а руши по-малко." Кое е старото учение? Старото учение е това, което руши повече, а гради по-малко. Аз не съм съгласен с никое старо учение, понеже то руши повече, а гради по-малко. Старото учение го имаме вече, то не е допринесло нищо особено за човечеството. Като разглеждаме историческия развой на идеите, или на ученията, през които човечеството е минавало и минава, казваме: Всяка идея и всяко учение, които са допринесли повече на човечеството, отколкото са разрушили, те са на място и са дошли по пътя на доброто. Всяка идея и всяко учение, които повече са разрушили, които са унищожили красивото и хубавото в човечеството, те са дошли по пътя на злото и не са на мястото си.

Ние виждаме, че първите човеци, Адам и Ева, които бяха създадени от Бога и поставени да живеят в рая, при най-благоприятните условия, по непослушание съгрешиха и напуснаха рая. След това те родиха двама синове, двама братя, единият от които уби другия. Кои бяха подбудителните причини Каин да убие брата си Авела? Как се роди в него това желание? Отде научи Каин изкуството да убива? Без да иска, Авел даде повод на Каина да го убие. Каин беше земеделец, а Авел - овчар. Авел закла едно от своите агнета и го принесе в жертва на Бога. Димът от неговата жертва се разстилаше към небето, което показваше, че Бог приема жертвата му. Каин избра от най-хубавото жито и го принесе в жертва на Бога, но димът от неговия жертвеник слизаше към Земята - не прие Господ жертвата му.

Тогава Каин започна да мисли: “Ако Авел принесе едно агне и Бог прие жертвата му, то ако аз принеса в жертва Авела, навярно Бог ще приеме моята жертва.” Така разсъждавал Каин.

Това е мое твърдение, може да е вярно, а може и да не е вярно. Аз не искам да ви убеждавам, но казвам, че това можете да го вземете като психологически анализ или само като разсъждение. Има неща правдоподобни. Бог знаеше, че Каин уби брата си и го попита: “Къде е брат ти Авел?” Каин не каза: “Принесох го на Тебе”, но се уплаши и излъга. Той каза на Господа: “Не съм стражар на брата си, да го зная къде ходи.” Тогава Бог му каза: “Кръвта на брата ти вика към Мене.” Каин се обърна към Бога с думите: “Защо ме гониш от лицето Си? Аз исках да Ти принеса жертва и принесох от своето жито, но Ти не прие жертвата ми. Брат ми закла агне и Ти принесе жертва, която Ти прие. Аз исках да Ти угодя, но не можах, Ти остана недоволен от мене. Сега, който ме срещне, ще ме убие.” Господ му каза: “Не, никой няма да те убие. Който те убие, той ще бъде седмократно наказан.” По този начин Каин се лиши от страдания. Бог му каза: “Няма да имаш страдания, но ще се мъчиш.”

Страданието изкупва, а мъчението поставя човека в робство. Някои хора не искат да страдат. Всеки, който не иска да страда, той взима страната на Каина. Човек трябва да страда, да вземе страната на Авела. Който страда, той е кандидат за Царството Божие. Ако не страдаш, ти си кандидат за пъкъла. Аз употребявам думата “пъкъл” в съвсем друг смисъл, а не така както вие го разбирате. Да бъдеш в пъкъла, това значи да движиш едно колело в неоправен път. Какво може да придобие едно колело, което хиляди години се е въртяло в един неоправен път? Да бъдеш колело, което само да се въртиш, без да вършиш някаква работа, това е пъкълът. “Пак-колело” - това означава пъкълът. Сега, аз не искам да го тълкувам. Това тълкуване не е авторитетно.

Злото е зло, понеже лишава човешката душа от онези възможности, от онези права, които ѝ са дадени, да бъде наследница

на света, който Бог е създал. Светът е създаден за душата. Следователно всеки, който спира развитието на човешката душа и я лишава от възможността да приема благата на живота, върши най-голямото зло. Сега вие седите и се заблуждавате от временното. Наместо да отправите погледа си към Бога, към Слънцето, към всички звезди, които крият безброй възможности за човешкото развитие, вие се занимавате с дребнавостите на живота. Вие обикаляте цял ден вашите апартаменти и вашите изби, по цели дни се мажете с червила и белила, подрязвате косите си, скубете веждите си и т.н. Защо правите всичко това? За да угодите на хората.

Трябва ли да бъде косата къса? Апостол Павел казва, че на мъжете е позволено да носят къси коси, но на жените не е позволено. Днес жените не го слушат. Аз разглеждам този въпрос от органическо и психологическо гледище и казвам: Ако си станал много мекушав по характер, вследствие на което волята ти е отслабнала, можеш да отрежеш косата си като войник, до кожата. Така ще проявиш волята си. Ако пък си станал много груб, остави косата си да расте, да стане дълга. Който иска да стане мек и благороден, да остави косата си дълга. Ако пък речеш да се биеш и имаш дълга коса, ти ще дадеш оръжие в ръката на неприятеля си, той ще те хване за косата. Ако косата ти е остригана до кожата, неприятелят няма къде да те хване. Това е страничен въпрос. Предназначението на косата е съвсем друго. Космите на главата имат особено предназначение, затова вие трябва да се отнасяте внимателно с тях, всякога да ги причесвате гладко. На онези от вас, които сте нервни, неразположени, болни, бих препоръчал следното нещо: вечер, преди да си легнете, разхвърлете косата си и прекарайте пръстите си няколко пъти. След това си легнете. Сутринта, като станете, срешете я добре. Като раздвижвате с пръстите си косата, по този начин вие я освобождавате от ония утайки, от онзи прах, който се е наслоил в нея, и по този начин препятствува да възприемате онази енергия, която иде от пространството. Не е произволно нещо косата. Тя играе роля на

приемник и на предавател на енергии от пространството и от самия организъм. Онези от вас, които са нервни, нека направят този опит в продължение на един месец, всеки ден по три пъти: сутрин, на обяд и вечер. По три пъти раздвижвайте косата си с пръстите и после пак я загладете. Пред хората ще се явявате със загладена коса. Като правите опита няколко пъти на ден, ще видите какъв резултат ще имате. Не бързайте само да ровите косата си, но вложете и мисълта да използувате енергиите от пространството. Отхвърляйте косата си добре назад и после пак я прибирайте.

"Облечете се в Господа Исуса Христа и не промишлявайте за плътта в похотите ѝ." Ние трябва да се облечем в истинското знание и да се срещаме с различни хора. С колкото повече разумни хора се срещате, толкова по-добре за вас. Успехът на хората зависи от срещите, които те имат. Не само това, но човек трябва да чете и хубави книги. Красивите мисли и чувства, както и благородните постъпки, които някои автори внасят в лицето на своите герои, действуват благотворно върху развоя на човешката душа. Често хората стават много еднообразни. Те мислят само за онова, което нямат. Защо да не мислят за онова, което имат? Ние живеем в Бога, Който има всичко. Той носи всички блага в Себе си и е готов да ни даде всичко, което искаме. Хората търсят благата оттам, дето ги няма, а не ги търсят там, дето ги има. Те трябва да търсят благата и в себе си. Знаете ли какво значи да търсиш нещата в себе си? Ето какво разбирам аз под думата "себе си". Да намериш нещата в себе си, това значи да намериш един човек, който те обича така, както ти обичаш себе си. Този човек, който може да те обича така, той ще събуди в тебе любов към Бога. Ако можеше по друг начин да се събуди в човека любов към Бога, Христос нямаше защо да дохожда на Земята. Христос дойде в света да събуди в хората Божественото, Което от хиляди години насам седи заспало в него. Той обичаше хората толкова много, че беше готов да се даде в жертва, което и стана, за да пробуди Божественото начало в човека. Казано е в Писанието: "Онези, които

чуят гласа Му, ще оживеят.” Какво ще оживее в човека? Божественото ще оживее. Щом Божественото в човека оживее, той е вече на прав път.

Казвам: Дойдете ли до Бога, искайте от Него само това, което никой човек не може да ви го даде. От човека искайте непотребни работи, които той може да ви даде, но от Бога искайте само онова, което никой друг не може да ви го даде. От Бога не искайте малки работи. Някой се нуждае от десетина лева и казва: “Помолих се на Бога и Той ми изпрати десет лева.” Няма защо да се молиш на Бога за десет лева. Ти можеш десет лева всеки момент да ги изработиш. Достатъчно е да донесеш два-три пъти вода на един човек и той ще ти даде десет лева. Ако пък отидеш в един дом и започнеш да гадаеш, веднага ще получиш двадесет лева най-малко. Само ако му кажеш, че след една година ще спечели голяма сума, той е готов веднага да ти обещае хиляда лева. Не е въпрос да излъжеш човека, но така да му предскажеш, че да излезе вярно.

Аз не съм против гаданието, но трябва вярно да се гадае. Много гадатели налучкват. Те мязат на онзи турски ходжа, на когото работите не вървели добре като ходжа и се чудил какво да прави, да нареди работите си добре. Жена му решила да го направи гадател и така станало. Той започнал да гадае на хората, но с налучкване. Така се случило, че на един-двама той отгадал правилно и се прочул. На първия, на когото отгатнал, бил един познат, който го срещнал и му казал: “Като знаеш да гадаеш, я ми кажи какво нося в гащите си.” Гадателят си помислил: “Спукана е работата ми.” Той си казал полугласно: “Един път лисица на пазар, втори път, докато я уловят.” - “Браво, отгатна, аз нося лисица в гащите си.” Един ден в персийския дворец на персийския шах откраднали някои скъпоценности. Като чул, че имало в царството му един прочут гадател, той го извикал и му казал: “В двореца ми се извърши една голяма кражба, ти трябва да намериш разбойниците и да ми ги доведеш.” Гадателят си отишъл у дома и казал на жена си: “Спукана е моята работа. Ти тури главата ми

на въжето.” На другия ден отишъл при шаха и му казал: “Ще ми дадеш тридесет деня да размишлявам и след това ще ти отговоря кои са разбойниците.” Шахът се съгласил. Той се върнал у дома си, взел тридесет царевични зрънца и отишъл в гората да размишлява. От сутрин до вечер той размишлявал. Като се свършил първият ден, той извадил едно от царевичните зрънца, скрил го в джоба си и казал: “Първият мина вече.” Той подразбирал, че първият ден се изминал. В това време разбойниците, като чули, че шахът ги търси, изпратили един от тях да види какво прави гадателят. Първият разбойник минал тъкмо в момента, когато гадателят казал, че “първият мина”. Разбойникът се уплашил и отишъл при главатаря да съобщи, че били открити. На втория ден гадателят пак отишъл в гората да размишлява. Привечер главатарят пак изпратил един от разбойниците, да разбере какво прави гадателят. Като скривал второто зрънце, гадателят си казал: “И вторият мина.” То се съвпаднало с времето, когато разбойникът наистина минал край гадателя. Уплашени, че гадателят ги открил, разбойниците се явили при него и го помолили да не ги издава на шаха. По този начин гадателят открил кражбата и спасил главата си.

И това е гадание, но то почива на съвпадение. Това не е наука, то е съвпадение. Истински гадател е онзи, който поне седемдесет и пет на сто от това, което предсказва, се сбъдва, а само двадесет и пет на сто излиза криво. Но ако един гадател предсказва и от предсказанията му се сбъдват двадесет и пет на сто, а седемдесет и пет на сто не се сбъдва, той е от ония хора, които повече рушат, а по-малко градят. Който иска да стане гадател, нека започне да предсказва, да види колко от предсказанията му ще се сбъднат. Когато нещата станат вече, някой казва: “И аз така предсказах.” Да, така всеки може да предсказва. Изкуство е да предскажеш нещо преди другите да са ти го казали или преди да е станало това нещо.

За да предсказва нещата, човек трябва да има голяма досетливост: умствена, сърдечна и волева. Няма случай, когато човек

предприема нещо и невидимият свят да не го предупреди. Но той трябва да бъде много чувствителен, да възприеме предупреждението. По който и да е начин, той непременно ще бъде предупреден: било чрез вятъра, било чрез облаците и т.н. Тръгваш някъде, но дойде ти на ума, че си забравил нещо и се върнеш. Щом се върнеш, знай, че работите няма да се наредят добре, непременно ще има някаква спънка. Тръгваш някъде на гости, но излиза вятър, който духа пред лицето ти. Не отивай, няма да намериш своя познат вкъщи. Ти можеш да отидеш пак, но само да провериш предсказанието. Ако отидеш и съжаляваш, че си отишъл, ти нищо не си разбрал и научил. Ще знаете, че от невидимия свят всякога предупреждават човека. Някой вземе един лотариен билет, но не знае дали ще спечели. "Ама аз вярвам." Това не зависи от твоята вяра. С вяра само ти не можеш да заставиш хората да теглят билет за тебе, който да печели. Има един закон, според който е определено на човека да спечели или да не спечели. Ако някому е определено да спечели, още като купува билета, той изпитва една пълнота и в ума, и в сърцето си. И той положително знае, че ще спечели. Някой си въобразява, че ще спечели, и то един милион, но с въображението нищо не се нарежда. В края на краищата той вижда, че нищо не печели.

Печалбата се обосновава на един вътрешен закон, според който нещата се определят да станат или да не станат. Като погледнете ръката, лицето, челото, главата на човека, навсякъде е написано кой какво може да спечели и колко може да спечели, кой какви възможности крие в себе си за своето подигане. Колкото и да желае, човек не може да постигне всичко, което живее в неговата душа. За да постигне всичките си желания, той трябва да е роден гениален, с условия на гениален човек. А всички хора не се раждат гениални. Те крият в себе си възможности за бъдеща гениалност, но при дадените условия той не може да ги прояви. Всички тия възможности в него не са събудени. Гениалният човек има дълбок поглед. Той не се занимава с дребнави работи. Той е толкова уверен в това, което става, че с нищо

не можете да го разклатите. Вие не можете с нищо да разклатите човека, който вярва в своята съдба. Някой дойде при мене и ми казва: "Помоли се заради мене, Господ да ми помогне." Остане ли друг да се моли за тебе, твоята работа е свършена. Някой пък дойде при мене, казва, че ми купил билет на мое име, че и той да спечели. Нищо не излиза от такава работа. Честен трябва да бъде човек и в мислите, и в чувствата, и в постъпките си.

В турско време един българин от Добрич продавал на улицата салеп* и постоянно викал: "Салеп!" По едно време той видял пред краката си една кесия, в която имало десет хиляди лева. Той се навел, взел кесията без да я отвори, турил я в пояса си и пак така спокойно продължил да вика: "Салеп!" След малко един търговец го настигнал и го попитал: "Намерихте ли на пътя една кесия?" - "Намерих, заповядайте!" Той подал кесията на собственика и продължил спокойно да вика: "Салеп!" Колко души от съвременните модерни хора можете да намерите, които, като намерят една кесия на пътя, могат да я турят в джоба си, без да я отворят и спокойно да продължат да викат: "Салеп!"? Този човек не се смутил, защото знае, че кесията не е негова.

Сега, аз не искам да ви обезсърчавам, но казвам, че човек трябва да изучава реалния живот. Не е въпросът да се спира само на идеалната му страна. Според мене идеалната страна на живота може да се уподоби на онази жена, която, още със ставането си, започва да се оглежда в огледалото, да се чеше**, да се маже, да се нарежда с пръстени. Това не е същественото в живота. Следователно идеалното не съдържа всякога в същественото в себе си. Идеалното има нещо красиво в себе си, което не може да се отрече, но идеалното още не съдържа всичко. Много още трябва да работи идеалният човек върху себе си.

Мнозина мислят, че идеалният човек няма какво повече да работи върху себе си! Не, идеалният човек тепърва има да работи върху себе си.

Сега ще ви приведа един пример. Един господин отива в Америка, в Бостон, да учи. По едно време той изпаднал, нямал пет пари в джоба си и трябвало да гладува три деня. Той ходил из Бостонските улици и се чудил какво да прави, да се нахрани: да работи, не искал; да проси, не може. По едно време нещо го ударило в краката. Навел се, вижда на земята една кесия. Отваря я, вътре петстотин долара. Той бил честен човек и тръгва да търси на кого принадлежи кесията. Оказва се, че тя била на един от студентите, който получил този ден хиляда долара, от които петстотинте оставил в кесията си, а другите петстотин задържал в себе си. Той получил кесията си, казал "благодаря" на младия човек и си заминал, без да го възнагради. Значи, трябвало е четвърти ден да гладува. На другия ден този млад човек отишъл на един от пазарите, дето се продава всичко, да се разходи. Като обикалял пазара, случайно погледнал към земята и видял пред краката си един долар. Той се навел да вземе долара и в този момент нещо отвътре в него му казало: "Вземи този долар и не търси господаря му." Той взел долара и отишъл в гостилница да се нахрани. Той се нахранил с този долар, който се тъпчел на земята. Питам го после: "Какво научи от тази работа?" - "Научих, че не съм мислил добре. Всяко условие, което ми се дава, трябва да го използувам разумно. Ще бъдеш добър, ще бъдеш силен, да понасяш страданията, но сам няма да се излагаш на тях." Той казваше: "До това време не съчувствувах на хората, но като минах през тази опитност, почнах да им съчувствувам. Само по този начин разбрах, че в света има страдания."

Та, не се обезсърчавайте. На всеки човек, който е изпратен на Земята, са дадени известни възможности и условия. Ако няма никакви възможности и условия, прибират го в онзи свят. Следователно, ако на човека не са дадени възможности и условия, с които да работи, прибират го в другия свят, поне да не се мъчи. Има смисъл човек да живее на Земята, но ако може да придобие известни опитности. Човек може да създаде много работи. Всяко същество,

колкото малко да е, има своето предназначение. Не мислете, че и вие нямате някакво предназначение на Земята. Хората са винтове, малки или големи, от различни машини. Ако някой от вас е винт от часовник, не е ли поставен на място, целият часовник ще спре. Поставите ли го на място, часовникът започва да работи. В този смисъл, всеки човек е винт от Божествения организъм, който не трябва да напуща мястото си, да търси друга служба. Дето ви е турил Бог, там ще стоите, докато един ден Той сам ви отмени. Като ви извади от едно място, Той ще ви тури на друго. Мнозина искат да заемат високи места в света. Какви места искат те? Представете си, че някой от вас е виден астроном или астролог. Какво ще предсказвате на хората? Какво ще им говорите за Слънцето?

Някои учени казват, че Слънцето е горящо тяло, а материята му била много гъста. Колко е гъста материята му? Според твърденията на тия учени, някои си представят Слънцето като обикновения огън. Не, Слънцето не прилича на обикновения огън. Ако човек постави гърба си на слънчевата светлина и остави съзнанието си свободно, той може да почувствува какво има на Слънцето. Ако Слънцето наистина беше огън, както някои учени казват, то никога не би могло да произведе огън. Ние знаем, обаче, че Слънцето само произвежда огън, без то само да е огън. Вие не можете да си представите какви сили, какви енергии се крият в Слънцето, което изпуща светлината си, която се движи с бързина триста хиляди километра в секунда. И при това, вече хиляди години са се изминали, как Слънцето се движи из пространството, без да е намалило своята енергия. Енергията, която иде от Земята, развива известно количество топлина. Ние се нуждаем от тази топлина. В Слънцето живеят разумни същества, които имат съвсем друг организъм, а не като нашия. Те са същества, които издържат на висока температура. Огънят, който се намира на Слънцето, за тях е много приятен. В този огън те се разхождат свободно, както са се разхождали тримата младежи в огнената пещ. Тези същества изпитват приятност, когато са в тази висока

температура, в този огън, а ние се чудим как могат да живеят в този огън. Без огън няма живот. Този огън е на степени. Нашият организъм издържа на тридесет и седем градуса. Дойде ли температура четиридесет градуса, той е болен вече. На сто градуса човек съвсем се опърля, а на хиляда градуса се изпарява, нищо не остава от него. Има същества, които се усещат добре при хиляда градуса. При две хиляди градуса се чувствуват още по-приятно, при три хиляди градуса се чувствуват още по-добре. Дойдат ли до сто хиляди градуса или до един милион, те се въодушевяват даже. Като влезе в Божествения свят, при Божествения огън, това същество се разтопява и нищо нечисто не остава от него. В Божествения пламък всичко нечисто изчезва и остава само реалността на нещата. Само при това положение човек разбира вътрешния смисъл на живота.

Та казвам: Докато сте още на Земята, вие трябва да разберете всичко онова, което очаквате да разберете. Като не могат да разберат онова, което трябва, някои казват: "Като умрем, тогава ще разберем това, което трябва." По-добре е още тук да разберете това, което ви е нужно. Сега вие сте дошли до положение, при което се нуждаете от известни опитности. Всеки от вас трябва да излиза от тялото си поне пет-шест пъти през годината и да отива на разходка за известно време, след което пак да се върне. Някои имат възможност да излизат от тялото си, но това става несъзнателно. Важно е човек съзнателно да излиза от тялото си, да се разходи и пак да се върне. Това трябва да става без страх. Някои, даже и всички, които спят, излизат от тялото си, но това трябва да става съзнателно и по всяко време, когато човек пожелае. Като спи, човек излиза от тялото си, но това не става доброволно. Тогава той се намира в затвор и по желанието на други го пущат за известно време да се разходи и пак го прибират. При това положение човек е свободен само за един-два часа и после пак го прибират в затвора. Ако прави такъв опит, човек трябва да бъде безстрашен. В първо време той ще усети, че ръцете и краката му започват да изстиват, но не трябва да се страхува. Преди да напусне

тялото си, човек трябва да си внуши мисълта, че пак ще се върне. Не направи ли това, той може да остане вън от тялото си. Няма по-страшно нещо за човека от това да остане вън от тялото си. Той е изгубен вече. Той изпада в един ненормален свят. Обаче, ако човек съзнателно излиза и се връща в тялото си, той придобива голяма опитност. Тогава неестественият страх в човека ще изчезне и той ще види, че може да живее и вън от тялото си. Законите там са други. И там може да остане човек да живее, но само след като е свършил земното училище. Земният живот е приготовление за по-висок живот. Земният живот е една велика школа, за която трябва да намерите учители.

Сега аз ви говоря за истината. Но като ви поучавам, аз трябва да имам любов към истината. Няма по-опасно нещо от това да имате учител, който ви учи без любов към истината, без любов към самите вас. Вие трябва да имате учител, който ви обича, който е готов да се жертвува за вас. Обича ли ви, под негово ръководство вие ще имате различни постижения. Който не ви обича, той може да ви причини хиляди злини. Никога не се подлагайте на опит, без да участвува Божествената, безкористна любов.

Христос казва на учениците Си: "Отивам да ви приготвя място, че когато го приготвя, ще дойда да ви взема при Себе си." Като дойде, Той ще ви извади от телата ви. Вие мислите, че сте постигнали много неща. Не, това тяло, което сега имате, трябва коренно да се преобрази, да станат големи промени с него. Сега всички хора говорят за новото в света. За да възприеме новото и да влезе в новия живот, човек трябва да преобрази своята мисъл, да стане нова. Той трябва да преобрази своите чувствувания, да се проникне от Божията любов, а също така трябва да измени и постъпките си. Всичко това ще му послужи като материал за създаване на новото, което ще го освободи от ония ограничения, в които сега се намира. Съвременните хора още не могат да използуват Божествените блага. За да се приеме това благо, всички домове трябва да се преобразят. Всички мъже и жени

трябва да се преобразят, да дойде новото разбиране на любовта. Между тях трябва да има взаимно уважение и почитание, че да са готови едни за други да се жертвуват. Всички деца, синове и дъщери, трябва да се преобразят. Всички хора трябва да се преобразят, за да влезе между тях новото разбиране. Сега, дето и да отидете да проповядвате истината, веднага ще ви питат: "Кой ви е изпратил да проповядвате?" Веднага ще ви питат работите ли за другите или не. Вие какво ще кажете? Вие ще се намерите натясно и ще кажете, че работите за другите.

Казвам: Ние работим за всяка една държава, която е създадена от Бога. Ние не работим за една държава, която не е създадена от Бога. Ние работим за всеки човек, който е създаден от Бога, а не работим за онзи, който не е създаден от Бога. Ние не можем да работим безразборно, за кого да е - ще ни държат отговорни. В света съществува една държава, която е образ на всички държави. Казано е в Писанието, че всяка власт е от Бога дадена. Тогава и властта на всички държави, които съществуват, е все от Бога дадена. Като отидете в едно семейство, ще видите, че и там съществува същият спор - всеки иска да бъде господар. Жената иска да бъде господар, мъжът иска да бъде господар. Имат право да искат това, но едно трябва да знаете: Който иска да стане господар, преди това трябва да е бил слуга. Ако първо не е бил слуга, той трябва да стане такъв, а после може да стане господар. Който е слугувал вече, той има право да стане господар. Професорът, който с часове работи върху една задача, господар ли е или слуга? Ако ти не можеш правилно да решиш една задача, ти не си никакъв слуга. Можеш ли правилно да решиш задачата си, ти си слуга. Господар е онзи, който, каквото каже и работите стават. Не може ли, като каже нещо, и работата да става, той не е господар. Някой господар казва да стане една работа, но други я правят, а не той сам. Някой казва, че трябва да стане добър, но не става. Как може човек да стане добър? Човек може да стане добър само при известни условия. Добрият човек е отхранен със специфична

храна от невидимия свят. Добрите майки знаят този закон и затова раждат добри деца. Те ги отхранват със специфична храна. Всички майки, които не спазват този закон, са родили лоши деца. И пчелите прилагат този закон. Те отглеждат работници със специална храна, търтеи - също със специална храна, а и за царицата има специална храна.

Следователно, иска ли човек да стане умен, той трябва да се храни със специална храна за ума. Иска ли да стане добър по сърце, той трябва да се храни със специална храна за сърцето. Иска ли да усили волята си, също трябва да се храни със специална храна. Не само това, но индусите имат различни методи за дишане, с които усилват своя ум, или своето сърце, своята нервна или симпатична системи. Други методи имат пък за усилване на своята воля. Ония, които не разбират тези методи, при изучаване на окултните науки, ги прилагат, но са създали големи нещастия. Трябва разбиране за тия методи. Те не са подходящи за западните народи. Сега вие ядете по три пъти на ден: сутрин, на обяд и вечер, но не знаете кога за какво ядете. Сутрин ще ядете за ума си, на обяд - за сърцето си, а вечер - за тялото си. Човек трябва да разграничи тия неща в себе си и да поставя храната на своето място. Не я ли туря на мястото, тя не може да се използува. Онези, които разбират Божия закон, всякога поставят храната си на определеното за нея място и време: сутрин се хранят за ума, на обяд - за сърцето, а вечер - за волята. При това, като се хранят, те трябва да четат "Отче наш". Не е безразлично как четат тази молитва. Като се храниш сутрин за ума си, ще кажеш: "Отче наш" - и ще изпратиш храната към ума си. На обяд ще кажеш: "Отче наш, Който си на небето" - и ще изпратиш храната горе, в сърцето си. Вечер, като се храниш, ще кажеш: "Отче наш, Който си на небето, да се свети името Ти" - изпрати храната си в своята воля.

Значи ще се молите по следния начин: "Отче наш, Който си в моя ум; Отче наш, Който си на небето и в моето сърце; Отче наш, Който си в моя ум, на небето и в моето сърце; да се свети името Ти.

Отче наш, Който си в моя ум, Който си на небето и в моето сърце, Който си в моето тяло, бъди и в моята сила и да се свети името Ти.” Ако се молите така и ако мислите по този начин, храната ви ще отиде на своето място.

Сега, това не е за светските хора, но то се отнася за посветените, за онези, които са навлезли в духовното, които искат да се подвизават в Божия път. Това е за онези, които говорят за любовта. Без любов тази работа не става. Следователно, за да се ползувате от храната, вие трябва да ядете с любов. И тогава, като отидете на работа, ще благодарите на Бога, че работите. Всяка работа има смисъл, когато се върши с любов. Ако живеете така, господарят ви ще види, че у вас има нещо ценно и ще се отнася добре. Господарят ви може да е строг, да се кара и вика, това нищо не значи. Той е за предпочитане пред мекушавия господар. Той е справедлив и казва: “Това не е право.” Мекушавият господар маже и глади. Аз не съм за мазането и за гладенето. Ако една дреха е ушита, тя трябва да е скроена по всички правила на изкуството. Аз не съм за онези украшения и външни боядисвания на човека. Всичко трябва да дойде отвътре. Ако е за червенина на лицето, тя трябва да дойде от храната. Ако е за светли очи, това трябва да се постигне пак от храната. Светлината на очите иде от храната, от чистите мисли. Аз не съм против външните мазилки и казвам: Ако човек маже къщата си отвън, защо да не маже и лицето си? Но като маже лицето си, той гради само двадесет и пет на сто, а руши седемдесет и пет на сто. Повече отнема, а по-малко придобива. Ако пък тази мазилка иде отвътре, тогава седемдесет и пет на сто прилагаш, а двадесет и пет на сто отнимаш. Това показва и статистиката.

Та казвам: По-добре е да прилагаме, отколкото да отнемем. Аз не съм против козметиката, но ако употребяваш външни средства, те трябва да бъдат доброкачествени. Разправяше ми една сестра, че забелязвала какво* кориците на нейната Библия, които били червени, постепенно губили боята си. Тя се чудила какво става с тях. Един ден

заварила слугинята си, че с пръст и слюнка вадела червената боя от Библията и се червисвала. В една година всичката червена боя на Библията изчезнала, отишла на устата и на страните на слугинята. Такава боя разваля. Ако искате червена боя, купете си една призма, с която да разлагате светлината. Наблюдавайте известно време червения цвят на спектъра и го прекарайте през устните си. Този червен цвят ще се предаде на клетките и няма да се мине дълго време, устните ви ще станат червени. Когато температурата на тялото се намали, устните стават черни. Не е добър този цвят. Тогава за предпочитане е устните да бъдат червени, отколкото да са черни. Черният цвят носи едно нездравословно състояние за човека. Затова човек трябва да мисли за устата си. Искате ли да придобиете здраве, разтривайте от време на време устата си с една малка, чиста, мека кърпичка. Това е едно от хигиеничните правила за доброто състояние на вашата уста. Човек трябва да обръща внимание на устата си. Той трябва да има отлична уста. Чрез и от устата трябва да излизат най-хубавите работи.

Най-хубавите неща се предават чрез горната устна, затова тя трябва да бъде много деликатна. И двете устни имат голямо предназначение. Горната предава, а долната приема. Ако устата на човека е добре устроена, той ще приема и ще предава добре нещата. Като предава добре и възприема добре, човек има отличен характер. Ако не може да приема и да предава добре с устата си, човек се натъква на големи противоречия. Човек не трябва да стиска устните и зъбите си много, да не образува права линия с устните си.

Сега, като се говори на хората, те искат една логическа реч. Ако говоря върху характера на един гениален човек, какво трябва да изнеса за него? Аз трябва да опиша неговия гениален ум, съчиненията, които той е написал. После трябва да опиша проявите на неговото сърце и най-после - проявите на неговата воля. Но след като опиша всичко това, аз трябва да видя по какъв начин мога да използувам методите, с които той е работил. Всеки човек трябва да

подражава на гениалните хора, да приложи методите, с които те са работили. Не буквално, но поне до известна степен. Добре е човек да чете живота на гениалните хора, защото те имат нещо оригинално и в методите си, и в своите прояви. Човек не може да бъде гениален сам по себе си. Той е плод на усилията на много същества преди него. Някои казват, че като дойде Духът в човека, Той ще го научи на всичко. Какво представя Духът? Духът е сбор от напреднали същества, които са работили и живели милиони години, вследствие на което са изработили методи за работа. И ние трябва да се ползуваме от тези методи. Това може да стане само тогава, когато дойдем в общение с тях.

"Облечете се в Господа Исуса Христа." Аз взимам този стих в широк смисъл. Христос е образец, който показва на човека как може да възприеме всички онези блага, които са необходими за неговата душа. В човешката душа са вложени много дарби и способности, които тя трябва да прояви и разработи. Някой има пет таланта, някой - два, а някой - един. Но поне един талант всяка душа има, а останалите са в потенциално състояние и чакат времето на своето развитие. Под думата "да се облечем" в Христа, не разбирам само да мислим за Него, но да проявим всички възможности, които се крият в нас. С други думи казано: да дадем възможност на Божественото да се прояви в нас. Ако всички хора биха желали силно Бог да живее в тях, тогава ще се изпълни стихът от Евангелието, който казва: "И ще се всели Бог в тях, и ще им бъде един Баща, а те - един народ."

Да живее Бог в човека, това значи Неговата мисъл да се всели в човека, Неговите чувства - в човешкото сърце и Неговата воля да стане воля на самия човек. Това подразбира да бъде човек в съгласие с Бога. Когато се намери в противоречие, човек казва: "Как трябва да върша волята Божия?" Ами как можеш да вършиш своята воля? Казвате: "Как да изпълня волята Божия?" Много просто. Представете си, че сте болен и нямате вода да пиете, а изпитвате голяма жажда. До вас седи шишето ви, но празно. При вас дохожда един от приятелите

ви и като вижда, че нямате вода в шишето, а сте жадни, той веднага взима шишето и отива до най-близкия извор на планината, напълва го с вода и ви донася чиста планинска вода. Вие пиете от тази вода и сте доволни, че сте задоволили жаждата си. Както вие сте доволни, че вашият приятел е изпълнил волята ви, така и Господ ще бъде доволен от вас, когато изпълните Неговата воля. Следователно всяко добро дело, направено от вас за вашия ближен, е изпълнение на волята Божия. При това положение Бог ще бъде доволен и от вас. Ако ти помогнеш на една бедна вдовица, която се е молила три седмици, ти вършиш волята Божия. Бог няма да слезе от небето по физически начин да помогне на тази вдовица. Той ще помогне чрез някой човек, който е готов да изпълни Неговата воля. Няма да се мине много време, друг някой ще изпълни нещо по отношение на тебе. Той ще помогне на тебе. В този смисъл хората са като скачените съдове, едни други се преливат и си помагат. Много хора не искат да си помагат. Някой казва: "Аз работя само за себе си." Друг казва: "Аз работя само за дома си." Трети: "Аз работя само за отечеството си, за народа си" и т.н. Истински човек е този, който всякога е готов да изпълнява волята Божия. Той работи за Бога, защото разбира, че Божият Дух живее във всички хора на Земята. Следователно, каквото прави за едного, той го прави за всички.

"Облечете се в Господа Исуса Христа." Казвам: Облечете се в Господа Исуса Христа, така че да се прояви любовта Му във вашите сърца. Облечете се в Христа, за да се прояви Неговата мъдрост чрез вашите умове. Облечете се в Христа, за да се прояви истината във вашата воля. Облече ли се по този начин, човек и при най-лошите условия може да бъде весел. Всичко друго е преходно, временно. Никога не давайте ход на вашето недоволство. Има състояния, при които човек не може да не бъде недоволен, но той не трябва да изказва недоволството си. И радостта си не трябва да изказва. Оставете недоволството и радостта сами да се проявят. Ако се проявяват сами, вие печелите. Ако вие ги проявявате, вие губите. И

тогава, ако радостта сама се проявява в човека, вие ще видите, че от лицето на този човек излиза светлина. Колкото и да сте скръбни, в присъствието на радостния човек скръбта изчезва и вие ставате весели. Така действува аурата на веселия човек. Като влезете в съприкосновение с човек, който е дал ход на скръбта си, и вие ставате скръбни. Обаче, влезеш ли в съприкосновение с праведния, колкото и да е скръбен, ти не възприемаш неговата скръб. Този човек не роптае, не се гневи, но търси начин да се справи със скръбта си, да се освободи от своята мъчнотия. Като срещна един човек с изкълчен крак, безпредметно е да го съжалявам. Аз търся начин как по-лесно и правилно да наместя неговия крак, да му помогна.

Сега всеки от вас може да направи по едно такова добро, което никой друг не може да го направи, оригинално, специфично добро. Краката могат да направят това, което ръцете не могат. Ръцете могат да направят това, което краката не могат. Очите могат да направят това, което ръцете и краката не могат. Всяко нещо е на мястото си. Следователно нека всеки направи онова специфичното за неговия ум, за неговото сърце и за неговата воля. Като направите специфичното добро, вие ще влезете в този път, в който Бог ще ви благослови.

И тъй, турете си за задача да четете молитвата “Отче наш” на части: “Отче наш, Който си в моя ум; Отче наш, Който си на небето и в моето сърце; Отче наш, Който си в моя ум, Който си на небето и в моето сърце; да се свети волята Ти и да слезеш в моята воля, да вложиш силата Си в моето тяло.”

“Благословен Господ Бог наш”
Тайна молитва

Има неща в природата, които с милиони години не се заличават. Само това, което любовта е написала, остава незаличимо. Желая ви вашите имена да бъдат написани от любовта, че никога да не се заличават.

15-а неделна беседа, държана от Учителя на 14.I.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

АКО ИМАТЕ ВЯРА

"Добрата молитва"
"В начало бе Словото"

Ще прочета един стих от 21-ва глава на Евангелието от Матея. "А Исус отговори и рече им: "Истина ви казвам: Ако имате вяра и не се усъмните, не само делото на смоковницата ще направите, но и на тази гора* ако речете: "Дигни се и хвърли се в морето", ще бъде." (21-ви стих.)

"Духът Божи"

Ние четем какво е казал Христос преди две хиляди години. Той казва, че ако човек има вяра и не се усъмни, и на гората да каже да се дигне и да се хвърли в морето, ще стане каквото е казал. За кое море говори Христос? Всички тълкуват, че Христос говори за морето на физическия свят. Всичкото заблуждение седи в това, че хората искат да констатират нещата на физическия свят. Те мислят, че реални неща са само тия, които стават на физическия свят, на Земята. Опашката не е най-важният уд на животното. Опашката е дадена на животното главно да се брани от хапливите мухи. В този смисъл, и умът на човека е неговата опашка, с която той се брани от всички лоши мисли. Обаче, ако вие употребявате ума си само за да се браните от лошите мисли, той е безпредметен. Мислите ли, че опашката може да уреди всичко? Не, опашката не може да нареди всичко.

Сега вие мислите, че имате някакви съществени възгледи за живота. Не, от всички ваши възгледи за живота, които днес имате, след хиляди години нищо няма да остане от тях. Това, в което сега вярвате, един ден сами ще се чудите, че сте могли да вярвате в такива глупави неща. Казвате, че науката е постигнала това, че науката е

постигнала онова. Нищо не е постигнала науката. Нещата си съществуваха преди още науката да е говорила за тях. Преди да е заговорила науката за кръвообращението, всички животни и хора имаха кръвообращение, което ставаше независимо от това дали хората знаят нещо за него или не знаят. И без да знаят нещо за кръвообращението, мухите си живеят. Това е факт, който сам по себе си съществува. Вие мислите, че като откриете нещо, много сте направили. Това, което откривате, съществува и без вашето откритие. Ние само констатираме известни факти и истини. Казвате: "Кое е вярно?" За мене нещата всякога са верни. Защо? Аз имам едни везни, с които всякога си служа. Аз не питам дали дадено нещо е вярно. Слушам човек да говори нещо - аз не питам вярно ли говори, но веднага прилагам везните. Турям човека на везните, турям думите му и го тегля. Веднага познавам вярно ли говори или не. Например, взема един слуга в дома си. Веднага го претеглям, да видя колко тежи. Например, той тежи шестдесет килограма. Аз записвам теглото му настрана, за да сравнявам, когато ми потрябва. Като излезе от дома ми, пак ще го претегля. Ако тежи шестдесет и два килограма, това показва че той е взел два килограма от дома ми и ще му кажа да остави тия два килограма, които е взел. Разправят, че когато човек слиза от невидимия свят, теглят го. Като се върне обратно в невидимия свят, пак го теглят, да видят какво е придобил и изгубил през времето, докато е бил на физическия свят.

Сега вие искате да забогатееете, но богатството е от специален характер. Позволено е на човека да забогатява само в три направления: в любовта, в мъдростта и в истината. Всички други богатства са узурпаторство. Забогатее ли човек вън от тия три направления, всичкото му богатство се конфискува на общо основание. Всичко, каквото имате вън от тия три вида богатство, се конфискува до последен косъм. Всичко, каквото имате, ще го дадете. Няма да остане нито един косъм от богатство, което сте придобили чрез узурпаторство.

Сегашните хора казват, че имат установени възгледи, установена религия. Няма установени религии в света. Това е заблуждение. Религиите са системи, училища, през които човек минава, за да се учи. Вие се заблуждавате като мислите, че може да установите своите закони и да заставите всички хора да вървят по тях. И това може, но ако човешките закони са спомагателни средства на Божествените. Но ако вие поставите целия авторитет върху тях, вие сте на крив път. Тъй щото, знайте, че вие се основавате върху опитностите на милиони същества, които са живели преди вас. Ако се спрете там, спирате и развитието си. Някои, като се домогнат до любовта, мислят, че са постигнали всичко и повече нищо не им трябва. Докато момата не е намерила своя възлюблен, тя се кичи, краси се. Като го намери, китките изчезват, тя престава да се кичи и краси. Не, тъкмо тогава тя трябва да се облича по-добре. Тя не се облича, защото той ѝ казва: "По-рано ти се кичеше и обличаше, защото търсеше мене. Сега, като ме намери, няма защо повече да се кичиш и обличаш." И тя, за да се покаже скромна, морална, престава да се облича добре и да се краси.

Сега, и в света имаме същото. Онези, които са намерили Христа, турят си черни раса. Там е заблуждението именно. Тъкмо онези, които са турили черни раса, не са намерили Христа. Христос е в светлината - нищо повече! Онзи, който ходи в тъмнина, който не разсъждава, на когото сърцето не чувствува, на когото волята не е заквасена от истината, той е далеч от познаването на живота. И той ще претърпи такова разочарование, каквото никога не е могъл да си представи. Това е абсолютната истина, която сами ще опитате и видите.

Това не е наука, но това са факти, това са реалности. Аз не отказвам науката, но казвам, че след като научиш ролята на кръвообращението и специално на сърцето, ти ще знаеш как да се отнасяш с него. Да не го пресилваш в много работа. С постоянните си безпокойства човек пресилва сърцето си, създава му ненужна работа. Със своето безпокойство човек пресилва и мозъка си и създава на ума

си една неразумна, безпокойна работа. Също така, с неразумна работа човек пресилва и волята си. Какво придобива човек по този начин? Нищо не придобива. Какво трябва да се прави тогава? Ще дадеш на ума, на сърцето и на волята си толкова работа, колкото Бог е определил. Има една определена дажба за това. В природата съществува закон, който регулира работата на човека и разпределя енергиите в тази работа правилно.

Казвам: Сега аз не искам да ви говоря за стари работи. Всичко старо е отживяло времето си. Старото е имало думата си в миналото, няма дума в настоящето. Сега, например, съвременните хора воюват. Те са воювали и в миналото много пъти. Какво ни ползуват нас миналите войни? Ние се интересуваме от сегашната война, как ще се разреши тя. Ако в тази война поставят любовта като принцип да разреши войната, ако поставят и мъдростта като принцип, най-после, ако поставят и истината като принцип, това е Божествен път за разрешение на войната. Но ако не турят любовта, мъдростта и истината като принципи за разрешение на войната, всички ще видят резултатите на своите действия.

Вие питате: "Да воюваме ли?" Казвам: Войната е неизбежна сега. Ние сме в епохата на воюването. Не само ние воюваме, но на всички слънчеви системи воюват. Понеже днес всички същества са във военно настроение, като знае това, Бог е поставил различните планети на толкова далечно разстояние едни от други, че да нямат никаква възможност за воюване. Например, между най-близките звезди до Слънчевата система има такова разстояние от една до друга, че могат да се вместят три хиляди слънчеви системи като нашата. За да стигне светлината до това място, нужни ѝ са цели три години. Можете да си представите тогава каква експедиция трябва да се предприеме, за да мине човек това пространство и да завладее Слънцето. И най-после, какво иска човек да завладее? Много трябва човек да завладее, но не е въпросът там. Не е въпросът за завладяването. Човек трябва да знае онази наука, според която да не

губи онова, което Бог му е дал. Нали Бог ни е дал всичко? Какво още има да завладяваме? Бог ни е турил в Себе си и ни е дал на разположение всичко, каквото Той има. Какво има повече да завладяваме в света? Ние трябва да употребим нещата, които ни са дадени, а не да ги завладяваме. Ти ще караш един автомобил, да печелиш пари. Там е заблуждението. Ти ще направиш къща, ще туриш кираджии*, да печелиш пари и всеки ден ще се караш с тях. Ти ще станеш търговец, да печелиш пари и да лъжеш хората. Ти ще станеш учен, да учиш хората пак за пари. Казваш:

"Като отида на онзи свят, каква ли служба ще ми дадат?" - Каторгата. Каторгата означава ограниченията. Това е едно положение.

Хората не разбират своите синовни отношения към Бога и вършат безобразия в света. Това безобразие се вижда в любовта, в знанието, в мъдростта, в истината - навсякъде. Навсякъде виждаме лъжа. Защо трябва да лъжеш? И като лъжеш, какво ще придобиеш? Казват за някого, че като говори, има намерение да заматохари хората. Може да е така. И аз може да имам същите слабости. Като хората. Може и у мене да се яви желание да ви заматохари. Не, вие не сте глупави. Утре вие ще видите моето заматохарване. Едно нещо ще знаете: Аз не искам да лъжа хората. Аз не обичам лъжата. Аз не искам да лъжа себе си, аз не искам да лъжа ближния си, аз не искам да лъжа и Бога. Всичко друго мога да направя, но тия три неща не мога и не искам да правя. Аз не искам да лъжа - нищо повече. Аз не искам да турям лъжата като договор на престъпление.

Като направя една погрешка, казвам: Аз трябва да поправя погрешката си - нищо повече. На тебе, като човек, не ти подхожда да грешиш. Ти ще изправиш погрешката си сам - никой не ти е крив. Аз съм крив за погрешката си и трябва сам да я изправя. Какво правят някои? Някой направи една погрешка и туря веднага лъжата, като започва да се извинява, че условията били такива, че възможност нямал, че наследил такива черти от баща си, от майка си и т.н. Това са измислици и лъжи. Кажеш нещо, стой на думата си - нищо повече.

Обещаеш ли нещо, изпълни обещанието си. Ако обещаеш да направиш днес една визита, направи я точно навреме. Една визита е достатъчно, не трябват повече.

Някой казва, че хората трябва да се обърнат към Бога. Кои хора? Ако е въпрос за богатите, богатите хора най-мъчно се обръщат. За да обърнеш един богат човек, трябва двоен труд. Защо? Богатият човек е пълно шише, което тежи сто и двадесет килограма. За да го обърнеш и да го излееш, не е малко труд. Ще го дигнеш, ще го обърнеш, ще го излееш и след това ще почнеш да го пълниш отново. В такъв случай по-добре намери един сиромах. Сиромахът е празно шише. Няма какво, защо да го обръщаш. Налей отгоре, напълни го добре и свършена е работата. Така се пести и време.

“Дигни се и хвърли се в морето.” Като се говори за морето, Христос е разбирал умственото море. В това море трябва да се хвърли човек. Но за да се хвърли в морето, човек трябва да разбира това, което Бог мисли. Аз наблюдавах един ден как постъпи един господин от високото общество в София. Той се готвеше да отиде с жена си на някакво голямо угощение и беше се облякъл с фрак с цилиндър на глава. В това време детето му си играеше с една топка. Като се търкаляше, топката отиде под кревата. Детето се обърна към баща си: “Татко, топката ми падна под кревата.” Бащата, без да свали цилиндъра си, веднага се наведе под кревата и извади топката навън и я подаде на детето си. Интересно, този същият господин, като високопоставено лице на службата си е важен, от него зависи съдбата на много други, можа изведнъж да се наведе под кревата и да търси топката на детето си. Защо? Защото детето му вярваше, че бащата и с цилиндър на глава може да се наведе под кревата и да му вземе топката. Казвам: Похвално е за такъв баща, който може с цилиндър на глава да се наведе под кревата, за да извади топката на детето си. Защо бащата не хвърли цилиндъра, като се навеждаше под кревата, не зная, но аз похвалявам неговата постъпка и му казвам: Един ден ще те дам за пример в моите беседи.

Питам: В какво седи достойнството на човека, ако той не е готов и с цилиндър на глава, с всички накити по дрехите си, не е готов да се наведе под кревата и да направи услуга на един свой по-малък брат? В дадения случай аз вземам топката като едно добро, любовно, Божествено чувство, което ти може да проявиш. Ако го проявиш навреме, колкото малко да е това чувство, ти ще се ползуваш много повече, отколкото ако стоиш изправен със своя фрак и цилиндър и мислиш само за тях.

Разправят един интересен случай в Русия, във времето на един от миналите императори. По това време всички аристократи и благородници носели цилиндри. Императорът не харесвал това и няколко пъти им забелязал, но те, като големи аристократи, не се подчинили на желанието на императора. Той дълго мислил как да ги застави да се откажат от цилиндрите си. За тази цел той извикал един от своите съветници, да види как трябва да се постъпи. Тогава съветникът му дал следния съвет: "Ето, аз ще намеря около петдесет-шестдесет хиляди цилиндри и ще издадем закон, според който всички кочияши ще се задължат да носят цилиндри. Ние ще им раздадем цилиндрите и те ще изпълнят заповедта." Така и станало. Когато аристократите и благородниците видели, че всички кочияши в столицата били с цилиндри на главите си, те веднага се отказали от своите цилиндри.

Ако в твоята глава не се крие една благородна мисъл, една светла мисъл на истината, и ако в сърцето ти не се крие едно благородно, любовно чувство, питам: в какво седи достойнството на човека? Ценността на човека седи в неговото сърце, в неговия ум и в неговата душа. Истината се крие в душата на човека. И заради тази истина той не трябва да допуща никаква лъжа в себе си. Сега аз говоря за лъжата малко специфично. Аз не разбирам лъжата така, както вие я разбирате. Според мене лъжа е това, което спира човешкия прогрес. Лъжа е това, което осакатява човешкия ум. Лъжа е това, което осакатява човешкото сърце. Лъжа е това, което скъсява човешкия

живот. Лъжа е това, което прави човека сиромах. Лъжа е това, което прави човека болен. Лъжа е всичко онова в света, което става причина за хилядите нещастия и страдания на хората. С тази лъжа именно трябва всички да ликвидират. Не е лъжа това, че някой взел един хляб отнякъде. Гладен бил човекът, три деня не е ял, взел един хляб. Не е лъжа това, че някой взел една ябълка. Не е лъжа това, че един гладен, като минавал край едно лозе, откъснал си един-два грозда, да подкрепи силите си. Лъжата седи на друго място. Всяко нещо, което спира човешкия прогрес, е лъжа. Ти, който остаряваш, престани да лъжеш. Ти, който оглупяваш, престани да лъжеш. Болестите се дължат на лъжите на миналото. Съвременните хора страдат все от лъжите на миналото. Не само това, но от хиляди години насам ние носим живота на своето минало и неговите последствия. Животът на нашето минало върви след нас като сянка и ние не можем да се освободим от тази сянка и от последствията на това минало.

Мнозина ме запитват дали Христос ще ги избави. Христос е избавил всички ония, които са приели закона на Любовта, закона на Мъдростта и закона на Истината. Христос е избавил всички, които са престанали да лъжат. Но за онези, които не са влезли в трите пътища, които не са престанали да лъжат, няма никакво спасение. Нито един от тия хора няма да възкръсне. Това е абсолютно вярно. Ще ме пита някой дали вярно говоря. Аз ще го питам: Ти вярно ли разбираш? Ако ти разбираш Божиите закони, никой няма да те изтезава, няма да бъдеш болен, няма да бъдеш сиромах, но ще бъдеш истински гражданин на Царството Божие, ще бъдеш навсякъде свободен. - “Ама какво трябва да правя с условията?” - Условията ще ти се подчиняват, ти ще им бъдеш господар.

Ще кажете, че е трудна работа. Един съвременен италиански учен обяснява земетресенията със съществуването на някакви още четири планети, които той фактически още не е открил, но теоретически само. Германците пък за изстудяване на времето казват, че в Млечния път експлодирало едно слънце, по-голямо от нашето, че

частиците на това слънце, като се движат нагоре, стават причина за големия студ. Също така и големите горещини се дължат на това слънце в Млечния път, което е експлодирало. Ола билир.* Възможно е и то. Това не го отказвам. Аз допущам всичко. Възможно е частичките на това слънце да са влезли в нашата Земя, та от една страна да предизвикат голямо триене в етера, а от друга - голямо налягане, вследствие на което да е настанал голям студ и голяма горещина. В северното полушарие има голям студ, от който хората умират, а в южното - голяма горещина, от която хората също умират. Хората умират и от студ, и от горещина, само с тази разлика, че които умират от студ, умират спокойно, като светии, заспиват и се пренасят - блажено заспиват, а тези, които умират от горещина, страдат много. Повечето хора умират от студ, а по-малко от горещина. Като спре дишането на сърцето, това е студ, който му действува. И слънцето като спре, студът иде.

Не зная какво мислите за Слънцето, но това слънце ще задигне тази година повече от четиридесет милиони хора. Дали вярвате в това, безразлично е. Но казвам, че е така. Всяка година, и без война, отиват тридесет и пет милиона хора, но тази година ще отидат още пет милиона души. Ако тази година хората не постъпят според законите на Любовта, на Мъдростта и на Истината, още пет милиона души ще заминат за онзи свят. Сега вие ме питате какво ще стане с войната. И аз ви питам: какво ще стане с войната, която вие водите? Как ще се примирите? Ако сте англичанин, как ще се примирите с германците? Ако сте германец, как ще се примирите с французите?

Днес всички сте във война. Едни сте във война със себе си, други - във война с ближните си, а трети - във война с Бога. Вие воювате на три фронта. Мислите ли след това, че няма да има контрибуция? Ще има. Ако се съгласите да се примирите, няма да има война, няма да има и контрибуция. Ако не се примирите, ще има война, ще има и контрибуция. Войната трябва да престане. Ние искаме да завладеем Земята, да станем нейни господари, че и Господ да ни се подчини.

Тази е амбицията на съвременните хора. Хубава е тази идея. За да стане това, ние трябва да направим една вселена, както Бог е направил, и тогава да Го повикаме да живее в нея. Без да могат да направят това нещо, хората, тия малки същества като комари, искат да заповядват. Каквото кажат, да стане. Те ще разправят за своите далнобойни оръжия. Знаете ли колко хиляди години комарът е мислил, докато си създаде това жило? Знаете ли колко хиляди години е мислила пчелата, докато и тя си направи своето жило? И след всичко това малката пчела в кошера мисли, че всичко е наредила, че е разрешила всички въпроси. Гледате онази царица в кошера, че се разхожда натук-натам, мисли, че е разрешила всичко. Тя мисли, че е разрешила всички въпроси, защото може да заповядва на тридесет-четиридесет хиляди пчели в кошера. Но утре дойде някой българин или англичанин с пушалката си, пусне задушливите газове и всички се сгушат. Той вземе по-голямата част от меда им и казва: "На вас оставям по-малката част, а за себе си вземам по-голямата." На другия ден пак дойде с пушалката си, взима си каквото му трябва. Питам: Какво се ползува пчелата от своето господарство?

Ако следим реда и порядъка в кошера, има какво да се научим от пчелите и от техния ред и порядък. От пчелите трябва да научим какво нещо е чистота, ред и порядък. От пчелите трябва да научим каква да бъде нормалната топлина в къщата. Като отглежда пчели, човек все ще научи нещо от тях, но и пчелата ще научи нещо от човека. Понеже е много сприхава, пчелата не разбира приятелството. В нея няма никакво приятелство. Каже ли три пъти да не се приближаваш до кошера, тя забива вече жилото си. И тя умира, но и тебе ще ужили. Ще забие жилото си. Та и хората, като не могат да търпят, току забиват жилото си. И ти, който забиваш жилото си, ще умреш. И онзи, на когото си забил жилото си, ще умре. Тогава, ако и двамата умрат, какво се ползуват?

Сега аз не казвам, че не трябва да умираме. Трябва да умираме, но за какво трябва да умираме? Всички трябва да умрем за

безлюбието в света. Всички трябва да умрем за лъжата в света. Ако не умрем за лъжата, ние не можем да се освободим от нея. Всичко онова, което лъжата ни е дала, трябва да мине през огън. Всичко трябва да изгори, че да нямате повече взимане-даване с нея. Хората имат още сделки с лъжата. Тя хване човека и му казва: "Каквото ми дължиш, всичко ще го върнеш." Лъжата е едно учреждение. Лъжата, безлюбието се дължат на злото в света. Те принадлежат на света на злото. Любовта, Мъдростта и Истината се отнасят към света на доброто.

Следователно, в първата епоха, когато човек още не беше готов, Бог му каза: Ти няма да се занимаваш още с двата свята, със света на доброто и на злото, ще се занимаваш само с живота. Адам беше в едно високо училище, но той сгреши и излезе вън от това училище. Сега му беше времето да яде от забраненото дърво. Тъкмо днес е времето за това дърво. В това отношение вие точно сте навреме започнали да ядете от това дърво. Вие навреме сте започнали да ядете от дървото за познаване на доброто и на злото. А Адам яде от него шест хиляди години по-рано. Той яде преждевременно от това дърво.

Питам: Каква ви е целта да ядете от забраненото дърво? С каква цел човек взима вълната на овцете? Има ли право за това? Той има право да вземе вълната на овцата само ако направи от нея дрехи за бедните и страдащите. Това обиране на вълната е на място. По този начин ти изучаваш закона на жертвата. Ако обираш житото с цел да направиш хляб за бедните и страдащите, това обиране е на място. Но ако ти обираш житото и го държиш в хамбарите си, да поскъпне и да печелиш, това не е на място. Ако ти направиш дрехи от вълната на овцете и ги туриш в магазина си да чакат времето, когато цените станат по-високи, че да спечелиш двеста-триста хиляди лева, това обиране не е на място. Мислиш ли, че при това положение можеш да живееш щастливо на Земята?

Сега чета по лицата ви въпроса: "Какво трябва да правим?" Вие трябва да умрете и да оживеете. Дошло е вече време да умрете. Които

са умрели, няма какво повече да умират. Аз се радвам, че са умрели. Които не са умрели, да умрат. Едните трябва да оживеят, а другите - да умрат. Онези от вас, които не са ходили в света на изпитанията, да отидат. А онези, които са вече в света на изпитанията, да дойдат назад. Та, едни от вас ще отидат в света на изпитанията, а другите, които са в света на изпитанията, ще дойдат в новия свят, който сега се създава.

Сега някои казват: "Тук се говорят много работи, но ние не сме ги разбрали още." Това показва, че те влизат в подробностите. Аз съм говорил за три съществени неща. Да се приложи любовта като сила в сърцето и сърцето ти да загори от тази любов така, че като си туриш ръката на пулса, да изпиташ приятност. Това показва, че сърцето ти работи правилно. И тогава, ако си скръбен, като туриш ръката си на пулса, да ти стане весело и приятно. Това показва, че любовта е в сърцето ти. Ако пък имаш едно голямо съмнение в главата си, като туриш ръката на главата си и ти стане леко и приятно, това показва, че мъдростта е в тебе. Мъдростта е в главата ти. Ако имаш един товар, който трябва да дигнеш, достатъчно е да допреш ръцете си до тялото и ще почувстваш такава сила, че ще можеш да заповядваш. Ако товарът е цял тон, ти ще му заповядаш и той ще тръгне след тебе. Ти можеш да го хванеш и с двата си пръста, но ако истината е в тебе.

Сега вие искате да ви доказвам нещата научно. Че, това става и сега. Идете в Америка, в един град и досега стоят запазени два големи топа от старите войни, които са така силно намагнитизирани, че човек, който носи в себе си някакъв железен предмет, не може да се приближи до тях. Всичко, каквото е от желязо, ще излезе и ще се полепи на топовете. Ако на обущата си има гвоздеи, с обущата заедно ще го дигне на топа. Който иска да ги разгледа внимателно, отдалеч още трябва да извади всички железни предмети, които има в себе си, и така да се приближи към тях. Голяма магнетична сила имат тия топове, те могат да дигат петстотин тона тежест.

Е, ако човек има такава магнетична сила в себе си, не може ли да направи нещо подобно? Ако това е възможно за два топа, още по-възможно ще бъде за съзнателната човешка воля. Има една Велика Разумност в света, Която ръководи всички работи. Всичко, което се подчинява на тази Разумност, е разумно. Ако ти си в съгласие с тази Разумност, кажеш ли нещо да се дигне, то ще се дигне. Но ти трябва да знаеш езика на тази Разумност. Ако на един англичанин говориш на български език и го викаш да дойде при тебе, ще дойде ли? Няма да дойде, защото не те разбира. Но ако му кажеш същото на английски, с една любезност и учтивост, той ще дойде при тебе. Ще му говорите на неговия език и той ще ви разбира.

Сега аз говоря на онези от вас, които се връщат от онзи свят, както и на онези, които сега отиват. Някои казват, че отиват на онзи свят. Вие не можете да отидете на онзи свят. Когато се говори за онзи свят, аз разбирам бъдещата епоха, която иде да замести този свят. Онзи свят не е такъв, какъвто си го представяте. Това, което вие наричате "онзи свят", не е нищо друго освен обезплътяване на човека. Той отива на онзи свят на възпитание. На богаташа ти трябва да вземеш всичкото богатство, за да разбере какво нещо е сиромашията и да може да влиза в положението на другите хора.

Така и мнозина от хората не искат да слушат каквото Господ им говори. Господ им казва нещо един, два, три пъти, но те не искат да слушат. Те искат да си поживеят на Земята. Тогава Господ праща Своите служители и им казва: "Идете да му секвестирате всичко, каквото има." Дойде ангелът, хване те, забие ножа си, извади душата ти и казва: "Ти ще се върнеш там, отдето си взет." Бог ще ви изпрати в онзи свят, отдето сте взети.

Вие не сте взети от тази Земя, на която сега живеете. За да ви направи, Бог е взел материя от онзи свят и там пак ще ви изпрати. Като отидете на онзи свят, веднага ще ви разглобят на дребни частици и ще ви пречистят, да видят къде се крие злото във вас. След четиридесет и пет години, според индуската философия, вие отново

ще се създадете. Така пречистени, частиците ще се сглобят в една нова машина и вие ще се родите като дете, със своите специфични дарби и способности. Някой от вас ще се роди като гениален музикант, или гениален художник, учен, философ и т.н. И върху всяка ваша частица ще бъде писано: “Този човек се връща от ремонта на Любовта, от ремонта на Мъдростта и от ремонта на Истината.” Всеки, който е минал през трите ремонта: на любовта, на мъдростта и на истината, той ще бъде гениален човек. Нека след това някой се опитва да го съветва, че може да живее и с лъжа. Той ще му каже: “Ти ходил ли си в света, дето ремонтират?” - “Не съм ходил.” - “Аз пък съм ходил и втори път не искам да отивам.”

Та, на онези от вас, които не сте се справили със стария свят, пожелавам да отидете в света на ремонта, т.е. в заведенията на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Като се ремонтират всички хора, тогава ще дойде Шестата раса, която е раса на любовта. Когато тези хора се върнат от ремонта, тогава ще дойде Царството Божие на Земята. И между невидимия и видимия свят ще има една връзка. Невидимият свят е светът, от който нашият свят е излязъл. Той е светът на любовта.

Сега аз няма да ви казвам да вярвате, ни да не вярвате, но казвам: Впрегнете сърцето си на любовна работа, впрегнете ума си на разумна работа и впрегнете волята си на истинска работа. Човек трябва изцяло да се впрегне на работа. Сега вие очаквате да дойде Христос на Земята. Отде ще дойде Христос, отгоре или отдолу? Отвътре ще дойде Христос. Трите измерения, които имаме, това са предпоставки. Един център представя само една възможност. Точката, значи, е една възможност. За да се прояви, точката трябва да тръгне по пътя на линията. И правата линия е една възможност. Като се подвижи, и тя образува плоскост; плоскостта - друга възможност; и плоскостта като се подвижи, образува тялото. Като се запознаем с трите измерения, ние ще дойдем до закона на растенето. Докато не почне да расте в любовта, човек не може да познае какво нещо представя тя. Без

растене любовта е непонятна. Любовта е извън трите измерения. Човек, който живее в трите измерения, няма понятие за любовта. Човек, който разбира само трите измерения, той е извън мъдростта, извън истината. За да разбере любовта, мъдростта и истината, той трябва да влезе в четвъртото измерение. Четвъртото измерение го наричат причинния свят, т.е. светът на любовта.

Само в света на любовта човек може да види законите, които Бог е създал. Само там човек ще разбере, че има велико предназначение в света. Ти си дотолкова важен, доколкото влизаш в тази Божествена система. Онези скъпоценни камъни, които днес употребяваме, преди хиляди години, когато са били в Земята, не са имали същата ценност, каквато днес имат. Обаче всички ония камъни, които са вече извадени от Земята, шлифовани и изработени, след като са турени на пръстите, като украшение на пръстените, те имат вече голяма цена.

Казвам: Ако любовта е извън нас, тогава няма да имаме никакво знание; ако мъдростта е извън нас, никакво знание няма, и ако истината е извън нас, пак никакво знание не съществува. Но когато любовта влезе в нашето сърце, в нашата душа, когато мъдростта влезе в нашия ум и когато истината влезе в нашата душа и в нашия дух, веднага нещата се осмислят. Някои казват: "Ама ние вярваме в Христа." Христос не се нуждае от такава вяра. Един от еврейските пророци е казал: "Тези народи се приближават към Мене само с устните си, а със сърцето си, с ума си и с тялото си далеч стоят от Мене." Значи, ние трябва да служим на Бога с истината, с мъдростта и със знанието. Значи всяка работа, която е извършена с любов, е ценна; всяка работа, която е извършена с мъдрост, е ценна; и всяка работа, която е извършена с истина, е ценна. Това изисква новата епоха, която иде сега.

Какво очаквате вие? Вие очаквате какъв мир ще сключи Германия с Англия и с Франция. Този мир ще се наложи. Не е въпрос за едните или за другите. Моите почитания към германците. Според мене Хитлер играе ролята на пророк Илия. Хитлер притеснява

религията. Каква религия е тази? Ако е религия на любовта, разбирам. Трябва да се установи правото в света. Всички народи трябва да разберат, че правото е право за всички. Бог е Бог за всички. Не е само за един народ. Бог не е само Бог на англичаните, на германците или на французите, или на русите, или на българите. Бог е Бог на всички. Всички трябва да Му служат. Но германецът ще Му служи като германец, англичанинът - като англичанин, руснакът - като руснак и т.н. Всеки човек да служи на Бога според това, което е. Всяка жена, всеки слуга, всеки мъж да служи както той разбира.

Не е въпросът в знанието, което човек има. Всинца трябва да служим на Бога с любов. Всички хора имат някакво разбиране за любовта. Не мислете, че има разлика в разбирането на любовта от всички хора. И вие разбирате любовта така, както аз я разбирам. И аз я разбирам така, както вие я разбирате. Някои казват: "Облечете ни с любовта." Няма какво да се обличате с любов. Любовта учи хората. Като влезеш в любовта, ще видиш, че тя е нещо реално. Тя сама по себе си, в трите направления става понятна. Любов без знание не е любов. Любов без истина не е любов. Мъдрост без любов не е мъдрост. Мъдрост без истина не е мъдрост. Същият закон се отнася и до истината. Ако истината не съдържа в себе си любов и знание, не е истина. Истината трябва да съдържа в себе си мъдростта и любовта. Следователно истина е това, което съдържа знание и любов в себе си. Щом съдържа всичко в себе си, тази истина е полезна, не само за един човек, но за всички хора, за всички народи, за цялото човечество. Така трябва всички народи да схванат истината.

Бог е дал земя на всички народи. Защо трябва англичаните да се плашат? Днес Англия е най-богатата държава. Тогава, ако се водим по буквата на Христовото учение, Англия най-мъчно ще влезе в Царството Божие, защото Христос е казал: "Мъчно ще влезе богатият в Царството Божие." Втора след Англия по богатство иде Русия. После идат Съединените щати, след това - Франция и т.н. Всички тия богаташи трябва да разтоварят камилите си пред Божиите врата. Но

да оставим богаташите настрана. Те трябва да се заемат да работят за общото добро, за общото благо. Ние не осъждаме никого. И англичаните имат нещо хубаво и право в себе си, и германците, и французите и руснаците - всички имат нещо хубаво в себе си, всички имат право в нещо. Споразумейте се всички и започнете да работите заедно, без да се ритате. Аз нямам нищо против войната, но ето какви са моите възгледи по този въпрос. Ако в тази война европейските народи спечелят повече от това, което имат, нека воюват, но ако те ще изгубят и това което имат, тогава войната трябва да спре - нищо повече. Това е разумното. Сега българите ме питат да се бият ли. Казвам: Ако българите вярват, че в тази война ще спечелят, нека се бият, но ако изгубят и това, което имат, по-добре да си кротуват. И Франция, ако спечели повече от това, което има, нека се бие.

Този закон се отнася за всички народи. Божественият закон гласи: Не отваряй война, в която можеш да изгубиш и това, което имаш. Ако воюваш, воювай за Бога. За правото в света. Англичаните подозират Хитлера, но прав е Хитлер. Той казва на англичаните: "Вие сте много богати, трябва да дадете." Наистина, англичаните имат четиридесет милиона квадратни километра земя. Германците имат само осемстотин хиляди километра земя. Кой трябва да дава сега? Не е въпросът да поставим германците на мястото на англичаните. Тогава ще излезе още по-лошо. Другаде седи въпросът. Това са християнски народи. Аз вярвам, че те са дошли до едно положение да направят мир. Те казват: "Ние сме готови за мир, но всеки иска да се приеме неговата програма."

В програмата си всеки трябва да тури за основа справедливостта, добротата и разумността. А от Божествено гледище във вашия договор за основа ще поставите Любовта, Мъдростта и Истината. Не турите ли за основа Любовта, живот няма да имате. Тогава и икономическите условия няма да се подобрят. Защото без любов хората стават алчни. Всеки алчен човек е сиромах, той няма никаква любов. Който има малко, той е алчен. Който има много, той е щедър.

Значи, любовта е, която ще направи хората да не са алчни. Без любов, алчността е неизбежна. Като си сиромах, оттук ще задигнеш, оттам ще задигнеш.

Сега, аз говоря на вас, за да приложите закона върху себе си. Вие ще се намерите или в положението на германците, или в положението на англичаните. Всички, които ме слушате сега, сте или германци, или англичани. Колкото вие разрешите въпроса, така и те ще го разрешат. Казвам ви, че ако вие не разрешите въпроса правилно, един ден Господ ще ви тегли под съд. Той ще ви пита защо не го разрешихте и станахте причина и други да сбъркат като вас. Ако вие го разрешите правилно, ще им дадете добра насока. А вие казвате: "Нека те да го разрешат, че ние - после." И това не е лошо. Тогава вас ще повикат на фронта, а другите ще ги съберем тук.

Аз днес съм събрал всички държавници тук и им казвам какви ще бъдат резултатите. Казвам им какво е решението на небето. Всички трябва да слушат. Ако не слушат, Бог ще ги арестува и ще опитат Неговия закон. След четиридесет-петдесет години всички ще бъдат арестувани. След сто години най-много сегашното поколение ще бъде арестувано и всички ще бъдат съдени. Ще ви питат: "Защо не изпълнихте Божия закон?"

Като говоря така строго, някой мисли, че му се карам. Ще кажете и вие: "Защо ни говориш толкова сериозно, защо ни се караш? Ние криви ли сме?" Не сте криви, но понеже вие сте станции, аз си служа с високоговорител, за да ме чуят и на другите места. Всички вие сте станции, дето говоря с високоговорител, за да ме чуят навсякъде по света. Ако говоря много тихо, речта ми няма да бъде чута. А речта ми трябва да бъде разбрана.

За благото на цялото човечество, всички християнски народи трябва да обърнат един нов лист и да подпишат един мир с кръвта на Любовта, с кръвта на Мъдростта и с кръвта на Истината. Ние, съвременните християнски народи, трябва да решим въпроса по

закона на Любовта, по братски да се примирим. Това е благородното. Това значи да има човек знание.

Като поставите тези клаузи, всички останали мъчнотии лесно ще се разрешат. Не мислете, че тия хора, които днес решават въпросите, са глупави. Не, умни хора са те и някои от тях са много умни. Те имат големи опитности, но са страхливи. Че са страхливи, се вижда по това, че всеки се е окопал, и в къщите си даже. Те са силни, но силни са в своите окопи. Французите са силни в Мажино, германците - в Зигфрид.

Ако имате вяра, кажете, както е казано в стиха, тази планина да се дигне и да се премести и тя ще се премести. Тази планина трябва да се дигне, за да се изпълни волята Божия на Земята и да се въдвори в живота Любовта, Мъдростта и Истината между цялото човечество.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

16-а неделна беседа, държана от Учителя на 21.I.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

И ЩЕ РОДИШ СИН

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще взема само няколко думи от 1-ва глава на Евангелието от Лука, от 31-ви стих, а вие сами ще си прочетете цялата глава. “И ще родиш син.”

“Изгрява Слънцето”

Великото в създаването на света е отбелязано със създаването, т.е. появяването на човека. В този смисъл целият материален свят е създаден за човека. Значи, създаването на човека съставя една от великите епохи в материалния свят. В естеството на човека има две основи. Ако разгледаме човека индивидуално, ние виждаме, че той се явява и изчезва. Той иде отнякъде, заминава, изчезва, без да знаем къде. Сега да оставим какви са вашите религиозни вярвания по този въпрос. Ако имате религиозни вярвания, които се дължат на вашата опитност, това е един въпрос. Ако сами сте проверили нещата, това е едно, но ако се осланяте само на вяра, че този или онзи са писали или казали така, това е друго нещо. Защото нещата, които са писани, могат да бъдат верни, а могат да бъдат и неверни. Ако всичко, което досега е [писано, е вярно], защо тогава съществува този дисонанс в света? Ако всичко в света е зло, тогава откъде произтича доброто? Или ако всичко е добро, откъде произтича злото? Ако целият свят е лош, откъде иде доброто?

Човек има две естества. В свещените книги е казано, че човек е създаден от земя, от пръст. Това е едното естество на човека. Второто му естество е това, че Бог е вдъхнал в човека дихание и той е станал жива душа - духовното естество на човека. Значи, едното естество на човека е от земята, а второто - от духа. Та, злото в света се явява от

човека, който е направен от земя, а доброто - от човека, който е излязъл от Бога.

Някои си задават въпроса: Защо човек така е създаден? Че как трябва да бъде създаден? Всички разглеждат въпроса как може човек да бъде създаден другояче. Нека дадат един проект, по който човек може да бъде създаден. Може да се зададе въпросът защо човек трябва да има два крака и две ръце, с по десет пръста. Може да се зададе въпросът защо човек може да има седем дупки на главата си: две очи, две уши, две ноздри на носа и една уста. Може да се зададе въпросът защо човек трябва да има двеста и петдесет хиляди косми на главата си, или седем милиона прозорци на тялото си. После трябва да знаете колко кости има в тялото си. Доста интересно е създаден човек. Всичко това вие не го знаете. Като не се спирате върху тия неща, казвате: “Човек е създаден по образ и подобие Божие” и спирате там. Мнозина не знаят защо служат очите им. Също така, те имат нос, но не знаят защо им служи носът. Те мислят, че носът е само за чистене. Търговец е носът. Той се занимава с търговска стока, понеже от него излиза материал за продан. Ние постоянно изпращаме този материал в света. Съвременните учени са се впуснали в две крайности. Едни от тях изучават само това, което виждат, и казват: “Това е човекът, който виждаме.” Тялото виждат, значи тялото е човекът. Слугите казват: “Това, което ние виждаме, то е човекът.” Нито едното е право, нито другото е право.

Във виждането като процес слиза съзнанието. То не е просто виждане. Всеки гледа и вижда, но един вижда едно, друг вижда друго. Няколко души гледат, [но един вижда едно], друг вижда друго. Няколко души гледат [един човек], но единият от тях вижда, че косата му е бяла, вторият вижда, че очите му са сини, третият вижда, че очите му били големи, четвъртият вижда, че носът му бил широк, а петият вижда, че устата му била голяма. Това не е човекът. Че ушите били големи на някого, това не е човекът. Или че носът му бил широк, и това не е човекът. Ние констатираме само това, което

представя някакво качество на човека, но това не е човекът. Това са инструменти, с които човек си служи.

Сега ние сме навлезли в една по-напредничава епоха. И ако не изменим своите възгледи, ще дойдат усилни времена. И ако човек не разбира законите на пролетта и лятото, той няма да може да се ползува от есента и зимата. Като дойде зимата, какво ще прави той? Той няма да има вече онези благоприятни условия на пролетта и лятото, но ще се сгуши вкъщи. Какво ще прави той, ако няма храница, дърва и въглища? Какво ще прави той при промените на природата?

Често вие казвате, че човек ще остарее. Какво представя старостта? Старостта е зимата в живота. Когато се чувствуваш в разцвет на своя живот, това е лятото на живота. Ти си в апогеята на своя живот. Когато си в младенчеството на живота си, ти си в пролетта на своя живот. Пролет, лято, есен и зима, това са четирите годишни времена на човешкия живот. Всяка година трябва да се използува разумно.

Ние вадим своите заключения от физическите неща, които съществуват в живота. Първо трябва да изучаваме физическия човек, а после духовния. Като се изучава духовният човек, методите са съвършено други от тия, с които се проучава физическият човек. Като изучаваме съвременната култура на един народ, например, ние можем да изучаваме училищата и църквите. Питам: Отде и как са произлезли училището и църквата в човека? После можем да проследим индустрията и земеделието как са произлезли. След това можем да проследим военното дело, военните оръжия и аероплани. После можем да изучим и социалния живот, отде произтича той.

Вие не знаете откъде произтича всичко това, но когато видите един инженер, казвате, че той може да строи къщи, да дава планове. Отде произтичат тия способности в него? Той е роден така, със способността си да строи. Патката е родена да плува. Птицата е родена със способността да хвърка, конят е роден със способността да бяга. Но къде се крие причината за всичко това? Способността на

инженера да строи се крие в областта на слепите му очи, както и в предната част на главата. Художникът, който разбира от изкуството, крие своята способност отстрани на главата, в тази част на мозъка, но същевременно той има и творчески ум. Онзи човек, който обича да се кичи, да се облича добре, да се докарва пред хората, крие своята черта отчасти в задната част на мозъка, отчасти и в страничната част. В тези области на мозъка се крият известни чувства, които го поощряват към обличане и докарване в облеклото и в различни украшения. Някои хора обичат да менят дрехите си: сутрин се обличат с дрехи от един цвят, на обяд - с друг цвят, а вечер - с трети. Странен е човек със своите навици. Някои хора обичат сутрин да се обличат с червени дрехи, на обяд - с бели, а вечер - с черни. Онзи, който се облича с червени дрехи, има подтик да направи нещо, иска да бъде активен. Когато се облича с бели дрехи, той иска да прекара тихо и спокойно, да се не смущава душата му от нищо. Той иска да се освободи от всякаква скръб в сърцето си и от всякакво смущение в ума си. Изобщо, той иска пълно спокойствие и тишина. Вечер понеже идат малко болезнени състояния, човек се облича с черни дрехи. И наистина, виждаме, че всички стари хора на стари години започват да се обличат с черни дрехи, да се вглъбяват в себе си, да се приготовляват за онзи свят. На обяд, като се наяде добре, човек иска да се облече с бели дрехи. Значи, черният цвят ги приготовлява за онзи свят, за черния живот, в земята, дето се разлагат техните тела; белият цвят приготвя хората за онзи свят; а червеният цвят е сватът, който ги сватосва. Червеният цвят сватосва белия цвят с черния. Аз пък ги турям така: белият, черният и червеният цвят. Тази идея е добре поставена. В Писанието е казано: “Роденото от плътта плът е, а роденото от Духа дух е.” Следователно това, което е родено от земя, земя е, а това, което е родено от Духа, Който е излязъл от Бога, то е Божествено.

Сега, като изучават проявите на отделните хора, намират разлика и казват, че някой е голям авторитет. Може да е авторитет, а

може и да не е. По какво се отличават материалистите? Материалният човек мисли само за себе си. Питам: За какво мисли едно яйце, което е в кошницата? Яйцето не мисли за нищо. За какво мисли едно пиле, което се е излюпило? Пилето ни най-малко няма това разположение, каквото яйцето има. Щом се излюпи и тръгне да ходи, то мисли вече за храната си. Има вярващи хора, които казват: "Ние не трябва да мислим много, има кой да промисли за нас." Да, яйцето не мисли за нищо. За него трябва да мисли кокошката, която го е снесла, и господарката, която го е турила в кошницата. Обаче, щом пилето се излюпи от яйцето, то започва вече да мисли за нещо. Пилето може да мисли най-малко за две неща: или за да подобри своя физически живот, или да подобри своя духовен живот.

Но между физическия и духовния живот има една връзка. Ако човек подобрява жилището си, за самия човек ли го подобрява или за самото жилище? Той подобрява жилището си заради човека, който живее в него. Ако ние подобряваме своя физически живот с оглед на това да подобрим условията на своя духовен живот, това подобряване има смисъл. Следователно всичко, каквото правим, знанието и силите, които придобиваме, това са все спомагателни средства за подобряване положението на човека.

Питам: Какво е допринесла сегашната епоха, в която живеем, със своите богатства? В една от Своите беседи Христос казва: Какво се ползува онзи, който постоянно се безпокои и грижи, за да придобие нещо? Той може ли да стане по-висок и по-богат? Ако ти се безпокоиш, ще станеш ли по-учен? Ако се обезсърчаваш и обезверяваш, какво ще постигнеш? Казвам: При сегашните условия, при които хората живеят, очакват нещо особено, големи постижения. За да се развиват правилно, те трябва да поддържат и двата възгледа: едновременно човек е духовно и материално същество. Духовното същество е господарят на материалното. Духовното трябва да взима грижи за материалното в човека.

Ние поддържаме идеята, че в света има нещо разумно. Вярно е, че в света има една разумност, но тази външна разумност може да ползува дотолкова, доколкото прониква в нас. Ако тази разумност не прониква в нас, какво може да ни ползува, кажете ми. Не само това, но ако поддържаме съществуването на Бога, Който е създал всичко, Който е всесилен, а нямаме никаква връзка с Него, ние няма да се ползуваме от нашите твърдения. Какво ни интересува този Бог, ако не можем да се ползуваме от всичко, каквото Той има? Сега не е въпросът до нашите вярвания, до това, което ние поддържаме. Ние можем да опишем това Същество, Което различни философи са Го описвали, във всички времена. Учителите на човечеството са Го описвали по един или по друг начин, но ако не сме свързани с Него, никакви описания не могат да ни ползуват. Едни от учените и философите са Го описвали като много строг, като Същество, Което всичко покосява и не се грижи за хората, за нищо не се грижи. Други пък са Го описвали като толкова тщеславен, че ако не Му принасяли жертвоприношения, Той щял да се гневи и да разруши всичко. Да се мисли така за Бога, това се оправдава само с факта, че едно време хората са били деца. Но днес, когато са израсли, когато имат други възгледи за живота, как могат да уповават на такова същество? Те трябва да изменят своите стари възгледи за Бога.

Три неща се искат от сегашния човек: той трябва да мисли за светлина, да има светли мисли и по възможност със своя ум да не прави вреда на никого. Със светлина трябва да служи човек на Бога. Второто положение: Човек трябва да служи на Бога с любов. Той трябва така да обича всички същества, че да не причинява никаква вреда и на най-малкото същество. Без да иска, понякога човек може да причини вреда на някое същество. Например, без да иска, човек може да настъпи някоя мравка. Това се прощава. Защо? Защото мравката е много дребна, може човек да не я види. Като разбере, че е стъпил върху една мравка, той трябва да се извини, да ѝ каже: “Ще ме извиниш, настъпих те, защото си много дребна, не те видях.” Третото

нещо, което се изисква от човека, е да настрои своята воля, да бъде хармонична във всички свои действия. Всички велики хора, които са идвали на света, са се спирали пред тази мисъл. Те са се увличали и са разглеждали тоя живот. Като четете Исаия, Иеремия, Иезекила, Данаила, във всички ще видите, че като сегашните хора, и те са имали повече любов към своя народ. Те са обръщали голямо внимание на народа, в който живеят, но въпреки това са говорили за Божественото. Всеки народ съществува заради нас. Така е от наше гледище. За българите българският народ е най-важен. За англичаните английският народ е най-важен. Това е право, но питам: Кой народ е най-важен за Бога?

Сега ще направя едно малко сравнение. Представете си, че ми предстои един дълъг път, за да свърша една работа. Как мислите, от кой файтон, такси или аероплан ще бъда по-доволен? От онзи, който върви бързо, спокойно, без да ме разтърсва, или от онзи файтон, който върви бързо, но несигурно и на всеки момент трябва да мисля да не стане нещо. Кой аероплан ще ме задоволи: онзи, който върви плавно, равномерно и сигурно, или онзи, който всеки момент може да загази и аз през цялото време трябва да мисля дали ще остана жив? Или ако пътувате с параход, също вие трябва да се сигурни, да разчитате на него, че той ще ви изведе на определеното място и то без никаква катастрофа.

Сега като знаете, вие пътувате на един доста голям параход - Земята. Имате ли някакво сътресение? Вечер не спите ли спокойно? Понякога се явяват малки или по-големи разклащания. Това се дължи на огнярите, които живеят на Земята. Понеже са поставени на работа около този параход, те турят повече огън отколкото трябва, вследствие на което стават експлозии и катастрофи. Засега този параход има петдесет и четири комина, а едно време е имал сто петдесет и четири-двеста петдесет и четири комина. Тъй щото, като върви сега този параход в пространството, той има около петдесет и четири и то все големи комини. Петната, които се явяват днес на

Слънцето, не са нищо друго освен дим, кадеж от Слънцето. Значи, и Слънцето има свои комини, които хвърлят дим върху него. Ние наричаме този дим слънчеви петна. Значи, и Слънцето пътува в пространството.

Къде отиват жителите на Слънцето? На разходка, понеже през цялата вечност те са живели все на едно място, дотегнало им е вече да живеят там, затова решили да си направят своите екскурзии. Един ден те пак ще се върнат в своето отечество. Не стига това, но понякога понасят и нас, че, щем-не щем, и ние вървим с тях. Те си правят своите екскурзии, а ние по принуждение ги следваме. Значи, ние сме зависими от тях. Те си имат свое отопление и осветление, те са богати като князе и царе, а ние, които живеем на Земята, се нуждаем от въглища, от осветление. Ако те не ни изпращат от тяхната светлина и топлина, ние сме изгубени, зависими сме от тях. Те казват: "Ако вие не служите на Бога, няма да ви изпращаме нито светлина, нито топлина. Ако не изпълнявате и не служите на великия закон на живота, ще намалим бюджета ви и ще ви лишим от плодородие." Оказва се, че когато кадежът на Слънцето се увеличава или когато се увеличават и слънчевите петна, има повече влага, повече дъжд, по-голямо плодородие, но и по-големи студове. Когато се скрият петната, всичко това се намалява. Това е перспективно. Слънцето си показва само едната страна. Ние виждаме, че на всеки единадесет години се появяват петна в голямо количество.

Сега аз говоря в обща форма, а не в научен смисъл, за да ви бъде по-интересно. Учените казват, че на Слънцето ставали големи изригвания, които стигали на разстояние сто-двеста-триста-петстотин километра в пространството. Възможно е, аз не оспорвам това. Ако Слънцето гори, изхвърля огън, съгласен съм, но ако не изхвърля огън, не съм съгласен. Сега ние се интересуваме от Слънцето в едно отношение, а именно от това, че целият органически живот е обусловен на Слънцето. Едно време ние сме били независими, нашата Земя е била като Слънцето. Това е било преди

грехопадането. Грехопадането е станало, когато Земята е изгубила своята светлина - нищо повече.

Сега, аз изнасям една теория, която за мене е вярна. Дали вие вярвате в нея, това не е важно за мене. За мене е безразлично дали другите вярват. За себе си аз съм авторитет. Някой ще каже, че не е вярно. Провери и виж. Ще кажете, че така е писано в свещените книги. Не искам да кажа, че не разбирате, но казвам, че свещените книги са писани на три езика. Вие сте ги чели само на обикновения език, не сте ги чели още с езика на талантливите и гениалните хора. Вие не знаете какво са казали талантливите и гениалните хора за рая. Преди грехопадането раят е бил огрят и осветляван, отопляван с Божествена топлина. Щом съгрешил първият човек, тогава светлината и топлината са се дигнали от Земята. След това Земята е станала корава и тъмна и студена. Та сега ние живеем от подаянието на Слънцето. Ако Слънцето ни изпраща своята топлина и светлина, ние ще благодарим. Ако не ни изпрати, ние ще се молим да ни изпрати.

За това днес всички хора се молят. За какво се молят? Те се молят за вода, за светлина, за парички, за къщи, за волове, за земя и т.н. Някой казва: "Аз се моля много време." За какво се молиш? - "Аз се моля за здраве, за спасение." Че, това са все материални работи. Чудни са хората, като се молят все за материални работи. Молете се на Бога да можете да Му служите с любов, да служите на ближните си с любов и да служите на себе си с любов. Молете се на Бога да можете да Му служите с мъдрост и със светлина, да служите така и на ближните си, и на себе си. Молете се на Бога да бъдете всички свободни и да Му служите с истина, така да служите и на ближния си, и на себе си. Това е истинско служене. Вие започвате да работите с Бога, а свършвате със себе си. Вие започвате работите си с Бога, а ги свършвате със себе си.

В това отношение хората мязат на онзи циганин, който се качил на една топола да сваля косари*. Като се видял в трудност, той се обърнал с молба към Свети Никола: "Свети Никола, помогни ми да

сваля косерчетата. Едно ще дам на тебе, едно на мене. Така ще ги разделя по братски.” Като свършил работата си, слязъл от тополата и казал: “Свети Никола, защо ти са на тебе косарчета? Ти си светия, нищо не ти е нужно. Виж, аз си скъсах гащите, докато сваля тия косарчета. Остави ги за мене.” Та, всички вие, докато се намирате на тополата, в трудно положение, всичко обещавате, но като слезете от тополата, казвате:

“Свети Никола, ти си светия, не ти трябват косарчета. Ти нямаш нужда от тях. Светия с косари ли ще се занимава? Остави ги на мене.”

Сега преведете този пример и във вашия живот. Когато човек и всички народи се намират в трудно положение, всички викат към Бога, да дойде да им помогне да победят. Всички воюват и очакват помощ от Бога. Като разглеждам това положение на хората, намирам, че те изпадат в много смешно положение. Един баща има пет сина и пет дъщери. Един ден синовете и дъщерите се скарват и всеки от тях се моли на баща си да му помогне той да победи. Питам: Ако в един дом братът налага сестрата и сестрата налага брата и след това пукнат главите си, кой от тях ще победи? И на кого от тях бащата трябва да помогне? Те не го питат какво да правят, не го търсят предварително, но като се видят в безизходно положение, тогава викат към него. И всички тия хора четат Стария Завет и се чудят на тия войни, които са ставали тогава. За тях тези войни са неразбрани. Това е за войни, които са неразбрани, а в света съществуват и много [други] войни: война между доброто и злото, война между истината и лъжата, война между знанието и невежеството, война между любовта и безлюбието. Както виждате, много войни стават в света. И след това казват, че не трябва да се бием ние. Трябва да се бием, трябва да воюваме на общо основание. Но ние се бием за това, за което не трябва да се бием, а не се бием за това, за което трябва да се бием. Ако двама души се карат, кажете ми, защо се карат? Двамата поддържат две различни партии. Единият поддържа злободневната партия, а другият поддържа

добродневната партия. Значи, хората се делят на две партии: злободневци и добродневци.

Та казвам: Има защо да воюваме, защото злото е една партия, която воюва против всички хора. Злото има за цел да обезлюди Земята. Има същества на Земята, които са създадени от черната светлина. Те искат да погълнат всички хора, да ги направят черни. Те са успели да направят една част от хората черни, но те искат всички хора да вземат на своя страна, да ги почернят. Когато човек започне да греши, лицето му потъмнява и се явяват бръчки на него. Той изгубва своята красота. И забележете, ако наблюдавате някой момък или мома, които водят порочен живот, лицето им постепенно става тъмно, черно, явяват се бръчки и красотата им изчезва. В скоро време те погрозняват.

Казано е в Евангелието: "Ти ще родиш син." Значи, доброто трябва да се роди в човека. Човек трябва да ражда не само веднъж. Един път той ще роди доброто, на втория път - правдата, на третия път - знанието и светлината, на четвъртия път - истината и свободата, на петия път - любовта. И любовта трябва да се роди, защото е казано в Писанието, че плод на Духа е любовта. Казвате: "С какво трябва да се занимаваме?" Ще раждате. И мъже, и жени трябва да раждат - нищо повече! Съвременните хора не искат да раждат. В еврейския народ считат за позор, ако жената не ражда. Те считат, че е нещастие, ако жената не ражда. Наистина че е нещастие за човека, когато любовта не може да се роди в душата му, когато мъдростта не може да се роди в ума му и когато истината не може да се роди в неговата воля. Това е, което човек трябва да ражда. Но и този е начинът, по който може да се освободи. Ако ти родиш любовта, тя ще те освободи. Ако родиш мъдростта, тя ще те освободи. И ако родиш истината, тя ще те освободи.

"Ти ще родиш син", който ще бъде спасител на света. Христос казва: "Ако се не родите изново, няма да влезете в Царството Божие." Христос имал предвид не обикновеното разбиране на раждането.

Казват: “Защо им говориш с притчи?” - “Защото не им е дадено да разбират. За вас е дадено да разбирате вътрешния смисъл на нещата, а те не разбират още, затова нека мислят.” Сега, като се роди някой човек, ражда се като дете, после расте, после се ожени, ражда си дечица, става виден човек и един ден, като умре, ще му турят паметник, на който ще пишат, че бил голям патриот, набожен човек, писал е много книги и т.н. Един ден, когато изчезне Земята, къде ще отидат неговите книги? Един ден нашата Земя ще остане в архивата. Къде ще отиде неговата слава? Казвате, че като умрете, ще има кой да мисли за вас. Съгласен съм с това, но кой кого ще слави, когато Земята отиде в архивата? Права е идеята, че човек иска да го славят, но казано е в Писанието: не търсете слава от человеците, но търсете слава от Бога. Има един вечен свят, дето нещата не се губят. Казано е в Писанието: “Не се радвайте, че духовете ви се подчиняват, нито че сте богати, но радвайте се, че имената ви са записани на небеса, в онзи красив Божествен свят.” Това трябва да ви радва: че имената ви са записани в този красив свят и вие сте граждани на Царството Божие. Ти няма да бъдеш един изгнаник, но ще бъдеш гражданин на това царство. Докато не си станал гражданин, ти си нещастен, но като станеш гражданин, ти си осигурен вече. Мислите ли, че положението на посланика е лошо? Вие знаете, че положението на кой да е посланик, бил английски, германски, френски, руски, сръбски, български, е осигурено. Той представя държавата, от която е изпратен, и неговата дума се чува.

Та, радвайте се, ако и вие сте изпратени като посланици на Земята. Сега вие искате [Бог] да ви обръща внимание. Питам: Вие съзнавате ли, че сте Негов представител? Както са посланиците на различните държави, да се ползувате с техния авторитет? Някой ти каже, че Бог не съществува и ти се свиеш, казваш: “Бог не съществува. Така казват учените хора.” Ти ще кажеш: “Не, аз съм посланик на Господа и всеки ден приемам кореспонденция оттам.” Ще кажете, че е много казано. Ще кажете, че гордостта на човека се проявява. Ами ако

не кажеш, това не е ли страхливата гордост? Значи ти от страх се криеш.

Тогава някои философи аргументират: “Ако Бог съществува и ние живеем и след смъртта си видим, че нищо няма, не губим нищо. Обаче, ако Бог съществува, тогава, като отидем в онзи свят, Бог ще ни възнагради.” Виж го ти посланика! Аз пък разсъждавам другояче. Ти никога не можеш да отричаш нещата, които не съществуват. Само реалността може да се отрече. Само битието може да се отрича. Това, което не съществува, никога не може нито да се отрича, нито да се твърди. Твърдят се и отричат се само реалните неща в света. Тъй щото, когато отричаш съществуването на Бога, това показва, че ти поставяш себе си на мястото на Бога. Тогава ти си Бог, ти си мярка на нещата. Ти казваш: “Аз съм. Вън от мене никой не съществува.” Прав си. От това твое разбиране произлиза спорът между хората. Събират се две същества: едното отрича другото и второто отрича първото и започват да спорят кой от двамата е по-силен. От това именно произтича злото. Щом отричате реалността, злото се явява. Щом отричате истината, веднага злото иде при тебе. Злото е отглас на отричане на нещо съществено. Ако твърдиш, че реалността съществува, ти си съгласен с доброто. Доброто гради. И тогава, ако искате да знаете дали сте на правата или на кривата страна, виж съсипва ли се животът ти или се гради. Ако животът ти се съсипва, ти отричаш реалността. Ако животът ти се гради, ти поддържаш съществуването ѝ. Тогава, пази се да отричаш реалността, защото сам по себе си ще се съсипеш. Ако твърдиш нещо, което внася в тебе светлина, топлина и сила, дръж се за него. Това е реалното. Онова, което подига човека, онова, което облагородява човека във всяко отношение, това е Божественото начало в света. Онова у нас, което ни уморява, което ни трови, което внася размирие, страх и безнадеждие, хвърлете го настрана, пазете се от него.

Казват за някого, че се хванал като слепец за тояга за нещо. Израилският народ се беше хванал като слепец за тояга за Моисея и

той ги изведе из Египет. Защо се бяха хванали за него? Моисей написа един закон. Той донесе на евреите едно отлично учение.

Моисей минаваше за един от кротките хора. Той направи само един път престъпление в Египет и то от голям патриотизъм. Един ден той видя как един египтянин биеше един евреин и отиде да ги разтърве. Моисей нямаше намерение да убива египтянина, но понеже беше силен, голям юнак, той го събори на земята примрял. Като помисли, че египтянинът е умрял, Моисей го взе и го зарови в пясъка. Той трябваше да остави египтянина на земята и след време той щеше сам да се съживи, да дойде в себе си. Но Моисей се много уплаши. Той знаеше, че не е позволено на посветените да вършат убийства. А Моисей беше един от посветените. Моисей се уплаши много и избяга след това в пустинята, дето стана овчар, да изкупи прегрешението си.

Моисей си мислеше, че като убие египтянина, израилският народ ще се освободи. След това той разбра, че с патриотизъм този въпрос не може да се реши. После, когато Бог искаше да го изпрати в Египет да освободи евреите, Моисей каза: "Господи, аз си опитах късмета, избери друг да свърши тази работа. Мене ме остави на свобода." - "Не, ти трябва да отидеш, да изправиш грешката си." - "Нали виждаш, Господи, че съм гъгнив и езикът ми се преплита?"

Знаете ли защо Моисей беше гъгнив? Първоначално той не беше гъгнив, но след като уби египтянина, той се уплаши много и стана гъгнив. Но Господ му каза: "Ти няма да се безпокоиш за това, Аз съм наредил тази работа. Ще изпратя с тебе брат ти Аарон, който е красноречив. Той ще те придружава навсякъде, докато езикът ти се развърже." Когато говореше с Господа, Моисей не беше гъгнив, но щом оставаше с хората и говореше между тях, тогава ставаше гъгнив. Той ходи на Синайската планина, написа Закона там, говори с Господа, без да заеква. И Бог му каза: "Докато си при Мене и говориш с Мене, ти не си гъгнив. Но щом останеш между хората, ставаш гъгнив."

Това става и с вас. Защо? Всякога, когато човек не иска да изпълни нещо, което Бог му заповядва, той става гъгнив и не може да говори. Обаче когато защищава една кауза, тогава езикът му се развързва. Знайте, че великите хора не принадлежат само на евреите. Той дойде само да услужи на този народ, а евреите се помислиха за Богоизбран народ. Следователно всеки народ, който е готов да служи на Бога, на Божественото в света, е Богоизбран народ. Всеки народ, който се отказва да служи на Бога, той не е Богоизбран народ. И всеки от вас, който реши да служи на Бога, е Богоизбран, той е посланик Божий.

Всички трябва да бъдете посланици, а не проповедници. Аз считам думата "проповедник", че е малко обезсмислена. Думата "посланик" е по-добра. Посланикът е човек с авторитет, той е човек с особени прерогативи. Проповедникът може да бъде гонен, но посланикът не може. Само като се скъсат дипломатическите отношения между две държави, всеки посланик се оттегля в своята държава. Та, в бъдеще не ви съветвам да ставате проповедници, но станете посланици. В къщата на посланика и денем, и нощем има светлина. Посланик е онзи, в къщата на който и денем, и нощем има топлина. Посланик е онзи човек, който има сила в себе си. Следователно всеки човек трябва да има знание за Бога и всеки човек трябва да има любов към Бога и всеки човек трябва да има сила, да служи на Бога. Това значи посланик в света.

Та казвам: Понякога се явява желание да напуснете Земята, да отидете в онзи свят. Така са ви учили, но вие трябва да знаете, че сте дошли на Земята да свършите земното си училище, земния университет. Много работи имате да учите. Дайте си отчет какво сте научили досега. Кое е съществено, което знаете? Някои искат да умрат, за да отидат на онзи свят. Умирането ни най-малко не въвежда човек в онзи свят. Аз да ви кажа: не мислете, че човек като умре, отива в онзи свят. Аз се абстрахирам от това, което се говори в свещените книги, и от това, което учените и богословите пишат.

Според мене със смъртта къщата на човека се продава и той остава на пътя. За да не си съвсем на пътя, веднага ти дават една малка стаичка, една квартирка, и ти се настаняваш като кираджия* ту при майка си, ту при баща си, ту при брат си или сестра си, някоя твоя роднина или приятел и си мислиш, че си в онзи свят, а всъщност ти си в една стаичка при твой приятел или роднина. За онези хора, които вярват, че са в онзи свят, така е, в онзи свят са. Но онези, които добре разбират положението, знаят къде се намират.

В една англиканска църква един от видните английски проповедници (това било в Лондон) проповядвал на хората за онзи свят и разказвал, че след като умрат, всички хора отиват на онзи свят, при Бога. Един богат търговец, като слушал проповедника да разказва за онзи свят, го попитал: "Моля, господин пасторе, къде е моята дъщеря?" Той имал единствена дъщеря, която наскоро се поминала. Пасторът му отговорил: "И тя е при Бога." До този търговец седял един господин, който се обърнал към търговеца с думите: "Господине, Вашата дъщеря не е на онзи свят, горе, но е при тебе. Тя сега ми говори, да ти кажа какво иска. Тя иска да направиш нещо за нея." И той започва да я описва: млада мома, стройна, със сини очи, с тънки вежди. Описва каква е роклята ѝ и т.н. Търговецът се обърнал към проповедника с думите: "На кого от двамата да вярвам? Тук ли е наистина дъщеря ми, или е на онзи свят при Бога? Твоето твърдение ли е вярно или това на господина?" Проповедникът казва, че дъщерята е при Бога, но не може да я опише, да каже каква е, когато* другият господин я описва до най-малките подробности. Даже описва какъв е цветът на дрехите ѝ. Значи, дъщерята е при баща си, тя си има едно малко апартаментче при него. Казвате: "Къде е нашият Стоян?" Вашият Стоян е вътре във вас. Че е наистина в тебе, познава се по това, че постоянно за него мислиш. Дето ходиш, все за него мислиш. Той [е] в твоята къща, но ти не го виждаш.

Казвате: "Ще се познаваме ли на онзи свят?" Не се страхувайте, ще се познавате. Докато всеки човек няма свой собствен апартамент,

няма да се познавате. Вие ще ходите като кираджии от един апартамент в друг. Досега още не се познавате, защото нямате собствени апартаменти. Засега още вие не сте граждани на Царството Божие. Вие ходите като кираджии от една къща в друга. Един ден, като се усъвършенствувате, вие ще можете с тялото си да ходите навсякъде по Земята и на небето. Тогава вие ще имате тяло, каквото Христос е имал. Нали Христос се явяваше с тялото Си на Своите ученици? Докато не беше влязъл в онзи свят, всички Го виждаха, но след възкресението Го виждаха само Неговите ученици. Това е свойство на духовния човек. Духовният човек може да се явява когато иска и на когото иска. Не иска ли да се яви, той ще ви вижда, но вие няма да го виждате.

Та казвам: Човек трябва да се роди. Христос трябва да се роди. Под думата "раждане" аз разбирам да се роди у нас любовта, да се роди у нас мъдростта, да се роди у нас истината. Да се роди у нас животът от любовта, да се роди у нас знанието и светлината от мъдростта, да се роди у нас свободата от истината. След туй ще почнат постепенно в поколенията да се създават всички добродетели. Тогава всички ще бъдат силни и мощни, герои в света. Та, когато обичате един човек, той веднага може да ви се покаже. Когато го обичате, той е влязъл вече във вас, близо е до вас. Но когато не го обичате, той е много далеч от вас.

Сега ще ви приведа следния пример. Един американец отишъл в Африка на лов. Той си носел пушката и една кутия с кибрит в джоба си. По едно време гледа на пет-шест крачки от себе си един лъв, който се готвил да се хвърли върху него. Той има пушка, но не може да гръмне с нея. В този момент чува гласа на майка си, която му казвала: "Ти имаш в джоба си една кутия с кибрит. Драсни една клечка и ще бъдеш спасен." Той изважда кибрита, драсва една клечка кибрит и всичката трева наоколо се запалва. Лъвът веднага подскочил и избягал. Така се спасил този англичанин.

Казвам: Ако ти не можеш да запалиш своята кибритена клечка при големите мъчнотии на живота си и да се освободиш от това, което те очаква, ти не си разбрал живота.

Сега пожелавам на всинца ви да станете посланици на Божествената любов, посланици на Божествената мъдрост, посланици на Божествената истина, посланици на Божествения живот, на Божествената светлина и знание, посланици на всички добродетели и на всички сили и тогава да отидете да слугувате на Бога, да посрещнете Неговото Царство, което иде вече на Земята. Посрещнете и Неговите посланици. Казано е в Писанието: "Всички, които чуят гласа Му, ще станат, ще оживеят и ще възкръснат." Това са все посланици. Първо ще станат посланици в Царството Божие. Това е първото ваше възкресение.

Желая на всинца ви да се сдобиете с това възкресение, да посрещнете Царството Божие и да чуете гласа Божий. Амин.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

Един стих в Евангелието казва: "Който има Духа Христов..."

Вярвайте в Божествения Дух, Който говори у вас, Който подкрепва ума ви, Който подкрепва сърцето ви, Който подкрепва душата ви и Който подкрепва духа ви. Вярвайте в Божествената любов, която ви оживява. Вярвайте в Божествената мъдрост, която ви осветлява. Вярвайте в Божествената истина, която постоянно ви освобождава. Вярвайте на всички онези учители, които носят Божественото в себе си.

17-а неделна беседа, държана от Учителя на 28.I.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

СВЕТЛИНАТА НА ЛЮБОВТА

“Отче наш”
“Бог е Любов”

Ще прочета няколко стиха от Евангелието на Матея. (4-та глава).

“Духът Божи”

Как ще отговорите на въпроса защо е дошъл човек на Земята? Аз не зная колко философи биха отговорили на този въпрос. Сега трябва да се говори малко насърчително. Съвременните педагози се отличават по методите, които прилагат към възпитанието на децата. Едни поддържат, че децата трябва да се запознаят с живота, а други поддържат точно обратно - че децата не трябва да се запознаят с живота. Какво ще запознаваш детето с това, че баща му е беден, че няма къща, че наем не може да плати, че едва изкарва прехраната и т.н.? Ако преждевременно запознаете децата с несгодите на живота, вие ще внесете страх в тях. И така, ние виждаме как страхът в човека се събужда от мъчнотиите в живота. Ако пък запознаете децата с богатството, те стават разглезени и придобиват голямо мнение за себе си.

Съвременните хора казват, че всички хора са създадени от Бога. Това трябва да се докаже. Че всички хора са създадени, създадени са, но в това създаване има едно различие, в степента на съзнанието е това различие. Ние имаме пет човешки раси. Като ги изучавате антропологически, ще видите, че те много се различават една от друга. В низшите раси челото е легнало назад. В някои раси челюстите са издадени, а брадата върви назад. Челото в тях не е развито. В различните раси челото има различен Камперов ъгъл, като започнете от седемдесет и два-осемдесет и пет градуса. Камперовият ъгъл е образуван от перпендикуляр, спуснат по дължината на лицето

и правата, която минава през ушите и се пресича с тази линия, която минава по дължината на лицето. Ако речете да измервате човешката интелигентност с ъгъл, можете да направите това. Ако проследите коя част на челото е силно развита в хора с обективен ум, ще видите, че долната част на челото им е силно развита. Също така и във всички животни долната част е силно развита, защото обективният, или предметният ум в тях е силно развит. Те се интересуват само от временни работи. Животното се интересува само от ядене и пиене. Като има за ядене и пиене, като е задоволено, нищо повече не го интересува, то ляга да спи. Изкуство е човек да знае да мисли.

Съвременните хора повече се безпокоят, отколкото да мислят. Някой човек мисли цяла нощ какво ще прави сутринта, като стане. Малко хора има, които се занимават с изучаване на някой предмет. При това, в човека има желание да бъде щастлив. Това желание е вродено в човека - да се стреми към щастие. Ето защо, като го налегне някаква мъчнотия, той се отчайва, иска някак си да избяга, да се самоубие. Като минат страданията, в него пак се явява желанието да бъде щастлив. При всички мъчнотии, които той има, тази идея не го напуща. В него се явява желание да бъде цар, да управлява или поне министър да бъде, и даже му се струва, че един ден ще бъде господар на цялата Земя. Той мисли, че каквото каже, ще бъде. В това отношение техните работи се нареждат като в приказките "Хиляда и една нощ", дето всичко е възможно. Като духне човек, там всичко става. Вярно е, че има един свят, дето всичко става. Идете в един съвременен цивилизован свят, влезте в един от американските градове, в един от тези небостъргачи, като бутнете само един [бутон на] асансьор, той ще ви понесе нагоре и като бутнете друг бутон, пък спре. Казва: "Сила има." Ако знаеш къде да бутнеш, ще спре, ако не знаеш, не само че не спира, но догоре отива. Трябва да знаеш как да буташ. Едно бутане има, което зависи от човешката мисъл.

Някой казва: "Да ти разправя нещо." Да разправяш, това не е мисъл. Той чел нещо и казва: "Да ти кажа нещо." Това е разказ.

Запример, разправят в Библията как Господ създал света. Казва, че Господ рекъл и които знаят няколко езика, просветени са и вярват, че Господ създал света в шест наши дни. Спорят тия учени хора с научни данни. Казват: "Господ създаде всичко." Ако Той е създал [света] в шест деня, в шест деня го е създал. Ако е създаден в шест деня, няма какво да спорим. Но ако не е създаден в шест деня, защо ще говорим неща, които не са истини? После, друг един въпрос. Спорят с какво тяло ще възкръсне човек. Един стар човек, на сто и двадесет години, вече не може да ходи, умира. В другия свят, във възкресението, с кое тяло ще възкръсне? И затова се спорят сега: стар дядо със същата брада или млад момък ще възкръсне, всичките един чешит, като ги видиш. Ще излезеш еретик, ако не поддържаш теориите, които поддържат тия богословци. Ще си навееш беля на главата. Ти обезсилваш Господа, ако кажеш, че не е в шест дни. За мене денят не важи. Като направил Господ света, има периоди, в които Господ е създавал. Та, когато Господ създаваше Земята, нямаше такива дни. Един си правил една смешка. Дотогава Земята не се е въртяла, Месечината се е въртяла около своята ос. И като рекъл Господ да стане ден и нощ, Земята започнала да се върти около себе си. Дотогава Земята не се е въртяла. Като казал Бог да бъде ден, тя започнала да се върти и станало ден и нощ.

В Писанието се казва, че в четвъртия ден създал Бог Слънцето и Луната, а пък Земята е създал преди Слънцето. Тук има едно противоречие. В съвременната наука казват, че Земята е създадена от Слънцето, като голям пръстен е излязла от него. В кое трябва да вярваме? Аз поддържам, че трябва да вярваме в онова, което виждаме. Но трябва да вярваме и в онова, което знаем. От вътрешното виждане на човека зависи знанието. Ясновидството го мислят някаква специфичност, "третото око" го наричат на човека. Някои хора има, които виждат надалече, някои хора има, които са късогледи, наблизо виждат. За пример, има орли, които се качат на няколко хиляди метра височина, виждат някой заек. Силно развито зрение имат.

Казвам: Кое е онова, което нас трябва да ни интересува? Защо[то] ние трябва да се развиваме правилно. Всичките мисли и чувствувания, които имаме в себе си, трябва да бъдат ценни. Аз считам мислите, желанията и постъпките на човека, че те съставляват една ценност. Старите гърци вярваха, че Земята се носи на рогата на един бик. Те обясняваха, че Земята седи на рогата му, но не можеха да обяснят той на какво седи. Мислеха и философия имаха, и всички големи философи така мислеха. Истинските философи и тогава се съмняваха в това, но не смееха да кажат нещо.

Другото вярване е, че в света има една правда. Казват, че праведните ще идат в рая, пък грешните - в ада, Господ ще ги накаже. Всеки един човек трябва да се накаже. Но за една малка погрешка вечно да се накаже, то не е свойствено за добротата на Бога. Когато на Христа един ученик Му каза: "Учителю благи", Той каза: "Защо Ме наричаш благ? Благ е тъкмо един Бог." Значи, ако на Бога приписваме едно качество, че иска да се наслаждава на страданията на хората, туй не е едно Божествено качество. Бог е този, който иска да ни освободи от всички мъчнотии и страдания, които ние сами си създаваме в света.

Всичките хора в света търсят своите страдания вън от себе си. Лично всеки човек търси причините вън от себе си. Семейството търси вън от себе си. Мъчнотиите ние си ги създаваме. Мъчнотиите самите народи си ги създават. Първата мъчнотия кой я създаде в света? Кой създаде мъчнотиите на жените? Жените ги създадоха. Кой създаде мъчнотиите на мъжете? Мъжете. Сега как може да се избавим от тези мъчнотии? Сега, понеже тези мъчнотии са се събрали от хиляди години, въздействуват много зле. Има една болест, която наричат неврастения. Хората от много неспокойна мисъл са станали неврастеници. Има религиозни хора, които, като мислят, че Господ ще ги накаже, ще ги тури в ада, постоянно мислят за това. Казва: "Какво мислиш?" Той мисли дали ще бъде спасен или в онова пъкло, в ада, ще го мъчат. Казвам: Вярваш ли? Ако вярваш, че в пъкъла ще

идеш, защо да не вярваш, че в рая ще идеш? Колкото е вярно, че ще бъдеш в рая, толкова е вярно, че ще бъдеш в ада. Ако вярваш, че ще идеш в рая, в рая ще идеш. Ако вярваш, че в пъкъла ще идеш, в пъкъла ще идеш.

Сега ми иде на ум и един анекдот, който един българин ми разправяше. Синът отишъл да следва във Франция, че пише на бащата синовно писмо. Той като получил писмото, минава покрай един месарин и понеже не знаел да чете, казва му: “Моето момче пратих във Франция, човек да стане, виж какво пише в туй писмо.” Той започнал да чете на един дебел, груб глас: “Татко, мене ми трябват пет хиляди лева, да ми изпратиш. Намирам се в трудно положение.” Бащата слуша и казва: “Гледай ти, магарето, говори ли се така грубо? Пари ли? Нищо не му пращам. Така не се пише на баща. Дай писмото.” Взема писмото и казва: “Виж го ти, не знае да пише. Какво грубо говори.” После отива при един хлебар и казва: “Минах край един и той ми прочете писмото, но не ми хареса, я го прочети ти.” Този хлебар бил мек човек, чете кротко и тихо писмото: “Татко, имам нужда от пет хиляди лева, моля да ми ги изпратиш.” - “Така разбирам - казва бащата, - така да говори, разбирам.” Де е реалността на нещата? Тази реалност не е в писмото - то се дължи на месаря и хлебаря. И двамата четат, но по различен начин.

Казвам: И в религиозните тълкувания има тълкуватели като месаря, пък други има като хлебаря. Казват: “Ти не трябва да грешиш.” Има в Америка едни съживителни събрания, проповедници, но такива революционери ги наричат, които събуждат американското общество. Някой път някои проповедници са големи смешници. Има един анекдот за такъв един проповедник. Отиват няколко хиляди хора да слушат един проповедник. Той разправя, че имал едно време една баба, майка на жена си, много проклета. Казва: “Тя умря и отиде в ада, да се мъчи.” Един работник, слушал го и става да си върви. Проповедникът се обръща към него и му казва: “И ти в ада отиваш.” Казва: “Няма ли да пратиш много здраве на баба си?”

Във века, в който живеем, трябва да се говори истината. Под думата "истина" разбирам да се освободи човек от всичкото онова тегло. Защото истината е, която освобождава хората: да си представят живота такъв, какъвто е всъщност. Тъй, както ние го представяме, това не е живот, това е мъчение. Това е наше разбиране.

Казвам: Всеки един човек има заложби. Човек тепърва има да живее. Досега животът е бил едно подготовление за бъдещето. Отсега нататък човек трябва да знае как да живее и в какво седи животът. Животът трябва да започне с любовта, която дава. Ние [не] сме до края, има още да продължаваме. Ние трябва да знаем да възприемем тази любов, която възприема в себе си.

Ние сега мислим, че онези приятни мисли, малките чувствувания, че това е любовта. Любовта е онова, което дава възможност на човешкия дух да се прояви, да видим всичката хубост и красота, които съществуват в природата. Ние виждаме само хребата страна. В природата има и една хубава страна. В природата има и една хубава страна, която ако човек я види, тя надминава и онова, което се казва в "Хиляда и една нощ". Апостол Павел, който има едно такова прозрение за тази природа, казва, че бил пренесен да види природата такава, каквато е. Той казва: "Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Бог е приготвил в природата заради нас." Даже онова, което е в нас, много малко знаем за него и трябва да го проучаваме. Например, искаме да знаем един човек честен ли е или не, справедлив ли е или не. Дали един човек има добро сърце? Че, това е написано. Добротата на един човек е написана на лицето му, написана е на неговите уши, на неговите вежди, на носа, на устата, написана е неговата добродетел.

Старите астролози, които са изучавали човека по влиянието на планетите и звездите, били в общение, какво влияние имат планетите и звездите. Казват: Венерин тип. То е иносказателно. Венериният тип е човек, който има и добра, и лоша страна. Венерините типове са хора на любовта. Всичките романи са написани все за Венерините типове.

Авторът ще намери някой Венерин тип и ще напише романа. Без него роман не може да се пише. В този роман ще има припадъци, сълзи, ще има какво ли не. Знаете, чели сте колко хубави са романите. Някой път отлични са за четене. Много добре развиват своите теми, но само с Венерин тип не става. Някой път авторът ще вземе някой Юпитеров тип. Юпитеровите типове са на благородството. Той върви, като че целият свят е негов. Изправил глава, върви, поглежда важно на една и на друга страна. Авторът вземе един Юпитеров тип, но в него същевременно се крие и един Марсов тип. Марсовият тип е човек, който застъпва правото. Където има неправда, ще се застъпи за правото. Войник е той. Най-добрите войници, това са марсианците. Най-благородните са Юпитеровите типове. Като дойде един Сатурнов тип, ще ти обърне всичко с главата надолу. На Сатурновия тип ако идеш да му се похвалиш че имаш годеница, че като нея няма, той веднага ще те опари. Ще каже: "Ти на жена вярваш ли? Те са всички усойници. Само че да не я хващаш за опашката, за главата да я хващаш."

Сега, отде е дошло да наричат жената усойница? Нима Ева беше усойница? Тогава Адам трябва да бъде усойник. Казвам: За в бъдеще така не може да се говори. Ние преувеличаваме и смаляваме нещата. Хубаво е да се смаляват и да се увеличават нещата. В научно отношение, когато има да се проучи един голям предмет, трябва да се смали, да стане достъпен за нашето познание, за да има една ясна представа. Пък и малките предмети трябва да се увеличат, да станат понятни за нашето познание.

Казвам: Ние имаме лъжлива философия за живота. Тази философия не трябва да я туряме. Тя е произлязла от съвременното общество. Всяко общество е създало лъжливи възгледи. Човечеството е създало лъжливи възгледи от хиляди години. Но както е създаден светът, какви трябва да бъдат отношенията на хората един към друг? По отношение на обществото хората трябва да имат отношението както един добър брат има към една сестра. Добрата сестра е образец

на постъпка. Добрата сестра може да се жертвува за своя брат и добрият брат може да се жертвува за добрата сестра. Добрият баща може да се жертвува всякога и добрата майка може да се жертвува. То е една отлична черта на бащата, на майката, на брата и на сестрата. Всеки, който може да се жертвува, любовта му е правилна. Тя е Божествената любов. Всеки, който не се жертвува за тебе, ти на неговата любов не разчитай. Пожертвуването може да се обуслови.

За кого може да се жертвуваш в света? Най-първо ти можеш да се жертвуваш за Бога, подразбирам тук Великото в света. Дали хората Го приемат или не, то е друг въпрос. На второ място ти може да се жертвуваш за своя ближен. Ближен е онзи, който те обича. Бог е Онзи, Който всичко ти е дал и те е оставил свободен. Ближен е онзи, който съдействува за проявлението на тази любов. Най-после, ти можеш да обичаш себе си. Ние, съвременните хора, [не] сме разбрали любовта към себе си. И тогава стълкновението седи в личната любов. Отваря се една война - това е един обществен акт - и всички млади ги викат на бойното поле. Искат-не искат, ще идат за защита на отечеството. Любовта на народа изисква ти да се биеш. Личният живот изисква ти да живееш. Ти, искаш-не искаш, ще се жертвуваш. Защото, ако не се жертвуваш, ще те пожертвуват. Ако идеш на бойното поле, ще се пожертвуваш, ако не идеш, пак ще се пожертвуваш.

Казвам: Любовта изисква жертва. Народът изисква жертва. Човек и сам като живее, и той изисква големи жертви. Колко пъти човек страда от някое свое удоволствие. За малки работи човек може да си създаде нещастие. Вземете съвременния живот, който е описан от някои автори много добре. Животът и в старо време е описан. Представете си, че отиваш на кръчмата. Дават ти една чашка с червено вино. Няма никаква опасност, няма никакво зло. Днес една чашка, утре една чашка, след двадесет-тридесет години стане пияница, изхарчи всичкото имане. Преди да пие от това хубавото вино, мисли, че като пие няколко чашки, ще придобие нещо. Туй сега

не е насилствено. Природата е създала човека да пие. Той трябва да пие, но какво трябва да пие? Казват: Той трябва да бъде въздържател. Въздържатели няма. Въздържанието в света не е в отричането. И сега идат хората до това разбиране. Не е лошо да пиеш вино. Понеже тия сокове, които образуват лозите, първоначално съдържат хранителност в себе си, но после тази хранителност се разваля от тия малките микроби, които влизат вътре в гроздовия сок. Та казвам: Тия малките същества внасят един елемент, който е опивателен. Човек щом се напие, стане ясновидец. Една майка казвала на сина си: "Синко, ти къща няма да въртиш, и да се ожениш, къща няма да въртиш." Един ден той се напива, връща се вкъщи и къщата започва да се върти. Той казва на майка си: "Мамо, ти казваш, че къща няма да въртя, но ето че цялата къща се върти." Върти се къщата в неговия ум, но майката разбира друго въртене. Тя разбира, че синът не мисли правилно. Тъй, както той сега мисли, той няма да може да създаде едно семейство.

Два полюса има любовта. Единият полюс трябва да бъде Божествен и другият полюс трябва да бъде психичен, който възприема. Дом не може да се създаде, ако няма един от членовете да дава от любовта си и другите, които възприемат, да оценяват тази любов. Сам човек трябва да бъде резултат на тази любов.

Та казвам: Ние мязаме на цветя, които сме посадени в този свят. Ние сме от нежните цветя. Ако няма достатъчно топлина, ако няма достатъчно светлина, ако няма достатъчно влага, какво може да стане с цветето? Животът на цветето зависи от топлината, зависи от светлината, зависи от влагата, зависи от хубавите условия, при които то живее. Така са се образували най-хубавите цветя. Казвам: Непременно трябва да имаме условия. Светлината сама по себе си е един разумен акт. Там, дето има светлина, има разумност в света. Там, дето има топлина, това показва, че има духовен живот. Топлината е носителка на онези топлите чувства. Някой казва: "Съществува ли любов в света?" Щом съществува топлина, съществува и любов. Защото топлината произтича от любовта. Тя е

едно проявление. Светлината произтича от разумния живот. Там, дето има разумност в света, има и светлина. Следователно светлината според качеството на тази разумност се определя. Колкото човек е по-разумен, той веднага може да види всичките условия, които са създадени за него.

Сега казвам: Трябва да дойдем до езика на децата. Децата, изобщо, каквото им кажеш, вярват. Ако им кажеш, че дърветата говорят, те вярват, че говорят. Ако кажеш на децата, че водите говорят, те вярват, че водите говорят. Ако кажеш, че Слънцето говори, те вярват и в това. Обаче учените хора, които имат логическа мисъл, те не вярват. Ние обясняваме светлината по един механически начин. В механическия начин разумността е отвън. Например, вие имате една съвременна грамофонна плоча, в която се разправя някаква реч или някаква песен. Питам: В тази плоча има ли съзнание? Плочата говори, но тя проявява друг живот. Следователно един човек може да мяза на една грамофонна плоча. Че човек говори, ни най-малко не се разбира, че той е нещо разумно.

Разумността се определя от два фактора: ако ти не можеш да се радваш и ако ти не можеш да страдаш, ти не си разумен човек. Те са два полюса. Някои от вас искате да не страдате. Трябва да бъдете грамофонни плочи. Казвате: "Защо са тия страдания?" Че, страданието те определя като човек. Защо трябва да се радваш? Защото радостта те определя като човек. Радостта определя човека. Само човек може да се радва и да скърби. Живият човек се радва и скърби. Човек вижда своите бъдещи радости с хиляди години какви ще бъдат. Този човек прониква във вселената, гледа онези светове създадени. Неговият ум има да разкрие какъв ли не хубав живот.

Има хора тесногръди, които казват, че само на Земята имало хора. Те твърдят, че Земята е разсадник, че от тази Земя се раждали хората по цялата вселена. Аз против това нямам нищо - ако е от Земята, от Земята е. Само че хората от Земята, като отишли в другите

светове, при другите слънца, са се облагородили, напреднали повече, отколкото хората на Земята. То са старите разбирания.

Едно време нашата Земя, и тя е била като Слънцето. Хората са живели на нея преди грехопадането. След грехопадането тя е потъмняла и сега е изгубила своята първоначална светлина. Всичките хора, които сега живеят, са в една каторга, в един затвор.

За бъдещата епоха се загатва в Писанието. Казва, че Бог ще създаде нова Земя и ново небе. Бъдещата Земя няма да има тия лампи. Светлина ще има без мяра, хляб ще има без мяра, разходки ще правиш - само като помислиш и ще ходиш накъдето искаш. Вие ще пътувате с аероплани, но не като сегашните. Ако ми предложат да се кача на един съвременен аероплан, не зная дали ще се кача, не е толкова сигурно. За аталък* служи. На един аероплан може да се качиш, но може да се случи нещастие. Един път на един евреин показват и посочват срещу него един револвер. Казва: "Не го насочвайте срещу мене." - "Няма нищо. Празен е." - "Празен е, но може да стане хата**." Като се качиш на някой аероплан, хата може да стане. Този аероплан паднал, онзи аероплан паднал.

Ние се нуждаем от една здрава мисъл. Аз поставям следното: всеки човек трябва да знае. Ние се обезсърчаваме от факта, че няма кой да ни обича. Срещнеш една жена обезсърчена, понеже няма кой да я обича. Срещнеш един мъж обезсърчен, понеже няма кой да го обича. Срещнеш слуга обезсърчен, понеже няма кой да го обича. Срещнеш господар обезсърчен, че няма кой да го обича. И войникът, и генералът, навсякъде всичките хора страдат, че се съмняват. Няма по-хубаво нещо в света от това да те обичат. Казвате: "Да има двама, да се обичаме." Щом се обичате двама и изключвате други, това не е любов. Не можеш да обичаш едного, ако не обичаш всички души едновременно. Че, цялото човечество в Адама беше, когато сгреши.

Цялото съвременно човечество, което е на два милиарда, всички тия души, които не са се преродили, ще се преродят. Окултната наука дава някои данни, те не са фактически данни, че човешката раса

наброявала около шестдесет милиарда души. Два милиарда ги имаме на Земята; другите петдесет и осем милиарда къде са? Тях ги носим вътре. Само че за тях няма условия да се проявят. Съвременните учени хора дават някои данни. Когато някой път ще се въплоти някой човек, в семенцата има пет милиона кандидати да се родят, а от тях ще се роди само едно дете; другите четири хиляди деветстотин деветдесет и девет остават да чакат за бъдеще. То е само в едно зачатъчно състояние. Ако всяка година се ражда само по едно дете, колко години се изискват тия пет милиона деца да се родят? Пет милиона години се изискват, ако всяка година се ражда само по едно дете. Това [е] за човешкия живот. Ако е за рибите, по-лесно се оправя. Една риба ражда триста-четиристотин хиляди деца. Но не е в количеството, в качеството е.

Аз разглеждам въпроса от чисто научно гледище. За да живее един човек на Земята, трябва да му се създадат условия

за неговия ум, трябва да се създадат условия за неговото сърце, трябва да се създадат условия за неговото тяло. То е негово право. Когато Бог създаде човека, Той го създаде за най-хубавите условия. Създаде рая за неговия ум, създаде животните за неговото сърце, за да бъде един добър господар. Всичко туй е да има с какво да работи. Сегашният свят не е създаден от Бога, затова той е обречен на изменение. Дали вярвате или не, няма да спорим. За бъдеще, когато се създаде новият свят, ще го видите какъв ще бъде. В бъдещия свят, който ще се създаде, смърт няма да има. В бъдещия свят, който ще се създаде, женитби няма да има. Кой от вас е доволен от женитбата, както става сега? По този начин аз никога не бих се оженил. Като се ожениш, ще бъдеш един голям престъпник. Какви ли грехове няма да ти турят. Всичките грехове, които има, ще ти ги турят отгоре. И то хора, които са напреднали, онези, които те обичат. Един мъж казва за жена си: “Кой знае, ходила е с други мъже.” Той трябва да каже: “Всичко може да стане, но аз както я познавам, това тя не може да направи.”

Имам сега един пример, който мога да ви го дам като близък на идеала. Някога в миналото иде един млад момък, добре възпитан. Не бях виждал мъж да плаче. Той започна да плаче. Съжалих го, като го гледах как рони сълзи. Казва: "Скарах се с жена си за нищо и никакво, та ми е мъчно, не мога да работя, убит съм, вече не ми се живее. Може ли да ми помогнеш?" Рекох: "Мога да ти помогна." - "Не се съмнявам в нея - казва, - много добра е, но имам нещо грубо в себе си, не зная какво да правя в себе си. Може ли да ми покажеш какво да правя?" Рекох му: "Трябва да бъдеш доблестен. Нали я обичаш? Ще идеш, ще ѝ се изповядаш. Но да не направиш някой долап*? Никакви долапи няма да правиш. Ще ѝ се изповядаш, ще ѝ искаш извинение, тя може да ти прости. В какво седи погрешката? Че той я помилвал, плеснал с двете ръце, а пък тя се докачила. Той казва: "Не я ударих, а само помилвах." Казвам: В тебе мисълта била да я лепнеш, но страхът се явил и ти си изменил. Ти искаш да лъжеш, това не може тъй.

Сега разглеждам живота изобщо, ни най-малко не се спирам върху вашия живот. Понеже хиляди и хиляди поколения са живели и са се мъчили, казвате: "Така е създал Господ света."

Не е създал Господ така света. Този свят трябва да се приготви, понеже светът за бъдеще не може така да живее. Ние само се петним. Никога не приписвай едно престъпление на другите. Чистата вода не може да окаля човека. Чистата светлина не може да окаля човека. Чистата мисъл не може да окаля човека. Чистите чувства не могат да окалят човека. Чистите постъпки не могат да окалят човека. Туй да го знаете. Има нещо, което не може да окаля човека. Калта може да окаля, но чистата вода какво ще окаля и чистата светлина какво ще окаля?

Та казвам: От това положение, в което сега се намираме, трябва да излезем като герои за бъдещето. Аз влизам в положението на човечеството. Мъже и жени страдат. Толкова големи мъчения. Казвате: "Ад." Какъв по-голям ад от този? Ако вие идете на бойното поле, какво ще видите? Толстой като описва във "Война и мир" едно

сражение, около тридесет хиляди души ранени на бойното поле, във време на войните с Наполеона, всичките ранени реват, пъшкат, че каква [...], те като викали, било по-силно отколкото канонадата на боя. Всичките хора, които викат майка си, баща си. Сегашната война е малко по-прикрита. Тогава на бойното поле тридесет хиляди души, всичките ранени, искат помощ. Всички обръщат очи нагоре, плачат и няма кой да им помогне в дадения случай. То е голямо страдание.

Често една жена, която няма никакво престъпление, мъжът ѝ я подозира, налага я, бой. Тя се моли, тя е на бойното поле, той я налага, тя казва, че никъде не е ходила. Някъде и жената може да налага мъжа, но то е по-рядко. Мъжете по-лесно налагат, жените - по-малко. Досега зная само една жена да е налагала мъжа си фактически, там във Варненско, но тя била мъжка Гана. Мъжът ѝ минавал за пехливанин. Борил се той, но хваща го друг пехливанин, метнал го и му изкълчил ръката. Казват ѝ на нея, че еди-кой си, Петко Пинджурски, изкълчил ръката на мъжа ѝ. Тя отива при него и като му ушива две плесници, той се търкаля на земята. Той като става, казва: “С тебе не искам да се боря.” Сега, тия работи са верни. То е външната страна.

Всички искаме да бъдем силни. Според мене силен човек е онзи, който не подозира хората. Когато подозираш, трябва да имаш факти. Без да ги провериш, не подозирай никого. Само когато провериш една истина деветдесет и девет пъти и намериш че е вярна, няма какво да се съмняваш. Сега ние лансираме, може да се явят някои неща, които не са верни. Верни неща са тези, които сте ги проверили. Преди всичко трябва да проверим любовта. Когато вече се уверите в любовта, тогава онова, което имате, раздавайте го на другите. Тази любов ние я имаме. Всеки човек има Божественото. Божественото сега няма какво да го придобиваме. Ние го носим в себе си. На тази Божествена любов ние ще дадем ход.

В любовта играят няколко фактора. Майката, когато обича детето, го храни добре. Следователно при истинската любов ще намериш

най-добрата храна. За истинската любов ще намерите най-хубавия чист въздух, за истинската любов ще намериш най-хубавото жилище. Всичко ще бъде така, че да се не разваля хубавото. Художниците излизат рано, поставят се така, че да могат лъчите, които излизат от предметите, да ги виждат, така че да могат да рисуват както трябва.

За бъдеще ние трябва да работим над себе си. Ние, съвременните хора, много малко въздържание имаме. Ние нямаме даже въздържанието на Епиктета, който бил роб на един римски патриций, който имал четиристотин роби. Господарят бил груб човек, обичал да ги бие. Като биел Епиктета, той винаги бил спокоен, поглеждал го мило и спокойно и нищо не му казвал. Особен човек бил. Другите роби, като ги биели, се молели, а той само спокойно и даже усмихнато го поглеждал, философски го гледал. Един ден господарят му излязъл от кожата си, положил го на земята и започнал силно да натиска крака му. Епиктет му казва: “Господарю, ако така ми натискаш крака, ще го счупиш, и няма да мога да ти бъда полезен.” Но той му счупил крака. Казва му: “Аз ти казах, че ще ми счупиш крака.” След като му счупил крака, този римски патриций се обърнал, дошло едно чувство, едно просветление и го освободил, като му дал една голяма сума, като на свой син. И Епиктет свободните дни прекарал в Гърция, написал много хубави книги. Казвам: Кой досега е имал туй търпение? Сега, при сегашните условия трябват много Епиктетовци.

Аз влизам в положението на всинца ви. Ние живеем в много усилни дни. Труден живот е. Вестниците каквото пишат, книгите, всички неща са написани, но ти трябва да търсиш истината. Всичко, каквото се пише в книгите, не е вярно. В свещените книги каквото пише, трябва да го очистиш. Каквото и да разправят, всички неща са преувеличени. И за Бога каквото разправят, не е вярно. Туй, което Слънцето ни дава, на това аз мога да вярвам. Светлината, която приемам от Слънцето, и топлината, която приемам, туй говори за онази любов, която Слънцето има. Онзи, разумният човек, по

топлината може да познае и любовта каква е. Човек, който люби, може да се познае.

Ако някой ти каже, че те обича, ти му премери врата преди да те обича и после премери му врата, като те обича. Разликата показва степента в любовта. Като го измервам преди да е обичал, има трийдесет и шест сантиметра около врата и след като се влюбил, ако има пак тридесет и шест сантиметра, това показва, че никаква любов няма. Най-малкото той трябва да има три-четири милиметра разница.

При любовта цялото тяло се изменя пропорционално. И носът се изменя, и веждите се изменят, очите се изменят. Изгубиш любовта - пак става промяна. Някой казва, че изгубил любовта. Като премеря врата, ще видя дали е изгубил любовта. Като премеря и има три-четири милиметра повече, фактически любовта е там. Тя не се е изгубила. Но трябва да имате хубави мерки. Мъжът, като се жени, да премери врата на жена си. Когато се съблазни, че не го обича, пак да премери врата. Да премери, когато мисли, че някой го обича и да премери, когато мисли, че не го обича, и тогава да види каква е разликата. Ако има една разлика, нещата са верни, ако няма разлика, любовта е същата. Ако когато го обича и ако когато не го обича, мярката е една и съща, няма нищо. Тъй щото, имаме данни, на които може да се разчита.

Казвам: То е една идея. Но не само идея, защото в любовта винаги имаме едно разширение в милиметри. Не само това, но в любовта има една особена светлина. Когато един човек се е влюбил, може да видите, че и най-грозното лице става красиво. Младите момци, когато се влюбят, виждат ангели. Щом се влюби, ангел става момата, щом изгуби любовта, пак е черен дявол.

Сега ние идваме до въпроса: любовта мени ли се? Променят се всички неща вън от любовта, но тя никога не се променя. Всички промени отвън може да станат. Да допуснем, че един, който ви обича, загаси всичките лампи, но той има в него друга инсталация. Той ще пусне най-хубавата светлина. Онази светлина на любовта, тя има

други качества, тя е мека и приятна. Ти в нея сто години да живееш, ти се струва един ден да си живял. Онази светлина на безлюбието, тя е много остра. Казват, че онези, които ходили на Северния полюс, заболяват ги очите от светлината. На Северния полюс светлината не е светлина на любов, но светлина на безлюбие.

Новата Земя, което ще се направи, няма да има студени пояси. Навсякъде тази Земя ще бъде еднакво отоплена. Ако река научно да ви доказвам, този въпрос има патологични работи. Някои заболяват и имат температура. Температурата не е лошо нещо. Ниската температура е опасна. Човек при две хиляди волта може да го постигне смърт. Ако прекарате през него петдесет хиляди волта, частиците на материята са толкова дребни, че като минават през порите на тялото, не го разкъсват. Частиците при две хиляди волта са едри и разкъсват тъканите. Тия, висшите трептения на любовта, като минават през тялото, го пречистват. За в бъдеще човек, който иска да живее дълъг живот, да се влюби. Като се влюби, този поток на любовта от невидимия свят ще мине през тебе и ти ще се подмладиш. Ако вие може да се влюбите, вие ще се подмладите.

Аз не зная вие как се влюбвате. Научно разглеждам въпроса. В любовта ти считай, че твоето благо е благо за всички. В безлюбието ти искаш благото на всички хора да бъде само твое благо. То мяза на един лаком човек, който взел храната на всичките хора. В животните има това нещо. Ще вземе той, ще яде и после ще мисли да им даде или да не им даде. Всички имате тази опитност. Казват: “Пазете се от любовта.” Щом трябва да се пазим от любовта, то е безлюбие. Единственото нещо, от което човек не трябва да се пази, то е любовта. Единственото благо в света, то е любовта. Няма по-хубаво нещо да опиташ чувствата и мислите на един човек, който те обича. По някой път ние трябва да благодарим. Аз се чудя на младите моми, какво доверие вдъхват момците в тях. Тя казва: “Той каза.” И каквото казал, без никакъв договор, каквото каже, вярва. И тя каквото каже, той вярва. Любовта каквото обещание даде, на думата си седи, думата си

никога не изменя. И хиляди години да изминат, казаната дума - свършено е. Тя никога не взема думата назад. Любовта е това, което думата никога не взема назад. Ние това наричаме Божия любов.

Хората очакват каквото мислят, един ден да стане. Любовта ще ги споходи. Туй наричат възкресение. Възкресението не е нищо друго освен Божествената любов, която ще озари съзнанието на всички хора. И тия хора ще започнат да живеят както Бог изисква, не както ние изискваме. Не ме разбирайте криво. Аз зная, че всички имате едно право понятие за любовта. Ако ви кажа: "Я ми кажете как да ви обичам?", вие ще ми кажете как да ви обичам. Вие сте като онези търговци, които имат една мярка, когато продават.

В любовта се изисква една мярка. Законът е верен: Дай ход на Бога в тебе, имай вяра в Бога и остави Го Той да действува чрез тебе. Ви ще дадете примера на онази царица, която казала на мъжа си: "Ти нали ме обичаш? Дай ми правото три дена да царувам аз." Тя, след като станала царица, най-напред арестувала царя. Три деня царувала, а царя го държала в затвора. Тя три деня го държала в затвора, да покаже, че има власт. Той си мислел: "Това е то жена да има власт. Дай ѝ власт, че да те арестува. Още веднъж никога престола си на царица не давам." След три деня тя влиза в затвора и казва: "Освободете го." Казва на него: "Освобождавам Ви, и Вие ако искате, можете да ме арестувате, давам Ви пак свобода." Той познал, че тя го обича и че тя искала да го опита дали той я обича, дали той ще се съблазни. И тя познала, че има любов в него.

По някой път и вие в света сте арестувани като царя. Но след три дни ще дойде царицата и ще каже: "На Ваше разположение съм. Каквото искате, правете."

Пожелавам ви царицата да дойде и да ви освободи от затвора.

Слугувайте на вашата душа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила.

Тайна молитва

18-а неделна беседа, държана от Учителя на 4.II.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

СЛАВА ВЪВ ВИШНИХ БОГУ

"Отче наш"
Песента: "Мислѝ, право мислѝ!"

Ще прочета само един стих от 2-рата глава на Евангелието на Лука: "Слава във вишних Богу, и на земята мир, в человеците благоволение." (14-и стих).

"Духът Божи"

Задава се въпросът кое е онова, което осмисля човешкия живот. Има неща, които първо осмислят живота, а после го обезсмислят. Има неща, които постепенно изчезват. Те изчезват така, както снегът и ледът се стопяват, както водата се изпарява и както розовото масло изветрява. Един мой познат ми разправяше, че му подарили няколко шишенца розово масло от Казанлък. Той ги закачил някъде и ги оставил да седят така три-четири години. Един ден му дошло на ума да вземе това масло и да се намаже, като всички хора, но останал изненадан - шишенцата били празни. В първо време си помислил, че някой може да ги е изсипал, но после разбрал, че маслото изфирясало, отишло си там, откъдето дошло. Ето защо, като получите розово масло, намажете се с него. Защо трябва да го държите три-четири години? Един ден му дошло на ума на вземе това масло и да се намаже се него. Защо трябва да го държите три-четири години?

"Което осмисля живота." Три неща осмислят живота: първото е човешкият ум, второто е човешкото сърце и третото е човешката сила, или човешкото тяло. Хората могат да имат различни философски възгледи за битието, за природата, но природата има смисъл за нас дотолкова, доколкото нашият ум е в съприкосновение с нея; природата има за нас смисъл дотолкова, доколкото нашето сърце е в съприкосновение с нея; природата има смисъл за нас дотолкова,

доколкото нашето тяло е в съприкосновение с нея. Това са факти, които вие трябва да свържете в ума си. Казвате: “Защо Господ ми даде това тяло?” За да бъдеш в съприкосновение с природата. “Защо ми даде това сърце?” За да бъдеш в съприкосновение с природата. “Защо ми даде този ум?” За да бъдеш в съприкосновение с природата. Значи, човек трябва да бъдеш в постоянна връзка, в постоянно съприкосновение с природата. Не казвам, че трябва да бъде във връзка, т.е. в статическо положение, но да бъдеш в постоянно движение. Това движение трябва да бъде от природата към човека и от човека към природата. Вие трябва да бъдете в постоянно движение, както са в постоянно движение колелетата на железниците. Те се движат в права линия, но образуват крива линия.

Та казвам: Ако праволинейното движение на твоя ум не може да се обърне на криволинейно и по този начин твоята кола да се движи, ти ще седиш на едно място и ще се чудиш защо светът е така направен. Светът не е лошо направен, но има една погрешка в тия бутала. И сега природата трябва да направи една крива линия. Вие заинтересували ли сте се от вашето тяло? Знаете ли от колко елемента е съставено? Изучавали ли сте го подробно? Изучавали ли сте вашите мускули, вашите кости? Дошло е време да се заинтересувате от вашето тяло, да го изучите във всичките му подробности. Интересували ли сте се от вашите сетива, да знаете как е създадено вашето око, как е създадено вашето ухо, как е създаден вашият език, как е създаден вашият нос, вашата уста, ръцете, краката. Обърнали ли сте внимание на ония чувствителни места на пръстите на ръцете, чрез които възприемате външни впечатления?

Ние толкова сме се отдалечили от себе си, че днес се интересуваме от неща, които нищо не ни допринасят. Вие може да сте търговец и се интересувате само от това, което става в борсата с някои артикули. Да допуснем, че сте богат човек и имате на разположение сто-двеста милиона. Какво ще направите с тия милиони? Ще си купите един хубав автомобил. Но понеже не сте сам,

имате възлюбена другарка, ще купите и на нея един. После ще купите и на сина си, и на дъщеря си по един автомобил. Всичко четири автомобила ще имате на разположение. После ще си направите една модерна баня. Освен на вас, ще направите същата баня на другарката си, на сина си и на дъщеря си. След това ще си направите на всеки едного по една хубава стая. Ще имате четири хубаво мобилирани стаи. След като се настаните добре и задоволите нуждите си, какво ще придобиете? В това отношение вие ще замязате на онзи богат човек, който чувал, че в свещените книги имало някакви лечебни сили, та решил да си купи Свещеното писание. Но за нещастие той не могъл да чете. Затова, всяка вечер като си лягал, турял свещената книга под възглавницата си и така заспивал. Но какво забелязал? Че откак купил тази книга, болестите започнали една след друга да го нападат. Като видял, че Евангелието нищо не му помогнало, той го извадил от леглото си и го попитал: "Кога ще ме излекуваш? Толкова време как очаквам да ме излекуваш." Един от приятелите му го чул как се разговарял с Евангелието и решил да му устрои една шега. Той се скрил в стаята му, да не го види, и тихо му проговорил: "Научи се да четеш това Евангелие." Като чул тия думи, той отишъл при приятеля си и му казал: "Един ден Евангелието ми проговори, че за да мога да се ползувам от него, трябва да се науча да чета. А пък аз съм невежа, не мога да се науча сам да чета. Хайде да ме научиш да чета." И наистина, след като се научил да чете и започнал да чете Евангелието, той се излекувал от всички болести.

Сега и вие туряте Евангелието и свещените книги под възглавницата си и не ги четете, а очаквате да се излекувате. Не, Евангелието ще ви проговори: "Научете се да четете, защото всичката тайна е скрита там." Природата лекува, дава всичко, но когато разбираш езика ѝ. Тя говори на три езика. На ума говори с един много отвлечен език. На сърцето - с мек език. Но най-хубавият език, с който природата говори, е на човешката душа. Като проговори на този език, мед и масло започва да тече. Ако чуете една дума от тоя

език, няма да я забравите за хиляди години. И най-после, природата говори и на вашето тяло.

Казвате: “Аз имам едно тяло.” Не давате цена на вашето тяло и искате да се освободите от него. Вие не знаете, че Бог, Който е направил вашето тяло, е поставил в него триста милиарда души, да ви служат. Вас е направил цар, а тези души ви служат и казват: “Господарю, какво заповядваш?” Триста милиарда слуги имате на разположение, на които вие сте цар, а след всичко това минавате за нещастен човек. Вие сте цар на Земята, а ходите да просите оттук, оттам по няколко лева, даже и по един лев. Казвате: “Какво ще правим, като отидем на онзи свят?” На онзи свят? Вие не можете да припарите на онзи свят. Вие сте царе на Земята, но дяволът ви е свалил короната и иска да ви убеди, че сте детронирани, че не сте царе. Там е лошото. Всеки от вас е цар на триста милиарда души, които ви служат и слушат гласа ви.

Сега, като ме слушате, казвате: “Вярно ли е това, което говорите?” Сто и едно на сто е вярно. Вярно е, защото сте тука. Ако не бяхте тук, нямаше да бъде вярно. Вярно е, защото се съмнявате. Ако не се съмнявате, нямаше да бъде вярно. И после казвате: “Дали е постижимо това?” Постижимо е, защото не вярвате в постижението. - “Ама това е трудно.” - Затова е хубаво. - “Е, непостижимо е.” - Затова е хубаво. Всичко, каквото кажете, това е реалността на нещата. В това тяло се крият всички възможности. Някои от вас имате радио и вечер слушате концерти. И в тялото има радио, отдето можете да слушате концерти отдето и да е. Ако можехте да нагласите вашето радио вечер, щяхте да имате най-добрите занимания. Ако знаехте да нагласявате своето радио, щяхте да имате най-добрите представления. А сега, като не можете да го нагласите, цяла нощ се търкаляте в леглото си и казвате: “Дотегна ми това легло, този юрган, нямам пружина.”

Сега ще ви приведа един пример за един българин, когото давам като пример за характер. Той обичал много да угажда на приятелите

си и за техен хатър ходил по кръчми, да им прави компания. Той сам не пиел, но за да им угоди, като ходели по кръчмите, тук близвал по малко, там пийвал по една чашка. Днес една чашка, утре една чашка, докато най-после се научил да пие и вече започвал да ходи сам в кръчмите, без приятелите си. Така продължавал той цели тридесет години, докато всичко изпохарчил и изпил. Гащите му, дрехите му били само дупки, ходел бос и скъсан. Най-после дошъл до положение, че останали в джоба му само два лева. Един ден той излязъл из града с двата лева в джоба си, и си мислил: "Закъсах я съвсем, не зная какво ще се прави." В това време вижда един човек продава Евангелие. Той си казал: "Толкова пари съм давал за вино, я да си купя едно Евангелие, да видя какво пише в него." Като започнал да го чете, той си казал: "Чудна работа, изгубих цели тридесет години да дигам и слагам чашата, а то и тук има какво да се дига и да се чете." Кръчмарят започнал да се затъжва за своя клиент, който в продължение на тридесет години редовно всяка вечер го посещавал, а сега престанал да идва. Като му останал още един лев в джоба, той отишъл при кръчмаря и му казал: "Добър ден, дай ми едно кило вино." А в себе си казал: "Сега ще пия за хатъра на Евангелието." Същевременно той казал на кръчмаря да му донесе от бялото вино - от чистата вода, една чаша. Турил и виното, и водата пред себе си и започнал да мисли. В това време нещо в него вика: "Винце, винце!" Той взел чашата с вода, доближил я до устата си и казал: "От тридесет години насам аз те слушах и ти бях слуга, но отсега нататък ти ще ме слушаш, аз ще ти бъда господар." Той дигнал чашата с вода и я изпил. Онова нещо в него пак вика: "Винце, винце!" Той пак дигнал чашата с вода и казал: "Не, аз ти служих тридесет години, сега ти ще ми служиш, каквото ти кажа, това ще правиш." Той изпива още една чаша вода. След това извиква кръчмаря, плаща му един лев, оставя виното и си излиза.

Следователно, докато всички българи не постъпят като този българин, да направят един опит, да се откажат от своите слабости,

човек не може да се оправи. След като сте служили тридесет години на себе си, на своите слабости, сега ще си кажете: “От днес отказвам се от всичко старо и ще употребявам само това, което Бог е направил. Отсега нататък ще пия от тази вода, която Бог е направил, ще си служа с онези чувства и мисли, които Бог е създал, ще приложа онази сила, която Бог е вложил в моето тяло. Ще се ползувам от онези сили, които Бог е вложил в природата.” Всичко онова изкуствено, което хората са създали, вие сте го опитали вече.

Казвам: Вие трябва да се изучавате. Има начин, по който човек трябва да се изучава. Ако забележите, че тялото ви е станало малко сухо, това показва, че се нуждаете от влага. Ще вложите малко влага в тялото си. В сухото тяло винаги се произвежда един особен сърбеж. Лекарите ще кажат, че това е признак на бъбречна болест. Аз пък казвам, че всички бъбречни болести се дължат на недостатък на живата вода в организма, която е необходима за неговото пречистване. Следователно, сухо ли е тялото ти, ти трябва да внесеш малко от живата вода в него. Как ще приемеш тази жива вода? Ще влезеш в банята, ще се съблечеш, ще пуснеш горещия душ колкото можеш да търпиш, и през всичкото време, докато водата пада върху тебе, ще четеш “Отче наш”. Като правиш така няколко пъти, тази вода ще проникне в порите ти и болестта ще изчезне, всякакъв сърбеж ще излезе навън. Казвате: “Може ли да се чете “Отче наш” в баня?” Може, разбира се. Според вас в стаята може да се чете “Отче наш”, а вън не може да се чете. Че, когато си намислил да направиш едно престъпление или когато вършиш някаква неправда, тогава ти именно трябва да четеш “Отче наш”. Когато искаш да обидиш някого, да кажеш една груба дума, спри се в себе си, помисли малко и си кажи: “Ще прочета “Отче наш.” Тъй щото, къпеш ли се, прочети “Отче наш”, плавно, спокойно, съзнателно. (Учителят чете цялата молитва спокойно, тихо, с особена мекота.) Ще я прочетеш един път за ума си, един път за сърцето си и един път за тялото си. Като прочетете молитвата три пъти, няма да влезе всичката вода у вас, но само

толкова, колкото е потребна за тебе. Порите ще се отворят и ще приемат само част от тази вода, която ще влезе в тялото ти и ще внесе новия живот във вас. А тялото ще бъде извор.

Казвам: Ако ние, съвременните хора, имаме този педагогически такт, да знаем как да работим, щяхме да постигнем много нещо. Сегашните хора, религиозни и светски, бързат. Започнете, например, да четете "Отче наш", но четете, в скоро време я свършвате - бързате много. И това не е лошо. То показва, че пестите времето, но това не е "Отче наш". Да се чете толкова бързо "Отче наш", това е безсмислено четене. Като ядеш и четеш "Отче наш", благодари на Бога за тази храна, с която те е удостоил. Тази храна е дошла от Слънцето, тя е изпратена специално за вас. Всичката храна, която съвременните хора възприемат, е донесена от Слънцето. Ангелите са я донесли. Светлината, която имаме, е сбор от хилядите лъчи, от милиони същества, Ангелите пак са донесли тази светлина. И при това велико благо, което Бог ни е дал, ти седиш и си мислиш за неща, които не са толкова важни. За важните работи казваш: "Те търпят отлагане." Благодари за храната, която ти е дадена. Тя представя книга, която ти трябва да прочетеш. И като я прочетеш, ще видиш какво е писано в нея. Ти поемаш въздух, но не мислиш върху него. От теб зависи да осмислиш поемането на въздуха. Като поемеш въздух, ти пак трябва да четеш "Отче наш". Ще поемеш въздух плавно, спокойно и ще четеш "Отче наш". Три пъти го прочети, но спокойно, плавно. Един път го прочети за ума си, един път за сърцето си, и един път за волята си. Тогава ще видиш силата на молитвата. Вие бързате, обезсмисляте нещата. Казвате: "Това не е важно." А като бързате, важно е. То не е важно, но за онези, които не знаят да говорят. То не е важно за глухите, за немите, за слепите. Обаче ти, като четеш "Отче наш", ще мислиш за своя Баща, Който е създал света. Като кажеш "Отче наш", ще си помислиш в себе си: "Отче наш, Ти си направил за мене повече, отколкото аз съм направил за Тебе. Ти си ми дал много

блага. Ще туря ума, сърцето и волята си да работят за Тебе и никога да не накърня думата Ти."

Днес всички хора говорят за възпитание на младото поколение, но как ще се възпита това поколение? Законът на възпитанието е следният: Ако сам не разбираш и не оценяваш своя ум, никой друг не може да го оцени; ако ти сам не оценяваш своето сърце, никой друг не може да го оцени; и ако ти сам не оценяваш твоето тяло, никой друг не може да го оцени. Вие имате много прозвища за тялото. Казвате, че един ден ще се освободите от тялото си и ще го турите в гроба. Вие имате крива представа за тялото си. Трябва ли онова, което Бог ви е дал, да го обезцените? Всичко, което Бог ви е дал, е ценно и върху него се гради целият ви живот. Казвате: "Да се освободим от тялото си." Значи вие искате да се освободите от Божественото. Не трябва да се освободите от Божественото, но да се научите да го цените. Вие трябва да се освободите от това, което ви мъчи. А това, което ви носи радост, трябва да го държите за себе си. Радостта е проявление на Божественото тяло. Скръбта е проявление на човешкото тяло. Като скърбиш, трябва да дадеш нещо на бедното човешко тяло. Отде ще вземеш да му дадеш нещо? От Божественото тяло. Божественото ще му бъде спасителят, ще го учи.

Та казвам: Ние трябва да възпитаваме човека в себе си. Ако ти си импулсивен, това е човекът в тебе - немирното дете, което трябва да се възпитава. Ти искаш да се покажеш, че си нещо. Това е човекът в тебе. Ще му кажеш: "Почакай, досега аз съм ти служил тридесет години. Отсега нататък ти ще ми служиш. Ние трябва да бъдем квит. Ако аз съм имал търпение цели тридесет години да те задоволявам, сега ти ще ми служиш тридесет години. Аз съм дал всичко заради тебе, сега ти ще дадеш всичко заради мене. От последния лев, който ми беше останал, аз си купих Евангелие." Кажеш ли си така, ти ще станеш човек. "Сега аз давам последния си лев за тебе. Искам да те науча какво да пиеш. Досега ти ме учи да пия това, което не трябваше да пия, а отсега нататък аз ще те уча какво да правиш."

Всички хора сме призвани да научим някого у нас как да мисли, как да чувствува, как да постъпва. Не е въпросът да се отнасяме грубо, но ще постъпваме по всичките правила на добрата обхода. И когато постъпваме както трябва, ще чуем гласа на Онзи вътре в нас, Който казва: "Аз и Отец Ми ще дойдем и жилище ще направим вътре във вас. И като постъпвате така, Аз ще ви се изявя." Духът ще ни се изяви. И когато дойде изявлението, Слънцето ще изгрее за нашата душа.

Едно време, когато Бог създаде Земята, Слънцето го нямаше. Земята беше в тъмнина, всичко около ѝ беше в мрак. До това време Земята е била мъртва. Когато започна създаването на Земята, Бог я възкреси и вложи в нея новият живот. С това се доказа, че животът е дошъл на Земята. Обаче, когато Бог създаде Слънцето и Луната, съзнанието на Земята се пробуди и тя каза: "Господи, отсега нататък искам да Ти служа." Бог ѝ отговори: "Тогава Аз ще изпратя Моите деца, да им служиш. Но ще внимаваш, понеже те са малко немирнички." Земята отговорила: "Господи, понеже Ти ме съживи, аз ще направя за Твоите деца всичко, каквото ми кажеш." Затова, именно, Земята ни носи с радост, но и ние трябва да се радваме.

Сега вие можете да ми зададете въпроса: това научно ли е? Това е повече от научно. Не само че е вярно, но и реално. Има едно знание на вечността, наречено Божествено знание, което никога, никога не се изменя. Но има едно знание, което се явява във временното, постоянно се изменя. Например, само за Слънцето в сегашния век има повече от сто теории, които след време са изхвърлени и са се заместили с нови. Теориите за светлината днес са други в сравнение с тия на миналия век. Също така и за силите на природата има много теории, които постоянно се менят и заместват с нови. Не че природата се е изменила - тя си е останала една и съща, но нашите изяснения се менят и заместват с нови.

Като растем, нашите възгледи постоянно се изменят, а същевременно и отношенията ни към природата се менят. Нашето съзнание се мени. Ние имаме един свят на подсъзнанието, влизаме в

този свят, без да го съзнаваме; после, ние имаме един свят на съзнанието, друг - на самосъзнанието и друг свят на свръхсъзнанието. Светът на свръхсъзнанието едва сега се проявява, малко проблясъци се явяват. Когато влезем в подсъзнателния свят, трябва да сме будни. Тъй щото, съзнанието има свои полюси, които наричаме полюси на Божественото съзнание. Подсъзнанието и свръхсъзнанието са двата полюса на Божественото съзнание. А съзнанието и самосъзнанието пък са други два полюса на друго съзнание. В подсъзнанието се намират всички неща на миналото. Там се складират всички неща от цялата вечност. И ако ние познаваме законите, каквото ни потрябва от миналото, ще се обърнем към това Божествено съкровище, да го изтеглим. Всичко, каквото ни потрябва в бъдещето, ще черпим от подсъзнанието. Сега ние трябва да прилагаме съзнанието в живота си. В дадения случай съзнанието ще бъде за сърцето, за чувствата, а самосъзнанието - за ума. Ние трябва да изправим погрешките си със самосъзнанието. Съзнанието пък трябва да се приложи към всички наши постъпки, да станем малко по-умни.

Как ще оправдаете вие съществуването на един вълк и на една овца в природата? Ако ви се даде такава една тема, как бихте примирили съществуването на овцете и на вълците заедно? Как щяхте да ги примирите заедно: овцата, която пасе трева, и вълкът, който яде овце? Те съществуват заедно като един възпитателен метод. Вълците възпитават овцете, и овцете възпитават вълците. Вълкът възпитава овцата, да не тъпче тревата. С това вълкът иска да я научи на чистота. Дето ходи, овцата оставя своите нечистотии. Вълкът ѝ казва: “Ти можеш да ядеш трева колкото искаш. Бог е дал достатъчно, но що се отнася до нечистотиите, ще отиваш далеч някъде, няма да цапаш тревата.” Като влезе вълкът, овцата започва да го възпитава по своему. Тя му казва: “Не бъди толкова строг учител. Стани малко по-мекичък. Само за това, че съм плюла някъде на тревата, ти ми взимаш целия живот. Трябва да станеш по-мек.” Вълкът и овцата същевременно се намират и в човека вътре.

Аз съм наблюдавал как младите моми пишат писма на своите възлюблени. Това е цяла научна теза, цял докторат. Момата вземе перото и започне да пише. Пише, мисли, пише, мисли, докато напише встъплението. Погледне, прочете го, встъплението е готово, отлично е написано. После продължава нататък. Помисли малко, пише, пак помисли, прочете го, не го хареса, скъса го и вземе нов лист, отново започва. После излезе вън да се разходи малко и се връща пак да пише. Става въпрос какво да бъде обръщението. Първото обръщение е: “любезни ми”, но после го изменя: “прелюбезни ми”, после дохожда друго обръщение: “обични мой”. Пак не върви. Най-после написва едно писмо със следното съдържание: “Ще ме извините, че не мога да напиша такова писмо, каквото искам, понеже съм нещо неразположена, малко съм недобре. Като оздравея, тогава ще Ви напиша едно писмо.” Като получи писмото, той се уплашва и казва: “Значи, тя се е разболяла нещо, болна е.” А то причината е друга - писмото не върви, не може да се напише. Това са писмата на всички хора в живота им.

Казвате: “Вярно ли е това или не е вярно?” Аз правя своите психологически наблюдения. Аз виждам онова роптание, което човек допуща в себе си и което всеки ден руши в него. Какво ли не мисли човек? Какви ли мисли не допуща в себе си? Той всеки ден пише писма и ги къса. Той е събрал цяла литература в себе си. Това се отнася до светските хора, но често и духовните правят същото. И след това казват: “Какво да правим? Как да се освободим от това положение?” Ако духовният и религиозният се намерят в това положение, той казва: “Не искам вече да се мъча на Земята, ще си замина.” Добре, ще заминеш, но къде ще отидеш, като не си свършил още работата си на Земята? Със заминаване работата не става. Има някои работи, които са приятни тук, на Земята, а някои са неприятни. Това не е важно. Важното е, че, и приятна, и неприятна, работата трябва да се свърши. Ако е за любов, по любов трябва да се свърши. Какво разбирате под думата “любов”? Тя е предметно учение. Ако е за

знание, и знанието е предметно учение. Всичко това са все предмети, които трябва да се изучават.

Един ден бях на угощение при едни познати. Там имаше един съдия от касационния съд и един чиновник, негов подведомствен. Като ги гледам, казвам си: Трябваше чиновникът да се постави на мястото на съдията, а съдията - на мястото на чиновника. Какво ли щеше да бъде тогава? То е все едно да дадете една обикновена цигулка на един виден цигулар и да искате от него хубаво свирене. Той ще свири добре и на обикновената цигулка, но няма да има хубави изпълнения. Обаче, ако му дадете една хубава цигулка, той ще свири няколко пъти по-добре, отколкото на обикновената цигулка. Преди всичко съдията трябва да е развил своето милосърдие. Като го наблюдавам, виждам, че е много честен и справедлив, но чувството на милосърдие е слабо развито в него. В зародиш той има милосърдие, но не го е развил. За справедливост, той е справедлив, но и милосърдие трябва да има. Защото казано е в Писанието: "С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери." Бог е справедлив и справедливо съди, но на първо място в Него седи милосърдието. Като гледам главата на един вярващ или религиозен, на първо място трябва да седи милосърдието, горе на главата. Главите на всички трябва да се изменят. Да развият своето милосърдие. Апостол Павел казва: "Всички няма да умрем, но всички ще се изменим." И да благодарим на Бога, че ще се изменим. Ако не се изменим, работата с нас е свършена. Човекът, който има милосърдие, се отличава с една черта: каквото и да му се случи, той се усмихва и казва: "Няма нищо, всичко е за добро."

Съвременните хора се нуждаят от образци във всяко отношение. Красотата в целия живот седи в образците: в хубавите и красивите дървета, в красивите цветя, в красивите плодове и растения, в красивите животни и хора, в красивия и чист въздух и светлина - във всичко красиво. Всичко красиво носи живот. Всички красиви неща спадат към устроения свят, а всички грозни се отнасят към

неустроения свят. Неустроеният свят именно създава нещастията на хората. Благодарение на този свят, ако двама души се съберат на едно място, те не могат да се съберат, не могат да живеят помежду си.

Преди няколко години бях в един малък провинциален градец и трябваше да нощувам в хотела. Там имаше само един хотел. Взех една стая и мислех, че ще бъда сам в стаята. По едно време сред нощ доведоха един търговец, който легна на другото легло. Едва заспа, той започна да хърка, но толкова силно, като че двадесет свини грухтят. По едно време си рекох: "Чакай да видя докога ще хърка." Като видях, че така ще отиде цялата нощ, станах от леглото си, простях ръцете си над главата му, направих няколко паси и хъркането спря. Иначе той не ме разбра, като му казах на съзнанието да млъкне. Обаче след пасите той престана да хърка и продължи спокойно да спи. На сутринта ми каза, че е спал много добре. Казвам му: "Ти си много тщеславен човек, цялата нощ ми говори какво ли не." - "Ще ме извините, ние целия дом имаме този обичай, да хъркаме, всички страдаме от тази болест." Значи, нещо като че го дави и той не може свободно да диша. Видите ли, че някой човек хърка, веднага направете няколко паси над главата му и всичко ще мине.

Този човек имаше недостатък, но поне в съня си. Какво ще кажете за онези, които имат недостатъци, но в будното състояние? Колко работи в характера си човек трябва да изправя! Някой дойде при вас и започва да ви се маже като някоя мазна Гана, а после зад лицето ви говори каквото му падне. Друг някой дава вид, че му е приятно, дето сте го посетили, а после казва: "Отде се намери този, да ми отнеме толкова време?" Като дойде някой човек в дома ти, ще го уважаваш, заради Божественото в него. И това ще направиш заради себе си. Ако се отнасяте зле с някой човек, вие пакостите на себе си, а не на него. Вие покваряте себе си. Така вие предизвиквате в себе си най-лошите работи. Хората не са толкова лоши, както вие мислите.

Ще кажете, че някои хора не са ви приятни. Аз мога да направя всеки човек да ви стане приятен. Представете си, че в дома ви иде

един човек, който иска да пренощува една вечер. Вие веднага излизате вън и му казвате, че нямате място. Казвате му, че имате болен и не можете да го приемете, нямате място. Този човек ви казва, че може да излекува болния. Вие веднага го приемате. Той влиза при болния и го излекува. Веднага вие му намирате място, задържате го и на другия ден в дома си и казвате, че сте много благодарен, че ви е посетил. Или ако някой беден дойде в дома ви, няма да го приемете, но ако този човек започва да вади от джобовете си златни английски стерлинги, вие веднага ще му намерите място и ще бъдете доволни, че е дошъл при вас. Кое придаде цена на този човек? Парите. Този човек, който иде в дома ви със своя ум, той носи Божествено богатство. Той е благословение за вас. Изобщо, почти всички хора, с малки изключения, които идат в дома ви, носят известно благословение за вас. Той ще ви остави известно благословение или от ума си, или от сърцето си, за да го приемете добре. Сега от всички хора се иска вяра, но те са се научили да мислят за себе си, че са много добри. На добрите хотели се плаща много. Там и юрганите, и чаршафите са чисти, прислугата е добра. А там, дето се плаща малко, и чаршафите, и юрганите, и прислугата се отличават от първите.

Та казвам: Какво трябва да се проповядва в света? Не трябва да им се говорят лоши работи. Като видите, че двама души се карат, не казвайте, че се карат, но кажете, че си гугуцат. После, ако видите, че си пукнат главата, вземете един автомобил и го заведете да го превържат. Казвате: “Какъв свят е този?” Какъв свят! Идете днес на западния фронт, идете на северния, идете в Китай, в Япония, навсякъде ще видите, че хората са все с пукнати глави. Това е неразбиране на живота. Когато хората се бият, ние казваме, че се запознават. Всяка война има и своите добри страни. Като се бият, хората се запознават. В бъдеще Русия и Финландия ще станат приятели, ще се обичат повече, отколкото днес се обичат. Иосиф го продадоха братята му, но след това той се подигна и им услужи. Значи всяко нещо в света, което считаме за зло, има своето добро, то

става за добро. Ние трябва да се ползуваме от всичко в света. Въпросът седи в следното: че когато дойдем до войната, разумният трябва разумно да воюва. Не е въпросът да няма войни, но трябва разумно да се воюва. Ако престане войната на физическия свят, ще настане война между доброто и злото, с които всеки човек воюва. Във всеки човек става една голяма борба. Понякога, като се бори усилено, човек губи по няколко килограма от своята плът.

Та казвам: Във всяка война Бог присъствува. Той наблюдава онези, които изнасилват слабите като вълци, наблюдава и овцете, които страдат от вълците. Като воюват днес, виждам, че съвременните хора са доста културни, доста са се подигнали. Те спазват всички международни правила и във войната. Като ранят някого, веднага го прибират, превързват го и го лекуват. Когато ще потопят един кораб, първо дават сигнал, че ще го потопят, за да се вземат мерки, да използуват спасителните пояси поне за екипажа. Човещина проявяват във войната. В бъдеще условията ще се подобрят още повече. Това е начинът на доброто. Сега доброто е взело надмощие в човешкия живот, а злото е излязло на повърхността. Бог ще превърне злото в добро. Един ден това зло, което днес ни мъчи, Бог ще го превърне в най-добри слуги.

Един от френските писатели, известен под псевдонима Еливас Леви, в един от своите разкази пише нещо за дявола. Дошло време и дяволът да се обезсърчи и отчае от хората и тръгнал да търси уединение, отказал се от света. Той си казал: “Едно време тия хора, които едно време учих и които ми се подчиняваха, днес не искат вече да ме слушат. Те взеха знанието и силата ми и сега не искат да знаят за мене. Те гледат своята работа да им върви, а моята оставят назад.” Той се отдалечил, отишъл в една планина и там почнал да размишлява какво да прави. Той се уединил като калугер. По едно време той вижда, че отдалеч някъде иде Христос и като приближил към него, дяволът започнал да клати главата си и казал: “Много късно идеш. Преди две хиляди години, когато имах сила и власт, аз Ти

обещах много неща, но тогава Ти отказа. А днес вече нямам нищо, нищо не мога да Ти дам, никой вече не ме слуша.” Христос му отговорил: “Аз не идвам да Ми дадеш никакво обещано царство, но ида да ти помогна.” Христос видял на гърдите на дявола две змии, които го смучели. Той ги извадил и хвърлил на земята. След това Христос му казал: “Назначавам те за учител на хората, понеже ти си придобил големи знания и опитности. От тези знания ти ще ги учиш.”

Та казвам: Един ден и дяволът ще ви учи на доброто, ще ви бъде учител. Това е, което казва стихът: “Слава във вишних Богу, и на земята мир, и на човеците благоволение.” Та, ще знаете, че Бог е във всичко и над всичко. И дяволът даже изпълнява Неговата воля. И воюващите в света вършат Неговата воля. Всичко в света върши волята Божия. Трябва да знаем, че това, което иде в бъдеще, е светло. Но докато дойде това бъдеще, ще се минат още тъмни зони. Има още малко кал, но като мине и тя, ще дойде това, което ние наричаме ставане, оживяване и възкресение. Блажени сте, че сте достигнали до последните дни.

“Благословен Господ Бог наш”
“Добрата молитва”

19-а неделна беседа, държана от Учителя на 11.II.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

СЛОВОТО БЕ БОГ

“Отче наш”
“Грее Слънцето”

Ще прочета само 1-ви стих от 1-ва глава на Евангелието от Иоана: “В начало бе Словото, и Словото бе у Бога, и Словото бе Бог.”

“Духът Божи”

Хората имат някои унаследени черти. Сега ще ви прочета нещо, което знаете. Значи, ще излезем от знайното и ще отидем към незнайното. Ще ви прочета от беседата: “Ново разбиране на живота”, която сега ще излезе от печат. (Учителят прочете за Иосифа - неговата история.) Иосиф беше най-любимият син на Иакова. Той беше един от щастливите хора на Земята. Но същевременно той беше и даровит човек. Щастието на човека се дължи на това, че беше роден по любов. Със своите дарби той събуди ревността на своите братя. Баща му, като виждаше неговата даровитост, не можеше да скрие любовта си от другите си синове. Никой човек на Земята не може да скрие любовта си. Тя е като печка. Като се запали печката и любовта ѝ се проявява. Иосиф имаше прозрение. Той знаеше какво можеше да стане в бъдеще. Затова той беше трън в очите на своите братя. (Учителят чете от тази лекция историята на Иосифа.) Както виждате, братя го предадоха, не са чужди хора. Един от братята, най-старият, каза: “Да не проливаме кръвта на брата си. Какво ще се ползуваме, ако го убием? По-добре да го продадем, поне някоя парица ще вземем.” Те обичаха парите. Те продадоха Иосифа за двадесет сребърника. По всичко се вижда, че Иосиф е бил красив, строен, знатен мъж. Като го заведоха в Египет, Иосиф попадна при нови условия, при налягане, на ново възпитание, срещу което трябваше да противопостави своите сили на напрежението. Той остави дрехата си в ръцете на своята

господарка и избяга вън. Той предпочете затвора, отколкото да злоупотреби с доверието на своя господар. Тук, в затвора, Божественото в него му диктуваше как да постъпва.

Сега вие не мислете, че тази господарка сте самите вие. Не, тази господарка е живяла преди хиляди години. В затвора той прекара заедно с началника на виночерпеца на фараона и с неговия хлебар. Един ден те бяха сънували сънища, които Иосиф им изтълкува. Сънят им се сбъдна. Те излязоха от затвора, но не си спомниха за Иосифа. Обаче, когато фараонът сънува сън, който никой от неговите мъдреци не можа да изтълкува, спомниха си за Иосифа. По този начин той излезе от затвора и се яви при фараона, да му тълкува сънищата. Като изтълкува съня му, фараонът го направи управител на целия Египет. В живота си Иосифа имаше едно съвпадение с неговата риза. Понеже баща му го обичаше много, той му направи една пъстра дрешка, с която го отличаваше от другите му братя. Тази дрешка събуди ревността на братята му и заради нея щяха да го убият. Те си казваха: "Какъв е той, че трябва да се отличава от нас като полковник от войниците си?" След това, като влезе в дома на Пентефрия*, неговата жена обикна Иосифа, но понеже той не искаше да изневерява на своя господар, избяга, като остави дрехата си в ръцете на господарката си. Заради тази дреха той лежа две години в затвор. Значи тази дреха я взеха два пъти от гърба му, но на третия път фараонът му даде нова дреха, облече го във власт и го постави управител на целия Египет.

Какво показва историята на Иосифа? Това показва, че в природата има известни закони, които регулират живота на хората, не механически, но разумно. Всеки човек има известни дарби, способности и сили в себе си, които той използува дотолкова, доколкото ги туря в служене и работа на онова възвишеното и благородното в себе си. Дарбите на човека са дадени, за да се създаде една личност, един благороден характер, но човек трябва да прояви благородството на своята душа. Величието на човека седи в неговия характер. Не е важно само да се създаде един благороден характер, но

човек трябва да прояви благородството на своята душа. Величието на човека седи в неговия характер. Думата “характер” е гръцка и означава нещо вдълбано, каригма. Вдълбаните работи идат от нещо разумно, което се намира в самия човек. Има едно тяло в човека, което никога не се разрушава. Аз наричам това тяло Божествено. Върху това тяло вечността пише онова, което човек прави и е направил досега. Човек носи в себе си всичко Божествено и благородно.

Та, необходимо е човек да разбере всички унаследени черти. Тази е причината, че понякога човек се намира в противоречие с мъчнотиите в себе си. Много от мъчнотиите им се дължат на тия унаследени черти. Често в самия човек се явява една борба. При това, забелязано е, че колкото по-високо се повдига човек, толкова и борбата става по-голяма. Колкото е по-голям невежа, толкова и борбата е по-слаба. Значи, колкото по-просветен става човек, и борбата става по-тежка. Някои мислят, че като станат добри, борбата ще престане. Не, след като станат добри, борбата ще бъде гуша за гуша, както двама борци се борят. Кога ученикът се поставя на големи изпитания? Колкото по-големи знания придобива ученикът, толкова по-сложни и мъчни задачи му се дават. И в математиката е същото. Когато някой математик работи, той се натъква на задачи, които изискват не пет-шест часа да се решат, но са нужни месеци и години, докато се дойде до някакъв резултат. Този математик прави изчисления, докато дойде до някакъв резултат.

Онези, които не разбират Божиите пътища, искат всичко да им се даде наготово. Като почувствуват някакво приятно разположение или настроение, те мислят, че любовта ги е посетила. Те се самозалъгват. Това не е никаква любов. Колкото хубаво да ви изтърка, той снима само кирта от тялото ви, но това не е никаква баня. В каквато баня да влезете, било от модерните или от турските бани, хамам, и както да се изчистите, това още не е любов. Банята е потребна на човека дотолкова, доколкото порите на човека [да] се отворят, да може кожата свободно да диша. Човек има около седем

милиона пори, или около седем милиона прозорци, както аз ги наричам, чрез които той диша. Правилното дишане е когато човек диша през цялото си тяло и кожа, а не само чрез дробовете. Ако диша само чрез дробовете си, това е специфично дишане. Ако при някакъв случай човек изгори кожата си и се лиши от порите, той диша само чрез дробовете си - това е специфичното дишане, което не може много да му помогне.

В човека действува една разумна сила, която го освобождава от страдания. Страданията са дадени на човека само за упражнения и развиване, а не с цел да страда и да се измъчва. Често хората страдат по невнимание. Когато двама борци се борят, онзи, който е по-силен, може да натисне слабия по крака и да го счупи. Тогава иде вече страданието. Докато ръцете, краката и всички останали органи на човека са здрави, той не страда. Някои хора смесват борбата със страданието си. Когато двама души се борят, единият от тях изпитва страх, че другият може да му счупи ръката или крака. Ако се чувствува слаб и ако се страхува да не счупи ръката или крака му, по-добре е да не се бори. Когато излезеш да се бориш с някой борец, костите ти трябва да бъдат толкова здрави и яки, че да не се чупят. Ако костта на единия от тях се счупи, това [не е] някакво голямо геройство. Борецът се нуждае от кости, които не се огъват, които не се чупят.

Та казвам: Вие трябва да имате един ум, който да се огъва, без да се чупи. Някой казва, че сърцето му се е счупило. Защо ще се е счупило сърцето ви? Всяко сърце, което се счупи, е меко. Не, сърцето не може да се чупи. Не мислете, че сърцата се чупят. Сърцето не може да се счупи, понеже е направено от Бога. Всичко в света може да се счупи, но досега не се е намерила сила, която може да счупи човешкото сърце. Единственото нещо, което може да стане със сърцето, то е да се спре космическият му пулс. Всички хора имат космически пулс, който действува в цялата природа. Той движи сърцата на всички хора. За всеки човек е определено колко енергия

трябва да възприеме. Понякога човек спира тази енергия отгоре така, че и сърцето му може да спре. Някога той не може да регулира тази енергия, вследствие на което сърцето бие бързо. Мнозина се страхуват, когато сърцето им бие бързо. Сърцето бие бързо, когато върху него дойде много космическа енергия. Когато сърцето бие слабо, това показва, че кръвта е стегнала клапите, та енергията отвън не може да придохожда. Ако кръвта често стяга клапите, някога сърцето може да спре и после мъчно може да се възстанови. Онези, които са изучавали този закон, са дошли до опити, при които когато сърцето спре, може отново да се възстанови неговата деятелност.

Та казвам: Ние имаме едно особено верую. Казваме: "Господ ще направи това." Ние считаме, че когато Господ живее вън от нас, та като умрем, то ще ни съживи отвън някак. Това е смешно схващане. Онова, което може да ни възкреси, е част от нашето битие. То е в самата човешка душа. Бог е вътре в нас. Следователно Този, Който е вътре в нас, Той може да ни възкреси. Този, който е отвън, той може само да ни помага. Та, сега мнозина от вас търсите Божественото в това, което се проявява вън от вас. Външното е вярно само по отношение на физическия свят. Само по отношение на това, което виждате. Ти дигаш очите си нагоре. Това са всичките слънца, които виждате в Млечния път. Това е все физическият свят. Духовният свят е още по-обширен. Той е невидим за нас. Той е по-далеч от физическия, а Божественият е още по-далече.

От физическия свят ние трябва да изучаваме другите два свята. Духовния свят вие го изучавате само чрез известни чувствувания. Някой път вие имате скърби, а някой път - радости. Някой път имате приятно настроение на сърцето, а някой път - неприятно, без да знаете от какво произтича това настроение. Ако вземете ябълката на едно дете, то ще има лошо настроение. Ако му дадете ябълката, веднага настроението му ще се подобри. Направете някого министър-председател - той ще се радва. Отнемете му министерството - той ще скърби. Направете някого съдия - той ще се радва. Уволните ли го, той

ще скърби. Дайте здраве на човека - той ще се радва. Отнемете здравето му - той ще скърби.

Следователно това, което се предава на нас, причинява ни радост; това, което се отнима, причинява ни скръб. Това отчасти е вярно. Не всяко нещо, което ни се предава, ни причинява радост и не всяко нещо, което ни се отнима, ни причинява скръб. Как мислите, ако аз ви товаря и туря на гърба ви сто килограма пясък, това не е ли едно страдание? Не само с пясък да ви товарят, но ако ви натоварят със сто килограма злато на гърба и трябва непременно да го носите, какво ще кажете? Представете си, че ако не го пренесете, ще ви глобят. Какво ще кажете тогава? У вас ще се яви недоволство, че тежестта е по-голяма, отколкото можете да носите. Ако някой дойде да ви отнеме част от товара, вие ще се радвате. Колкото повече товарът ви се намалява, вие се радвате, че се успокоявате.

Този закон действува навсякъде. Той има приложение не само на физическия свят, но и в духовния, и в Божествения. Той има приложение навсякъде. Ако ви натоварят с повече чувства, отколкото можете да носите, вие страдате. Хората на чувствата страдат повече. Защо? - Натоварени са много. Следователно те трябва да се разтоварят малко. Много чувствувания - много скърби. При сегашните условия и голямата любов произвежда страдания. Когато някой ви прегърне и стегне в обятията си, че костите ви изпращят, той прави това от голяма любов. Колкото повече ви стисне, с това той иска да покаже, че любовта му е голяма. Как мерят децата своята любов? Когато питат детето колко обича майка си и баща си, то широко отваря ръцете си, да покаже своята любов. Когато ги питат колко обича братчетата и сестричетата си, то си разтваря ръцете по-малко. По-малко ги обича.

Любовта произвежда едно вътрешно напрежение върху чувствата, върху нервната система. Нормалната любов, напротив, калява нервната система, усилва я, като я приспособява към напрежението. Обаче има една енергия от любовта, която разслабва

нервната система. Хора, които дълго време са любили, стават неврастеници. Когато двама души се влюбят, в първо време любовта върви добре. Но после в ума на момата влезе една бомба и тя си казва: "Ами ако ме остави?" След време и в ума на момъка влезе същата бомба. "Ако ме остави?" Като влезе този бръмбар и в неговия ум, и в нейния ум, те започват да се отнасят критически един към друг. Загубват доверието си. Така се образуват две противоположни течения в човека. Тези течения вече рушат онова благородното и възвишеното, което е създадено в човека.

Вие трябва да имате в себе си мисълта: Любовта никога не руши, любовта всякога съгражда. Всяка мисъл, която влезе у вас и започне да руши, тя не произлиза от любовта. Тя е вън от любовта. Тази мисъл съществува, но не в областта на любовта. Вие трябва да пазите следния закон: Всяка мисъл, която не произлиза от любовта, причинява известно налягане върху човека. И ако в дадения случай любовта не присъствува, налягането ще причини известна опасност. Но ако разумността присъствува, налягането си е на място. Това налягане ще се използува разумно. В духовния свят пък се явява едно напрежение. Ако при това напрежение разумността не присъствува, напрежението може да разруши човека. Щом разумността присъствува, напрежението е на място. Обаче, ако налягането и напрежението действуват едновременно върху човека, без присъствието на разумността, те разрушават човека. Ако налягането е повече в един случай, а в друг случай напрежението е повече, в първия случай ще имаме физическа пакост, а във втория - духовна пакост. И в единия, и в другия случай хората умират. На всички хора се счупват сърцата все от неразбиране на напрежението и налягането.

Тогава ние казваме: разумният живот трябва да присъствува при налягането, т.е. и във вътрешните възможности, т.е. в напрежението. Казано на ваш език: Разумността трябва да присъствува в силите на ума; разумността трябва да присъствува в проявлението на човешките чувства и да ги регулира. Всяко едно чувство е топлина. И като се яви

тази топлина, на първо място тя трябва да подобри кръвообращението. И като се появи любовта, на физическото поле тя трябва да подобри кръвообращението. Ако любовта на физическото поле не подобрява кръвообращението, тя е анормална любов.

Значи, любов, която не регулира чувствата, не е нормална любов; любов, която не регулира мислите, не е нормална любов. Туй трябва да го знаете. Това са научни правила. Така научно се измерва любовта. Следователно, когато любовта не е нормална, вие ще се предадете на ядене. Мнозина искат да станат красиви и затова ядат повече, да се поправят, да станат като месечини. Яденето е потребно, но трябва да се образуват мускули, не мазнини. Лицето трябва да е изтъкано от фини мускули, които да изразяват фини чувства в човека. Че как ще изразиш добродетелта в себе си? Има мускули на човешкото лице, които изразяват любовта в нейната висша форма. Казвате, че някой се засмял с очите си. Ако премахнете клепачите на очите, ще видите, че очите сами по себе си не се смеят. По очите само ти не можеш да познаеш дали един човек се смее или не. В клепачите има известни съкращения и разширения, които показват каква е любовта на човека. Когато някой ви лъже, когато не ви говори истината, т.е. когато любовта не е изявена както трябва, такъв човек, като ви гледа, едното око гледа нагоре, а другото надолу. И тогава, ако дясното гледа нагоре, а другото надолу, това показва, че с ума си мисли добре, а със сърцето си гледа към земята. А някой път обратно: с ума си гледа надолу, а със сърцето си нагоре. И двата случая са опасни.

Един български свещеник ми разказваше една своя опитност. “Бях се отклонил от живота си. Един ден моят ръководител, един старец с брада, с хубаво лице, се явява при мене, погледна ме и ми казва: “Знаеш ли, че едното ти око гледа нагоре, а другото надолу?” Като ми каза това, той ме бутна отпред по челото и си замина. Като станах сутринта, гледам, там, дето ме бутна с пръста си, едно черно място, което стоя повече от един месец. Това място бе като ударено.”

Някой път вие се спирате и казвате: “Да го обичам или да не го обичам?” Това не е философия. Вие не можете да философствувате да обичате или да не обичате. Любовта изключва всякаква философия. Всичките нещастия в света произтичат от неразбиране на законите. Ти мислиш, че можеш да обичаш и можеш да не обичаш. Пролетта не зависи от тебе, лятото не зависи от тебе. Ти може да използуваш и пролетта, и лятото, и есента, и зимата, но те са независими. Земята се върти около Слънцето и образува четирите годишни времена. Ако разбираш законите, можеш да се ползуваш от тях, но ако разбъркаш условията, че през зимата сееш, а през лятото и есента искаш условията на пролетта, ти съвсем си объркал работите. И после казваш: “Тази работа не върви.” Че как ще върви? Че, Земята няма да се подчинява на твоите разбирания, да прави каквото ти мислиш.

Вие трябва да съблюдавате в живота си вашата пролет. Когато Бог ви даде една хубава пролет, работете. Когато ви даде хубаво лято, работете. Когато ви даде хубава есен, работете. Когато ви даде хубава зима, работете. И добра зима има. Работете през есента, да съберете всичките плодове. Съберете житото и го турете в хамбарите си. Зимно време ще се заемете да четете, да наблюдавате небето. Всеки от вас трябва да има по един телескоп, да наблюдава небето. Ясните нощи са за наблюдения. После, с хурката може да предеш, с четката може и да рисуваш, с иглата може да плетеш и да шиеш. Зимно време се пишат хубави писма. Като гледаш снега отвън, ще наблюдаваш, ще описваш какви са външните условия. Ще описваш какво става с растенията.

Казваш: “На мене ли остана да ставам писател?” Всеки от вас може да стане писател. Няма защо да ставаш писател, да се пъчиш в света. Ще се пъчиш пред себе си. Ако искаш да се прочуеш, пред себе си ще се прочуеш. Грях е на душата на онзи, който не се прочува в себе си. И като пишеш нещо идейно, да знаеш, че си писал. Друг някой написал едно любовно писмо. Като четеш едно любовно писмо, да знаеш, че не си казал нито една лъжа. Казал си, че обичаш, че любовта ти е неизменна - да бъде неизменна. Казал си, че любовта ти

зад гроба ще отиде - и това да бъде вярно. Някои пишат, че любовта им е до гроба. Значи зад гроба им любовта не може да отиде. Щом любовта е до гроба, това не е любов.

Всички хора страдат от любовта, която е до гроба. Любовта трябва да мине зад гроба. Ако е до гроба, това показва слабост в характера. Ако ние живеем само до гроба, ние сме слаби хора. Когато някой казва, че ще умре, казвам: ти си слаб човек, ти нямаш характер. Ако мислиш, че като умреш, животът ти ще престане, ти си слаб човек, нямаш никакъв характер, ти нямаш никакъв идеал, никаква личност, никакво верую. Някои казват: "Да си поживеем." Туй не е човекът. Човек е онзи, който, след като умре, знае, че ще живее. Как знае това, не е важно, но знае, че ще живее - нищо повече. Ама еди-кой си философ тъй казал. Не ме интересува никой философ. Това са празни работи. И аз съм философ. Какво ще кажат всички философи, за мене не е важно; и аз мога да философствувам като тях. Някои казват пък, че всички дарби били все от Бога. Аз примирявам всичките противоречия в света. Любовта е ден, безлюбието е вечер, нощ. През деня ти ще работиш, а вечер ще си почиваш. Като спиш под юргана, нищо няма да мислиш. Само ще почиваш, само ще разглеждаш какво си направил през деня.

Та, в любовта ти може да печелиш, а в безлюбието си ще видиш всички погрешки, които си направил. Някой казва: "Аз не обичам." Казвам: Ти, като някой фалирал търговец, ще разглеждаш тефтерите си. Ще казваш: "Този ме изяде, онзи ме изяде", това си изгубил, онова си изгубил, жена ти умряла, умрели децата ти, този, онзи, ще наредиш нещастията си едно след друго и ще кажеш: "Побеля ми главата." Ти живееш в нощта на живота. Тази нощ е тъкмо за тебе. Нищо повече. Но всяка нощ ще трае тъкмо дванайсет часа. След това ще се смени с ден. Пък и цялата нощ няма да бъдеш буден. Във време на безверието си ти няма да разрешиш нито един въпрос на живота си. Например, кой създал света. Ти ще легнеш да спиш, ще се завиеш с юргана си, ще спиш. Няма да мислиш за нищо.

Ето защо всички онези, които искат да бъдат безверници, трябва да спят, а всички онези, които искат да любят, трябва да бъдат будни с копача, с перото, със стомничките за вода, с кобилицата, с каквато и да е друга работа, но всички на работа. На добра работа. Без работа никого не трябва да срещнеш на пътя си. Срещнеш някой, турил ръцете си в джоба. Не се позволява без работа. Човек, който обича, не трябва да туря ръцете си в джоба. Който тури ръката си в джоба, трябва да извади нещо. Аз като туря ръката си в джоба, аз изваждам кърпата, да помогна на своя нос. Някой казва: "Защо трябва да се бършем?" Ами че, милвам очите си. Ще ме извините, но казвам: Трябва да бъдете чисти. Аз взимам бяла кърпа, не взимам черна. Аз никога не трия очите си с черна кърпа. Всякога ще имате една мека, бяла, чиста кърпа, ще [я] извадите от джоба си, ще изтриете очите си и - пак в джоба. Та, вие трябва да оценявате очите си. С очите си ние виждаме истината, т.е. пътя, по който истината се изявява в живота ни. Това е Бог, Който се изявява. Чрез този път Той ни показва какво има в света. А някой казва: "Дотегна ми да живея." Това е неразбиране на живота. Ти не си живял още. Ако погледнеш с очите на любовта, ти ще видиш много неща.

В един разказ се разказва как един ученик помолил учителя си да му покаже рая. Това било в християнските времена. Учителят му го изважда из тялото и го развежда из пространството, да му покаже рая. Като го оставил да гледа, той чакал дълго време да се върне. Цели двеста и петдесет години го чакал. Когато учителят му казал, че е време вече да се върне, той казал: "Чакай де, какво искаш, аз още не съм зърнал нищо." Той мисли, че още нищо не е видял, а се изминали цели двеста и петдесет години.

Казвам: Невидимият свят е много красив. Но и този живот може да бъде така красив. Ти можеш на всяка стъпка да срещаш хора, които да ти помагат, да разкрият целия свят пред тебе, да видиш всички възможности и условия. Да допуснем, че ти имаш желание да пееш. Ти намираш един професор, който може да ти помогне, да развие

гласа ти, а ти искаш цигулка. Дават ти и цигулка. После ти трябва и пиано. Ако вие се намерите в един свят, който може да задоволи всички ваши копнежи, които Бог е вложил във вас от памтивека, знаете какво ще постигнете? Знаете какъв глас може да развиете? Слушали ли сте такъв певец, като пее той, вие се въодушевявате. Някой като пее, критикуват го и казват: "Високите тонове не взема вярно, повишенията, пониженията." Но има нещо по-тънко от диезите и бемолите. Има не само полутония, но четвърт-тон. Опитвали ли сте вие да пеете с четвърт-тон? Някой казва, че не можел да вземе половин тон нагоре. Има нещо по-деликатно за бъдеще. В бъдеще ще има, освен полутония, още и четвърт-тонове. Тогава пеенето ще бъде по-хубаво, по-мощно. Онзи, който иска да изучава музиката и любовта, той трябва да разбира четвърт-тоновете. Като ви дойде една скръб, вземете три тона, вземете, запример, "до-ми-сол". Като ги изпеете, скръбта ще изчезне. Вземи обикновено "до" в повишение и понижение. След това вземи тона "до" в четвъртинка повишено, след това вземи пак обикновено "до", после в повишение и понижение, пак в четвърт-тон. Има полутонове, които се повишават, и други, които се понижават. Това са далечни работи. Но ви казвам, че има какво да се мисли в бъдеще. Сега, в бъдеще когато дойде един лекар при вас, той няма да ви предписва рецепти както сега, но той ще бъде певец и ще изпее една песен. Вие страдате от треска или от някаква епидемическа болест като скарлатина или други. Като дойде, той ще ви изпее една песен; в половин час отгоре вие ще бъдете здрав. Песента ще бъде рецептата. Значи песента ще влезе чрез ухото ви и ще ви излекува.

Казвам: Ако се съмнявате в това, може да направите опит. Ако някоя сестра от вас заболее, нека други три сестри се съберат и да изпеят една песен. Питам: Каква песен бихте изпели на болния от скарлатина? Каква песен бихте изпели на онзи, който страда от ставен ревматизъм? На онзи, който страда от рак, на онзи, който страда от холера? На холеричния аз бих пял за топлата вода. Стоплете

вода и му дайте да изпие три-четири чаши гореща вода. Ще я пие музикално, аз ще му пея като на опера. Ще кажа: "Дайте му вода." Аз ще пея, той ще пие. Като изпие три-четири чаши вода, холерата ще си отиде. Сега вие гледате малко с недоверие на това. Имате право. Слабите са недоволни, гледат към чувала, казва: "Не е заради мене този чувал, тази работа не може да стане." Но силният, който дига сто и петдесет килограма, хване чувала и го дигне. За онзи, който знае, който има сила, нещата стават лесно.

Та, сега, като ви говоря, вие ще турите мускулите на вашата надежда, на вярата, на вашата любов, и тогава ще видите дали думите ми са верни или не. Надеждата ще впрегне тялото ни на работа, вярата ще впрегне сърцето ни да расте, а любовта ще впрегне ума ни или душата ни на работа. Това са положенията.

Един ден една млада сестра, на която никога не бях правил бележка, дойде при мене и ми казва, че направила една погрешка, заради която не искала вече да живее. Казах ѝ: "Да си вървиш тогава!" - "Как така?" - "Да си вървиш." Казвам ѝ: "Ако Бог те е пратил на Земята и те е оградил със Своята любов и ти е дал един отличен ум, да работиш и да пишеш, дал ти е сърце, да обичаш, а ти се отказваш от живота и не искаш да живееш, какво можеш да постигнеш с това? Ти мислиш само за себе си."

Казвам и на вас: Не правете същата погрешка и вие. Често и вие седите и казвате: "Не ми се живее." Тепърва трябва да живеете. Турете за задача да не живеете за себе си, но да живеете за Бога. Ако вие обичате някого, къде ви е погрешката? Или ако някой ви обича, къде ви е погрешката? Или ако някой ви обича, къде му е погрешката? Ако той е направил всичко за вас и вие му казвате, че не вярвате в неговата любов, значи има нещо лицемерно в него. Какво ще почувствувате в дадения случай? Вие ще почувствувате една скръб.

Не е ли също отношението ви към Бога, към Онзи, Който ви е направил толкова добрини? Вие казвате: "Не вярвам в Господа. Всеки ден Ти си играеш с мене. Изпратил си ме на Земята само да страдам."

Изпитанията ни, страданията произтичат от хората, не от Бога. Ако Бог ни поставя на изпитания, Той има пред вид да ни покаже каква трябва да бъде нашата любов. От любовта ни ще зависи нашият живот. Ние сме били поставени много долу в живота, но трябва да се подигнем от това положение, да се качим нагоре. Не трябва да оставаме на това стъпало. За да се подигнем от това стъпало, трябва да минем през огън и изпитания. Всяко изпитание, всяко страдание в света е възможност за придобиване на нещо велико и благородно. Това е закон. Никой в света не се е подигнал без изпитания.

Ето защо, вие трябва да се радвате на изпитанията, през които минавате сега. Вие не се радвате на страданията. Бих желал поне половината от вас да се радвате на страданията. Как ще се радвате? Ще мислите, че туй страдание Бог ще го превърне за добро. Ти си сиромах - защо? Нямаш външни условия, но вярвай, имай любов към Бога и всички твои страдания ще се превърнат за добро.

Та, сега се изисква от всички едно разположение на вяра, разположение за работа. Светът се нуждае от нови работници. Аз похвалявам хората на миналото, похвалявам хората на бойните полета, какви герои са те. Казват за финландците и за руснаците, че са изхвърлили един милион гранати от голямокалибрените. Вие били ли сте на бойните полета, да чуете пукането на тия гранати, да издържите на този гръм, шума на това пукане? Знаете какво ужасно мъчение [е]? Ако тези хора могат да издържат, защо ние, които имаме страдания, да не може да издържаме? Гранатите се пукат отвсякъде! Всяко страдание е една граната, която се пука. Онези гранати, които излизат от далнобойните оръдия, произвеждат такъв гръм, че трябва хората да отварят устата си, да не се пукне тъпанчето им. Същевременно лягат на корема си. Ако не лягат на корема си и не отварят устата си, тъпанчето ще се пробие. Какво показва това? Смирение. И в Писанието се говори за смирението. Значи, като те бомбардират, ще легнеш на корема си, ще отвориш устата си, че като дойдат снарядите, да не се пукне тъпанчето ти. - “Ама, как ще легна?”

ще легнеш. Ти не можеш да бъдеш изправен, защото ако гранатата мине край тебе, нищо няма да остане от тебе.

Та, при сегашните условия, вие трябва да разбирате онова великото в света. Когато дойдат големите изпитания в живота, каквито проекти и да имате, каквито желания да имате, постижението им е на място. Но трябва човек да има търпение, за да постигне своите добри желания. За да се постигнат добрите желания, има един закон, който върви периодически. Според този закон нещата се повтарят на всеки двадесет и две години. Ако преди двадесет и две години е станало нещо, след двадесет и две години пак ще се повтори, но в друга форма. Значи през всеки двадесет и две години ще имаш един прилив и един отлив. Ако на двадесет и две-годишната си възраст изгубиш първия прилив, като станеш на четиридесет и четири години, ще имаш втория прилив. На шестдесет и шест години имаш третия прилив. На осемдесет и осем години ще имаш четвъртия прилив и така ще се продължава до сто и двадесет години, до което време ще имаш няколко прилива. Важно е да използуваш този прилив и този отлив разумно. Когато дойде едно неразположение, не казвай, че си неразположен, защото и неразположението е полезно. Някой път казваш, че вярата ти е отслабнала. Вярата отслабва, когато имаме малка светлина. Вечер е. И тогава няма с какво да се занимаваш. Например, ако си в тъмна стая и не можеш да четеш, ти се безпокоиш, но ако четеш, ти не се безпокоиш. Ако нямаш светлина, ти се безпокоиш; щом дойде светлината и безпокойството изчезва.

Та, когато дойде във вас едно неразположение на нощта, радвайте се. В живота има една дисхармония, малка дисхармония, която Бог е вложил в самата природа. В такива именно нощи на живота, когато човек е изложен на големи опасности, непременно ще дойде неговият добър приятел, който ще донесе гориво, ще ви донесе и светлина. В негово присъствие ще ви олекне. Всеки добър приятел може да ви помогне в големите скърби и страдания. Знайте, че всеки

човек, когото срещнете на Земята, може да внесе нещо у вас. Това може всеки да провери. Ако някой път сте неразположени душевно, имате една меланхолия, бих ви препоръчал да направите един опит. Тръгнете по течението на един извор и ще видите, че няма да се мине половин час и неразположението ви ще изчезне. Няма да вървите срещу течението, но по течението. На връщане ще минете по друг някой път. Следователно, когато сте неразположени, минете покрай някой добър човек. Друг път може да вземете една хубава книга, научна или на някой философ или на някой първокласен моралист. Прочетете книгата и ще видите, че неразположението ще изчезне. Кога трябва да четете книги? Не когато сте весели и радостни, но когато сте неразположени и скръбни. Тогава именно книгите ще ви помогнат. Та хлябът е потребен, когато сме гладни, не когато сме сити. Когато сме сити, хляб не ни трябва. Някои препоръчват да се четат Евангелие, Библия, свещени книги. Кога е потребно Евангелието? Във време на мъчнотии. Тогава ще почерпиш някаква сила свише.

Сега аз засягам този въпрос от три гледища. Първо, за да постигнем нещо в света, трябва да бъдем здрави. Второто положение: трябва да бъдем устойчиви по сърце. И третото положение: трябва да имаме устойчив ум. Но за да имаш устойчив ум, трябва да имаш нещо, на което да разчиташ, нещо реално, нещо, на което да даваш смисъл, цена, на което да уповаваш. Синът може напълно да уповава на майка си и на баща си. Синът може да е по-умен от баща си и от майка си. Той седи само в едно отношение по-горе, понеже като е взел качествата на баща си и на майка си, съвокупно, той имал възможност да ги развие и тъй изглежда, че е по-умен. Но той не трябва да се лъже. Значи всеки син трябва да се върне към баща си и майка си и със съзнание, че баща му и майка му имат нещо благородно, заради което той трябва да ги обича. Ако остане само на себе си, той не може да издържи. Той трябва да има нещо, на което да разчита. После, той трябва да разчита и на самата природа. [Щом]

веднъж си дошъл на Земята, то онова, което природата е вложила в твоя ум, в твоето сърце и в твоето тяло, природата изисква от тебе да търсиш нещо. Природата изисква от всички хора да постигнат желанията, които имат. Аз говоря за онези естествени желания, с които вие сте се родили. Запример, ако желаеш да свириш, да пееш, да рисуваш, всичко това може да постигнеш. Или ако искаш друго някое изкуство, ти можеш да го придобиеш.

Вие може да придобиете изкуството да лекувате разни болести. Знаете ли как се създават болестите? Аз съм наблюдавал в селата. Като направят една нова къща с пруст и младата булка измие чиниите и набързо изхвърли водата от пруста. Днес хвърли малко, утре хвърли малко и след две-три години започват да боледуват. Тя казва: "Не зная какво има в тази къща, та така заболях." Това е, защото е хвърляла нечистотиите, които започват да миришат и да се разлагат. В тия гниещи вещества се зараждат разни микроби. И след това тези хора започват да се тровят сами.

Казвам: Никога не хвърляй една мисъл край себе си. Каквато и да е тази мисъл, не я хвърляй край себе си. Сега аз ще ви дам едно правило как да постъпвате с такива мисли. Когато ви дойде една мисъл и не можете да се задържите да не я кажете, направете една дупка в земята и там я кажете. Каквато лоша мисъл ви дойде, идете в дупката и кажете: "Искам да набия този човек." Иначе, ако не каже тази мисъл, той ще се пукне.

Съвременните хора носят едно напрежение от минали векове, от своите деди и прадеди, които не са знаели как да живеят. Те са вложили в себе си много неестествени желания, които не са могли да изпълнят. Ако речете вие да задоволите всички техни желания, ще изгубите смисъла на живота си. Запример, ако си създадеш за цел през целия ден да ядеш, за да се оправиш, какъв смисъл ще има твоят живот? Или започваш да събираш старинни книги или стари марки, за което често пишат във вестниците, че дават две- и триста хиляди, а даже и милион за някои марки. Какво ще постигнете с тези марки,

кажете ми? Аз считам придобивка само онази мисъл, която може да внесе нова идея в ума ти. Аз считам придобивка само онова знание, което може да внесе в духовния свят, т.е. в чувствения свят, едно разширение. Аз считам истинска придобивка само онези постъпки, които могат да внесат на физическото поле, т.е. в тялото на човека, една естествена черта на пластичност в тялото. Това е една истинска придобивка.

Здравият човек никога не трябва да губи своята пластичност. Като ставате сутрин, първо направете няколко упражнения - назад, напред, наляво, надясно, клекнете, станете, всички да оправите мускулите си. Казвате: "С това ли сега ще се занимавам?" Че, ако ти простреш ръката си, от тази ръка зависи много. Ако станеш и не знаеш как да простреш ръката си, цялата работа няма да върви. Ако художникът, който рисува картините си, знае как да рисува, той може да постави всяка кривина точно на мястото ѝ. Ако направи една кривина [не] на място, той ще развали цялата си картина. Турете си за задача всеки от вас да има красиви вежди, красиви уста, красив нос, красива брада. Като гледам лицата ви, у някои от вас едното око е по-благородно, отколкото другото. Другото е по-грубо. Благодарение, че вие не знаете тия неща и не искам да ви ги изнасям. Ако ги знаете, ще се изплашите така, ще се обезсърчите. Така ще знаете, [че] има какво да работите върху себе си.

Като наблюдавам хората, виждам, че те са изгубили женския елемент в себе си, много са огрубели. Горната част на ръцете е деликатна, а долната е огрубяла. Това е лош признак. Долната част на ръката трябва да бъде мека. Това зависи от човешкото сърце. Щом огрубява ръката, сърцето е огрубяло. В някои хора горната част на ръката е по-мека - показва, че умът е по-благороден, отколкото сърцето. Имате равновесие, когато ръката отгоре е мека както отдолу. Туй са факти, които можете да наблюдавате. Пипнете и ще видите ръката по-мека ли е отдолу. Щом не е по-мека, сърцето не е благородно. На някои ръката отдолу е по-мека, отгоре е по-груба.

Тогава сърцето е по-меко. Има с какво да се занимавате. Погледнеш крака - огрубял, пак същия закон. В тебе доброто е огрубяло.

Та казвам: Трябва да се създаде една школа за приложение и опити. Аз ако бих имал време, ще създам школа, но ще учите. Трябва да направите опити. Казвам в три деня да подобриш ръката, да ти стане мека. Как ще стане? Когато зимно време ръката стане груба, туряте някаква мазнина, вазелин, масло, дървено масло или свинска мас. Сега нищо не е произволно, понеже светът прогресира. Ние казваме, че Бог е създал света. Бог постоянно твори в света, всичко се твори. Следователно има нещо ново, което Бог е създал. Ти трябва да вървиш успоредно, да изучаваш. Някои казват: Какво са писали пророците? Че, от времето на Исаия, от времето на Илия, от времето на Христа светът е прогресирал. Днес ако дойде Христос, няма да говори както по-рано, другояче ще говори. Няма да употреби същия език. Когато дойде Христос, как говореше? Пророците изливаха жупел навсякъде. Като дойде, Христос имаше мекота. Веднъж Го предизвикаха книжниците и фарисеите, че се нахвърли. Но винаги беше разположен, четири-пет-шест хиляди хора Го слушаха, приказваха и тия хора, като се връщаха, им беше приятно, че са слушали хубаво Слово.

Има за какво да живеете в света. Че ако разбираме днес колко е хубаво времето... Един ден по радиото ще слушате какво говорят на Слънцето. Те разбират какво става в света. Че се бият във Финландия руси и финландци, на Слънцето го знаят и вземат мерки, как да поправят. На Слънцето знаят, че днес тук има събрание и се интересуват. Вие мислите, че това са маловажни работи. Онова, което расте и се развива в света, то не е маловажно. Всичките Божествени неща се развиват и растат. Следователно ние сме в един Божествен свят на растене и развиване, трябва да благодарим и използуваме времето. Казвате: "Остаряхме." Тази дума трябва да я изхвърлите из ума си. И на сто и двадесет години да станете, да бъдете момък на деветнадесет години. Не да кажеш: "Аз остарях, елате да ми донесете

вода." Като бъдеш дядо, вземи стомната си и иди си донеси сам вода. И на деветнадесет години като си, донеси си сам вода. Започнат ли другите да ти носят вода, твоята работа се свърши.

Не туряйте в ума си никакво превозно средство: автомобил, файтон и т.н. Нямам нищо против превозните средства. Качете се на автобуса, но автобусът да бъде изключение. Разчитай на краката си. Всякога дръжте в ума си една идея: краката да вървят, ръцете да работят, умът да мисли, сърцето да чувствува. Като дойдат превозни средства, благодари на Бога. Но не разчитай на тях, те са механически възможности. Те спъват нашето развиване. [Не] разчитай на това, което е вън от тебе. Онова, което отпосле ще ви се даде, то е благословение. Туй е правият начин.

Не разчитайте на вашето верую, което сега имате. Бъдете винаги готови вашето верую да се разширява, да се разширяват вашите възгледи за прогреса на човечеството. Да се разширяват вашите възгледи за любовта, например. Вие срещнете един богат човек, ще се отнесете по един начин; срещнете един беден човек, ще се отнесете по друг начин. Не правете разлика. Много пъти аз съм срещал хора обикновени, които имат отличен ум. Този човек, ако имаше условия да свърши университета, би развил своя ум; но той не е свършил университет, но има здрав ум.

Във вас се крият възможности, които за в бъдеще, като се дадат условия, ще излезете от това положение, в което се намирате. Бог изисква да живеете по друг начин. Иде една епоха и тъй, както досега сте живели, не може да живеете вече. В бъдеще от болести няма да се оплаквате вече. В бъдеще от глад няма да се оплаквате. В бъдеще от безпаричие няма да се оплаквате. Оплакване няма да има. В бъдеще ще има благодарност за това, което имате. Ще се говори само за положителни работи. За никакви отрицателни работи няма да се говори.

Гледам по вестниците постоянно съобщават този се убил, онзи се убил, там автомобил се разрушил. Тук-там ще срещнеш - на боб

зърно - нещо добро. Постоянно този ограбили, онзи ограбили. При такъв един живот какъв прогрес може да имаме ние? Четем, че русите взели крепостите на Финландия, че финландците били герои. Ако русите и финландците не щяха да се бият, щяха да бъдат още по-герои. Сега са герои, но ако не се биеха, щяха да бъдат два пъти по-големи герои. Хората се бият - защо? Хубаво е сега, че се бият, защото те се побратимяват. Българите казват: “Ако искаш братство, набий го.” Хубаво, става брат. Сега кръвта на русите и на финландците като се смеси, за в бъдеще те ще се обичат повече, понеже кръвта се е смесила. Едно време, когато искали да образуват братство, пускали си кръв. Двама приятели искат вярно приятелство - разрежат някоя вена, смесват кръвта и тогава приятелството е неразделимо. Аз ви казвам, че в сегашната война, която става в Европа, кръвта ще се слее и на германци, и на англичани, и на французи, и на руси и на финландци, и на българи, ще се образува братство. Това братство ще бъде унаследено богатство за бъдещата епоха, която ще се прояви. Бог ще използува всичката оная неразбранщина, да създаде новата култура вътре в света.

Та казвам: Сега ние пожелаваме така, русите и финландците така да се съединят, че да се залюбят. Пожелаваме кръвта на германци, англичани, французи, и другите, като се съедини, братя да станат. Туй им пожелавам. Нека се бият, но кръвта като се съедини, да изникне туй новото в тях. И това ще бъде.

Казвам: Кръвта на вашите страдания и кръвта на вашите радости трябва да се смеси в едно. Те имат вътрешна война. Финландци и руси са вътре във вас. Германци и англичани са вътре във вас. Това са две страни. Искате да бъдете силни. Кръвта на силата и кръвта на безсилието трябва да се смеси. Кръвта на надеждата и кръвта на безнадеждието трябва да се смеси заедно и тогава ще имаме тази истинска надежда, истинска вяра, истинска любов. Когато любовта на всички противоположности се смеси вътре в нас в едно, тогава е дошло Царството Божие у тебе. Туй е създаването на Царството

Божие. Ще минат хиляди години, ще примирите всичките противоречия. Тогава лицата ви ще се изменят, ще станат светли, радостни. Тогава ако ви говоря, като се съберете тогава, ще ми говорите не че ще умирате, но че сте безсмъртни. Ще кажете: "Учителю, излязохме от областта на смъртта и сега сме във вечния живот и се радваме на Божията любов."

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

20-а неделна беседа, държана от Учителя на 18.II.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ЩО Е ИСТИННО

“Добрата молитва”
“Ще се развеселя”

Ще прочета само 8-и стих от 4-та глава от Посланието към Филипяните: “Най-после, братя, всичко що е истинно, що е честно, що е праведно, що е чисто, що е любезно, що е благодатно, ако има нещо добродетелно и ако има нещо похвално, това зачитайте, това размишлявайте.”

Който говори, трябва да бъде свободен в речта си, но и който слуша, трябва да бъде свободен в слушането - да разбира. Моето желание е да отворите прозорците на вашия ум, да отворите прозорците на вашето сърце, та днес да проникне топлина в сърцето ви и да проникне в ума ви светлина, Божествена светлина. Какво е било миналото, вие го знаете, то е било хубаво за времето си, но понеже миналото е остаряло, то трябва да се подмлади. А пък старото се подмладява само с настоящето. То са чадата, които сега са родени. Старите нали се радват на своите внуци и правнуци? Всяка хубава мисъл и всяко хубаво чувство, което сега прониква, то е нещо, което се е родило във вас; радвайте се на него. Не мислете, че онова, което се говори сега, трябва да бъде в стълкновение с миналото. Ни най-малко. Не! Така се говори, когато хората са заинтересовани. Един казва, че нашето е по-право. Той е заинтересован. Друг поддържа, че тяхното е по-право. Тези хора, те са заинтересовани. Ако аз разглеждам една хубава картина, ще я разглеждам както е. Ако съм художник, като нарисувам една картина, следната година ще ида да сравня картината с мястото, което съм рисувал, дали е същото. Сега художниците като нарисуват една картина, втори път не отиват. Те правят голяма погрешка. Защото и самото място, и то прогресира.

Та казвам: Старото не трябва да влиза в стълкновение с новото. Новото не трябва да гледа с презрение на старото. Тези неща са изключени. Онези, които не разбират, може да се сърдят, че са остарели. Радвайте се, че сте остарели. Ако във вас има съжаление, че сте остарели, във вас има неразбиране на старостта. Вие искате постоянно да бъдете млади. Че, трябва да разбирате закона на младостта. Защото човек в своето тяло представя една река, която тече с всичките свои движения на водата и въздуха, които движат вълните постоянно. Туй не е същата вода, която тече. Вие искате водата да бъде същата. Туй е, което става и във вас. Вие сте една жива река, която тече. Като погледнете, казвате, какво стана с вашите брегове, изкопаха се. Радвайте се, че се изкопаха. Казвате, че дъното се е напълнило с кал. Радвайте се, че кал има на дъното. Калта показва, че река е текла. Вие някой път се отегчавате от калта. Чудна работа, нали знаете, че известна кал лекува известни болести? В баните, като влязат в калта, се лекуват от известни болести. Стига да знаеш как да употребиш калта.

Казвам: Какъв е смисълът на живота? Смисълът на живота е човешкият живот. Няма по-велико нещо от човешкия живот. Какъв е смисълът на живота? Да живееш по човешки, това е най-великият смисъл. Какъв идеал. На Земята по-съвършено нещо от човешкото тяло няма. То е чудно по своето устройство. Тия хора мислят, че като умре човек, всичко се свършва. То е заблуждение да искате вие да умирате. Самата идея, че вие искате да умирате, вие не разбирате какво мислите. Човек, който очаква да умре, той не е разбрал Божиите пътища. Като е създал човека, Бог го е създал да живее или да умира? Той го е създал да живее. Всичките проповядват, казват: "Трябва да умрем." Досега така е било, трябва да умрем. Защото, когато аз говоря на една овца, че трябва да умре, проповядвам това на овцата, знайте, че аз съм заинтересован. Казвам на овцата: "Ти трябва да умреш, да еволюираш, да се усъвършенствуваш, да прогресираш и непременно

трябва това да те принеса в жертва." Аз ще опапам тази овца, тя ще прогресира, разбира се.

Някой казва: "Знаеш ли аз какво зная?" Много работи може да знаеш. Радвай се, че знаеш. Мислиш, че знаеш нещо. Ти да не бъдеш като онзи млад момък, който излязъл със своята възлюблена на разходка, но тя му се разсърдила, казва: "Оттук не мърдам. Една стъпка напред не минавам." Той казва: "Моля ти се!" - "Не, по никой начин не се мърдам." - "Моля ти се, не прави така." - "Не, не." Те били край гората. И по едно време от гората излиза една голяма мечка. Момъкът се качва отгоре на дървото и неговата възлюблена, и тя се качва. Той казва: "Много се радвам, че ме послуша."

Аз наричам страданията в света онази мечка, която ни накарва да мръднем, когато ние казваме: "Не се мърдам." Като дойде едно страдание, ние се намираме на дървото на живота, та се разбираме. Но това е едно естествено положение. И следователно, след време трябва да се освободим от образа на мечката. Тази мечка след туй има обратни действия. Досега ти не си се страхувал от нищо. Тази мечка като влезе в ума ти, ти си станал по-благоразумен, но вече не си така смел, както в миналото. Казвам: Един страх човек трябва да има - да не му дадат да носи по-тежко, отколкото може да носи. От това трябва да се страхува. Да се страхува да не би да му кажат една тежка дума, която да не може да носи. Да не му направят едно добро, за което да не може да се отплати. Този страх е единственият, който благотворно действува и не поврежда хората. За всичките други видове страхове човек плаща скъпо и прескъпо.

Сега да дойдем до смисъла на живота. Това [е] човешкият живот. Следователно, ако човек се научи как да живее на Земята, той е намерил смисъла. Като човек ще яде, като човек ще живее. Най-първо той ще се научи как да яде. После трябва да се научи как да диша. После трябва да се научи как да слуша. Като слуша, как да си туря ухото. То е цяла наука да знаеш как да слушаш. Защото, ако наведеш ухото си на едната страна както не трябва, не можеш да възприемеш

слуховите вълни. Трябва да знаеш как да гледаш, трябва да знаеш как да работиш, как да ходиш. Трябва да знаеш как да спиш, трябва да знаеш как да сънуваш. Сега, като идете вкъщи, трябва да приложите тези работи.

Върху слушането може да се говори много. Аз сега само мимоходом засягам въпроса, но то е цяла една област. Например, каква е областта на един химик? Казват: "Отличен химик е той." Един химик изследва елементите. Три вида елементи има: едните имат повече киселини, другите имат повече основа, трети имат повече сол. Тези елементи с киселините са много сприхави. Толкоз сприхави, че за малко нещо се обиждат. Ако не знаеш, пакост правят. Колко химици, ако се занимават с тях, излизат с разкървавени лица, ръце. Като ги бутне някъде някой химик, направят цяла експлозия. Химиците са много внимателни с елементите. Един знаменит американски химик правил опит с едно от най-силните взривни вещества, с едно много малко количество. Вижда, че ще стане голяма експлозия и казва на студентите: "Бягайте!" Та, студентите и професорът, всички избягват. Става експлозията в класа. Сега вие седите във вашите лаборатории, кажете една малка дума, но не знаете, че то ще внесе във вашия живот цяло едно разстройство.

Аз да ви приведа един пример. Един млад български свещеник, един от най-добрите свещеници в България - няма да му кажа името, но само за пример го вземам - служил във Варненско. В службата идва един дякон, който не знаел още добре реда в църквата, как да служи. Направил една грешка в служенето и свещеникът му ударил една плесница, че така не се служи. След време този дякон станал владика и така се случва, че става владика във Варненската епархия. Този свещеник двадесет години опъвал каиша за тази плесница. Ти ще простиш прегрешението на дякона, защото той може да стане владика някога.

Вие често седите в себе си и често биете вашите дякони. Не мислите, че вашият дякон ще стане владика в същата епархия. Тогава

да му мислите какво може да стане. Сега вие може да кажете: кой бил този? Без разлика, който и да е. Всеки един от вас е този свещеник и всеки един от вас е този дякон. Защото някой път или сте свещеник, или сте дякон. Ако сте дякон, то сте онзи, който греши. Ако сте свещеник, то сте умният, който ще даде един плесник. И владиката, то сте вие - дяконът. Защото, според законите на православната църква, дяконът може да стане владика. Свещеник не може да стане, понеже е женен. Владиката, според законите на православната църква, не може да бъде женен. Свещеникът може да бъде мъж на една жена.

Та казвам сега: Смисълът на живота кой е? Казвам: Онова, което е истинно в живота. Трябва да има нещо в живота, което да ни стимулира. В религията има една опасност - да направи хората много пасивни. Казва: "Това не е право, онова не е право, това не греши, онова не греши, това не яж, онова не яж, пости. Пей, пости." - "Колко дни?" - "Три дни." Религията е наука само за вярата, нищо повече. Казвам: Какво нещо е религията? Това е наука за вярата. Да вярваш в нещо. На религията обект е Бог. Туй Безкрайното, Безконечното, Туй, Което е създало света, То представя обект на изучаване. Ако разглеждаш религията, какви ли неща няма за Бога. Но как ще изучавате Бога? Няма никаква форма, никой не Го е изучавал, виждал. Как ще Го опишем? Можем да опишем онова, което е създал. Но ти от един автомобил не можеш да знаеш какъв е неговият майстор. Автомобилът няма да мяза на майстора си. Или нарисуваната картина няма да мяза на художника - ни най-малко. И методите за изследването на Бога не са като в науката. В химията има известни елементи, във физиката се занимават с известни тела, в анатомията изучават строежа на човешкото тяло, кости, мускули и т.н. Във физиологията изучаваме процесите в тялото. Има какво да изучаваме. Всички тия науки: минералогия, ботаника, зоология. Има предмети, които трябва да се изучават. Като изучавате растенията, ще изучавате законите, по които растат, ще изучавате законите на животните, законите на минералите, ще изучавате техните естества.

Казвам: Някои хора мислят, че трябва да бъдат религиозни. Религията е наука за сърцето, възпитанието на човешкото сърце. Науката, както сега се изучава, е възпитателка на човешкия ум. А общественият живот, социологията е тъй наречената наука за възпитание на човешката воля.

Следователно, ако една наука не може да помага на ума, ако една наука не може да помага на сърцето, ако една наука не може да помага на човешката воля, това е безпредметно учение. Всяко учение трябва да има някаква полза. В света ние не трябва да изучаваме неща, които нямат никаква полза. Всяко нещо, което изучаваме, поне нещо микроскопическо трябва да донесе. И действително така е.

Религиозният човек ще го познаете, че е религиозен. Той има особена форма. Учения като го погледнеш, ще знаеш естественик ли е, зоолог ли е, ботаник ли е, физиолог, химик ли е. Всички се различават. Този, който изучава животните, замязва на животните. Този, който изучава растенията, замязва на растенията. Този, който изучава минералите, замязва на минералите. Разбирайте сега. Има известни оттенъци, които дават предметите, които изучавате. Има известни впечатления.

Вие сега мислите, че растенията са глупави. Не са глупави. Те в някои отношения имат такова специфично знание. После, имат понятия за красотата, за хубостта. Виж колко хубаво са облечени. Като цъфнат, колко хубави цветове, какви хубави краски имат. После, разбират козметика. Имат едно ухание и знаят как да привлекат окръжаващата среда, да бъдат възлюблени, да заставят хората да ги поливат, да ги отглеждат, да треперят над тях. Без да говорят, само като мислят, накарват хората да се грижат за тях. Като погледнеш едно цвете, казва мислено: "Полей ме!" И ти го поливаш.

Сега онези от вас, които искат доказателства, казват: "Докажи това." Доказателство има само за слепите хора. На онези, които имат очи, казвам: Ела и виж. Ако си сляп, ще ти докажа. - "Мислиш, че аз съм сляп?" Ще определя дали си сляп или не. Ако имаш нужда аз да

те ръководя, ти си сляп, ако нямаш нужда да те ръководя, вървиш подир мене, разговаряме се, вървим двамата. Ако мислиш, че ти не можеш да разбираш, ти си сляп и глух тогава. Ако разбираш и прилагаш, ти реч имаш и слушаш.

Та казвате, че това не е според старата логика. Аз излизам из областта на логиката, от логиката на Платона, на Аристотеля. Хубаво, тази логика от две хиляди години една и съща ли ще бъде? Аз се чудя на човечеството да не може да прогресира в логиката. Ти доказваш, че в света има хляб. Казваш: "хляб", но хлябът не иде. А пък аз, който не разсъждавам логически, казвам: "хляб" и хлябът иде! Кой разсъждава логически? Ти казваш: "Има Господ", ама страдаш, болен си, сиромах си, ходиш да просиш. Ти разправяш логически за всичките страдания. Друг казва: "Господи" и всичко има, богат е и здрав е. Кой разсъждава логически? Като кажеш "Господи" или като кажеш, че "Господ има"? Има Господ, Той направил света. Всичко има, пък ти нищо нямаш. Де е логиката сега? Кажете ми коя вяра е права тогава?

Всичките страдания на човечеството и на човека се дължат на неразбиране на [...] условия и на вътрешните възможности, които са вложени вътре в него. Казвам: Какво трябва да се прави? За бъдеще, всичките условия и възможности в човека трябва да се разбират. Те ще донесат всичките блага на човека. Досега ние сме разглеждали любовта. Казваме: "Има любов в света." Други казват: "Няма любов в света." Логически са доказали и едните, и другите. С примери са доказали, че любовта я няма. Онези, които доказват, че я има, те нямат любов. И онези, които казват, че няма любов, я нямат. Някой казва, че огън има на огнището, но там няма огън. Казвам: "Огънят гори на огнището" и огънят е там. Онези думи са съдържателни и мощни, които като кажеш "огън" и огънят се появява; като кажеш "любов" и любовта се появява; като кажеш "сила" и силата се появи; като кажеш "мир" и мирът се прояви. Те са силните думи в света, които трябва да преобразят света за бъдеще. И техния език трябва да учим.

Казва ми някой: "Докажи ми." Аз това не съм учил в училището, да доказвам. Нямах време, за в бъдеще ще ида. Интересува ме. Един ден ще ида да уча, като наука, как се доказва. Сега може да ви докажа за онова, което съм научил. Онова, което за бъдеще има да уча, вие го знаете по-добре от мене. Аз бих ви слушал как ще ми докажете, че има Господ. Казвате: "Реално е това, което виждаш." Ако загася светлината, какво ще виждате? Според вас всяко нещо, което виждате, е реално, което не виждате, не е реално. Лъжете се. Когато светлината присъствува в ума, нещата са реални, когато светлината отсъствува от ума, те са нереални, няма ги вътре. Отвън съществуват, но вътре в нас не съществуват. Когато имаме любов, Бог съществува отвън и отвътре в нас. Когато нямаме любов, Бог е отвън. Отвътре не е. Казва някой: "Няма Господ", понеже в него не е. Като каже някой, че няма Господ, аз разбирам, че светлина няма, топлина няма и сила няма. Казва: няма го Господа вътре. Как ще докажете логически?

Но ще ме извините. По вашата логика няма какво да ми доказвате. Ако някой иска да ми доказва дали има Господ, ще му кажа така: "Ела на обяд, да те угостя, ще видиш моята логика." Аз ще му кажа само една дума: "Ела да видиш моята градина." Той ще каже: "Много хубава градина, много добре си я подредил - логически ще ми докаже човекът, - много хубав ред, отличен порядък." Доказва човекът, че е така. Аз се уча от него. Аз не мислех, че е много умен човек, но този човек ме насърчи. Казва, че тия дървета съм насадил тъй както трябва.

Та казвам: Ще поканите Господа на угощение вътре във вашата градина и Той да се произнесе за онова, което сте направили. Вие ще се научите на нашата логика. Според мене, когато Господ дойде в една градина и започва да я разглежда, казва: "Това е хубаво, онова е хубаво." Казва: "Всичко е добро. Това е последица от един живот." Ако Господ дойде в мене и си поклати главата, нещата не са турени на място. Аз ще се заема друга градина да правя.

Казвам: Сега вие сте поканени за градинари. Някои ботаника още не са учили, искат да станат психолози, да станат възпитатели на децата. Най-мъчното изкуство е да възпитаваш децата. Казвате: “Трябва да се възпитат децата, трябва да се образоват децата.” В едно дете нищо не можеш да внесеш. Нищо ново не можеш да внесеш - каквото е детето, туй ще стане от него. Един вълк, колкото и да го възпитаваш, той е вълк. Лъвът, колкото и да го възпитаваш, той е лъв. Змията може да я възпиташ. Има змии възпитани. Змиите може да играят ролята на една котка. Като ходи из къщи да лови мишките. Влезе в дупката, намери мишката, извади я много по-хубаво от котката. Дето има змии, няма мишки. Котката не може да влезе в дупката на мишката. Хубаво е човек да има по една змия. Вашата логика не допуща това, но моят реализъм го допуща. Една змия влезе в дупката, извади мишката. Ти ще започнеш да я изучаваш каква е. Ще видиш, че муцуната ѝ е тънка, значи много е умна. Че обича да гризе, то се дължи, понеже зъбите ѝ растат, да не би да порастат, да ѝ затворят устата, че да не може да яде. Тя гризе, да смалява зъбите. Тогава ще намерите ония баща и майка и ще им кажете да направят на дъщеря си или на сина си по-къси зъби. Едновремешната мода е била да имат дълги зъби и дълги езици. Сега има дълги езици. Конският език е доста дълъг. Едно време езикът е бил дълъг. И сега иде на ум на човека да проточи езика си като по-рано. Но като проточиш езика си, бой има.

Разправяше ми един оратор: “Аз трябваше да говоря за свободата, пък пуснах няколко думи повече. Биха ме, пукнаха ми главата.” Та, не се говори какво да е. Свободата в света ще дойде, когато ние всички се научим да живеем в света свободно, да мислим свободно, да чувствуваме свободно и да вършим волята Божия. Като мислиш свободно, че да не повреждаш никого. Като чувствуваш свободно, да не повреждаш никого. Като постъпваш свободно, на никого да не правиш никакъв ущърб. Не само това, но като мислиш, със своята мисъл да бъдеш полезен на всичките, и със своето сърце

като чувствуваш, да бъдеш полезен на всичките, и като постъпваш, със своята воля да бъдеш полезен на всичките. Туй разбирам новото, което иде в света. И туй, новото, е вътре във вас. Някой казва: "Къде е?" Не може аз да ви покажа пътя на истината, ако вие не ме обичате. И аз не може да ви покажа пътя, ако аз не ви обичам. Не може аз, като проповядвам на вас, да ви предам какво нещо е любовта, ако не ви обичам. И вие не можете да възприемете онова нещо, което говоря за любовта, ако не ме обичате. Второто нещо: не може да ви предам истината, ако аз сам не обичам истината. И вие не може да разберете тази истина, ако вие не я обичате. Ако аз съм заинтересован и ако вие сте заинтересовани, истината остава непонятна. Тогава всеки има една истина и тази истина произвежда смущения между хората. Всеки търси само своето право. Който търси своето право, то е безправие. Който търси правото на всички хора, той ще намери своето право. Който търси само своето право, ще намери всичкото безправие в света.

Казвате сега, при сегашните условия, какво да правите? Мнозина са ми задавали този въпрос. Една жена ми казва: "Представи си, че ти си на моето място, господин Учителю, как ще постъпиш?" Търговецът ми казва: "Представи си, че ти си на моето място, как ще постъпиш? Ще говориш ли истината? Как ще проповядваш?"

Тук, в София, един търговец повикал един млад момък да му служи. Вика го да продава. Казва: "Слушай, няма да ме лъжеш." - "Господине, майка ми и баща ми това са ме учили, да не лъжа, честен да бъда." - "Право ще говориш." - "Право ще говоря, тъй, както искаш." Започнал той да продава платове. Питат го: "Този плат какъв е?" Казва: "Този е вълнен, този е наполовина вълнен и наполовина памук, този е копринен, памучен" и т.н. Вика го господарят и му казва: "Слушай, че аз ти казах на мене да говориш истината; тях ще лъжеш." Е, хубаво, това истина ли е?

Един човек можеш да го лъжеш само три пъти. Повече от три пъти не можеш да го лъжеш. Щом платът е от вълна, ще кажеш, че е

от вълна. Понеже, като взема плата, аз ще го прегледам с моя микроскоп и ще намеря, че ме лъжеш. Ще определя вашата лъжа, колко сте ме излъгали. Ще взема един конец от плата, ще го туря под микроскоп и ще видя, че има две влакна вълнени и три влакна памучни. Има и копринени, но копринените влакна от трева направени, минава и то за вълна. Как ще познаеш? Нишките на вълната са с възелчета. Памучните са тъй, увити. А копринените са като цев. Всяка нишка говори за себе си, няма лъжа. Конецът е направен от три вълнени нишки, три копринени и три памучни и всичко това минава за вълна. Защо? Понеже вълната е по-скъпа, а памукът - по-евтин, като продава памука за вълна, печели, взема повече пари.

Питам: Когато вие си позволявате да кажете нещо, което не е вярно, какво е вашето съображение? Често човек може да мълчи, но мълчанието не е философия на живота. Да мълчи като мъдрец е едно, да мълчи от страх е друго. Един български свещеник, който се занимавал с пчеларство, една година, след като двадесет-тридесет кошера събрал, направил си петмез и казал на своята другарка да тури тикви вътре. Направили цял кюп* с петмез и свещеникът очаква през годината да си похапне от петмеза. Обаче неговата дъщеря и син отивали и си изваждали тиквичките от петмеза и не останало нито едно парче. Дъщерята се казвала Марийка. Един ден бащата казал: "Марийке, иди да извадиш малко от петмеза с тиквичките." И майката е там. Отива тя. И минават се пет, десет, петнадесет минути, половин час, тя не иде. Бащата казва: "Какво стана с петмеза?" Отиват да видят и виждат Марийка седи при кюпа и плаче. Казва: "Няма тикви." Бащата казва: "Няма нищо. Нарежете нови тикви, че ги турете в петмеза пак."

Ако старите тикви са изядени, турете нови. Няма какво да вдигате шум. Кой ги изял? Изядени са. Нови тикви трябва да се турят вътре, да се уреди въпросът. Ние сега се спираме върху въпроса кой направи погрешката, кой изял тиквите. Оставете това, но нарежете

нови тикви. Как ги правите? Мисля, с киречена вода ги правят или с пепелива вода, не зная точно как ги правят. След туй варят ги и стават твърди и крехки.

Първото нещо: научете се да не критикувате хората. Не да не критикувате, но да бъдем снизходителни, да гледате на работата снизходително. Радвайте се, че един човек е направил една погрешка, понеже той ви е освободил. Сега всички вдигате шум за Ева. Благодарете на Ева. Трябва да благодарите на нея, защото всичката наука, която имате, се дължи на Ева, която направи погрешка. Казвате: "Отде се намери тази Ева да яде този плод?" Благодарение, че даде на Адама и той поумня. Той по-напред не знаеше, че е гол. Преди да беше ял от плода на дървото за познание на доброто и злото, той не знаеше, че е гол. Като яде от плода, видя, че е гол.

Разбирайте ме сега в правия смисъл. В една грешка да видим скритото добро. Защото всяка погрешка е неизползувано добро. Това е погрешката. Злото в света съществува по единствената причина, че всичкото онова добро, което хората не са турили да се реализира, механически е станало зло, като едно налягане отвън върху света. Ако днес ти дойде една мисъл и ти не я приложиш, за бъдеще тази мисъл ще стане неприятел. Ако едно чувство дойде и ти не го реализираш както трябва, туй чувство ще стане неприятел. Лошо ще стане за тебе. Една постъпка, и нея ако не изпълниш, и тя ще ти стане неприятел и ще ги опитате. Тогава ще имате трима души неприятели във вашия живот - едно зло. Казано е: За да избегнете злото в света, трябва да имате послушание. Послушание на зова на Любовта, послушание на зова на Истината и послушание на зова на Божествената Мъдрост. Три неща човек трябва да слуша. Да слуша какво говори Любовта в сърцето, да слуша Истината какво говори в неговата воля и Божественото в него да слуша, какво Светлината и Мъдростта говорят в неговия живот. Три неща има, които човек трябва да слуша.

Казвам сега: Вие трябва да ме слушате. Не искам да вярвате в мене. Аз не искам вяра от вас. Може в миналото да са искали да

вярвате. Аз искам най-първо да обичате всичките хора, да обичате Господа и най-после да обичате мене. Аз не искам вяра. Не искам да вярвате в мене. Най-първо искам да обичате всички без разлика, да обичате Бога и като няма кого да обичате, да остана аз последен. Туй е учението, което аз ви проповядвам: да обичате всичките хора, да обичате Бога и най-после да обичате мене, аз, който ви говоря сега. Само така може да се избави човек от едно заблуждение. Казвам: Туй сега е необходимо. Ако вие обичате всички, вие се ползувате. То е смисълът на живота. Живот без любов няма смисъл. Но и здраве не може да има, но и дълголенствие не може да има, нито здрави поколения може да има, нито между мъже и жени може да има хармония, нито между децата може да има някаква хармония.

Казвам: Не ще турим любовта като една основа и любовта като един импулс, един подтик в живота. Ако ти нямаш този подтик, всякога ще усещаш,че си разочарован. Онзи, който има подтика на любовта, никога не може да бъде разочарован. Казвам: За се избавим от постоянно разочарование, трябва да имаме подтика на любовта. Има нещо, което сега е взело мястото на любовта. То е лъжата. Има много други работи, които минават за любов. Това, което внася живот, това което дава импулс, безсмъртие, което разкрива света в света, то е този Божествен импулс. Бог го е турил вътре в нас. Всякога, когато този импулс дойде в нашия ум, вие се радвате. Този е импулсът на любовта, импулсът на Бога. Ако вие обърнете внимание, в тази светлина ще видите образа на Бога. Няма какво да ви се доказва какво нещо е Бог. В оня ден, в който вие видите Бога, вие ще се примирите с всички хора, всичко в света ще ви бъде тъй близко. Ще бъдете радостни. Тогава няма да ходите да просите, но вие ще мязате на един изобилен извор, който навсякъде ще дава. Като минете покрай гробища, покрай изсъхнали дървета, през пустинята, навсякъде ще станат ливади, всичко ще започне да расте, ако хората се бият, ще се примирят. Но трябва да сте видели Бога. Ако не сте Го видели, туй нещо не може да стане.

Този образ няма да бъде като образа на една картина. Той е толкоз силен, че като видите образа на Бога и като приемете тази светлина, си заслужава човек да страда хиляди години, за да види веднъж Бога. Що са хиляда години? Сега, ако хиляда години живеем и страдаме и най-после нищо не виждаме, защо ще страдаме? Ако аз страдам, за да видя нещо, разбирам. Ако нищо не мога да видя, защо ми са страданията? Ако забогатяваш, за дадеш нещо, разбирам, но ако забогатяваш и не даваш, защо ви е това богатство? Ако осиромашаваш, за да отвориш място на богатството, разбирам, но да носиш вечно сиромашията, аз не разбирам. Ние, съвременните хора, страдаме от излишно богатство, страдаме и от излишна сиромашия. Долу излишната сиромашия. Долу излишното богатство. Сиромаси да няма и богати да няма. Какво ще има? Богатството да се тури в движение, да се движи колелото. А пък сиромашията да възприема нещата. Сиромашията да образува трудолюбиви, честни хора в света, които да работят. Да се образува една връзка между богати и сиромаси, да се обичат като братя. Ще се разбират тогава. След това ще се сменят: богатите ще идат на мястото на сиромасите и сиромасите - на мястото на богатите. Трябва да се върти колелото. Сега седят и цели книги пишат, за да се преустрои светът, закони да се турят.

Светът с насилие не може да се поправи. Такъв ред съществува в природата. Ако този ред не е хубав, къде ще намерим по-хубав ред? В природата всяко нещо е на място. Ако речеш да пипнеш нещо, веднага законът ще те хване. Нали има ред и порядък. Нали има религия. Мнозина казват: “Ние искаме новото.” Хубаво, аз съм съгласен. Кое е новото? Според мене новото е само онова, което премахва всички недъзи на човечеството, което [иде] да премахне смъртта, сиромашията, раздорите, крамолите. Вярвайте, че новото всичко това в света ще премахне. Това е новото в света, което очакваме. Как ще дойде то? Всеки един от вас да стане източник на Любовта. Не да очаква Господа отвън, но да даде на онзи, който носи

Неговия образ. Казват, че човек е направен по образ и подобие Божие. Де е образът на Бога в човека? Трябва да го намерим. Сега има доста археолози, които търсят, правят разкопки, да намерят останки от старите култури. Моите почитания към тях. В това отношение англичаните са отлични. Ходят навсякъде по света. Но бих желал всинца да бъдете археолози, да започнете да правите разкопки, да намерите онзи заровен образ на Бога, да го изровите, да го изчистите, да го поставите на първо място във вашия ум, на първо място във вашето сърце, на първо място във вашата душа и на първо място във вашия дух. То е сега вашето благо. Не искам да зная какво вие мислите. Вие мислите ли да се възцари любовта в света? Или искате да царува невежеството, насилието в света? Мисля, че в това отношение жената е възпитавана най-вече. Жената е бита. Няма същество, което да е бито толкова, колкото жената. След туй идат децата вече. Жената е първото женско дете. Адам е първото мъжко дете.

Вие не знаете коя е била майката на Адама и на Ева. За Ева знаете, че Бог взел материал от Адама, а пък мъжа направил от пръст. То е алегория. Казвам: Най-първо има две деца. Адам е първото, мъжко дете в рая, и Ева е второто, женско дете в рая. Учеха се там. Баща им даде една заповед, да види дали ще слушат. Те най-първо показаха непослушание. Той ги изпъди извън рая. Вие искате да знаете защо ги е изпъдил. Сега няма да се спирам върху това. Не ги изпъдиха, но им дадоха билет да странствуват в света, на екскурзия ги изпратиха. Знаете, че екскурзиантите не могат да имат тия удобства, както вкъщи. И те екскурзианствуват шест-седем-осем хиляди години. Странствуват. Един ден ще се върнат със своите бележки от своето странствуване.

Казвам: Какви са вашите бележки досега? Какво помните вие? Вие помните само от този живот. Все ме питат: "Какво съм бил в миналото?" В миналото си бил един Адам в рая, ако си мъж. Понеже оставил сестра си да ходи сама, тя направила погрешка. И двамата

правили погрешки. Казва: “Аз какво съм била в миналото?” Ти си била една Ева, занимавала си се с мегали-идеи, че като излезете от рая, като Бога ще бъдете. Казва: “Ако излезете извън рая, ще имате широк свят. В тази малка градина нямаш нищо, отвън е този свят. Като видите, вас ще ви се отворят очите.” И действително им се отвориха очите. И аз се радвам, че сега сте все с отворени очи. Сега, то е неограничено за Адама.

Понеже всякога в религията се говори за едно ново небе и една нова Земя, ще има един нов свят. Какво място ще завземете вие в този нов свят? Ще държите изпит. Нали учениците в гимназията държат изпит? Ако получи шест, той влиза вече в университета. Ако свърши прогимназия с отличие, ще го приемат в гимназията. Ако свърши първоначалното училище с отличие, ще го приемат в прогимназията. Казвам: Религиозните хора с какво трябва да свършат? Най-първо религиозните хора изпит ще държите. Ще ви турят да примирите двама души, които са врагове, които с хиляди години не могли да се примирят. Ако ги примирите, ще влезете в рая, ако не ги примирите, няма да влезете. Предметно учение. Ако имате знание, ще знаете как да ги примирите. Сега няма да ви кажа как. Не искам да ви казвам, вие сами ще намерите. Кога се дава една задача, не се дава разрешена.

Вие казвате: “Да свършим този живот.” Не да свършим този живот, но да започнем този живот. Аз не говоря да свършите живота. Казва: “Да свършим тази работа.” Няма какво да се свършва, тя е свършена. Много зле се свършва, ако задачата остане неразрешена. Втори път ще държите изпит. Ще гледаш втория път да не те скъсат. Вие тогава ще бъдете смели като онзи студент, за който ми разказаха, че това станало тука в университета. Не зная колко е вярно. Разправиха ми го и аз ще ви го разправя. И вие да бъдете като този студент. Той се явява на изпит при един професор и той го скъсва. Не зная по кой предмет било, но било по един много важен предмет. Завзема се той да учи, защото първия път не знаел материала. Научава го и втори път се явява, но професорът пак го скъсва. Третия

път той научава много добре предмета и професорът пак искал да го скъса. Студентът бил бабаитин, здравеняк. Хваща професора и му казва: “Господин професоре, първия път ме скъсахте, благодаря Ви, че ме накарахте да уча. Сега зная предмета много добре и ако ме скъсаш, ще те хвърля през прозореца. Като зная този предмет, ще бъдеш справедлив, ако не, ще те хвърля през прозореца, че да стане каквото ще.”

Казвам: Ще дигнете този професор, пък - навънка. Смелост трябва. Казвате: “Туй е волята Божия.” Щом не знаеш, волята Божия е да те скъсат първия път и втория път. Но щом знаеш, волята Божия е да кажеш на професора: “Зная, ако ме скъсаш, не си справедлив човек. Тогава ще те хвърля от прозореца навън, ще взема твоето място.”

Сега мнозина проповядват да се подчинява човек. Как даде Бог заповед на първите хора? Казва им: “Няма да ядете от плодовете на това дърво.” [...] щеше ли Ева да яде? Казва: “Няма да ядете. Ще изгубите живота си, ако ядете - ще влезете в една област, която не е още за вас.” Следователно, сега е този закон на свободата. Всички ще извършите волята Божия, но не да има да ви пазят стражари. Ако сте честни пред стражаря, то още не е честност.

Ще ви приведа един пример. Минава един българин, един млад момък, който бил честен, той минава покрай бостани и един му казва: “Защо не си откъснеш от дините?” Той бил ожаднял. Момъкът казва: “Българин съм, майка ми ме е научила да не бутам тези работи. Ще намеря пъдарина, ако той ми даде, ако не, не бутам никакви дини.” Ето един българин, който е в рая. Този българин се помина. Млад момък беше. В оня свят е и е кандидат за рая. Той не иска да къса, като Ева, от забранения плод. Казва: “Майка ми ме е учила да не късам. Аз съм българин, не обичам да вземам чуждото. Чуждото е чуждо.”

Казва апостолът: “Най-после, братя, що е истинно, що е честно, що е праведно, що е чисто, що е любезно, що е благодатно - ако има нещо добродетелно, и ако има нещо похвално - това размишлявайте.”

Знаете ли тревогите, които имате, на какво са признак? Не искам да ви дам диагноза. Най-първо, стремете се да не се тревожите, понеже всяка една тревога носи една ужасна отрова. Тогава тази отрова действува по един кабалистичен закон на числата. Направиш една погрешка веднъж, два пъти, три пъти и дойдеш до едно място, дето се експлодира. Не докарвайте нещата да експлодират. Днес се разсърдиш, утре се разсърдиш. За своето добро не се тревожете. Щом дойде една тревога, сложи една мисъл, която да я уравновеси. От какво стават тревогите? Майките често се тревожат. Младите съпрузи един на друг си създават тревоги. Господари и слуги си създават тревоги. Целият свят е така направен, че хората едни други си създават тревоги.

Изучавайте човека, лицето на човека. Няма нищо скрито-покрито в човека. Един ден всяко престъпление ще се фотографира. Какво сте направили няма да ви питат, но ще извадят фотографията от вашия мозък, ще излязат всичките картини. Ти си ходил да крадеш или си задигнал овци, или си ял круши, всичко е изложено на картини. Всичко е фотографирано. Всичко туй ще го поставят пред вас. Какво ще кажеш, че не си ходил, че не си крал? Казвам: След като умрете, отивате на другия свят, вие носите всичките тия неща със себе си. Сега казвате: "Дано не е така." Бих желал да не е така, но логически казвам, че е така. Онези мъдреци, които са писали, казват: ще заличи Бог греховете. Всички ония впечатления на злото трябва да се заличат от вашия ум, трябва да се заличат от вашето сърце и душа. Да се очисти душата. Понеже тия картини на злото са, които произвеждат този мрак и това недоволство. И Давид казва: "Сърце чисто Бог да създаде в мене."

Казвам: Има много работи във вас, които трябва да се разбъркат, да излязат навън, човек да не е вече вързан. Сега не искам вие да се плашите, да кажете: "Колко лоши хора сме били." Не - колко лениви сте, немарливи, че не сте изправили вашите погрешки. Нас ни съдят за леност, че като сме направили една погрешка, покрили сме я, не

сме я поправили. Като даде ученикът своята тетрадка на един вещ учител, последният веднага почва да зачерква. Казва ученикът: “Много е дребнав - какво било, че е Е или Ъ?”

Ти казваш А или О. Но съвсем друго нещо е. Като кажеш О, ще очертаеш нивата наоколо. Като кажеш А, ще натовариш магарето. Това са две понятия. Като кажеш И, туриш магарето по пътя. Като кажеш А, магарето е натоварено, като кажеш О, товарът е определен, като кажеш И, пътят е претеглен. Като кажеш Е, разширение има. Ако не знаеш как да произнасяш Е, ще се стесниш. Ако не знаеш как да произнасяш О, ще изгубиш своята собственост.

Казвате: без собственост. Има собственост. Има една лъжлива собственост. Имаш едно тяло, то е един дар. Единствената собственост, която теб ти е дадена. Казвате: без собственост. Тия уши, очи, всички тия удове в тялото, то е собственост, за която ти трябва да благодариш на Бога. Имаш една къща, благодари на Бога, че ти е дал тая къща. Къде е погрешката на сегашните хора? Онзи, който има палат, да благодари [за това], което е взел от природата. Бог е направил света. Казвате: “Моята колиба.” Знаете ли колко дърва станаха жертва? Може би стотина, двеста дървета се пожертвуваха. Ние, съвременните хора, за нищо не благодарим.

После, имате и някаква идея, България да стане велика, мощна. Всичко туй е хубаво. Но един народ без любов не може да стане велик; един народ без истина велик не може да стане; един народ без мъдрост велик не може да стане. Те са три Божествени основи. Искаш ти да станеш велик човек - ще вложиш любовта в душата си. Ти искаш да станеш велик човек - ще вложиш истината във волята си. Искаш да станеш велик - ще вложиш мъдростта в ума си. Това е твое право. Затуй е създаден светът. Вие не сте създадени да бъдете слуги, роби на този и на онзи. Че вие сте слуги, това е ученичество. Ти си слуга, учиш се. Като научиш урока си, ще минеш в по-горно отделение. Няма защо десет години да седите в едно отделение. Да служите една е достатъчно.

Каквото и да бъде положението ви, гледайте с живота си да разкривате истината. Вие сте пратени на Земята, за да се освободите. Земята е единственото място, което освобождава хората. Знаете ли го вие това? Казвате: “Да идем в небето.” Ако Земята ви освободи, и горе ще бъдете свободни. Ако Земята не ви освободи, и горе не можете да бъдете свободни. Бог създаде Земята за освобождението на хората. Предметно училище е то. Туй училище ще даде знание. С туй знание ще се освободите. Знанието ще те освободи. Силният е, който ще те избави.

Когато ти можеш да се разговаряш с твоя дух, с твоята душа, с твоя ум, с твоето сърце, с твоята воля, ти ще станеш силен, господар. Ти не познаваш душата си, ти не познаваш духа си, ти не познаваш ума си, сърцето си, всичко това е объркано. А при това искаш да бъдеш какво ли не в света. Никакви постижения не можеш да имаш. Първото нещо е да познаете, че всички имате един Баща в света, Който ви е пратил на Земята да се освободите, да работите, да учите. Никакво мърморене [да] няма. Като мърмориш, да се помолиш: “Господи, прости ми, че мърморя.” Защо ще мърморите? Аз се чудя на вас.

Една сестра ми разправяше един педагогически метод. Тя е една сестра доста умна. Тя ми каза: “Аз в живота доста страдах. Като мома си казвах: “Господи, всичко ми дай, но болен мъж не ми давай да гледам.” Като се ожених, седем години гледах болен мъж. След като оздравя, имаше друг навик - да ме хука. Някой път ще ме нахука, ще се минат една-две седмици и после ще ми каже две сладки думи.” Името ѝ беше Еленка. Може и тук да има Еленки. Тя казва: “Дойде ми една светла идея. Щом ме нагруби, не обичаше да говори. Ще мине дълго време, докато проговори. Като се разсърди, земях, че разточвах най-хубавата баница, с най-хубавото масло и сирене. Като се нахрани с баницата, ще се засмее, ще каже мекичко: “Еленке.” Казах ѝ, че тогава ще имам предвид нейния метод.

Много от нашите постъпки скъпо ни коств ат. Това е един метод с малко разноски, а много големи постижения. Мъчнотиите в света не може да се премахнат. Този живот ще минава с много мъчнотии. Понеже тия мъчнотии се дължат на миналото, те са неизбежни. Някой казва: “Защо е така?” То е минало. Това е един порой, трябва да мине, да изтече. Като изтече, тогава ще се поправи светът. Ако искаме да минем живота си свободно, да бъдем като в рая, то е невъзможно.

Казвам: Изисква се от вас да вложите идеята да живеете добре. Ако сте религиозни, молете се така: “Господи, дай ми светлина и знание, да разбирам Твоите пътища.” Молете се за сърцето си: “Дай ми, Господи, да мога, с моето сърце да мога да претърпявам всичките несгоди.” Молете се за тялото си: всичко, каквото дойде, да го правите. За три неща да се молите: да се молите за главата си, да се молите за сърцето си и да се молите за цялото си тяло. Ще се молите да ви бъдат ръцете здрави. Ще се молите да ви бъдат очите здрави, ушите, устата, носът. Всяка част на тялото да бъде здрава. Като погледнат, да кажат: “Ние имаме един много умен господар, който се моли за нашето благо.”

Вие искате да се оправи светът. Вие сами сте роби вътре. Ще внесеш тия души, които са свързани с тебе, ще се молиш за тях да ги благослови Господ. Като се оправят техните работи, и твоите ще се оправят. Ако се оправят работите на твоята глава, на твоето сърце, на твоето тяло, като на човек, като на съзнание, като Аз в света, и то ще се оправи.

Казвам: Като станете сутрин, помолете се сутрин най-първо за вашата глава. На обяд се помолете за вашето сърце. Вечер, като залезе Слънцето, помолете се за вашето тяло. Благодарете на Бога и спокойно легнете, че като станете на другия ден, да вършите волята Божия.

Пожелавам ви да служите на Божията любов, да служите на Божията мъдрост и да служите на Божията истина. Смисълът на живота ви да бъде постиженията на живота, постиженията на

знанието и постиженията на свободата. Да бъдете всички свободни. Животът е свързан с добрите условия, с добрите възможности, с разумността. Помнете го това. Щом те са всичките, върви добре.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

21-ва неделна беседа, държана от Учителя на 25.II.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

СТАВА ИСТИНА

“Отче наш”
“В начало бе Словото”

Ще прочета 3-та глава от Евангелието на Иоана.

“Духът Божи”

Придобитото трябва да се пази. Имаме едно повърхностно разбиране. Мислим, че някои неща сега може да ни се дадат. Право е. То е привидно така. То е определено от памтивека. Дава се, когато човек е готов да го възприеме. Ако наблюдавате зимно време Земята, всичко е студено, няма никаква тревица, Земята като че е пуста; но щом дойде краят на март, април, май, юни, виждате, из Земята изникват какви ли не неща, какво ли не се крие в нея вътре. Всичко туй излезе из нея и цялата Земя се украси.

Та казвам: В човека има една такава зима. Аз я наричам зима на безлюбието, зима на студените ветрове, бури и снегове. Човек се скрива в себе си и казва: “Не се живее отвън. Човек трябва къща да има.” Сега да оставим. Има неща, за които се говори, за вярата е говорено на хората. Но още не знаят какво нещо е вярата. За любовта е говорено и доста опитности има, но не знаят какво нещо е любовта. Няма защо да знаем теоретически. Може да ви разправят колкото искате. Може да ви разправям колко трептения има любовта, колко цветове има, колко красива е. Може да ви кажа, че като нея сила няма. Но тия неща са непонятни. Няма, защото няма с какво да я сравниш. Няма по-велико нещо от любовта и няма по-малко нещо от любовта. Най-дребното нещо е любовта, но и най-велика е тя. С нищо не може да се сравни. Тя е и толкоз дребна, че с нищо не можеш да я сравниш, и толкоз голяма, че с нищо пак не можеш да я сравниш. Туй, което не може да го сравниш, е непонятно. Мислим, че неща, които са

непонятни, [са] недостъпни за ума. Това е заблуждение. Именно непонятните неща са достъпни за ума, а понятните неща са недостъпни.

Сега, в туй не искам да вярвате. Вземете го както искате, според вашата логика, според вашето разбиране. Ами че кое е недостъпно? Голямото е недостъпно, понеже не може да го обхване умът. Малкото е недостъпно, понеже може да се скрие в нас, отвсякъде можеш да го наблюдаваш. Една любов, която отвсякъде можеш да я наблюдаваш, недостъпна ли е? Сега разсъждавайте чисто логически за тия малките работи. Но знайте, че аз с една кибритена клечка може да запаля целия свят. Светът има дванадесет вида запалки. Той има повече, но аз ги турям дванадесет. Ще ви дам онова сравнение, не искам да увеличавам. Ако кажеш повече от дванадесет, много е увеличено. Казвате: "Бива, бива, ама повече."

Един американски проповедник обичал да преувеличава нещата. Един ден той щял да проповядва за Самсона, че хванал триста лисици и на опашките им запалил по една свещ и с тях запалил житата на филистимците. Казва той: "Трябва да знаете, господа, че тогава опашките бяха дълги по пет метра." Имал един приятел и понеже знаел, че много преувеличава, той бил там да му направи знак с ръката и когато той казал това, приятелят му махнал с ръката. Проповедникът казва: "Виж, много ви се вижда, че са дълги, но по четири метра били дълги." Приятелят му пак направил знак с ръката. Проповедникът намалил на три метра. Той пак направил едно движение с ръката и така смалявал, дошъл до един метър и когато дошъл на половин метър, проповедникът казал: "Не смаляваме вече."

Това са примери. И действително, има някои хора, които много преувеличават. Туй чувство у българина е силно развито. Българинът казва: "То свят, свят, че яйце да хвърлиш, няма де да падне." После казва: "Бяга като куршум." То бива, бива, но че като куршум бяга... Англичаните не могат да бягат като куршум, българите бягат като куршум. Права е мисълта, трябва да се мисли. В нашия век, в

природата има един закон. Природата има предназначение, има една област, дето всичко е позволено. Тя се нарича област на забавленията. Туй, което философите наричат илюзия, забавления. Туриш си една маска, станеш дядо. Или пък ще се подмладиш, макар че не си млад, ще се дегизираш, ще се подмладиш, някаква роля ще играеш на сцената на някой цар или царица, на някой виден професор или съдия, адвокат. Каквото искаш, може да вземеш. Но то е само на сцената. Щом слезеш от сцената, четеш някоя книга, като четеш някой поет, мислиш, солидаризираш се с него. След като четеш, напишеш нещо и казваш: “Аз мога да пиша.” Сега тия забавления... По някой път ние казваме, че всеки автор да си тури името. От всичките автори, които са писали съчинения, нито един не е автор. Те са все псевдоними. Платон е псевдоним, Аристотел е псевдоним, Лайбниц е псевдоним, Кант е псевдоним. Истинските те седят отзад. Авторът, който е писал една драма, той седи, той не играе на сцената, той е в публиката, седи и гледа как ще играят неговата драма, той ги назначил - някой цар, княгиня, някой професор; всичките те играят ролята си.

Та казвам: Тепърва ние има да изучаваме оня реалния свят; той се отличава. Реалният свят се отличава с няколко качества. Този свят, който не е реален, в него хората са временно. В него те се явяват на сцената и изчезват, умират. Той не е един реален свят. Щом умират хората, ние живеем в тази роля. Не е умрял. Един актьор, който слиза от сцената, умрял ли е? Като съблича царската дреха, детронира ли се? Трябва да погледнеш, играе някоя друга роля. Сега казвате по някой път: “Онези, умрелите, къде са?” Между хората. Тук, между вас. Колко умрели има тъдява. Не, не, не са умрели. Ще каже някой: “Че как е тъй, в оня свят са.” Къде е оня свят? Оня свят не е в този свят. Но този свят е в онзи свят. Не е голямото в малкото, но малкото е в голямото. Оня свят е по-голям от този свят. Следователно той го прониква. Ние мислим, че той е извън някъде, далече, на Слънцето. Може така да мислим. Не е лошо. Детински работи може да мислим.

Не е погрешно. Защото онзи свят е и в Слънцето, и накрая е онзи свят, но и тук е оня свят.

Аз съм ви казвал да се радвате на онова, което не знаете. Соломон, който изследвал старата философия, дошъл до убеждението, че от многото знание човек се уморявал. Той си задал много голяма задача - да постигне глъбините на окултната наука и започнал да изследва сърцето на жената. Той правил изследвания и забатачил, че още не е излязъл. Казвате, защо е това? Тези жени, които имате, те са все отражения на тази голямата Жена, която изпълня вселената. Какво ще правите с нея? Тя като те хване, щипци има, като те хване... Всяка жена е жена дотолкоз, доколкото тя е свързана с тази, голямата Жена. Индусите имат разни имена за нея, и в християнството има разни имена. Човек с тази Жена трябва да се отнася с най-голямо уважение и почитание. Има един такъв Космичен Човек, Мъж, и към него има една Жена, една Жена, към която човек трябва да се отнася с много голямо уважение и почитание. Мнозина си позволяват да хулят жената. Не е право. Може на един фотограф да му правиш големи бележки, че не е фотографирал жената добре. Нямаме право да критикуваме самата жена. Защото всяка една жена е представителка на тази Жена. В какво се отличава жената? Че тя е носителка на любовта. Колко хиляди години природата работила върху жената, за да се прояви тя като майка. Не че още жената е майка тъй както трябва, защото тя още не е станала майка тъй както трябва. Една котка, като добие своите деца, изяде ги. Често има котараци, бащи, те ги изядат. И женската ги изяда по някой път. Рядко се случва. Но котараците ги изядат на общо основание като плъхове. Това е един атавизъм вътре в природата. Атавизмът е в нас, който се случва по някой път и ние разрушаваме най-хубавите си свои мисли в себе си и желания, които са родени в нас. Едно хубаво чувство, което ние възприемаме, ти го разрушаваш за нищо и никакво.

Та казвам: В съвременния свят, и в религиозния, и в учения свят, трябва да се даде едно правило - да се не разваля онова хубавото и

красивото в света. Първото нещо казвате: Христос е казал. Хубаво, Христос дойде да научи хората на самоотричане, на самопожертвувание. Това [е], което Христос [е] дал в тази форма, в която съществува. Науката за пожертвуването, за спасението на хората. За да спасиш, трябва да дадеш нещо от себе си. Писанието казва: Този, който е бил богат в духовния свят, в ангелският свят раздал всичко и слязъл между хората, да помага, да им покаже по кой начин трябва да живеят; и Той сам казва: "Аз и Отец Ми едно сме." И казва още: "Както Ме е Отец възлюбил, така ви говоря. И Аз дойдох да извърша Неговата воля, да покажа на хората как трябва да живеят."

Казвам: Днешните християни, от гледището на Христа, те не са приложили християнството. Ако вземеш съвременните християни, доста напреднали са, в сравнение с физическото много високо седят, но както Христос проповядвал християнството, Божественото учение, далече са още. Не казвам, че всички. Има някои вярващи, които са достигнали до голяма степен на развитие. Човек, за да бъде християнин, той трябва да има един отличен ум, трябва да има едно отлично сърце, трябва да има едно тяло добре организирано. После, той трябва да бъде човек, на когото да разчиташ във всяко отношение. За туй трябва да се създадат условия. В една ябълчна семка, в една крушова семка има всичките възможности за създаване, за развитието на едно отлично дърво, но трябва да се даде хубава почва. Ако туй семе го посееш в хубава почва, то ще прояви своята сила.

Та, аз говоря върху този предмет, защото във вас тия Божествени семена съществуват. Вие трябва да им дадете условия в себе си. Защото, ако ти вярваш, вярата не е една способност у човека. Има нещо по-високо от човешката разумност. Вярата седи над човешката разумност. Човешката разумност е ограничена, вярата схваща неща, които са Божествени и недостъпни за обикновения ум. Учените хора допущат. Учените хора хипотези имат. Те вярват, че има двадесет и пет милиона градуса на Слънцето. Други вярват, че има четиридесет и пет милиона градуса, а други смаляват. Всичките тия учени хора все

имат аргументи, те всички доказват, но всъщност нито един човек не е ходил на Слънцето. Ние не сме опитали какво нещо е двадесет и пет милиона градуса топлина, непонятна е, и за учените хора е непонятна. Или учените хора казват, че един атом имал двадесет и пет милиона части. Един милиграм, ако разделите на двадесет милиона частици, [това е] една малка частица, но кой е видял тази малка частица? Вярват, че е така. Трябва да се обоснове. На тази вяра образуват известна теория и се стремят да имат някакъв опит.

Сега мнозина задават въпроси и казват: "Ти в оня свят ходил ли си?" Казвам: Ти на Слънцето ходил ли си? - "Не съм. Аз го виждам Слънцето." - Че, и аз виждам оня свят, както ти виждаш Слънцето. Така и аз виждам оня свят. Тогава, имаме два вида разсъждения. Едни предмети, които се приближават към нас постоянно, изменят нашият възглед, ние ги виждаме по-големи и по-големи, по-ясни, а пък [с] онези предмети, които се отдалечават постепенно, нашите възгледи стават по-тъмни и по-тъмни, изгубват се и на туй основание, дали едно тяло се приближава или отдалечава в пространството, учените хора са намерили, че в спектъра има известни линии. Когато едно тяло се отдалечава, известни линии има, които се образуват от светлината и щом се приближава тялото, линиите се отдалечават една от друга, а щом тялото се отдалечава, линиите се приближават.

На обикновения човек няма да му дойде на ума това, но на учения човек. Вземете, един лекар прави диагноза на очите. Той вижда, че някои очи са мътни. Обикновеният човек ще каже: "Мътни са очите му", а пък лекарят свързва очите със стомашната система и казва: "Стомахът му е разстроен." На някому очите са стъклени, остри, не са влажни - казва: "Той има стъклени очи." Нервната система му е разстроена. Че му са мътни очите, стомашната система е разстроена. Вие нямате опит. Когато ви боли коремът, ще видите, че очите стават мътни.

Хубаво, какво трябва да се прави, когато очите започват да стават мътни? Ако си месоядец, ядеш месо и очите ти почнат да стават

мътни. Ще изхвърлиш месото, ще станеш вегетарианец, ще измениш храната си. Препоръчват месната храна е пищна, хранителна. Вярно е, но същевременно една месна храна съдържа много нечистотии. Тия клетки си имат свои пищеварения*, тъй щото в месната храна има толкоз нечистотии. Ако бих ви описал месната храна, не бихте куснали, но не искам да ви я описвам. Искам да ядете още месо. Аз обосновавам науката не да не ядете месо. Може да си похапнеш месо. Хубаво е. Хубаво свинско месо, печено, на кебапчета, как, нали е хубаво? Хората, които хиляди години са яли агнешко месо, придобили качествата на овцете. Станали по-добри. Ако хората не бяха яли агнешко месо, не биха станали по-добри. Благодарение на тия агнета, кози, овци, говеда, които изядоха, станаха по-добри и за в бъдеще като ядат, ще бъдат още по-добри. Повече от хиляда-две хиляди години ядат месо.

Сега, ако има вегетарианци, аз не говоря буквално. Някои вегетарианци поддържат, че има вегетарианци. Знаете ли във въздуха колко микроби има, които ги поглъщате? С милиони влизат. Вие ги поглъщате и казвате, че сте вегетарианци. Аз ако бях искал да стана вегетарианец, ще имам ситна мрежа, че от тия кебапчета да не влизат в дробовете. Ние сме вегетарианци не в пълния смисъл. Минаваме за вегетарианци. Казвате: “Аз съм вегетарианец от двадесет години.” А пък по ябълките колко месна храна има и всичките те отиват и всички казвате, че те са дребни. Тия, дребните работи са опасни. Много пъти от тия малките микроби, като ги погълнете, започват да се размножават и погледнеш - имаш тифус, имаш холера или чума. Някои не се поддават на ядене, много са опасни.

Евангелистът, който писал тази глава, изяснява туй раждане. Както и да го обяснява, непременно човешкият ум трябва да се роди изново и човешкото сърце трябва да се роди изново. Понеже човек е вече роден веднъж, първото раждане е, когато

Бог е направил човека от елементите на Земята и в него е вдъхнал и той станал жива душа. Това е първото раждане. С туй се

отличава човек от животните. Второто раждане е, за което Христос говори - [то] е от вода и Дух, то е вече възраждането на човешкия ум. Туй, което вече се проповядва, възкресение, то е третото раждане на човека. Като се роди трети път, той ще бъде гражданин на онзи велик свят, ще се отвори нов свят за него и той ще бъде Космическият Човек. Всичко ще му стане ясно. Тогава ще започне истински той да се проявява.

Някои мислят и казват: "Какво ще правим в оня свят?" Някои философстват. Седиш хиляда-две хиляди години, какво ще правиш? Аз да ви кажа какво ще правите в оня свят. В нашата Вселена има сто милиона слънца. Във всяка една слънчева система има по дванадесет планети. Те правят един милиард и двеста милиона. Ти ще тръгнеш да пътуваш в нашата Вселена, а има още хиляда такива вселени. В тази вселена ти ще тръгнеш и като влезеш в оня свят, ще започнеш екскурзия от слънце на слънце. И може да живееш най-малко един милион години, да се запознаеш, ще започнеш да слизаш, да ходиш из всичките планети и оттам ще започнеш да обикаляш всичките слънца и тогава ще дойдеш при мене, като ги обиколиш. И тогава ще кажеш ще искаш ли да живееш или няма. Тогава ще разбереш смисъла, разнообразието, красотата, хубостта, всичките светове. Като посетиш, ще видиш, че е толкоз разнообразен светът, толкоз умни и добри същества има, че заслужава да се живее. Ще напуснеш дребнавите работи на Земята и ще кажеш: "Туй разбирам, "Нинешните страдания не могат да се сравнят с бъдещата слава", която има да се открие за човешката душа, свободно да пътува през вселената, навсякъде, да бъде гражданин със свободен билет, да знаеш езика и да изучиш всичките слънчеви системи. Най-малко дванадесет езика ще знаеш - тия първоначални езици на природата. Всеки един език ще съдържа по двайсет и пет милиона думи. На Земята най-богатия език е на Шекспира, който е писал петнадесет хиляди думи. Милтон има десет хиляди. След него идват осем хиляди, шест хиляди, пет, четири хиляди, а обикновените хора

си служат с хиляда-две хиляди думи, а още по-обикновените - с петстотин думи: речи, кажи, направи туй.

Сега, има една мощност в думите. Божественият език, той произтича от един свят, който е абсолютен. Има един свят, който е образ на всички други светове. Има един език, който е абсолютен. Те го наричат Божествен език. Този език ти като го научиш, ти безсмъртен ставаш. Или, да ви бъде понятно: една дума ако научиш, ще те освободи от всичките страдания на Земята; не само туй, но една буква като научиш от този език, пак ще изчезнат страданията и няма да ги имаш. Една буква, първата буква като научиш на този език, тя ще ти даде най-голямото богатство.

Питам: Вие сега всички, които ме слушате, ако се връщате от вашето пътешествие, какво щеше да бъде? Вие щяхте да потвърдите. Сега казвате: "Дали е възможно или не?" Ще го опитате. Когато го опитате, ще го намерите, че е възможно и ще кажете. Един ден ще дойдете да опитате всичко онова, за което говорим. Казвам на хората: Като го опитате, тогава ще вярвате и ще знаете. Неща, които не може да се опитат, в тях може да вярвате, и те са хубави. Не че не са верни. Има неща, за които казват: "Невероятни са." Невероятни са, които в даден случай не можеш да ги опиташ. Всяко нещо, което не можеш да го опиташ, е недостъпно за нашето същество. Човек, ако иска да го определи, може да си напакости. Мнозина, които се занимават с теорията на Айнщайна, учени, професори... Знаеш колко е трудна тази относителна теория? Има такива математически, трудни положения за схващане, че човек като дойде, се обърква.

Вие разсъждавате върху топлината по какво се различава, по какво се различава един мъж и една жена. Ако жената започне да изучава какво нещо е мъжът и ако мъжът започне да изучава какво нещо е жената, той ще се обърка, че няма да знае жена ли е или мъж. Защото туй е въпрос на съзнанието, вътре. В природата съществуват два принципа. Този, първият принцип, който създаде света, той е мъжкият принцип. Вторият принцип е, който съгради света и го

устрои. Той е женският принцип в света. В света ние говорим за любовта. Но Любовта не е първият принцип в света. Първият принцип, това е Мъдростта, това е Знанието, която е създала света. Любовта сега урежда този свят. Ние говорим за Любовта, тя урежда света. Този, първият принцип, той е мъжът. Той е много строг. Там като дойдеш, няма какво да спориш с него. Какво ще критикуваме един гениален художник? Как да го критикуваме, че картината му не е хубава. Как ще го критикуваме? С какво ще го сравните?

Говорите за идеални хора. Вие срещали ли сте идеален човек с идеални черти? Може вие да имате идея в ума за идеалния човек. Идеалният човек има най-голямата симпатичност. Идеалният човек на Земята има математическа мярка. Пръстите му, ноктите му, челото му, всичко е така устроено, веждите, клепачите, всичко в него е, тъй да се каже, перфектум - съвършено е. Всички ние, хората на Земята, се стремим към този, идеалния човек. Този е, за когото се говори в свещените книги: "Направи Бог човека по образ и подобие Свое." Този, идеалният човек, той не е слизал на Земята, той не може да слезе, понеже няма условия за него да живее. Че той отгоре ръководи работите. Другите слизат, които мязат малко на него. Той ако слезе, той като дойде в света, този съвършеният, той ще дойде на Земята, тогава и царе, и всички ще го посрещнат. Всичките народи ще го посрещнат и ще познаят, че той е. Няма какво да се противят. Той ще дойде със сила. После, неговата дума като каже... На Земята като дойде, ако хората не се подчиняват, той ще каже само една дума и ще стане такова раздрусване на Земята, че хората по четиристотин-петстотин метра ще хвъркат из въздуха. От къщите няма да остане нищо. Ще паднат на земята. Казва: "Вярвате ли в мене?" - "Не." - "Хайде, още един килограм. Вярвате ли в мене?" - "Не вярваме." - "Турете му още." И тъй ще прибавят до десет хиляди килограма. Няма да турят сто-двеста-триста и като ви раздруса, ще кажете: "Вярваме вече." Но това е насилие. Той е толкоз благороден, има всички в своя власт.

Онзи в Христа говореше. Христос още не беше съвършен човек. Този, Който пострада, за Него се говори, че Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе си, като не вменяваше в грях. Този, Който беше в Христа, Който прощаваше, Христос беше Негов заместник, тук, да страда. Той казва: "Дойдох да извърша Твоята воля." Той казва: "Ти ще пострадаш, но Ти като пострадаш, Аз ще Те подигна, но на тия хора трябва да се даде един начин как трябва да живеят."

Казвам: Да имате една ясна представа. Някой казва: "Какъв е този голям човек и защо трябва да му се подчинявам?" Не да се подчиняваш. Истинското подчинение в света трябва да произтича от Любовта, от Мъдростта и от Истината. Само Любовта, само Мъдростта и само Истината може да направят човека достоен. Да обичаш някого, да съзнаваш, че ти като се подчиняваш, човек ще станеш. Какво значи подчинение? Не сме ли подчинени на Слънцето? Не сме ли подчинени на въздуха? Някой казва, че е свободен. Как е свободен? Той е подчинен на въздуха, той е подчинен на топлината, той е подчинен на Земята. Извън Земята не може да живее. Били ли сте в пространството, без на Земята да останеш? Да те извадят от този голям параход, че да останете в пространството. Земята не може да се спре. Ти ще бъдеш като опашата звезда, която ще се скита в пространството. Вие казвате сега: "Да поживеем на Земята." Туй живеене, което сега живеете, е продължение. Пазете се от едно нещо. Трябва да се образува едно ново понятие у нас за великото в света, едно ново понятие за свещения образ на човека. Трябва да се образува едно ново понятие за свещения образ на жената. В този смисъл не обикновената жена, която сега се проявява, която остарява, която малтретират, не онзи обикновеният мъж, когото жената малтретира, не онази обикновена жена, която мъжът малтретира.

Туй се е случило в Свищов. На един евангелски проповедник умира му първата жена. Тя оставила едно любимо дете. Иде втората му жена и понеже обичала да го потупва детето, понеже не е нейно,

като дойде бащата, все ще му намери някаква вина, че туй направило, онуй направило и постоянно кара проповедника да го бие. Той като замине, тя го налага. Туй дете повиква майка си, казва: "Мамо, ела отнякъде, да видиш, утрепаха ме от бой." И като дигнала ръката си да го удари, стои ръката във въздуха, не може да си снеме ръката, че детето трябвало да се моли и тя трябвало да обещае, че нямало да бие детето повече и като обещала, ръката се освободила.

Казвам: Ако някой път ви бият много, апелирайте към тази Жена. Жените да апелират към Жената. Мъжете да апелират към Мъжа. И тогава онези, които ви измъчват, Писанието казва: "Мое е отмъщението. Аз ще дам всяко отмъщение." Има Един заради нас, Който се застъпва. Има в света едно право - то е свещеното право, правото, към което всички хора сега се стремят. Във всичките хора един има буден ум, и в народите, и в най-долните хора има пробуждане на туй чувство; и в животните има пробуждане, и в растенията има пробуждане. Едно растение, ако го обичаш, дава по-хубави плодове; като не го обичаш, не дава хубави плодове. Животните, и те усещат любовта. Казвам: Навсякъде се усеща туй, Божественото.

Онова, което осмисля живота в света, то е любовта на туй великото Същество, на този Космически Човек, на Сина Человечески. То е тази Космическа Жена, наречена Дева.

Сега, опасно е някой път да се говори, понеже, като говорим за жената, вие ще си я представите такава, каквато не е. Такава Жена, ако би дошла в България, колкото мъртви има, всички ще станат, няма да има никакви гробища, ако дойде в света. Ако този Мъж дойде в България и обиколи България, пак няма да има никакви гробища. Ако той посети училищата, всички ученици ще станат даровити. Ако посети всички домове, ще се въдвори ред и мир.

Сега, по някой път мислите как ще стане тая работа. Има един пример за това. Как израстват тия цветя? Като дойде слънчевата светлина, какво прави тя? Нямаш ум, няма гръмотевици. Всичко е

тихо и мълком, но всички тия цветя като че познават нейния език. Тя казва: "Ставайте, деца!" И всички с тази дума стават и всичко ще направят, тези, слабите същества. Те започват в твърдата почва, събужда се мощ и сила, излизат навън и камъните пробиват. И като видят Слънцето, те се зарадват.

Та казвам: Този Космическия Човек, той е духовното слънце в света, което иде да озари света. Когато тази светлина дойде, всичките хора ще се преобразят, тъй както светът се преобразява от водата и въздуха. Та казвам: Трябва да бъдете готови, когато дойде този ден, да бъдете готови заради него.

Иде един приятел, че ми казва за някого, казва да му дам пример. Аз казвам: той е много добър човек, прави големи усилия, да подигне живота си. Много трудолюбив е. Той в живота запушил всички малки дупчици, но голямата дупка я оставил. Ако имате една стомна, която е на стотина места пукната, запушите малките дупки, а голямата оставите, какво може да се задържи в стомната? Ние, съвременните хора, запушваме малките дупки и мислим, че прогресираме, но като дигнеш стомната, тази вода изтече, хубавото и красивото през голямата дупка излиза навън. Голямата дупка най-първо трябва да се запуши. Тази голямата дупка, това е безлюбието на хората. Тя трябва да се запуши. Тази голямата дупка е глупостта. Трябва да се запуши тази дупка. Голямата дупка е лъжата. Трябва да се запуши и тогава ще започнем тия малките дупчици да запушваме и ще имаме здрава стомна, че каквото туряме вътре, да се задържи. Ако нашата глава не може да задържи нищо...

Аз се чудя по някой път на хората. Казвате: "Ти проповядваш, но ти да не си заинтересован нещо?" И аз проповядвам, но трябва да покажем на хората, че ние вярваме. Не трябва да имаш особено верую, то не е такова. Казвам: Ти какво мислиш практически? (Учителят показва, че взема и пълни джоба.) Казвам: Това знание ли е? В какво положение ще се намерите? Един богат човек обича да изтезава слугите и слугините си. Това дошло до царя, който бил много строг,

че го повикал. Богатият казва: “Не слушат, не изпълняват законите.” Тогава почнали да го наказват, да му турят вряла вода в устата. Питам: Всичките тия страдания в света от какво произтичат? От нарушението на онзи Божествен закон. Ние не се срамуваме от лъжата. Ние не се срамуваме от безлюбието. Като ме гледа някой, лъже ме. Аз, който разбирам лъжата, той ме лъже. Казва: “Нямам нито пет пари в джоба”, убеждава ме. “Три деня съм гладувал.” Пък аз виждам, че в джоба му има десет лева. Казвам: “В джоба имаш десет лева.” - “Нямам.” - “Извади кесията. Десет лева има там.” Тогава казва: “Имам.” Излъга ме. И понеже ме излъга, ще ти дам десет лева. Ако не беше ме излъгал, щях да ти дам сто.

С лъжата човек вреди, покварява себе си. Няма по-голяма смрад от лъжата. То е онази психическа кал, в която хиляди години [...]. То е смрад. Нашата воня, която имат клозетите, е нищо. То е ужасно. Да ви приведа един пример от християнското време. Това е един мит. Имало един калугерин, един игуменин на един монастир. Умрял и оставил работите на монастира неуредени. Иде вторият игумен, объркани работите и като не могъл да ги оправи, най-после започнал той да се моли да дойде първият игумен и да му покаже как да уреди тия работи на монастира. И след като се молил четири-пет години, пущат игумена от оня свят и като дошъл, оправил работите на монастира. Обаче туй място запустяло, нито един човек не стъпвал в монастира. Такава воня оставил в монастира, че монастирът съвсем запустял. Такова нещо е лъжата. Лъжата дръжте далече от себе си и гледайте чепички да имате.

Сега аз говоря за онази лъжа, която опетнява. Има една лъжа - например, някой те обича, но казва: “Не те обичам.” Има една лъжа в света и тя не се наказва. Някой казва: “Не го обичам”, но го обича. Крие се сега. Има една лъжа, която се наказва. Той не обича, а казва: “Аз много обичам.” Ако не можеш да кажеш истината, мълчи. Кажи: “Нямам мнение”, или “Не зная”, или “Не се меся”. Често са ме питали: “Ти какво мислиш за Христа?” Рекох: Какво ще мисля? Какво мисли

Христос за Себе си. - “Ти за какво Го смяташ?” - Той за какво се смята. Аз какво мисля заради Него. - “Той какво е всъщност? Ами ти какво мислиш?” - Аз имам мнение само за себе си. За Христа не се меся, не се меся в Неговия живот, то е Негова работа, Той какво мисли; отношенията, които съществуват, искам да зная.

Някой казва: “Ти сега обичаш ли ме?” Казвам: То е моя работа. Дали те обичам, то е моя работа. Казвам: Ако ти трябва да ме обичаш, то е твоя работа. Ако те обичам, да оцениш любовта. Ти не трябва да ме питаш дали те обичам, но трябва да знаеш обичаш ли или не. Щом те обичам, получаваш нещо от мене. Щом не те обичам, нищо не получаваш. Невежа си. В мое присъствие дойде светлина в ума ти или джобът ти е празен, пет пари нямаш в джоба си, но бъркам - джобовете ти са пълни с пари. Тогава какво ще кажеш? Идеш при мене с празна торба, погледнеш - торбата е пълна; ще ме питаш ли обичаш ли ме? Аз казвам: Пълна ли е торбата ти? - “Пълна е.” - Тогава защо ме питаш? Ако торбата ти е празна, сам ще знаеш, че не те обичам. Щом е пълна торбата ти, аз те обичам. Питам: Обичаме ли ние Бога? Щом живеем, живот излиза от Бога. Обича ни Бог. Щом аз мисля, обича ме Бог. Щом обичам истината, обича ме Бог. Щом имам всички добродетели, обича ме Бог. Щом съм в любов с всичките хора, обича ме Бог. Казвам: Щом хората ме обичат, и Бог е в тях.

Казвам: Сега самосъзнание трябва. Вие имате Божествена любов. Този, Космическият Човек не е дошъл още, защото очите ви не са приготвени да Го видите. Апостол Павел Го видя и ослепя. Онзи, Който му проговори и каза: “Савле, защо Ме гониш? Какъв е поводът?” Той казва: “Кой си Ти, Господи?” - “Стани - казва - сега и ще ти покажа Аз кой съм.”

Онзи, който люби, трябва да бъде готов на всички жертви. Първото нещо е жертвата. Жертвата приготвя пътя за истинската любов в света. За да станат хората гениални, светии, талантливи, непременно трябва да започнат с жертвата в света. Тя ще отвори пътя,

тогава Божиите дарби ще се развият. Духът Божи ще дойде, дарбите ще се развият и тогава ние ще бъдем свободни.

Та казвам сега: Всички вие сте предназначени за големи блага. Да пътувате по цялата вселена. Вие казвате, още сега искате да тръгнете. Сега не сте готови. Аз да ви дам един билет за Луната, може ли да идете? Най-първо, да идете на Луната, въздухът е толкоз рядък там, вие ще се задушите. Ако ви пратя на Венера, понеже е близо до Слънцето, топлината ѝ е толкоз голяма, че тя цялата е обвита и хората на Венера са много даровити, те са хора на любовта. И те обвили цялата Венера, да не вижда Слънцето, страх ги от любовта на Слънцето, от горещината на Слънцето. И нашите астрономи, които гледат, не знаят каква е повърхността на Венера. Скрита е.

Значи любовта на всичките жени е скрита, понеже са представителки на Венера. Понеже е много близо до Слънцето, увити са с атмосфера, да не знаете какво става. Всяка жена, като се приближавате, туря воал, скрива се и ти не знаеш какво става в нея. Но работата е, понеже пътува, и жената, като дойде до Земята, до Марс и колкото отива в пространството, тази любов се видоизменя в живот.

Сега сравнението е на най-малкото изпитание. Във Венера има най-малко изпитания. Много добра е атмосферата на Венера. Човек, който иска да се научи да обича, трябва да отиде на Венера. Ако аз бях на вашето място, ако ми дадат билет, ще взема първия билет за Венера. На Марс не искам, на Юпитер не искам и на Сатурн не искам, и на Слънцето няма да ида, но на Венера ще ида. Ако съм на вашето място, така ще направя. За в бъдеще, ако ви дадат билет, да знаете, изберете си един билет да ви дадат за в бъдеще да идете на Венера.

Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Божие. Ако човек не се роди от Любовта, от Мъдростта, от Истината, той не може да влезе в Царството Божие. Роденото от любовта любов е. Роден от мъдростта, той сам става истина.

Съвременните хора се нуждаят от един светъл ум, от едно светло и благородно сърце. Тогава ще имате една силна и мощна душа и светът ще се оправи.

“Благословен Господ Бог наш”
Тайна молитва

22-ра неделна беседа, държана от Учителя на 3.III.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

НАЙ-ВЕЛИКОТО

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще прочета началото на 12-а глава от Евангелието на Иоана, до 14-и стих.

“Духът Божи”

По-велико нещо от живота в света няма. Туй, великото, е произвело в хората толкоз страдания, че от него хората плачат. Ако бях един песимист, бих ви описал живота в най-мрачни краски; ако бях оптимист, щях да го опиша в най-красивите краски. Нито едното, нито другото е вярно. Това са полюси. Мракът и светлината, това са полюси на нашето съзнание. Ако човек ослепее, в мрак е. Ако му се отворят очите, във виделина е. В Божествения свят мрак не съществува. Мракът съществува само в главите на хората. Когато учените хора говорят за мрака, той е само в техните мозъци. Такова нещо като мрак не съществува. Такава реалност няма в света. Само гъстата материя хвърля сянка. Тия сенки ги наричат мрак. Но хората са разбрали, че в света съществува някакъв мрак, някакви тъмни сили са разделили света на добър и на лош. Турили са двама богове. В древността единият е бил много строг, наказвал хората, а другият е добър.

Сега постоянно се повтарят едни и същи религиозни работи: “Да повярваме, да повярваме.” В какво да вярваме? От хиляди години се говори да повярваме в Господа. В какво да повярваме сега? Че Той е Син Божи. Хубаво, вярваме, че е Син Божи. Той е изпратен от Господа. И в това вярвам, че е изпратен от Господа. Какво се добива? Той дошъл да спаси света. Много добре. Вярвам и в това, [но] какво се придобива от спасението?

Сега, по някой път като говоря така, казвате, че не се говори с достатъчно уважение за вярата, за Бога. Съгласен съм, че трябва да говорим с най-добро уважение за Господа. Ами когато човек не живее съобразно с живота, уважение има ли? По-добро уважение от да живееш, няма. По-добре е да може човек да живее добре, тъй, както разбирам. Сега аз не правя разлика, че някой не живее добре. Но в хората има едно заблуждение, което повече от десет хиляди години откак се вмъкнало в света. То е и от по-рано може би. Като казвам десет хиляди години, мене ще ме коригират в това, защото някои вярват, че откак светът е създаден, има осем хиляди години. Някои мислят, че откак човек се е появил, има шест хиляди години. Човек се е появил точно когато се е появил. Не може да бъде другояче.

Когато човек се е появил, явяването на човека се отбелязва с известна епоха в пространството и са станали известни събития. Нали щом стане една война някъде, хората правят паметници. Чрез появяването на човека на Земята, като е създаден човек, отбелязано е на звездите, че на Земята се е появило едно същество, под името "човек". Онези, които разбират историята, може хронологически да видят, да направят един превод. Понеже се борави с големи числа; опасно е да се работи с големи числа. Казват: те са несметни числа, билиони, трилиони. Но какво нещо е билион? Вие едно понятие нямате за един трилион, или за един квадрилион. Ако попитат някого колко време се изисква, за да преброиш един квадрилион... Казвате: квадрилион. Но вие не знаете какво е един квадрилион. Но сега да оставим това. Това не е лошо. Квадрилионът квадрилион е.

Ние употребяваме думата "Бог". Някои разбират едно под тази дума, други разбират друго. Всеки има едно вътрешно подразбиране. Но законът е такъв. Всеки, който произнася името Божие и не го разбира, оттам произтичат всичките му страдания в света и си блъска главата. Който произнася и разбира това име, всичките блага идат от него. Всичките нещастия идат, че не знаете да произнасяте името Божие. Ако ме попитате защо са страданията, ще ви кажа: всички

страдате, защото не знаете да произнасяте хубаво името Божие. Каква грешка има, ако човек не знае как да произнася? Няма грешка. Но ако вие влезете с подковани обуща, дето има взривни, избухливи вещества, които лесно се подпалват, вие ще произведете цял един взрив. Сега много пъти се изхвърлят мини по бреговете на Европа. Някои отиват, барат тия бомби; като ги пипат, пръснат се и гледаш, отишли няколко души. Наскоро в Холандия двама холандци отишли да човъркат една бомба, изхвърлена на брега; пръска се, и двамата отиват.

Казвам: Думите са експлозивни, големи мини са - ако не знаеш как да ги буташ, ще причиниш вреда. Ако не знаеш как да произнасяш името Божие, ще причиниш вреда. Ако не знаеш как да произнасяш името на Бога, мълчи, нищо повече. Казвам: Като се научиш хубаво да го произнасяш, произнеси го, ще дойде голямото благословение. Тогава аз ще ви дам едно правило, да знаете как правилно да мислите. Да кажем, тебе те хване треска. Ти произнеси името на Бога. Ако се усили треската, мълчи си. Ако след като произнесеш името на Бога, че треската изчезне, щом като кажеш името на Бога и треската се уплаши от туй име, ти си произнесъл добре името на Бога. Ако като го произнесеш, треската не се уплаши, но се хвърли на тебе, ти не си го произнесъл добре. Като имаш нещастие в света, произнеси името Божие. Ако нещастието се намали, окуражи се; ако не се намаляват нещастията, мълчи си.

Сега иде другото положение. Какво трябва да правиш тогава? Ще ви кажа. Ако ме попитате къде е онзи свят, не мога да ви кажа къде е, не мога да ви опиша оня свят. Но ако ме попитате как мога да намеря оня свят, мога да ви кажа как може да го намерите. Ако ме попитате какво нещо е любовта, не мога да ви кажа какво е любовта. Но ако ме попитате може ли да опитате любовта, може да ви кажа. В себе си имате една лаборатория, може да опитате любовта. Може да ви кажа мястото, дето може да направите опита. По някой път се спираме да мислим къде е Божественият свят. Той е недостъпен, понеже онези,

които са опитвали да надникнат в Божествения свят, ако не са готови, ще ги сполети едно голямо нещастие. Ще кажете сега: “Защо е така?” Много естествено. Представете си, че вие искате да надникнете в една топлина, която има сто хиляди градуса. Ако влезете, какво ще остане от вас? Казвам: Не се допирайте, надалеч стойте. Ако влезете, нищо от вас няма да остане. То не е нещо, което можеш да го бараш. Някои искат да видят Бога, какво нещо е Господ, иска да го определят. Всички ония философи, които са се опитвали да разрешат какво нещо е Бог, всички са се стопили, нищо не е останало от тях. И от сегашните хора, които питат какво нещо е Господ, и от тях нищо няма да остане. Всички хора, които питат какво нещо е Господ, нищо няма да остане от тях. Ако не вярвате, ще проверите. Ако посетите всичките гробища, ще видите какво ще стане. Те там са все философи, които са питали какво нещо е Господ. Който пита, той трябва да умре.

Ще ви приведа онзи анекдот за един персийски вярващ в мохамеданството в Персия, имал много последователи. Усещал, че всички последователи не са на свят, не са вярващи както трябва. Той поискал да ги опита дали вярват, готови ли са да служат на Аллаха както трябва. Един ден дал една прокламация - знаете какво нещо е прокламация - всичките вярващи да се явят при него. Казал им, че има заповед отгоре всичките да станат хора. Събрали се всичките, тръгнали, отишли при него. Питат: “Защо? Как?” Казва: “Имам заповед всички да ви изколя.” Един млад момък, на двадесет и една година и една мома на деветнадесет години, които се обичали, казали: “Ние мислехме да се задомим, да бъдем щастливи, но Аллах казва друго. Хайде ние да идем в оня свят, като идем, ще живеем. Тук, на Земята, щастие няма да имаме.” Отиват и те двамата, цялото място покрито с хора, всички чакат какво ще стане. Пророкът е вътре, не го виждат. Той дал заповед на вярващите, които имат най-силна вяра, те да дойдат първи. Всички се подтикват да влязат, никой не влиза. Старите, по-напредналите, се побутват, никой не отива. Като дошли младите, казват: “Ха идете вие, да видим как ще стане с вас.” Влизат

двамата млади, затваря се вратата. Като ги поглежда проповедникът, явява се една лека усмивка. Те седят, и двамата треперят. Казва им: “Не бойте се.” Гледат, два овена има там и той им казва да не излизат навън. Взема единия овен, отрязва му главата, протича му кръвта по един улей. Онези вярващи казват: “Отиде момъкът.” Заколва и втория овен, протича втори път кръв по улея. Казват: “Отиде и момата.” Като излязъл навън светията да види, нямало нито един. Единствените вярващи са този млад момък и тази млада мома. Той казва: “Благодаря на Господа, вие ще създадете сега един нов свят. Те са всичките стари.”

Казвам: На туй старото в нас ние не може да разчитаме. Няма защо да ви обяснявам, старото е изиграло своята роля, на него не може да се разчита. От старото вие няма какво да искате, няма тази идея. Когато един стар човек се изтощи на Земята, казва: “Моето мина, синко, аз остарях, усещам, че нямам тази сила нито в ума, нито в мозъка, нито в сърцето, нито в тялото, усещам своята слабост.” Тази слабост произтича от три причини: произтича от самата мисъл на човека, произтича от неговите чувства и произтича от самата воля на човека. Човек сам се осакаща чрез своя ум, чрез своето сърце и чрез своята воля. Той сам се осакаща, като не знае как да постъпи. Пък той сам се и подига. Сега като казвам “сам се подига”, не мислете криво. Някои ще възразят: нали Господ е, Който подига хората? Те нямат понятие какво нещо е Бог. Всяко добро подбуждение, каквото и да е то, произтича от Бога, Който е скрит в цялото Битие. Бог е скрит за всички същества. Зад най-малката материя Той е скрит. Зад най-малката интензивност на каквато и да е сила, която се проявява, Той е зад тази сила. Бог прониква във всички неща. Следователно нищо в света не става без Неговата воля.

Сега другият въпрос се явява: Че ако е така, тогава защо Господ не оправя света? Там е вашето заблуждение. Казвам вашето, то е и вашето, и нашето заблуждение. Злото произтича не защото светът е развален, но в дадения случай в света има две възможности: едно

благо може добре да се използува, едно благо може зле да се използува. Зле използуваното благо е зло. Добре използуваното благо е добро. Тъй седи сега въпросът. Доста философия има. Онзи, който не разбира, ще мисли, че злото съществува като някоя същина. Злото само по себе си не съществува. Когато казваме, че от човека зависи да използува своя си живот, понеже това е вложено в него... Всеки един човек иска да се издигне в света. Но за да се издигнеш, трябва да издигнеш ума си или да туриш ума си на работа. И тогава всичките мъчнотии, които съществуват в света, в умствения свят са упражнения, това е гимнастика за човешкия ум. Без тия мъчнотии човек не може да се прояви.

Вземете съвременните учени хора. Един учен човек изчислява половин година, една година, светлината от някоя звезда след колко хиляди години ще дойде или за колко хиляди години е дошла. Що го интересува него, че светлината за толкова години е дошла? Тогава вие не обобщавате нещата да знаете, че между великите работи, между малките работи има една вътрешна връзка. Аз правя следното сравнение: вие имате едно тяло, но ако вие не знаете да дадете съответното почитание на всеки един от удовете, които имате, защото както хората мислят, някои удове не са така почтени, някои удове са по-низши. Но всеки уд, който съществува в човека, той си има свое предназначение и свое място. Например, вас няма да ви бъде приятно да гледате вашите тънки и дебели черва, в които се събират всичките нечистотии. Но без вашето дебело черво и без тънките черва, знаете ли какво нещастие би се случило? Вие ни най-малко не искате да видите вашия черен дроб, службата му не е така деликатна, но без черния дроб храносмилането ви няма да стане. Много от болестите се явяват от разстройството на черния дроб. Той като не функционира, иде повреждането на тялото, явяват се болести, които мъчно се лекуват: хипохондрията се явява от разстройството на черния дроб, неврастенията се явява от разстройството на черния

дроб, лошото храносмилане се явява от разстройството на черния дроб.

Сега няма да се спирам на тия неща. Черният дроб се разваля кога? Той се разваля от интензивните чувствувания, които имате. Например, когато в човека се зароди крайно честолюбие и страх, едновременно те са две противоположни сили. Крайно обиденият човек иска да си отмъсти, същевременно се явява и страх. Иска да си отмъсти, пък не може да си отмъсти. Страхът го задържа. Този страх тогава се отразява върху неговия черен дроб. Всеки ден в хората се възбуждат личните им чувства, всеки ден се възбужда страхът. Аз давам само един малък пример. Например, вие се обезверявате. Щом се обезверите, във вас вече има страх. Човек кога изгубва вярата си на бойното поле? Щом му се свършат патроните, обезверява се. Докато има патрони, стреля, бие и вярва, че ще победи. Като изчезнат всичките снаряжения, всичките стават хора на безверието. Сега казват, че той не вярва в нищо. Той е загазил, в какво има да вярва? Той ще бъде роб. Онези хора на безверието, нищо друго не ги очаква освен робство. Онези хора на безлюбието, нищо не ги очаква освен робство. Онези хора на неправдата не ги очаква нищо друго освен робство.

Заблуждението седи в това, че вие мислите, че в такива глупави работи не вярвате, в любовта не вярвате. Разрешили сте въпроса. Ти докато вярваш в любовта, ти си на правия път. Щом престанеш да вярваш в любовта, ти си в областта на робството, на всичките нещастия. Тогава хората казват, че имало ад в света. Хората сами създадоха ада. Безлюбието е основата на ада. Ада няма какво да го търсим. Идете на съвременното бойно поле и ще видите какво нещо е адът. Ако стотина-двеста аероплана започнат да носят своите яйца горе във въздушното пространство, ще видите какво нещо е безлюбието. Казваме: Съвременната наша култура е много прогресирала. Прогресираха яйцата на съвременната култура. Природата направи камилските птици, които снасяха най-големите

яйца около един килограм. Човек е направил една птица, която снася приблизително хиляда килограма едно яйце. Турците имат една поговорка и казват: разрешението на този въпрос какво е?

Разрешението на този въпрос е разумният живот. Днес на хората се проповядва онзи свят. На съвременните хора трябва да се проповядва да станат господари на своята глава. То е Божественият свят. Хората трябва да станат господари и на своето сърце, на своите чувства. Сърцето вие го имате. След това, хората трябва да станат господари и на своя стомах, на своите желания. И тогава, ако потърсите стомаха в главата, той е от двете страни на главата, до слепите очи. Ако търсите човешкото сърце, то зависи от ноздрите на човека, от тия мускули на ноздрите зависи. Лекарите могат да направят диагноза на сърцето от тия мускули, ще знаят какво е състоянието на сърцето. Психологически, колко човек е благороден, каква жертва може да направи и какво може да постигне, може да се познае по носа. Вие казвате: "Кое?" Гледате носа в едно статическо положение. Ще наблюдавате каква сянка хвърля сутрин, каква сянка хвърля на обяд и каква сянка хвърля вечер. После, вечер ще запалите две свещици, една от едната страна и от другата страна и във всичките тия фази ще го разглеждате доколко е чувствителен.

Вземете, като говорите на един човек, не може да удържи погледа си, бързо мигва. Какъв е законът на клепачите? В една минута колко пъти човек трябва да мига? Ако един човек бързо мига, разбираме че условията, при които живее, са много лоши, има много прах, праши се окото и затова мига бързо, за да се изчистят очите. Както става и с прозорците - мият ги, за да се очистят. Когато се подобряват условията на живота, и мигането става по-рядко. Този закон е верен. Когато човек заболее - охтичавите хора бързо дишат.

Щом диша бързо човек, условията са много лоши. Същият закон е. Тогава, доброто здраве зависи от промеждутъка на вдишките. Да кажем, колко секунди трае една вдишка? Ако един гневен човек диша, разстоянията между вдишките са по-големи. Сега правите двадесет

вдишки на минута. Намалете вдишките на петнадесет, после на десет. Ако можете да правите пет вдишки на минута, вие ще бъдете много по-здрав, отколкото ако дишате двадесет пъти на минута. Като прави пет вдишки на минута, човек мисли и после онази енергия, която е скрита във въздуха, използува, организмът изтегля необходимата енергия. А пък когато се правят двадесет вдишки, енергията не е изтеглена. Организмът има нужда от всяка енергия. Той трябва да прекарва повече въздух, за да вземе повече енергия. Лошавината е в това, че като прекара повече въздух, въздухът е студен и изстудява дробовете, кръвообращението не става както трябва.

Сега аз ви навождам на тия мисли. Духовните хора, учените хора по някой път изучават, но още не са дошли до ония естествени закони, които регулират човешкия организъм. Нямаме една норма. Казваме: "Ако човек е нормален." Но трябва да имаме една норма. Ако, да кажем, твоите очи не са нормални, ако и слухът не е нормален, ако и обонянието не е нормално, ако и вкусът не е нормален, ако и осезанието не е нормално, ако твоята любов към Бога не е нормална, ако и твоето милосърдие не е развито, каква норма може да имаш? Ние разбираме норма, когато всичките способности, които човек има, нормално действуват, когато всичките чувства, които човек има, нормално действуват. Той е нормален човек. От това гледище може страхът в човека да е повече развит, отколкото трябва; всякога такъв човек има един неестествен страх.

Страхът е една фабрика, която доставя известен материал за благоразумието. Дотолкоз, доколкото служа на благоразумието, страхът е на място. Щом материалът е излишен, да се образува друга форма. Тогава тоя вече става вредителен. Писанието казва: "Страхливите няма да наследят Царството Божие." Мислите ли, че онези, които не любят, те ще наследят Царството Божие? Мислите ли, че онези, които нямат достойнство, ще наследят Царството Божие? Някои казват, че човек не трябва да има достойнство. Човек трябва да цени онова, което има в себе си.

Аз не говоря за един свят, който вие не знаете, говоря за вашата глава. Вие не знаете оня свят. Този, който имате, може да се съобщи с онзи свят. Вие в Англия не сте ходили, но щом имате радио, по закона на радиото може да се съобщите. Във Франция не сте ходили, но по закона на радиото може да се съобщите. Вие в Германия не сте ходили, но можете да се съобщавате. Така, като изучавате закона, веднага ще се запознаете с невидимия свят. Сега вие се съобщавате с всички народи: германци, англичани, американци и т.н. Когато в старо време са казвали, че има хора, които се съобщават с невидимия свят, считаха ги смахнати. Значи слепите хора да кажат за онези, които виждат, че са смахнати. Вярващият човек вярва, не може да бъде сляп. Под думата "вяра" аз разбирам горе в мозъка има един център, едно радио, което схваща нещата, които след хиляди години ще станат. Туй е моментално. Някои го наричат интуиция. Веднага той сметне и знае какво ще стане. Онези хора с вярата, те знаят какво има да стане. Те виждат нещата и постъпват по-разумно. Понеже ние мислим, че един човек може да предвиди бъдещето. Всички хора имат тия центрове, само че някои са ги развили. Тук, сега дето сме дошли, съществува едно голямо противоречие. Но противоречията започват от самите нас. Щом не мисля, аз зная, че противоречието е в самия мен. Щом не чувствувам, противоречието е в мене. Щом отслабва силата на тялото, аз съм в противоречие със себе си.

Всеки човек в света съставя една важна единица на туй велико дърво на живота. Някой казва: "Каква роля играя в света?" Ако ти не би играл някаква роля, ти не би съществувал. Щом съществуваш, имаш една роля в света. Колкото и да е малка тази роля, ти вече вземаш участие. Ти може да не извършиш много работа, съдбата на света не зависи от тебе, но ако изпълняваш добре функцията, която ти е дадена, колкото и да е малка, ти участвуваш в благата на всичките хора, участвуваш и имаш дял във всичките придобивки. Каквото всичките хора придобият... Един ден и тия, слабите хора, ще се ползуват от придобивките на гениалните хора, ще се ползуват от

придобивките на светиите, на талантливите хора. А пък ако те не изпълнят това, те ще се лишат от своите блага. Казвам: Всеки човек трябва да бъде честен, да има достойнство, да изпълни службата, колкото и да е малка. Понеже туй изпълнение ще му даде условие да участвува в благата на всичките хора, с всичките придобивки, които ще дойдат.

Та казвам: Туй, за което ви говоря, вие може да го опитате; трябва да го приложите. Аз не искам да ви проповядвам, че като възкръснете, какво ще бъде в оня свят. В оня свят ще бъде точно такова, каквото е и на тоя свят.

Ще ви приведа един малък разказ за един турчин, който изучавал в какво седи късметът. Вижда, работите не му вървят. Каквото захване, не му върви. Това захване - не му върви, онова захване - не му върви. Завели го в една голяма градина, имало много чешми, едни текат изобилно, други текат по-малко, дошли до една чешма, която едва вицерикала, капела. Като го развождали, казвали му всяка чешма на кого е. Пита той: "Ами тази, която капе, на кого е?" - "Тя е твоята." Взел той една пръчка да я мушка, да потече по-силно. Като тикал пръчката, тя се счупила и съвсем затиснала чешмата. Туй, малкото, като се загуби, вижда, че е запушено.

Ние сега седим с пръчките и мушкаме, дано да се отвори късметът. Сега аз да ви кажа как да се отвори късметът. Намерили сте ме сега да ви кажа. Другояче не бих ви казал. Но сега ще ви кажа. Ако вие искате да поправите вашите инсталации, почнете да мислите право. Не изнасилвайте очите си. Когато искаш да четеш, чети на слънчевата светлина, да не напъваш очите си да четеш. Да четеш при една нормална светлина, която Бог е създал. Аз не искам да ви говоря при една изкуствена светлина, но искам да ви говоря за нещо, което може да проверите. Не искам да ви говоря за неща, които не може да проверите, защото ще влезете в противоречие със себе си. Всеки един от вас има светлина в ума си. На тази светлина всеки може да разчита. Тази светлина е Божествена. Казвам: Разчитайте на

Божествената светлина, която Бог е вложил във вас. Сега някой човек може да ви помогне. Мозъкът има светлина. Ние трябва да усилим светлината, в това седи здравословното състояние.

Мозъкът е един орган, който развива слънчевата светлина. Мозъкът я приспособява и превръща. Учен е този мозък. Мозъкът знае много добре работата си. Понякога нас ни е страх да се доверим на онова, което той ни пошушнува, мислим, че е халюцинация. После, този слънчев възел, туй, което наричат човешкото сърце, тази топлина, която иде от Слънцето, то я превръща. То разглежда онова, което става вътре в Слънцето и онова, което става вътре в Слънцето, то ще стане и вътре в нас. Ние не можем да се избавим от последствията на космическият процес, който става в природата. Ние участвуваме във всичките блага, които са в Слънчевата система, участвуваме във всичкото добро, което е там, но ние участвуваме и в дефицитите на Слънчевата система. Всяка година се определя от бюджета по малко и за нас, когато има печалба. Тогава вие ще кажете тъй: "Защо някои хора са по-щастливи?" Аз ще ви кажа: Те мислят по-добре, чувствуват по-добре и постъпват по-добре. Казвате: "Ние не виждаме това." Вие не сте меродавната мярка. Бог е, Който оценява. Когато Бог дава благото някому, вие наблюдавайте.

Разправяха ми един пример. В Габровско, в едно село, едно малко дете взело от едно лястовиче гнездо пет малки лястовичета и с ножици им отрязало езичетата на малките птички. Майката видяла това и казала: "Виж моето детенце какво направило. Отрязало езиците на лястовичетата. Какво става с туй дете?" Пораства, оженва се, раждат му се пет деца и всичките неми. Майката трябваше да каже: "Не бутай гнездото на лястовичките, защото това ще се отрази на тебе." Тези деца са от неразумните.

Но по някой път, какво очакваме от вън? Народите, които са се въоръжили, англичани, французи, германци, руси, финландци, всичките се въоръжили, какво ще стане с тях? Англия гледа да не падне достойнството ѝ, Франция гледа да не падне достойнството ѝ,

Германия гледа да не падне достойнството ѝ. Финландия, Русия, всички все достойнството си пазят. Какво достойнство защищават сега? Аз разглеждам въпроса малко другояче. Да кажем, моите ръце са два народа и моите крака, и те са два народа. Двете очи, те са два народа, и устата ми и двете ноздри, и те са два народа. Ако тия народи се въоръжат и започнат да делят своето достойнство, какво ще стане с цялото тяло?

Тук някой си е писал една книга ("Учителят говори") и казва кой ще оправи света. (Учителят прочете от "Учителят говори" 103 и 104 страници.) Този автор не е ходил на Слънцето, но той [в] главата намира това. И двете лъжи са вътре в човека. Имайте пред вид, че вашият мозък представя Слънцето, вашето сърце, слънчевият възел представя самата Земя, черният дроб представя Месечината, която се движи.

Онези, които не разбират, казват: "Какво ни интересува Слънчевата система?" Ти благодари, че си в Слънчевата система, защото благото, благото, което очакваш, ще дойде от Слънцето. Един ден ние ще разберем това Слънце, в което Бог се проявява, в което Бог живее и изпраща светлина. Сега, това е видимата страна в живота на хората. Освен това Слънце хората виждат частично; като залезе това Слънце, има едно Божествено слънце, което никога не залязва. Онези, великите посветени, имат нещо, което е повече. Те имат вечен ден. Има адепти, за които слънцето не залязва, тях наричаме адепти. Човек, за когото слънцето залязва, не е адепт, не е светия. Първостепенните светии виждат слънцето навсякъде. Ако вечерно време слънцето за вас залязва, вие не сте светии; ако слънцето не залязва, светии сте. Някой казва: "Светия, напреднал е." Щом слънцето залязва за тебе, обикновен светия си. Светиите всякога виждат слънцето, за тях материята е прозрачна. Светията не вижда тъй Земята. Светията вижда Земята отвсякъде. За него Земята е кълбо, гледа я отвсякъде. Той е извън Земята. А пък обикновеният човек седи на Земята отгоре и я вижда като плоскост. Щом виждаш Земята като

плоскост, ти си обикновен човек. Щом виждаш Земята извън себе си, ти си светия. Ако ти можеш да видиш Слънцето такова каквото е, ти минаваш за учител. Учителите виждат Слънцето каквото е. Светиите виждат Земята каквато е. Учителите виждат Слънцето каквото е, може да го изследват, то е в обхвата на техния ум. Тогава може да имаш ясна представа в ума, няма да ти бъде мъчно да идеш на Слънцето и да се върнеш.

При обикновените научни изследвания казваме, че е невъзможно. Тогава как ще разберете, когато Господ казал: "Да стане слънце" и Слънцето станало. Казва, че в началото Бог създал небето и Земята. Земята била неустроена. Казвате: "Как е станало Слънцето?" Бог е всесилен. Когато Бог казал и то станало. Тези, за които четох, те са работниците, които са изпълнявали волята Божия.

Някой път вие мислите: "Кой ще оправи света?" Кой се грижи за отглеждането на едно дете? Аз съм наблюдавал един вид оси (в България не съм виждал, но в Америка съм виждал), правят си дълги цеви. Тия оси хванат един паяк и не го убиват, но го ухапе и влее в тялото такава течност, че само стане неподвижен и го тури в цевта. Така набере двадесет-тридесет паяка, после снесе яйцата си в цевта, запуши я и като се измътят малките лаври, да имат прясна храна, която не се разлага, но прясно месце, за да могат да се измътят. Питам: Тази оса на кое място е учила, че като някой хирург ужили паяка и не го умори? Казвате, че тя е хирург, знае каква инжекция да направи. Казвам: Тази оса къде се е учила така майсторски да прави инжекции на паяците? Учени са тия оси.

Вие като гледате една оса, виждате само външната форма, но в тази форма туй същество има една интелигентност, която знае как да постъпва. Ако идете в северните страни, ще видите, че тамошните жители са облечени в кожи. Ще кажете, че са големи дървеняци. Но ако този ескимос иде на екватора, той ще хвърли мечата кожа. Виждате, че от немай-къде я е турил. Мечата кожа му трябва при лошите условия. Виждаме едно грозно лице. Външните условия са

направили лицето грозно. Колкото условията стават по-добри, лицето става по-красиво. Когато човешката душа се облагородява, очите стават по-дълбоки, меки, излиза една светлина, която е приятна. Щом човек не е даровит, има нещо егоистично, виждаш една черта в очите му един огън. Гори този огън.

Казвам: Светът сега е на преустрояване. Как ще се преустрои? Има един отличен план. В Библията се казва, че в началото Бог създаде небето и Земята. Небето било уредено, а Земята била неустроена и Духът Божий се носил над нея. Значи една интелигентност се носила на повърхността на Земята. Тогава Писанието казва, че Бог казал: "Да направим Земята" и Той започнал да преустройва материята. Но туй творчество започва с един разумен свят. Най-първо е създаден физическият свят. Казва Бог: "Да бъде светлина!" И отделя светлината от тъмнината. След туй отделя водата от водата. Една вода остане горе. Водата е емблема на живота, земен живот и небесен живот. След това вече иде създаването на всичките растения, животни, млекопитаещи, и най-после се създава човекът.

Писанието казва, че наближаваме една епоха, дето светът пак трябва да се пресъздаде. Туй, което Бог създаде, светът беше неустроен. Писанието казва, че Бог ще направи ново небе и нова Земя. Значи на Земята иде един от тия братя, за които се говори. Тия братя преустройват Земята, за да дойдат по-напреднали същества, които да турят ред и порядък. Преди човека кои бяха? Животните. Преди да се яви човек, всичките млекопитаещи гиганти бяха, ходеха, разхождаха се със своите опашки. Като направи човек, Бог всичките ги подчини на човека, понеже той беше най-разумното. Сега в света идат светиите да живеят. От хиляди години казват: кога ще бъде? Вие ще ги видите. Като изгрее Слънцето, ще стане по един естествен път. Как се познава, че Слънцето минава в северното полушарие? Водата започва да се увеличава, растенията растат, цветята цъфтят, плодните дървета цъфтят и плод завързват, цялата природа се украсява. По същия закон, когато дойдат тия братя на Земята, които сега са

определени, на Земята ще стане един преврат. Във вашите умове ще започнат да се раждат светли мисли и в сърцето ще започнат да цъфтят цветята, тревите, всичко ще се измени. Зимно време, виждате, всяка форма е гола. Щом дойде лятото, всички тия растения са обвити със своята премяна. Когато вашият ум се облече в своята красива премяна, когато сърцето се облече в най-хубавата премяна, този ден е дошъл. Какъв по-хубав, по-велик ден!

Казвам: Влезте във вашето небе. Главата си качете на най-високото място. Не ходете да търсите Господа отвън, но горе на главата си имате едно радио. Най-малко половин час да мислите на ден, ако имате отделна стая, хубаво, и на работа като сте, половин час да мислите за Господа, за Онзи, Който ви е дал всички добрини. Ако мислиш заради Него, ще ти даде голямото благо. Ако си музикант, ще ти тръгне напред. Ако си лекар, ще ти тръгне напред. Ако си жена, ще ти тръгне напред. Ако си мъж, ще ти тръгне напред. Ако си дете, ще ти тръгне напред. Ако си слуга, ще ти тръгне напред. Половин час като мислиш за Господа, за нищо друго не трябва да мислиш.

Сега не трябва да направите погрешката, която направил един ученик в миналото. Отива един ученик при един индуски учител, за да го учи на този закон. Той му дал едно правило, казал на ученика: "Слушай, ти за всичко можеш да мислиш, само за носорога няма да мислиш. За цяла година за носорога не трябва да мислиш." След една година се връща при учителя си да види какво е направил. Казва: "Цяла година само за носорога мислих."

Какво [е] носорогът? Този носорог е вашият материален живот. Цял ден мислите какво ще се прави. Каквото и да мислите, какво може да направите? Аз разглеждам нещата много реално. Седи един вол и се оплаква какво ще се прави. Казвам: Вол ще си останеш. Но гледай да си по-добър вол. А вашето състояние вие не може да го измените, понеже то е резултат на миналото. Миналото не се изменя. Съвременните хора живеем туй, което от хиляди години се е приготвило. Този резултат не можем да го изменим. Хубавите и

лошите работи не ги създадохме ние. Те са резултат на миналото. Няма какво да се тревожим от тия резултати. Трябва да се използуват. Злото ще минем и доброто ще минем. Никой не може да те избави от тях. Писанието казва: "Обърнете се към Мене." Значи ще се обърнем в главата си. Доброто и злото, през което трябва да минеш, ще минеш. Като мислиш за Господа, Той ще те научи как трябва да живееш. Може да ви дам много правила, но тези правила няма да ви ползуват. Във вас, във вашия мозък има известни правила вложени, те може да ви ползуват. Защото във всинца ви има хубави работи. Богатства имате, но не знаете как да пуснете сондата си.

Вие говорите най-първо за умния човек. Но къде му е неговият ум? По какво се отличава човекът? Вие говорите за един религиозен човек, но къде седи религиозността? Тя седи горе на главата. Говорим за милосърдието, но и милосърдието е поставено горе на главата. Говорим за един човек, който има воля, но и за волята можем да посочим мястото. Съвременната наука дошла да определи къде е волята. Някои хора са смели, но смелостта е на главата. Има страхливи хора, но и страхът седи на главата им. Когато говорим за любовта, говорим за една любов, която има капитал в човешкия мозък. И при това, човешкото лице показва възможностите.

Главата изобщо показва капитала, който Бог е вложил в човека. Целият мозък е този капитал. Лицето показва капитала в обращение. По лицето може да знаеш колко от този капитал е в обращение. А ръцете показват онзи капитал, който има приходи, колко процента от капитала дава приход. Един учен човек, щом като погледне ръцете, вижда колко ще постигнеш, от възможностите, които имаш, колко неща ще постигнеш. По главата ти ще познае какъв е капиталът ти, по лицето ще се види колко от капитала е в обращение. Като погрознее лицето, лош признак е. Като погрознее ръката, лош признак е.

Господ на вас, които от толкова хиляди години търсите Господа, ви казва: "Потърсете Ме с всичкото си сърце, потърсете Ме с всичкия

си ум, с всичката си душа, с всичкия си дух.” След това казва: “Като Ме възлюбите с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичкия си дух, и Аз ще ви се открия, и Моите блага ще дойдат на вас.” Доста ясно казва: Ако очаквате Христа, да ви възкреси без любов, вие се заблуждавате. Казва: “Които чуят гласа Ми.” Къде ще чуят този глас? Къде ще видите Христа? Тук, в главата си. Ако Христа търсиш вън да Го видиш, то е заблуждение. В главата ще Го видиш. В сърцето ще Го видиш. И тогава ще Го изявиш, ще кажеш: “Видях Го вече.” Тогава Христос или Бог ще се отвори пред вас, един нов свят ще се отвори, едно ново чувство. Туй наричат зрение. Ще видите тогава, че вие сте виждали една хилядна част, че вие сте били слепи за много работи. Ще се отвори този свят пред вас, ще видите какви чудеса има Господ. Ако сега ви се отворят очите да видите всичко, каквото има в този салон, някои щяха да си вземат шапките и вън, да ги няма. Други щяха да се възхищават. Като влезете в онзи свят, ще видите онази връзка, която съществува между хората, каква връзка са образували, как хората едни други си помагат. Ще видите, че в този свят, в който живеете, [е] пътят, по който благословенията идат за вас. Тогава как ще разберете думите на Христа, Който казва: “Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.” Казва още: “Ако думите Ми пребъдват във вас, тогава Аз ще ви се изявя.” Отвън трябва да стане изявлението. Туй изявление трябва да стане най-първо. Тогава ще придобием едно устойчиво сърце, което да се не окислява, и ще придобием един стабилен организъм. Не че няма да имаме мъчнотии, но ще знаем как да се справяме с мъчнотиите. И в живота ни ще потече като мед и масло.

Казвам: По половин час мислете за Господа, не както в старо време сте учили. Ако знаете как да мислите за онзи Господ, от Който излизат всичките блага, ще се ползувате. Мислете за всичко онова, което е гениално. Противоречията съществуват само тук, на Земята. Тук е малкият кръг, дето се явяват тия нещастия. Някой път хората се намират в това заблуждение. Както кога[то] в тропическите места, в

пустините пътуват пътници, дигат толкоз прах, че наоколо не виждат нищо. Мислят, че целият свят е потопен в прах. Не, праха те сами го вдигат. Вие сами образувате праха около себе си. Вие сами дигате този прах. Вие като спрете да дигате праха, ще видите, че светът е добър. Писанието казва: "Радвайте се, когато направите една погрешка." Добрият човек се радва на погрешката, защото вашата погрешка е възможност за Бога да се покаже. Той казва, че всичко онова, което вие направите, ще го превърне в добро. Вие се разболеете - радвайте се на вашата болест, тя ще ви приближи при Бога. Направите една глупост - ще идете при Бога. Каквато и погрешка да направите, радвайте се, че ще идете при Бога. Ако направите нещо хубаво, пак се радвайте.

Половин час размишлявайте. Да имате едно размишление, което тонира ума ви, да имате едно размишление, което тонира сърцето ви, и да имате едно размишление, което тонира тялото ви. Ако ме послушате да направите така, седемдесет и пет на сто от здравословното ви състояние ще се подобри; седемдесет и пет на сто чувствата ви ще се подобрят; седемдесет и пет на сто ще стане подобрение на вашия ум при сегашните условия. Аз не ви препоръчвам да имате апартамент, защото при сегашните условия в апартамента ще бъдеш на изпитание. За предпочитане е да имаш една къща от тънки дъски, като бъдеш на изпитание, като се събори зданието, да не те затисне, да можеш да излезеш по-безопасно. Ето тук цяла зима сестрите прекараха в палатка. Има две- три сестри, които правят опит, под палатка прекараха зимата.

Че трябва да си устроим едно отлично жилище. Да създадем една мисъл, да мислим доброто и при най-лошите условия. Да мислим, че Бог, Който живее в нас, иде да се прояви, да покаже,че Той не е от мъртвите. Той ще оправи света. На тия хора, [които] от шест месеца искат да се бият и не може да се бият, казва Господ: "Няма да се биете." Така са настръхнали всичките, Той казва: "Искам да се примирите, защото ако Аз дойда, лошо ще има за всинца ви." Като

дойде Той, за всички ще има тояга. И за вас ще има тояга. И за малки, и за големи, и за всички без разлика. Всеки ще понесе последиците. Ако изпълним волята Божия, ще дойде Божието благословение.

Казвам: Това е човещина. Всичките хора трябва да изпълнят не само веднъж, но да турим за задача да изпълняваме волята Божия както разбираме. Да бъдем чисти. Туй е новото. Да посветим главата, сърцето и тялото си в служене на Бога.

Пазете вашето тяло чрез любовта! Пазете вашето сърце чрез любовта! Пазете вашия ум чрез любовта!

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

23-та неделна беседа, държана от Учителя на 10.III.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ВРЪЗВАЙТЕ И РАЗВЪРЗВАЙТЕ!

“Отче наш”
“В начало бе Словото”

Ще прочета само един стих от 18-а глава от Евангелието на Матея - 18-и стих. “Истина ви казвам, каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето, и каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето.”

“Духът Божи”

Думите, които ви прочетох, са взети из великата книга на битието. Туй е един малък превод, Библията. Библията е книга на живота. Аз я наричам Велика книга на Любовта, на битието. Жалко е, че при сегашните условия на живота, когато се учим, страдаме, и когато изучаваме религията, страдаме. На Земята, все е страдание. То е безсмислено. Живеем на Земята, страдаме. Недоволни сме. Живеем в духовния свят, в религия, за Бога мислим и пак сме недоволни. Изучаваме науката и пак сме недоволни. Лошо е недоволството. Човешката душа трябва да се избави постепенно от него. Трябва преподаватели. Навсякъде ние срещаме хора, които не преподават както трябва.

Първите преподаватели в света са майките и бащите. Преподават на децата само туй, което трябва. Още по-стари преподаватели са двамата влюбени. Те са по-стари от майката и бащата на Земята. По отношение на духовния свят, влюбените са първите, защото бащата и майката са първите на Земята, а влюбените са в духовния свят и те оттам не са предали тъй както трябва, защото влюбените не предават любовта както трябва.

Влюбените най-първо започват с любовта, после започват политика [да] внасят в любовта, показват се тъй както не са.

Влюбеният ще покаже, че е недоволен, прави гримаси, уж че мисли нещо, пък той нищо не мисли. Уж се показва, че има благородство, а пък това го няма на главата. Но да се покаже, че е такъв.

Сега аз ви говоря за един живот, а вие мислите, че ви представям едно представление на сцената и казвате: “Туй е представление на сцената, като нашия [живот].” То е друг въпрос. Онзи, който го е писал, той го е писал заради вас. Не го е писал за развлечение. Аз наричам най-хубавото учение развлечението. Ако човек учи за развлечение, то е хубаво. Ако учи, че се страхува, по-добре е развлечението да е приятно, като че на шега става работата.

Някои искат да знаят какво значи да вържеш. Да вържеш не е много проста работа. Ако ти свържат ръцете и краката, какво ще остане от тебе? Ще усетиш, че си вързан. Какво значи отвързване? Като снемат въжето от краката или като ти вържат краката, то е обвързване. Какво искаш? Каква философия повече от това? Като си вързан, ще си седиш на едно място; и да искаш, не можеш да се мърдаш. На Земята като си вързан, същото нещо и в небето като си вързан, същото ще бъде.

Сега вие си правите заключението според една логика, на Земята която съществува. Вие считате, че в Земята е робство, а на небето е свобода. Относително е така. Свободният на Земята е свободен на небето, свободният на небето е свободен на Земята. Но несвободният на Земята е несвободен на небето и несвободният на небето е несвободен на Земята. Може да ме попитате защо е така. Защото не може да бъде другояче. Ако ви попитат защо човек е гол - защото не е облечен. Защо не се облякъл - защото го мързи. Да се облече дрехата, няма никаква мъчнотия. Той ходи гол, но дрехи има колкото иска. Защо е гол? Защото човекът иска да направи баня на слънце. Съблякъл дрехите, да го грее слънцето. Нали така правят?

Сега ние имаме едно понятие за гол. Ако на английски преведете “гол”, съвсем друго значение има. На български значи едно, на английски значи съвсем друго. На английски “гол” значи човек, който

има предназначение, някаква велика идея, а българинът взел думата "гол" и я съблякъл, пък англичанинът я облякъл. На български като кажеш "гол", ще мислиш "без дрехи". А на английски като кажеш, този човек идеал има, много добре е облечен. Казвам, на български значи голите, без дрехи, а на английски голите хора са идеално облечени. Не грозни. Като кажем, че хората са голи, трябва да имат идеал. Голите идеал имат. Защото човек не може да постигне идеала си, докато не стане гол. Българинът е прав. Казва: не може да облечеш новите дрехи, докато не идеш на баня и не съблечеш старите дрехи и после ще облечеш новите. Той е практичен. Българинът казва: за да имаш идеал, баня ти трябва тебе, че тогава ще дойде идеалът. Англичанинът не туря баня. Тъй щото, българският идеал иде. Англичаните чуваш да казват, понеже той е практичен в живота, казва: пари трябват за баня. Българинът [казва]: пари-не пари, през баня трябва да мине човекът. По-умен е българинът в туй отношение. По-умен е в какво отношение? Българите имат една черта много сметкаджийска. За малка работа, за пет пари разваля пазарлъка.

Във Варненско, към Дервент, зимно време един търговец среща един българин, вози една кола със слама. Казва: "Къде отивате?" - "Във Варна." - "Защо?" - "Отивам да продавам сламата." Казва: "Колкото ти струва сламата, ще ти платя за нея, но ще ме заведеш ти с каруцата, аз ще ти платя за сламата." - "Ами сламата?" - "Плащам за сламата." "После - казва - де ще намеря сламата?" В ума му седи сламата като нещо по-важно. То е една психология. Българинът има друга една психология. Често във Варненско, може би само варненци са криви, някой селянин тридесет километра ще измине, за да продаде един килограм масло. Тридесет километра ще пътува, понеже два лева и половина е там. Два лева златни, то са близо седемдесет лева, то не е малко. Ще тръгне тридесет километра, ще пътува за едно кило и тридесет километра назад, шестдесет километра, понеже двадесет пари щял да вземе повече и [че] той ще съдере цървулите, които струват два лева, хич не му иде на ума.

Да вържем своите слабости. Всеки трябва да върже своята глупост, всеки трябва да върже своята слабост. Слабостите трябва да се вържат. Щом ги вържем на Земята, ще бъдат вързани и горе, а пък да развържем своите добри страни, своите способности, своите благородни чувства и като ги развържем тук, на Земята, да бъдат развързани и горе - тъй го тълкувам аз. Някои тълкуватели нека да го тълкуват както те искат. Но в паметниците на природата така съм го намерил, мой превод е това.

"Което вържете на Земята." Езикът ти е лош - свържи го да не говори. Като дойде време, развържеш го, че като говориш, никой да не може да те спре. Аз наричам оратор, като се изправиш пред вратата, като кряскаш, да заглушиш целия водопад, той е оратор вече. И действително, ако човек знае да говори, щом започне да говори пред Ниагара, и Ниагара ще се спре да го слуша. Ако водопадът може да те слуша, ти си отличен оратор. Сега лекарите забраняват да не смущаваме болните, понеже били много чувствителни. Прави са лекарите, понеже техният двойник е излязъл. Те са станали болни по единствената причина, за да бъдат нормални. Болните хора ги наричат нормални. В небето те са нормални. Туй, което е нормално на небето, анормално е на Земята, и туй, което е анормално на Земята, е нормално на небето. Болният като стане болен, той е много чувствителен. Тогава е много по-съобразителен. Казва: "Другите хора страдат", започва да мисли хубаво. Казвам: не си здрав. Когато започне да мисли хубаво и да постъпва хубаво, лекарите го считат анормален. И когато той стане по-кекав, че не мисли право, че не чувствува право, че не постъпва право, тогава казва, станал здрав.

Гледам ви сега, умът на тия хора. Всички вие, като ви заболи кракът, зарадвайте се. Започваш да мислиш, започваш да оценяваш крака. Преди да те е заболял кракът, тласкаш го, удряш го навсякъде. Като заболее кракът, станеш внимателен. Викаш лекар за свидетел. Дойде един лекар да те лекува. Аз, ако бях лекар, като дойда при тебе, най-първо ще кажа така: "Да не злоупотребяваш с крака си, да дадеш

свобода на този крак, да го развържеш, много си го вързал." Тъй трябва да му проповядва лекарят, а той казва: "Първото нещо, ще ти дам един мехлем, че го намажи. Като го намажеш, поразтрий го." Разтривките не са нищо друго освен милувки. Ще кажеш: "Моля ти се, научи ме. Ще ме извиниш." Ще го намажеш, ще го поразтриеш. Ако му говориш, този крак, погледнеш, оздравял. Щом се примири с тебе, казва: "Господарю, аз съм готов да ти работя." А щом заповядаш, казва: "Не слугувам, не се мърдам. Не слугувам на господар, който не знае да господарува" и ти казваш: "Кракът ме боли." Обхода нямаш към крака. "Окото ме боли." Обхода нямаш към окото. "Ухото ме боли." Обхода нямаш към ухото. "Сърцето ме боли." Обхода нямаш към сърцето. "Мускулите те болят", косите ти падат - нямаш обхода към тях. И сега хората току бръснат брадата. Англичаните всяка сутрин като станат, брадата бръснат. Хубаво е.

Един анекдот има. В Ню Йорк, в една от семинариите, един, който отишъл да изучава богословие, оставил брадата. Американците рядко си оставят брада. Някои големи идеалисти си оставят бради. Един угледен, млад момък си оставил много хубава брада, като го срещат, мислели, че е професорът и всичките му се покланят, поздравляват го. Един ден обръснал брадата, но не се огледал. Срещат го професорите и никой не го поздравлява. Казват: "Не ви познаваме кой сте." - "Ама аз съм Кенери." - "Къде ти е брадата? Нямаш я." Брадата, това е една характерна черта.

Брадата не е само космите, но долната част и тежко на онзи човек, който няма брада. Българите казват: Брада имал. Като имаш брада, и небето ще те слуша, и Господ ще те слуша. Като нямаш брада, никой не те слуша. Казвате да си оставим брада. Щом си оставиш брада, човек ставаш. Щом си захвърлиш брадата, човек не ще станеш. Брадата, това не са космите. Космите са проявление на брадата. Колкото по-добре е сформирована челюстта, толкова по-добре. Характерът на човека на Земята зависи от неговата брада. Каквото и да ми каже някой човек, че е добър, гледам брадата му.

Щом брадата е хубава, добър е; щом брадата не е хубава, не е добър. Онези, които нямате брада, ще турите малко кал.

При съвременното възпитание, мнозина възпитатели говорят за душата, в която не вярват. Говорят и за духа, в който не вярват. Говорят за човешкия ум, и в него едва вярват. Непонятна работа е. Когато говорят за сърцето, тури си ръката на сърцето, вижда, че бие, но всичко туй не е систематизирано в човека. Човек като стане, трябва да мисли за волята. Сутрин трябва да хване брадата си, да я измие хубаво, да има кърпа, да избърше брадичката. Ако вас не ви върви и в търговия, и в любов, и в наука, и в религия, брадата е причината, помнете го. Ако светът можеше да съществува другояче, Бог би го направил. Той го е направил и ние учим това, което не е.

Съвременната наука е дала да разделят челото на три отдела: горен, среден и долен отдел. Интересно е едно съвпадение. В горната част са положени всичките способности на човека, същинските способности. В долната част, над веждите, са турени седем способности: форма, величина, тежест, цвят, порядък, изчисление. А отдолу се намира езикът. Седем способности, да говориш е умствена способност. Отдолу под окото е турен езикът. Когато окото е изпъкнало, речта е развита. Речта се намира зад зрителния нерв. Цял един физиологически процес е. Онези, които се занимават с анатомия, знаят къде се намира центърът на очите. В средната част на челото има четири способности: тон, време, местонахождение и памет - туй е духовният свят. В Божествения свят имаме веселие. Веселостта е способност, която принадлежи към Божествения свят. Да бъде човек весел не е качество на физическия свят. Ако искаш да бъдеш весел, невъзможно е на Земята. Може ред и порядък да имаш, с цветя може да се облечеш, но да бъдеш разположен духом, то е качество на духа. След туй иде причинността, философията, че всяко нещо си има своя причина, и най-после има една проницателност, да проникваш в бъдещето, което Бог е създал, той е Божественият свят. Събрал ги е от едната страна, това са четиринадесет способности.

Тези способности имат още подразделения, понеже три подразделения има всяка способност. Няма да ви разправям това. Сега онзи, в когото редът не е развит, живее в безпорядък. Онзи, в когото изчисленията не са развити, той живее, не прави сметка, харчи. Той не разбира цвета. Той не разбира от светлината, от цветята, не го интересуват цветовете. Цветът не е развит в него. Някой казва: "Тежко е да се носи, тежест има." Всяко нещо като вземеш на ръката, ти трябва да го оцениш колко е тежко. Мене ми разправяше един бакалин, като го тегли с грамовете, като отреже едно парче сирене точно, като го премери с ръката си и после като го тури на грамовете, почти точно излиза, един грам горе, един грам долу. Така точно реже. В този човек е развита тежестта. Пък някои хора нямат понятие за туй колко е голям предметът.

Сега, най-първо трябва да развиваме всичките тия способности. Ти не може да имаш понятие за големината на нещо, ако съответният център не е развит. Колко хиляди години взема на учените хора, докато се убедят, че Слънцето не е така малко. Гърците са мислили, дори и най-учените гърци са мислили, че Слънцето е голямо колкото Атина, едва ли е било голямо колкото Атина, така са мислили. Сегашните хора мислят, че Слънцето е един милион и половина пъти по-голямо от Земята. Защо го е турила природата на такова голямо разстояние? Големите работи природата ги прави малки, за да бъдат достъпни за нашия малък ум. Ако имаме ума на един ангел, или на един светия, или на един адепт или на един махатма, или на един Буда, или ума на един Христос... Вие често нали казвате: "Аз искам да бъда като Христа." Да бъдеш като Христа, трябва да имаш Неговия ум, във всяко едно отношение, не само в едно отношение.

Та казвам: Благата, които Бог ни е дал, ние оставяме, че като идем в небето. Имаме едно понятие на съвременните религиозни учени хора. Религиозните хора мислят, че като идат в небето, всичко изведнъж ще се даде. Всичко е дадено вече. Всеки, който е тръгнал в небето, според възможностите, които имал, му е дадено. Някому са

дадени пет таланта, а някому - два, а някому - един. Всеки, който дошъл на Земята, започнал работа, а този, който имал един талант, заровил го някъде. Казват: “Нека поядем и попием малко, че в друго някое съществувание ние ще се проявим.” Най-амбициозните хора са хората с един талант. Срещате едно куче, като дигнало опашка, казва: “Ти разбираш ли кой съм аз?” Но достатъчно е един камък по гърба.

И ние сме един от тези герои - като дойде някоя мъчнотия, един камък като дойде, блъсне някъде и ние подвием опашка. Като дойде едно нещастие... Нещастията в света са едно представление. Не мислете за себе си туй, което не е. Туй, което не си направил, не мисли, че си направил. Не преценявай нещата, не мисли, че онова, което си направил, не търпи никаква критика, че ти си най-гениалният, най-добрият, като тебе няма други. В един смисъл като тебе няма друг като тебе такъв, че и като мене няма - то е така, вярно е, но в един смисъл. Ние мислим, че Бог вложил всичкото внимание в нас, другите не ги е направил като нас. То е погрешно схващане. Бог, Който създал хората, във всичките е вложил гениалност, най-хубавото, което Той взел, го е вложил във всеки човек. Бог казал: “Ето, направих един човек и вложих всичките способности, които съм дал.” Ти слезеш на Земята и започнеш да обвиняваш Господа и казваш: “Нищо не ми е дал Господ. Другите хора как ги е направил богати?” То е заблуждение. Богатството е вътре в твоя ум.

Сега не е въпросът за съвременната култура. Критиката е хубаво нещо. Трябва да знае човек как да критикува. Хирургията е наука. Човек трябва да има един отличен ум, когато е хирург, да знае къде да я приложи. Кракът е болен и всеки може да претрие с един трион крака на човека, но това не е хирургия. Всеки може да направи един абсцес, един процес. Хирургът, ако например носът е развален, вземе ножа, отреже отнякъде и поправи носа. Може да поправи окото, може да поправи брадата, ухото - туй е вече хирург. За в бъдеще хирургията ще бъде една наука. Сега зъболекари има, които правят изкуствени зъби, а за в бъдеще зъболекарите ще култивират зъбите

както растенията. Някой зъб заболее, ще идеш при зъболекаря, ще го извади от своята градина - има едно вещество, при което зъбите растат - и ще ти посади нов зъб, ще бъдеш здрав. Казвате: “Колко хиляди години трябват за това?” Сега има такива култури, само че много рядко ги има.

Имаше един лекар, преди две хиляди години, когато срещна една майка, разплакана, че детето ѝ умряло, като я погледна, смили се. Той казва на детето да стане и то стана. Казвате: само Христос може да направи това. Да, само Христос може да го направи, само онзи може да го направи, който има любов към Бога и към когото Бог има любов.

Вярата в Бога за мене е двойна. Не само да признаваш, че ти вярваш в Бога, не само да съзнаваш, че Бог те обича, но и ти да Го обичаш. И тогава аз турям една диагноза тъй. Бог не може да има вяра в нас. Бог се нарича по отношение на нас верен, спрямо нашата истина. Верен се нарича спрямо един човек. Аз какъв трябва да бъда? Аз трябва да имам вяра в Бога. Вяра във верния, към Този, Който е към мене верен на истината. Аз трябва да имам вяра в Него и никога да не изменям своята вяра. Сега, това са максими. Ако ти нямаш вяра в Бога, към Онзи, Който е верен в тебе, от Когото зависи твоята съдба... Защото в Бога живеем и се движим; една необходимост е Бог. Ако ние мислим, че в света можем да живеем без Него, че можем да станем добри без Него, че може да станем хубави без Него, че любов да добием, че щастие, че богатство, това е едно от великите заблуждения, които съществуват в света и с хиляди години хората плащат със своя живот, със своите заблуждения, че могат да бъдат щастливи без Бога. От осем хиляди години Земята е покрита само с гробища. Всичките войни стават, че можем да живеем без Бога, искаме да уредим света.

Писанието казва: Трябва да има една война. Що е войната? Аз съм за войната. Да воюваме. Не да убиваш и да си убиван. Убий. “У-бий” какво значи? “Би” значи “да бъде”, значи да направиш нещо

както трябва. “Уби” значи да направиш нещата както трябва, не да ги спреш, в техния процес. Имаш един трън - няма да го убиеш, но ще го вземеш, ще го присадиш и ще туриш хубава фиданка върху него и след няколко години ще дава сладки плодове. Това е убиване. Който не знае, казва: “Да се махне този трън. Той няма място.” Не е позволено. Искате да изгоните лошите хора от света. Ако изгониш лошите хора, ще изгоните и добрите. Та, сега всички казват: “Да ги изтрепаме, да се махнат от света.”

Има един народ в света, който криво разбира волята Божия. Това са евреите. Като влязоха в Ханаанската земя, очистиха всички грешници, клаха, клаха. Днес има ли народ в света, който да е по-щастлив от евреите? Жесток народ. След като ги изкарат, че прекарат отгоре дикани, да ги вършат*. То е разбиране, криво разбиране.

Днешното християнство, и то разбира тъй. Това са дикани. Тия християнски народи, германци, французи, руси, американци, всичките минават за християни и какво правят сега? Те държат своето достойнство по-горе от правото на Бога. Бог ги създаде като народи да живеят, а те защищават своята чест, избиват се едни други и казват, че “ние имаме чест”. Да, англичаните, германците може да се победят. Германците да признаят своите погрешки. Англичаните да признаят своите погрешки. Французите и русите да признаят своите погрешки. Всеки може да победи. Но нека да признаят своите погрешки, да ги коригират.

Туй е Божествената воля: да са готови да признаят погрешките и да ги коригират. Това е Божественото учение, което иде в света. Един народ, един човек, който не може да коригира своите погрешки, той няма бъдеще. Тъй е писано в новата култура, която иде: Всеки, който не поправя своите погрешки, няма бъдеще. Писано е: Всеки, който не прилага Божията любов, няма бъдеще; всеки, който не прилага Божията истина, няма бъдеще; [всеки, който не прилага] Божията мъдрост, няма бъдеще.

Сега аз ви говоря за неща, за да разсъждавате. Човек, за да бъде носител на любовта, се изисква голямо знание. По кой начин можеш да изявиш сега любовта в света? Казваме: да се обичат народите. По кой начин може да се обичат? Ще започнем отгоре. Най-първо ние сме започнали отгоре, отгоре решихме да слезем на Земята и слязохме. Сега от Земята ще решим да се качим на небето. Хората на Земята трябва да решат да направят най-хубавото, което те знаят. Когото и да е днес може да го опиташ до каква степен на щастие е достигнал. Ако вземете вие една торба от три килограма злато от една каса и я турите в София, насред пътя, колко хора има, каква пропорция има, които, като намерят тази торба, да я върнат? Пише във вестниците: този който намерил торбата, да я върне. Колко души има, които биха върнали тази торба? Все ще се намерят някои честни хора.

Един, който правил изследване в англичаните, които минават за доста честни, учтиви и справедливи. Те като англичани имат хубави черти. Този направил изследване в целия Лондон: от всичките семейства имало само двеста и петдесет семейства щастливи, три хиляди - средна хубост, а другите - Господ да им е на помощ. Аз наричам, в Лондон има само двеста и петдесет души честни, три хиляди тук и там, а пък другите!

Та, по някой път вие трябва да направите една маневра, да видите колко сте честни. Намерите някой голям скъпоценен камък, но имате голяма нужда - ще го върнете ли? Какво ще направите? Какво мисли човек, това става с него. Туй, което човек постоянно мисли, то става. Затуй трябва да се даде добра насока. Трябва да дадем добра насока на мислите. Ние сами не знаем как да се самовъзпитаваме. Като станеш сутрин, не знаеш какво да кажеш на тялото си. Като станеш, не знаеш какво да кажеш на сърцето си. Като станеш сутрин, не знаеш какво да кажеш на ума си. На тялото казваш: “Туй хилаво тяло, защо ли ми го дадоха?” Значи нищо не струва. “Пък туй хилавото сърце, пък този неспособният ум.” С туй внушение тялото

нищо не струва, сърцето нищо не струва и умът нищо не струва. Искаш да придобиеш нещо в света! То е една крива философия. То е безбожие. Като станеш, първото нещо: ще благодариш за тялото, което ти е дал.

Казвате: “Де е Господ?” В твоята ръка. Господ е написал съдбата в човешката ръка. Не само че е написал. Ако някой не вярва, аз може да му чета по ръката и да му кажа какво ще стане. Ако е безверник, написано е на ръката, ако е верующ, написано е на ръката, ако обича, написано е на ръката. Ако не обича, написано е на ръката. Ако обича правдата, написано е на ръката. Ако е честен, написано е на ръката. Ако е учен, написано е на ръката, ако е невежа, написано е на ръката. Всички потънкости са написани, няма нищо скрито-покрито. Погледна ръката, коригирам. Много дългове. Всичките погрешки са дългове, които трябва да се изправят.

Някой казва: “Какъв късмет имам!” Най-първо късметът е, [че] ти трябва да бъдеш благороден; втория късмет е, че ти трябва да бъдеш справедлив; третият късмет е, че ти трябва да бъдеш човек на науката, да обичаш хубавото в природата. Всичките ти отношения към хората трябва да бъдат благородни и справедливи, да не изкривяваш никога. Палецът ти показва, че трябва да служиш на Бога. Ако иска един мъж да повика жена си и каквото е писано на лявата му ръка, Господ казва... Когато някой иска да се жени за вас. Сега за вас не говоря. Вие се абстрахирайте от тези работи. Когато някой мъж иска да се жени, Господ му казва: “Ще намериш една жена, на която съдбата да мяза на твоята лява ръка. Каквото е писано на лявата ти ръка, такава трябва да намериш.” А когато една мома иска да намери своя другар, трябва да погледне дясната ръка, какво е писано на дясната ръка и такъв да намери. Тия двете ръце се събират заедно и както те се спогаждат, и двамата ще се спогаждат. Ако момата носи качествата на лявата ръка на момъка, и ако момъкът носи качествата на дясната ръка на момата, ще живеят по Божественому.

В Божествения свят, каквото вържете на Земята, ще бъде вързано и на небето. На Земята каквото е вързано, ще бъде вързано и на небето. Казва: "Където са двама или трима, събрани в Мое име." Някой казва, какво значи аз да ви кажа. Аз съм много обективен. Двамата са двете ръце, а третия е моят ум. Казвате: "Какво да направим, да вържем ли този или да го освободим?" Главата казва: "Развържете го." Те казват: "Развържете го" и го развързват. Този човек стане развързан. Двама или трима каквото попросят, ще го имат. Като каже главата: "Вържете", връзват. Като каже: "Вържете лошия човек", връзват го. Не го развързвайте.

Сега да ви приведа един анекдот. Един лъв, като излязъл, искал да се разходи един ден, напуснал своята възлюблена, подигнал опашка и той се хваща и в един капан и с двата крака. Минава една овца, той искал да го освободи. Казва: "И да искам, не мога да го направя. Не зная как е направен капанът." Минава един заек, и той казва: "Не мога." Минава един вол, и той казва: "Не мога. Ръцете ми не са за този занаят." Най-после минава човекът и лъвът казва: "Понеже си направен по образ и подобие на Бога, направи ми едно добро." Човекът казва: "Зная ти характера, ако те пусна от капана, ще се нахвърлиш отгоре ми." Казва: "Бъди уверен, ще ти бъда признателен. Никога няма да ти направя зло." Турил човекът крака на капана, натиснал го. Освободил се лъвът и тръгнали двамата. Казва: "Много ти благодаря, ще ти бъда признателен." Като повървели до пладне, казва: "Поогладнях, направи ми едно добро, но не ме ползува, като съм свободен от капана. Не можеш ли да ми дадеш от твоето месце?" Човекът казал: "Нека тогава да срещнем трима души и да ги попитаме има ли признателност за направеното добро. Ако няма, тогава може да ме изядеш." Тръгнали и намерили едно старо куче, питали го: "Има ли признателност за направеното добро?" - "Няма. Аз като бях младо куче, работех на господаря си, но като остарях, натири ме господарят, няма признателност." Срещат в една ливада един стар кон, питат го: "Има ли признателност за направеното добро?" - "Каква

ти признателност. Аз като бях млад кон, господарят заради мене се грижеше, но като остарях, натири ме, хич не се грижи.” Най-после срещнали лисицата, искали и нейното мнение. Съдбата на човека се решава. Питат лисицата: “Има ли признателност за направеното добро?” Тя казва: “Не разбирам какво говорите. Този въпрос така не се разрешава. Трябва да идем на това място, както е била тази работа, да видя, да си съставя мнение.” Лъвът и човекът тръгват. Тя казва: “Не може да си дам мнението, тази работа е сериозна. Нека да видя работата, как беше този капан. Я отвори капана. Как лъвът си беше турил краката в капана? Я си тури краката, я пусни капана.” Пуснали капана и лъвът се хваща пак. И казва тогава на човека: “Глупако, да си вървиш по пътя.” Онзи, който създал този анекдот от древността, има един недостатък, който от древността останал с хиляди години - хванат в капана, не го пущат, не го освобождават. Каква ще бъде гаранцията, ако го освободят?

Та казвам: Най-първо трябва да се развиват човешките способности, трябва да се развиват човешките чувства. Всички ние страдаме от недоразвити способности и от недоразвити чувства. Когато една способност е развита, тя се справя с големите мъчнотии на живота. Когато едно чувство е развито и то се справя с най-големите мъчнотии в живота. Способност, която не може да се справи с мъчнотиите, не е доразвита. Чувство, което не може да се справи с мъчнотиите, не е доразвито. Всичкото седи в недоразвитото чувствуване. Всичките мъчнотии в света са [...] да покажат до каква степен лошите способности са развити и лошите чувства. Целият свят е едно училище, в което ние постоянно се възпитаваме. Един човек живее петдесет-шестдесет години в училището, заминава от този свят, отива в другия. При домашните, за да му поправят погрешките. Какво е учил на Земята. После казва: не може така. Пак ще се върнете, пак ще идеш да учиш, ще дойдеш веднъж, два пъти, три пъти, петнадесет пъти. Трябва философия, окултна философия има.

Казвате: колко пъти човек се е преraждал? Безброй. Всичките окултисти казват, че има седемстотин седемдесет и седем преraждания кардинални, дванадесет Божествени, а седемстотин седемдесет и седем кардинални, дето велики работи върши. А дванайсет преraждания, където двете сродни души се явяват. Някой казва: "Дали тази е моята сродна душа?" Тия, сродните души, в цялото развитие на човешката еволюция, дванадесет пъти се срещат на Земята и като се срещнат, цяла една еволюция образуват на Земята. Понеже всичките хора напреднали не са дошли на Земята, сега живеят хора, дето сродните им души ги няма и хората на Земята са вдовци. Земята е пълна с вдовци и вдовици. Майките са нещастни, понеже са измрели децата. Жените са нещастни, понеже техните възлюблени ги няма. Мъжете са нещастни, понеже възлюблените им ги няма. Онова, което трябва да живее в нас, го няма. Не че то не е в света, но в живота не взема участие с нас.

Ние се намираме в един свят самотен и живеем неразбрано. Тогава се проповядва философия: човек трябва да бъде силен, трябва да бъде умен, трябва това и онова. Това е една крива философия. Ако Бог в твоята душа не може да се прояви, ако Бог в твоя ум не може да се прояви, ако Бог в твоята воля не може да се прояви, ако Бог в твоето тяло не може да се прояви, от тебе нищо не става. Или другояче казано: Щом се прояви Бог, тогава ще дойде твоята възлюблена на Земята, една сродна душа, един ангел ще дойде и ти тогава няма да имаш никакво обезсърчение в живота. Всичко ще става тъй, само като хлопнеш и ще стане, не при сегашното хлопване. Аз съм наблюдавал майките, наблюдава детето върви някъде [...] без да говори, само като мръдне с устните си и майката казва: "Дайте едно кило череши." Децата магически казват. Някои деца искат, но майката казва: "Не може." Онова дете само с очите каже и майката го прави.

Казвам: Вие се съмнявате във вашата възлюблена. Вие се съмнявате не всякога, но някой път мислите, че Господ ви е забравил, че Той спрямо другите е по-благосклонен. Всичко туй е едно петно.

Единствен в света, Който не забравя, то е Бог. Има едно съвършено Същество, Което никога не забравя. Когато се мъчат хората, когато страдат, когато правят зло, каквото и да правят, туй Същество мисли за тях, да ги извади, да ги подигне, да превърне всичките погрешки, да се осъзнаят. И един ден като се осъзнаят, всичко ще превърне за добро. Че сега не става, причината е в тях самите, че те не съзнават.

Някой казва: “Че, аз не съм толкоз лош човек.” Аз не мисля, че си лош. Казвам: Бог те е направил - как може да бъдеш лош? Ти не цениш онова, което Бог ти е дал. Ако ти не изпълняваш волята Божия, казваш: “Отде да го зная? Не съм чул гласа.” Казвам: Гласа на майка си не чуваш ли? Казва, че не е чул гласа на Бога. Чрез гласа на майка ти Господ ти говори. Тя казва: “Синко, не прави това”, а той иска да ме убеди, че не чул гласа, гласа на майка си, на баща си, на брата, на сестра си, на хиляди хора и казва, че “не съм го чул”. Туй е тази сляпата събота, както я наричат в света. То е онзи свят на безлюбие. Мислим, ако се спрем да направим добро, ще изгубим предназначението на нашия живот, ще станем роби на хората. Не, съвременните хора са роби. Как ще се избавим от това робство? Христос е разрешил въпроса: праведните трябва да бъдат изядени от грешните. Ама как ще го разберете? Буквално ще разберете: Словото на праведните трябва да бъде възприето от грешните, те да се хранят от словото на праведните и светът ще се оправи. Когато лошите хора, грешните хора в света, възприемат словото на праведните хора и го приложат, светът ще се оправи. Христос казва: “Това да ви не съблазнява. Думите, които Аз ви говоря, ако те пребъдват във вас.”

Казвам: Думите на всичките добри хора, от който и народ да са, навсякъде трябва да [се] възприемат. Чрез добрите хора в света Бог говори, а чрез лошите хора Бог възприема злото и работи. Бог едновременно работи и в добрите, и в лошите хора. Добрите дават, а лошите оценяват. Следователно, ако лошите хора започнат да оценяват Божията любов, светът е на изправяне. [...] Те да започнат да

чувствуват. Трябва да се даде нещо на света. Само с думи тази работа не става.

Преди години ходих в Сливен. Викат ме в едно семейство да гледам една жена на четиридесет и пет години с изтощен организъм, викат ме да я лекувам. Казвам: "Не може да я лекувам." Казват: "Как, помогни ни." Казвам: "Нямам време, не може да я лекувам." Казват: "Направи това, покажи си човещината." Рекох: "Нямам материал. Може да го направя, ама ако взема от някого материал." Гледаме, единият седи до мене, здравеняк. Казвам: "Ти готов ли си нещо да дадеш за баба си?" Той е женен за нейната дъщеря. Казва: "Колко искаш. Кръв ли искаш от мене? Готов съм." Казвам: "Щом е готов, ще услужи." Той казва: "Готов съм, обичам я, много добра жена е, благородна е. Толкоз добро ми е направила. Каквото искаш от мене, ще дам." Аз го свързвам с баба му, както аз зная. И да ви кажа, туй което не е, в което няма да вярвате. Свързвам неговата лява ръка с дясната ръка на баба му. Говоря за туй, което не е. Прекарвам ръката през неговата ръка, през едната страна три пъти и през страната на бабата три пъти. На другия ден бабата стана бодра, а той казва: "Усещам се малко немощен." Казвам: "Няма нищо, баба ти е по-добре. Трябва да се намери някой и ще се уравновеси. Понеже показа едно самоотричане, една готовност, хайде от мене един подарък." Ще ви кажа туй, което не е. Изваждам от джоба си една ябълка и като изяде ябълката, на другия ден казва: "Добре съм." Свързаха лявата ръка на зетя с дясната ръка на бабата, той извади една ябълка от джоба си, каза: "Изяж я" и двамата оздравяха.

Сега аз ви привеждам факти, които са верни. Ония плодове, които ги ядем от дърветата, ако ти си извършил волята Божия, ако имаш любов в душата си, ако имаш любов към ближните си, към всички, отвориш и нещо от себе си дадеш, тогава тия плодове като изядеш, веднага [ще] те благослови. Бог е в този плод. Ако нищо не си дал и ядеш плода, и той нищо няма да ти даде. Във всинца ви най-първо трябва да се яви желание.

Сега, не че нямате желание. Виждам, имате много желания. Няма нещо, което съм казал, че да не са готови да изпълнят. Казвам: Хубаво е, няма по-хубаво нещо от да се изпълни волята Божия в света, да се върши волята Божия. Срещнеш едно цвете, казваш: "Как да върша волята Божия?" Аз като срещна едно изсъхнало цвете, някой път се спирам, нося чашка, много пъти съм ходил, четири-пет пъти да полея цветята. Ходя около тях, погладя ги, и те се ползуват, и аз се ползувам. Някой път, турено е на едно място да не ги гледат. Услуги трябва да се правят. Мина покрай един извор, кал има, взема, че го очистя. Водата, която извира отвътре, да го чистя. Спирам се при някое дърво, забит гвоздей, извадя гвоздея. Навсякъде човек трябва да бъде готов да прави добро, да знае, че светът е свещено училище, дето Бог се проявява. Бог иска да знае какви учени сме ние.

Ние, когато дойдохме на Изгрева, как започна възпитанието? Всичките по старият навик, кой как мине, хвърля книги. Никой не ги дига. Казват: "Да имаме слуги, да чистят." Казват ми: "Господин Учителю, хвърлени книги." Ида аз, взема книгите. Кой я е хвърлил? Казвам: "Не зная." Взема книгите на туй място, на друго място, на четири-пет места взема книгите. Казва: "Кои са ги хвърлили, да им се каже." Аз вземам книгите, събирам ги. Казвам: Не търсете кой ги е хвърлил. Той видял книгата, дигнал тази книга. Считайте, туй, което аз правя, е право. Ти не питай кой направил това, но и ти прави като мене. След четири-пет години този пример го взеха и сега, като минават, и те правят така.

Тук, преди години дойдоха две млади сестри. Казват: "Учителю, ела да видиш какво са направили на поляната, дето играем. Туй място е свято, само костилки нахвърлили от праскови." Казвам: "Къде са?" Започвам да ги събирам, пак показвам. Аз се поусмихнах (туй е един действителен пример), казвам на двете сестри: "Днес ще ви създам една работа. За всяка костилка, която съберете, по едно левче ще ви дам. Колкото ще дигнете, ще ги четете. Не зная колко време ще ви вземе. Правя един опит с вас, на всяка костилка по едно левче." И за

четири-пет минути едната събрала двадесет и една, а другата събрала петнадесет. На едната платих двадесет и един лев, а на другата петнадесет лева, те се поусмихнаха. Казват: "Учителю, утре дали ще има такива?" Казвам: Много малко ви дадох. Ако двадесет праскови бих сял в една градина, след една година не по едно левче, но по няколко хиляди лева ще вземете." - "Ние - казват - разбрахме." Казвам: "Туй го дръжте за себе си. Аз няма да ви казвам имената, аз правя този опит, да има какво да говоря, понеже някой [път] като няма какво да говоря, че правя опити с вас."

Та казвам: Срещнете една погрешка - дигнете я от Земята; едно листче - дигнете го. Много пъти в едно листче ще намерите смисъл. Един евангелист едно време взел Библията, от света се обърнал към Бога и мислил, че Библията ще му помогне, взел да я чете и като я чел, тръгнало му всичко назад, оголял, изгубил всичко. Казва: "Тази книга откогато дойде, всичко ми тръгна назад." Взема Библията, че я хвърля, да се освободи от нея. Като горяла книгата, изскочило едно листче, едно малко парче. Той го дигнал и искал пак да го хвърли в огъня, да не би да направи една пакост и на него чете "Бог е Любов". Влязла тази мисъл у него, казва, "и оттам насетне просветна ми всичко и всичко ми тръгна. "Бог е Любов" видях, че не съм приложил. Като видях, че Бог е добър, [реших, че] ще бъда добър спрямо всичките хора. И каквото изгубих, се повърна. Благодарение, че изгорих една Библия и туй малкото парче, което изскочи от огъня, ме спаси." Бог е Любов. Любовта пак възстанови Библията.

Като четете свещената книга, великата книга, не може да се гори. Аз ви казвам, изваждам малкото парче, което останало, да го приложите. Приложете "Бог е Любов" във вашия ум, приложете "Бог е Любов" във вашето сърце, приложете "Бог е Любов" във вашето тяло. Казвам: Туй е щастието, туй е благото на бъдещето, което иде в света. Вярвайте, няма нещо невъзможно. Всичко в света с любов се справя.

Не бързайте. Не туряйте да определяте времето. Искайте нещата от невидимия свят. Не туряйте по човешки. Искайте да стане туй

нещо. Колко години ще вземе, не му мислете. Може да вземе цял живот. Може да вземе половин живот, може да вземе десет години, три, две, една година може да вземе, може да вземе десет месеца, пет месеца, един месец, може седмица, може един ден, а може още като кажеш, да стане. Но казвам: Не туряйте граница на Божиите блага, понеже не разбирате дълбоката наука на живота. Искате нещо. Христос казва: "Хлопайте, искайте, търсете." И каквото вържете.

Вържете вашия неестествен страх и развържете вашето милосърдие. Колко е мъчно да обичаш един човек. Не само да го обичаш, да имаш разположение. Като го видиш, да се зарадваш, като че Бог се проявява. Като виждаш майка си, баща си, да ти стане радостно. Когото и да срещнеш, в целия свят да виждаш Бога. Това е новото учение на любовта. Всичко заради любовта да вършим в света. Пеенето за любов да става. Като воюваме, всичко от любов да става, то е право, каквото и да е. Казвам: Бъдете последователи на учението на любовта. Правете всичко от любов. Изпълнявайте волята Божия, търсете царството Божие и прославете името Божие и изпълнете Неговата воля и това да бъде вашето благо.

"Благословен Бог наш"
"Добрата молитва"

Благодарим на Бога за телата, които ни е дал, за сърцето, което ни е дал, за ума, който ни е дал, за всичките блага, които ни е дал. За днешния ден, който ни е дал.

24-а неделна беседа, държана от Учителя на 24.III.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев. (На 17.III.1940 г. по каталога на Елена Андреева няма беседа.)

И ПЕТЪР СЕ ГРЕЕШЕ

“Отче наш”
“Благост, Благост носи светлината”

Ще прочета само 18-и стих от 18-а глава от Евангелието на Иоана.

“Духът Божи”

Всеки разумен човек има да разрешава една важна задача. Целият му живот седи в правилното разрешаване на тази задача. Разрешението на тази задача не седи в един ден, нито в една седмица, нито в един месец, нито в една година, нито в десет или двадесет години. Цял живот е необходим за разрешението на тази задача. В разрешението на тази задача седи неговото бъдеще. Често хората говорят неща, които не са верни. Достоверни са, но не са верни. Нека сега засегнем един въпрос от математиката, или от геометрията, или от астрономията, или от геологията. Понеже ви считам за доста учени хора, затова мога да засегна въпрос от науката. Вие минавате за много скромни, но сте големи критици. Вие разбирате всичко и всичко критикувате. Понеже вие сте от високо произхождение, не сте от долно произхождение. А всеки, който търси своя произход, ще дойде до Адам и Ева. Адам беше създаден от Бога. И Ева беше създадена от Бога. И двамата бяха от висок произход. Та сега, аз говоря на хора, които са произлезли от Адама и Ева, но не са произлезли в рая, а от вън рая. Не е лошо човек да произлезе извън рая, защото Адам произлезе в рая, а излезе извън рая. Вас ще ви насърча, като ви кажа следното: Вие излязохте вън от рая, а ще влезете в рая. Това е хубавата, насърчителна страна на живота.

Казва се в Писанието, че слугите се греели на огъня и там седял [и] Петър и се греел. Изкуство е да знае човек как да се грее. Вие

казвате, че е проста работа грeенето. Не е проста работа, учена работа е да знае човек как да се грее. Ако се грееш и не можеш да се сгрееш, какво знание е това? Та, и Петър се грееше, но не можа да се сгрее, след което, като го поставиха на изпит, не можа да издържи изпита си. Казват за някой студент, че е много учил, но като го поставят на изпит, не може да издържи изпита си, скъсват го на изпит. За свое оправдание той казва, че е чел много, но като излязъл на изпит, всичко забравил. Това, което се забравя, не е научено. Горе научените работи никога не се забравят. Когато някой казва, че е забравил ученото, това показва, че има малко светлина. Та, когато някой забравя, казвам: Всичката погрешка седи в това, че имаш малко светлина, вследствие на което не си видял как стоят нещата.

Та, сега ние говорим за съществения език, в който всяка дума има своя определен смисъл. Често вие се занимавате с човека, какво представя той. Казвам: Човек е същество, което мисли. В мисълта си, обаче, човек е жена, а не мъж. Той възприема нещата. Следователно той ражда мислите. А всяко нещо, което ражда, е от женски род. Казват за някого, че има отличен ум, че е мъж. Всичката погрешка седи в това, че жените са станали мъже преждевременно. Всичката погрешка седи още в това, че човек е станал преждевременно учен. Всички хора страдат от това, че са презрели. В Божествения свят плодовете никога не презряват. Те постоянно зреят, без да гният. Следователно това, което се разваля, което изменя своето естество, не е от Божествената градина, нито от Божествената природа.

Сега аз искам да се освободите от личното схващане на нещата. Някой казва: "Като говори Учителят, сега да видим какво ще каже за нас." Аз нищо няма да кажа за вас. Но казвам: Когато вятърът духа, какво иска да каже? Вятърът няма предвид вас. Той има съвсем друга цел. Той е дошъл между дърветата да направи една разходка и да им държи една педагогическа лекция. Растенията са много мързеливи. Но като дойде вятърът и ги забрули, с това иска да им каже: "Събудете се и започнете да мислите." Като ги разтърсят, те започнат

да работят от корените, отдолу. Те са учени същества, цели химици. Като започнат да работят в долната си лаборатория, в корените, те образуват сложни вещества, с които се хранят. Като се хранят, те образуват своите клонища. Тъй щото, като се разтърсват, растенията се учат на самопожертвуване, да дават своите плодове. Вятърът им казва: "Вие ще се самопожертвувате, ще дадете плодовете си на хората, да ви обичат. Каквото изработите, вие ще го дадете на другите." Няма да изработвате лоши работи. От това, което изработвате, и вие ще се ползувате. Иначе нито вие ще се ползувате, нито другите. Казвате: "Отде дойде този вятър?" Вятърът учи дърветата, той им държи педагогическа лекция, че трябва да работят и добре да работят. Когато отивате на училище, слушате учителят да казва: "Стоянчо, кажи колко правят едно и едно?" - "Едно и едно прави две." Как ще съберете едно и едно на едно място, когато математиците казват, че няма число по-голямо от единицата? Как ще съберете две големи единици на едно място? Турците казват: "Акълъ зарар." Значи една единица и още една единица правят две единици. Числото 2 е резултатът от събирането на две единици. Числото 2 е едно отрицателно число. Единицата е положително число. Следователно, две отрицателни числа, събрани на едно място, дават едно отрицателно число. Две отрицателни числа, събрани на едно място, дават един положителен резултат.

Запример, ако вземете двата диаметъра на кръга и ги завъртите около техния център, ще получите една окръжност, която има две полушария. Полушарията образуват една огъната линия, в която се събират всичките придобити резултати на нашите минали опитности. От положителните характерни черти на нашия живот се образуват отрицателни резултати. Не мислете, че думата "отрицателни" е лоша. Отрицателно число е това, което съгражда нещата и което ги пази вътре в себе си. Значи всичко онова в природата, което запазва нашия живот, това са отрицателните числа. Те са отрицателни, понеже не се нуждаят от нас и не искат да ни

погълнат. Отрицателни числа са още и всички безкористни числа. Всяко отрицателно число събира в себе си, с желание да дава повече от себе си. Това, което събира, не събира за себе си, но за другите. Всяко число, което събира резултатите не за себе си, а за другите, в края на краищата го наричаме отрицателно число. Като чуете думата "отрицателно", вие не си го тълкувайте по вашему. Вие казвате за някого, че е отрицателен човек, защото не можете да се спогодите с него. Не че не можеш да се спогодиш с него, но ти искаш само да взимаш от него, затова казваш, че не можеш да се спогодиш. Някой път ти отиваш при него, когато той няма нищо, няма какво да взимаш от него. Когато имаш да даваш, нищо не даваш, мълчиш си. За такъв човек казват, че е темерут.

В една от лекциите си говорих за щастливите числа. Един си взел билет за лотария и гледа дали ще спечели, дали неговото число на билета е от щастливите. Той не слуша лекцията, но мисли за щастливите числа. Обаче в лекцията се казва: понеже си взел от това число преди моята или преди тая лекция, това число не е от щастливите. Ако беше го взел след това, въпросът щеше да бъде друг. Но понеже и вие сте едно число преди беседата, аз искам да ви наведа на онази мисъл, която Бог е вложил във вашия дух, във вашата душа, във вашия ум, във вашето сърце; аз искам да ви наведа на онези сили, които Бог е вложил във вашето тяло и с които вие трябва да работите. Представете си, че вие се влюбите в Слънцето и всяка сутрин отивате да го посрещате, да му пеете песни, да го възхвалявате. Какво ще му предадете с това? Слънцето не се нуждае от вашите песни и похвали. Кое наричаме светлина? Светлина е това, което не се хвали. А всичко онова, което само не се хвали, а другите го хвалят, това е любовта. Това, което всички люби, а себе си не люби, за всички мисли, а за себе си не мисли, всички обича, а за себе си не мисли, наричаме любов.

Днес всички хора говорят за любовта, защото им липсва нещо. Самата любов не говори за себе си, понеже е съвършена. Този, който обича, не говори за себе си, защото е съвършен. Трябва да ме

разберете право. И светлината не говори за себе си, тя говори за другите, защото разкрива света. Какво нещо е светлината? Тя остава неизвестна, тя разкрива другите неща, но за себе си не говори. Речем ли да я хванем, тя веднага се изгубва. Тя не се поддава на наблюдения. Речете ли да я чоплите, да видите какво представлява, тя веднага се изгубва. Ако оставите светлината свободна, тя ще ви помага. Но занимавате ли се с нея, тя ще ви напусне.

Следователно светлина е това, което постоянно освобождава човека от всички несгоди в живота. Тя разкрива света пред човека и го освобождава от несгодите му. Светлината е това, което показва какви са отношенията между мислите, чувствата и постъпките на човека. Като е дошъл на Земята, човек има известно предназначение, което трябва да разбере и изпълни. Всички вие се стремите да станете богати, учени, щастливи, но трябва да знаете, че щастието не се придобива с лотариен билет. Щастието иска учени хора, не учени по книга, както някои зубрят и придобиват знания. Зубренето подразбира да туриш главата си в торбата, както прави конят. Ако туриш главата си в торбата, ти можеш да зубриш, но нищо няма да научиш. Човек трябва да се освободи именно от зубренето. Всяко недоволство, което се явява в душата и в ума ви, в сърцето ви, това е конската торба, от която трябва да се освободите. Вие трябва да се освободите от конските торби на миналото. Някой дойде при мене и казва: “Много съм недоволен.” Изхвърлѝ конската торба. На времето си тя е била потребна, но сега ти си човек, не ти трябва конска торба. Нали знаете как се туря конска торба? Тя се туря на врата му, а той пъха устата си вътре и яде. Обаче в това положение той яде мъчно. Той очаква да дойде някой да му снеме торбата от врата.

Сега аз не искам да кажете: “Колко глупави хора сме били ние!” Това не е глупаво, това е аристократически маниер. Ти очакваш да дойде някой да ти тури торбата на врата. Ти чакаш да дойде слугата ти да ти тури торбата на врата и да започнеш да зубриш. Всяка наука, която се придобива по такъв начин, носи робството в себе си. И това

не е лошо, но трябва да знаете, че всяка наука, която се придобива по този начин, по закона на торбата, носи робството в себе си. Всяко възпитание, което се придобива по закона на торбата, носи робството в себе си. Хубави са и тия работи; да бъдеш роб е по-добре, отколкото да си умрял. Ако ме накарат между робството и смъртта да избера едното, аз ще избера робството, защото смъртта е много по-страшно нещо. От робството можеш да се освободиш по-лесно, отколкото от смъртта. В смъртта има нещо тежко. Смъртта е причинена от непослушание, от нарушаване на един велик закон, в който няма прощаване. В греховете си човек не може да бъде простен. Някои казват, че човек е простен от греховете си, т.е. греховете му могат да се простят. Не, греховете не се прощават. Погрешката може да се прости, но греховете не се прощават. Благодарете - греховете са на дявола, а погрешките - на хората. Щом е така, дяволът да му мисли за греховете. А вие трябва да мислите за погрешките си. В погрешките има страдания, а в греховете - смърт. Някой казва, че ще умре. Щом мисли, че ще умре, трябва да знае - причината за това е грехът.

Казвам: Не приемайте отговорността на дявола. Нека дяволът си носи отговорността за своите грехове. Всеки сам трябва да носи последствията за това, което е направил. Ако направиш една погрешка, кажи си: “За погрешката си съм готов да отговарям и да я изправя, но грехове не правя.” Новата култура казва: Хората правят погрешки, но грехове не правят. Това е новото тълкувание. На времето си Давид е казал: “В грях ме зачна майка ми.” Сега, според новото тълкувание, ние казваме: “В прегрешение ме зачна майка ми.” От кривото разбиране на хората идат и Христовите думи: “Вие сте родени от баща дявола.”

Сега въпросът е за Петра, който се грееше на огъня. И вие се греете на слънцето. Пред вас стои Любовта, която е на позорния стълб. Пред вас стои Мъдростта, която е на позорния стълб. Пред вас стои Истината, която е на позорния стълб. Вие се греете и уреждате въпроса. Какво трябва да правите сега? Не, там ме няма. Аз не се

занимавам с детински работи. Като ви питат нещо по философия, казвате: “Аз не се занимавам с отвлечени работи.” Като ви питат нещо за свободата, казвате, че и с нея не се занимавате. С какво се занимавате тогава? Ще кажете, че се интересувате как да уредите работите си. Вън от вашите материални работи да става каквото ще. Не, това не е права мисъл.

Хората на новото трябва да се интересуват от оная велика Божия любов, която включва славата Божия на Земята. Те трябва да се интересуват от оная велика Божия любов, която включва царството Божие на Земята. Те трябва да се интересуват от великата Божия любов, която включва волята Божия на Земята.

Като приемем това, ние трябва да бъдем радостни и весели, да ни е приятно, че живеем за Онзи, Който живее в нас, а не живеем за себе си. Бог живее за нас и ние трябва да живеем за Него. Няма защо да живеем за себе си. Ако безсмъртният живее за нас, ние сме щастливи. И ако ние, смъртните, живеем за безсмъртния, пак трябва да сме щастливи. За кого трябва да живеем? За хората, които утре още ще умрат? Вие се влюбвате в човек, който утре още ще умре. Аз се чудя на такава любов. Когато някой казва, че ме обича, аз го питам: Ти от безсмъртните ли си? Ако си от безсмъртните, разбирам, но ако си от смъртните, стой настрана. Аз не мога да обичам хора, които умират. Всеки, който умира, върши престъпление. Вие трябва да ме разбирате правилно. Всеки, който умира за своите грехове, аз не мога да го обичам. Всеки, който умира за греховете на другите, това е друг въпрос. Това е изкупление. Аз не искам нито един от вас да умира за своите грехове. Да страдате разбирам, това е в реда на нещата. Можете да минете през големи страдания, но не приемайте да умрете. Казвате: “Да умрем за Христа.” Това е друг въпрос. Да умреш за Бога, за Безсмъртния, това е едно благо, това е едно благословение, това е освобождаване, това е влизане в царството на любовта. Това е влизане в царството на светлината. Това е влизане в царството на знанието. Това е влизане в царството на щастливия живот.

Казвам: Сега всички трябва да се интересувате от вашето благо. Например, вие живеете между българи, живеете в българския народ. Как ще му бъдете полезни? Българският народ се нуждае от живот. Всеки добър човек е проводник на живота. Всеки добър човек е проводник на любовта. А любовта е проводник на Божествения живот. Ако нашата Земя не се осветляваше от Слънцето и не се отопляваше от неговата светлина, и ако нямаше храна за ядене, каква култура щеше да има на Земята? Та, сега ние идваме до съществения въпрос и казваме, че животът произтича от любовта. Това, което носи живот, е любовта. Някой пита: "Защо трябва да любя?" За да живея. Вечният живот зависи от постоянната любов не само към едного, но към всички. Ако в едногото разбираш Бога, ти си на правата страна, но ако в едногото разбираш един човек, ти си на кривата страна.

Представете си, че имате един син, който е станал вече на двадесет и една година. Ако през течение на тия двадесет и една година вие сте го фотографирали всяка година, или сте давали на някой скулптор да извая образа му, на края на двадесет и първата година вие ще имате двайсет и един образа от вашия син. Кой от тия портрети ще обичате най-много? Този от първата годишна възраст, от втората, от третата, от четвъртата, петата, или последния образ, от двадесет и първата година? Ако питате мене, аз ще обичам последния образ - от двадесет и първата година. Защо обичам последния образ? Защото той представя числото 21, което е съставено от единица и от двойка. Значи, на двадесет и първата си година човек събира всичкото си богатство в себе си. Числото 1 е число, което дава.

Когато се говори за Бога, аз разбирам Същество, Което дава от себе си и живот, и знание, и свобода - всичко каквото трябва. Това е такова даване, [което] може да се намира само в Бога. Само Бог устройва живота на всички хора, както и на всички същества. Той урежда живота и на мравите, и на гущерите, и на вълците - на всички живи същества по лицето на Земята. Когато вълкът изяде една овца, тя трябва да бъде умна, да отиде при Господа да се оплаче. Той ѝ дава

двойно по-голямо благословение, а на вълка отнема нещо от това, което му е дадено. Вълкът, който изяжда една овца, остава с едно благословение, а овцата има две благословения, тя получава още едно благословение от Бога. Колкото повече овце изяде един вълк, толкова повече губи.

Някои от индуските философи, които не разбирали живота, извадили крив извод. Те създали една теория за кармата, според която казват, че така е писано да стане това или онова. Ако вълкът постоянно яде овце, той престава да получава Божието благословение, но ако престане да яде овце, той получава Божието благословение. Като яде овце, вълкът казва: "Така е писано." Не е писано така. Не е писано овцата да яде трева, а вълкът да опапа наготово онова, което тя е обработила. И съвременните културни форми постъпват по същия начин. А после минавате за големи благодетели. Така постъпват те и към пчелите - те им правят хубави къщички, но като дойдат до кошерите, взимат всичкия им мед. Като погледнат пчелите, нямат мед. Хората им казват: "Много мед сте си събрали, не ви е потребно толкова." Хората си имат специални пушалки, опушат пчелите, вземат меда им, а на тях оставят едва четири-пет килограма. Много са прогресирали новите пчелари. Старите пчелари избиваха кошерите, когато искаха да вземат мед. Те обръщат кошерите нагоре, сипват един котел вода и избиват пчелите. След това изкопават един трап, заравят ги в трапа. В това отношение новите пчелари са по-човеколюбиви.

Казвам: Ако ти влезеш в един чужд кошер на пчелите, извадиш чуждото знание и го продаваш на пазаря, не си ли също пчелар? Мнозина искат да направят всичко, което и Христос е направил. И религиозните хора се ползуват от богатството на света. Те казват: "Христос изкупи нашите грехове." Кой каквото направи, иска да си послужи с Христовото богатство. Някой направи борч и казва: "Ще си изплатя дълга с това, което Христос е спечелил." Те са разбрали криво Христовото учение. Новото учение изисква работа. Ако бащата

работи, и синът трябва да работи. Ако майката работи, и дъщерята трябва да работи. Дъщерята не иска да работи, да ѝ бъдат ръцете меки. За да ѝ бъдат ръцете меки, майка ѝ може да ѝ даде бели ръкавици, но нека с белите ръкавици да мие чиниите. Нека дъщерята да се учи да готви, да пържи лук в тиган с масло. Като извади маслото от една книга, да не го турне в гърне. Но докато е още прясно маслото, да го намаже на хляб и да го опита. Остави ли го в гърнето за известно време, то гранясало. Тя трябва да разбира какво е маслото, което ще купи.

Такива биват мислите, чувствата и постъпките на хората от хиляди години насам, но те трябва да ги разбират, кои са гранясали, кои - пресни. Гранясалите трябва да се изхвърлят вън от гърнетата, понеже Бог е решил всичко това да се пречисти на огъня. Няма да остане ни едно гърне с гранясало масло. Старите гърнета ще бъдат унищожени докрай. Бог иде сега в света да развърже целия свят. Той ще ги развърже така, че от вашите дългове, мъчнотии, нищо няма да остане. Той ще ви изреже чисти и непотребни пръчки, той ще ви остави само по една, по две, по три до пет пъпки, повече няма да остави. Той ще изреже всички пъпки, за да дадете плод.

Питам ви сега: Колцина от вас има, които разбират света? Колко майки, колко бащи са разбрали света? Някои казват: “Аз съм баща.” Казвам: Къде е вашият светия? Светиите и светиците, това са вашите деца. Къде са те сега? Няма ги. Аз другояче разбирам понятието “светия”. Всеки човек, който е разбрал законите на светлината, който мисли право, той е светия. Според мене безсмъртието седи в светлината. Защо? Защото светлината носи безсмъртие в себе си. Аз не разбирам светията да го турят в църква. Светия е всяко същество, което носи безсмъртието в себе си, което носи Божественото в себе си. Той иде да използува всичко. Той е такова съзнание, през което минава Божествената светлина. Не е достатъчно само да покаже външния си вид, да покаже, че външно е светия.

Светията има най-красив образ. Не мислете, че светиите са с бради. Да не вземете да ме направите един светия? Някои казват: “На светия мяза той.” Те как разбират светията? Според някои светията е с хлътнали очи, с пожълтяло лице. Аз не обичам светии с хлътнали очи и с пожълтели лица. Те казват: “Очите му са хлътнали от много мислене.” Не, очите не потъват от много мислене. Аз обичам да говоря истината. За друг някой казват, че има дълбоки очи. Дълбоките очи и хлътналите очи са две различни неща. За друг човек казват, че бил много замислен. Мнозина казват за мене, че съм имал дълбоки и замислени очи. Вие не познавате още. Аз съм светлината, която излиза от мене. Това съм аз. Аз съм животът, който излиза от мене. Аз съм силата, която излиза от мене, за благото на всички хора. Когато всички хора са будни, това съм аз. Когато всички хора са свободни, това съм аз. Когато всички хора мислят, когато всички хора чувстват, когато всички хора постъпват, това съм аз, това ме радва. Когато хората се ограничават, когато страдат, казвам: това не съм аз. Там, дето има страдания, това не съм аз. Там, дето има болести, там не съм аз. Нищо повече. Казвате: “Разделен си.” Оставете тези работи. Това са външни условия, така не се говори.

Казвам: Сега от всички, които ме слушате, искам да бъдете. Ако влезете някъде и вдигнете скандал, това не съм аз. Дето влезете, искам да внесете светлина и топлина. Дето влезете, искам всички хора да запеят, да са свободни. Ако влезете в един затвор, да освободите всички затворници и да им кажете: “Излезте всички на свобода, на Божествения свят, радвайте се на широкия свят, радвайте се, че сте освободени от веригите и въжетата.” Аз виждам колко от вас сте вързани с вериги и въжета и казвате: “Тежък е животът. Не знаем какво ще се прави.” Какво ще се прави? Светлина трябва, топлина трябва, сила трябва. Няма какво да хленчиш пред Господа, да Му плачеш. Господ не се нуждае от плача на хората. Бог се нуждае от работници, които да носят светлина. Нека всеки запали своята свещ и

да гледа да не изгасне. Главата ви е една запалена свещ. Дето влезете, с тази светлина да носите живот.

Така трябва да се възпитават хората, да създадат новите светила. Нови мисли, нови чувства, нови постъпки се изискват. Ако не знаеш как да постъпваш, трябва да учиш правилата на Божествения свят. Когато аз искам да постъпя правилно с един човек, хващам си показалеца - Юпитера, и казвам: “Какво искаш?” Когато искам да постъпя справедливо, хващам си третия пръст - Сатурн, и казвам: “Какво искаш?” Единият или другият пръст показват как трябва да постъпя. После хвана четвъртия си пръст - [...] [и казвам:] “Искам да стана художник. Ти какво ще ме посъветваш?” Когато искам да уредя някои сметки, хващам малкия си пръст. Ако хвана палеца си, той започва да ми разправя за Божествените работи. Аз го слушам внимателно и каквото ми каже, думата му на две не правя. Всички пръсти ми казват какво да правя, как да постъпвам и аз ги слушам. За мене пръстите са живи.

Казвате: “Ама като умре човек?” Това, което пръстите съдържат, то никога не умира. Това е Божествената правда, Божествената красота, която никога не умира. Това е по отношение на ония блага, които се отнасят до физическия живот или до духовния живот. Знаете ли защо малкия пръст е станал толкова малък? Понеже не са му дали възможност да се прояви в духовния свят, но го тикнали на работа. Той като работил дълго време, осакатял. Сега трябва да го изпратите на училище, да се учи. Пък и на църква не ходи. Той не е от много религиозните. Ако отиде на училище, той казва: “Досега не ме пращаха да се уча, осакатих се от това копане. Омръзна ми вече тази работа. Ако трябва да отиде някой в болница, все мене изпращат. Каквато погрешка направят, все аз съм виновен за всичко, не са ми дали възможност и аз да се проявя.”

Та казвам: Във физическия свят, всички трябва да се проявим тъй както сме. Съвременните хора имат една превзетост. Понякога те мислят, че са по-надарени от другите хора. Това е погрешно

схващане. Всички хора са еднакво надарени. Разликата седи само в това, че едните използували Божиите закони - понеже са обичали Бога, те са работили и са припечелили по-много, а други са заровили своя талант.

Сега аз мисля, че всички вие, които ме слушате тук, на нито един от вас талантите не са заровени. Аз вярвам, че вие имате най-малко по два таланта, а някои - по пет таланта. Двата таланта са вашите две ръце. Петте таланта, това е най-ученият човек, който знае да работи, да хване мотиката и да копае. Онзи, който работи с двата таланта, може да изкара на ден по петдесет до сто лева, а онзи с петте таланта, той може и на пианото да свири. Да седне пред пианото, той може да изкара тридесет, четиридесет, до сто хиляди лева на ден. Той знае как и да пее. Достатъчно е да размърда някак въздуха с гласа си, за да получи за една вечер толкова, колкото онзи, който с двата таланта изкарва в една година. Питам: Знаете ли кой е онзи, който заровил единствения си талант в земята? Той е бил певец. Понеже на времето си той е бил ленив, затова господарят казал: “Вземете назад неговия талант.” Днес всички певци са изпоплашени толкова много, че са започнали да пеят и да свирят. Защо пеят? Господ иде на Земята. Аз харесвам сегашните музиканти, понеже работят. Те даже са достигнали да имат до пет таланта.

Казвам: Къде трябва да се греем? Аз съветвам всички да се греете на огъня на любовта. И когато ви питат от кои сте, вие трябва да отговорите: “Аз съм от тези, които се греят на огъня на любовта. Аз съм от тези, които се греят на огъня, който никога не угасва.” Сега някой казва: “Аз съм окултист.” Аз пък не зная какъв си. Друг казва: “Аз съм християнин.” Тази дума за мене е неразбрана. “Аз съм православен.” И тази дума за мене е неразбрана. Да служи на любовта, това аз вече разбирам. Аз разбирам вече, че служенето е една религия на Божествената мъдрост. Като стане дума за знанието, пак разбирам какво значи знание. Да се говори за религия на Божествената свобода, и това разбирам. Да служиш на Божествената истина - разбирам.

Та казвам: Преди всичко истината. Любовта беше преди създаването на света. Божествената мъдрост също беше преди създаването на света. А православието, окултизмът, всички се родиха след като се създаде светът. Дойде някой, пита: "Ти православен ли си?" Православен съм. Турили са ми името Петър, други са ме кръстили, някои попове са ме кръстили. "Е - казват, - ти какъв си?" Какъвто и да съм, не се отричам. Турили ми едно име, но това име е псевдоним. Според мене всеки човек, който не служи на Бога от любов, мъдрост и истина или всеки човек, който не живее добре, който не се учи и който не обича свободата, не може да бъде полезен нито на себе си, нито на дома си, не може да бъде полезен на отечеството си, на никого не може да бъде полезен. Това са новите хора.

Та казвам: В основите на новото възпитание трябва да се тури любовта. Само тогава ние можем да служим на Бога, на Безсмъртното в света. Само тогава можем да бъдем полезни на всички. Питам: Като отидете в онзи свят, кой ще ви кредитира? Ще ви кредитира Онзи, Който ви кредитира и сега. Това е Бог, Който ви е кредитирал. Аз виждам, че от хиляди години Бог ви е дал кредит, благословение ви е дал, грижил се е за вас, дал ви е ум, сърце. И понеже някои от вас са заровили всичко това, вие мислите, че може без Бога в света. Колкото може да живеете без въздух на Земята, колкото може да живеете без вода, колкото може да живеете без храна, колкото можете да живеете без светлина и топлина, толкова можете да живеете и без Бога. Бог е още по-голяма необходимост. Като умреш, въздух няма да има, но в невидимия свят има по-тънък въздух, с който ще се задоволиш. Когато една душа влезе в невидимия свят, тя диша чрез етера, а не чрез въздуха. Рибите живеят във водата и от водата вадят въздуха, а когато човек влезе в духовния свят, той ще извади етера от въздуха и чрез него ще диша. Там той се нуждае от други органи, по-съвършени. Там той ще влезе в една среда на по-рядка материя. Сега, аз не искам да ви кажа, че е абсолютно така, но предполагам. Къде са

отишли хиляди хора, които са умрели? Има нещо в човека, което умира, и друго, което остава. Когато една ябълка падне на земята, кое умира в нея? От ябълката умира външната обвивка, но семената, които са вътре в нея, те не умират, те се посаждат наново. В семенцата е скрит и животът. Те произвеждат плод. Следователно това, което става в човека, то е безсмъртно.

Някой път понеже страдате, ще дойдете до един живот, в който става нещо непоколебимо. Докато се колебаете, докато се обезсърчавате, най-после вие ще дойдете до онова нещо във вас, което не може да се колебае, нито обезсърчава, нито обезверява. Сега вие се намирате в едно положение, дето сте свързани с хиляди конци и мислите, че тези конци ви заробват. Представете си, че вие късате един по един тия конци, докато изкъсате всички. И при това положение вие усещате, че пак сте ограничени. Къде е причината за това ограничение? Тези мисли се дължат на вашите мисли и желания, които са проектирани навън. И като ги скъсате, робството пак остава, робството е вътре във вас. Значи, онова, което заробва хората, седи в техните мисли, в техните чувства и постъпки. Тези нишки проникват навътре като паяжина. Паякът отде взима своите нишки? Той си има апарат, чрез който изнася нишките си. Благодарение на тези нишки, които излизат от нашите мисли, чувства и постъпки, ние образуваме една каша. Като се обвържем добре с тия нишки, казваме: "Загазихме вече."

Първоначално паякът не е имал това намерение, което днес има. Впоследствие, когато условията на живота му се изменили, той употребил паяжината си за други цели. Едно време той си служил с нея като с аероплан. Още тогава той е познавал аеропланното дело. Има паяци, които пущат нишката си на двеста- триста метра и той ту се качва по своите нишки. Той се разхожда свободно от една нишка в друга по своя аероплан. Понеже е лек, той лесно се разхожда по своята паяжина. Впоследствие той се е замислил не би ли могъл с тая мрежа да хваща от време на време по някоя муха. Той намира, че това е по-

реално приложение на неговата паяжина. Той пусне паяжината в действие и хване мухата, той много обича да лъже. Понеже мухата е доста красива, подвижна, с хубави очи, паякът - доста умен, той пристъпва като философ при нея и казва: "Госпожице, заповядайте. Тези нишки са направени отдавна, за Вас са направени. Отдавна моето сърце трепти за Вас." И мухата, горката, току кацне. Като я види на паяжината си, той казва: "Почакайте аз да Ви помогна, да не би да паднете." За да не падне, той я набожда и казва: "Не се бой."

Казвам: Всичко това е добро. Паякът, който постоянно работи, е вътре в нас. Хубаво е това изкуство, но трябва, както Петра, постоянно да се греете на онази светлина, която ще донесе във вас новия живот. Законът е същият. Ти не можеш да използуваш Божията любов, ако не обичаш Бога. Любовта прави човека свободен. Любовта ражда знание. Истината ражда свободата. Или с други думи казано: мъдростта мъдрост ражда, любовта любов ражда, истината истина ражда, животът живот ражда. Някой път ние имаме едно схващане, че за да накараме един човек да ни обича, външно се показваме, че не го обичаме. Това е лъжа. Сърцето гори на този човек, а той дава вид, че не ви обича. След четири-пет дни той се оженва за него, а след няколко години се разоставя. Ако си се оженил, ти си направил една погрешка, ако се разведеш, ще направиш две погрешки.

В това отношение човек мяза на онзи турски бей, който направил няколко погрешки, той бил добър момък, с отлични качества, красив и угледен. Всички го уважавали и почитали. Всичко го наричали княз на князете, цар на царете. По едно време той си казал: "Чакай да се оженя, да видя какво ще кажат хората за мене." Той се сгодил. Всички казали: "Този княз на князете е близо до хората." После се оженил. Сега казали: "Той е като хората." Беят казал: "Това не се търпи вече, нека сега да се разведа." Той напуснал жена си. Като направил и това, всички се произнесли за него: "Сега е вече по-долу от хората."

Та, сега ние, съвременните хора, мислим, че като се разведем с Божията любов, като се разведем с Божията мъдрост, като се разведем с Божията истина, ще се издигнем, че няма да има подобни на нас. Аз говоря сега за същественото. Никакъв развод не се позволява в любовта, никакъв развод не се позволява в свободата, никакъв развод не се позволява в мъдростта - нищо повече. Това е за онези, които разбират. Някои казват: "Това важи само за някои случаи." Не, това е общо за всички случаи. Ти никога няма да се жениш за жена, която прави престъпления. Ти никога няма да се жениш за жена, която прави грехове. От такава жена далеч ще бъдеш. Друг е въпросът, ако жената прави погрешки. За жената, която прави погрешки, можеш да се жертвуваш, но за жена, която прави грехове - никога. Ако искаш да имаш една другарка, ожени се за жена, която и погрешки да не прави. И за жената е същото. И жената трябва да се ожени за един мъж, който и погрешки да не прави. Само така тя може да бъде щастлива. Ако пък искаш да направиш една жертва, можеш да се ожениш за мъж, който прави погрешки. При това положение човек е свободен, но после да не съжалява. Той трябва да мисли, че той е направил тъй, както Бог постъпва с нас - Той се жертвува за нас.

Сега, това, което ви проповядвам, то е най-лекото учение, което можете да приложите в света. Аз не зная по-леко учение от това и по-приспособимо. Всички казват, че било мъчно да любиш. Не, това е най-лесната работа, най-естествено е човек да люби. Нима онази вода, която изтича по наклон, е мъчно за нея да тече? Мъчно е за замръзналата вода, но за течната? Тя е толкова подвижна, че ако ѝ дадете най-малкия наклон, положението ѝ да тече надолу е естествено. Ние искаме да живеем, но самият живот е резултат на какво? На любовта. Когато ние любим, другите хора живеят, а когато другите хора любят, ние живеем. Бог, Който ни люби, с това ни дава живот. А когато ние почнем да любим Бога, Божественият живот ще се прояви в света. Следователно ние трябва да любим, за да се прояви Божественият живот. А сега, като не любим, проявява се нашият

живот, от който ние умираме. Смъртта се дължи на единствената причина, че силата не е двояка. Ако между мъжа и жената би съществувала пълната любов, за която аз ви проповядвам, те щяха да дадат дете, което не щеше да умира, болести не щяха да го хващат. Следователно всички деца, които умират и страдат в света, това се дължи на безлюбието. В това седи законът. Основа няма в този живот.

В новото учение трябва да се дойде в една посока. Човек трябва да разбира нещата. Той трябва да знае, че не може да дойде до една стабилност на своето сърце без любов. Той не може да дойде до една стабилност на своята вяра без любов. Любовта трябва да служи като основа на идейния живот. Зад тази любов трябва да има един образец. Това е живият Бог, на Който на всяка стъпка трябва да чуеш гласа Му. Вие трябва да чувате гласа на Бога да излиза от всяко растение, от всяко камъче, от всяка река, от всеки връх - отвсякъде трябва да слушате Божия глас. Няма по-хубав глас от Божия.

Чувайте Божия глас навсякъде. Като дойде един музикант, един цигулар, който чрез струните на цигулката си изважда онези висши тонове, от които сърцето ви трепва, благодарете му, че свири. Той не свири от себе си, друг е онзи, който свири в него. Като чувате някой пианист да свири, знайте, че друг свири в него. В него е влязло друго същество, което не е от този свят. Във всички музиканти са влезли други същества, с цел да предадат Божествената музика. Много музиканти мислят, че те са, които свирят. Ако някой човек е набожен, друг е в него набожният. Ако любиш, знай, че не си ти. Бог в тебе люби. Ако ти имаш знания, тези знания са на Бога. Ако си свободен, Бог в тебе е свободен. Щом ти си свободен, радвай се на Бога, Който живее в тебе, радвай се на свободата, която имаш.

Ти се страхуваш, че Бог може да те изостави. Бог не е същество, което днес върши едно, утре друго. Ние трябва да имаме една установена идея за Бога. Аз съм виждал свещеници, които идват да ме питат и казват: "Той не говори за православната църква." Че какво от това? Аз не дойдох да основавам православна църква, нито

еврейска, нито евангелска, нито будическа. Аз идвам да оповестя една нова епоха, която иде сега в света. Казвам: Иде денят на тази епоха. Иде свободата на новата епоха. И без да говоря, тази епоха пак ще дойде. Аз не искам да ви кажа, че като пее петелът, Слънцето ще изгрее. Петелът кукурига, защото Слънцето ще изгрее. Като кукурига повторно, петелът казва: "Всички на работа!" Когато слушате един петел да кукурига, всеки трябва да се вслушва в него. На онзи, който е обезсърчен, ще му дам едно правило: купи си един хубав петел, който да ти кукурига сутрин. Като кукурига през деня, обърнете внимание колко пъти през деня кукурига и как кукурига, отбелязвайте си всичко това в една книжка. Хранете хубаво петела. Когато нямате разположение в себе си, пуснете този петел в двора си и слушайте го как пее.

При бъдещото възпитание, трябва да възпитавате умовете си, трябва да възпитавате своите мозъци. Това трябва да става по един правилен начин. Мнозина мислят неправилно. Те казват: "Като умре той, кой ще го замести?" Ако остане някой да ме замести, то е загубена работа. Няма какво хората да се заместват. Мислите ли, че умрелите хора могат да се заместват? Кой замести Христа? Никой не Го замести. Божествените работи не се заместват. Никой не може да замести един човек! Христа никой не можа да Го замести. Някой ще каже, че той замества Христа. Никой не може да Го замести. Ти може да бъдеш като Христа, но не и да Го заместиш. В пространството има хиляди и милиони слънца, но нито едно слънце не може да замести друго.

Сега, в нашите вестници имаше съобщение, че някои швейцарски и германски астрономи открили в съзвездието Риби една нова звезда, която била сто милиона пъти по-голяма от нашето слънце. Сириус, например, е двадесет и шест пъти по-голям от Слънцето и светлината му - по-силна, а тази звезда била сто милиона [пъти] по-голяма от Слънцето и светлината ѝ - сто милиона [пъти] по-силна от Слънцето. Изчислено било още, че светлината ѝ, за да

дойде до Земята, нужни били двадесет милиона години. Те казват, че преди двадесет милиона години станало една катастрофа в пространството, вследствие на което тази звезда се е образувала. Така разбират тия астрономи. Всъщност никакво нещастие не е станало в природата. Това е само едно твърдение.

Един ден нашата Земя, и тя ще светне и ще се запали. Тогава хората ще се запалят и няма да изгорят. Хората ще пречистят телата си и ще живеят в огъня. И в огъня може да се живее, но в огъня на светлината. Чудни са хората, като мислят, че само в този огън може да се живее. Ти можеш да живееш в светлината, можеш да се разхождаш в нея, може да живееш в пламъка на топлината, без да изгаряш. Навсякъде има живот. Аз съм изучавал тия неща и в законите на природата не съм намерил едно изключение.

Мнозина се интересуват сега, искат да знаят какво ще стане с българския народ. Ако българският народ служи на Бога на любовта, ако българският народ служи на Божествената мъдрост, ако българският народ служи на Божествената истина, той ще има велико бъдеще. Те представят организмът на цялото човечество. Всичките народи, англичани, французи, руси, българи, американци, китайци, японци, всички са вече пред новата епоха, която иде с Шестата раса, всички имат своите определени места. Всички имат своето предназначение. В света иде един нов порядък, на всички ще се даде свобода. Всички хора ще си отдъхнат от това воюване. Старата епоха, старото вече си заминава, а новото иде в света. Един нов свят се създава в нашите умове. Нов свят се създава в нашите духове. Нов свят се създава в нашите души и в нашите сърца. Той се създава отвътре, а не отвън.

Та казвам: Очаквайте изменението да става вътре във вас. Аз не зная какви доказателства трябва да ви се дадат. Но казвам, че човек може да се подмлади много лесно. Доскоро имаше двама паралитици в Южна Америка някъде си, турили ги в една болница и ги осъдили на вечно боледуване. Те казвали, че болестта им е неизлечима. Те

лежали там десет-петнадесет години, очаквали си смъртта. Един ден една голяма змия, боа, слязла от планината и посетила малкото градче, в което били двамата болни. Като я гонили да я убият, тя влязла в болницата, точно в това отделение, в което били паралитиците. Като видели змията, те се толкова уплашили, забравили, че са болни и изскочили вън от болницата. Та, и за нас, съвременните хора, трябва да дойде една такава боа, да забравим своето нещастие. Или в друг смисъл: Докато ти не приемеш светлината на любовта в себе си, ти не можеш да се освободиш.

Сега аз ви пожелавам да видите първо ангела на Любовта, после да видите ангела на Истината. Само тогава вие ще стъпите в новата епоха. Това може да имате още днес. Но не разгласявайте тази работа, не бързайте да се хвалите. Когато свещта се запали, тя не се хвали. Тя си гори и нищо не казва. Тя не се хвали със своята си светлина, но гори само. А каквото ти придобиваш от тази светлина, то ще те ползува. Сега вие сте в един свят на светлината. Ако тази светлина във вас изгасне, с какво ще привлечете хората? Без светлина никаква придобивка в света не може да се постигне. Без тази светлина човек не може да бъде здрав, не може да придобие никакво знание, не може да има никакво щастие, не може да има никакво постижение. Чрез светлината, която излиза от външната страна на Божията любов, всичко е постижимо. Ние трябва да придобием всичко чрез светлината на любовта, понеже сме призовани да бъдем служители на Великия космос.

Казвате: "Какво се очаква от нас?" Че, вие сте изпратени тук на работа. За всеки е определено мястото, което трябва да заеме в природата. Има свободни места, които трябва да се заемат сега от вас. Засега местата ви са празни още. Като отидете в онзи свят, ще видите, че мястото ви е празно, не сте готови още да го заемете. А вие сте предназначени за професори в университет, но нямате още професорски знания. Трябва да учите. Може би още десет, петнадесет, двадесет години ви трябват, докато заемете вашите катедри.

“Седеше Петър и се грееше.” Какво ще прави? Аз казвам на този Петър: Петре, на такъв огън да не се грееш. И на вас казвам: Не се грейте на такъв огън, който хората правят. Грейте се на този огън, който Бог е създал във вашата душа. Грейте се на онзи огън, който Бог е създал във вашия ум, във вашето сърце, във вашето тяло. Грейте се само на онова, което Бог е създал.

Всеки ден благодарете на Бога за онова, което Той е избрал за вас. Благодарете за онази работа, която ви предстои и във великото бъдеще, която очаква всички велики хора, които са дошли по лицето на Земята.

“Благословен Господ Бог наш”
“Отче наш”

25-а неделна беседа, държана от Учителя на 31.III.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ПРИ КЪПАЛНЯТА

“Отче наш”
“В начало бе Словото”

Ще прочета 5-и и 6-и стих от [5-а глава от] Евангелието на Иоана: “И там имаше един човек, болен от тридесет и осем години. Исус като го видя да лежи и узна, че от дълго време вече боледувал, казва му: “Искаш ли да оздравееш?”

Живеем в един век, когато хората мислят, че много знаят и всичките страдания идат от много знания. Живеем в един век, дето хората са повече богати отколкото трябва и страдат от изобилието на богатството си. Живеем вече в един свят, дето хората се удоволстват повече отколкото трябва и страдат от удоволствие. Казват: “Трябва да си поживеем малко на Земята.” Че трябва да се живее, вярно е. Вълкът разбира живота по един начин. Ако попитате овцата, и тя казва: “Трябва да се живее.” Но диаметрално се различава разбирането на овцата от това на вълка, разликата е колкото от Земята до небето.

Сега, това са фигури. Хората искат да живеят, но в какво седи добрият живот? Малко хора има, които знаят добре. За да живееш, непременно трябва ти храна. След като си роден, трябва ти вода, трябва ти въздух, светлина, топлина - тези са елементите на физическия свят. Без достатъчно храна, тялото страда и без въздух, пак страда и без светлина, пак страда. Когато на тялото не се дава достатъчно храна, то губи своята тежест. Щом човек започва да олеква, показва, че храна не взема. Щом започва да изсъхва, показва, че малко вода му дали. Щом започва да съхне, показва, че малко въздух му дали. Щом се спъвате навсякъде в живота, показва, че светлината е малко.

Казвате: “Лесна работа, човек да гледа.” Не знаете ли онзи сложен процес, когато светлината влиза в човешкия мозък? По кой начин се отпечатва светът? Ние не може да подозираме. Съвременните физиолози обясняват тъй, както обясняваме движението на един автомобил. Всеки може да обяснява движението на автомобила, но то е само външната страна. При тия условия, при които ние живеем, автомобилът може да се движи по този начин, но щом се изменят условията, движението не може да става. Един параход, който се движи във водата, не може да се движи на сухо. Една железница, която се движи по сухо, не може да се движи по водата.

Сега, може би на пръв поглед това са отвлечени работи, но както в логиката, има предпоставки, първо авторът предпоставя от тях, изважда заключението. Или както в граматиката, има подлог и сказуемо - думата, за която се говори и какво се говори за думата. Сега, тези работи вас ви са понятни. Аз искам да ви покажа онова, на което вие не сте обръщали внимание. По какво се познава цигуларят? Да има хубава цигулка, да знае да свири добре. Още като вземе лъка, ще го познаеш знае ли или не. Като вземе да криви на тази, на онази струна лъка, той не е от големите цигулари. Ако не взема тоновете вярно, пак не е от големите цигулари. Още като започне, тоновете излизат не гладко, но дрезгаво, няма самоувереност. По какво се познава певецът? По ларинкса. По какво се познава художникът? По четката - като [я] вземе, знае как да туря боите. По какво се познава ораторът? Знае как да тури думите си. Той няма да говори като мене. Другояче говори един оратор, други са прийомите му. Аз сега ви говоря, но трябва да повикам един оратор, за да започне да говори и да видите как и по какво се познава. Един актьор, той представя как един човек умира. Не сте били актьори, но една много трудна роля е да представиш как умира човек. Горкият, ходи да гледа как умират хората. Но той, като играе ролята да умира, пази той сам да не умира. Някой път играе ролята на сиромах, но гледа той сам да не

осиромашее. На сцената за хората си представя, че е изгубил богатството си, но за себе си той си го запазва.

Цялата природа е една школа. Всичките хора са дошли на Земята, те са пътници, дошли са да се учат. Ако изучаваш това, което е на Земята, Земята е един отличен университет, с отлични знания. Тия знания за вас са потребни за далечното бъдеще. Сега вие мислете сами да се справите. Тук-там поразгледате, но с гледане не става тази работа. Когато ученикът влезе в училището и само разгледа книгите и черните дъски и тебешира, с който се пише, работа не става. Той трябва да се опретне да учи. Не само да знае десетте числа, но да знае и всичките пермутации от едно до десет, като ги повтори, да знае какви величини може да се образуват.

И много нещастия в света произтичат от незнанието на движението. Още като излезеш от къщи и с левия крак вземеш една голяма крачка, аз да ти предскажа, че дето отиваш, нищо няма да сполучиш. Ако ти си туриш с лявата ръка да вземеш нещо, казвам, че ти ще го изгубиш, каквото и да си взел - нищо повече. То са случайности. Те са съвпадения. Казвам: Понякога вие да се ориентирате защо главата ви е нагоре, краката - надолу, защо дясната ви ръка е на юг, лявата - към север, главата - нагоре, краката - надолу. Лицето ви означава изток, гърбът ви - запад. Ако обърнете гърба на изток, ще имате точно обратните резултати: дясната ръка ще бъде към север, лявата - към юг, гърбът ви ще бъде към изток, лицето ви - към запад. Едно нещо ще остане неизменно: както и да се обърнете, главата ви ще бъде нагоре, краката ви - надолу. Случва се и друго, когато вечерно време си легнете, турите главата си към север, краката - към юг, значи изменя се положението.

Например, много пъти не можете да спите вечерно време, защото не знаете как да си легнете. Някои имате обичай, ще седнете на леглото, ще преметнете краката, ще се повъртите на леглото на лявата, на дясната страна, един час ще се въртите, докато заспите. За да заспиш, не трябва да имаш никаква тревога в ума си. Ти пред

леглото да снемеш всичките раници, умът ти да бъде свободен. Ти легнеш с раница, умът ти е пълен с мисъл. Ходил си на театър, ходил си на опера, целият оркестър гърми в главата ти, всичките инструменти чуваш в главата, врява, шум, спи ли се? Или може да си бил на бойното поле, гранати се пукат. Този шум е в главата ти. Или станал някакъв крах, изгубил си четиристотин-петстотин хиляди лева, искаш да спиш. Спи ли се? Умът ти е натоварен с парите вътре. Богатите хора защо са нещастни? Умът им е натоварен повече с пари, отколкото трябва. Казва: "Как да стана щастлив?" Казвам: Изхвърли из главата си парите, тури ги в банката, пък ти не се занимавай с тях. Ожени се човекът, тури жена си в главата, жената постоянно носи в главата. Жената, и тя носи постоянно мъжа в главата си, къде ходи, какво прави, детектив. Той пък мисли тя какво прави. Майката роди едно дете, мисли къде ходи детето, да не е станало нещо.

Та казвам: Всичките хора се намират в едно безпокойство. Няма човек, който да не се безпокои. Изгубиш коня - безпокоиш се. Изгубиш вола - безпокоиш се. Изгубиш парите си - безпокоиш се. Къщата си изгубиш - безпокоиш се. Едно вечно безпокойство съществува. Казвате: "Да живеем добре." Че как ще се живее добре? Трябва една основа на добрия живот. Основата седи в следното: три неща ни е дал Бог, от които зависи животът - ума, с който разполагаме в дадения момент, сърцето, с което разполагаме в дадения момент, и волята, която ни е дадена в нашето тяло. Зависи от тялото ни. Зависи от сърцето ни. Зависи от ума ни. Умът ни е свързан със светлината. Сърцето ни е свързано с топлината. Волята ни е свързана със силата. То са три неща необходими. Човек без светлина нищо не може да постигне. Човек без топлина нищо не може да постигне. Човек без сила нищо не може да постигне. Не само онази грубата сила, но във всяко нещо умът трябва да се изяви, трябва известно количество светлина, ни повече, ни по-малко.

Ако направиш едно добро, аз уподобявам доброто на едно семе. Трябва да избереш доброто. Според мене едно Божествено семе ще му

избереш най-добрата почва, ще изучиш закона на саждането, няма да го зариваш два метра в земята, но няколко пръста, два-три-четири пръста. Най-първо ще го полееш, за да расте. Добро, което не расте, не е добро. Някой път хората говорят за доброто. Казва: “Направих едно добро.” Дал си пет стотинки или един лев някому. Това не е добро. Защото на този човек, ако му дадеш пет лева, той е недоволен, той иска сто и петдесет. Ти не влизаш в положението му. Защо му трябват сто и петдесет лева?

Един български чиновник, назначен на служба с четири хиляди лева заплата, назначили го с претенции, но има доста дългове, понеже бил доста дълго време без работа. Като получава четири хиляди лева, мисли да плати дълговете си, но веднага си заръчва спортен костюм за хиляда и шестстотин лева, за екскурзия в планината. Веднага си поръчва един костюм за приемане в официални дни, и той хиляда и шестстотин лева. Още на първия ден мисли, че работите му ще се уредят. Намира се в трудно положение.

Не е ли същото нещо: някоя мома види един красив момък, казва: “Той е вече.” Мазна риба. Като го вземе, щастието е то, всичко гради. Но голямо щастие няма от красивия момък. Ще ѝ побелее главата още на тридесет и пет години. Не че е лошо - като е красив, всички го оглеждат. Кой където е, ще го оглеждат, в реда на нещата е. Този красивия момък има ухание като карамфила - отдето мине, мирише, събират се около него всичките пчели.

Сега тия образи, които говоря за момите и момците, това са образи на човека. Полета, през които човек трябва да мине. Не е лошото в младия момък, не е лошото в момата, не е лошото в женения човек, не е лошо и в децата. Не е лошото в музиката вътре, но в [не]правилното вземане на тоновете. Когато не вземеш правилно тона “до” според онзи камертон, който е определен... Или, в живота съществува един камертон. Щом вземеш един тон и не е верен, щом не вземеш тона вярно, ти не можеш да имаш резултати в пеенето. Сега съвременните музиканти, разбират музиката много

механически. За мене “до”-то е един резултат на тона. Когато аз искам да насадя една квачка, да се излюпят много добре пилците, аз ще им пея “до”. Всичките ще се излюпят много добре. Като ида всяка сутрин, казвам: “До”. За двадесет и един ден като повтарям, всичките пилета ще излязат, може да излезе само един запъртък. Ако не вземаме вярно тоновете, всичките ще бъдат запъртъци, не може да се измътят.

Някои казват: “Петлите пеят.” Ако петлите престанат да пеят, целият кокоши свят ще се унищожи. Знаеш колко е вярно? Аз съм съдия. Всеки един от вас, на когото работите му не вървят, да кукурига. Ние считаме за обидно да кукуригаш, а не считаме обидно да убиеш един човек. Ние считаме за обидно да кукуригаш, но да напишеш една статия във вестника считаме в реда на нещата. Кукуригането е десет пъти по-хубаво отколкото една статия в един вестник. Петелът, като кукурига, казва: “Стани, Слънцето изгря и благо на хората донесе.” Втори път като изгрее, казва: “Тревите изникнаха, цветята цъфтят.” Целия ден петелът като кукурига, има различие в кукуригането. Някои мислят, че кукуригането е еднакво. Много се лъжете. Трябва ухо, да слушате. Той е такъв виртуоз в пеенето. Всичките мислят, че той еднакво кукурига. Не, виртуоз е петелът. Нито един певец не може да изпее нито една песен по един и същ начин. Има едно вътрешно различие.

И благодарение на туй различие е хубостта на живота. Ние мислим, че повтаряме някои неща. Нещата никога не се повтарят. Даже произнасянето на думата “добро”, не може да я произнесеш по един и същ начин. Всякога има различие. И благодарение, че има различие.

Законът и в любовта е същият. Някои казват: “То любовта едно време беше.” Мислят, че знаят какво нещо е любовта. Аз толкова време изучавам любовта и едвам съм в предисловието на любовта, пък вие мислете, че познавате любовта. Знаете ли какво нещо е любовта? Любовта в себе си носи един огън, който разтопява всичките

твърди вещества. Няма вещество, което любовта да не разтопи. Няма мъчнотия, с която любовта да не се справи. Всичко разтопява. Тя носи един огън. Дори разтопява и смъртта. Дето влезе, тя туря ред и порядък. Но знаете ли какво е ред и порядък? Ред и порядък съществува само там, дето има светлина. Ред и порядък има само там, дето има топлина. Ред и порядък има само там, дето има сила. Няма ли светлина, няма ли топлина, няма ли сила, никакъв ред и порядък няма. Те са трите основни тона на битието. Както в музиката имате три тона: "до-ми-сол" и после пак дойде "до".

Та казвам: Най-първо трябва да се освободите от влиянието на миналото, което показва човешкия живот, който е минал. Миналото е това, което е преминало. И трябва да извадим опитност. Бъдещето представя живота на ангелите. То е бъдеще заради нас, а за ангелите е настояще, в което сега живеят. Божественото е вечното настояще. Три неща има: от миналото да се ползуваме от опитността на хората, която сме претърпели; да се ползуваме от бъдещето, в което ангелите живеят; и да се ползуваме от настоящето, в което Бог живее. Някой казва: "Аз разполагам с настоящето." С настоящето разполага само Бог. Ако вървиш по Неговите стъпки, ще ти бъде всичко добре. Ако мислиш, че настоящето е в твоите ръце, ще влезеш в най-големите противоречия. Представете си, че вие живеете между хората. На всички тия хора не можеш да влияеш. Ако някой би се опитал да влияе на всичките хора, той щеше да си създаде всичките нещастия.

Тогава вие ще замязате на онзи човек, който искал да има много деца. Дошъл един и му казал: "Не ти трябват много деца." - "Не - казва, - искам много деца; и хиляди да са, ще ги гледам. Деца ми трябват." Той дошъл вкъщи, донесъл едно кило жито и като го пръснал вкъщи, шестнадесет хиляди зърна, всички станали деца. Като гракнали насреща му, той се учудил. Той мислил едно дете, но - шестнадесет хиляди деца, всички искат хляб. Той се уплашил, взел дърво и почнал да ги убива. Целия ден ги гонил и ги бил. Най-после

останало само едно, скрило се зад вратата. Казало: "Татко, мене не убивай." - "Добре - казва, - ти можеш да останеш."

Та казвам: Този, който съчинил този анекдот, разбира, че чрезмерните желания ни са непоносими. Човек може да има чрезмерни желания, които отнемат всичката ни енергия. Едно желание човек може да отгледа както и да е, но хиляди желания, какво ще ги прави? Хилядите желания, те са отглас. Всеки човек има право да има по едно желание. На Земята имаме два милиарда хора, които живеят. Тия желания не са твои, те са отглас на всичките хора. Ти имаш само едно желание, то е твое. Всеки един от тях нека отгледа своето желание. Ти не се безпокой за желанията на другите хора. Ние се безпокоим какво ще бъде с всичките тези желания. Всичките тези желания, то е неразбиране на Божия закон. Бог, Който създал света, хората, така хубаво го обмислил, че ако ние се подчиним доброволно, разумно, бихме постигнали всичко онова, което е необходимо за живота ни. Тогава би имало един живот много по-хубав от сегашния. И сегашният не е лош. Защото мислим, че е лош.

Ние живеем в един просветен век. На фронта има сега повече от седем-осем милиона хора, които са на крак. Защо? Казват: икономическа борба. Сега всичките тези държави - Англия, Франция, Германия, Русия, Италия, Америка и малките държави, водят една икономическа борба за храната. Казват, че всеки народ трябва да съществува, трябва да има условия за живеене. Всеки един народ иска да бъде пръв. Сега, ако краката [поискат] да бъдат първи, да завземат мястото на главата, какво ще стане? Главата си е на място. Всеки един народ в света си има свое предназначение. Трябва да изявят какво предназначение имат. Всеки народ има строго определено място, не е произволно къде да бъде. Аз турям българите в черния дроб. Дотогава, докато българите слушат и изпълняват службата на черния дроб за храносмилането на човечеството, работата ще върви много добре. Щом искат повече от това, ще дойдат всичките нещастия върху тях. Гърците ги тургам на мястото на човешкото сърце. Сърцето

трябва да препраща кръвта навсякъде по тялото, но като дойде за храносмилането, черният дроб работи. Той е фабрикант. Ако не действува, с какво ще се занимава сърцето? То ще изпраща онази кръв, която черният дроб е изработил.

Има спор между гърци и българи, кой седи на първо място. Гърците казват, че главата на българите е дебела. Не зная дали главите на гърците са по-тънки. То е факт, може да се измерват главите на гърците, има известни инструменти. Може до сто души гърци да измерим и на сто души българи и да се види колко са дебели главите. Ако главите са дебели, дебели са. Но главата не е навсякъде дебела. То са иносказания. Ако дойдем до психологическото развитие, гъркът в полуинтелектуалните способности бил развит. Гърците били развити в слепоочните области. Но гъркът, за да дойде до положението на един човек за бъдещето, му трябват още два милиметра, да се подигне главата нагоре. Българинът се отличава по това, че едно от чувствата му - упоритостта, е толкова голяма, че той като дойде до упоритостта, за пет пари разваля работата. Българинът е живял в особени условия, гъркът е живял в особени условия.

Сега не седи въпросът да даваме преимущество на един народ пред друг, защото в гърците има доста славянска кръв. Но ние засягаме човека в неговите прояввления, както Бог го е създал. Един народ се отличава, че носи в себе си човешки образ. Но човешката интелигентност - неговата глава и неговото сърце и неговата воля - това са най-ценните неща, с които човек е свързан. Ако ти чрез ума не си свързан с Божествения свят, ако ти със сърцето си не си свързан с духовния свят, и ако с тялото си не си свързан с всичко онова, което Бог е създал, ти не си на мястото си. Най-първо, тялото трябва да бъде в контакт с всичко онова, което е създадено от Бога и е под ръководството на Неговата воля. После, сърцето трябва да бъде свързано с духовния свят, да имаш онази топлина, която служи за развитието на човека. Без любов в света растене не може да има.

Постижението е в знанието. В растенето е мисълта. Ако ти не може да растеш, ти щастлив не можеш да бъдеш.

Та казвам сега: Мнозина проповядват за Христа. Какво нещо е Христос? Те мислят, че като видят, че Христос е дошъл на Земята, рисуват една картина. Или казват, че някой мязал на Христа. Аз наричам "Христос" онзи, който е носил Божествената светлина в ума си. "Христос" наричам онзи, който носил Божествената топлина в сърцето си. И наричам "Христос" този, който носил Божествената сила в своята воля. Всеки един, който може да носи тези неща, е свързан с Божествения свят. Тогава казват: "Няма друг като Христа." Добре, ако имаше двама Христосовци, какво щеше да стане? Ще дойдат в стълкновение.

Под думата "едно" разбираме: то е целокупността на цялото битие, то е едно. Щом битието се раздели в процеса на своето съзиждане, съграждане, то се раздвоява вече. Образуват се полюси, явява се поляризирането на човека: мъж и жена, мъжете и жените. По какво се отличава една жена от един мъж? Светлината на мъжа е остра, светлината на жената е мека. Топлината на мъжа гори, топлината на жената е мека, жената дава. Силата на жената съгражда и нарежда, а силата на мъжа руши. И мъжът, който мисли, че без жената може да направи нещо, той всякога ще разруши нещата. Всеки, който иска да руши, той е мъж. Всеки, който си служи с насилие, той е мъж. Той е взел мястото на Бога. "Мъж" значи "мисъл", но той не знае каква е мисълта. Ти може да разрушиш, но [на мястото] на това, което си разрушил, трябва да създадеш нещо по-хубаво. Ти може да изтриеш едно писмо на дъската, но да напишеш по-хубаво. Ако изтриеш, че направиш по-калпаво, не си разбрал; не затривай първото.

Та казвам: Христос намира този човек, който тридесет и осем години седял. Характер имал. Тридесет и осем години да чака - каква вяра имал, че може да влезе във водата и един ден да бъде здрав. Първият път се опитал да влезе, но отнемат привилегията му, друг

влиза пръв. Пък в годината само веднъж се случва да се размърда водата. Втората година пак отива, но пак друг го изпреварва. Как мислите, дали се е карал? Не, но тридесет и осем години чака и най-после казва на Христа: "Няма кой да ме тури във водата, когато отида, все ме изпреварват." И най-после, след тридесет и осем години, в тридесет и деветата... Когато дойде Христос, тридесет и осем години бяха изминали, тридесет и деветата беше настанала. Щом настане тридесет и деветата година, то е вече спасителният процес. Три и девет прави дванадесет, едно и две прави три. Числото 3 представя Божественият свят, дето имате светлина, която дава смисъл на живота, топлина, която дава растене, и Божествена воля, която освобождава. Казва: "Искаш ли да оздравееш?" Христос като му казва: "Дигни одъра си и ходи", той не попита: "Може ли да стана?" Тридесет и осем години чака да го турят в къпалнята.

Та казвам: Този процес, ако ти не може да разчиташ и на твоя ум, какво може да постигнеш? Този човек е видял онази Божествена светлина, която Христос носел, и Божествената топлина и сила. Веднага щом му казал: "Дигни одъра си", той става и го дига. Казват му: "Днес е събота, не ти е простено да дигнеш одъра си и излезеш." При мене са идвали някои, които са загазили, болни, казвам им: "Иди, ще оздравееш." - "Как ще оздравея, краката ми не държат." Казвам: "Иди при някой лекар, плати на лекаря. Има специалисти, ще оздравееш скоро." Връща се след една година, казва: "Загазих с тези инжекции, осакатиха ме." Казвам: "Иди си, ще оздравееш." Той казва: "Как ще оздравея?" Казвам: "Иди при лекарите." След втората година пак иде, казва: "Осакатиха ме, какво да правя?" Казвам: "Иди, ще оздравееш." Казва: "Как ще оздравея?" Рекох: "Лекари има." След третата година казва: "Хайде, ще те послушам." Казвам: "Кръгом!" Рекох му: "Като се върнеш вкъщи, ще кукуригаш." Той ме гледа и казва: "Ще кукуригам." Кукуригането е едно здравословно състояние. Българите имат една нова дума, в Костенец я употребяват, казват "ку". "Ку" значи "искам". То е едно съвпадение.

Не е въпросът за щастието. Въпросът е за разбирането на Божествената светлина и идването на онова съзнание, човек да служи някому. Трябва да служиш на нещо. Най-първо ще се научиш да служиш на светлината. Там, дето светлината открива света, в този свят ще се движиш. Най-после ще се научиш да се движиш в този свят на топлината. Всичките плодове, които виждаш, това са плодове, създадени от топлината. И най-после ще се движиш в света на истината, дето е силата. Тя ще ти даде сила да вкусиш от светлината, да вкусиш от топлината и да вкусиш от силата. Като се върнеш от този свят, ти си придобил три неща, от които можеш да бъдеш щастлив. Човек, който има светлина, човек който има топлина и сила, той е щастлив човек. Той не е зависим. Някой казва: "Как може да бъде това?" Иди при лекарите.

Та казвам: Ако в нас любовта не може да бъде подбудителна причина, какво ще направите? Помнете, че когато ти вървиш по пътя и се спънеш в един камък, спри се, спри се при този камък, не го ритай - тебе ти се дава един велик урок. Питай този камък защо е на това място. Той ще ти разправи своята история. И като научиш историята, ти няма да направиш същата погрешка, която той е направил. Ти минаваш по някой окалян път и се окаляш. Спри се, попитай тинята защо е тиня. Тази тиня от какво е станала, от само себе си ли е станала? Като минаваха животните, те образуваха тази тиня. Тя ще ти покаже кои са причините. Ако ти оставиш своите мисли и чувства и постъпки безразборно да минават, те ще образуват кал, от която страдаш, понеже не става тъй, както ти искаш.

Казвате: "Няма Господ в света", "няма справедливост", няма това, няма онова. Защо отричаш? Щом няма Господ, ти стани. Щом нещата не са наредени, нареди ги ти. Защо искаш да се наредят? Дойде някой, ушил ти една дреха, не я харесваш. Кажи на този дрехар: "Аз ще ти кажа как се шият дрехи", вземи, че ги уший. "Понеже бях занят, но така трябва да се шие." Когато искаш да коригираш нещата, сам трябва да знаеш да ги направиш. Мнозина говорите като критици,

казвате: “Няма любов.” Знаете ли какво нещо е любовта? Вие не знаете, а казвате, че няма любов. Вие отричате това, което не сте опитали. То не е разумно. Всички неща, които ние не сме опитали, може да ги отричаме. Всяко нещо, което ти отричаш, ти в твоя ум нямаш никаква опитност в този свят. Следователно той не съществува заради него. Според мене, когато човек отрича една истина, аз го считам, че той е извън света на истината. Кракът му не е стъпил в този свят. Когато един човек казва: “Няма светлина”, той не е в света на светлината. Сляп го считам. Когато един човек отрича света на любовта, считам го, че е извън света на любовта. Той е в един особен свят на безлюбие.

Казвам: Има един свят, дето Бога Го няма - той е в самия човек. Ти си първият свят, в който Бог не съществува. Казвам: Защо страдаш? Казва: “Какво да правя?” Приеми Господа, да влезе Бог в тебе, ти ще бъдеш щастлив. Всичките хора, в които не е Господ, са нещастни. Всички хора, в които е Господ, са щастливи. Всички хора, дето е Бог, има светлина; всички хора, дето нямат Бога, нямат светлина. Всички хора, дето е Бог, имат сила; всички хора, дето Бога Го няма, нямат сила. Вие ще кажете: “Лоши са хората.” Всеки човек, който има сила, Господ е с него. Лошите хора са много добри. Силните хора са много добри. Кому се противопоставяш? Иде отгоре една канара, търкаля се - не се противопоставяй, но отдалечи се от нея. Поздрави я, че се търкаля надолу. Ще се отдалечиш и ще кажеш: “Поздравлявам Ви, на добър път!” Поздрави тази силната канара.

Мислите ли, че всичките ония хора, които вършат каквото искат, са под един закон, който ги ръководи? Няма свободен човек. Мислите ли, че дяволът върши каквото иска? Дяволът, и той служи на Бога, без да знае. Той мисли, че така го е намислил, а зад неговата мисъл седи нещо, което той не знае. Тази мисъл да се загнезди във вас: Когато дойдем и влезем в онзи, разбрания живот, да сътрудничим на Бога, Който работи. И ние да сътрудничим и да работим с Него заедно. В съвременния свят всичките народи, общества, домове и индивиди, и

най-малките същества, все идат да сътрудничат с Божествения закон на свободата. Всички сътрудничат в светлината, в свободата, в силата. Според тяхното развитие се дава съответна светлина, дава се съответна топлина и сила.

Под думата "топлина" се разбира степента на вашите чувствувания, които имате. Чувствувания има от най-разен вид, разни калибри. Да кажем, че се увеличи вашата чувствителност. Дадат ви един французки наполеон. Ще се зароди едно доволство. Дават ви два наполеона - усилва се задоволството, дават ви три, четири, пет, шест, седем, осем, девет - доволството ви все расте. Като дойде до едно място, вашето чувство вече не се усилва, оттам ще ви стане безразлично. Там, дето ти стане безразлично, вие сте взели повече. Като се качите до най-горната точка и не вземете нито един наполеон повече, то е нормата. И в яденето е същият закон. Като вземеш, първата хапка е най-сладка. Втората е по-сладка, три, четири са по-сладки, но дойдеш до едно място, дето вече се пресищаш. Ако вземеш една хапка повече, настава обратен процес. Не си доядай. Нека има нещо в живота, което не си постигнал. Ти ще бъдеш щастлив. Щом постигнеш всичките желания на Земята, ти ще бъдеш нещастен човек.

Разправят за двама американци, единият се наричал Ингърсол, другият - Бичер. Единият бил един отличен адвокат, учен човек, специалист. Другият, Бичер, бил един от прочутите оратори, красноречиви проповедници. И двамата живеят във Вашингтон, в един хотел със съседни прозорци, разговарят се. Бичер се загледал нещо в улицата, гледа, нещо тичат. Ингърсол го пита: "Какво гледаш?" - "Гледах един инвалид, сакат с един крак, дойде един, че му ритна патериците и той се търкаля по земята." Ингърсол казва: "Какво магаре, че му ритнал патерицата." Казва му Бичер: "Ти си онзи, който риташ. Ти осакатяваш вярата на хората." Какво ще риташ на един човек неговата патерица? Който и да е, тя му помага нещо. Не препоръчвам патерица, но като нямаш два крака, патериците са за

предпочитане. Ако имаш два крака, още по-добре. Следователно, ако имаш два крака, те са основа; да имаш два крака, то е разрешение на въпроса. Човек, който не цени краката си, той няма добра основа.

Аз бих ви препоръчал вечерно време да миете краката си и малко да ги погладите, пръстите, краката, помилвайте ги. Кажете: "Много ви благодаря, че днес ми услужихте много добре." Това правили ли сте? Казвате: "Те са крака, те са службаши." Вие искате те да бъдат много внимателни, да ви почитат, да имат уважение. Вие сте ги затворили в обущата, измъчват се вашите слуги и искате да бъдете щастливи. Докато не направите краката си щастливи, и вие не можете да бъдете щастливи. Вие носете хубави обуща, да нямате мазоли.

Религиозните хора казват, че от това смъртното тяло трябва да се освободиш. Да се освободят от тази плът. Най-голямото благо, което имаме на Земята, то е нашето тяло. Ония лошите привички, които сме придобили, от тях трябва да се освободим. От лошите наследствени привички, които сме придобили, които са присадки в нас. После да дадем свобода на природата, както е било първоначално. Говорим някой път за възкресението на тялото. Като се освободим от всичките лоши навици, които имаме, от ония лоши мисли, които нас ни измъчват, от ония лоши желания, от ония лоши постъпки, ние ще престанем най-първо да измъчваме себе си. Ние сами сме най-големите мъчители. Седиш цял ден и критикуваш защо светът е създаден така, защо хората са такива. И другите хора са точно такива, както си и ти. И ти, и те критикуват, всички критикуват. Всички сега знаем, че войната е лоша. По кой начин може да се поправи светът? Според мене, ако две кучета се карат за една кост, ще донеса още една кост, че да има и за едното, и за другото по една кост. Спорът ще престане. Докато е една кост, силният я взима. Хвърля още една кост и въпросът се разрешава. Въпросът е там.

Всеки един човек има три неща, с които може да се задоволи. Имаш една съществена мисъл, с която трябва да се задоволиш. Има едно съществено желание, с което трябва да се задоволиш. Има и една

ществена постъпка. То са трите неща. Има една мисъл в ума ти, тази наричам Божествената мисъл; има едно Божествено чувствуване в твоето сърце и една Божествена постъпка във волята. Те са основата на твоето щастие. Те са пробният камък, с който ти можеш да станеш щастлив човек. При тази мисъл, умът ти ще функционира правилно и при онази постъпка, волята ти ще функционира правилно. Казвам: Тази пробната мисъл, то е Божественото, то е мъдростта, Божественото знание, светлината. Пробният камък, то е добрият живот на любовта. Пробният камък на истината, то е свободата. Ако ти не си свободен в своята мисъл, ако ти не си свободен в своите чувства и в своите постъпки, ти не можеш да имаш добър живот. Всички вие сте в къпалнята и чакате. Всички вие сте от тридесет и осем години. Казвам: Сега, хайде ще кажа една дума. Искате ли да бъдете здрави? Не здрави само телата ви. Искате ли умът ви да се намести на място? Искате ли да се намести сърцето и волята да се намести? Сега на вас няма да ви кажа като излезете, да кукуригате.

Поставете онова Божественото знание в ума. Има една светлина, която е мека. Има една топлина, която е мека, което не гори и не изгаря. Турете я в сърцето. Имайте една сила, която е мека, поставете я във вашата воля. Най-първо, чрез меката светлина, като се обърнете, ще видите туй, което наричате Божие лице; чрез меката топлина ще видите пулсирането на Божието сърце, какво е спрямо вас и през меките постъпки ще видите онази разумност, която съществува в цялата природа.

Знаете ли какво нещо е въздържанието? Представете си, че вас ви турят на позорен стълб, по свобода го приемате. Вие сте един цар. Ако свържат на един стълб един цар и започнат да го укоряват, а той да е спокоен и да слуша това, като го обиждат, а има сила да отмъсти, ако този цар не постъпи според тях, той е търпелив човек, той има светлина в ума си.

Та казвам: Някои от вас мислите, че сте търпеливи. Търпеливи сте, понеже нямате никаква сила. Търпеливи сте, понеже нямате никаква мисъл. Търпелив е онзи човек, който има Божествената светлина, онзи, който има Божествената топлина и Божествената сила. Аз наричам, този е търпеливият човек. Според мене търпението е наука за добиване на Божествената светлина, за добиване на Божествената топлина и за добиване на Божествената сила, които са необходими на Земята.

Един ден ще дойде да умирате; какво ще правите, я ми кажете? Ще дойде смъртта, ще каже: "Хайде сега, да се преборим." Вие се плашите. Ще дойде смъртта, ще иска да се пребори и ще ви гътне и ти ще свършиш. Смъртта хвана Дан Колов и го гътна. Като те хване, трябва да ѝ се противопоставите, да се борите, тя като погледне, да каже: "За пръв път срещам човек, когото не мога да гътна на земята." Ако вас може да ви гътне сиромашията, да се обезсърчите, мислите ли, че вие сте силен човек? Ако вие може да се обидите от една дума само, мислите ли, че сте силен човек? Светът тук е една школа, едно училище на Земята. Място на всички дипломатически лъжи. Решиш ти да се молиш, дяволът дойде, казва: "Какво чакаш, сега не му е времето да се молиш. Не се моли, но направи нещо, че тогава да се молиш. Той Господ с твоите празни думи ли ще се занимава? Иди първо да направиш нещо добро." Щом отидеш да направиш нещо добро, ти после не можеш да се молиш, изгубиш настроението. Ти не можеш да се молиш. Когато ние отидем при Бога да се молим, Той ще ни попита: "Доволни ли сте вие от онова, което направих за вас? Вие свършихте ли работата, която имахте да свършите?" Значи ти ще Му разправяш за работата, която има да вършиш, какво си вършил. Пък вие ще Му разправяте неща, които Той не иска и които не са потребни.

Какво дава "Отче наш?" "Отче наш, да се свети името Ти, да дойде царството Ти, да бъде волята Ти." Казва там за "хляба наш насъщний, дай ни го нам днес." Ти казваш: "Господи, прости ни

греховете.” Бог грехове не прощава. То е лъжлива идея. Онези ангели, които съгрешиха, които направиха грях, тях ги държи отговорни, те ще понесат последствията. Хората, които направиха погрешки, счита ги за погрешки. На тях се прощава. Казвам: Не си туряйте греховете на дявола. И вие да идете с него заедно дето той отива, вие не разбирате.

Нали знаете онзи анекдот, дето се явява дяволът при един светия, в християнската епоха било, дяволът казва: “Много голям грешник съм. Моли се на Господа заради мене.” Той започнал да се моли. Явява се един ангел на светията и казва: “Да се молиш за него. Той не е грешник, но той е дяволът. Но, за да го познаеш, втория път като дойде, ето как да го изпиташ. Ти ще кажеш на дявола той да се качи на една канара и цяла година да казва: “Господи, аз съм мерзост на запустението.” След една година дяволът иде пак при светията. Казва на дявола: “Ти ще идеш на една канара, цяла година да стоиш там и да казваш: “Аз съм мерзост на запустението.” Казва: “Аз, който заповядвам на света, не се моля аз, то е твоя работа.” Тогава той му казал: “Старата злоба не може да бъде нова добродетел.”

Три неща помнете: Поставете любовта в сърцето си, знанието в ума си и поставете силата във вашата воля. Те са трите неща, с които ние трябва да се свържем с Онзи, Който създал света. Като идете при Бога, ще Му кажете доволни ли сте от онова, което направил за вас и за работата, която сте свършили, как е - ни повече, ни по-малко. После ще кажете: “Де да го зная как да кажа?” Ако идете да говорите по телефона с някого, вие не го виждате, но го чувате. Сега, в съвременния живот вие може да говорите на някого на хиляди километра, не го виждате, чувате гласа му по телефона. По гласа ще го познаете. После, по думите пак ще го познаете.

Та казвам: Като идете на вашия телефон, не познавате ли гласа на Бога? Всяка Божествена дума, която дойде до вашия ум, ще произведе светлина. Всяка Божествена дума, която дойде до вашето сърце, ще произведе топлина. Всяка Божествена дума, която дойде до

вашето тяло, до вашата воля, ще произведе сила във вас. Вие ще почувствувате Божествената светлина, Божествената топлина и Божествената сила и веднага ще се изправите. Всичките мъчнотии, които ви заобикалят, вие ще може да се справите с тях. Туй е Божият глас. И мъртвите, които чуят гласа, и те ще оживеят, ще станат.

Та казвам: Отправете ума си нагоре, да дойде тази Божествена светлина. Отправете сърцето си нагоре, да дойде тази Божествена топлина. Отправете и волята си нагоре, да дойде Божествената сила.

И там имаше човек, който беше готов да възприеме Божествената светлина, Божествената топлина и Божествената сила.

“Благословен Господ Бог наш”
“Добрата молитва”

26-а неделна беседа, държана от Учителя на 7.IV.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ДЪРВОТО НА ЖИВОТА

"Отче наш"
"Благост, благост"

Послание към Евреите, 12-а глава, 26-и стих.
"Духът Божи"

Ние се движим в един свят, който още не е установен, преходен е. Вие не разбирате какво нещо е животът. Той е преходна форма, като нещо подготвително, което сега се готви да дойде. Това, което се готви, е по-хубаво от това, което имаме. Онези, които така разбират нещата, мислят и очакват. Онези, които не са сведущи по този въпрос, мислят, че това, което днес имаме, е последно. И затова те гледат да не изгубят това, което днес имат. И всички нещастия в света произтичат от онези погрешни схващания, които човечеството от хиляди години е имало за онова, което съществува в природата и в живота, както в религиозния, така и в научния.

Във всички науки, във всички религии има нещо, което липсва. Вземете, например, понятието на хората за Бога. Вземете човека, това разумно същество - на кого не се е молило. Това същество, за което се казва, че е създадено по образ и подобие Божие, което има голямо мнение за себе си, и едва ли не иска цял свят да му се поклони, си направило един истукан, един идол и на него се моли. Ето, тези разумни същества, хората, като се яви някой велик и гениален човек, докато е жив, те го гонят, изтезават; като умрат, те започват да се кланят на костите им и да очакват от тия кости някакво спасение. Това е заблуждение, което седи вън от човека. Аз го наричам психологическа хипноза. Значи, хората са хипнотизирани. Рядко ще срещнете човек, който не е хипнотизиран, било от богатство, от слава

или от друго нещо. Срещате някого - върви като замаян и казва: “Пари искам, богатство искам, знание, сила искам.”

В Америка един апаш често си казвал: “Човек, за да стане човек, непременно трябва да обере някой голям богаташ.” Случило се, че той проследил един богат американец, който отивал по Европа на екскурзия и взел със себе си голяма част от своето богатство. Апашът се зарадвал, че срещнал такъв богат човек и се качил на парахода. По едно време капитанът на парахода извикал: “Параходът потъва!” Докато апашът си мислил, че всичко наредил, параходът потънал и парите потънали.

Много хора мязат на този апаш. Те мислят, че всичко са наредили и им остава да живеят, а виждат, че са се лъгали. Вижте какво представят тези големи параходи, които американците наричат “дрендаят”. Те са от няколко етажи. Като ги погледнете, виждате, как величествено се движат по морето, страх да те хване. Обаче като се сражават помежду си, виждате, че се наклонил на една или на друга страна и постепенно потъва. Някой път го раняват само и виждате как се връща като някой ранен войник, който отива да се лекува. И след това трябва да се правят превръзки на раните, които са причинени на тия големи същества. И после хората се чудят защо става така. И за мене е чудно защо хората носят цилиндри на главата си. Не съм против цилиндрите, хубаво нещо са те, защото под главата има доста въздух, а главата се нуждае от въздух. Цилиндрите са по-добри от смачканите шапки.

Един ден видях една позната госпожа, добре облечена, с хубава рокля, но турила шапката си накриво, надясно. Казвам: “Ти приличаш на ония български момци, едновремешните, които, като наредят работите си, накривят си шапките надясно.” - “Какво съм се наредила? Аз не съм женена, търся някого, да се оженя за него.” Казах ѝ: “Ти ще се ожениш, но докато носиш шапката си накриво, ще бъдеш нещастна. Трябва да носиш шапката си направо, нито надясно, нито наляво.” След това ѝ показвам какви петна има по ноктите ѝ и

казвам: "Тия петна са признаци на голямо напрежение в нервната ти система. Докато не измениш мисълта си, тия петна няма да изчезнат." Казах ѝ: "Ти имаш хубави заложби в ума си, но не мислиш сериозно. Ти търсиш другар, за да бъдеш щастлива, но не знаеш, че щастието на човека зависи от неговия ум. Аз зная какво търсиш. Ти търсиш някой, който да те обича. Има Един, Който те обича." - "Така ли? Аз го търся от толкоз години, а не мога да го намеря. Не съм го срещнала тук, няма го." - "Да, Онзи, Който е направил вселената, Той те обича." - "Къде е Той?" - "Светлината, която влиза в очите ти, въздухът, който приемаш в дробовете си, прясната вода, която утолява жаждата ти, плодовете, които ядеш - сливи, ябълки, круши, пък и всеки човек, когото срещаш, това е все проявление на Този, Който те обича. Ти седиш много далеч от Този, Който те обича. Твоите чувства са много потиснати. Ти имаш голям страх. Постоянно ходиш с два револвера, нащрек си. Хвърли револверите настрана. Ако е за оръжия, аз имам повече от тебе, но зная, че и десет да имам, нищо не струвам."

След това тази дама ми разправи един сън, действителен, който сънувал един неин познат. Сънят се съвпадал с времето, когато детето му боледувало от сливици, за което го оперирали. Обаче и след операцията състоянието на детето не се много подобрило. Сънят бил такъв: Той пътувал по една планина. Срещу него излязло голямо, страшно чудовище. Той се уплашил, но веднага се навел, взел един голям камък и ударил чудовището. Веднага от него потекла някаква течност, но въпреки това чудовището продължило пътя си. Какво показва този сън? Това чудовище представя болката на детето. Бащата ударил чудовището, значи операцията е направена, но болката още не изчезнала. Чудовището останало живо, макар че от него изтекла някаква течност. Раната тече още, но е жива, не е още съвсем оздравяла.

Болката е приятелка на човека, но трябва да я разбираш. Ако не я разбираш, тя ще те погълне. Ако я разбираш, тя е подобна на плодно дърво, което ти дава своя плод и ти се радваш.

Сега вие се интересувате коя е тази дама. Всички вие, нищо повече. Кой е този мъж? Всички вие, нищо повече. Аз не намирам, че хората се различават много едни от други. Всички хора си приличат. Някой минава за умен. Като те срещне, ще те измери. Най-малкото движение, което направиш, той ще го подложи на изследване. Каквото кажеш, ще те следи да види доколко си искрен. Ще следи да види дали в думите ти няма нещо двусмислено. Когато давам съвет на някой болен, той остава недоволен и казва: "Това са празни думи. Кажи ми нещо реално." Казвам му: "Ще мине." - "Как ще мине?" Този човек е недоволен, защото иска още в дадения момент да мине болката му, но следният момент тя пак ще дойде, и то увеличена. Някой страда, но и страданието не може преждевременно да се махне. Ако се махне преждевременно, то ще се удвои. Този закон се отнася и до радостта на човека. Не можеш да увеличиш радостта на човека повече от тази, която в дадения момент има, защото нервната му система не е нагодена да възприеме мощната енергия на голямата радост.

Тъй щото, страданията не са нищо друго освен известни методи, чрез които нервната система се тонира, за да може да издържа на радостите. Някои искат да придобият Божествената любов. Хиляди години е трябвало те да се каляват, за да може сърцето им да издържа на любовта. Хубаво нещо е любовта, но тя трябва да се цени. Има хора, които не могат да четат Библията. Като се разболеят, те лежат на нея, турят я под възглавницата си, ту на дясната, ту на лявата страна. Някой казва: "Трябва да имам любов." Ти произнасяш думата "любов", но тя няма никакъв смисъл. За да бъде мощна, любовта трябва да има обект, или потенциал. Най-малката любов трябва да има поне един, два, три, четири, пет, шест, до дванадесет потенциала. Потенциалът е запас, от който зависи щастието на човека. Ти вървиш по пътя,

торбата ти е пълна с хляб. Значи, потенциал имаш. Като изядеш един хляб, два ще ти останат. Като изядеш и тях, нищо няма да ти остане - нямаш потенциал, нямаш енергия в себе си. Какво ще ти остане тогава? Гладът ще дойде. Така ще почувстваш, че хлябът ти е необходим в живота. Трябва ти поне един самун хляб. Като изчезне и той, какво ще разбереш? Ще разбереш, че и със самун - лошо, но без самун - по-лошо.

Сега въпросът е до религиозните вярвания на хората. Вярванията, през които са минали християните, са пълни със заблуждения. В подсъзнанието си хората нямат ясна представа за Бога. Мнозина си представят Бога като човек, който днеска е на един ум, утре - на друг. Някои имат слабостта да мислят, че могат да подкупят Господа, да Го залъжат с малко масло, да Му заколят едно теле. Някой казва: "Чудно нещо, от сутрин до вечер се моля на Господа, но нищо не съм получил." Казвам: Ти от сутрин до вечер се молиш, разклащаш само въздуха, но нищо не си допринесъл с молитвата си. Ти още нищо не си научил. Ти не си се научил още да обичаш Господа. Някои се молят, казват: "Господи, помогни ни, гладни сме." Ти се молиш цял ден, искаш да ти помогне Господ, а ти не помагаш никому. Помощ за помощ върви и любов за любов. Всеки иска да се подигне. Ти не можеш да се подигнеш, докато не подигнеш ближния си. Ако има някой в света, който е подигнат и въздигнат, то е Бог. Той никога не е падал и няма да падне.

Значи, има Един в света, Който подига всички. Сега трябват работници, които да повдигат падналите. Кои са падналите? Които нямат ясна представа за Бога. Някои казват: "Как да обичаме Господа, когато нищо не ни е дал?" Този човек казва първата лъжа. Той има отлична глава, хубави сини очи, хубави ръце, с хубави пръсти, но като не знае как да ги употреби, отива да бие с тях този, онзи. Ти имаш една отлична ръка, която може навсякъде да носи благословението, а ти ходиш да биеш с нея. Не съм против боя. Аз не съм от тези, мирните хора. Казвам: Мирът е за разумните държави, а

не за глупавите. Мирът е за добрите държави, а не за лошите. Това трябва да го знаят всички. Сега някои искат любовта. И любовта е за добрите хора, не е за лошите хора. Лошите хора са пробити грънци. Каквото благословение и да им дадеш, то ще изтече навън. Ти не можеш да обичаш лошия човек. Ако го обичаш, той ще стане по-лош. Ако му дадеш пари, той ще стане по-лош. Всеки трябва да дойде до онова положение, да знае, че не са материалните блага, които създават човека. Материалните блага трябва да дойдат отпосле.

Сега всички имат желание да развиват националното чувство на човека. Сега и в България казват, че човек трябва да обича народа си. Как ще обича народа си? Той Бога не обича, България и българите ще обича. Според мене всички, които обичат Бога, са добри патриоти. Който може да се жертвува за Бога, той е патриот. Който обича Бога, той обича и отечеството си, и обществото, и народа. Мнозина мислят, че онези хора, които любят Бога, са загубени, а онези, които не Го любят, са умни. Точно обратно: онези, които не любят Бога, са загубени, а тези, които Го любят, са умни. Какво нещо е народът? Казвате: "Милият народ." "Милият народ" казвате, а когато дойде някой от града тука, казвате: "Този простак, какво дошъл тук, със скъсаните си потури?" Значи в главата на хората седи идеята за "милият народ", а като видят някого от този народ, казват: "Простак е този човек." Много се лъжете, не са простаци те.

Има една тъй наречена свободна душа, която се проявява във всички народи. Например, българите са шест милиона. Тази душа се проявява във всички шест милиона хора. Това означава "българин" - в който се проявява тази душа. Казвам: Българин е онзи, който носи светъл ум, топло сърце. Или българин е онзи, който носи в ума си знание и светлина, в сърцето си - любов, а в тялото си - истината. Отдето минава той, всички хора възкръсват. Дето мине той, всички хора излизат вън от гробовете си. Това наричам аз "българин". Един е такъв българин в света. Същото може да се каже и за останалите държави. Един такъв англичанин има, един германец, един

французин, един японец, един китаец, един от Дания, един от Швеция, един от Норвегия, един е във Финландия и т.н. Един евреин има такъв.

Днес всички хора спорят кой стои по-високо. Не е въпросът там. Другояче седи идеята. Аз ви давам обяснение на въпроса дали аз съм по-високо от другите хора. Изобщо трябва ли да се задава такъв въпрос? Кракът ще пита: "Дали съм аз?" Ръката ще пита: "Дали съм аз?" Очите, ушите, носът, устата, косите - всички ще питат: "Дали съм аз?" Че, на главата и на брадата на човека има около двеста и петдесет хиляди косми. Освен това, човек има на тялото си седем милиона прозорци, т.е. пори, на всяка пора по един косъм. И ако всеки косъм от тия седем милиона косми каже: "Дали съм аз?", те ли са наистина, които стоят по-високо? Когато състоянието на човека е добро, и на тях ще бъде добре. Когато човек загази, и те ще загазят.

Казвам: Във всички трябва да възкръсне идеята за общото добро. Вие имате тази идея в себе си, но някой път излизате от правата посока на живота и казвате: "На млади години бяхме по-умни." И сега, вместо да бъдете по-умни, вие започвате да отричате това, което сте правили в младини. Значи това, което сте правили в младини, било глупаво, а в старини сте по-умни. Ами като умреш, това не е ли глупава работа? Да караш хората да те погребват, да се кланят на костите ти, това много умно ли е? Докато си бил жив, никой не ти се е кланял, а като умреш, всички започват да ти се кланят. Умно ли е това? Не казвам, че това е лошо, но аз гледам на добрата страна. Като се кланят на умрелия, хората искат да кажат: "Ние сега те познаваме. Съжаляваме, че като беше между нас, не те познахме. Като дойдеш втори път, ще ти окажем всичкото си уважение и почитание. Сега се кланяме на костите ти." Обаче, като дойде втори път на Земята, те пак започват да разискват: "Този ли е същият, или не е?"

За пророк Илия беше казано, че ще дойде пак на Земята. Той дойде във форма на Иоан Кръстител, но не го познаха. Някои от вас искат да знаят какво нещо е Иоан, какво означава. Но за да знаете

какво нещо е Иоан, вие трябва да изучавате еврейската кабала. Но да оставим тези работи настрана. Да знаете, че дето е законът, там е Илия. Дето има дърво, там е Илия. Дето има Изабела, там е Илия. Дето има Ирод, там е Иоан. Дето има Иродиада, там е Иоан. Дето е Иоан, там ще има снемане на глава. Защо снемат главите на хората от раменета им? Защото има закон. Законът винаги сваля главите на хората. Той казва: "Много глави не трябват. Една глава е достатъчна." Той реже главите на хората, докато остане само една глава.

Когато дойде любовта, тя търпи всички глави, тя търпи всички сърца, тя търпи всички тела. Законът търпи само една глава, само едно сърце и само едно тяло. Така се е явила и расовата борба. Казват, че арийската раса е Божествена, всички други трябва да слугуват на нея, тя е господар, а всички други трябва да ѝ слугуват. Казват, че тя е най-благородната раса. Къде е мястото на тази раса в човека? Значи, арийската раса е в главата, семитската - в сърцето, а монголската - в стомаха. Казано е в Писанието, че сърцето е било покварено. Значи семитската раса е била покварена. Затова и до днес още я гонят - пречиства се сърцето. Питат къде са евреите? В сърцето. Значи сърцето на всеки човек е еврейско, умът му е арийски, а стомахът - монголски.

Сега аз не ви заставям да приемете тези твърдения. Аз само нахвърлям известни идеи. Това още не е най-същественото. Според мене главата е създадена, за да възприема Божествената светлина, сърцето - за да възприема Божествената топлина, а стомахът - за да възприема Божествената сила. Стомахът е динамото в човека. Светлината е условие за придобиване на знанието, топлината - условие за чувствата, а силата - за постъпките. Следователно, ако ти нямаш топлина, чувствата ти няма да се проявят. Живот без чувства, това е една пустиня, пълна с прах и пепел. Такъв живот няма смисъл. Онова, което ни радва на Земята, това са чувствата. Това е свят, който е насаден с различни цветя и плодове. Някои мислят, че само умственият свят е важен. Мисълта е най-красивото нещо в света, но и

без чувства не може. Мисъл без чувства, но и чувства без мисъл, нищо не струват. Ако видите една мисъл, едно чувство и една постъпка в духовния свят, те са като ангели. Значи, три ангела има в човека: единият ангел е в главата, другият - в сърцето, а третият - в стомаха, той го регулира, като някой огняр.

Много хора на Земята извършват работата на огняри в парахода, но те не са доволни от себе си, от своя живот, и казват: "Защо Господ направи света така? Не можа ли да направи един свят, в който хората да не ядат?" Направете вие един такъв свят. Дайте вие един план, да покажете как трябва да бъде създаден светът. Не е достатъчно само да говорите, но дайте вие един план, да видим как можете да създадете човека, без да има нужда от ядене. Психологически въпросът се свежда към следното: ти [не] можеш да дадеш нещо от себе си, докато не си приел. Божественото се проявява, като дава нещо от Себе си - чрез даване. Бог е създал света преди още той да се прояви. Това показва Неговото вечно безкористие. Той дал живот на всички хора, да живеят, като ги е оставил свободни.

Казвате: "Бог не знае ли, че ние страдаме?" Той се интересува от това дали вие живеете. Като страдате, вие живеете. Следователно Бог се радва, че живеете. Бог се радва и като страдате, и като се радвате. И за едното, и за другото Му е приятно. Хората мислят, че страданията им са нещастия за тях. Не, страданията, които хората имат, ни най-малко не са нещастия за тях. Страданията не са нищо друго освен подготовка на човешката душа за онези красиви моменти. Ще дойде ден, когато ще се създаде един свят без страдания, но когато хората влязат в този свят, всички трябва да се обичат. Когато любовта действува в умовете, в сърцата и в телата на всички хора едновременно, тогава ние ще влезем в Божествения свят. Засега даже и духовният свят не е достъпен за хората. Той е разделен на два лагера: в единия лагер живеят тъмни, лоши духове, а в другия - светли, добри духове. Те се гледат отдалеч, приказват си, но на гости не си ходят. Понякога правят изключение, пущат някой дух от единия

лагер в другия, но като постои там една седмица, казва: “Не е за мене тук, ще си отида.” Казвате: “Възможно ли е това?”

За обяснение на тази идея, ще ви приведа един пример. Един английски апаш чул, че имало един проповедник, който проповядвал много хубаво. Слушателите му се увличали от неговите проповеди и се захласвали. Апашът си казвал: “Това място е за мене. Ще отида там и когато те се захласнат, ще бръкна в джобовете им и ще си измъкна една голяма сума.” Той отишъл в църквата, дето проповедникът държал своите проповеди и заел едно удобно място, все около богати. Влязъл проповедникът и започнал своята беседа. Той чакал момента слушателите да се захласнат и си казвал: “Ето, в този момент ще пристъпя към своята работа”, но неусетно и той се увлякъл в проповедта, захласнал се и не забелязал как проповедта се свършила. Когато започнали всички да излизат, той си казал: “Този дявол ме накара и мене да се захласна, но втори път няма да му отстъпя.” Отишъл втори път на църквата и пак се захласнал. Той продължавал да отива още няколко пъти, все с надежда, че ще се противопостави на дявола, който го захласвал. Но като се убедил, че не може, най-после казал: “Няма повече да ходя на тези проповеди, не ме интересуват тези работи. Те по-скоро ще станат причина да си изгубя занаята.”

Има лоши хора в света, които се страхуват да не си изгубят занаята. Те казват: “Ако посещаваме такива проповеди, ние ще изгубим своята самостоятелност, ще станем като баби. Това хора ли са? Да се захласват от една проповед.” Прави са тия хора, такива са разбиранията им. Те искат да бъдат силни, но не знаят, че тези силни хора сами си причиняват страдания. Някой се отчае, току вземе нож, иска да се самоубие. Без да знаят, хората със своите мисли си причиняват едни на други страдания. И след всичко това искат да бъдат щастливи. Мислете добре, за да приемат вашите добри мисли и близките ви, и така да си правите един на други добро, а не пакости.

Ако мислиш добре, добро ще бъде и на тебе, и на твоите ближни. Такъв е Божественият закон.

Като дойде злото при вас, приемете го като подбудителна сила, като подтик. Ако то дойде, ще ви каже: “Направи зло на еди-кой си човек.” Ти ще го изслушаш, но ще направиш точно обратното - ще направиш добро на този човек. То ще ви говори по един начин, а вие - а вие ще вършите друго. Обаче човек може едновременно да направи и доброто, и злото. Как може така? Ще ви дам един пример. Представете си, че злото ми нашепва: “Направи зло на този човек. Излей шишето му.” Виждам, че срещу мене иде един беден човек, който носи в ръката си шише с вода. Тогава аз изпълнявам желанието на лошия дух. Взимам шишето на бедния човек, отварям го и го изливам на земята. Той се чуди какво правя и остава недоволен и оскърбен от мене. След това му казвам: “Ела сега с мене.” Завеждам го при близкия хубав извор, измивам шишето му добре и му го давам пълно с чиста, свежа вода. Той ми благодари. По този начин аз изпълних желанието на лошия дух, като излях водата на бедния човек, но изпълних желанието и на добрия, като му напълних шишето с чиста, изворна вода и му показах отде може да черпи такава вода. Човек трябва да бъде умен, да знае как да постъпва с дявола. Знаете ли колко е мъчно човек да бъде благодарен? Опитвали ли сте се да бъдете благодарни?

Един ден иде при мене една дама от благородното софийско общество и ме пита какво да прави с мъжа си. Казва, че не могла да го търпи, не може да живее с него. Казвам: “Ти трябваше да дойдеш при мене, по-рано, преди да се ожениш, а сега е вече късно. Сега ще ти кажа друг съвет.” - “Какъв?” - “Ще ти кажа да го търпиш.” - “Ама, не мога.” - “Тогава ще го напуснеш.” - “Ами кой ще ме гледа?” - “Тогава ще го търпиш. Ще намериш една добра черта в характера му и ще му слугуваш беззаветно. Все трябва да има поне една добра черта този човек. Ако няма нещо хубаво в себе си, как се ожени за него?” - “Излъга ме.” - “Как позна, че те е излъгал? Я ми го опиши какъв е.” И

тя започва да го описва: “Има дебели вежди, челото му е средно, не е много високо.” - “Значи, паметлив човек е.” - “Ръцете му са мускулести.” - “Много енергичен човек е той.” - “Как да не е енергичен? Гърбът ми знае това.” - “Аз имам един цяр, с който можеш да си помогнеш.” - “Какъв е този цяр?” - “Ще ти дам една доза. Този цяр е любовта. Любовта е цяр срещу всички болки. Ето как ще приложиш този цяр. Ще напишеш на една книжка: “Любовта е цяр за всички болки.” След това ще изгориш листчето, ще събереш пепелта и ще я туриш в една чаша с вода. И двамата ще пиете.” - “Ама ти се подиграваш с мене.” - “Не, сериозно ти говоря.” Тя разбира съвсем буквално тази работа. Ако напише това изречение на книга, както трябва, със смисъл, и да тури книгата в огъня, тя няма да изгори. Колкото и да я гори, няма да изгори. Ако изгори, нека направи опит да изпие пепелта. Ще види, че мъжът ѝ ще почне да омеква.

Сега ние живеем в една епоха, когато Бог действува в света. Той прави едно голямо преобразувание в цялата природа, в целия строй. Казано е в Писанието, че Слънцето ще потъмнее, звездите ще угаснат, Луната ще потъмнее. Това показва, че всички онези религиозни, криви вярвания, които хората са имали от хиляди години насам, ще изчезнат, ще си заминат. Всички онези закони и правила, които хората са имали, и те ще си заминат. В света трябва да се внесе нещо ново, нещо хубаво. В бъдещия строй, в това, което сега иде, смъртта няма да има място. Гладни хора няма да има. Ако има гладни, гладът ще бъде забавление за тях. И жадни хора няма да има. И жаждата ще бъде забавление. И болни хора няма да има. Всички хора ще бъдат здрави. И няма да се размножават чрезмерно, както сега. В бъдещия живот във всеки дом ще има само по едно дете, или мъжко или женско. Слуги няма да има. Всички ще се надпреварват кой да свърши някаква работа. И за работата няма да се плаща, както сега, заплати няма да има. Слугите ще бъдат на почетно място. В бъдещия строй господарите ще стават пред слугите си. Слугите ще раздават благата. Те ще носят благата на хората.

Ще кажете, че това мяза на приказките от “Хиляда и една нощ”. Казвате: “Как ще стане това?” Както става с бубата. В първо време вие храните бубата с листа. Тя постепенно надебелява, става голяма. Един ден тя се отказва от вашите листа, започва да си върти главата на една и на друга страна, като някой капелмайстор, и току се покатери някъде, започва да преде една нишка. Щом изпреде пашкула, тя се затвори вътре известно време и мисли как да излезе от пашкула. И тази глупава буба един ден излиза във вид на пеперуда. Като пеперуда, тя се облича с пъстра дреха, украсена с четиридесет-петдесет цвята. Как става това? Тази пеперуда е представител на един ангел. Той е нейният баща, който работил заедно с нея в лабораторията, за да я украси. Като свърши дрехата ѝ, той казва: “Хайде, дъще, излез сега да се разходиш.” Пеперудата е ангелче, скрито вътре в аероплана. Вие не я виждате. Това, което се разхожда по света, е ангелско дете. Вие казвате, че това е пеперуда. Научно ли е това? Това е сто и едно на сто вярно. Какво разбирате вие под думата “ангелско дете”?

Ангелите са съвършени хора, които са излезли от първата човешка раса, за която Бог казва: “И направи Бог човека по образ и подобие Свое. Мъжки и женски пол ги създаде.” Това е Божествено творение. След това иде историята на човешката раса, за която се казва, че Бог взе пръст и направи от нея човека. Вдъхна в него после дихание и той стана жива душа. От човешката раса излизат и пеперудите, и животните, които слизат заедно с хората на Земята, да имат опитност, да видят какво представят хората. Някой дух слиза във вид на кон, на вол, на крава. Вие ги впрягате на работа, биете ги. Този дух се усмихне и си мисли: “Много има да пати главата ти.” Кой стои по-високо: млекопитаещите ли, които дойдоха да помагат на хората, или хората? Те дойдоха преди човека, те са по-стари от него. Значи има условия да бъдат по-умни. Те заеха низка служба. И наистина, службата на един вол е низка и непочтена от ваше гледище, но понеже той разбира живота, той е заел тази низка служба и се

ползува от формата, която има. Но казвам: Има едно създание, което е Божествено.

Когато говоря за растенията и за животните, аз разбирам това, което Бог отначало е създал. Това е означено там, в рая, до дървото на живота. Не говоря за дървото за познаване на злото и доброто, но дървото за познаване на живота. Това е Божествената раса, за която се казва, че човек е създаден по образ и подобие Божие. В плодните дървета ние имаме образци от тази раса. Като ядеш от тези плодове, ако си болен, веднага оздравяваш. Христос казва: “Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.” Значи, това е живото дърво, от което като ядеш плод, ще оздравееш. Като възприемеш от неговите мисли, ти се просвещаваш. Като възприемеш от неговите чувства, ти се изпълваш с най-благородните чувства. Като възприемеш неговите постъпки, ти ставаш силен. Неговите постъпки са Божествени. Ето защо вие трябва да измените начина на живота си.

Казват, че човек за човека е вълк. Това е резултат на дървото за познаване на доброто и злото. А в дървото за познаване на живота човек за човека е брат и сестра. В това дърво е майката, там е и бащата. Това дърво дава истинско понятие на човека, как дъщерята трябва да обича майка си. Как трябва да я обича? Както себе си. Когато Христос казва: “Един е вашият Отец”, Той подразбира дървото на живота. Като влезем в този живот, ще бъдем при Този, Единия, Който е жив. Това е вечният живот. Апостол Павел казва какво ще стане със сегашния порядък. Какво ще стане? Ще стане това, че ще излезете от гробовете си, ще излезете от дървото на познаване на доброто и на злото и ще влезете в дървото на живота. Тази е идеята, която е поставена в стиха. “Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил.” Това е Божественият живот, който е запален във всеки едного във вид на малко пламъче. Като го погледнеш, казваш: “Какво може да стане от него?” Това

пламъче ще създаде твоя ум и твоето сърце. Върху това пламъче почива бъдещото твое щастие.

Мнозина търсят Господа отвън. И това не е лошо, но трябва да знаете, че докато не намерите Бога отвътре, в себе си, отвън не можете да Го намерите. Христос казва: "Никой не може да дойде при Мене, ако Отец Ми не го привлече. И никой не може да отиде при Отца Ми, ако Аз не му покажа пътя." Този, който ще ни привлече, и Този, който ще ни покаже пътя, представят дървото на живота, при което трябва да отидем. Христос казва: "Това, което Отец Ме е научил, това ви говоря." Значи това, което Той ви е научил, това е истината. Не роптайте против това, което сега имате. Вие се оплаквате от живота. Не се оплаквайте. Научете се да се радвате на страданието.

Сега, като говоря за плача, вие мислите, че засягам някого. Не, аз говоря принципално. Младият плаче, значи млад е само онзи, който е познал Бога. Възрастен е онзи, който е познал Бога. Стар е онзи, който е познал Бога. Когато човек се проявява, това показва, че той е познал Бога. Той ще бъде и млад, и възрастен, и стар. Той ще образува цялото колело, върху което се движи животът. Той няма да има онази старост и немощ и слабост на стария. Младият представя семето, което е поникнало. Възрастният е цветето, което цъфти. Старият е узрелият плод. Следователно човек трябва да се посее, да поникне, да израсне, да цъфне, да завърже и плодът му да узрее. Като узрее, това е старият човек, който е познал Бога. Като опиташ този плод, ти ще придобиеш неговия живот. Животът ти ще се увеличи и ще станеш като него, т.е. ще познаеш Бога. И тогава, като дойдат страданията, ти поглеждаш дървото на живота, защото знаеш, че в него са условията на поникване, на растене, на цъфтене и на връзване. През всички изпитания, през които човек минава, има нещо, което може да израсте и да укрепне. Това ще остане в него и в бъдеще, а другите неща са скрити. Когато се гради целокупното здание, споровете ще изчезнат. Всички петна, които съществуват, са временни. Кой бояджия, като е работил, не е оцапал дрехата си? Кой

художник, като рисувал картините си, не се е оцапал? Обаче, след като нарисува картините си, той дава изложение, разхожда се в салона, показва картините си. И ние сме художници, които рисуваме, но един ден, когато свършим картините си, ще ги изложим пред хората, да дадат мнението си. Това е животът на безсмъртието. Тогава всички ще се зарадвате и ще видите, че всички страдания и радости представят Божествено благо, дадено от Бога.

Казвам: Светът се преобразява вече. Като чуете гласа Му, станете. Като чуете гласа Му, оживейте. Като чуете гласа Му, възкръснете.

Когато ви говоря да чуете гласа на Бога, подразбирам да имате известни опитности, известни придобивки. Аз разбирам онзи завършен процес, за който Христос казва: "Елате всички вие и Ме последвайте, да придобиете онова, което съм приготвил за вас, за избраните. Елате всички, а не само един."

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

27-а неделна беседа, държана от Учителя на 14.IV.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

КАКВОТО ПОПРОСИТЕ

“Отче наш”
“Благославяй, душе моя, Господа”

Ще прочета само един стих - 14-и стих от 14-а глава от Евангелието на Иоана.

“Духът Божи”

Често слушате да се казва: “Трябва да живеем. Трябва да се живее.” Трябва да се живее, но с живота заедно ние привличаме и страданията. Сегашните хора се нуждаят от знание, което да не ги обременява. Истинско знание е това, което не обременява ума. Положително чувство е това, което не обременява сърцето. Воля е това, което не обременява тялото. Единственото нещо, което отличава човека от другите животни, това е неговият ум. Първата задача на ума е да научи човека как да възприема светлината. Човек не може да мисли, ако не е запознат със законите на светлината. Вътрешно човек трябва да има едно вътрешно чувство на възприятие. Отпосле той ще изучава външно какво представя светлината. Значи, преди всичко той трябва да знае как да възприема светлината вътрешно. Проявената любов на Земята е проявената Божия мисъл във вечността. Божията мисъл се е проявявала у нас като реално отношение на любовта. Любовта не се заключава само в празните думи “аз те обичам”. И единият може да каже “аз те обичам”, и другият може да каже “аз те обичам”, но любовта между двама души представя друго нещо. Като обича ябълката, детето я изяжда. Лисицата като обича кокошката, изяжда я. Апашът като обича парите, открадва ги. Като обича дрехите си, човек ги облича.

Сега като дойдем до думата “крада”, виждам, че и тя е изопачена. В думата “крада” се съдържа глаголът “ради”. Който не знае как да

ради нещата, започва да краде. Човек създава кривите мисли. Той е създал думата “крада”. Между “крада” и “ради” има малка разлика. Като извадите буквата “к” от “крада”, имате “ради”.

Цялото човечество има придобивки благодарение на дейността на ума. Умът се занимава с възприемане на светлината. В последно време учените изучават окото и в него търсят дефектите, болезнените състояния, през които човек минава. Това наричат ирисова диагноза. Това е наука, която точно определя от какво страда човек и какво му предстои да мине. В окото могат да се видят различните болести на човека, както и ония, от които и в бъдеще ще се страда. Аз наричам тази наука патология, каквато е и науката на Ломброзо, да открива престъпните типове. Престъпленията, които човек върши, не представят самият човек. Това са отклоненията на неговия живот. Когато се изучава окото, трябва да се изучава в неговото нормално състояние, във възприятието на Божествената светлина, да видите какви добродетели има в човека. Какви болести има в човека, това не е важно, това не ме интересува, но какви добродетели има в него, това е важно. Къде ще видите, че умът на човека е добре развит и сърцето му е добре развито? На кое място ще намерите, че някой човек е справедлив, честен, милостив, кротък, въздържан и т.н.? Всичко това може да се види в окото на човека.

Като гледаш окото на човека, трябва да видиш на какво разчиташ, а не че стомахът му е разстроен, че мозъкът му е разстроен, или че нервната му система е разстроена. Той и без това ще ти каже, че стомахът го боли, че сърцето му не работи добре. Болният се нуждае от нещо. Внеси това, от което се нуждае, и той ще оздравее. Всички болести произтичат от един вътрешен недоимък на Божествената светлина. Това съм научил аз. До това заключение съм дошъл. Според моята наука, аз считам, че религиозните хора трябваше да бъдат най-красивите хора на света, защото те се занимават с Бога. Въпреки това, те не са красиви. Защо? Защото нямат ясна представа за Бога. Бог е най-красивият в света.

Следователно ти не можеш да мислиш за Бога и да не си красив. Според мене е така. Ти не можеш да бъдеш при хляба, а да си гладен. Това е невъзможно.

Сега аз искам да освободя ума ви от всички предубеждения на миналото. Сега вие искате да ви кажа нещо ново. Какво ново ще ви кажа, когато новото е във вас? Вие носите новото в себе си, но сте го заровили. Мнозина от вас сте заровили своите добродетели, не ги изявявате. Бащата упова на сина си, майката - на дъщеря си, господарят - на слугата си, учителят - на учениците си, учениците - на учителите си; всички уповават едни на други. Генералът упова на своите войници, дървото упова на своите корени, листа и клонища. И това е хубаво, но какво щеше да стане, ако човекът и растението нямат светлина, топлина, въздух, вода и храна? Сегашните хора, и религиозни, и светски, се спират върху удобствата както дървото върху листата и казват: “Трябва да имаме хубава къща.” Добре е това, но преди всичко те трябва да знаят как да съградят своята къща. Тъй, както се градят сегашните къщи, те са създали най-големите злини на хората. Такива са моите наблюдения. Това не става от зла воля, но от незнание, от недоимък. Светлината в сегашните къщи не е най-същественото, а това не трябва да бъде така. Сегашните хора не знаят как да отварят очите си, да възприемат светлината. Някои само мигат и с мигане си остават. Човек трябва да знае как да възприема светлината в нейната пълнота. Добре е да се вглеждате в очите на хората, да видите какво нещо е красиво око. В очите на някои човеци се отразява цялото небе. Яснота има в тях. Като погледнеш очите на такъв човек, цял свят се разкрива. Дълбочина има в тях. А някога, гледаш, очите на някой човек така потъмнели, че нищо не се вижда в тях. Те са скрити, потаени, като Венера. Някои хора са много плитки, а се мислят за дълбоки. Соломон казва, че глупавият, като мълчи, минава за умен.

Един господин разправя една своя опитност. Една вечер закъснял в една планинска местност, не можал да намери пътя си. Понеже било

много тъмно, той се подхлъзнал, но успял да се хване за едно дърво и увиснал за него. Така прекарал цели пет часа. По едно време ръцете му толкова отмалели, че не могъл повече да се държи и решил да се спусне надолу, че каквото ще да става. Той мислил, че под него е голяма дълбока пропаст и като се спусне, ще остане на мястото си. Започнал мислено да се прощава с жена си, с децата си, с приятелите си, и след като се убедил, че животът му се свършва, спуснал се надолу. Каква била изненадата му, когато усетил, че се спуснал само около двадесет и пет сантиметра надолу и стигнал земята.

Казвам: Много от страданията на сегашните хора са като тия на този господин, който се държал цели пет часа, да не би да падне в някоя пропаст. Той трябваше да се спусне пет часа по-рано, да не се измъчва. Следователно, и на вас казвам: Не пресилвайте страданията си. Не мислете, че страданията ви са много големи. Спуснете се от мисълта, на която се държите, да не се измъчвате излишно. Някои религиозни се държат с години за това дърво и си мислят: "Какво ще стане с нас? Ще се спасим или не? Ще ни приемат ли в рая или няма да ни приемат?" После се питат тяхната вяра ли е по-права или на другите. Накъде водят тия въпроси? Ако отидете в Америка, ще видите, че много християни минават от едно общество във второ, в трето, навсякъде търсят спасение. Прави са хората, искат да се осигурят. Те искат да се осигурят в онзи свят. Чудно нещо! Какво ще се осигуряват, когато са осигурени? Те живеят в онзи свят, а искат да се осигурят. Те живеят в Бога, а Го търсят вън от себе си. Мнозина цитират, че "в Бога живеем и се движим", а въпреки това не знаят къде е и Го търсят вън от себе си. Това е заблуждение, което се дължи на нещо. Младата мома живее при майка си и при баща си. Майка ѝ я обича, бащата - също, грижат се за нея, но един ден ѝ стане нещо и тя започва да вижда, че на майката липсва нещо, на бащата - също и решава да напусне бащиния си дом. Къде отива? Пристава на някой момък. Къде е грешката? Младата мома мисли, че като излезе от

бащиния си дом, ще може да си създаде един по-добър, по-красив живот, отколкото този, който е водила при баща си и майка си.

Всички хора правят същата погрешка. Те мислят, че като излязат от Бога, като Го напуснат, ще намерят други хора, подобни на себе си, с които ще бъдат щастливи. Те не знаят, че нито един човек, който е пристанал, не е бил щастлив. Ако тук има някой, който, като е пристанал, да е бил щастлив, нека каже. Думата "пристанал" и "представен" е почти една и съща. Защо младата мома пристава на момъка? Защото обещанията му са такива. Той ѝ обещава, че ще я направи царица, ще я облече в копринени дрехи, със златна огърлица на врата, корона на главата, с диаманти украсена. Това са Божествени работи, които той ѝ говори и тогава момата си казва: "Намерих най-после едно Божествено. Толкова години живях при майки си и при баща си, но те никога не са ми говорили такива работи. Те са ме заблуждавали." Действително, момъкът ѝ туря венец, но трънен. Той ѝ облича рокля, но не от коприна, а от коприва.

Като изнасям тия факти от живота, аз не ви осмивам, но изнасям вашите криви разбирания за нещата. Едно от двете е вярно: или момата не е разбрала какво ѝ казва момъкът, или той я е лъгал, дал обещания, които не може да изпълни. Някъде пък момата дава такива обещания и той напуща бащиния си дом. И тя знае да пише любовни писма. Аз имам цели албуми от писма на млади моми и момци. Голяма поезия има в тези писма. Аз я наричам "поезия на любовта". Това е поезия на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля. Любовта не е външен процес, тя е вътрешен процес на човешкия ум и на човешкото сърце.

Сега ще се спра върху един пример, с който да направя мисълта си по-ясна, да разберете отде е дошло това отклонение в човешки живот. Когато една точка е в движение и излиза от своя център на движение, тя върви по права линия. При това знаем, че между две точки можем да прекараме само една права линия. Има същества, които вървят само по права линия. Например, растенията вървят по

права линия. “Аз съм - казва - растение” и дига перпендикуляр. Като дойде на Земята, всяко растение върви първо перпендикулярно, после образува хоризонтални и отвесни линии според орбитата, в която се движи. Животните представят хоризонтални прави линии, а човек - отвесни прави линии. Значи, в перпендикуляра имаме само две точки, в плоскостта - четири, а в тялото, което има, както е кубът, шест страни, има повече точки. Електричеството върви по прави линии. Често слушате да казват: волтаж и ампераж. Какво е едното и какво другото? Едното означава количеството на материята, а другото - силата на материята, с която електричеството се проявява. Така и за любовта говорим, че е по-голяма някъде и по-малка. Значи и любовта се разглежда по количество и по качество. Ние казваме, че количествено любовта се различава, някъде е по-голяма, някъде е по-малка, но по качество любовта навсякъде е една и съща. Значи качествено любовта на всички хора е една и съща. Но дойдем ли до количеството на нещата на физическия свят, дето количеството е по-голямо, там се свършва повече работа; дето количеството е по-малко, там се свършва по-малко работа.

В Евангелието се казва, че един господар дал на слугите си по няколко таланта: на един от тях дал пет таланта и той спечелил още пет; на другия дал два таланта и той спечелил още два; а на третия дал един талант, но той го заровил в земята. Когато говорим за талантите, това е човешката воля, с която той работи. Като вложи ума и волята си на работа, от това зависи какво ще придобие човек.

Човек трябва да изучава законите на светлината. Като ги изучава, човек ще влезе във връзка с ония възвишени и разумни същества, които разнасят Божията мисъл и светлината по цялата вселена. Ти не можеш да се запознаеш с тези възвишени същества, ако не разбираш законите на светлината. Същевременно ние трябва да изучаваме законите на топлината, която иде от Слънцето. Ако не изучаваме законите на топлината, не можем да разберем живота. Тази светлина не е като нашата, която изгаря. Често ние се

възхищаваме от един човек и казваме: “Този човек има хубаво сърце, топли чувства.” Топлината на такива чувства е светла, а не тъмна. На тази топлина ние можем да се храним.

Най-после ние дохождаме до твърдата материя, в която е скрита Божествената сила. Също така ние трябва да изучаваме и нашето тяло, законите, които го управляват. Като изучаваме тялото си, ние дохождаме до онези механически закони, които улесняват живота. Всеки човек трябва да изучава устройството на ръцете и на краката си, да знае как да ги движи. Много хора са осакатени от незнаене как да движат ръцете и краката си. Някой път едно малко раздвижване на гръбначния стълб може да докара нещо нежелано. Достатъчно е да се засегне някой от деликатните нерви, за да се предизвикат болки на гърба и на кръста. Затова, като става, човек не трябва да бърза. Човек не трябва да направи една крачка напред, докато не събуди ума си, докато не вземат участие и сърцето, и волята в това движение. Значи, умът, сърцето и волята трябва да вземат участие във всяко движение. Само при това положение ти можеш да бъдеш здрав и да работиш така, както Бог работи.

Някой път чувате да казват, че Господ ще уреди всичко. Господ е уредил всичко във вашия ум. Той там работи, там се проявява. После, Той е уредил всичко във вашето сърце - там трябва да Го слушате. Вие мислите, че всичко иде отвън. Отвън, това е само отчасти, затова и отвън трябва да желаете и да слушате как Бог се проявява. Външния, т.е. обективния свят вие го познавате малко, и то дотолкова, доколкото познавате себе си.

В това отношение вие приличате на Настрадин Ходжа, който казва: “Аз и жена ми съставяме целия свят. Щом на нас е добре, и на целия свят е добре. Ако жена ми умре, половината свят се свършва. Когато аз умра, целият свят се свършва.” Всеки може да цитира тези думи, но умирането има отношение към глупавите хора. Който мисли глупаво, той умира. Често чувате да казва някой, че иска да умре. Аз тълкувам умирането по следния начин: който иска да умре,

това показва, че иска да се влюби. Но в това именно седи всичкото заблуждение. Не е въпрос до влюбването на глупавите хора. Човек трябва да знае как да люби.

Човек трябва да се научи да люби, т.е. правилно да възприема Божествената любов. Ако възприема правилно Божествената любов, човек ще има светлина в ума си, топлина в сърцето си и сила в тялото си. Той усеща, че светът се разширява пред него и всичко приема друг изглед. Когото срещнеш в света, всеки е готов да ти услужи. Когато връзката ти с Бога е правилна, и хората имат правилни отношения към тебе. Изгубиш ли тази връзка, и хората започват да се съмняват в тебе. Казваш: "Хората не ме обичат." Обикни Бога и хората ще те обичат. Казано е в Писанието: "Каквото попросите в Мое име, ще ви се даде." Хората мислят, че се молят в името Божие. Знаят ли те, че името, в което се молят, е Божие? Там е всичката работа. Ти ще просиш в името Божие, в това свято име. Казвате, че всички същества, и добри, и лоши, го почитат. И наистина, няма същество в света, което да говори лошо в името Божие. Всички същества могат да правят каквото искат, и боговете даже, но като дойде до името Божие, и в ада даже, всички мислят еднакво. Всички се страхуват да мислят лошо за Божието име. Защото, ако кажат най-малкото лошо, веднага ще ги сполети най-голямото нещастие. Ако кажеш най-малкото добро, ще те сполетят всички добрини. Казано е в Писанието: "Да се свети името Божие." Това е важно. Не питайте защо трябва да се свети. От освещаването на Божието име зависи твоето и сегашно, и бъдещо щастие, както и това на бъдещото поколение. Всички трябва да осветявате името Божие, но не от страх. Като опетниш името Божие, самият живот сам по себе си изчезва. Като се запознаеш с някого, ти искаш да знаеш как е неговото име. Даже и да няма име, ти непременно ще го кръстиш някак.

Христос казва на учениците Си: "Ако досега не сте попросили нищо от любов, то е защото не знаете как да просите." Казвате: "Кое е името Божие?" Който дойде до това име, той е разрешил всички

въпроси в себе си. Всеки от вас трябва да разреши тези въпроси. Външно човек може да постъпва както и да е, но дойде ли вътрешно до това име, той трябва да го разреши напълно, да освети името Божие в себе си. Аз не искам да говоря върху това име, защото не можете да го разберете. Казвате: “Не сме ли видели Господа?” Още една крачка ви трябва. Знаете ли какво се говори там, в Стария Завет? Когато Моисей искаше да види Бога, Бог му казва: “Ти не можеш да видиш лицето Ми и да останеш жив.” Защо Моисей не можа да види лицето на Бога? Защото уби човек. Той му каза: “Ти можеш да видиш само гърба Ми.” След това Моисей каза, че Бог е много милостив и дълготърпелив. Много хора, като Моисей, искат да видят лицето на Бога. Моисей, който беше един от посветените, не Го видя, че те ще Го видят. От голям патриотизъм към еврейския народ, когото искаше да освободи, Моисей направи едно престъпление. Уби един египтянин и от страх избяга в пустинята, дето четиридесет години наред паса овците. Тук Бог му се яви и му каза да изведе еврейския народ из Египет. Като дойде до Бога, каза му се: “Ти не можеш да видиш лицето на Бога и да останеш жив.” Никой не може да види лицето на Бога и да остане жив.

Днес всички хора искат да им се докаже, че Бог е щастлив. Всеки знае каква е идеята за съществуванието на Бога. Щом ти съществуваш, и Бог съществува. Щом ти не съществуваш, и Бог не съществува. Човек съществува по единствената причина, че Бог е вътре в битието. Машината, която се движи по релсите, се движи по единствената причина, че огнярят знае навреме да поставя огън и вода в машината, да я кара да се движи. Машината се движи по негова воля, като ту умира, ту възкръсва. Вечер, като престане да гори, умира. И сутрин, като ѝ се тури вода и огън, пак възкръсва и тръгва по пътя си. Това е само за обяснение. Знанието, което имате, вие го държите за себе си. Това не значи, че трябва да го турите другаде, но трябва да го сравнявате. Има неща у вас, които са ценни, но има и такива, които не са ценни.

Вземете, например, в химията, имате киселини, основи и соли. Киселините придават активност, основите - пасивност, а чрез солите се придобива равновесие. Който иска да стане активен, трябва да има достатъчно киселини. Има известни мисли, които играят роля на киселини, други - на основи, а трети - на соли. Човек трябва да познава свойствата на мислите си, за да се ползува от тях съзнателно. В това отношение, всеки трябва да разбира поне малко от тази вътрешна химия, да може да се ползува от своите мисли, чувства и постъпки. Човек трябва да знае по кой начин да събуди своята активност, по какъв начин да се прояви пасивен и кога да прояви своето равновесие. В дадения случай любовта играе роля на основа, мъдростта - на киселина, а истината - на сол. Това са три важни неща, които трябва да се знаят. Истината държи нещата в равновесие. Волята се възпитава чрез истината, сърцето се възпитава чрез любовта, а умът се възпитава чрез мъдростта.

Казвате: "Как е възможно сърцето да се възпитава чрез любовта?" Ако си представите любовта като едно от най-разумните същества, ще видите, че любовта наистина може да възпитава. Ако също си представите и мъдростта и истината като разумни същества, те ще изпълнят своята възпитателна роля по отношение на ума и на волята. Достатъчно е само да те погледне мъдростта и ти да поумнееш. Достатъчно е любовта да те обгърне с топлината си, за да се разтвори сърцето ти и да почнеш да обичаш. Ако истината те погледне, волята ти ще стане твърда като диамант. Ти ще придобиеш сила да извършиш всичко, каквото трябва. Това ви се вижда невъзможно, но така е: любовта, мъдростта, и истината са Божествени сили, които могат да извършат всичко в света. Казвате: "Тогава да се обичаме." За да познаете каква е любовта ви, направете поне един опит, да знаете какво носите в себе си.

И тъй, за да проверите любовта си и силата на своята мисъл, направете следния опит: ако срещнете на пътя си момченце или момиченце, което е изоставено от родителите си, и кой как мине, го

подметне, не му обръщат внимание, вие му се усмихнете и мислено му изпратете мисълта, че има един, който го обича. То мисли, че никой не се интересува за него. Обаче, като възприема вашата мисъл, то започва да мисли, отваря си малко сърцето и започва да се окопитва. Като минавате няколко дена край него, вие ще дойдете до познание на вашата любов. Ще видите, че детето най-после ще ви отговори с усмивка, ще се отвори към вас. Ще се отвори към вас, ще се изправи и ще почне да вярва в доброто, в живота. След това и окръжаващите ще почнат да му обръщат внимание. Тъй щото, без да говорите, вие ще помогнете на това дете.

По същия начин постъпват и ангелите. Когато видят човек, който е отпаднал духом, те не се спират да му говорят, но само се усмихват и веднага изчезват. Като види тази усмивка или като почувствува мисълта, която му е изпратена, този човек се развеселява и казва: “Стана нещо особено с мене.” Ако този човек е учен, веднага се залавя за книгите си и започва да работи. Ако е писател, веднага взема перото и започва щедро да излива. Кой на каквато работа и да се намира, веднага продължава работата си, освежава се. Тогава и отношенията на хората са правилни спрямо него. Този опит могат да направят само онези, които мислят така. Онези, които критикуват нещата, по-добре да не се залавят. Каква полза, ако критикувате себе си или другите? Като критикувате, вие обиждате хората. Няма защо да критикувате. Всяка душа е излязла от Бога. Следователно, като обиждате някого, вие обиждате Бога.

Сега аз не искам да ви говоря за онези нарисувани картини. Тук имаме нарисувана една картина [на] Христос. Христос такъв ли е всъщност? Като погледнете брадата Му, тя не е нарисувана както трябва. Донякъде, според неговите разбирания, той е нарисувал Христа. Даже, това е един от най-добрите портрети на Христа. От тридесет и осем гениални художници, този е един от най-добрите образи на Христа, които са представени. Изобщо, никога не може да се нарисува образът на един гениален човек. Защо? Понеже всеки ден,

всеки момент той се мени. Хиляди промени стават с него. Добре е, че човек се изменя. Ако останем в статическо положение, никакъв напредък не може да има. Всички хора, които искат да бъдат съвършени, трябва да претърпяват известни изменения. За да се развива човек, да се усъвършенствува, той трябва да сдържи в ума си един свят образ, който никога да не се мени. Този образ трябва да му служи като идеал, към който да се стреми. Намерете и в себе си нещо, което не се мени. Мнозина мислят, че могат да правят каквото искат. Обаче, като направи едно престъпление, човек се чуди къде да се скрие, да не го види Господ. Още като е намислил да направи престъплението, Бог го е предупредил. Но като не слуша, Бог го е оставил свободен да направи престъплението. Като направи престъплението, той се усеща ограничен в себе си.

Всички искате някой да ви обича. Питам: Можете ли да оцените любовта? Нещастието в света седи в това как цените любовта. Щом ви обичат, а вие не знаете как да оцените любовта, тя ще ви причини най-голямото страдание. Христос, Който обичаше цялото човечество, претърпя най-големите страдания, защото никой не възприе любовта, която Той носеше. Той прекара такива страдания, че кръв излезе от порите Му. Днес много хора се кланят на Христа, но колко от тези, които Му се кланят, са готови да се пожертвуват за Него? Не че няма вярващи. Има много вярващи, но и те по някой път ме питат какво мисля за Христа. Казвам: За Христа аз нямам никакво мнение. Често цитирам стиха: "Никой не може да дойде при Мене, ако го не привлече Отец Ми с любовта Си." И "Никой не може да отиде при Отца, ако Аз не му покажа пътя." Така мога да изясня въпроса какво мисля за Христа.

Хората са поставили любовта си в големи противоречия и искат да разберат и познаят Христа, искат да бъдат здрави и красиви. Аз бих желал всички да бъдете здрави и красиви, че кой как мине край вас, да каже: "Колко са красиви тия хора!" Не че не сте красиви, не че не сте добре нарисувани, но има нещо карикатурно във вас. Вие сте

нарисували своя образ, но сте го окарикатурили. Вие сте поставили на образа си такива бръчки, които показват безверие, съмнение, озлобление, недоволство, вкисване - всичкото това е начертано на лицата ви. Кой как мине покрай човека, казва: “Ето един вълк.” Значи всички хора са вълци за него, а единственият добър човек, това е той самият.

Често съм срещал свещеници и владици, които, като ме срещат, казват: “Ето един човек, който разваля църквата.” Те ме изглеждат от главата до петите. Как тълкувам тяхното отношение към мене? Понеже аз съм едно огледало, те се оглеждат в мене и виждат лошите духове, които живеят в тях и им пречи да виждат истината. И тогава аз мислено им отговарям: Прави сте. Но това още нищо не допринася. Казвам на тия свещеници: Слушайте, църквата не е една машина, а Земята не е за забавление, да правим каквото искаме. Всички сме изпратени на Земята да живеем честно и да работим усърдно. Никаква лъжа не се позволява в религията. Всички трябва да бъдете чистосърдечни. Човек трябва да вярва в истината. Когато хората са чистосърдечни, и да са заблудени, те лесно се изправят. Но когато хората нарочно заблуждават, това е лошо. Мнозина знаят истината, но криво проповядват. Това е най-голямото престъпление, което човек може да върши. Те казват: “Не е в наш интерес.” Когато човек дойде до положението да изясни една истина, преди всичко той трябва да има предвид интереса на цялото, а своя интерес трябва да остави на последен план.

Бъдещето на човека зависи от неговата любов, от отношенията му към неговите ближни. Бог е Същество, Което никога не си отмъщава. За Него е казано, че Бог никого не съди. Като [види], че грешиш, Бог казва: “Ти ще се мъчиш и страдаш. За да не се мъчиш, да се спасиш, ти трябва да приемеш любовта.” Твоето щастие зависи от любовта, която ти оценяваш и проявяваш. Любовта, която предаваш на другите, трябва да бъде в своята чистота. Радвай се, че любиш Бога в другите хора. В пълния смисъл, всички добри хора са изявление на

Бога. Има хора, които не са изявление на Бога, но те се познават. Дето кракът им стъпи, трева не никне. В който дом влезе, онзи, който е изявление на Божията любов, радост носи в себе си. Онези, които не са изявление на Бога, навсякъде носят разочарование. Нима днешните народи не са християни? Германците са християни, французите са християни, англичаните са християни, русите са християни, но всички се бият. Защо? Защото не разбират любовта. Английските духовници се молят на Бога да им даде победа. Германските духовници се молят за същото и т.н. Господ ще им даде победа, но да победят злото. Господ ще им даде на всички нещо, но не това, което те искат. Те искат да победят, но мислят криво. Трябва да се победи злото чрез доброто.

Та казвам: Днес всички искат да победят злото с любов. Не е въпрос да изчезне злото, нито да се премахне, но каквото ви казва, да не го слушате. Досега бяхте слуги на злото, отсега нататък то ще ви бъде слуга. Засега вие още сте слуги на злото, а в бъдеще то ще ви слугува. Тази е идеята, която е прокарана в християнството.

Един светия живял осемдесет години в една област, че обърнал всички хора към Господа. С това той смутил дявола, заради което той решил да му затвори устата, повече да не проповядва. Дълго време мислил дяволът как да направи това. Най-после решил да влезе в стомната му, че като рече да пие вода, да влезе в него, да го измъчва, че да не може повече да проповядва отвън. Светията разбрал намеренията на дявола и затова турил един кръст отгоре на стомната и така затворил дявола в нея. Като го подържал известно време вързан, светията си мислел, че дяволът се отказва вече от намерението да му отмъщава, затова решил да го изпрати да си върви. Той взел стомната и излял водата, като казал: “Хайде, върви сега да се разходиш малко по света.” Той мислел, че се освободил от дявола, но последният бил много умен, надхитрил светията. Един ден той се престорил на едно малко детенце, което плачело. Светията го видял, съжалил се над него и го взел при себе си да го отгледа. Детето

било много умно. Светията мислил, че ще го обърне към своето учение. Като порасналo детето, казало на светията: “Ти си много добър калугер, но какво можеш да направиш със своето калугерство? Ела с мене, аз ще те оженя за царската дъщеря, ще те направя царски зет и така ще бъдеш много полезен на хората.” Светията се съгласил, той го завел при царя, запознал го с дъщеря му и успял да го ожени за нея. Във време на сватбата дяволът направил голяма кражба, скрил всички откраднати вещи. Като узнал това, старият цар веднага дал заповед да търсят вещите. Дяволът дошъл при царя и казал: “Знаеш ли кой направи кражбата? Зет ти.” Тогава царят заповядал да хванат зетя му и да го обесят. Дяволът се приближил към светията и му казал: “Не бой се, аз ще те освободя. Виж настрана. Виждаш ли нещо?” - “Виждам.” - “Какво виждаш?” - “Виждам три магарета, натоварени с нещо.” - “Това са магаретата, натоварени с цървулите, които аз скъсах, докато те доведа до това въже.” И после, благодарение, че от небето дошли на помощ, та освободили светията от бесилката. Така той видял, че не е постъпил право. Той намерил погрешката си.

Сега и вие можете да видите магаретата, можете да видите цървулите, но ще намерите бесилката. Аз считам, че последното благодеяние е да отглеждате чуждите деца. Ако на първо място вие не поставите любовта като мощна сила, с която да работите всички заедно, да си помагате един други, да се обичате, вие нищо не можете да постигнете. Най-първо човек трябва да създаде един такъв син, който да обича баща си и майка си. Вие ще кажете, че Христос е казал: “Който почита баща си и майка си повече от Мене, не е заради Мене.” Моисей пък казва: “Обичай баща си и майка си, за да живееш дълго на Земята.” Как ще примирите това противоречие?

Под “баща” и “майка” Христос разбира духа и душата ти. Който ти е дал ума и сърцето, Той живее в твоята душа и в твоя дух. И тогава, като обичаш Него, ти ще обичаш всички. Той живее във всички сърца, във всички умове, във всички души и във всички

духове. Казано е, че когато пътищата на човека са благоугодни на Бога, Той го примирява с всичките му врагове. Другояче казано: Когато обичаш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила, Той ще ти отвори пътя навсякъде.

Мислите ли, че Христос, като изпълни волята на Бога, изгуби нещо? Нищо не изгуби. Мислите ли, че онези мъченици, които пострадаха за Христа, изгубиха нещо? Нищо не изгубиха. Мислите ли, че и вие може да се освободите от страданията? Всеки е осъден да мине през страданията. Когато и да е, вие ще минете, не можете да се отървете от страданията, колкото и да се страхувате от тях. Само че това е въпрос на време. Един ден ще ви екзекутират. Един ден ще умрете, ще ви заровят в земята и отгоре ще ви турят една шепа пръст. След това ще ви четат молитви, ще ви заливат с вино, а вие ще седите отдолу. Благодаря на такава молитва и заливане с вода. Аз не искам така да ме заровят и да ме заливат с вода. Не чакайте да умрете и тогава хората да ви четат молитви и да ви заливат отгоре с вода. Сами четете молитвите си преди още да сте умрели. Няма защо да умирате преждевременно.

Смъртта не е опасна. Тя е опасна само при прегрешението. Иначе тя е освобождаване на човека. Мнозина мислят, че смъртта освобождава човека от страданията. Не е така. Единственото нещо, което освобождава човека от страданията, това е любовта. Единственото нещо, което може да ви даде сила да побеждавате, е пак любовта. Човек има много желания, но не се знае кои от тия желания могат сега да се постигнат, при сегашните разбирания. Не е необходимо в този живот човек всичко да изпита. Защото няма условия да се опита всичко. Какво ще бъде положението ви, ако желаете да имате една огърлица от скъпоценни камъни, големи като кокоши яйца? Ако имате такава огърлица, вие ще изгубите мира си. Ако до това време сте имали спокоен сън, от този момент ще изгубите съня си. Защо? Ще се научат за вашата огърлица много апаши и ще почнат да ви обикалят. Вие ще може да спите по един-

два часа на вечер. Какво ви струва тази огърлица, щом като изгубите съня си? Затова именно Христос казва: "Внасяйте богатствата и съкровищата си в Божествената банка, дето никой не може да ги открадне."

Сега аз не искам да ви насърчавам за онзи свят, но казвам: Ако тук не можете да живеете, как ще живеете на онзи свят? Ако тук не можете да обичате, как ще обичате в другия свят? Като отидете в онзи свят, там ще ви обичат, но вие как ще проявите любовта си? Вие не можете да проявите любовта си и ще се намерите в едно натегнато състояние. Като отидете в онзи свят и видите каква съвършена чистота има там в мислите, чувствата и постъпките на съществата, които го населяват, вие ще се намерите в трудно положение. Ще искате да се скриете в себе си. Като влезете в онзи свят, вие трябва да сте ликвидирали с всички фалшиви монети, с които сте си служили на Земята. Всичко старо трябва да изгори, да ликвидирате с него и тогава да влезете в онзи свят, като новородено дете. Затова казва Христос: "Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие." Човек трябва да остане само с ценното в себе си и тогава, каквато работа да заеме, тя носи безсмъртието. Аз не поддържам мисълта, че човек трябва да заема най-високата служба. В любовта всички занаяти и служби са почтени. Да бъдеш земеделец, това е отлично. То значи да знаеш как да садиш. Когато направи райската градина, Бог сам посади най-хубавите дървета. След това направи птиците и животните и ги постави да живеят в тази градина заедно с човека.

Сега и вие ще знаете как да създадете в себе си красивите и хубавите мисли. Една мисъл може да се насади в ума ви, едно чувство и едно желание може да се насади в сърцето ви, една постъпка може да се насади във волята ви. По този начин може да измените и подобрите живота си. Всяка вечер, като си лягате, внесете в ума си мисълта, че можете да изправите очите си, ушите си, устата си, носа си, да се измените. И като внасяте в себе си тия положителни мисли,

ще видите как постепенно ще се измените. Всяко отчаяние и обезсърчение ще ви напуснат. Така ще идват вашите добри приятели един след друг при вас и ще ви донасят по един подарък. Ти се чудиш възможно ли е това? Възможно е. Днес получиш една ябълка, на другия ден - друго нещо. Някой пък ти пошепне, че Бог те обича. Не мисли, че си сам. Не се отчайвай. Той ти казва, че Бог е благ и истинен. Работете в това направление и вие да създадете в себе си един ценен плод. Като срещнеш един човек, да го обикнеш, да обърнеш ума си към Бога. И тогава, като погледнеш към Божието лице, да разбереш харесва ли те Той. И после, като предаваш Божията любов, пак да погледнеш към Божието лице, да видиш доволен ли е Той от тебе. Та, и [в] предаването, и в приемането на Божията любов винаги да виждате Божието лице доволно, усмихнато и разположено.

Сегашните хора минават през особени психологически състояния, които сами не могат да си ги обяснят. Те четат Библията, но в Библията има много положителни и отрицателни мисли, които трябва да се обяснят. Пророците са казали много неща, но всички не са ясни. Много неща трябва да се обяснят, да станат ясни. Те са описвали онзи свят, който още не е добре изяснен. Божественият свят не може да се опише. Само любовта е в състояние да даде една представа за Божествения свят. Ето защо вие трябва да възприемете Божествената любов, за да разберете своят живот. Освен това вие трябва да приемете тази любов, понеже целият свят минава през големи изпитания и страдания. Тогава кой е онзи, който ще ви изведе от тези изпитания? Кой е онзи, който ще ви изведе през страданията? Това е Бог, Който носи любовта в света. И ако тези дни на изпитания се съкратят, това ще стане заради избраните Негови. Ако не се съкратят, значи нито един пророк няма на Земята. И ако дните на изпитанията не се съкратят, мъчно ще издържите. Но дните ще се съкратят, изпитанията ще се намалят заради избраниците Божии.

Казвам: Това е Бог в света, Който приготвя благото за всички онези, които Му се надеят. Ще видите, че светът ще се оправи по един

чуден начин и то така, както не сте предполагали. Няма да ви разправям как ще се оправи светът. Като видите, ще разберете. Нито един от нас няма да замине на онзи свят, докато не види как ще стане оправянето на света.

“Благословен Господ Бог наш”
Тайна молитва

28-а неделна беседа, държана от Учителя на 21.IV.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ОБЕЩАНИЕТО НА ОТЦА

“Отче наш”
“Благост”

Ще прочета част от 24-а глава от Евангелието На Лука, от 13-и до 52-ри стих.

“Духът Божи”

Ще взема само като повод на беседата си думите от 49-и стих: “И ето Аз провождам върху вас обещанието на Отца Си; а вие седете в града Иерусалим, докле се облечете със сила от горе.”

Всички хора познават думата “обещание” и разбират смисъла ѝ. Всички се радват на нещо, което им е обещано. Няма човек в света, който да не се радва на едно обещание. Както хората, така и народите, като им обещае нещо, радват се. Всяко семейство, всеки ученик, всяка млада мома, всеки млад момък, всеки слуга и всеки господар се радват на обещанието, което им е дадено. Това е естествено положение. Често хората се спират върху дреболиите на живота, които затулят погледа на човека, както облаците затулят ясното небе, да не може човек да наблюдава хубавото слънце. Дреболиите на живота мязат на мъгла, която затуля съзнанието на човека, че не може ясно да вижда и разбира живота. Понякога е дреболия [...], но при специфични условия. Природата е толкова умна, че всичко е впрегнала на работа. Тя използува и мъглата. Доброто в мъглата седи в следното: прашинките във въздуха като твърди частички пожелават да сменят състоянието си. Вместо да стоят все на ниско, те искат да се качат горе във въздуха, да се разходят нашироко и нависоко, да направят една-две екскурзии, да опитат щастието по височините. Те не подозират, че като се разхождат горе, правят пакости. За да не им кажат да слязат долу, защото не са за този свят, веднага около себе си

събират водни капчици, от които образуват по-едри. Като натежнеят, едрите капчици падат на земята във вид на дъжд, а с тях заедно падат и прашинките. По този случай те са се разходили, но са свършили известна работа. Всяка прашинка, като слезе долу, допринася известно благословение на света и разправя какво е видяла горе.

Та казвам: Всичките ви мъчнотии в света са все тези малки прашинки, около които се събират всички Божии благословения, че като слязат на Земята, раздават благословения на хората. Слизането на прашинките на Земята мога да уподобя на прераждането. Всяка прашинка, като падне на Земята, облича се в плът, във водна капка, става тежка и се излива във вид на дъжд. Всички животни, растения и хора се радват на това прераждане на прашинките. Като се заговори за прераждането, мнозина го схващат крайно ограничено. Те си представят прераждането както анатомиците разглеждат човека съставен само от кости и мускули. В костите и в мускулите няма нищо красиво. Погледнете на главата, виждате една празна кратуна, нищо повече. Така гледат на прераждането и някои окултисти.

Един ден Едисон поканил на угощение, на вечеря, няколко от своите добри приятели, на които устроил една интересна шега. Той взел два черепа човешки, турил им в очите малки лампички, в ръцете им поставил нещо, като че носят някакви предмети, поставил зад тях някакъв грамофон, който казвал: "Едно време и ние бяхме като вас, ядохме и пихме, но ето сега това остана от нас." Като видели това нещо, приятелите на Едисона се уплашили толкова много и фукнали да бягат. В няколко минути масата била празна.

Много от страданията на хората са такива мъртъвци, [както онези,] които Едисон внесъл в стаята при гостите си. След това приятелите казали на Едисона: "Защо не ни каза, че това изкуство е твое, ами ни изплаши. Ти ни показа своето знание, но трябваше да ни предупредиш." Сега аз ви предупреждавам: Когато някой път влязат два такива скелета, ще знаете, че това е [шегата на] Едисон.

Има неща, които интересуват всички хора. Някой казва: “Аз се интересувам само от това, което мене засяга.” Не, всичко в света трябва да ви интересува. Щастието, в пълния смисъл на думата, се обуславя от доброто разположение на всички разумни същества. За да бъдеш щастлив, ти трябва да бъдеш разумен. Ти трябва да живееш между разумни същества, та тяхното колективно разположение да го чувствуваш като щастие. Това значи да бъдеш във връзка с разумността, с Божествената любов. Когато хората не могат да намерят щастието, това показва,че те искат да задържат щастието само заради себе си. Такова щастие в света не съществува. Такова щастие българинът го купува с пари. Като си купи едно прасе, цяла зима го храни, през лятото също, по три-четири пъти му носи храна, дава му вода, чеше го по гърба. Прасето издава един звук на доволство, с което иска да каже: “Колко съм щастлив! Намерих най-после един господар, който се грижи за мене.” Всичко върви наред. Но като дойде Коледа, има цвилене, пеене. Сега пък българинът иска да знае дали свинята е била щастлива. Той яде свинята, за да бъде щастлив.

Аз взимам яденето в положителен смисъл. Значи ние ядем, за да бъдем щастливи. Ние дишаме, за да бъдем щастливи. Ние възприемаме светлината, за да бъдем щастливи. Чувствата, мислите и постъпките, които проявяваме и които минават през нас, ни правят също щастливи. В какво седи лошото на свинята? В това, че тя живее в тинята. И това жилище, в което човек я поставя, не е добре направено, не е хигиенично. Бъдещите апартаменти на свините трябва да бъдат по-хигиенични, да имат апартамент добър, с под направен. Тогава и месото им ще бъде по-вкусно.

Трябва едно правилно разбиране на нещата. Вземете, например, днес всички съвременни народи искат свобода. И всички могат да я имат. Когато един народ стане свободен, той не иска и всички народи около него да бъдат свободни. И тогава се явява един спор. Често споровете се изразяват в една голяма обществена и народна свада. И

след това всички се питат защо народите не живеят разумно. Този въпрос може лесно да се разреши. Вземете, например, две красиви моми - колко добри приятелки са били; като се яви между тях един момък, в когото се влюбят, те се скарват и развалят приятелството си. В какво се заключава спорът? Могат ли и двете моми да го обичат? Сега ще ви представя въпроса малко по-ясно. Представете си, двама души карат един кон. И двамата започват да спорят кой от тях да се качи на гърба на коня да го язди. Ако единият каже на приятелят си: "Хайде, качи се ти на коня, аз ще вървя пеш", никакъв спор няма да има. Обаче и двамата искат да се качат на коня и който се е качил, не иска да слезе.

Сега ще направя една аналогия. Когато детето отива в първо отделение, за него е важна първата буква, буквата А. То се интересува как учителят разкрива тази буква пред учениците си. Като се върне дома си, той разказва на майка си и на баща си как учителят им разкрил буквата А. След това учителят разкрива последователно и втората, и третата, и четвъртата буква. Който слуша как детето разказва за буквите, ще каже, че това е детинска работа. Не е детинска работа това. Ако човек знае как да произнася буквата А, той е разрешил основния въпрос на живота си. Съвременните народи говорят за буквите, но не знаят как да ги произнасят. Ако ти знаеш как да произнесеш буквата А, лесно ще се справяш с мъчнотиите си. Тя е като музиката. Който знае и може правилно да взима тоновете, той не прави никакви погрешки. Ако можеш правилно да произнасяш буквата Б, ти ще станеш отличен земеделец. Ако произнасяш правилно буквата В, ти ще можеш да примиряваш хората. Ако произнасяш правилно буквата Г, ти ще развиваш вярата на хората, да знаят как да постъпват. Вие казвате: "Просто нещо са буквите: А, Б, В, Г и т.н." Да, но буквата А има съдържание в себе си, което вие не знаете. Като вземеш една ябълка, ти можеш да знаеш името ѝ, да я познаеш дали е царска или не, но като я вкусиш и опиташ нейните сокове, те ще ти разкрият нещо повече. Същото

нещо изпитваме и при правилното произнасяне на думите. Например, ако вземете думата “любов”, която се състои от пет букви, тия букви разкриват идеята, която се крие в самата дума. Ако преди това не си влагал никаква идея в думата, като я произнесеш правилно, тази дума внася светлина в ума ти. Докато не разбира смисъла на една дума, човек не може да се радва, не може да се ползува от нея.

С какво се разбира любовта? С човешкото сърце. Обаче зад човешкото сърце стои една висша Божествена разумност. Ние схващаме любовта в себе си като особено чувствуване. Що се отнася до любовта в дълбок смисъл, тя представя висшето благо, което Бог може да ни даде. И тъй, именно благото се дава не в много, но в разумното. Благото се дава в малка доза. Всички хора страдат, понеже искат да имат любовта количествено. Любовта мяза на една малка запалка. Щом се запали това, което тя запалва, то вечно гори, никога не изгасва. Мнозина мислят, че любовта се е отдалечила от тях. Едно време Земята е била по-близо до Слънцето, но впоследствие се е отдалечила. Тя е била в самото Слънце. Всички планети, които се въртят около Слънцето, някога са били в него, но после са излезли от него и са се отдалечили. Някои от планетите са се отдалечили толкова много, че днес приемат малко от слънчевата светлина. Някои казват, че Господ ги е забравил. Не зная дали Той ги е забравил или те са Го забравили. Когато малкото дете излиза от дома си, то забравя майка си, но майка му не го забравя. [...] дома си. Като остане само, детето започва да мисли за баща си и за майка си.

Днес е Великден. Такъв ден като днешния, ние го наричаме Великден. Не зная дали бъдещият Великден ще бъде като днешния. Но Великден се мести и той е непостоянен. Идущата година по-рано ли ще бъде Великден или по-късно? Църковниците знаят това. Но ден, който се мести, още не е реален. Една идея, която се мести, още не е от реалните. Обаче има идеи, които са постоянни. Но да оставим този въпрос настрана. Питам: ако Великден стане по-рано или по-късно, постите ще се намалят ли? Няма да се намалят. Ако Великден е

по-рано, по-рано ще запостят. Ако е по-късно, по-късно ще запостят. Защо трябва да се пости? Защо именно трябва да се пости четиридесет и девет дена за Великден? Българите наричат този ден Велик ден. Добре го наричат. Това показва, че хората трябва да живеят прав, велик живот.

Великден е свързан и с красивия живот. Красивият живот е свързан с подмладяването. Човек може да се подмлади с десет години. Това се постига по различни начини. Един от тия начини е чрез операция. От мисълта на човека зависи да умре или да не умре, а въпреки това умирате. Вие сте убедени, че няма да остареете, а въпреки това остарявате. Убедени сте, че няма да изгубите силата си, а въпреки това изгубвате я. Защо става така? Защото говорите нещата на теория. Теоретически поддържате, че човек няма да умре, но в себе си казвате: "Кой е онзи, който не е умрял?" Не, всички хора не умират. Някои хора са ги заравяли, но след това не са ги намирали в гробовете им. Как можем да познаем кой човек е оживял и кой не е оживял? На когото намерим костите в гроба, въпросът е решен. На когото не намерим костите в гроба, той е оживял. Има ли друг някакъв аргумент? Когато посея жито на нивата и това жито не поникне, какво е станало с него? Не е оживяло, нищо повече. Ако житото оживее, то е възкръснало. В природата съществува закон на равновесие. Представете си, че между едно десетчленно семейство има един дядо, който е на около сто и двадесет години. Ако претеглят тия десет души преди смъртта на дядото, ще се види, че те тежат известно тегло, което след смъртта на дядото ще се увеличи. Защо? Защото животът на дядото се е разлял между десетте члена на семейството. Когато някое дете умре, всички от дома мислят за него и то не може да се разложи. Те казват, че детето е отишло при Господа, но постоянно мислят за него, не го оставят свободно. Следователно, колкото повече мислиш за един предмет, толкова той е по-близо до тебе; колкото по-малко мислиш, толкова е по-далеч от тебе. Ти не можеш да мислиш за това, което не виждаш. Ти не можеш да мислиш

и за това, което не мисли за тебе. Ти не можеш да обичаш това, което не те обича. Такова е правилото. Такъв е законът в света. Можеш да питаш защо е така, ще получиш отговор: как трябва да бъде другояче?

Когато Бог създаде животните, прекара ги всички през Адама, да им даде имена. Защо Господ накара Адама той именно да тури имена на животните? Господ каза на Адама: "Като туриш имена на животните, гледай да не замязаш на тях." Той не спазва това правило. Като минаваха животните покрай него, две по две, другар и другарка, Адам започна да философствува: защо всички животни са две по две, а той е сам? Мислите ли, че Адам си отговори на този философски въпрос - защо той е сам в рая? Като го остави сам, Бог искаше да му каже: "Ти още не си дозрял да имаш другарка. Дълго време още трябва да живееш сам, докато един ден станеш достоен за онази, която ще дойде като твоя другарка. Като дойде твоята другарка, ти трябва да бъдеш учител, а ти още не си готов да предадеш нужните уроци." И най-после, когато Бог му даде другарка, Адам я изпрати да изучава ботаника. Значи първата ботаничка в света беше Ева. Господ каза на Ева: "Изучавай ботаниката, но гледай да не заприличаш на растенията, да заровиш главата си в земята." Тъкмо на това се спря Ева - тя искаше да разбере защо растенията като си заравят главата в земята, раждат такива сладки плодове. Тя се запитваше: как е възможно това? И защо главата на растенията да не бъде нагоре, а да бъде заровена в земята?

Следователно всички онези, които се занимават с растенията, те са ботаници - наричат ги материалисти хора. Те мислят, че като влязат в Земята, ще извадят всички блага от нея. Ние всички мислим, че благото е в земята заровено. Няма защо нашата глава да бъде заровена. Представете си, че вие държите идеята за пари. Искате да бъдете богати. Някой иска да има хиляди или милиони лева на разположение. На какво са равни петстотин хиляди лева, например, или един милион? Ако Господ ти дава петстотин хиляди лева, с това

иска да се пазиш да не извратиш сърцето си. Ако ти дава един милион, това значи да бъдеш справедлив, да се отнасяш справедливо към всички хора. Ако ти даде шест милиона, ще ти каже да не се заблуждаваш от външността на нещата. Ако изчезнат тези пари, ти ще бъдеш нещастен. А трябва да пазиш своето богатство. Никой човек не може да бъде богат от външното си богатство само. Хората се лъжат, ако мислят, че чрез външното богатство могат да бъдат богати. Богатството се обуславя от онова вътрешно злато, което човек има в мозъка си и в кръвта си. Дали вярвате в това или не вярвате, то е друг въпрос. Като изучавате въпроса, ще се уверите. Тогава ще видите, че между златото, което е във вашия мозък, и външното злато има известно съотношение. Златото, което е в мозъка, е по-ценно от златото, което е отвън. Колкото външно злато и да има човек, ако няма вътрешно злато, той лесно ще изгуби външното. Златото се отразява здравословно върху организма на човека. Който няма достатъчно злато в мозъка и в кръвта си, той боледува, става неврастеник. Казвате, че човек трябва да бъде богат. Ако не е богат, ще страда. Златото трябва да дойде от мозъка. Тогава човек е богат. Ако няма злато в мозъка си, човек не може да бъде богат, нищо повече.

Казвам: Ние не говорим за външното богатство. Ако човек е богат само външно, неговото богатство няма основа. А богатството трябва да има основа. Казано е, че човек може да купува и без пари. Как може да се купува без пари? За да се казва така, предполага се, че има нещо равноценно на парите. Това е вътрешното злато, т.е. знанието, с което човек всякога може да разполага. Вътрешното злато подразбира знанието на онези закони, които регулират живота. Всяко нещо, което човек придобива, е подчинено именно на тия закони.

Например, художеството се подчинява на известни закони. Вие опитвали ли сте се да рисувате? Направете опит да нарисувате един човек, да видите колко смешно ще го нарисувате. Всеки не може да рисува. Някой разглежда някоя картина и започва да я критикува, че не била добре нарисувана. Кое е лошото в тази картина? Къде точно е

нейният недостатък? Ще кажете, че веждите не са добре нарисувани. Кое място на веждите именно? Веждите показват дали човек е търпелив, спокоен, щедър, материалист, обича ли Бога и т.н. Много неща показват веждите. Не само това, но всеки косъм на веждите определя какъв е човекът. Дайте ми един косъм от веждите на човека, ако искате да ви определя какъв е този човек. Също така и от един косъм от човешката глава можете да определите какъв е човекът. Тъй щото, за онзи, който не знае какво представят космите на веждите и на главата, те са без значение. После, и от челото на човека можете да определите какъв е той.

Тъй щото, не е лесно да нарисувате един човек. Когато Бог е създал човека, Той е направил един идеален образ, от който хората постепенно са се отклонявали. Сегашните хора са почти деца. Те тепърва трябва да се върнат към първоначалния си образ. Ако видите човек, на когото устата е много издадена напред, това показва, че животинското начало в него е силно развито. Перпендикулярът на неговото лице остава зад устата. Ако челото му е легнало назад, това показва, че нещо не достига в ума му. Ако брадата му е хлътнала навътре, това показва, че е слабоволен. Ако челото, носът и брадата са добре развити, този човек минава за умен. Такива са мерките на художниците. Челото, носът и брадата трябва да представят по една трета от цялото лице. Ушите и веждите на човека трябва да бъдат големи колкото е носът му. Вие трябва да работите за развитие на своя нос, чело, брада, уши, уста, за да създадете от себе си един сюжет, достоен за рисуване от ангелите. Не е въпрос да представяте някаква карикатура, както художниците понякога рисуват карикатури. Карикатурите не представят изкуство. Те са изопачени образи, изопачени форми. Всяка карикатура представя нещо патологическо. Казват за някой художник, че е добър карикатурист. Ще кажете, че карикатурите съществуват и в природата. Това е изопачаване на формите.

Казвам: Никога не изопачавайте вашите мисли, чувства и постъпки. Това е важен закон. Ако изопачите мислите, ще изопачите своето лице. Ако изопачите чувствата си, ще изопачите своя нос. Ако изопачите постъпките си, ще изопачите волята си. Те ще се отразят на вашата брада. Това е вярно не само по отношение на човешкия живот, но и на обществата, и на народите. Затова всеки народ си има своя форма. Ето защо, за да се върне към своя първичен образ, човек трябва да приеме Божествената наука. В човека съществуват големи възможности, чрез които той може да работи. Според изчисленията на някои учени всичкото знание на човечеството досега може да се напечата в деветдесет и девет книги, големи като Библията. Обаче, ако това знание се напечата в човешкия мозък, ще остане място още за деветстотин деветдесет и девет такива книги. Това показва какви големи възможности се крият в човешкия мозък. Голям простор, големи възможности са предвидени в човешкия ум.

От осем хиляди години хората са придобили много знания, но още има да придобиват. Днес те гледат на растенията и на животните като на несъзнателни същества, но ако разбираха езика им, щяха да влязат във връзка с тях, да видят колко знания имат те. Вие минавате край едно растение, мислите, че нищо не разбира то. Но ако знаете неговия език, то ще ви спре и ще ви каже: “Моля ти се, направи ми една услуга. Виж, корените ми са поизсъхнали. Вземи малко вода да ги полееш.” След това то благодари за сторената услуга. И растенията тъгуват. Това се познава по тяхното ухание. Достатъчно е да се свържете с тях, за да видите, че в ухането им е изразена тяхната скръб. Щом го полеете, в уханието им се явява нещо хубаво. Ако сте чувствителни, вие можете по различни начини да проверите тъгата на растенията. Представете си, че някой от вас има добро разположение и минава покрай едно тъжно растение. Изведнъж разположението ви се изменя. Причината не е във вас, но в растението, в цветето, покрай което сте минали. Вгледайте се в него и ще забележите, че то страда от нещо: или е сухо, жадно за вода, или

има някакво препятствие на пътя си. Полейте го и ще видите, че разположението ви ще се върне, ще изпитате една радост. Като правите наблюдения върху себе си, ще видите, че много от вашите тъжни състояния се дължат на тъгата на някое растение или на някоя мушица, които сте възприели. Като сте минали покрай тях, приели сте тъгата им. Ако можете да им помогнете, и вие ще бъдете доволни.

Един ден стоя в стаята и се занимавам с един философски въпрос. По едно време чувам, че нещо жално плаче. Вслушвам се и чувам, муха бръмчи и жално се моли. Приближавам се, виждам, че един паяк се готви да я нападне и развива своята философия. Веднага се обръщам към паяка и започвам да му говоря на паяшки език: “Слушай, веднага ще освободиш мухата. Тук, в моята стая, не позволявам да вършиш престъпление. Ако не се съобразиш с правилата ми, веднага ще приложа закона.” Той стои намусен и ме гледа. Казвам му пак: “Три пъти вече ти казах, че трябва да освободиш мухата и да излезеш вън.” На третия път вече той започна да къса паяжината и пусна мухата на свобода. Послуша ме той. Казвам му след това: “Ти си от умните паяци, можеш да останеш тука, но по-добре е да излезеш вън.”

Сега аз не искам да вярвате в думите ми, нито в моите опити. Вярвайте в това, което сте опитали с вашия ум, с вашето сърце, с вашия дух и с вашата душа. Ако вярвате в тях, ще вярвате и в мене. Ако не вярвате във вашите мисли и във вашите чувства, как ще вярвате в неща, които са по-далеч от вашия ум и от вашето сърце? Доколкото вярвате във вашия ум, във вашето сърце, във вашата воля, във вашия дух и във вашата душа, дотолкова можете да вярвате и в неща, които са извън вас. Но има и друга една опасност - че като ви представям нещата в известни форми, ако не мислите, можете да се заблудите. Например, вие ще ме питате как е възможно да говоря с паяците. Представете си, че минавам край вас и без да ме видите, аз ви бодна с една игла по ръката. Вие усещате болката и веднага се обръщате, искате да знаете отде иде бодването, което ви е причинило

болката. Както виждате, бодването с игла е особен говор на съзнанието ви.

Следователно страданията на света не са нищо друго освен едно леко бодване с игла върху ръката, за да доведе човек до съзнание, да събуди вниманието му. Преди това той е вървял захласнат, намирал се е пред опасно място. За да не падне в пропастта, на помощ му иде страданието, да го събуди, да привлече вниманието му към опасността. Значи страданията идат върху човека, за да го освободят от големите страдания и злини, на които те несъзнателно се натъкват.

Сега, ако искате да разберете цветята, животните, хората, въздуха, светлината - всички видими неща, вие трябва да приложите любовта. Без любов нищо не може да се постигне. Онова, което заставя Бога да ни обича, това е любовта у нас. Ако не е любовта, няма защо да се занимава с нас. Без любов какво бихме могли да допринесем? Казвате: “Бог ни обича, защото вижда това, което ние не виждаме.” Да, Бог вижда в далечното бъдеще. Той вижда, че всеки един човек е една хубава книга, върху която в бъдеще ще се напишат красиви работи. И всеки ще се интересува от тази книга, ще иска да я чете. Бог се радва на онова, което в бъдеще ще постигнем. Ще кажете, че днес правите много погрешки. Мислите ли, че детето, което се ражда, е съвършено? Колко грешки прави малкото дете, но на детето се позволява да прави такива погрешки, каквито на никого не се позволява. Като прави погрешки, майката ще го измие, ще го изкъпе, ще го облече с чисти дрешки, ще го целуне и ще каже: “Моето ангелче!” Майката ще го дигне във въздуха, ще го целуне, ще го свали пак, ще му се радва. Току виждате, че това дете най-после разбере езика на майка си и престава да прави такива погрешки, каквито е правило досега.

Казвам: И съвременните хора правят погрешки, но един ден ще престанат да правят тези погрешки. Днес ги правят, защото са позволени още, допуснати са. Но един ден, когато пораснат, те ще престанат да правят погрешки. Тогава хората ще излязат от областта

на погрешките и ще влязат в областта на добродетелите. И тогава не само че няма да правим погрешките, с които сме занимавали майките си, но ще започнем да работим върху себе си, като онези видни скулптури. И като вземеш едно огледало да се огледаш, да ти трепне сърцето, да си доволен от себе си. Сега, като се погледнеш в огледалото, започнеш да се сравняваш какъв си бил на младини, колко красив си бил, а сега си недоволен от себе си, не се харесваш. Кой каквото ти каже, ти отговаряш: "Това не ме интересува, онова не ме интересува." Той мисли, че условията, всичко около него е изменено. Не, вътрешно нещата не са се изменили, външно само са изменени.

Съвременните хора не обичат да се говори за любовта. Те гледат на любовта по особен начин и казват: "Който те залюби, ще те обере." Това е лошото. Ето защо, при любовта ти трябва да бъдеш сто и двадесет-годишен дядо, че като дойде някой, да няма какво да вземе от тебе. При любовта ти трябва да бъдеш тежък, че като дойде някой, да не може да те дигне. Всеки човек, който има излишни желания, е много лек. Добре е човек да стане тежък, но да знае как да се дига, друг да не може да го дига. Обаче съществува един закон, според който и най-тежките неща могат да се дигат. Той е законът на любовта. С любовта и най-тежките неща се дигат. Онзи човек, който може да ви дигне с любов, е Божествен. Който не може да приложи любовта, пазете се от него. Пази се от онзи, който иде като апаш и те дигне във въздуха и те хвърли от едно място на друго. Онзи, който дойде да те събуди и не ти предлага да те носи или да те качи на колата си, но казва: "Стани и хайде двамата да тръгнем на път!", това е твоят добър приятел. Божественото иде при човека не да го улесни, не да го вози с автомобил, с аероплани или със железници, но му предлага да върви пеш, като един от най-практичните методи за пътуване. От ходене с крака човек научава най-много.

Христос казва: "Обещанието на Отца." Бог е обещал на хората любовта и тази любов всички трябва да приемат. Тази любов именно

ще освободи човека от мъчнотиите и от ограниченията, ще му помогне да развие своите дарби и способности. Защото онова, което хората търсят, е свободата. Свобода без любов не съществува. За да се бие човек за народа си, това се дължи на стремежа му към свобода. Само любовта прави човека смел и решителен. Който няма любов, умира от страх. Който има любов, герой става и умира като герой. Казват, че някой умрял от любов. Това е невъзможно. Той умира от безлюбие, но не и от любов. В сегашните войни лесно се познава кой е герой и кой не е. Как се познава? Който е герой, раняват го в гърдите. Който е страхлив, раняват го в гърба. Лекарят, като види, че войникът е ранен в гърба, казва: "Ти си бягал от бойното поле." Казвам: По-добре е да ни ранят в гърдите, отколкото в гърба. По-добре е да носиш страданията в гърдите, отколкото на гърба. Следователно, когато един човек ви показва гърба си, ще знаете, че той не е от вашия свят, той е от един низш свят. Обаче, когато ви показва гърдите си, той е от вашия свят. И враг да ви се представи, щом ви показва гърдите си, той е от вашия свят. Той само ви плаши. А вие се плашите от нищо и никакво.

Сега ще ви приведа един пример за вашия страх, който и друг път съм привеждал. Една майка имала едно малко момиченце и едно момченце, които били много непослушни. Майката се чудила какво да прави с тях. Викала учители, добри педагози, да се занимават с тях, но всички казвали едно и също: "Госпожо, децата са много непослушни, не може да им се въздейства." Като мислила дълго време, най-после майката решила да ги изплаши. Взела тя една страшна маска, турила си една гугла на главата и така се явила пред децата, които спокойно си играели. Като видели това чудовище, те се изплашили много, започнали да викат, да се крият по кюшетата. Тогава майката излязла вън. След това се явила пред децата си, които започнали да се оплакват: "Мамо, дойде при нас едно страшно чудовище, което искаше да ни изяде." Майката им казала: "Това е, защото не слушате. Ако слушате, то няма да дохожда втори път."

Децата обещали да слушат. И наистина, когато не слушали, тя ги заплашвала с чудовището и те веднага се изправяли.

Казвам: Страданията на хората не са нищо друго освен това чудовище с гуглата на главата. Ако и вие не служите на Божествената любов, ще дойде гуглата. За да не дойде гуглата, трябва да имате добри мисли и чувства и правилни постъпки. От тях зависи личното щастие на човека, на обществото, на народа, на цялото човечество. Всичко зависи от умовете и от сърцата на хората. Ако всички ние обичаме Бога, ако и народите обичат Бога, всички ще се развиват правилно. Щом обичаме Бога, ние ще бъдем проводници на онези блага, които Той ни изпраща. Христос възкръсна, за да научи хората как да бъдат проводници на Божията любов. Ако и вие сте възлюбили Бога, както Христос Го възлюби, кажете и вие както Христа: "Както Ме Отец възлюби, така и ние любим." Само по тоя начин вие можете един на друг да предадете любовта и да останете проводници на Божията любов. Това е новото, което иде в света, което ще задоволи хората, ще задоволи техния стремеж и ще осмисли живота им.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

Нека остане в ума ви една мисъл, която да ви ползува: Пътят на Божията любов е пълен със светлина. Поставете любовта в действие и имайте готовността да бъдете послушни. Никога не изменяйте решенията на любовта. И при най-малкото подтикване от нейна страна, не се колебайте. Не се отказвайте и от най-малките микроскопически услуги, които любовта изисква. В малкото е Божественото. Ако вие зачитате любовта, тя ще извърши чудеса за вас.

29-а неделна беседа, държана от Учителя на 28.IV.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

МАТЕМАТИЧЕСКО ОТНОШЕНИЕ И ГЕОМЕТРИЧЕСКО ПОЛОЖЕНИЕ

“Отче наш”
“Мислѝ, право мислѝ”

Ще прочета няколко стиха от 5-ата глава от Евангелието на Иоана, от началото до 14-и стих.

Казва: “Кой е човекът, който ти рече “Дигни одъра си и ходи”? Не знае кой му е заповядал. Знае, че го изцелил някой, но името му не знае. Аз това го наричам математическо отношение и геометрическо положение. Дали го разбирате, това е ваша работа. То не се отнася до мене. Когато вие искате да създадете един нов живот, вас ви трябва математическо отношение, да имате един план. А когато искате да уредите един живот, трябва ви геометрическо положение. Тоест конкретно - не само идейно, но и конкретно.

Сега, на пръв поглед, [с] някои работи се подига въпросът. Някои работи са неразбрани. Някои хора мислят изведнъж... Една погрешка има, че хората искат изведнъж да разберат всичко. Такова нещо в света не съществува. Какво подразбирате - да разбереш всичко? Ако ти опитваш живота във всичките подробности, в един час отгоре какво ще остане да опиташ? Ще се зароди едно състояние, което не си опитал. Казваш: “Аз искам да зная всичко.” Всичко в даден случай, в даден момент извън времето, не че е извън времето, извън нашето време [е], защото един човешки ум не може да схване една триста хилядна част от секундата, защото в една секунда мигновено триста хиляди километра изхожда светлината. Нашият ум това не може да схване. Има напреднали същества, които схващат лесно.

Вие се питате защо е така. Така е, понеже Онзи, Който наредил света, го е направил така. Следователно ти трябва да се подчиниш на

това. Ако не искаш да се подчиниш на туй, тогава ти създаваш един нов свят. Ако можеш, а ако не можеш да се подчиниш - "фет акомпли"*.

Казваш: "Мене ми дотегна." Твоето дотягане не влиза в програмата на вселената. "Аз не искам." И това не влиза в програмата на вселената. "Аз не го разбирам." И това не влиза в програмата. В програмата влиза да разбираш, да не ти дотяга. Разумно да се подчиняваш. Ако разумно не се подчиняваш, математическите отношения ще дойдат и ще се изменят, ще създадеш един свят и ще се намериш както растенията, надолу с главата. Ще бъдеш заровен с главата надолу, а краката ти ще бъдат вирнати нагоре към небето. Растенията бяха неразумни същества, които, [когато] слязоха отгоре, всичко знаеха, но като слязоха на Земята, видяха, че са най-глупавите. Човек слезе най-после и излезе най-умен. Човекът беше един глупец от гледището на растенията, не му стигаше умът. Като слязоха, видяха, че човек е по-умен, отколкото растенията.

Сега във вас се заражда мисълта: Ама защо да е така? Защо те да станат глупави? Защото само умният може да оглупее; само глупавият може да поумнее. Защо е така, не зная. Не че не може да го доказвам. Може да ви доказвам колкото искате. Един адвокат, като докаже, че ти имаш да вземаш пари, мислиш ли, че ти ще си вземеш парите? Адвокатът като докаже, че твоят длъжник е имал и нищо не е оставил, доказва, че длъжникът има. Питам: Какво ще вземеш? Какво те ползуват доказателствата на адвоката? Според мене, според математическото отношение, всеки човек трябва да бъде сам адвокат за себе си, защото трябва да знае истината. Ти ще разправяш на един адвокат, той те защитава, той не знае истината. Той те защищава по законите на хипотезата и теорията. Ти всъщност знаеш в какво седи работата. Онзи, от когото имаш да вземаш, е взел пари, а на когото имаш да даваш, ти е дал пари. И двамата се разбирате. Който е взел парите, той е адвокат, защищава се, той е длъжник. Казва: "Господин

съдия, аз взех парите, ето, плащам.” Съдията знае това и казва: “Свободен си сега от дълга.”

Сега се заражда въпросът: защо е така? Не го зная. Аз не го зная, защото няма какво да го изучавам. Аз не изучавам закона на сенките. Мене не ме интересуват сенките. Сенки може да се образуват колкото искаш, то е друг въпрос. Реалността в света е реалното. Някой имал някакво разположение спрямо тебе. Това са сенки в живота. Аз съм богат човек, той има разположение към мене. Той има разположение към парите ми, не към мене. Учен съм - има разположение към знанието ми, не към мене. Силен съм - има разположение към силата ми, не към мене. Добър съм - има отношение към моето добро. Питам тогава: Де е онова математическо отношение, когато той ще има отношение към мене самия? Той, за да има отношение, трябва да бъде силен, добър и силен като мене, да няма нужда от мене, [да не иска] да ме използува, нито аз да искам да го използувам. Ще бъдем като в един оркестър - единият свири на своя инструмент и другият свири на своя инструмент, хората се радват на онова, което свирим.

Сега вие разрешавате въпроса защо хората не може да живеят добре. Какъв отговор бихте дали? Аз казвам тъй: Защо хората живеят добре? Аз давам един отговор. Защо живеем добре? Защо живеем зле? Защо живеем добре и защо живеем зле, сега то е математическо отношение и геометрическо положение.

Питам сега: Можете ли да нарисувате една картина без сенки, може ли във вашия ум да имате едно понятие за светлината, ако не знаехте какво нещо е тъмнината? Самата светлина не е навсякъде еднакво светла. Щом като осветлява предметите, те не са еднакво осветлени и туй различие в предметите, което съществува, то ви дава понятие за светлината. Казвате: защо не са осветлени? Защото положението на Слънцето, което осветява предметите, осветява ги по различен начин и всичките тела нямат еднакъв образ. Земята е валчеста, тя не може да бъде осветлявана навсякъде еднакво. Сега аз имам една философия. Аз философствувам по един начин и моята

философия подмладява хората. По това се отличава. Може да е крива, но има едно свойство - че който ще ходи по тази философия, винаги се подмладява. Който не се води по нея, винаги остарява и кекав става. Аз казвам “моята философия”, понеже аз съм я прегърнал; тя не е само моя, но всички, които я следват, все се подмладяват. Така мисля аз и всичките мислят по същият начин.

Не мислете, че всички говорят както мене. И там има първа цигулка, втора цигулка, има алтова цигулка, има и басова, чело има, контрабас има и с нея други инструменти, които хората не са ги сънували. Засега си представят ангелите, с китари свирят. Отчасти е вярно. В невидимия свят има толкова разнообразни музикални инструменти, дето хората две хиляди години трябва да се мине, за да си въобразят, за да започнат малко да поназъртат това на Земята. Сега тъй, както ви казвам, то мяза да ви разправям, че в Америка има милиардери. Добре, вие какво богатство имате? Какво ви ползува вас богатството на милиардерите? В математическо отношение и геометрическо положение всяко нещо, което съществува в света, има отношение към нас и ни въздействува. Дали знаем или не знаем, то ни въздействува. Следователно, ако знаеш, че имаш толкова инструменти, тия инструменти, без да знаеш, пак ти въздействуват. Един ангел, когато иска да ти въздействува, той знае на първа ли цигулка да свири, на чело, на бас, на някой тромбон или на някой тъпан. Големи тъпани имат ангелите. После имат големи тръби. Като затръбят, целият народ като писне, тръбят навсякъде.

Сега се заражда въпросът, казвате: “Това истина ли е или е фигура на речта?” Че, кога речта е истинска? Всяка реч, която може да разбираш и те подмладява, тя е истинска реч. Всяка реч, която ти отнема силата, колкото и да е светла, тя няма цена. Сега аз говоря за онова Божественото в нас. Във всеки един от вас има известно математическо отношение. Аз наричам туй Божественото, което има отношение към нас. Право е отношението, което изправя. Ти не може да изправиш една своя погрешка, ако нямаш математическо

отношение. Отношение трябва да имаш към Бога. Не тъй, както философите разбират. То е външната страна. Не тъй, както майка ти разбира. Не тъй, както баща ти разбира. Но сам вътрешно ти както разбираш. Не както баща ти ял, но както ти ядеш. Не както баща ти е гледал, но както ти гледаш. Баща ти за себе си е гледал. Много добре той се е ползувал. Ти не може да си служиш с гледането на баща си.

Аз не искам вие да извадите криво заключение. Аз ви говоря за математическо отношение [и геометрическо положение], понеже само те може да ни направят свободни в света. Човек, който няма математическо отношение и геометрическо положение, той не може да бъде свободен. Ти уповаваш на баща си, ти не можеш да бъдеш свободен. Не че не трябва да уповаваш, но трябва да знаеш в каква степен и какво отношение трябва да имаш към баща си. Ако баща ти те е раждал, за да ти заповядва, то е едно криво положение. Той няма отношение към тебе. Ако ти си син на баща си да го използуваш, и ти нямаш отношение към баща си. Сега мнозина вярват в Бога само да Го използуват. Вярват в Бога кога? Щом се намерят на зор, молят се. Щом мине опасността, забравят. И тогава ние имаме една лъжлива философия. Философията на онова магаре, което било натоварено със сол. Прекарал го един циганин през реката, товарът бил тежък, паднало в реката, стопила се солта, олекнало на магарето, и магарето мисли, че щом се натопи във водата, олеква му товарът. Казва: "Лесна работа. Отсега, когато минавам, ще клеквам във водата и ще ми става леко." Случило се втори път магарето било натоварено с вълна и то клеква във водата. Не че не е хубаво. Нещата в света не се повтарят. Туй магаре веднъж е било натоварено със сол. То не е знаело, че два пъти със сол няма да го товарят. Два пъти с камъни няма да го товарят, два пъти със злато, със сребро.

По един път ще те натоварят. Трябва да знаете: едно нещо само веднъж ще ви се случи. Два пъти не може да ви се случи. Вие мислите, че пак ще дойдат хубавите времена. Хубавото време само веднъж иде и лошото време само веднъж иде. Законът е все същият.

Време за наука само веднъж иде. Времето за подмладяване веднъж иде. Всичко само по веднъж иде. Колко хиляди работи има полезни, с които човек има да се занимава. Ако попитате някое животно с какво може да се занимава човек, много ограничен е животът на едно животно. С какво ще се занимава? Някой ще мисли, че това е животно. Родили сме се да пасем трева, да пием вода, да си полегнем, да станем. Туй ще бъде животът ти и ще се свърши. То е разбирането на едно животно.

Съвременните хора казват: "Свободен е човек да пострада." Да пострада малко, ще се подмлади, да се ожени човекът, деца ще има и ще си седи. Тогава какво отношение има между едно животно? Ще се раждаш, ще имаш деца. И животните, и те имат деца, и женски, и мъжки. Виждам, животните добре се отнасят със своите възлюблени. Ближе я, целува я. Гледам, много нежни са. Ние мислим животните седят на една степен по-ниско от нас. То е перспективно, ние се виждаме в животните. Животните са огледало на нашите състояния. В животните се отразява човешкият живот. Животинският живот се отразява върху нас. Хубавото, което ние имаме, го дължим на животните. А пък лошото, което те имат, те го дължат на нас. Какво ще кажете на това?

Пита този човек: "Кой е онзи човек?" - "Не го знаем." - "Че как тъй без да знаеш, как смееш?" И тръгва човекът, заинтересова се, ходи и го търси и като го намери, разбира кой е. Казват: "Ти си еретик тогава. За този човек ние нямаме добро мнение." Хубаво, нима авторитетът на Исуса се дължи от благоволението, от доброто мнение на еврейските книжници и фарисеи?

Та, първо в света ние имаме отношение към Онзи, Който ни е изпратил. Аз ви говоря на вас, понеже вие търсите вашата свобода. Искате да бъдете свободни. Жената я търси, и тя се жени да намери свобода в мъжа си. И освен че няма да намери свобода, но ще се зароби. Мъжът търси свобода в жена си. Той се жени и търси свобода и в децата си и тогава се заробват. Казва: "Трябва да стана някакъв

министър." Ще се заробиш. Навсякъде, каквото и да направиш на Земята, каквото и да стане, ти не можеш да намериш своята свобода. Защото, ако си бил един проповедник и си говорил неща, които не са верни, хората като научат твоите лъжи, ще изгубят уважението, ще кажат: "Този човек лъже, не му искаме нито учението, нито нищо." Имайте предвид, вие живеете, искате да имате едно мнение.

Казвате: "Да си поживеем." Ами че животът, това е едно отношение, едно положение. Ти мислиш, че не живееш, пък сега искаш да живееш - то е първото заблуждение. Ние считаме тогава следното: Човек е излязъл от Бога. Бог, Който е съвършен. Единственото Същество, Което е всеблаго в света. Ние поддържаме идеята, че сме излезли от Бога и сме лоши хора и тогава прилагаме нашата лошавина, казваме: "Той ни направи такива. Той ги създаде такива." Положението не го създаде Той. Положението седи в това, че ти, като си излязъл от Бога, ти не Го обичаш. Злото седи в това, че сме лоши. А лошавината аз подразбирам, седи в това, че не обичаме Бога. Затова сме лоши. Бог е добър, защото ни обича. Ако Той не ни обичаше, нямаше да бъде добър. Да кажем, вие имате едно неразположение на духа. Отговорни сте вие за това. Вие сте съдружие, не само един, а хиляди, съдружие, цяла компания сте. Та, като хванат едного, казват: "Не съм виноват", втори, трети, все се протака делото.

Сега искам да разбирате малко по-другояче. В какво седи злото? Има едно относително зло в света. Малките деца винаги са виновати. Има тояжка, турена от майките, като бутнат гърнето със сладко или яйце вземат, пръчицата дойде, закон има, плачене има, пеене има вкъщи. На четири-пет години, пръчка има. Казва, няма право да бута. Големият брат, на двадесет и една година, бута всичките гърнета. За него е право, но за малкия не е право. Големият брат яйца яде, масло, всичко е в реда на нещата, но малкото дете като бута, е престъпление. Питам: Къде е престъплението?

Сега ние сме още малки деца, че не трябва да бутаме гърнетата - нищо повече. Трябва да имаме търпение, че да станем на двадесет и една година - законът няма да ни засяга. Тогава, каквото правим, ще бъде на място. Ако преждевременно бутаме гърнетата, препятствието е там. Ние сме побързали, бутнем това гърне, онова гърне. Ако хората бяха чакали осем хиляди години, главата им не щеше да страда, щяха да научат нещо по-хубаво. Те прибързаха, дойдоха по-рано. Сега са станали вече възрастни. Писанието казва: Бог им прощава греховете. Туй, което беше едно време престъпление, сега не е престъпление.

Аз може да ви кажа някои работи, които вас ще ви съблазнят всинца ви, но няма да ви ги кажа. Не трябва да ви ги казвам, понеже не му е времето за някои. Казвате, защо да не го кажа? Аз може да ви отворя касата, мнозина от вас са бедни, касата да я оставя отворена и да ви поставя вътре. Колцина от вас така ще минат? Касата е пълна със злато. Тази каса ще олекне най-малкото с едно кило. Ако на половин килограм олекне, малко. Сега какво лошо има в това? Вие вземате от касата пари - вие нямате любов. Защото, ако вие вземете, вие сте предвидили по-малко. Аз, който оставих касата, ако издържите на изпита, аз ще ви дам повече отколкото вие си въобразявате.

Всички съвременни хора бързат. Те не разбират Божиите пътища. Всеки разправя, че не му е дал туй. Бог е определил, но още малки деца сте. Той определил нещо, което не сте сънували. Вие сега спирате и казвате: “Вярно ли е това?” Онова, което младият момък обещава на младата мома, вярно ли е? Бащата което обещава на сина си, вярно ли е? Майката което обещава на дъщеря си, вярно ли е? Всичко, което обещават, я ми кажете? Колко на стоте от това става? В какво отношение се реализират в това обещание? Казва някой: “Аз Ви обичам.” Кой ме обича сега? Малки деца питат, детето си отваря ръцете. “Колко обичаш баща си?” Детето си отваря повече ръцете. “Колко обичаш майка си?” Детето си отваря още повече ръцете. Малките деца мерят любовта си. Брата си то обича по-малко, сестра

си обича повече, баща си - още повече, а майка си - най-много. Като тръгне майката нанякъде, това дете плаче.

Питам: Когато вие скърбите в света, не сте ли малки деца, които се държите за скута на майка си? Защото някой казва: "Голяма скръб имам." Казва[м]: много държиш сукмана на майка си. Остави майка си да си гледа работата, че като се върне, тя ще уреди тази работа. Казваш: "Не зная дали ще се върне." Че, казвам, защо? Майка ти ако не се върне при тебе, тя не те обича. И ти, ако не се върнеш при майка си, не я обичаш. Казваш: "Тя няма да се върне, ще умре." Щом някой умира, той не ме обича. Вие ще ми цитирате стиха, казвате: Христос умрял за хората. Ами знаете ли каква е тази смърт? Има една смърт, в която трябва да умрем, да станем по-близко на хората. В сегашния живот ние сме далече един от друг. Трябва да умрем, да станем по-близки. Аз гледам онези, които са умрели, постоянно седят из стаята ни, целия ден обикалят по прозорците. Питат ме къде са умрелите. Нищо не може да кажа. Те обикалят, чукат по прозорците, ходят, оплакват се, разправят се. Питат ме за оня свят. Казват: "Няма го, затворено нещо, нищо не можем да видим." Тук хората са бамбашка*. Всеки гледа за себе си. Дойдат души, оплакват ми се.

И да ви направя малко мисълта си ясна. Да оставим тия неща, привождам ги само за изяснение. Аз може да ви обясня как виждам хората. Когато една вода се изпари, тази вода виждате ли я? Аз може тази вода да я изпаря, да не я виждате. След туй пак може да я направя да се сгъсти, пак да се яви. Може да я изпаря в едно пространство и после пак да я сгъстя, да я възкръсна. Може някой човек да възкръсна - той се изпари, отишъл в другия свят, ще го сгъстя. Трябва да има един котел, закон има. Ако го пуснете в пространството, отвее го вятърът. Скъпи са билетите. Някои хора не искам да ги възкресявам, по-далече [са]. По-далече отишли, не можем да платим разноските, докато дойдат до нас.

Сега искам да ви говоря на ваш език. Имате едно понятие. Вие мислите, че земният живот е всичко. Вие турете една здрава основа,

за да може да разберете онзи живот, който ще се изяви за в бъдеще. Вие ще идете в другия свят и ще се върнете на Земята, отгоре като дойдете, тогава ще може да приложите туй, което сега мислите. Питам: Колцина от вас можете да разсъждавате правилно? Колцина от вас, ако оставите един човек в стаята си да знаете, че сто и едно на стоте не е бутнал касата ви. Аз сега взимам тази каса като символ. Не всичките хора имат слабост към парите. Някои хора имат голяма любов към парите. Затова те имат слабост, от голяма обич. Някои хора имат слабост към жените - то не е от слабост, а от любов. Някои хора обичат много жените. То не е слабост, любов е това. Тази любов прави погрешки. Той обича толкоз жените, обича да я стисне, да я прегърне, да я целуне, от любов е. Ако не я обича, набие я, хука я. Обича я сега човекът. Жената като обича, еднакво постъпва - и жената прегръща. Прегръщат се, щом се обичат. Щом не се обичат, няма прегръдки.

Вие се спирате и казвате: защо да е така? Ами как трябва да бъде? Като целуваш един човек, целувката ти трябва да го подмлади. Като прегръщаш един човек, трябва да го подмладиш. Като говориш на един човек, светлината да дойде. Казвам: Това е отношение, това е любов. Казвате: “Да го целувам ли?” Щом човекът се нуждае да го подмладиш, целуни го, да не е стар. “Да го прегърна ли?” Сгърбил се е - прегърни го, да оздравее. Сиромах е - прегърни го, да се освободи от сиромашията, от всичките несгоди. Прегръщайте и целувайте хората. Ако целуваш и прегръщаш хората и създаваш нещастие на тях, това не правете.

Това са моите математически отношения и геометрически положения. Една философия, в която ние живеем всеки ден. Има нещо у нас, което ни подсказва пътя. Ние се противим. В нас има известни мисли, Божественият Дух иде и иска да ни подмлади, ние Го отхвърляме. Когато дойде обратното, което състарява човека, ние го приемаме. Значи възможно е да остареем, а не е възможно да се подмладим. Да се мразим. Невъзможно е да се обичаме. Колкото е невъзможно да се мразим, толкова е невъзможно да се обичаме.

Законът е: Който ме мрази, може и да ме обича. Не се плашете от онзи човек, който ви мрази. Той ще ме обича. Какво лошо е, ако никак не ви обича? Ако ви мрази, на тази омраза - омразата е почвата на любовта. Не ровете тази почва, посадете любовта, извадете всичките сокове от тази почва. Любовта има тази наука да се проявява нашият ум, да се домогнем. Оставете любовта сама да работи. Тя ще свърши за вас това, което никога няма да свършите. Това, което е добро за хиляди години, тя ще го направи за един ден. Хиляди години вие ще се пънкате да станете светия. Любовта за един ден ще ви направи светия. Хиляди години се пънкате да станете честни. Любовта за един ден ще ви направи честни.

Та казвам: Ако искате вие за един ден математическото отношение и геометрическото положение, ако искате [за] хиляди години, тогава без никакво математическо отношение и без никакво геометрическо положение. Нищо повече.

Казва Христос: Дигни одъра си! Защо се заблуждаваш да държиш тия суеверия в ума си? Защо си седял тридесет и осем години? Заблуди са това. Човекът се отърси от заблуждението, паднаха тия връзки, стана и повярва. Казва му: "Не си болен. Господ не те създаде да боледуваш тридесет и девет години." И той благодари, че има един човек да му каже истината. Кой как дойдеше, казваше: "Горкият човек. Болен е, няма кой да го подигне и да го тури в къпалнята. Горкият човек. Тридесет и девет години така." Христос му казва: "Защо седиш тук ти? Ти не си болен. Стани, дигни одъра си и ходи."

Ти вярваш, че никой не те обича. То е заблуждение. Именно когато не те обичат, именно когато те обичат, тогава ще те изпитат. Разправяше ми една млада мома, казва: "Имам един възлюблен, много сериозен, не ме обича. Държи се много студено." Рекох: Той те обича много. Той те опитва. "Вярно ли е?" - Този от всичките момци, които досега са те срещали, той те обича. - "Много студен е. Като мине, накриво ме гледа." На криво те гледа, казва: "Да не ме

излъжеш." Тебе ти трябва три години, за да го опиташ. Този човек е тъй внимателен, виждам, той е едно деликатно цвете. Той не иска да разправя своята любов, понеже толкоз е горещ, ще я изгори. За да не я изгори, мълчи. Ако ѝ каже, тя ще стане нещастна. А тя се чуди, казва: "Отнася се хладно към мене, с пренебрежение", пък го обича. Рекох: Не може да обичаш човек, който не те обича. Ако той те мразеше, той като те мрази, той те обича.

Това са математически отношения и геометрически положения. Дали е вярно, научни работи. Те са положения, които трябва да ги проверявате. Ние говорим сега свободно. Като ги проверите, аз казвам: няма изключения, но трябва да се проверят. Сега не трябва да вярвате. Едно математическо отношение, то изисква проверка през цялата вечност. Вие ще го проверявате. Ако едно математическо отношение през цялата вечност няма нито едно изключение, то е вярно. Ако едно геометрическо положение през цялата вечност вие може да го опитате, то е вярно. Не само да бъде два, три пъти вярно, но през всичкото време като опитвате, то не се изменя в себе си, то е самата истина на нещата.

Вие сега идвате и се приготовлявате да влезете в този свят. Искате да намерите хора, които да ви обичат. Вие ще намерите тези, които не ви обичат, най-първо. Сега вие ще зададете един въпрос: "Как може да не ме обича той?" Мислите, че положението на едно дете, което е в утробата на майка си, че е в някой много хубав апартамент? Да бъдете тъй свити, намирате се там, преживявате всичките мъчнотии и страдания на майка си; то се чуди, туй дете; ако нямаше вяра в майка си, то не би оживяло. Децата, които се раждат без да имат вяра, умират. Деца, които се раждат мъртви, изгубили са вярата, изгубили са любовта си и затова се раждат мъртви. Всеки един от вас, който се усъмни в утробата на майка си, законът е един и същ. Той ще се роди мъртъв. И наново пак ще влезе в утробата на майка си. Ако пак се усъмни, пак ще умре. Той ще умира дотогава, докато се научи да не се съмнява и тогава ще се роди.

Това са математически отношения. Вие ще кажете: "Нямаме такава опитност." На помощ трябва да ни дойде нашият ум, да ни изясни всичките ония противоречия, които се зараждат в човешкия ум, противоречията, които се зараждат в човешкото сърце и ония неща, които се зараждат в човешката душа. Трябва да дойде някой да те извади от тия противоречия, които съществуват в света. Мислите ли, че един светия, който изяде една кокошка, ако светията си позволи да изяде една кокошка, ще бъде голямо щастие за кокошката? Как мислите вие? Ако я изяде една лисица, едно нещастие е за кокошката, един вълк ако я изяде - едно нещастие, но един светия ако я изяде, е най-голямото щастие за кокошката, понеже тя е станала жертва, да я изяде. Не зная дали той ще си позволи.

В историята имаме един пример даден. Буда, когото индусите обожават като Божество, той веднъж се отнесъл към един беден човек много добре. Към всички се отнасял хладно, а към него с любов се отнесъл. Питат го учениците защо се отнесъл така? Буда казал: "Едно време бях браманин, молех се, в десетдневен пост бях, отслабнал, и този човек, който сега дойде, тогава беше един заек, хвърли се в огъня и се опече, че аз го изядох и можах да си довърша молитвата. Затова сега му се отплащам." Този заек е прогресирал, той с Буда бил заедно.

Сега нас ни е страх. Питам: ако светията не изяде кокошката, мислиш ли, че тази кокошка никой няма да я изяде? Все ще бъдете ухапани. Няма да остане нито един неухапан. Може вълци да не ви изядат, може мечки да не ви изядат, но все таки земята, гробът, той ще ви изяде. Ще бъдете изядени - нищо повече. Сега ще ви дам само едно тълкувание. Гробът е тенджерата, дето се варят хората. Който е живял по Бога, тогава, като се свари яденето, светията ще дойде, ще те вземе от тенджерата, ще те изяде. Ако светията не дойде, някой вълк, някоя лисица ще те изяде, а туй е нещастието. Та, гробът е тенджерата, дето се варят хората.

Туй е математическото отношение и геометрическото положение. Няма да го вземате така. Вярно е. Та казвам: Трябва в нас

да се роди онова съзнание. Ние искаме да бъдем хора щастливи в света. Щастието е една далечна цел, която е предназначена за човека. Вселената е създадена заради него, като едно възпитателно учреждение. Всичките блага, които вселената съдържа в себе си, ако вие разгледате Земята, ако разгледате всичките планети, Слънцето, съседните слънца, вселената, всичко това са възможности за далечното бъдеще, които Бог е предвидил за всички онези, които Го обичат. Та всичките страдания, които сте имали тук на Земята, сегашните страдания не може да се сравнят с благата, които Бог ни е дал! Следователно всички трябва да имате предвид благата. Като погледнете на небето, да се зарадвате, че имате тия страдания.

Много мъчно е човек да се радва на едно страдание. Но има един закон в света, който действува в следното (на Земята вие го опитвате много пъти): когато обикнете един член от едно семейство, вие обиквате всичките други, заради този, когото обичате. Пък законът е верен. Ако този, когото обичате, ако се случи, че го намразвате, то и цялото семейство намразвате. Туй е вярно и за един народ. Ако един чужденец обикне един българин, той обиква всички българи, ако намрази един българин, намразва целия народ. И за англичаните е същото, и за французите.

По някой път хората ме питат защо са тия войни. Казвам: Войните са допуснати, за да се опознаят хората. И при сегашната война, като се избиват хората, те се опознават, отиват си на гости. Войните са визитни карти. Всичките куршуми, това са визитни картички: “Заповядайте да ни дойдете на гости.” Един англичанин като застреля един германец, казва: “Да ни дойдете на гости.” Всичките тия визитни картички, това са поздрави да ги посетят. Англичаните, които идат в Германия, ще мислят добре за англичаните като германци. Те ще мислят добре за англичаните. И германците, които идват между англичаните, ще мислят добре за германците, става примирие между хората.

Казвате: "Не можеше ли Господ да създаде по-другояче света?" Питам: Защо искате да измените този порядък на нещата? Какъв е вашият порядък? Преди седем-осем години в Америка се проектира една голяма премия, която ще се даде на онзи, който каже една мисъл, която не е никак употребявана. Голяма сума беше. И досега още премията седи. Да изкажете една нова мисъл. Има комисия, която ще прегледа и това е една почетна сума, да станете щастлив. Ако можете да кажете една нова идея. Не е лесна работа да кажеш една нова идея. Една нова идея идва за цял един живот. От сто и двадесет години едва можеш да имаш една нова идея. Аз не искам да си продам идеята. В мене като седи, тя ще стане при мене много по-голямо богатство, отколкото да продам тая идея и затуй поддържам математическото отношение и геометрическото положение.

Ти в света може да обичаш само Едного. Щом обичаш Едногото, можеш да обичаш всичките. Щом не обичаш Едного, не можеш и да обичаш всичките. Някой ме пита: "Как можем да обичаме всички?" Ти трябва да обичаш само Едного. Ако ти обичаш, по общия закон за другите няма да мислиш. Затуй тази идея се проповядва. Бог в света е. Ако може да обичам Бога, всички може да обичаме. Ако Бога не можем да обичаме, никого не можем да обичаме. Така седи въпросът. Онзи, когото обичате, кой е той? Той е Бог, Който се проявява в хората. Той е Бог, Който се явява в човешкото съзнание. Когато Бог изчезне от съзнанието, веднага ти виждаш грозотия. Дотогава, докато ти виждаш Бога в един човек, ти може да го обичаш. Щом Бог изчезне, ти не може да го обичаш. Тогава има отношение.

Та казвам: Истинското отношение в света е: трябва да обичате Едного. Вие мислите, че всеки обича някого. Ако аз направя от вас хиляди картини, да кажем фотографирам, веднъж изкарам няколко милиона екземпляра, питам: каква разлика има, ако всеки се влюби в един екземпляр? Всеки, който се е влюбил във вас, казва: "Аз се влюбих в този образ." И всеки мисли, че неговия образ е верен. Казвам: В какво е различието на тия образи?

Та казвам: Ние, хората на Земята, представяме отпечатък на онзи първичен човек, който се е изразил в безбройни много образи навсякъде. Сега на тази идея вие казвате: “Умът ми не може да я схване. Не ми ляга на сърцето.” Щом ти ляга на сърцето, какъвто и да е, той те обича. Щом един те обича, Бог е там. Щом някого ти обичаш, Бог е там. Ако не обичаш, ще се яви омразата, ще се яви друго едно състояние, ще се яви мрак, недоволство, грубост. Идват други лоши качества в човека. Например, хората искат да станат богати. Защо? Любовта е причината. Ти мислиш онзи, когото обичаш, той ще има нужда от тебе. Там е нашето заблуждение. Момата иска да стане красива, за да привлече момъка. Тя като излязла от Бога, всичките души, които са излезли, са толкова красиви, че Господ трябва да ги забулва, да не би да увлекат света. Ако дойде една красива мома, ще произведе цяла една паника. Една красива мома най-малко ще развали хиляда семейства. Един красив момък, и той ще развали хиляда семейства. Ще забравят жените си и мъжете си. Понеже тия души не са готови, Господ прави хората грозни. Красивите души Бог ги е направил грозни, за да не повреждат другите. Казва: “Грозен е, но е добър.” Грозен е, но значи доброто се показва. Онази, която е красива, каква е?

В този порядък, в който сега живеете, за да излезете из него, за да се освободите, ние трябва да се освободим от всичките наши привички, които имаме - привички на безпокойство. Мислим, че Господ не е създал света така както трябва, и постоянно ние си даваме мнението и критика правим. Казваш: “Не трябва да бъде това.” Благодари. Всяко нещо, което се случва, каквото и да е, оцени го. Облачен е денят - добре е. Ясен е денят - добре е. Изгрява слънцето - добре е. На обяд слънцето грее горе - добре е. Залязва слънцето - добре е. Дърветата дават плодове - добре е. Дърветата не дават плодове - добре е. Разболяваш се - добре е. Здрав си - добре е. Раждаш се - добре е. Умираш - добре е. В небето отиваш - добре е. В небето ще се качиш навсякъде - добре е. Навсякъде е Господ. Щом идеш в ада,

ще мислиш, че Господ е там. Ад има, защото Бог е там. Идеш в небето - ще мислиш, че Бог е там. Ако идеш в ада, адът веднага ще се превърне.

Ада ние го създаваме в дома. Аз като вляза в един дом, зная хората, че се карат там. Има едно ухание, такова нещо грубо, че като влезеш, виждаш, че всичките хора посърнали, от къщата излиза лоша миризма. Човек като стане много лош, започва да мирише лошо. Краката миришат, устата миришат, ръцете, всичко мирише. Ако искате ухание, трябва да имате онази Божествена любов, че да ви наръси с този Божествен парфюм, с Божественото знание. Умът ви да е наръсен, и устата ви, и тялото ви. Та, когато обичате някого, да го обичате на свят*. Да не кажете, че "не струваше да го обичам, аз съжалявам." Та тогава бих желал, като те мрази някой, да кажеш: "Много ми е приятно. И като ме мразиш, мене ми е приятно."

Омразата е любов, която само взема. Омразата е любов, която само взема и нищо не дава. Доброто е любов, която постоянно дава, но не взема. По това се отличават. Туй, което постоянно взема, ние го наричаме омраза. Туй, което постоянно дава, ние го наричаме добро или го наричаме любов. Това са математически отношения или геометрически положения. Като те мрази някой човек, взема. Дават му. Като дойде с джобура, напълни го. Дойде втори, трети, четвърти. Той дали имам да му пълня джобура, той идва при мене. Като се умори, иде без джобур. Като иде без джобур, той те е обикнал. Докато иде с джобур, той те мрази. Всеки, който иска от другиго, той го мрази. Всеки, който дава на другия, той го обича. Искам тук да ме разберете право. И криво да ме разберете, пак е добре. Не, не, аз вярвам, че всички сте ме разбрали много добре, нищо повече. Вие може да мислите както искате, но аз зная, че сте ме разбрали добре. Като излезете, каквото и да е да кажете, за добро е. Вие ще се намерите в положението на някой си, на когото са намерили душата в другия свят. В онзи свят има изложение на тия красиви дрехи, продават дрехите. Изложение има на хубави дрехи и някоя душа като

дойде, види хубав костюм, че ѝ приляга, казва: "Чакай да го опитам." Тия костюми са много опасни. Като го облечеш, не излиза вече костюмът. Не можеш да го съблечеш вече. Започне да рита, за да се освобождава, но той се роди тука, на Земята.

Та казвам: Които сте облечени в тия костюми, всички ще се родите на Земята. Тръгнете по правия път и благодарете на Бога. Този костюм не го считайте нещастие. Че сте се вързали, не съжалявайте. Че сте дошли на Земята, не съжалявайте. Че страдате, не съжалявайте. Радвайте се, че Бог има доверие, дал ви е туй преимущество. Дал ви е доверие. Предвидил ви е всичките тия блага. Изпълнете Неговата воля доброволно, тогава ще имате Неговото благословение за в бъдеще.

Ще ви дам един пример, много сбит. В турско време един българин, доста богат, седемдесет-осемдесет-годишен, тръгва и отива в Македония. Среща го един турчин, Хасан. Той му казва: "Не минавай през гората, ще те оберат разбойници." Върнал се българинът. След една година минава с едно магаре, натоварено с круши и ябълки. Среща го пак Хасан и го пита къде отива, защо носи тия плодове. Казва: "Правя този подарък на жените и децата [ти], понеже ми направи едно добро преди година. Искам да се отплатя, че ме освободи от разбойниците."

"Благословен Господ Бог наш"
"Отче наш"

30-а неделна беседа, държана от Учителя на 5.V.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

СТАРИЯТ И НОВИЯТ ЧОВЕК

“Отче наш”
“Благославяй, душе моя, Господа”

Ще прочета 12-и стих от 12-а глава от Евангелието на Матея. “Колко е по-добър човек от овца! За то е позволено да прави някой добро в съботен ден.”

“Духът Божи”

Какво нещо е човек? Разни определения на философите може да четете. Всяко едно определение може да е вярно за своето време. Човек е същество, за което е създаден целият материален свят. Туй, което сега съществува, което изучавате, безбройните слънца, са създадени за човека. Той е дете на Бога, за което Той е създал всичко. Ние изискваме доказване, понеже се изисква цяла една вечност да се докаже. Нещата се доказват само когато се опитат, когато се опитат чрез ума, когато се опитат чрез сърцето, когато се опитат чрез човешката душа или чрез човешката воля. Или, другояче казано, когато нещата ги опитаме, чрез онази Божествена Мъдрост, която ще внесе знания в нас или чрез онази Божествена Любов, която ще внесе всичките благородни чувства и когато ще ги опитаме чрез Божествената Истина, която ще внесе свобода в нас. Казваме: що е човек? Човек е последното дете, което носи свободата за човешкия ум. Човек е това, което носи свобода за човешкото сърце. Човек е това, което носи свобода за човешката воля. Що е човек? Човек е онзи, който не прави никакво зло. Що е човек? Човек е това, което прави всякога добро. Що е човек? Човек е това, което постоянно люби.

Сега от вас не се изисква да любите целият свят, защото то е работа само на Бога. Единственото същество, което люби всички същества, то е Бог, следователно туй е Негово право. Никой не може

да люби всички. А само един Бог люби всички. Човек е същество, което люби само Едного. Човек е същество, което люби Бога, Който живее във всичките. Та, от всеки един от вас се изисква да люби Бога, Който живее в него. Люби ли Бога, той чрез Бога ще люби всички. Искате да знаете можете ли да любите всички. Като обичате Бога, Бог ще ви научи, чрез Бога ще обичате всички. Само ако обичате само Едного, може да ги обичате. Но Бог е, Който живее във всички. Да няма противоречие. Не взимайте атрибутите, качествата на Бога да обичате всички. И тогава, казвам, как можем да обичаме всички? Щом аз обичам Едногото, в мене е Един, Който обича всички, следователно аз съзнавам, че в мене живее Един, Който обича всички. И аз съзнавам, че в себе си имам Един, Когото обичам. Аз обичам Едного, Който обича всички. Бог обича всички, защото има един, който обича само Едного. Ти, който обичаш Бога, изискваш да има един човек, който да го обичаш и на когото да разчиташ.

Сега вие туряте едно противоречие. Някой пита как може да люби. Тази работа е лесна. Вие питате някой как да яде - тъй както знаеш. Не се изисква голяма философия. Пчелите знаят да ядат. Мухите знаят да ядат, всичките животни знаят да ядат, а сега умните хора ще ги учим как да ядат. То е философия, но те знаят да ядат. Ще им кажем само: "Като ядете, не преядайте." Нищо повече. Няма какво да учим човека как да пие. Нека пие, само да не препива. По някой път мнозина запитват защо има противоречия в живота. На един баща дали две шишета с една течност, вино имало вътре. Едното шише било сладко, а другото - опивателно, вече ферментирало. Като дошъл вкъщи, от първото шише отворил и знаел какво е, дал на двете деца да пият от първото, от сладкото вино, а на другите си деца дал да пият от другото шише, от опивателното вино. Онези, които пили от сладкото вино, се радват, а онези другите започнали да крякат. Та питал бащата защо крякат. Крясъкът излязъл из това шише. Второто шише, като отвориха, то внесе крясък в децата. Щом един човек

крякса, той е пил от второто шише. Щом човек се радва, той е пил от първото шише.

Сега, като имате предвид, искате всички да бъдете от децата на Бога. Но в какво седи новото в света? Аз съм разглеждал толкоз философи, от памтивека какво са писали. И за свободата са говорили, и за любовта, за много работи са говорили. Но същественото не определят.

В какво седи същественото? Човек трябва да се учи. Соломон казва, че нямало нищо ново под небето. Действително, до Соломона нямаше нищо ново, то е вярно, но от Соломона насам има нови работи. Защо нямаше нови работи до времето на Соломона? Защото имаше триста жени в ума си и деветстотин наложници в сърцето си, че не можеше да види новото, а виждаше само старите работи. Обаче Соломон днес е прогледал. Тогава имаше триста жени и не можеше да гледа.

Сега ние разглеждаме въпроса нашироко, принципално. Многоженството е един недъг на човечеството, един голям недъг, който се дължи на едно отклонение на човешката душа от правилния път. Няма защо да се спираме върху тия отклонения. Разглеждам този въпрос, той е динамичен. Има много взривни вещества. Някои се спират да разглеждат какво нещо е злото. Злото не барайте. Изискват се много учени хора. Когато се приближиш при злото, трябва да вземеш всичките предпазителни мерки. Няма някой, който се е занимавал със злото, да не е бил ухапан и мнозина са платили с живота си. Христа когато Го запитаха за злото, каза: “Не противи се злому”, нищо повече. Не противи се на злото. Злото е една мощна, творческа сила в природата, турена да работи. Стойте настрана от нея. Считате, че може да се справите със злото, пък не разбирате постъпките на злото. Злото е нещо друго. Ние сме длъжни като хора да се занимаем с туй, което е проявление в света. При сегашните условия всеки може да ни помогне.

В този път, по който вървим, ние, съвременните хора, мязаме на онзи рибарин - дошли сме в туй положение, - който правил много добрини. Направил девет добрини и за деветте добрини все роптаели и той решил вече добро никому няма да прави отсега нататъка. Един ден гледа един човек, плава във водата. Казва: "Решил съм да не правя добро, на девет души направих и ти може да бъдеш един от тях, преди да те зная." Този му казва: "Направи още един опит, ако и той излезе като другите, оттам насетне не прави добро." Той бил царят на една държава, дето се разрушил корабът му, държал се само за една дъска и плавал. Рибаринът казва: "Хайде да те послушам", извадил го из водата. Като излязъл на брега, царят му казал: "Аз съм от онези, които никога не забравят какво нещо е милостта" и си заминал. "Ще видим" - казва, рибарят, но оттам насетне всичко тръгнало напред на този рибарин. Един ден намерил, че лодката му е поправена, лопатите са поправени хубаво, вкъщи много работи от невидимо все идат, започнало да тече навсякъде. Един ден намерил, че колибата му е поправена, поставени са хубави прозорци. Един ден намерил каляска и коне, всичко туй от невидимо все иде. Сега, някой път може да опитате това. Христос казва: Няма нито един от вас, който да е направил услуга някому и да не е приел стократно за това.

Та казвам на всинца ви: Трябва да направите десетото добро в света. Ние сме хора, които правим големи пакости на себе си. Ти се възмущаваш, в себе си дигаш шум. Не знаеш, че с този шум ти най-първо правиш една голяма пакост на себе си, без да знаеш. В една голяма тревога, в която често изпадаме - статистика има, - ние някой път ставаме причина по пет милиона клетки да станат жертва на един гняв. В една война пет милиона хора може да отидат жертва и ако ти пет-шест пъти се разсърдиш, значи по пет милиона ако измрат, пет по пет, това са двадесет и пет милиона клетки. Ние сега говорим за човеколюбие в света. Никой човек няма право да осакати очите си. Никой човек няма право да осакати ушите си. Никой човек няма право да осакати носа си. Никой човек няма право да осакати устата

си, езика си, ръцете си, краката си. Никой няма право да осакати сърцето си. Никой няма право да осакати ума си.

Ние, сегашните хора, преподаваме един морал, който няма приложение. Аз казвам: няма приложение, няма резултат, защото ако една вяра в нас не може да има един резултат, един плод, ако една надежда в нас не може да принесе плод, ако любовта не може да принесе плод, в какво седи реалността? Всяка една мисъл, всяко едно чувство, всяка една постъпка в реалния свят трябва да даде плод. Този плод трябва да го проверим. Той ще остави своите отпечатъци. Ако плодът е в умствения свят, той ще остави своя отпечатък в главата; ако е в духовния свят, той ще остави отпечатък на лицето; ако е на физическото поле, оставя отпечатък на ръката. Следователно, за да познаеш една реалност, дали си живял добре, чертите на доброто са оставени на главата, на лицето ти, на ръката ти. Ако белезите ги има, тогава ти си постъпил добре.

Та казвам сега: Знанието седи в това да изучим възможностите, които Бог е вложил в нас. Знанието зависи от възможностите, които са вложени в нашия ум, зависи от възможностите, които са вложени в нашето сърце и в нашето тяло. Тия възможности като ги развиваме, от тях зависи знанието. Не е онова знание, за което аз говоря, за низшето, което ми казва: [...] Защото онова, което пророците са казали и каквото Христос е говорил и каквото сега са казали, то трябва да бъде в съгласие с онова, което е вложено в нас. Има двама свидетели. Следователно ти, когато говориш истината, трябва да знаеш, че Бог те наблюдава и тия, разумните същества, те наблюдават как ще оцениш ония възможности, които са вложени вътре в тебе. Щом кръшнеш малко нещо, Той казва: "Не е право, не си направил право." Ти веднага започнеш да се извиняваш. - "Не е право." - "Условията са такива." - "Не е право." Че условията са такива, условията са много добри. Ние се извиняваме с условията. Условията ние ги създаваме. Аз често съм наблюдавал, българите като направят къща, направят ѝ един пруст. По-рано ги правеха тия прустове. Сега

не ги правят. Направят един пруст, една малка верандичка валчеста, че младата снаха нечистата вода я изхвърля отпреде. Две-три години изхвърлят нечистата вода отпреде и после, след две-три години започват да боледуват. Казват: "Не зная какви уроки ни хванаха, уж къщата нова, пък започнахме да боледуваме." Че как няма да боледуват - тия нечистотии, които се изхвърлят, там започнат да се развъждат известни микроби. Днес вие хвърлите една лоша мисъл във вашия двор, утре хвърлите друга и казвате: "Не зная откъде съм наследил това." Отникъде не е наследено, но не хвърляй помия пред лицето на къщата.

Та, казва се: "Колко е по-добър човек." Този човек е наречен нов човек, вътре във вас, за когото трябва да жертвувате всичко. Старият човек е, който мисли криво. Той е наречен стар човек. Има във вас един мърморко, голям мърморко е. Във всичките го има, няма човек, [в] когото този мърморко да не е вътре, някъде повече, някъде по-малко. Той винаги е недоволен. Недоволството е неговата черта. Критик първокласен е. Добро не може да види, навсякъде вижда само зло. Каквото и да направиш, той все ще намери махана* Ако си религиозен, ще каже: "Какъв си лицемер. Тъй не се моли." Ако даваш пари, ще те обвини, че не си знаел как да даваш. Пък не ти казва как. Казва: "Така не се дава."

Имаше един господин доста богат, той беше адвокат, живееше във Велико Търново. Аз го питам един ден: "Защо даваш малко, по пет стотинки, по десет стотинки?" Той казва: "Малко, но от сърце." Питам го: "Ами не може ли да даваш много от сърце?" Той поставя въпроса "малко, от сърце". Като че не е възможно много от сърце да се дава. Казвам: "Хубаво, ако е така, съгласен съм. Но - казвам - не може ли да се даде много от сърце?" Той се поусмихна и казва: "Не съм дошъл още дотам." Казва: "Имам две съображения - беше доста духовит, умен човек - пет пари като дам, да дойде и втори път да иска, да му чуя гласа. Ако му дам много, няма да дойде, ще ми е жал. То - казва - баш не е така." Аз казвам: "Адвокатът така се извинява."

Казвам: “Ако ти си на неговото място, дойдеш на неговото място, как ще искаш тогава?” Казва: “Ще искам тогава много да ми даде.”

Та казвам: Ние, съвременните хора, искаме да направим добро на себе си, но не знаем как. Този, старият човек, който живее в нас, постоянно ни отклонява от правия път. Ако е въпрос за любов, казва: “Оставете тази любов, не съществува такава. Тя е една фикция.” Старият човек казва: “Яж и пий, това ще ти остане.” Старият човек като дойде, казва: “Трябва да постъпваш добре, силен трябва да бъдеш, да го подчиниш. Всички хора тъпчи, остави стария човек да си подигне главата, да те познаят, че си силен.” Това е философията на стария човек. Казва: “Не му разправяй за Бога, те са говеда. За нищо не му разправяй, да не знае. Няма защо да му разправяш.” Това е старият човек. Това са старите заблуждения, които съществуват навсякъде, и в дома ще [ги] видиш. По някой път синът започне да мисли да стане като бащата си. До едно време, от страх се подчинява. Като стане силен, казва: “И аз може да постъпвам като тебе.”

Аз наричам благороден син, не само баща му да го бие, когато е бил на пет години, но да мяза на онзи син, има една приказка, в която в турско време, някъде в Херцеговина било, имаха война, в миналите векове, при един от турските паши идва един старец на шестдесет и пет години, оплаква се, че баща му го е бил. Казва: “Наби ме баща ми.” Отива и вижда: баща му на осемдесет и пет годни, работи, кара колелото. Пита го: “Защо го биеш?” Казва: “Мързелив е, не работи, каквото му кажа, не слуша. И аз - казва - имам баща, но слушам баща си, а той не ме слуша.” - “Де е баща ти?” Отива, а той - на сто двадесет и пет години, и той здравеняк.

Аз наричам онзи благороден син, който на шестдесет и пет години подложил гърба на баща си да го бие, да признае погрешката. Той като е на шестдесет и пет години, не струва ли да се бие? Всякога сравненията не изказват една истина, но обясняват правилно нещата. Един тъпан, ако не се бие, скоро се разваля. Колкото се бие повече тъпанът, той е здрав, по него не полепва никакъв прах.

Та казвам: [Добре е] човек като минава през разните съвременни изпитания. [Без тях] щеше да бъде по-лошо. Ако хората нямаха изпитания, сега действително терзанията са големи, но без тия изпитания, животът щеше да бъде по-тежък отколкото е сега. Сега, разбира се, някой казва, ние всички се възмущаваме от несгодите на живота. Ние виждаме, например, добрите страни в живота, които съществуват. В сегашната култура стават известни раздори, бият се хората. Както и да обясняват всичките тия противоречия, тия народи вършат волята Божия. Всичко туй за в бъдеще ще внесе нещо ново. В историята ще се отбележи една нова линия.

Сега четете там, че Каин убил брата си. Ако Каин не беше убил брата си, какво щеше да стане? Каква щеше да бъде историята на хората? Като казвам това, не че ние одобряваме убийството, съвсем другаде стои злото. Мислите ли, че ако счупите някакво гърне, има някакво престъпление? Мислите ли, че ако се пръсне една бомба, има някакво престъпление? Престъплението седи в това, че ако вие пукнете тази бомба, може да убие няколко души и престъплението е там. Нека се пръсне тази бомба. Ние може да мислим каквото и да е. Престъплението не седи в нашата мисъл. Престъплението седи в онова поражение, с което ние спъваме хората. Например, ти може да спънеш вярващия човек. Сегашните хора учат кое е правото верую. Кой е онзи, който ще ми каже правото верую? Казва: "Ти вярваш ли в Бога?" В кой Бог? От моето гледище, ето в кой Господ аз вярвам. Срещна един господин, карат го с железни вериги на краката. Двама стражари го карат. Туй е един древен разказ. Един от царете, като го вижда, приближава се и казва: "Каква му е вината?" - "Ял и пил, направил престъпления, много големи борчове, че е осъден да изплаща борчовете." Той отива и казва: "Аз ще платя заради него, пуснете го." А пък на него казва: "Не прави борчове отсега нататък. Каквото си ял и пил, аз плащам, но ти не прави повече борчове."

И целият процес на човешкото развитие е там. Една майка ражда едно дете. В какво седи? Тази майка ражда. Тя е онзи цар, който

трябва да освободи детето от ония връзки, наследени от ред поколения лошо наследство, тя трябва да плати заради него. Ако майката не може да изправи погрешките на миналото у него, тя не е майка. Ако бащата не може да изправи погрешките у детето, той не е баща. Баща е онзи, който може да изправи погрешките на сина си. Майка е онази, която може да изправи погрешките на дъщеря си. Защото в човека има възможност да се изправят тези погрешки.

Прегрешенията, които ние правим, те не са вложени от Бога, те са посторонни* работи. В нас са вложени най-хубавите неща. Ако разчитаме на Божественото, всякога живота си може да го поправим, няма нещо невъзможно. То е само един момент. Седя аз в дадения случай, някой човек ме е обидил. Представете си, че направя една голяма пакост, веднага една мисъл се изисква за мене, една секунда като изменя своята мисъл, всичко туй може да го загладя.

Питам: ако аз нося омраза, злото, какво ще добия? Нищо няма да добия! Той, казва, ми взе къщата. Че как ще ти вземе къщата? Това е фикция в твоя ум. Спънал те някъде. Тази къща той не може да занесе извън Земята. Той, казва, ме обра. Туй обиране е само временно. Утре, когато той си замине като странник от Земята, за другата земя си замине, защото хората пътуват от Земята в някоя друга планета, и каквото сте спечелили тук, на Земята, нищо няма да вземете. Всичко тук ще оставите на Земята. От Земята през митницата като минете, ще ти дадат [документ] дали сте били добър гражданин на Земята. Тъй ще пишат: "Един от добрите граждани на Земята. Като идете в другия свят, ще носите само туй: "Един от добрите граждани на Земята." "Добре дошъл." Ако пишат "Един от посредствените граждани", те ще вземат всичките мерки за вас.

Сега учените хора искат да им се докаже. Някой път са чудни хора, интересуват се има ли бъдещ живот или не. Смешна работа. Как е дошла тази идея: има ли бъдещ живот или не? Има минал живот, има настоящ живот, има и бъдещ живот. Три живота съществуват: минал живот, настоящият живот и бъдещият живот. Нашето минало е

бъдеще на същества, които идват подир нас. То е тяхно бъдеще. Минало на същества, които седят по-горе от нас, то е нашето настояще, а туй, което още не сме го преживели, то е бъдещето.

Та казвам: Всичкия живот, за който говорим ние, едновременно във всичките области, и в миналото има същества, които живеят, и в настоящето, и в бъдещето. Няма място, което да не е завзето с живот. Ние мислим, че миналият живот не съществува. То е заблуждение. Мислим, че бъдещ живот не съществува. И там живеят напреднали същества, и в настоящия живот ние вземаме участие.

От моето гледище, за мене, миналият живот служи да поправим своите погрешки, а бъдещият живот служи да използуваме възможностите, които Бог вложил в нас. Бъдещият живот служи за благословенията, които идват за нас. Ние трябва да бъдем готови. Бог е, Който едновременно пребъдва в миналото, Бог е, Който пребъдва в настоящето, Бог е, Който пребъдва в бъдещето. Бъдещето е главата, челото, настоящето е носът, а миналото е всичкото това под носа. Носът е настоящето, а челото е бъдещето. А миналото е под носа. Цяла история. Цяла история носи човек. Миналото - нали живеят тия същества, тия животни, ядат и пият с мене заедно. Аз нося миналото. Хубавите неща, които сега ковем, те са носът, уханието, което приемаме с носа си. Челото е Божественият свят, отвлеченият свят.

Едновременно настоящето, бъдещето и миналото, аз ги нося. Тогава ще кажеш: Благословен Господ, Който живее в бъдещето; благословен Господ, Който живее в настоящето; благословен Господ, Който живее в миналото. Благословен Господ, Който ме е научил да ям, Който ми дава благословения да ям; благословен Господ, Който ми дал свобода да дишам въздуха; благословен Господ, Който ми дал свобода да възприемам Божествената мисъл. Чрез челото си приемам Божествената мисъл; чрез носа си приемам дихането; материалът за живота влиза през устата.

Сега, тия работи са нещо педагогически. Като казваме да възпитаваме детската душа - че как ще възпиташ ти детската душа? В

едно семейство гледам, едно дете се заинатило. Майка му го бие, то упорито като българин. Казват: “Не знаем какво да правим, ще го убием.” “Оставете - казвам, - не го бийте.” - “Че какво възпитание ще му дадем?” Рекох: “Така душа не се възпитава. Оставете го.” Аз отивам, побутвам го, по главата, по ухото, с пръстите си. То гледа. След това казва: “Аз съм готов сега да послушам майка си. Този човек ме побутна и аз съм готов. Туй, което искат от мене, аз мога да го направя.” Бутат го по задницата, бият го, то реве и кряска. Аз го побутнах по главата.

Да не мислите, че е лесна работа да се бутне по главата. За бъдеще, едно упорито дете, учителят ще дойде и ще го побутне по главата и детето ще каже: “Готово съм да направя това, което искате от мене”, но ти ще предадеш светлина на това дете. То казва: “Разбирам.” - “Че каква е магията? Чудна работа!” Да ви кажа в какво седи магията. Не че ще изясня въпроса, но да дам едно изяснение. Вечерно време, в такъв един салон, вие сте турили грънци, вази, тъмно е. Казвате: “Гледай да не счупиш.” Туй дете минава, направи пакост, и най-после се бои да влиза, казва: “не влизам”, бият го. То не иска да влезе. Давам му една лампа, като освети, да види тия хубавите работи - то има разположение да влезе. Като осветля стаята, като погледне, светлината като влезе в ума, детето е готово да направи. Има за ядене и пиене, ябълки, круши. Туй дете е вече готово да направи.

Та казвам: Нас ни трябва светлина в ума. В този свят сме ние и държим в мисълта си и казваме: “Лош е светът.” Извадете тази мисъл из ума си. Няма по-хубаво нещо от света. Тук, в Евангелието, има две мисли, които си противоречат. Казва: “Не любете света”, да се не увлечем. Казва, че “Бог толкоз възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него.” Има едно различие. Онзи свят, в който живеем, той е светът, който Бог люби. В този свят ние трябва да любим Онзи, Който направи света. После да

обичаме онова, което Той е направил. Заради Неговата любов да обичаме света.

Та казвам ви: Любовта трябва да влезе в нас като една подбудителна причина, понеже ние се нуждаем от светлина, а светлината е храна за ума. Без светлина умът линее, без топлина сърцето линее, без сила тялото линее. Това са храни, съществени храни. Тази храна е събрана. Компресирана светлина. Умът, който събира, който възприема, той знае. Знанието е потребно като храна, не като залъгалка. Има едно знание, което не е съществено, но има едно знание, което храни. Та казвам: Има едно знание, което носи светлина, като храна в ума. Ние говорим за една топлина, която е храна за човешкото сърце и говорим за една сила, която е храна за човешкото тяло. Щом тялото е силно, човек е способен за каквато и да е работа. Щом сърцето се храни с топлина, туй сърце е готово за всяка работа, която му се даде. Щом умът се храни добре и той е способен да свърши каквато и да е работа.

Та казвам: Необходимо е добре да се храни умът, добре да се храни сърцето и добре да се храни душата. Под думата "душа" ние разбираме, чрез устата храним душата. Има една душа, която трябва да я храним, тази душа трябва да се храни. На тази душа ще изпращаме храна. Като възприемеш една хапка, с любов да я изпратиш. Тази душа, като приеме тази храна, да чувствува любовта, да чувствува, че с любов я храниш. То е новият човек. С любов да храниш, с всяка хапка, с всяка мисъл и с всяка постъпка, защото ако възприемем една хапка хляб, но тази хапка трябва да има топлина, в тази хапка трябва да има светлина, и ако тази хапка, която принесем на душата, не съдържа светлина и сила в себе си, тя не е здравословна. Следователно храната, която даваме на душата, трябва да съдържа светлина, топлина и сила. Туй е благословението, което Господ ни е дал.

Само едно изречение: Сила, доброта, красота, разумност трябва на човека.

“Благословен Господ Бог наш”
Тайна молитва

31-ва неделна беседа, държана от Учителя на 12.V.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

КОЙТО ИДЕ

"Отче наш"
"В начало бе Словото"

Ще прочета 12-и и 13-и стих от 12-а глава на Иоана.

"Духът Божи"

Нашият век се отличава по две качества: хората много говорят и много пишат. Това е насърчително. Значи, те са деца, които са проговорили. Като се роди едно дете, то се ражда в мълчание и мълчи като философ. Майката иска да го предизвика, да ѝ проговори, да ѝ каже какво ново крие в себе си. Обаче това дете дълго седи в мълчание. То гледа, наблюдава и постепенно започва да изказва някои думи. То започва да приказва не изведнъж и първата дума, която ще каже, е "мамо". Като каже думата "мамо", тя е цяла формула.

Сега аз искам да ви обърна внимание на живота. Съвременните хора разглеждат живота механически, отделно. Вземете в химията, например, там разглеждат елементите отделно, които са от осемдесет до сто. Физиката разглежда силите, движението на телата. Анатомистът разглежда човека, неговите кости, мускули, нерви. Физиологът разглежда функциите на тялото. Социологът разглежда външните отношения на нещата. Учителят пък ще има предвид, като педагог, възпитанието на детската душа. Той ще разгледа обществените проблеми, обаче донякъде тия проблеми се базират върху известни факти. Човек е предмет на всички тия разглеждания в единично и колективно отношение. Следователно, като се изучава един човек, цялото общество, цялото човечество, като единични и колективни факти, от всички тия факти се съставя ясна представа за отделния човек и обществата, в които той живее.

Например, вие сте болен и като не знаете какво ви е, отивате при един лекар. Лекарят погледне окото ви, подигне клепача, погледне езика ви и най-после казва какво е състоянието ви. Същевременно ще се спре върху пулса ви, да види как работи сърцето ви и от всичко това си съставя диагноза за общото състояние на болестта. В някои случаи той ви заставя да съблечете горната си дреха и туря ухото си отзад на гърба ви, да слуша как дишате, за да разбере състоянието на дробовете ви. Оттук-оттам ще послуша, ще похлопа на гърдите ви и от звука, който ще се чуе, той вади заключение за болката, за състоянието на човека. Изобщо, лекарят може да се спре върху резултатите на болестта и намира, че тази болест е последствие на нещо и казва: ако болката ви е в стомаха, това е резултат на нещо; ако имате ставен ревматизъм, тя е пак резултат на нещо; ако имате главоболие, това е пак резултат на нещо.

За да се лекуват болестите, вие трябва да знаете причината им. Днес всички лекари, специално биолозите, като изучават човешкия организъм, са дошли до заключението: почти всички болести са дошли от едни дребни микроорганизми, които създават болестите в дробовете, в стомаха, в ставите и други. Значи всичко се дължи на тези микроби. Вие си представяте ревматизма по един начин, лекарите си го представят по друг начин. Лекарите казват, че ревматизмът се дължи на напластяване на неорганически вещества в ставите.

Но според нас причините на всички болести се крият в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката воля. Следователно, ако човек иска да премахне болестите си, той първо трябва да се научи да мисли. Човек, който може да мисли правилно, не може да бъде болен. Ако не мисли правилно, той ще има болки в мозъка си. Ако не чувствува правилно, той ще има болки в дробовете си, ако не постъпва право, той ще има болки в стомаха си. Аз разглеждам този въпрос от гледището на една здравословна медицина, а не от гледището на патологическата медицина. Най-първо аз разглеждам

какъв е човек в своето здравословно състояние. Следователно според здравината на неговия организъм мога да предписвам известни церове. Като видя човека, гледам какъв е умът му, какво е сърцето му и каква е волята му. За ума ще се дадат церове съобразно с ума, за сърцето му - церове съобразно със сърцето му и за волята - също.

Сега аз навеждам тези факти мимоходом. Това са сенки, с които художникът рисува картините. Той туря сенки около носа, около брадата и така нататък. Тези сенки не са много важни, но ако не се поставят, чертите не изпъкват. Изкуството седи в това да знаеш как да туриш сенките. Като се поставят на място сенките, те дават израз на лицето. Всяко нещо, което е важно, трябва да излезе добре във фотографията.

Ако искате, като фотографа, да си съставите ясна представа за човека, носът, очите, устата трябва да бъдат добре фотографирани. От тях може да си съставите понятие какъв е човекът. Мнозина се запитват защо трябва да се изучава човекът. Не е само да се изучава човекът, но трябва да знаете как да го изучавате. Според новите изследвания, за да се изучи човекът, има пет пътища, пет реалности, през които ние можем да влезем в допир с природата.

Очите са един път, който води към една реалност. Чрез очите тази реалност ни става понятна. Тази реалност е светлината. Следователно, без очите ние няма да имаме понятие за светлината.

Ушите пък имат отношение към звука. Ако нашите уши не са добре развити, ние няма да имаме понятие за тази реалност, която наричаме звук. Понеже разумното се предава чрез въздуха. През въздуха ние възприемаме звуковете.

След това дохождаме до обонянието. Чрез него ние добиваме представа за цветята, за тяхната миризма. Като цъфтят, цветята отделят от себе си милиарди микроскопически частици, които се разпространяват във въздуха. Като се допрат тези частици до нашето обоняние, те веднага ни дават представа за едно същество, например, за някое растение, което е далеч от нас. Тези растения отделят от себе

си такива частици, които говорят за неговата приятна или неприятна миризма. Всеки човек отделя от организма си особен род частици, които също се разпространяват във въздуха. Например, главата отделя един род частици. Благодарение на тия частици, които човек отделя, като го помиришеш отдалеч още, може да знаеш здрав ли е този човек или болен. Ако е болен, ти ще усетиш миризма като че гние нещо в него. Ако този човек е здрав, от него лъха приятна, хубава миризма.

Ако умът, т.е. мозъкът на човек е здрав, вие ще видите, че от главата му излиза една приятна мека светлина, както на светиите. Във всички хора, според степента на развитието им, е и тази светлина. По светлината, която излиза от мозъка, се съди за неговото умствено развитие.

Хора, на които сърцето е добре развито, имат магнетична сила. Тази сила е магнетична сила. От тях се отделя особен пламък, свещен пламък, който се разпространява далеч от него. Казвате: Този човек има благородно сърце.

Ако пък неговата храносмилателна или симпатична нервна система е добре развита, той ще усети, че от него лъха една сила, която говори за неговото здраве и жизненост. Този човек ходи изправен, строен. Той никога не пита какво трябва да прави. Човек, на когото умът, сърцето и волята са нормално развити, той знае какво трябва да прави. Често вие се самозаблуждавате в бъдещото добро. Всеки ученик, който ходи на училище, знае какво има да учи. Ако е в първо отделение, той вече знае какво трябва да учи, учителят му е казал. Но онези ученици, които не са влезли още в училище, не знаят какво да учат, учителят им не им е казал какво да учат. Следователно, когато един човек знае какво да прави, с какво да се занимава, той е в училището. Когато човек не знае с какво да се занимава, той е извън училището. Някой пита: "Какво да правя?" - Влез в училището. - "Ама аз съм в училището." - Щом си в училището, ти трябва да знаеш с какво да се занимаваш.

Казвам: Като дойдете до думата “Исус”, вие сте я слушали много пъти. “Исус” означава човека. Човек се отличава по три качества. Той е същество, което е обвито в една гъста материя. Това показва, че той е влязъл в материята. Второто качество на човека е, че той е натоварен с една идея, т.е. с един живот, който трябва да пази. Третото качество е, че има ум, който му е даден да разрешава известни мъчнотии. Всички вие се питате защо са тези мъчнотии. Човек е слязъл в гъстата материя да изучава нейните закони. Тази материя разполага с известни сили, които ограничават човека. Той е натоварен, следствие на което има големи спънки. Как ще разреши тези мъчнотии и спънки? За да ги разреши, той трябва да разпрегне ума си. Думата “впрегне” не е на място, но да повика на помощ своя ум, своето сърце и своята воля, за да разбере какво е предназначението му в света. Сега, например, всички хора минават през една епоха на преобразования, които стават не само на Земята, но на целия свят. Днес всички хора се бият. В цялата Слънчева система се правят общи реформи. Тези реформи засягат и Земята. Сегашните хора, понеже не знаят какво да правят, затова се бият. Децата се бият, когато нямат с какво да се занимават. Те са още в училище. Щом започнат да се учат, те са в сериозно положение, учителите им преподават.

Та сега, като не знаят в какво седи тази реформа, хората спорят за мнението на този или онзи. Кой колко е богат, това не е важно за нас. Кой колко е умен, и това не е важно. Кой колко знае, и това не е важно. Не че не е важно, но няма пряко отношение спрямо нас. Като дойде зимата, тя има вече отношение спрямо нас, тя ни заставя да носим по-дебели дрехи. Като дойдеш до лятото, ще те застави да носиш по-тънки дрехи. Като дойде гладът, ще те застави да ядеш. Искаш-не искаш, гладът ще те застави да ядеш, а после да работиш. Като дойде жаждата, ще те накара да пиеш вода.

Следователно в природата има известни неща, които ни диктуват какво да правим. А въпреки това ние мислим, че сме свободни. Човешката свобода е относителна. Някой казва: “Аз съм

свободен да мисля каквото искам.” Това е много казано. Какво ще мислиш? Ти мислиш има ли живот на онзи свят или няма. До какво заключение са дошли хората по този въпрос? Някой казва, че като умре, има друг живот. Друг казва, че всичко е тук, на Земята, друг живот няма. Съгласен съм и с това. И двете твърдения са прави. Ти, който мислиш, че всичко е на Земята, как ще живееш тогава на Земята? Понеже имаш един живот от петдесет-шестдесет години, как ще преживееш? Животът е много ценен. Ако живеете петдесет-шестдесет години, вие трябва да го прекарате разумно. Аз мисля, че вие не сте от ония, които отричат живота на онзи свят. Вие мислите, че има и друг живот. Физическият живот е само едно стъпало. Той [е] предговор към астралния живот, или звездният живот. Земният живот показва, че вие живеете на едно тяло, което е угаснало вече. Ще дойде време, когато ще напуснете Земята и ще живеете астрален или звезден живот, т.е. ще живеете на тяло, което гори.

Сега вие се чудите как е възможно човек да живее в един свят, който гори. Няма какво да ви доказвам това. Това са дълбоки научни работи. Аз не искам да обременявам вашите умове. Знаете ли колко обременителен [е] този въпрос? Казвате: “Кажи ни какво има в онзи свят.” Казвам: Ти още не си изучил този свят, че за онзи свят ще се интересуваш. Смешно е, когато някои ме питат какво има на онзи свят. Те не познават този свят, а се интересуват от онзи свят, който е толкова сложен. Значи, някой не е свършил още първо отделение, а се интересува какво има горе, в университета. Казвам: Сложна работа е университетът. Това е сложна наука.

Съвременните християни се спират върху стиха: “по благодат спасение” и на него разчитат. Те мислят, че знанието може да им дойде без никакъв труд. Те мислят, че знанието може да се налее изведнъж, като в шише. Че може да се налее, вярно е, но не по механически начин, а по органически и психически. Знаете ли какво нещо е органическо и психическо наливане? Срещал съм хора, които обичат да гадаят. Те са доста наблюдателни. Те гадаят, но нямат един

тънък усет, едно тънко усещане. Те наблюдават нещата отвън само и после си правят предположения. Някой път те ще кажат стотина думи и едва четири-пет ще бъдат верни. Един човек ще им предсказва какво ще им се случи, тъй както техникът може да предскаже след колко атмосферни налягания котелът може да се пръсне. Той предсказва това по механически начин. Техникът може да предскаже още ако един трен пътува с по-голяма бързина, отколкото релсите издържат, след колко километра ще изскочи вън от релсите. Техниците знаят тези неща и ги предсказват.

Казвам: И човешкият живот има много завои. Като дойде до един от тези завои, човек трябва да спре или да намали движението си. Вие виждате, че и аеропланите, които се спущат отгоре, трябва да употребяват известно време, спущането да стане правилно. Не се ли спазва правилото за спущането, може да стане известна катастрофа. Ето защо и вие, като се спущате в гъстата материя, ако не знаете как да образувате тези завои, тази крива линия, вие ще се намерите пред известно стълкновение. Светът е материалното, върху което трябва да градите живота в бъдеще.

Всички имате едно верую за Бога. Хубаво. Хиляди години хората са изучавали Бога чрез ума си, хиляди години хората са изучавали Бога чрез сърцето си, хиляди години хората са изучавали Бога чрез волята си. Човек, когато изучава Бога чрез волята си, направи си идеал и очаква идеалът да му помогне. Някой казва: “Ние не сме идолопоклонци” като днешния свят. Носиш една шашка* и ти уповаваш на шашката си. Ти имаш пари в банката и уповаваш на парите си. Ти имаш къща и уповаваш на къщата си. Казвам: Не че е лошо да уповаваш на къщата си, но тялото по-горе от тебе ли е, парите по-горе от тебе ли са, шашката по-горе от тебе ли е? Въпросът не е там. Казвам: Без шашка не можем ли? Не е въпросът там. Принципиално шашката не седи по-горе от мене. Къщата не седи по-горе от мене. Богатството не седи по-горе от мене. Аз съм господар. Това така трябва да съзнава човек. Казвам: Понеже ние сега сме в един

свят, но още ние не искаме да признаем кой е господарят. Нямаме отношение към Онзи, Който е създал света. Ние нямаме прямо отношение. Някои казват, че имало Господ. Той вярва, понеже казвали, че има Господ. Хубаво е да вярваш, но трябва да имаш един ум, ти трябва да намериш Бога в ума си. Запример, изучаваш закона на светлината. Ти трябва да намериш Бога в сърцето си. Трябва да изучаваш топлината. Ти трябва да изучаваш Бога във волята си. И ще Го намериш в силите, които действуват в света. Бог е в силите в света. Той се явява и ще познаеш, че е едно Същество разумно. Ако ти попаднеш в клещите на един капан, той не е разумен. Да кажем, авторът на капана направил го някъде и ти стъпиш и като те стреснат онези железа, колкото и да се молиш на този капан, той те държи стегнат в клещите си. Питам: Ако попаднеш в ноктите на един тигър и му се молиш, не ще отговори тигърът на твоята молба. Казваш: "Много не ме измъчвай." Мислиш ли, че този тигър ще ти обърне внимание? Тигърът ни най-малко няма да обърне внимание, обаче, ако попаднеш в клещите на един разумен човек, като го помолиш, ако разумно поискаш, той ще те отпусне. Ако го питаш какво иска от тебе, той ще ти каже какво иска. Той ще ти каже: "Аз те стисках в клещите си, понеже ти не вървиш по правия път." - "Защо ми е сега пътят?" - "Че, ти влизаш в морето, не знаеш как да плаваш. То има голяма дълбочина, ще се удавиш. Аз те вадя навън. Няма защо да ме спираш, защото ще се удавиш." По-рано ти вярваше, че Господ ще изпрати ангел да те хване. Умният човек дойде, хване те за палтото, казва: "Слушай, не прави глупости." Ти може да хвъркаш, но ще си направиш аероплан като сегашните. Трябва да имаш криле. Тези ръце трябва да ги увеличиш, като криле трябва да станат.

Ако дойдеш до вечното, по отношение на Бога, по отношение на чувствата си, ти като имаш една тъжна, скръбна мисъл, която притиска душата ти, сърцето ти, като се обърнеш към Бога, ще усетиш приятно успокояване и веднага тази скръб ще се отнеме от тебе. Остава ти един вътрешен мир. Ти мислиш, че като настане един

вътрешен мир, че така е. Не, ти имаш отношенията на едно разумно същество, ти имаш една задача в ума си, която умният не може да разреши. Ти се обърнеш към това същество и веднага дойде светлината, проблесне светлината. Тази светлина иде от това разумно същество. Питаш това разумно същество: "Защо умът ми не работи?" Казва ти разумното същество: "Слязъл си много дълбоко в гъстата материя, излез нагоре." Как изменяте вие чувството омраза? Омразата, това е гъста материя, в която хората умират. Омразата, злобата, това е гъста материя, в която ти ще изхабиш организма си. Всичките хора разрешават въпроса на омразата. Този въпрос няма разрешение. Всичките хора, които са влезли в омразата, трябват им години да разрешават и няма постижение.

Та казвам: Единственото разрешение е любовта. Любовта е един свят хармоничен, със закони, в който живеят най-разумните същества. В този свят на любовта всичко е възможно. [Каквото е] твоето отношение към всички, и техните отношения ще бъдат [такива]. Каквато [и да е] услуга можеш да искаш от тях, но ще искаш разумно. Сега, от гледището на Земята постъпваме другояче. Българите имат един обичай да даруват. Отишъл един на гости и всички му дали подарък. Той казал: "Дайте и за жена ми." След това казва: "Дайте и за децата ми." Това не е на място. Жена ви нека дойде сама да вземе подаръка и децата ви да дойдат сами да вземат подаръка. Божият закон е такъв. Всеки сам трябва да отиде намясто, дето трябва да му се дадат подаръците. Никога не носи подаръците на хората. Нека всеки сам да си ги вземе. Ти защо трябва да носиш подаръците на тях? Сега аз говоря за един идеален живот. Ни най-малко не е туй, което вие го правите. Туй на Земята е позволено. Но етикецията на другия живот не позволява тези работи, понеже щом кажеш "Дай на жена ми", ти вече нямаш доверие в любовта. Те са предвидили за жена ти. Казват: "Нека дойдат, да се запознаем с жена ти." Другояче, жена ти не може да се запознае, децата ти не могат да се запознаят с тях. В ума ви ще остане една отрицателна идея: как тъй

не са вземали пред вид вашите деца? Вие трябва да промислювате за себе си.

Та казвам: Да си човек, който носи едновременно страданията и радостите. Щом си човек, трябва да знаеш, че ти си в едно училище, дето трябва да се справиш със страданията и с радостите, с благата и с мъчението. Това е неизбежно. Методите се различават. При сегашните условия трябва да знаеш, че смърт и живот те очакват. От тебе ще зависи колко си разумен. Някой човек живее десет години. Някой живее петнадесет, други - двайсет-тридесет, сто и двадесет години. Има хора, които живеят петстотин години. Има хора, които живеят хиляда години, десет хиляди години. Ще кажете, че има дървета, които живеят осем-девет хиляди години. Дървета има, които от осем хиляди години са живели в една колиба и оттам се приготовляват за бъдеще да станат хора като нас. Онзи, който не е запознат с този предмет в природата, който не е запознат със законите, той разглежда отделно, отчасти. Мислите ли, че този човек ще има ясна представа за условията в света, за човека в цялото? Ако изчезнат растенията на Земята, човек ще изгуби голяма част от своите сили. Всякога охтичавите хора, на които заболяват дробовете, това се дължи на заболяването на растителните клетки в дробовете. Когато растителните клетки на дробовете боледуват, иде охтиката. Туй научно е наречено матрикс в дробовете. Който мрази, неговите дробове могат да се нападнат. Щом отслабнат тези растителни клетки в дробовете, човек се оплаква от матрикс. В тези пукнатини се натрупват бацили и образуват тези язви. Някой път и в мозъка се образуват тези язви. Те се явяват по причина на човешката мисъл, по причина на човешките чувства и на волята.

Религията още в древността се е определяла като наука за сърцето, да стабилизира човешкия живот, да префини чувствата, за да може да се създаде един здрав организъм. Засега, в съвременната наука, в естествените науки се развива повече умът. За да се

пречистят човешките мисли, за да се създаде в бъдеще едно поколение, но много по-здраво отколкото в миналото.

Следователно ние сме в една нова епоха, когато се ражда един нов човек, цял един нов свят. Ние имаме трети Адам, който се създава. Той се създава от първия и от втория Адам. Третият Адам сега се създава. Всякога, когато се създава един Адам, има катаклизъм. До втория Адам целият свят е бил неустроен, явил се Бог и казал: "Да бъде светлина." Казва се, че в шест дни е създаден светът. В шестия ден е създаден човекът.

Сега ще се роди един нов Адам, целият свят се преустройва и пред този новия Адам всичките раси, всичките хора ще минат пред него и той ще им даде нови имена, ще ги кръсти, едно ново кръщение ще има. Адам е кръстил животните, всичките хора ще минат през новия Адам. Тъй е казано в религията. Туй е съдба. Съдбата на света е, че като се [мине] пред новия Адам, всеки ще се тури на своето място. Не е лошо да бъде създаден човек. Сега вие искате по старому да се живее, тъй както преди сте живели. Казвате: "Как ще стане то?" Магически. Не знаете.

Аз да ви приведа един пример. Често вкъщи имате малко момиченце, което е своенравно. Бащата не слуша, брата си не слуша, всички плачат от него. То е своенравно от първа степен. Хубаво е, но детето е своенравно. Самостоятелно е това дете. Казва: "Недейте ме ограничава." Може да си баща, може да си майка, но туй дете е своенравно. То казва: "Оставете ме свободно." Туй дете, току виж на петнадесет-шестнадесет години като стане, цяла промяна става в него. По едно време е сериозно, после става любезно, учтиво, почва да се чеше хубаво, да се заглежда, да се облича хубаво, гледаш, и със старите хора се обхожда добре. Вземе перото, напише писмо, прати го - нов човек е дошъл, от Шестата раса. Майката казва: "Измени се нашата, колко любезна е станала!" Много се радват с бащата, колко мило дете е станало. Господ да го поживи. Ние намираме това грешно в човешкия живот на любовта. Когато просветне нещо хубаво в

човешкия ум, дойде една топла вълна в човека и човек се озарява с една вътрешна сила. Този човек се изправя, почувствува, че животът има смисъл, или казано другояче: има за кого да живее. Има един вътре да живее заради нас.

Та казвам: Понеже ние седим пред една нова епоха, сега реално разглеждам. Аз не осъждам никого. Защото теории - колкото искаш. И в религиите има теории. Теории има колкото искаш, от памтивека. Хубави са тези теории. Те са подходящи за епохата, в която хората живеят. Новата епоха като дойде, те ще имат едно ново понятие. Ще има едно ново понятие за Бога. Ние вярваме в Бога сега и умираме от нашите идеали. За бъдеще, в новата епоха, новият Адам като дойде, ние ще вярваме в Бога и ще възкръснем за Бога, няма да умираме, ще живеем за Бога. Сега умираме за Него. А в новата епоха ние ще живеем заради Него.

И в Писанието е турено: "Минаване от смърт в живот." Туй го казва църквата. От сегашната епоха на смърт минаваме в епохата на живот. От сегашния Адам - в бъдещия Адам, който майка му сега ще го роди. Има вече признаци, родилни болки сега, мъчи се, та доста баби се събрали. Три баби бабуват за раждането. Най-сигурните баби, които сега бабуват. А още три баби чакат, и те са много сигурни баби. След това още три баби има, та девет баби.

Та, ще се роди един идеален човек, какъвто никога не сте видели. Когато Бог създаде първия човек, нямаше кой да го види. Господ го видя и му стана приятно. Сега онзи, който иде, всички ще го видят. Тогава минаха всичките животни. И като го видяха, всички се произнесоха, че бил много красив и много добър. Само едно от животните си имало особено мнение, но да оставим този въпрос. Той е маловажен.

За третия Адам, който минал вече, всички ще си дадат мнението. Този, сегашният човек, може да живее във вечния живот. Той ще бъде безсмъртен. Бог е направил човека безсмъртен, да не страда. Хубаво е, техните желания и мисли ще се задоволят. Онова, което те са

мислили от памтивека, епохата, в която влизате, всичко, каквото вашето сърце пожелае, всичко, което вашият ум пожелае, всичко туй ще ви бъде. Туй на Земята ще бъде не при тези условия сега. Земята тогава ще бъде тъй хубава, че камъни няма да има. Такава ще бъде Земята, че вълци няма да има. Такава хубава ще [бъде], че тигри няма да има, змии няма да има. Всичко онова, което е отрицателно, няма да бъде. Ще бъде един свят на култура с най-хубавите здания, които сте виждали. Улиците ще бъдат покрити със злато, павирани със злато, апартаментите ще бъдат направени от най-хубави прозрачни стъкла. Входните врати на техните университети ще бъдат направени от големи диаманти, така ще се отварят и затварят.

Сега аз като седя при вас, не искам да взема положението на онзи, който се жени и обещавал на своята възлюблена, че при него ще бъде като някоя царица. Христовото учение казва, че ако човек не се отрече от баща си и майка си, ако човек не се отрече от втория Адам, ако не се отрече от Ева, ако не се отрече от възгледите на Каина и Авеля, ако не се отрече от всичките хора... От всичко старо трябва да се откаже. Ако от възгледите на този Адам се откажем и възприемем възгледите на новия Адам, който носи Божественото, който носи правото в света, човек да знае, че е човек в света.

Та казвам: Работата е, докато се мине в новата епоха, трябва да се носи кръстът. Туй го наричат Голгота. Аз не искам да направя работата много лесна.

Една княгиня имала трима души избраници, които били кандидати да се женят за нея. Тя искала да ги опита кой е най-смелият човек и казала, че който се осмели да мине през една стена, дебела три метра, и който пробие тази стена, за него ще се ожени. Дошли тримата. Първият се засилил и като дошъл до това място, казал: “Защо ще се убивам?” Взел си велосипеда и казал: “Не е тази работа за мене.” Дошъл вторият, и той казал: “Тази работа не е заради мене. Аз не ще се жертвувам.” Като дошъл, третият казал: “Каквото и да е, ще я пробия.” А стената била картонена. Като я блъснал той,

другите казали: “Да знаехме, и ние можехме да я пробием.” Трябва да возите един велосипед със силата на любовта. Само така се пробива тази стена, само така се добива бъдещето, което вие очаквате.

“Благословен Господ Бог наш”

Този живот ни е даден чрез страдания и радости да познаем Онзи, Който ни обича. В бъдещия живот, който иде, чрез любовта ще ни се даде да служим на Онзи, Който ни обича.

“Добрата молитва”

32-ра неделна беседа, държана от Учителя на 19.V.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

СТАНАЛО РАЗДОР

"Отче наш"
"В начало бе Словото"

Ще прочета от 7-и до 20-и стих от 10-ата глава на Иоана.

"Духът Божи"

Аз ще взема думите, които не са много важни: "Станало раздор между юдеите." Понеже всинца сте запознати с раздора. Няма нещо по-обикновено, по-понятно и по-приятно за хората от раздора. Даже, ако хората не се карат, разболяват се. Например, всякога, когато срещате [...]. Даже когато човек се радва, във всяка една радост има един малък раздор някъде, за който човек се радва, че имало един раздор. Например, вчера те е измъчвала една кокошка, която крякала, молила се да не умира, да я прости, да я остави да живее, но той я заклал. И след като я продаде на другата сутрин, той се усеща, че му е мъчно, че продава кокошката. Сега, на този раздор хората дават такава санкция, че така Бог е определил - кокошките да бъдат ядени от хората. Рибите проповядват, че Господ определил рибите да гълтат други риби. Паяците проповядват, че мухите трябва да се хващат на паяжините, да се ядат. Лисиците проповядват, че кокошките като се срещат [с лисици], трябва да се запознават с тях. Това са понятия на хората. Обаче човек намира, че когато лисицата изяде една кокошка, тя трябва да плати с живота си. Когато вълкът изяде една овца и той плаща с живота си, но и човек плаща с живота си.

Разправяха ми един анекдот, доколко е верен, не съм го проверил, станал е тук, в София, и ще го предам тъй както ми го казаха. Един касапин искал да заколи един вол, но този вол искал да живее, не се давал. Човекът не може да го повали на земята, да го заколи. Най-после касапинът успял да го повали на земята и от гняв

взел, че му изчовъркал едното око, как така да не му дава да го заколи, изважда му окото от яд и после го заклал. Друг човек води друг вол, който така се дръпнал с рога си, че извадил окото на касапина. Око за око. Не трябва да мислим, че всичко онова, което правим, е съгласно с волята Божия. Ние, сегашните хора, сме пълни анархисти. Всички заставаме против анархизма, но всички са анархисти. Много малко хора ще срещнете, които да не са анархисти. Ние обичаме безпорядъка. Влезеш в един дом, безпорядък има. С любов се взимат тия хора, откъде иде този безпорядък? Хората по любов се оженват и после в дома има раздори. Има причини сега, не е лошото, че има раздори. Приятна работа са раздорите. Най-хубаво е, тогава се говори истината. Един човек ще му кажем това, което е. Когато има раздор, ще ти кажат какъв си. Когато няма раздор, може да те мажат.

Сега, разбира се, аз не говоря за вас. То е за външния свят. Има един външен свят, има един свят вътре в нас. Ние намираме, че онова, което правим, не е право. Имаме желание, може да живеем добре, да мислим добре, без да постъпваме добре. Във всички има един благороден подтик, но когато искаме да приложим туй, което отвътре усещаме, чувствуваме нещо отвън се случва, че не можем да го приложим както трябва. И тогава ние се намираме в онова противоречие, в което се намирала една игуменка. Ще ви приведа този пример, за да изясня този раздор. Понеже била голяма икономистка, доста яйца продавала и видяла, че яйцата се изгубват, намерила, че при всяко огнище на калугерките изчезвали в огъня, дематериализирали са се. Издала едно нареждане, че е грехота да се кладе огън в килиите на калугерките и казала, че трябва да се пекат на Слънцето, понеже този огън е от Бога. Но забелязала, че като престанали да кладат огън, пак яйцата се губели; и една вечер тръгнала по килиите, от килия на килия, да разглежда през прозореца какво правят калугерките. Гледа, запалена е доста голяма църковна свещ и едно яйце е турено на тел, че на пламъците отгоре

калугериците го пекат. Тя се учудила и казва: “Пустият му дявол, какъв мурафет* ги научил.” Дяволът бил наблизо, чул и казва: “Не ме обвинявай, че и аз за пръв път виждам този мурафет.”

Ние, в света, каквото става, го туряме на гърба на дявола, все на дявола минава, като че ние в това не вземаме никакво участие; но по някой път и дяволът се учи от нас. Не трябва да осъждаме дявола. Понеже един свещеник говорил много против дявола и една вечер се изтъпанил в стаята му и казва: “Ти защо говориш против мене? Не те ли е срам да говориш такива лоши работи заради мене? Аз ако не бях, ти поп щеше ли да бъдеш? Аз ако не бях, хората не щяха да се лъжат. Понеже грешат, лъжат се, проповядваш. Раждат се - кръщаваш ги. Тия хора се женят - кой ги кара да се женят? Ако аз не бях, да ги карам да се женят, ти кого ще венчаваш?” Казва му: “Да си свиваш устата, че втори път като дойдеш, килимявката няма да ти остане.”

Не е дяволът толкоз виноват. Ако отворите Библията, ще видите, че и той идва в съвета Господен. Казва се: Дошъл сатана на съвета Господен. Когато имало съвет между боговете, Господ се обърнал към него и го пита: “Къде си ходил?” - “Ходих, обикалях света.” - “Обърнал ли си внимание на моя раб Иов, че няма подобен нему по ум и по доброта?” Казва: “Не ми го препоръчвай. Какво ще ми го препоръчваш? Дал си му овце, коне, камили, жена, деца, заобиколен е от всичкото богатство - как няма да бъде [добър]? Вземи му всичкото и да видим какъв ще бъде. Без жена, без деца, без богатство, тогава да го видим.” Казва: “Опитай го тогава.” Можете да прочетете цялата история на Иова. По някой път вие се сърдите защо бил Иов изпитан. Лошо е да бъде изпитан. Пък защо да не бъде изпитан? Лошавината не седи в изпитанието. Лошавината седи в това, че когато те изпитват, не може да издържиш изпита, там е лошото. Лошото не е във войната, че воюваш, но когато те бият във войната, там е лошото. Не е лошото да боледуваш, но когато те победи болестта, пък умираш, то е лошото. Да победиш в болестта, ти ставаш по-юнак. Ще

кажеш на болестта: “Няма да ме закачаш. Трябва да знаеш, че имаш пред себе си един голям герой.”

Сега се проповядва да бъдем миролюбиви в света. Миролюбиви в какво отношение? Миролюбиви, да не нарушаваме онзи велик порядък, който Бог е създал. Порядъкът, който съществува, него не трябва да нарушаваме. Та казвам: Ще ви обърна вниманието - между порядъка има отношение. Какво нещо е отношението? Отношението е един разумен акт. Ти не може да имаш отношение към другиго, ако той не е разумен. Бог има отношение към нас като разумни същества и ние имаме отношение към Бога като разумно Същество. Следователно дотолкоз, доколкото нашите отношения са прави, дотолкоз ние сме разумни. Щом нарушим тия отношения, изменят се условията. И не само това - отношението е връзка между разумния свят. Как се поддържа тази връзка? Какво е първото отношение? Първото отношение, това е любовта, която ни свързва с това същество. Следователно между две същества ако няма любов, те нямат отношение. Щом нямат отношения, нямат геометрическо положение, т.е. те не може да се проявят в света. Любовта е първият подтик на живота. Без нея никакво творчество не може да се яви, тя е първият подтик на битието. Следователно през всеки един подтик, ако ти отговаряш разумно, твоето движение в света, твоята мисъл, твоите чувства, твоите постъпки ще бъдат разумни. Няма да усещаш голямо съпротивление. Но ако не разбираш този подтик, ще се явят много противоречия. Например откъде се явява онзи подтик, не зависи от човека. Завижда човек или подозира. Един крадец го е страх да не го обират, понеже и той краде. Ти може да подозираш хората само в това, което ти вършиш. Подозрението има две страни: може да подозираш, че е добър човек и може да подозираш, че е лош.

Какво е отношението между доброто и злото? Доброто и злото, това са две полета, това са два велики възгледа. Тъй, както разглеждаме, туй не е зло. Злото е една разумна теория, която съществува между разумни същества и доброто е една разумна

теория, която съществува в света. В света разумните същества вървят по две линии. Някой път ние се пристрастяваме. Зло има отвън, има и отвътре. Добро има отвън, има и отвътре. Доброто отвън аз го наричам налягане отвън. Доброто отвътре го наричам напрежение отвътре. Злото отвън го наричам налягане отвън. Злото отвътре го наричам пак напрежение.

Онези, които разбират законите, може лесно да се справят. Това са действуващи сили. Тя не е автоматическа сила, тя е разумна сила. Изкушаваш се ти. Може някой да те излъже с някое развалено ядене да го ядеш и после да ти причини болка. От тебе зависи езикът да ти подскаже, че това ядене не е на място. Ти не го послушваш. Стомахът е по-учен от тебе и казва: "Господарю, туй не е благо за тялото" и го повръща назад. И казва: "Още веднъж такова ядене не ти трябва." Този закон съществува в човешката мисъл. Този закон съществува в човешкото сърце. Този закон съществува в човешката воля. Всяка една мисъл, която се възприема и умът не може с нея да работи, той я повръща назад и ние усещаме едно болезнено състояние. Или както казват: едно нервно състояние. Някой казва: "Много съм нервен." Това произтича от мисълта. Хората стават нервни от своята мисъл. Станат чрезмерно чувствителни от своето сърце. Има една чувствителност, която е нормална, има една чувствителност, която е анормална. Под "анормалност" всякога не означава лошо, но над нормата.

Та казвам: Противоречията, които сега произтичат в живота, произтичат по единствената причина от неразбирането основният закон на любовта, във всичките нейни проявления. Съвременната наука ни дава доста данни. Малкият мозък на човека се занимава с движението и се занимава с най-малката физическа любов, която хората имат. Най-нисшите животни са работили за създаването на малкия мозък. Колкото животът става по-съзнателен, развил се и се е образувал главният мозък. По задната част на мозъка се появяват известни мозъчни центрове, явява се един център, че човек иска да подели своята свобода с едно още същество. Туй хората го наричат

поляризиране, два полюса на земното кълбо. Или един човек влязъл във вечния живот.

Мъжът и жената съставят два полюса: мъжът е северният полюс, а жената - южният полюс. И си гугуцат двамата. След туй се явява друг един център - обич към децата. Екваторът е това. Еднакво взема любов. Мъжът от север и жената от юг идват на екватора и тия деца растат и се развиват.

След туй по-нагоре се качваме, образува се цяло едно общество. Човек дошъл да тури ред и порядък в себе си. Дохождат неговите лични чувства, да цени, че съществува, че има чувство, че той живее и другите трябва да се подчиняват. Или той иска да стане господар на себе си. Той ще започне да изучава своите движения в ръката си, в ръцете си, ушите си, устата си. Започва да изучава своята храна, започва да наблюдава и постоянно в него се проявява науката, докато най-после дойде до Божествения свят - той съзнава, че има едно Същество в света, Което е създало света и на туй Същество трябва да се подчинява разумно. И тогава ние сме дошли до най-високия връх на живота. Но понеже на тези високи места мъчно се живее, там много малко време сте. Някои хора говорят за религия. Религиозните чувства, те са моментни. Може само на някое местенце да прекараш по няколко часа, по няколко деня, след туй човек пак ще слезе в обикновения живот и ще живее с ония впечатления, че е преживял нещо много хубаво. Казва: "Преживях нещо, но го няма вече." Нали вие сте преживели онези моменти на любов? Когато дойде любовта, вие сте писали първото любовно писмо. Аз като изследвам природата, виждам, че и цветята си пишат любовни писма, и птиците си пишат любовни писма. Няма същество в света, което да не е писало любовно писмо. Сега някои казват: "Любовни писма ще пишем!" А какво ще пишеш? По някой път ние се обличаме. Защо? За кого се обличаме? Или за себе си, или за хората, или за някого. Мислим за кого? Или за себе си, или за хората. Чувствуваме или за себе си, или за хората. Все трябва да има една подбудителна причина. Казва някой, че той живее

за себе си. Да живееш за себе си, това не е единичен живот. Това е колективен живот. Те разбират самотията. Самотията е страшно нещо в света. След като завършите вашето развитие, колективното развитие, ще дойдете до самотното живеене. Ще ви тури Господ като Адама, сами на Земята, да образувате едно човечество.

Адам като го туриха на Земята, той не беше още сам, минаваха животните, които не го разбираха. Той казва: "На тях е много добре, на мен не е добре. Мене няма кой да ме разбира в света" и най-после Господ му създаде една другарка. И тя, от доброто желание да го направи велик, да се прослави, направи една погрешка, че изгубиха и малкото богатство, което имаха.

И от осем хиляди години досега всички вие работите за възстановяването на Царството Божие вътре във вас. Четете писмата. Едно писмо пише тъй, младата мома пише тъй: "Ти ако се ожениш заради мене, ти ще станеш най-умният човек, най-богатият, най-знаменитият, цар ще бъдеш и аз ще бъда царица. И благата ще потекат като мед и масло." Убеди се той, ожени се. Освен че богатството не потича, ами трябва да търси методи как да се избави. Така пише младата мома. Младият момък, и той пише същото. И майката, преди да се роди едно дете, пише: "Ако ти дойдеш, като ангелче ще те гледам. Аз и баща ти ще те носим на ръце. Ти ще бъдеш най-щастливото дете." Щом се роди, до една-две години на ръце го взема. Целуват го, прегръщат го и като стане на четири-пет години, започне пръчката по задницата и по едно време му казва: "Тук си дошъл да работиш, каквото ти казваме, ще слушаш, няма да ходиш, тук закон има." Туй малкото дете, подчинява се. Те се заблуждават и мислят, че туй дете ще стане човек. Туй дете, то като стане силно, като се научи да бие, като си опита силата, че може да стои над баща си и майка си...

Разправяше ми един баща във Варна, един българин, абаджия, една история. Сега е в оня свят. Заминал е, той няма да се сърди, че разправям заради него. "Един ден, мене ме бяха прихванали, сприхав

човек, дръпнал съм няколко чаши винце, исках да ударя няколко шамара на жена си, да ме слуша. Синът ме хвана за ръцете, деветнадесетгодишен беше и казва: “Татко, аз не ти позволявам да биеш мама пред мене.” Като с желязо ми стисна ръцете. Аз похвалявам този син. Бащата е крив, а синът е прав.

Още един пример ще ви приведа. Той е за един свещеник, разправяше ми, казва: “Не зная какво е това младо поколение. Свърши синът ми гимназия, дошла идеята в ума му да стане въздържател, пък не иска да пуши и тютюн. Казвам: “Пий вино” - “Не искам да пия.” - “Нали си българин?” Името му било Атанас. Бащата казва: “Атанасчо, слез да наточиш вино.” - “Не, татко, не отивам вино да ти наточа. Проводи ме в планината вода да ти донеса, ще отида. Но вино да отивам, не отивам да точа. Прати други.” Той на мене ми казва това. Пращам го да ми вземе една кутия тютюн. Казва: “Не отивам и тютюн да купувам. Не пуша. За друга работа, накарай ме, може да свърша.” Бащата казва: “Опак свят. Ама прав е. В себе си нещо ми казва, че синът ми е на правата страна, а че аз не съм на правата страна.” Син ти е на правата страна, не пуши тютюн, а ти си свещеник и пушиш тютюн, ти не си на правата страна. Аз му задавам въпроса: “Как би обичал: да пие вино и да те побийва или да не пие, че да те обича?” - “Разбира се - казва, - да ме обича.” Тогава, щом попийва, и побийване ще има.

Та казвам: Има едно въздържание в света. Има едно пиянство, от което трябва да се въздържаме. Има едни астрални кръчми, избухнеш, разгневиш се. Този гняв от пиянство произтича. Ние, съвременните хора, трябва да предвиждаме гнева още отдалече. Има един разумен гняв. Не говоря заради него. Но има един гняв, който ни причинява големи сътресения и от който съвременните хора страдат. Например, възмущаваш се от някои лъжливи неща. Не е вярно туй, което са писали във вестника и ти се възмущаваш. Пише вестникът, че двадесет души има убити, пък то никой не е убит. Пишат вестниците, че сто къщи изгорели, пък никаква къща не е изгоряла. Пишат, че

двадесет кораба потънали, пък те не са потънали. Ти седиш и се гневиш, как да потънат. Сърдим се в света за нищо и никакво.

Казвам на вас: В света има един порядък. Ние имаме в себе си едно вътрешно чувство, което ако бихме го слушали, всякога ще знаем кога сме на правата страна. Защо не мислите, че от само себе си вие можете да се подигнете? За един българин не е достатъчно само България, за един англичанин не е достатъчна само Англия, за един французин не е достатъчна само Франция, за един германец не е достатъчна само Германия, за един американец не е достатъчна Америка, за един русин не е достатъчна Русия. За когото и да е, за един човек даже не е достатъчна цялата Земя. Той трябва да има [повече] на свое разположение. Ни най-малко той с това няма да бъде по-умен, отколкото е сега. Защото ние съдим за доброто по количеството. Допуснете и казвате: "Той прави добрини." Добре ли е това: ти даваш един лев, три лева, четири лева, хиляда лева? Какво добро е това, което се прави само с пари? То е само едно средство.

Доброто ти трябва да произтича от човешката душа. Не може една твоя постъпка да бъде добра, ако твоят живот не участвува в тази постъпка. Твоята постъпка не може да бъде добра, ако твоето сърце не участвува в твоята постъпка. Твоята постъпка не може да бъде добра, ако твоят ум не участвува. Но и животът трябва да участвува в твоята мисъл, в твоето сърце. Във всичките твои действия трябва да участвува душата ти. Тогава вие имате една вътрешна опитност. Някой път вие се намирате в противоречия със себе си. Има нещо, което вътре ви измъчва. Има нещо, което вас ви измъчва. Кое е, което вас ви измъчва? Вас ви измъчва онзи факт, че във вас има едно съзнание, което е Божествено. Щом направите и най-малката погрешка, казва: "Това не е право." Направиш нещо, което е право в тебе. Никой не знае. Има нещо, което казва: "Това е добро" и ти се радваш. Та, онова, което прави човека умен, онова, което прави човека добър, онова, което прави човека силен, то е туй чувство вътре в него. Когато той съзнава кое е добре в него и кое е зло. Защото човек в

света трябва да изучава доброто и злото. Ако знае как да се справя с доброто и злото, той ще расте, ще се развива правилно.

Сега виждам в прочетения стих, понеже Христос е казал няколко работи и станало раздор. Дали онова, което казва, е право или не? Те казват: “Какво го слушате, той е луд. Той нищо не разбира, той е първокласен глупак.” Ако тия евреи [от]преди две хиляди години ги преведем в нашите времена и да им кажем: може ли [от] едно учение на безумен толкоз хора да станат безумни? Петстотин милиона хора има, които сега поддържат туй безумие. На един глупав човек казват: “Идиот.” И той не знае какво да прави.

Следователно любовта се познава. Времето е, което определя любовта. Големите изпитания, през които човек минава, само те определят качествата на любовта. Ако вие в любовта не може да издържите на всичките най-големи изпитания... Каквито и да са тия хора, които се бият на запад, пак имат любов. Германците се бият за Германия, англичаните се бият за Англия, французите се бият за Франция. Любов имат. Ако нямаха любов, не щяха да се бият. Но [в] тази любов, те изхождат от своето гледище. Англичаните мислят, че са прави. Германците мислят, че са прави. Всички мислят, че са прави. Отчасти са прави. В един дом, ако един баща има четири-пет сина, кой ще има най-голямото право? Ако четири сина има, и четиримата имат еднакво право. Бащата е авторитет, който ще даде правото, равно на всички. Ако бащата даде на един повече, а другиму по-малко, той ще постъпи пристрастно, но ако бащата е съвсем еднакъв към всички, ако всички еднакво не са разбрали, тогава отговорността е тяхна.

Та казвам: Вие се интересувате какво ще стане със света. Питам: Разрешили ли сте какво ще стане с вас? Един ден ще трябва да напуснем цялата Земя, както хората на Месечината напуснаха преди милиони години. На Месечината няма вода, никакви риби не съществуват там. Никакви животни няма. Казват, останали са около сто хиляди души умни хора, най-умните хора, които по някой път

слизат на Земята. Ако река да ви доказвам, ще се яви раздор. Аз, за да избегна този раздор, не искам да ви казвам, понеже вярвате в много работи, четете “Хиляда и една нощ”. Четете Виктор Юго или Мопасан или кой да е. Някой астроном или някой естественик. Може да вярваме във всички, не е лошо човек да вярва. Вярата не е лошо нещо. Работите не може да се оправят тъй както ние искаме, но в дадения случай, даже в науката нещата са описани дотолкоз, доколкото хората разбират. За бъдеще, когато човешкото съзнание се развие, ще има по-добро разбиране на фактите.

Например, вие седите по някой път и сте много страхливи. Не зная от какво произтича вашият страх. Страхът произтича, че тук, в мозъка, вие сте наследили, вървели сте по една линия, дето страхът се е развил чрезмерно. Има хора, които се страхуват сега и не може да се качат на железница. Ще стане катастрофа, казват. И на аероплан не може да се качат. И в къщи не може да влязат. Мислят, че къщата ще се събори. Някои неща се привличат, в него страх има. Някъде имало петнист тиф. Един лекар намерил една въшка в ризата и понеже на мястото имало петнист тиф, уплашил се да не би тази въшка да го е ухапала, да пренесе заразата, защото въшките носят петнистия тиф. Ако кръвта ти е нечиста, въшката може да пренесе петнистия тиф. Ако кръвта ти е чиста, и десет пъти да те ухапе въшката, бъди спокоен. Онзи бронираният броненосец, и десет гранати да го ударят, отскачат. Ако бронята падне, веднага става експлозия. Зависи как човек е тониран. Какъв е твоят ум. Ако твоят ум от най-малката мисъл се поколебава, пробива се бронята, не е силен. Ако бронята на твоето сърце от най-малката скръб се пробива, сърцето ти е слабо. Ако бронята на твоята вяра се пробива, вярата ти е слаба.

Мислите ли вие, че целият свят е брониран? Сега аз бих желал да бъдете ясновидец, да видите как ви обстрелват. Когато един човек ви мрази, да видите какви снаряди ви праща. Погледнеш, вечерно време дойде някоя мисъл, подскочиш, дойде втора, трета, погледнеш, някоя

граната в сърцето ти паднала и ти подскочиш. Някоя паднала във волята ти. Ти направиш нещо, пукнала се е някоя граната.

Бъдете умни и не предизвиквайте вашите врагове, които са по-силни от вас, да се бият с вас, понеже ще ви направят на дармон*. Христос, Който знаеше този закон, казва: "Любете враговете си." Единственото средство в света, което може да победи, то е любовта към враговете. Ти какво снаряжение ще употребиш? Мъжът - на един картечен огън, жената - на друг картечен огън, погледнеш, и двамата да ги превързват вкъщи. Казвате: "Какво става на фронта?" Но вкъщи какво става? Защо жената да не разбере, макар и да е враг мъжът, да го обича? Защо и мъжът да не обича един враг вкъщи? Казвам: защото тия хора не са умни. Ами ние двамата защо да не сме умни? И мъжът, и жената, и децата, и братята, и сестрите, и те на картечен огън. Защо да не се обичат, да не се примирят? Казвам: Какво ги спъва тях да се обичат?

Казвам: Този спор произтича всякога от раздвояването на човешкото съзнание. Вълкът е груб по единствената причина, че има деца. Затова трябва да търси кошара, да търси агънца, овца, да я занесе. От голяма любов се заражда безлюбието към другите. Щом един мъж не обича жена си, аз вече зная тайната. Щом една жена не обича мъжа си, тайната я зная. Няма да ви я кажа, но сто и едно на сто я зная. Щом синът не обича баща си, зная тайната. Щом дъщерята не обича майка си, зная сто и едно на сто тайната. На вас сега няма да ви казвам. Раздвоението в света е страшно нещо. Всички нещастия произтичат от раздвоението. Цял един живот човек полага, за да се възвиси в света, да направи нещо. Не като дойде на осемдесет-деветдесет, сто и двадесет години. Най-първо човек се ражда със затворени ръце. Казваш, че държи света. Но като умира, отваря си ръцете. Аз бих желал човек като се ражда, да се роди с отворени ръце, а да умре със затворени ръце, поне да е хванал нещо, носи нещо със себе си. А сега казва: "Нищо не можахме да постигнем." Турете онази основа - не личната любов, не любовта на двама, не любовта на

семейството, не любовта на обществото, не любовта на един народ, не любовта на цялото човечество, но турете за основа любовта към Онзи, Който е създал всичко. Да няма никакво раздвояване. Щом имате тази любов, всички видове любов ще разбирате, ще разбирате постепенно. А щом нямате тази любов, и другите не можете да разберете. Понеже всички други видове любов произтичат от Божествената любов.

По някой път, като искате да знаете какво нещо е Господ, имате една мисъл, в която няма никакво раздвояване. Една красива мисъл, която с години е у вас, десет-петнадесет, двадесет-тридесет-четиридесет-петдесет години, никога не я забравяте. И всякога, когато помислите, внася радост вътре във вас. В тази мисъл Бог ви се е показал. То е Божественото. Имате едно чувство и като мислите, двадесет години минали, и като мислите за него, като че днес е станало - в това чувство Бог се е проявил. Имате една постъпка и след като мислите за нея, след много години тя е много красива постъпка - в нея Бог се е проявил. Във всичко онова красиво във вашия живот, Бог е, Който се изявява. Той казва: "Тъй както ви казвам, така правете." Когато Той присъствува в нас, ние сме готови на всички жертви, на всички подвизи. Когато по някой път Той се оттегля, ние ставаме слабодушни, обезсърчаваме се, казваме, "Животът няма смисъл." Това показва, че ние нямаме отношение към Бога. Истинският живот е този, който и в младини, и в старини е еднакъв. Никога отношението ви към Бога да не се изменя; както е било в младини, и в старини да не е изменено, и на сто и двадесет години да бъдете млад.

Сегашните хора казват: "Остаряхме, не може да обичаме." Тогава им казвам: Ако сте стари, подмладете се, за да обичате. Всичките страдания в света произтичат [от безлюбие]. Дотогава ние страдаме, докато сме далеч от Бога. Понеже в живота постоянно трябва да има една обнова. Там, дето няма обнова, има страдания. Ежедневно човек трябва да се подмладява. Да се подмладява в своя ум, да се подмладява в своето сърце, да се подмладява в своите постъпки. Аз не говоря за

подмладяването на къщата. Ако вашата къща се е охлузила, вие може да я замажете, не говоря за мазилката. Но казвам: За в бъдеще всичките вие трябва да имате знанието - поне тази козметика - да подмладявате лицето си. Сега гледам, има козметически средства, хубави са и те. Аз бих ви препоръчал на всички да имате козметика. Искате да намажете устата си. Намажете ги сами да ги гледате, да събуди желание у вас; после като излизате вън, нямате, а като се връщате, да имате, във вас да се зароди желанието да бъдете такива, каквито сте били и вкъщи. Сега се случва отвън да излезете с червени уста, но и вкъщи като влезете, устата ви да са червени. То е хубав червеният цвят. Аз го намирам здравословен, от чисто хигиенично гледище. Трябва да имаш едно огледало и десет пъти да се оглеждаш, да се запечати този цвят на устата. Ако твоята мисъл е червена, може да почервениш и устата колкото искаш.

Сега, аз не съм от тези, които препоръчват грозотата. Според мене един благороден човек, той има едно отлично чело, един отличен нос. Скулите трябва да бъдат отлични, устата му - отлична, брадата му, ушите му, очите му, веждите му, всичките му линии трябва да бъдат отлични. Туй идеал трябва да бъде. После, ръцете му трябва да бъдат отлични, понеже външното тяло се стреми, според онова тяло, в което човек живее. Че, ако ти не може да моделираш своето тяло, ти на Земята как ще живееш в този свят? Според тялото, каквото тяло имаш, такова място ще завземеш в другия свят. Когато на Земята ви дойде на гости един вол, какво правите с него? Някой кон като дойде, какво правите с него?

Пак ще ви приведа един пример. Разправяше ми една стара българка от Варна, иска да знае моето мнение. Казва: "Сънувах един сън" и аз трябваше да я слушам. По някой път човек трябва да е много внимателен, защото, ако не слуша, може да се докачат. Тя започна: "Сънувах - казва, - че отидох на оня свят, една маса доста хубава, покрита с бяло платно, дванадесет души с книги седят на нея. Аз отидох и казвам: "Добър ден." Те се обърнаха и изведнъж ме

запитаха: "Защо си дошла тук?" - "Дойдох, синко, искам да живея тука." - "Знаеш ли да четеш?" - "Не, не съм се учила, не зная." - "Тук - казват - вода ще носиш. И понеже ще счупиш стомните, затова ще те върнем назад. Като се научиш, ще дойдеш." Казва ми: "Как мислиш?" Казвам ѝ: "Знаеш ли да четеш? Започни да се учиш да четеш." Тези, които са от Варна, може да проверят. Станало е това в новата махала там. Може да ви дам и адреса на бабата.

Дошло е време, когато за нас трябва да имаме едно отлично понятие, едно отлично чувство, една отлична мисъл за Бога. Не може да живеем както в миналото, да ни се доказва философски има ли Господ или няма Господ. То не е отношение. Например, аз съм невежа - какво показва? Нямам знание. Не че не съм човек - отношение нямам към учените хора. Започвам да уча - имам вече отношение. Отворя лампата вечерно време - имам отношения към хората. Затворя лампата - нямам отношение. Когато хората ме питат има ли Бог или не, те отношение нямат. Не че Бог не съществува, не че светлината не съществува. Ние нямаме отношение към нея. Мислите, [че] един син, който отрича баща си, има някаква философия? Мислите, че онзи, който отрича Земята, има някаква философия? Мислите ли, че [като] отрича Слънцето, има някаква философия? Слънцето, и сто пъти да го отречеш, то е Слънце. Земята, и сто пъти да я отречеш, тя е Земя. Мнозина казват, че Земята е наша майка. То е погрешно. Казват, че Слънцето е наш баща. И то е погрешно. Земята е мащеха майка. И Слънцето е пастрок баща. На Слънцето, моите почитания към него. Но то е пастрок. Земята не е моя майка и Слънцето не е мой баща. Бог направи Слънцето, направил и Земята, направил и мене. Значи, както е създал Слънцето, както е създал Земята, така е създал и мене. Аз имам еднакво отношение към Слънцето и към Земята. Онзи великият Баща е, Който е създал всичко. Ние сега признаваме, че Земята е наша майка. Хубаво. Нямам нищо против туй, но туй не е вярно. Нямам нищо против, че Слънцето е наш баща, но не е вярно. Всички

ония неща, които не са верни в света, те не може да ни принесат никаква полза.

Казваш: "Аз Ви обичам." Под думата "любов" аз разбирам туй, което не се мени, то е любов. Следователно любовта носи в себе си зародишите на вечния живот, на щастливия живот. На всичко носи. Тя е подтик на нещата. Тя е първият Божествен подтик. Ако този подтик вие ежеминутно го усещате в себе си, ако той дойде във вас, Любовта ви помага. Ако дойдете до знанието, мъдростта, това са условията, които Бог ви дава, да се развият тия подтици. Истината в света, това са методите и начините, с които вие може да постигнете това, което вие желаете. Четете вие какво е казал Христос. Всички онези, които вярват в Христа, бяхте ли тъй герои, както е Христос? Ако всички бихте били както Христос е бил герой, какъв образ щеше да има в света? Ако ония християни имаха туй самоотричане, както Христос е проповядвал, какъв щеше да бъде светът? Привидно ние сме християни. Поддържаме Христовото учение. Но любовта не се е изявила. Имаме една любов към себе си и към семейството. Не че е лоша тази любов. Един ден чрез страданията, чрез големите изпитания, които идват в света, хората ще познаят в какво седи истината. Казва: Един ден ще бъде туй, че българи, сърби, руси, германци, англичани, французи, американци, всички, които съществували, ще ги събере Господ на едно място и ще ги съблече от всичките дрехи, с които са били облечени, ще ги размеси и ще каже: "Ти какъв си?" Мислиш ти, че като умреш, ще бъдеш германец или англичанин или българин?

Да ви кажа: И в оня свят има народности и в оня свят един българин никога не прави престъпления. Лъжа в него няма. Човещина има. В оня свят един германец никога не може да направи престъпления. В оня свят един русин никога не може да направи престъпления, в оня свят един французин никога не може да направи едно престъпление. Престъпления не може да се правят там. Това са хора сега. Аз ги наричам тия хора предци. Те идат в света. Предците

на българите идат. Предците на славяните идат. Предците на англосаксонците идат. Предците на латинската раса идат. Предците на жълтата раса идат. Всичките идат в света да кажат на хората: "Няма защо да се биете, светът е широк. Има широко място за вас. Вие се карате заради нищо и никакво в света."

Наскоро ще се яви една планета в Слънчевата система, която ще бъде по-голяма от Месечината и ония, които искат, от Земята ще ги пратят там, на новата Земя, с най-хубави условия. И България, и Франция ще бъдат нови. Една нова Земя и ново небе иде. Вие изведнъж ще ми кажете, че не искате да умирате. Не е въпрос за умиране. Аз ви препоръчвам една екскурзия до оня свят. Не едно умиране. Умирането е мъчение. Но една екскурзия ще направите на оня свят и ако ви харесва, ще останете, ако не, ще се върнете тук, на Земята, и ще кажете: "Ние харесваме това място."

Без раздори, с любов. Примирявайте всичките раздори вътре в себе си и помнете едно нещо: без любов няма живот, без мъдрост няма щастие, без истина няма свобода. Любовта трябва да я търсите, понеже тя ще внесе онзи живот, който търсите. Живота в неговата целокупност. Всичко онова, което е живо в света, уважавайте и почитайте. Всичко онова, което във вас ви дава светлина и знание, уважавайте и почитайте. Всичко онова, което ви дава свобода в живота, уважавайте и почитайте. Това е великият закон, който действува вътре във всичките хора.

Слънцето грее за разумните, вятърът духа за живите, а водата тече за работливите.

"Благословен Господ Бог наш"
"Добрата молитва"

33-та неделна беседа, държана от Учителя на 26.V.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

БОГ Е ИСТИНЕН

“Отче наш”
“В начало бе Словото”

Ще прочета 13-а глава от Първото послание към Коринтяните.

“Духът Божи”

Ще взема само две думи от 33-ти стих от 3-та глава от Евангелието на Иоана: “Бог е истинен”.

За истината много се е говорило и много има да се говори. Ние ще оставим онази същинска философска страна, какво нещо е истината. То е същият въпрос, какво нещо е човек, какво нещо е Бог и т.н. Човек себе си не познава, иска да знае, какво нещо е Бог. Въпросът не е поставен тъй както трябва. Знанието започва от малкото към голямото. Цялата природа е едно предметно учение за всички същества. Създаденият свят не е предметно учение само за човеците, но и за висшите, и за нисшите същества, всички се учат и имат какво да се учат. Ние имаме едно повърхностно понятие за природата. Мислим, че дърветата мълчат, пък те са най-приказливите. По да говорят от тях няма. Те като говорят, много говорят, но хората не разбират. Казваш: “Шумоли нещо гората.” Говор има. Всичките новини, които стават през деня, си ги разправят.

Сега някой може да попита вярно ли е това. Това е вярно сто и едно на сто. За вас как е, не зная. За умните всичките същества говорят. Глупавия като го бият, той тогава познава, че говорят; като започне да страда, тогава мисли, че му говорят. Аз под думата “глупав” разбирам много надут човек. Те са станали глупави, защото са мислили, че са много умни. Когато някой минава за глупав, той мисли много високо за себе си. От високо мислене за себе си, той е оглупял. Да ви кажа как оглупява човек. Не ще ви обяснявам какво

нещо е глупостта, защото тя не се обяснява, но едно пояснение ще ви дам. На глупавия дадат един позлатен пръстен - той започва да го чисти, за да го излъска повече. Глупавите като чистят позлатените работи, те на бакър се обръщат. На какво мяза умният човек? Той взима един окалян златен пръстен и започва да го чисти. Най-първо ще го изчисти на цвят. Колкото повече го чисти, по-светъл става. Глупавите хора се отличават по това, че като започнат да чистят нещата, те на бакър стават. Умните хора, калните работи като ги чистят, на злато стават.

Сега едно сравнение ви давам. Щом твоят живот се обезсмисля, ти си глупав човек. Щом твоят живот се осмисля, ти си умен човек. Сега туй го дръжте като едно правило. Когато кажете: "Обезсмислил се е животът ми, няма никакъв смисъл" [...] а за себе си мисли, че е умен, философ; проповядва на другите, а казва, че животът няма смисъл. А той ще ти проповядва как да живееш, ще ти проповядва коя религия е по-права, кой е по-учен, кой народ е по-благороден. А отказва, че животът има смисъл. Сега, този глупавият човек е толкоз хитър, че никога не се явява да го виждат, само по радиото говори той и то особено вечерно време. Глупавият човек много говори; когато осиромашее, брътви най-много. И когато е богат, пак говори. Като осиромашееш, глупавият ти казва: "Ти си будала, ти си това, онова, едно нищо." Като забогатееш, започва да те маже с масло: "Като тебе няма, ти си величие, ти си Божество, на тебе всички се покланят." Той е все същият, глупавият, който ти говори.

Та казвам: Сега аз като говоря за глупавия, аз го смятам за един голям мъдрец, който има две лица, две страни. По някой път се разговарям с него, питам го: "Защо говориш така?" Казва: "Да намажа колата и на двамата." Рекох: "Защо говориш така? Защо не им кажеш истината?" - "Будала е този, как ще му говориш истината? На онзи кажи му, че нищо не зная, а на другия намажи му колата." Рекох: "Какво вземаш?" Казва: "Онзи, който страда, ми плаща, понеже ме смята за мъдър. Богатият, като го хваля, и той ме смята за умен."

Питам го: “Защо говориш така?” Казва: “Така е Господ създал света. Зло и добро съществуват. Аз и със злото работя, и с доброто работя - едновременно.” Повече няма какво да си кажем. Пари има, повече не го и питам. Той казва: “Повече не ме питай, понеже зная, че ти си умен човек. Ти не искаш нито да те укорявам, нито да те хваля.”

Не питай глупавия да разреши смисъла на живота и не искай съвет от него. Никакъв съвет не искай от него. Нито пък като забогатее глупавият, не отивай да искаш съвет от него. И той няма да ти даде. Не че няма да ти даде, доста благороден е. Има един анекдот из турския живот. Дошъл един калугер с един кон в България. Вижда лалугери на нивата, изправили се и той ги помислил за колци. Отишъл да си върже коня за колците, те се скрили. Пита той: “Къде отидоха, в земята потънаха тия колци.” Нито колците са колци. Като речеш да си вържеш коня, колците в земята отиват. България е страна, дето човек не може да си върже коня. Казвам: ако България е страна, дето няма колища, дето да си вържат коня, много добра страна е. Поне конете ще бъдат свободни.

Бог е истинен. Реално нещо е онова нещо в света, което носи мир, което носи светлина за човешкия ум. То е Бог. Онова, което носи мисъл в човека, което осветява човека, то е Бог. Онова, което внася най-хубавото в човешкото сърце, то е Бог. Онова, което дава сила на човека, то е Бог. Онова, което го освобождава, то е Бог.

Не трябва да мислим, че Бог сега ще ни освободи. Преди векове, когато Бог е създал света, Той е освободил всичките хора. Сега само показва по кой начин човек може да се освободи. Защото човешката свобода седи в душата, която Бог му е дал. Половината от съвременните хора вярват, че имат душа, половината от тях не вярват. Вярват в живота, но животът е последствие от душата. Сега, какво разбират под думата “последствие”? Направиш една добра или лоша постъпка - те имат последствие, резултат. Вземеш пари назаем - има последствие. Обичаш някого - има последствие. Мразиш някого - има последствие. Правиш нещо глупаво - има последствие. Пишеш нещо

умно - има последствие. Воюваш с някого - има последствие. Навсякъде животът се проявява със своите последствия.

Някои може да турят една чужда дума - “резултат”. Но българската дума “последствие” и думата “резултат” имат съвсем различно значение. Думата “последствие” показва туй, което зрее, и от твоята постъпка се образуват плодове, които постоянно зреят. То е последствие. Думата “резултат”, то значи онова, което ти си хванал, което имаш в ръката си и го държиш. То е резултат. Онези, които не разбират вътрешния смисъл, вземат думите “резултат” и “последствие” за едно и също нещо. С едното се занимава човешката воля, а с последствието се занимава човешкият ум. Човек може да употреби която и да е дума.

В съвременния език ние нямаме дума за изражение на всички ония вътрешни идеи и мисли, които човек има. Нито пък имаме известни думи, които да изразят известни потънкости на чувствата. Вземете на български думата “любовь”*. Първата буква, Л, означава бащата. Ю означава майката. Б-то означава сина. О-то означава условията, които са дадени на това дете. В-то е каручката, в която е турено това дете да го развождат. Ь, това са забавалките, които има тук-там. Това е то любовь. Любовта означава да имаш баща, да имаш майка, да имаш брат, да имаш условия, да имаш една количка, в която да те турят и да имаш на опашката забавления - това е любовта. За мене това е любовта. Някои мислите за идеалната любов. Аз не зная каква е идеалната любов. Казва: “За тебе умирам.” Не вярвам в любов, за която хората може да умират. Аз вярвам в любов, за която хората може да живеят. Не вярвам в една любов, за която хората умират. Ако думата “любов” има друго значение, разбирам. Като турите запетайка след У-то в думата “умира”, “у, мира”, значи “отива в света”, това значи “отива в света на любовта”. Този, който умира, той и примира. Каква е разликата между “умира” и “примира”? Като туриш “умира” и “примира”, те са филологически потънкости на

онези филолози, които дават обяснения как е произляза една дума, нейният корен.

Вие на български език не знаете какъв е смисълът на буквата А, какво означава. Не знаете смисъла на буквата Б, на В и т.н. Първите учители, като ви откриват буквите, те ви дават и смисъла на буквите. Аз няма да ви го дам. Като дойдат тия учители, вие ги питайте какво означава А-то. Буквата А е произлязла от египетските йероглифи и означава "натоварена камила".

Сега туй е важно: Бог е истинен. Ние търсим смисъла и реалността на нещата в света. Питам: Кое е реалното? Реалното е онова, което виждаме. Не онова отвън, но онова отвътре, ония понятия, които се образуват за света, те са реални. Ям известна храна. Не е реална храната, която приемам, но тази храна, която влиза в мене, която ми дава сила, тя е реална. Или онова, което аз схващам, онова, което в даден момент аз чувствувам вътре в себе си, то е реално. Твоето вътрешно разположение, то е реално. Ако ти не вярваш в своя мир, ако ти не вярваш в своята вяра, ако ти не вярваш в своята надежда, ако ти не вярваш в себе си, в какво ще вярваш? Някой казва: "Аз вярвам в тебе повече." Казвам: Достатъчно ти е в мене да вярваш толкоз, колкото вярваш в себе си. Някой казва: "Аз вярвам в тебе повече." Аз разлагам "повече". Моята вяра, която имам към тебе, е придружена с любов. Това значи "вярвам повече". "Вярвам повече" подразбира, че моята вяра към тебе е придружена с любов. Значи във вярата аз вярвам, че ти си туй, което правя за тебе. С любовта, която имам към тебе, готов съм всичко да направя за тебе, което е в моята сила. Казвам: Под думата "вяра" трябва да разбираме силата, която е в нас. Аз ако имам вяра в себе си, значи оценявам онова, което Бог ни е дал. Ако отричаш онова, което Бог ни е дал, в какво вярваш? Щом отричам онова, което е вътре в мене, аз ще отрека и онова, което е вън от мене. Аз излизам от Бога; и вие сте излезли, и Христос е излязъл от Бога. Каква е разликата? Разликата седи в това, че Христос, каквото Бог искаше от Него, правеше го заради Него. Неговата вяра в Бога

беше придружена с любов. Той беше готов на всички жертви. По това се отличаваше Христос.

Някой казва, че ние не можем да живеем както трябва. Можем, как не. Какво ни костваа да се пожертвуваме, както Христос се е пожертвувал? Мислите ли, че едно житено зърно, което се сее на нивата, е изгубило нещо? Едно житено зърно, щом се изгуби на нивата, то ще даде шестдесет, сто, значи стократно се увеличава това житено зърно.

Та казвам: При сегашните условия трябва да остане идеята, че Бог е истинен. Има едно ръководство в света, на което ние трябва да разчитаме. Туй трябва да бъде общо правило, за всичките хора. Че има едно Същество необятно в света, Което ръководи всичко и към всички има еднакви отношения. А различието, което ние виждаме в света между хората, че някои имат по-големи блага, то е само наше лично схващане, понеже тия хора са работили. Допуснете, че вие сте сели десет години наред ябълчни дървета, круши. Първата година сте сели, втората година сте сели, третата, десетата. Тези, които сте сели първата година, ще бъдат по-големи и плод ще дадат. Тези, които са сети десетата година, ще бъдат по-малки. Онзи, който ги е посял, не са ли еднакви неговите отношения към посетите? Еднакви са. На всяко зрънце дал място. Той знае, че след време всяко зрънце ще има форма и ще даде същите плодове, както и първите, които са посети. Казвам: По-даровитите хора са по-рано сети, по-обикновените хора са по-късно сети. И младите хора са млади по това, че са скоро сети. Тъй щото, ако някои от вас сте млади, скоро сте сети, ако някои от вас сте стари, отдавна сте сети. Тъй аз разглеждам. Старият има повече опитност, повече знание. Трябва да го почиташ за онова знание, което той има. Понеже всичкото знание в света иде от Бога. Всеки един трябва да почита знанието. Не говоря сега за туй човешко знание, за кривото разбиране на хората, но всеки факт, като истина, трябва да съществува в Божествения свят. Всеки един закон трябва да съществува в Божествения свят. Всеки един принцип е Божествен.

Любовта, и тя е Божествена. Духът е онова, което обединява всички неща в едно цяло.

Та казвам сега: Ти се радваш на човека. Отлично правиш. И ако скърбиш, пак добре правиш. Каква е разликата между радостта и скръбта? В скръбта се добива винаги по-голяма мекота. В радостта човек по-лесно става егоист. В скръбта има по-малка възможност да бъде егоист. В скръбта влиза по-лесно в положението на другите хора и не дава лош пример. Като носиш скръбта, никой не иска да те обира. Накъдето ходиш, всичките хора казват: "Носи си това богатство. Ако искаш, и от нашата скръб може да ти дадем, но от твоето богатство, което имаш, не го искаме, носи го ти." Скръбта е едно отлично положение, че няма да те оберат никъде. Щом си радостен, може да те оберат. Аз съм превождал този пример. Вълкът е доста голям джентлемен. Казваме, че са много лоши вълците грабители. Че, на вълка трябва да му дадем правото. Вълкът като намери една болна овца, не я яде. Иде, бутне я по корема, казва: "Ти си пострадала, гледай да оздравееш, твоите дечица имат нужда, гледай да затлъстееш. Тук има вода, чист въздух, няма кой да те безпокои. Ние, всичките вълци, които сме тук, под наше покровителство си ти, ще напълнееш." Овцата повярва в това. Тя ако беше умна, винаги трябва да остане малко болна.

Сега всичко туй ще го вземете в преносен смисъл. Аз не искам никога да роптаете. Казвам на калния човек да не мисли, че аз съм го окалял, той сам се е окалял. Казвам: "Ти си се окалял, иди в реката, умий се." На хората трябва да им кажем истината, не трябва да им приписваме неща, които ги нямат в себе си. На праведния не трябва да приписваме греховете на грешника, не трябва да приписваме добродетелите на праведния. На грешника да приписваме качествата, които той има.

Питам: Колко праведни има в света? Ще кажете, че светът е пълен само с грешни хора. Ние се сърдим само на грешните хора. Благодарение на грешните хора, светът може да прокопса. Грешните

работят, праведните не искат никак да работят. Грешникът като се обърне, повече обича, отколкото праведникът. По-интензивна е неговата любов, по-голяма е неговата признателност. Праведните имат високо мнение за себе си. Той като погледа, той е като онзи фарисей, казва: "Не съм като хората, аз съм човек свършил, с образование, баща ми е княз, цар, министър." Щях да кажа владика. Понеже вие мислите, че владиката баща не може да бъде. Прави сте. Единственият владика в света е Бог.

Английските владици не са като българските, те имат жени, деца, да не ви се вижда чудно. Българските нямат. И то е хубаво. Българският владика казва: "Ако човек не се отрече от себе си, от жена си..." Те са се отрекли и моите почитания, отрекли са се от жените и от децата заради Царството Божие. Отлично е това, не им оспорвам. Онези, английските, казват: "Като вас толкова не можем да бъдем, но малко по-далеч." И те са на правата страна. Казват: "Вие - горе, в клонищата, ние - долу, в корените." И светът ще тръгне.

Бог е истинен. Ние трябва да се спрем върху онова, което Бог ни е дал. Най-първо, трябва да можем да запазим този живот. Знаете ли как се запазва животът? Пак ще ви кажа. Животът се запазва само със силата на любовта. Без любов той изтича. Той отлита като тия благоуханните масла, както розовото масло отлита. Само любовта е в сила да държи живота. Животът сам по себе си е една сила, само с която Бог може да се разправя. Две страни има животът. Щом човек влезе в живота, ще дойдат и най-големите радости, и най-големите страдания. Неизбежно е това. Защо и за какво? Учените хора казват, че животът без любов е ад, животът с любовта е рай. Две страни има. Може да живеете живота без любов - ще сте в ада. Може да живеете живота с любов - тогава вие ще сте в рая.

Сега всички търсите щастието в света. Все таки трябва да намерите в света един, който да ви обича. Този, когото търсите да ви обича, и той търси някого да го обича. Любовта има две страни, както Земята има два полюса - северен и южен. На северния полюс е

любовта, която дава, на южния полюс е любовта, която взема. Било е време, когато Южния полюс е бил горе, а Северният е бил долу. Те са схващания. Било е време, когато полюсите са имали хоризонтално положение. Сега имаме двадесет и три градуса до перпендикулярното положение на полюса. Земната ос е наклонена на двадесет и три градуса.

Само загатвам за един въпрос, който, ако започвам да изяснявам, ще се отдалеча от целта. И какво може да добиете, ако докажа на вас защо се е отклонила оста? Някои казват, че грехопадението е причина. Други казват, че причината са ангелите. Каквато и да е причината, има едно отклонение. Когато земната ос дойде перпендикулярно, ще има най-хубавите условия за живеене. Този перпендикуляр показва, че Северният полюс ще бъде свързан с Божественото начало, с мъдростта. Женският принцип ще бъде свързан с любовта, долу. Северният полюс показва Божествената мъдрост. Той е емблема на истината. Понеже истината е родена от любовта и от мъдростта.

Та казвам: Северният полюс означава нашата глава, а Южният полюс означава нашият стомах, долу. Симпатичната нервна система представя стомашният мозък. Те са две системи. Едната система е [учреждение?] за произвеждане на магнетизъм, а другата фирма е за произвеждане на електричество. Мозъкът е динамо за произвеждане на електричество. А пък онова, което вие мислите за любовта, дето усещате в сърцето си, през симпатичната нервна система се изявяват чувствата на човека. Когато съществува хармония между мозъка и симпатичната нервна система, неговата мисъл и неговите чувства функционират много правилно. Кръвообращението става правилно, венозната и артериалната кръв са в правилно отношение и всичките му органи функционират правилно. Запример, ако стане разстройство на симпатичната нервна система, тя е свързана с черния дроб, с жлъчката и тогава лицето пожълтява. Туй показва, че черният дроб е разстроен.

Та казвам: От духовно гледище, за да се поправят функциите, непременно трябва да има достатъчно светлина в човешкия мозък. Щом започне да става тъмно в мозъка на някои хора (казват: "тъмно ми е в мозъка"), това е едно болезнено състояние. Щом каже, че му е тежко някъде под лъжичката, пак е анормално състояние. Всякога във вашето сърце трябва да имате едно разположение. Туй разположение се означава, че имате мир. Когато симпатичната нервна система е здравословна, човек има мир в себе си. Тогава не го смущават нещата. Не че не го смущават, но той разбира смисъла на нещата. Щом човек изгуби туй равновесие, той започва да се смущава от най-малките работи.

Ние, съвременните хора, има за какво да се смущаваме. Мислите ли, че ако сте сега в Англия, няма за какво да се смущавате? От смущение очите излизат от орбитите си. Толкоз силни сътресения преживяват във войната, че неговото двойно тяло се изхвърля навън и човек може да подлудее. Подлудяването не е нищо друго, освен че човек излиза из тялото и престава да се страхува. Ако остане в тялото, ще се пукне. А пък като излезе из тялото, весело му стане. В голямата война са констатирали излизане на човека из тялото му, че той започва да играе на кючек. Хвърлят, но не може да го умерят, играе човекът. Във войната имало един човек, който излязъл из тялото си и не може да го умерят, понеже онзи, който прицелва, все не може да измери ъгъла, не е прав ъгълът. Отляво ще хвърли куршума, отдясно, над главата. Казва: "Как не може да го ударя?" Изгубва фокуса на окото, не може да вижда правилно. С гранатата хвърля и тя ще удари десет метра зад него или пет метра.

[...]* Сега бедното момиче не могло да разбере как тази богата мома да не е щастлива. Казва ѝ: "Аз бих желала да бъда като тебе, да ходя боса." Момичето казва: "И аз бих желала да бъда красива." Питам: Как тази, облечената мома, ще стане като него? Много лесно е. Да облече нейната дреха, да събуе обущата си.

Толстой разправя един случай. Той пише една статия и я изпраща анонимно, без да си тури името. Редакторът дал една критика за статията, че който я писал, е бездарник, не знае да пише, критикува го. Казва на Толстоя, понеже не го познава: “Господине, такава неграмотна статия не можем да печатаме във вестника, ще се урони престижът на вестника.” Поусмихнал се Толстой. Казва: “Извинете, Толстой трябва да се учи отсега още.” Като разбрал с кого има работа, извинява се редакторът, казва: “Извинете, аз съм бил заблуден, прибързано съм прегледал статията.” Това е тактика. На какво се дължеше противоречието на Толстоя? В Толстоя имаше един чрезмерно обективен ум. Той едва на стари години започна да се вглъбява в себе си. Опитности, които имаше в живота си, той ги криеше, вярваше само в реалното. Не че не вярваше в другото. Казва: “Другото не съм проверил, имам някаква опитност.” Когато заминаваше от Земята, изказал някои свои вярвания, някои прозрения, които имал.

Ние, съвременните хора, вярваме в това, което виждаме. Но има хора, които вярват по-далече. Някои виждат по-наблизо. Ако имате някои от тези, сегашните бинокли, които увеличават петдесет-шестдесет пъти или сто пъти, че вие от тук можете да наблюдавате наблюдателницата горе на Мусала. Мусала много добре се наблюдава. С тези бинокли се наблюдават дърветата много добре. Никога [човек] не може да ги наблюдава тъй. Отдалече може да наблюдавате листата, да правите своите научни изследвания.

Казвам: Ние не вярваме в онова вътрешно знание. Има едно прозрение. Хората, които са гадатели, явява се туй прозрение. Ти като погледнеш човек, той има няколко лица. Едновременно хората имат няколко лица. Една външна обвивка, материална, една вътрешна, по-ефирна - той е духовният човек. И най-последна, вътрешна обвивка, която представя умственият живот. Онзи гадател гледа неговият ум какъв е, не гледа отвън лицето какво е. Казва: “Не гледай лицето отвън, но гледай му ума.” Онзи момък, който обича момата, той не

гледа лицето отвън, той видял духовното лице, сърцето видял. Казва: “Ти не познаваш сърцето ѝ.”

В сегашния живот необходимо е да се развие туй прозрение, да познаваш сърцето на човека. Затова Бог, Който ни познава, казва: “Сине мой, дай си сърцето!” Бог иска нашето сърце, за да го обработи. Виждате: един учител по музика като види един способен ученик, учи го. Има професори, които дават лекции, по хиляда лева за урок вземат, но като видят някой даровит ученик, без пари му дават уроци. Самият учител [на] онова, даровитото, гениалното дете, той се радва, че в света има една величина, която Бог е изпратил. Защото на даровитите хора се радват, защото те предават тяхната даровитост. Не мислете, че ако съществуваше в света само един добър човек, светът щеше да бъде щастлив. Много добри трябва да се съберат на едно място, за да се прояви добродетелта в тях. Многото хора увеличават мощта на добрите хора. Много умни хора, събрани на едно място, увеличава се тяхната интелигентност, или в повече хора, Бог повече се проявява.

На туй основание аз по някой път говоря, средният човек, гениалният човек имат около триста милиарди душички, които живеят в него. Той е цар на тези душици, той с тях се учи. А пък за в бъдеще тези клетки ще се увеличат. С всяко съществуване на Земята, като идва човек, увеличава тия души. Като греши, количествено душите се намаляват, като става по-праведен, количеството на душите се увеличава. Следователно законът за увеличаването на тия души е любовта. С всяка любов тия души прииждат. Когато една душа дойде в човека, той става радостен. Когато вие се радвате, с всяка ваша радост иде една душа. Радостта, която чувствувате във вашето сърце, то е присъствието на тази душа. Степента на тази радост изразява степента на душата, която иде. Колкото душата е по-просветена, толкова радостта е по-голяма. Колкото душата не е просветена, толкова и радостта е по-малка. Всяка една добра душа, колкото и да не е просветена, тя ще внесе във вас една радост. И Писанието казва:

“Бог ще изпрати Духа Си.” Значи, тия души Той ги изпраща на всички онези, които са на Земята, да служат на тях, да ви утешават, да ви ръководят, да ви насърчават към Бога, [да] мислят за вас. Те държат връзката. Ако те не държат връзката при съвременната материя, в която ние живеем... Защото ние сме оградени в такъв облачен ден, някой път такъв мъгляв ден, че в ума нищо не виждаш. Не е ясно. Сърцето е оградено с желания, които не носят никаква топлина в себе си. Когато ние говорим за Бога, подразбираме мъдростта. Ако вие не свържете вашия ум с Божията мъдрост, вашето небе не може да се пречисти. Само Бог е в сила да пречисти небето ви.

Всеки един от вас съгражда живота си. Вие още не сте съградени. Христос казва: Бъдете съвършени, както е Отец ваш съвършен. Но то не е еднократен процес. Постоянно се стремете към онова съвършенство, в което Отец пребъдва. Когато аз говоря, имам пред вид да дам едно поощрение. Че всякога ние трябва да се стремим към съвършенство, преди да сме го достигнали. Щом достигнем съвършенството, делата, които правим, трябва да бъдат съвършени. Ние, съвършените, слизаме да работим за онези, които не са добили съвършенството. Засега други работят в нас, да станем съвършени. Ние като станем съвършени, ще слизаме да работим за други, които не са станали съвършени. Следователно за вас седи една велика работа. Сега работят над нас съвършените души, други работят над нас.

Не само да казваме: “Да повярваме в Господа.” То е външна работа. На един човек може да му говориш без думи. Събират се двама английски поети, единият на осемдесет години, другият на осемдесет и пет години, няма да им кажа имената, забележими поети, сядат при една камина, три часа прекарват в мълчание. Като се разделят, единият казва: “Много съм радостен за добрия разговор, който имах.” Три часа по английски прекарват в мълчание. Говорят си тия хора. Той говори, но говори на един език, трябва да го разбираш. Вие мислите, че умрелите не говорят. Не, говорят, но вие не ги

разбирате. Много пъти при мене умрели са идвали и ми казват: “Говорим, но не ни слушат, не знаем какво е станало.” Рекох: Техните радио не работят сега.

Сега се отдалечаваме от въпроса. Вие за онзи свят имате едно материалистическо схващане. По някой път аз го уподобявам, децата някой път вземат лук и започват да отделят люспите. Къде е лукът? Все има в лука един основен зародиш, от който се заражда новият лук. Следователно малък живот е скрит в тия черупки. Човек не е такъв, какъвто ние го виждаме. Туй същество, човекът, то е почти без тежест. Ти на Земята не можеш да го претеглиш с никакви везни. Ако го извадиш от тялото, почти никаква тежест няма. Всичкият багаж, който носи със себе си, багажът му тежи тридесет и три грама. Питам: Какво можете да направите с тридесет и три грама? Тридесет и три грама може да вземете една доза хинин, да се лекувате от треска. Или може да вземете рициново масло. Даже трябва повече от тридесет и три грама.

Бог е истинен. Бог изисква всички ние да използуваме условията, които Той ни е дал, да разбираме благата, които Той ни е дал. Сега всички вие, които ни слушате, имате някаква дарба. Да ви попитам защо сте дошли на Земята, защо дойдохте, какво ще кажете? Да учите. Когато детето се роди, първото нещо, с което започва, какво е? Детето като се роди, с какво се запознава? Детето се запознава с майка си. Детето се запознава с майка си, която го е родила.

Сега вие имате едно понятие за бащите, че не раждат. Първоначално бащите са раждали. Жената отпосле се научила да ражда. От мъжа се научила да ражда, понеже тя не беше раждала и мъжът даде тази работа на нея, да изучи този занаят. По-напред мъжете раждаха. В Писанието, в Стария Завет се казва, че Авраам роди Исаака. Исаак роди Иакова. Мене са ме питали как е възможно да се пишат такива глупави работи. Казва “Авраам роди”, защо Сара не роди? Сега, не вземайте раждането физически само. Раждането е едновременно процес на човешкия ум. Раждането е и процес на

човешкото сърце. После се въплотява една мисъл отвън, да се сгъсти, както сега сгъстяват някои газове под натиск отвън и образуват течни газове.

Онова, което искам да остане, е следното: Човек се подмладява, когато вярва в мъдростта, която е в неговия ум; човек се подмладява, когато вярва в любовта, която е в неговото сърце. В две неща не се съмнявайте: не се съмнявайте в онова, което е поставено във вашия ум, не се съмнявайте в онова, което е поставено във вашето сърце. Може да се явят противоречия. Тия противоречия съществуват в цялата природа. Противоречията са външна обвивка на нещата. Праведните хора имат най-големите изпитания, отколкото грешните. Грешникът се мъчи, ако убие някого; праведният се мъчи за най-малките работи. Той се мъчи за малки, микроскопични погрешки, че със седмици не може да намери своя мир. Праведните хора страдат много повече. Страданието е път, по който човек се чисти. От туй чистене ще дойде мисълта, която прониква във вашия ум. Не вярвайте, че само Бог на вас говори. Бог говори и на другите хора. Радвайте се. В истинските вярващи има радост. Ти се радваш, когато човек има твоята опитност, не мо-та-мо*, но ти се усещаш радостен, че те разбира. Когато ти му говориш и той ти говори, вие се разбирате.

Казвам: Ако вие всички бихте имали знание, щяхте да се радвате. Аз по някой път на себе си съм създавал много неприятности, като говоря. Кажа, че на човека, на когото са дебели веждите, има обективен ум. Вие веднага го вземете. Аз като разглеждам веждите, вземам не само дебелината на веждите, но и дебелината и дължината на космите на веждите; ако веждите са тънки, ако са сключени. Веждите може да имат разни криви линии. Геометрически линии има. Някой има закривени вежди - показва, че преди него седят хиляди поколения, които са работили, които са изкривили веждите. Хиляди поколения има, които са работили да създадат челото. Имаш

отличен нос - хиляди поколения има, които са създали твоя нос. Тези хора, които са работили, ти дължиш на тях.

Тия хора, които са работили, те са тия предци, които ти казват: “Ти защо не работиш както трябва? Туй чело, което ти дадохме, защо не мислиш както трябва? Тази уста, която ти дадохме, защо не говориш както трябва?” Хванат те за ушите, казват: “Тия уши, които направихме, защо не възприемаш звуковете както трябва, но си изопачил работите?” Ти намазваш ума си с масълце. Ако ти не любиш, изсъхваш. Ако ти не мислиш, ставаш тъмен. Следователно тъмнотата става едно голямо препятствие за твоя живот и добиваш един черен знак, черен цвят. При грехопадането се появил черният цвят. Щом дойде светлият цвят на човешкото лице, то е път на възход. Просиява лицето, дойде червеният цвят, портокаленият, че после дойде и самата светлина. Аз бих желал всичките хора да имат тази светла аура на светиите, да светнат хората.

Та казвам: Бог ви е пратил като богати деца с големи заложби. Някои работите доста успешно. Някои сега се обезсърчавате и казвате: “Остаряхме, втори път като дойдем на Земята.” Но вие никога няма да напуснете Земята, докато не си свършите работата. Вие мислите да излезете из Земята и пак да дойдете. Вие Земята не може да я напуснете, докато не свършите работата си тук. Вие не може да напуснете училището, докато не го свършите. Някои мислят, че като умрат, ще излязат вън от Земята. Земята ще ви носи, със Земята ще пътувате.

Аз бих желал някой път да ви се отворят очите и да видите по железниците, които се накачили отгоре, без билети пътуват. Има три-четири пъти повече пътници, които пътуват без билети. Туй го казвам, както казват французите, “ан пасан”*. В тия работи вярвайте, когато ги проверите; не казвайте, че е вярно, сто на сто вярно. Когато го проверите, тогава говорете. Сега някой ще каже, че пътували по железниците три пъти повече и вече защищавате.

Целият свят е пълен с разумни същества. Говоря за онази велика Божествена мъдрост и за онази велика Божествена любов. И в камъните, и в светлината, и в листата, и в цветята, и в малките мушици, и в комарите - във всички в света за умния човек Бог се проявява. Който обича Бога, всички тия същества го обичат. Който не обича Бога, тогава тия същества, комарите, мухите го хапят. Като те ухапе, казва: "Не обичаш Господа, затова те хапя." Въшките, и те казват: "Не обичаш Господа, затова те хапя." И бълхите, и те казват същото. Казвам: Когато престанат бълхите да ви хапят, когато престанат комарите да ви хапят, когато престанат мухите да ви хапят, когато престанат кучетата да ви лаят, вие вече сте на правия път. Бих желал един ден всичките комари, всичките мухи да ви се радват, да ви не хапят, но да ви поздравляват като синове Божии на Земята.

В това седи животът: Да познаем истинния Бог!

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

34-та неделна беседа, държана от Учителя на 2.VI.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ЖИВОТЪТ

“Добрата молитва”
“В начало бе Словото”

Ще прочета два стиха от 12-а глава на Матея: 20-и и 21-ви стих.

“Духът Божи”

Може да се говори върху много неща, но всички са важни. Ако ви говоря върху музиката, интересуват се само музикантите. Ако бих ви говорил върху изкуството, ще се интересуват само онези, които се занимават с изкуство. Ако бих ви говорил върху поезия, ще се интересуват поетите. От литература се интересуват литераторите, от философия се интересуват само философите. Ако говоря за богатството, интересуват се само богатите, за сиромашия се интересуват сиромасите. Но има нещо, за което може да ви говоря и за което всички се интересуват. Ще говоря за живота.

Една мома, за да заинтересова момците, все има известни методи. Например, трябва да има едно отлично лице, една отлична глава, после ръцете трябва да са стройни, краката, кръстът, позата и движенията да са красиви, трябва да знае после как да си върти очите. Сега вземам момата, но това са отвлечени работи. Може би вие някога да сте минали през света на моминството. Този свят е особен. Вие по някой път говорите за старост. Не че вие сте стари, но в стария свят като сте минали, боядисали сте се стари. Като сте минали през младия свят, боядисали сте се млади. Добрият човек нито е млад, нито е стар. Какъв е човекът? Пътник.

Казвам, че аз ще говоря върху живота. Животът има две страни. Няма нещо по-хубаво от живота и няма нещо по-страшно и по-грозно от живота в света. Две страни има. По-голямо благо от живота няма и по-голямо нещастие от живота няма. Животът създава рая и животът

създава ада. Красивият живот е създал рая, лошият живот е създал ада. Добрият живот е създал добрите хора, лошият живот е създал лошите хора.

Сега туй няма какво да ви го доказвам. Няма нужда от доказателство. Каква нужда има да доказвам, че някой предмет е сладък? Всеки от вас е авторитет. Щом близнете захарта, вие сте авторитет, знаете колко е сладко. Както и да обяснявам, туй ни най-малко няма да ви даде едно понятие. Аз може да твърдя само онова, което вие в даден момент усещате. За живота, сега няма какво да ви го обяснявам. Някой иска да знае какво нещо е лошият живот. Какво нещо е лошият живот, то е въпрос на разбиране. Когато добре разбираш нещата, ти си добър. Когато зле разбираш, ти си лош.

Сега не е въпросът само да твърдим известни неща. Едно твърдение в себе си трябва да съдържа една реалност. Когато кажем, че известен предмет е сладък, той трябва да съдържа туй качество на сладчината. Когато кажем, че някой предмет гори или свети, той трябва да съдържа туй качество на светлината. Когато кажем, че някой човек е умен, той трябва да съдържа туй качество на светлина. Когато кажем, че някой човек е умен, той трябва да съдържа туй качество. Умните хора се познават; глупавите хора, и те се познават. Добрите хора се познават и лошите хора се познават. Силните хора се познават и слабите хора се познават. Здравите хора се познават и болните хора се познават. Няма нещо в света, което да не се познава. Но има два вида познание. Ти може да познаваш злото и тогова да бъдеш нещастен. Може да познаваш и доброто и тогава ще бъдеш щастлив.

Та казвам: Животът, той произвежда всичките противоречия. Като влезе в света на любовта, разделя любовта, една любов превърне на омраза, другата превърне на обич. Не че любовта на самия живот има туй изкуство, но животът има туй изкуство, може да обърне любовта в омраза. Сега някои от вас може да ме запитате как става това. Това е негова работа. Това е едно изкуство, което само животът

знае. И никой друг не го знае, даже боговете не знаят как става тази работа. Сега няма нужда да знаем как да превърнем доброто в зло и злото в добро. Те са относителни неща. Ако ти премахнеш кожата на тялото, ти ще влезеш в един нещастен свят. Това ще бъде най-голямото нещастие за тебе. Ако туриш кожата на тялото, това ще бъде едно щастие за тебе. Ако затвориш очите си, ти ще станеш нещастен, и ако отвориш очите си, ти ще бъдеш щастлив. Реално аз ви представям нещата. Значи, доброто отваря, злото затваря, обвързва.

Аз говоря за същността на живота. Всеки един живот, като те обвързва, той е лош. Всеки един живот, който те освобождава, е добър. Всеки един живот, който внася светлина в ума, е добър. Всеки един живот, който внася тъмнина в ума, е лош. Всеки един живот, който внася сила в тебе, е добър. Всеки един живот, който внася безсилие и слабост, е лош. Мислите ли, че ако станете лоши, ще бъдете силни? Чудни са хората, като мислят, че като станат лоши, ще бъдат силни. И най-силните хора, като влезе лошият живот в тях, стават безсилни. И най-добрите хора, които възприемат лошия живот, след време стават слаби. И най-умните хора, когато възприемат лошия живот, след време стават глупави. В съвременната наука не само, но и от памтивека всичките науки доказват, че вървят две линии в света. Ние, съвременните хора, искаме да бъдем щастливи. Но от хиляди години светът минава през една област в пространството, която е пълна само с отрова. Разни са теориите. Цялата Слънчева система минава през една област във вселената, където една вселена някога е погинала и оставила своя прах. Като минават през този прах, всички живи същества се тровят, не само тук, на Земята, но и навсякъде по Слънчевата система са все изпотровени, с едно малко изключение на Слънцето.

Сега аз не искам вие да вярвате в това. Суеверието за мене не е фактор. Можеш да вярваш в даден случай в това, което можеш да опиташ, да провериш вярата си. Но вяра, която не можеш да провериш, е суеверие. Вяра, която можеш да провериш, то е вяра. То е

закон за ума. Следователно, когато говоря за вярата, подразбирам онзи велик закон, чрез който ние постепенно проверяваме достоверността на онова, което е вътре в живота, което е във вселената. Един човек, който има знание, може да провери какво е състоянието на Слънцето. Ти ако имаш ония трептения на червения цвят, или ако имаш трептенията на жълтия цвят, или ако имаш трептенията на синия цвят, ти можеш да влезеш във връзка със слънчевите жители и да се разговаряш с тях. Понеже светлината, това е езикът на слънчевите жители, те като говорят, образуват светлината и я пращат по целия свят. Светлината е техният говор, затова тя е толкова приятна.

Вие може да възразите, че това е много алегорично. Та кое в света не е алегорично? Червеният цвят не е ли алегоричен? Какво значи червено? Всеки човек, който е енергичен, е червен. Всеки човек, който мисли, е жълт. Всеки човек, който вярва, е син. Всеки човек, който расте, е зелен. Всеки човек, който се индивидуализира, е портокален. Всеки човек, който иска да заповядва на хората, е виолетов. Тъй го разбирам аз. Казвате: червено, синьо. Конкретно за мене, червеното означава един енергичен човек. Ако увеличиш червения цвят, котелът се пръска. Ако увеличиш жълтия цвят, главата се пръска. Сегашните лекари показват, че някой станал чрезмерно чувствителен. Но според мене малко са се поувеличили трептенията на жълтия цвят, поразстроили се нервите. Казвам: Ще намали малко този цвят. Пил си малко опивателно вино, изгубил си своето равновесие.

Един турски хамалин в Цариград взел си билет от една лотария. Теглила се лотарията и му се паднало един голям английски параход. Като го завели в парахода, той като го погледнал, полудял. Трябвало да го изведат от парахода. Той си помислил, как туй нещо да остане на него. Извели го от парахода, да му дойде умът на място. Вие сте сиромах, вземате билет от българската държавна лотария и ви се пада един милион. Ще има скачане. Параходът е станал твой. Този човек,

този хамалин, трябваше да го предупредят, трябваше да го подготвят. Той изведнъж се изненадал. Той се чуди дали е негово, дали е сън или действителност. В туй противоречие на неговия ум иде туй състояние. Аз съм виждал хора, щом някой му каже, че го обича, той изведнъж казва: "Ама всъщност ли говориш или ме залъгваш?" Не вярва човекът. В ония великите истини хората винаги се поставят на едно особено мнение. Туй е право. Всеки човек, който се съмнява в нещо, туй е вярно. Щом се съмняваш, две неща са верни: или че те обича, или че не те обича. Ако едното е вярно, и другото е вярно в отрицателен смисъл.

Ако те обича този човек, в него царува добрият живот. Ако не те обича, в него царува лошият живот. Следователно и едното е вярно, и другото е вярно. Ти не можеш да очакваш от един лош човек да те обича. Една овца не може да очаква един вълк да я приеме в своя апартамент и да ѝ окаже услуга, всички удобства, ухажване. Той ще бъде като хирург, ще започне хирургическа операция, оттук-оттам да отреже малко месце, ще го окачи. Всичката овца ще бъде накъсана на парченца, ще се разпродаде всяка една част. В съвременната култура, като идете в някоя касапница, окачени са животните, ще ти отреже от мекото, ще го претегли, ти ще го вземеш и ще го занесеш на своите деца.

Казвате: "Така Господ е създал света, така да живеят." Вярно, добрият и лошият живот - така е създал света. То е вярно. Като дойдем до този живот, не може да правим никакво възражение. Никой не може да каже на лошия живот: "Защо така постъпваш?" Никой няма право да пита добрия живот защо така постъпва. И двамата са самостоятелни, и двамата се разбират. В какво отношение се разбират? Доброто и злото се обичат. Две неща несъвместими се обичат. Обичат се тъй хубаво, че винаги са неразделни. Нищо в света не е в състояние да раздели лошия живот от добрия и добрия от лошия. Първата жена на целия човешки род, като една учена алхимичка, която изучавала ботаниката, искала да отдели добрия

живот от лошия. И до днес ние всинца го разделяме. Всяка една мома се жени, за да направи своя възлюблен по-добър. Дето няма да го бъде. Не е лошо - няма да бъде. Сега вие ще възразите, че нещо е обезсърчително. Не го вземайте за себе си. Аз говоря абстрактно, отвлечено. Как вие разбирате живота, то е едно нещо. Ако вие сте вън от огъня, то въпросът е друг. Ако ви туря на пирустията* и ви говоря философски работи, какво ще кажете, как ще ги схванете? Казваш: "Моля, моля, приемам всичката философия, само от пирустията ме извади."

Та, ние, съвременните хора, знаеш на какво мязаме? Всички, които говорят за идейния живот, поети, писатели, аз като ги разглеждам, чудя се - хората се пекат на пирустия, пък те поезия им четат. Те се пекат на пирустия, пък те им свирят. Тях ги пекат на пирустия, пък те картини им показват. Тях на пирустия ги пекат, пък те им разправят за страдащия Христос. Та, когато на един турчин му казали тази философия, той казал: [...] Няма да го преведа. Намерете някой да го преведе. На български значи: "Какъв е изходният път?" Не краят какъв е, но изходният път какъв е. Българите казват: "Какъв е краят?" Но в нещата няма край. Българинът всякога търси края. В природата никакъв край няма. Там, дето има един край, има едно начало. Казва: "Какъв е краят на това нещо?" Изходният път какъв е сега? Сега българинът казва: "Краят какъв е?" Той разбира да се свършат нещата. Но нещата никога не се свършват. Казва: "Какво има зад добрия живот?" Лошият живот. Много добре. А зад лошия живот е добрият. Зад добрия е пак лошият, зад лошия е пак добрият. Какъв е краят? Краят е добър и лош. Казва някой: "Един ден всичко ще престане." Отде го знаеш, че ще престане? Ти преставал ли си? Какво значи "да престане"? Че, когато една мома пристане, какво става? Той е бил син на баща си, сега отива при един господар и пристане. Момата, и тя пристане, намери си друг господар. По-напред беше недоволна от баща си и майка си, намери господар, своя възлюблен го нарича, пристана му. От любов престава.

Сега, това не се отнася до вас. Това се отнася до живота, светът на доброто и светът на злото. Мнозина говорят за ада, описват го такъв, какъвто не е. Че има ад, има, но адът не е такъв, какъвто го разправят хората. Адът не е такъв, както Данте го описва. Раят не е такъв, какъвто Милтон го описва. Така, както го описват, значи да вземеш една симфония на Бетовен на някоя грамофонна плоча и да ти свири Бетовен. "Нерде Шам, нерде Багдат." Има нещо, което плочата не може да предаде. Една творба, такава, както Бетовеновата, тя на плоча не може да се предаде. Може да се предаде отчасти, като скица, но да се предаде една реалност, то е невъзможно.

Та, ние, съвременните хора, за любовта имаме едно понятие, мислим, че тази любов е празни думи. Казва: "Да обичаме хората." Но то е грамофонна плоча. Да вярваш значи като кажеш, да направиш това. Да вярваш в доброто, това го разбирам. Да вярваш в един човек, който никога не е излъгал, това го разбирам. Но да повярваш в един човек, който хиляди пъти те е лъгал и пак да повярваш, как ще го направиш това? Ако ти не можеш да повярваш в един човек, който хиляди пъти те е лъгал, твоята вяра не е силна. Сега мислите ли, че онзи, който лъже, че той не знае това? Той го знае. В него това е едно изкуство. Един човек, който лъже, той е един актьор, изучава своя образ. Гледал съм в театъра, мъчи се човекът да лъже. Благороден човек, с висше образование, има роля на един апаш - да обере някого, да убие някого. Той кокошка не може да заколи, пък гледам го, мушка. Казва: убил го. Не, той лъже. Какво е убил? Нищо не е убил.

Злото в света седи като един усилвател, който усилва. За да усили човек своята добродетел, той трябва да мине през царството на злото. И за да намериш злото, трябва да минеш през царството на доброто. Следователно необходимо е, ако искаш да усилиш твоето добро, трябва да минеш през царството на злото. Сега, дали вие сте добри или не, това е друг въпрос. Защо е така, аз не разсъждавам. Аз разглеждам нещата както са. Защо е така? Така си е. Не че не трябва да мислим. Може да мислим. Сега нямам време да мислим за това,

защото ако река да ви доказвам, знаеш на какво ще замязам? Един цар искал да му разкажат една приказка без конец, без да свършва. Идвали мнозина, разправяли две, три години, свършва се приказката. Дошъл един и казва, че ще му разкаже приказка без край. Започнал: "Царю честити, имаше един цар в древността и той съградил един хамбар десет километра дълъг и пет километра в широчина. Целият този хамбар го напълнил със жито. Хубаво го съградил, напълнил го със жито. Зидарите направили една малка грешка, че оставили една малка дупка. Един щурец влязъл в дупката, взел едно зрънце, извадил го навън. После пак дошъл, влязъл, извадил едно зрънце, пак излязъл" и т.н. Казва: "Кажи края." - "Нека - казва - да извади всичките зрънца, че тогава ще кажа края."

Ако очакваме истината, докато се извадят всичките зрънца от хамбара, този щурец да влиза и да излиза и ние да чакаме, какво ще бъде? Все ще се бъде, разбира се. Като извади щурецът всичките зрънца, ние ще се освободим от своите заблуждения. Аз вземам думата "заблуждение" в следния смисъл: ти очакваш нещо от себе си и си губиш времето. Минава година, минава две, минават три, четири, нищо не става. Заблуждават се и светските хора. Учените хора се заблуждават. Всички се заблуждават, само че те не изказват своите заблуждения. По някой път нали сте видели и някой ваш приятел, който ви казва: "Я ми кажете вашето мнение, какво мислите заради мене?" Вие като погледнете, виждате една черта, която вас не ви харесва. Не смеете да му кажете. Сега, как ще му кажете? Някой ще каже: "Трябва да бъде много откровен, да каже истината."

Да обидиш един човек, това не е истина. Да оскърбиш един човек, това не е истина. То е един факт. Често казвате: "Аз му казвам истината." Ти може да му кажеш един факт. Да кажеш истината, значи да освободиш един човек. Мене като ме пита този брат какво мисля за него, аз мога да му кажа така: За тебе аз мисля точно така, както мисля за себе си. - "Какво мислиш заради мене?" - За тебе мисля каквото мисля за себе си. - "Какво мислиш за себе си?" - Какво ти

мислиш за себе си, кажи ми ти. По адвокатски ще отнеса делото. Ще кажа: Кажи ми ти. Ако той ми каже, че "аз мисля за тебе каквото мисля за себе си", и двама сме се разбрали достатъчно. Стига той да мисли за мене както за себе си мисли. И аз да мисля за него, както за себе си мисля. То е положението. Затуй в древността Христос е казал: Обичай ближния си, не както той иска, но обичай го както себе си обичаш. И от негова страна, ако той обича тебе както себе си, въпросът е разрешен.

Та казвам: При сегашните условия ние наближаваме да излезем из областта на Вселената, която наричат "тринадесета сфера". Тъй я наричат, сфера на най-големите противоречия. Близо до създание мира, светът бял ден не е видял. Колкото кръв се е проляла, колкото страдания са имали хората, колкото сълзи са пролели, имаше да се образува едно езеро от сълзите на хората, които са плакали. Ние, съвременните хора, мислим, че ние сме достигнали до върха. Едно време хората бяха диваци, неорганизовани, сега сме дошли да уредим света и виждаме как го уреждаме. Днешният живот се е проявявал по-интензивно отколкото едно време се е проявявал. Има едно различие, има едно различие в съзнанието на хората. Едно време, като паднеш на бойното поле, като те видят, че не си доубит, ще те доубият. Сега, като минат на бойното поле и видят, че не си доубит, ще те турят на носилката, ще те лекуват. То е доста голяма култура.

Разправят сега за един германец. Един французин приближава се до един германец, който е ранен, дига го, извадил манерката и му дава малко ракия да пие. Казва му: "Няма защо да се бием. Нашите господари се бият, но ние, войниците, нито аз съм те обидил, нито ти си ме обидил. Пийни малко от ракийцата." Хванали се за ръка двамата и започнали да се разговарят: "Както виждам, и ти, и аз сме ранени." Казвам: Защо хората са ранени? Има цяр. Ако хората биха се обичали, не биха се ранявали.

Любовта в този живот, на добрия и лошия живот, има само един контрол. Контрол може да прави само любовта. Любовта е

единственият контрол, който може да контролира добрия и лошия живот. Не да превърне добрия живот в лош и лошия в добър, но може любовта да контролира добрия живот. Следователно, когато ние проповядваме за любовта, ние разбираме тази контролна сила, която може да внесе тази хармония, да избави човека от несгодите и страданията, на които сме изложени. Цяла нощ някой път седиш и влязла ти някаква мисъл да не осиромашееш; от какво ли не те е страх. Прониква страхът и влиза в човешкия ум. Единственото нещо, което може да успокои човека, то е любовта. Когато Писанието казва: "Това е живот вечен", подразбира: това е щастливият живот, да познаят хората любовта. Това [е] живот на страдания, да познаят смъртта. Човек, който се отдалечава от Бога, той създава своето страдание. Човек, който се приближава при Бога, създава своето щастие. В отдалечаването от Бога иде лошият живот. Там е светът на злото. Ние вече създаваме една почва.

На съвременните хора трябва да им говорим. Аз аргументирам, че има Господ. Казвам: Ако има Господ, има Го. Ако Го няма, няма Го. Ако Го няма и доказвам, че Той съществува, Той не съществува. Ако Го има и доказвам, че не съществува, има Го. Какво ще докажем това, което не съществува? Което съществува, няма какво да твърдим. И което съществува, няма какво да отричаме. Това е разумният човек. Казвам: Това не може да отричам, защото за мене аз не може да отричам живота. Преди години един ми казва: "Един ден ще умреш. Ти - казва - като умреш, къде ще идеш?" Казвам: Къде ще ида? Там, дето съм. Рекох: Ти умирал ли си? Имаш опитност, че живееш; че ще умреш, то е предположение. Като умреш, тогава ела да ми кажеш какво нещо е смъртта. Аз не зная какво нещо е смъртта. Може теоретически да казвам какво нещо е смъртта, теоретически не зная. Не може да определим, опитност за живота имам. Сега ние се страхуваме от смъртта. Смъртта в моите очи, това е лошият живот. Що е смъртта? Това е лошият живот. Що е блаженството? Добрият живот. Така аз разбирам. Тази философия е много проста. Що е адът?

Това е безлюбието. Що е раят? Добрият живот. Че раят, това е любовта. Що е адът? Това е безлюбието. Що е адът? Това е злото. Що е раят? Това е доброто. Що е раят? Това е истината. Що е пъкълът? Това е лъжата. Може да ви ги наредя и от единия свят, и от другия свят.

Сега хората казват, че без лъжа не може. Съгласен съм. В лошия живот без лъжа не може. Едновременно човек половината е лош и половината е добър. Като четете Посланието на Апостол Павел, казва, че духът и плътта се борят. Аз казвам: добрият и лошият живот се борят. Духът и плътта се борят, но духът не оставя плътта, но той някак си се стреми да подигне плътта, тази плът да я ръководи. Ако плътта би се превърнала в дух, тя ще престане да работи; тогава не зная как щеше да се прояви. Плътта е един свят за проявление на духа. Ако онзи грънчар няма кал, от какво ще прави грънци? Или тухларят от какво ще прави тухлите си, ако няма кал? Ако искаш да бъдеш земеделец и нямаш житни зърна, какво ще сееш? Ако нямаш семенцата на плодните дървета, с какво ще сееш в градината си? Ако сам останеш в света, с кого ще се караш? Чудни сте вие, защо се карате? Радвайте се, че можете да се карате. Защото, дето може да се караш, там може да се радваш. Там, дето може да грешиш, имаш възможност и добър да бъдеш. Не се обезсърчавайте, че сте направили една погрешка.

Сега онези от вас, които сте много правоверни, ще кажете: "Насърчава ни нас да правим злото." Та кога не е правено? Кой как срещам, казва: "Развращава народа." Че кой не го е развращавал досега? Кой народ не е бил развращаван? Не че хората развращават, но лошият живот развращава. Добрият живот облагородява хората. Лошият живот не може да го съдим. И добрия живот не може да го съдим. Като дойде, благоговей. Не може да кажеш: "Защо е лош животът?" С благоговение ще седиш пред живота, който се проявява като добър и лош. Ще затвориш устата си, ще ги стиснеш. Като запитали знаменития учен на Египет какво нещо е злото, той само си

свил устата. Един въпрос, за който учените адепти не говорят. Там като дойдат, те мълчат.

Та, казва в стиха: "Тръст смазана няма да пречупи и от лен светило замъждяло няма да угаси, до когато изведе съда в победа." Кой? Добрият живот тръст смазана няма да пречупи и от лен кандило замъждяло няма да угаси, докато изведе съда в победа. Ако остане до лошия живот, и тръстта [ще] бъде смазана, и всичките светила ще бъдат загасени. Всичко туй ще стане.

Та казвам: Да имате ясна представа. Казвате някой път: "Този дявол." Никакъв дявол няма тук. Лошият живот е, нищо повече. Щом попаднеш там, в какво е лошият живот? Ако злото беше непотребно, от това гледище не би съществувало. Пита някой: "Защо е злото?" Ако злото е непотребно, не би съществувало. Щом съществува, то е потребно в битието. Философски е потребно. Ако няма нужда от хората, няма да съществуват. Щом се явяват, има нужда. Следователно потребно е доброто в света, потребно е и злото в света. И двете неща са потребни. Ще дойдем тогава до закона на любовта, който регулира доброто и злото. Любовта трябва да имате като регулатор във вашия живот, да регулира добрия живот, за да излезе на добър край.

Та, да ви приведа един пример. В древността един цар обичал да съзерцава върху този въпрос, искал да го разреши. Въпроса, върху който аз ви говоря сега, и той обичал да се занимава с него. Не можел да разреши защо е така. Ходил инкогнито из държавата, преоблечен. Един ден го хващат разбойници, той дегизиран, хващат го и го връзват на едно дърво. Свързват царя на дървото и пишат отгоре на дървото, турят една табела: "Всеки, който го развърже, ще намери своето щастие, ще подобри живота си." Минава един учен философ. Гледа, чете надписа, че всеки, който го освободи, ще намери своето щастие. Той си казва: "Ако беше умен, не щяха да го свържат." Заминава си. Минава един учен. Казва и той: "Ако беше от много учените, не щяха да го свържат." И той си заминава. Най-после минава един млад беден момък, нещастен, гледа го, казва: "Защо си

свързан?” - “И аз, казва, не зная.” - “Тази табела защо ти е турена?” - “Онези, които ме свързаха, бяха по-умни от мене, че те са я турили.” Казва: “Аз ще повярвам в тях и ще те освободя. Щом са били умни, ти, както ми се виждаш, и ти си от тях, ще повярвам и ще те отвържа.” Отвързва го и това бил царят на страната. И наистина на този младия момък оттам насетне му тръгнало. Този цар му станал приятел, повикал го и те започнали да се разговарят за философски работи.

Казвам: Ако ние не освободим нашия цар, ако ние не възприемем любовта, която да регулира нашия живот, как ще влезем във връзка с това Велико Начало, Което ни ръководи? Ако индивидът приеме този закон, той ще уреди живота си. Ако семейството възприеме любовта, ще уреди живота си. Ако обществото, ако народът приеме любовта, те ще уредят живота си. И на вас ви казвам: Приемете любовта, за да уредите живота си.

Светлината е за работа, а тъмнината е за почивка.

“Благословен Господ Бог наш”
“Отче наш”

35-а неделна беседа, държана от Учителя на 9.VI.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

СТАНОВИЩЕ НА ЖИВОТА

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще прочета 10-а глава от Евангелието на Лука, 8-и и 9-и стих.

“Духът Божи”

Животът може да се разгледа от две становища. Едното е анормалното състояние на живота, другото е нормалното състояние. Анормалното състояние може да се нарече още и болезнено състояние. Болезненото състояние се среща и в светския живот, среща се и в умствения живот, среща се и в духовния живот. Духовният човек може да бъде малко песимист, да гледа мрачно на живота. Това е болезнено състояние. В такова състояние се намира човек, когато е ял някаква мъчносмилателна храна. Благодарение на неправилното храносмилане, той страда от стомах и казва: “Лошо ми е, не зная какво ми стана.”

Сега аз искам да разгледам живота такъв, какъвто е. Всички хора са дошли на Земята да учат. Няма по-хубаво нещо от това човек да учи. Няма по-хубаво нещо от учението. Ученик е всеки, който възприема нещата. Често срещате ученици, които преждевременно искат да станат учители. И това ще дойде, но за да бъдат учители, те трябва да имат голям запас от знание. Езерото трябва да се напълни с вода и тогава, от изобилието на водата си да започне да дава навън. Ние трябва да се освободим от кривите разбирания. Сега, например, вие как разбирате, какво представя първото отделение? Според мене първото отделение е само учене на буквите, второто отделение е учене само на сричките, третото отделение е учение за думите, а четвъртото отделение е учение за предложенията, изреченията.

Значи, ако човек е свършил първо, второ, трето и четвърто отделение, той може горе-долу да говори. Свършил е вече четирите отделения.

Често съвременните хора търсят за всичко някой виновник и се гневят, ако някой им направил някоя пакост. Например, ако някой дойде при вас и бутне шапката ви, веднага ще стане цял въпрос, как смее този човек да бутне шапката ви. По силата на какво, кой закон му дава правото да му направи това? Ами когато вятърът ви задигне шапката и я хвърли някъде, кого ще съдите? Вие тичате да си вземете шапката и като я уловите, турите я на главата си. После вятърът пак я вземе от главата ви и вие тичате да я уловите. В този случай вие не се обиждате. Защо в първия случай се обиждате, а когато вятърът ви отнеме шапката, не се обиждате? Във втория случай вие няма на кого да се сърдите. Изобщо, когато много хора са виновни за нещо, пак няма кого да хванете за отговорен. Обаче, когато един е виновен, можеш да го хванеш и да го осъдиш. Когато хиляди хора са виновни, трябва да им се прощава. Когато направите една погрешка, мъчите се, но когато направите много погрешки, обръгвате вече. Например, докато човек не се понамокри малко, да го не капне една капка вода, че щяло да му бъде студено. А когато се накваси много, когато цял се намокри, казва: “Окъпах се вече, не се боя.”

Много неща в света не са турени на мястото си. Има едно деление и в доброто, и в злото. Да допуснем, че ти си сам, нямаш господар на себе си, или нямаш и съдружник. При това положение, ти сам си водиш сметките. Даваш на когото искаш, вземаш от когото искаш, никой не ти държи сметка. А когато имаш съдружник, той те пита: “Къде изхарчи парите?” Тука закон има. Ти казваш: “На място ли е това?” Прав е този въпрос, но и ти, като съдружник на някого, все ще кажеш: “Не си дал пари на място” или: “Стоката не е добра” - във всичко намираш недостатък. Според мене, щом имаш един съдружник, той всякога ще ти намира недостатъци. Какво трябва да направиш? Не отивай сам да купуваш стоката. Отиваш ли сам, той всякога ще те критикува. Или прати него, той сам да я купи. Или

може да постъпиш по друг начин: преди да отидеш на пазар, питай съдружника си ще одобри ли това, което ще купиш, или не. Ще му кажеш: "Ако одобриш това, което ще купя, ще отида на пазар, ако не го одобриш, аз ще ти дам позволение ти да го купиш. И тогава каквото купиш ти, аз няма да ти кажа нито дума."

Казано е в Писанието: Наближило е вече Царството Божие. Това е външната страна. Външните условия са се подобрили, затова Царството Божие може да дойде. Но Царството Божие може да дойде и отвътре. Защото външните условия имат смисъл, когато човек е вътрешно подготвен да може да възприема. Ако външната храна не се възприема от организма, тя не позволява човек да се развива добре. Ако знанието, което човек възприема, не допринася своето, то не може да стане част от ума на човека. И доброто трябва да стане част от човека. И силата трябва да стане част от човека. Човек се ползува само от това, което става част от него, което влиза в съгласие с неговия организъм. Ако хлябът се съгласи да влезе вътре в човека, да работи в съгласие с него, той трябва да го приеме. Ако влезе вътре и не се съгласи да работи с него, да стане част от организма му, той трябва да остане навън. Ако и светлината, която влиза в човека, го измъчва, той не трябва да я приема. Той ще ѝ каже: "Ако ти влизаш в мене и ми правиш бележки за това, което си видяла, по-добре не влизай. Ако не ми правиш бележки, добре дошла." Също така, той трябва да каже и на топлината: "Зная те, че си малко сприхава - дето минеш, все изгаряш."

Топлината е много капризна. Докато имаш тридесет и седем градуса, ти си здрав, а щом дойде до четиридесет и два градуса, веднага те изпращат на онзи свят. Значи като турите върху тридесет и седем градуса още пет отгоре, вие отивате вече на онзи свят. Та, сега вие казвате, че при четиридесет и два градуса човек умира. Не говорете така. Според мене, като дойде до четиридесет и два градуса, топлината ви дава един билет за онзи свят, значи топлината ви плаща. Че какво по-голямо добро от това? Пращат те за онзи свят и

при това безплатно. Колко е четиридесет и два градуса? При четиридесет и два градуса ти не можеш да опечеш едно яйце, а казваш, че отивате на онзи свят. Как ще обясните тази работа: да опечете едно яйце, трябва да го варите до деветдесет градуса, а човек едва при четиридесет и два градуса умира. Защо? Защото той сам иска да умре. Ако иска, човек може да умре и при тридесет и седем градуса.

Сега ще ви приведа един анекдот, създаден послучай обичая на японците, който прилагат срещу Нова година. Според техния обичай, всеки който има да дължи някаква сума, отива при своя кредитор да си изплати задължението. Който не може да си изплати задължението, самоубива се пред кредитора. Един богат японец от знатна фамилия отива при своя кредитор и му казва: "Господине, аз обещах да си платя, но не мога да платя, за това дойдох да се самоубия пред Вас." - "Как така ще се самоубиеш? Аз не мога да помисля това." - "Не, аз ще се самоубия." Кредиторът искал да се освободи от този човек и затова казал: "Прощавам ти всичко." След това го почерпва един чай и се разговарят помежду си. По едно време младият японец трябва да си отива. - "Няма ли да останеш? Да обядваме заедно." - "Не, бързам да отида на друго място, искам да се самоубия."

При сегашните условия, при които живеем, се изисква една нова философия. Ние не трябва да гледаме на пречките, на мъчнотиите в живота, защото мъчните работи ние сами ги създаваме. Да кажем, че капките, които падат отгоре от небето, докато са капка по капка, нищо не вършат. Обаче когато се събират милиарди от тях на едно място и падат върху тревите и върху човека, те вършат работа. Обаче, ако се съберат натясно в един улей, те стават опасни. В тесните улици нещата стават опасни.

Често ние изживяваме нещата по-силно, отколкото трябва в действителност. Всички хора страдат от излишни желания. Всички хора бързат, искат по-скоро да израснат, всички бързат да забогатеят,

да станат добри, да свършат училище. В бързането именно е всичкото нещастие. В това отношение хората трябва да мязат на онзи англичанин и руснак, за които се говори в един анекдот. Руснакът казва: "Ничево!" И англичанинът казва нещо подобно на английски. Тези двама души, англичанин и руснак, се срещат със своите малки кабриолетчета в една тясна улица в Лондон. Те спират с кабриолетите си, търсят начин как да се разминат. Като нямало какво да прави, руснакът изважда от джоба си вестник "Таймс", голям шестнадесет страници. Като го прочел, идва слугата на англичанина и казва на руснака: "Господине, ще бъдете тъй добри, като прочетете вестника, да го дадете на господаря ми да го прочете." След като руснакът прочел вестника от кора до кора и го дал на англичанина, който със същото самообладание започнал да чете вестника отначало. В това време руснакът, като прочел вестника, започнал да мисли какво да прави и после му дошла в ума идеята. Едновременно и на англичанина дошла в ума идеята какво да правят, как да се разминат.

И при размяната човек трябва да бъде много умен. Те не трябва да правят погрешката на онези, които се срещат заедно, но не постъпили право. Един ден руският казак и румънецът се срещат. Румънецът язди на кон, а руснакът върви пеш. Като се срещат, руснакът казал на румънеца: "Буна доминяца."*

Румънецът слиза от коня, а в това време казакът се качва на коня му и тръгва. В дадения случай ние имаме възможност да се спрем на положението на румънеца и на казака. Единият и другият са постъпили неправилно. Понякога и ние самите постъпваме по същия начин.

Слушам един ден как една майка се разправя със своето дете. Майката казва на детето: "Вземи стомничката си и иди за вода." Детето взема стомната, но по пътя я счупва. "Защо счупи стомната? - го запитва майката. - Защо не внимаваш? Защо пипаш така неправилно? Защо не си отваряш очите?" Какъв смисъл има сега да мъмри детето си? И да си отваряло, и да не си отваряло очите, то

направило вече пакостта. Какво разрешение има в тези бележки, които майката прави на детето си? Има хора с отворени очи, които пак счупват стомната.

Сега ще ви дам друго едно разрешение на задачата, дадена на един български свещеник. Дошла зимата, този свещеник накарал жена си да направи петмез от гроздов сок, в който турили парченца от тиква, да има за през зимата. Жената напълнила един голям кюп**. Свещеникът имал една дъщеря, един син, които всеки ден обикаляли кюпа и вадели тиквата. Парче след парче, тиквата се свършила. Един ден бащата извиква дъщеря си и ѝ казва: "Марийке, вземи чинията и донеси малко от петмеза, да си хапнем." Отива Марийка, застава пред кюпа и мисли какво да каже на баща си. Седи десет минути, петнадесет минути, половин час, тя знае, че няма тикви в петмеза. Как ще занесе на баща си само петмез? Свещеникът казва: "Я виж, там какво стана с Марийка, да не се разболя нещо." Отива майката и вижда Марийка седи пред кюпа и мисли. Майката пита: "Какво мислиш?" - "Няма тиквички." Тогава бащата казва: "Като няма тикви, вземете нови, нарежете ги и турете ги пак в петмеза."

Често съвременните хора изпадат в такова положение. Те казват: "Животът ни не ни се харесва." Учиш някоя наука, някой предмет, пак казваш: "Не ми се харесва тая наука, не ми допада." Художникът рисува, не може да нарисува добре картината и казва: "Не ми се харесва таз картина." Музикант си, казваш: "Не ми се харесва моето свирене." Друг някой отива на нивата, копае и току поглежда ръцете си и казва: "Дотегна ми вече да копая." Каквото започне, в края на краищата човек се отегчава.

Човек не трябва да прави разбор на нещата.

Преди всичко, Бог като създаде човека, не го направи земеделец. Първата наука, която му даде за занимание, беше изучаването на зоологията, да тури имена на всички животни. В това време Адам свършваше шестото отделение. Адам беше свършил трето, четвърто отделение и затова трябваше да тури по едно име на всяко животно.

Каквито имена тури на животните по онова време, същите останаха и до днес. По-после, когато дойде неговата другарка, Господ я накарал да се занимава с ботаника. Коя от двете науки е по-добра, ботаниката или зоологията? Ботаниката е допринесла по-голяма полза на човечеството, отколкото зоологията, понеже растенията са пречиствали въздуха. Те дават плодове, дават условия и за животните, и за хората да живеят. След това пък животните са се нагодили за условията и започват да помагат на хората.

Често съвременните хора страдат от липса на растенията у тях. Те изкореняват растителното царство у тях, вследствие на което се явяват различни болести у тях. Например, аз бих препоръчал на онези от вас, които са неразположени, да си купят един чувал дървени въглища и от време на време да ги запалват. След това ще ги внесеш запалени в стаята и ще гледаш да се приспособиш на въглената киселина, която излиза от тях. Като дишаш въглената киселина, която не поддържа горенето и живота, ще можеш да се лекуваш. Това се отнася главно за туберкулозните. Не е достатъчно само един ден да се направи този опит, но цяла година. Това е един метод на лекуване. Но всеки не може да го приложи.

Всяка лоша дума не е нищо друго освен въглена киселина. Следователно, ако ти, след като си чул една лоша дума, твоето растително царство не може да я приеме, не може да я асимилира и да я преобрази, ти си слаб човек. Ако в тебе има чувства, които са взривни, и ако с волята си не можеш да ги възпиташ, ти си слаб човек. Ако ти не можеш, като върху коня, да се качиш на едно от твоите взривни чувства, да му туриш гем, да го възседнеш, да препускаш с него, ти не си никакъв ездач. Следователно човек може да уравновеси своите мисли чрез въглената киселина, а да укротява чувствата си чрез своята воля.

Та казвам: Вие сте дошли на Земята да учите и да станете

силни. Най-първо трябва да станете умни. Първото отделение аз наричам отделение на любовта. Второто отделение аз наричам

отделение на мъдростта. Третото отделение - на истината, четвъртото отделение - в изпълнението на волята Божия. Та, ако влезете в стария свят, любовта [е] навсякъде, любовта [е] основа, навсякъде в живота. В писмения език любовта е основа навсякъде в живота. В писмения език любовта е основа, на физическото поле ние имаме азбука, но имаме азбука и в умствения свят, която за в бъдеще ще изучавате. Мнозина от вас тепърва ще изучавате отделенията на буквите. Първото отделение в умствения свят също има азбука. Ти не можеш да я напишеш, докато не се научиш да я произнасяш. Това, което можеш да произнасяш, може и да напишеш. Това, което можеш да кажеш, можеш и да го направиш. Но това, което не можеш да кажеш, не можеш да направиш. Законът е такъв. Това, което мислиш, можеш да го постигнеш. Мисълта трябва да бъде много интензивна, за да бъде постижима.

Например, всеки човек може да бъде здрав. За да бъде здрав, той трябва да вярва интензивно, че може да бъде здрав. Вие можете да усилвате здравето си и с умствени упражнения по особен начин. Вие можете да усилвате и ръката си, ако тя е слаба. Например, ако станете сутрин, вдигнете с ръката си бавно, полека един килограм тежест, но мислено. На другия ден мислено вдигнете два килограма тежест, на другия - три, след това пет, десет, двадесет, четиридесет, петдесет, сто килограма.

Като дойдете до положение да вдигате мислено с ръката си сто килограма, ще видите, че ръката ви ще се засили. Като правите опита, ще видите дали упражнението е вярно. Така ще проверите дали с едната си ръка можете да вдигнете сто килограма. Ако можете да вдигнете, значи законът е проработил. Ако не можете да вдигате, отново ще повторите опита.

Та, [на] физическия свят се опитва дали нашите мисли са реални или не. Ако мисълта ти на физическото поле е реална и интензивна, ти всичко можеш да направиш. Ако на физическото поле мисълта ти не е реална, не е интензивна, ти нищо не можеш да направиш. Само

при интензивна и реална мисъл Христовите думи, че каквото намислите, всичко може да направите, са верни. Тогава и планина можете да преместите. Когато Христос говори за преместването на планината, той има предвид планината на мъчнотиите. Няма мъчнотия, която човешкият ум да не може да премести. Някоя мъчнотия може да бъде голяма колкото планина, но и тя може да се премести. Онези, които нямат опитността, търсят лесния път. По-лесен път от изучаване буквите няма.

Та, когато говорим за любовта, ние разбираме началото на живота. Това е проявяването на съзнателния живот. И ако твоята любов присъствува във всичките твои мисли, ако твоята любов присъствува във всичките твои чувства, ако твоята любов присъствува във всичките твои постъпки, ти всичко можеш да постигнеш. Вие може да кажете, че не сте постигнали всичко. Умният човек желае неща, които са постижими, които му трябват. Умният човек носи само една дреха, а глупавият носи две, обикновеният човек носи пет-шест дрехи. Обикновеният човек постоянно се запасява.

Сега вие ще направите едно сравнение. Ще кажете: "Не е ли добре да имаме по няколко дрехи?" Аз не говоря за вас. Питам обаче: Колко костюма носят птиците? Колко костюма носят рибите, млекопитаещите, пеперудите, растенията? По колко костюма носят ангелите, херувимите, серафимите? Ангелът всеки ден подновява своя костюм.

Тялото ни представлява една Божествена дреха, която постоянно се подновява. На всеки седем години тя се подновява. Според старите вярвания, или според някои научни данни, на всеки седем години тялото се изменя. Според някои научни данни се знае, че на всеки три месеца човек изменя всичко, каквото има в себе си. Благодарение на тази постоянна обмяна, която става, човек се чувствува здрав и бодър. Ако не знае как да изменя дрехата си, човек остарява. Остаряването зависи от онази вътрешна дисхармония между мислите и чувствата

на човека. Човек остарява, понеже мислите и чувствата му постоянно се карат. Всички хора остаряват от постоянни караници.

Например, питат някого: "Защо не вярваш в Бога?" Онзи, който не вярва в Бога, дава специфичен отговор. Той казва: "Не вярвам, защото нищо не ми е дал." Сега как ще определите това противоречие? Аз ще ви дам разрешение, но и вие можете да имате разрешение. Този, който не вярва в Бога, е спал, когато Бог е оставил благата при него. През това време други са взели благата, изяли са ги и нищо не оставили за него. Като се събуди от сън, той се поогледа наоколо и казва: "Нищо няма около мене." Тези, които вярват в Бога, това показва, че когато Бог е оставил благата около тях, те са ги намерили и използували. Тъй щото, съзнанието на хората, които вярват в Бога, е всякога будно. Онези, които не вярват в Бога, са от спящите хора.

Казвате: "Какво трябва да правим?" Спете, когато е тъмно, работете, когато е светло. Сега трябва да оставим този закон или да се самоосъждаме. Самоосъждането нищо не допринася. Ако дрехата ти е сгрешила, изгори я. Щом намериш една въшка на дрехата си, веднага я тури в огъня, нищо повече. Тази въшка носи условия за заразни болести, като например коремен тиф, проказа и други такива. Ако някой се облече с дрехите на прокажения, макар и богаташ да е, той непременно ще се зарази. Аз казвам: Ако ви дадат такива дрехи, веднага ги турете в огъня. Не туряйте дреха, която не може да издържи на огън. Не пий вода, която не може да излезе от тялото ти навън. Въздух не приемай, който не може да влиза и да излиза от дробовете ти навън. Не искай помощ от мисъл, която не може да ти помогне. Не искай помощ от чувство, което не може да те стопли. Казвам ви: Този човек има студени чувства.

Кога чувствата на човека са студени? Чувствата стават студени, когато мисълта вземе надмощие върху тях. И мисълта става топла, когато чувствата вземат надмощие върху нея. Това е видимо едно несъответствие. Топлината никога не трябва да напуща мисълта.

Мисълта никога не трябва да напуща чувството. Топлината никога не трябва да прави мисълта топла, а мисълта никога не трябва да прави чувствата светли. Топлината е вътрешната светлина на чувствата, а светлината е външната топлина на мисълта. Вие искате да преобразите нещата. Топлината е вътрешната светлина на чувствата, а светлината е външната топлина на чувствата. Топлината, това е вътрешната любов на чувствата, а светлината е външната любов на чувствата. Като се съединят на едно, те образуват Божествения свят. Значи вътрешната светлина и външната топлина, съединени в едно, образуват Божествения свят. Дето има светлина, там всякога има най-хубавата топлина. С градуси тази топлина не се мери. В Божествения свят светлината и топлината са еднакви. Вие казвате да обичате всички хора еднакво. Вие може да обичате всички хора еднакво, когато светлината е външна дреха на ума, когато топлината е вътрешна мобилировка на твоите чувства.

Та казвам: Мнозина поддържат мисълта в себе си, че Христос ще дойде на Земята. Ние схващаме тази идея много механически. Ние искаме да дойде Христос да ни избави. Болния как ще го избави? На болния даваш храна и ще му кажеш да дъвче добре храната. На болния човек трябва да давате най-хубавата храна. Така можете да го лекувате. В Божествения свят има доста плодове. За малокръвните хора са нужни череши червени. Червеният цвят цери, лекува. В духовния свят цяр за всички болести е жълтият цвят. В Божественият свят цяр за всички болести е синият цвят.

Та, при дрехата на любовта, при червената дреха ние имаме начало, основа на живота. Червеният цвят показва теченията, които действуват в природата. Степента на цвета показва какви енергии са скрити в червения цвят. Червеният цвят е само една мярка отвънка на светлината. Както на някой път си турил една мярка, за да може да се измерва, тъй и червеният цвят се туря за мярка, да могат да се измерват чувствата. Когато сте малокръвни, дръжте в ума си тази мярка. И тогава, като държите тази мярка на пътя си, вие ще можете

да разбирате вашето право. Ако ти не вярваш в червения цвят, как ще дойде животът? Ако ти не вярваш в жълтия цвят, как ще дойде мисълта в тебе? Ако ти не вярваш в синия цвят, как ще дойде туй възвишеното, силната воля в теб?

Та казвам: Всеки от вас трябва да създава в себе си. За тази цел той трябва да има тези основни цветове в себе си: червения, жълтия и синия. Сутрин трябва да започвате с червения, на обед с жълтия, а вечер със синия цвят. Това е гамата на физическото поле. Човек, който иска да бъде здрав, със ставането си още от сън, трябва да си представи червения цвят. Ще мислиш за чувствата, за всичко онова хубаво и красиво, което дава мир у човека. Това именно е червеният цвят. Ако нямаме хубави мисли, червеният цвят ще създаде у нас онова състояние, в което сега се намират. Когато не разбират червения цвят, хората се бият. Когато разберат червения цвят, те се примиряват. Когато разберат синия цвят, те прилагат червения и жълтия цвят, т.е. своите мисли и чувства в реализиране своите стремежи. Ние имаме една задача в света: да придобием вечният живот, да се освободим от смъртта.

Някои казват: "Ние трябва да воюваме." Ще воювате, но доста хора ще измрат. Ние се плашим сега. Въпреки това милиони хора се избиват. Намерено е, че всяка година измират около тридесет и пет милиона хора, а се раждат четиридесет милиона. Значи смъртта и живота се борят. Смъртта взима по тридесет и пет милиона, изважда ги от фронта, а животът внася четиридесет милиона. В края на краищата, във войната между живота и смъртта, животът ще победи. Този закон е верен по отношение на чувствата и мислите. Колкото чувства и мисли умрат от вашите, но в края на краищата повече ще се родят. Винаги ще има по пет хиляди или по пет милиона разлика, повече значи. Сега всички ние сме на бойното поле, дето всички трябва да бъдем герои - герои и като умираме, герои и като живеем. Който умира, ще отиде да си почине. Всеки, който е работил, трябва да си почине. Всеки, който е живял, трябва да отиде да си почине.

Значи, умиране не съществува, но ще отидеш да си починеш. След това ще дойдеш пак да воюваш.

Сега вие мислите, като дойдете втори път на Земята, да няма вече войни. Възможно е. Но казвам: Ще има една война и всеки, който е победил смъртта, ще бъде свободен. Който не е победил смъртта, ще има още да лудува. В бъдещата епоха, той пак ще дойде да воюва. Има хора, които няма да умират и да бъдат погребани. Значи, едните няма да воюват, ще бъдат неутрални. А други ще воюват, понеже не са научили още закона на неутралитета. Христос казва: "Който победи докрай, той ще спасен да бъде." Мнозина очакват другите да воюват и да победят, а те без да воюват, да получат блага. Аз вярвам във всички вас, че сте все от големите герои. По някой път вие се стиснете, намерите се пред една бомба. Например, не е лесно да се намерите пред бомбата на сиромашията, която е сто, двеста, триста, петстотин, до хиляда килограма. Ние виждаме, че най-силните крепости не могат да издържат на хиляда и петстотин килограма. Те не можаха да издържат и се пръснаха. Та, ако вие нямате такава силна мисъл, с която да разпръснете една от крепостите на доброто, какви герои сте? Сега аз похвалявам германците. Те казват: "Едно време нас ни биха, но сега ние бием, научихме си урока." Та, всички хора, които се бият днес, и те ще научат урока си.

Преди няколко време дойде една сестра при мене и казва: "Учителю, не искам вече да живея, отказвам се." Ти може да се откажеш, но само като си победила, затова трябва да воюваш. Любовта е достояние само на онези, които побеждават. Любовта обича силните хора, а страхливите не обича. Законът на любовта обича жертви. Хората на Земята умират все за любов и от любов. Като дойде любовта, всеки трябва да бъде готов да умира. Той е на бойното поле, дето му се казва: смърт или живот.

Някои от вас питате: "Няма ли по-лесен път от този?" Има един лесен път. Ако искате, ще ви кажа какъв е този път. Един американски студент отива в Германия да учи в университета

философия. Той отива при един знаменит германски професор, на когото казва: “Господин професоре, няма ли някой курс по философия, който да се свършва за три-четири месеца?” - “Има.” - “Къде е той?” Професорът му казва: “Слушай, господине, когато Господ иска да направи един дъб, употребява сто години. Обаче ако ти искаш да свършиш философия само за три-четири месеца, ще бъдеш диня.” Съвременният свят страда все от дини. Всички ония неустойчиви, неиздържани чувства, всички мисли, които са неиздържани, всички постъпки, които са неиздържани, това са все дини. Като постоят 3-4 месеца вън от корена, те губят своята сладчина. И след всичко това ние търсим лесния път на дините. Имаш ли една голяма диня, навреме трябва да я ядеш.

Съвременните хора се нуждаят от такива, на които сърцата да са калени в любовта, в червения цвят. При това положение, той не трябва да има никакво страдание, никаква сила да не е в състояние да го разколебае. Това е любов. На бъдещите хора умът им трябва да бъде кален в жълтия цвят, та каквито мъчнотии да дойдат, да не може да го разколебаят, да е решен на всякакви жертви. Когато дойде доброто в света, човек трябва да е кален в синия цвят, т.е. в истината. Ако хората не се калят в Божията Любов, ако не се калят в Божията Мъдрост, ако не се калят в Божията Истина, от тях нищо не може да се ползува. Те са дини, които в скоро време ще изгният. Щом изсъхнат, нищо не може да се очаква от тях. Аз вярвам, че всички вие, които ме слушате, искате философията на стогодишния дъб. Сега, като наблюдавам лицата ви, виждам, че няма нито един от вас, който би желал да стане диня.

Сега ще ви кажа друг един анекдот. Разправяше ми един българин, който обичал много да философства, че един ден стоял под една круша и философствувал. Като гледал, [че] на такова голямо дърво висели малки плодове, той си казал: “Чудно нещо, на такова голямо дърво - такива малки плодове.” Както размишлявал така, си и позадрямал и в това време се явила буря, която свалила една от

крушите и паднала точно върху носа му. Като се стреснал, той пипнал носа си, на който имало кръв, и си казал: “Добре че крушата беше малка. Какво щеше да стане с мене, ако тя беше един голям плод, като диня?” Не желайте плодовете на дърветата да бъдат големи. Понякога има дървета, на които плодовете са по един килограм. Казвам: Има едно вътрешно съотношение между плодовете и дървото. Всяко дърво трябва да дава толкова плодове, колкото клоните могат да издържат. Колко деца трябва да има една круша, за да може да ги отхрани? Ние, съвременните хора, не мислим по това. Ако една круша има, две-три хиляди плода, т.е. две-три хиляди деца, това [е] извънредно много. Какво ще прави тези деца? Трябва да ги продава. Колкото по-малко плодове има едно дърво, толкова по-едри са те и толкова по-сочни. Следователно по-добре е човек да направи едно добро, но да бъде сочно, отколкото да направи десет-двадесет добрини, които да бъдат безсочни. По-добре е едно дърво със семка, отколкото едно дърво без семка. Ония, които се занимават с ботаника, казват, че хората достигнали да изкарват грозде без семки. Тогава те ще изкарват само пръчки от лозите и така ще ги разпространяват. Значи хората ще унищожат онзи метод на семките. Не е лошо, и без семки може, но при сегашните условия всяка добродетел, всяка мисъл трябва да има семка в себе си. Всяка постъпка трябва да има семка в себе си.

Под думата “семка”, аз разбирам център, около който да става движение. Следователно всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка трябва да има свой център, около който трябва да се движат. Значи думата “семка” подразбира този Божествен център, около който всеки човек трябва да се движи. Или, ти трябва да имаш един образец, който да ти служи като подтик в живота. И любовта се продава, като едно живо същество. Божествената любов от най-висшите същества нагоре постоянно се проявява в най-големите дълбини на битието. Любовта се проявява и в най-нисшите животни. Като започне от най-нисшите животни, тя постепенно, постепенно отива към Бога. Висшите

същества в разбиранията на любовта се различават коренно от нисшите, главно в разбиранията. Който не разбира любовта, казва, че неговите чувства представят висши прояви на любовта. Дали са висши или низши чувствата, това е все любов, само че в тях [се] вижда степента на тяхното развитие.

Та, в живота си, в своето просветено съзнание, човек трябва да разбира степените на любовта, т.е. градусите, които има тя. Онзи, който не разбира проявите на своята любов, не може да определи градусите и той е във философията на Настрадин Ходжа, който казвал: "Половината свят умира, като [умре жена ми]; като умра аз, целият свят умира." Не, като умре жената на Настрадин Ходжа, светът си е пак свят; и Настрадин Ходжа като умре, светът си е пак свят.

Че е така, мога да цитирам много примери в живота на великите хора, съществуват ли те или не съществуват. Светът постоянно се движи. Страданията на света се дължат на това именно, че хората повече вярват, че ще умрат, отколкото че ще живеят. Не, по-голяма е вероятността, че ще живееш, отколкото че ще умреш. Че ще живееш, отношението е две към три. Че ще умреш, отношението е едно към три, а възможността, че ще възкръснеш, е три към три. Следователно къде е противоречието в света? В неразбирането на нещата. Някой от вас умирал ли е, да знае това? Аз виждам, че някои, които от двадесет години са умрели, а сега са се върнали да живеят. Друг някой преди петдесет години е умрял и сега наново се е върнал. Но те са забравили това. Няма човек на Земята, който да не е живял, да не е заминал за онзи свят и да не се е върнал отново. Цялата история е пълна с такива случаи.

Вие знаете един Шекспир, но не само един Шекспир, много Шекспировци, Байроновци, Волтеровци, Пушкиновци и други има. Пушкин е едно колективно име, това са група от духове, те са десет, петнадесет, двадесет, до сто хиляди на едно място. Това е все Пушкин. Тъй щото, когато казват "Пушкин", знайте, че това са много лица, а не само един човек. И Христос е сбор от милиони същества на Земята.

Та, като казваме "Христос", разбираме сбор от много Разумни същества, които имат един стремеж. Не само една душа, един дух, едно сърце, но всичкото това е в единство. Като влезеш в тях, желанието на едно същество от това общество е желание на всички. И желанието на всички е желание на едногото. Каквото всички желаят, един го изпълнява. И каквото един желае, всички го изпълняват.

Питам: Ако вие живеете в едно такова общество, ще бъдете ли в немотия? Няма да бъдете. Днес всеки от вас живее за себе си, всеки търси своето спасение отделно, всеки иска да знае колко го обичат. Ако сега ви кажа, че Бог създаде света за вас, как ще го разберете? Аз разбирам, че Бог създаде света за Божественото у вас. И Бог създаде света за Божественото, което е в отделния човек. Тъй щото, Бог създаде света за всички ония, които имат Божественото съзнание в себе си. И най-после казвам: Бог създаде света за Божественото в отделния човек. Значи: Бог създаде света не за Божественото, което е у Него, но за човешкото, което е в Него, и за Божественото, което е в човека. Как ще ме разберете? Както искате разбирайте. Вие сте учени хора, вярвам, че ще ме разберете.

Желая сега на всички ви, които сте скръбни, да станете по-скръбни. Желая ви на всинца ви, които сте радостни, да станете по-радостни. Желая на всинца ви, които сте сиромаси, да станете по-сиромаси. Желая на всинца ви, които сте богати, да станете по-богати. Блажен е онзи човек, който може да бъде сиромах и богат. Блажен е онзи човек, който може да бъде и болен, и здрав. Блажен е онзи човек, който може да бъде и дете, и старец. Това са контрастите. Казвам: За всичко онова, което ви се е случило в живота, благодарете. Благодарете на оная велика мъдрост, която съществува. Благодарете на великото благо в света. Защото онова, което Бог е приготвил за вас, които ме слушате, нито ухо е чуло, нито око е видяло, нито на сърцето на човека е дохождало за великите блага, които Бог е приготвил.

Да бъде сърцето ви райска градина, да бъде умът ви райска градина, да бъде тялото ви райска градина, в която да растат всички Божии добродетели.

“Благословен Господ Бог наш”
“Тайна молитва”

36-а неделна беседа, държана от Учителя на 16.VI.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

НОВИЯТ ЗАКОН

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще прочета само няколко стиха от 19-а глава на Евангелието от Лука: от 1-ви до 10-и стих.

“Духът Божи”

Тук се заговорва за новото в света, което иде. Говори се за новия закон. Светските хора говорят за новото в света. Новото се ражда, старото умира. В този смисъл старото ни плаши, новото ни радва. Туй, което умира и заминава някъде си, не го знаем къде отива. Казваме, че някой умрял, че заминал някъде. Че умрял - умрял, но къде е заминал? Онзи, който заминал, не пише вече, не казва къде е. Има две разбирания. Някой казва, че заминал някъде, уж че знаел, но няма съобщение. Друг казва: “Всичко се свършва и изчезва.” Интересно е, че нещо, което е изчезнало, за него плачем. Плачем за една изгубена любов. Какво има да плачем за изгубената любов, като не е реална? Що ще плачем? Чудното е, че плачем за нещо, което се е изгубило. И като се е изгубило именно плачем. Защо ще плачем за изгубеното? Вярваме, че изгубеното пак можем да го спечелим. То е един закон.

В какво седи новото? Новото в света седи в онова, което освобождава човека. Туй, което освобождава човека, то е новото разбиране, новият закон, или новият живот. Може да го наречете любов, или знание, или истина. Каквото и да го наречете, туй е съзнанието, което дава новия подтик, което освобождава човека. То е онзи велик закон, новото в света. Човек трябва да изучава качествата на новото. Всички искате да живеете. Всички искате да бъдете богати, всички искате да бъдете учени, какво ли не. Всичките ваши желания

са нужни, но има някои желания, не са естествени. В дадена епоха невежият да иска да стане професор - не е на мястото; и сиромахът да иска да изиграе ролята на богатия - не е на мястото. И слабият да иска да играе ролята на силния - и то не е на място. В природата съществуват такива понятия. Например една кокошка, която е толкоз страхлива, като чуе някакъв звук, избягва. Но щом като има десет, петнадесет пилета, така се наежи и става много смела. Даже някой от вас като се приближава, тя подскочи, клъвне го. Иска да каже: "Тия деца са мои, да се махнеш оттука." Ако волът се приближи, той помаха с главата и тя го клъвне по носа. То е така, волът е благоразумен, но някой път се случва, като клъвне някое куче, кучето се нахвърли върху нея, оскубе я и тя избяга. Тъй щото, не всякога тази философия е вярна.

Новото в света седи в онова истинско разбиране на онова съзнание. Човек всеки ден да разбира в какво седи новото. Аз разбирам, новото седи като онзи извор, който тече. Този извор като тече, влиза в градината и градината се подобрява. След като тече изворът, като минава покрай градината и градината се подобрява. Онези, които стъпят в градината, и на тях им подобрява.

В новото играят три фактора: играе човешката мисъл, играят човешките чувства, играят и човешките постъпки. В новото взема голяма важност първо човешкият ум, човешкото сърце и човешката душа, вземат участие в новото. Новото в света, това е проявлението на Бога, защото новото иде и Бог е, Който иска да се прояви. Всички ония неща, в които Бог се е проявил, ние говорим за онзи момент, в който човек се проявява. Ти седиш скръбен, животът е обезсмислен за тебе. Казваш: "Нищо не ме интересува в живота." В онзи момент, когато проблесне малък лъч, животът се осмисли, придобиеш един вътрешен смисъл, няма да знаеш какво е, но се отвори пред тебе един свят - това е новото вече. Не мислете, че като влезем в новото, ще знаем всичко. То е един нов свят, който трябва да се проучва. Например, всички хора сега живеят в новото и не го разбират.

Попитайте когото и да е на какво се дължи неговата добродетел. Че някой човек е добър, някой е лош, някой е силен, някой е слаб - той не знае на какво се дължи неговата сила. Силата на човека се състои в неговата мисъл. Нима на бойното поле, когато някоя пушка, която бие на четири-пет километра, или петнадесет, или двадесет, или петдесет километра, мислите ли, че тази пушка е глупава? Точно на целта бие. Удря точно. По една крива линия пътува. Мислите, че тази граната, която върви по този път, е глупава? Той е един обмислен път, по който тя върви. Когато говорим за свое добро, разбираме онзи закон: проявление на човешката разумност, в две посоки. Злото е разумно и доброто е разумно. В дадения случай има разбиране. Искате да знаете кое е добро. Ябълката, която изядеш, е добра. Онзи, който яде, той е лош. Но ти, който изядаш ябълката, тебе ти е приятно. Лошият се радва, а доброто страда. Хората разбират този процес обратно - че онзи, който се радва, е добър, а онзи, който страда, е лош. Прави са. Онези, след като извършат някакво престъпление, се радват, но след като се радват за своето престъпление, дойдат до страданието. Един престъпник, всеки човек, който страда, той показва, че е в пътя на някакво изправление. Онзи, който се радва, той за в бъдеще има да страда. Ако вие двадесет пъти сте се радвали, че сте изяли една кокошка, мислите ли, че за вас няма да дойде някое страдание?

Разправяха ми един пример. Един агроном ми разказваше, оплаквал се е един земледелец от попови прасета. Вие ги знаете малките попови прасета. Съвременната наука е измислила нещо да се уморят. Дали едно лекарство, в почвата, яли и всичките попови прасета измрели. Като видял земледелецът, че са измрели, казва: “Да си нахраня кокошките.” Толкоз много нещо били. Дал на кокошките и като се наяли кокошките, всичките измрели. Поповите прасета били отровени, той ги дал на кокошките, той искал две добрини. Измрели поповите прасета, но измрели и кокошките. Прасетата, които яли от лекарството, измрели и кокошките, като яли поповите прасета, и те измрели.

Сега, да кажем, старите хора вярваха в едно нещо. Индусите вярват в много богове. Те имат около тридесет и пет милиона богове, а тука в светии вярват. Че, всичките нещастия произтичат от това да вярваш в това, да вярваш в онова. Не вярваш в онова, което трябва да бъде. Ние, съвременните хора, трябва ни живот. Трябва да изучаваме в какво седи истинският живот. Искаш ти да бъдеш здрав в света. Здравето почива върху два процеса. Най-първо почива върху процеса на храненето. Храната отгоре отива надолу. Здравето зависи от дишането. Има нещо еднакво. Една по-рядка материя трябва да влезе в дробовете. Ако ти не дишаш тъй както трябва, не можеш да бъдеш здрав. Ако не ядеш, ще отслабнеш. Ако не дишаш както трябва, ще се задушиш. Сега мнозина изключват и казват, че някой път, например, процесът става неволно. Дишаш без да мислиш. Някой път детето може да се храни без да мисли. Но всичките процеси, които стават без да се мисли за тях, носят една рязка промяна. Човек, който диша без да мисли, той скоро ще заболее. Човек, който се храни без да мисли, и той скоро ще заболее, или скоро заболяват. Онзи човек, който като се храни, че мисли, който диша, че мисли, този човек може да бъде здрав. Мисълта е, която дава здраве; тя използува онзи процес на храненето. Сега, не само в храненето, не само мисълта влиза, но една храна, ако ти не я обичаш, не те ползува; и дишането ако не ти е приятно, ако не мислиш заради него, не може да те ползува. Значи храната, чрез която човек трябва да се храни, трябва да има една вътрешна връзка между храната, която приемаш. Живата прана, която приемаш, тя може да стане част от тебе и там е увеличението на твоя живот. Предава се на твоя живот нещо. Ти може да бъдеш здрав. Здравето не е нищо друго освен прииждане на новия живот в човека. Чрез въздуха прииждa нов живот в човека. Казваме: “Що е мисленето?” Мисленето е един процес, чрез който новият живот прииждa. Що е чувствуването? То е един процес, чрез който новият живот иде.

Сега религиозните хора казват: "Да познаем Бога." Ти да познаеш Бога, трябва да Го познаеш като светлина, трябва да Го познаеш като въздух, трябва да Го познаеш като храна. Казва Христос за Себе си: "Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си." Казвам: Думите Христови са верни, ето в какво отношение. Във всичките плодове, които ние ядем, животът на Бога е вътре в плодовете. Във въздуха, който дишаме, животът на Бога е вътре във въздуха. Туй индусите го наричат прана. То е само название. Прана или животворна енергия или както и да го наречете, но животът на Бога се проявява във въздуха. Животът на Бога се проявява във всичките плодни растения. Животът на Бога, ние го намираме в [животните], ядем животните.

От гледището на Бога, не е грешно да изядеш една кокошка. Ако една река се влива в друга река, има ли престъпление? Ако по-малката река се влива в по-голямата, ако десет реки се вливат и образуват една голяма река, какво престъпление има тук? Ако човек изял десет кокошки, животът на кокошките се е излял в неговия живот, какво престъпление има? Живият човек мисли много по-добре, отколкото една кокошка ходи и рови. Какво е по-добре: да мислиш добре или да ровиш добре? Най-лошото седи в това, че като изядеш кокошката, наместо кокошката да мисли като тебе, ти започваш да ровиш като кокошката. Всичкото зло седи в това, че след като изядат кокошката, не мислят по-хубаво, но ровят по-хубаво - то е лошото. Щом започне кокошката да рови вътре в тебе, ти си влязъл в един по-нисш живот. Следователно, ако кокошката в тебе започне да рови, ти си станал лош. Ако кокошката в тебе започне да мисли, ти си станал добър. Аз похвалявам кокошката, когато страда. Съжалявам човека, когато се радва. Ако ти се радваш на кокошката, че си я изял, за да ровиш, аз те съжалявам. Ако страдаш, че трябва да учиш, кокошката да мисли като тебе, казваш, как ще науча тази кокошка да мисли като тебе, то е страдание. Как ще научиш тази кокошка да

мисли. Ако страдаш по този начин, аз те облажавам. Казвам, ти си един умен човек.

Ние, съвременните хора, имаме доста доказателства. Ако един майстор вземе едно дърво, че направи един хубав инструмент, дойде друг, че може да свири на този инструмент, казвам, че са добри и умни хора са. Ако ти може да направиш една дъска да издава звук, ако ти може да направиш струни да издават звук, ти си от умните хора. Ако ти в света може от камъните да си направиш едно здание, и ако ти от своите врагове може да си направиш приятели, ти минаваш от умните хора.

Ние казваме, че целият свят от Бога е създаден. Принципно как ще обясните злото, което съществува в света? Казвам: Защо Господ направи света такъв? Злото в света не е създадено от Бога. Злото съществува в света и се проявява. Злото е една сила в света, то не е престъпление. Чрез злото стават престъпленията, но злото е една сила в природата. Доброто и злото съществуват като сили в природата. Тогава те имат отношение едно към друго. Злото е сила, която трябва да се регулира от силата на доброто. Туй, което регулира силата на злото, е добро. Туй, което се подчинява на доброто, това е зло. Всяко нещо, което се подчинява, е зло. Злото в света трябва да се подчинява. Ако злото не се подчинява, тогава се явява грехът в света. Следователно, ако ти не се подчиниш на Божия закон, ще се роди грехът. Злото само по себе си е полезно. Те са полезни работи. Ако твоето добро в тебе не може да регулира злото, да регулира твоята мисъл, да регулираш своите чувства, да регулираш своите постъпки, това не е добро. Казвам: Силен човек е само онзи, който може да регулира злото в света. Ние, съвременните хора, казваме, че някои хора са зли. Но злите хора са и работливи. Вижте лошите хора в света какво са направили - навсякъде пътища, железници, чукове. Има топене на желязо, навсякъде работници. Забележете един кърт, като рови в земята, прави пакост. Ние го намираме за един престъпник. Като го извадиш, утрепаш го. Този кърт рови земята, защо я рови?

Рови по единствената причина, че търси своята храна в земята. Къртът като търси своята храна, прави някаква пакост.

Казвам: Ние, съвременните хора, се нуждаем от една трезва мисъл, от мисли, които хранят човека. Аз наричам истинска храна тая, която внася светлина в мисълта. Носи светлина в себе си. Има една животворна светлина. Тази мисъл, когато проникне, всичките противоречия, които съществуват в ума, хармонират се, изчезва обезсърчението, което се явява в човека. После има една топлина в човека, която като дойде, урегулира онова сцепление, човек, който е неподвижен. Много болести ще се излекуват чрез топлината. Сега ги лекуват с топлина. Много болести се лекуват и чрез светлина. Много болести се лекуват и чрез сила.

Та казвам: По някой път вие имате някаква мисъл, кацне във вашия ум. Много хора предчувствуват, когато ще умрат. Казват: "Аз си заминавам вече." Аз съм превождал един такъв пример. Във Варненско, някой си дядо Ради, на осемдесет и пет години - това ми разправяше един свещеник като факт, викат го. "Ела, казва, дядо попе, че нашия стар дядо си заминава." Синът му дошъл да вика свещеника. Казва: "Да вземеш чашата, да го пречистиш." Аз мисля, че той е болен на умиране. Едва дъха. Казва: "Ще си вземеш и чашата от църквата." Казва: "Отивам, гледам седи дядо Ради, турили му една паница с кюфтета и яде. Като го видях, киснах да се смея. "Дядо попе - казва, - ям си последния обяд." - "Има да живееш още двадесет години." - "Не, последният обяд [е] това. Казва свещеникът: "И за утре ти пожелавам две такива паници с кюфтета да изядеш. Няма да умреш. Отивам си." - "Дядо попе, стой!" - "Няма" - казва. "Излизам, отивам и току излязох до вратника, току се разплакаха, викат: "Дядо попе, дядо Ради умря." Върнах се, стана ми мъчно, че не го пречистих. Не можах да повярвам, че ще умре. "Отивам си - казва. - Последното ядене. Аз си вървя по пътя." Свещеника викат, той си яде своите кюфтета, казва: "Викат ме за онзи свят, ще си замина." Викат свещеника да го пречисти. "Но като умря човекът, се върнах" - казва

свещеникът. Мисля, че не всякога яденето, този човек като яде, дояжда си. Когато на човека му тръгне като на дядо Ради, с кюфтетата, то е последното ядене.

Бих ви навел много примери, но няма да ви ползуват. Хората много мъчно се ползуват от поуката на другите. Мъчно е да убедиш хората, че трябва да живеят добре. Всеки казва: "Да имам пари." Че трябва да има пари, но парите трябва да бъдат в неговата кръв. Ако онази храна, която ти ядеш, не се превръща на кръв, твоят въпрос е свършен. Ако онзи въздух, който ти дишаш, ако той не образува едно горение, топлина вътре в тебе, да може да се ползуваш, ако твоите дробове не може да образуват топлина и ако чрез яденето не става онзи химически процес, отделянето на онзи истински живот... В тебе има една сила, тя е човешката душа, която е вътре в човешкия стомах и отделя Божествения живот и го внася в човешкия организъм; тогава човек започва да живее.

Ние, съвременните хора, искаме да знаем има ли живот или не. Че, по-голямо доказателство, че живеем, има ли? Ти искаш да докажеш, че за в бъдеще ще живееш. Кое е по-вярно: че си живял в миналото или че ще живееш в бъдещето или че сега живееш? Коя е по-голямата реалност? Миналото е минало. Трябва да го докажеш. То не съществува сега, далече е. Бъдещето, и то е далече, не го виждаш. Но настоящето го виждаш. Живота, който живеем. Казва: "Един ден аз ще умра." Какво разбираме под думата "умиране"? Щом започнеш да възприемаш онази храна, която не е естествена за твоя организъм, ти непременно ще умреш. На какво се дължат съвременните болести? Вземете смъртта от холерата - на какво се дължи? Това са дадени същества, които като влязат в човека, уморяват го. Холерата уморява само хора с нечиста кръв, тях мори. Тия същества в двадесет и четири часа с милиарди се умножават. Като се размножат, от изверженията уморяват човека, те го тровят.

Та казвам: Ако в твоя живот влезе една лоша мисъл, която се размножава, тя ще ти причини смърт. Ако нисшето влезе и кръвта е

чиста, може да влязат колкото искат микроби, чистият човек, с чистата кръв, не умира. Казвам: В миналото религията е била наука да се подобри здравето на човека. Човек може да бъде здрав само като вярва в Бога, не тъй, както ние вярваме сега. Да вярваш в онова, което е вътре в твоето съзнание. Има нещо, което постоянно ти говори на съзнанието. Дойде някой беден човек, казва ти: "Постъпи добре." Ако той е гладен, казва: "Нахрани го." Ако е жаден, казва: "Напой го." Това е Божественото, Което ти казва: "Помогни на този, не отказвай." Четеш някоя книга, казва: "Чети, научи се." Изгрява Слънцето, казва: "Иди посрещни Слънцето." Минаваш край някое дърво. Няма сянка. Туй, което навсякъде те учи да постъпваш, то е Божественото. Целият свят е предметно учение заради нас. Тогава ние, съвременните хора, сме направили един изкуствен живот. Ти ще направиш един апартамент, ще сложиш десетина столове. Глупави столове, мъртви. Малко с червено или някаква маса, или няколко картини. Целият ден се въртиш там, казваш: "Не зная какво ми стана, урочасах." Като погледнеш нагоре, издигни очите си към небето, да видиш тия звезди, които блещукат [- те] са все ангели Божии. Казвам: Ние сме в света. Кой управлява света? Сутрин като изгрее Слънцето, то е голям ангел, който слиза до нас и казва: "Да слушате Онзи, Който мен ме е изпратил, аз да ви служа. Аз ида от небето и всичките блага, които ви нося, Той ги е пратил. Аз ида да ви служа на вас."

Сега учените хора казват, че Слънцето било толкоз голямо, един милион и половина пъти по-голямо от Земята. Тълкуват неща, които не са верни. Ако човешкото тяло става голямо, кой го прави да става голямо, нали Разумното? Глупавите деца стават ли големи? Те скоро умират. Всичките хора, които растат, това са умни хора. Казвам: Ако искате вие да живеете, трябва да бъдете умни. Смъртта е наказание за онези, които не използуват Божиите блага или реагират на Божиите блага. Всеки човек, който реагира на Божествения живот, той е осъден на смърт. Тъй седи въпросът. Като греши човек, непременно щом ти

не изпълняваш волята Божия, смъртта ще бъде едно последствие. Непослушанието! От какво дойде смъртта в света?

И тогава в Стария Завет, в Библията казват, че е ял човек от забраненото дърво. Понеже хората започнаха да ядат една храна, която не беше предопределена за хората. Бог им казва: "Да се храните от дървото на живота, а не от дървото за познанието на доброто и злото." Когато ти мислиш зле, то е дървото за познанието на доброто и злото. Когато мислиш добре, когато желаеш добре, когато любиш, ти се храниш от дървото на живота. На първите хора Бог каза да се хранят само от Любовта и да не бутат дървото на доброто и злото, но те не послушаха и вследствие на това дойде смъртта. Апостолът казва: "Колко съм лош и колко съм добър." Щом си лош и щом си добър, потребна е голяма наука, да знаеш как да регулираш в себе си злото. Казваме, че всички съвременни хора трябва да влезем в новия живот. Новият закон, това е любовта в света. То е новото, в новия живот. Щом мислиш за смъртта, ти не знаеш какво нещо е любовта. Любовта е, която ще освободи хората. Щом дойде любовта в света, тогава ще дойдат другите две спомагателни неща: ще дойде знанието, ще дойде силата, ще дойде и свободата. Любовта носи със себе си знанието като сила. Любовта носи със себе си свободата на човека. Тя го прави свободен.

Сега ние разбираме, че щом обичаме, че се обвързваме. Тази любов, която обвързва хората, това не е любов. Любовта е единственото свободното, вътре в света, което прави човека свободен. Питам сега: Ако вие имате един инструмент, да кажем едно пиано или някоя цигулка, ако вие свирите на пиано, какво ще ви ограничи пианото? Аз съжалявам, че съвременните цигулари, които трябваше да живеят по сто и петдесет, двеста години (един цигулар може да живее хиляда години), а те едвам достигат четиридесет-петдесет години. От всеки клавиш, като го пипнеш, изтича живот. Този, който свири на пианото, чрез пръстите може да възприеме тия трептения на музиката. Онзи художник, ако знаеха художниците да рисуват както

трябваше, те трябваше да живеят по хиляда години, а пък ако знаеха как да говорят, по две хиляди години щяха да живеят. Вие умирате, понеже не знаете как да свирите. Вие умирате, понеже не знаете как да говорите. Вие умирате, понеже не знаете как да рисувате. Христос казва тъй: "Думите, които Аз ви говоря, те са живот." Ти говориш. Ако твоята дума, която я изкажеш, не носи живот в себе си, тази дума е отрова. Защо си я изрекъл в света? Всяка дума, която излезе из твоята уста, трябва да бъде една проекция на Божествената Любов. "Думите, които Аз ви говоря, са живот."

Та, казвам другояче: Като говорим, значи трябва нашият език да се облагороди. Ние, съвременните хора, какво ли не говорим. Даже свещените книги, като четат Библията, много мъчно е да четат Библията. Като четеш там, че Каин убил брата си, а друг на едно място дигнал една цепеница, блъснал и убил някого. Като четеш, искаш да знаеш защо убил брата си. Туй не е на място. За в бъдеще не трябва да питат защо Каин убил брата си. Каин и Авел не трябва да съществуват за тебе. Те съществуват в света на доброто и злото. Щом си в него свят, ще питаш защо Каин уби брата си, защо Авел не заел как да влияе на брата си. Каин, като по-силен от брата си, го претрепал. Ако Авел беше по-силен от Каина, като дойдеше при него, трябваше да го хване и да каже: "Братко, трябва да знаеш, че не съм от тези, които умират."

Знаете ли защо умря Авел? Защото принесе в жертва на Бога едно агне. Господ казва: той даде повод, пример даде на брата си, научи го как да убива. Земеделец беше Каин и той принесе в жертва жито и димът пъплеше по земята, а димът от Авеловата жертва отиде нагоре. Каин като помисли, казва: "На Бога Му е приятно, като закла едно агне Авел. Аз като пречукам брата си, на Бога ще бъде още по-приятно" и го принесе в жертва. В старите времена, има вярване, че хората се принасяли в жертва, жертва на боговете, за да бъдат благоприятни на Бога. Тогава го пита Господ: "Къде е братът ти?" и той излъга, казва: "Не го зная." Той казва: "Защо уби брата си?"

Онези, които са писали свещените книги, нищо не са говорили за това положение, понеже туй е един щекотлив въпрос. Казва: “Ти ме гониш от лицето Си, който ме срещне, ще ме убие.” - “Ти - казва - уби брата си, голямо е наказанието, но който тебе убие, ще бъде много по-голямо наказанието му. Тебе няма какво да те убиват.”

Казваме ние закона: “Не убий.” Не коли кокошките, не ги яж. Според новото учение, като вземеш една ябълка, ще я възлюбиш и ще ѝ кажеш: “Обичаш ли да ми дойдеш на гости?” Ако не обича, не я вземай и не я яж. Ако не разбираш закона. Ако чуеш думите: “Аз ще се пожертвувам за тебе”, нека дойде, тази ябълка нищо няма да изгуби. Като влезе в тебе, ти ще я насадиш в твоята градина. Всяка семка на ябълката ти ще насадиш в своята райска градина и тя ще бъде едно златно дърво в твоята мисъл. Ако всичките ябълки, които ти си изял, станат златни дървета в тебе, туй ядене е на място. Туй трябва да бъде идеята на новото.

Да кажем, ние, съвременните хора, искаме да знаем какво е любовта. Ако на твоя ум не може да му дадеш най-хубавото качество, ако той не може да те посади в своя ум на най-хубавото място, това не е любов. Да възлюбиш ближния, това значи да го туриш в своята райска градина. Да възлюбиш Бога с всичкото си сърце значи да живееш в райската градина, която Бог е създал. Щом не живееш в райската градина на Бога, извън Бога не може да живееш. Тогава и Бог трябва да живее вътре в тебе, в твоята градина. Такъв е законът сега в света.

Казвам: Ако за малките съблазни в света кажете: “Господ ме е забравил”, то е неразбиране. Бог никога не може да забрави онези, които Го обичат. Но всеки, който не обича Бога, Бог го забравя. Чудното е, че Онзи, Който ни разбира, не си Го разбрал, а онези, които не ни разбират, тях ние помним.

Знаете ли защо става това? Понеже ние живеем в два свята. Не само да живеем в света на Слънцето, да живеем в света на Луната. Денем спим, вечерно време, когато грее Месечината, гледаме я,

отражение е това. Казваме: “Колко е хубава Месечината!” Досега, ако останеше да се храним от Месечината, тежко ни и горко ни. Аз наричам любовта на Бога, това е Слънцето в живота, а любовта на хората, това е светлината на Месечината. Някой казва: “Да се обичаме.” Не е лошо. Месечината има своя добра страна. Онези, които познават, онези, които насаждат кокошка, често, когато Месечината започва да се пълни, насаждат кокошката, а не когато се празни. На пълнолуние, че пиленцата да се раждат пълни. Аз уподобявам Божествената любов, това е Слънцето на живота, което носи живот в себе си. Животът на Месечината, това е човешката любов, която съществува в света. Човешката любов е отражение на Божествената любов. На място е, когато е отражение. Когато едновременно живеем в Божествения свят и в човешкия свят, човешката любов е на място, но човешката любов не е на място, когато живеем само в човешкия свят, а не живеем в Божествения. Тогава тази човешка любов произвежда смърт. Всеки, който се е родил вечерно време и не е участвувал в Божественият ден, той е осъден на смърт. Всеки, който е роден денем и видял лъчите на Слънцето и го е намерил, той е жив.

Живеят ония хора, които едновременно живеят в човешкия и в Божествения свят. Аз считам човешката любов отражение на Божествената любов, тъй както светлината на Слънцето се отразява чрез Месечината. Та сега, така е направено. Онази слънчева енергия се предава чрез нас, предава се чрез нашия мозък. Нашият мозък засега играе ролята на светлината на Месечината. Онова, което дава живот в човека, то не се намира в главата на човека. Сега се приготвя отпосле да стане глава на човека. Туй, което мислим, не става; и да стане, то ще ни причини страдание. Зароди се мисъл в ума ти да направиш една голяма къща, четири-пет етажа, да имаш кираджии*, да ти тръгне наред.

Знаете всички, които имате кираджии, как ви е тръгнало наред. Ти искаш да се ожениш, да ти се народят десетина деца, да ти тръгне наред. Всички, които имате деца, знаете как ви върви наред. То е

човешкият ум, който мисли, че в многото деца седи щастието. В многото деца седи нещастието на човека. И в голямото богатство седи нещастието на човека. То е външно. Богатството на човека седи в това, което в даден момент ти може да използуваш за себе си. Ти си господар само на онова, което в даден момент използуваш и което съзнанието ти може да обхване. Да благодариш за благото, защото целият свят, който е създаден, той е създаден за тебе. Ако обичаш Бога, целият свят е твой. Всичко, което хората имат, е твое, пък и хората, като обичат Бога, всичко туй им принадлежи. Следователно, ако ние обичаме Бога, целият свят е наш. Ако ние обичаме Бога, всичко е за нас. Какво има да мислим, че сега да осъдим тоя свят? И онзи свят ще бъде наш. Без любов, светът не може да се владее, не може да бъде наш. Без любов, светът не може да бъде наш, без любов, вселената не може да бъде наша. Без любов, единственото стежание*, достойно за нас, е смъртта. Сега всички проповядват едно учение. Проповядват, че като отиват в другия свят, ще отидат пред Господа. Ако умреш сега, и в онзи свят ще бъдеш какъвто си тук.

Ще ви приведа един пример: отива един английски мисионер във Великия Океан на един остров. Една вечер, като се занимавал, гледа, влиза един стар човек с една брада и с добър изглед, седнал на стола и казва му: “Да се не уплашиш, аз, казва, не съм от живите хора, но съм от умрелите, много съм нещастен, аз съм англичанин. Бях владика. Преди двеста години живях в Англия един порочен живот, двеста години се скитам и не мога да намеря спокойствие на душата. Ти си проповедник, започни да ми говориш, да се обърна към Господа и да се спася.” Поседял и помислил. Казва: “От този свят или от онзи свят?” Започнал да му проповядва. На другата вечер иде и води още един със себе си. На третата вечер дошли трима, после четирима, петима, цяло едно събрание. Станали толкоз много, че той все проповядвал. Онези, които са се обърнали, не идели, но забелязали, че този проповедник отслабнал, заболял, дали му отпуска. Проповедникът само не заминал за другия свят. Но, когато отишъл в

Англия, той изследвал и намерил, че туй, което му е казал онзи владика, е вярно. Намерил точно тъй, както му е казал. Намерил, че преди двеста години живял е такъв владика.

Някой казва: "Като ида в оня свят, ще служа." И там, и тук трябва да обичаш. Ако с любовта си и тук обичаш, и в оня свят като си, пак трябва да обичаш. Ако си в оня свят без любов и в този свят без любов, и тук, и в оня свят е едно и също нещо. С любов, и тук, и в оня свят е едно и също нещо.

Та казвам: Искам да влезете в оня свят с любов и в тоя свят да влезете с любов, отколкото да чакате без любов и да идете в оня свят. Не ви желаят в оня свят, без любовта.

Любовта към Бога е всичко в света. На вас, които разбирате:

Любовта към Бога е всичко в света. То е живот. Ако обичаме Него, всичко друго може да обичаме. Без любов към Бога, нищо в света не може да се постигне. Когато Бог живее в нас и проявява Своята любов, ние можем да бъдем силни. Когато Бог не живее в нас и не проявява Своята любов, ние сме най-слаби. Всяко обезсърчение, това показва,че Бог отсъствува. Всичкото невежество показва отсъствието на Бога. Когато Той присъствува, ние сме силни и мощни. Отворете сърцата си сега за любовта към Бога. Любовта е, която ще спаси света.

Тайна молитва

37-а неделна беседа, държана от Учителя на 23.VI.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ПО-БЛАЖЕН Е!

“Отче наш”
“В начало бе Словото”

Ще прочета 27-и и 28-и стих от 11-а глава от Евангелието на Лука.

“Духът Божи”

Бих ви говорил върху една научна тема: “Допирни точки на живота”. Един научен въпрос. Или върху друг философски въпрос: “Близките и далечни цели на живота”. Сега аз искам да говоря върху един предмет не отвлечен. Искам да ви говоря за предмет, който да ви тури в съприкосновение със самата природа. Всичко онова, с което вие оправяте допирните точки, с които не сте в съприкосновение, то не интересува човека. Какво го интересува слепия светлината? Какво интересува глупавия хубавите думи? Или какво го интересува човека храната, който има развален стомах и не може да яде на свят*? Сега правя аналогични сравнения. Всички трябва да се научите да мислите. Няма по-хубаво нещо от това да знае човек в света да мисли. Не че не знаете да мислите, но не прилагате правата мисъл. Вземете например сравнението при говоренето. В света казвате на човека: “Трябва да говориш истината, без никаква лъжа.” Той казва: “Не може без лъжа. Все таки трябва да се тури някаква лъжа, не може без лъжа. Човек ще се опропасти, ако не каже лъжа. Лъжата спасява малко положението.”

Аз другояче гледам на въпроса. То е право, но ето какво означава: малката лъжа е малка истина, голямата лъжа е голяма истина. Вие по някой път употребявате голямата лъжа на мястото на голяма истина и малката лъжа на мястото на малката истина.

Тъй разбирам въпроса. Някой казва: “Без малка лъжа не може.” Може да каже малката истина. Не се изисква да нахраниш целия свят.

Не може да нахраниш целия свят, но да се каже, че нямаш трошица вкъщи... Толкоз мрави има, които дигат трошиците, а ти казваш, че си нямал трошица.

Но, на въпроса: Сега, когато дойде един момък, както и да се обяснява животът ни, се натъква на ред противоречия. Например, нарочили се младите моми и младите момци, не може да живеят, не са свободни. Един млад момък не може да се влюби в една млада мома. Че как тъй да се влюби - тя не е за него; или пък, че момата се е влюбила. Казват: "Как тъй?" и не оставят човека свободен. Влюбил се - влюбил се. Защо се е влюбил? Негова работа е. Той започнал да изучава еди-каква наука. Оставете човека, нека да учи каквато наука иска. Къртът като влезе в земята, иска да учи. Влиза вътре и казва: "Ще ровя тук." - Защо ще ровиш? - "Моя работа е." Аз мога да ви обясня защо къртът е станал кърт. В неговото време имало една отлична култура. Къртът бил много богат, имало големи разбойници. Защо се е скрил? Скрил се е в земята, в скривалището, и оттам не може да се освободи. Войната преди хиляди години е престанала, но той казва: "Онези разбойници отвън ли са?"

Сега вие може да възразите: "Това истина ли е?" Истина е, че къртът рови, но че туй е причина, за да рови, това са философски разсъждения. Че къртът рови, факт е, но това дали именно е така? Хубаво, един ден, ако дойдат някои хора и намерят нашите скривалища, двадесет и пет-тридесет метра, какво ще мислят? Скривалището не е за пръв път. Скривалище има и във въздуха, планини има и във въздуха, горе и реки има, и морета, океани, всичко туй съществува. Ние мислим, че само на Земята съществуват океани и реки.

Какво мислим ние, е едно, но онези, които не разбират, те са слепи хора. Като се отворят очите им, ще видят оня свят, над нас отгоре. Той е свят, пълен с едно разнообразие. Питате има ли бъдещ живот? Когато хората ме питат има ли бъдещ живот - първо тия хора са слепи, обезумели. Който ме пита за оня свят, казвам: обезумял е.

Считам всичките философи безумци, слепи хора, даже и ум нямат колкото един кърт. Ще ме извините. Да отрича човек Слънцето, да отрича светлината, да отрича Земята, че нямало живот, че щял да умре, това са глупави работи. Щял да умре - това са празни работи. Че умират хората, умират, но какво е умирането? Умирането не е нищо друго освен най-голямото ограничение, което може да се даде на едно същество. Това е смъртта. Ограничение, не че изчезва човек. Най-голямото ограничение, то е смърт. Казвате: "Ще умрем, ще изчезнем." Не, ще се ограничиш. Няма да ядеш, сляп ще бъдеш, глух ще бъдеш, хром ще бъдеш, всички ще те забравят - това е смъртта.

Ха да не отиваме по-нататъка. Понеже живеем в един свят на страдания, всички сте дошли и кажете как искате да живеете и може да живеете. Вие чакате да дойде Царството Божие. Царството Божие - блажен е онзи човек, в главата му, в ума му е Царството Божие. Блажено е онова сърце, в което любовта живее, блажена е онази душа, в която истината живее, блажен е онзи Дух, в който силата живее. Като изчезне светлината от твоя ум, защо ти е тази празна глава? Като изчезне любовта от сърцето ти, защо ти е туй сърце? Като изчезне истината от твоята душа, когато изчезне силата от духа ти, защо ти са те?

Под думата "дух" разбирам онази разумна сила, с която човек може да извърши всичко в света. А под думата "свобода" разбирам: няма по-хубаво нещо от свободата. Да се даде на човека свобода, да се проявява тъй, както той намери за добре. Не мислете, че е произвол. Ние имаме свобода, доверие в този човек, че е умен, че главата му е пълна с мисловна сила, сърцето му е пълно с любовни чувства, душата му е пълна с велика свобода. Духът му носи Божествена сила.

Сега искам да ви освободя от заблуждения. Ред поколения вас са ви турили в един крив път. Аз съм чел много книги за възпитание, за религия, за вярата в Бога. Хубави работи са те. Вяра в Бога, любов за Бога. Хубави са. Работата в религията, първоначалното учение е било отлично. Учителите, които са внесли първоначалните учения в

религиите, са били хора със знание. Тогава са мислили, а отпосле са престанали да мислят и вследствие на това идеите са останали такива. Ние мислим Господа като човешко същество. И евреите така мислеха. Има всичките качества на човека. Такива са митологическите богове на гърците. И те притежавали всичките качества на човека. Женили се, деца са имали богините и боговете. Цели скандали са правили. Това са човешки схващания.

Сега, трябва да бъдем много внимателни, понеже боговете по някой път са много докачливи. В езика си човек трябва да бъде много внимателен. Боговете обичат, когато човек се произнесе, да говори истината, да не плещи наляво и надясно за неща, които не са верни.

Често казват: "Прочетената история какво казва там?" Някой казва: "Блажена е онази майка, че е родила такъв син, че го е носила в утробата си." Той казва: "Още по-блажен е, който върши волята Божия." Блажена е майката, която ражда един син. По-блажена е онази майка, която внесла светлина в ума му, любов в сърцето му, свобода в душата му и сила в духа му. Още по-блажена е тази майка. Блажен е онзи учител, който внася светлина. Блажен е онзи учител, който внася топлина вътре в живота. Под думата "топлина" аз разбирам всичко онова възвишено, благородно. Някои хора мислят, възвишеното в света е като светлината. Тя се разлива навсякъде. Всеки човек от тази светлина взема толкоз, колкото му трябва. Духът е едно благо, от което ние вземаме толкоз, колкото ни трябва. Знайте, че в Духа има всичко онова, от което вие се нуждаете. В Духа има любов, в Духа има сила, в Духа има здраве, в Духа има богатство, какво ли не.

Сега някои ще кажат: "Това е заблуждение, това не е вярно." Че не е вярно, не е вярно, понеже всяко нещо, което не може да го използуваш, то не е вярно. Когато позлатите един предмет, вярно ли е, че предметът е златен? Вярно е, че на повърхността е златен, но вътрешността не е такава. Отвън е златен, а отвътре друг е. Когато

златото го окаляте, вярно е, че златото отвън е кално, а отвътре е злато. Вярно е, че отвън е покрито с кал, а отвътре е злато.

Казвам: Ние сега не трябва да се заблуждаваме. Някои неща по някой път може да ни окалят. Ако се окаляш, хубаво е, нищо не значи. Калта е благословение. Съвременните хора искат да живеят без да направят една погрешка. Невъзможно е. Да искате едно дете като се роди, като се учи, да не прави нито една погрешка... Не е в реда на нещата да искате едно дете да се роди съвършено - то се ражда с възможности за съвършенство. Но всяко дете ще мине през ред погрешки, ще прави погрешки. Кои от вас като деца не сте правили погрешки? Като дойдеш до някое вярване, и там ще направиш някоя погрешка. Аз настоявам върху ония възможности, които са скрити в човешкия ум. Аз за тях говоря, за възможностите. Може някой път логически да направиш погрешка - важно е да вярваш в ония възможности, които са вложени в ума ти вътре, да вярваш в чувствата, които са вложени в тебе.

Вземете, в съвременния живот, заблужденията, от които трябва да се освободите. Първото заблуждение (има известен порядък), да кажем, идеята, че без пари не може. То е относителна истина. Това е една допирна точка в един социален строй като сегашния. Не че в човешкия живот без пари не може. Казвам: Туй е вярно, факт е. Но каква разменна монета имат рибите? Каква разменна монета имат растенията? Каква разменна монета имат животните? Те, казвате, не са културни. И чудното е, че тия същества, които не са културни, от тях имаме нужда, те ни поддържат. Некултурните същества ни поддържат, а ние, културните същества, никого не може да поддържаме. Не, лъжем се. Ние изяждаме растенията, плодовете. Човек е едно всеядно същество в света, което яде всичко, но и всички същества ядат човека. Човек като умре, изядат го растенията най-първо. Казват: "Този голям господар, чакай да го видим." Анализират, разлагат го с корените и след туй дойдат животните, направят те на торба.

В плодовете има доста хорски елементи. В крушите има млади моми, млади момци, девици, крадци, разбойници. Аз като минавам още, в някой плод виждам колко разбойници има. Някой ми дава един плод - не искам такъв плод. Тия разбойници като влязат, развалят стомаха. Вие се чудите защо разбойниците са скрити в плода. Считайте, че това е една теория. Ще го докажем ние сега. Отиваме ние към истината. Сега, крадците и разбойниците в света, ето какво разбирам аз: това е едно неправилно съотношение, което съществува в реда на нещата. Например кражбата произтича от онзи факт: едно крайно користолюбиво чувство имаме всички. Тук, при слепите, очи, седи кражбата, носи я човек. Всеки си има този съветник на кражбата. Казва: "Тури го в джоба." Кражба навсякъде има. Ние считаме само материалните крадци. В литературата има крадци. Чете един роман, вземе го и мисли, че е негов. Чел една свещена книга. Един ясновидец в България, препрочете една малка книжка на друг ясновидец и казва, че туй му открил Духът. Казвам: Вземете каквото е напечатано, всичките ясновидци като дойдат. Духовете в тях такива работи, каквито са, в Библията, какви ли не празни думи. В невидимият свят с масло не се пече торта. И риба да имаш, не е позволено на скара да я печеш.

Да дойдем до онова, което е важно. Според мене една реч, една мисъл е полезна, когато тя внася едно пробуждане. Една мисъл е приятна, когато носи една малка светлина. Едно чувство е приятно, когато внася една топлина, даде пробуждане на човека.

Казвам: Всичко въздейства. Досега казвате: "Ще обичаш баща си и майка си, а врага ще мразиш." Хората се учат да обичат своя народ, пък другите, да ги мразят. То е едно самозаблуждение. Най-първо трябва лошия човек да го обичаш. Чудна работа. Да ви приведа аргумент. Искате ли да ви докажа, че трябва да го обичаш? Кой от вас обича пелина? Никой не го обича. Но някой път пелинът, като се тури във винцето, аперитив е, лечебно действува. Лошия човек трябва да го обичаш за цяр. Това е вярно. Аз вземам волята Божия, това е

най-разумното в света, онова начало, което ще ни донесе свобода. Защото всички вие искате да бъдете щастливи. Но, за да бъде щастлив човек, щастието е нещо, което се обуславя от човешкия ум, обуславя се от човешкото сърце, обуславя се от човешката душа, обуславя се от човешкия дух. В широк смисъл.

Сега, който разбира законите, тия отношения, неговите отношения с хората са много правилни. Трябва да знае как да се справи. Който и да е той, ще намери противоречия. Ти по някой път си песимист, ти седиш и песимистично гледаш. Песимизма виждам написан на носа на човека. Щом е написан на носа, има песимизъм. Ти си песимист. На някой е написано оптимизъм, той е оптимист. Каквото е написано, това говори. Има свещени книги, написани свещени книги. Някой роман е написан, някоя драма, някоя комедия, а има написана и някоя трагедия. Сега искате да докажете що е трагедия. Като се играе трагично. Като се играе трагично, става трагедия. Написана една трагедия на сцената, погледнеш, някой умира, какви ли не престъпления се вършат. Някъде драма представят. Уж се скарали с един, че не можели да живеят. На сцената се женят, на сцената се развенчават. Една лъжа е. Във вас има по-хубави драми, отколкото на сцената. Влезеш в един дом, казваш: “Не може да живеем.” Казвам: Облажавам ви. Не си актьор, но сълзи текат. Онези на сцената турят водни капки, а тук от самите очи излизат сълзите.

Вие по някой път се опълчвате и казвате: “Не е право.” Дайте една програма по кой начин да се поправи светът, да бъде по-добър от сегашния. Дайте на мене, аз ще го пратя в другия свят и за в бъдеще ще имаме вашия проект турен.

Човек, който не е господар на своя нос, той не е господар и на своята мисъл. Човек, който не е господар на своите очи, той не може да възприеме истината. Човек, който не е господар на своите уши, той музикант не може да стане, пък и знания не може да придобие, и оратор не може да стане. Човек, който не е господар на своя език...

Някой път идеш, искаш да кажеш нещо. Защо трябва да го кажеш? Та казвам: Ние, съвременните хора, сме дошли до едно положение, изменя се животът. Да ви кажа в какво се изменя и де седи противоречието. Едно зрънце царевица или едно житено зрънце, или ябълчно, или крушено, имаш туй зрънце, може да го милваш както искаш, може да ги носиш в джоба си, в който и да е джоб - мислите, че това е естественото положение? Ако вие посеете туй семенце в земята, тази круша ще израсте, ще стане голямо дърво и можете ли да я турите в джоба си? Може ли да я изваждат и да я турят в земята? От хамбара може десет, двадесет, тридесет пъти да го туряте, никаква вреда няма да причини. Ако вие извадите едно растение десет, двадесет пъти безразборно, вие ще го разрушите.

Сега някои от вас сте посети, не сте зрънца в Божествения хамбар. Следователно всеки, който иде при вас, трябва да знае как да ви пипа. Ще дойде някой да измени моите възгледи. Че, Онзи, Който ме е пратил на Земята, Той ми е вложил възгледите. Вие като сте дошли, и вие имате възгледи. Аз искам да ви говоря за онова, което Бог е вложил вътре във вас. То е ценността на човека. Някой път се оставяме да бъдем ръководени от външните възгледи. Не са лоши възгледите. Външните възгледи са спомагателно средство за нашите възгледи вътре. Всеки един твой ближен може да бъде едно спомагателно средство.

Та казвам: Това са новите възрения, които трябва да имате, новите възрения, с които трева да се измени човешката душа. Сега аз ще ви кажа, че от вас ще излезе нещо, понеже всички вие сте вътре в утробата на природата. Тази природа ви е пратила и от вас тя иска да извади нещо. Намислила да създаде нещо много хубаво от вас и всинца ви предупреждавам: не ѝ противодействувайте за онова, което тя мисли да направи за вас. И като страдате, и като се радвате, и като падате, и като ставате, и като се раждате, и като умирате, каквото и да става с вас, имайте една абсолютна вяра, че това, което тя прави, е за ваше добро.

Казваш: Може ли да се вярва в това? Че, за толкоз неща вярвате. Вземете един билет от лотарията и мислите, че ще спечелите един милион. Вземете веднъж, милионът не иде. Вземете втори път, милионът не иде, десет пъти вземате билети и три-четири години все взимате билети, изпохарчите четири-пет хиляди лева. Едва вземете четиристотин-петстотин лева, а вие сте дали четири-пет хиляди. Ако в тия работи може да вярвате, защо да не вярвате в това? То е много по-вероятно. Аз по някой път облажавам вярващите, които вземат билети. Казвам: Много силна вяра имате. И да искате да ги обезверите, казват: "Ще спечелим." Този човек все някога ще спечели. На едного казват: "Кога ще спечелиш?" Рекох, има един метод, по който всякога се спечелва. - Как? - Ще вземеш всичките билети и ще имаш повече от един милион. Съществува един закон: Наполовина е вярно. Съществува един закон: Не вървят нещата произволно. Има числа, които печелят, има числа, които не печелят. Нищо повече.

За пътника числото 1 е добро число. За земеделеца числото 1 е лошо число. Числото 2 е добро число за него. За семейния числото 3 е добро. Онези, които се женят, ако нямат числото 3, целият им живот ще бъде нещастен. За религиозния човек трябва да има числото 4, за да бъде щастлив. За светския човек числото 5 е щастливо число. А пък за онези, които гледат Месечината - числото 6. За онези, буквоядци в света - числото 7. Човек, който иска да бъде аристократ, да вземе числото 7. Като ви наброявам тия числа, вие ще си извадите съвсем особено заключение. Тия числа имат съединение помежду си. Числото 1 може да го съединиш с 2 при известни условия. Може да го съединиш с 3, 4, 5, 6. От всичките тези комбинации може да извадите нещо много хубаво. Трябва да знаете както всеки един химик, ако знаете как да съединявате елементите, може да извадите разни съединения. Например, ако водата, която пием, ако тази вода не беше съединена, ако кислородът и водородът не бяха съединени, не щяхме да имаме вода на Земята. После, ако водородът и кислородът не бяха

разединени във въздуха, ние не щяхме да имаме въздух, една по-рядка среда, в която да дишаме.

Та казвам: При сегашните условия се изисква да се изучават причините на [нещата]. Ти си нещастен - ще знаеш коя е причината на нещастието. Ти си нещастен, носът ти е гърбав. Нещастен си, защото скулите ти са много изпъкнали. Нещастен си, защото брадата е издигната, няма вдлъбнатина. Нещастен си, понеже имаш голяма индивидуалност. Нещастен е човек, когато иска и не може да постигне нещо. Аз наричам нещастен човек, например, един човек, [който] отива на бойното поле да се бие - ръка, крака откъснати. Питам: Какво се ползува, че е отишъл на бойното поле? Да отидеш на бойното поле и да бъде само шинелът ти надупчен, а краката ти и ръцете ти да останат здрави. Да има знание, че след като ръката е била ранена, да я възстановиш в първото положение. Че, това е алхимия, която ще учите. Казвате: "Нарани ме на сърцето." Вие как лекувате вашето сърце? Я попитайте младите моми колко рани имат на бойното поле. Те са на бойното поле. Момата е излязла някой път и се е върнала с четири-пет рани. И момъкът се е върнал, борил се е на бойното поле. Майката, и тя е на бойното поле. Рани имат. Хората разглеждат живота такъв, какъвто не е. Онзи живот, който ние разглеждаме, той е идеален.

Аз казвам: Три живота има в света. Единият живот е съвършен. Той е Божественият живот. Другият живот е на интуицията, а другият е практичен, като нашия живот на Земята. Едва ли на десет души ще намериш щастие, другото е само скръб /?/. Ще дойдеш, това ще ти направят, онова ще ти направят, ще те обичат и най-после като умреш, заровят те в земята, да те ядат червеите. Ще ти направят паметник, ще ти съберат костите после. Какъв герой е този, който оставя само своите кости? Ако аз искам да оставя нещо в света, ще оставя не своите кости, но ще оставя своята мисъл, ще оставя своите чувства и ще оставя силата си в света, да има да се ползуват хората. Туй, което не умира, туй ще оставя. Да завещаем част от нашите

мисли, част от нашите чувства, част от нашите постъпки, част от нашата сила. Следователно всеки човек, който дойде при вас, който иска да ви обича, трябва да даде подарък от своята мисъл, хубав скъпоценен подарък, едно хубаво чувство като скъпоценен камък, една хубава своя постъпка. После, и от силата си трябва да ви даде.

Тия са новите веяния, които сега идват в природата. Нашата Земя излиза от тринадесетата сфера и влиза в една Божествена област, животът се изменя. Лошите хора ще започнат да се задушават. Всичките лоши хора до един ще измрат, защото в този живот те не може да живеят. Както рибите - щом изсъхне водата, с рибите е свършено. Казвам: Лошите хора нямат бъдеще. Ще има друг свят, ще живеят долу някъде.

Сега вие мислите да си уредите живота. Аз говоря на хора, които са започнали да мислят. Говоря върху този предмет, понеже вие имате нужда от него. Знаете ли, правили ли сте сравнения, когато някой път някой човек го нарочат? Някои искат да знаят какво нещо е любовта. Представете си, че те нарочат целият свят и никой не ти казва една сладка дума. Само един човек има, като минеш, хвърли ти любовен поглед, каже ти: “Не бой се”, ти веднага се насърчаваш. При този случай любовта се показва. Когато всички са против тебе, Той е с тебе - то е любов. Когато всички са с нас, ние не може да оценим любовта. Когато всички са против нас, тогава ние можем да оценим любовта. Когато всичките хора, когато всички са с нас, любовта остава неоценена в природата. Всички трябва да се обърнат против нас, за да оценим любовта на Единия. Този Единият е Бог. Когато всички ни изоставят, заровят ни в гроба...

Знаете ли какво е положението на една душа в гроба? Не искам вие да вярвате. Тя започва да плаче. Най-първо е свързана с десет милиона конци. И още повече са, но турям десет милиона конци. Тя започне да плаче, та ги късат, късат ги, освободи се от тялото горката, излезе отвън. Казва: “Освободих се от борчовете.” В Божествения свят като влезе, там като я видят толкоз красива, погнат я младите момци

и тя хукне да бяга. Те я гонят и тя, за да избяга, вземе да се смалява, смалява се и формата ѝ стане толкоз малка, че те я изгубят. Тя се отървава от момците. Като влезе, дойде голямата форма, всичко дава и красотата ѝ изчезне. Не знае вече как да стане голяма. Тогава започва да съжалява душата защо не е седяла вързана с десет милиона конци. Излезе отвън да се освободи. Започне тогава онзи вътрешен плач. Тогава се явява един ангел в небето и започне тя да добива своята красота. В огледалото като се погледне, тогава иде любовта.

Всяка душа, има Един в света, Който я обича, Един, Който я освобождава от гроба, Който е скъсал десет милиона конци и Който я е избавил от младите момци, от разбойниците. Те са крадци, те искат да я оберат, Бог иска да запази Своето богатство.

Казвам: Сега, като умрете, ще проверите дали това е вярно или не, дали има десет милиона конци. Като умрете, ще видите дали ще ви гонят или не. Защото може да ви не гонят. Защото по някой път може изведнъж, може да има ангел да дойде и да ви вземе на ръцете си, както Илия. На Илия дадоха огнена колесница. Не говоря за обикновените хора. Обикновените хора ги гонят, а тези със специална мисия, които са като Илия, които заминават, не ги гонят. Той като беше тук, гониха го, отрязаха му главата. Тогава законът какъв е? - Без светлина в света, ти ще бъдеш с тъмнина и всичките нещастия ще дойдат. Без любов, ти няма да познаваш топлината. Тогава ще дойде онзи студ, който ще вкорави всичко. Без сила, ти ще бъдеш съчка в света. И като нямаш свобода, ти не можеш да бъдеш човек свободен. Човек, в правия смисъл, за да може да постигне всичко, трябва да има [един] отличен ум, едно отлично сърце и една отлична воля и да бъде силен.

Та, казва Христос: "Блажена е утробата, но по-блажен е Онзи, който върши Волята Божия." Христос взема Любовта. Приложение на Божествената любов, приложение в живота. Когато ти се ръководиш от волята Божия, ти може да виждаш в очите на хората. Даже може да

правите опит, има индуси, които правят опити. В Индия има американци, англичани, руси има. Много са правили опити. В Индия минавате през планински места, където има зверове, тигри, змии отровни, кобри, лъвове. Седнал той, размишлява на един камък. Зверовете минават и никой не го засяга, вървят само. Той е концентриран. Дотогава, докато си концентриран в своята мисъл, в своето сърце, в своята воля, в своята сила, те минават и нищо не ти правят, но ако малко, само за няколко секунди се отклони умът му, да влезе някаква посторонна* мисъл, и той ще изчезне от камъка.

В света всичките нещастия произтичат, че вие не се концентрирате. Нещастията идват, когато любовта се намали. Някое животно ще мине и ще ви задигне от мястото. Всичките нещастия произтичат от малката любов към Бога или от невършенето волята Божия. Ако човек върши волята Божия, той е силен и не може да го нападат. Светът може да се обърне. Вие трябва да бъдете смели в живота.

Ще ви приведа един пример. При един селянин се явява един учен, от съвременните. Казва му: “Какво вярваш в Господа, няма такъв Господ. Що си такъв будала да вярваш?” - “Ти, казва, сериозно ли говориш или ме изпитваш?” - “Сериозно ти говоря. Защо си така будала, защо не си уредиш живота?” Той изважда револвера и казва: “Ако кажеш, че няма Господ, ще те убия. Ако кажеш, че има Господ, ще те оставя жив. Кажи сега.” Казва: “Има Господ.” - “Ако кажеш, че няма Господ, ще те утрепя.”

Ти щом кажеш, че няма Господ, ще ти теглят куршума, а щом кажеш, че има Господ, ще те оставят жив. Така е в природата. Вие се отричате. Ще дойде куршумът. Вие мислите, че то е лесно. То не е почитание и уважение да отречеш Първата Причина, Която създала всичко, на Която е базиран твоя ум, твоето сърце, твоята душа. По-голямо безумие де ще намериш? Друг отрича и казва: “Няма Господ.”

И при това, с този ум, искате да бъдете щастливи в света. Аз се учудвам. Ние не можем да бъдем щастливи. Как ще намерим

щастието? Да премахнем Слънцето от небето, че да останем с нашите свещи? Не. Никога не давайте право на някого да засенчи вашето слънце, който и да е. Пазете свещено слънцето. Пазете свещено вашият ум. Пазете свещено вашето сърце. Пазете свещено вашата душа. Пазете свещено вашия дух. Туй е човешкото. Човек да зачита туй свещено, което Бог му е дал.

По-блажен е онзи, който пази своя ум, по-блажен е онзи, който пази своето сърце, по-блажен е онзи, който пази своята душа. По-блажен е онзи, който слугува на своя дух и изпълнява волята Божия. Бъдещето е на негова страна.

В древността един стар мъдрец казал на своя ученик: "Като завършите курса си, да бъде с вас това, което е било."

Тайна молитва

38-а неделна беседа, държана от Учителя на 30.VI.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

СВЕТЛИНА, ТОПЛИНА И СИЛА

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще прочета само няколко стиха от 16-а глава от Евангелието на Лука: от 10-и до 17-и стих.

“Духът Божи”

Ще се спра върху стиха за двамата господари. Думите “двамата господари” ви се виждат много обикновени. Най-трудното положение, в което човек може да се намери, е да има двама господари, и то двама господари, които не се съгласяват един с друг и които имат диаметрално противоположни разбирания.

Аз няма да се спирам да обяснявам нещата, защо са така или иначе. Когато един художник рисува, той трябва да рисува туй, което му е дадено. Той трябва да бъде реалист. Защо е така, това е негова работа. Един виден музикант не трябва да критикува това, което му е дадено. Ние сме дошли на Земята да живеем и трябва да живеем. Защо Земята се движи с такава бързина? Защо се върти около Слънцето? Това са посторонни въпроси. Това са политически въпроси. Никой не е мислил досега по този въпрос.

Ние всички имаме идеята да завладеем света. Ние мязаме на онзи свещеник, който първоначално бил беден, но като спечелил малко парици, купил си една доста хубава нива. Като поглеждал нивата си, той си казвал: “Да знаеш сега, че поп те владее.” Нивата му отговорила: “Като на тебе такива деветдесет и девет попа кожата одрах, а на други, на които съм одрала кожата, брой нямат.” Това е анекдот. Но дали действително това е така, то е въпрос.

Някой път казват, че магарето казвало нещо. Дали магарето е казало това, въпрос е. Но поговорката е такава. Погладили магарето

по задницата и то казало: "Тъпан бие на долната махла." Като го погладили по главата, то казало: "Тъпанът дойде и в горната махла." Дали е казало магарето така, то е въпрос. "Тебе думам дъще, сещай се снахо."

Понеже ние сме от разумните хора, ние се намираме пред природата, която е затворена книга. Трябва да я отворим. Тя съдържа формули, задачи, които ние трябва да разрешим. Някой от вас е в женска форма - една задача е това. Някой е в мъжка форма - една задача е това. Вие гледате на тялото си, но трябва да знаете, задача е това. Вие гледате един вол - задача е това. Волът разрешава една задача. Гледате едно дърво - и то е една задача. Дървото разрешава своята задача.

Ние мислим, че дърветата не са интелигентни, че не са разумни. Това е наше субективно схващане; всъщност дърветата са същества, които помагат за нашето щастие. Те се жертвуват за нас. Няма къща, в строежа на която да не е турено някое дърво. И тези малки дървета, греди, маси, столове, на които стоим и с които си служим, не са мъртви, но са живи. Вие казвате, че те са мъртви. Ако едно дърво умре, то съвършено ще се разглоби. Дотогава, докогато във всеки предмет има сцепление, то има живот. Значи, има едно сцепление между частичките и на твърдите вещества, което им придава живот. Има сцепление и в течностите, но по-малко, вследствие на което нямат своя форма. Има и въздухообразни вещества; и те имат сцепление, но по-малко.

Сега мога да ви говоря философски, но философията е отвлечена работа. Да си философ, това значи от нищо нещо да изкарате. Да вземеш само една причина и от нея само да извадиш ред заключения. Ако на един философ кажеш, че жената погледнала накриво мъжа си, той ще извади ред заключения, защо жената погледнала накриво мъжа. Той ще извади ред аргументи, доказателства. Със своята философия, той ще изкара ред заключения и аргументи за отношенията между мъжа и жената.

Има много примери в света, които като се привеждат на хората, все ще се обиди някой. Едно време имаше иконописци, които като рисуваха икони за онзи свят, поставяха владиците и поповете напред, а другите грешници - подир тях, и всички ги теглеше дяволът. Сега тези икони не ги виждам вече. Разправят за един знаменит италиански художник, който нарисувал една хубава икона, която била поставена в църквата. Иконата представлявала ада, в средата на който бил поставен един папа. Тогавашният папа извикал художника и му казал: "Извади папата от ада, от твоята картина, защото ти уронваш престижа на папата." - "Не мога, Ваше Светейшество. Не мога да направя това поради законите на църквата, които казват: каквото е станало, не може да се измени." Следователно, веднъж папата влязъл вътре, не може да се извади навън. Къде се крие дълбоката идея? Значи, не може да направиш едно престъпление и да му дадеш благовиден характер, че е добро.

Доброто и злото се отличават по своя резултат. В света има едно привидно добро и едно привидно зло. Но има едно съществено зло и едно съществено добро. Ако ти спъваш ума на един човек, това е зло. Ако спъваш сърцето на един човек, това е зло. Ако спъваш волята на един човек, това е зло. Ако спъваш неговата душа, това е зло. Този принцип е всякога верен. Хората едни други се спъват, вследствие на това те стават проводници на злото. И тогава те почват да обясняват какво нещо е злото. Злото е нещо необяснимо, но въпреки това съществува в света. Злото се проявява, когато остане свободно. Само по себе си злото не е зло. Злото е зло в сравнение с доброто. И доброто е добро в сравнение със злото. Доброто само по себе си не е добро. То е добро по отношение на злото. И злото е зло по отношение на доброто. Обаче двете отделно взети, нито злото е зло, нито доброто е добро. Как ще разберете това? То е философски въпрос.

Аз ви давам тези неща като аксиоми в живота, които както да извъртате, както искаш да разрешиш, те остават неразрешени въпроси. Често вие казвате, че не ви обичат. Че отгде знаете, че не ви

обичат? Не сте ясновидци. Преди години аз срещнах една млада сестра, която като гледа, отдалеч не вижда, но ми каза, че видяла някого отдалеч и видяла, че той не я обича. Питам я: "Ти нали си късогледа, как го видя?" - "Видях го" - казва тя. Не го е видяла тя, но го е почувствувала. Виждането и чувствуването са две различни неща. Но тя настоява, че го е видяла. Често хората казват, че Слънцето залязва. Изречението е вярно, но Слънцето привидно залязва. Слънцето залязва по единствената причина, че Земята се върти около своята ос. За да се убедим, че Земята се върти, трябва да ни се доказва с ред аргументи. Докато сме на Земята, ние фактически не можем да видим това въртение, нямаме съзнателно доказателство, че Земята се върти. И като се върти Земята, ние се чудим как се държим на нея, че не ни изхвърля в пространството.

Сега да оставим настрана този въпрос, да оставим настрана въпроса за пространството, за въртенето на Земята. Под думата "въртене" на Земята ние разбираме живота. Всички ония неща, които ние изпитваме физически, те се намират в едно статическо положение, заради което може да ги наблюдаваме. Следователно ние виждаме само ония неща, които са в статическо положение, които стоят на едно място. Онези, които са в движение, ние не ги виждаме. Ние виждаме само тяхното движение.

Тъй щото, като кажете, че някой не ви обича, вие чувствувате самото това нещо, но не го виждате. Аз мога да констатирам за всеки едного дали ви обича или не. За това са нужни доказателства. Какви доказателства? Достатъчно е само да премеря врата на човека. Като срещна една млада мома и един млад момък, мога да позная дали момъкът обича момата или момата обича момъка. Ще премеря врата, ръката им, ще опитам пулса и ще се произнеса за степента на тяхната любов. Ако любовта се увеличава, след нея заедно се увеличава и топлината му. Ако любовта се намалява, в човека се явява известна студенина. При това, ако обемът на врата се увеличава, този човек има любов. Ако обемът на врата се намалява, и любовта намалява.

Когато любовта влезе като сила в човека, тя разширява организма му, праща повече кръв. На кръвта се дължи разширението. Когато премерите пулса на онзи, който обича, пак ще намерите известна промяна. Средно пулсът на сърцето има седемдесет и два удара. На старите хора е по-малко, на младите - по-усилен пулс, но приблизително сърцето бие седемдесет и два пъти в минута. Но като обикнете някого, в пулса на сърцето има малка промяна, броят на ударите се увеличава. Вие ще кажете, че не се увеличава много. Не се увеличава много, но все направя известна промяна, пулсът става по-интензивен. Когато срещна човек, на когото пулсът е по-слаб, мога да позная каква е неговата любов. По въздействието на този човек върху мене, аз оценявам неговата любов. Когато любовта е по-висока, пулсът има един музикален ритъм. Като слушате пулса, слушате, че нещо приятно се излива. Има един пулс, който внася студенина. Тъй щото, когато говоря за пулса, мога да ви го представя музикално, като правилен и неправилен такт.

Сега вие казвате: “Какво ни интересуват тези отвлечени работи?” За мене не съществуват отвлечени работи. Това, което вас не ви интересува, други се интересуват от него. Всички неща, които съществуват в света, са все полезни на някого. Например, туй, което говоря, не е полезно за всинца ви, но за някои е полезно. Важно е, че и аз се ползувам от това, което говоря. И аз намирам, че от всяка беседа, която държа, ако аз не се ползувам нещо, казвам, че моята беседа не е хубава. От това правило се ръководя, за да определя кое е хубаво и кое не е. Следователно всяко нещо, което ние правим, трябва да ползува другите хора, трябва да ползува и нас. Всяка мисъл трябва да принесе някаква полза в света. Законът е такъв. Всяка постъпка трябва да принесе полза на другите хора, също и на самия човек, който я върши. Това е един Божествен закон, според който всеки човек, който иска да живее, трябва да бъде носител на онова великото и светлото в живота.

Та казвам: Двама господари. Не е лошо човек да има двама господари. На детето двамата господари са майката и бащата. После, като дойде голям брат, а след него и другите братя и сестри, и те стават господари на малкото дете. Обаче двамата основни господари, това са бащата и майката. Ние казваме: "Невъзможно е да слугуваш на двама господари." Но трябва да разберем тази мисъл. Ти не можеш да слугуваш на двама господари, които не се обичат, но можеш да слугуваш на двама господари, които се обичат. Следователно, ако детето обича някога повече майка си или баща си, аз зная вече, че между майката и бащата има вече раздор. Онзи, който казва, че трябва да служим само на един господар, той внася друга някаква идея. Не само на един господар може да се служи. Това зависи от любовта. Ние подразбираме, че само любовта носи същността на живота. Няма друга сила в света, която може да внесе живота, освен любовта. Човек, който няма любов към цялото, който не дава място на любовта, той не може да осмисли живота си. Някои казват, че изгубили живота си. Как го изгубил? С любовта. Не, това, което губи живота, не е любов. Това, което припечелва, е любов.

Следователно в бъдеще ние трябва да имаме една религия, която да не прави хората стари, да умират, но да проповядва на хората живот. Не е въпрос да се проповядва на хората, че като умрат, ще им направим паметници, ще остане паметно името им. Не, другояче се схваща животът. Аз схващам истинския живот като семейство, където синът и дъщерята трябва да живеят първо за баща си и за майка си, а после и за себе си. Ти си дошъл в света и трябва да знаеш, че първо ще живееш за Бога. Тогава ще разбереш, че целият свят, който имаш, е за тебе. Някой иска да знае как може да разбере, че този свят е за него. За това аз имам ред доказателства. Фактът, че като гледам с очите си, аз имам прямо съобщение със светлината, аз се убеждавам, че светът е заради мене. Ако гледам и не виждам, аз се спъвам. Това показва, че съм в тъмнина. Ако никога не се спъвам, това показва, че имам светлина в живота си. Ако пътувам без светлина, аз ще се

спъвам. Това, което чувствувам, това е светлина; това, което мисля, това е светлина; това, което правя, то е светлина.

Някои питат кое е реалното в света. Аз считам, че в дадения случай реално е това, което аз мисля. Това, което не се мени в мене, е реално. Има неща, които и в настоящия, и в бъдещия живот ще останат едни и същи. Понятията ми за сладчината винаги ще останат едни и същи. Понятията ми за любовта винаги ще останат едни и същи. Често се подига въпросът, че някой човек обича повече от другиго. Възможно е. Но ти в дадения случай не можеш да бъдеш обичан нито повече, нито по-малко. Според законите на битието, ако ти си обичан по-малко отколкото трябва, ти ще замръзнеш. Ако те обичат повече отколкото трябва, ще се изпариш, ще се превърнеш на въздух. Затова всеки човек трябва да бъде обичан толкова, колкото е необходимо. За да живееш, ти трябва да имаш онази любов, която носи истинския живот, без качествата на смъртта. При сегашните условия, мнозина от вас сте били красиви, а сега вече не сте красиви. Защо не сте красиви? Имате доста бръчки по лицата, които показват, че сте се грижили за нищо и никакво. Аз виждам бръчки по лицата от ревност; виждам бръчки по лицата от любов. Виждам бръчки от омраза, виждам бръчки от лъжа. Това не значи, че човек съзнателно иска да лъже, но като се уплаши, без да иска, лъже. Някой път, за да се избави от нещо, човек лъже.

Един полковник, който участвувал във войната през 1914 г. на Солунския фронт, ми разправяше една своя опитност. "Излязох - казва той - с генерала да правим преглед на фронта. По едно време англичаните като насочиха онези големи батареи, онези пушки, че като започнаха да свиват наляво, надясно, ченетата тракаха на генерала, тракаха и на мене. По едно време генералът попита: "Господин полковник, как си?" - "Много добре съм, господин генерал." После и аз питам генерала: "Как си, господин генерале?" - "Много добре съм." Като се свърши войната казвам: "Големи герои бяхме, но тракаха зъбите ни."

Сега ще кажете, че това се отнася до генерала и до полковника. Че, в света на всяка крачка стават сражения. Дойде беднотията, сиромашията - война е това. Ти се плашиш какво ще правиш с нея. Неприятел е сиромашията, обстрелва те този неприятел. Заради някаква ревност в душата ти война става. Ти мислиш, че някой ще ти вземе любовта. Как мислите, възможно ли е някой да ви открадне любовта? Дошъл някой при мене и се оплаква, че любовта му откраднали. Трябва ли аз да се меся в сърцето на баща си, че той обичал майка ми повече? Трябва ли да се меся в неговата работа, защо обича майка ми повече? Това е негова работа, защо той я обича повече. Аз съм син, но нямам право да се меся в работите на баща си. Аз нямам право да се меся в работите на майка. Та, ние, съвременните хора, се месим в работите на баща си и майка си, вследствие на което правим грешки.

Та казвам: Ние трябва да имаме преценка за онова, което става във възвишения свят. И ако понякога за най-възвишеното в света имаме такова криво мнение, мислим, че с нашето криво мнение ще дадем правилен ход на любовта. Като изследвам историята на човешкото развитие, виждам, че колкото повече се стараете да не обичате някого, ще ви заставят да го обичате повече. Ако пък заставите човека да не мрази някого, с това ще го накарате да го мрази повече. Понякога аз не искам да защищавам човека. Защо? Ако дойде слаб да защищава слабия, той ще бъде повече бит. Ако се защищава някой, той трябва да бъде силен.

В съвременния свят ние търсим хората на силната любов. Някой казва: “Аз не искам любов.” Че, ти още не си опитал какво нещо е любовта. Ти искаш да бъдеш силен, да бъдеш учен, да бъдеш добър, да имаш всички добродетели, да се ползуваш от всичките блага в света, но всичко това ти не можеш да придобиеш без любов. С любовта човек всичко придобива. Ако майка ти не те е родила с любов, ако баща ти не те е родил с любов, ти любов не можеш да имаш. И обратно: ако майка ти те е родила с любов и ако баща ти те е

родил с любов, и ти ще имаш любов. И тогава, ако обичаш някого, ще го обичаш на свят*. Няма да се плашиш да не мине нещо от тебе, че си дал нещо повече.

При един български чорбаджия отишъл един турски бей. Чорбаджията налял на турчина една чаша вино, но оставил чашата един пръст празна. Като налял в своята чаша, прелял я и казал: "утяля!" Това е една българска дума, която показва, че си прелял. Налял втора чаша на бея, пак с един пръст празна, а своята пак пълна с утяля. Най-после турчинът казал: "Чорбаджи, налей и на мене с утяля."

Та казвам: Ние наливаме на другите все с един пръст недопълнени чаши, а нашите преливаме и казваме: "Стана нещо." Питам: Кое е по-хубаво, да се прелива ли чашата или да е с един пръст празна? Ако наливате чашата с един пръст празна, това е икономически, струва си да правиш това, ще спечелиш нещо. Но ако искаш да бъдеш щедър, нека да бъде с утяля. Ние, съвременните хора, страдаме от празни чаши. Навсякъде чашите са с по един пръст празни. Значи, с по един пръст по-малко.

Сега аз говоря общо за хората. Има едно неразбиране на онзи велик закон в света. Съвременните хора нямат едно правилно разбиране за живота. Може би те не са виновни за това, така са ги учили. Вие минавате за българи, защото сте родени българи. Англичанинът е роден като англичанин. Когато на българина върви в работата, той се радва, когато не му върви, страда. Но радостта на един англичанин не може да бъде радост на българина. И радостта на българина не може да бъде радост за англичанина. Но ако англичанинът и българинът се обичат и не си мислят злото, тогава радостта им ще бъде еднаква. Значи уеднакввяване е нужно.

Ние трябва да оставим онова високо разбиране на интересите. И това е хубаво. И това, което става в света, и то е добро. Но аз разглеждам света като едно действие на сцената. Така е писано да стане. Два народа трябва да се бият, нищо повече. Защо? Има си

своите причини. Но как ще го обясним? Един мъж и една жена се обичат - има си причини. Ти ядеш - има си причини. Гладен си. Ако нямаш глад, ти няма и да ядеш. Ако не беше жаден, ти никога нямаше да пиеш вода, защото и като пиеш хубавата вода, казваш: "Още един път искам да пия от таз вода." Ако ядеш от хубавото ядене, казваш: "Още веднъж искам да ям от хубавото ядене." Често са ми казвали: "Не може ли да създаде Господ един свят без да ядат хората?" Казвам: Такъв свят е за ленивите; яденето е най-малката работа, която трябва да направиш. Понеже хората не обичат да работят, за да ги застави Господ да работят, е създал яденето, като най-малката работа, която може те да направят. Гледането е също малка работа, слушането, мърдането на ръцете и на краката, това са все малки работи. Казвате: "Без тази работа не може ли?" Може. Тогава ще ви приведа примера за Паганини. Запитали го един път: "На три струни не можеш ли да свириш?" - "Мога." Той дал концерт на три струни. - "На две струни можеш ли да свириш?" - "Мога. И на две струни свиря." - "А на една струна можеш ли да свириш?" - "Мога." И на една струна свирил. - "Ами без струни можеш ли да свириш?" - "Мога." Но той не се явил повече.

Та казвам: Някой път вие искате да живеете по един ограничен начин. Не, на четири струни е по-хубаво да се свири, отколкото на една, на "сол". Сега вие искате живот без ядене, без страдания. Значи искате живот на еднообразието, да няма никакви страдания, да няма беднотия, да няма това, онова. Какво трябва да има тогава? Ние трябва да живеем, да разбираме законите на живота. Живот без любов най-първо към себе си, а после към другите, не е живот. Ти трябва да разбираш закона на любовта. Като вземеш цигулката, ти трябва да знаеш местата на всеки тон в първата позиция, във втората и т.н. Преди това ти трябва да знаеш как се настройва цигулката, къде е "до", "ре", мястото на всяка нота. И ако стъпиш на съответното място, тогава ще произведеш тия звукове. Ако не стъпиш на съответното място, никакви звукове не можеш да произведеш.

За да се произведе любовта на човека, пак същият закон е важен. Знаете ли, че за да се произведе любов към даден човек, се изискват специални условия? Например, за някоя любов причината е светлината, за друга любов причината е топлината, а за друга любов причината е силата. Светлината, топлината и силата, това са три условия, които могат да създадат у човека подтик, да произведат любов. Коя любов носят мъжете? - Любовта на светлината. Коя любов носят жените? - Любовта на топлината. А коя любов носят децата? - Любовта на силата. Тогава, можем да направим един психологически, биологически опит. Ако един момък обикне една мома, умът ѝ непременно ще започне да работи, умът ще има светлина. Ако момата обикне момъка, той ще придобие повече топлина и мекота и ще каже: "Стана ми по-меко, по-топло, по-рано бях малко по-строг. Щом дойде топлината на любовта, станах мек." И най-после, когато дойдат децата, те създават вече силата на човека.

Та казвам: Ако искате светлина, мъжа трябва да обичате. Ако искате топлина, жена трябва да обичате. Като казвам "жена трябва да обичаме", имам предвид девата, девицата трябва да ви обича. Аз взимам думата "момък" в чист смисъл, неженен мъж. Сега аз не говоря за сегашните хора, които са женени. Под думата "женени" аз разбирам хора, които обичат. И като се обичат, да са доволни едни от други. Аз не считам любовта за порок. Например, ако обичаш един мъж, никога не крий от мъжа си, че го обичаш. Че как ще криеш? Ти цял светиш. И ако един мъж обича една жена, не трябва да крие от жена си, че я обича. Той и не може да крие, защото гори човекът. Това е новото, което иде в света.

Казано е в Евангелието: "Ако се не родите отново, не може да влезете в Царството Божие." Това значи: ако не се родите от онази любов, която носи светлина в себе си, ако не се родите от онази любов, която носи топлина в себе си и ако не се родите от онази любов, която носи сила в себе си, по никой начин не можете да влезете в Царството Божие. Това е подразбирал Христос, като казвал: "Ако не станете като

малките деца.” Значи, всеки ден трябва да се раждаме от любовта, която носи светлина, топлина и сила. И тогава няма да има това разногласие в света, което сега съществува. Казвате: “Обезсмислил се е животът ни.” Казвам: Топлина нямаш. Защото топлината дава на хората храна. А пък светлината дава на хората хубавите картини, с които могат да се наслаждават. Силата пък дава на човека условия за постижение в света.

Прост пример: ако ти нямаш сила, не можеш да ядеш, не можеш да сдъвчеш храната. Следователно, за да възприемеш храната, ти трябва да имаш сила. А пък таз храна, която не е топла, тя е блудкава. Ти не можеш да възприемеш блудкава храна. Тъй щото, вкусната храна подразбира да имаш топлината на любовта. Следователно такава храна е добре дошла, ние я възприемаме. После, трябва да имаш вяра в себе си и разположение в яденето. Това е светлината. Като ядеш приятно, това значи да ядеш не само по обичай и задължение, но да ти е приятно, че възприемаш тази храна.

Това са прости психологически наблюдения, от които зависи животът на хората. Значи животът на хората зависи от това как да закусват сутрин, как обядват и как вечерят. Големи страдания има в съвременния живот. Аз съжалявам хората, че не знаят как да живеят. Гледам, жената, от сутрин до вечер, цял ден готви на своя възлюблен. Като дойде, той свие вежди. Защо? “Това е не е хубаво, онова не е хубаво” и така разваля всичко. Другаде пък мъжът донесе всичко. Като погледне, жената свие вежди и казва: “Това не е хубаво, онова не е хубаво.” Ето защо, при сегашните условия, когато мъжът донася храна, не трябва да се знае кой я носи. И когато жената готви яденето, не трябва да се знае кой е готвил. А сега единият ще каже една лоша дума за другия. И така никой не е доволен нито от сготвеното, нито от донесеното. Ние трябва да се храним и чрез ушите. Всяка сладка дума, която достига до твоето ухо, трябва да бъде храна за твоя възлюблен. Ние се храним и от хубавите поучителни мисли.

Например, като четем Библията, Новия Завет, ние се връщаме няколко хиляди години назад, да видим какво е казано тогава.

Та казвам: Аз искам да се спра върху реалното в живота. Вие търсите смисъла на живота. Много автори са писали върху радостите на живота. Но радости не може да има без любов, която носи светлината. Радости не може да има без любов, която носи топлината. Радости не може да има без любов, която носи сила в себе си. Значи, три неща се изискват. Значи радостта иде като общ резултат на топлината, светлината, силата. Ние, съвременните хора, не трябва да се заблуждаваме. Ако се оглеждаме в едно огледало, можем да се харесаме или да не се харесаме. Но какво ще стане, ако се оглеждаме в десет-петнадесет огледала? Ти можеш да се харесаш в едното огледало, във второто може да не се харесваш и т.н. Оттам можеш да кажеш, че първото огледало ти се харесва повече от второто. Защо? Защото в първото си по-хубав. Твоята хубост не зависи от огледалото. Може би това огледало да дава по-добро отражение. Значи, според образа си, харесваш и огледалото. Някой път огледалото не дава добър образ и ти не го харесваш. Това е субективно схващане. Може да направите опит, да видите, че промените, които стават у вас, едновременно стават и у другите хора. Когато двама души се обичат, могат да направят опит и ще видят, че промените, които стават у единия, стават и у другия. Например, ако подозрението влезе у единия, ще влезе и у другия. Но те ще скрият това нещо в съзнанието. Благодарение на това често ние правим погрешки в живота. Някой крие нещо в съзнанието си и мисли, че никой не може да го разбере, а всъщност то се отразява в друго някое съзнание. За тази цел ние, съвременните хора, трябва да бъдем съвършено чисти, никакви подозрения не трябва да поддържаме в себе си.

Преди две години дойде тук един млад човек, свещеник, на около тридесет и пет години, с добре закръглено лице. Външно мяза на поп, но млад. Дохожда при мене и ми казва, че чел моите книги и се заинтересувал от учението. Сега решил да напусне православната

църква и да дойде тук. "Не искам - казва той, - като свещеник на новото учение, да нося това черното расо. Можете ли да ми дадете пари да си направя бяло расо?" Аз чувствувах в него нещо дисхармонично, но оставих това настрана и го питам: "Че какъв свещеник си ти, да нямаш пари за едно расо? Защо ще напущаш църквата? И православната църква е християнска. Ти можеш да си направиш бяло расо и като православен свещеник." - "Не, ще ме изгонят." - "Няма да те изгонят. А ние тук нямаме бюджет за бели раса." Мина се една година, пак се явява същият поп, който искаше бяло расо. Казвам му: "Дай си адреса тогава." Той казва, че е свещеник в Пловдив и дава някакъв адрес, улица и номер. Казвам на наши приятели: "Идете да намерите този брат, да видите може ли да носи бяло расо." Отиват на посочената улица и номер, но не намират такъв свещеник. Какво може да бъде това? Да е някакво привидение, да е някаква халюцинация, да ми се е сторило, че някакъв поп е дошъл при мене?

Все и на вас ще се яви някой път поп да иска бяло расо. Сега вие може да направите възражение. Ако видите такъв поп, ще кажете: "Нали виждаме, че е действителен." Какво виждам? Виждам един човек, който се е нацапал. Аз го наблюдавам, като гледа, погледът му е отправен към земята. За такива хора турците имат една поговорка: "Мене гледа, тебе вижда." Той представя, че има такова благоговение към мен, че не смее да ме погледне в очите. Не е там въпросът, аз зная, той се страхува. Но той ще ме помни. Аз му казах: "Слушай, ти си изпратен на Земята да бъдеш един свещеник както трябва, а не такъв, какъвто не си." Той ще помни моите думи. Дошъл да ме изпитва какво ще кажа за православната църква. Каквото кажа за православната църква, аз ще го кажа пред всички, ако кажа нещо, ще го кажа на всеослишание. Ако не трябва да кажа нещо, на никого няма да го кажа. Ако трябва да кажа нещо, ще го кажа от любов; ако не трябва да го кажа, няма да го кажа. Защото всяко нещо, което трябва да се каже, ако не го кажа аз, други ще го кажат.

Често противоположните неща в света покваряват нашия характер. Сега ще дойде някой да ме лъже. Същевременно той мисли да ме хване някъде в лъжа. Но аз му казвам: “Ти не си никакъв поп. Ти не си нищо друго освен един детектив.” Аз го приемам този поп, но в себе си зная какъв е. По закон той е поп, но по съдържание той не е поп. Много детективи има в света. Щом дойде в тебе едно подозрение, това е един детектив. Яви се в тебе една мисъл за някого и казваш: “Той ходи по крив път.” Това е лицемерие. Не е твоя работа кой как живее, как се моли и т.н. Но някой правел много поклони. Той прави колкото трябва. Преди години от Светогорския манастир дойде тук един калугер. Върви той и ми разправя, че бил калугер. Друг един му казва: “Аз зная, че ти си много набожен човек.” - “Отгде знаеш?” - “Виждам. От мазолите на ръцете ти виждам, че ти правиш на ден не по-малко от четиристотин-петстотин поклони”, от които го е заболяла кожата на ръцете му. “По мазолите познавам” - това не е някое ясновидство. Всеки човек, който прави поклони, той прави гимнастика. Аз го уважавам за това. Поклоните са най-хубавата гимнастика. Който страда от ревматизъм, аз му препоръчвам да прави поклони. Ще се поклониш няколко пъти, пак ще станеш. Но не мисли, че като правиш поклони, че това се пише в невидимия свят, че си станал по-добър.

Та казвам: Аз съм за любовта, нищо повече. Аз съм за любовта, която има отношение към нашето тяло, към всяка клетка, към всеки нерв, към всеки мускул, към всички удове на организма. Цялото тяло трябва да усети тази любов. Любов трябва да има в движението на нашата кръв, в пулса на нашето сърце, в движението на нервната система в нашия мозък, в очите - навсякъде трябва да функционира любовта. Ако любовта функционира в целия организъм, във всички системи - симпатична, мозъчна, стомашна, дихателна и други - тя внася дълговечния живот. Това искат учените да постигнат с присаждането на някои жлези. И това е хубаво. Но всички вярвате. Трябва да направят една операция, да функционира любовта през

мозъка, през цялото тяло. И тогава, ако обикнеш някаква жена и те питат обичаш ли я, кажи: "От хиляди години я обичам." А той, като го питат, отказва, че я обича. Същото прави и жената. Като я питат дали обича някой мъж, тя отказва. Тя трябва да каже: "Обичам този мъж, понеже в миналото ми е бил брат."

Има друга една история, от която се виждат отношенията между хората, но друг път ще говоря по нея. Вие знаете историята за катастрофата, за грехопадането на човека. Но не знаете историята за човека, когото Бог направи по образ и подобие Свое. Те живяха там като брат и сестра. Те са първите родени хора от Бога. После се заговори за онзи Адам, който беше направен от пръст - за грешния Адам. Тъй че, кажат ли ти: обичаш ли някого, ще отговориш: "Обичам го." Днес и мъжът, и жената страдат от любов, но не признават. Аз съм ги наблюдавал как се поглеждат тъй, под око, седи горката жена тъй с мъжа си, а гледа друг някой с очите си. Мъжът наблюдава, но тя се преструва, че не гледа никого. И това не е лошо, но тя трябва да бъде искрена, да каже: "Много ми се хареса този човек. Харесват ми се очите, веждите, носът, устата." Нека и мъжът се зарадва, че жената е харесала. Турците имат една поговорка: "Да гледаш хубавите неща в света, това е благословение."

Затова аз ви препоръчвам да бъдете свободни във вашия ум, да бъдете свободни във вашето сърце, да бъдете свободни във вашите движения. Във всяко движение да има една вътрешна пластичност. Да чувствуваме, че от човека лъха нещо хубаво. Всеки трябва да излъчва нещо ново от себе си, като един нов свят, в който да се радва, че е влязъл. Радвайте се, че има такива хора.

И тъй, хората трябва да мислят по любов, да чувствуват по любов и да вършат всичко по любов. Да станем разумни деца, носители на топлина, светлина и сила.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

39-а неделна беседа, държана от Учителя на 7.VII.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

ВЕРЕН И ИСТИНЕН

"Отче наш"
"В начало бе Словото"

Има един стих в Откровението, ще го намерите, казват: "Видях небето отворено и видях кон бял и на него... Верен, Истинен...".*

В живота има много стремежи. Често съвременните хора са изгубили онзи, истинския стремеж за живота. Дават се различни обяснения за противоречията, които произтичат. Някой път детето се роди хилаво в някой дом. Казват, майката е била болна. Детето е хилаво, причината не е майката. Че майката е болна, тя не е причината. Че неговата майка била болна, че неговият баща бил болен, не са причина. Мислим, че майката е причина. Майката е само едно следствие. Една държава се намира в противоречие. Тя се намира в трудно икономическо положение или може държавата да е бедна с производство, земята е бедна. Някои страни са индустриални. Казват: ако има индустрия. Нима индустрията може да поправи живота? Ония фабрики, които дигат крясък със своите колела, какво ще добиеш ти от този крясък, ако ти седиш десет, петнадесет, двадесет години? Или един железничар, който пътува по железниците, какво ще добие, ако се движи наляво, надясно; или, ако се движиш в един аероплан, какво ще добиеш? Бих желал, ако някой пътува, да пътува със силата на своята мисъл. Ако някой би искал да има удобства, бих искал удобствата, които сърцето дава или туй, което неговата воля може да създаде.

Казвам: При сегашните условия хората са попаднали в едно временно заблуждение. Един съвременен богат човек, като изгуби богатството си, всичката му сила отива. Във войната, щом войниците изгубят оръжието си, всичката сила им отива. Щом си изгуби хляба,

войната се свършва. Може да ви докажа това. Докато има снаряжения, хората се бият, но щом хлябът престане, щом снаряженията престанат, те веднага изгубват духа си. Че трябва да се воюва, но как и с какво трябва да се воюва? Погрешното воюване е в света, от което страдаме. Една война, която не се води чрез любовта, не е война. Една война, която не се води чрез мъдростта, не е война. Една война, която не се води с истината, не е война. Аз, като чета историята на великите войни, виждам: всичките войни, които са водени, са водени без любов, без мъдрост и без истина. И затова казвам: Де са великите народи? Великият Вавилон къде е? Помен няма. Къде е Велика Персия? Къде е Великият Египет? И новата история един ден ще бъде такава, както е старата история.

Кое е важното в света? Ние казваме: един народ. Трябва да знаем какво отношение ние имаме, човекът какво отношение има към своето семейство, семейството какво отношение има към обществото, обществото какво отношение има към народа и народът какво отношение има към цялото човечество. И цялото човечество какво отношение има към космоса. Всичко туй е един велик вътрешен организъм. Ние разглеждаме нещата отделно. Ако вие извадите един човешки крак вън от тялото, какво ще стане? Той няма никакво отношение. Кракът сам по себе си не може да се движи. Кракът се движи, когато е свързан с тялото.

Та, когато разглеждаме един народ, не можем да го разглеждаме вън от цялото човечество. Всеки един народ, ние подразбираме милиони разуми същества, които са групирани по един Божествен закон и образуват народа, или много такива народи, които образуват цялото човечество. Пък цялото човечество на Земята образува една малка група. Защото във всичките други планети и Слънцето - няма слънце, няма планети, няма част, където да няма живот, навсякъде има живот.

Сега може да има учени хора, които да възразяват. Да ме извинят учените хора. Те са учени, които има още милиони години да учат.

Те знаят толкоз, колкото мравите знаят заради нас. Досега още нито един мравешки вестник не е писал за хората нищо, че има такива културни хора, че са напреднали. Мравите мислят, че са най-учените същества, най-умните същества. Те мислят да завладеят Земята. Мравите мислят, че те изкривили оста на Земята. Понеже цялото южно полушарие е [можело] да се завладее от тях и трябвало да се измени оста да стане по-студено, за да не би да дойдат термитите да изядат всичко. Всичко щяха да изядат.

Сега не искам вие да вярвате в тия работи. Туй е наука. Трябва да мислите. Който иска, да мисли. Доста термити има. И всички съвременни хора трябва да се пазят. Знаеш какви термити има, от които светът може да пострада? Всяка една лоша мисъл е термит. Всяко лошо чувство е термит. Всяка лоша постъпка е термит. Казвате: термити. У нас оста се е изкривила по причина на тия термити в нас. Когато аз говоря, че трябва да се изправи животът, разбирам оста на човека трябва да се изправи. За да се изправи оста на човека, в него трябва да има отличен ум, гениален ум. Някои хора отделят любовта. Аз когато говоря за любовта, разбирам три качества на любовта: любов, която носи живот; любов, която носи мъдрост, знание и светлина; и любов, която носи истина и свобода. Всичко туй е любов. Когато говоря за истината, пак разбирам три неща. Тогава, в истината на първо място думите са важни. Когато говоря за Божията мъдрост, пак същото разбирам. Животът [не] може да се разглежда отделно от любовта.

Та казвам сега: Нашият живот не може да се изправи, по никой начин ние не можем да станем щастливи хора, нито човек отделно, нито семейството, нито народът, нито цялото човечество, ако те не прегърнат онази любов, която небето предлага.

Казвате: къде е тази любов? Тази любов е, която слиза чрез Слънцето, чрез светлината. Тази любов е, която държи всичкото в един контакт, свързано. Всичко туй, което имаме, се дължи на любовта. Реките текат по причина на любовта. Вятърът духа по

причина на любовта. Хората се движат по причина на любовта. Къщи се градят, тренове вървят, всичко това става в света по причина на любовта. Вижте онази малката птичка, която ходи да събира сламки, да си направи гнездо. Причината е любовта. Ако нямаше този вътрешен импулс, никак нямаше да прави гнездо. Ако няма тази любов, нищо не може да се направи. Вие искате да имате една къща, понеже любовта ви подбужда.

По някой път мислите, че ако къщата може да бъде по-голяма, и любовта ви ще бъде по-голяма. Но колко голяма къща можете да направите? В Америка сега има около сто и двадесет-етажни здания. Някои от тях са по-високи от Айфеловата кула. Такива са тия небостъргачи. Тия небостъргачи имат граница, докъдето може да достигнат. Преди векове хората бяха намислили да направят едно здание, да достигнат до облаците. Господ като видя тяхното безумие, размеси езиците им. Многото езици произлизат от големите идеи, да съградят нещо великолепно, да не се боят от потоп в света, ако стане. Потопът е опасен, но против него цяр има. Но когато дойде огънят? Да кажем, че и Земята не е сигурна. Като дойде огънят, и тази Земя ще се разтопи. Тия хора, които живеят сега, ако се образува на повърхността четиристотин-петстотин градуса топлина, как мислите, сегашните органически същества биха ли могли да живеят? Ще има ли някой друг живот? Този живот, както го разбирам, няма да бъде такъв.

Сега психологически аз искам да ви наведа на ония причини, на ония закони, които действуват в нас. Съвременните психолози говорят много повърхностно за човешката душа. Религиозните хора, и те говорят много повърхностно за Бога. Те считат Бога едно същество като човек, с наклонност да му принасят жертва. Едно време са му принасяли жертва агнета, волове, даже някои от старите пророци са въставали против тази идея и казвали: "Господ не се нуждае от вашите овци." Като принесеш малко масло на Господа, мислиш, че ще Го подкупиш.

Единственото нещо, с което можем да привлечем вниманието на Господа, то е да имаме любов към Него. То е първото нещо. С нищо друго не може да се привлече вниманието на Бога. Второто нещо, с което можеш да привлечеш вниманието на Бога, то е онази светлина, знанието, което имаш - че ти разбираш любовта и мислиш тъй, както Господ мисли. Като види това Бог, приятно Му е, че има едно дете, което мисли умно, както Него, не е глупак. И после, третото нещо - че туй дете е свободно. Верен, истинен се нарича. Това дете, каквото каже, не го изопачава нито на един косъм.

Сега, вярващи има, които казват: "Аз съм готов да умра за Господа." Готови са да умрат те тъй, както апостол Петър умря. Той казва: "Господи, всички да се отрекат, но аз, Петър, няма да се отрека. Ти, Господи, ще видиш, че Петър е този, Ти на мене разчитай." Този герой Петър, когато една слугиня му казва: "Ти да не си от Неговите ученици?", той казва: "Не, не съм." Герой е Петър. Тамън се отрече, изведнъж дойде друг да го пита. Три пъти се отрече той. Туй е лошата страна на Петър. Петър изгуби силата си. Дотогава той беше Петър, но като се отрече, стана Кифа. Няма да ви тълкувам думата "Кифа". Защото за мене думата "Кифа" е една. Всеки човек с необрязано сърце е Кифа. Всеки човек, който не си държи думата, е Кифа. Всеки човек, който не знае да мисли, е Кифа. Всеки един човек, на когото колелото се върти на една или друга страна, е Кифа. Всеки в света, който не върви както трябва, е Кифа. Казва Христос на Петра: "Ти си Кифа, но отсега нататък няма да бъдеш Кифа, но ще бъдеш Петър, камък, на който може да се съгради нещо устойчиво."

Всички вие сте войници. Трябва да имате ново снаряжение. Пушките трябва да бъдат направени от веществото на любовта. После, барутът трябва да е направен от знанието, от мъдростта, а пък прицелната точка, далечното биене, истината трябва да бъде. Пушките далеч трябва да бият, на тридесет-четиридесет километра. На няколко хиляди километра като хвърли, да удари. От единият край до другия на Земята да бие. От България да може да обстрелваме на

която и да е точка на земната повърхнина. Ако някой не се подчинява, да го обстрелваме оттука с гранати и за четири-пет часа ще го обстрелваме и да го очистим.

Да ви кажа сега по кой начин. В новото воюване не се позволява убиване, но се позволява приспиване. Приспивайте вашите неприятели в себе си, не ги убивайте. Вие освен че не ги приспивате, но ги събуждате. Всяко едно неестествено желание - ти си събудил един свой неприятел. Всяка една мисъл неестествена - ти си събудил един неприятел. Всяка една неестествена постъпка - един твой неприятел се събудил. Писанието казва: "Който победи докрай, той спасен ще бъде." Но кой? Аз допълвам (някой ще възрази, не притурям, но казвам, което не е казано): Ако ти не може да побеждаваш с любовта, ти не си добър войник. Ако ти не може да побеждаваш със знанието, със своята светлина, че като хвърлиш светлината, да победиш, ти не си от добрите войници. Ако не можеш да освободиш себе си и другите хора, ти не си от добрите войници. Отдето минеш, трябва да освобождаваш.

Казвам: Ще обезоръжаваме старите хора. Казвам: С тия оръжия не могат. Като ги обезоръжиш, ще му дадеш своето оръжие и ще му кажеш: "Ще станеш истински войник." Някои казват да се разпуснат войниците. Аз не съм за разпускането на войниците. Ние сме за мобилизиране на войниците. Да се мобилизират по любов. Демобилизиране постарому, а мобилизиране по любов. Всички други глупави работи да се демобилизират, а [с] всички хубави работи да се въоръжим - с новите оръжия.

Вие всички очаквате да дойде някой да ви освободи. Кой кого освобождава сега? Адам като беше в рая, очакваше някой да дойде да му осмисли живота. Той се чувстваше ограничен. Казва: "Не си струва сам да живее човек, да има другарка като мен, да я прегърна, да я целуна. Виж другите животни, пък тя да ми каже сладка дума, да ми говори. Пък аз съм сам, няма кой да ми говори. Хубаво е да има една женица." Адам така си говореше. Не го казваше, но в сърцето си

мислеше. В него имаше една мисъл, казва на Господа: "Всичко си направил много добре, но не си предвидил едно нещо, забравил си." Когато Господ позна това, тури го в дълбок сън и казва: "Искаш една жена, ще ти направя." Извади я из ребрата му, тя беше скрита. Но тя беше, която го човъркаше. Тя казва: "Кажи на Господа да ме извади навън." Вие не сте Ева, вие сте образ на Ева. Дотогава, докато човек е мъж и докато човек е жена, не е разбрал живота. Жената разбира живота по един начин, мъжът разбира живота по друг начин; и двата възгледа са прави, но това не е Божественото начало. Жената сама по себе си не носи щастието в света и мъжът сам по себе си не носи щастието в света. Аз ще ви кажа къде е погрешката. Мъжът и жената трябва да се съединят в едно и да привлекат със своята любов Бога. Бог като дойде в света, то е смисълът на живота. Мъжът и жената, които не могат да привлекат Бога с ума си, техният живот носи нещастие. Децата, които се народят, ще измрат. Каквото и да направят, всичко ще изчезне. Ако привлекат Бога с любовта си, те ще родят туй, което никога не умира.

Казвам сега: Новият Адам, който иде, няма да бъде в живота по законите на стария Адам. Новият Адам, който иде в света, и новата Ева, която иде в света, ще се съединят в едно, да привлекат Бога. Тогава се изпълнява онзи стих, който казва: "Дето са двама събрани в Мое име, и Аз ще бъда там." Те разбират по човешки. Щом дойде Бог да живее между нас, ние няма да умираме. Тогава всичките страдания ще изчезнат, сълзи няма да има, беднотия няма да има, смърт няма да има, всичко ще бъде тъй, както вие го чувствувате в себе си.

Сега, като ви говоря, казвате: "Колко е хубаво да има някой човек, както го е Господ направил." Най-лесното нещо в света е и от него ние се плашим. Казвате: "Как да обичаме?" Няма по-лесна работа от любовта в света. Питам: Колко материал се изисква да кажеш една сладка дума? Колко лева струва материалът да кажеш една сладка дума? Не само думата, освен думата, която ще произнесеш, трябва да знаеш закона, да вложиш в самата дума светлина, да вложиш в самата

дума топлина, да вложиш в самата дума сила. Имаме такъв пример. Когато Христос казва на онзи, който боледува тридесет и осем години, казва му: “Стани и ходи!”, той стана и проходи. Тази дума беше казана с любов. Христос каза: “Стани!”

Казваме сега: Христос не е минавал. Колко пъти е минал и казва: “Станете!”, а вие не ставате. Туй е съмнението, което съвременните хора имат. Аз чета съмнението, чета мислите на хората. Казвате: “Този какво [е] дошъл? Ние си имаме учение, църква си имаме, ние вярваме в Христа.” Че, туй е една лъжа. Ако вие вярвате в Христа тъй, както аз разбирам, между вас щеше да бъде Царството Божие и всички да живеете добре, и владици, и попове, и жени, и мъже, и деца. Да живеете, да няма бедни хора, да не умират хората.

Сега той си мисли, като умре, кой ще го погребе, поп ще го погребе или владика ще го погребе. Ще ми разправяш, че ти вярваш в Христа. Колко владици погребаха Христа? Няма какво да уподобяваме на никого. Всички проповедници, бащи и майки, са служители на Бога. Дотогава, докато майката е служител на Любовта, тя е майка. Докато бащата е служител на Любовта, той е баща. Докато владиката е служител на Любовта, той е владика. Докато свещениците, учителите, съдиите, всеки, който служи на Любовта, той е истински служител. Всеки, който служи без любов, той е на крив път. Ако аз съм дошъл да заблуждавам хората в света или ако вие сте дошли да заблуждавате хората в света, какво ще придобиете, кажете?

Казвам: Всеки може да знае заблудил ли се е или не. В една тъмна къща ще излезеш. Ако се спъвам във вашата светлина, вашата светлина не е на място. Ако вие се спъвате в моята светлина, моята светлина не е на място. Ако при моята светлина можете да ходите без спънки, тази светлина е на място. Аз не казвам, че тази светлина е моя. Не казвам, че Слънцето аз го направих. Може да кажа и това; вие ще кажете: да кажеш е едно нещо, а да се направи е друго. Как аз ще се изтъпанча да кажа, че аз съм направил Слънцето, пък аз не съм го направил? То е лъжа. Може да кажа, че направих Слънцето, когато

Бог живее в мене. Аз ще кажа: аз направих Слънцето, а Той говори. Тогава казвам, че аз го направих, аз говоря в Неговото име. Не казвам, че Бог го направи, понеже Бог е в мене, аз говоря в Неговото име, понеже Той и аз едно сме. Каквото Той направи, като че ли аз съм го направил.

Ще каже някой, че това е богохулство. Аз разсъждавам и казвам: Ти като говориш, не е ли богохулство? Като кажеш ти, че църквата е всичко, не е ли богохулство? Като кажеш, че църквата спасява, не е ли богохулство? Как спасява църквата? Еврейската църква спаси ли евреите от всичките нещастия? Моисей можа ли да спаси евреите от гонението, което имат? Да не се заблуждаваме.

Моите уважения към всичките светии. Но всеки един светия е на мястото. Окото на светията е на място. Ухото на светията е на място. Устата на светията е на място. Пръстите са на място, ръцете са на място. Не трябва да даваме ние на някое нещастие по-голяма цена, отколкото то има. Всичките светии имат една цел, всичките имат любов към Бога. Не може да кажеш този, онзи. Един светия, когато говори, [се] има предвид, че във всичките светии, Бог говори в тях. Те всички говорят в името Божие. И тогава, всички, в които Бог живее, в техните сърца, в техните умове, в тях трябва да имаме онази безгранична любов. Онези, които така не разбират, трябва да ги доведем до познанието да обърнат още един лист.

Казвам: Онзи, който е начертал съдбините на България, той е онзи Бог, Когото познаваме, Който живее вътре в мене и ми казва цялото бъдеще какво ще бъде на България; мога да ви го кажа, но ако имате любов към мене. Ако нямат любов, нищо няма да им кажа. Ако имат любов, имате едно велико бъдеще. Ако нямат любов към Бога, ще имат едно страшно бъдеще, по-лошо от еврейското. Дали вярват? Ще го видят. Моисей казва на еврейския народ: "Бог ще подигне пророк между вас като мене и този пророк, който не го слуша, той ще се изтреби от Земята." Туй е, което казва Моисей. Дойде пророкът, не го приеха, не го искаха. Казват: "Не го знаем откъде е. Моисей

знаехме откъде е.” Моисей се оплакваше и казва: “Господи, и мене ще убият.” Казва: “Не бой се.”

Аз искам да ви наведа само на онзи факт. В какво седи животът? За мене съществуванието на един народ е, когато любовта царува в този народ. За мене целта на един човек е дотолкоз, доколкото любовта царува. Щом любовта царува, той е човек. Той ще има дълъг живот. Той е ценен. Ако искаме да бъдем ценни, и в сегашното време, и в бъдещето трябва да имаме онази непреодолима любов към Бога и от любов към Бога да обичаме всичките.

Казвам: Добрите хора са в света, които ще уредят света сега. Казват, нова Европа щяла да се урежда. Ние ще си дадем думата на Европа, от нас зависи. Каквото кажем ние, това ще бъде и всички ще се подчинят. Новият живот в света без любов не може да дойде. Новият живот не може да дойде без мъдрост. Новият живот не може да дойде без истина. Каквото са казали светиите, каквото казал Бог, каквото е казал Бог чрез мене, всичко това ще бъде. Тия работи ще се коригират. Постоянно ме питат кога ще влезем в Добруджа, ама те искат без любов. Те уповават на своите вътрешни пушки. И като кажем на румънците само, те зад Дунава ще отхвръкнат, даже не трябва една пушка да гръмне.

Всичко туй ще бъде. Аз говоря за един бъдещ живот. Говоря не такива да бъдете, българите, каквито сте. Аз не бих желал да ви срещам такива, каквито сте сега. Добри сте. Само че бих желал да срещам българите, като говоря, умът им да е пълен със светлина, да свети, сърцето да е топло, здраво, че като го срещнеш, в него да има доблест, българин да бъде.

Онзи, който е яздил на белия кон, се е наричал Верен и Истинен. Слушал съм много пъти да говорят: “Ние сме чада Божии.” Не може да бъдеш чадо Божие без любов. Не може да бъдеш чадо Божие без мъдрост. Не може да бъдеш чадо Божие без истина. Не можеш да бъдеш чадо Божие, ако нямаш живот в себе си. Не може да бъдеш чадо Божие, ако не си свободен.

Та казвам: Всички разбират, че да станем чада Божии, трябва да бъдем бедни. Не, богати трябва да бъдем, богати с любов. Онова богатство, което никой не може да отнеме. Единственото богатство, което никой не може да отнеме, то е любовта. Вие всички се заблуждавате и мислите, че някой може да ви открадне любовта. Единственото нещо, което не може да се открадне, то е любовта. Може да ви открадне някой любовта, но любовта като иде някъде, тя ще се завърне; сто пъти да я задигнат, тя се връща. Тялото се връща при майка си. Туй сто и едно на стоте е вярно. Светлината никой не може да загаси. Никой не може да отнеме своята свобода.

Първото нещо: вложете за основа любовта, която ще ви направи силни в света. Мнозина от вас сте семейни. Не може да живеете с вашите Адамовци. Не може да се спогаждате. Децата измират. Ева не може да се спогажда. Защо? Не само да кажете, така знаете, но да имате онзи свещен трепет като видите майка си, но да ви трепне, да виждаме в майка си Божественото лице. Синът и дъщерята като видят майка си, този син и тази дъщеря да са готови за всички жертви и майката като види детето, да вижда образа Божи и тя да е готова за всички жертви. Мъжът и жената да са готови на самопожертвувание.

Сега, да се разберем, какво разбирам под самопожертвувание. На Земята един голям извор, който тече, той показва закона на жертвата. Той постоянно се жертвува. Вие мислите, като се пожертвува човек, ще изтече. Не, той постоянно, вечно изтича. Туй, което вечно изтича и дава живот, то е жертва. Без любов никаква жертва не може. Ако туриш вода в едно шише, то не е жертва. Когато някой човек ни дава вода от едно шише, аз зная, че той иска да ме умори. Когато искам някой човек да живее, казвам: Ела с мене, да идем при извора. Казвам: Пий от тази вода. Искам да живееш дълъг живот. Ако пиеш от извора, ще живееш още дълго, а ако пиеш от шишето...

Аз искам да ви почерпя, да ви заведа на Витоша, някъде при някой голям извор, от който да пиете, да се продължи вашият живот.

Този извор, това е Словото Божие. Трябва да вярвате в Бога. Знаеш каква вяра трябва да имате?

Мене някой път ми става криво, когато говоря за себе си. Да говоря за себе си в добър или в лош смисъл. Кой от вас не иска да бъде големец? Кой от вас не иска да бъде светия? Кой от вас не иска, това, което каже, един ден да стане? Кои от вас не искате да станете милионери? Не го изказвате, но във вас е спотаено. Вие го имате. Аз като говоря за себе си, чета във вас, вие казвате: "Че, остави място, много ни засенчи; и за нас да има малко място." Аз ще ви кажа една истина. Когато говоря за себе си, подразбирам едновременно всичките хора. Аз не отделям себе си от тях. Бог всичко в света както е направил, и аз между тях, не че един трябва да се съпостави. Когато аз говоря, подразбирам: ние всички направихме, Господ и аз направихме света.

Там, във Варна, имало един служащ в гимназията, който се е занимавал с пощата, разсилен, питат го: "Колко вземаш?" Той казва: "Моята заплата и тая на директора - осем хиляди лева." Неговата заплата е шестстотин лева, но той, за да не се унижи, казва: "Заплатата на директора и моята е осем хиляди лева."

Ние, новите хора, трябва да бъдем съвършено искрени. Не на всички да кажем, няма защо да го казваме, но абсолютно в душата ни да няма никакъв оттенък. Не да кажем нещо, което не е вярно. Аз съжалявам по някой път, че някои работи ги правя по-малки отколкото трябва. Някои мислят, че съм говорил повече. Аз наполовината говоря. Някой път се утешавам, каквото стане, да не го казвам, иначе щеше да се пукне шишето. Казвам: Направих погрешка, че не го казах. Казвам: Иначе щях да направя две погрешки. Щях да уморя тия хора.

Един евангелски проповедник безпокои Христа и казва: "Покажи ми Твоята любов. Искам да живея по Твоята любов." Една вечер го посещава любовта, започнала да работи - той сам ми разправяше това. Той казва: "Господи, стига вече, не мога да седя на краката си."

Вие често казвате: “Напуснал ни е Христос.” Вие казвате като онзи евангелски проповедник, но като дойде Христос, не ритайте. В новия живот ние се нуждаем от едно вътрешно спокойствие. Тогава всеки да се изправи, да се радва, че среща своите братя, да се радва на Слънцето, което грее, да се радва на растенията, на всичко онова. Туй е положението. Тогава, като срещнеш един сиромах, да се радваш и сиромахът като срещне богат, да се радва. Богатият да се радва на сиромаха и сиромахът - на богатия. Богатият трябва да се радва на сиромашията на бедния и сиромахът да се радва на богатството на богатия.

Казвате: “Как ще бъде това?” В света не е ли така? Ние, богати и бедни, по какво се различаваме? Всеки приема; и аз дишам както искам. Нито купувам, нито той купува светлината, която приемаме. Казвате: “Как може?” Някой път бедният приема светлината по-добре, отколкото богатият. Бедният някой път яде по-сладко, отколкото богатият. Ние имаме съвсем човешки порядък. Ние искаме да го турим в касата и като се затвори в касата, мислим, че животът е сигурен.

Сигурността седи в това, че постоянно приемаме Бога. Бог постоянно чрез светлината се влива в нас. Бог чрез въздуха постоянно се влива в нас. Чрез храната, чрез всеки човек, чрез всяко растение, чрез всяко камъче, чрез всяка дъждовна капка. Една капка като падне, Божието присъствие се влива в тебе. Ние сме заобиколени от безброй свидетели, които работят за нашето подигане.

Тогава, събуйте си краката сутрин като излезете и с боси крака по росата като походите, като се радвате, да ви стане приятно. Като видите малките тревички и цветенца, да ги помилвате с крака си. Отдето минете, като погледнете, на растенията да се радвате. Като минавате през реките, да се радвате. Като ходите по камъчетата, да се радвате.

Може да направите друг опит. Да си събуете краката между циганското тръне, сто декара да го преминете както онези, които

играят на огън. Всичките тия цигански тръне ще станат на рози. Няма да има бодене, но ухание. Ще видите, че циганските тръни ще се превърнат на рози. За онези, които любят, са рози, а за онези, които не любят, са цигански тръне. Ако светът е лош, нямаме любов. Когато любовта дойде в нас, всичко ще бъде рози.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

Има един вътрешен изгрев в човешката душа, за който всеки един от вас трябва да бъде готов да го посрещне.

40-а неделна беседа, държана от Учителя на 14.VII.1940 г.,10 ч. сутринта, София - Изгрев.

НИТО ТЪРЖИК, НИТО ТОЯГА

"Отче наш"
"Ще се развеселя"

Ще ви прочета само един стих от 10-ата глава от Евангелието на Матея. 10-и стих: "Нито тържик за път, нито две дрехи, нито обуща, нито тояга; защото работникът е достоен за своята прехрана."

"Духът Божи"

Ако Христос би дошъл днес в днешният свят, би се учудил на всички коментарии, които са дадени на Неговите думи. Той ще се учуди на гениалността на ония, които са тълкували Неговите думи. Не само Христос, но ако днес Бетовен се яви и чуе как свирят неговите работи, и той ще се учуди. Гении са хората. Христос няма какво да съжалява, понеже е казал много малко. В този смисъл, в който е казал, тогава съзнанието на хората не е било готово. Туй знание е минало-заминало, както водата, която изтекла из някой чучур. Чучурът

останал, само чучурът стои и както текла водата, този чучур е същ. Ако чучурът е железен, железен останал, ако е златен, златен останал.

Много голямо противоречие. Казва Христос: “Нито торбичка, нито дреха.” Христос говори за един уреден свят, че няма да носиш нито тържик, нито дреха, нито обуща, всичко е наредено. Ще бъде смешно един ученик, като иде в класа, да си носи ядене, всичките дрехи за цяла година. Ще иде сутринта и за няколко часа ще иде и пак ще се върне. Какъв тържик ще носи? Ще гледа работата в класа.

Сега да оставим, да не тълкуваме работите. Пита ме един: “Какво искаш да кажеш в миналата седмична беседа?” Рекох:

“Исках да кажа, че трябва да мислиш.” - “Ами онзи пасаж?” - “Да мислиш. Ако ти не мислиш... Щом не мислиш...” - “Ама сега аз мисля.” - “Ти - рекох - чучур имаш. Ти мислиш, но вода нямаш.” За мене мисълта не е... Онези философи се спъват и казват, че човек да мисли. За мене силата не е в мисълта. Мисълта е един проводник, една канализация, един проводник, за да мине водата. Водата не иде от самата канализация. Мисълта е добър проводник. И вода е важно да има. Онова, което мисли, е важно, туй, което мисълта съдържа. Аз не смея да му кажа името. То е същественото, туй, което не знаете, което не сте чували. Не, мисълта не е същественото. Мисълта е чучурът. На някои хора мисълта е сребърна, на някои хора мисълта е златна, а на някои хора мисълта е желязна. Безразлично е това. Стига да мислите. Мислите ли, че едно дете, което е въоръжено с най-добрите оръжия, като го изпратите на бойното поле, че то може да бъде някакъв гениален войник? Не. Казвате, да имаш знание. Знанието е голяма тежест. То не е за болни хора, нито за слаби хора. То е за силни хора. Виждаме такъв един именно човек като Соломона, който искал да изследва женското сърце, искал една нова философия, да открие тайните на женското сърце и затова взел триста жени. За всеки ден по една жена. Той взел триста жени и сгрешил работата. После взел и деветстотин наложници и пак сгрешил. Трябваше му хиляда.

Чудни са хората, когато разправят за някакъв морал. Разбирам морал, хубаво. Питам сега: ако сутрин като ходиш по росата и видиш една росна капка, че обърнеш погледа си към нея, ще се усмихнеш на една, на две, на сто, на двеста, каква постъпка си направил, ако им се усмихнеш, или ако не им се усмихнеш? Сега нали вие считате при две сестри, ако дойде един млад брат и се усмихне на едната сестра, а на другата не се усмихне, ще направят цял въпрос, защо се усмихнал на първата сестра, а на другата не се усмихнал. Много просто, той минал покрай едната сестра, вижда доброто желание и казва: "Не е за ядене." Като дошъл до втората, узряла хубаво, усмихнал се. Всяко нещо има своя причина. Отиваш при някой сиромах, религиозен си, знаеш, че касата му е празна. Женен е човекът. Отиваш при богатия, узрял е, усмихнеш се. Защо? Кой от вас не се усмихва на опечената баница? Като няма никаква баница, сериозен си. Съвременните религиозни, съвременните набожни хора казват: трябва да бъдеш сериозен. Там е, че [в] сериозността няма на какво да разчиташ. Нищо не е направено. Всички религиозни хора се молят друг да работи, пък те да ядат. Най-първо християнството започна с аристократизъм. Събраха се в Римската империя толкоз калугери, че трябваше закон. Толкоз калугери дигат нагоре очи към Господа. "Калугери и калугерици - казва Господ, - в света да вървите да се жените, деца да раждате. Няма какво тук да мърморите, да се изкушавате." Ти се изкушаваш от парите. Защо? Бездетен си. Ако имаш пари, значи деца имаш; нямаш пари и нямаш деца, изкушаваш се от чуждите деца. Сиромахът човек е бездетен. Казва, без деца не може. Не може, съгласен съм. Като имаш деца, ще се свърши работата. Казва една сестра: "Без мъж не мога." Казвам: Съгласен съм. Не може. Ама какъв е преводът на мъжа? Мъжът да го видиш с мустаци. Казвам: Младите с мустачки ли са? Всички възрастни са мустакати. А младите са без мустачки, отпосле стават мустакати. От какво? От зор. Сега, смехът произтича от един контраст - [от] радостта. Няма логическо последствие. Някои хора не могат да

преминават от причина към последствие. Дойде изведнъж и казва: “Дай ми сто лева назаем.” Казвам: “Нямам.” Казва: “Бързам.” - “Не, и аз бързам, няма откъде да ги взема. Ти бързаш и аз бързам.” - “Виж къде. Намери отнякъде.” Казвам: “Че отде да ги намеря?” - “Някъде не си ли турил нещо, тук-там да си ги забравил?” - “Няма” - казвам. - “Ти не си ли забравил из джобовете?”

Аз считам, всичките тия неща, които навождам, са красиви. То съставя нещо много красиво. Като дойде човек да мисли за сто лева, казвам: аз не искам да те пущам. Ако ти дам, ще си идеш, ще те държа цял ден, мърмориш. Казвам: като славейче пееш. Ти казваш: “Нямам пари.” Затова се радвам, че нямаш пари. Ами ако имаш пари? Аз ще дойда, аз ще бъда славеят, аз ще ти пея. Ние като се намираме в нужда, тогава се посещаваме. Мислите ли, че онова, вашето дете, ако не беше слабо, щеше да седи при майка си? Всичките майки искат да задържат своите дъщери и своите синове. Коя майка е задържала сина си или дъщеря си досега? Докато е слаба, докато е бедна, а когато добие всичкия капитал, той си отива. Той си намерил друга майка. Вече забравил майка си. И дъщерята си намира друг баща.

Сега чета във вашите лица, казвате: “Кого ли визирате?” Никого не визирам. Така е писано в драмата. Ще се играе нещо, не че аз присъствувам. И като присъствувам, се играе същата роля, и като не присъствувам, пак ще се играе същата роля. Ние, съвременните хора, сме дошли до едно място, дето ни трябва нещо съществено. Някой път гледаш, хлябът хубав, ядеш го, след туй усещаш, че храносмилането не става правилно. Някаква горчивина се появила в езика ти. Хубаво, преди да го ядеш, трябваше да знаеш този хляб пресен ли е или не е пресен. Например, той не е от прясно брашно. Ние, съвременните хора, се храним с много превзети неща. Казвате: “Бог е промислил в света.” Да ви дам една антитеза. Когато човещината е отвън, Бог е отвътре, когато има човещина, Бог е отвътре; когато няма човещина, Бог е отвън. Всички съвременни хора търсят Бога отвън някъде. Какво показва? Че няма никаква човещина.

Те Го търсят някъде. Къде е Той? Че човещина няма. По-малък свят от вън няма. Този свят, който виждате, е толкоз дребнав, щото че и жабите в духовния свят не може да се поберат в него. Вие се самозаблуждавате да мислите, че този свят е много голям. Вие ще намерите един микроскоп, който увеличава една микроба няколко милиона пъти и вие [я] виждате такава грамадна, а тя е толкоз дребна, че вие не можете да я видите с просто око. Този свят пред вас е увеличен. Вие казвате: "Много голям е." За да бъде понятен за вас, е направен така. Има по-голям свят от този свят, който вие виждате. Шопите казват, че по-голяма планина от Витоша няма.

Ако някой от вас иска да каже колко е умен, колко е добър, колко е честен, аз бих направил един опит, за да се опита колко е умен, колко е добър и колко е честен. Да иде при някой банкер и да каже: "Тъй, като ме гледаш, колко пара може да ми дадеш назаем, без гаранти, само на дума? Трябват ми хиляда лева, може ли да ми ги дадеш? За хиляда лева оценяваш ли ме?" Ще каже: "Не може да ти ги дам. Може да ти дам сто лева." Той оценява вашата интелигентност за сто лева. Значи интелигентен е братът, всичките неща са за сто лева. Питам сега аз: Със сто лева какво може да направя? Често говорят някои за воля. Волята е проводник на нещо велико. Не че с воля всичко се постига, но волята е проводник на умствените сили и колкото е проводникът по-добър, толкоз силите, които минават през този проводник, ще извършат повече работа. Колко е мъчно да научиш хората. Вземете, имаме пример на културните народи, англичани и германци не могат да се споразумеят. Те са дошли да опитат волята си, мислят, чувствуват, че нещо е криво, че туй трябва да стане, този въпрос да се разреши. Аз приемам, кой ще надвие. Това не е лозунг. Това за хората. В животинското царство е така. Максимата не е ли същата? Силните всякога са управлявали. Каква философия има в това? Казват, Англия била едно време силна, управлявала. Ако сега Германия стане силна, тя ще управлява.

Какво ново ще се внесе днес в света? Защото само Бог е най-силният в света. Но Той иска днес да се внесе едно право в света. И правото ще бъде не на силния, но на любещия. Прав може да бъде само онзи, който люби. Онзи, който е готов да се жертвува за всичко в света, правото ще бъде негово. Сегашните хора живеят само за себе си. Те са силни. Тази сила е произволна и всичките нещастия, всичките болести, всичките недъзи в живота се дължат на това; всичката дисхармония, която съществува в света, всичките противоречия в душите на хората. Всеки мисли само за себе си. Когото срещнеш, като четеш във вестниците, казва, еди-кой си убил, еди-кой си откраднал, еди-кой си излъгал. Всички се събрали, тоз това направил, онзи онова направил. И само онзи, който прави присъда, той е прав. Проповедникът в църквата проповядва за престъпленията, онзи проповедник изповядва за престъпления. Съдията съди за престъпления. Всички турят ред и порядък и светът е все в безпорядък.

Мнозина от вас казват: "Колко хубаво щеше да бъде да е светът уреден." Защо не направите един опит да уредите вашия свят? Бог ви е дал всичките условия да направите един свят. Направете един проект. Всеки да уреди себе си, както мисли. Уредете се, че като уредите вашия свят, да бъдете в съгласие с всичките хора.

Един от древните светии на християнството, като бил в един събор, - не е бил много учен светия, - онези логически разсъждавали, доказвали дали има Господ или няма Господ, дали има душа или няма душа; той казал: "Аз това нещо не зная. Но едно нещо зная." Взел един камък, че като го стиснал, от камъка потекла вода, а из камъка изтекъл огън. "Туй - казва - всякога може да направя." Като стисне камъка, вода излиза и огън излиза. Пък ние всички знаем, че като стиснем камъка, ни вода излиза, ни огън излиза.

Този камък кой е? От твоя ум ще излезе огън, който е потребен, а от твоето сърце трябва да излезе живата вода, да потече. Туй трябва да се учи. Новото учение е това. Някоя къща се свадили хората,

огънят гори. Какво трябва? Вода трябва. Като се карат хората, огън има, водата уравновесява огъня. Някъде хората се давят - какво трябва? Огън трябва. Огън ще пуснеш, водата да не е дълбока. Някои хора не знаят да плават. Като вляза в някоя къща, виждал съм, в голямо море плават. Кораби има, но много слаб е и виждам ги, че скоро ще паднат във водата, пък не знаят да плават.

Та, съвременните противоречия, как ще ги разрешим? Такова незачитане, и между вярующите незачитане. Как може да познаеш човека? Може да познаеш човека, ако, като си пътувал в безводно място в планината три деня, жажда имаш, гори ти гърлото и ако те срещне един човек, носи една пълна стомна с вода, даде ти чаша вода. Тогава ще познаеш какво отношение има. Този човек излязъл да те посрещне, да покаже своята любов към тебе. Ако ние в света не сме готови към своите ближни да проявим своята любов... Защото когато аз отивам да посрещна един човек, да изкажа моята признателност, моята любов показва, че той ме е обичал. Оценявам неговата любов. Отивам да изразя, да изкажа оценката на любовта. Не мога да направя едно добро на един човек, който не ме е обичал. Може да направя добро на човек, който ме е обичал. Не може да направя добро на човек, който не ме е обичал, не може човек да ми направи добро, когото аз не съм обичал. Туй трябва да го вложите като максима. Не че не мога да направя добро. Дреха може да ушиете, къща може да съградите без пари и без пари дреха може да му направите, но да го приемете в къщата си и да го имате като брат или сестра, се изисква нещо повече.

Вас ви се вижда, че това е трудна работа. За да извършите най-трудната работа. Най-лесната работа, която вие мислите, жабешката работа, е много трудна работа. В туй еднообразие, като започне жабата да крякa, три, четири месеца едно и също нещо, крякa в блатото: “Ква-ква”. Казва тъй: “Кога ще изляза от това блато? Ква. Кога ще изляза от това блато? Ква.” Кога ще излезем да се разходим из Борисовата градина? Кога ще имам направени обуща на краката?

Ква. Кога ще имаме къща като тях? Пък пиано, да си посвирим? Кога ще си понамажем лицата с помада? Кога ще си побоядисаме и ние устата така?

Под думата "жаба" какво разбирате вие? Аз считам, всичките хора, които вярват в материализма, са жаби. Който мисли, че като има пари, всичко ще разреши, свършено е вече. Духовни хора наричам тези, които като му кажат "говедо", аз го наричам духовен човек. Казвам, "говедото", това е духовно, а жабата е материалист. А кое е Божествено? Божествен човек е този, който ходи да освобождава жабите и говедата. Аз бих желал като си жаба, да те извадят от блатото, и на говедото да му кажат: "Доста си орал нивите." Ще влезеш в Божественият свят, няма да бъдеш жаба. Името "жаба" не е лошо нещо. Жаба, доста музикална е жабата. Има някои жаби, които пеят бас. Има някои жаби, които пеят тенор. Има някои, които пеят алт, сопран. (Учителят пее басово. Имитира жабите.)

Сега някой е по-весел от вас, някой е по-сериозен. Не че сте сериозни. Някои са по-весели, понеже в човека има едно чувство. Той схваща нашироко работата. Хората, когато се смеят, считат за мухи. Мухите много се смеят, казват. Някой не му стига умът, всякога е сериозен. Минава, че има някаква дарба, пък той никаква дарба няма.

Всички вие живеете в един свят, дето сте заобиколени с толкова блага. Аз се чудя. Сам се чудя, при всичкото изобилие и богатство, което имате, и тия хора минават за сиромаси. Казват: "Много сме нещастни." Дойде един и казва: "Нямам нито пари, нито брат, нито сестра имам. Голям сиромах съм, нищо нямам." Казвам: Защо ме залъгваш? Две очи имаш. Аз ще ти дам за очите по сто хиляди за едното, да ги извадиш. Две очи имаш - двеста хиляди. Като ги извадиш, ще ти дам. Ще заложиш ушите си, и за тях ще ти дам двеста хиляди. След туй ще дойдеш, ще заложиш езика си - и за него двеста хиляди. Преспокойно ще прекараш живота си. Нали пари искаш? Аз ти гарантирам.

Казваш: “Много жесток човек си.” Казвам: Ти не си [ли] жесток? Бог, Който ти е дал всичко, ти всеки ден Го хулиш. Това признателност ли е? Само ходиш, дърдориш, лъжеш. Казваш: “Нищо нямам.” Как? Защо лъжеш? Бог ти е дал хубави очи, уши, дал ти е език, с който да дадеш слава на Бога, а ти ходиш и казваш, че си бедняк. Виждам, доста способен човек. Може да копаеш, градинар може да станеш, майстор за дрехи може да станеш, добър учител може да станеш, голям владика може да станеш.

“Владика” вземам в друг смисъл. Аз вярвам във вътрешните владици. Владика на своя ум, на сърцето и на волята. Пък “поп” какво значи? “Поп” значи баща. Баща да бъда, да дам живот на хората. Като дам живот на хората, един проводник съм. Бащи и майки значи да скроим дрехи. Да родиш нещата, които нямат дрехи. Бащата ще даде живот на децата. Бащата и майката трябва да се явят, да заемат тази роля, да услужат на тия души, които идват от невидимия свят.

Казвам: Всички вас са ви проповядвали, искате да идете в оня свят, в света на голямото щастие и да бъдете там щастливи. Знаете ли, че всички велики души в небето, които не знаят какво е скръб, слизат да опитат скръбта и като се върнат, се радват, че са добили красиви неща. Разправят за скърбите и страданията на Земята. В невидимия свят има кандидати да дойдат тук да страдат. Тук вие се оплаквате. Кажете ни, колко от вас искате да се освободите от вашите страдания? Тогава ще ви изпратим вас горе още сега. Който иска, ще го пратим в света на щастието. Този път, дето ще ви пратим, нито тояжка ще носите, нито дреха, нито тържик. Без тържик, без тояга, без обуща, без всичко.

Няма по-хубаво нещо в света човек да бъде благодарен. Аз по някой път дойда, някой ми вземе времето. Аз съм опитвал, дойде някой, седи при мене, разправя ми нещо, което са ми разправяли. Цял един час трябва да го слушам да ми разправя как го болял коремът. Аз го слушам, слушам, но той е пак недоволен. Казва: “Уморих се малко.” Че как няма да се умори? Казвам на себе си: Аз ако съм на неговото

място, и аз ще приказвам като него. Радвам се, че не съм на неговото място. Казвам: Много се радвам, че дойде днес. Не искам да бъда като тебе, но ти трябва да бъдеш като мене. Ти искаш да бъдеш като мене и можеш да бъдеш само по един начин: когато се научиш да носиш страданията, тогава ще бъдеш като мене. Ако искаш да избегнеш своите страдания, като мене никога не можеш да бъдеш. Аз ако искам да бъда като тебе, ще бъда на твоето място. Много ми е приятно, че дойде при мене да ми разправяш. Рекох, днес те боли главата. Туй главоболие произтича от това, че ти имаш една приятелка. Десет години имаш познанство с нея и преди четири деня ѝ каза една дума и от него ден те заболя главата. Казва: "Че, туй кой ти го е казал?" Кой ми е казал, остави това. От горе идват и ми разправят. Не само вие ми разправяте. Други ми разправяха кои са причините за твоето главоболие. За да не те боли главата, ще идеш да се примириш, ще се извиниш, ще възстановиш първата любов и веднага ще ти мине главоболието. И ако не ти мине, ела при мене.

Всичките болести в света се дължат на нарушение на закона на Любовта в света. Във всичките нейни разнообразни прояви. На това се дължат болестите.

Та казвам: Ние сме в света да изправим не само своите погрешки. Ние имаме погрешките на мнозина, които са дошли преди нас. В религиозно отношение как ще се поправи светът, ако ние не можем да поправим погрешките на религиозните хора? Казвате: моите схващания. В схващането трябва да се направи една промяна. Често, аз като проповядвам, сега, казвам: "Излез навън." Казвам: "Слушай, на тия хора не може да предадеш истината. Те криво те разбраха." И досега съм изменял все методите и начините, дошъл съм до едно място, казвам: "Тъй няма да проповядваш. То не става така" и виждам, че действително е така.

По някой път вие ме слушате и очаквате нещо ново. И новото в света не идва. Новото в света иде от една запалка. Аз може да ви запаля. Има друга опасност. Намирам се в едно противоречие.

Виждам, че хората страдат и от страдания са вкочанясали. Казвам: Ако ги събудя, че се запалят, с този огън ще запалите света отвън. Няма кой да го гаси. Сегашното положение е по-добро. За бъдеще, ако дойде един ден за огън, ще запалим. Ако трябва да гори светът, ще гори. Трябва ли да горите сега или не?

Ето тайната в живота: да повярваш в онзи свещен огън. Една душа, която знае как да употреби огъня за себе си, за своя ум, за своето сърце, за своето тяло, пък и за своите ближни. Но има друга опасност. Не трябва да палиш същества, които не са готови. Ще палиш само предмети, които са свещени, които трябва да горят. После, всеки един от вас ще носи едно шишенце със свещена вода и като дойде един предмет, като го запалиш, ще го поръсиш с него отгоре, че този предмет, като гори, да не изгаря, на пепел да не става. Сега за всинца ви нямам шишенца. Когото запаля, ще му дам едно шишенце, ще капна няколко капки, на пепел да не става, да не изгорите. Другите, които запалите, и тях ще поръсите.

Сега от вас някои ще кажете: "Какво мнение трябва да имаме за себе си, за децата си?", че така мислят владиците и поповете. Всеки владика мисли, че всичко може да направи, патриархът мисли, че всичко може да направи. Всички от вас мислите, че всичко можете да направите. Веднъж при мене беше дошъл един свещеник и казва: "Нали аз съм свещеник." Рекох: Кой те е опопил? Кой те е ръкоположил тебе? Тебе те ръкоположиха хората - хората, които нямаха свещения огън; ти си поп от студените попове. При мене ако дойдеш, черната килимявка и черното расо ще махнеш. Ще махнеш и обущата си, ще се измиеш, три пъти ще те потопя във водата, ще туриш бяла килимявка, ще ти туря бяло расо, с бял пламък ще бъдеш. Казва: "На поп така говори ли се?" Казвам: Кажи ми тогава как се говори? Казва: "Свещена е моята длъжност." Казвам: Вие защо погребвате умрелите, защо ходите да им пеете? Вие погребвате умрелите и като идете, ги опявате. Като идат при Господа, никакво ново дело да не завеждат, затова ги опявате.

Онези, които отиват в оня свят, те носят онова, което става в този свят. Има два начина: след като умре един от Земята, който не е разбрал закона, намира се един кандидат от невидимия свят, да дойде да го намести, за да изпълни волята Божия. Той отива в оня свят, та го турят на това място, на мястото на светия човек. Сега мнозина съм слушал, искат да се оплачат на Господа, ще идат да се оплачат на Господа колко са страдали на Земята, мислят, че е много свещено. Аз ако ида при Господа, ще му се оплача и ще кажа: "Господи, не изпълних Твоята воля както трябва, много малко страдах. Поодраскаха ми дрехата, искам да изпълня волята Божия, че както и да ме дращят, да не изгубя равновесие." Ние при малкото драскане кипнем.

"Нито тържик, нито тояга." Има време, когато човек може да види Бога само в хората. Може да видиш Бога в очите на човека. Може да видиш Бога в усмивката на човека. Има усмивка, която е свойствена само на Бога, толкоз блага. Като погледне, като гледа, че ти като не разбираш, казва: "Дайте му всичкото." Той се усмихне и каквато и погрешка и да правиш, Той е спокоен. Детето криви, прави погрешки, но Господ вижда, че от него човек ще стане. Някой път някое дете кряска, плаче, но Господ вижда, че един ден оратор ще стане, ще развива своята реч. Някой обича да се сърди, да вае, но един ден ще стане скулптор, хубави работи ще изваййва.

Има една добра страна в живота, която всички трябва да схванете. Всичко онова, което виждате в природата, то е езикът на Бога. Бог ви говори. Безброй същества има, които се проявяват, не само вашето съзнание, не е само вашето съзнание, което се проявява. Но съзнанието на тревите се проявява, съзнанието на растенията се проявява, съзнанието на въздуха се проявява, на светлината, на камъните, на всичко туй. Минаваш някъде, проявява се тяхното съзнание. Ако искате, може да направите един опит, да видите какво нещо е съзнанието. Идете на някое планинско място, дето има увиснали канари и стойте една седмица - ще започне във вас да има

борба, ще искаш с тия камъни да се уравниш с тях. Започва да ти става тежко, ще искаш да бягаш, ти [ще] дойдеш да се нивелираш с тяхното съзнание, [и ще ти] станат тия камъни приятни. В тия камъни има нещо хубаво. Казвам: Ти много се тревожиш; щом се нивелираш с тяхното съзнание, между моето съзнание и съзнанието на камъните, тяхното спокойствие минава, мен ми е приятно. Безпокойствието на тях им е приятно. Такава обмяна може да стане между растенията и между животните, между водата. Ние приемаме водата, за да се обмени нашето съзнание. Ние дишаме, за да се обмени нашето съзнание. Ние приемаме светлината, за да се обмени нашето съзнание. Светлината ще влезе във връзка с нашето съзнание. Обменя се съзнанието на светлината и нашето съзнание. В тая вътрешна обмяна на съзнанието на светлината е животът.

Та казвам: Всичката обмяна, която имам в природата, трябва да бъде пълна, за да може Божественият живот да мине и да премине в нашия ум, в нашето сърце и по този начин нашият ум ще се въздигне нагоре. Това е пътят. Така трябва да се говори на хората. Казваш: "Дотегна ми да пия вода." Ти се нуждаеш от повече вода. Ти се нуждаеш от повече въздух. Ти се нуждаеш от повече светлина.

Та казвам: Правилна обмяна с въздуха. Като приемеш въздуха, да го обикнеш, да чувствуваш, че той е жив. [Кажи:] "Кажи ми онова, което Господ ти е казал на тебе." Като пиеш вода: "Кажи ми онова, което Господ ти е казал." Като вземеш хляб, кажи: "Като влезеш в мене, кажи ми онова, което Господ е вложил в тебе. Учи ме на това." [За] туй трябва да се молим - да бъдем научени от светлината, от въздуха, от топлината и да задържим Божественото Слово, което влиза в нас.

"Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

40-та неделна беседа, държана от Учителя на 21.VII.1940 г., 10 ч. сутринта, София - Изгрев.

НИТО ТЪРЖИК, НИТО ТОЯГА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще ви прочета само един стих от 10-ата глава от Евангелието на Матея. 10-и стих: „Нито тържик за път, нито две дрехи, нито обуща, нито тояга; защото работникът е достоен за своята прехрана.“

„Духът Божи“

Ако Христос би дошъл днес в днешният свят, би се учудил на всички коментарии, които са дадени на Неговите думи. Той ще се учуди на гениалността на ония, които са тълкували Неговите думи. Не само Христос, но ако днес Бетовен се яви и чуе как свирят неговите работи, и той ще се учуди. Гении са хората. Христос няма какво да съжалява, понеже е казал много малко. В този смисъл, в който е казал, тогава съзнанието на хората не е било готово. Туй знание е минало-заминало, както водата, която изтекла из някой чучур. Чучурът останал, само чучурът стои и както текла водата, този чучур е същ. Ако чучурът е железен, железен останал, ако е златен, златен останал.

Много голямо противоречие. Казва Христос: „Нито тържик, нито дреха.“ Христос говори за един уреден свят, че няма да носиш нито тържик, нито дреха, нито обуща, всичко е наредено. Ще бъде смешно един ученик, като иде в класа, да си носи ядене, всичките дрехи за цяла година. Ще иде сутринта и за няколко часа ще иде и пак ще се върне. Какъв тържик ще носи? Ще гледа работата в класа.

Сега да оставим, да не тълкуваме работите. Пита ме един: „Какво искаш да кажеш в миналата седмична беседа?“ Рекох: „Исках да кажа, че трябва да мислиш.“ – „Ами онзи пасаж?“ – „Да мислиш. Ако ти не мислиш… Щом не мислиш…“ – „Ама сега аз мисля.“ – „Ти – рекох – чучур имаш. Ти мислиш, но вода нямаш.“ За мене мисълта не е…

Онези философи се спъват и казват, че човек да мисли. За мене силата не е в мисълта. Мисълта е един проводник, една канализация, един проводник, за да мине водата. Водата не иде от самата канализация. Мисълта е добър проводник. И вода е важно да има. Онова, което мисли, е важно, туй, което мисълта съдържа. Аз не смея да му кажа името. То е съществено, туй, което не знаете, което не сте чували. Не, мисълта не е съществено. Мисълта е чучурът. На някои хора мисълта е сребърна, на някои хора мисълта е златна, а на някои хора мисълта е желязна. Безразлично е това. Стига да мислите. Мислите ли, че едно дете, което е въоръжено с най-добрите оръжия, като го изпратите на бойното поле, че то може да бъде някакъв гениален войник? Не. Казвате, да имаш знание. Знанието е голяма тежест. То не е за болни хора, нито за слаби хора. То е за силни хора. Виждаме такъв един именно човек като Соломона, който искал да изследва женското сърце, искал една нова философия, да открие тайните на женското сърце и затова взел триста жени. За всеки ден по една жена. Той взел триста жени и сгрешил работата. После взел и деветстотин наложници и пак сгрешил. Трябваше му хиляда.

Чудни са хората, когато разправят за някакъв морал. Разбирам морал, хубаво. Питам сега: ако сутрин като ходиш по росата и видиш една росна капка, че обърнеш погледа си към нея, ще се усмихнеш на една, на две, на сто, на двеста, каква постъпка си направил, ако им се усмихнеш, или ако не им се усмихнеш? Сега нали вие считате при две сестри, ако дойде един млад брат и се усмихне на едната сестра, а на другата не се усмихне, ще направят цял въпрос, защо се усмихнал на първата сестра, а на другата не се усмихнал. Много просто, той минал покрай едната сестра, вижда доброто желание и казва: „Не е за ядене.“ Като дошъл до втората, узряла хубаво, усмихнал се. Всяко нещо има своя причина. Отиваш при някой сиромах, религиозен си, знаеш, че касата му е празна. Женен е човекът. Отиваш при богатия, узрял е, усмихнеш се. Защо? Кой от вас не се усмихва на опечената баница? Като няма никаква баница, сериозен си. Съвременните

религиозни, съвременните набожни хора казват: трябва да бъдеш сериозен. Там е, че [в] сериозността няма на какво да разчиташ. Нищо не е направено. Всички религиозни хора се молят друг да работи, пък те да ядат. Най-първо християнството започна с аристократизъм. Събраха се в Римската империя толкоз калугери, че трябваше закон. Толкоз калугери дигат нагоре очи към Господа. „Калугери и калугерици – казва Господ, – в света да вървите да се жените, деца да раждате. Няма какво тук да мърморите, да се изкушавате." Ти се изкушаваш от парите. Защо? Бездетен си. Ако имаш пари, значи деца имаш; нямаш пари и нямаш деца, изкушаваш се от чуждите деца. Сиромахът човек е бездетен. Казва, без деца не може. Не може, съгласен съм. Като имаш деца, ще се свърши работата. Казва една сестра: „Без мъж не мога." Казвам: Съгласен съм. Не може. Ама какъв е преводът на мъжа? Мъжът да го видиш с мустаци. Казвам: Младите с мустачки ли са? Всички възрастни са мустакати. А младите са без мустачки, отпосле стават мустакати. От какво? От зор. Сега, смехът произтича от един контраст – [от] радостта. Няма логическо последствие. Някои хора не могат да преминават от причина към последствие. Дойде изведнъж и казва: „Дай ми сто лева назаем." Казвам: „Нямам." Казва: „Бързам." – „Не, и аз бързам, няма откъде да ги взема. Ти бързаш и аз бързам." – „Виж къде. Намери отнякъде." Казвам: „Че отде да ги намеря?" – „Някъде не си ли турил нещо, тук-там да си ги забравил?" – „Няма" – казвам. – „Ти не си ли забравил из джобовете?"

Аз считам, всичките тия неща, които навождам, са красиви. То съставя нещо много красиво. Като дойде човек да мисли за сто лева, казвам: аз не искам да те пущам. Ако ти дам, ще си идеш, ще те държа цял ден, мърмориш. Казвам: като славейче пееш. Ти казваш: „Нямам пари." Затова се радвам, че нямаш пари. Ами ако имаш пари? Аз ще дойда, аз ще бъда славеят, аз ще ти пея. Ние като се намираме в нужда, тогава се посещаваме. Мислите ли, че онова, вашето дете, ако не беше слабо, щеше да седи при майка си? Всичките майки искат да

задържат своите дъщери и своите синове. Коя майка е задържала сина си или дъщеря си досега? Докато е слаба, докато е бедна, а когато добие всичкия капитал, той си отива. Той си намерил друга майка. Вече забравил майка си. И дъщерята си намира друг баща.

Сега чета във вашите лица, казвате: „Кого ли визирате?“ Никого не визирам. Така е писано в драмата. Ще се играе нещо, не че аз присъствувам. И като присъствувам, се играе същата роля, и като не присъствувам, пак ще се играе същата роля. Ние, съвременните хора, сме дошли до едно място, дето ни трябва нещо съществено. Някой път гледаш, хлябът хубав, ядеш го, след туй усещаш, че храносмилането не става правилно. Някаква горчивина се появила в езика ти. Хубаво, преди да го ядеш, трябваше да знаеш този хляб пресен ли е или не е пресен. Например, той не е от прясно брашно. Ние, съвременните хора, се храним с много превзети неща. Казвате: „Бог е промислил в света.“ Да ви дам една антитеза. Когато човещината е отвън, Бог е отвътре, когато има човещина, Бог е отвътре; когато няма човещина, Бог е отвън. Всички съвременни хора търсят Бога отвън някъде. Какво показва? Че няма никаква човещина. Те Го търсят някъде. Къде е Той? Че човещина няма. По-малък свят от вън няма. Този свят, който виждате, е толкоз дребнав, щото че и жабите в духовния свят не може да се поберат в него. Вие се самозаблуждавате да мислите, че този свят е много голям. Вие ще намерите един микроскоп, който увеличава една микроба няколко милиона пъти и вие [я] виждате такава грамадна, а тя е толкоз дребна, че вие не можете да я видите с просто око. Този свят пред вас е увеличен. Вие казвате: „Много голям е.“ За да бъде понятен за вас, е направен така. Има по-голям свят от този свят, който вие виждате. Шопите казват, че по-голяма планина от Витоша няма.

Ако някой от вас иска да каже колко е умен, колко е добър, колко е честен, аз бих направил един опит, за да се опита колко е умен, колко е добър и колко е честен. Да иде при някой банкер и да каже: „Тъй, като ме гледаш, колко пара може да ми дадеш назаем, без

гаранти, само на дума? Трябват ми хиляда лева, може ли да ми ги дадеш? За хиляда лева оценяваш ли ме?“ Ще каже: „Не може да ти ги дам. Може да ти дам сто лева.“ Той оценява вашата интелигентност за сто лева. Значи интелигентен е братът, всичките неща са за сто лева. Питам сега аз: Със сто лева какво може да направя? Често говорят някои за воля. Волята е проводник на нещо велико. Не че с воля всичко се постига, но волята е проводник на умствените сили и колкото е проводникът по-добър, толкоз силите, които минават през този проводник, ще извършат повече работа. Колко е мъчно да научиш хората. Вземете, имаме пример на културните народи, англичани и германци не могат да се споразумеят. Те са дошли да опитат волята си, мислят, чувстват, че нещо е криво, че туй трябва да стане, този въпрос да се разреши. Аз приемам, кой ще надвие. Това не е лозунг. Това за хората. В животинското царство е така. Максимата не е ли същата? Силните всякога са управлявали. Каква философия има в това? Казват, Англия била едно време силна, управлявала. Ако сега Германия стане силна, тя ще управлява.

Какво ново ще се внесе днес в света? Защото само Бог е най-силният в света. Но Той иска днес да се внесе едно право в света. И правото ще бъде не на силния, но на любещия. Прав може да бъде само онзи, който люби. Онзи, който е готов да се жертвува за всичко в света, правото ще бъде негово. Сегашните хора живеят само за себе си. Те са силни. Тази сила е произволна и всичките нещастия, всичките болести, всичките недъзи в живота се дължат на това; всичката дисхармония, която съществува в света, всичките противоречия в душите на хората. Всеки мисли само за себе си. Когото срещнеш, като четеш във вестниците, казва, еди-кой си убил, еди-кой си откраднал, еди-кой си излъгал. Всички се събрали, тоз това направил, онзи онова направил. И само онзи, който прави присъда, той е прав. Проповедникът в църквата проповядва за престъпленията, онзи проповедник изповядва за престъпления.

Съдията съди за престъпления. Всички турят ред и порядък и светът е все в безпорядък.

Мнозина от вас казват: „Колко хубаво щеше да бъде да е светът уреден." Защо не направите един опит да уредите вашия свят? Бог ви е дал всичките условия да направите един свят. Направете един проект. Всеки да уреди себе си, както мисли. Уредете се, че като уредите вашия свят, да бъдете в съгласие с всичките хора.

Един от древните светии на християнството, като бил в един събор, – не е бил много учен светия, – онези логически разсъждавали, доказвали дали има Господ или няма Господ, дали има душа или няма душа; той казал: „Аз това нещо не зная. Но едно нещо зная." Взел един камък, че като го стиснал, от камъка потекла вода, а из камъка изтекъл огън. „Туй – казва – всякога може да направя." Като стисне камъка, вода излиза и огън излиза. Пък ние всички знаем, че като стиснем камъка, ни вода излиза, ни огън излиза.

Този камък кой е? От твоя ум ще излезе огън, който е потребен, а от твоето сърце трябва да излезе живата вода, да потече. Туй трябва да се учи. Новото учение е това. Някоя къща се свадили хората, огънят гори. Какво трябва? Вода трябва. Като се карат хората, огън има, водата уравновесява огъня. Някъде хората се давят – какво трябва? Огън трябва. Огън ще пуснеш, водата да не е дълбока. Някои хора не знаят да плават. Като вляза в някоя къща, виждал съм, в голямо море плават. Кораби има, но много слаб е и виждам ги, че скоро ще паднат във водата, пък не знаят да плават.

Та, съвременните противоречия, как ще ги разрешим? Такова незачитане, и между верующите незачитане. Как може да познаеш човека? Може да познаеш човека, ако, като си пътувал в безводно място в планината три деня, жажда имаш, гори ти гърлото и ако те срещне един човек, носи една пълна стомна с вода, даде ти чаша вода. Тогава ще познаеш какво отношение има. Този човек излязъл да те посрещне, да покаже своята любов към тебе. Ако ние в света не сме готови към своите ближни да проявим своята любов... Защото когато

аз отивам да посрещна един човек, да изкажа моята признателност, моята любов показва, че той ме е обичал. Оценявам неговата любов. Отивам да изразя, да изкажа оценката на любовта. Не мога да направя едно добро на един човек, който не ме е обичал. Може да направя добро на човек, който ме е обичал. Не може да направя добро на човек, който не ме е обичал, не може човек да ми направи добро, когото аз не съм обичал. Туй трябва да го вложите като максима. Не че не мога да направя добро. Дреха може да ушиете, къща може да съградите без пари и без пари дреха може да му направите, но да го приемете в къщата си и да го имате като брат или сестра, се изисква нещо повече.

Вас ви се вижда, че това е трудна работа. За да извършите най-трудната работа. Най-лесната работа, която вие мислите, жабешката работа, е много трудна работа. В туй еднообразие, като започне жабата да кряка, три, четири месеца едно и също нещо, кряка в блатото: „Ква-ква“. Казва тъй: „Кога ще изляза от това блато? Ква. Кога ще изляза от това блато? Ква.“ Кога ще излезем да се разходим из Борисовата градина? Кога ще имам направени обуща на краката? Ква. Кога ще имаме къща като тях? Пък пиано, да си посвирим? Кога ще си понамажем лицата с помада? Кога ще си побоядисаме и ние устата така?

Под думата „жаба“ какво разбирате вие? Аз считам, всичките хора, които вярват в материализма, са жаби. Който мисли, че като има пари, всичко ще разреши, свършено е вече. Духовни хора наричам тези, които като му кажат „говедо“, аз го наричам духовен човек. Казвам, „говедото“, това е духовно, а жабата е материалист. А кое е Божествено? Божествен човек е този, който ходи да освобождава жабите и говедата. Аз бих желал като си жаба, да те извадят от блатото, и на говедото да му кажат: „Доста си орал нивите.“ Ще влезеш в Божественият свят, няма да бъдеш жаба. Името „жаба“ не е лошо нещо. Жаба, доста музикална е жабата. Има някои жаби, които

пеят бас. Има някои жаби, които пеят тенор. Има някои, които пеят алт, сопран. (Учителят пее басово. Имитира жабите.)

Сега някой е по-весел от вас, някой е по-сериозен. Не че сте сериозни. Някои са по-весели, понеже в човека има едно чувство. Той схваща нашироко работата. Хората, когато се смеят, считат за мухи. Мухите много се смеят, казват. Някой не му стига умът, всякога е сериозен. Минава, че има някаква дарба, пък той никаква дарба няма.

Всички вие живеете в един свят, дето сте заобиколени с толкова блага. Аз се чудя. Сам се чудя, при всичкото изобилие и богатство, което имате, и тия хора минават за сиромаси. Казват: „Много сме нещастни.“ Дойде един и казва: „Нямам нито пари, нито брат, нито сестра имам. Голям сиромах съм, нищо нямам.“ Казвам: Защо ме залъгваш? Две очи имаш. Аз ще ти дам за очите по сто хиляди за едното, да ги извадиш. Две очи имаш – двеста хиляди. Като ги извадиш, ще ти дам. Ще заложиш ушите си, и за тях ще ти дам двеста хиляди. След туй ще дойдеш, ще заложиш езика си – и за него двеста хиляди. Преспокойно ще прекараш живота си. Нали пари искаш? Аз ти гарантирам.

Казваш: „Много жесток човек си.“ Казвам: Ти не си [ли] жесток? Бог, Който ти е дал всичко, ти всеки ден Го хулиш. Това признателност ли е? Само ходиш, дърдориш, лъжеш. Казваш: „Нищо нямам.“ Как? Защо лъжеш? Бог ти е дал хубави очи, уши, дал ти е език, с който да дадеш слава на Бога, а ти ходиш и казваш, че си бедняк. Виждам, доста способен човек. Може да копаеш, градинар може да станеш, майстор за дрехи може да станеш, добър учител може да станеш, голям владика може да станеш.

„Владика“ вземам в друг смисъл. Аз вярвам във вътрешните владици. Владика на своя ум, на сърцето и на волята. Пък „поп“ какво значи? „Поп“ значи баща. Баща да бъда, да дам живот на хората. Като дам живот на хората, един проводник съм. Бащи и майки значи да скроим дрехи. Да родиш нещата, които нямат дрехи. Бащата ще даде

живот на децата. Бащата и майката трябва да се явят, да заемат тази роля, да услужат на тия души, които идват от невидимия свят.

Казвам: Всички вас са ви проповядвали, искате да идете в оня свят, в света на голямото щастие и да бъдете там щастливи. Знаете ли, че всички велики души в небето, които не знаят какво е скръб, слизат да опитат скръбта и като се върнат, се радват, че са добили красиви неща. Разправят за скърбите и страданията на Земята. В невидимия свят има кандидати да дойдат тук да страдат. Тук вие се оплаквате. Кажете ни, колко от вас искате да се освободите от вашите страдания? Тогава ще ви изпратим вас горе още сега. Който иска, ще го пратим в света на щастието. Този път, дето ще ви пратим, нито тояжка ще носите, нито дреха, нито торжик. Без торжик, без тояга, без обуща, без всичко.

Няма по-хубаво нещо в света човек да бъде благодарен. Аз по някой път дойда, някой ми вземе времето. Аз съм опитвал, дойде някой, седи при мене, разправя ми нещо, което са ми разправяли. Цял един час трябва да го слушам да ми разправя как го болял коремът. Аз го слушам, слушам, но той е пак недоволен. Казва: „Уморих се малко.“ Че как няма да се умори? Казвам на себе си: Аз ако съм на неговото място, и аз ще приказвам като него. Радвам се, че не съм на неговото място. Казвам: Много се радвам, че дойде днес. Не искам да бъда като тебе, но ти трябва да бъдеш като мене. Ти искаш да бъдеш като мене и можеш да бъдеш само по един начин: когато се научиш да носиш страданията, тогава ще бъдеш като мене. Ако искаш да избегнеш своите страдания, като мене никога не можеш да бъдеш. Аз ако искам да бъда като тебе, ще бъда на твоето място. Много ми е приятно, че дойде при мене да ми разправяш. Рекох, днес те боли главата. Туй главоболие произтича от това, че ти имаш една приятелка. Десет години имаш познанство с нея и преди четири деня ѝ каза една дума и от него ден те заболя главата. Казва: „Че, туй кой ти го е казал?“ Кой ми е казал, остави това. От горе идват и ми разправят. Не само вие ми разправяте. Други ми разправяха кои са причините за твоето

главоболие. За да не те боли главата, ще идеш да се примириш, ще се извиниш, ще възстановиш първата любов и веднага ще ти мине главоболието. И ако не ти мине, ела при мене.

Всичките болести в света се дължат на нарушение на закона на Любовта в света. Във всичките нейни разнообразни прояви. На това се дължат болестите.

Та казвам: Ние сме в света да изправим не само своите погрешки. Ние имаме погрешките на мнозина, които са дошли преди нас. В религиозно отношение как ще се поправи светът, ако ние не можем да поправим погрешките на религиозните хора? Казвате: моите схващания. В схващането трябва да се направи една промяна. Често, аз като проповядвам, сега, казвам: „Излез навън.“ Казвам: „Слушай, на тия хора не може да предадеш истината. Те криво те разбраха.“ И досега съм изменял все методите и начините, дошъл съм до едно място, казвам: „Тъй няма да проповядваш. То не става така“ и виждам, че действително е така.

По някой път вие ме слушате и очаквате нещо ново. И новото в света не идва. Новото в света иде от една запалка. Аз може да ви запаля. Има друга опасност. Намирам се в едно противоречие. Виждам, че хората страдат и от страдания са вкочанясали. Казвам: Ако ги събудя, че се запалят, с този огън ще запалите света отвън. Няма кой да го гаси. Сегашното положение е по-добро. За бъдеще, ако дойде един ден за огън, ще запалим. Ако трябва да гори светът, ще гори. Трябва ли да горите сега или не?

Ето тайната в живота: да повярваш в онзи свещен огън. Една душа, която знае как да употреби огъня за себе си, за своя ум, за своето сърце, за своето тяло, пък и за своите ближни. Но има друга опасност. Не трябва да палиш същества, които не са готови. Ще палиш само предмети, които са свещени, които трябва да горят. После, всеки един от вас ще носи едно шишенце със свещена вода и като дойде един предмет, като го запалиш, ще го поръсиш с него отгоре, че този предмет, като гори, да не изгаря, на пепел да не става.

Сега за всинца ви нямам шишенца. Когото запаля, ще му дам едно шишенце, ще капна няколко капки, на пепел да не става, да не изгорите. Другите, които запалите, и тях ще поръсите.

Сега от вас някои ще кажете: „Какво мнение трябва да имаме за себе си, за децата си?“, че така мислят владиците и поповете. Всеки владика мисли, че всичко може да направи, патриархът мисли, че всичко може да направи. Всички от вас мислите, че всичко можете да направите. Веднъж при мене беше дошъл един свещеник и казва: „Нали аз съм свещеник.“ Рекох: Кой те е опопил? Кой те е ръкоположил тебе? Тебе те ръкоположиха хората – хората, които нямаха свещения огън; ти си поп от студените попове. При мене ако дойдеш, черната килимявка и черното расо ще махнеш. Ще махнеш и обущата си, ще се измиеш, три пъти ще те потопя във водата, ще туриш бяла килимявка, ще ти туря бяло расо, с бял пламък ще бъдеш. Казва: „На поп така говори ли се?“ Казвам: Кажи ми тогава как се говори? Казва: „Свещена е моята длъжност.“ Казвам: Вие защо погребвате умрелите, защо ходите да им пеете? Вие погребвате умрелите и като идете, ги опявате. Като идат при Господа, никакво ново дело да не завеждат, затова ги опявате.

Онези, които отиват в оня свят, те носят онова, което става в този свят. Има два начина: след като умре един от Земята, който не е разбрал закона, намира се един кандидат от невидимия свят, да дойде да го намести, за да изпълни волята Божия. Той отива в оня свят, та го турят на това място, на мястото на светия човек. Сега мнозина съм слушал, искат да се оплачат на Господа, ще идат да се оплачат на Господа колко са страдали на Земята, мислят, че е много свещено. Аз ако ида при Господа, ще му се оплача и ще кажа: „Господи, не изпълних Твоята воля както трябва, много малко страдах. Поодраскаха ми дрехата, искам да изпълня волята Божия, че както и да ме дращят, да не изгубя равновесие.“ Ние при малкото драскане кипнем.

„Нито тържик, нито тояга.“ Има време, когато човек може да види Бога само в хората. Може да видиш Бога в очите на човека. Може да видиш Бога в усмивката на човека. Има усмивка, която е свойствена само на Бога, толкоз блага. Като погледне, като гледа, че ти като не разбираш, казва: „Дайте му всичкото.“ Той се усмихне и каквато и погрешка и да правиш, Той е спокоен. Детето криви, прави погрешки, но Господ вижда, че от него човек ще стане. Някой път някое дете кряска, плаче, но Господ вижда, че един ден оратор ще стане, ще развива своята реч. Някой обича да се сърди, да вае, но един ден ще стане скулптор, хубави работи ще извайва.

Има една добра страна в живота, която всички трябва да схванете. Всичко онова, което виждате в природата, то е езикът на Бога. Бог ви говори. Безброй същества има, които се проявяват, не само вашето съзнание, не е само вашето съзнание, което се проявява. Но съзнанието на тревите се проявява, съзнанието на растенията се проявява, съзнанието на въздуха се проявява, на светлината, на камъните, на всичко туй. Минаваш някъде, проявява се тяхното съзнание. Ако искате, може да направите един опит, да видите какво нещо е съзнанието. Идете на някое планинско място, дето има увиснали канари и стойте една седмица – ще започне във вас да има борба, ще искаш с тия камъни да се уравниш с тях. Започва да ти става тежко, ще искаш да бягаш, ти [ще] дойдеш да се нивелираш с тяхното съзнание, [и ще ти] станат тия камъни приятни. В тия камъни има нещо хубаво. Казвам: Ти много се тревожиш; щом се нивелираш с тяхното съзнание, между моето съзнание и съзнанието на камъните, тяхното спокойствие минава, мен ми е приятно. Безпокойствието на тях им е приятно. Такава обмяна може да стане между растенията и между животните, между водата. Ние приемаме водата, за да се обмени нашето съзнание. Ние дишаме, за да се обмени нашето съзнание. Ние приемаме светлината, за да се обмени нашето съзнание. Светлината ще влезе във връзка с нашето съзнание.

Обменя се съзнанието на светлината и нашето съзнание. В тая вътрешна обмяна на съзнанието на светлината е животът.

Та казвам: Всичката обмяна, която имам в природата, трябва да бъде пълна, за да може Божественият живот да мине и да премине в нашия ум, в нашето сърце и по този начин нашият ум ще се въздигне нагоре. Това е пътят. Така трябва да се говори на хората. Казваш: „Дотегна ми да пия вода.“ Ти се нуждаеш от повече вода. Ти се нуждаеш от повече въздух. Ти се нуждаеш от повече светлина.

Та казвам: Правилна обмяна с въздуха. Като приемеш въздуха, да го обикнеш, да чувстваш, че той е жив. [Кажи:] „Кажи ми онова, което Господ ти е казал на тебе.“ Като пиеш вода: „Кажи ми онова, което Господ ти е казал.“ Като вземеш хляб, кажи: „Като влезеш в мене, кажи ми онова, което Господ е вложил в тебе. Учи ме на това.“ [За] туй трябва да се молим – да бъдем научени от светлината, от въздуха, от топлината и да задържим Божественото Слово, което влиза в нас.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

41-ва неделна беседа, държана от Учителя на 21.VII.1940 г., 10 ч. сутринта, София – Изгрев.

XXVI СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1940-1941)

НОВИЯТ ЧОВЕК

Отче наш.
Ще се развеселя.

Аз ще говоря общо за човека, какво нещо е човекът. Няма да говоря за това, което вие знаете, защото няма нужда да говоря за него. Няма нужда да говоря за неща, които се предполагат. Неща, които се предполагат и не се доказват, те са сенки на реалността. Кое нещо е реално в света? Единственото нещо в света е човекът. Извън човека всичко е сянка на битието. Някой пита: Какво съм аз? Аз съм единствената реалност в света - човекът. Че каква друга реалност съществува извън съзнанието на човека? Човекът, който чувствува хубавото, благото в света, това си ти. Какво търсиш друго извън? Благото на човека се обуславя от неговия ум. Що е умът? Това е светлината, с която е облечен. Онази реалност, която произвежда светлина, наричаме ум. Онази реалност, която произвежда топлина, наричаме чувства, сърце. Онази реалност, която произвежда сила в човека, ние наричаме воля. Това са три проявления на самия човек. Човек е създаден от светлината, която създала неговата глава. От лицето на човека винаги блика светлина. Лице, което не отразява светлина, то не е нормално. Гърди, които не отразяват топлина, и те не са нормални. Когато гърдите заболяват, те са лишени от топлината на живота. Когато тялото се лишава от своята сила, тогава здравето изчезва.

Следователно, реално е само онова, което умът произвежда. Реално е само онова, което сърцето произвежда. Реално е само онова, което тялото произвежда. Сега ние ще оставим философските твърдения. Всяко нещо е реално на своето време. Казвам: Ти имаш една малка радост, но тя изчезне, реална ли е тя? Ти не трябва да

мериш великата реалност със своята, с онова малкото, което ти имаш. Ние казваме, че нещастието съществува в живота. В живота абсолютно никакво нещастие не съществува. Нещастието ние сами си го създаваме. Тебе майка ти и баща ти те родят добре, здрав, с хубави крачка. Нямаш никаква болест. Един ден ти хрумне да си направиш едни парижки обуща роговати. Образуват ти се мазоли на краката и ти казваш: Не зная какво ми стана на краката. Нещастието дойде. Тебе ти е добре, но един ден ти се поревне да пиеш студена бира, поледена. Изпиеш половин кило, едно кило бира. Казваш: Не зная какво ми стана, развали ми се стомаха. Че как няма да ти се развали? Господ не те е създал да пиеш студена бира. Ти искаш да забогатееш, силен си и се упражняваш да се бориш. Ние възхваляваме големите борци в света. В какво седи тяхното борчество? Борецът натисне единия, натисне другия и най-после казват, че единият победил другия. Хубаво. Аз един камък търколя и туря отгоре му друг по-малък. Малкият го натиска. Питам: Кой е пехливанинът, големият или малкият? Пехливанинът е, който аз туря отгоре. Макар да е голям, онзи седи отдолу и пъшка. Аз туря големия камък отдолу, малкия отгоре и тия камъни мислят, че те са пехливани. Питам: Каква сила има в камъните? Има някаква потенциална сила. Но силата зависи от онази разумност, която човек има в себе си.

Тогава аз разсъждавам по следния начин. Всички хора разсъждават по следния начин. Понеже човек е единствената реалност в света, тази реалност не се нуждае от друга реалност извън себе си. Реалността не може да е недоволна от себе си. Ти, който си недоволен, влизаш в един свят, трябва да знаеш, че този свят не е реален. Влезеш в един свят, дето хората са болни, влезеш в един свят на сиромашия - това не е реален свят. В реалния свят всичко има, там няма никакво лишение. Всичките хора искат да направят щастливи другите. Сегашните хора искат да направят щастливи тези, които са щастливи. Невъзможно е щастливият човек да го направиш щастлив. За да го направиш щастлив, ти трябва да го лишиш от неговото щастие, че

после да му го дадеш. Тогава има един резултат. Казвам: Тази реалност човек трябва да съзнава в себе си. Реално е туй, което носи щастие на човека. Реалност щом присъствува, то е реалното. Щом ти си болен, ти не си в реалността на живота. Щом ти мислиш криво, ти не си в реалността на живота. Щом ти не чувствуваш правилно, ти не си в реалността на живота.

Казвам: На съвременните хора трябва една нова философия, с която да обусловят своя живот. Понеже, ако на тебе ти е дадена най-хубавата храна, ако ти тази храна не я здъвчеш добре, ти сам ще си създадеш своето нещастие. Ако ти си направил една къща и не си я направил както трябва, ти ще създадеш условие за своето нещастие. Ако ти направиш една каруца да се возиш и не я направиш както трябва, ти ще си създадеш условие за своето нещастие. И следователно, всичките нещастия, които съществуват на земята, съществуват по единствената причина от ония форми, които не са направени тъй, както подхождат на човешката реалност. Питат: Как ще се оправи светът? Единственият реален фактор: то са бащата, майката и децата - това са три фактора. Три реалности има. Ако бащата не е реален, ако майката не е реална и ако децата не са реални, ако бащата не е възпитан и ако майката не е възпитана, и децата никога няма да бъдат възпитани.

Следователно, има три неща. Ако бащата не се храни с храната на любовта и ако майката не се храни с храната на знанието и ако детето не се храни с храната на истината, те не са реални. Бащата изгубва своята реалност, майката изгубва своята реалност и детето изгубва своята реалност. А нереалните неща произвеждат хиляди промени и нещастия. Вяра го мъчи, каквото искаш всичко това ще създаде само нещастие. Сега много пъти в света религиозните хора създават своето щастие в онзи материален ред на нещата, който трябва да се създаде. Какъв ред на нещата съществува в природата? Като погледнеш към небето, показва, че в природата от единия до другия край царува щастие, ред и порядък съществува. Само хората

на земята мислят, че има нещастие. Те са много дребнави работи. Нещастието се произвежда от една кал, която тече по пътя и произвежда малко прах, или кал, която тече и произвежда малко тиня. Нещастието е само по пътя или в някоя къща, дето живеят хората. Вън навсякъде блика щастие.

Та ако хората мислят, че светът е нещастен и имало някаква космическа скръб, то скръбта не е нещастие за мен. Скръбта, това е първата дреха на щастието. Човек, който не е носил дрехата на скръбта, той щастлив не може да бъде. Само че, за да носиш дрехата на скръбта, трябва да бъдеш здрав. Ако ти си болен, тази хубавата дреха, ще ти причини само ред страдания на тебе.

Та казвам: Искам да ви наведа на една нова мисъл. Вие живеете в един свят на щастие. Ако сте нещастен, то е вашето неразбиране. Аз бих ви задал така един въпрос: В един дом, дето има десеточленно семейство, дето има четирима братя, четири сестри, баща и майка - всичко десет души, ако сестрите и братята са нещастни, коя е причината? Бащата е богат, имат всичките удобства. Братята и сестрите са облечени хубаво, всяка сестра има своя стая, има свой автомобил, аероплан има, какво ли няма и пак са недоволни. Има нещо, което ги смущава. Къде е нещастието им? Че щастливият човек той не си купува скъпоценните камъни. Ако търся скъпоценни камъни за щастието, само като пожелая, те ще дойдат, каквито камъни искам ще дойдат. Всички скъпоценни камъни са на мое разположение, само че аз не искам да се товаря с тях. Може да ги нося като кокоши яйца, като пачи яйца, може да туря диамант от десет килограма. Че то ще бъде един товар на врата ми. Може да туря диаманти по лактите, по колената, по гърба, може да си направя цяла броеница се от диаманти. Че тия диаманти съществуват в човешката мисъл. Те се нагаждат. Всеки диамант, като дойде при мене, ще му кажа да приеме такава форма, която да няма никаква тяжест, да е толкоз голяма, че като го гледам да ми е приятно. Той сам ще се нагажда диамантът.

Харесвам диамантите в света, те са единствената мярка за реалния живот. Понеже един диамант с години да го носиш на пръста, да го цапаш, да го плюеш, той никога няма да ти се разсърди, винаги е доволен. Като го плюеш, казва: Колко са хубави тия плюнки. Като го миеш, казва: Колко хубаво мие. Каквото и да го правиш, той вижда само хубавата страна този диамант. Сегашните хора минават за философи на доброто. От тях кой досега не е промърморил, да не каже, че има нещо криво в природата. Има нещо криво в природата. Кой е изнесъл мярката на диаманта? Единствената мярка за твърдост е диамантът. И за обхода диамантът е пример, той всякога е доволен. Ако ти не си доволен, ако мърмориш, ти не си диамант. Щом не си диамант, тебе никой не може да те носи. Любовта, която мърмори, това не е любов. Знанието, което мърмори, това не е знание. Чувства, които мърморат, не са чувства. Сила, която мърмори, не е сила - нищо повече. Туй, което не мърмори, то е реалното в света. Седне човекът да се моли на Господа. Че ти най-първо като идеш при Господа, ще освободиш ума си от всичкото мърморене, което има. Ти отиваш при Господа с всичкото мърморене и искаш той да те чуе. Недоволен си, даваш един такъв фасон: свиеш вежди, ще си стиснеш малко устата, свиеш ръцете си, какво може да направиш. Ти сто килограма не може да носиш, искаш да заповядваш на целия свят. Аз бих позволил някой да ми заповядва, ето при какви условия. Казва някой, ще ме слушаш. Умрял някой човек, казвам: Съживи този човек, ще те слушам. Влез в един дом, дето хората се скарали от хиляди години, не си разбират езика, ще кажа: Примири тия хора, ще те слушам. Той казва: Трябва да ме слушаш. Казвам: Направи тия камъни хора да станат, да говорят - ще те слушам. Казва: Каквото ти заповядвам, ще ме слушаш!

Преди няколко дена дойде един пророк. Дошъл тук в двора да пророкува. Аз си седя горе и се занимавам. Той разправя, че ме видял облечен в черни дрехи и жълти дрехи. Какво ми пророкува. Казва: Вие трябва да приемете християнството, да се покаете. Казвам: Това учение трябва да идеш да го проповядваш на света. Туй добро, което

носиш заради мене, понеже аз съм толкоз богат, че няма къде да го туря. Благодаря за доброто, на тебе го оставам, иди проповядвай на света. От такива пророци като тебе светът иска да се разкайва. Той ме сънува с черни и жълти дрехи. Той се оглежда в нашето огледало и черните и жълтите дрехи са негови мисли, че тия дрехи са наши. Една маймуна като се оглежда в огледалото, мисли, че някоя друга маймуна има, бърка да я хване, не мисли, че себе си вижда. Иска да се ръкува този пророк. Аз не искам да се ръкувам с него. - Извинете - казва. Рекох: Няма какво да се извиняваш. Казва: Онзи, който ме е пратил. Рекох: Едно време имаше хиляди хора, които бяха пратени, имаше пророци, колкото искаш. Светът е пълен с пророци, гадатели, гадаят за 5 лева, за 10, 20 за 50 за 100 лева на кафе гадае човекът. Аз навсякъде виждам гадатели.

Тук двама знаменити гадатели на кафе излизат със своите джезвета - най-знаменитите професори на кафе - излизат на Витоша. Единият сварява кафе една чашка на своя колега и другият сварява една чашка. Всеки на своето кафе, което той пил, не може да гледа, но на своя колега гледа. Че и двамата си гадаят един на друг. Какво са гадали? Иде една циганка и гадае на една мома: Ти ще бъдеш много щастлива. Ще се ожениш за един мъж много умен, много богат, но на стари години той ще се влюби в една млада и тебе ще зареже. Тъй ще свършиш живота си. Питам: Какво ти допринася това гадателство? Ти повярваш в това. Реално ли е това? Гадае, че ще се ожени за един и на стари години ще се влюби в една млада. Жената започва да мисли, какво ми каза циганката. Де е човекът, кажете ми? Лековерие изпълва целия свят. Хората вярват това, което не е. Онова, което човек прави, животните не могат да го направят. Ние казваме, че някои неща са животински. Какво разбираме под думата животински. В животинският живот не проникват ония разумни начала.

Сега ние сме уморени само от противоречия. Има обществени противоречия, религиозни противоречия, противоречия от личния живот. Какъв може да бъде смисълът на живота? Има ли бъдещ живот,

няма ли бъдещ живот? Какви са законите на природата? Като умре човек, къде ще иде? и т. н. Аз запитвам: Човек преди да се е родил, къде е бил? Адам преди да дойде на земята, къде беше? Казвате: Къде ще ида? - Ще идеш точно там, отдето си дошъл. Къде ще иде водата? Водата ще иде там, отдето е дошла. Къде отива? От там, отдето всичката вода иде. Та казвам: Много мъчно е да вярвате за онова, за което никой не ви е говорил. В какво седи истината? Ти вярваш, ще се ожениш, ще бъдеш щастлив. Вие имате такава илюзорна представа за живота. Аз някъде съм разправял един пример за Ноя. Един анекдот има. Ной имал една дъщеря красавица, и тя имала трима души кандидати и те се карали за нея. И тримата така я обичали, че не се отказвали. На трима души да бъде, не може. Ной видял, че тази работа така не може. Той имал една котка, имал и една магарица. От магарицата направил още една дъщеря така красива и от котката си направил още една дъщеря, станали три. Като дошъл първият кандидат, на него дал дъщерята, направена от котката. На втория дал дъщерята, направена от магарицата. На третия, когото обичал, на него дал същинската си дъщеря. Питам: Защо Ной се принудил да направи котката и магарицата на дъщери? Защото самите момци бяха неразумни. Те щяха да се свадят, да се сбият, да се самоубиват. По-добре да му даде една котка, по-добре да му даде една магарица, отколкото да се убиват.

Сега разсъждавайте. Това са символи. След време отива Ной и пита първия: Как си? Доволен ли си? - Хубаво - казва, но мърмори. Пее, често обича да дращи. Казва: Родът й е такъв, по наследство го носи от майка си. Отишъл при втория и него пита, как е. Казва: Пее, говори красноречиво, но по някой път обича да рита и хапе. Казва: Той родът и е такъв. Майка и беше такава. Дошъл до третата. Той казва: Много добра е, като ангел. - А казва. Тя е същата.

Реален човек е само онзи, който изтича от любовта. Реален човек е само онзи, който изтича от мъдростта. Реален човек е само онзи, който изтича от истината. Често хората идват при мене и ги гледам

да плачат. Аз уважавам сълзите на хората. Но има сълзи, за които съжалявам. Плаче той, че не го обичат. Плаче, че пари нямал, че деца нямал. Чудно, деца да му дадем колкото иска. Керемидчиите се оплаквали, че нямало достатъчно кал, че нямало керемиди, че времето не било сухо, че занаятът не вървял. Градинарите се оплаквали, че годината била суха, зелето не могли да продадат, че това не могли да продадат, че не могли да се гледат. Питам: Този порядък, в който ние живеем, който ние сме създали, имаме ли ние едно правилно разбиране? Може да се направи една градина по новия начин. Може да се направи една нива по новия начин. Може да се направи една църква по новия начин. Може да се направи едно училище по новия начин. И в тях всичките хора ще се различават от днешните хора. Казвам: Бъдещият човек, който иде сега на земята, ще се различава от сегашния. Ако вие не може да заповядвате на вашата скръб, ако вие не може да заповядвате на вашите болести, ако вие не може да заповядвате на вашата сиромашия, ако вие не можете да заповядвате на вашите неволи, де ви е човещината? Вие искате да заповядвате. Защо да не заповядвате на себе си, на своето недоволство, което имате. Ти на него не може да заповядваш, пък искаш отвън да заповядваш. Външният свят е отражение на тебе. Реално е само онова, което е в тебе, което ти схващаш, то е реалното. Реален е светът дотолкоз, доколкото ти разбираш себе си.

Сега бих дошъл до една религиозна тема. Казват: Да вярваме в Бога. Да вярваме в Онзи, от Когото сме излязли. Питам: Ако Този, от Когото сме излязли, започваме да се съмняваме в Него, кой ни е дал повод да се съмняваме в Него? Мислите ли, че един ден Бог, Който ни е създал, може да ни унищожи, или че страданията ще се дадат на Него?

Сега една съвременна мома иска да се хареса на своя възлюблен със своите обуща. Съвременната мома иска да се хареса на своя възлюблен със своята шапка, със своята прическа. Някоя иска да се хареса със своя нос, с правилните си вежди. С какво трябва да се

препоръча една мома? Аз да ви кажа с какво. Една мома трябва да се препоръча със своя ум. Една мома трябва да се препоръча със своето сърце, със своята воля. С какво трябва да се препоръча момъкът? - Пак със своя ум, със своето сърце и със своята воля. И ние с какво трябва да се препоръчаме на Бога? - Със своя ум, да вършим работа на земята. Ако от сутрин до вечер мислим само за себе си и кажем пет-шест думи за Бога, казват: Религиозни хора сме. Чудни са хората. Боядисват се с пет пари боя. И с десет кила боя да се боядисаш, религиозен не може да станеш. Казва: Вярвам в Бога. - Когато ти повярваш, че в света е реално само щастието, само радостта в света е реална и само любовта е реална в света. Божествената мъдрост, знанието, всичките добродетели са само реални. Всичко друго в света то е само една опаковка външна.

Сега аз не искам да критикувам, но казвам до де сме достигнали. Всичките хора се нуждаят да поправят своите заблуждения на миналото. Всички ние сме тръгнали по пътя на величието. Без да се самовладаме, без да знаем, как да владеем своя ум, ние искаме да станем велики. Без да знаем да владеем своето сърце и своето тяло, ние искаме да станем велики. Тялото на човека е създадено да бъде безсмъртно. Туй тяло, което имаме сега, е привидно, за да се запази другото. Туй тяло, в което сега умираме, то е привидно дадено, за да се пази онова духовното тяло. Казват: Когато съгрешил човек, Бог му направил кожена дреха, че го изпратил вън в света. Първоначалното тяло Бог го увил. Един ден, когато човек дойде да мисли право, да чувствува правилно, той ще се съблече от неестественото тяло, което носи в себе си.

Вие сега, като срещнете някого, гледате, дали той ви обича или не. Че и той ви гледа, дали вие го обичате или не. Колко той трябва да те обича? Колкото той те обича, толкова и ти трябва да го обичаш. Колкото ти жертвуваш за него, и той толкова трябва да жертвува за тебе. Сега ние искаме всичките хора да ни обичат, пък ние да обичаме, както ние искаме. Такъв закон не съществува. Ти ще бъдеш

обичан толкоз, колкото ти може да обичаш. Ти ще бъдеш толкоз уважаван, доколкото имаш сила. Според силата ще те уважават. Ако дойде силният и може да помогне на едни народ, добре дошъл. Всеки един човек, който може да помогне на един народ, добре дошъл. Всеки един учител, който може да помогне на човечеството, добре дошъл. Всяко едно дете, всеки един слуга или който и да е в света, който може да внесе нещо ново в света, той е добре дошъл. Не да носи старите работи, да мисли, дали народът спасен ще бъде или няма да бъде спасен, да мисли, коя религия е права и коя крива, коя наука е права и коя не. Тези неща са човешки. Ако аз искам да зная какво има на слънцето, няма да питам някой авторитет тук от хората. В природата има една станция, ще взема билет, отивам на слънцето. 4-5 деня ще седя, разхождам се, зная какво има на слънцето. Искам да зная какво има на месечината. Ще взема билет, ще ида на месечината, разходя се там. Ще зная какво има и на другата страна, която не се вижда от земята. Няма какво да ви разправям, зная какво има. От земята може да гледате, както искате. Предположения може да правите, колкото искате. Като идете на слънцето, там ще те срещнат. Ще трябва да знаете езика на слънцето. Там като идеш, ще те срещнат жителите на слънцето и ще трябва да знаеш езика им. Като идеш на месечината и техният език трябва да знаеш. Може да пътуваш и по другите слънчеви системи. Дето и да пътуваш, ще трябва да знаеш езика на слънчевата система. Като знаеш езика, отворен ти е пътят. Питам: Вие знаете ли езика на слънцето? Но то е езикът на живота. Слънцето като разложи светлината, казва: Така и жителите на слънцето говорят и живеят, без да причиняват вреда на хората - това значи червеният цвят. После казва:Ще се индивидуализираш, без да вредиш на хората. Ще растеш, ще се развиваш, без да вредиш на хората. Ще бъдеш умен, без да вредиш на хората. Ще вярваш, без да вредиш на хората. Ще имаш сила, без да вредиш на хората. Туй говорят слънчевите лъчи. Туй е в спектъра. Сега тук вземат червения цвят и го турят на знамето и отиват да се бият. С кого се бият хората?

В днешния културен век тия хора се бият за преимущество. Например, сега германци и англичани какво им костува да си подадат ръка, да разделят земята по братски. Какво ги спъва, кажете ми? Какво ги спъва да си подадат ръка? Отде тази идея англичанинът да бъде над всички, германецът да бъде над всички, българинът, русинът,да бъдат над всички? Всички искат да бъдат първи. Каква е мисълта? Сега да ги оставим, то е тяхна работа. Това е техен въпрос, който те ще разрешават, те ще носят последствията.

Но вие питате, кой ще победи? В света не съществува никаква победа. В света съществува една победа, която никой до сега не я нарушил. Светът е свободен. Хората на земята мислят, че те може да направят нещо. Хората на земята са слуги. Онези, които управляват земята, които сега са дошли и са обсадили цялата земя, те ще оправят земята. Ако вашите очи са отворени, ще видите, че цялата земя е обсадена от онези, които са дошли. Всичките тия хора на земята, ще изпълнят тяхната воля. Те казват: Мир ще има на земята. Любещите ще наследят земята. Истинолюбивите ще наследят земята. Всички, които притежават добродетели, ще бъдат наследници на земята. Това е знамето,което се развява по цялата земя. Благословени всички народи, които служат на Божествените добродетели, земята ще бъде тяхна. Кой е избраният народ? Евреите имаха идеята, че те са избран народ. Един малък народ от 600 хиляди души бяха, като излязаха от Египет. Един малък народ, който първоначално беше Авраам. После Яков, който имаше дванадесет сина. И после в Египет станаха 600 хиляди. Мислеха, че са избран народ, и че като тях друг няма. Всички други бяха езичници. Казват: Всички са езичници, да се очистим. Те създадоха идеята, че за тях е всичко, другите народи да им служат. Туй, което те вярваха, сбъдна ли се? Само онзи човек, в ума на когото няма никакво противоречие, само онзи човек, в сърцето на когото няма противоречия, той е всесилен човек. Сега се говори за онези всесилните. Сега всеки един от вас се плаши, че ще стане нещо. Че ще стане нещо, то е заблуждение. Ще стане това, че умните хора ще

възкръстнат. Чакате вие да възкръстнете. Тези, които ще възкръстнат, те отгоре идат. Къде отгоре? Туй, от което вашият ум излиза, то е реалното. Да ви кажа, коя е реалната мисъл. Реалното във вас е на това място, дето никакво противоречие не се явява във вашия ум. То е реалното. Реалното във вашето сърце е туй място, дето никакво противоречие не се явява в чувствата. Реалното във вашето тяло е туй място, дето никакво противоречие не се явява в тялото. Може да кажеш на себе си: Да си представиш ти реалния човек. Може една брада да взема да туря - след това да дойде друга мисъл: един момък на 21, 25 или на 33 години, каквато и форма да вземе, той винаги вътрешно е млад и е господар на всичките форми. Ако всяка мома беше господар на всичките форми, може и баба да стане и мома да стане, щеше ли да бъде отчаяна? Че кой момък щеше да й заповядва? На кой момък ще му заповядват, ако той е господар на всичките форми? Един такъв момък, още като речеш да му се разгневиш, изчезне. Ти го търсиш, той изчезнал. На реалното ти не може да се сърдиш. Ние, сегашните хора имаме нужда да се запознаем с бъдещия човек. За да се запознаете с бъдещия човек, вие трябва на този човек да му дадете всичките ваши недоволства. Аз да ви кажа, какво разбирам под недоволство. Всичките противоречия, които имате, то са вашето имане. Един земеделец, който има прасета, говеда, коне, кокошки, кози и др., те всички нечисто държат. Казвам: Вашите недоволства са вашите говеда. Вашите недоволства са вашите прасета, овци. Всичко туй навън да изпъдите. Туй е богатството на земята и на целия свят. Не мислете, че богатството, на което вие разчитате, че от него ще излезе вашето бъдещо богатство. Бъдещият човек в него няма да има такова богатство. Нашата култура се показва, каква е.

Всичките говеда са вързани в дамове. И ние сме вързали нашите мисли. Всеки един го е страх, дали право вярва, дали е праведен или не. За всички бъдещи хора любовта ще бъде мярка. Няма да му казвам, да ме обича. Ако обича, то е негова работа. Ако той не обича,

той се анулира. Дотогава, докато ти имаш инициативата да обичаш, ти си човек. Щом започнеш да се двуомиш, да обичаш или да не обичаш, ти си човек на сенките. Казва: Аз не мога да търпя. - Че ти никога не си търпял. Че туй не е лъжа, че не си търпял. Не си се научил да търпиш. Ще търпиш, както скъпоцения камък. Като те сполетят всичките нещастия в света, ще кажеш, както Христос каза. Христос се моли, моли, и казва: Господи, не разбирам, но да бъде волята Ти. Каквото ще става с мене, аз полагам душата си в Твоите ръце. Прави с мене, каквото Ти е угодно. Каквото Ти си решил, приемам всичко. Ето човекът. Приемам всичко. Той не каза: Господи, мене ли остави да се подиграват? Аз да бъда позор. Защо ме прати да им проповядвам? Виж, какъв срам ми стана с Твоето име. Как се проповядва?

Дошъл този пророк и лицето му оправено. Той ще ми проповядва страданието. Той сам зачервен, оправен като шопар. Като го разглеждам от чисто художествено гледище, коремът му много обемист, има благоутробие. Дошъл той да ми казва, че трябва да се разкайвам за греховете си. Аз, човекът, трябва да се разкайвам, ами вие какво трябва да правите? Ако е в разкаяние, всичките хора трябва да се разкаят, понеже не постъпват правилно. Прав е той. Че иде като един пророк, казва: Мене ме пратиха от невидимия свят. Казва, че ако аз съм приемал, той щял да ми даде всичкото си благословение. Когато се яви дяволът на Христа да го изпитва, каза: Видиш всичките тия царства, ще ти ги дам, ако ти ми се поклониш. Казва му Христос: Я да се махнеш оттука. Аз считам, ако досега не съм служил на Бога, то е позор за мене. Ако сега трябва да се разкайвам и сега да служа на Бога, то е позор за мене. Не казвам, че съм се разкаял, защото няма за какво да се разкайвам. Аз не съм от тия хора, които ядоха от евиния плод. Има хора, които ядоха, но аз не съм ял от плодът на Ева. Новият човек ще яде от плода на живота, няма да яде от плода на забраненото дърво. Сега Господ ще дойде в рая, ще повика Ева, ще каже: Готова ли си да ядеш от това дърво?

Ние вече в лицето на Христа имаме един човек, който е ял от дървото на живота, от новия плод. Долу мърморенето! Долу падането на духа! Че някой ви е обидил, всичките тия работи ги изхвърлете навън. Аз само си турям памук в ушите. Този го обидил, онзи го обидил, този рекъл, онзи рекъл - оставете тези работи. Хората нека си говорят каквото искат. Човек, който ходи да подслушва какво говорят хората, не са виновати хората, които говорят, виноват е онзи, който подслушва. Аз зная, мравите като дойдат, какво говорят. Говорят да крадат. Като дойдат пчелите и те говорят да крадат. На общо основание ядат мед, където намерят, не питат. Един ден без да искам, съм направил една пакост. Имах мед, който беше захаросан. Извадих го на слънце, мислех, че съм го затворил добре. Но похлупакът не бил добре затворен и като отивам, той се разтопил, но може би повече от хиляда оси и пчели влезли вътре и като яли, измрели вътре в меда. Погледнах, казах: Съжалявам, че измряхте. Трябваше да чистя меда. Те влезли вътре и не могли да излязат навън. Казвам си, не направих добре, че турих тази съблазън. Казвам им: Защо не ме питахте? Аз щях да ви дам всичкия мед. Като ги гледах, гледах, взех, че възкресих всички мухи, занесох ги вън и казах: Още веднъж преди да влизате, да ме питате. Като дойде по ваше разположение, не влизайте, ще измрете. Като ги гледах, стана ми тъжно. Казвам: Може да възкреся тия мухи. Тогава онези, които останаха, извадих няколко лъжици мед, разтлах го на книга и го оставих. Като награбаха1, вече никой не умира.

Отворете вашите блага, турете ги на книга и онези, които дойдат, ще ядат свободно. Аз давам на пчелите, които ядат за себе си, но никога не турям в торбата да носи за баща си и майка си. На новия човек нека дойдат баща му и майка му. Като дойдат и тях ще ги нахраним. Той да носи за баща си и за майка си, не се позволява. То е лъжа. Приемам в света само един Баща. Той е самата реалност, единствената реалност, която създала света. Като погледнем света, трябва нашите сърдца да се изпълнят с благоговение. Трябва да

знаем, че в целия свят съществува любов, мъдрост, истина, сила. Всички съвременни нещастия, от които вие страдате, един ден ще ги забравите. Вашите съвременни страдания нищо не са в сравнение с онази слава, която има да ви се открие. Казвате: Къде отидоха нашите роднини? Вашите роднини са при вас всеки ден, но вие не ги виждате.

Преди години аз имах един приятел, той е заминал за другия свят. Имах още един познат, и той замина за другия свят. Един ден бях във Варна и ето те се облекли в нови дрехи, идат при мене и 4-5 часа се разговарят с мене, не видение, но живеят на земята. Единият беше хуморист, казва: Няма да казваш къде съм, понеже имам да плащам. Жена ми и дъщерите ми не знаят къде съм. И другият казва, да не казвам къде е. Иска да е свободен от жена и от децата си. Казва: По някой път ще ходя да ги видя. Те ще ми разправят, че този умрял, онзи умрял. Те на земята слезли, по на 21 години са. Аз не искам вие това да вярвате. Аз ви казвам една истина, пък вие както искате вярвайте. То е ваша работа. Искам да ви кажа, че в света смърт няма. В света реален е само животът. Смъртта е само една сянка на живота. Следователно, когато не изпълняваме волята Божия, сенките идат в света.

Сега аз ви говоря за новия човек. Вие искате да знаете, аз това, което ви говоря, дали е право или не. Аз не искам да ходите да питате хората, дали е право или не. Но някоя сутрин, когато изгрява слънцето, когато времето е бурно, в най-лошия ден, ако искате да знаете истината, питайте тогава невидимия свят и кажете: Ако онова, което Учителят говори е вярно, искам да се уясни времето. И вижте какво ще стане. Ако времето се уясни, туй учение е право. Или може времето да е ясно и да поискате да се заоблачи. Както искайте опитайте. Но и другояче може да питате.

Ако приемете онова, което ви говоря, ще дойде светлина във вашия ум. Вие ще станете красиви, ще станете здрави и добри. Ще се радвате на щастието си. Ще кажете, че то е заблуждение. Ако с едно

учение се дава щастието на човека, то ли е нещастие? Сега някои казват, дали това е вярно или не. Аз искам вие по този начин, по който ви говоря, да се подмладите. Ако може да се подмладите, да се затворите в себе си, да мълчите, гък да не кажете. Да ти е приятно да страдаш. Ако срещнеш един брат богат, като че ти си в него, да ти е приятно. Какво има, че той е богат, пък ти си сиромах. Какво лошо има, ако един брат е професор, пък друг е ученик? Нека дойде единият с големия прозорец, голяма светлина влиза през него. През малкия прозорец, по-малка светлина влиза. Не са виновати прозорците, то е временна обстановка. Нас трябва да ни радва проявлението на Бога. Бог в каквато форма и да се прояви, да се радваме. Дали се проявява в растенията, да ни радва. Дали в насекомите, или в животните, навсякъде Неговото проявление да ни радва. Най-после да се радваме на формата, в която Той се проявява в нас. Да се радваме, че се проявява в нас. Като се прояви, тогава ние да бъдем носители на тази Божия любов. Сега това със закон не може да ви се наложи. Вие сами може да си го наложите. От вас всички, които сте кандидати за новата култура, за новата религия в света, за новото човечество, отворете един лист и трябва да се запишете студенти. За да бъдете студенти, първият изпит, който ще държите, е по търпението. То е приемен изпит. Вторият изпит ще бъде щедрост. Третият изпит е кротост и въздържание. Ще държите изпита за личната сила, която вие имате. Казва Писанието: Докато изведа съд.

Като се върнете в къщи сега напишете така: Долу недоволството! Не да го махнете недоволството, но да му дадете друга работа. Като станете недоволни, направете си по една мотика или лопата, иди и копай. Колкото си по-недоволен, по-дълбоко копай. Като си доволен, напусни работата. Щом станеш доволен, напусни работата.

Щом си недоволен, започни да учиш. Учи дотогава, докато си недоволен. Щом станеш доволен, престани учението.

Та казвам: Ще имате една светлина. Когато умът ни е ясен, се вижда Божествения свят. Ние може да се занимаваме само когато

умът ни е свободен от всичките дрязги на съвременния живот. Как ще се подигнеш ти да видиш, как живеят онези възвишени същества или оня свят, за който разправят, че това имало, и онова имало. Всеки един от вас има възможност да иде в оня свят, да се учи и да се върне в България. Има хора, които са ходили. Поне до второто небе са ходили на разходка. Някои казвате: Още не сме за онзи свят. Аз не искам вие да станете граждани на оня свят. Да умираш значи да се изселиш от земята. Но все таки е хубаво да идеш на ескурзия до оня свят за няколко дена и пак да се върнеш, да донесеш нещо хубаво на земята. Хубаво е и някой път да идете на Месечината. Сега няма да ви кажа, колко души българи са ходили на Месечината. Има българи, които са ходили на месечината, но мълчат.

Свободният билет е онази пълната, абсолютната Божествена любов, която трябва да завлада човешкото сърце. Свободният билет е онази абсолютна вътрешна светлина на ума и мисълта, която човекът трябва да завлада. Свободният билет е онази вътрешна свобода на истината, в която всяка лъжа, всяка измама в каквато и да е форма, е изключена. Аз говоря за вътрешния живот. Лъжата трябва да се изхвърли из човешкия ум. С тия три билета вие може да идете на слънцето. То е достатъчно. Ако сте недоволни, земя има достатъчно на Земята. Пък светът е пълен със светове. Господ създал много светове. Който е недоволен, Господ може да му даде на разположение цяла Месечина и той да се разполага. Много богата е Месечината, тя е пълна със злато и сребро. На Месечината лъжиците на хората са от злато. Улиците са покрити със скъпоценни камъни. Че няма друго тяло, което да е така открито. Месечината е открита, не е скрита както Венера. Тя седи наблизо. Хората търсят, къде е оня свят. На Месечината е.

Всички вас от тук на Месечината ще ви пренесат с аероплани. Сега научно работят и американците работят да направят ракети, които ще хвърлят да идат на Месечината. Цяла теория има.

Дванадесет души има готови да ги пратят на Месечината в ракета. Ще идат, но как ще се върнат?

Пълна любов към Онзи, Който създал света. Пълна любов към Онзи, Който осигурил нашето щастие. - То е Бог. Да посветим живота си на Него. Не само ние, но и цялото човечество да посветим живота си, да живеем всички в мир и веселие. Така се убеждават хората. Със сила туй няма да бъде, но с мисъл. Човек трябва да изпрати мисълта си, мира си.

Когато Христос се роди, какво казаха ангелите? - Мир на Земята. Мир може да има само в Любовта. Мир може да има само в Знанието. Мир може да има само в Истината.

Човекът, който сега иде, ще превърне всичките отрови в сладки плодове.

Тайна молитва.

1 неделна беседа, държана на 29.IX.1940 год. Неделя 10 ч. с. Изгрев

КАТО РОДИ ДЕТЕ

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета част от 3-та глава от евангелието на Йоана от 10 до 18 ст.

(10) Отговори Исус и рече му: Ти си учител Израилев, и не знаеш ли това? (11) Истина, истина ти казвам че: Това което знаем казваме, и това което сме видели свидетелствуваме; и свидетелството ни не приимате. (12) Ако земните работи ви рекох и не вярвате, как щете повярва ако ви река небесните? (13) И никой не е възлязал на небтето тъкмо този, който е слязал от небето, Син Человечески който е на небето. (14) И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Син Человечески (15) за да не погине всеки който вярва в него, но да има живот вечен. (16) Защото Бог толкоз възлюби света щото даде Сина своего единороднаго, за да не погине всеки който вярва в него, но да има живот вечен. (17) Понеже не е проводил Бог Сина си на света да съди света, но за да бъде спасен светът чрез него.(18) Който вярва в него не ще да бъде осъден; а който не вярва вече е осъден, защото не е повярвал в името на единороднаго Сина Божия.

Духът Божи.

"Жена, когато ражда на скръб е, а когато роди, забравя своята скръб, понеже човек се е родил." (Евангелие от Йоан 16:21) Едно обикновено явление за хората, което някой път радва, някой път наскърбява. Ако се роди детето здраво, всички се радват. Ако се роди умряло, тогава всички скърбят, че работата не е станала тъй, както трябва. Всички искат животът да върви тъй, както те разбират. На земята съществуват такива големи противоречия, които не може да ги

примирят. Нито философите са ги примирили, понеже се различават в своята философия, понеже излизат от различни становища. Нито учените са ги примирили, понеже излизат от различни научни факти. Нито вярващите, понеже принадлежат на разни епохи. Нито едно верую в света не е такова, каквото трябва да бъде. Нито една научна теория не е в света такава, каквато трябва да бъде. Нито една философия не е такава, каквато трябва да бъде. Може сега да кажете, защо не е. Ако влезете в една гора, ще забележите един шум, който се дига от дърветата. Спор има, по някой път дърво с дърво се блъскат, клонищата се блъскат. Виждаме, че има война, като се бият дърветата, долу падат листа. Как ще обясните? Колко некултурни са тия дървета! Но, ако ги попитате, те ще кажат: Ние не искаме, ние сме миролюбиви. Нещо извън нас има, което не е миролюбиво. То като дойде, обърква ни умовете. Ние, мирните същества, се хванем за косите, налагаме се. После като утихне вятърът, чудят се, как е станала тази работа, да се блъскат едни с други. Вятърът е крив, но и дърветата са криви. Криви са, понеже тия големите дървета израстнаха близо едно до друго. Трябваше да има по стотина метра разстояние между тях, че да не може да се засягат. Пък те са много наблизо.

Вземете по някой път, и реките правят пакости, без да искат. Като ги надуят горе планините, от топенето на снеговете, преливат през бреговете, всичко завличат. Те казват: Нямаме желание. Ние сме много миролюбиви същества, имахме една чиста мисъл. Дойде нещо, разбърка ума ни, ние станахме кални, направи нещо с нас. Кой е причината? Слънцето е виновато. Слънцето е виновато и хората са виновати, понеже изсякоха горите. Ако не бяха изсечени горите, работите щяха да вървят по един естествен ред. После, работите нас не ни вървят, понеже земята се върти. Вие искате на земята работите ви да вървят. Чудна работа! Ако вие се качите на едно колело и колелото се върти, как ще ви вървят работите? Никому няма да вървят работите на земята тъй, както хората искат, понеже тя се върти.

Понеже вие всички се намирате на една въртележка. Пратени сте тук на забавление отгоре. Понеже сте били в един свят горе и сте били много немирни, пратили ви тук на забавление. Сега това е мое мнение. Не говоря само за вас, че вие сте много немирни. Виждам, че сте от немирните. Туй дете плаче, малко е недоволно, ще го качат на една въртележка, върне се в къщи, вече е доволно от въртенето на въртележката. Вие сте дошли на забавление, кой за 10 години, кой за 15 години, кой за 20, кой за 120 години.

Онези, които живеят дълъг живот, много им харесва тази въртележка. В туй отношение месечината не е въртележка. Не се върти тя. Земята се върти около своята ос, има две полушария. Южното полушарие е по-тежко, затуй земята е изправена със северното полушарие нагоре, оста ѝ е наклонена с 23 градуса. Месечината е обърната само с едната си страна към нас. Тази част на месечината, която е обърната към нас, е по-тежка, затуй едната страна на месечината е постоянно обърната към земята, а другата страна е скрита от нас. Кой е виноват? Земята е виновата. Тя като обикнала месечината, теглила я, теглила я, че месечината се раздвоила в себе си и най-после спряла да се върти. Нали един човек като се върти, ако го извикате, той се спира на пътя да мисли. Въпросът бил за една женитба със слънцето. Има един мит, според който в далечното минало месечината и земята били кандидатки да се женят за слънцето. Земята спряла месечината, казва: Ти мислиш ли да се жениш за слънцето? Месечината започнала да мисли. Докато месечината мислила, да се жени или не, земята се оженила. Месечината останала на понеделник. Това е един мит, но, който е учен човек, ще разбере, каква велика тайна се крие.

“Жена когато ражда на скръб е.“ Тази скръб произтича, понеже тя иска да има едно дете - нищо повече. Има едно желание да има едно дете. Туй дете, за да дойде, да се въплоти, да стане като нея, непременно трябва да има скръб. Човек може да скърби от лоши работи, може да скърби и от добри работи. Някой път скърбим, че

нямаме достатъчно ядене. Някой път скърбим, че нямаме достатъчно дрехи. Някой път скърбим, че нямаме някое пиано, че нямаме някой добър апартамент. Скърбим за ниви, скърбим за лозя, скърби някой, че не е някъде някой министър-председател. За какво ли не скърби човек? Някой скърби, че не е владика. Някой скърби, че не е свещеник. Някой скърби, че не е съдия. Някоя жена скърби, че не е княгиня. Сега скърбят хората. Каква е тази скърб? Не знаем степента. Скърбиш ти, че не си владика. Каква ще бъде скръбта ти? Много малка е тази скърб. Скърбиш ти, че си болен, яде те една болест като проказа. Тогава може ли да сравниш скръбта на прокажения със скръбта на онзи, че не взема високо духовно положение? Аз превождам това като пример. Тия неща са създадени. Господа го наричат владика. Че Господ владее света, разбирам да се нарича владика. Но ние, владиците на света, без да сме създали нещо, искаме да владеем света.

Господ създал ред неща и ги владее. Ние без да го разбираме, искаме да го владеем. Всеки един от нас иска да бъде господар на себе си, господар на своята съдба. Ти трябва да родиш един отличен ум. То е първото нещо. То е мъжкото дете, трябва да го родиш на света. Второ, ще родиш една отлична дъщеря - то е сърцето. Тия неща като ги родиш, оттам насетне всичко ще ти върви по мед и масло. Ако не родиш мъжко дете, както трябва, всичките нещастия ще дойдат на главата ти. Ако не родиш дъщерята както трябва, всичките нещастия ще дойдат на главата ти. Другите като ми се оплакват, не съм им казвал това, сега за първи път на вас го казвам. Казвам: Че кой ти е крив, защо си родил такъв ум? Той обвинява баща си и майка си. Адам кого трябваше да обвини? Вие сега обвинявате вашия баща. Адам имаше ли баща? Бог е, Който го създаде.

Той като направи погрешката, кога му излезе погрешката на Адама? Той роди една дъщеря не на света. Една дъщеря, която греши, дъщеря ли е? Адам не знаеше, какво нещо е грях. Дъщерята научи баща си, как да греши. Аз няма да се спирам, как да обяснявам

богословите, аз само вземам факта. Не вземам някоя страна, но само констатирам факта. Някои искат да намерят причината там, дето не е. Причината, когато падат листата на дърветата, не е в дърветата. Отчасти и във вятъра, в слънцето. Но и в слънцето не е причината. Слънцето е горе на 92 милиона мили от земята, че тук ставали ветрове, ще обвиняват слънцето. Казват, че то образувало ветровете. Онези, които поддържат митовете, казват, че имало богове, такива големи същества, те като дошли, образували бурите. По някой път някои от тия същества като се разсърдят, като духнат на земята, направят бури, направят пакости. Казват: Не трябва да гневим боговете, понеже само като издишат, образуват бури. Но това не е научно. Това е мит.

Сега казват, че имало едно топло течение и едно студено течение и те образуват тия бури. Следователно, ако топлината е голяма и ако студът е малък, и бурята е малка. Но е необходимо да има топлина. Без топлина и без студ не могат да се родят капките. Казвате: Само топло да е. Ако на земята беше само топло, нито дъжд щяхме да имаме. Благодарение на студа, влагата се сгъстява и дава дъжд.

По някой път вие се питате в себе си: Защо са тия скърби и тия радости? Радостта е временна и скръбта е временна. Те са две течения, които образуват капките на живота. Радостта е топлото течение, скръбта е студеното течение. Като се съединят, образуват капките на живота, всичко в нас започва да расте. При скърбите и радостите нещата растат. Всички искате един порядък, който ако би се приложил, щеше да донесе нещастия на земята, много по-големи, отколкото сега ги имате.

Ние тогава ще замязаме на онзи гръцки майстор архитект, който бил прочут в Гърция. Повикал го един княз да му строи една къща. Той, след като я построил, работел нещо на покрива на къщата, към стряхата наблизо. Търкулил се, паднал долу, счупил си краката. Като си счупил краката, обърнал се към гръцкия Бог Зевс и казва: Досега

мислех, че си умен. Направил си такива закони, че да направиш на мене, този майстор, да ми се счупят краката. Ни най-малко не си направил добре. Цяла седмица дигал шум, защо Господ направил такива закони. Зевс му казал: Искаш ли да суспендирам този закон? - Краката ми да поправиш. - Ще бъде както искаш. На втория ден краката му се оправили. Станал той, взел теслата, чуковете, казва: Така разбирам. Отива да завърши къщата. Трябва да му се плати. Качил се горе и започнал да забива гвоздеи, но не се забиват, не се мърдат. Удря той гвоздеите, не влизат. Догнявяло го, хвърлил чука, той увиснал във въздуха. Хвърлил се той от зданието да хване чука, и той увиснал с чука. Като седял цяла седмица висящ горе, пак започнал да дига шум. Казва: Какво е туй безобразие. Деца имам, гладен съм, нямам кой да ми донесе храна. Зевс казал: Или сегашното положение, или първото. Първото ти беше неприятно. Сега краката ти ще бъдат здрави, преспокойно може да седиш, колкото дълго искаш във въздуха. Тогава този майстор се досетил и казал: Разбрах погрешката си. Право е, което си направил. Дай ми повече ум да не падам, да се пазя, да не бъда нетърпелив да падам от стряхата.

Сегашният порядък, в който живеем, той е този. Някой искат да заминат за небето. Те разбират небето като този майстор архитект. Ще увиснат във въздуха. Мнозина умрели като излязат из тялото, увисват във въздуха, че ни на земята, ни горе. Който не знае закона, казва: Ето го отишъл на небето. Казвам: Какво небе? Аз го гледам да виси. Мнозина ме питат: Къде е баща ми? Аз го гледам баща му увиснал. Как ще му кажа, че е имал погрешка. Там паднал, счупил си крака, законът се е изменил, излиза из тялото навън. Човек е създаден не да умира. Казва: В който ден ще се запознаеш с доброто и злото и не разбереш закона, ще умреш. Ще умреш, т.е. ще дойдат всичките страдания, нещастия, които не си сънувал. Злото само по себе си не е такова, каквото го мислим. Злото е студеното течение - потребно е; доброто е топлото течение и то е потребно. Но който не знае законите на тия течения, в студеното може да се изстуди, в

горещото може да се изгори. Тази топлина не е обикновена. Тази топлина е много голяма, не е както в материалния свят. Някъде температурата започва със 100 градуса, някъде 200, 300, 400, 500, 5-6000. Някои казват, че на слънцето има 45 хиляди, някои мислят, че е 45 милиона градуса. Те са теории, аз не съм ги измервал. Това са теории, учените хора ги измерват. Например, един човек може да е на 1 километър и един математик като го измери, може да изчисли колко висок е този човек. Те имат един уред и най-първо измерват на какво разстояние е човек, след това измерват, колко сантиметра се вижда, например може да се вижда 10 сантиметра и по тях ще изчислят колко е висок човек. Да кажем човек е 1.75 сантиметра, знаят на всеки метър от разстоянието по колко се намалява ръста на човека.

Ние никога не виждаме нещата, такива каквито са. Сега учените хора по този начин са изчислили бързината на светлината. Доста точно са изчислили. Има една разлика. Човекът в своите математически изчисления, доста точно измерва.

Сега, разбира се, тия отвлечени работи мнозина от вас няма какво да ви интересуват. Но се таки като идете вие на кино, какво ви интересува? Виждате в един филм падат бомби. Какво ви интересуват? Казвате: Да идем да видим един военен филм. Като се върнете казвате: Страхотии. Или на киното дават как потъва един параход. Какво ви интересува? Или пък виждате някой скиор, който се качва по планината. На филма виждате разни неща и се таки придобивате нещо. Няма ли да бъде хубаво да идете на един филм, да видите как се върти земята около слънцето, как се върти месечината и другите планети. Да имате ясна представа. После на филм да видите състоянието на тия големите отверстия, петната на слънцето. Доста интересно е на филм да го видите. Ще имате една ясна представа. От тия петна на слънцето произтичат големите магнетични бури. От петната на слънцето по някой път зависи плодородието на земята. От тяхното отсъствие някой път се раждат гладните години. Когато има

повече петна на слънцето, годината е по-плодородна, когато намалеят петната, плодородните години са по-малко. Едно съответствие има.

Та казвам: Хората са дошли до там, че някои финансисти от миналото, като правеха своите операции, питаха астрономите, ще има ли петна на слънцето. Ако има петна и тогава правят своите операции да купуват. Когато кажат, че петна няма да има, въздържат се да правят борсови сделки, ще фалират. На хората им стигнало на ума да използват петната на слънцето. После, когато има петна на слънцето, повече хора се женят и повече умират. Когато няма петна на слънцето, по-малко хора се женят и по-малко умират. Това са данни сега. Не искам да ви занимавам със статистика. Големите пертурбации, които се произвеждат в нервната система, някои слаби организми не могат да издържат.

Тогава стане разрив на сърцето, апоплексия на мозъка, заболи го гръбнака. Когато дойдат петната и в гръбнака има болки, и в бъбреците има болки, и в стомаха има болки, и в главата има болки - навсякъде има болки. Хората стават шашави. Това са го забелязали. Щом петната малко изчезнат, изменят се работите. Казвам: Когато дойдат тия петна на слънцето, понеже има голямо изобилие и хората трябва да станат по-щедри. Тогава издържат само духовните хора. Онези, които са материалисти, не издържат, пращат ги. Нали знаете, когато колата се претовари, счупва се оста, пръсне се колата. Казвам: Когато има петна, по-малко трябва да носиш. Сега искам да извлечете една полза за себе си. Земята е едно училище, в което хората трябва да се учат. Има неща, които мимоходом ги казвам. В по-горните класове ще ги изучавате. То е необходимо за вас. В невидимия свят, където отивате, там не търпят невежи хора. Едно нещо помнете: В оня свят невежи хора не търпят. Фанатици не търпят. Болни хора никак не търпят. Грешни - още повече. Никак. Там изискват хора здрави, със светъл ум, с добро сърце, с една нормална воля, хора, които може да оценят живота. По някой път казвате: Да идем при Господа. Какво ще Му кажете? Вие имате съвсем повърхностни понятия за Бога.

Мислиш, че Той е един човек, комуто може да кажеш нещо. Какво ще Му кажеш? Че по-голям неправедник от тебе има ли на земята? Че ти си първият човек, който си направил тия неправди. Колко кокошки, колко агнета си изял. Колко мухи, колко буболечки, колко въшки си избил? Българинът, като хване въшката между двата нокътя, убива я. Бълхата като хване, хайде в огъня.

Ако нашата мисъл смущава другите хора в света, тогава как сме? Ако ние сме пратени нашата мисъл да носи едно Божествено благо в света, а нашата мисъл смущава хората, какво сме ние? То не сме ние, но тия възлюблени същества въшките, бълхите. Възлюблените бълхи, които седят близо до ризата, до сърцето, въшките, които седят близо до мисълта. Ние сме много щедри. Въшката на друго място не седи, но в косата на главата, да види каква е мисълта. Тя се учи, казва: Като живея така няколко време, ще стана умна, ще разбирам как живее човек. А пък бълхата, понеже не може да влезе горе, тя влиза под ризата, иска да изучава изкуството как се тъче ризата. Иска да се научи на туй изкуство. Качи се на гърба, под мишниците, ходи, изследва. Ухапе го, да види колко е чувствителен. Той като помръдне, бутне я - стане и приятно. Казва: Обръща внимание. Най-после, тя е толкова щестлавна, че той си отваря пазвата, иска да види това възлюблено същество. Сега аз говоря за бълхата, но тя е цял кавалерист. Тя скача така, както никой не може да скача. Има един темперамент много подвижен. После доста умна е бълхата. Има известни киселини, като ухапе човека, размекчава кожата му. Въшките не са от глупавите същества.

Казвам: Не се възмущавайте против бълхите, против въшките. Но същевременно, ако нашата мисъл произвежда на другите такова безпокойство на човечеството, тогава къде е нашият ум? Когато една религиозна идея, който и да я проповядва, ако не ползува човечеството, а го спъва повече, ако една обществена идея спъва повече, какво можем да кажем? Една религиозна идея трябва да повдига човечеството, трябва да повдига индивида,човека,

семейството, народа. Религията трябва да повдига, да допринася. Че ще има няколко недостатъци, ние ги допущаме, то е необходимо. Но тази религиозна идея трябва да има по-голяма полза, отколкото вреда. Ако за такива религиозни идеи хората в миналото са се били, кой е на правата страна? В човека има едно чувство за схващане. Ако човек би се пазил тъй нормално, той има отношение към този свят. Вярата е едно чувство, което ни показва, какво има в другия свят. Ако човек би разбирал вярата, той би видял по закона на вярата другия свят. Този, невидимия свят ще се открие пред него. Не само да вярваш в нещо, което не виждаш, но чрез вярата ти може да станеш ясновидец, да виждаш нещата. Вярата е закон за виждане. Онзи, който не знае, вярата в него е като едно чувство. Но онзи, който разбрал вярата, той вижда, може да си направи своите заключения.

Има една английска книга, в която се описва, че в 45-та година на миналия век в Англия минава една епидемия, нещо като чума. Сто хиляди хора са измрели. Една вечер един английски астроном гледа на небето един грамаден човек - на километри. Вечерно време се явява на небето от изток към запад. Той си трие очите, мисли, че е илюзия някаква, но всяка вечер го вижда, явява се този грамаден човек. Вика той десет души свои колеги, между които една жена астроном. Дошло времето, когато този човек се явява и той ги поканил да наблюдават небето. Гледа първият астроном и като го видял, започнал да си трие очите. Какво видя? - Не зная, някаква илюзия виждам. Вторият гледа и той казва, че някаква илюзия трябва да има в стъклата. Изредили се и деветимата, най-после гледа жената. Тя като погледнала, казва: Един голям човек има на небето. Този, който пише книгата, казва, че щом изчезнала епидемията и грамадният човек изчезнал. Значи, туй същество отгоре дошло със своите влияния или направлява тази болест. То я направлява като генерал, който ръководи тази епидемия, кои хора трябва да умрат.

Ако четете Библията, когато Мойсей извежда евреите от Египет, казва им всяка къща да заколи по едно агне и с кръвта да намаже

вратата, защото ангел Господен ще мине да порази децата на египтяните и като види кръвта, да не закача еврейските домове. Чели сте тия работи. Сега хората не вярват. Ние не искаме хората да вярват в това, което не са опитали.

Съществува един порядък в света извън нашия порядък. Този порядък е, който организира нашия порядък. Ние сме в процес на организиране. Аз говоря за тази жена, но ние сме в една епоха, когато цялата бяла раса е бременна с една идея. От тази, бялата раса една нова раса се ражда. Едно дете на доброто се ражда. Детето, което човечеството може да роди, ще го роди. Сега се ражда туй дете. Всичките страдания, тази кръв, която се пролива, всичко, което става, то е в реда на нещата. Понеже жената като роди, много кръв трябва да изтече. То са милиони клетки, които стават жертва. При раждането 10, 15, 20, 100 милиона клетки понякога стават жертва. Същият закон е и в природата. Тия мъчения, които сега претърпяваме, по този закон хората трябва да станат жертва, за да се роди хубавото в света. Сега аз не искам да разправям, аз не съм автор да разправям, аз искам да констатирам нещата. Зная едно, че всичко онова, което природата върши, е разумно и добро. Или на ваш език казано: Всичко онова, което Бог създал, е обмислено. Всичко в края на краищата ще се превърне на добро. Имайте тази вяра. Щом дойдем до Божественото, никого не взимайте за авторитет. Онова, което чувствувате в себе си, макар и да не ви е свойствено, вярвайте, че онова, което претърпяваме е за ваше добро. Понеже тази жена, която ражда сега това дете, понеже и вие вземате участие в нейната скръб. Когато една жена ражда, колко души вземат участие в туй раждане? Според някои автори човек в тялото си има 30 милиарда клетки, според други 300 милиарда. Аз вземам по-малкото, аз не съм го изчислил, но го вземам, както казват. Значи 30 или 300 милиарда вземат участие в раждането на това дете. На земята има два милиарда хора. Тогава вие искате да живеете в човечеството и когато се ражда нещо възвишено, да не вземате участие в туй, което се ражда. После искате да участвате в благата. Без

страдания да ви дойдат всичките блага. Такова нещо няма. Дотолкоз, доколкото вие участвате в страданията, дотолкоз ще участвате и в радостта. Дотолкоз, доколкото вие участвате в работата, дотолкоз ще участвате в благата, които работата донася. Следователно, за бъдеще ще ви дадат от всичките тия процеси дотолкоз, доколкото сте взели участие. Колкото са по-големи страданията, по-големи блага ще имате; колкото по-малки страдания, по-малки блага ще имате. То е пропорционално.

“Жена, когато ражда, на скръб е. Като се роди детето, забравя своята скръб”. Не трябва ли да се радваш, че ти слугуваш, че в тебе има една идея, че слугуваш на едного. Че туй, което ще се роди, то ще се роди едновременно във всички души, сега не само жената, която ражда ще роди, но във всяка една душа туй Божественото, което иде, най-хубавото във всяка една душа, то ще се роди. То ще бъде бъдещото благо. То ще се роди във всички същества, които са на земята.

Писанието казва: “Роденият от Бога грях не прави.” Туй в нас е, което трябва да се роди от Бога. То докато не се роди, ние не можем да бъдем щастливи. Докато не се роди детето, жената не може да забрави своята скръб. Като се роди детето, забравя своята скръб. Сега вие всички имате старата вяра, да умрете и да идете в оня свят да ви посрещне апостол Петър. Да влезете в рая, да покажете, че сте вярвали. Такива работи ги няма. То е забавление. Изисква се сериозна работа. Ти докато не обичаш Господа с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила, твоят крак не може да стъпи в оня свят. Сериозна е тази работа Ако дойде някой да ви казва нещо, то е заблуда. Такива учения няма. Ако не обичаш ближния като себе си, ти в оня свят не може да идеш. Ти ще идеш в един такъв свят като този и още по-лош. Ще влезеш в 13-та сфера. Ние сме в 13-та сфера и едва сега излизаме от 13-та сфера на страданията. Ти ще се върнеш там, дето си бил.

Аз бих желал, който иде при мене да ми разправи за своята любов, не за страданията си. Аз бих желал да ми разправят за страданията, които излизат от любовта. Една майка, която носи едно страдание на онова дете в утробата си, тя носи най-благородното страдание. Тя скърби, но има радост в нея. Без любов никой не може да роди. Помнете: Без любов никаква идея не може да се роди в света. Никакво благородно чувство не може да се роди без любов. Никаква благородна постъпка не може да се роди без любов. Никакво щастие в света не може да се роди без любов. Никакъв прогрес, нищо в света не може да дойде без любов. Тя носи светлина, сила, която трябва да дойде. Туй трябва да се запечати.

Вие искате да ви се проповядва едно учение. Вие вярвате, но се разколебавате. Кой от вас не се е разколебавал в учението на Христа? Един български свещеник ми казваше: Отде да зная, че Христос е възкръснал. Може да са го откраднали учиниците, после заблудиха. Възможно е да са го откраднали от гроба. Седи, седи, съвестта проговори в него и каже: Да ме прости Господ, пък може да е възкръснал. Колебае се човекът, мъчи го един дявол. Казва му: Ако не е възкръснал, защо ще лъжеш другите хора, че е възкръснал? Мъчи го този дявол. Този дявол мъчи синца ни.

Да ви кажа положително. Беше спор във времето на Христа, дали има възкресение или не. Има възкресение. Христос е възкръснал. Туй всеки един от вас ще го провери. Няма защо да доказвам. Понеже то е въпрос на опит. Ако река да ви убеждавам, аз съм заинтересуван, защо има възкресение. Аз по някой път по стотина писма получавам в мисловния свят, че няма възкресение. Чета писмото, туря го в коша. Че какво ще ми разправят, дали е възкръснал Христос или не.

Тук преди години набедяват един баща, че убил сина си. Във Видинско беше, писаха вестниците. Като го налагат да каже, че убил сина си, бащата казва, че го убил и че го хвърлил в Дунава, за да се освободи човекът от боя. Осъждат го на смъртно наказание. Когато да

го екзекутират, дохожда синът му. Не е ли възкръснал? Казва: Не ме е убил баща ми.

Че ако дойде Христос и ви се изяви, умрял ли е? Кой е онзи, който ви избавя от всичките страдания? Не е ли Той? Не е ли син човечески, който дойде и разрешава всичките мъчнотии във вашия живот. Той е забулен в хиляди форми. Под формата на вашия баща, на вашата майка, на вашия брат, на вашата сестра, на вашия слуга, под формата на едно дърво. Навсякъде, дето да го потърсиш - Той е.

Мене ми разправяше един млад българин. Той се учил да вярва. Случило се тъй във Варненско. Върви и отива под една круша. Било есенно време, когато крушите били обрани. Казва: Погледнах на крушата - всичките обрани. Казвам си: Няма промисъл. Ядат ми се круши - няма. Поне една круша да бяха оставили за мене, не знаят ли, че аз съм гладен, че аз имам нужда. Казвам: Де е Божията промисъл? Седи той и си размишлява. Казва: Задуха по едно време вятър, разтърси крушата и паднаха 7-8 круши, доста узрели. Нещо ми казва: Яж и да не мърмориш. Това не е доказателство, някой път може да каже, че е изключение. Вие може да идете под крушата и да мърморите и пак няма да паднат. Някой път и да мърмориш, няма нищо.

"Жена, когато ражда, на скръб е." Трябва съвременното човечество да роди онова възвишеното чувство в света. Братство трябва да се роди. Братство и сестринство трябва да се роди. Трябва да се роди новият брат, трябва да се роди новата сестра. То е любовта в двете фази. Докато новият брат не дойде, докато новата сестра не дойде, любовта не може да се прояви. При сегашните условия, любовта е непонятна. В този смисъл, когато дойде този брат, той ще отвори света. Братът ще отвори света на мисълта, ще видим, защо е създадено небето. Сестрата като дойде, ще отвори света да видим вътрешния смисъл на живота, защо са били всичките страдания.

Та казвам: Желая на синца ви да имате по един роден брат, който да ви обича. Да имате по една родена сестра, която да ви обича. И с тях да живеете във веки веков.

Благословен Господ.
Тайна молитва.

2 неделна беседа, държана на 6.X.1940 год. Неделя, 10 ч. с. Изгрев

СЛОВОТО СТАНА ПЛЪТ

Отче наш.
Ще се развеселя.

"И словото се въплоти между нас и стана плът".

Духът Божий.

Има три начина за говорене в света: Езикът на децата, езикът на възрастните и езикът на старите. Може би, като четете езика на децата, мислите, че е проста работа, детинска работа. Аз наричам детински език, езика на любовта. Езикът на възрастните е езикът на мъдростта и езикът на старостта е езикът на истината. Има неща, които ако ви ги кажа, вие утре ще умрете. Има други, които ако ви ги кажа, ако сте умрели, вие ще оживеете. Сега кое искате да ви кажа? Сега вие вземате смъртта в един смисъл, съвсем специфичен. Умрелият човек престава да се движи. Пък той не е умрял, той се е престорил, че е умрял. В театъра как се преструват? Мушне го, потече кръв, на другия ден го гледаш, ходи, не е умрял.

Та ще ви приведа един анекдот, японски. Един японец от аристократическата партия взел пари назаем и обещал на Нова Година да ги върне. Отива при богатия и казва: Аз обещах да ви върна парите, но не мога, затова аз ще се самоубия, ще направя хара-кири. Не може да претърпя този позор, да не мога да устоя на думата си. Не прави това нещо, ще отложим - казва му другият. - Не, не мога да търпя този позор. - Ето, аз ти прощавам, не искам нищо от тебе, ела да те почерпя по едно кафе. Пият кафето и той му казва: Остани на обяд с мене. - Бързам. - Че къде ще ходиш, нали щеше да правиш хара-кири? - Не, бързам, имам на още едно място да правя хара-кири. Сега трябва да се свърже един пример. Много пъти се дава един пример, но той трябва да се приложи. Например някой художник

рисува някоя грозна картина - не че той иска да я нарисува грозна, но за да покаже грозотията, беднотията. Изобщо хората обичат картините на беднотията, отколкото на богатството. Когато гледаш някоя картина на някой богат, хваща те недоволство, но като гледаш на някой сиромах, приятно ти е. Макар че хората не обичат сиромашията, обичат да имат картини на сиромашията си в къщи.

Ние, съвременните хора имаме едно понятие за сиромасите. Че детето, което се ражда, не е ли сиромах? То е такъв сиромах, че ако майка му го остави, то ще умре. Голямата сиромашия има това дете. Това дете, което е така сиромах, майката ще го вземе, ще го окъпе, ще го повие, ще го помилва, казва: Герой ще излезе. То е сиромах, но дарби има, дарби Бог му дал.

“И Словото стана плът.” Словото разбираме външната страна. Разумното в света, което трябва да се прояви. Сега вие, съвременните хора всички мислите, че само видимите неща са реални - които са невидими не са реални. Нещата са видими, защото се пречупва светлината, прави ги видими. Но има едно състояние на светлината, при което тя не се пречупва. Тогава човек и нещата остават невидими. Сега много хора могат да ги направят невидими. За в бъдеще като има да плащаш, като дойде банкеринът, ще изчезнеш пред него. 4-5 пъти като дойде и ти изчезваш, къде ще те намери? Казвате: Трябва да имаме морал. В какво седи моралът? Морално е само това, което крепи добрия живот. Всяко нещо, което не крепи добрия живот, не е морално. Всяко нещо, което дава растеж на живота и подкрепя живота, за да се прояви, това е любовта в света. Всяко нещо, което не подкрепя живота и човека да расте, това е безлюбие. Преди години как се е проповядвало: как е умрял Христос, как е страдал, съжаления за това. Каква нужда има Христос да съжалявате, че той е умрял? То е един изпит, който Христос го издържал и Той се радва, че го е издържал. Ние само съжаляваме. Той се радва на изпита си, пък ние скърбим постоянно и от две хиляди години се скърбим. Той казва: Всички като мене трябва добре да държите изпита си, трябва да го

издържите. Всеки един от вас казва: Всичко да дойде, само това да не дойде до главата ми. Но вие сега като ме слушате, вие сте заинтересовани и аз съм заинтересован. Казва: Аз без интерес съм. - Не, без интерес в света няма. Така се говори, но не е тъй. Като обичаме някого, ние се интересуваме от него. Най-първо се интересуваме от себе си. Сутрин като стана, погледна се в огледалото, интересувам се от себе си. Защо ще ходя да се оглеждам? Поглеждам се, защото се интересувам. Та сега често казват на една мома да се не оглежда в огледалото. Право има да се оглежда в огледалото. Има едни огледала на здравето. Като го извадиш, като го погледнеш, веднага си здрав. Те се носят в десния джоб. Има едни огледала, които се носят от лявата страна. Като се погледнеш в тях - разболяваш се. Аз ги наричам тия огледала на безлюбието. Сега кого как срещам, се си вади огледалото от левия джоб.

Питат ме: Кой е правоверен? Човек, който умира правоверен ли е? Човек, който осиромашава, правоверен ли е? Човек, който изгубва вярата си, правоверен ли е? Човек, който изгубва любовта, правоверен ли е? Човек, който изгубва своята сила, правоверен ли е? - Не е правоверен. Цялото съвременно човечество е поставено на изпит. Бог иска да опита човечеството, колко Го обича. Целият свят е пълен с хора, които хвалят Бога, славят Го. Той им дал пари, никого не съди, много добър е. Господ иска да направи с хората един опит. Казва: Толкоз същества създадох, се ме хвалят, чакай на някой да отнема благата, какво ще кажат заради мене. Сега хората се изпитват без да им дава блага Господ, колко ще Го обичат. В небето са кръстили хората мърморковци. Хората, за които казват, че Бог ги създаде по образ и подобие свое, сега станаха мърморковци. Всичкото нещастие седи от това вътрешно недоволство. Даровитите хора по ум са недоволни, даровитите хора по сърце и те са недоволни, здравите по тяло са недоволни. Един, който има един милион, не е доволен - иска два. Който има два милиона не е доволен - иска три. Който има три иска 4,5,10,1000. На земята има около два милиарда хора, ако всеки

иска да има по десет милиона лева златни, то толкоз злато няма на земята. Цялата земя трябва да бъде почти от злато и надали ще могат да се наситят.

При сегашното положение, за да се оправи живота, имате сега купони. Сега нали всичкият въпрос е за кашкавал. Голям въпрос е сега, че сто грама масло дават за седмица, 150 гр. кашкавал. Не зная дали моите данни са верни. Какво има да ни смущава стоте грама кашкавал и масло. Нима Господ ни е създал за кашкавал, за масло? То е по единствената причина, че когато вие ядете, да си помисляте за овците. Когато видите кашкавала, да си помислите за овците и те да се зарадват. Вие никак не мислите. Позволява се да ядете масло, за да си помислите за кравите, за да може по някой път да си припомним за кравите, които седят в дама1. Другояче все за велики работи мислим. Англичаните, които проповядваха евангелието, които разпространяваха с милиони Библията в света, сега се бият. Християни се бият с кого? С някои езичници? Не, пак с християни, с евангелисти. Германците са правоверни, англичаните са правоверни. Защо се бият? За масло и за кашкавал. За земя се бият, както двама братя българи се бият за една нива. Баща им умрял, делят нивата и за един декар земя за десет години водят спор.

И сега германците никаква идея нямат. Идеята е земя. Англичаните задигнали колониите на германците и германците казват: Ще ни върнете колониите. Вие имате толкоз много. Ако не ги върнете, тази работа на зле отива. Кой е крив сега, кажете ми? Когато се върна младият брат, който ходи и свърши своите науки и се върна при баща си с един отличен диплом на смирение, който казва на баща си: Аз исках да бъда аристократ, да заповядвам на тебе, но там, дето следвах в света, разбрах, че тази работа с господаруване не става. Аз искам при тебе да бъда като слуга да ти слугувам. Като дойде големият брат, праведникът, аристократът, като разбра, че за малкият му брат баща му заклал теле и направил пир, разсърдил се и казва: Той за онзи, който изяде и изпи всичко, баща ми, с всичкия си ум да

заклоли теле и да се весели. Не влизам в къщи. Тук има голяма неправда. Излиза баща му да го моли.- Не, казва, не влизам. Толкоз време ти работя и досега нито агне, нито козле да заколя не си ми дал, да се повеселя с приятелите си. А как за този, който изяде всичкото, за него закла теле?

Съвременната култура се съди от невидимия свят. Съдба на света е. И англичаните се съдят, и германците се съдят и французите се съдят и руските се съдят и американците се съдят, няма народ, който да не се съди. Съдба е в света. Това е предисловие на второто пришествие. Не разбирайте туй предисловие така. Сега англичаните преживяват това, което стана в Содом и Гомор. Никога не са имали такова нещастие. Бомби с милиона килограми им хвърлят, огън и жупел се сипе. Лондон е скрит под земята. Който и да е, всеки мисли. Една хубава черта е, че издържат тия хора. Сега ще кажем, че са герои. Геройство има.

Един българин, който се наричал Стоян със своята Керта се разхождат. Той и казва: На мене да разчиташ. Голям герой съм. Той си носил един турски кавал/пушка/. Аз, който и да излезе на среща, ще те запазя. Гледа го тя и вече упова на него. Като вървят, от гората се задава една мечка; той като я видял, забравил и веднага се качил на крушата с кавала. Тя, горката, като не могла да се качи, престорила се на умряла. Той и казва: Стой, Керте, аз оттук ще цъкам. Дошла мечката, помирисала я и си заминала. Като слязъл, той я пита: Какво ти каза мечката? - С такъв герой още веднъж да не ходиш.

Аз наричам герои хората, които се застъпват за любовта. Само за три неща човек може да умре в света: да умре за любовта, защото ще го възкреси; да умре за мъдростта, защото ще го възкреси; да умре за истината, защото ще го възкреси. Всяка друга смърт няма нищо да остави от него. Няма кой да го избави. Ако човека умре за любовта, тя ще го възкреси. Ако умре за мъдростта, тя ще го възкреси. Ако умре за истината, тя ще го възкреси. Ако сте готови да умрете, за три неща умрете, защото се трябва да умрете. Ако умрете за други неща,

никъде няма да ви намерят. Ако умрете за любовта, ще ви намерят. Ако умрете за мъдростта, ще ви намерят. Ако умрете за истината, ще ви намерят. Умирането не е изчезване. Някои смесват умирането с изчезването. Нищо не изчезва в природата. Нищо не се създава и нищо не се губи. Смъртта е едно преходно състояние, минаване от едно състояние в друго. Един цар, който умира, излиза из своя палат и влиза в една колиба. Ако не умре за любовта, той ще влезе в миша дупка вътре. То е смъртта. Ако излезеш из онова Божествено знание, ако не умрете заради него, ти пак ще се намериш в миша дупка. Ако не умреш за истината, в миша дупка ще се намериш. Който да дойде и да ви каже, че като умрете, еди къде ще идете, никъде няма да идете - аз да ви кажа. Три пътя има, като умреш, може да идеш на хубаво място: Ако умреш за любовта, на едно хубаво място ще отидеш. Ако умреш за мъдростта, на едно хубаво място ще отидеш. Ако умреш за истината, на едно хубаво място ще идеш. По-хубаво място няма. Ако за тях не умреш, никъде няма да се намериш. Ще се намериш, къде? Ще се намериш, както един червей се намира в нечистотиите. Ще се намериш като един кърт, ще ходиш вътре да правиш дупки под почвата. Не че Господ изисква това от нас. Ние сами се обезобразяваме, когато в нас не боравят тия Божествени мисли на любовта, когато в нас не боравят Божествени чувства на любовта и когато в нас не боравят Божествените мисли и чувства на истината, ние се обезобразяваме. Като гледам хората, чудя се как са изопачили лицата си. Като срещнеш някой човек има такова изражение, една алчност, едно безпокойство, един страх,едно недоволство. Рядко ще видиш някое лице обнадеждено. Кой как срещнеш, казва: лоша работа, кашкавал няма. Във въздуха има доста масло. Онези, които дълго време са изучавали закона на храненето, употребяват по 50, по 100 грама ориз на ден и са здрави. Със сто грама масло ти половин година можеш да живееш. Със 150 грама кашкавал, ти цяла година може да живееш. Това е наука. Тази наука я знаеше Христос. Той с пет хляба нахрани 5000 души и 12 коша останаха. От

къде дойде този хляб? От въздуха. Христос знаеше закона. Увеличи се хлябът. Вие казвате: Христос можеше. Туй е защото вярваше, обичаше. Той живееше според закона на любовта, мъдростта и истината. Всеки човек, който живее по същия закон също може да направи. Който не живее, може да носи името на Христа, пак нищо не става. Не е името, което дава.

Мнозина в себе си нямате ясна представа, какво сте вие. Вие някои мислите за себе си повече отколкото сте, други мислите по-малко отколкото сте. Едното не е вярно и другото не е вярно. Всеки човек е проявление на Бога. Бог се изявява в синца ви. Следователно, всеки един човек, всеки ден трябва да даде онова проявление на Бога, което Бог изисква. Има дни, когато вие трябва да проявите Божията любов. Какво ще ви костува? Има дни, когато вие трябва да проявите Божията мъдрост и има дни, когато трябва да проявите Божията истина. След това времето, което ви остава, ще го употребите за себе си. Ако вие за една година бихте работили така за Бога, ще се изменят лицата ви. Това е козметика. Хората остаряват, че си турят бръчки. Новата любов трябва да обхваща не само хората, тя трябва да обхваща всички живи същества. Трябва да се пазите от едно заблуждение. Като видите една жива форма, в която има живот, вие трябва с благоговение да се застъпите. Тази, живата форма е проявление на Бога. Не мислете, че вашата лакомия може да е проявление на Бога. В Бога лакомство няма. В Бог има само щедрост. В него има такава щедрост, каквато в никое друго същество на земята няма, нито в небето някъде. В цялата Вселена няма друго същество с такава щедрост, както Неговата - по това се отличава. Винаги Бог е всеблаг. Винаги е щедър.

Следователно, ако вие в любовта не може да проявите микроскопична щедрост, как ще проявите вашата любов? Сега ако ви кажа едно нещо, вие няма да го направите. Но ако ви турят на изпит и ви кажат: Мъже, жени да се целувате. Който не целува - бой. Има ли някой, който няма да целува? Закон - ще се целувате. Като има бой,

кой от вас няма да целува? Може да ти е неприятно, както и да е, ще целуваш на общо основание. При това ще гледат дали на свят целувате или не. Колко ще го направите? Значи от страх може, но го направите. Вие казвате: Аз съм свободен човек, как ще целувам чуждата жена. Тя е вече собственост, той тапия взел. Моят мъж, моята жена - то е срамота така да се говори. Жената като види мъжа, да каже: Ето моя баща. Мъжът, като види жената, да каже: Ето моята дъщеря, ето моето дете. Защото мъжът роди първата жена. Като роди жената, той престана да ражда. Защо? Тя не свърши училището както трябва. Той си каза: Още веднъж женско да не раждаш. Жената роди две деца и единият уби брат си. Някой казва: Какво голямо престъпление. Ако ние постоянно с ума си, със сърцето си, с волята си рушим - не сме ли убийци? Нашият ум, нашето сърце и нашата воля вършат убийство. Ти имаш омраза към някого! Мислиш ли омразата е почитание на Бога? Ти казваш: Аз го мразя. Откъде накъде човек не иска да види това, което Бог е създал?

"И Словото стана плът." Целият свят не е едно място за удоволствие. Светът е едно велико училище за развиване на човешкия ум, за облагородяването на ума, за облагородяване на сърцето. Светът е едно училище за развиване на човешката воля. Всичкото зло сега седи във волята на човека. В света две воли създадоха отстъплението. Първата жена чрез своята воля яде от забранения плод и направи престъпление. То е женското престъпление. След туй мъжът и той яде. То е мъжкото престъпление в света. Благородството на Адама ето къде е: Седи той и като видя, че тя направи една погрешка - Адам не беше от глуповатите хора. Той казва: Без нея в рая не мога да остана, безсмислен е животът ми. Евреите имат един мит, дали е верен, не зная. Ще ви го приведа, но трябва да го примиряваме. Адам преди Ева имал друга жена, наричали я Елита - Лита. У българите имаме тази дума. Казват: лито платно, не с четири нищелки, но с две нищелки. Ева била с четири. Адам казва: От мене е взета Ева, дъщеря на Ехова, на Бога. Първата я

изпъдиха, ако изпъдят втората, без нея вече не стоя. И пред небето ще изгубя почитание и уважение, каквото тя направи и аз ще направя. Ще вървя по нейния път, ще се жертвам заради нея. Каквото тя направи, ще нося заради нея. И когато небето видя, че Адам направи това, похвалиха го. Адам казва: Отсега нататък се жертвам заради нея, каквато е нейната съдба, и аз ще нося нейните страдания. Какво има вие, сестри, да се оплаквате от този Адам, който се жертва заради вас? Като излезе Ева, и Адам се пожертва. Тя казва: Аз те изведох из рая, и аз ще те въведа в рая. Сега Ева въвежда Адама в рая. Затова аз онзи ден ви казах, че този Адам аз наричам българин. Българката Ева, която въвежда българския Адам в рая. Сега не говоря за тия българи, които не са българи. Някои тук минават за българи, но не са българи. Всеки, който не отива с Ева в рая, той не е българин. Всички станаха израилтяни, защото излязоха из рая.

Аз искам да примиря противоречията. В жената се заражда едно чувство, да поправи своята погрешка. Всичките раждания и прераждания, на които тя е подложена, то е един закон за изправление на онова далечно минало престъпление за нарушението на един Божи закон. Следователно, когато хората са в рая, разбираме ония Божествени условия. Не мислете, че раят е тук на земята. Че раят е и на земята - на земята е. Но тогава и мравите живеят в рая, и вълците живеят в рая, и мечките живеят в рая. Раят е място, дето няма място за лоши мисли. Когато престанат да ви нападат лошите мисли, вие сте в рая. Когато престанат да ви нападат лошите чувства, вие сте в рая. Когато престанат да ви нападат слабостите в света, вие сте в рая. Така трябва да се разбира.

Говорят съвременните хора за Бога. Моите понятия за Бога са съвсем други. Аз, като говоря за Бога, имам пред вид най-хубавото и най-великото в света. Вие мислите, че искам да ви скроя нещо. Аз съм като онзи готвач, който готви най-хубавото за себе си и както готви за себе си, така готви и за другите. Аз както готвя за себе си, така искам да бъде и за другите. Не искам да допусна нещо нечисто. Туй, което

ви говоря, искам след хиляди години да го намеря, че е туй. Не да се извинявам, че не съм го казал както трябва. Аз съм за три неща в света. Мене ме интересува Божията любов, мене ме интересува мъдростта Божия и мене ме интересува Божията истина. Мене ме интересува волята на любовта, за която тази сутрин ви говорих. Спасението е в нашите ръце. В денят, в който ние възлюбим Бога, ние сме спасени. В деня, в който ние започнем да изучаваме Божията мъдрост, ние сме спасени. В деня, в който ние започнем да служим - турям истината за правило - ние сме спасени. То е спасението. То е непрекъснато спасение. Всеки ден трябва да се спасявам. Като станеш, всеки ден трябва да бъдеш служител на любовта. Всеки ден трябва да бъдеш служител на мъдростта, да се учиш. Не само да се учиш, но и да прилагаш.

Сега аз съм толкова години в България и духовенството се бори с мене. Няма какво да се бори. Едно време евреите се бориха с Господа. Яков значи този, който обича да спъва. Той се бори с Господа. Казва: Няма да те пусна, трябва да ме благословиш. Казва му Господ: Ще те благословя, но ако тръгнеш по пътя на любовта, мъдростта и истината. Ако не тръгнеш, няма да те благословя. Той обеща. Казва: Ще идеш да се примириш с брата си. Отдели той от стоката си, смири се пред своя брат. Смирение трябва. Двамата братя се срещат, по-малкият брат ще признае и ще каже: Ще ме извиниш, взех ти благословението. Зная, че не постъпих добре. Мислите ли, че целият еврейски народ, който излезе от Якова, че днес благува?

Той носи последствията. Какъвто е бащата. Яков наруши онази хармония на Адама и евреите вървят по пътя на Якова. Трябва да напуснат Якова и да се примирят с Христа и да приемат Христа. Христос е Адам. Трябва да се върнат. И те докато не се върнат по закона на любовта да обикнат Бога и не да живеят за себе си и да оставят тази идея да заповядват на света. Не, не, само онзи народ може да заповядва в света, който обича Бога, който се учи от Бога и който изпълнява волята на Бога. За бъдеще само тия хора ще имат

привилегия на земята и блага ще имат. Че то е реалното учение. Аз се радвам, че има толкоз университети, колегии, училища. Никога светът не е имал толкоз училища, колкото има. Никога в света не е имало толкоз църкви, колкото сега. Никога светът не е бил толкова уреден, както сега е уреден. Но липсва нещо в света. На света липсва животът: "Това е живот вечен, да позная тебе единаго и истинаго Бога."

Аз говоря за любовта принципално. Но любовта си има свой източник, от който изтича. Сега да говорим на човешки. Изтичането на любовта, когато човешкото съзнание е в областта на любовта, то е най-красивото чувство. Всички онези, които са дошли в съприкосновение с него, целият свят се отваря. Ако някой от вас ми говори за любовта, ако сега се отворят очите им, пред вас ще се отвори един свят, че вие ще се очудите. В сравнение с това, което аз виждам, вие сте слепци. Казвате: Какво виждаш? - Аз не виждам злото. Виждам само доброто. Само любовта виждам, само знанието виждам и истината само виждам. Това е което виждам. Законът е такъв, че в Божественият свят вие не може да видите никого, ако не го обичате.Този може да видите, когото обичате. Щом имате най-малката отрицателна мисъл, той не се явява. Щом го обикнете, той веднага по любов ще се яви. Ако някой иска да ви види, той трябва да ви обича. Законът е, че хората може да се виждат, само когато се обичат. Хората може да си говорят, само когато се обичат

Сега има някои тук, на които са заминали техните близки в другия свят, че не ги виждали. Майка им не ги вижда, че няма любов. Щом имаш любов, умрелите говорят. Те са живи, възкръсват. Тук е пълно се с умрели. Какво ще кажете: Какви са те? Аз не искам в това да вярвате, защото ще се изплашите да дойдете, че е пълно с умрели тук. Аз ви говоря за един салон, който може да събере няколко милиона, не за този малък салон. Според сегашните хора всяко нещо трябва да се докаже. Хубави са тия работи.

Малките неща са граница на великите работи. Малките неща са начало на великите работи. Един човек, който не може да започне една малка работа, и голямото не може да свърши. Светът не може да се създаде така. Светът не е създаден така, както учените хора мислят. На 12 милиарда мили от нашата слънчева система, всичкото това пространство било пълно с материя. Всичката тази материя като се е събрала, образувала слънцето, образувала всичките планети. Още планети има, които учените хора ще открият. Дали ще ги открият или не, тази сгъстена материя е материалният свят. Има още други светове, които са невидими. Има духовни земи, има и Божествени земи. Три земи има. Вие сега живеете на земята, която е за хората. Има една земя за ангелите, пак са хора те. Защото всички ангели се от хора са станали ангели. Има една земя, на която живеят боговете. Сега туй го считате като приказка "Хиляда и една нощ". Дали вярвате или не, то е друг въпрос. Един ден, когато видите тия работи, ще повярвате. Ако някой художник рисува една картина на някаква местност - вие може да не сте ходили на това място, но може да идете на това място и да вземете картината със себе си, ще видите как художникът го нарисувал. Един ден вие ще идете да проверите това, което ви казвам. Аз не ходя да доказвам, казвам: Ела с мен, за пет минути тази работа ще я видиш.

Съвременните окултисти казват, че човек за да прогледне, трябва да стане свят, че това, че онова. Адам, който беше свят, като съгреши, ослепя. Защо един грешник по същия закон да не може да се повърне назад и да се изправи? Писанието казва, че е възможно. Ако праведния се върне от пътя си, правдата му няма да се помене. И ако грешникът се върне от грешките си и тръгне в пътя на доброто, греховете няма да му се поменат. Ако вие по този закон възприемете и тръгнете в пътя на любовта, не както сега вървите, вие може да напуснете този живот. Този живот, по който сега вървите, както сте проповядвали досега, то е предисловие. Никой не може да влезе в Царството Божие, който не е тръгнал в пътя на любовта. Никой не

може да влезе в Царството Божие, който не е влязъл в пътя на Божественото знание, на Божията мъдрост. Никой сега не може да влезе в Царството Божие сега от земята, понеже всички сте опетнени. Трябва да се очисти човешката душа. Само в закона на любовта ние можем да се очистим. Защо ще искате да влезете в оня свят без любов? Че единственият оня свят е свят на любовта. Сега вие какво разбирате? Тия братя, при които вие искате да идете, те ще ви посрещнат още на пътя, отдалече ще ви посрещнат, и вие, като се приближите, съвсем ще се измените.

Да ви приведа един пример. Може би преди 40 години в Англия имало един знаменит проповедник. Някои казват, че бил в Лондон. Всички ходили да го слушат. Казват, всеки, който отивал, се захласвал. Един крадец си казва: Там ще ида, таман се захласнат тия богаташи, ще мога да бъркам в джобовете им. Като отива и чака да се захласнат другите, но като се захласнат другите и той се захласнал, че забравил за какво отишъл. Като излиза, казва: Този дявол, не можах нищо да взема, втория път няма да бъде тъй. Втори път отива пак и се захласва. Ходил 3, 4, 5 пъти и казва: Не отивам, ще си загубя занаята.

Аз бих желал всички хора, като четат евангелието, да се захласнат. Не е ли хубаво да излизат любовни думи от устата ни, да излизат любовни чувства от сърцата ни? Не е ли хубаво, да се отворят вашите умове и да излезат светли мисли, благородни мисли? Не е ли хубаво от цялото ни тяло да изтича онази сила на самопожертвование?

Сега на всички вас пожелавам Словото в нас да стане плът, да се въплоти.Най-първо, ако трябва ще си изберете един идеал, с който трябва да живеете. Кой е той? Аз ще го нарека Новия Адам, Христос го наричам, Син Човечески. Той ще дойде да съди. Синът Божи ще дойде в света. Кой е Синът Божи? - Онзи, който всякога обича хората повече, отколкото те са го обичали. Кой е Синът Божи? - Който ти прости всичките прегрешения, че всичкото, каквото вие сега сте извършили, той го взе върху себе си. Ние и това забравяме. Не

заслужава ли Този, който така постъпва, да бъде обичан? Аз не проповядвам разкаяние. Аз проповядвам любов в света. Да мислим за Онзи, който ни е обичал през всичките векове, бил с нас във всичките ни слабости и когато всички са ни изоставили, Той винаги ни е подавал ръка. Не е било време, когато да не е подавал ръка. Не е било време, когато ние сме го помолили и Той да не ни е послушал. Всичко онова, което е било необходимо за нашия живот, всичко това ни е услужвал без да го знаем. Като е направил, пак се е крил някъде да Го не знаем, че Той го е направил, за да бъдем свободни. Да не би да си помислим, че има някаква користолюбива цел, като че иска да ни подкупи. Той иска да ни покаже, че Неговата любов е съвършено безкористна. Не иска да ни направи свои слуги, роби, но иска да ни направи братя подобни на Него, да участвуваш във всичките блага, които Той има.

Та казвам: Ако някой иска да стане майка, според мене, то е едно друго течение, то е човешкото. Ако някой иска да стане владика, според мене само Бог може да бъде владика. Според мене само Бог може да бъде цар. Може да има и други владици, но само един владика има и само един цар има, и само един баща има, и само един брат има, и само една сестра има, и само един приятел има. Всичкото друго то е само отражение на туй първото, реалното в света. Във всичките хора вие ще Го видите. Той се проявява навсякъде.

Сега ви пожелавам онези, които сте болни, да оздравеете. На онези, чийто умове са смътни, да настане мир, и светлина да дойде в умовете ви. Онези от вас, на които сърцето е смутено, да дойде любовта и да дойде разширение. Онези от вас, които се чувстват слаби, да почувствуват, че са свободни. Когато дойде една голяма неприятност, да се радвате, да ви е приятно. Няма ли да ви е приятно, когато носите едно шише с вода. Може водата да е света, но отивате при извора, който е още по-свет от тази вода, която имате във шишето. Ако някой дойде и излее водата, ще плачете ли за вашата вода? При този извор с хиляди шишета може да налеете. Света вода в

шише не се затваря. Някои искат да турят Господа в храмове. Цялото небе не може да Го побере, че какъв храм ще Го побере? Евреите направиха един храм, но в храмове не може да се побере Господ. Единственото място, дето Бог говори, то е човешкото сърце. Единственото място, дето Бог говори и дето по някой път Господ прави визита, то е човешката душа. По някой път прониква Божията светлина в сърцето, по някой път Бог ви посещава в такава форма, дето не подозирате. След като си замине, тогава ще ви дойде на ум, че Той е бил. Ако Той се прояви във величие и слава, Той знае, че ще седите мирно като войници, когато дойде генералът. Кой войник не седи мирно, като се яви генералът? Гледа само напред, не смее да се премести. Вие мислите как ще стане.

Някой казва: Аз не напущам къщата си. Като стане земетресение, напуща я. Желая сега българите да дадат един пример като българи. Българите ето какво представят. Понеже званите в света са недостойни, като ги поканили на угощение тези избраниците, израилите не отишли. Един купил нива, отивал да я види. Казва: Считай ме за отречен. Друг си купил волове, отива да ги види. - Считай ме за отречен. Трети се оженил. - Считай ме за отречен. Тогава този Цар, Който искал да направи угощението казва: Излезте по пътищата и всички хроми, клосни, сакати, всички слепи повикайте ги. То са българите. Те са сега, които се канят на гости да влязат на тази вечеря. Туй е притчата. Българите - те не са избраните. Като отидат там, ще им дадат дреха, ще се облекат. Казва: "Онези, които не бяха мой народ, те ме намериха, а онези, които бяха мой народ, отвън останаха."

Казвам сега: Аз ви похвалявам, че вие сакатите, хромите, клосните идвате на угощение.

Стремете се да обичате всичко, което Бог е създал.

Добрата молитва.

3 беседа, държана на 27.X.1940 год. Неделя 10 ч.с. Изгрев (Забележка: На 13 и 20.X т.г. няма беседи)

ПО ОБРАЗ И ПОДОБИЕ

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета само няколко стиха от евангелието на Йоана от 12 глава от 12 ст. до 20 стих.

(12) На утрешния ден народ много който беше дошел на праздника, като чуха че иде Исус в Ерусалим, (13) взеха вейки финикови та излязоха да го посрещнат, и викаха: Осана! благословен, който иде в името Господне, Цар Израилев! (14) А Исус намери осле и възседна на него, според както е писано: (15) “ Не бой се, дъщи Сионова, ето, твоят Цар иде възседнал на ждребе ослично”. (16) Но това учениците му изпървом не разумяха; а когато се прослави Исус, тогаз си наумиха, че това бе за него писано, и това му сториха. (17) А народът който беше с него когато повика Лазара от гроба и го възкръси от мъртвите свидетелствуваше. (18) За това го и посрещна народът, защото чуха, че сторил това чудо. (19) А Фарисеите рекоха помежду си: Видите ли че нищо не ползувате? Ето, светът отиде след него.

Духът Божи.

Ще взема онова изречение от Писанието, дето казва, че “Бог създаде човека по образ и подобие свое”. И после прилага “създаде ги мъжки и женски пол”. Туй извлечение не е разбрано. Какво значи човек да бъде създаден по образ и подобие Божие, мъжки и женски пол? Разни теории има. Теориите нас ни интересуват само като скици. Всяка теория е една скица. Тази скица не може всякога да се реализира, да се разбира. Трябва да претърпи ред промени. Всички вие имате такива скици в живота си. И всички страдания произтичат от скиците. Например вие теоретически имате една полица да ви

плащат от 25 или 50 хиляди лева. Това е теория. Онзи, от когото имате да вземате, ако се добере до тази полица и я скъса, всичко отиде. Вие не може да докажете, че имате да вземате. Теорията е само като документ, че имате да вземате. Дали ще вземете, то е въпрос. Ако има вашият длъжник, ще вземете. Сега не искам да се спирате върху полицата.

Най-важното е утрешния ден. Днешният ден той представя миналото. Каквото човек е мислил и правил в миналото, то е настоящият ден. Всеки един човек жъне плода на миналото. Туй, което има да постига за бъдаще, то е утрешният ден. Днес каквото прави, то е за утрешния ден, то ще му бъде жетва. Искат да кажат някои, защо Бог създаде човека по образ и подобие свое? Направил го Бог по подобие свое, но Бог оставил нещо, което не дал на човека. Значи, създаде го по образ и подобие на своя ум, създаде го по образ и подобие на своето сърце, но не го създаде по образ и подобие на своята воля. И понеже човек си е позволил да присвои това, което Бог не му дал, той внесе греха в света, престъплението, страданията. Всичките страдания на хората се дължат, че те искат да бъдат и по воля като Бога, да заповядват. Например, когато един възлюбен изтупва праха на своята възлюблена, прави нещо, което не е по Бога. Когато банкеринът взема по насилствен начин от бедния, той прави нещо, което не е позволено. Когато ти заколваш една овца и я ядеш, правиш нещо, което не е позволено. Когато говориш на хората туй, което не е истина, то не е по Бога. Искаш да ги заставиш да вярват и правят това, което не е по Бога. Питат: Защо хората страдат? - Защото правят това, което не е по Бога. Всичките страдания в света, индивидуални, семейни, обществени, народни, общочовешки, произтичат, че всички правят това, което не е по Бога. Там дето правят по Бога, излизат всичките блага. Има такава една формула. Безконечното голямо накъде се стреми? Безграничното голямо няма накъде да се стреми. По-голямото от себе си няма накъде да се стреми. Безграничното малко няма по-малко от себе си, накъде се стреми?

Следователно, стремежът на безграничното голямо е към безграничното малко. Нататък отива. Безграничното малко, като няма да иде по-надолу, по-малко от него няма, в него има желание да се стреми към безграничното голямо. Виждаме големите хора слизат при малките и малките отиват при големите. Питат някои: Защо този бедняк е отишъл при този учен човек. - Там е пътят. - Защо учения слиза при бедния? - Там е пътят му. Той няма друг път. Той нагоре не може да иде.

Сега аз искам всички да разсъждавате, кой както може. Защото всичките хора не разсъждават еднакво. Например, сега казват, че всяко нещо си има причина. То е една философска област. Какво значи, че всяко нещо си има причина. Причината и тя си има причини, и последната причина има и тя своя причина и така до безкрайност. Следователно, ние живеем в един свят, дето има едни явления, които обуславят други явления и казвате, че първото е причината на второто. То е резултат, от него произтича друг по-голям резултат. Да кажем имаме една река като резултат на много изворчета. Тази река се отбива в градините - то е друг резултат. Казват, че реката е причина. Но то е второстепенна причина. Главната причина не знаете, къде се намира. Ако някой слуга е донесъл един подарък на вас, слугата не е причина, той е резултат. Той е само едно условие. Зад слугата седи Онзи, който се е погрижил заради вас.Ние в света виждаме само слугите. Онзи, Който изпраща всичките благословения, не го виждаме. Той е причината, а казваме: Баща ми направи туй заради мене, майка ми направи туй заради мене, приятелят направи това, но те са само слугите. Бащата, майката, приятелят - всичките те са слугите. И без тях не може да се прояви реалното. Сега не съм за онази философия, която отделя слугите от господарите. Нито пък съм за онази философия, която отделя учителите от учениците им. Не съм и за онази философия, която отделя живите от мъртвите, и мъртвите от живите. Сега искат да се отделят живите от мъртвите. Че кой се грижи за мъртвите? - Живите. - Кой се грижи за живите? - Мъртвите.

Сега вас ви се вижда тази работа малко странна. Как е възможно? Една несъобразителност има. Онези умрелите листа на дърветата, които падат под корените, нали остават всичкото си богатство. Тия листа, които умират оставят всичкото си богатство на корените и оттам започват да живеят пак наново. Благодарение на умрелите вие се проявявате. И благодарение на живите, умрелите забогатяват. Понеже умрелите са богати. Защото богатите умират, сиромасите не умират. Сиромахът, като стане богат, умира. Богатият като стане сиромах, оживява. Казвам сега: Горко вам богати! Вие ще умрете. Казват: Блажени сиромасите, защото ще се родят в света.

Сега тази философия хората не я знаят. Вие всички искате богатство. Вие търсите белата си. Не, че е лошо да си богат, но вашето неразбиране е лошото. Едновременно като станеш богат, ти започваш да търсиш начин да се освободиш. Ако не знаеш как да се освободиш, смъртта е едно освобождение от най-голямото зло. Тя като дойде, ще освободи богатия от неговото богатство, което го заробва. Богатият не може да мисли. Той търси охолност, той търси слуги наоколо, да заповядва натук - натам. Те са разпределили всичко и понеже не се нареждат работите, както господарят иска, постоянно ги вика горе, за да ги пита, на кое основание правят това. Като идат, Той пак ги праща тук, на земята, да поправят своите погрешки. Сега вие сте от онези богатите, които сте дошли на земята, да си поправите погрешките.

Едно време сте били големи богаташи, какво не сте били: Царе сте били, князе сте били, владици, патриарси, хахами1, жреци, генерали. Не са лоши тия работи. Лошото на човека седи в това, че е патриарх, пък не изпълнява това, което патриаршеството изисква. Когато човек е владика, не изпълнява това, което владичеството изисква. Когато ученият човек не е изпълнил това, което науката изисква. Може да е баща или майка - каквото и да е, не е във формата, но в изпълнението на нещата. Лошото на богатия е в това, че те мислят, че парите, които имат в банката - 10 -15 милиона, че са техни. Нерде Шам, нерде Багдат.

Един турчин, който бил в Багдат, като се върнал в България, казва: Когато бях в Багдат , скачах на 20 метра. Турили го да прескочи два метра един трап и в трапа влязъл вътре. Не могъл да го прескочи. Казва: Тук въздухът не помага, в Багдат въздухът помага на 20 метра да скачам. Този анекдот, той е турски. Турците много обичат да преувеличават. Българите имат такъв анекдот, турен в друга област. Един български старец, на 85 години, веднъж дошъл до един трап и казва: На млади години щях да го прескоча. Засилил се да прескочи трапа. Като паднал вътре, казва: На млади години друго беше, но като остарее човек, така е. Огледал се и като видял, че няма никой да го чуе, казва: А бе, каквото беше на млади години, такова е и на стари години

Направи Бог човека по образ и подобие свое, по ум да мисли. И човек трябва да мисли , понеже като мисли, мозъкът е едно динамо - човек образува светлина. А светлината е една необходимост за човешкия живот. Подобието е сърцето. Сърцето е динамо, дето се образува топлината. Топлината е една необходимост за живота. Значи в мозъка се проявява мисълта, в сърцето се проявява животът. Следователно, ако изгубиш Божия образ, ще изгубиш Божията мисъл. Ако изгубиш Божието подобие, ще изгубиш сърцето си. Тогава животът не може да се прояви.

Сега може да се зароди друга мисъл: защо светът е така създаден? Че как трябваше да се направи? Какъв образ може да дадете на света? Съвременният свят върви по най-добрият път. От милионите опити, които е правила природата в миналото, светът върви по един от най-добрите пътища. Милиони и милиони опити е правила природата, и този път, по който светът върви, е най-добрият. За бъдеще, като намери по-добър път, по него ще върви светът. Следната епоха по друг път ще върви. Нищо в природата не е статично. И там е красотата на живота. Човек, като изгуби разнообразието на живота си, той става нещастен. Например вие помислете, че сте остарели. Старостта е еднообразие. В старостта

вашият ум трябва да работи. Вие трябва да бъдете учен човек, вас трябва да ви интересува математика, вас трябва да ви интересува геометрия, вас трябва да ви интересува музика, художество. Трябва да ви интересува химия, физика, трябва да ви интересува астрономия,трябва да ви интересуват всички окултни науки, задгробният живот трябва да ви интересува. Пък сега като остарее човек, той иска неговите внучета да дойдат при него, той да има един чувал с орехи, да им дава орехи, те да му донасят водица, да му казват: Дядо, дядо! Хубави са тия работи, но това не е смисълът. Това не е по образ. Мисълта трябва да бъде светла, а пък чувствата трябва да бъдат топли. Когато човек има светлина, той е силен. Когато човек има топлина, той е силен. Щом изгуби светлината си, той отслабва; щом изгуби топилината си, пак отслабва.

Сега някои от вас искате да бъдете доктори по медицината. Каква наука е медицината. Тя само с болни хора се занимава. Пък трябва да имаме медицина за здравите хора и тогава да изучаваме болните. Болните са едно явление на здравите. Най-първо трябва да има доктори, които да изучават живите, как здравият човек трябва да живее. Сега лекарите в България са дошли до една мисъл, трезви станали, прокарали една резолюция, че здравите трябва да плащат, пък болните да не плащат. Като се разболее човек, не може да работи - тогава даром да го лекуват. А здравите понеже работят, здравите трябва да плащат. Кой трябва да разреши мъчнотията? - Здравите. Болните са аристократи. Сега болестта е едно средство. Когато човек искат да го смирят, пращат му болест. Има нещо по-страшно от злото. Това е човешката гордост. Гордостта в света става причина за всичкото падение на хората. Някой човек седи и се изправя, че иска да заповядва на човека, като върви. По-неустойчива машина от човешкото тяло няма. Трябва да имаш отличен ум и сърце, за да можеш да запазиш своето равновесие. Докато ти мислиш, можеш да ходиш; щом престанеш да мислиш, падаш на земята. Докато сърцето

е топло, ти ще ходиш изправен; щом сърцето истине, ще останеш на едно място.

Сега учените хора искат да направят накои машини да се движат не по две релси, но по една релса. Когато Господ направи света, по две релси го направи - по релсата на ума и по релсата на сърцето, по тия две релси да върви. Сега учените хора искат да направят по една релса да се движи - по човешката воля. То е най-опасно по една релса. По една релса може да пътува един влак. Докато един влак върви, една топка се държи - като спре влакът, топката се преобърне. И човешката мисъл докато работи, човек може да се движи. Щом престане да мисли, той веднага се препъне и падне. Казва: Вече не държи силата ми. Аз засягам тия въпроси, понеже те са свързани със здравето на човека. Човек не може да бъде здрав, ако той не мисли. Човек не може да бъде здрав, ако той не чувствува правилно. И най-първо трябва да приложи своята мисъл в сърцето си и своите чувства в ума си. “Мъжки и женски пол.” Мисълта може да се приложи само в сърцето и чувството може да се приложи в мисълта. Туй сега хората на новите поколения трябва да го учат. Някой път ние сме недоволни от онова, което имаме. Че животът седи в дишането.

Най-първо ти като станеш сутрин, ти дишаш, и в дишането какво ще приемеш от Бога? Какво ще добиеш? Всякога, когато човек дава толкоз, колкото приема, той е здрав. Щом престане да дава или дава по-малко, той се разболява. Щом дава по-малко и взема повече, пак се разболява. Значи природата не обича лакомия. Някои хора са лакоми в умствено отношение, те искат да знаят всичко. Хората, ако всичко знаеха, какво щяха да направят? Да допуснем, че всичките хора всичко знаеха - какво отношение щеше да има между хората? Може да остане да мислите върху туй. То е философски стремеж, то е нещо невъзможно. Невъзможно е органите на тялото всеки да бъде еднакво голям, колкото тялото и силен колкото тялото. Ако главата стане колкото тялото, де ще бъде тялото? Ако ръката стане толкоз голяма, колкото тялото, къде ще бъде тялото? Всички удове всякога

ще бъдат по-малки от колкото тялото. Вие искате вътре в Божествения свят, както Бог направил света, да измени реда на нещата, да направите ръката по-голяма, отколкото трябва. Защо ви е една голяма ръка, или защо ви е една голяма глава? Не главата да бъде малка, не да турим една комарска глава на човешкото тяло.

Сега проповядвам едно учение на хората, че като идат в оня свят, там да се поправят. Кой е оня свят? То е утрешния ден. Че вие мислите за днешния ден. Днешният ден разрешава въпроса. Днешният ден ще реши утрешния ден. Днешните мисли друго разрешават. Вие мислите, че като идете в оня свят, ще намерите Христа. И мислите, че Христос ще ви приеме. То е смешна идея. Колко пъти Христос е идвал във вашия дом и вие не сте го познали? Много пъти е идвал и вие не сте Го познали. Не сте Го приели. Вие си въобразявате, да Го срещнете и да Му кажете, колко сте страдал. Той участвува във всичките ви страдания, даже страда повече, отколкото вие страдате. Вие ще му разправяте за вашето микроскопично страдание, много големи мъченици сте били. Питам: Един съвременен проповедник, ако иде при Христа, какво ще му каже? Най-новите теории, какво хората мислят. Христос от две хиляди години как работи, онзи е толкоз невежа! Две хиляди години се учи. Той е научил толкоз! Проповедникът е едва на 40-50 години - иска да се сравнява с Христа, който две хиляди години е учил. Казва: В твоето време хората бяха прости, ти не знаеш толкоз работи, колкото ние знаем. Сега вие по някой път, вие си представлявате някои неща не такива, каквито са. Не намирам някаква погрешка в това. Слънцето трябва да си го представим малко, за да бъде достъпно за нас. Слънцето навсякъде го представят малко, по книгите го представят като малка топка, че децата се радват на това слънце. Един човек, който не разбира, ще каже, че това е лъжа. Не е лъжа ни най-малко. То е една истина, която се изявява на 92 милиона мили. Туй положение на слънцето е вярно, само когато то се намира на 92 милиона мили.

Ако се отдалечи, слънцето ще се намали още повече - ако се приближи, ще се увеличи. Ако се приближим при истината, ще се прояви по един начин, ако се отдалечаваш, ще се прояви по друг начин. Няма нищо лошо в това. То е една обстановка. И в живота ако във вас се намалява светлината, вие се отдалечавате от Бога; ако се увеличава светлината, вие се приближавате при Бога. Ако се намали топлината, чувствата ви отслабват. Казвате: Едно време какво беше в нашите сърца, а пък сега . В Откровението се казва: "Понеже нито си студен нито си топъл, а си хладен, ще те избълвам." Една храна, която е нездравословна, стомахът я изхвърля. Казва: Не искам да се занимавам с тази храна. Извън стомаха! Всяка храна извън стомаха е изгубена. Стомахът е много учен. Той е един авторитет. Като каже на господаря, ще ми туряш хубава храна, ако господарят не го слуша, стомахът изхвърля храната. Когато стомахът престане да работи за господаря, краката на господаря ослабват. И цар да си, и патриарх да си, и владика да си - каквото и да си, ако стомахът ти не работи, краката отслабват. Стомахът казва: Здрава храна ще внасяш. Умът е по същия закон. Ще внасяте най-хубави мисли в ума си. Защото мисълта трябва да работи, да се тури на работа. Най-хубави чувства, най-хубави желания трябва да внасяте в сърцето си. Казвате: Аз живея добре. Всеки ден по три пъти се храниш на физическото поле, ядеш най-хубавата храна, която съществува. Малко по-хубава храна вземай! После, трябва да дишаш най-хубавия въздух! Трябва да възприемеш най-хубавия звук през ушите! И през ушите се храни човек. Вие сте болен, чуете, някой да ви казва: Не бойте се, ще оздравеете. Виждам, веднага след тази дума, вие се окуражите.

Всички искат да бъдат големи. Голeмината има своите неудобства. Никой не иска да бъде малък. Най-малката форма е по-удобна. Голямата не е толкоз удобна. Тя е удобна при други условия. Бог създал в света големи и малки същества. Един цар в миналото направил две врати - малка и голяма. През голямата врата влизали големите същества, а през малката - малките. Какво се оказало?

Малките същества можели да влизат и през големите и през малките врати. Тогава големите за да могат да видят, какво се крие зад малката врата, в апартаментите на малките същества, те разтрошили вратата и направили престъпление. Та кое е по-хубаво в дадения случай - да си малък или да си голям. Ако си малък можеш да влизаш и през голямата и през малката врата. Ако си голям, само през голямата врата ще влизаш.

Да кажем, ти гледаш на хората с пренебрежение, казваш: Този невежа, онзи невежа - това не е свет. Ти мислиш, че си нещо по-хубаво. Грешните хора са комарчета. Тия грешните хора в светите места влизат и в грешните места влизат. Свети не тъй, както хората схващат. Хората схващат, че един свет човек трябва да мине през големите врата. Грешникът аз го считам едно малко комарче, което може да няма тази цена, както този светия човек. Аз наричам свети ония хора, които разбират много добре. В моя ум: всеки човек, който разбира онова, което Бог е направил и го прилага, той е свет човек, той е добър човек. Всеки човек, който и да е, може да е светия. Мярка е това. Светията, ако прави разиденения между хората, светия ли е? Че като дойде Христос на земята, кои събра? Праведните ли събра? Казва: "Син човечески не дойде заради праведните". Лекарят за кои идва - за здравите или за болните? Ще бъде смешно лекаря да дойде и да лекува здравите. Или да тури ръката си на пулса, да види да нямат някаква болест. Ако е болен може да го изпитваш. Вие се възмущавате от болестите. Болестта е един метод. Ако болести в света нямаше, ако страдания нямаше, хората щяха да бъдат крайно жестоки, твърди. Твърди като диамант. Вие не може да влезете между тях. Благодарение на тия страдания, между хората се образуват известни връзки. Та в тази война например, английските бедни и богати ги побратимява. В скривалищата долу по братски си помагат. Започнаха англичаните да мислят, че могат богати и бедни на едно място да живеят и да се разбират. Някои вземат думите от евангелието, какво Христос е казал и плашат хората, че богатите ще бъдат в ада. Светът с

плашене няма да се оправи. То е един отживял метод. Че има ад, има. Но трябва да се знае какво е адът.

Ще ви приведа един анекдот из турския живот. Един турски бей имал един син. Бащата бил много благочестив, синът обаче започнал да пие. Бащата му казва: А бе синко, ако пиеш, ще идеш в ада, ще започнеш да гориш. Казва: Татко, аз обичам да ми е топло, поне студено няма да ми е. Казва: Не пий тази ракия, всичките тия бъчви ще се окачат на врата ти. Той пита: Ами пълни ли ще бъдат? - Разбира се , пълни. - Има какво да се пие. Той си мислил за пиенето. То е едно криво разбиране. Ние заплашваме хората. Ще изкривиш смисъла на живота. Човек може да бъде щастлив и в своите страдания. Нещастието в живота произтича от онова вътрешно неразбиране. Ако хората вярваха тъй, както е писано в евангелието, светът трябваше да се оправи, но въпреки това от две хиляди години се проповядва вечно мъчение, с вили дяволите ще ги мъчат. Аз често виждах картини за мъчението на хората в ада, вътре турени владици, проповедници, попове - все в ада. Сега ги няма вече, изчезнаха тия картини. Такава руска идея беше. От Русия носеха тия картини. Тогава гледах какво се проповядва. В ада отиваха тези, които са ни учили - тогава защо да ги слушаме? Владици и попове, които са първи в ада, не могат ли да отидат и да бъдат първи в рая? Могат, защо не.

В ада отиват всички хора, които са вземали повече. В небето отиват всички, които са вземали по-малко. Че то е по онези физически закони. Всички тежки тела падат на дъното на океана, а всички леки тела излизат нагоре, отиват в рая. Някои питат как да идат в рая. Лесно. Освободи се от всичките тяжести, които имаш, освободи се от своето щестлавие, освободи се от своята гордост, освободи се от чувството , че си всесилен, че всичко може да направиш. Възприеми онази, светлата мисъл на любовта, че влез в положението на всичките хора, че всичките имат страдания и несгоди. Влез в тяхното положение, после започни да мислиш. Виж,

защо Господ ги е създал, и веднага ще влезеш в рая. Сега всеки седи и си мисли, че дядо му е оставил наследство и 20 години някои се съдят.

Ще ви приведа един пример тук, от София. Мисля, били трима братя македонци. Единият, най-големият брат иде тук в България, в София, става търговец, въздига се, става заможен. Повиква другите си братя да дойдат и те. Идват, работят, работата им провървява. Един ден, когато големият брат искал да отдели братята си, те искали да се делят по равно, но той не искал по равно. Казва: Не искам по равно, ако не, ще се съдим. Започват да се съдят. Големият брат, като видял, че ще му вземат това, приписва имането на жена си, прави я наследница. Съдят се 8 години. Но жената на големия брат намира по-умен от него, който по-добре я оценява и отива с него. Другите братя, след 8 години като се съдили, идат при брата си и казват: Съгласни сме да ни дадеш, каквото ти искаш. Казва: Нямам, жена ми го взе. Остават и големият и малките братя без нищо.

Та ние искаме по тънкия конец да вземем. Да благодарим за онова, което Бог ни дава. Всеки ден ни дава изобилно въздух, изобилно светлина, после онова хубавото за слушане, после онова ухание на цветята. Благодари на Бога за всичко. Благодари на Бога за очите си. Един ден Бог ще те повика и ти ще трябва да дадеш един отчет. Ще се върнеш в дома си като ученикът, който носи дипломата си. Той ще иска да види, че си свършил училището добре, че носиш диплома, че си завършил образованието на земята. Сега някои искат да идат в оня свят да се оплакват. Оплакване в оня свят няма. В оня свят трябва да бъдеш доволен. Трябва да забравиш умразата, злобата, да бъдеш разположен, там всичко ще забравиш. Ако остане само един малък повод, не може да останеш в рая.

Има един анекдот, че един евреин, адвокат, влязъл в оня свят. Понеже там нямало спорове, той бил винаги на особено мнение. Кажат: Да направим това, и той ще си даде мнението. Не може да го изобличат, не искат да спорят. Започнали да мислят, как да го извадят. Казват: Има едно голямо предприятие вън от рая. Казва: Аз

съм първият, отивам. Отварят вратата на рая и той излиза да оправя света. Сега евреинът оправя светът, както го виждате.

Всеки един от вас прави погрешката на евреина. Седите и вие искате да оправите себе си. Вие искате да бъдете по-добри, отколкото Господ ви е направил. Благодарете на Бога за онова, което Той ви е дал. Вие сте по-добри, отколкото вие предполагате. Всичката ви погрешка седи , че добротата, която имате, не я проявявате. Да кажем, един виртуоз, който свири, чака някаква публика, че да свири. Де му е погрешката? Той може да свири, но той не иска. На двама да свири, на трима. Не искай голяма публика. Един е толкоз важен, колкото и многото; многото са толкоз важни, колкото единият. В един концерт всеки виртуоз има един приятел, за когото свири. Всяка певица, аз като ида, зная вече накъде е обърната - тя има един фокус. Тогава пее хубаво. Някой певец, който не може да пее, няма фокус.

Ако любовта на Бога не е в твоя ум; ако любовта на Бога не е в твоето сърце, ти нямаш фокус. Тогава ти се уплашиш, че онова любовното око го няма. Ти паднеш духом. Та казвам: Дръжте във волята фокуса. Любовта на Бога във волята живее. Всичкото богатство, което е вложил, като дойде Господ на земята - сега иде на земята! Не че сега иде, от хиляди години ходи инкогнито.

Ще ви преведа един пример. Един цар искал да знае, дали неговите министри са честни, справедливи. Той имал 12 души министри. Повикал ги един ден и им казал, че той ще напусне страната, ще иде във странство за неопределено време и дотогава им дал властта, оставил на всекиго наследство. Казал им: Употребете, както вие намерите за добре. След като заминал, върнал се предрешен в царството си, отива при първия министър като бедняк и проси. Той му дава едно сухо парче хлебец. Той го турил в торбата. Отива при друг, той му дава съдрани обуща - обиколил всичките министри и всичките му давали скъсани дрехи, шапки, обуща, ризи, съдрани жилетки. 12 години отсъствувал. Връща се в царството си. Дошъл указ, че царят се връща. Като дошъл той дал угощение на министрите

си, един банкет. За всичките имало подаръци под големи похлупаци. Мислят си: Какво ли е донесъл царят? Дават подаръците и 12-те министри намерили ония подаръци, които дали на царя.

Та един ден, когато Господ даде угощение, всички ще намерите подаръците, които сте дали. Когато Господ дойде при вас, дайте Му най-хубавото, което имате в дома си, за да го благослови.

Хранете в себе си най-хубавите мисли и най-хубавите чувства. Бъдете верни на себе си и верни на Онзи, който живее във вас.

Тайна молитва.

4 беседа, държана на 3 .11 .1940 г. Неделя, 10 ч.с. Изгрев

ПРЕБРОЕНИТЕ КОСМИ

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще взема един стих от Писанието: "И космите на главата ви са преброени".

Духът Божи.

Има един въпрос маловажен: И космите на главата ви са преброени. Ние не знаем, каква функция изпълняват космите. На първо място, приблизително има 250 хиляди косми на човешката глава. На тялото му има 7 милиона пори, при всяка пора има по един косъм. Космите, това са проводници, антени на човешките чувства, на човешките мисли и на човешките постъпки. Следователно, когато главата на човека оголее преждевременно, той остарява. Когато космите са черни и изобилни на главата, винаги организмът е пълен с жизнена енергия. Космите показват и човешкия характер. Когато човекът е упорит, своенравен, космите са дебели. Когато е мек, космите са тънки. Когато мисли благородно, възвишено, космите имат един характер, когато е изопачена мисълта, имат друг характер. По някой път някои имат къдрави коси. Някои път някои си къдрят косите. Туй изкуство го знаят, как да си накъдрят косите. Но и природата къдри. Всичките черни хора имат къдрави коси.

Говоря върху научната страна. Животът е несносен, понеже онова, което природата е създала, което Бог е създал, ние не го изучаваме. Казваме главата да не е гола. Трябва да разбираме космите. Тези косми, които са горе, имат друга функция. После тази част на главата трябва да има косми. Има места, дето космите не са нужни. Потребни са космите при един по-груб живот. Животните цели са покрити с косми. Човекът, който се е повдигнал в умствено

отношение, намалели са космите. Животните имат повече косми. За тях космите им са като дреха. Вземете космите на овцата, от тях правят най-хубавите топли дрехи. Овцата мисли, че космите са да предпазват от студеното време. Питам: Лятно време, защо и е тази дебела дреха? Зимно време и е потребно, но лятно време защо и е?

Присъствието на космите на главата на човека показва, че има повече магнетическа сила. Животът винаги се придружава с магнетизъм. Когато човек изгуби космите, изгубва магнетизма и тогава идат много болезнени състояния. По някой път е необходимо косите да се държат в изправено положение. Сега човек не трябва да става фанатик. В съвременния век хората обръщат внимание върху косите. Хубаво е, отлично е. Всеки човек е вчесан. Животните нямат гребени. Човекът се вчесва. Косите са резултат на човешката мисъл и на човешките чувства. Често на някои хора им падат косите. Какви ли цярове не са измисляли, оголява главата. Ако идете в Америка, мъжете почти всички са с голи глави. Като идеш на някое събрание, гледаш почти всички са с голи глави. И на учените хора главите им са оголели. Забелязано е, че от големите тревоги косите падат. Образува се млечна киселина, която корени космите. Някой път човек има безполезни грижи. Човек като живее на земята, мисли, как ще живее в оня свят. Мисли къде ще иде, дали ще иде в рая, или в ада. Тревожи се. При такъв един живот, какво щастие може да има на земята. Даже религията, която трябваше да носи най-хубавия живот, хората да бъдат спокойни, и там са изпоплашени хората. Хората се плашат, че ако не живеят добре, ще идат в ада. Трябва да се обясни. Ада ние сами си го създаваме. Ако не ядеш, както Бог изисква, непременно ще се създаде ад в стомаха. Създават се разни тумори, създава се рак, създава се сифилис, създава се проказа, какви ли не болести се създават вследствие на един неестествен живот. За да се освободим от болестите, трябва да бъдем свързани с Божествения свят. Ясно да се разберем. Ако живееш в една къща, често трябва да проветряваш стаите. Ако живееш и дишаш онзи, сочния въздух, ще

се ползуваш. Въздухът може да изгуби своята хранителност и преснота. Та между външния въздух и вътрешния постоянно трябва да става една обмяна. Постоянно има обикновени мисли. Всеки ден човек трябва да има поне по една нова мисъл, която да е дошла в ума му. Новото седи в мислите. Мислите в човека трябва да растат както растенията.

Животът в природата седи в постоянната обмяна и промяна. Всякога в природата има нещо ново. Има неща, които Бог е създал, но и постоянно Бог твори. Соломон казва, че в света няма нищо ново. За камъните няма нищо ново, но за хората има нещо ново. За обикновените хора няма нищо ново, но за светиите има ново, за ангелите има ново. Животът е хубав, когато има нещо ново. В света новото го носи животът. И ние всичките хора съзнаваме това. Когато се раждат малките деца, радваме се, понеже носят нещо ново. Когато старият замине от земята, пак се радваме, понеже занасят старото. Тъй щото младите донасят, старите занасят. Става една обмяна. Старите хора, като отиват в другия свят, занасят нещо ново. Нашият противоречив живот, който нищо не струва, за тях е много ценен. Като умре старият човек, в оня свят го посрещат с финикови вейки. Казват: Какво ново има в света? Те се връщат от една екскурзия, както се върнаха в Русия изследователите на северния полюс. 9 месеца седяха на полюса, русите ги посрещнаха с големи тържества, да дадат данните, които са събрали.

При сегашните условия се намираме в едно тягостно състояние, нищо не е сигурно. Тази сутрин, ако землетресението беше първокласно, всички щяха да бъдат заровени под къщите. То беше с петокласно, шестокласно образование и благодарение на това високо образование се спасихме. Ако беше от първи клас, щяхме да бъдем долу заринати. Представете си на 1000 километра се движи почвата отдолу каква грамадна енергия се развива. Туй лошото време отвън се дължи на енергията, която се освобождава от земните пластове. Електричество има, времето се изменя и тогава става простудяване,

ветрове има. Тук на Балканския полуостров всяка година има по 250-260 землетресения. Тук се слягва почвата. Целият Балкански полуостров минава в една фаза на слягване.

Хората със своите мисли имат влияние върху природата. Това е един научен факт. Може за в бъдеще да го изучавате. В Европа има някои народи - няма да кажа кои са, - някои народи има, които образуват студеното течение. Когато тяхната мисъл преодолява, в Европа има голям студ. Други няколко народи има, от големите и малките народи, когато тяхната мисъл преодолявя, времето е топло. Някой път дъждовното време е свързано с петната, които се появяват на слънцето. Имаме топли течения. Когато изчезнат тия петна на слънцето, тогава едно електрическо течение се образува. Имаме тогава големи зими, по-голяма суша, безплодие има. Има една статистика, която показва, че когато се появят петната на слънцето, имаме по-голямо плодородие, повече хора се женят, повече деца се раждат. Когато отсъствуват тия петна, по-малко се женят, по не се плодят.

Ако в човека не се раждат нови мисли - ние мислим дали трябва да се раждат - трябва да се раждат. Ако в тебе всеки ден не се роди едно дете, една мисъл, ако не се роди едно чувство, какъв човек ще бъдеш? Трябва да се роди нещо. По някой път ние се страхуваме от петната на слънцето. Хората грешат не от сиромашия, но от богатство. Когато хората забогатеят, повече грешат, ядат, пият. Зараждат се болестите. Когато дойде голямата сиромашия, хората стават набожни, молят се. Молят се не от изобилие, но от нямане.

Постоянно се молят за дъжд, за хляб, за храна, за жито, за какво ли не се молят. В миналото хората мязат на малки деца, които не разбират своето предназначение. Човек дошъл в света, оставили са го както в яслите оставят децата. Хората на земята са оставяни както в яслите, не знаят баща си, майка си. Всеки човек, който не знае баща си, е роден от някого и е турен в яслите, нито баща си знае, нито майка си знае. Трябва да се минат години, докато намерят баща му и

майка му. Ако баща му е оставил нещо, да му го дадат, ако не да носи своята съдба. На всичките хора ние гледаме много естествено. Всеки човек, който не знае баща си и майка си, много му е лоша съдбата. Който знае баща си и майка си, много добре е. Който има братя и сестри, добре е, който няма братя и сестри, много зле му е.

Разправяше ми един американец една своя опитност. Поискало му се да иде в Ню Йорк, голям град от 7-8 милиона. Пристига на гарата, всички хора ги посрещат, него никой не го посреща. Той казва по едно време: Няма ли някой християнин, който да ме посрещне. Тогава дошли някои братя християни. Като казал тази дума, отишли християните. Казва: Няма ли братя християни? Казвам: Се човек трябва да има братя, да има съидейници. Животът става тягостен и несносен, когато човек мисли, че никой не се грижи заради него, той мисли, че е сам на земята изоставен. Трябва сам да приготвяш своето бъдеще, да приготвяш своята храна. Пък врагове, хиляди врагове има човек. Какви ли не врагове не нападат човека. Никак не е свободен.

Сега Христос иска да предаде един урок. Казва: Не бойте се, ако Господ се интересува да преброи вашите косми, колко повече заради вас ще се погрижи. Нито един косъм няма да падне без неговата воля. Колко има, които биха повярвали в това? Тогава ще кажете: Ами космите, които падат от главата? Те си имат своето предназначение. Понеже не си щедър, затова падат. Като настъпи един човек косъма, ще му тръгнат работите. Затуй вие по някой път вземете някои косми от някои светии или някой добър човек, късметлия си. Може да се вижда малко чудно това. Ако на един първокласен ясновидец се даде само един косъм, той по косъма може да опише целия характер на човека. Баща му, майка му, как са живели, какво му се е случило. Цялата история е написана на този косъм. Този косъм съдържа грамадна енергия.

В най-малките частици, в един атом има скрита толкоз енергия, която може да подвижи цялата земя. В такова малко пространство е

събрана тази енергия. Ние съвременните хора, които не разбираме смисъла на косъма, казваме: Какво има в един косъм. Не, много важен е един косъм. Когато растат космите, радвай се, когато падат пак се радвай. Когато почерняват радвай се, когато побеляват пак се радвай. Когато става дебел косъмът, радвай се, когато става тънък, пак се радвай. Който разбира, за всичкото трябва да се радва. Когато косъмът става дебел, човек става самостоятелен, предприемчив, на студ може да издържа. Човек с тънки косми, много благоприятни условия изисква. Тънкият косъм става при много благоприятни условия. Ако главите бяха покрити с тънки косми, нямаше да има тази инициатива. Ако космите са много дебели, има друга крайност. Сега аз искам да ви занимавам с онова, което трябва да Ви ползува.

Вие седите и мислите, че мисълта ви няма никакво отношение към живата природа. Ако космите ви започнат да растат, значи има кой да се грижи за вас. Ако започнат да падат космите, значи онези, които се грижат, са престанали да се грижат, изсъхване е станало. Ти сам трябва да си поливаш космите. Има много козметически средства, но аз намирам най-хубаво средство, ти да си прекараш ръцете и с любов да си погладиш главата. Ако можеш да го направиш това, космите ще престанат да падат. Трябва да прекарвате ръцете си през косата. Казват: Дотегна ми да си гладя косата. Някои хора често си гладят главата и добре правят. Най-малко три пъти на ден да си погладиш косите, сутрин да си погладиш, на обед преди ядене да си ги погладиш и вечер преди да си легнеш, пак да си погладиш косите.

Трябва да става една обмяна вътре в организма на човека. Човек едновременно живее в три свята. Главата е свързана с Божествения свят, със света на чистия разум. Сърцето на човек е свързано с духовния свят, със света на чувствата. Волята на човека и неговата мускулна система е свързана с физическия свят. Следователно, трябва да направите една обмяна. Щом туриш ръцете си на главата, става една обмяна между енергиите на ума ти и енергиите на сърцето ти. Ако тази обмяна не стане, не може да има равновесие в организма.

Може да направите някой опит. Някой път ви заболи корем. Турете ръцете си на корема, концентрирайте се, ще се излекувате. Защото през ръцете има две течения. Лявата страна е отрицателна, дясната е положителна. Следователно, като поставите ръцете, протича тази енергия. Същевременно и човешкият мозък е разделен, лявото полушарие е отрицателно, дясното е положително. Лявата страна на сърцето е отрицателна, дясната е положителна. Та става обмяна на енергиите. Сега вас може да ви се вижда сложно.

Седите вие пред огледалото и се оглеждате? Кои са побудителните причини? Не е лошо човек да се оглежда. Някои казват: Моминска работа. Старите не обичат да се оглеждат, понеже погрозняват. Младите, понеже са красиви, постоянно се оглеждат. Сега гледам и мъжете носят огледалца, извади огледалцето, погледне се. Хубаво е, светът наред върви. Сега има някои работи, не трябва да се изнасят, понеже изгубват своя смисъл. Като се изнесе едно нещо, хората не вземат полезността.

Ако дойде някой човек, който те обича, ако те поглади, той ще остави нещо у тебе. Майката, която често глади главата на детето, то умно става. Ония деца, които майките им не са ги толкоз гладили, не са така умни, тоест на някои не им е дадено материал за ума. Ако някой, който не те обича, прекарва ръката на главата ти, целия ден ще бъдеш неразположен. По някой път нас ни е приятно, когато някой ни поглади по главата. Всеки, който ви обича и ви поглади, вас ви е приятно, придава ви нещо. Той е проводник на онази Божествена енергия, която помага на всяко живо същество. Когато някой човек не ви обича и ви поглади, тогава става обратното. Казвам: В сегашния живот, ако ние не сме свързани с Първичната причина, ние не може да се ползуваме. Ние изучаваме Бога вън от нас. Туй нищо не значи. Ако ти изучаваш музиката без да си пял, има някои, които изучават пианото, те се ще придобият нещо. Най-първо, за да станеш един виртуоз, трябва да свириш на едно пиано, което издава глас. Ти имаш една глава и ако не знаеш как да постъпиш с нея, какъв човек

ще станеш? Имаш едно сърце и с него не знаеш как да постъпиш. Имаш едно тяло, пък не знаеш как да постъпваш, тогава в какво седи разумността на човека? Разумният човек знае как да постъпва с ума си. Добрият човек знае как да постъпва със сърцето си. Силният човек знае как да постъпва с тялото си. Цялото тяло е една съвкупност на физическото поле. Чувствата, това са съвкупност на духовния свят. Мисълта, това е съвкупност на Божествения свят. Умът представя физическата страна на Божествения свят. Духовното в нас представя съдържанието на живота, представя физическата страна на духовния свят. Нашата воля, тя е за по-низшите светове. Ние за тях сме идеал. Ние съвременните хора, при по-низшите същества сме като божества. Един човек на земята има дарби на едно Божество и се оплаква от живота, че е нещастен. Имаме едно такова Божество Сатурн, онези, които изучават старата митология, които изучават планетите, знаят, че Сатурн е едно Божество, което е деградирало. Кои са причините, че са го деградирали? Една любовна работа има. Таман се готвил за венчавка за своята годеница, тя пристанала на друг. И оттам насетне той решил да се не жени. Не да се не жени, не искал да се ожени, понеже нямало за кой да се ожени. В света има само един, за когото може да се ожениш. Другите, то са фикция. Някой казва: Аз мога да се оженя, колкото пъти искам. Той не разбира. Той само веднъж може да се ожени. Женитбата, това е сродство на душите. Душите, които са излезли от Бога, са дошли на земята и като се срещат, те се обикват, става обмяна на мислите и на чувствата, на богатствата, които носят. Сдружават се. Две души, така сдружени, те образуват гения. Когато се сгодят, образуват гения. Когато се запознаят, образуват таланта. Когато се отдалечат и само надзъртат, раждат се обикновените хора. Когато две души се видят, раждат се обикновените хора. Когато се запознаят започват да си пишат, раждат се талантите. Когато се сгодят, раждат се гениите. Има още степени. Някои хора се женят, но то е по форма, то е фикция. На земята няма нито един човек, който да е оженен. Женитбата

подразбира безсмъртие. Когато две души се оженят, те се сливат, безсмъртни стават, не се изгубват. Цялата вселена се отваря за тях. И когато се оженят, отиват да се разхождат, то е царският воаяж1, дават им билет. Ти си безсмъртен със своята възлюбена и ще започнеш да посещаваш вселената. Сега твоята възлюбена умира, изгубваш възлюбената си и мислиш, че си женен.

Та казвам: Женитбата е едно високо положение. Да се жениш, значи да станеш безсмъртен. Да се жениш и да умираш, то е друг въпрос. Та казвам: На земята вие изучавате този закон. На земята вие копнеете за някого, когото обичате. Вие копнеете за оня свят, но онзи, когото обичате, искате да го видите. Този, когото обичате, той има роднини. Той има баща, майка, братя. Ти като обичаш някого, на когото Бог е баща, Духът е майка, всички ангели са братя. Ти като влезеш в такъв един свят, ти ще се усещаш не уединен, но всички ще те приемат, добре дошъл ще си. Всичко ще се нареди.

В научно отношение новата религия трябва да се проповядва в света. Хората като се женят, да станат безсмъртни. Най-първо те ще играят ролята на обикновени хора, отдалече ще се виждат. То е предисловието на живота. После ще станат талантливи, запознават се, пишат си. Най-после има връзка между тях, станали гениални. По някой път казват: Той е пророк. Аз бих желал всички хора да бъдат пророци. По-добре е да пророкува човек, отколкото да очаква. Всички да пророкуват. Доста пророци има в нашето време. Пророци има на кафе. У българите има пророци на бял боб, на чер боб, после има пророци на карти. Има пророци, които виждат, виждат нещата. Тия хора се намират в едно противоречие. Тия хора трябва да мълчат. Понеже има неща, които не се виждат. Ние мислим, че реалните неща са само тия, които се виждат. Понеже нашето зрение не е силно, какво виждаме ние? Ако погледниш небето, виждаш 5-6 хиляди звезди.

Съвременните астрономи, като погледнат със своите телескопи не 5-6 хиляди, но 200, 300 хиляди виждат и няколко милиона. Сега с

големите телескопи виждат милиарди звезди. Казват: Вярваме в това, което виждаме. Вземете един, който изследва малките микроби, тия невидимите, туй което за обикновеното око е невидимо. Той ги наблюдава, чертае им формите, как се движат. Между тия малките същества и между тях има борба. Те ходят да си търсят храната. Те гняв имат, състезават се, групират се.

В средните векове религиозните хора са се питали колко дяволи могат да играят върху върха на една игла. Считат голяма философия. Как дяволите могат да си играят. Нали сте виждали някои от тези далекогледи, които имате. Ако обърнете един далекоглед, който увеличава, предметите се приближават при нас. Много наблизо се виждат. Може да са на 40 километра, много наблизо се виждат. Ако обърнете от обратната страна, виждате ги съвсем далечни стават.

Питам: Реално ли е туй? Не е реално. Онзи човек, който е развит правилно, един ден ще има далекоглед. Ние не се нуждаем от външен далекоглед. Човек има един далекоглед, с който ще вижда нещата. Ще има един микроскоп, с който ще вижда дребните неща. Разправяше ми една учителка. Тя има ученички и те казват: Много е добра нашата учителка. Тя ги запитва: Че как ме познавате, че съм добра. Едно дете си дава мнението, друго си дава мнението и едно казва: Не зная, как те познавам, но зная, че си добра. Значи туй дете има едно чувство. То не знае как, но знае, че е добра.

Та сега и на вас космите ви са преброени на главите ви. Божественият промисъл колко хиляди и милиони години тия същества са работили, дали са ви едно бъзсмъртно богатство, с което да се занимавате. За да разберете вашата глава, хиляди години човек трябва да живее за да разберете какво се крие в неговия мозък, зависи от светлината, която прониква в мозъка ви. Вие всякога страдате, когато се намали вашата светлина в мозъка ви. Всякога се радвате, когато се увеличи светлината. В сърцето се радвате, когато се увеличи топлината, по количеството когато се увеличи тази топлина. Тази топлина, която имаме, тя руши. Онази Божествената топлина,

която съгражда, някой път усещаме нещо много приятно, едно ангелско състояние.

То е Божествената топлина, която носи живот, съдържание на живота. Казвам: Светлината на ума показва красотата на живота. То е смисълът. Ако човек не гледа, не вижда красотата. За пример вие виждате един косъм, не виждате красотата. Аз като намеря един косъм, виждам красотата на този косъм. Защото един косъм е като тази книга, започвам да чета по него. Има съдържание. Седиш и размишляваш. Като вземеш книгата, имаш опитността на хиляди разумни същества, които са живяли преди тебе. Ползуваш се от тяхната мисъл. Никой в света не живее за себе си. Най-първо човек живее за Божественото. Човек е пратен да живее за Божествения свят. Ако се учи човек, трябва да се учи за Божественото в света. Трябва да се радва на знанието си, трябва да се радва на своите чувства, трябва да се радва на своите постъпки. От радостта на постъпките, чувствата и мислите зависи неговото здраве, зависи неговото щастие.

Ако си песимист, образуваш отрицателни мисли без съдържание. Тогава ще образуваш една атмосфера около себе си, който мине, ще иска да те избегне. Ако сте човек пълен с хубави мисли и хубави чувства, хората искат да се приближат при вас. Той мяза на плодна градина, всички, които минават покрай нея, искат да се спрат. Те се спират за плодните дървета. Някои хора не намират смисъл в живота. Идете някъде и направете един бостан. Казвате, че никой не се грижи. Идете някъде и посадете един бостан два-три декара, ще видите колко хора ще се спрат на този бостан. На този ще дадете една диня, на онзи ще дадете.

Ние чакаме съвременните хора да ни обичат, да се запознаем с тях, без да им дадем. Ще им дадем нещо от себе си. Круши ще им дадем, ябълки, ще хванеш кравата, ще издоиш млякото, масло ще дадеш, кашкавал ще дадеш. Дрехи ще дадеш, шапка ще дадеш. Ще станеш търговец, за да се запознаеш с хората, дрехи ще продаваш. Всеки един от вас е пратен с една специална мисия, да изучава нещо

специално. Някои обичат да се гладят, да се мажат. То е специалност. Като иде в оня свят, ще го питат какво е научил. Той ще каже, че е научил да се маже. Някой е пратен специално да учи цигулка. Като иде в оня свят, там ще му дадат хубава цигулка да видят, какво е научил. Някой е пианист тук, там в оня свят ще му дадат едно пиано с 25 хиляди клавиши. Има пианисти като засвирят от невидимия свят, тук хората се бият, има сражение, той като засвири, всички тук ще престават да се бият, не могат да се бият. Сега трябва някой пианист да засвири от невидимия свят и да престане войната. Мисля сега ще се яви един пианист, ще засвири, може тук една-две години да се минат, докато засвири.

Аз ви казвам: Радвайте се, че сте на земята. Радвайте се, че участвувате в страданията. Радвайте се, че участвувате в радостите. Радвайте се на всичко. То е една привилегия. Ние страдаме, понеже не разбираме Божиите пътища, законите Му, преднамеренията. Мислим, че само ние сме същества направени, искаме да турим нов ред, влизаме в стълкновение. Мислите ли, че ако мравите дойдат в твоя дом, могат да турят нов ред на нещата? Доста умни са те. Един ден донесли ти ядене в стаята и те по вратата влизат вътре. Правих опити с тях. Взех налях газ, където минаваха, те започнаха да влизат, отдалече да заобикалят. Така ги наблюдавах, изучавах характера им. По тях се ръководех, каква храна има вътре. Когато имаше някои сладки работи, те бързо вървят, спретнато. Като се срещнат, дават си знак. Казват: Как е? Сладко, много сладко. Веднага тръгват бързо.

Тепърва ние влизаме в онази интересна страна на живота. Досега за нас животът е бил затворена книга, на която ние сме разглеждали подвързията. Едва сега тази книга хората са започнали да четат външния надпис на книгата. Знаят името на книгата, какво е. Тепърва ще изучавате какво е писано в книгата. Там е дълбокия смисъл, там е богатството на човека да се научи човек и да започне да чете. Казвам: Всички трябва да се учите да четете. Не да се обезсърчите. След като се обезсърчите, намерете някой, който е

насърчен. Ако сте тъжни, намерете някой щастлив човек. Ако сте тъжни, отправете ума си към Бога. Той казва така: “Потърсете ме в ден скръбен”, ще ви помогна и ще ме прославите. Щом ти е тъжно на сърцето, имаш недоразумения в себе си, отправи ума си към Господа. Туй недоразумение е приятно. Той само като те погледне, Той ще разбере от какво произтича тази неприятност и ще започне тази неприятност да намалява, тогава ще ти олекне.

Ще дойде една специална светлина в ума ти. Работите ще тръгнат. Всякога, когато Бог благославя човека, работите му на физическия свят тръгват. Ти си баща, за пример, боледува другарката ти, боледуват децата ти, слугите ти. Ще се намериш в чудо. Като обърнеш ума си към Господа, Той ще обърне внимание и най-първо жена ти ще оздравее, децата ще оздравеят, слугите ще оздравеят. Всички ще станат радостни и весели.

Казвам: Всички трябва да призоваваме Бога с всичкото си сърце, за да се изяват Божествените благословения, на всеки един. Всички хора трябва да участват в Божествените благословения, защото благата са за всички, не само за един. Бог обича всички хора да участвуват в големите блага, които Той е приготвил. Но, за да участвуват, те трябва да се учат. Затова проповядвам: Любовта е единственият път, по който можем да се домогнем до Божиите блага. Единственият път, по който можем да станем културни. Една жена без Любовь красива не може да стане и добра не може да се прояви. И другар не може да има без Любовь. Има ли Любовь, тя ще бъде писано яйце. Няма ли Любовь, тя ще бъде счупено яйце. Мъжът с Любовь ще бъде писано яйце, без Любовь ще бъде счупено яйце. Децата с Любовь ще бъдат писани яйца, без Любовь ще бъдат счупени яйца. Навсякъде същият закон работи.

Казва: Защо ще вярвам в Бога? Като вярваш в Бога, ще се отвори сърцето ти и това ще се напише на твоето лице. Ти ще видиш не само голи думи. В невидимия свят се оплаквал един българин, който посещавал един проповедник. Когато дойде проповедникът в село,

той го посещавал. Посетил го един ден и той му казал: Кога дойде? - Днес. - Кога ще си ходиш? Ще видим дойдох. Довиждане. В Божественият свят така не се говори. Аз се радвам, че си дошъл. Учителят се радва, когато ученикът влезе в училището. Казва: Много се радвам, че влезе в училището да се учиш. Като заминаваш, тогава ще те изпратя с всичките благословения. Сега като ученици, като сте постъпили в училището, отворете книгите да учите.

Като свършите, ще идете с вашите дипломи. Като свършите училището на земята, ще ви посрещне вашият баща, вашите братя ще ви посрещнат горе. Ще ви кажат: Разправете ни за онова, което сте научили на земята.

Пожелавам на всинца ви да станете от талантливите ученици.

Добрата молитва.

5 неделна беседа, държана на 10.XI.1940 год. Неделя 10 ч. с. Изгрев

НОВИЯТ ВЕК

Отче наш.
В начало бе Словото.

Ще прочета 4 глава от евангелието на Йоана до 25 стих.

А когато разумя Господ Исус че са чули фарисеите че Исус повече ученици прави и кръщава нежели Йоан, (2) (ако и да не кръщаваше сам си Исус, но учениците му,) (3) остави Юдея и отиде пак в Галилея. (4) И трябваше да мине през Самария. (5) И тъй, дойде в един Самарийски град нарицаем Сихар, близу до мястото което даде Яков на сина си Йосифа. (6) И там имаше кладенец Яковов. Исус прочее, утруден от път, седеше така на кладенеца; а часът беше около шест. (7) Идва някоя си жена от Самария да начерпе вода. Казва и Исус: Дай ми да пия. (8) (Защото учениците му бяха отишли в града да купят за ядене.) (9) Казва му жената Самарянка: Как ти който си Юдеянин искаш за пиене от мене която съм жена Самарянка? (Защото Юдеите не се съобщават със Самаряните.) (10) Отговори Исус и рече и: Ако би знаела Божията дарба, и кой е що ти казва: Дай ми да пия, ти би поискала от него, и дал би ти вода жива. (11) Казва му жената: Господине, нито почерпало имаш, и кладенецът е дълбок; и тъй, от де имаш живата вода? (12) Ти по-голям ли си от отца ни Якова който ни даде кладенеца, и той е пил от него, и синовете му, и добитъците му? (13) Отговори Исус и рече и: Всеки който пие от тази вода пак ще ожеднее; (14) а който пие от водата която аз ще му дам няма да ожеднее във веки; но водата която аз ще му дам ще бъде в него извор на вода която извира в живот вечен. (15) Казва му жената: Господине, дай ми тази вода, да не ожеднявам нито да идвам тука да изваждам. (16) Казва и Исус: Иди повикай мъжа си и дойди тука. (17) Отговори жената и рече: Нямам мъж. Казва и Исус: Право си казала че

нямаш мъж; (18) защото петима мъжа си водила, и този когото сега имаш не ти е мъж: туй си право рекла. (19) Казва му жената: Господине, гледам че ти си пророк. (20) Бащите ни в тазъ гора се поклониха; а вие казвате че в Ерусалим е мястото дето трябва да се кланяме. (21) Казва и Исус: Жено, хвани ми вяра че иде час когато нито в тази гора нито в Ерусалим ще се поклоните на Отца. (22) Вие се кланяте на онова което не знаете; ние се кланяме на онова което знаем, защото спасението е от Юдеите. (23) Но иде време, и сега е, когато истинните поклонници ще се поклонят Отцу с духъ и истина: защото Отец таквизъ иска поклонниците си. (24) Богъ е духъ, и които му се кланят, с духъ и истина да се кланят.

Духът Божи.

Аз ще взема най-маловажните думи в главата: “Дай ми да пия!” Има цяла система за възбрана от пиенето. Казва: Да не пиеш. Че днес човек не е свободен да пие. Като дойде до пиенето, трябва да определиш. Вземам пиенето в обикновенния смисъл, както е в природата, но после частично, както е влязло в живота. Пиенето е една нужда за човешкото тяло, нужда е и за човешкото сърце. То произтича от желанието. Жадният човек голямо желание има да намери вода да пие. Най-голямата наслада е да намери една-две чаши и като пие, усеща какъв е смисълът на пиенето. Казват: Напил се. Изменя се веднага смисълът. Какво лошо има, ако човек се е напил с вода? Когато кажат напил се е, какво лошо има, ако се напил с вода. Малко има нещо в интонацията на думите: “Напил се”.

Та в цялата човешка реч има нещо, което е пропито с нечистота. Малко думи има чисти. Тези думи, които са запазили своята чистота, те са мощните думи. Вземате думата любов, тя трябва да се чисти най-малко сто години, за да се очисти. Щом кажеш любов, разбира се това, което не е.

Вземете един писател, какъвто е Толстой и той не може да разреши един семеен въпрос. Той на стари години не може да се разбере с жена си. Затова може да четете. Направи големи усилия и

най-после беше принуден да бяга от къщи. Знаете причината за неговото бягство. Той беше толкоз нажежен, че бяга от къщи. Трябваше или да се подчини на туй, което жена му искаше, или да бяга - едно от двете. Сега ние на земята, искаме да примирим земния живот и в края на краищата остава, че този въпрос не е разрешен, не може да се примирим. Най-първо в младини човек се примирява и като дойде в старост, изпъква едно голямо противоречие. На младини искаш да се ожениш, да намериш богат, цели планини градиш, палати златни кроиш, деца, дъщери, цял свят създадеш, един рай. На стари години започваш да съжаляваш, че си се оженил. Аз само констатирам нещата както са. Има изключения. Когато човек се разболее, той е недоволен. Не, че животът сам по себе си е лош, но влизат неща посторонни на живота. Докато е болестта, той е недоволен от живота. Щом изчезне болестта, той пак е радостен.

Причината за всички неща седи в човешкото сърце, в желанията на човека. Често става прекъсване с Първата Причина и вследствие на това хората стават нещастни. За пример, вие ако отсечете един клон от дървото, той изсъхва. Ако извадите едно растение от почвата, то пак изсъхва. Ако извадите една риба от водата, умира. Ако извадите човек из въздуха навън, и той умира. Следователно, всеки човек ако го извадите от неговата подходяща среда, той започва да страда. Следователно, докато човек е потопен в областта на любовта, в онази среда на любовта, той расте. Щом го извадите от тази среда, той започва да линее.

Може да кажете, че другарката на Толстой си намери още един приятел и какво има от това. Този приятел е вън от Толстой. Човекът не е бил прост, но музикант, завършил по музика, по изкуството. После тя поддържала негови ученици и това никак не се харесвало на Толстой. Те са частични възгледи. Толстой остави да разреши въпроса в другия свят. Дотогава, докато хората ядат месо, те са виновни пред нас. Щом започнем ние да ядем месо, то е вече в реда на нещата. Който не е вегетариянец, казва за вегетарианците, че са

тревопасни. Щом започнат те да ядат растителна храна, мислят, че е в реда на нещата. Всеки човек счита, че това, което прави, е в реда на нещата. Право е, когато тебе те обичат. Щом нещо те освобождава, право е. Простото разбиране е това. Коя е правата мисъл? - Която те освобождава, която не ти причинява никаква спънка в живота. Кое желание е право? - Което не те спъва. Коя постъпка е права? - Която не те спъва. Някои може да питате: Кое е, което не ме спъва? Но знаете, какво е спъването. Което те спъва, ще паднеш на лицето си. Туй, което не те спъва да паднеш, то е правото; туй, което те спъва и падаш, не е право. Ще паднеш, ще си разбиеш главата, носа си. Ако на деня десет пъти паднеш, ще имаш десет белези на главата си. Питам: Какво ще правиш тогава?

Сега слушам често хората да казват: Да си уредим живота. Обикновените хора го уреждат по един начин, талантливите - по друг, гениалните - по трети, и светиите, и те уреждат живота си - всеки урежда живота си. Мисля, че светиите са най-близко, които най-добре са уредили живота си. Дотогава, докато човек не се научи да жертвува себе си за другите, той не може да разбере смисъла на живота. Дотогава, докато чака, другите да се жертвуват заради него, той не разбира живота. Има основание за това. Толстой е страдал от навик на миналото. Той се научил от миналото, че другите трябва да се жертвуват. Като дошъл до въпроса, че трябва да се пожертвува, на жена си казва: Много работи направих, но по колко начина може да се разреши този въпрос. Най-после казва: Или ти, или аз трябва да умрем, един от двама ни трябва да умре. И най-после той трябваше да умре. Но в неговите разсъждения се забелязва едно дълбоко разбиране. Чувствувам, казва, как трябва да стане тази работа, но не мога да я направя. Чувствувам, че ти си права, но трябва да направиш една малка жертва, заради мене: Откажи се от този твой Танеев. Но изпитвали ли сте се вие да се откажете от туй, което обичате? Я попитайте един пияница, който 25 години е пил винце, че като дойде до чашата да се откаже. Природата някой път лекува онзи, който е

пил вино: разклати се ръката, че ръката трепери, не може да занесе чашата до устата. Но те се ухитряват: завърже ръката с връв, прекара връвта през врата, вземе чашата с ръка и като тегли връвта през врата с другата ръка, чашата не се разлива, задържа се, но се не клати. Труден въпрос е да се откажеш от нещо, което обичаш, понеже то е свързано с нашата аура, нашата кожа засяга. Под думата кожа разбираме туй, което човек възприеме, всичките блага от природата. Ако се попари кожата, човек престава да живее. Ако запушите порите на човешкото тяло, човек умира. Човек диша и чрез порите си.

Та казвам: По някой път ние искаме някой човек да се отрече. Един човек като Толстоя, който искаше да въведе цяла една епоха, даваше морал на хората, как трябва да живеят, да обичат хората, да обичат Бога, когато Бог му даде един враг, този Танеев, и той не можа да го обикне. Чувствува едно крайно отвращение от този човек. Казва: Не искам да го видя. Доведете ми когото и да е, но не този, твоя музикален герой, казва на жена си.

Христос казва на тази жена: Дай ми да пия. Тя се обръща към него и Му казва: Как ти, който си евреин, искаш от мене вода, която съм самарянка. Христос започна да ѝ говори, да ѝ проповядва за онова новото в живота. Христос имаше предвид, че това, което се пише, за бъдеще ще станат разсъждения по същия въпрос.

Казвам: Вие всички минавате в една нова епоха и вие носите старите идеи. Със старите идеи живеете и мислите, че за бъдеще ще живеете, както досега сте живели. Когато богатият осиромашее, как трябва да живее? Той не може да живее с ония килими, пиано няма да има, едва ще има за прехраната си. Ако се изисква от тебе да живееш спокойно, като имаш всичките удобства, всеки може да го направи. Да живееш добре при неудобства, това е изкуство. По какво се отличава един гений и един музикален гений. Само за сравнение го давам. На един обикновен човек дайте му една цигулка, нищо не може да изкара. На един музикален гений дайте му една обикновена цигулка, ще изкара нещо. Като вземе обикновената цигулка, се ще

изкара нещо. Казвате: Лоши са условията. Лошите условия се дават на добрите хора, за да изкарат нещо. Добрите условия се дават на обикновените хора, които нищо няма да изкарат. Срещам всякога недоволни. Всички искат като повярват в Бога, да се оправят тяхните материални работи. Представете си сега, ние, които живеем в 20 век, оправят ли се работите? Работите в Лондон оправят ли се? В Бирмингам, в Ливерпул оправят ли се работите? Англичаните минаваха за умен народ. Като кажеха англичанин, разбираха един умен човек. Турчинът като каже англичанин... Сега англичаните се намират в положението на Толстоя. Проповядва, че тъй трябва да бъде, но като дойде до него, казва: Или аз трябва да умра, или ти трябва да умреш. Един от двамата трябва да умре. Ако искаш и двамата да останем живи, трябва да отстъпиш, да направиш една жертва. Тя пък му казва, че той трябва да направи тази жертва.

Че по отношение на Бога и ние се намираме в същото положение. Ние в света не искаме да направим жертва. Бог досега се е жертвувал, сега ние трябва да направим една жертва. Най-после ще стане по който и да е начин. Ако не искаш и се откажеш, ще дойде смъртта, пак ще направиш жертвата. При умирането, ако човек има съзнание, като умира, човек мисли, че цялата вселена се разрушава пред него и той умира. Той няма една ясна представа. Били ли сте в положението на един човек, който умира? Когато умираш, ти ще намериш пред себе си 100, 200 души чакат, като излезеш из къщата си, нахвърлят се като разбойници, кой каквото намери граби, задигат и казват: туй, което остава, дай ни го. Като влезе в гроба, и там ще го намерят тия малките братчета, каквото намерят, всичко взимат. Оберат всичко, каквото има. Като идем нито мозък, нито нервна система, нито очи, нито лице, всичко изчезнало, остане празна кратуна и кости. Най-после казват: Ето един светия. - Не, не, такива заблуждения не искаме. Когато главата се изпразва, това не е глава на един светия. Светията е онзи, който не умира. Докато дойдем на положението да влезем в областта на безсмъртието, докато не се

научим да любим, ние не сме светии. Толстой беше на едно място, искаше да умре или да не умре. И Христос имаше същия въпрос. И Христос беше подложен на същия изпит. Неговата възлюблена беше еврейският народ. Той искаше неговата възлюблена да се откаже от света, да приеме неговото учение, да тръгне заедно с него. Неговата възлюблена казва: Ти по моя път ще тръгнеш; най-после неговата възлюблена какво направи? Предаде го на властта, разпъна го, изпратиха го. Казва: Не е човек, с когото можеш да живееш и да се разбираш. Питам: Евреите станаха ли щастлив народ като разпънаха своят възлюблен? Не. Христос добре разреши въпроса. Казва: Ако мислиш, че без мене можеш да бъдеш щастлива, ще ти дам всичките условия. Две хиляди години даде условия на своята възлюблена и сега Христос пита еврейския народ, как живее, щастлив ли е? Че как, исторически не е ли така? Че всеки един от вас разрешавате много важен въпрос. До тогава, докато човек не се научи да обича, не да обича себе си, не да обича дома си, да обича обществото, народа си, цялото човечество, но да обикне всичко онова, което Бог е създал, то е човекът. Да знае, че има една връзка дето казва Христос: Аз и Отец ми едно сме, любовта на Бога е моя любов и Неговата воля е моя воля.

Казвам: Ние сме в преходен период сега. Създава се един нов свят. Светът се изменя. Когато започват да се топят ледовете, когато започват да се топят снеговете, пролетта наближава. Когато боледуват хората, кои са причините? Изменя се положението, топи се всичко туй. Ако съжаляваме за стопените ледове, ако съжаляваме за стопените снегове, не разбираме закона. Ако съжаляваме за болестите, които се явяват, не разбираме закона пак. Новият живот влиза вътре. Кои хора боледуват? На които кръвта не е чиста. Един човек с чиста кръв, той не може да боледува. Защото ония микроорганизми, от които нашият организъм страда, те намират храна в нас. Всичките болести, които ги имаме, се дължат на нашата нечиста кръв. Или аз казвам тъй: всичките болести се дължат на онова вътрешно безлюбие, което съществува между хората. За

пример, ти хванеш една кокошка, погладиш я, нахраниш я, след туй ѝ туриш главата и я отрежеш. Тя се моли, но ти не я питаш. Тя кречи, казва: Остави ме да живея. Ти казваш: По-добре ти да умреш, аз да живея. Утре и тебе ще те хванат. Кой от нас ще остане жив? Ние сега казваме, че е волята Божия да умираме. Ако ти имаш едно дете и умира, волята Божия ли е да умре? Писанието казва: Не благоволява душата ми към смъртта на грешника. Защо ще ни убеждават така? В природата съществува една смърт. Един плод може да умре, но ще умре само онова външното на плода, костилката ще посадиш. Ти може да дадеш само онова външното, но онова, което имаш вътре в тебе, то трябва да живее.

Сега аз искам да напуснем философските работи, които смущават хората. Онова, което ни смущава, е неестествено. За пример, ако искам да ви доказвам каква е истината, то е лъжа. Една истина, която има нужда да се доказва, тя не е истина. Любов, която има нужда да се доказва, не е любов. Едно знание, което трябва да се доказва, не е знание. Може да ви представя истината. Може да ви представя любовта. Ще бъде смешно от ваша страна да ме питате, какво нещо е любовта? Вие знаете какво е любовта повече от мене. Но вие пресиляте любовта. Когато някой човек ви обикне, всичките имате следните прийоми. Най-първо в любовта вие представяте най-хубавата страна. Показвате се като ангели крилати. Като погледнеш мъжа или жената, като се е влюбил, виждаш един ангел, че е готов на всички жертви. Щом изстине, не те обича, измени политиката. Най-първо ти шеташ, после накараш и другите да шетат. Най-първо оставяш той да ти заповяда, после ти заповядваш. Казваш: Така ще бъде. Ако ти каже някой: Ела дай твоите пари и моите пари да ги турим в една кесия, не вярвай в това. Ако ти каже някой, ти напусни къщата и ела в моята къща, и в това не вярвай. Не вярвай, понеже ще се разочароваш - нищо повече. Тебе Бог ти е дал едно тяло. Той ще каже: Излез из твоето тяло и влез да живеем в моето тяло. Цитират от Писанието: “в едно тяло”. В едно тяло подразбира еднаква любов. Ако

ти ме обичаш, както аз те обичам, то е едно тяло. Ако аз не те обичам, както ти ме обичаш, то не е едно тяло. Тялото е в любовта. Това тяло, в което трябва да живеем, трябва да бъде толкова голямо, колкото цялата земя, да не се усещаме стеснени. Ти да си на единия полюс, на северния полюс, твоята възлюблена на южния полюс и пак да си гугуцате. Щом дойде на екватора, на едно място, ще има караница.

Сега не искам да влизам в стълкновение. То са възгледи. Противоречивите възгледи в нашия живот произвеждат всичките несносни страдания. От хиляди години неразбраната любов причинява всичките ни страдания. Онзи вълк, който ходи цялата нощ да търси храна и онази вълчица ходи да търси храна за своите вълчета. Като живее човек сам, целта е, че иска да роди вълчета. Вълчетата като са вътре, вътре ги храни и вън ги храни. За тия вълчета ти ще ходиш да направиш пакост на другите хора. Да кажем, ако двама души живеят заедно по Бога, да кажем един мъж и една жена живеят заедно, кое е онова, което ще накара мъжа да направи пакост на една жена? Желанието му. Ако единият стане слуга, другият става господар, веднага има едно различие. В света законът е съвсем друг. Бог, Който е най-силният от всичките, е слуга на всичките, Той работи, и вие ще работите. Той и сега работи, работи в нашите умове, работи в нашите сърца, работи в нашите души. Всякога Той ти казва: Този път, по който вървиш, не е прав, ще ти причини страдания, не върви. Ако не го слушаш, ще дойде страданието. Той ще ти каже и веднаж, и дваж, и триж. Господ, който толкоз години говори на хората, хората не вярват в Него. Казва: Говори ни нещо, но кой го знае, някакво заблуждение е. Всички вие, които сте били влюбени на млади години, казвате, каква глупост е било. Един старец на 85 години, като гледа старата баба, казва: Като гледам тази старица, чудя се как се влюбих в нея. Тя изгубила красивото вече. Онова, което той е обикнал, то не остарява, то не умира. Това, което остарява, то не е, което ти обичаш. Това, което се изменя, не е, което ти обичаш. Ти не можеш да обичаш това, което

остарява. Не можеш да обичаш болния човек. Не можеш да обичаш и сиромаха. Не можеш да обичаш и богатия. Има богат човек, когото можеш да обичаш. Онзи човек, който не е роб на богатството, можеш да го обичаш. Онзи беден човек, който не е роб на сиромашията, можеш да го обичаш. Човекът не трябва да бъде нито роб на сиромашията, нито роб на богатството. Богатството и сиромашията трябва да му бъдат слуги, да ги учи как да изпълняват волята Божия. Ако ти си сиромах, какво трябва да правиш? Ако сиромашията представя празно шише, какво трябва да правиш? Трябва да го напълниш. Ако си богат, пълно шише, какво трябва да направиш? Трябва да го изпразниш. Следователно, при сиромашията ще пълниш шишето, при богатството ще празниш шишето. В простия смисъл, една обмена става в мислите. Следователно, богатите хора са носители на Божиите блага, които трябва да ги раздават. Всичките богати хора ще бъдат съдени, че не са раздавали Божиите блага както трябва. Справедливо ще бъдат съдени за неизпълнението. Бедните хора ще бъдат съдени, че не са служили както трябва. Богатите ще бъдат осъдени, че не са раздавали, бедните - че не са служили. В дадения случай ще бъдем осъдени за две неща: първо, че не сме щедри, както трябва и второ, че не служим както трябва. Цялото човечество днес е недоволно. Всичките са недоволни. Малко хора ще срещнеш, които са доволни. Богатият, ако има сто, иска двеста, 300, 400, 500 хиляди. Нито един не иска да бъде сиромах. Индусите имат един закон на кармата. Според него богатите хора на миналото са днешните сиромаси. Сегашните сиромаси за бъдеще ще бъдат богати. Защо богатите хора да не бъдат в състояние сами да се откажат от богатството? Ако най-умните хора решат да станат слуги, какво ще изгубят? Те знаят как да направят работите. Умните хора, дето идат, ще турят ред и порядък. Сега имаме за слуги невежи хора. Имаш слуга, който ще изпочупи всичко. Да имаш един слуга в къщи, който да е свършил четири факултета - разбира човекът. Като го погледнеш, приятно ти е. Само като му кажеш една дума и работата става. Аз

желая всички да бъдете слуги, но да сте свършили четири факултета. Ако не сте свършили четири факултета, не ви препоръчвам да ставате слуги. Ако имаш обикновено образование, обикновен човек ще станеш. Но слуга, за да станеш, четири факултета трябват. Днес цял свят има нужда от слуги, които са свършили четири факултета, да знаят какво да вършат. Бедните хора трябва да знаят, какво да вършат. Като дойдат до една работа, трябва да знаят, как да свършат работата. Всяка жена, която се жени, трябва да е свършила четири факултета. Която не е свършила четири факултета, ако иска да страда, нека се жени. Ако иска да се ожени, да се родят от нея гении на човечеството в света, трябва да е свършила четири факултета. Някои са ме питали, трябва ли да се женят. Аз наричам всичките хора проводници. Човек, който не е проводник на любовта, не е човек за женитба. Мъж, който не е проводник на любовта, не е човек за женитба. Жена, която не е проводник на любовта, не е човек за женитба. Дете, което не е проводник, не е човек. Всеки, който не е проводник, не е на място. Тъй седи въпросът. Може някой път да ти е неприятно. Как тъй цялата земя е покрита с гробища и паметници натурени: тук почива еди кой си. Когато майката ражда едно дете, мене ми е приятно, едно дете. Онази майка, която погребва детето, ходи да го оплаква на гробищата, не е майка. Аз бих желал да има майки, които възкръсяват своите деца. Като дойде смъртта, да покаже пътя на смъртта. На смъртта да каже: Стой отвън, почакай отвън! И да я не приема в къщи. При силната майка смъртта седи отвън при вратата, не може да влезе в къщи да и вземе детето. Ще и каже: Какво обичаш? На друго место иди. Ще я прати при някоя крава, при някой заяк, при някой бръмбър. Но ще каже: Моето дете не го давам, няма да го буташ. Смъртта ще и козирува като някой войник. Такива майки се изискват сега за бъдеще, които да респектират смъртта. Вие казвате: Само Бог може да направи това. Право е. Бог на любовта го прави. Ако Бог в нас живее, ние ще бъдем като Него. Аз желая синца да бъдете като Бога,

не по сила, по любов да бъдете като Бога. Бог е любов. Казвам: Новият свят, който иде, е свят на любовта.

Всички се обезсърчавате, казвате: Какво ще стане. Старият свят на безлюбието си заминава. Преди да е заминал този стария свят, ще го изпратим с почести, с картечници, с топове, с поздравления, ракети, ще му кажем: На добър час, на добър час! Новият свят и него ще посрещнем с дум-дум. Старият ще го изпратим с дум-дум и новия свят ще го посрещнем с дум-дум. Туй да го знаете. Когато изгревът иде, някой път буря има. Тази буря е освежителна. Когато залязва, пак има буря. То е изпращане.

Сега във вашите погледи чета: Кажи нещо утешително. Да ви кажа: Скръбта ви ще се превърне на радост, но след като пострадате. Сиромашията ви ще се превърне в богатство, но след като осиромашеете. Болестта ви ще се превърне на здраве, но след като боледувате. Болестта трябва да мине през вас и да си замине. Ще се спогодите с нея. Болестта иска, пълно ще и дадеш. Казваш: Какво искаш? Каквото иска, ще и дадеш и тя ще си върви. Изпрати я с дум-дум, с тъпани, с песни на 3-4 километра от къщи, кажи й: Добър път и като дойде друг път, ще и кажеш: Добре дошла. Вие ще се уплашите. Втори път като дойде болестта, ще се намери отвън вратата. Като дойде няма да бъдеш слаб да те върже. Ще бъдете на равно. Ще кажеш на болестта: Едно време бях месоядка, сега съм вегетарианка, едно време аз обичах да измъчвам хората, сега ида да им помагам. Болестта ще бъде като сестра милосърдна да помага. Казва: Измених се. Моето сърце се измени, умът ми се измени, разбрах, че не седи в мъчението. Следователно, в лицето на болестта, вие ще имате една сестра.

Писанието казва: Бог ще влее духа си, и ще напише закон в сърцата на хората. Пише го сега. Всички от вас, които сте готови да възприемате новата епоха, която иде, неизбежно ще стане. Наричат го второ пришествие, промяна на века, смяна. Както искате го наричайте. Казва: Ще напиша закона в сърцата и ще вложа духа си и

ще ме познаят от малък до голям. Не може да познаваш някого, ако не го обичаш. Всички ще се обичате, ще се надпреварвате да си правите добро. И мъже и жени, и слуги и господари, и учители и ученици, и всички ще се надпреварвате да си правите услуги и добро един на друг. За бъдеще тъй ще бъде. Сега е ликвидиране на страданието, на смъртта. Нали сте имали такава опитност. Намерил си чужди пари и мислиш да ги върнеш. Колебаеш се, да ги върнеш, или да не ги върнеш. Пари ти трябват, деца имаш, доста крупна сумичка си намерил - 200, 300 хиляди лева си ги намерил. Мислиш си за апартамент, автомобил, после радио, пиано за децата, добре да са облечени, мислиш за много неща, представяш си благата. Мислиш си, че Господ ти ги дал тия пари. Друга мисъл ти казва: Дай тия пари, чужди са. Колебаеш се - да, не, да, не. Най-после решиш да ги дадеш, чужди са - нищо повече.

Онова, което Бог ти дава, то е Божие благословение. Светлината, която възприемам, е Божие благословение. Бог, който живее в мене, няма по-голямо благословение от това. Чудни са някой път хората, като вярват повече в парите, които са вложили в една банка - стотина-двеста хиляди лева. Що са стотина-двеста хиляди лева? Аз като погледна, виждам с милиони заровени. Някои казвате: Покажи ни ги. Защо да ви ги покажа, за да станете нещастни? Да ти покажа Божията банка, та да идеш да я обереш. Мене после ще ме държат отговорен. Трябва да оценяваме онова, великото благо, което е в нас. То е същественото. Щом имаме вътрешно Божие благословение, всичко отвън е за нас. Никой не може да вземе богатството на земята. Така е направено, никой не може да го открадне, да го изнесе от земята. Онова, което ти се пада, което Бог ти е дал, ще дойде един ден. Кога ще дойде? Само, когато любовта стане господар във вашето сърце, във вашия ум, във вашата душа. Тогава всичко онова, което от памти века е обещано, то ще ви се даде. Ако любовта не дойде, никога не можете да бъдете щастливи, винаги ще сте като днес. Когато любовта заговори вътре, то ще дойде новият век вътре. Новият век, който

влиза, близо е. Ние сме в ликвидирането на нашия век. Някой може да каже, че това е заблуждение. Това, което сега вършим, не е ли заблуждение? Хиляди хора като умират, каква е идеята, кажете ми. Днес се оправдава войната, понеже днешната война носи новия век. То е,което я оправдава. Войната е в съзнанието на тези хора. Когато идат конете на 4-5 полка кавалерия, нас конете ли ни интересуват или разумните същества на конете отгоре? Не ни интересува войната. Войната, това са конете. Но онова съзнание вътре за свободата, която иде за бъдеще. Виждаме ние, в една война се проявява любовта. И там ще идат сестри милосердни, които помагат, превързват раните. Всичко показва, че любовта иде.

Та казвам: Всички лоши условия ще предизвикат в нас онова хубавото, което е скрито, да се познаем, какви сме. Във време на мъчнотии и страдания ние се познаваме, доколко в нас любовта е развита. Та казвам: Вие сте дошли от хиляди години и чакате. Какво има да се плашите сега? Мнозина са проповядвали, че Христос ще дойде в света, и не са знаели, как ще дойде. В света иде онова мощното, единственото мощно нещо в света иде сега. Светът се е поправял по много начини и не се е поправил. Сега иде единствената мощна сила, която ще разтопи света и няма да остане частица неразтопена. Всичко ще се разтопи. След като се разтопи, ще се филтрира и всичко ще остане чисто и светът ще се поправи.

Сега един затворник, който 20 години е бил затворен в едно подземие, дето не е виждал слънцето никога, като го пуснат вън на слънце, като види да изгрява слънцето, ще каже: О, Господи, благодаря ти, че слънцето изгря за мене.

Тайна молитва.

6 беседа, държана на 24.XI.1940 г. Неделя 10 ч. Изгрев. (На 17.11.1940г. няма беседа.)

СТАРОТО И НОВОТО

Отче наш.

Бог е любов.

Ще прочета четвърта глава от Евангелието на Марка от 36 стих до края.

(36) И като оставиха народа, вземат него както бе в ладията: имаше още и други ладии с него. (37) И дига се голяма буря ветрена; и вълните се вливаха в ладията, така щото тя вече се пълнеше с вода. (38) И той беше на кормата заспал на възглавница; и разбуждат го и казват му: Учителю! не те ли е грижа, че погинваме? (39) И стана та запрети на вятъра, и рече на морето: Мълчи! умири се! И престана вятърът, и стана тишина голяма. (40) И рече им: Защо сте така страхливи? Как нямате вяра? (41) И убояха се с голям страх, и казваха си един другиму: Кой е прочее този че и вятърът и морето му се покоряват?

Духът Божи.

Може да не е толкова интересно, разправят, че Христос заспал в лодката и туй време се вдигнала голяма буря. Тези ученици се уплашили, че тази буря може да ги потопи. Казват: Стани, че загазили сме ние.

Ние сме нещастни, понеже поддържаме една философия, която вече е остаряла. Ние носим една сабя, която е вече ръждясала. Носим едно рало, което се е изтъркало. Носим едно перо, което се е изтъркало, че вече не пише, дращи. Носим една дреха, която е износена, една шапка, която не е модна, обущата скъсани - тук бутнеш, там бутнеш, скъсани, едва ги крепим и мода правим. Модата в света се е явила, когато искаме да покрием своите недъзи, тогава туряме мода. Щом вървиш по мода, ти покриваш погрешките си.

Щом имаш погрешка, ти ще туриш някоя панделка да я скриеш. Сега някои искат да станат богати, то е мода. Той иска да стане богат, да има уважението на хората. Няма ум и сърце, иска отвън да бъде богат, да има хубава шапка. Някой иска да бъде силен, и то е мода. Ти сега ще станеш силен, че няма да те види никой. Я ми кажете един герой от миналото, който и сега да е герой. Всичките герои се паметници имат, от памти века е така. Това са герои, които са спасявали света. Това не е упрек, но трябва да знаеш, къде е реалността. Има един герой в света, но той никога не умира. Има един богат, но той никога не осиромашава. Този, който осиромашава, той губи силата си.

Сега аз обръщам внимание на личния живот. Туй, което не издържа във вас, то не е сила. Богатството, което не оставя във вас, не разчитайте на него. Разчитай, но знай, че един ден ще се разтопи и ще останеш без него. Много бащи се разочароват в живота, понеже те не разчитат на себе си, но очакват от синовете си на стари години да се грижат за тях. Майката и тя чака дъщерята на стари години да я храни. Ти се радвай, ако тя може да храни себе си. Пък и бащата да се радва, ако синът му може сам да се храни. Ако остане баща му да го храни, той е закъсал вече.

Аз съм за онази реална философия. Не да ви разправям какво ще бъде за бъдеще. Аз зная какво ще бъде за бъдеще. Зная и какво е било миналото. За мене миналото не е капитал и бъдещето не е капитал. Аз разчитам само на настоящето. Настоящето, това съм аз - туй, което е в мене, на него аз разчитам. Това, което в дадения момент имам, туй моето разположение, то е реалното. Не какво ще бъде след един час, но в дадения момент, какво съм, то е реалното, то е, на което аз разчитам. Законът е верен. Ако аз съм добър сега, и следния момент ще бъда добър. Ако сега аз не съм добър, и следния момент няма да бъда добър. Ако сега съм беден, и следния момент ще бъда беден. Ако сега съм богат, и следния момент ще бъда богат. Сега мнозина възразяват, че така не се мисли. Съгласен съм. Именно както аз мисля и както ти мислиш, и двамата съединени в едно образуваме мисълта.

Защото ти си черната дъска, на която нищо не е написано, аз нося тебешир и мога върху тази дъска да напиша нещо. Тогава и ти добиваш цена и се изравняваме. Ако тебе те няма, аз не мога да се проявя, ако аз не съм, и ти не можеш да се проявиш. Тъй щото черната дъска е на място и онзи, който пише, и той е на място.

Сега личната философия е, че вие искате изключително вие да бъдете щастливи. Ти вярвай, че когото ти си щастлив, целият свят е щастлив; когато ти си нещастен, и целият свят е нащастен. Със своето нещастие безпокоиш целия свят и със своето щастие внасяш радост на целия свят. Това е философията, че в даден момент да съзнаваш, ти като мислиш умно, целият свят е умен и със своята глупост ще направиш глупав целия свят. Казвате: Така не се мисли. Сега тъй както мислим - понеже тъй не се мисли - като мислим тъй, то е правото, тъй като мислим сега е хубаво. Досега хората са мислили, че са болни. Пък аз мисля вече, че светът не е болен. Ако мога да вярвам, че светът е болен, защо да не мога да вярвам, че светът е божествен? - Тъй не се мисли. - Ако по първия начин се мисли, защо по втория начин да не може да се мисли?

Тогава кой се е родил по-напред - сиромашията или богатството? Доброто ли се е родило по-напред или злото? Любовта или безлюбието се е родило първо? Мъдростта или глупостта? Това са въпроси, които вие сами ще ги разрешавате, и както ги разрешите, такива ще станете. Защото аз съм разрешил за мене си нещата. Каквото разрешавам, зная. Щом аз плача, зная, какво съм. Щом се оплаквам, пак зная, какво съм. Щом не се оплаквам, пак зная, какво съм.

Като казвам аз, аз това е изявление на целокупността, то не е достояние само за мене. Ако казвам: Аз, то е достояние на всичките хора едновременно. Като казвам аз, съзнавам в себе си, че всичките имат това право, което аз имам. Аз съм добрият човек, съзнавам, че и всичките хора са като мене добри. Като кажа, че аз съм лош, съзнавам, че всички са лоши. Кое е по-хубаво: да съзнавам, че всички хора са

добри, или да съзнавам, че всичките хора са лоши? Ако мисля, че всичките хора са лоши, за мене по-лошо. Аз като мисля тъй, страдам. Страданието показва, че моята мисъл не е права. Като се радвам, мисля, че съм добър и мисля, че всичките хора са добри. Радвам се на това. Много право мислиш, ми казват другите, и ние сме добри като тебе. Ти като правиш себе си лош, правиш и нас лоши. Казвам: Целият свят е болен, понеже и аз съм болен. Откъде накъде целият свят е болен? Другите хора работят, учат, весели са. Не е право. Тия работи стават, понеже понякога спи Божественото. Някой път Божественото мълчи и оставя човека свободен.

Един баща, учен човек, правил своите наблюдения. Направил един балон, свързал го с едно въже. Детето се качило на балона, отрязало с нож въжето и балонът започнал да се вдига. Като видял това бащата, чуди се какво да прави. Ходи подир балона, гледа да свали сина си. Газът започнал да излиза от балона и благодарение на това, балонът на 30-40 километра кацнал на земята. Другояче той не би могъл да намери сина си. Казва: Синко, какво правиш? - Учен човек исках, татко, да стана като тебе. Не се реже въжето. Бащата не го реже. Той трябваше да се приготви.

Казвам: Ние като малките деца много лесно режем въжето. После се понасяме в пространството. Ние сме в един свят, дето е разумно създаден. Трябва да разбираме законите на мисълта. Казва: Аз мога да мисля, каквото си искам. Не може да мислиш, каквото си искаш. Ти не може да чувствуваш каквото си искаш и не може да постъпваш както си искаш. Казва: Аз мога да правя, каквото си искам. - Не, то е относително. Какво можеш да направиш? Ти земята на гърба си не може да я носиш, понеже тя те носи. Туй, което тебе те носи, ти не можеш да го носиш. Следователно, ще съзнаеш, че земята тебе те носи. Кои са причините, че тази земя те носи из пространството? Сега разправят хората, как е направена вселената. Много проста работа. Господ имал много деца, искал да им направи развлечения, направил кораби, турил децата на тях, започнал да ги върти, пратил ги в

пространството да се разхождат. Учените хора имат теории, как са се образували тия параходи. Лесна работа: направил Господ параходите, пуснал ги и сега земята се върти, носи тия деца и те се забавляват. Защото, ако не се върти, децата не може да се радват. Ще каже някой, че това не е научно. Другото, и то не е научно. В миналия век, после 18 век, 80 теории били приети и отхвърлени във французката академия. Навремето всички били авторитет. Сегашната теория за света е друга. Верни са теориите само за времето. Пътувал един параход във Великия океан и като минал в Атлантическия, същият параход е, но не е на същото място. После опитността на хората няма да бъде една и съща. Земята пътува в пространството и вие сте неразположени. Защо? Защото, когато земята минава през някое хубаво място на този въздушен океан, на някое тропическо място, вие сте разположен, като дойде към ледовития океан, вие ставате неразположен, изменяте се. Затова учените хора нищо не говорят. Учените хора не знаят, ние приближаваме ли се към екватора на вселената или се отдалечаваме. Досега сме се отдалечавали от екватора. Сега се приближаваме към екватора на живота. Това е новата епоха, която иде. Приближаваме се към Божествения екватор. Този екватор - то е любовта на живота. Към екватора на любовта се приближаваме. Следователно, цялото човечество го очаква едно велико благо.

Който от вас може да издържи на бурите на морето, като излезе, ще влезе в обетованата земя. Тогава ще го посрещнат с лаврови венци, със знамена, с какво ли не. Там е животът. Няма да умирате, всичко ще имате. И дрехи, и обуща, и шапки, пиано, орган, оркестър, театър, представления, та пеене, та прегръдки, та целувки - какво ли не. Сега вас са ви проповядвали за един свят и досега като четете Милтон и Данте, те са описали оня свят, но по милтоновски и по дантиевски. Ако четете Сведенборг, той разделя ангелите на три категории. Едни ангели, които живеят в първия ангелски свят, други във втория ангелски свят и в третия ангелски свят. Само в кратце го

даваме. Един ангел от първото небе, ако влезе във втория свят на ангелите, му се вижда, че не е тъй хубав светът, както техния. Не е приятен. Пък един ангел от втория свят, като влезе в третия свят на ангелите, и нему не му се вижда тъй хубав. Вие, ако влезете в ангелския свят, ще кажете: Не е хубав този ангелски свят. Земята, дето живеем, е по-добра отколкото ангелския свят. Ние си представяме ангелите като туряме в тях най-хубавото от човека. Ние си представяме ангелите като нас. А пък ангелите не са като хората. Те са запалки, те са огън. Ако един ангел влезе в този салон, той ще изгори, ще изчезне. Ако ходи по това дюшеме, ще изгори. Трябва да вземе човешка форма да не ни запали. Ако влезе в дома ви и ако ангелът бутне жена ви, тя ще се стопи. Ако бутне сина ви, и той ще се стопи. Всичко, до което се допре, ще се стопи. Сега, ако искате да аргументирате, може да кажете, че е казано, че земята пред лицето на Господа ще се стопи. То са фигури. Разбираме реалност на света.

Казвам, заради нас в дадения случай животът както се проявява, този живот е най-добрият. При сегашните условия, при нашето сегашно развитие, ако ни въведат в по-висш живот, той ще бъде несъобразен. Запример: често може да направите един малък опит. Ако едно дете внесете между големите хора, то като поседи, ще му стане скучно. То няма с какво да се занимава. То ще иска орехи, това, онова. Детето нашите книги не го интересуват. Една книга е отвлечена работа, но една ябълка, един орех - интересуват го. Та по някой път казват: Онези, дълбоките работи. Дълбокото, това е книгата. Ако остане туй дълбокото нещо да те храни, ти гладен ще умреш. Много евангелисти казват: Това е животът и сочат Библията. Живот е тялото, устата.

Аз наричам Божествено онова, което постоянно се влива в нас. За мене животът е онова, което постоянно се влива в мене. Водата, която влиза в мене, храната, всяка една човешка мисъл, която възприемам - това е животът. Реално е онова, което постоянно излиза от мене и отива в другите. Онова, което постоянно влиза и излиза от мене, чрез

което се носи Божественият живот, то е реалното. Всички ние сме носители на онова великото, Божественото. Единственото нещо, което внася радост, то не е велико, но ценността на живота, то са малките работи. Като вземеш един хляб, ти не можеш да го поемеш целия, ти на него не можеш да се радваш. Този хляб, за да ти причини радост, от него ще вземеш едно малко парченце в устата, то те радва. После ще вземеш друго малко парче, пак ще го дъвчеш. Тия малките работи, които излизат от цялото, те причиняват радост. Малките добродетели, малките мисли, малките чувствувания, дребните постъпки, те са, които ни причиняват радост. Една голяма добродетел, която е като сомун, ти само ще я гледаш, не се събира в устата. Ако остане големият самун да го погълнеш, какво ще стане с тебе?

Та казвам: Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в царството Божие. Ако не можете да се радвате на малките добродетели, на малката любов, как ще се радвате на голямата? Казвате: физическа любов. Любовта с хиляди имена да я кръщавате, тя е любов. Казвате: физическа любов. Какво лошо има във физическата любов? Казвате, че има и духовна любов. Какво има в духовната любов? Казвате: Има Божествена любов. Че какво има в Божествената любов? Във физическата любов има всичко Божествено, само не го виждате. И в Божествената любов има всичко физическо, и него не го виждате. Във физическата любов има всичкото духовно, но вие виждате само външната страна на любовта. Когато виждате само физическата страна на любовта, то е физическата любов. Така не се разсъждава. Любовта е една, тя се проявява. Три проявления има. На физическия свят ще разбираш любовта, както физическият свят изисква. В духовния свят ще разбираш любовта, както духовният свят изисква. И в Божествения свят ще разбираш, както Божественият свят изисква. Ако не разбираш физическата любов, ако не си разбрал духовната любов, и Божествената любов не можеш да разбереш. Хубаво, ти си излязъл от Бога, а не можеш да носиш Божествената любов и как да не можеш да разбереш физическата любов? Това, за

което хората говорят, то е неразбраната любов в света. В какво седи неразбраната любов? В неразбраната любов ти не искаш да дадеш право на другите хора да живеят, ти искаш да подчиниш всичко на тебе, ти да живееш, пък другите хора да ти робуват. Разбраната любов е, когато искаш всичките хора да живеят както ти живееш и да бъдат и другите щастливи, както ти си щастлив. Благото, което ти имаш, го искаш и за всичките, както ти го чувствуваш, и те да го чувствуват. Сега то е метод на природата. Всичките страдания, които ние изпитваме от хиляди години, те са едни. Казвам: Да разбираме пътищата на живата природа, в която Бог се проявява, как трябва да живеем. Бащата не постъпва съобразно със законите на любовта и носи лошите последици - синовете в старини не го обичат. Учителят учи учениците си, но не ги учи както трябва. Отпосле те са непризнателни. Всички ние носим лошите последствия. Не че искаме това. Мислим тъй да мине.

Всяко нещо в света, което е родено без любов, ще причини вреда. Всяка мисъл, която е родена без любов, ще причини страдание. Всяка дума, всяка постъпка, всяко действие, каквото и да направиш за бъдеще, то носи ад. Адът не е нищо друго, освен свят на безлюбие. Всички лоши мисли, всички лоши чувства и всички лоши постъпки на цялото човечество е създало ада. Всички хубави мисли, всички хубави чувства и всички хубави постъпки на цялото човечество са създали рая. То е моето верую. Дали вие вярвате или не в това, вие сте свободни. Аз вярвам. Аз създавам рая, аз създавам пъкъла за себе си. Аз създавам моя рай и моя ад. Вие създавате вашия ад и вашия рай. Ще кажете, че Господ създал рая. Господ създал своя рай. И Той си има свой рай. Мислите ли, че Нему Му е приятно всичките хора, които не го слушат и целият ден Го хулят? Той постоянно им дава блага и те крякат наоколо, приятно ли Му е това? Христос казва, че разликата между Бога и нас е тази, че Бог, като влезе в ада, направя го на рай и като излезе от рая, направя го на ад. Ние това не го знаем. Ще каже някой, че това не е правоверно учение. Сегашните учения,

които съществуват, правоверни ли са? Затворите, които имаме по Божествено ли са? Законите, които са създадени, правоверни ли са? Нямам нищо против съвременната философия. Но този порядък за всички еднакъв ли е? Носи ли за всичките еднакви блага, не количествено, но качествено. Всеки един човек да има поне малко благо, поне да има какво да си хапне, да има хляб и малко топла чорбица. Не искаме много.

Тогава казват: Като идем на оня свят, венци ще има ли? Че откъде ви дойде на ум. Онази мома, която се жени, нали й турят венци. И на момъка турят венци. Но като влезе в живота, носи ли венци?

Наскоро ми разправяше един модерен брат, който е доктор по правните науки. Завежда своята възлюблена да й купува шапка. Влизат в един шапкарски магазин. Тя пробва шапки и не ги харесва, че по едно време му удря един плесник по устата в магазина. Доктор съм, казва, ако река да я бия в магазина, не зная какво ще стане. Туй е сега модерно. Рекох: Как я търпиш? - Какво да правя? Давам му морал, казвам: Аз, ако бях на твоето място, не щях да ида да й купувам шапка, щях да я пратя сама да иде да си купи шапка. Той отива с нея. Питам: Тази сестра, която бие своя възлюблен доктор, каква култура има в това? Това не е измислица. Туй е разбиране сега. Може да се ползувате. Но де е лошото? После се изменят, че не могат да се търпят. То е безлюбие, нищо повече.

Всеки човек, който не може да се въздържи, той няма любов. Ако любовта е по-слаба от онзи напор, каква е тази любов? Защо и сега тази шапка? Причините няма да ви разправям, защо го е ударила. Както и да е, тя го ударила, за да ви дам пример. Аз се радвам, аз искам докторът да е бит. Така се учи. Вие мислите като се съберете с вашата възлюблена, ще живеете като ангели - така казвам на този доктор. Казва: Че така мислех, тя отначало беше кротка, пък каква жена била.

Сега турям нещата по-близо. Някой път може вашето сърце така да те удари. Че кого сърцето не го е удряло? Някой иде и не може да се събере в себе си. Казвам сега: Това е старият живот, това са стари навици. Говорим за любовта. Това не е любов. Любовта разбира всичката разумна жертва. Под думата любов аз разбирам да дадеш всичката разумна жертва, която може да направиш заради някого. Не глупава жертва, но разумна. То е любов.

Този доктор ми казва: Аз се въздържах. Казвам му: Сега работата така се е усложнила, че за бъдеще ти ще станеш жена, пък тя мъж, пак ще се съберете и тогава тя ще иде да ти купува шапка. Хубаво е това да се посмеем, то е естествено.

Новата култура, която иде сега на света, не е да хвърляме упреци, защото има неща, които са скрити. То е външната страна. Има неща скрити, не изявени, това е вече изявено, но колко има още неизявени работи. Например някой пред вас може да се представи, да говори красноречиво. Но всъщност важно е, какво благо може да приемете, какъв носител може да бъдеш на една истина. За вас, които ме слушате, не е важно само да ме слушате, но какво може да възприемете, да приложите. Мене не ме радва, че може да ме слушате, но какво може да приложите, да опитате истината. Защото в света имаме задължение към Бога по любов. Ние, ако от любов към Бога не можем да работим, ако не изявим нашата благодарност, да проявим своята признателност, че сме в света, даром ни се дава, даром да го дадем, даром да го проявяваме.

Като събуждат Исуса, казва: Защо сте толкова маловерни? Някои хора искат да имат вяра. Вяра без любов, не е вяра. То е вярване. Ти, когато обичаш един човек, ти имаш вяра в него. Онзи, който те обича, и той трябва да има вяра в тебе. Един човек, който иска да ти направи услуга и е готов всякога да ти услужи, той те обича. Дадох ви сутринта пример, примера с чантата. Като поискаш чантата и той се поколебае, той няма вяра. Но и любовта е вече определена. Онзи човек, който те обича, той ти вярва 101 на сто. Той е готов всичко да

ти направи за твоя услуга. Досега се проповядва едно механическо отношение. Запример всякога може да направим да бъдеш уважаван. Ако съм цар, ако съм най-силният човек, ако съм най-богатият човек, всеки може да ме уважава. Но това уважение заради мене не е съществено. То е уважение за парите. Вие може да имате уважение за знанието, което имате. Вие може да имате уважение за добродетелите. Но то е се външната страна. Най-после, някои от вас мислите, че аз съм станал богат, защото съм имал пари. То е ваше заблуждение. Вие мислите, че понеже имам знание, че съм учен човек. То е ваше заблуждение. Аз преди да имах туй знание, бях учен човек. Преди да имам туй богатство, бях богат човек. Сега да ви избавя от заблуждение. Вие мислите за мене това, което не е. Ако аз имам уважение към вас заради това, което не сте, то е неразбиране. Аз богат човек наричам този, който динамически проявява своето богатство. Онзи човек, който не работи с парите си, той прави престъпление. Той няма право да задържа парите за себе си. Златото трябва да се тури в действие да обикаля. Аз не съм за книжните пари, не съм и за монетите от мед, аз съм за златните монети, звонкови. Златото да обикаля хората. Златото трябва да обикаля, понеже то носи живот. То е добър проводник на живота. Всичкото в света да бъде се злато.

За бъдеще разменната монета ще бъде думата. Най-хубавата дума, която има в тебе, която е златна, като заговори човек с тия думи, ти ще му платиш звонкови. Като кажеш, целият свят да се разтопи, цветята да цъфнат, слънцето ще изгрее, ще има онзи тих вятър, който само полъхва. Всичко туй ще слуша. То е плащане.

Вие искате да знаете, какво е новото учение. Казвате: В оня свят ще се познаваме ли? В оня свят не искам да се познаваме както сега, да си нанасяме удари. Не искам така да се познаваме. Така се запознават на бойното поле. Борят се хората, бият се. Всичко това е много добро. Тези неща може да са като представление. Представлението не е живот, то е сянка на живота. Та ние трябва да

благодарим за онова, което е станало, понеже се стремим към онова, което не е станало. Защо дойде нещастието в света? Заради недоволството на Адама. Адам създаде едно недоволство. Много малко беше неговото недоволство. Когато Бог прекара всичките животни пред него и този учен човек им тури на всичките имена и каквито имена им тури, до сега останаха. Той на всичките им даде имена, кръсти ги на всичките езици. Животните като минаваха все две по две, мъжко и женско. Той нямаше женско около него. Като видя неговото недоволство, Бог го приспа и направи Ева. Като се събуди и я видя, казва: Плът от плътта ми и кост от костта ми. Зарадва се. Господ му каза: Тя ще ти бъде кормчия, ще те води по развълнуваното море и ти ще видиш. Адам като видя животните по две, не се зарадва, и каза, че щом Господ на тях е дал, че и на него ще даде. Но си каза: Господ ме пренебрегна, той трябваше първо на мене да даде, после на тях. Ето къде беше мисълта му слаба. Той си помисли, че Господ се е погрижил за дребните същества. Виж Той за тях се е погрижил, за мене не се е погрижил. Тази мисъл, че го е пренебрегнал Господ, е крива. Той трябваше да си помисли: Като дал на животните другарки, на мене ще даде нещо по-хубаво. И всички ние страдаме от този недъг на Адама. Мислим, че и ние сме пренебрегнати. Седиш и мислиш, че тебе Господ те е пренебрегнал. Другите хора направил богати, силни, и ти седиш недоволен. Ще дойде твоята Ева. То тя ще те удари по устата. По право тя е старата Ева. Новата Ева, която иде, тя е направена от светлина, лицето ѝ е меко като светлината. Като иска да го удари, леко удря. Той ще бъде доволен. Аз ви говоря на един език да го разбирате. Нещо аз може да ви говоря сериозно, благочестиво, значи то е право. Ти може да ухапеш някого, да мислиш лошо, но отвън всичко да бъде благочестиво. И то не е лошо и на него се радвам. Според нас, бъдещата култура, която иде, Божиите благословения, всичките подтици идат от любовта. Всяка мисъл подтикът ѝ трябва да бъде любовта. Всяко чувство подтикът му трябва да бъде любовта. Всяка

постъпка подтикът й трябва да бъде любовта. На всяка обхода подтикът трябва да бъде любовта. Не насилие по закон. Но ти направиш погрешка, нищо не значи - поправи погрешката, докато дойде един ден да се зарадваш. Ако твоята мисъл работи с любов, ти ще добиеш безсмъртие. Тогава смъртта като дойде, ще кажеш: Заповядай, ще я оставиш в къщи, ти ще излезеш навън. Ще си вземеш всичките богатства, каквито имаш със себе си. Тогава няма да има нужда да плачат заради тебе, да те погребват. Тогава ще имаш една колесница не с червен цвят. Илия отиде с червен цвят и затуй трябваше да се върне. Като дойде тази колесница на любовта, тя носи най-хубавата мека светлина, ще се качиш на нея и с колесницата ще идеш в небето и няма да слизаш вече. Ще бъдеш свободен. Дето се явиш със своята колесница, ти си добре дошъл. И в ангелския свят, и в Божествения свят, и в човешкия свят може да идеш. Без колесница не върви. Туй, което ви говоря не е лесно.

Ангели има, които сега изучават какво нещо е любовта. Те са разумни същества. Един ангел знае повече от знанието на цялото човечество. Той има по-голяма опитност, отколкото цялото човечество. Те сега изучават любовта. Искат да надникнат за тази любов, за която вие говорите. Ангелите не са готови, та не мислете, че само вие не сте готови. Те искат да надникнат. Защото, ако тази любов им се даде, и те ще съгрешат както хората. Тебе Господ ти е дал красива жена и ти вървиш като стражар да я пазиш.Онази жена, която носи любовта, не се поддава на изкушение. Бог от злото не се изкушава. Любовта не се изкушава. Човек, в когото Бог живее, не може да греши. Туй трябва да го вярвате. Човек, в когото Бог живее, не може да греши. Ако имаш една другарка, в която Бог живее, ще я оставиш свободна. Въпросът е предрешен. Онази жена, в която любовта живее, ако нейният мъж помисли нещо лошо, някаква нечиста мисъл му мине през ума, тя изчезва заради него, тя става невидима. Един мъж, който носи в себе си Божественото, една жена,

която хвърли една нечиста мисъл, и той изчезва. Невъзможно е. При сегашните условия не изчезваш.

Ние от сегашно гледище, как ще живеем за бъдеще. Сега както сте направени, ще грешите, както сега грешат хората. Материята, от която сте направени, е кал. Сега Бог ще направи Адама от друга кал. Той го прави от друга кал. От първата кал нищо не излезе. Неуспешно беше. И от Ева нищо не излезе. Адама го направи от кал, Ева я направи от човека. Сега наново прави Адам, но от друго място ще вземе материалите. Писанието казва: Роденият от Бога, грях не прави. Трябва сега всички да се родят. Христос казва: роденият от дух и вода. Туй е сега новият състав. Тялото е най-хубавото, възвишеното, в което човек може да бъде облечен. Когато някой греши, тъй както са хората, няма какво да го осъждаме. И Бог не го осъжда. Писанието казва: Бог беше с Христа и примиряваше Христа със себе си, като не вменяваше греховете. Прощава им. Казва: Няма нищо, аз ще поправя тази работа.

Та и ние трябва да възприемем любовта. Понеже, ако не възприемем любовта, не можем да бъдем родени от Бога. Проповядва се любовта, за да бъдем родени. Като се родим от любовта, ще бъдем свободни от греха, няма да се огрешаваме, няма да грешим. Тогава всичко ще бъде в наша услуга. Ние ще бъдем свободни. Свободата ще бъде само по закона на любовта. Раждането от Бога - това е новата религия. Да имаме един живот, който е излязъл от любовта и да бъдем родени от Бога. Трябва да се родим от Бога, за да не правим прегрешения, да не носим стария живот.

Та Христос заспа в лодката. То е сегашният живот, когато Христос спи в една лодка. И казва Христос: Не уповавайте на тази лодка. Превеждайте сега лодката. Я онзи големия френски параход "Нормандия" или английските "Куин Мери", или "Елизабет", какво представлява лодката във времето на Христа в сравнение с тях? Те са чудесни. Направени с всичките удобства - с бани, с приемни, с театри, с опери, какво ли не, всичките удобства. За бъдеще някой ще пише за

тия лодки. Ще има още по-големи от тях. Когато ми разправят, че Христос заспал в лодката на туй малкото езеро, еврейското езеро, аз си представям земята един такъв кораб, който пътува в пространството. Земята се върти, лодката върви. Един ден ще се качим на друга, по-голяма лодка, на слънцето. То е още по-голяма лодка. То е един и половина милиона пъти по-голямо от земята.

В нас, съвременните хора, трябва да се зароди една идея за Бога, за онова величие, което има в неговия ум. Какви удобства, какви физически възможности ни е дал само! В нашата вселена има десет милиона слънца, около всяко слънце има по 12 планети, значи един милиард и двеста хиляди. Всичките слънца трябва да ги изходите и да живеете по един милион години. Като се върнете от вашето физическо пътешествие, тогава ще влезете във втория рай на ангелите. В духовния свят там има духовни планети, и духовни слънца има. Във всяко слънце там ще живеете по десет милиона години, ще ги обиколите всичките. Като се върнете, вие ще сте завършили вашата разходка в духовния свят. Тогава ще влезете в третото небе на ангелите и там във всеки един свят ще живеете по един милиард години. Като се върнете, ще сте завършили вашата разходка в третото небе. Това е вече, дето не го разбирате.

"Това е Живот вечен, да позная Тебе Единаго, Истинаго Бога". Тогава ще разберете благото. Казвате: Ние пък какво сме мислили. Тогава човек няма да се плаши от смъртта. Ние сега като малките деца се плашим и се държим за скута на майката и не я пускаме, да не би да се изгубим. Ние трябва да се освободим от временните разбирания. Ако един човек, който вярва в Бога, не вярва, че всичко е на негово разположение, каква е неговата вяра? Ако един човек, който вярва, че всичките хора са създадени от Бога, но не вярва в Него, каква е тази религия, каква е тази вяра? Казвам: Това, което говоря е за бъдеще. Туй е новото учение. Някои възразяват: Тъй като повярваме, няма да можем да живеем. Така, ако българите живеят, хасъл българи ще бъдат. Няма да бъдем слаби хора, но ще бъдем мощни. Ако Бог е с

нас, никой не може да ни нападне, не само нашата малка земя ще ни даде, но цялата земя ще бъде на наше разположение. Всичките народи както живеят, цялата земя ще бъде за всички народи. Какво ще правим, като се намножим много, питате? Има празни планети. Ще се пренесем на месечината. Ще се пренесем на Венера, на Меркурий, на Слънцето. Стига да се разплодят хората, има доста празни земи. Даже за всеки едного от вас има по една месечина. Някъде ще ви се даде един апартамент да бъдете сам. Туй, за което ви говоря, е като хиляда и една нощ.

Чета една статистика, че всяка година по 4-8 милиона тона желязо изчезва. Как изчезва? От 4 до 8 милиона тона желязо изчезва. Къде отива? - Ръждата го изяда. В Америка правят статистика, че всеки ден по 150 милиона игли изчезват. За една година близо около 20 милиарда игли изчезват някъде. Та сега се замислили американците, какво да правят да спасят желязото да не изчезва. Искат да намерят един начин да не ръждясва. На какво се дължи нашето остаряване? Желязото в нас е ръждясало. И ние се сбабичосваме. Изчезнало златото, сиромашията дошла. Фосфорът като изчезне, и мисълта престава. Много работи изчезват сега.

Говорят за новото учение. Новото учение седи в онова, което Бог е създал, да го обичаме. Всички Божии дела, всичко каквото Бог е създал, да го обичаш, и да се ползуваш от тях. Да благодариш на Бога за въздуха. Да благодариш на Бога за водата. Да благодариш на Бога за хляба. Да благодариш на Бога за всички хора. Да благодариш на Бога за дърветата, за зайците, за комарите, за мухите, за всичко, каквото съществува в света, да благодариш. Да благодариш на Бога за звездите, които виждаш, за слънцето. За всичко да благодариш. Да благодариш и за онова, което не знаеш, и за него да благодариш. Ние съвременните хора не сме въздали слава на Бога. Като синове, трябва да се върнем към Бога с онова обилно любовно сърце. Ще кажем: Ние искаме да Ти служим вече. Не искаме да бъдем господари, но искаме

да бъдем добри слуги, които вършат волята Божия. Че да се въдвори Твоето царство, че Ти и ние да живеем добре.

Един беден човек отишъл при един богат, да му иска пари. Богатият казал: От тази каса вземи, колкото искаш. Сиромахът си казал: Таман сега ще си взема повече. Отворил касата и видял само една златна монета. Като отворите Божествената каса, ще намерите само една златна монета, а не много.

Тайна молитва.

7 беседа, държана на 1.XII.1940 год. Неделя 10 ч. с. Изгрев

ВЕЧЕР И СУТРИН

Добрата молитва.

В начало бе Словото.

Ще прочета първите два стиха от 12 глава от Евангелието на Йоана.

А шест дни преди пасхата дойде Исус въ Витания, дето беше бившият умрял Лазар когото възкръси от мъртвите. (2) И направиха му там вечеря, и Марта слугуваше; а Лазар беше един от тези които седяха с него наедно на трапезата.

Духът Божи.

Човек живее в един свят неизвестен. Ражда се и не знае, защо се е родил. Умира и не знае, защо умира. Може теоретически, исторически (да се каже), че е създаден човек заради нещо. Аз говоря за личната опитност. Едно дете, което се е родило, не знае защо се е родило. Плаче и то не знае, защо плаче. Например, когато ви боли кракът, плачете. Защо плачете? Защото ви боли кракът. Защо трябва да плачеш за болния крак? Плачът е една необходимост. Може би онези, които разсъждават повърхностно, да не разбират смисъла. Болката в дадения случай е корава почва, която човек трябва да полива, да омекне почвата малко. Един философ така би разсъждавал.

Сега ние се намираме в един свят на илюзии, както младия, той не му мисли за стари години. Като се облече, тури си шапката, връзката, излезе навън, казва: Всичко е наред. Вярващите казват: Аз вярвам в Бога, и мислят, че всичко е наред. Но и като вярват, дойдат изпитанията. Даже любящата майка, която люби детето си, в някой случай и тя се изменя. Детето види майка си такава, каквато не е.

Та казвам: В сегашния живот трябва наука. Когато художникът отвори своята кутия с боите и четките, тури платното си, пък дигне

главата си насам-натам. Ние искаме да го гледаме. Но интересът на художника е, че има какво да изучава. Той като художник трябва да се прояви. Той трябва да знае, как да размива боите, да ги смесва, да ги нарежда. После трябва да знае линиите да ги поставя. Някой казва: Да вярваш в Бога. Какво значи да вярваш в изкуството? Празно изкуство, само да вярваш в него. В изкуството трябва да рисуваш. Какво значи да вярваш в музиката? Какво ще вярваш? Трябва да свириш. Ако не знаеш да свириш, твоята вяра е празна. Казва: Аз вярвам в музиката.- Много добре, я изсвири нещо. - Аз вярвам. - Като не свириш, ще ме накараш да вярвам, че ти не разбираш нищо от музика. Като свириш, ще ме накараш да вярвам, че разбираш от музика. Често съм слушал да казват: Аз обичам Бога. - Като обичаш Бога, направи нещо. Ти нищо не правиш, а само казваш, че обичаш Бога. Ти носиш платното, боите, четките и нищо не рисуваш, нищо не правиш. Казваш: За бъдеще ще правя. - Остави това бъдеще. Всичките съвременни хора страдат от една духовна слепота, не слепота, но късогледство, не виждат нещата. Някои от близо виждат, отдалече не виждат. Други отблизо не виждат, отдалече виждат. За да виждаш добре, то е цяла една наука. Всеки един предмет, който не е поставен на своя фокус, той не е ясен. Може да е извън фокуса. Може да е много близо до фокуса. Ще трябва да го поставиш на неговото място.

Щом се разглоби на части човешкият организъм, човешкото тяло, човек се намира в едно анормално състояние. Ако вие направите един човек с висок ръст, голяма глава и къси ръце, знаете, какъв човек ще бъде той. Или ако направите малък човек с височината един и петдесет сантиметра, пък турите два метра дълги ръце, знаете ли какво ще бъде? Ще кажете: Все едно и той е човек. Човек е едно хармонично съчетание на мисъл, чувство и воля, постъпки, действия. Под думата човек разбираме същество, на което мислите му са отмерени, чувствата, постъпките и силите, които действуват, са отмерени. То е човек. Всякога, когато дойде някакво страдание в човека, този порядък е нарушен. Може едно страдание да проистича

от съчетанието на мислите и външната форма. Виждаш някой човек грозен. Понеже обичаш изящното, красивото, веднага се възмущаваш от грозотата. Казваш: Грозота. Друг човек, който е малко по-умен - зад тази грозота вижда нещо хубаво. Може човек отвън да е грозен, но отвътре има някакво богатство. Виждаш някоя къща много хубава, но никой не живее в нея. Пък не всякога хубавите къщи са здравословни. Много къщи са красиви, но не са поставени на място. Светлината не влиза добре и ти в една такава къща ще боледуваш. Сегашните хора казват предвид строежа на една къща, но най-първо трябва да вземеш под внимание и да изследваш, дали има някакви течения под къщата, която искаш да строиш. Ако има течения на това място, не я строй. Ще кажете: Отде да намерим тия работи? Светът, в който живеете е разумно направен. Вие пренебрегвате Божиите пътища. Вие като срещнете един човек, не го изучавате, но казвате: Този е лош или този е добър човек. Това нищо не значи. За вас всеки един човек, който дава, е добър. Всеки един, който взема, е лош. Общо е така. Но често този, който взема, и той е добър, толкоз добър, както и оня, който дава. Че, когато носиш един товар на гърба си и дойде някой, че ти вземе товара, тури го на своя гръб, не е ли той добър? Друг дойде, носи един товар, тури го на твоя гръб и казва: Това е за тебе. Ти ще усетиш, че в туй добро, което той ти направил, се наруши твоето равновесие.

Има противоречия в живота. Баща и майка имат красива дъщеря, бащата трепери над нея. Дойде един чужд момък от някъде, запознае се с дъщерята и погледнеш един ден - задигне дъщерята. Бащата го боли. Дъщерята се е влюбила в него. И сега между любовта към бащата и любовта към момъка тя избира и казва: Предпочитам сега младият момък пред стария баща. Вие ще кажете: Така е наредено от Господа. - Хубаво, бяхте ли там, когато Господ нареди така нещата или се водите по известни тълкувания, че тъй е наредил Господ. Че е наредено, наредено е. Когато един художник нарежда боите на платното, въпросът е нарежда ли тия бои, тия цветове както са вън в

природата или ги нарежда както модерните художници турят такива краски, каквито ги няма в природата.

Първото нещо, от което трябва да се пазите, е самовнушението, че вие всичко знаете, и че не ви трябва повече. Казвате: Научих се, зная да се моля. - Нищо не си научил още. Ти опитал ли си, когато си сиромах, нямаш пет пари, три дена си гладувал, като се помолиш да дойде хлябът. Ако дойде хлябът, ти акта на молбата си научил. Ще ви приведа един пример. Мнозина мислят, че като се молят, са силни. В Търновско имаше един Симеон, много религиозен човек, повече отколкото трябва. Много набожен, но разбира нещата буквално. Един ден ми казва: Какво мислиш, искам да мина с една кандилница из Търново от единия до другия край, ще има ли ефект? Рекох: Ще те бият. То не е право. То е право на свещениците. Ще считат, че се подиграваш. Законът не ти дава право. Казва: Искам да покажа на тия свещеници, че не знаят как да кадят. Казвам му: Ще им покажеш как да кадят, но ще те бият, разбираш ли? Един ден убедих го да не ходи с кандилницата. Дошла му една идея, този човек иска да се бори, иска да се покаже. Отива в Беброво. Един ден говедарят изкарва говедата, една голяма буга1 излиза и реве. Като я видял, казва: Какво ревеш, знаеш ли кой е пред тебе? Да мълчиш. Хваща бугата за рогата, но тя го повалява на земята и го мачка, че едва го спасява говедарят. Молил се той, но молитвата не помага. Дойде при мене, че ми разправя, казва: Бугата излезе по-силна от мене. Рекох му: Трябваше да се упражняваш с някое малко бугле, после голямата. Научих вече един урок, че със силния не се бори. Рекох: Право си научил. Силният, като дойде, стани му слуга, да видиш как той се бори. А пък при малкия, при слабия, какво трябва да научиш? Силният някой път отива да наблюдава малкия, да се учи от него. Силният какво има да се учи от малкия? Там, дето малкият минава, силният не може да мине. Там дето силният минава, малкият може да мине. Но силният през малката врата, дето малкият минава, той не може да мине. Тъй щото

при малките дупки малкият е силен. При големите дупки големият е силен. Вие ще си вадите заключенията.

По някой път аз съм наблюдавал религиозните хора. Има религиозни хора влюбени. Влюбването не го считам за религия. Според мене религията е изкуство, да знаеш как да прилагаш нещата. Такъв пример аз даже намирам в един езически философ Епиктет. Религиозен човек го считам. Той бил роб на един римски патриций, който имал 2-3 хиляди роби. Всичките роби обичал да ги бие и по някой път биел и философа. Като го биел, философът седял тих и спокоен, не викал, не се вайкал. Искал да го застави да плаче както другите роби, да иска извинение. Един ден го бие и го повалява на земята, робът стои тих и спокоен. Започнал да му натиска крака и той му казва: Господарю, ако така ми натискаш крака, ще го счупиш, пък няма да мога да ти бъда полезен. - Виж, казва, как философствува! Счупил му крака. Казва му: Аз ти казах, че ще ми счупиш крака. Като му счупил крака, господарят му се обръща, вижда, че този човек е философ, че в него има нещо. Него ден той го освобождава, дава му една голяма сума и от Египет отива в Гърция, там преживява последните си години и пише съчинения. Той пише на едно място в книгата си: Ти искаш да бъдеш богат, знаеш ли защо? Като идеш на баня, искаш да платиш и да имаш теляк да те разтрива. Ако си сиромах, няма да имаш теляк. Всичките съвременни хора не искате ли да имате теляци? Искат като са религиозни да имат хубави къщи, да имат слуги, да е уреден животът им. Че кой не иска така? Религиозният човек трябва да бъде без къща, без пари, да няма нищо в джоба си. Другите може да имат, но религиозният не. Тогава ще ви докажа на какво основание. Казва: Да възлюбиш Господа с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила. Значи да не остане да обичаш другите работи. Щом си се влюбил в Господа, да не остане нещо друго да обичаш. Като обичаш Бога тебе ни къща ти трябва, ни пари ти трябват. Господ ще се погрижи заради тебе. То е един краен извод. Религиозният човек е силен в себе си. Ако

ти би имал тази любов, по някой път имате само един малък вътрешен стремеж. Сега какъв трябва да бъде стремежът на човека? Защото човек в себе си трябва да има две роли - каквото говориш, трябва да го правиш; и каквото правиш трябва да го говориш. Говориш за музика - ще свириш. Говориш за художество - ще рисуваш. Говориш за религия - ще я покажеш. Говориш за философия - ще я покажеш. Всяко нещо, за което говориш, трябва да го правиш. Колко опита трябва да направиш?

Знаете, колко време би ви взело да нарисувате като художник една уста, която да означава добродетел. Да нарисуваш тази линия на устата, която показва добродетел. Знаете, колко мъчно се рисува. Ако можеш да нарисуваш една картина, която да изразява добродетелта, този образ заразява. Човек като погледне, се заразява. Гледам картините на сегашните художници, рисували много работи, но доброто го няма. Всичко рисували, но любовта я няма. Всичко рисували, но разумността я няма, няма интелигентността, благородната интелигентност я няма. Оня интелигентен човек, който е готов да се жертвува, добродетел да се жертвува, любов да се жертвува - няма ги.

Художникът трябва да разбира. Има моменти, има часове в природата, когато доброто се изразява в светлината. То обективно се представя и той трябва да го схване. Има и музикални тонове на доброто. Има тонове на доброто. Има тонове на разумността. Трябва да се развива това ухо, за да схваща ония нежни тонове на доброто. Много хора покваряват своето ухо със слушане на нецензурни работи. Целия ден като се разправяш със своите приятели, съдиш се с ближните си по 20 пъти на ден, какво ухо ще имаш тогава? Разваляш ухото си. Даже по веднъж да се съдиш, разваляш ухото си. Даже по веднъж да се съдиш, разваляш окото си. Даже по веднъж да се съдиш, разваляш езика си. По веднъж ако се съдиш, разваляш носа си, разваляш ръцете си, разваляш краката си. По два пъти като се съдиш, разваляш и жена си. По три пъти като се съдиш, разваляш и децата

си. По четири пъти като се съдиш, разваляш и приятелите си. То е педагогика. Искат съвременните хора да възпитават. Мислите ли, че е лесно да се възпитава човек? Аз, когато искам да възпитавам някого, заведа го да възприеме светлината от слънцето. Когато искам да възпитавам някого, заведа го в някой беден дом, дето има добри хора. Седи бедна жена в дома, но е весела. Беднотия има в дома, но всичко е много добре направено, и тя е весела. Казвам: Тази жена не е богата, няма нищо вложено в банката, на какво се дължи нейната вяра? Голямо спокойствие има. И за Господа не говори много. Казва: Ще прекараме този живот добре, както живеем.

Някой път като говоря за българите, някои се докачат. Българинът има една черта, много е щедър. Толкоз години как идват хора при мене. Дойде някой, излекувам го. Като му дам цера, казва: Какво ще ми дадеш за моите ближни, които също страдат? Започне да изрежда три-четири души. Казвам: Нека дойдат и те. Ти най-първо опитай този цяр за себе си. Той още не е опитал моя цяр и казва: На другите какво да им кажа? То е щеславие.Иска да се покаже, че като бил там, помислил и за тях. Виждам и хубавата черта на туй, но в туй хубавото има и нещо лошо. По някой път аз постъпвам особено. Казвам: Идете и кажете на всички, които боледуват, че ще оздравеят, ако повярват. Казват: Няма за пиене чай от лайкучка или пелин, или теменужки да повярват. Рекох: Нищо. Ще им кажете, да повярват и ще оздравеят. Ако не оздравеят? Ако не оздравеят, нека дойдат.

Мислите ли, че вие, които минавате за религиозни, че сте религиозни? Човек трябва да бъде искрен. Когато човек скърби да е радостен, че е дошла скръбта. Много малко хора съм виждал като скърбят да се радват. Казвате: Защо да страдам? Моля се по три пъти на ден, сутрин, обед и вечер, от десет години по три пъти се моля на Господа, на мене ли праща Господ тия работи? Другите са грешни. И този човек минава за религиозен. То е погрешно разбиране.

Мислите ли, че един учител, който има слабости и възпитава своите ученици, че той няма да им предаде своите слабости. Помнете

онзи закон, че като проповядвате на хората, вие предавате и положителните и отрицателните качества на вашия характер. Всеки един човек, който ви говори, едновременно ви предава и положителното, и отрицателното. По някой път вие сте нащрек, но същевременно става една обмена. Не че само хората ви влияят, но и вие им влияете. Същевременно трябва да има две идеи, които да ви занимават. Първо, да бъдем един добър проводник на онова Божественото, което иде, да го предадем. После да бъдем готови онова Божественото, което иде, да го възприемем. Ако ние не може да възприемем една Божествена доброта тъй, както е, и ако ние не може да я предадем тъй, както е, ние още не сме в пътя на любовта, която носи новата религия, новите връзки, новите отношения. На нас целта не е да бъдем щастливи. Защото целта е Бог да се въздигне в света. Бог, който е съвършен, него да познаят хората, че тогава чрез него може да се познаят.

Аз ще ви дам едно правило, което да съблюдавате. То е следното. Дали си мъж, дали си жена, дали си момък или мома, дали си господар или слуга, дали си учител или ученик, ако си учител и прати Бог при тебе един ученик, не го задържай за себе си, но да му покажеш пътя към Бога. Този човек, този ученик направо при Бога не може да иде. Вие сте една врата, при вас трябва да дойде, а пък вие ще му покажете правия път. Ако е музикант, по пътя на музиката. Ако е художник, по пътя на художеството. Ако е философ, по пътя на философията. Какъвто и да е, покажете му пътя. Някои от вас сте женени. Женете се заради туй. Ако жената се е привлякла при мъжа, Бог я изпраща при мъжа и той трябва да й покаже пътя. Ако мъжът се е привлякъл при жената, Бог го е пратил, тя да му покаже пътя към Бога. То е семейството сега. Това да знаете. То е разбиране. Ако вие искате да задържите този мъж при себе си и другите жени да не го развалят, вие не разбирате. Всичките други жени са негови сестри. Той като иде при Бога, Бог ще го научи, как да обича другите жени. Ако ти го задържаш само при себе си, ти ще го развратиш. Ако мъжът

задържа жена си при себе си, и той ще я разврати. Той трябва да покаже пътя към Бога. Не той ще я разврати, но тя ще започне да вижда неговите слабости. Сега този закон ще го приложите навсякъде. Дойде някой слуга при вас, веднага ще му покажете пътя към Бога и като иде при Бога, Бог да го научи, как да слугува. Някой път господарят е пратен при слугата и слугата трябва да го прати при Господа.

Когато говоря за Любовта, разбирам да обичаш, значи да пратиш човека при Бога. Да те обичат, значи да си пратен при Христа. Този човек, който те обича, ти си пратен при него той да ти покаже любовта. Следователно, ако възприемеш неговата любов, той трябва да ти покаже пътя към Бога. Туй е правилното отношение. Тъй се образуват връзките. Те са връзки на вечността. Те са връзки, които преживяват този живот, онзи живот, в Божествения живот. Те образуват един непреривен кръг и животът се осмисля.

Сега другата философия. Казвате: Тези са неща отвлечени, далечни. Отвлечени работи са онези, които не са във фокуса, а са извън фокуса. Те са отвлечени работи. Някои са вътре във фокуса, те се показват по-малко отколкото са. Които са извън фокуса, се показват големи, неопределени. Аз не се нуждая от големината на един човек, колко му е ръстът. Аз следя отношението на неговата височина и неговата широчина, но често съразмерността не дава какво отношение има към неговата разумност. Някой човек, като го срещнете, нещо приятно има в челото. Срещнете друг човек, не ви харесва челото. На мнозина челата не ги бива. На някои скулите не харесвам. Скулите съответствуват на сърцето. На някои скулите не са хубави. На някои брадата харесвам - то е волята. На някои брадата не е хубава. Сега не сте само вие отговорни. От хиляди поколения са вървели по един начин и вие сте резултат на хиляди поколения. Не ви съдя. За да ви съдя, защо тръгнахте в този път? Какво сте добили? Та всички, които са в другия свят, са свързани с вас и ви нашепват постоянно разни неща. Казват ви: Не върви по този път. Онези, които

са правили погрешки, казват: Този път, по който вървиш, е грешен. Поправете се. Казвате: Така сме родени. Че така сте родени, но като дойде тази мисъл, поправи погрешката. Дойде някой при теб, разправяш му, разправяш му, не разбира и ти кипнеш. Кипването е нездравословно състояние. Щом ти започнеш да се дразниш от най-малките работи, ти си болен човек. Да знаеш, че няма да се минат няколко години и попът ще ти пее "успокоение души". Спокойствието на човешката душа е едно здравословно състояние. Като дойде този човек и започваш да се дразниш, спри се. Казваш: Как тъй да не разбираш? Ами ти разбираш ли неговото положение? Мнозина са ми казвали: Аз съм особен човек. - Много се радвам, че сте особени. Особеното цвете трябва особено да цъфне. Да е хубаво облечено.

Най-първо направете един опит и млади, и стари. Вземете си по едно много хубаво огледало, най-хубавото огледало, което може да намерите в София. И всеки ден се оглеждайте по три пъти. Като се оглеждате, гледайте да започне да ви харесва лицето ви. Щом има някоя черта, която не ви харесва, поправете я. Гледаш се в огледалото, има една линия край устата, не ви харесва - поправете я. Има една линия, която показва, че вашата стомашна система не е добре. Вие като ядете не благодарите на Бога. Мърморко сте, инспектор сте на яденето. Тази линия ще я поправите. Какво и да ядеш, да благодариш за него. Малко хлебец, сол, пипер, ще ядеш и ще благодариш. Казваш: Аз човекът, който съм свършил университет, да ям хляб, сол и пипер. То е неразбрана работа. Казваш, да има някоя риба. Аз не съм против рибата. Добре е да имаш една скумрия хубава с малко лимон и зехтин опечена. Хубаво е, как не. И на Христос след възкресението дадоха учениците му риба на жерава опечена. Рибата ето какво представлява. Рибата значи един човек, който знае да владее своя ум. Значи да знае как да се обхождаш с ума си, със сърцето си и с тялото си. То е човекът, който се храни с риба. В моя ум тази е идеята. Щом ядеш риба и не знаеш да се обхождаш с ума си, тази риба не е на място.

Щом не знаеш да се обхождаш със сърцето си, щом не знаеш да се обхождаш с тялото си, рибата не е на място. Ако знаеш да се обхождаш добре, яж риба. В рибата има някои черти много хубави. Тя е много хладнокръвна. Рибите ни най-малко нямат апартаменти, когато се женят. После килими не искат, пари на заем не искат. Хубави черти имат. Те много не дъвчат храната си, цяла гълтат храната си. Те много чисто се носят. Отвън са идеално чисти, измити от кал. Ако се държиш нечисто, препоръчвам ти да ядеш риба. Ако не знаете, как да мислите, риба яжте, да се научите. Онези, които не са изучавали рибите, не знаят, че има много умни риби. Има риби, които риби не ядат. Може да ме извинят онези, които са изучавали рибите. Аз съм ги изучавал. Има работи, които рибите не ядат. Има риби, които са много благородни. Като я хванеш, пипни я и всичко ще ти тръгне напред. Ако като я хванеш, я опечеш и я изядеш, всичко ще ти тръгне назад. Като хванеш една такава благородна риба, само я пипни и я пусни.

Доброто трябва да живее в нас, а не да умира. Всеки човек, който умъртвява доброто в себе си, всеки един човек, който умъртвява разумността в себе си, пече разумността, всичко ще ти тръгне назад. Само пипни ума си и го остави да работи. Само пипни сърцето си и го остави да работи. Пипни волята си и я остави да работи. Казват: Да подчиним тялото. Няма какво да подчиняваме тялото. Но тялото трябва да знаеш как да го обичаш. То да съзнава, че ти го обичаш, мислиш неговото добро. Сърцето да съзнава, че го обичаш, умът да съзнава, че го обичаш. Трябва да обичаш ума си. В мозъка си имаш три милиарда и 600 милиона клетки, които работят и служат за умствената деятелност. Повече са отколкото хора има на земята. Толкоз клетки има, ако ги обичаш, всички тия клетки са специалисти, какви не работи те разбират. Мислим за ума си. Казвате: Трябва да бъда умен човек. Учен човек е онзи, който знае да обича, да обича Бога и тогава да обичаш всичко онова, което Бог е създал. Като

обичаш Бога, да обичаш и неговите дела, хората да обичаш, да видиш, как те са създадени.

Да ви приведа един пример. Разправяше ми един мой приятел, който се занимава с психология, млад човек. Отишъл в едно семейство, дето имали две момиченца. И двете били красиви, но едното по-упорито, своенравно, другото по-благородно. Направило някаква погрешка и майка му го била. То иде в стаята и плаче. Казва: Като го видях, съжалих го и го помилвах по лицето. Другото му сестриче казва: Защо я гладиш? Мама така не я глади както тебе. Казва: Аз я гладя, защото майка ти я била. Милвам я. - Ами мене не можеш ли да помилваш, като не ме е била майка ми? Милваш само тези, които са бити ли? Казва: Аз искам да се освободя, имах разположение към това дете, което страдаше, виждам една хубава черта в него. Другото момиченце казва: Мене не може ли да помилваш, като не ме е била майка ми? Рекох: Не може ли да направиш някаква погрешка, да те бие майка ти? То казва: Не може ли да помилваш и небити? Питам: Вие, ако сте на мястото на този господин, какво ще направите? На това дете казвам, че Бог милва и които не са бити, и тях милва. Питам: Как бихте помилвали битото дете и как бихте помилвали небитото дете? Онова, битото дете, ако искате да го помилвате, то е изгубило нещо от себе си, то е изгубило това равновесие, изгубило любовта на майката и я заставило да го бие. Че тя и любовта наказва. Тя наказва без да иска. Въпросът е, че огънят, който гори на огнището, не иска да ви наказва, няма желание да ви изгори, но ако вие се приближите повече, отколкото трябва, ще се опарите. Значи огънят счита, че вие трябва да бъдете разумни, да се не приближавате. Някои искат да се приближат много до любовта. При сегашните условия любовта изгаря, разрушава. Силната любов разрушава нервната система, ако се приближите. Ти ще седиш на почетно разстояние, ако искаш да знаеш, как Господ да се отнася с тебе. Как трябва да се молиш? Ти най-първо ще покажеш, по кой начин Господ да те помилва. Един ден ще идеш, ще вземеш две

стомни с вода и лятно време ще полееш някое плодно дърво, което е засъхнало. Ще го полееш и ще кажеш: Както аз помилвах туй дърво, помилвай ме Господи по същия начин. Каквото направиш, ще ти го направят. Казвам: Някой ден вие имате големи спънки. Аз съм имал такива примери.

Седя един ден и се занимавам с дълбок философски въпрос, който ме интересува. Чувам в стаята, една муха вика за помощ. Хванал я един паяк и тя иска да и помогна. Ставам, не мога да я видя. Търся я и намирам паяка, с един крак закачил мухата, тя иска да се откопчи и бръмчи. Казвам: Слушай, ти нарушаваш моята философия, пусни мухата. - Че как? Не мога да я пусна. Ние се разговаряме с паяка. Заради мене този паяк е недоразвита човешка душа, която останала във формата на паяк. Мухата е недоразвита човешка душа, която иска да я избавя. Паякът казва: Не мога да я пусна, толкоз време съм се мъчил, знаеш, колко време съм гладувал? Да не е глупава. Казвам: Слушай, вие сте тук в моята стая, аз не позволявам никакво престъпление да става тук. Знаеш ли? Показвам му бастуня. Казва: Мене не ме е страх от твоя бастун. Като вдигнах бастуня, освободих мухата, хванах него и го пуснах из прозореца навън. Казвам: Да си вървиш. Казва: Много силен човек бил. Така му дошло на ум, че много силен човек съм. Той мисли, че е силен, надига се на краката си, иска да се покаже, че е силен. Рекох му: Ти си изостанал назад.

Казвам: И вие по някой път правите такива погрешки. Хванете някоя муха, мислите, че никой не ви вижда. В къщата на някой голям философ сте. Всички казвате: Тия работи не ми ги говорете. Съгласен съм. За слабостите на хората да не говорим, но се таки някой път ще заведем децата при художника, който нарисувал една картина, и питаме детето, харесва ли картината. Казва: Не я харесвам. Но какво не харесва, не знае. Някой път децата казват, че картината е хубава, но пак не могат да кажат, къде е хубавото. В тия деца вече има едно чувство вътре. Когато се изследва съвременното човечество, в предната част на мозъка се намират едни бели нишки, които се

сформират, които са тъканите на човешкото съзнание. От тия, белите нишки зависи, как човек възприема светлината, от тях зависи, как възприема слуха. Всеки един от вас може да направи един опит. Ние схващаме звуковете, но някой път схващаме някои мисли. Един човек мисли нещо и другият казва: Слушам, какво искаш да ми кажеш. Той нищо не му е казал, но като помислил, онзи схванал мисълта. Ухото в този човек е силно развито и той схваща мисълта като звук. Има звукове спотаени, които образуват любовта. Отразяват се. Ти знаеш, че този звук само любовта може да го произведе. Като дойде доброто само то може да го произведе. Има звук, който само любовта може да го произведе. Само разумният човек може да произведе един звук. Няма нищо скрито-покрито в света. Нещата са скрити и покрити за онези, които не разбират Божиите закони. Затова по възможност всякога се стремете да облагородявате себе си. Значи да слушате ума си, хубавото в ума си. Онзи ум, който не произвежда във вас сътресение. Всякога като дойде една хубава мисъл, подига те. Слушайте сърцето си. Когато дойде едно благородно чувство във вас, пак се усещате подигнати. Щом умът ви смущава, щом сърцето ви смущава и щом тялото ви смущава, трябва да бъдете нащрек.

Сега, ако аз ви направя една гримаса, може да ви произведе смях. Когато говоря, махането на ръцете и всяко друго движение трябва да бъде съзнателно. Ти като се движиш, всичко да бъде съзнателно. Някои от вас държите главите си наляво, други надясно или назад или напред. Някои имате гърбици, на някои лицата ви са асиметрични. Като погледнете, лицата ви не са симетрични, на някой носът е асиметричен, на някой устата е асиметрична, на други устата е изкривена - всички тия неща се дължат на отклонения отвътре. Трябва да създадем в себе си един нов организъм. Ние сме скулптори, които трябва да развиваме новото в света. Трябва да развием своя нос, да дадем направление на своя ум. Да развием ушите си, да развием очите си, да развием брадата си, да развием пръстите си. Всичко туй трябва да се развива. Като погледнеш човешките ръце, да се влюбиш.

Някои се влюбват в ръцете. Има ръце, като ги погледнеш, ще внасят в душата ти нещо много възвишено и благородно. Ако вие сте ясновидец, ще видите, че от ръцете излиза особена светлина. От първия пръст излиза особена светлина, от втория пръст излиза особена светлина, от третия пръст излиза особена светлина и от малкия пръст излиза особена светлина. Когато тази светлина е нормална, като идеш при такъв човек, може да имаш най-големите несгоди, ти ще се утешиш. Той разбира. Казва: Всичко е за добро.

Та казвам: В сегашния свят всички сте на изпит. Ако сега не издържите добре изпита си, кога ще го издържите? Сега имате нови теории, казвате: като се преродим втори път. Това е едно заблуждение. Ти си се родил сега и очакваш втори път да се родиш и тогава да оправиш живота си. Ако в този живот не свършиш работата си, и в другия няма да я свършиш. В този живот ти си пратен да се научиш да обичаш и ако не обичаш, какво ще правиш? Ти може да си най-големият богаташ, но какво ще внесеш в себе си? Може да бъдеш най-големият учен в света, но това знание не е съществено. Защото след хиляди години знанието ще се измени. Има едно знание в тебе, което е вложено. И на туй знание ти разчиташ. Туй знание, то е връзката с всичките добри хора по лицето на земята. Всички добри хора са във връзка един с друг и те си помагат. Щом влезеш в света на умните хора, щом влезеш в света на добрите хора, на хората, които имат добре уреден живот, и твоят живот ще бъде уреден. Понеже като въздъхнеш, те всички ще бъдат на твое разположение, на твоя услуга. Казват: Какво искате? Сега се молиш и търсиш да ти помагат отвън. Ти не си влязъл в областта на добрите хора. Търсиш Господа из въздуха някъде. Тия хора, които са на земята, които го представят, ти пет пари не даваш и го търсиш някъде из облаците. Ти не знаеш къде е. Този Господ се проявява във всичко, в цялото битие, във всички разумни хора, във всички добри хора. Като срещнеш такъв човек, той е готов да ти услужи. Те са добрите братя, разумните братя и те

работят за засилването сега на мира в света. И туй, което става сега, него те ще превърнат на добро. Всичко ще превърнат на добро.

Сега хората разглеждат, кой ще победи. Ние не се интересуваме кой ще победи. Ние се интересуваме кой народ ще развие повече Божествената любов в себе си, кой народ ще развие повече Божествената сила в себе си, ние се интересуваме, кой народ ще развие онази голяма щедрост, да помага, да има справедливостта. Нас не ни интересува колко хора ще избият. Защото хората след като ги избият, пак воюват. Ако вие бяхте ясновидци, ще видите, че онези, които са избити, пак извадят ножа и отиват да се бият. Казват: Дръжте ги, дръжте ги, да ги победим. Бият се. Тъй щото някои хора като се убиват, стават по-опасни. Вие мислите да унищожите вашите противници. Побеждават се хората само тогава, когато ги обичате. Побеждават се хората само тогава, когато се отнасяте добре с тях. Побеждават се хората само тогава, когато се отнасяте разумно с тях. И вас може да ви победят така. Но в тази победа седи вашата свобода. Ако в една победа придобием свобода и онези, с които воюваме, и те придобият свобода, туй воюване е на място. Какво значи победа? Победа, значи в победата може да бъдем свободни. Сега не мислете, че по механически начин ще дойде. Сега може да кажете: Знаете ли, какво нас ни казаха. Онова, което аз ви говоря отвън, в него не седи истината. В дадения случай трябва да разбирате онова, което е в моето съзнание. Когато аз говоря, ви рисувам една картина, трябва да разбирате картината, която ви рисувам, не отделните думи от тях да вадите заключението. Ако тази картина разбирате, теоретически лесно ще дойде.

Казвам: В новия живот трябва да напуснем ония старите методи. "Ако се не родите изново от дух и вода". В този момент трябва да стане раждането на синца ви. Значи, да проникне Божествената Любов в сърцата ви, да проникне Божествената Мъдрост в ума ви, да проникне и Божествената Истина във вашата душа, тогава вие сте на път да Му служите непрекъснато. Туй е служение на Бога. Този живот,

който имаме, показва ония наследствени черти, които имаме от хиляди поколения, когато Адам е излязъл. Днешното облачно, дъждовно време това показва. Всичката тази материя трябва да се обработи. Знаете, колко хиляди години се изискват, колко учители се изискват, колко братя се изискват, колко сестри се изискват, колко хора се изискват, за да се облагороди светът. То не е Господ да дойде, да замахне с ръка и всичко да се оправи изведнъж. Господ маха, но ще дойдат страданията на хората. Ако идеш при едно дърво и потърсиш, когато плодовете не са узрели, разтърсиш дървото, какво ще стане? Ще окапят зелените плодове. Сега постоянно всички се делят, казват: Ти си лош човек. - Неузрял плод е. После някъде някои мушици влезли и си оставили яйцата, развалил се плодът. Ще търсиш неразвалени плодове и от тях ще вземеш семената, с тях ще се занимаваш.

Казвам: Сега вас Господ ви е пратил при мене. Аз ви показвам пътя да идете при Него. После пак ще се върнете при мене. И само тогава ще ме разберете. Сега като ви е пратил Господ при мене, аз чета писмата, които писал, какво ми казва Господ заради вас. Вторият път други писма ще носите. Сега аз ще ви дам по едно писмо да го занесете при Господа по пътя, по който ще вървите. Как ще ме разберете? Ще кажете: Той е много голям. При всеки един от вас Господ е пратил някого. Децата, които Господ праща при вас, защо ги праща? Някои от вас сте женени, деца имате. Господ при вас не ги ли прати? Казвам: Тия сирачета, останали без баща и майка, никой не ги е напътил в правия път.

Аз считам: Всеки човек, който не може да обича, той не е в правия път. Всеки човек, който не може да мисли правилно, не е в правия път. Всеки човек, който не знае да постъпва, не е в правия път, и светия да е. Няма да му кажа, че е крив, но не е в правия път, не е в Божествения път. Бог вижда всичките наши погрешки, не че ги извинява, но търпи. От страданията, които ние ще преминем, ще научим нещо. Защо страданията са неестествени? Да страда душата

не желае. Ние желаем радостите, не страданията. То е Божественият живот. Страданията може да се премахнат, като започне човек да слугува на любовта. Несретите в живота ще се премахнат, когато дойде Божествената мъдрост да ръководи. Ограниченията ще се премахнат, когато дойде истината и тръгнеш по тоя път.

"Имаха вечеря". Вечерята показва ликвидиране на старите сметки. Дошъл, когато не го очаквали. Вечерята е ликвидиране. Страданията са във вечерта. Вие искате радости. Радостите идат сутрин на закуска, но във вечерта има страдания. Писанието казва, че вечерно време идат страданията, сутрин идат радостите. Вечер е свят на безлюбие, от който сме наследили тези лошите черти. Сутринта, това е любовта, от която ще приемем, което слънцето носи, подаръци от Бога. Като изгрява слънцето, ще виждаме подаръците, които Бог изпраща в светлина, топлина. Всеки един добър човек за мене е един изгрев. Всеки човек, който обича е изгрев. Който постъпва добре е изгрев. Всеки човек, който не живее добре, той е залез на слънцето.

Та казвам: Не се борете с буги като Симеона. Защото знаете ли, коя е тази буга в света? Голямата Буга е дяволът. Кой не е тъпкан от вас. Няма никой, който да не е тъпкан. С малките буги се борете, със слугите упражнявайте се, че като дойде до дявола да се борите, да сте силни. Той е най-големият пехливанин, като те хване, знае слабостите ти и те гътне. Ако устоиш и не може да те повали, той ще застане и ще ви козирува. Да заставите дявола да ви козирува. Докато вие козирувате, вие ще страдате. Като започне той да ви козирува, ще се оправят работите.

Развивайте вашия слух, да схващате най-хубавите звукове. Развивайте вашето зрение, да схващате най-хубавите красоти. Развивайте вашето обоняние, да схващате най-хубавото ухание, което има в природата. Развивайте и вашия вкус, че каквото ядете, каквото правите, да благодарите на Бога за безграничната Любовь, Която има към вас.

Има един разказ: Един учител пратил своя ученик да ходи по света. Дал му една торба да носи с нея разни плодове: ябълки, круши, череши, сливи. Спрял се на едно место и като изял плодовете, казва: Да посея семките, че другите хора като дойдат, да се ползуват за в бъдеще, да има какво да ядат. Той минал след пет години на това место, гледа тия дървета израстнали и завързали плод.

Казвам: Посейте семките, които носите, да бъдат за полза на другите. После ще се ползувате и вие.

Отче наш.

8 беседа, държана на 8.XII.1940 г. Неделя 10 ч. с. Изгрев

ЕДНО ВИ НЕДОСТИГА

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета няколко стиха от 18-та гл. от Лука, 18-24 стих.

(18) И някой си големец го попита и рече: Учителю благи, що да сторя за да наследвам живот вечен? (19) А Исус му рече: Що ме казваш благ? Никой не е благ, тъкмо един Бог. (20) Заповедите знаеш: "Да не направиш прелюбодеяние"; "Да не убиеш"; "Да не откраднеш"; "Да не лъжесвидетелствуваш"; "Почитай баща си и майка си" (21) А той рече: Всичко това съм упазил от младостта си до нине. (22) Това като чу Исус, рече му: Още едно ти недостига: все що имаш продай и раздай на сиромасите, и ще имаш съкровище на небето; и дойди та ме последвай. (23) А той като чу това оскърби се, защото беше много богат. (24) И като го видя Исус, че се оскърби, рече: Колко мъчно ще влязат в Царството Божие тези, които имат богатство!"

Духът Божи.

Тези стихове са четени милиони пъти и им е дадено отлично тълкуване. Богатите са много нарочени, а сиромасите постоянно търсят богатството. То е отрицателната страна на светското разбиране. Богатите са толкова виновати, колкото и сиромасите; сиромахът е толкова виноват, колкото и богатия. Много буквално е разгледан въпроса. "Едно ти недостига." - Кое? - Неразбирането. - Учи и разбери нещата. Ако е богат човек, той в богатаството образува страха. Трепери от сиромашията. Страх го е, космите му настръхват, като му говорят за сиромашия. Сиромахът като му говорят за богатство, на четири му се отварят очите. Сиромахът търси богатството; богатият избягва сиромашията, не търси сиромашията, а търси богатството. - Начин на разбиране. Богатият мисли като стане

сиромах, всичко отиде, няма какво да прави. Сиромахът казва: Аз като имам богатство, всичко ще постигна. Най-първо въпросът е поставен криво. Трябва да се освободим от тази лъжа, която вече от хиляди години проповядва, че човек е сиромах - не е вярно. Тя е квадратна лъжа.

В съвременния свят говорят за индустрия, за прогреса на един народ, за богатство, за мини, които са в земята. Че в човека колко богатство има заровено вътре, което трябва да се разкопае, да се образува индустрия! Каква богата почва има за посаждане на царевица, на жито, на ориз, ръж, лозя, плодни дървета! - Седи човекът, мисли какво да прави. Казва: Аз съм сиромах човек. Аз намирам, че съвременните хора са (богати;) светските хора са такива по един начин, духовните са по друг начин. Светският човек като говори за религия, настръхват му космите. Светският казва: Има заблуждение. Религията е заблуждение. Оттам идват всичките религиозни заблуждения. А религиозните казват: Всичките нещастия произтичат от живота на светския строй. - Не е вярно - то е в неразбирането. Не трябва да казваме: Понеже хората са грешни, Бог не ги е създал както трябва. - Не е вярно. Че са грешници, че боледуват хората, това произтича съвсем от друга причина. От голямата любов към богатството се е зародила кражбата. Ако си сиромах, няма нищо, което да крадат. Богатите хора станаха причина да се създаде кражбата. Като има много, има какво да се краде. Сиромасите като нямат, няма какво да се краде. Следователно, за да въздействуваш на кражбата, сиромашията е цяр. Лекарството, временното богатство е, който не е богат. Когато Бог ти е дал една отлична глава добре сформирана, имаш един отличен ум, имаш едно отлично сърце, което функционира много добре, имаш едно отлично тяло, какво по-голямо богатство от това? - Всичките велики хора са станали велики със своите сърца, със своите глави, със своите тела. Онези пълководци, които са се прославили в бойните полета, с какво се прославиха? - Със своите тела. Хората на добродетелта, с какво се

прославиха? - Със своите сърца. Великите, гениалните хора, с какво се прославиха? - Със своите умове.

Мнозина като разглеждат евангелието, казват: Апостол Павел бил такъв. - Кой може да бъде Апостол Павел? Всъщност Апостол Павел имал толкова заложби в себе си! Апостол Павел развил талантите, които Бог му е дал; разработил ги. Ти, който седиш, един талант ти дал Господ и ти си го заровил. Какво те очаква? Казваш: Какво да се прави с един талант? Тук имаше един книжар и пишеше: Книжарница "Три лева". - С три лева започна човекът и стана търговец. Трите лева ги е разработил. Казва: С три лева. Ти три лева ще захвърлиш. Три лева, ако ги захвърлиш, те са един капитал. Три лева, ако знаеш как да ги употребиш, те са един капитал. Всичките се спираме на миналото какво са казали. Притчите какво са казали? - Моите почитания към притчите. Исая какво е казал? - Моите почитания към това, което е казал Исая и всичко, каквото са казали. Учените какво са казали? - Моите почитания. То не е още съвършено. Колко неща вътре има, които не са още казани. Най-важните неща не са още казани! Казва: Спасение. - Че спасението е за болните хора! Кой се спасява? - Който се дави, който е болен. Здравият човек какво трябва да прави, за да го спасим? - Здравият човек трябва да се учи, да работи и да се учи, да обработва своите богатства. Страдат съвременните хора. Религиозните мислят какво ще бъде тяхното положение на небето. - Каквото ще бъде положението на земята, такова ще бъде и на небето. Превождат някои онова криво тълкуване на богатия и на Лазара. Че Лазар като отишел в лоното Аврамово. Че Лазар беше учен човек. Като седеше там, той изучаваше по кой начин богатият е станал богат. Като минаваше богатия, той изучаваше и виждаше всички негови добри и лоши страни. Той отстрани от себе си всички лоши страни и като отиде, обработи ума си, стана богат. Богатият, като изучаваше Лазаря, с презрение се отнасяше; един такъв гаден. Като отиде в другия свят, видя го съвсем друг. Сега другите се спират и казват: Как е възможно единия в рая, другия в

ада, и да се виждат. Чудна работа! - Че здравият лекар, който лекува болните, е в рая. Болният, който страда от коремоболие или нещо друго, той е в ада. Той се моли и казва: Отче Авраме, спасение! Лекарят казва: Аз здрав не мога да те направя, но ще ти дам съвет, и ако ме послушаш, може да излезеш из ада. Казва: Как? - Та един, който е в ада, започва да се моли на Господа да му покаже. Казва: Сгреших, от незнание дойдох. Бъди добър Господи, помогни ми да изправя работата! Най- после Бог накарва да открият книгата на живота, направил ли е поне едно добро, за да може да му помогнат. Като разтворили книгата, намерили, че той веднаж дал един голям морков на една вдовица. Господ казва на ангела: Вземете този морков, нека се хване за моркова, че го изведете из ада. Отива ангелът, подава му моркова, хванал се и тръгнали. Други се заловили за краката, за ръцете и той като погледнал - цяла върволица наловени - той казва: Този морков е мой! Тогава слиза пак в ада. - Остави този морков, нека се държат за краката ти, излез из ада навън. Сегашните хора казват: Тази религия е моя. Светът според мене е такъв. Сега само едно верую има.

Едно ти недостига - да разбираш. Като разбираш, да приложиш и да повярваш, че Бог ти е дал един отличен ум; да повярваш, че Бог ти е дал едно отлично сърце; да повярваш, че Бог ти е дал едно отлично тяло; после ти е дал един свят с всички удобства и всички приспособления. Тогава благодари и работи. Всичко, каквото намериш, каквото работиш тук, ще работиш и на другия свят. Детето какво ще научи в училището? При майка си ще се забавлява, в училището ще се учи, ще смята, ще рисува. Някой път ще го учи учителят му да посажда цветя и плодни дръвчета. Сега седите и казвате: От нас нищо няма да стане. - Ти не знаеш какво говориш! - Ако държиш житото в хамбаря, нищо няма да стане. Не че ще изчезне - нищо няма да стане, нищо няма да излезе. Но, ако посееш житото на нивата, ще излезе нещо. Ако държиш парите в касата, нищо няма да излезе; ако ги дадеш в обръщение, ще излезе нещо. Да държиш ума

си, да не мислиш, че може да се повреди главата. Пък и сърцето си да държиш, може и то да се повреди. Сърцето се поврежда от неработене. Когато сърцето не функционира, и мозъка не функционира - тогава се повреждат.

Ние се спираме какво е казал Христос. Във времето на Христос много малко хора имаше, които разбираха неговото учение. Тогава е говорил само с притчи. А притчите, то е неразбиране. "Праведните ще наследят царството Божие", но как ще го наследят? - Един светия, как става светия? - Той има ли някой апартамент или някоя фабрика има ли? Или директор ли е светията на някой университет, или пръв министър е някъде? - Някъде из планината мисли. - Какво мисли? - Човекът разсъждава, природата изучава. Най-първо светията изучава дърветата, иска да живее дълъг живот; изучава как живеят, как са доволни и малките и големите растения. После светията изучава буболечиците, изучава как тече водата в реките, как се образува снега, как пада, през кои времена. Мнозина не сте изучавали това. Като дойдат бедни хора, приема ги, той и тях изучава. Следователно, той е един учител, а пък грешниците, те са учениците, отиват да търсят учителя си. Та грешниците ходят при него, учат се и които учат се научават. Питам: Мислите ли, че сега много учители има? Каквото и да ви кажа за учителите, те вършат една отлична работа. Аз като правих моите наблюдения 12 години, изучавах главите на българите. Та ми се оплакаха повече от стотина учители. Казват: Тия деца какво ще ги учиш, човек съвсем ще подивее. Рекох: Какво ще подивеете? Тук имате много деца и ако разбирате тия деца, много ще научите от тях. Някои деца на вас може да ви помогнат. Много щастливи деца са. Вие като влезете в клас, ако познавате най-доброто дете, то е най-щастливото - дръжте се за него, ще ви тръгне. Вие в сегашния живот търсите престъпниците. Всички са се нахохорили само да намерят престъпник. Какво пишат вестниците? - Все лоши работи: Този се убил, онзи се убил, този се обесил, онзи напуснал жена си. - Че това не е наука! Че когато някои престъпници отиват с покана да се яват

пред съдийската колегия да видят този знаменития човек, че е смел, той да постъпи, да наруши един закон; отива да даде обяснения защо и за какво го е нарушил. После определят условията, назначават адютанти да го пазят да не би в бъдеще да му се пише някакво зло. Хранят го и вече човекът не се грижи.

Сега много пъти, хората като загазят, направят някакво престъпление, влизат в апартамента си. Но това е мой възглед. Аз така разглеждам въпроса. Защо да нямаме съдийска колегия? - Като направи някой добро, да се изправи пред съда, защо да го не съдят? Съдба да има. Аз говоря върху положителното. Понеже тези, които престъпват закона, са почитни хора, вече всичко имат - и прехрана имат, и апартаменти имат, и кой да ги пази, всичко е определено! А пък бедните хора са праведни. Те за в бъдеще ще се съдят. Закон ще съди праведните, ще каже: Ела ти, на какво основание направи това? И него ще турят в апартамент. Аз вземам вече всичко в хубавия смисъл. Адът е място за учение, училище е. Според мене адът е отлично училище. Всички тия лоши духове, грешни духове работят, но знаете ли как работят? То не е тъй, както го представя Данте. Моите почитания към Данте. И Милтон е писал за рая, но не е така. Адът е практическо училище. Човек работи там, какви ли не работи работят. Вие мислите, че адът е място, дето се само пържат, въртят ги на шиш. Не е така. И музика имат, и забавления имат, и игри имат. Адът е едно положение както на земята, адът е вътре. Болен е човекът, нещо има вътре да го мъчи. Не, че отвън, че природата е ад. Светлината му въздейства зле. Всичко наоколо му въздейства зле. Той търси само церове. Нему дават горчиви неща да пие. Адът не е отвън. Тия растения са да му помогнат. Сега много за оня свят, и за небето, да не говорим, също и за ада да не говорим, понеже за небето ако се говори, може да кажем нещо, което не е вярно, пък то не се позволява. И за ада може да кажем нещо, което не е вярно, много хора са писали за небето, което не е вярно. Аз вярвам само туй, което съм видял и опитал. Адът като го опитам, го зная. Адът го зная какъв е, и

раят го зная. Този рай и ад са във всеки човек. Питам: Ако вие посеете едно житно зърно в земята и го заровите, как мислите, туй житно зърно, ако не разбира закона, то ще каже: Туй е ад, да ме заровят! В този ад, в това мъчение, ще създаде условия да расте и едно от тия семена дава 30, друго 60, друго 100.

Понеже любовта на нашия баща и на майката, първата година, когато се появява детето, голяма е любовта на майката, но детето няма съзнание. Когато детето е готово за любовта, майката ни най-малко не постъпва любовно. Казва: Толкоз години да ти служа, не ме разбра и тя приложи закона. Майките в света започват с Христовия закон и свършват с Мойсеевия закон. Затова не върви. Най-първо галене има, покани има, какво ли не, дрехи, всичко, и после дойде Мойсеевия закон; Аз не зная, ако повикам всички деца, колко деца ще има, които да са любими. Бащата, който е беден, и майката, която е бедна, пращат ги да работят. Казват: Ще работите! - Какво лошо има в работата? - Няма нищо лошо.

Да се върнем към същественото. Да оставим тия външни положения. Аз казвам: Хилядите поколения, хилядите векове, които са минали преди нас, какво са изработили? Виждам, ако има аномалия в природата, тя е останала от неразбирането на хората. Много растения има осакатени от хората, много животни има осакатени от хората. В света сега няма мамонти, но в чувствения свят има мамонти. На един човек даваш сто, двеста милиона, един милиард, не е доволен. Един милиард знаеш ли с колко вагона може да се пренесе? Един милиард английски лири, или долари, или български левове, като се върнете в къщи да пресметнете, колко тежат, като вземете една златна монета по 5 грама. Тогава един милиард английски лири или пет милиарда, ще пресметнете колко тежат.

Казвам: Човек гледа на себе си и да знае как гледа, за да се насърчи; щом се обезсърчиш, да имаш най-първо картина на великите хора, или на здравите хора, или на умните хора, за да

видиш какви са. Като погледнеш челата, носовете, всеки един здрав човек, всеки един добър човек, всеки един умен човек, той има насърчение, благословение. Ти като погледнеш един човек, който има отличен ум, който има отлично сърце, веднага у тебе ще потече една особена струя. Туй, от което ние не може да се ползуваме, то е, че ние имаме един егоизъм - защо да не съм аз, а да е той. Всички са еднакво одарени! На всички Бог е дал еднакви дарби. Различието е, че всички не са работили еднакво. Следствие на това е дошел закона на наследствеността. Казва: Да наследиш нещо от баща си. То е тъй - ще наследиш, но туй наследеното трябва да приложиш. Като го проявяваш навънка, всеки трябва да прилага. Ако едно поколение не прилага, а отлага, второ не прилага, а отлага, и така отлагане, отлагане, какво ще стане? После в окултната наука и там има отлагане. И като загази някой окултист, казва: В този живот няма, но за следното прераждане, отлагам за следното прераждане. В следното прераждане има лоши условия и пак ще отложи за третото и за четвъртото. Теорията е доста хубава, че се прераждат хората, но отлагането не е на място. Всеки един живот трябва да има смисъл. Тези условия, които сега имате, те не могат да се повторят. Ангелите са хора, които са живели преди нас на земята; те на земята са живели, не като нас и са постигнали това положение - ангели са станали. Те имат съвсем друга опитност. Ние, които след време ще станем ангели, ще идем при тях. Те се интересуват от нас, понеже ще бъдем ангели с други постижения, понеже те са били при други условия, ние при други. Затова между тях и нас има отношение - ние ще проучаваме тях, и те ще изучават нас. Някои искат да бъдат ангели като тях. Ти ще бъдеш особен ангел, понеже ти не живееш при техните условия. Ти искаш да станеш такъв ангел, както са и те. Сега някой може да възрази, да каже: Да го знаем, че е така или не. Имам микроскоп; тези микроби ги наблюдават учените хора, изваждат какви ли не неща. Знае ли учения, че е така? Дълго време той е наблюдавал много факти. Най-първо изучава характера на една микроба, каква е и дали

е полезна или зловредна, какво отделя от себе си. Всяка микроба, която отделя от себе си лоши вещества, тая микроба е зловредна. Всеки човек, който отделя добри вещества от себе си, е добър човек. Ако мислите, които отделяш са лоши по форма и по съдържание, ти в умствено отношение куцаш. Ако чувствата са лоши, те са форми, които обработваш, ти спадаш към лошите хора. Тия лошите чувства определят твоя характер, че ти не работиш за своето развитие. После за тялото е същото. Казвам: Най-първо ние не трябва да вярваме, когато човек казва, че с добро нищо не може да се постигне. Ти хвани дебелия край; другояче не може. Навсякъде хората искат да унищожат злото, нещо, което е невъзможно. Ако вие мислите да се унищожи злото в света, че тогава да работите, вие не разбирате онзи великия закон, който съществува вътре. Че дяволът-сатана е отрицание, вие казвате. Като четете Йова, вие виждате, че този падналия дух се разговаря с Господа. Казва Господ: Обърнал ли си внимание на моя раб Йов, че няма като него. Той казва: На мене остави твоя Йов. Ти си го заобиколил с богатства, с говеда, с овце, хубава жена, синове, дъщери, всичко има. И аз да съм на негово място, как няма да бъда добър. Я вземи богатствата му да го видиш, да го предизвикаш. Тогава Господ казва: Аз ти казвам да го изпиташ. Аз го харесвам, както съм го изпитал. Намерил съм го праведен. Казва: И аз искам да го опитам. Каквото ти си го опитал и каквото аз опитам, ако излезе, тогава и аз ще го хваля.

Сега Господ за вас се произнася много добре, дяволът не се произнася. Дето някой път казвате: Аз съм лош човек - то е дяволът. Казвате: Аз съм добър човек - какво си добър, не го слушайте. Ще дойдат такива изпитания! Някой път ще дойде сиромашията, то е едно изпитание. Не е решение през целия си живот да бъде сиромах в този смисъл, че сиромашията е един метод, за да намериш тези, които те обичат. Ако ти искаш да знаеш онзи, който те обича, ти, когато си сиромах, тогава ще го познаеш. Онзи, който те приема в дома си и споделя с тебе, той е приятел. Когато си богат и имаш

много приятели да те обикалят, че ти си добър, гениален, като тебе няма, няма да знаеш кой ти е приятел. Ако не вярвате, опитайте го! Най-първо престанете да се съдите - Аз не съм добър човек, ще дойде мисълта. Кажи: Не постъпвам добре. Много съм добър, но не съм станал още умен. Не ми достига, едно неразбиране има.

Да допуснем, че вие сте невежа, нямате знание. Може да добиете знание. Аз съм превождал този пример: Един нямал знание, бил голям сиромах. Казвал: Ти, Господи, си дал всичките богатства на хората, учение, пък мене си оставил. Хляба не мога да си изкарам. Работя, не всички плащат, всички ме изнудват. Бог изпратил един ангел и му казал един начин как да си изкарва хляба. Ангелът дошел и му казал: Когато ме видиш при някой човек при главата, трябва да знаеш, че той ще оздравее. Когато ме видиш при неговите крака, задигам го за онзи свят. Той дал табела, че знае кой ще умре и кой не. Разболял се някой богат човек, викат го, вижда ангела при главата му, казва - ще оздравее; като оздравял, богатият е щедър, дава му. За друг види, че е при краката и казва: Ще си върви. Навсякъде го търсят, знае. Казват му: В какво ти седи изкуството? Той казва: Туй изкуство не го казвам. - Как го научи? - Той казва: Мене ми се откри. Дошел един ден, той като лекувал, все него викали. Дошел един ден ангелът, стои при неговите крака, той се завъртял, пак седи при неговите крака. Той пак се завъртял - седи при него няколко деня. Като по-умен, ангелът казва: Я да идем да се поразходим с тебе! Като го дигнал от леглото, извадил душата, завел го при една чешма да пие вода. Като пил вода, извадил душата му. Тръгнали двамата, вървят. Онзи мисли да не би ангелът да дойде да седне при краката, а той вече му извадил душата. Праща го и му казва: Иди да видиш чешмата. Той казва: Там има едно отвратително същество, не е за отиване. Казва: Ти си това.

Та казвам: Когато прилагаме нашето знание, до хората, при главата, при краката - лесно е. Когато дойде до нас, започваме да се въртим. Сега аз турям в положителен смисъл: Щом дойде

сиромашията, ангелът е при краката. Тури главата си. Започни да мислиш. Като се разболееш, помисли за всички болни хора и влез в тяхното положение. Тогава помисли за здравите хора. Всичките хора по лицето на земята, дето намериш някой човек, помисли за него. Ти ще си помогнеш. Лекарят като дойде, по-лесно ще те лекува. Казвам: По този начин ще се спасиш. Сега някоя болест дойде за няколко дена, отива с години. В евангелието има един, който е боледувал 38, 39 години. Намира го Христос и казва: Искаш ли да оздравееш? Туй, което не достига на човека е, че трябва да вярваме в нещо. Съвременните хора и в религията търсят Бога извън себе си. Търси Бога в онова, което Той е положил. Онова, което търсите, търсете го във вашия мозък, във вашия ум, търсете го във вашето сърце, във вашите чувства, търсете го във вашето тяло, във вашата воля. Бог се проявява в тялото ви. Къде ще го търсите? - Ти ще търсиш Господа в тялото на едно растение, там се проявява. Ти ще търсиш Господа в едно животно. Бог е и в слънцето, и в луната, навсякъде той присъствува! Сега има философи, които казват: Търсим Господа на слънцето, не го намираме, но в себе си го намираме. Аз обръщам сега: Човек, за да разбере Бога, трябва да го намери в себе си. Като го познае в себе си, ще го познае и отвън; понеже в себе си не го познава, и отвън не може да го познае. Затуй философите са дошли до това и казват: Познайте Бога в себе си, за да го познаете! От това извадили заключение, че Бог отвън го няма, само отвътре. Но според моето заключение, Бог е отвътре и отвън. Само че, отвътре трябва да започнем, там ще видим образа. Казвам: Човек е направен по образ и подобие на Бога. Щом погледнеш, ще видиш Божественото. Туй Божественото е и отвън, ще го видиш. Имаш един образ, с който сравняваш нещата. Тогава казваме, че някой е дявол. Гръцка дума е тя. Българите казват: Дявол е, умен човек значи, същество, в което е развит умът. Казват дух, но две мнения има - едни духове са започнали своето развитие с ума, други са започнали своето развитие със сърцето. Тези, които са започнали своето развитие със сърцето, са

слезли в гъстата материя. Тези, които са започнали с ума си, са се качили горе. Едните наричам добри духове, другите - лоши. И едните и другите работят. Според както работят те имат своите последствия. Несгоди имат в света и много активни са. Никак не се обезсърчават Вземете една мисъл, която те изкушава. То е същество - знае ти слабостите. Представя по един начин изкушение,по втори, по трети, по четвърти, по пети. Явява се при един голям философ един от тези духове и казва: Слушай, ако ти не направиш това, което ти казвам, аз ще те утрепя, ще те убия. Казва: Ще ти кажа няколко неща, ще ме слушаш. Искам да направиш едно убийство. - Туй не мога да направя. - Второ, ще те накарам да разрушиш тялото му. - И това не мога да направя. Казва: Ще ти дам едно изпитание, ще ти дам да изпиеш една чаша винце. - Казва: Това мога да направя. След като пил чашата вино, направил всичките престъпления. Голямото престъпление и малкото престъпление след време еднакво действие имат.

Казвате: Да не пиеме вино. - Хубаво, съгласен съм, всяко вино, което има ..... подквасата на живота, не го пий; всяко вино, което е изгубило своята сладчина, не го пий; всяко вино, което не е изгубило своята сладчина, пий! Всяко чувство, което има разрушителен характер, не го употребявай; всяко чувство, което има твоя характер и предава нещо на тебе, употреби го; всяка мисъл, която предава сила на ума ти, употреби я! Всяка мисъл, която отнема сила, отхвърли я! Всяко чувство, което придава сила на сърцето, тури го. Всеки един от вас може да направи този опит, няма никаква мъчнотия. Не се изисква голяма философия.

Сега в положителните науки, аз считам положителна наука музиката. Музиката е положителна, изкуството е положителна наука. Там като дойдеш не може да се хвалиш от работата, която вършиш, артист, или скулптор, или певец, ако си. От пеенето - ти може да вземаш четири октави, те ти трябват. Достатъчно е и три октави да пееш, за да постигнеш каквото искаш. Изисква се да знаеш законите как да упражняваш гласа си. Много методи има за пеенето, да се

постави гласа за пример. Гласа няма какво да се поставя. Аз бих ви дал един съвет. Когато вземате урок, никога не вземайте урок, бих ви съветвал, от един учител по музика, който не ви обича и когото не обичаш. Когото обичаш и който те обича - вземай уроци. Никога не вземай уроци от един музикант, който има долно мнение за тебе. Който за тебе има добро мнение и ти имаш добро мнение, още като те види, за мене е този учител. Туй правило аз го прилагам. Като дойде някой да ми говори за Господа, аз виждам, той дошъл да ме коригира. Казва, ти си голям музикант, трябва да се покажеш. Казвам: Ти учител не можеш да ми бъдеш. Питам го: Кой те прати? - Господ ме прати. - Вие какво бихте ми отговорили сега? Аз казвам: Когато направи една погрешка, не го критикувам, поправям всяка погрешка. Познавам какво му се придава. Като направи погрешка плащам пребогато. Той е един дух, който работи. Майстор е, излъгал ме, плащам му. Но когато дойде един добър и той направи нещо добро и на него плащам, защото той ще каже, че не е добър; направи ми нещо добро, ще платя по същия начин. Много обективно гледам на нещата. Като направи погрешка, казвам, майстор е, плащам му. Аз го направих, каквито последствия да има, аз ще ги нося. Доброто като дойде, и за него нося последствията. Човек не трябва да бъде страхлив като Адама. Къде си? - Чух гласа. Скрил се под някоя шубрака.

Понеже новата епоха е настъпила в света, има голямо смущение във всяко отношение. Светските хора казват: Какво ще се прави? Защото ценностите спадат. В една война държави се обезличават, банки фалират, хора изчезват, разколебава се строй. Онова, в което вярваме, се разколебава. Тогава на какво ще разчитаме ние? И във войната има разумност. Тази война става по един закон. Ако четете библията, асирийският цар усетил, че някой го предал във войната. Казват: Има един праведен Елисей, той предава. Пращат войска, обсаждат града. Като излязъл слугата, казал: Господарю, окръжиха ни. Казва: Не бой се, онези, които са с нас, са повече! Отворил му очите, че тези окръжените са с други войници наоколо. Пророкът излиза и

отива при тия и казва: На погрешно място сте, елате и аз ще ви покажа къде е пророкът. Ослепил ги и ги завежда при израилския цар, който му казва: Отче,да ги поразя ли? - Не, казва, ще ги нахраниш. И ги пратил при господаря. Вие, ако четете, ще кажете: Ние досега не сме виждали ангел - Ангели, колкото искаш, по земята има. Когато се давиш в някоя река, някой се хвърли и те извади, не е ли ангел? Извади те човекът, ти си в някоя къща, която гори, влиза вътре, изважда човек из горящата къща. Той е един ангел. Излиза навън и той се радва, че има условия да ти направи добро. Всеки човек, който в най-усилено време ти е помогнал, той е един ангел. Ти търсиш ангел. Запомни неговия образ, радвай се, че ти си го посрещнал. Може да е лекар, може да е проповедник, може да е баща ти, може да е майка ти, слугата ти, който и да е. Поддържай тия ангели! Толстой дава един пример, той го е вземал от източните народи. Един ангел не знаел защо хората грешат. Като гледал, че хората грешат, имал криво понятие. Аз, казва, много снизходително постъпвам спрямо хората. Праща го Господ на земята, въплътил се. Като дошел, почувствувал атмосфера студена и започнал да трепери; зимно време било. Останал на пътя, смразил се той. По едно време гледа един пиян върви, клати се. Дошъл до него, ритнал го, препънал се, казва му: Товарищ, какво е станало с тебе? Задига го на гърба, носи го вкъщи, но той не казва, че е ангел. Оставил този ангел да служи на пияния. Този човек бил обущар и обичал да си попийва. Жена му го харесала, красив, млад момък. В скоро време научил занаята, прославил се. Идат хората да си правят обуща. Един руски помешчик, като чул, пратил една хубава кожа да му направи едни ботуши. Той направил едни обуща за умрял човек. Онзи като видял хлопките се хванал за главата, казал: Какво ще стане сега? Идват след половин час слугите и казват: Не му правете ботуши, но хлопки, господарят умря. Ангелът като седял при този човек, разбрал къде се крие причината, защо пиянствува. Разказът е така - той и неговата възлюбена не си живеели, затуй е ходил да пие вино. Всякога, когато се карали, отивал

да пие. Много обичал жена си и като се скарвали, не можел да се примири, ходил в кръчмата. Този ангел научил ги да бъдат трезвени, да се обичат. Като направил това, той пак си заминал за небето, горе. Когато дойде един ангел в дома, той ще дойде при един голям .... щом и двамата го послушате, и живеете по любов, той си заминава. Така се случва много пъти. Идвали са много майки и казват: Ангелче имах, отиде си, умре. Рекох, да благодарите на него, ангелчето, внесло в дома ви благословение. Че то замина за другия свят, във вас се събуди духовното, да търсите Любовта. Ако беше останало на земята, вие нямаше да бъдете посветени.

Всичките съвременни лоши условия, са създали този разумен свят. Искате да използувате всеки един лично доброто. Хората колективно се развиват. Всеки един от вас лично трябва да развива своя ум, понеже е една необходимост. Трябва да знаете, че всеки един от вас е една необходимост в природата. Ако изкапят всичките листа на едно дърво, не обръщате внимание. Но в невидимия свят, ако падне едно листо от едно дърво, и на него търся причината. Ще падне втори, трети лист, търся причината в корените вътре. Всяко нещастие се дължи някой път или на физическа причина или на духовна - неспазване или на някое умствено разбиране. Някой път разстрои ти се черния дроб, тогава вече си неразположен духом. Някой път казвам: Аз съм много неразположен. - Ще туриш черния си дроб да функционира добре. Първото нещо е - да употребиш повече киселина. Лимонът е хубаво лекарство за онези, на които е разстроен черния дроб. Но най-първо ти трябва да разбираш. Киселина, аз разбирам неща, които са ти неприятни да ги обичаш, то е лимонена киселина. Лимоните чистят. Казвам: В бъдеше много от тия рецепти, от тия лекарства, хубави са, понеже хиляди хора се прехранват. Не искам да се затворят аптеките, не съм от тези, които казват, че няма нужда от лекарства, но за в бъдеще здравите хора ще им плащат на лекарите. Като се разболееш няма да плащаш; като оздравееш, ще му платиш. Здравият ще плаща. Следователно, лекарите ще имат интерес да са

здрави хората. Понеже лекарите имат интерес повече хора да бъдат болни, ще чуеш някой лекар да казва: Няма (ли) да дойде някоя епидемия? Лекарите създават епидемиите. Мислите създават болестите. Този човек ще се разболее. Този човек може да внуши.

Разправяха ми за един анекдот. В едно от учрежденията единият бил добър чиновник. Наговарят се 5-6 души други чиновници да му кажат, че не е добре. Единият го среща на първия етаж, той работи на горните етажи и му казва: Какво ти е, болен ли си, какво ти е? Пожълтял си. Среща го втори, пак: Какво ти е? Четиримата души като го срещнали и му казали, че не е добре, той се разболял и казал: Господин директоре, не мога да остана на работа, ще си вървя. Директорът, който знаел как е работата, турил четиримата души да работят за него.

Та казвам: Пазете се от внушението. Няма по-страшно нещо от внушението, много страшно е!

Някой път зароди се в тебе кисела дума, казваш: Туй да му стане, а то се върне отгоре ти. Не пожелавайте на хората зло. Светът е страдал от това. Хората са страдали. Човек трябва да бъде внимателен в своята мисъл. Онова, което пожелаеш, да е справедливо. Най-първо тури справедливостта. Не си ти, който трябва да съдиш хората. Ако Господ те е турил съдия, иди кажи това и това, направи го! Кажи: Този път, по който вървиш, няма да те изведе на добър край, като на приятел ти казвам. Спри се. Защо ще желаеш, няма какво да се възмущаваш, че не е разумен човека. От любов, братски му кажи: Този път, по който вървиш, не е добър. Той казва: Ти не ми се меси в живота!

Аз ще ви приведа един пример из варненско за поп Данчо. Знаменит поп Данчо, в турско време било. Той казва: Мене баща ми и майка ми не са ме родили за поп, но за харамия. Един ден минава във Варна един гагаузин, бил е жена си. Понеже носил пушка винаги на рамото, всичките турци го наричали Дели Папаз. Пита: Защо биеш жена си? Обръща се жената към него и му казва: Какво се месиш ти,

ние сме си мъж и жена, приказваме си, ти какво се месиш в нашата работа? Казва си: Данчооо, веднъж реших да направя добро, да примиря мъж и жена, и двамата се нахвърлиха върху мене. Втори път не се меся. Още веднъж мъж и жена не ги примирявам, нека се бият! След като той я набие хубаво - тогава иди да я примириш. След като я набие, главата е пукната или крака изкълчен - тогава помогни им. Казвам: Сега няма ли поп Данчовци у нас? Хубав метод е и досега той съществува. Той е еднообразен.

Онова най-хубавато, което може да се приложи. Вярвайте във вашия ум, който Бог ви е дал, вярвайте във вашето сърце, което Бог ви е дал, вярвайте и в тялото си. Вярвайте в духовете на хората, в сърцата и в телата на хората. Туй трябва да стане правило! Сега някои искат да кажат за национализма - същия закон е. За дома, за нацията, за човечеството, навсякъде законът е един. Един народ трябва да вярва в онова, което Бог му е дал - в своя ум. Един народ трябва да вярва в колективното сърце, един народ трябва да работи в своето тяло. Всичките народи, навсякъде като се приложи по този начин, светът ще се оправи. По този начин като приложите, ще имате минимални страдания, които лесно ще ги носите, ще ви бъде приятно. Всяка болест, която дойде, ще бъде едно упътване, защото все трябва човек да се разболее, да се сменят състоянията. Не мислете, че ако човек е здрав...... Болестта е едно малко нарушение, за да се върти само колелото. Ако има равновесие, няма да има движение. Трябва да има на земята едно малко нарушение, за да се образува движение. От движението на човешкия ум, човек се развива. Вий изучавайте себе си; вие досега не сте чели колко косми имате на веждите. Някой път нещастието произтича, че са паднали повече косми и затова не ви върви. Определено количество са. Вие на главата си не сте си чели космите.

Учените казват, че има двесте и петдесет хиляди косми. Ако се намери туй число по-малко, започва да не ви върви. Вие имате 7 милиона пори. 7 милиона антени при всеки прозорец. Ако някои от

тези прозорци са запушени, не ти върви. Всичките прозорци, като станеш сутрин, трябва да бъдат отворени. Всичките 7 милиона антени трябва да бъдат настроени, че всичко да възприемате, каквото става по света. Тия антени за невидимия свят са. Любовта си има свои антени, разумността си има свои антени, истината си има свои антени. Всичко в света има свои антени! Като възприемате какво става по външния свят, вие ще можете да се ползувате. Такова прекрасно радио имате! Аз се радвам, че приятелите имат малко радио. Някои имат голямо. Най-хубавото радио е главата. По-хубаво радио няма. Туй радио с четири, пет милиарда не можеш да го направиш. Има антени за слънцето, какво става, има антени за месечината, за Юпитер, за Венера, за Марс, за Уран, за Нептун, за Сириус, за съзвездията, за всички звезди, за всичките вселени.

Сега ние искаме всичките антени изведнаж да започнат. Защото вие не сте готови, но най-малкото, което можете да направите, например, можем да развием антената, какво става по земята, да го схванете - най-близкото. После, каквото става на месечината и него да схванете. Онези хора, които са запознати с месечината, имат голямо въображение, весели хора са. Весело гледайте на нещата. Човек не умира. Страхливите умират, смелите не умират. Онези майки, които са смели, децата им не умират. Онези бащи, които са смели, децата им не умират. Щом се колебаеш, детето умира. Щом си смел, ще кажеш: Туй дете, Господ го е пратил, то ще седи. Статистиката показва, че онези овчари, които не живеят един целомъдрен живот, винаги вълците намират все тяхните овце. Всяка година 15-20 овце отиват. Онези овчари, които живеят трезвено, вълците не нападат тяхните овце. Добрият живот е .... Някой път има голяма разумност и целесъобразност в тях. Мен ми разправяше един руснак. Казва, че той сам го е видял. Бил в Кавказ сам на планината. Идело едно дете и носело ядене на баща си. Насреща му идва една мечка. Той е далече, не може да му помогне. Идва мечката при детето. Срещат се, вдига детето с крака си, обръща се, туря го на другата страна и тя тръгва по

своя път. Всички ръкопляскат на мечката; не мисли да го хване, тя влиза в положението на детето, то носи ядене на баща си. Мечката решила да му помогне, не може да се разминат иначе.

Не можем ли да бъдем толкова умни, колкото мечката? - Тази доброта, която иде, не можем ли ние да я вземем на ръцете си? - Можем.

Едно ви недостига: разбиране, любовно разбиране. Любовното разбиране е истинолюбивото разбиране, то трябва в света, там е спасението на всичките хора. Вярвайте в това, което Бог ви е дал: добрият ум, доброто сърце, доброто тяло, в което сега живеете!

Тайна молитва.

9-та беседа, държана от Учителя на 15-ти 12, 1940 год. 10 ч. с. Неделя София - Изгрев

ПРИЛОЖЕНИЕ И РАБОТА

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще ви прочета няколко думи от 19-та глава от Евангелието на Йоана. Аз само вземам една част от 9-тия стих: “Ти от къде си?”

Духът Божи.

За да се разберат нещата, за да се разбере света, нас ни трябва светлина. “Ти откъде си?” Този въпрос се задава само в един свят, дето има светлина. Ти в тъмнината не може да питаш: Ти къде отиваш, от къде си? Или другояче казано: Само умният човек може да пита, ти откъде си? Но онзи невежият, едно говедо, ще те пита ли, от къде си? Сега по закона на сравнението, някой път биха казали, че човек, който не се интересува, не е възпитан. За света е така. Той сам какъв е? Може сами да си отговорите. Ако един ученик в училището не се интересува от нищо, каквото учителя му преподава, не учи, вие знаете какъв е. Онзи, който се интересува от всичко, учи всичко, каквото учителя преподава, разрешава, той минава за един от способните ученици. Сега мнозина искат да станат много учени хора. Че да станеш учен човек, в един живот тебе ти трябват 30 години да се упражняваш, да пробваш ръката си. Колко други неща трябва да си минал! За да станеш учен човек, трябва да носиш една учена глава. Има учени глави. Ученият ще го познаеш, че е учен по главата. Невежият, ще го познаеш по главата. Каквато му е главата, такъв е. Защото, ако той минава за много умен, пък има такава колибка, не си е направил къща, той не минава за учен, за умен, няма никакви удобства в къщата си. Или един човек, който не може да направи една дреха на свят, не е умен. Казвате: Скромно трябва да ходим! В природата не е въпрос за скромност. То е наше разбиране. Не трябва

да бъдем разточителни. Не е въпрос за съчетание. Природата е турила дрехи на пеперудата, на райската птица, които струват милиони. Царицата не може да носи такива дрехи. Защото ако се питаш, такива цветове, такова съчетание, какво е предназначението й? Една пеперуда е облечена с такава хубава дреха като някоя светица. Казва: Какво гони пеперудата с туй? Някой паяк ще я хване, ще я изяде. Няма никакъв смисъл. Няма никакъв смисъл само за обикновените хора. "Ти от къде си? Не е един статически въпрос. Ти не може да питаш този въпрос, ако твоя ум не работи, ако твоето сърце не работи, ако твоето тяло не работи. Ти не може да задаваш този въпрос. Аз слушам съвременните хора и много харесвам в тях това. Обръщат внимание, занимават се с дребните работи. Те всичко, което го учат, го считат за долнокачествено. Те са бръмбарчета. Той като изучава бръмбарчетата, учен човек става. Растенията минават за много глупави, но който изучава тези растения, учен става. Чудна работа, как невежите създават учените хора! Той като изучава тия билки, намира всичките лечебни свойства, които растенията имат за болестите. После намери, че тия растения са хранителни, и те стават полезни. Та казвам: Вие имате едно цвете за пример и казвате - няма никакъв смисъл. Много криво разбирате. Съвременната наука идва да изучи само статическото положение на растенията. Ще види при каква почва растат, какъв е цветът, колко тичинки, колко листа има, после гледа вкуса какъв е, кисел ли е, сладък ли е и т.н. А пък растенията имат един отличен език, говорят много хубаво. Езикът зависи от интензивността. Когато някое растение не те обича, минаваш и едва една дума ще ти каже. Не издава никакво ухание. А пък, когато те обича, като минаваш, още от половин километър започваш да чувствуваш. Има големи речи: Заповядай, заповядай! Ако тия растения нямат тоя език, по кой начин ще привличат пчелите? Още като цъфне изпраща миризма - американски реклами. По радиото изпраща, че като четат пчелите, всички се награкат.

Сега някои ще кажат: С такива ненаучни работи, с такива небивалици няма да се занимаваме. В света като ни занимават с болестите, мислите ли, че болестите са нещо реално? Аз на болестите ето как гледам: Според мене, хората страдат от животинки, които оставят изверженията си, намножат се, съберат се, милион от тях, че ядът и пият и всички оставят изверженията си. Човек заболява от вонята на тях. Туй са наречените токсини. Научно - отровни вещества. Казвам: Проста работа! Казвам: Навън изпъдете всички тия деца да си вървят в широкия път, в широкия свят. Толкова милиони, ще им кажеш - Навън! Като им кажеш, излизат. Не им давай да ядат. След като постят 10-15 дни, да не ядат, не се размножават. Няма да пият и няма какво да оставят. Като няма да ядат никак, какво ще оставят? Казвам: За в бъдеще, всичките лоши болести с пост може да ги лекувате. 10, 15, 20, 40 деня като постиш, нищо няма да остане от тях. Казвате: Как да церим рака? - 40 деня пост. Как да церим проказата? - 40 деня пост, глад. След като постиш няма да мислиш дали ще се излекуваш - ще се излекуваш, защо не?

"Все що просите, като вярвате, ще ви бъде". - Какво разбирате? Ще бъде кога? - Когато главата ти е на място. Ще бъде кога? - Когато сърцето ти е на място. Ще бъде кога? - Когато силата ти е на място. Сега съвременните учени хора казват, че Русия родила такива велики хора, че Германия родила такива велики хора, Англия родила такива велики хора, Америка, България родила велики хора, Сърбия - всички родили велики хора. И чудното е, че в тия велики държави, дето все велики хора са се родили, не им върви напред. Питам тогава, ако считате, че една майка е гениална, но не ражда гениални деца, мислите ли, че тя е гениална? - Не. Има неща в природата, които вие не разбирате. Сега не мислете, че всички са учени хора в света. Моите почитания за гениалните, за талантливите, за обикновените хора, но има едни хора, за които не искам да ви говоря. Те са извън обикновените, извън талантливите, извън гениалните, те правят всичките пакости. Те са, които изопачават учението на гениалните

хора. Изопачават учението на талантливите, изопачават учението на обикновените, защото обикновените хора са дали много нещо. Обикновените хора работят. Талантливите хора всичко изпълняват, а пък гениалните хора, всичко хубаво създават. Виждам гениалните какво са създали. - Не го прилагат. Талантливите и тяхното учение не прилагат. Обикновените, работата не обичат. Цял ден седят в кръчмите, разправят политика, кой ще дойде на власт. Чукат се за здравето - да живее този, да живее онзи. Казват: Да вземем лотариен билет, от къде ще дойде един милион? Човек, който не работи, той не е обикновен човек. Човек, който не изпълнява всичко, което природата е определила, не е талантлив човек. Човек, който не създава, не е гениален, защото създаването е на гениалните. Аз наричам гениална една домакиня, която може да създаде една баница. Като направи, че я опече тази баница, направи и хляб, тя е гениална. Считам една домакиня, като тури софрата, нареди я хубаво, за талантлива. А считам за обикновена тази, която носи и пренася нещата. Гениална, талантлива и обикновена са там. Трябва да търсиш гениалните хора някъде в света. Казвам: Може ли да ми покажете някой гений? - Колкото искаш, може да ви покажем. Веднъж ме пита един и му казвам: Ела да ти покажа един гениален човек! - Отидох и му показах една пеперуда. Рекох: Ето, тази пеперуда е гениална! Много учена е тази пеперуда. Знае кога ще се развали времето. Преди да се развали времето, ще избере един лист, ще се скрие, че да не е откъдето духа вятъра, и дъждът никога не може да падне. Един човек не може да го направи. Хората се оквасват. Тя знае, че този лист няма да се откъсне. Не е било време, когато да се откъсне, каквато и буря да дойде, гдето една гениална пеперуда има отдолу. За обикновените хора стават случайности. Някой път и с талантливите се случва, но гениалните пеперуди знаят. Казвам: Кой я научи? - Религиозните отговарят: Бог я научи. - За да я научи Господ, Той де се е учил? Как е учил? Ако тя не разбира каквото Господ е казал - като дал първият урок казал: Аз ти давам една хубава дрешка само за няколко месеца,

защото някои пеперуди само няколко месеца живеят. На другата година не остават, умират. И тя за 5-6 месеца много добре знае. Казвате: Глупава пеперуда! - Не, не, тя научава урока и го цени. Мислите ли, че тази пеперуда не е допринесла нещо в света? Тя на колко растения е кацала тази пеперуда! Пеперудите са събудили в растенията щедростта. Всичките тези бръмбарчета, на колкото растения кацат, те са като стимул за тях. Гениални бръмбарчета са. Че всичките растения отварят сърцата си, дават най-хубавите плодове. Те са ги заставили да дават хубави плодове. По-напред не са давали. Като ги видяли така хубаво облечени, понеже са ги посещавали, когато са имали хубави цветове - сокове им дават. И те в замяна са създали най-хубавите плодове. Казват: Идущата година пак заповядайте, много сме доволни от вашите посещения! Вие казвате: Такива глупави работи, туй не е вярно. - Че кое е вярно? - Вярно ли е, че Египет едно време е бил велик? Вярно ли е, че Рим едно време е бил велик? Вярно ли е, че едно време Асирия е била велика? Какво е придобил Египет? - Останали са само пирамидите? Сегашните египтяни не са старите онези египтяни, които бяха център на културата. Нима сегашният Рим е център, както едно време? Сега искам да ви наведа на онези научни факти. Всеки един човек на земята е заставен да работи най-първо над себе си. Някои хора се чудят - нямат работа. Не знаели какво да работят. Ти, ако най-първо не се научиш със себе си да се справиш, да служиш на себе си, как ще служиш на другите хора? Само в мозъка има 3 милиарда и 500 милиона клетки. Тия разумни души, които се занимават - милиони от тях има, които се занимават с умствената функция. Милиони от тях се занимават с духовната функция, с Божественото. Има други клетки, които се занимават с духовните чувства на човека. Други клетки се занимават с неговото самосъхранение. Клетки има, които се занимават със семейните мъчнотии. Вие не знаете още имената на тях. Вие минавате за много учени. Вие не знаете себе си, къде се намират някои центрове. Едва сегашната наука в наше време е показала къде е Божественият

център. Досега казват: Религиозен център, религиозно начало, религиозни чувства на човека. За да бъде човек религиозен, има особено място в мозъка вътре. И за сърцето има особено място, и за тялото има особено място. Три апартамента има в мозъка. Един Божествен апартамент има в тялото. Сега няма да ви кажа къде се намира, къде е. Вие сте толкова учени хора! Ще отворите вашите енциклопедии, ще ги намерите там. Сега някои казват с какво да се занимават. Ако не се занимавате с радиото, което те съобщава с Божествения свят - то е реалният свят. Например, ако този свят не го изучаваш, така както трябва, какъв човек ще станеш? Ако не се занимаваш с онова радио, което се занимава с умствения свят около тебе кой е? Ако не го изучаваш, как да го видиш? Умственият свят може да го видиш. В умствения свят като влезеш, работите лесно стават. Сега технически пропорционално в умствения свят като седиш, искаш един хубав апартамент. Там обичат да градят етаж и половина - два етажа. В умствения свят не обичат да градят, понеже важен не е градежът. Да кажем тебе ти трябва някакъв градеж, здание за кираджии. В умствения свят не се позволява да имаш кираджии. Ще влезеш в стълкновение, за вземане и даване. Ще направиш здания за себе си, за гостите, за близките. Всеки да има своя стая. В този свят не се позволява двама души в една стая да спят. Може да се разговярат, но щом дойде за спане, всеки в своята стая. В умствения свят всеки има градина. Не се позволява, нямаш право в чужда градина да късаш. Не се позволява цветя да късаш. Сега питате, къде е този свят? Аз задавам друг въпрос. Ти като се влюбиш, къде е любовта? Казваш: Гори сърцето. Къде? Измерваш как гори сърцето. Ако гори, защо тялото не изгаря? Гори сърцето. Че гори, гори, но трябва да има действително един термометър, който да измерва любовта. Но той не е термометъра на Целзий и на Фаренхайт. Те са научни данни, с които аз се занимавам. Аз измервам любовта, тъй както се измерва топлата вода. Дойде някой при мене и ми казва, че се е влюбил. Турям моя термометър - няма никаква любов. Ти, рекох,

имаш любовта на земята - едновремешен огън, който ти наричаш любов. Всякога, казваш, когато имаш този огън ще те сполети някакво нещастие. Той ми говори за любов, а казва голямо нещастие имал. Той не знае какво нещо е любовта. Човекът на любовта никога не може да бъде нещастен. Нищо повече! Аз не ви казвам, че вие се самозалъгвате, но трябва да разбирате какво нещо е любовта. Вие казвате: Общение с Бога трябва да имаме. Трябва да знаеш какво нещо е общение с Бога. Ако ти имаш общение с Бога и минаваш за невежа човек, това не е общение с Бога. Мислите ли, че един философ като стане говедар и пасе говеда, че те ще станат ученици - философи? Ще има известна промяна. Ето каква промяна ще стане: ако говедарят е философ, по-малко бити ще бъдат говедата. Ако не е философ говедарят, дървото на общо основание ще играе. Втора една разлика има, че единият ще има много добра обхода. Че аз правя наблюдения. Овчари има, които обичат овцете си повече, и като се спрат, те дигат главите си и ги погледнат. Онзи, който не ги обича и да вика, те си държат главите надолу. Веднаж имах една опитност в планината, мисля, че беше Стара планина. Минавах покрай един каракачанин. Аз минавам, той седи. Като хукнаха всичките овце към мен, започнаха да блеят, заобиколиха ме. Всички тичат. Този човек ме вижда и си мисли - Той може да завлече овцете, той ще стане овчар. Ще завлече стадото! Аз исках да го убедя, казвам не бой се, овцете са много интелигентни, ти така си ги научил. Всички казват: Добре дошел, много добър е нашият господар! Пък добри са овцете. Виж каква хубава вълна дават. Какво разбрано стадо, идват, препоръчват те и аз за тебе имам много добро мнение. Той казва: Обичам ги. Аз зная как ги обича! Тичат тия овце при мене, идват и казват: Не е ли дошло времето да се освободим ние от тия мъчения? Постоянно ни вземат вълната, млякото ни вземат, децата ни вземат, нищо не оставят при нас. Толкова години господарят какво мисли. Кажи на Господа нещо. Тук мълчим, но много зле е. Това не го казвам. Какво ще бъде? - Бунт. Ще каже, Господ ми ги даде. А те казват: Не е ли дошло време Господ

да ни освободи? Като разправям на някого туй мое схващане, не го разбира. Аз ви разправям. Тия овце ги виждам другояче, нищо повече! Както ги виждам. Аз ги виждам тъй както този овчар. Като погладих тази овца, погладих онази овца и казвам: Не бойте се, идва и за вас спасението! Тупам по главата, тупам по гърба и всички гледат, а той се чуди. Влизам в положението му. Колко хубаво стадо има! Казвам: Гледай да не ги измъчваш, да не им даваш агънцата, не ги яж. Като пасеш овцете, стани вегетарианец. Не е хубаво, не е късмет да ги ядеш. - Ами сирене? - Сиренето, млякото, вълната, може да ги вземаш, но не ги коли! Казва: Хубаво е туй, ще гледам да го направя вече. Ако искаш, рекох, да ти върви, не ги коли - нищо повече! Казваш: Аз с овцете ли ще се занимавам? - Ами с кого ще се занимаваш? Когато един ангел слезе от небето със своята интелигентност, ти при него си като едно растение. Човек даже не е овца при един ангел. Христос казва за себе си: "Аз съм лозовата пръчка, Отец ми е земледелецът." - В положението на растението съм. Затуй разбирането на хората е материално. Главите на съвременните хора са заровени в гъстата материя, и вследствие на това не могат да имат разбиране. Ние се плашим заради нищо и никакво. Ние се плашим за другите хора дали ще умрат. Хората ги е страх, че ще умрат. И да се плашиш, и да не се плашиш, ще умреш - нищо повече! Ами да умреш какво значи? - Отидеш в другия свят и трябва да се приготвиш за оня свят. Ще се приготвиш ти като умреш, като идеш в другия свят, ще започнеш работа в безпрекъсване. Не да идеш в оня свят да седиш 45 години не мил не драг. Той 45 години няма никаква работа. Тогава какво ще правиш? Сега ще ви приведа онзи пример, който не е научен. Един английски мисионер, отишел в Африка да проповядва евангелието. След като го проповядвал, вижда един старец с бяла брада да седи при него. Започват да се разговарят. Казва му: Ще ти кажа една истина, да се не плашиш. Аз, както ме виждаш, не мога да оживея. Аз съм умрял преди 200 години, в оня свят както съм влязъл. Искам да ми услужиш, много се измъчвам. Аз съм

английски владика, живях на еди кое си място, но живях много разпуснат живот. Вземи името ми. В мястото, дето живях, има мои роднини. Иди да им проповядваш, дано да се обърнат. Да могат да служат на Бога, да се освободя от туй мъчение, което имам този живот. Той казва: Божия работа! Като проповядвам, може и на умрелите да се проповядва. На следната вечер, той иде с още един, и той с брада. И той проповядва за учението. На третата вечер идват трима, четирима и т.н. На десетата вечер, като проповядвал, десет души имало, после 50, 60, 100, 150 души се събрали и забелязъл, че неговата сила започнала да отслабва. Дохожда в Англия и проповядва онова, което му е казал стареца и буква по буква всичко е вярно. Вие ще кажете: Това е халюцинация на човешкия ум. Като умре човек, всичко се свършва. - Хубаво, щом е така, какво има да се безпокоим? Ако всичко ще се свърши със смъртта, какво има да се безпокоим? Къща имаш, умреш - ще се свърши. Ти като умреш, мислиш на кого ще оставиш къщата. Ти като умреш, мислиш дъщеря ти за кого ще се ожени, синът ти за коя ще се ожени. Питам, защо е това безпокойство? - Но не е научно. Ние сме извън света на гениалните хора, извън света на талантливите хора, извън света на обикновените хора. Ние сме в един свят неорганизиран. Един свят, който не знае как да мисли, как да чувствува и как да работи. Казвам: Щом не работиш, извън обикновените хора си. Щом си художник, туй, което ти е дадено не го изработваш, не го прилагаш, ти не си от талантливите хора, защото талантливият човек всичко трябва да приложи. А пък гениалният човек трябва да създаде, да пресъздаде живота си. Аз считам така: Обикновеният човек в човека се занимава с тялото му. Талантливият се занимава със сърцето, гениалният се занимава с неговия ум. Казва: Ние не сме хора талантливи. - Ти, ако нямаш обикновени хора да работят в тялото, ти ако нямаш талантливи хора да работят в сърцето, и ако нямаш гениални хора да работят в ума ти, ти си закъсал. Ти ще слушаш тия тримата! Да влезеш като ученик от обикновените, да започнеш да пъплиш в своето развитие. Как ще

разберете думите: “Всички ще бъдете научени от Господа.” Как ще бъдете научени? - Ти ще се учиш от растенията. Ако искаш да познаеш характера си, посей едно растение и виж как цъфти, как зрее, какъв плод дава и ти ще познаеш какъв си. Туй растение като го посееш, веднага ще те определи. Посей едно цвете и цветето ще покаже какъв си - до каква степен на развитие си дошъл. Вземи си една кокошка и тя ще ти покаже до каква степен на развитие си дошъл. Купи си една овца и тя ще ти покаже до каква степен на развитие си дошъл. Ако искате хубави отношения, овцата ще ти покаже на каква степен на развитие си дошъл. В писанието имаме: Там Яков е наречен червей. Червей, който знае как да работи. Запример, в природата като изучават, има една оса, знаете ли колко е умна? Правят от пръст цилиндър от пет сантиметра, някой път от 6, 7 до 10 см. дълъг. Хванат някой паяк и го оставят вътре в цилиндъра. 20, 30 паяка ще ги турят вътре. Така е направен, че да не умират. Накрая, ще снесе яйцата си, ще го затвори цилиндъра, че като се измътят да намерят готова храна. Паяците са живи, не са умрели още. Питам: Кой научи умната оса? - Има кой да промисли. Вие не сте разглеждали житото, което си пробива почвата, как пробива почвата? Туй слабото стъбълце пробива почвата. Много химически начини има. Вземете мъховете. Мъховете ги наричам гениални растения. Като се закрепи мъхът за някоя канара, започва да изважда храна от нея. Той седи с хиляди години, разтваря тази канара. И виждаме тия мъхове какви са хубави, какви приятни цветове имат! Мислите, че са умрели, но като дойде пролет, наново се явяват. Казвате: Глупави са. - Гениални са тия мъхове, в моите очи са гениални. - Там, дето никой не може да живее, те живеят. Гениите живеят там, дето никой не може да живее. Талантливите живеят там, дето всички боледуват. Обикновеният човек живее там, гдето нищо за ядене няма. Обикновеният човек, той всичко сам си доставя, той не чака. Аз наричам обикновени хора всички, които сами си доставят храната. Талантливите хора, след като

си доставят храната, започват да се справят с мъчнотиите. Гениалните превъзмогват всички работи.

Сега мислите за новото учение. В новото учение всички искам да бъдат обикновени, талантливи и гениални. Всеки един човек, според мене, който е обикновен, да знае как да се справи с тялото си. Гениален е за тялото, но по отношение на сърцето е обикновен. Талантливият човек за сърцето е гениален, а гениалният, за ума си е гениален. Ти едновременно, ако не си обикновен човек, ако не знаеш как да се справяш с тялото си, ако не знаеш как да се справяш със сърцето си, понеже сърцето е от по-висока култура, не вземам видимата функция на сърцето - кръвообращението. То е свързано с чувствата на хората, със симпатичната нервна система. Свързано е с цялата душа, с живото същество. Според тази нервна система, която имаш, ти веднага може да чувствуваш успеха и напредъка, дали ще успееш или не. Ако сърцето ти е правилно, може да виждаш своето бъдеще, няма да се плашиш. Казвам: В новото учение хората трябва да бъдат гениални. Гениални трябва да бъдат, за да помагат на обикновените. А пък всичките обикновени хора, на които гениите помагат, те помагат на талантливите да им съдействуват на тяхната работа. Гениалните съдействуват на обикновените хора, обикновените съдействуват на талантливите като слуги. Талантливите са слуги на гениите. И най-после гениалните стават слуги на обикновените. Те са вече Учителите. Майката слугува на своите деца - тя е гениална. В същност детето слугува, в същност детето е гениално. В един дом без деца, майката и бащата се обезсърчават, защото нямат гении. Всички, дето искат деца, затуй е. Щом се роди едно дете - един гений в къщата, един гений има в къщи. Този гений носи всичките благословения. Ако твоята глава няма една мисъл родена, празна е тя. Този дом е бездетен. Ако нямаш една гениална мисъл, не си на правия път. Трябва да се роди една гениална мисъл, трябва да знаеш този закон. Ако в твоето сърце не може да се роди едно талантливо чувство - то е пак гений - ти не можеш да успяваш. Сега може да ме

запитате как може туй? - Оставете, ще бъдете търпеливи. Аз съм гледал, жените правят баница. Аз съм гледал как старите правят баница. Гледал съм и как младите правят баница. После, гледал съм как младите, които се готвят за висшето училище, да правят баница. Те са абитуренти. После съм гледал и възрастните, и те правят баница, и старите как правят баница. Има голяма разлика. Тази младата, много сръчно работи! Онази страта - полека, лека. Не само, че има разлика, младата като направи баница, вкусна е. Има нещо вкусно, което не може да определиш. Старата, която няма нищо вложено, чувствуваш безвкусно. Като че не е същото брашно, пък то е същото. Ако ти от своето религиозно чувство не можеш да туриш в своите думи, то не е баница, която правиш на хората. Започнали тук в София да се плашат от вълната. Казват: Няма вълна. Казват: Внесли от тази от дърво. Една сестра направила дреха, но не топли. Онази вълна, взета от овцете, по майсторски са я направили те. Като вземеш изкуствената вълна, не задържа топлината - различава се. Различават се онези яйца, които снасят кокошките от онези, които хората правят. Кокошките знаят да правят по-добри яйца и пилета излизат от тях. От изкуствените яйца, освен, че пилета не излизат, но щом ядеш, не се чувствуваш добре. Аз считам всички изкуствени работи за хубави и красиви, но съдържание нямат, живот няма в тях. Един часовник показва времето. Какво има в часовника? Има хора, имат една способност в тях, имат туй точно чувство - в което време да го събудиш този човек, той ще ти каже колко е часът с една минута разлика. Той ще определи колко е времето, пак с една минута разлика. Чувствува той времето. Има хора, които имат барометър. Може да ти каже след няколко дена какво ще бъде времето. Не ходи вън да гледа, но ще ти каже какво ще бъде след два-три дена, понеже има нещо в него, което разбира.

Казвам: Ние се нуждаем от една наука, която да ни услужи, да изменим нашия живот. Сега да го изменим, защото сегашните условия, при които живеем, никога няма да ги намерим. В сегашното

Бог работи. Всичко туй, което става, то е под ръководството на Божествения пръст. Всичкото наше минало, Бог го превръща. Всичките наши несрети, които ги имаме в живота, Той поправя нещата. Като страдат хората, от техните страдания, поправя живота за в бъдеще. Всичките наши страдания, Той ги има предвид. Иска да ви просвети, да не правите погрешки. Той вижда несретите на вашата мисъл, че не мислите както трябва. Внася в ума светли мисли, за да не се създадат лоши мисли за в бъдеще. Че Бог по един начин преобразява цялото съзнание на народите и на цялото човечество. Работи над всички. Всички тия проповедници, всички учени хора, който и да е, всички работят заради Господа. Знаят или не знаят, за него работят. Няма нещо, което той да не употребява, да не използува. Безброй напреднали души има, които работят на земята. Учените хора с години работят над един въпрос. По 20-30 години някой ще изучава бръмбарите. Той любов има към бръмбарите. Като изучава бръмбарите, на бръмбар замязва човекът. Някой като изучава някои животни, на тях замязва. Щом се влюбиш в някое животно, замязваш на него. Има една сравнителна физиономика, уподобява хората на някои животни. Някои мязат на кон, някои на вол, някои мязат на овца, някои мязат на прасе, някои на щъркел, някои на петел, някои мязат на магаре. Често хората в сравнение с животните, взели някои от линиите от тях. Хората правят някои движения така, както ги правят животните. Магарето има една крива линия, подгъва мускулите и човек, който има тази линия, и той прави същите движения. Ще кажете: Дали е вярно или не? - Ще видите. Някой път, ако не вярвате, ще ви покажа някои картини. Има доста. Не е лошо да мязаш на един щъркел, не е лошо да мязаш на един гълъб, не е лошо да мязаш на една гургулица, не е лошо да мязаш на един паун, не е лошо да мязаш на един паяк, или на един петел или на един пуяк. Аз гледам всичките и виждам много умно в тях. Още като те види петелът, като се качи, ще каже: Ето какво Господ ми е казал - Кукуригу-у. Какво казва на мен петелът? - Туй, което учиш е много

добро. Продължи, то е право. Аз споделям твоето мнение и аз съм твой последовател. Мене ми стане приятно, че един петел ме е разбрал. Кукуригу-у! После като се приближа до едно цвете, то изпраща ухание от себе си. То казва: Туй, което учиш е много добро, продължавай! Някъде ида при някои цветя, не издават миризма - какво да правя? Хубаво като издават миризма, но някой път не издават. Казват: Да се не колебаеш!

Да ви приведа един пример. Един български свещеник ми разправяше една своя опитност, която му се случва във Варна. Този свещеник е заминал за другия свят. В началото на своя живот бях много духовен, голям идеалист. По едно време на старини към 70-75 години ми дойде на ума мисълта, защо станах поп? Той имаше отличен глас. Той беше един от свещениците, който пееше много добре. По-добър певец от него не съм слушал. Той се казва: В младини защо ти трябваше да станеш поп, певец да станеш, да се прославиш. Тук само с кандилницата - 75 години. Една вечер дойде един старец с бяла брада и като го погледнал, му казва: Знаеш ли, че едното ти око гледа надолу, а другото нагоре и го побутнал по челото. Пак: Знаеш ли, че едното ти око гледа нагоре, а другото надолу? И като станал сутринта, мястото, дето го побутнал стареца, черно. Питат го: Къде се удари? Пита ме: Какво означава това? Казвам: Ти като поп ще загазиш. - А като певец няма? - Като певец, ще загазиш повече. Попът е най-лесната работа. Като певец ще имаш по-големи съблазни. Казвате: Да бъда богат! - Хубаво, какво ще добиеш от богатството? Ако в богатството добиеш най-хубавото, ако станеш добър човек, благороден, купиш книги да бъдеш полезен на човечеството, разбирам. Затова богатството се дава на силни души, не на слабите. Де ще намериш тоя разпуснатия живот у богатите хора? Вземете красотата у човека. Защо не се дава красотата? В сегашните хора много малко красота се случва. Всяка красива мома, ако не е умна, ще завърти ума на когото и да е. Сегашните хора не са красиви. Казват: Красота! Аз имам мярка, понятие, зная какво нещо е красота.

Красивият човек е гениален в ума си. Красивият човек е талантлив в сърцето си. Красивият човек е обикновен в тялото си. Туй е понятието ми за красотата. Духовният човек, Божественият човек е гениален в ума си, талантлив в сърцето си, обикновен в тялото си. Той е религиозен, учен човек. Говоря за тия хора, които са гениални, учени, свещеници, съдии, жени или мъже без разлика. Всички те са хора на новото поколение, което иде. Всички такива трябва да бъдат гениални. Аз гледам този ще плаче, онзи ще плаче. Казва: Господ ме е забравил, този ме е забравил, онзи ме е забравил. - Ти не забрави ли Господа пръв? Тебе Господ не те ли прати на земята да учиш? А ти започна да ходиш да търсиш момите, да ги лъжеш. Че то не е гениалност. Каква е тази любов - ще привличаш хората? Гениалният, талантливият, обикновеният привличат хората, но никога не ги изваждат от тяхната орбита. Никога не изваждай човека от неговата Божествена орбита, в която върви! Ти може да го разбираш, може да изкажеш своето мнение, но остави човека да върви в този път. Този, който го е създал, му е начертал един път и нека той да върви по него. И ти върви по своя път. Бог изпраща отдалече светлина, топлина и сила. Защо ще се събират хората на едно място да се карат? Сега говоря една беседа, като направих своите изследвания научни на една стара баба на 85 години, много умна с едно правилно лице. Като измерих главата й казвам: Много си била красива. Всичките момци около тебе се въртели едно време. Тя се поусмихна. След като поговорихме дълго време, тя казва: Синко, защо не дойде в нашето време, ами сега си дошъл, когато съм на 85 години? Аз, за да я утеша, и казвам: Ще ти дам един секрет, за да се подмладиш. - Може ли? - Може. Може на 19 години да станеш. - После като се подмладя, какво ще правя? Аз казвам: Като се подмладиш, кажи ми какво ще правиш? Тя пак се усмихна, и казва: Да ме пази Господ от изкушение. Казвам: Бабо, ти си гениална в ума си, талантлива в сърцето си. Много добро сърце имаш, ама колкото са те обичали, нито един не те е обичал, лъгали са те момците. Тя казва: Не бяха те виновати, но тази глава.

Много добри момци бяха те, но тази глава. Рекох: Сега, като се подмладиш? - Синко, казва, не ме подмладявай, ще вляза в изкушение. Оправи ми път да ида в оня свят, че като се върна, както кажат, каквото наставление дадат да го изпълня. Сега като се подмладя, страх ме е. Рекох: Сега обичай Господа, като дойдат младите. Обичай Господа с всичкия си ум, понеже си гениална. Обичай Господа с всичкото си сърце, защото си талантлива. Обичай Господа с всичкото си сърце, понеже си обикновена. Обичай и ближните си!

Та казвам: Важни въпроси има за разрешение. Вие всички имате една обща задача. Всеки един човек в настоящия си живот, създава условия за в бъдеще. Най-първо тялото работи за сърцето, сърцето работи за ума, а умът на човека работи за човечеството, или умът работи за Бога. Човек не може да работи за Бога, докато не е гениален. Гениален ли е той, няма слабости. Талантливият човек, той е постоянно на работа, той не е мързелив - той много работи, много работлив е. И обикновените, и те са работни.

Та сега, каква ще бъде новата религия?

Бъдещата религия ще бъде религия на гениите.

Бъдещата религия ще бъде религия на талантливите.

Бъдещата религия ще бъде религия на обикновените.

Три степени има:

Да служиш на Бога с тялото си.

Да служиш на Бога със сърцето си.

Да служиш на Бога с ума си!

То е смисълът на човешкия живот. То е успехът, прогресът, силата, богатството, всичко в света е там. Там е скрита всичката тайна, то е законът на човешкото подмладяване. Тук може да се подмладиш. Ако заминеш за оня свят, по-мъчно се подмладяваш, защото някой път дълго време ще мине, докато те подмладят и пратят на земята. Най-първо ще те прекарат през един огън, да те пречистят от всички мисли, желания, които нищо не носят. Всичко туй трябва да се

разтопи. Всичко няма да изчезне, да остане само идеята за Бога. Това е реалното, което не се изменя. Ти ще видиш, че богатството, парите нищо не струват, че красотата нищо не струва, че тялото нищо не струва. Ще останат при тебе гениалните хора, талантливите хора, обикновените хора. Те като се съберат наедно, тогава ще видите светиите. Като се съберат светиите, тогава ще видите Учителите в света. Като се съберат всичките Учители, тогава ще видите Бога, който създаде света!

Приложение, работа, неуморна любов в света!

Тайна молитва.

10-та беседа, държана от Учителя на 22.12.1940 г. Неделя, 10 ч. с. София – Изгрев

И В НЕГОВОТО ИМЕ НАРОДИТЕ ЩЕ СЕ НАДЕЯТ

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета само 21 стих от 12 глава от евангелието на Матея:

(21) И в Неговото име народите ще се надеят.

Духът Божи.

На съвремения човек му трябва една здрава основа.Човек трябва да се надява на нещо. Понеже съвременното човечество живее при придобитите блага на хиляди поколения преди него, не оценява през какви мъчнотии е минало човечеството, докато дойде до туй положение. Някои представят човека, че първоначално бил много красив. Ние го оспорваме. Имало една фаза, когато човек е бил страшилище. Разправят в мисионерското дело, за обръщането на канибалите в християни. Един американец разправя своята опитност, който е от английски произход. Отивал на един остров, дето живели канибали, десет души проповедници и те всичките ги изяли, опапали ги. Той казва : Аз ще да им проповядвам.- Ще те убият. Той казва: Онези не знаеха какво да правят. Ако могат и мене да ме изядат - добре. Когато умът е слаб, когато сърцето е слабо и когато тялото е слабо, изядат човека. Но когато тялото е мощно, то е една трета от силата. И когато сърцето е мощно, то е две трети. И когато умът е мощен, той е три трети.

Та казвам: - Във всичките хора, изобщо на всякъде има една идея. Хората търсят пътя на един много лесен живот. Имат право хората да търсят, докато се дойде до този лесния живот, трябва ум. Всичката мъчнотия е там, че ти може да си цар, но са паднали зъбите, стомахът е разстроен. Имаш всичките удобства, храна, постоянно ще гледаш само храната. Казваш: -Да имам условия. Ти може да имаш

условия на един цар, и пак да си роб. Може да си овчар някъде, но зъбите ти са здрави, сърцето и тялото здрави. Заслужава да се живее тогава. Ти се намираш в друго положение. В сегашното положение хората като забогатеят, като останали малко учени, по-силни, вече отхвърлят и казват: Ние сме господари на света. Най-първо има една колективна борба. Например вземете в семейния живот. Сега констатирам един факт, не само за хората на семейният живот, и в животните е същото. Най първо започват с любовта, и после свършват с бой. Даже някои от животните са много големи кавалери, два пъти по-големи кавалери от хората. Един кавалер изгуби своето търпение, но после проявява един особен характер. Сега ще оставим онова, което подбужда хората. Хората търсят причината извън себе си. Причината е вън и вътре в нас. Например, ти си длъжностно лице, - стражар си. Заповядват ти един човек да го хванеш, да го арестуваш на пътя. Ти не го познаваш. Идеш и го арестуваш. Пита човекът: Какво съм ти направил? Ти казваш: Заповядаха ми, аз нямам нищо против тебе, но съм длъжностно лице, ти ще се подчиняваш на закона. Даже и в животните като дойдем и те имат методи за самовъзпитание. Не разбирайте, че правя намек на човечеството. Човечеството в тази форма, в която е, семейният живот е идеален живот. Всичките животни са минали и са устроили семейството и човекът нямаше да има туй удобство, туй разбирателство между двата пола. В животните това го няма, или много рядко. Например, вземете идеята за еднобрачието у млекопитающите. Само лъвът е еднобрачен. Ония, които са проучвали живота му твърдят това, изказвам едно чуждо мнение, което трябва да го проверите. Лъвът като умре, неговата възлюблена не се жени вече втори път. Или най-първо, не може да има две жени, но една. В птиците орелът и той е еднобрачен. Понеже е цар, е еднобрачен. Другите понеже са по-свободни всяка година се променят. Те се съберат двете - мъжката и женската, поговорят си , мъжката птица казва: - Характерите не си подхождат, ти си намери някого, с когото да си схождаш и аз ще си намеря някоя.

Разделят се. Продължат си работата. У хората този въпрос е много сложен. Ако рече някой човек да напусне жена си, ред процедури трябват. Заявления , адвокати, съдии, - някой път продължава една, две и три години. Не дават развод. Лесно се свързват, мъчно се развързват. Аз ги наричам тия проявления, аномални проявления, понеже са станали по един изкуствен начин. Например, забиеш колове, те са изкуствени. След пет, шест години изгният. Погледнеш - този кол паднал, онзи кол паднал. Но ако на туй място насадите дървета, вече имате устойчиви колове, органични. Такава ограда може да трае 40-50 години и коловете от година на година стават по-дебели и по-дебели.

Сега на какво да се надяваме в света? Чели сте много философски книги за съществуването на Бога, доказват Неговото съществуване. Тази идея, да се доказва, че Господ съществува е смешна. Идеята, която човек има, за доказване на съществуванието на Бога е много смешна. Не казвам, че е глупава, но смешна. Когато човек иска да се развесели малко, нека чете теориите, има ли Господ или няма Господ. То е се таки да ти говорят за едно същество, което е безгранично и по форма и по обем, - толкоз голямо, че нищо не може да го събере. И да разрешаваш, в какво място може да се събере. Туй същество, което никъде не може да се събере, да му туриш граници и да доказваш, че то съществува. То, което направило всичките неща, доказваш, че то съществува. Ако то съществува, трябва да има някой, който да го е направил. Съществуванието разбира нещо, което е направено. Човек съществува, понеже човек е направен. Бог, който никой не Го е направил, как ще съществува? Под думата съществува разбирам нещо, което се е проявило не по негова лична воля, но по друга воля.

Сега от чисто философско гледище ще кажете, че изводът не е логичен. Право е. Изводите може да не са логични, но някой път логичните1 изводи са лъжливи. Някой път нелогичните изводи са правдоподобни, истински са. Казвам: Тогава имаме две положения:

Когато нещо е истина, логически ние изваждаме извода, пък някой път, когато доказваме една истина, че не е - то е нелогичен път.

Запример в български често казваме: Аз, аз. Българинът ще ти намери махна2, че си почнал много да мислиш за себе си. Българите имат по-мека форма, казват: Казвам. Употребяват глагола без личното местоимение и от окончанието на глагола се разбира лицето. Но казва някога: Аз казвам. Но може да каже: "казвам" без да тури аз. Англичаните имат само една форма, само едно понятие: Употребяват винаги лично местоимение, казва: Аз казвам. Кое накарало англичаните да имат само едно понятие, а кое накарало българите да имат две понятия. Само "казвам" - това са книжни пари, а аз казвам - това са златни пари. Англичанинът, който казва: Аз казвам, употребява златни пари. Българинът казва: Може и с книжни пари. По лесно е с книжните пари, туриш ги в джоба, леко е. Казвам ви: Вие и без пари можете. Това не е философско разсъждение. Те са сега изводи според онази логика, която аз зная. Има една логика в тъмнината, има една логика в светлината. Има една логика на безсилието, има една логика на силата. Има една логика на любовта, има една логика на безлюбието. Когато става въпрос за логика, питам: За коя логика става дума - за логиката на любовта или за логиката на безлюбието? Да се разберем. За коя логика става дума - за силата или за логиката на безсилието? В разумността и в безлюбието и там има логика. Има някой човек който излязал извън себе си и мисли, че е цар. Ще ви приведа един анегдот. Така го разправят, един анегдот из руския живот. В Русия имало поверие, че който на земята е сиромах, в ония свят е богат. Който на земята е прост войник, на небето е генерал. Една банда от апаши, разбойници искала да използува това поверие. Намерили един руски войник, който обичал да пие. Веднъж го намерили пиян, падал на пътя някъде. Те го задигат. Разправят, че това станало в Москва или Петроград - не е важно това. Облекли го в генералска униформа и когато той се свестява, гледа и се пита: Что такое? Събират се войници наоколо, казват му, че вчера като се

напил, отишъл в другия свят и там е вече генерал. Сега той иска логически да провери, дали е вярно или не. Плюе на земята и заповядва на войниците: Я го изчистете. Те го изчистват. Плюе още веднъж и те пак го изчистват. Иска нещо - веднага му донасят. Минало време, дошло му на ум, казва: Водка, водка донеси! Те му казват: В този свят водка няма. Всичко друго - дрехи, каквото иска, даже може да го оженят, деца може да роди, но водка в този свят няма. Станал той, разхожда се из стаята, заповядва - изпълняват му заповедите. Държат го 40 дена и го убеждават, че е генерал. Всички му се подчиняват. Най-после му скрояват кюлафа3. Ще го женят. Намират му една княгиня. Но ще го заведат в града да вземат каквото е потребно за възлюблената, дрехи за него да го облекат и всичко, за да направят сватбата знаменита. Отиват в един богат магазин. Накупуват много неща и после казват на продавача:-Господине, не ни достигат парите, ще оставим генерала, ще идем да вземем пари, да ви платим. Остават генерала, той седи, чака ги. Онези се забавили. Той започнал да се разхожда и някой казал водка. Той пита:-Има ли водка? Казват му: - Има. Казва:- Дайте ми.Дали му, пийнал малко водка.Казва:-Онези значи ме излъгаха, и в този свят значи има водка. Като пил, придобил смелост на духа. Гледа, минава неговият командир. Понеже го вижда генерал, поздравлява го. Казва му:- Знаеш на оня свят какво ми правеше, биеше ме. Сега пък аз има да те бия. Той му козирува. Но в края на краищата се вижда, че работата е една мафия.Снемат еполетите, шинела, арестуват го. Пак го довеждат в този свят, пак става войник.

Казвам: Често ние на земята се намираме в положението на този войник и мислим, че сме нещо. Като дойдат големите изпитания, снемат ни от онзи свят и дойдем в този свят и се намерим такива, каквито сме. Силата на човека седи в самия него. Реално е само това, което ние можем да направим. И другото е реално, то е относително нещо. Туй, което твоят ум може да направи, туй, което твоята воля може да направи, то е реално в дадения случай. Но ти ще кажеш: -Аз

искам нещо. - То не е реално. Тебе нищо не ти трябва. Защо ни са такива неща, с такава гъста материя направени. Може да си направиш една къща с много тънки стени. Може да си направиш две стаи и една кухня. Казвате: Въглища. В разумния свят няма да имаме нужда от въглища. Пространството е препълнено с електричество. Ще издигнем една антена, ще вземем за отопление и осветление. Няма да ореш земята. Ще туриш едно семе от портокал в кацата и след един час ще имаш едно дърво израстнало и ще ти даде 12 плода. Вземеш, каквото ти трябва и изведнъж изтръгнеш дървото и то ще се разнесе пак в пространството. Хляба няма да го печеш. Вие казвате: Защо това не е в нашите времена? - И в нашите времена и сега става това. Има същества, които се хранят по този начин. Сега вие не правите ли във всяка минута по 20 обеда. На всеки три минути. Даром го вземаш и от него изваждаш своята хранителна част и другата пак изпращаш навън. Обмена става. Но за такъв един живот, трябва да се измени нашето сегашно тяло. Туй тяло, което остарява, което изнемощява, то не може да наследи този живот. Сегашният живот, който живеем, не може да влезем в живота на безсмъртието. И религиозните хора казват, че като умрат хората, с кои тела ще възкръстнат? И питат, как ще възкръснат. Ни най-малко дядото няма да възкръстне с брадата като дядо.Волът като умре, няма да възкръсне като вол с рога. Може да възкръсне, но ще възкръсне в съвсем друг живот, може да се роди. Възкресението е съвсем друг живот, друг смисъл. Сега аз искам да пазите мисълта си, защото в тази област влиза едно противоречие. Казва: Да знаеш, кое е истина. Истината, сама по себе си е най-реалното нещо в света. Тя ежеминутно се проверява. Колко научни доказателства се изискват да се докаже някому, че солта е сол. Колко трактат трябва да четеш. Колко професори трябва да ги доказват, че солта е сол? Колко часа се изисква, да ви докажат, че захарта е захар? Сега някой казва: - Я ми кажи истината.

Докато твоят ум има светлина, докато твоето сърце има топлина, докато твоето тяло е здраво, ти си весел и радостен. То е истината на

живота. Какво искаш повече? Ти си търсиш белята тогава. Казва: Трябва да имам три чифта дрехи, обуща, шапки. - Защо ти са тебе три чифта? Тебе ти трябва една дреха, която да не остарява в този живот. Дрехата ти да не остарява и колкото дрехата остарява, става по-изящна, по-хубава. Вижте цветята като започнат да цъфтят, колкото се разцъфтяват, дрехата им става по-хубава. Туй е и у птиците. Те като израстнат, като възмъжеят, имат най-хубавата дреха. Казвам: Човек трябва да има един ум. Казва: Дали това не е илюзия? Чудни са тия хора. Вие като ядете, не е ли това илюзия? Като спиш, не е ли това илюзия? Ще ви приведа един пример за илюзия. Аз бих желал да ми кажете, кой е илюзорен живот и кой е реален живот. Един господин, наш приятел от Свищов ми казваше: Имах голямо желание да забогатея. Тази мисъл така ме обсебила, че само мисля, по кой начин да стана богат. От някъде да дойде богатството. Една вечер сънувам, че иде един човек и ми носи една голяма торба, пълна със злато. Казвам: Лесна работа вече. Хванах торбата. Започнах да мисля, че сега аз ще покажа на хората. Казвам: Сбогом сиромашио, сбогом слугуване. Мисля си, какво ще правя с торбата? По едно време дойде една крава и започна да се върти около мен. Казвам: Махай се - ще се блъсне в мене, искам да се освободя от кравата. Искам да я ударя, но ще изпусна торбата, тя се върти около мене. Казвам на кравата: Тия пари са за мене, не са за тебе. На тебе като крава ще ти дам каквото искаш. Парите са за мене, не ги давам. Като ритнах кравата, тя се обърна на гърба си, виждам и четирите крака. По едно време потече вода на главата ми и се събудих. А то как седи работата? Той до леглото си имал една маса с гарафа4 пълна с вода. Като се събудил, вижда, че държи чаршафа, масата е обърната нагоре с краката и водата с гарафата е изляна. Излиза значи, че масата е кравата. Парите с торбата - това е чаршафа, който държи. Водата - това е гарафата. Който слуша този пример, ще каже, че не е баш така. Вероятно е да е тъй. Има много неща, които ти знаеш, но започваш да ги забравяш. Кое е реалното? Паметта ти изневерява. Друг пример ще ви кажа.

Един американски професор от града Ню Йорк отива да си вземе писмата от пощата - американците имат такива кутии в пощата. Отива и чиновника го пита за името. Не може да си каже името. Извинете, казва. Той отива в къщи да пита жена си за името, как му е. По пътя го среща един приятел и му казва: О, мистер Джонс! - Благодаря ви. Връща се в пощата и казва, че се казва мистер Джонс. Някой път казвате: Нещо се върти в ума ми, но не мога да си го спомня. - Върти се, но върти се туй, което не е реално. Като дойде реалното, веднага името се определя.

Сега има един свят, дето тия аномалии не съществуват. Има един свят, дето снегът не се топи. Но какъв е този сняг? Той не мяза на нашия. Има един свят, дето растенията не горят. Ти никога не може да изгориш едно растение, на какъвто и огън да го туриш. Какви са тия растения? Сега ако остане аз да ви доказвам, какъв ще бъде този идеален живот. При сегашните условия този живот не може да се приложи. Преди години дойде при мене един доста умен български момък. Казва ми: Искам да се оженя за една идеална мома. Рекох: Ти се лъжеш. Идеалната мома за тебе никога няма да се ожени. Ти си човек сприхав, много си добър, но си сприхав. Казвам: Тя ни най-малко няма да свърже съдбата си с тебе, за да страда. Идеалната мома не иска да страда. Ти за нея не може да се ожениш. За една като тебе може да се ожениш, но за идеалната мома - никога. Подир години дойде една мома. Тя пък иска да се ожени за идеалния момък. Рекох и: Че идеалният момък за тебе ли ще се ожени? Ти си сприхава. Идеалният момък мяза на един ангел. Казва тя: Да ми служи. Казвам: Там е, да ти служи и да знае да гледа дом. Знаете как се гледа дом? Един обеднял руски княз се оженил по любов за една мома. Казва: Поцелуемся. Се с целувки и прегръдки. Като се оженили. Поцелуемся, поцелуемся, но на третия ден тя казва: Хляб. Казва: Ничево, поцелуемся. Но тази работа с целувки не става. Като си сит, може да има целувки, но като си гладен, хляба трябва да се целува. Някой казва: Да се целунем. Под думата целувка, разбирам да се създадат

най-хубавите условия на човешката душа, да се не намира в мъчение, труд, страдание, но да се премахнат всичките мъчнотии. Това е целта на човешкия живот. Казва: Бог един ден ще отстрани всичко, ние ще бъдем в блаженство, ще имаме най-добрите условия за живота. Докато дойдем до тази фаза на живота, ще минем през големи изпитания. Някои казват: Аз не искам да страдам. - Че ти когато се раждаше, питаха ли те? Когато умираш, питат ли те? Чудни са хората, когато казват, че са свободни. Ти не си свободен да се родиш, където искаш. Ти не си свободен да умираш. Сега хората умират във войната, на бойното поле. Не иска човекът да умира, а умира. Свободен ли си в онази беднотия, онзи студ, няма въглища, какво ще правиш? Ако вие сега се намирате във воюващите страни, туй което става в културните страни - в Англия, в Германия, ще имаме една ясна представа за сегашната култура. Ние мислим, че едно време хората били варвари, а сега християни. Сегашните християнски народи, като пуснат една бомба от хиляда километра, изкопава една яма 15 -20 метра дълбочина, а около 40 -50 метра широчина. Казвам: И това е култура. Казвам: Защо Господ е допуснал тия неща? Но тази война е нищо в сравнение с ония войни, които в небето е имало. Има една теория, според която цялата вселена е създадена от една война. Цялата вселена е била едно нещо, звезди не е имало, всички слънца звезди били едно. Като се скарали жителите и тогава, започнали да я делят. Били толкоз силни, че я разделили на парчета. Започнали да се замерват с тях. Така разрушили цялото небе. Като погледнал Господ, едни оставил горе, други долу. Сега нашата земя е направена от такива парчета. Слънцето, месечината всички са направени се от такива парчета, останали от войната. Това е една теория, не искам да вярвате в това, но всичко е възможно. Господ направил световете и тия умните същества започнал да ги праща в тях. Господ искал да каже: Тази работа с война няма да стане, но с разумен живот. Пита някой: Защо не се спогодят? Имате едно дете. Майката му дава една ябълка, поиска после ябълката от детето и то не я дава. Детето казва:

Защо ми я даде? Не трябваше да ми я дадеш, щом я вземаш. За да вземе ябълката, майката трябва да натисне средния пръст на детето, да отвори ръката му и да вземе ябълката. То плаче. Като поиска майката ябълката, защо детето да не я даде, тя ще му даде. Но туй дете няма доверие в майка си. Защо хората не искат да живеят тъй, както Господ е предопределил, но всяко същество иска да стане господар на онова, което не е създало?

Казвам: Всичките нещастия в света произтичат от едно безлюбие. Един брат, който започва да изтезава брата и сестрата, веднага те го намразват. Ако той към тях има благосклонност, че ги обича като себе си, веднага ще го обичат. Той може да ги изтезава, но тази енергия, която употребява за тяхното изтезаване, не може ли да я употреби за тяхното благо? Какво ще изгуби? Той ще спечели много повече. В лошия живот или в неестествения живот ние всякога губим повече, отколкото печелим. При доброто, което правим, всякога двойно печелим. Защо именно това, което печели, не искаме да го правим, а правим това, при което двойно губим. Хората трябва да се убедят в това, да възприемат любовта като една разменна монета. Защото в любовта Бог е, Който е скрит вътре. Вашият живот, вашето щастие зависи от едно житено зърно. Ако на туй житено зърно в няколко години му дадете условия да се развие, веднага туй, което е скрито в тази добродетел, ще подобри целия наш живот.

Сега можете ли да убедите българите, че без война може? Казвате без война. Но има една война, в която хората да се не убиват. Онези, които идат в света да турят ред и порядък, те имат тази мощна сила. Трептенията на техния ум са толкова силни, че като дойдат десет души, и те изпратят вълните на своята мисъл, пушките, топовете - всичко ще се разтопи, всичко ще изгори, че нищо няма да остане. Едно такова същество ще те хване, хвърли те един километър нагоре, като паднеш пак те хване и пак те хвърли нагоре. Така 3-4 пъти като те хвърли, тогава ще воюваш ли с него? Казвам: Човек трябва да бъде смел. Вие сега искате свобода. Свободни можете да

бъдете, ако можете да хвърлите хората нагоре един километър. До тогава докато не ги хвърлите нагоре, ще бъдете като тях. Като говориш, ще знаеш, че и думите са динамични. Казва: Знаеш, какво може да направя? Българските деца често, като се скарат, едното казва на другото: Я ме удари. Той стои. Другото като му удари един плесник, то пак: Удари ме още веднъж. Като го удари втори път, казва: Като дойдеш в нашата махала, аз ще ти кажа. Ние сме от тези, които само в нашата махала може да бият. Тук те бият на общо основание и ти търсиш свобода. Свободата човек ще я изисква от своя ум, от своето сърце, от своята воля. Свободата може да я изискваш само от Бога. Когато човек се научи да служи на Бога, Бог ще му даде онази мощна сила. Туй трябва да се проповядва на хората. Не сегашните недъзи, които имат. Днешния живот, мъжът и жената - нямат понятие за любовта. Когато аз говоря за любовта, аз разбирам съвсем друго. Какво е вашето понятие за любовта? Намирам един човек болен от проказа. Създавам му всички условия, излекувам го, като вярвам, че той няма да злоупотреби с благословението, което му дам. Ако злоупотреби, в двоен размер ще се върне проказата. Ако той не устои на задълженията си, проказата ще се върне. Тогава между силните хора на доброто ще ви бъде приятно да слугувате. Няма по приятно нещо да слугуваш. Сега почти същият закон: Онзи професор, който услужва на студентите, онзи учител, който услужва на учениците - на онези малките деца, не му ли е приятно? Много приятно е да откриваш на онези деца първите букви. Знаеш с какво внимание гледат. Колко внимателно гледат студентите, когато професорът изяснява някои научни теории. Какво му плащат? Нему му плащат 5-6 хиляди лева на месец, но знанието, което дава на тези студенти струва милиарди. Това знание не се продава. Казват: Плащат му голяма заплата. Остане ли нас да ни плащат за онова, което казваме, работата е свършена. Аз съм за работите, които не се свършват. Някои казват тъй: Как мислиш да свършиш своята работа? Казвам: Аз мисля никога да не я свърша. Казва: Ти нали искаш да

бъдеш съвършен? Съвършенството показва онзи непрекъснат процес. Като станеш съвършен, работата няма са се свърши, тогава ще започне. Като станеш съвършен , тогава твоята работа ще влезе в правилния път. Докато се научиш да свириш, неприятно ти е. Най първо има дън-дън. Като се научиш вече да свириш, като започнеш да свириш онези класически парчета, може да моделираш песните, тогава вече ти е приятно. Като станеш съвършен, тогава ще може да свириш, да говориш, да се запознаеш с хората, да те обичат и да обичаш тъй, както трябва. Сега по някой път ме питат: Я ми кажи, дали ме обича той или не? Да ви кажа: Ако ти обичаш и тебе ще обичат. Ако ти не обичаш и тебе няма да обичат. Толкоз просто правило. Ако някой иска да ми покаже, казва: Знаеш, колко те обичам! Когото обичам и той ще ме обича. Когото не обичам и той няма да ме обича. Как ще го познаеш? То с писане не става. Онзи, който те обича, той вечерно време като те срещне, той свети. Онзи, който те обича, ти като влезеш в неговия дом, ти влизаш в най-красивото помещение. Апостол Павел, когато говори за тази свобода, казва тъй: Онова, което Бог е приготвил за онези, които го обичат, нито око е видяло, нито ухо е чувало, нито на човека на ум дохождало, нито на сън е идвало на човека на ума.

Някои казват: Да вярваме. Не е въпрос да вярваме в Бога. С вяра тази работа не става. Ще обичаш Господ с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила. И каквото правиш на земята, заради Него ще го правиш. В Неговото Име ще се надяваш. Казваш: Не може да търпя. -Слаба ти е любовта. -Ама туй е непоносимо. -Слаба ти е любовта. Някои от вас искате да се отворят очите ви. То ще бъде най-голямото нещастие сега да погледнете. Знаете, какво ще видите, ако се отворят очите ви? Колко престъпления, колко нечисти мисли и желания скрити ще излезат. Вие сами ще се уплашите от себе си. Човек, като погледне, трябва да се освободи от своите минали прегрешения, престъпления. Сега не съдим човека. Той на времето грешил и мислил, че е постъпвал право.

Ти да погледнеш, ще видиш всичките кокошки, които си изял през вековете, всичките волове, всичките риби, тръгнали подире ти и викат: Дай ни живота! Като тръгнеш, те всичките вървят отподире ти, цяла една сбирщина тия 35 милиона вървят отподире ти и крякат, искат: Дай ни живот, дай ни живот. Ден и нощ викат подире ти. Какво ще правиш? Не само това, но и 100 - 200 млади моми казват: Дай ни животът. Къде ще бяга момъкът, те всичките викат подир него. Подир момата пък момците викат: Дай ни живота.

Аз по някой път като привеждам някои примери, ми казват: Много пресилваш. То може, може, но туй, което казваш, не може да бъде. По някой път казваме неща, които не може да бъдат. Ще ви кажа един пример, който не може да бъде. Казват, че един млад момък се влюбил в една млада и богата мома. Представиха, че това било в България. Тя му казва: Аз ще се оженя за тебе, но ако искаш да извадиш сърцето на майка си и да ми го донесеш, тогава ще се оженя за тебе. Туй показва, колко се обичат снахи и свекърви. Тя иска по напред свекървата да умре и тогава да се ожени за момъка. Понеже той бил запален от любов, отива, намира майка си, изважда сърцето и, и го понесъл. Но по пътя той се препънал и паднал и сърцето проговорило: Уби ли се, синко? Тогава сърцето се върнало при майката. С това иска да покаже, че майката не пита сина си, защо и извади сърцето, но като че той нищо не е направил, тя го пита: Удари ли се?

Казвам: Идеалът такъв трябва да бъде, да не бъдем злобливи. Казвате: Ако ние станем незлобливи, ние ще бъдем баби. - Не. Най-големите герои, това са хората на незлобието. Не мислете, че един незлоблив човек е баба. Ни най малко не е баба. Незлобливият те хване, запуши ти гърлото. Ако ти обичаш силния човек, той те хване за устата, затули я, казва: Говори сега. Ти искаш да говориш, но той ти стегне ръцете, краката, ти не може да се мърдаш. Казвам: Не обиждайте силните. Писанието казва: Бог поругаем не бива. Сега трябва да го приложим. Вие мислите, че хората вън от света са

грешници. Аз разсъждавам другояче. Ние всичките хора, и светии и праведници, всичките хора в себе си трябва да се изправим, да не се съдим, но да мислим, какъв трябва да бъде нашият живот. Милиони години всеки от вас се е прераждал, какви ли глупости не е правил в света, и Бог се прощавал. Хиляди години сте се прераждали, и какво велико благо има в Бога. Той казва: Ще поумнеят тия деца. Ние трябва да бъдем снизходителни към погрешките, не да се съгласим с тях, но да вярваме, че един ден те ще се изправят. Един ден човек ще дойде и ще каже: Извини ме, съзнавам своята погрешка, имаше потъмняване на ума, но сега разбрах.

Казвам: Първо трябва да се създаде едно общество от хора, които да мислят, да се надяват на Любовта, да се надяват на Божията Мъдрост и да се надяват на Божията Истина. Туй на физическото поле да стане: Да вярват в Любовта, да вярват в Мъдростта и да вярват в Истината. После третото: Да възлюбят Любовта, да възлюбят Мъдростта и да възлюбят Истината. Туй се казва на френски:

Казвате: Ние го правим сега. Правим го, както Каин го правеше. Като принесоха двамата братя жертва на Бога, понеже Авел имаше любов към Бога, димът се възнесе нагоре. Заради това димът на Авела отиде нагоре. Каин, понеже нямал любов, димът от неговата жертва само пъплел по земята. Той се докачил, как неговият дим да не отива нагоре към Господа. Казвам: Докато пъпли нашият дим по земята, знаете какво значи пъпленето на жертвоприношението. Вие може да направите един опит. Психолозите сега правят опити. Щом двама момци се влюбят в една мома, този, който обича момата, лицето му става светло. Този, когото не обича, неговото лице почернява. Туй е факт. Защо, казва лицето му е потъмняло? Господ му казва: Къде е брат ти? Защо лицето е потъмняло? Онази любов трябва да даде светло лице. Онази любов трябва да създаде топло сърце, което да не гори. Онази любов трябва да създаде тела, които да не умират, да не гният, които да не образуват всичките тия нечистотии, които сега има. Някой път ухание излиза от краката, ухание излиза от устата, от

тялото. Когато хората се приближат при нас в любовта, да усещаме едно ухание, една топлина и една светлина. На всеки е приятно, че те срещнал някъде по пътя. Така са били светиите. Някои мислят светията гори. Но ти като срещнеш този човек, то е щастие за тебе. Той те погледне и няма да ти говори. Ще ти каже: Живей тъй, както аз живея. Следвай моя пример. Ако го питаш: Как мислиш?-Той казва: Следвай моя пример. Срещнах едно време моя Учител и той ми каза: Следвай моя пример. Мнозина казвате: Христос е нашият Учител, Духът. - Какво трябва да правите. Като е вашият Учител Христос. Ще учите. После като ви издигне, онова, което сте учили, няма да го декламирате, но ще кажете цялата лекция, каква е. Като дойде Христос, ще опита хората на любовта. Той ще те прати при десет души прокажени, да види колко знаеш. Ще те постави да примириш десет души хора, които в 20 прераждания са се мразили. Да види, колко си силен. Защото за всичко има цяр, в края на краищата. Казано е, че Бог ще примири всичко. Всичките противоречия, които днес имаме, ще ги примири. Колко време ще мине, за нас не важи. Всички един ден ще се примирим. Но трябва да вземем участие в тази Божествена работа. Не да напуснем земния живот. Колко хора трябва да се примирят! Какви не ежби има.

Като дойдат свещениците казват: Вълк облечен в овча кожа. Какъв морал е да лъжа хората? Де е истината? Най-първо в църквата, свещите дето се продават, това не е истина. Тия дрехи, с които се обличат свещениците и които Моисей ги е направил - те са хубави неща, нямам нищо против тях - но то не е онова, което ще създаде света. Тези хубавите дрехи произтичат от нашия ум, от нашето сърдце, от нашата воля. Да се облечем с тия дрехи, че никога да ги не снемем. Няма да ходим да копаем. Като дойде един свещеник, няма да му дадем пет лева, но ще му туря стотина английски лири и ще го питам: Дядо попе (поп, значи баща, дядо значи голям, дядо попе значи голям баща) как искаш - да ти целуна ръка или да ти дам пет лева, или да ти дам сто английски? Ще каже: Синко, без да ми

целуваш ръка. Нямам нищо когато целуването е непринудено, от любов. Защо не. Веднъж дойде един свещеник, носи ми един златен кръст да го целувам. Казвам: Тури кръста на страна, защото и аз имам един кръст, ако го извадя тогава с кръстовете. Ти си кръст и тебе като свещеник може да те целуна, но да целувам другия, то е заблуждение заради мене. Ако ти не внимаваш, да знаеш, какво ще стане с тебе? Що ходиш да лъжеш в Името Божие. Аз тебе може да те целуна, ти може да ме целунеш. Като влезеш в една къща, нека да те целуват хората. Свещеник да влезе без кръст и да целуват хората ръката му. Той ще даде кръста да целуват. Христос казва: Аз дойдох в дома ти и ти вода не ми даде за краката, ти целувание не ми даде, а тази грешница, откакто съм влязъл не е престанала да целува краката ми и за това и се простиха греховете. Казвате сега любовта. Докато хората целуват златни и сребърни кръстове - нямам нищо против тях, но светът няма да се оправи. Живият човек - трябва да подигнем тия икони, които са паднали, тях трябва да целуваме, тия падналите икони, които Господ създал, да помогнем за спасението на техните души. Сега ще се делим, кои са прави. Католиците и те знаят да се бият. Евангелистите, будистите и те се бият. Кои са прави? Никой не е прав. Ние искаме хора, които да не се бият. Като влезе, да го целунете - нищо повече. Някой казва: Против народа говори. - Против народа сега се говори. Тия хора, които се нуждаят, жилища искат, храна искат, здраве искат, децата са болни. Ако тук в България се внесе любов, най-малко 10, 15, 20, 50, 75 на сто от несгодите ще се намалят. Най-добре - казва - той да стане министър председател. Като стане министър председател, ще го уважават другите. Генерала го уважават заради еполетите. Щом като го уволнят, почит няма. Ти си почитан, докато бъдеш богат. Щом нямаш богатство - не си почитан. Но уважението трябва да произтича от онзи ум, който служи на Бога, от онова сърдце, което служи на Бога в любов, да служи в надеждата, във вяра. Да служиш на Бога на земята и в оня свят едновременно. Не да говориш само, но да служиш едновременно и горе, и тук на земята.

Сега в синца ви има едно убеждение. Аз не искам сега да ви изложа туй, което ви казвам. Аз ви казвам, аз какво подържам. Аз ако бих тръгнал като свещеник с един златен кръст, ето как щях да направя, аз как щях да разреша въпроса. Искам да посетя сто дома, ще нося сто златни кръстове. Като влеза с първия кръст в дома, като го целунат, ще им го подаря. Извадя другия кръст, занеса го в друг дом, целунат - и на тях го подаря. Всеки кръст най-малко ще тежи четвърт, половин килограм. Където ида, давам кръста. Няма ли да ме обичат? Половин килограм като им дам злато, доста почитание ще има. Сега мисля разумно е да се направи. Тогава има една друга опасност. Двайсет години ако ги посещавам, по три-четири пъти в годината ходя да ги ръся, те са два килограма злато за всеки дом. Двеста енорияши по две кила, колко правят? Четири хиляди килограма. Те биха забогатели. Питам: Какво ще се постигне? Това го давам само за пример.

Всяко нещо, според мене, трябва да се направи от любов. Когато целуваш, убеждение трябва да имаш. Ако целуваш кръста от любов към Бога, може да го направиш, не е зло. Когато ти се налага като закон, то е вече лицемерие. Нищо не се възпитава. Всяко нещо човек трябва да го направи от любов, като един вътрешен порив. После, ако аз съм един свещенник, ето какво желая. Тръгна с кръста си, има болни, ще се спра там. Ще излекувам болните. Туй може да направя. Дето ида, нося Божието Благословение. Мъж и жена се скарали. Какво ще целуват кръста? Ще се примирят. Ще кажа: Слушайте, вие трябва да живеете по любов, децата ви по любов да живеят. Ще взема тогава ще ги разцелувам. Много трудна работа е това. Който, ще стане свещенник, ако той разцелува всичките. То е много трудно. Аз виждам, много лесно се проповядва, но правили ли сте опит да разцелувате всичките? То е най-мъчната работа. Като любиш, много лесна работа е. Но много мъчно е да целуваш, когато не обичаш, като че те пращат в ада. Като се влюбиш, и циганка да е, целуваш я.

Искам вашият ум да се запали с онзи , свещения огън на ума, вашият ум да се запали със свещения огън на сърцето. Този огън съществува ли, той е вярата в Бога. Да се запали тялото, сърцето и умът ви. Че не сме запалени, още нищо не значи. Може да го направим. Трябва да се запалим. Трябва да започнем да горим. Само че, ако изгасне светлината, един ден ще се намерим в трудно положение. Да дойдем в свещения огън, когато тялото гори, без да изгаря, сърцето гори, без да изгаря и умът гори, без да изгаря. Тогава ще се образуват най-хубавите мисли, чувства и постъпки.

"И в Неговото Име ще се надеят народите". Значи това е надеждата. Когато тази Любов дойде в света, тя ще дойде в света да работи, че от всичките противоречия, които сега съществуват. От тях, Бог по същия начин ще създаде бъдещия порядък. От всичките несгоди, които сега съществуват на земята, от тях Бог ще създаде бъдещия порядък на нещата. То е дългото въже. На туй, което Бог е създал, ние ще служим. Всички ще се опознаем тъй, както сме опознати.

Аз искам да ви оставя две конкретни мисли. От туй, което съм говорил, което остане - да остане. Но две конкретни мисли искам да останат. Ето аз какво разбирам под думата целувка: -Ако слънцето не ни целува, знаете какво ще бъде? Слънцето е на 92 милиона мили от Земята и постоянно изпраща своите целувки, слиза да види как живеем. То е целувка. Когата говоря за Любовта, ето какво разбирам: Онази, неизменната Любов. Ако аз намеря един окалян, голям скъпоценен камък, няма да го целувам с калта, но очистен, когато светлината минава през него - тогава може да го целуна. Всяка душа е скъпоценен камък, от която трябва да премахнем калта, че тогава да я целунем.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

11 беседа, държана на 29 . 12 .1940 год. Неделя 10 ч.с. Изгрев

ДЕВА ЗАЧНА

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета 22 и 23 стих от първата глава на Евангелието на Матея:

(22) И всичко това биде, за да се сбъде реченото от Господа, чрез пророка, който казва: (23) “ Ето дева ще зачне и ще роди син и ще му нарекат името Емануил, което се тълкува Богъ съ насъ”

Духът Божи.

Понеже иде Рождество Христово във вторник, пък вторник е воинствен ден, детето, което сега ще се роди ще бъде марсиянец. Две неща са важни: това, което идва и това, което заминава. Нас ни интересуват живите неща в света, не ни интересуват мъртвите. Защото всичкото онова, което влиза в нашето съзнание, с което ние сме запознати, то е живо. Всичко онова, с което не сме запознати, то е мъртво.

Сега мене ми е задача да хвърля известна светлина. Всичките хора на земата се безпокоят. Всеки, който дойде се безпокои. Детето се безпокои и плаче. Майката се безпокои за детето. Старият, възрастният човек на 120 години се безпокои как ще умре. Детето се безпокои как ще се роди. То няма да се ражда, майка му ще го ражда и то се безпокои за това, което не му влиза в работа. Майка му трябва да мисли. Не е лошо да мисли, но няма защо да се безпокои, как ще го роди майка му. То е майчина му работа. Старият се безпокои как ще умре, но той се ражда там. Мисли как ще го посрещнат. То е тяхна работа, то не е негова работа. Как ще го посрещнат, какво има той да се безпокои. Казва: Какво ще бъде в оня свят. То няма какво да се безпокои, какво ще бъде в оня свят. Та във всичките отрасли на

живота ние имаме едно неправдоподобно понятие за нещата. Да кажем един учен човек по зоология, зоологът изучавал някои животни, не някои учени същества, но такива малки бръмбарчета невежи същества, простаци и като ги изучава, учен човек става. Заради тия малки бръмбарчета всички го уважават. Вземете онзи ботаник, който изучавал дърветата. Учен човек става, заради онези простите дървета, които изучавал какви клони имат, какви листа имат и учен човек станал. Някой виден лекар с какво се е занимавал? С още по малки същества, микроби, най-опасните апаши в света и като изучавал техния характер, турил ги в затвора, да освободи хората, учен човек станал. Туй е само за изяснение. Какво му е дала болестта на лекара? Лекарът, като изучава болестите, ни най-малко няма да стане здрав. Той се пази от това като от чума. След като пипа болните, като дойде в дома си, той си измие ръцете. Болните често обичат да разправят на лекара, пък той се пази. Казвам: Ние трябва да имаме характера на лекара, като пипаш един болен, ще се пазиш. Няма да го прегръщаш, отдалеч ще го гледаш. Ще имаш позиция, ще се туриш на мястото, няма да пипаш с пръсти. Ти ще се пазиш от болния, понеже може да се заразиш. Но и като ботаник като буташ растенията и там има растения, които са отровни. И там ще бъдеш внимателен. Като буташ животните и там ще бъдеш внимателен, техният характер е такъв, че трябва да бъдеш внимателен. Ако ти бутнеш една кобра и ако тя само се докосне със своите зъби до тебе, ти в една две минути, ще свършиш. Опасна работа е.

Сега по някой път казват, че трябва да обичаме всичко в света. Как ще обичаш ти една кобра? Ще проповядваме евангелието на Христа, че тя трябва да се откаже от отровата си. Тя е богата и всичкото богатство и е в отровата. Казваш: Ще се откажеш от отровата, ще и дадеш ново евангелско учение, без отрова да ходиш. Няма да хапеш хората, тогава ще се сприятелим. На един вълк ще проповядаме учението да не прескача в кошарите да дави агънцата, за да го обичаме. Кобрата не може да я обичаш, докато тя е кобра.

Кобра с кобра може да се обичат, но ти като човек не може да я обичаш. Ти и вълка като вълк не може да го обичаш. Лошия човек ти не може да го обичаш, но понеже в лошия човек не всичко е лошо, само едно нещо има, което е лошо. В азотната киселина, кое е лошото? - Азотът. Него като извадиш всичко е добро. Тури азота, цял скандал дига, скандалджия. В сярната киселина кой е скандалджията? - Сярата. Извади сярата, всичко е тихо и спокойно. Един елемент има, който е немирен. Казвам: Старото и новото се познават по следното. Старото нещо, като го туриш в себе си, дига цял скандал. Старите неща дигат скандали. А пък новото в света е туй, което внася мир. Новото в света не може да го възприемеш, докато не извадиш старото. Не че старото не е на място, но старото е чрезмерно активно и ако повидимому мислиш, че старият човек е много кротък, ти се лъжеш. То е една привидност. Една змия е много кротка зимно време, когато е замръзнала, но лятно време не е така. Кобрата замръзнала нищо няма да ти направи, светия е. Не се лъжете. Сега по някой път вие се заблуждавате със замръзналите кобри. Не се залъгвайте. Тя не си напуща характера.

Всяка мисъл, която вас ви смущава, вие трябва да я изучавате. Всяка мисъл, която вие изучавате, тя не е от вашето естество, посторонен елемент, който трябва да изучавате. Всяко ваше чувство или желание, което ви смущава, то не е ваше, то е посторонно, то си има своето място. Влезе в окото ви една малка прашинка, смущава окото ви. Ако тя е вън във въздуха, тя е на място. Ще образува капки и на растенията може да допринесе известно благо. На вас в окото нищо няма да ви донесе. Тя казва: Дай ми нещо. Казвам: Излез навън, аз няма, какво да ти давам. Като излезеш навън, парата ще се налепи наоколо, ще се образуват дъждовните капки, които ще бъдат полезни.

Като разглеждам целия живот, всичко онова, което съществува от Божествено гледище е на място. Където в света ние внасяме един наш порядък, той е в стълкновение с Божественото. Ти например мислиш, защо остаряваш, или мислиш, защо не си богат. Или мислиш, защо

не си учен. Ти не разглеждаш въпроса динамически, ти разглеждаш въпроса статически. Защо не си учен? Ти учен не може да се родиш, но може да се родиш с възможности да станеш учен. Добър човек ти не може да се родиш, но с възможности да станеш добър, може да се родиш. Следователно, този Божествен закон, той е прогресивен. Казва: Защо не съм богат? - Ти никога не може да се родиш богат човек. Ако се родиш с възможности за богат човек, тогава богат човек може да станеш.

Аз искам да ви наведа на онази съществена мисъл, която може да ви даде мир и спокойствие. Ние се спираме върху несъществени работи. Някой човек е активен, безпокои се, че огънят гори. То му е работата да гори. Някой човек се е разфучал, кара се. Работата му е това, да кряска. Казва: Много кряска. Колко кряска човек? Той едва може да изпълни салона, на един километър не може да се чуе, като кряска. Един топ като гръмне, на 10-15 километра се чува. Казваме, че кряска, но ние не сме справедливи. Отпушил се е този човек, нека се излее, ще се покаже, да му олекне. Сега аз съм в защита на сприхавите хора. Знайте, че всичкият подтик в живота зависи от тях. Те подтик дават. Ако не са те, всичкият живот щеше да заспи. Те малко подбуждат. Всичката активност, трудолюбие, приложение се дължат на сприхавите хора. Дали са голямо богатсво в света. Казват: Той е нервен, той е такъв, той е онакъв. Ние се радваме, че те са нервни. Че защо са нервните хора? Ако хората нямаха нерви, какви щяха да бъдат? Чрез нервите се предава човешката мисъл. Казва: Нервен станал. Няма нищо от това. Нервните хора са неоценени хора в света. Като ги подпушваш, те се пукат горките и правят големи пакости. Сега евангелието дава един метод, за да не се пука човек, той трябва да бъде дева, да зачене и да роди нещо. Старият,който не може да роди новото, той ще умре. Новото, което не може да се роди и то умира. От чисто биологическо гледище, майката ако в даден случай не може да роди дете, тя ще умре, но ако и детето не се роди и то ще умре. Ако детето, което е в утробата на майка си, иска да излезе по-

рано, то човек няма да стане. Ако на време не излезе, то пак ще умре. Детето трябва да се роди точно на време. Девет месеца като станат, майката каже: Хайде навън. То да каже: Слушам мамо, да излезе навън. Да не прави въпрос, как ще го посрещнат отвън. Никакъв въпрос да не прави, как ще го посрещнат и как ще го облекат. Каже ли майката навън - навън. Вътре - вътре. Ако всичките хора слушаха този закон, светът би се оправил.

Сега се говори за религиозният живот, такъв какъвто не е. Има един религиозен живот, с който ти си свързан. Ще дойде време, трябва да се отвържеш от религията. Докато си в утробата на майката, ще имаш една религия, ще мълчиш, нищо няма да казваш. Тя ще ти говори, ти ще мълчиш. Няма да дигаш никакъв шум, никакви претенции не се позволява да имаш там. Девет месеца ще мълчиш, гък няма да кажеш. Теоретически е така, пък ако питаш учените хора и те ще кажат така. Щом се родиш, непременно трябва да говориш. Ако тогава речеш да мълчиш, нищо да не говориш, твоята работа е свършена. Като се родиш, изведнъж ще дадеш заповед. Първата дума ще кажеш тъй: Изгря слънцето в света вече. Ще кажеш: Изгря моето слънце. Вътре в утробата на майка си ти си мислиш каква ли е тази майка, в която ти живееш, какво ли е това същество отвън. Ти си в нея, не я знаеш, каква е отвън. Като излезеш, като кажеш: Изгря моето слънце, ще погледнеш, ще видиш, на какво мяза лицето на майката.

Човек докато не се роди, той не може да разбере реалността. Той е в реалността, в утробата на майката - ще разбира само по един начин. Роденият ще разбира по друг начин. Вън от майката ще има съвсем други условия, да покаже своята интелигентност, своята доброта. Защото вътре в утробата и да иска да се изяви, не може. Там детето няма право да яде, устата му са затворени, има само едно малко смукалче. Отде се е хранил човек? От корема. Тогава едно време в утробата на майка си от корема се е хранил. Сега е забранено да се храни от корема. Там, дето е било забранено да се храни в утробата на майка си, оттам сега се храни. Там, дето в майка му е

било позволено, сега е забранено. Вие сте чели, изучавали сте органическия свят повърхностно. Хората мислят, че заченатото дете няма никакво отношение към живота. Какъвто е животът на детето в утробата на майката девет месеца, такъв ще бъде и животоът му на земята 120 години, нищо повече. Деветте месеца в утробата на майката определят живота до 120 години, а пък животът на земята от 120 години какъв ще бъде, такъв ще бъде и животът в другия свят. 120-те години, които живееш на земята, определят живота ти в небесния свят. Там ще живееш две хиляди и петстотин. 120 години на земята - 2500 в невидимия свят. Сега 2500 години не може да живееш, защото има основание за това. Вие не сте седели 9 месеца в утробата на майка си, родени сте по-рано. Някои се раждат един месец по-рано. И в оня свят не могат по-дълго време да седят.

Сега ще се пазя, да не би да разберете криво. Ще говоря за същественото, туй, което за мене е съществено. Как може да живеете един сносен живот на земята при сегашните условия? Казвате: Тия войни. - Войната си е война. Цялата вселенна е пълна се с войни. Какви аутодафе1 има във вселената. Като погледнеш, цели слънчеви системи изгарят. Учените хора виждат запалена една звезда, блесне, наричат го, възпламенила се. Но всичките тия същества които са там изгарят, създава се друг свят. Някоя планета стане на парчета. Такава планета има между Юпитер и Марс, разпръснати хиляди парчета, които се движат. И до сега астрономите не знаят, какви са причините. Но последствията ги имаме. Преди години едно голямо парче без малко да се блъсне в земята. Доста голямо парче. Ако беше ударило земята, щеше да се изкриви остта и. Щом се изкриви остта и, цяла катастрофа ще стане на земята. Представете си едно парче от сто километра в дължина и сто километра в дебелина - знаете колко е то. Ако това парче падне на земята, например в Европа. От Европа нищо няма да остане. Всичките народи на Европа на аутодафе ще бъдат. Този въпрос, който сега разрешават германци, руси, англичани, нищо от тях няма да остане. Може някакви диваци в Африка да останат. Ще

започнат наново култура. Това би могло да стане, ако светът би бил образуван по една случайност, ако нямаше известни закони, които да ръководят. Всичко в света е целесъобразно. На една война причините са далечни. Тази война, която сега става, тя не е от сега, от хиляди години е замислена. За тази война хиляди години са мислили тези, които са я образували, те са се въоръжавали хиляди години. Виждате онази организация, онзи гениален ум на тия хора, този план, който са направили. Картечници, пушки, топове, снаражения, милиони хора са наредени в позиция как да се бият, аероплани, на тяхното бойно поле са впрегнати всичко на работа. Казват: Да направим война. - Войната е едно забавление на възвишените същества. Те си правят една играчка, на която разиграват хората на земята. Ние хората на земята мислим, че сме нещо. Писанието казва, че всички народи пред Господ са като нищо. Даже в старо време чрез пророците Господ казва: Като вдигате шум, не съм ли аз грънчар, вземам от тази кал и правя, каквото искам. Какво дигате шум? Ще мълчите. Каквото направя, ще направя. Каквото няма да направя, няма да направя. Вие няма да си давате мнението. Ние имаме право само върху себе си да направим някакъв опит. Да кажем дойде някой стражар и ви арестува. Този стражар няма омраза към вас. Казва: Заповядаха ми, нямам нищо против вас, но ми заповядаха да ви арестувам. Туй е свършена работа. Какво ще кажеш на онзи ангел, който ти взема душата? Казва: Не те мразя, пратен съм да ти взема душата. Но с голямо почитание, понеже си се прочул в невидимия свят, викат те да се явиш горе, имал си особено мнение, преставил си особени работи, всички искат да те видят. Ти ще тръгнеш. Сега вие може да попитате туй, което говоря вярно ли е. Туй, което ви разправям не е тъй, както вие мислите. Както ви го разправям не е и тъй. Ако ви разправям за северния и за южния полюс по какво се отличават. Различават се, имат разлика, че северният полюс е вода, а южният полюс има цял един континент от 4 милиона и 500 хиляди колометра земя - шестия континент. Една плоскост покрита със сняг, че като погледнеш, никак не можеш да се

ориентираш. Ако се изгубиш, ще се забъркаш, няма пункт с който да се ориентираш.

Та казвам: Аз като разглеждам вселената, ние не знаем, къде е центърът. Нашето слънце се движи, но не знаем, къде е нашият изток. Знаем изтока, дето слънцето изгрява, но посоката към която се движим, не знаем. То е нашият изток. Посоката, от която се отдалечаваме, то е нашият запад. Центърът е нашето разбиране на туй движение. Ние се приближаваме някъде. Всеки има идеята, всеки иска да се приближи към Бога. Ако вие искате да се приближите към един германец, като идете в Германия, вие трябва да разбирате добре немски. Ако идете в Англия, искате с някой англичанин да се приближите, трябва да знаете английски. Ако идете в Русия, трябва да знаете руски. Ако идете в Япония - японски. Ако идете в другия свят при Бога, вие трябва да знаете неговия език. Сега не искам да ви говоря обезсърчително. Когато детето се роди нали започва да учи майчиния си език. То в майка си говорило на един език. То мълчи, но с мълчанието си казало, какво тя трябва да прави. Щом се роди, майката започва да го учи. То не може да произнесе дума. Най-първо според своя език думите произнася криво, постепенно майката му говори, говори, докато най-първо научи някои елементарни думи. Каже: ма,па,ба. И животните казват някои слогове. Биволицата казва: Ма. Кравата казва: Му. Какво значи му. Какво значи нему? Волът казва му. То е още елементарна граматика, от която човек трябва да се учи.Този Божествен език се отличава с три свойства. На земята когато говорите една дума, тя си има особени трептения. Вие се изкажете и ти чуеш с ухото си. Този Божествен език се отличава по това, че всяка дума, щом произнесеш, ако тя има едно умствено качество, тя ще даде светлина, един хубав цвят има, има съдържание, има топилина в себе си. Ако носи истина, тя е дума на която можеш да разчиташ, тя е естествена дума. Силна дума, добра дума, каквото кажеш - направи го. Дето да я туриш, тази дума е на място.

Или да ви дам едно обяснение. Ако вие вземете една монета от низш произход, прост метал, не минава. Но ако вземете една монета от благороден метал, от злато или от платина, щом я дадеш, веднага я приемат, с почитание и уважение. Та съвременните хора се нуждаят от златни пари. Всичките монети, с които разполагат са книжни, стари монети, които нямат никаква цена. По-голямата част са книжни пари. За пример, някой говори за любовта, книжна е, не струва. Даже няколко милиарда не струват половин левче българско. Казва: Аз те обичам. С туй обичане той даже не може да си купи един грам въздух, един грам захар не може да си купи. Знаеш, аз като седя и някой път произнеса думата хляб, хлябът дойде. Като произнеса думата хляб, не държа очите си отворени. Като кажа хляб и държа очите си отворени, хлябът не иде. Щом кажа хляб и си затворя очите, дойде. Като седя с отворени очи и ден, и два, хлябът не идва. Като затворя очите , дойде хлябът.

Сега да ви приведа един анегдот. То се е случило във Варна. В турско време един българин, доста знаменит обущар, прочул се, че дяволът работи заради него. Всяка сутрин като отивал в дюкяна си, имало по едни изработени емении. Той сам се чудил, кой ги изработва. 20 години се така ставало. Пък той бил сомнамбул. Като лягал да спи, след като заспивал, ставал и отивал в дюкяна си, напалвал мангала и започвал работа. Изработвал един чифт емении, окачвал ги и отивал и пак си лягал. На сутринта отива, гледа емениите там. Този хляб кой е донесъл? Онзи, който ви е създал, Той ще ви донесе. Ти трябва да затвориш очите си. Чудни са хората, когато питат, как е възможно. Посееш едно житено зърно, и то даде 60 или сто. Откъде се раждат? Туй зрънце откъде взема да направи сто житени зърна? Откъде дойдоха хич не питаме. Гледаш една малка семка и след пет-шест години сто, двеста плода увиснали на дървото. Дойде ти една мисъл в ума и ти не знаеш, откъде е дошла. Тя иде от някъде. Няма какво да ви обяснявам. Един обяснил тази работа. Един млад момък казва: Накъдето ходя, каквото пожелая, всичко се случва.

Хлябът иде. Аз имам една възлюблена много пъргава. Като изгладнея в планината, изведнъж заспя, тя донесе хляба. Веднага си замине. Всеки един от вас си има по една възлюблена. Че вие не приемате хляба, понеже очите ви са отворени. На всеки, който заспива, донася. Всеки, който е с отворени очи, гладен стои. Аз наричам спещо състояние всички ония хора, които не се обезсърчават, които не се обезверяват, не се озлобяват, не се обезлюбяват. Като заспите за отрицателното, като че не съществува, каквото поискате, ще получите. Все що попросите, като вярвате, ще ви бъде. Сега въпросът е не какво може да ни се даде, но онова, което е в нас, което ние можем да направим. Всеки един от вас може да стимулира най-малко сто души на ден да направят добро. Ако по този начин ние знаем, как да стимулираме, да бъдем добри проводници в света. Тия сто души може да стимулират още по сто души. Ние сега туряме спирачки. Когато слизаш надолу, спирачката е на място. Но когато си на равно, или вървиш нагоре, не ти трябва спирачка. Туриш спирачката,когато се качваш нагоре, не е на място. Туриш спирачката, когато си на равно, пак не е на място. Сега спирачки си туряте. Не го правете, оставете човека свободен. Щом тръгнеш на равно, дигни спирачката. Някой иска да направи нещо. Ти казваш: Не прави тази работа. - Не му туряй спирачка, остави го, нека да направи, каквото е намислил. Да допуснем, че вие сте гладен, три дена не сте яли, какво ще ми кажете? Ще ми кажете, че три дена не сте яли, може ли да ми направите една малка услуга, да ми дадете едно малко парче хляб, не искам цял самун. Много ще ви бъда благодарен. Мислите ли, че аз няма да ви отрежа едно малко парче? Не мислете, че всички хора са толкова груби. Всичките хора са много услужливи. Ако вие имате нужда от нещо, кажете си просто и всеки човек е готов да ви услужи. Всички трябва да бъдем готови да услужим. Някой ден ти чувствуваш тъга, някоя тъга иде от някъде. Някой ден чувствуваш една радост и тя не е твоя. Някой ден чувстваш побуждение да направиш нещо, но и то не е твое. Всичките стремежи, побуждения не са ваши. Музикантът

свири, този стремеж не е негов. Поетът пише, но този стремеж иде от друг свят. Художникът рисува, но и този стремеж иде от друг свят. Героят е герой, но от друг свят иде стремежът му. На всичко туй ние сме носители. Казвате: Нашето. Ние не разбираме така. В света всичко, което Бог е създал, е наше, когато ние работим заради Него. Когато работим само заради себе си, то не е наше.

Сега казвате: Да възвисим себе си, да мислим заради другите. Аз и за това не съм. Аз когато отивам да работя, най-първо ще мисля, че имам глава, после ще помня, че имам сърце, ще помня, че имам и тяло. След това ще започна да мисля за главата на ближния, за сърцето му и за неговото тяло. Ако постъпвам добре с неговата глава, ако постъпвам добре с неговото сърце и тяло, аз ще постъпвам добре и с него. Това е моето разбиране. Ще постъпвам добре с неговата глава, така ще постъпвам и с неговото сърце и с неговото тяло. Тогава няма да мисля, че той е нещо отделно от мене. Аз ни най-малко не мисля, че кракът не е част от мене. Трябва да му услужа на този малкия крак, ще му услужа, ще го омия, понеже утре ще ми бъде потребен в ходенето. Ще омия крака си, ще го помилвам, ще го погаля, утре ще ми бъде полезен за една работа. Всичките хора това са удове на онова Божественото, духовното, от което ние утре ще имаме нужда. Та казвам: Бог е в света, който се проявява чрез нас. Когато се проявява злото чрез нас, ще му турим спирачка. Започваме да учим Господа, казваме: Чакай, чакай. Турците казват: Ни прахан останало, ни кремък. Той извади кремъка с огнивото, цъка, цъка и най-после казва: Ни прахан останало, ни кремък. Аз наричам ума онзи кремък. Виждал съм българи майстори, той носи една кесия с хубава прахън, извади праханта, тури я на кремъка, извади огнивото и като цъкне, запали праханта. Ако вие влезете в едно общество и не можете да запалите вашата прахан, какво ще направите? Българите сега носят кибрит, живеят по модата. Българинът казва: Вярвам в туй, дето аз мога да си произведа огън. Сърцето е кремъкът, волята е огнивото, а искрата, която ще излезе, то е вашият ум запален. Сега в

закона на аналогиите, нещата се представят много лесно, но в аналогиите има и голяма опасност: Ти може да поставиш една аналогия там, дето не трябва. Житното зърно само при добрите условия може да даде добър резултат. При лошите условия, няма да даде. Ако го оставите заровено, то ще изчезне. Една добра мисъл, ако я поставиш на място, тя е динамична. Ние говорим за думата любов. Че ти като произнесеш думата любов, тия вълни да достигнат до външния свят. Че онези същества, като чуят, веднага ще отговорят. Те ще отговорят, както ти, ако си затворил прозорците, слънцето отвън грее, но щом отвориш прозорците, светлината влиза. Казвам: Ако ние при изказването на една дума отворим кепенците, ще влезе светлината, така и като произнесем думата любов, любовта ще нахлуе вътре, и ще ни даде онова, което ние искаме. Сега има едно неразбиране. Всеки един от нас иска да го обичат и другиго като него да не обичат. Виж аз не съм за това. Аз поддържам туй: Аз бих желал вие да се обичате тъй, както мене обичате. Не да ви обичат повече от мене, да ви обичат както мене. Всички трябва да желаете, че както ви обичат вас, така да обичат и всичките други. Както Бог обичате, така да обичате и другите. Това е правилото в света. Сега не искам да се спирам върху туй положение, понеже то е священно. Някой път мене ми е крайно неприятно. Бог не мяза на човек, Той не е като нас. Той е същество, за когото няма противоречие. От най-лошите работи може да изкара най-добри. Той злото го превръща на добро. Той познава химията тъй добре, че от всичките киселини може да извади най-хубавите неща за ядене и пиене. Каквото му дадеш, Той ще изкара най-хубавото, няма нещо лошо за Него. Той само знае как да го направи. То е священно. Там като дойда, изучавам обущата си. Той го прави, надявам се на Него. И трябва да се надяваме! Бих желел да имате доверие в Бога, както ония, най-добрите деца. Знаеш кои са най-добрите деца? Които никога не са се навъсвали, които никога не са ставали своенравни да се гневят на баща си и майка си. Като му кажат: Иди на чешмата да донесеш вода, то с радост отива, не казва:

Не искам. Думата “не мога” да не съществува. Като мине някой и ти каже: Направи ми една малка услуга,- направи я. Не се отказвайте от малката услуга, която всеки един може да направи. Ти си учил френски език, дойде някой, който не знае да произнесе една дума, кажи му, какво ще ти коствува да му кажеш как се произнася. Каже: Моля, кажи ми тази дума, как се произнася? Или човекът иска да каже нещо и не знае, дали е право. Какво ще ти коствува тебе да му кажеш и да поправиш една малка погрешка. Или, да кажем ти си прозорлив човек и то те пита: Какво мислиш за този? Ти си изучавал човешкия характер, влязла в ума му една лоша мисъл, ти може да му кажеш нещо хубаво.

Тук преди години един гадател казва на един зъболекар, че жена му обича да кръшка. Жена ти обича да кръшка. Заблудил го. Дойде човекът да ме пита, верно ли е. Рекох: Жена ти кръшка толкова, колкото и ти кръшкаш, повече от тебе не кръшка. Ти си мярката, жена ти кръшка толкоз, колкото и ти. Казва: Така, поуспокои ме. Какво ли не влиза в ума му сега. Като казал, че кръшка, какво искал да каже? Гадателът не искал да каже, че кръшка, но искал да каже, че и тя е подвижна, умна. Кръшкате е криво изтълкувано. Ако вземете думата кръшка, крачи, на турски ач значи отвори. Кръшка, то значи жена ти да знае всички места да ти отваря и всички мъчнотии разрешава. Че тя е умна жена. Видяла някой мъж, който обича да кръшка, иска да му отвори вратата на доброто, да се запознае с него. Казва: Този път, по който вървиш, не е добър. Понеже той кръшка, тя отива, този, който кръшка да го тури в правата посока на движението. После имате думите: Играят и очите. Че като е жив човек, очите му играят, като престанат очите да играят, с човека е свършено. Казва: Играят му очите. - Радвай се, че очите му играят, като престанат да играят очите, то е свършено. Изопачени работи. Казва: Много светят очите му. - Че докато светят очите му е хубаво, като станат мъжделяви, като престанат да светят, то е лошо.

Имайте вяра в хората до толкова, до колкото имате вяра в себе си. То е едно от правилата. Но туй становище трябва да го имате по закона на онази любов, която туря в хармония света. Виждали ли сте онзи скулптор, как започва да работи? Най-първо намери онзи камък, изправи го и седне с чука си и започва да удря, чука, чука - като гледаш, като че си играе този човек. Най-първо като удря, отскачат големи парчета, удря с големия чук, после взема по-малък чук и най-после като дойде да отчертае сенките, вземе най-малките чукчета. Провидението постъпва по същия начин. Провидението ни удря. Има нещо в нас, което работи в света. Ще ви приведа примера с нашия знаменит вестникар Шангов. Един ден се разговаряме, френологически го бях измервал. Той ми казва: Вярно е това, което проповядваш и аз ще ти кажа една моя опитност, че всичко в света е за добро. В нашия род всяка година нас ни прихваща нещо, пощуряваме, че трябва да ни пущат кръв. Това в рода ни съществува. Аз като написах една статия, обидих някои военни, биха ме по главата, всички ми писаха състрадателни писма. Но те като ме биха, пуснаха ми кръв и аз оживях. Пуснаха ми кръв и аз започнах да мисля. Тебе ти се случва някакво противоречие в живота, то е точно, което ти трябва. На две години да те бият разбирам, но всеки ден да те бият, не разбирам. На две години да ти пускат кръв - разбирам, но всеки ден - не разбирам. Сега някои като ме слушат, ще кажат, че жените трябва да пуснат малко кръв на мъжете.

Трябва да се роди новото разбиране в света. "И дева зачна". Дева чиста зачна и роди. Туй, което се роди, ще се нарича Емануил, което се тълкува "БОГ С НАС".Сега е въпросът за туй Божественото. Ние проповядваме любовта, за да може туй Божественото да се зачене и да се роди светлината във всеки един човек. Най после туй Божественото и в народите трябва да се зачене. Ако всичките народи заченат туй Божественото , тогава е настанало Царството Божие на земята. Казват: Какво е това новото? Тогава ще цитират: "Всичко това ще бъде, за да се сбъдне реченото от Господа, чрез пророка: Ето Дева зачна и ще

роди син и ще се нарече Емануил, което значи “Бог с нас”. Питам: Ако Бог е с нас, какво има да ни мъчи в този свят? Сега вие седите и казвате: Какво трябва да правим. - Чудна работа! Земята е създадена за вас, Слънцето е създадено за вас. Венера е създадена за вас. Марс е създаден за вас. Юпитер е създаден за вас. Сатурн е саздаден за вас. Пък и всичките звезди са създадени за вас. Казвате: Какво ще правим? Религиозните казват: Какво ще правим, като идем в другия свят? Разходки. Оня свят е място на разходки. Който не се разхожда, той се мъчи. Като идеш в оня свят, ще идеш на месечината, 3-4 месеца ще живееш при 150 градуса студ отвън. Доста богата е месечината. След туй ще идете на Венера, на Меркурий, на Слънцето ще идете.

Сега тези неща като ви разправям, мязат на онзи турчин, който ходил в Цариград и като се върнал във Варна, казва на един богат турчин: Научих, че в Цариград искат да те направят шеих ули ислям, това значи най-главното духовно длъжностно лице. Казва му: Не говори такива лъжливи работи. -Тъй чух. След 5-6 деня казва: Я ми кажи за онази работа, какво искали да ме направят в Цариград, че ми е приятно на ухото, като го слушам. Сега като ви говоря така, вие след няколко дена ще ми кажете: Я ни кажи какво казваш, че ще идем на слънцето ли? Че слънцето от сутрин до вечер те търси и изпраща своите благословения. Целия ден когото види, дава. И месечината вечерно време току те търси и звездите те търсят. Всичките благословения на Господа идат отгоре, за да работим на земята. Учеността, всичките изкуства които имате са възможности само когато слънцето грее. Всички изкуства се постигат когато слънцето грее. Всичко се постига, когато месечината грее, всичко се постига, когато звездите греят. Всичко се постига, когато започнем да се обхождаме добре. Колко други изкуства има, които ще дойдат. Вземете един, който прави, който инсталира едно радио. Знаеш колко мъчна работа е. Искам сега да ви окуража. Казвате: Какво ще мислим, ще остареем. Аз бих желал да замените вашата старост с ученост. Колкото остаряваш да поумняваш и млад да ставаш. Желая онези,

които се подмладяват да бъдат услужливи и да са готови да услужат. Приятно ми е, когато младият е готов за всяка услуга. Веднъж ми беше приятно да гледам, когато едно малко дете се наведе и завърза обувката на един възрастен човек. Казва: Чакайте да ви завържа обувката. Тебе ти падне някой път шапката, наведе се, вземе я и ти я даде. Преди пет-шест години зимно време беше, в такова снежно време като днес, въглища нямаме. Натоварили една кола с въглища, тегли я един слаб кон, натоварили го повече отколкото може да носи. Бият го да тегли. Казвам си: Накъде ли носи тия въглища, не зная, че ги носят за Изгрева. Гледам трима гимназисти и три ученички пеят по шосето. Казват: Хайде да помогнем на коня. Като се налепиха на колата момчетата и момичетата, изкараха коня. После започнаха да скачат и отидоха надолу. Казвам: Ето един похвален пример. Казват: Да помогнем на този кон. Няма какво да им проповядваме евангелието. Рекох: Има нещо добро в българите, и в жените, и в мъжете има нещо добро. Като се хванаха за колата конят се насърчи и изтегли колата. Като дойдох тук, видях, че въглищата са за Изгрева. Казвам: Младите момци и моми помагат на Изгрева. Сега ви пожелавам като тия младите моми и момци да се турите на Божествената кола да тръгне напред. Всичките стари подозрения турете на страна. Всичките обезсърчения също ги турете на страна. То не е лесна работа. Като казвам да ги турите на страна, то не е така лесно. Ти го туриш, но то като гумена топка пак се върне. Удари се топката в стената и пак отскочи. Много мъчна работа е. Сега вие не ги удряйте, защото те ще подскочат и ще дойдат пак при вас. Какво трябва да ги правите? Вие трябва да ги държите като тия майстори, които играят с две топки. Едновременно подхвърлят и двете и ги ловят последователно и ги хвърлят нагоре. Върви по пътя и ги хвърля, всяка пада на ръката му. Знае как да ги хвърля. Измерва човекът.

Та казвам: Гумените топки ще ги хвърляте и ще вървите. Вие ги ударите, те отскочат и вие седите на едно място. Ще се движите с двете топки, ще играете. Туй искам да ви кажа: Вашите мисли и

вашите чувства трябва да бъдат подвижни. Не се срамувайте от благородните мисли, не се срамувайте от най-хубавите чувства, които може да изкажете. Не се срамувайте и от постъпките, каквито и да са. Всичко трябва да се прави, но хубаво. Хората сега в света трябва да правят добро. Като го правиш да ти е приятно. Господ иска работници в света. Питам: Има ли работници сега на земята? Сега сте проповядвали, искате да станете като апостол Петър и апостол Павел. Те са направили нещо преди две хиляди години. Какви трябва да бъдат сегашните апостоли? После от 12-те апостоли всички ли бяха видни? Павел не беше от 12-те и най-много извърши, най-много писа. Петър беше от 12-те и Йоан беше- те са възлюблените. Този, който не беше от Христовите ученици, най-много писа. Тези, които бяха с Христа, най-малко писаха. Те писаха, но ние сега, което пишем, трябва да го правим. Те писаха и живяха така. Пък и ние трябва да живеем. Те писаха и живяха в техните времена. Ние трябва да живеем и пишем. Както живееш да пишеш. Те писаха в една епоха, която трябваше да се заключи, да се завърши. Ние сме в една епоха, която сега започва. Трябва да се живее, че после да се пише. Ти любовта ще опишеш, когато тази любов я живееш. Затуй трябва да родите и тогава да живеете за роденото. Преди да сте родили да пишете и то е хубаво, не е лошо " И Дева зачна и роди и роденото се нарече Емануил, което значи "Бог с нас". И желая тази година Господ да се роди във вас и да знаете, че Господ е във вас. Всяко нещо, което правите и най-малкото нещо, като правите да го правите заради Господа. Работиш с лопатата, работиш с мотиката, с перото пишеш, каквото и да правиш, да го правиш от любов, да не ти се вижда, че една работа е по-благородна. Всяка работа, направена от любов е священна. Очистиш обущата с любов, то е священна работа. Ако очистиш обущата на един светия, мислиш ли, че не си направил нещо? Мислиш ли, че ако обереш плодовете на едно дърво, че не си направил нещо, че туй невежото дърво напразно си иждивил своя труд? Ти ако намериш едно перо, изгубено от един поет и ти го

приемеш, веднага твоят ум ще започне да работи, като него ще пишеш. Ти ако срещнеш един добър човек, светлината, която излиза от него ще дойде при тебе, той ти предава своето настроение. Казваш, в света какво да правя? Ти като срещнеш един добър човек, погледнеш го и му пожелай доброто. Като го срещнеш , кажи: Да те благослови Господ! Срещнеш някоя красива мома ходи, кажи: Да те благослови Господ! Срещнете онзи въоръжен войник, кажи: Да те благослови Господ! Войникът като има любов, той знае да воюва. Благославяйте всички онези, които ги срещате, които отиват да вършат нещо, които изпълняват волята Божия.

Пожелавам да ви благослови Господ, синца да вършите Неговата воля през тази нова година!

Сега да обясня с ръката. Като свиете ръката на юмрук и поставите палеца отгоре, то е физическият свят. Като допрете всичките пръсти заедно с върховете, то е духовния свят. Като допрете само показалеца и палеца, то е Божественият свят. Като свиете ръката на юмрук и поставите палеца отгоре, то е Божественото отгоре, което поставяте. Като съберете всичките пръсти и ги допрете, то е духовния свят. Двата пръста, показалецът и палецът допрени, то е Божественият свят. Другите три пръста те учат, Бог посажда. Човешкото и Божественото трябва да се посадят. Трябва да дойде изкуството (показва безименния пръст), правдата (средния пръст) и религията (първия пръст). Всичките виждат, че ще се тури нещо ново.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

12 беседа, държана на 05.01.1941 год. Неделя 10 ч.с. Изгрев

ГОЛЯМАТА РАДОСТ

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета 10 стих от втората глава от евангелието на Лука.

(10) И рече им ангелът: Не бойте се, защото, ето, благовествувам ви радост голяма, която ще бъде на всичките люде.

Духът Божи.

Живеете в един свят на противоречия. Че съществуват противоречията, ние не се тревожим за това. Защото и да се тревожим, и да не се тревожим, противоречията съществуват, но поне искаме да обясним причините на противоречията. Аз вземам думата противоречие в много широк смисъл. Не разбирайте в тесен смисъл думата противоречие. Животът е пълен с противоречия, но единственото нещо, което търсим в света, това е животът. Туй, в което се намират всичките противоречия, него търсим. В живота, понеже човек трябва да яде, от яденето произтича едно противоречие. Понеже човек трябва да диша, от дишането произтича едно противоречие. Като работи човек, трябва да почива, от почивката произтича едно противоречие. И като се ражда и като умира човек, се има едно противоречие. Ако си богат, роди се едно дете, радвате се. Ако сте сиромах, роди се едно дете, тъгувате, не може да му услужите както трябва на това дете. Мисля, преди 20 години един софийски чиновник, бедняк, малко позакъсал, ражда му се едно дете. Него ден, когато се родило детето, го повишили като чиновник. Излязъл навън, намерил на пътя 100 лева, с които можел да кръсти детето и оттам насетне всичко му тръгнало наред. Но случило се, че това дете умряло и в който ден то умряло, него го уволнили от служба и откакто умряло детето, всичко вървяло назад. Сега вие ще попитате защо е така. Така

си е. Когато се ражда, питаме, защо се ражда. Когато умира, питаме, защо умира. Раждането в един смисъл е осиромашаване. Умирането, смъртта в един смисъл е забогатяване. Смъртта в един смисъл е осиромашаване. Раждането в един смисъл е обогатяване. Понеже човек идва от един по-висш свят, като слиза от тоз свят, осиромашава. Един има повече тук, друг има повече горе. Умира някой, отива в другия свят, там има повече, радва се. Един има повече горе, друг повече долу. Сега някои може да се не съгласят с това. Дали вие ще се съгласите или не, то е безпредметно. Те са логически изводи. Ние трябва да разсъждаваме за нещата, както стават. Има една реалност, на която всякога може да разчитаме. Туй ние наричаме Божествено. Има една относителна реалност, на която отчасти може да разчитаме. Всичките противоречия произтичат от относителната реалност в света. Например, относителна реалност са книжните пари. В Германия, когато се понижи германската марка, имаше някои разкази, които надминаха приказките в хиляда и една нощ. С един милиард марки не може да вземеш един обикновен обяд. Вие трябва да сте финансисти, трябва да знаете с колко се е намалила германската марка. Мене ми разправяше един пример един българин. Той забогатява. В 14-та година имал 600 хиляди марки, вложени в една германска банка. Мисли си, че си уредил работите, казва си: Да става каквото ще, и война да става. След като се свърши войната, получава едно писмо от банката да иде и да си изтегли парите, понеже банката не могла да води сметка за 600 хиляди марки. Според тогавашния курс те стрували 10 стотинки и банката нямала параграф. Касиерът от обич към клиента дал му още един милион марки, че да станат 30 стотинки, за които могло да се води сметка. Един милион и 600 хиляди марки са равни на 30 стотинки. То е едно обезценяване. Туй сега става в човешкия порядък, но в природата такова обезценяване не става.

Та казвам: В живота ние имаме един порядък, от който произтичат всички противоречия. Той е относителен порядък в света.

Има един порядък, от който произтичат всичките блага. Той е Божественият порядък на нещата. Тази е една идея, която трябва да държите в ума. Щом дойде едно нещастие, то е в относителния порядък на нещата. Боледуваш, то е в относителния порядък на нещата. Причината е, че не си знаел, как да ядеш, как да избираш храната. Дишаш, заражда се едно болезнено състояние. Човек, който яде добре, който диша добре, никога не боледува. Казват: Всички боледуват, които не знаят да ядат, които не знаят да дишат. Който знае да яде правилно по Божественому, който знае да диша правилно по Божественому, той никога не умира, всякога живее добре. Туй е сега от чисто логическо гледище. Вие ще кажете, че не виждате това, толкоз хора са измрели. То са онези хора, които са направили погрешка на относителния порядък в света, а всички ония, които са изпълнили Божествения порядък, за тях гробища няма, те са свободни хора в света. Той се чуди, че има гробища някъде. Но вие се страхувате, като се говори за смъртта. Смъртта не принадлежи на Божествения порядък на нещата. То е един изключителен порядък. Казват: Ще умрем. Щом не знаеш да ядеш, ще умреш. Щом не знаеш да дишаш, ще умреш. Щом не знаеш как да мислиш, да чувстваш, ще умреш. Ако мислиш добре, ако чувстваш добре, ако ядеш добре, ако дишаш добре, няма да умреш. Прави се възражение, че кой не е умрял до сега. Ами че Земята не е умряла. Слънцето не е умряло. Че Земята я изчисляват на една доста голяма възраст. Какво да ви кажа, да ви кажа, че е девица, тя е женена, млада е още. Откак се е оженила, има един милиард и 500 милиона години. Достигнала е 19 години, турете й още толкоз, тъй ще е тя на три милиарда години. И тя се счита млада дева на 21 година по наши години. Те са относителни неща. Казвате, че човек остарява. Земята се завъртяла 120 пъти около Слънцето, а пък човек като се стягал е остарял. Казва: 120 години съм. Казвам: Земята те носела, ти не си обикалял. Земята като се върти, ние остаряваме. Човек като се вози на земята, остарява от притеснение.

Ние сме в един век, поне изисква се да разбираме законите на разумната природа, да имаме една ясна представа за оня свят. Отчасти поне да разбираме света, в който живеем. Ние по някой път се вглъбяваме в себе си, искаме да живеем един щастлив живот. Но щастието никой не може да ни го отнеме. То е качество на цялата природа. Следователно, ако ние живеем съгласно с нея, ние всякога ще бъдем щастливи. Ако четете Библията, първият човек, който беше създаден, Бог му каза: Ако спазваш моите закони в рая, ще бъдеш щастлив, ще бъдеш знаменит и добър ще бъдеш. В който ден престъпиш закона ми, ще излезеш извън рая и ще влезеш в друг свят. Първите хора искаха да опитат, дали това е вярно или не. Разбраха, че е вярно и излязоха извън рая. Сега не знаят как да се върнат в рая.

Сега каквито възгледи имате, дръжте ги, те са придобити от миналото. Човек може да има известни опитности в живота, туй още не е меродавно. Един благороден човек може да има едно схващане за живота, ученият може да има, здравият може да има, всеки човек може да има какъвто и да е възглед. Ние се намираме в един статистически свят. След хиляди години какъв ще бъде сегашният човек? Ще се различава. Преди хиляди години човек не е бил такъв, какъвто е сега. Сега нямам време да ви изяснявам, какъв е бил човек преди хиляди години. Преди хиляди години човек е бил нещо велико сам по себе си, но този великият човек, започнал да се смалява, смалява и дошъл до едно голямо смаляване и се превърнал в едно микроскопическо същество, че като нямало накъде надолу да слиза, започнал да се движи нагоре. Туй го наричат еволюция, започнал да еволюира. Хората казват, че той произлязал от низш живот. Не. Нашият живот е произлязъл от висшия живот. Висшият се е възстановил от низшия. Висшето като се смалявало, станало низше. Низшето, като се въздигнало, станало висше. Питам: Когато милионерът изгуби своите пари, какъв става? Сиромах. Не е ли той същият милионер? Ако го теглите, богатството тежи повече. Имаме един българин, който сега ще прави демонстрации, че може да

издържи на раменете си две хиляди килограма. Най-силният българин, който може да издържа две хиляди килограма. Той не си открива тайната, има си някаква тайна. Кой от вас, ако му турят две хиляди килограма, може да издържи?

Казвам: Трябва да се запознаем с основните закони на живота, по които той се развива. Някои хора искат да живеят щастливо на земята. То е немислимо. Човек сам по себе си не може да бъде щастлив. Той е част от цялото битие. Следователно, той може да живее и да бъде щастлив, само като бъде съгласен с цялото. Той казва: Аз искам да живея за себе си. Щом живееш за себе си, нещастието ще дойде. Понеже в щастието само за себе си не може да предвидите всичките нужди на един човек. В цялото може да се предвидят. Оня свят аз го наричам Божествения свят на цялото, човешкият свят е на частите. Следователно, има един свят на частите. Ти си малко същество, може да живееш в този свят, за да уповаваш, за да разбираш своя си живот. Сега учените хора падат в една крайност. Казват: Човек трябва да бъде учен. Човек трябва да бъде учен, но не е всичко учение в света. Казват: Човек трябва да бъде религиозен. Човек трябва да бъде религиозен, но не е всичко религия в света. Че той трябва да живее малко, да бъде свободен, да живее малко светски живот. Човек в три направления расте. Ако детето живее физически, тялото ще бъде голямо, главата малка. Ако живее умствено, ще има чело голямо, задната част на главата ще бъде сплесната. Ако живее в трите свята в Божественото, тялото ще бъде съразмерно, защото главата има отношение към тялото. Измерено, лицето на човека, съставя една десета част от тялото. В главата има известна съразмерност.

Та казвам: Нещастието някой път произтича от една несъразмерност. Ако майка ти, когато те е раждала, се е скъпила да ти даде една глава. Казва: Що му трябва такава голяма глава, че ти създаде голямо тяло, та тогава в голямото тяло ще имаш само големи разходи. Природата, която правила много опити, ония допотопни

същества, големите мамонти, трябваше да ги изчисти в света, понеже видя, че е несъвместимо тия същества с големи тела и малки глави. Всичките ги изчисти. Та казваха, че те ще оправят света. Те създадоха всички съвременни войни, понеже като излязоха от физическия свят, влязоха в духовния свят, наречен астрален свят. Сега хората имат грамадни желания, те са грамадните мамонти. Всеки иска да има милиони, не един, 2, 3, но 40, 60, 100, 300 милиона, един милиард. Защо са му тия милиарди долари? Казват: Да направим фабрики, да подтикнем човечеството. Хубаво е да подтикнем човечеството, но как се подтиква човечеството? Не седи прогресът на човечеството в произвеждането на материали. Една закономерност има. Съвременното човечество създаде своето нещастие от своята лакомия. Милиони години тялото на Земята е събирало енергия от Слънцето, от която ние се ползуваме. Онези, които се занимават със земята, казват: Да изорем почвата, повече жито да ни дава. Ако ние, както сега харчим положителната енергия, ще се изхарчим, тогава с какво ще се храним ние? Трябва да се икономисва. Природата обича икономия. Икономията е закон, но щастието седи да имаш един труд, който е поносим за тебе. Ние, съвременните хора, умираме от големи грижи, работим повече, че трудът изтощава тялото ни. Най-първо хората се мъчили повече, започнали да се трудят и сега се стремят към работа. Работата е идеал. Да работи човек, разбираме хармонично да впрегне човек ума, сърцето и тялото. Да няма излишък, и да няма недоимък. Хората умират по единствената причина, че някои от техните органи се развалили. Като се развалят мускулите на сърцето, човек умира. Като се изтощят нервите на симпатичната нервна система, човек умира. Като се изтощи мозъчната система, човек умира. От хиляди години хората умират от изтощение, недоимък. От хиляди години хората мислят. Казват: Тъй Господ наредил света. Господ не е наредил света да умират хората. Казва: Множете се и плодете се. Множете се разумно. Изпълнете всичко с разумност. Казва: Множете се. Една риба, която ражда 300 хиляди яйца, колко

години ще и вземе да се запознае с имената на тия деца, да ги кръсти? 300 хиляди деца са. И те като станат риби по 300 хиляди деца, целият свят ще се изпълни с риби. Ако света се напълни само с риби, какво ще направят рибите? Рибите сега във войната вземат участие. Големите параходи, това са риби, които воюват. После в сегашната война вземат участие и птиците. Аеропланите са птиците. И те воюват. Хората ги направили и хората ги наблюдават, как рибите и птиците воюват. Човек, когато започне да воюва със своя ум, със своето сърце, светът ще се оправи. Има една война, когато светът ще се оправи. Сега глупавите воюват, не хората, но глупавите птици и глупавите риби воюват. Аз в рибите намирам само едно качество, което е хубаво, че те живеят в чистата вода. Единственото нещо, което е за подражание, е философското мълчание на рибите. Те никога не си казват мнението, никога не обиждат с думи. Единствените същества, които никога не обиждат, то са рибите. Казваме: Мълчи като риба. То е фигура на речта.

Един учен човек ще развие своята сказка или реч по един начин, научно ще доказва. Според мене научни работи са ония, които влизат в един свят, който се организира. Само организираният свят, в който човек може да влезе, е учен. Защото тия факти трябва да се съединят в едно цяло. Например вземете един човек, може да знаете, колко кости има. Тия кости са разхвърляни. Да съедините тия кости с мускулите, с нервната система, да турите кръвта да се движи, да турите живота. Тук преди години имаше един човешки организъм изложен. Ходиха да гледат как кръвта функционира, колко пъти се обръща. Че ако разгледате целия човек като мисъл и чувство, ще имате една ясна представа, как мисли човек, как действува неговият ум, в какво участва, как чувствува и как действува, когато работи как действува.

Та казвам: В природата съществува един закон. Не може ние да бъдем щастливи, ако природата не ни създаде едно удобно жилище. Защото тялото е едно удобно жилище. Човек няма такова удобно жилище, затова умира. От някакъв недоимък умира човек. Когато

хората дишат, във въздуха има един елемент на безсмъртие. За това са говорили старите алхимици. Те са казвали, че има една течност, от която човек ако вземе една капка, се подмладява. Този елексир иде от слънцето. Хората дишат и не могат да вземат елексира, той минава през тях и не остава в тях. Индусите имат разни системи за дишане, но още нито една не се е домогнала до онази тайна на природата. Защо? Онзи, който иска да се домогне до този елексир, той трябва да държи изпит върху надеждата, ще държи изпит върху вярата и ще държи изпит върху любовта. Щом издържи, вече му позволяват да има този елексир. Който има надежда, е като този българин, който издържа две хиляди килограма. То е играчка за него. Най-първо ще му турят Земята на раменете, ще тича около Слънцето с нея. Цялата Земя ще носи и ще тича. Като се върти десет години, той ще издържи изпита си. След туй ще му дадат другия изпит. Да носи на раменете си Слънцето и да обикаля 20 години. Като обикаля 20 години, ще издържи втория си изпит. Най-после ще му дадат да носи и цялата вселена от десет милиона слънца, в която живее, и ще ги тури тия всичките на гърба си и ще ги носи 120 години и като издържи това, той вече добива правото на безсмъртието. Не е лесна тази работа, затова никой не я е постигнал. То е фигуративно казано. Но човек може да вкуси от живота. Има един момент на щастието, когато човек вкуси, че никога не забравя. Двама светии се молили само да зърнат рая. Завели ги и двамата. Единият казал: Само един миг да зърна, не искам повече. Като турил окото си да види, другият го чакал 250 години, най-после го бутнал и казал: Стига, стани. Казва му: Защо си толкова нетърпелив, аз още не съм зърнал. Казва: 250 години те чакам. А той мисли, като че е миг. Човек от хубавите работи мъчно се отказва. По някой път бащата и майката намират голяма промяна в своите дъщери и синове. Като зърне дъщерята някого, тръгне вече, не си обръща окото, в къщи седи, обезсмислил се живота. Казва: Не зная какво става с нашата дъщеря, шашардиса се. Пък обича да гледа. Туй

го наричат илюзии в живота. Какви ти илюзии. Страда човекът, но било илюзия; радва се - илюзия; страдш и то е илюзия, ако е илюзия.

Само че щастието е организираният живот, нещастието е неорганизирания. Неорганизираният живот като се организира, то се превръща на щастие. Ние някой път питаме: Защо са тия страдания? Да организираме страданията, да станат условия за щастливия живот за бъдеще. Съвременната наука ни е дала доста обяснения. Вземете в азотната или в сярната киселина, ако падне някаква капчица, изгаря ръката. Опасен елемент е сярата и азотът. Той като се извади, другото е безопасно. В сярната киселина не всичко е опасно. В страданието неорганизираното е опасно. То е много активно. Активен е, например онзи човек, който иска да забогатее, онова желание, което иска да забогатее, то руши. Извади това желание, човек е добър. Или да кажем човек, когато го страх от живота, не иска да умира. Той е готов привидно да извърши много престъпления. Ако го убедят, че не може да умира, не върши никакво престъпление. Ако го убедите, че ще умре, той пази живота си, ще дойде до престъпление. Ние, съвременните хора, не разбираме от какво произтичат нещастията на хората. Той взема една кокошка, клъцне и главата. Тя се моли. Казва: Ти трябва да умреш, аз да живея. Но кой ни е дал правото да колим? Казвам, че Бог създал нещата. Началото не е било така. Това е нашият порядък. Сами си даваме това право да ядем животни. Всеки един човек, който яде животинска храна, ще умре. Ако се направи един опит, ще видим, че ония хора, които се хранят с растителна храна, ще живеят повече, отколкото ония хора, които се хранят с месо. Тия животинските клетки, те носят смъртта в себе си. Понеже като ядете животинските клетки, всяка животинска клетка тя си има стомах, черва, нечистотии, извержения, като ги ядете, с всичко туй ги ядете в свинското месо, в овчето месо. Вие като ядете месото, приемате тия благоухания. Клетките са пълни с извержения, които учените хора наричат токсини. Когато се препоръча растителната храна, то е

защото най-малко токсини има в растителната храна, в плодовете. Това е от чисто научна страна.

Сега аз говоря за онези от вас, които сте готови. Не да се подчинявате, казвате: Условията са такива. Условията в света ние ги създадохме. Човек може да се храни само с жито. Откак е влязло житото в света, човек живее много по-добре, отколкото е живял в миналото. Но трябва едно разумно убеждение. Природата не търпи аномалии в света. Статистиката показва, че в Америка, дето се изсякоха горите базразборно, се зароди неврастенията. Растителното царство е необходимо за здравето на хората. Един народ, ако иска да бъде здрав, не трябва да изсича горите си базразборно. Така са свързани растенията, дърветата с хората, че някога, когато се отсече едно дърво, един човек умира. Ако се отсекат две дървета, двама умират. Ти посадиш едно дърво в света и после казваш: Да се отсече. Не може така безразборно в света. Разумно трябва да постъпим. Когато садиш, трябва да мислиш, ще го сечеш ли това дърво. Щом си садил едно дърво, да го не сечеш, ако искаш да живееш добре. Ако садиш, за да сечеш, не може да чакаш нещо хубаво. Този закон е верен. Някой иска да се ожени и да се разведе. Трябва разумно да се жениш, ще се разболееш. Другарката, която те обича, и ти трябва да я обичаш. Децата, които раждате, трябва да ги родите с любов. Ако не ги родите с любов, ще ви пати главата. Всяко нещо, което не се спазва физическия закон в света, в един свят, дето не се спазва духовния закон и в един свят, дето не се спазва Божественият закон, хората щастливи не могат да бъдат. Физическият закон се отнася до тялото, духовният закон се отнася до сърцето и Божественият закон се отнася до човешкия ум. Следователно, Божественият свят строи главата, нашият духовен свят строи дробовете ни, а физическият свят строи тялото. Те са свързани в едно. И трите са съвокупни в едно. Ние искаме някой път да се освободиме от тялото си. То е неразбиране. Да се освободим от едно не добре организирано тяло, то е право, но всякога ние се стремим да се воплотим или да живеем в едно добре

организирано тяло. Питам: Когато Христос въкръсна, с кое тяло възкръсна? С духовното тяло, с организираното тяло възкръсна. Туй тяло имаше тия свойства, че Христос се яваваше и изчезваше, ставаше видим и невидим. Значи всяка частица е под контрола на човешката воля, че когато искаме да бъдем видими и невидими, когато искаме да бъдем толкоз малки, че никой да не ни вижда и когато искаме толкоз големи, колкото земята. Сега тук може да се родят някои противоречия. Щастието не седи ние да бъдем големи колкото земята. Под думата "колкото земята", разбираме богатите условия в живота. Аз наричам земята богато условия за живота. И тя има още за милиони и милиони години да живее. Слънцето е още по-голям център за живота. Цялата вселена е още по-богата за живота. Тъй щото земята, слънцето, всичките планети са извор на живота, условия, дето животът може да се развива.

Сега от старо време хората са се занимавали със звездите. Ако обичаш Венера, ще си облагородиш сърцето. Ако обичаш този червения Марс, ще станеш силен, няма да бъдеш страхлив. Ако обичаш Юпитер - сега вечерно време ще видите Сатурн и Юпитер вървят заедно, братски се разговарят. Юпитер отпред върви, Сатурн отподире. И двамата спогаждат се, говорят си нещо. Ако обичаш Сатурн, ще те научи да разсъждаваш правилно. Ако обичаш месечината, тя ще те научи да обичаш красивото в света, да разсъждаваш. Тъй щото някои казват: Нас не ни интересува друг свят, нас ни интересува живота. В какво седи другият свят? Един живот без Месечината, живот ли е? Един живот без Венера, живот ли е? Един живот без Юпитер, живот ли е? Един живот без Марс, живот ли е? Един живот без Сатурн, живот ли е? Един живот без Слънцето, живот ли е? Не е живот. Ние казваме: Да вярваш в Господа. Че как ще вярваш в Господа, кажете ми? Ти, за да се запознаеш с един художник, ще се запознаеш с неговите произведения. Ти не може така да идеш. Най-малко десетина от неговите произведения трябва да познаваш. Ходиш, гледаш ги, та се въодушевиш, че тогава ще се

запознаеш. Той хабер няма от работите, които Господ създал, иска да се запознава с Господа. Животът, който Бог ти е дал, ти не зачиташ, искаш Господа да познаваш. Мисълта, която вложил в тебе, не се интересуваш от закона, искаш с Него да се запознаеш. Благородните чувства, които е вложил в тебе не цениш. Тялото не цениш и питаш дали има Господ в света или няма.

Има нещо в света, което нас ни спъва. То е онзи неорганизиран свят. Има една лоша страна в хората, че човек като стане учен, не иска и другите да станат учени като него. Като стане силен, не искат да станат и другите силни като него. Ако и другите са силни, ще дойде едно състезание, ражда се неразбирането в живота. Не се кооперират да турят силите си да работят като органи на великото цяло, но всеки човек иска да бъде като божество, че той да заповядва. Как ще заповядате? Ако ти имаш хиляда говеда или хиляда овце, как ще заповядваш? Трябва да ги храниш. Откъде ще вземеш сено, зрънца? Зимно време е. Значи, трябва да те кредитира природата. Ако останат всичките тия говеда да замучат насреща ти, казват: Дай ни хляб. Сега светът върви в нови посоки. Хората искат един нов порядък. Новият порядък седи в това, всеки човек иска да използува правата, които природата му е дала. Всеки народ трябва да използува правото, което има. Онзи народ, който не използува своето право, той греши. Всеки народ, който търси своето право за себе си, греши. Всички народи, които се кооперират, вървят по Божествения ред на нещата. Ако една война иде в света да създаде този порядък, добре дошла. Питат: Защо е тази война? Когато стават землетресения, те с векове се готвят. Известни газове се набират и като се наберат толкоз, стане разтръсване на земята, за да излезат навън. Като излезат, после се събират за друго землетресение. Значи, това долу в почвата става. В миналото са ставали и такива землетресения. Има остатъци, които показват, какви са били землетресенията в миналото. Когато човек не използува разумно своята мисъл, остават известни разрушителни сили в мислите. Когато човек не използува своите чувства, които

сърцето изисква, в сърцето остават разрушителни сили. Когато човек не използва разумно и своите постъпки, които тялото изисква, остават разрушителни сили в тялото, тогава се образуват тия катастрофи. Организират се хората, трябва да се бият вече. Сега се моделира една част от челото на главата, горната част на челото. Човек започва да мисли за лошите последствия след като се бият. Те се бият, не искат да се организират сега. Те се бият, но същевременно пак преговарят. Всеки иска да победи и пак преговарят да се примирят. Разумни са хората. После се сдружават. Англия се сдружава с Америка, Германия с Италия, с Русия. Всеки гледа да привлече повече към своята страна. Едни други се организират вече.

Та казвам: Ние сме между два блока в света. Единият блок е доброто, другият блок е злото. Единият е блок на силата, която руши, не руши, но не е организирана, свят на личния живот. Другият блок е на доброто, той е на колективния живот. Дотогава, докато мислим за себе си, ние създаваме своето зло. Като започнем да мислим за общото благо, в него се включва и нашето благо, ние влизаме в общото. Ние създаваме доброто в света. То е законът на любовта, да обичаш другите като себе си. Ще каже някой: Защо да го обичам? Всеки човек, който обича, даже едно животно, което те обича, то е проводник на една благотворна сила, която действува в света. Вземете българите вярват, че като се построи една къща и дойде една котка, тя е късмет. Щом сториш къща и дойде една котка, бъди уверен, че за сто години си осигурен. Ако замине котката, ти ще заминеш от къщата. Сега ще кажете: То са поверия. Не са ли поверия тия витамини С, В или кой да е витамин? Тия витамини преди да ги открият учените хора, не ги ли гълтахме? Такива витамини са съществували. Сега като че са ги открили. Те от памти века съществуват. Няма по-силен витамин от надеждата, като го глътнеш на физическото поле, всичко ще ти тръгне. Няма по-силен витамин от вярата. Като го глътнеш, всичко се урежда. Най-силният витамин е Любовта, като го глътнеш всичко се урежда. Три витамини има,

кръщавам единият с буквата Н, другият с буквата В, и третият - с буквата Л. Витамин Н, витамин В и витамин Л. Аз съм правил опити с тия витамини. Тепърва ще правят учените хора. Сега, ако ви изнеса в преносен смисъл, ще кажете: Как може да бъде. Надеждата, това е един разумен свят. Най-красивият разумен човешки живот е надеждата. По-красив свят от надеждата на земята няма. Това е ядката на цялото човечество, на разумните, на добрите хора, на благородните хора. Това е надеждата, което обединява всичките хора, в което цялото човечество се вслушва. В името на надеждата, каквото кажете, всичко става. Каквото поискате, всичко става. В името на надеждата, всичко ще ти дадат. Без надеждата нищо не ти дават. На земята, за да ти върви, трябва да намериш тия хора на надеждата, да се запознаеш с тях и каквото поискаш, те ще ти дадат. Сега някои правят възражения, казват: Докажи. Ние не се нуждаем от доказателства. Няма какво да доказваме. Ти си болен човек. Казвам ти: Яж три деня от хляба и ти ще оздравееш. Ако оздравееш, този хляб е добър; ако не оздравееш, не е добър. Казва: Ако четеш тази книга, всичко ще се обърне, ще ти тръгне наред. Мислите ли, че ако християните биха чели евангелието и ако повярваха в туй евангелие каквото е писано, че светът няма да се поправи? Те четат и не вярват.

Казват, че се явили ангели. Възможно е. Ако има ангели, има ги. Светът никога не може да мисли за това, което не е. Никога не може да отричаш това, което е. Защото, ако поддържаш това, което не е, ще отслабнеш. То ще бъде резултатът. Ако поддържаш туй, което не е, всички нещастия ще дойдат отгоре ти. Ако поддържаш туй, което е, всички блага ще дойдат отгоре ти. Сега казват: Ние вярваме в Бога. Туй не е вярване. Вярата трябва да се облече. Вярата изисква едно здраво тяло. Любовта изисква едно здраво сърце, а пък тялото и сърцето изискват един здрав ум, един здрав мозък. Свързани са заедно. Та казвам: Ако ние с любовта помагаме на нашия ум, ако с вярата си помагаме на нашето сърце, ако с надеждата помагаме на нашето тяло, ония клетки, от които ние сме образувани, това са умни

същества, тяхната колективна деятелност е която ни освежава. Някой път мислим, че сме много големи. Благодарение на общото сдружение на техния живот, на техните мисли, всички имат една мисъл и вярват в едно направление. Казват: Този път, в който вървиш, е добър, ние сме с тебе. Един ден, ако внесеш съмнение в тях, те се раздвояват. По някой път имат особено мнение. Дадеш храна, казват: Не искаме да работим. За този господар не искаме да работим. Сърцето по някой път започва да се колебае, разделят се клетките, прескачане се явява на сърцето, не бие пулсът редовно. Като върви редовно, после прескача. Чувствата ти не са редовни. Някой път мислиш, мисълта ти не е редовна. Някой път мислиш, че мисълта ти хвръкне, че не знаеш, какво си мислил. Един американски психолог, д-р Браун от Бостънския университет, развивал една лекция, какво е "Аз". Като развивал въпроса пред студентите, той се объркал, кой е "Ти" и кой е "Аз". Объркал се тъй, той ли е "Аз" или той е "Ти". Те ли са "Ти", или те са "Аз". Казва на студентите, че спира лекцията и си отишъл. Връща се вкъщи и пита жена си: Аз ли съм "Аз" или аз съм "Ти"? Знаете колко смешно положение. Срещам много хора, казват: Влязло нещо в мене, казва - не съм аз. И апостол Павел казваше тъй: Не живея аз, друг живее в мене. По някой път беше радостен, а по някой път му идваха страдания.

Питам: Вие как бихте разбрали "аз". Какво значи "аз"? "Аз" съм човекът, който ви говоря. "Ти" - вие сте, които ме слушате. Ами "той" кой е? Онзи, който преценява, той е "той". И тримата, то е "аз". Аз, ти и той, това е "аз". "Вие" сте ти, аз и той. "Той" е ти аз и той. Аз ти и той сме синца "ние". "Аз", човекът, който говоря. Вие, които ме слушате сте "ти" и "той" е, който преценява. Но всичко това е колективен труд. Аз може да бъда "аз", вие може да бъдете "ти". Сега в живота това е вярно. Мъжът е "аз", който говори. Жената, която слуша, е "ти". Децата преценяват колко е добър бащата и колко е добра майката. Като се срещнат, казват: Баща ми е много добър, много умен човек. Ето едно семейство. Децата казват: Майка ни е

малко сприхава. Казвам: Туй дете не слуша, бащата каквото е казал. Има непослушание.

Та казвам: В света Онзи първият, който говори, туй е Бог. Ние сме, които слушаме, възприемаме. Ти сме ние. Тогава Господ се обръща и казва: Да възприемем. Ако възприемем словото Му, добре тогава. Онези, които после ще възприемат нашето слово, те ще бъдат точно такива, каквито сме ние спрямо Бога. Законът е много верен. Ако слушаме онзи, който ни говори, и нас ще слушат. Ако ние не слушаме, и нас няма да ни слушат. Тази работа е толкоз ясна, че ако сега хората направят един опит да изпълнят волята Божия, всеки както разбира да изпълни волята Божия без да прави пакост някому, може да направи без да иска, но да няма желание да увреди някого. Ако всичките хора биха изпълнили волята Божия, светът знаете колко щастлив щеше да бъде сега?

Преди години идваше един учител и се оплакваше от директора, казва: Аман от този директор, като мечка ме е нарочил. Казва: Трябва да бягам от гимназията. Рекох: Ще ти дам един съвет. Като го слушаш, ще кажеш: Господ живее в тебе. Ти си добър, ти си добър. Господ живее в тебе, ти си добър. Като го слушаш, гледай го в очите и кажи: Господ живее в тебе. Ти си добър човек. Казва ми след три месеца: Измени се директорът. Казвам: Измени се, защото и ти се измени. Ти по-рано мислеше, че като мечка те е нарочил, че е нехранимайко, сега започна да мислиш, че Господ живее в него, че е добър. Ти го кредитираш и той те кредитира. Казвам: Кредитирате се един друг. Да съзнаете цената, която Бог е вложил.

Има една черта в нас, в българите - няма да кажа така, като че аз не съм българин. Българин, то е псевдоним, като дойде един министър, българите ще му видят всичките лоши качества. Като стане някой министър, турете хубави мисли за него, може би ще свърши работата. Кажете: Господ е в него, той е добър човек. Казвате: Той ще обере орталъка. Той ще направи това, ще направи онова. И тъй става, както мислите.

Най-после ще ви дам един съвет. Синца, ако ме слушате, ще опитате тази година. Три пъти на ден да си казвате: Господ живее в мене. Сутрин като станете, ще си кажете на себе си: Господ живее в мене, аз съм добър. И ще бъдеш добър. Ти казваш: Ама дали живее? Дали живее или не живее, остави това, настрана го кажи. Дали живее или не, не му мисли. Бих желал идната година, като ви държа друга беседа да ми кажете вашия опит, да видите, как ще се измени живота ви, най-малко 75% ще се измени. Вие ще го почувствувате и вашите познати ще го почувствуват, че Господ живее във вас и вие сте добри. После ще кажете: Да изпълня волята Божия. Като дойде някой при тебе и поиска някаква услуга, ще кажеш: Заради Господа, който живее в мене, ще го направя. Ако си учител в училището, заради Господа, който живее в тебе, ще го направиш. Тогава и инфлуенция, и каквито и болести да дойдат, лесно ще ги минавате. Ще имате развлечение с инфлуенцията. Инфлуенцията е почистване за Коледа, треската е почистване за Великден. Те са две пречиствания. Щом дойде треската, кажи: Великден е дошъл. Щом дойде инфлуенцията, кажи: Коледа е дошла. Щом дойде инфлуенцията, Христос се е родил. Щом дойде треската, Христос е възкръснал. Виж кое време е. Всички тук на Изгрева започнаха много добре, Христос се е родил. Сега, радвам се, че Христос се е родил, сега искам да възкръсне, треската да дойде.

Рече им ангелът: "Не бойте се, ето благовествувам радост голяма, която ще бъде за всичките народи". Каква по-голяма радост от това, Бог да живее в нас или да възприемем Духа Му. Каква по-голяма радост от тази да участвуваме в онова, което Бог е създал. Каква по-голяма радост, да имаме този вътрешен мир, спокойствие. Като погледнеш, да знаеш, че се возиш на един параход, да кажеш: Ама че хубав кораб. Дигнеш знамето сутринта, като станеш да пееш. Сега станеш, навел си главата, казваш: Какво ще се прави, лош е този живот.

Рече им ангелът: "Не бойте се, защото ви благовествувам голяма радост, която е за всичките народи". Страданията показват, че се е

родил Христос. Сега, понеже всички страдаме, Христос се е родил. Остава втората фаза. Всичко да превъзмогнем, да дойде възкресението, новият живот, който иде. Трябва да дойде треската. Като дойде треската, като дойде големият огън, всичко измита. Всякога след една треска, хората се усещат някак си обновени. То е онзи вътрешен обновителен процес. Казвам: Любовта като дойде, тя ще произведе тия обновителни процеси на пречистване. Затуй започнете с надеждата, облечете се добре. Започнете с вярата, напивайте се добре. Аз говоря за един свят, дето няма вино. После, говоря за един свят, дето светлината е храна за хората. Съвременните хора трябва да се храним със светлина. Няма по-хубава храна от светлината. Ние всички се храним със светлина, само че е много сгъстена, трябва малко да я разредим. Всичко е кондензирана светлина, в плодовете, в растенията.

Казвам: Ако внесем новата психология, да вярваш в душата си, туй значи да видиш душата си в туй новото тяло, в което човек трябва да бъде облечен. Да вярваш в духа си, в онази мощна сила, Божественото в тебе, което ти обичаш. Да вярваш в своя ум, той е най-добрият слуга, който никога няма да те лъже. Да вярваш в сърцето си, най-добрата слугиня, която върши работата както трябва. Да повярваме в душата си, то е новото в света. Да повярваме в духа си, който носи Божествената сила да побеждава; в ума, който носи светлината - най-добрият слуга, който може да ни служи; и сърцето, което всякога ще бъде на наше разположение. Ние да се научим да им бъдем благодарни. Да благодарим за доброто сърце, което Бог ни дал. Да благодарим за хубавия ум, който Бог ни е дал. Да благодарим за душата, която Бог ни е дал, и да благодарим за духа, който Бог ни дал, че ни освободил от всичките тежести на сегашния живот.

Радвайте се, че живеете на земята, която още не е организирана. Радвайте се, че ще живеете в обетованата земя, която ще бъде организирана.

Благословен Господ Бог наш.

Отче наш.

13-та неделна беседа, държана на 12. I. 1941 год. Неделя 10 ч. с. Изгрев

НОВОТО В ЖИВОТА

Добрата молитва.
В начало бе словото.

Ще прочета 11 глава от пророк Исайя.

И ще израсте пръчка из пъна Иесеевъ,
И отрасълъ ще поникне из коренете му;
(2) И духътъ Господень ще почине на него,
Духъ на мъдростъ и разумъ,
Духъ на съветъ и на сила,
Духъ на знание и на страхъ Господень;
(3) И неговото благоволение ще е в страха на Господа,
Тъй щото няма да съди според зрението на очите си,
Нито ще решава според слушането на ушите си;
(4) Но с правда ще съди сиромасите,
И с правота ще решава за смирените на земята;
И ще порази земята с жезъла на устата си,
И с диханието на устните си ще умъртви нечестивия.
(5) И пояс на чреслата му ще бъде правдата,
И пояс на лядвията му ще бъде верността,
(6) И вълкът ще живее с агнето,
И рисът ще си почива с ярето,
И телето и лъвчето и огоените все на едно;
И малко дете ще ги кара.
(7) И юницата и мечката ще пасат наедно:
Малките им ще си почиват заедно;
И лъвът ще яде плява като волът,
(8) И дете на цица ще играе над дупката на аспида;

И отбиеното дете ще туря ръката си в гнездото на василиска.
(9) Не ще направят зло нито пагуба въ всичката ми света гора;
Защото земята ще е пълна съ знание за Господа
Както водите покриват морето.
(10) И ще бъде в онзи день Иесеевътъ коренъ
Който ще стои хоругва1 на народите:
Към него ще притичат племената;
И неговото упокоение ще бъде слава.
(11) И в онзи день
Господ ще тури ръката си пак втори пъть
За да вземе за себе си остатъка на людете си
Който ще остане от Асирия, и от Египет,
И от Патросъ, и от Етиопия, и от Еламъ,
И от Сенааръ, и от Ематъ, и от морските острови.
(12) И ще възвиси знаме за народите,
И ще събере отхвърлените от Израиль,
И ще събере на купъ разпръснатите от Юда
От четирите ъгли на земята.
(13) И завистьта Ефремова ще се махне,
И притеснителите Юдини ще се отсекат;
Ефремъ няма да завижда на Юда,
И Юда няма да притеснява Ефрема;
(14) Но ще полетят на рамената на Филистимците към запад:
Ще оберат и източните жители наедно:
Ще турят ръката си върх Едома и Моава;
И Амоновите синове ще им се покорят.
(15) И Господ ще погуби залива на Египетското Море;
И чрез силния си вятър ще помаха с ръката си върху реката,
И ще я порази въ седемь течения,
И ще направи да я минуват съ обуща.
(16) И ще има друмъ за остатъка на людете му.
Който ще остане от Асирия,

Както имаше за Израиля.

В който день възлезе отъ Египетската земя.

Има души, които от преди хиляди години са прозрели неща, които има да станат за бъдеще.

Духът Божи.

За малките деца животът е едно щастие, за възрастните е труд, а за старите - мъчение. Това е един стих от писанието, който казва: Който опази живота си, ще го изгуби; който изгуби живота си, за вечен живот ще го опази. В живота има две големи противоречия: Доброто, което започва и не свършва, и злото, което свършва и не започва. Всички хора са подложени на един голям органически изпит. Каквото и да говори човек - дали е светски или учен, или светия - какъвто и да е, едно голямо противоречие съществува, само че хората си мълчат. Ще мълчиш, какво ще правиш. Имаш да вземаш от някого, който е по-силен от тебе, натисне ти главата, казва: Я ми кажи, имам ли да ти давам? Натиска ти главата във водата. Какво ще правиш, ще мълчиш. Ако отвориш устата си да кажеш, че имаш да вземаш, ще се напълни с вода.

Сега мислим да се докаже, дали има щастие в живота. Щастието не е било в миналото, не е в бъдещето - то е в настоящето. Ако сега има щастие, имало е в миналото; ако сега има, и за бъдеще ще има. Ако сега няма, и за бъдеще няма да има. Хората търсят щастието в миналото - едно време как е било - други го търсят в бъдещето. Тогава мене ми иде на ум онзи анекдот. Събрали се трима души много умни, но от мира сего, хора, които разбират как трябва да се живее. Имало една печена кокошка и не могли да я разделят. Намислил единият и казал: Нека и тримата да легнем да спим, че който сънува най-хубавия сън, нему ще се падне да изяде кокошката. Легнали тримата да спят. След като спали, единият казва: Сънувах чуден сън. Като започнах да слизам в земята надолу с хиляди километри и едва успях да изляза. Щях да остана долу. Другият казва: Като започнах да се

качвам към слънцето, с километри вървях нагоре, че едва можах да сляза долу на земята. Третият казва: Аз като видях, че единият слиза надолу, другият се качва нагоре, помислих, че и двамата няма да се върнете, че станах и изядох кокошката. Сега има хора на миналото - те сънуват, че слизат надолу в земята, че после едва могат да се изкачат. Хората на бъдещето сънуват, че се качват на слънцето; и сега хората на настоящето изядат кокошката и въпросът се свършва.

Едно противоречие има в човека. Има едно голямо налягане, за него всички философстват. Гледаш, човекът свършил университет, високо положение завзема, но налягане има на слънцето, налягане на ума - не е спокоен човек. Мене ми разправяше един приятел: тук, в София идва един доста учен човек, оплаква се, че е сиромах, че е гладен, че ще умре, не се живее, нямал пари. Той имал 800 хиляди лева в банката и пак се оплаква, че щял да умре гладен. Казвам му: А бе с 800 хиляди лева човек гладен ли ще умре? За колко години един българин може да изяде 800 хиляди лева. Ако изяда по 10 хиляди лева на година, но да оставим това.

Тия противоречия са съществували от памти века. Големите животни, които съществували преди човека, разрешавали се същите въпроси. Сега аз не искам да ви убеждавам. В турците харесвам имат един хубав обичай. Турчинът като те покани на ядене, той два пъти не кани. Покани те веднъж, рече “фуромус” и втори път не чакай канене. Ако приемеш от първия път - добре; ако не - не кани втори път. У българите не е така, и десет пъти може да те поканят. Като поканят българина, казва, че не е гладен и сяда за хатър. Но като се разяде, казва: Брей, уста кучешка.

Какво трябва да се прави с туй вътрешно налягане? Вземете, двама братя се скарали. Баща им им оставил едно лозе от 5 декара и не може да го разделят, десет години се съдят за едно лозе. Половината на единия брат, половината на другия, но единият взел източната част на лозето - тя била по-хубава, другият взел западната, не можело. Че как да го разделят? Едно лозе не може да разделят,

карат се. Има един повод. Някои имат особени убеждения. Казва: Той няма като моето верую. - Че какво е веруюто на хората? Аз не съм виждал хората да имат различни верую. Според мене едно верую има: всички дишат, всички ядат, всички пият - същинските работи всички ги вършат, само че едни повече, други по-малко. Най-първо казва: Ти не вярваш като мене. - Хубаво е, че не вярва както мене. Аз видях малкото дете, вярвам в малкото дете; ти си видял младата мома, вярваш в младата мома; онзи видял стария човек, вярва в стария човек. Малкото дете ще стане възрастен, възрастният ще стане стар. В края на процеса си видял стария човек, който минал детската възраст. Аз виждам детето, няма противоречия. Казваш: Твоето дете не е както стария човек. Старият човек почерпил своята мъдрост от детето. Това голямото дърво израства от малките семена. Всички качества на туй дърво, които има в себе си, те бяха скрити в малките семена, само че им се дадоха условия. Питат мнозина: От мене ще стане ли нещо? Казвам: Какво искаш да стане от тебе? - Човек ще стане ли? - Сега какво си? Щом мислиш по човешки - човек си. Щом чувстваш по човешки - човек си. Щом постъпваш по човешки - човек си. Казва: Кое е човешко? - Да ти кажа кое е. Животните ходят с юлар, човек ходи без юлар. Ако ходиш без юлар - човек си. Ако умът ти ходи без юлар - човек си. Ако сърцето ти ходи без юлар - човек си. Ако тялото ти ходи без юлар - човек си. Ако умът, сърцето и тялото имат юлар, ти си животно. Аз вземам основно нещата. Ако ти напуснеш първата Божествена мисъл, която ти е дала свобода и дойдеш до последната мисъл, която ограничава човека, кое е правото? Първата мисъл, която дава живот, или втората, която ограничава? Кой в света е по-силен - животът или смъртта; туй, което дава живот, или туй, което отнема? Казват: Синца ще умрем. - Не, синца няма да умрем. Всеки, който греши, ще умре. Всеки, който греши, няма да се роди - нищо повече. Всеки, който не греши, няма да умре; всеки, който не греши, ще се роди. Тъй седи въпросът. Сега вземам думата грешене в друг смисъл. Грешенето е нещо чуждо. В света има нещо чуждо, което се вмъкнало

в човека. Ти го чувствуваш в себе си, неразположен си. Като влезе в тебе, то се изменя. Като влезе в тебе това чуждото, ти започваш да кряскаш, да риташ. Тогава ще ви приведа един пример. Случило се в Америка. Волът на един земеделец пощръклял, пощурял: боде, рита. Мислят по едно време, че е побеснял, искат да го убият. Обаче имало един, който чел мислите на животните. Турил си ръката на главата на вола и волът му казва: Има нещо в десния ми заден крак, то ме подлудява. То, ако се извади, ще бъде както по-напред. Изваждат един трън от крака на вола и волът става нормален. Апостол Павел говори, че и в него влезъл един трън. Три пъти се молил апостол Павел да му се отмахне, да се извади този трън. Не се смекчи положението на апостол Павел, но като бисерните миди този трън го увиха в туй вещество и Господ казва: Достатъчна ти е моята благодат, да те не мъчи. Някои искат да знаят, какъв е този трън. Аз може да ви кажа, но всички ще го приемете. Щом ви го кажа, той ще дойде у вас. Затуй не искам да го разрешавам. Апостол Павел го е разрешил. Вие като идвате в оня свят при него, като се срещнете, попитайте го, как седи въпросът. Той ще ви обясни. Всеки един от вас има по един трън апостол Павловски. Има ли някой да няма трън? Защо ви е втори трън?

В съвременния живот трябва едно познание. Не какво сме сега. Ако вие проследите човешката история, откак се явил човекът, ако разгледате съвременното човечество през какви исторически епохи е минало - каква не жестокост, какви не вярвания, какви ли не е вярвал, на какво не се покланял, какви подлости не са правени в света. Но вън от това има нещо хубаво в света, но злото не се дължи на хората. Като дадат отрова на един човек, причината не е излязла от него, той е отровен отвън. Когато дишате въздуха и се отровите, въздухът не е причината, във въздуха има нещо посторонно2. Когато ядете една храна, има нещо посторонно в храната, има нещо посторонно във водата и от туй трябва да се пазите. Всякога туй лошото в света то си има ухание. Лошото още преди един километър да се приближиш

при него, има едно лошо ухание. Уханието на доброто от един километър ще го почувствуваш. Цветята как се познават? Един американски професор, на един студент, който казвал, че каквато и да е силна миризма, не може да я усети, дал му най-силен амоняк да помирише и той се простря̀л на гърба си. Дал му неразреден амоняк, но нерезреден и той така действува.

Някои хора искат да познаят, какво нещо е злото в света. Злото е най-ужасната сила в света, която разрушава. Всичките нещастия по целия свят - във всички учения, в семействата, в човека, в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешкото тяло - се дължат на това, което ние наричаме зло. То има органически характер, има психически характер, има и причинен характер. Ето какво разбирам. Злото прониква и в човешката мисъл, прониква и в човешките чувства, прониква и в човешките постъпки. Ти вярваш в Бога, в новото учение. Сега проповядват новото учение. В какво седи новото учение? Един човек не може да бъде от новото учение, ако в неговото сърце любовта не господствува. Един човек не може да бъде от новото учение, ако мъдростта не господствува в неговия ум. Един човек не може да бъде от новото учение, ако истината не господствува в неговото тяло. Не само това, ами той накъдето ходи, каквото и да говори, този човек се чувствува радостен, весел, силен, няма противоречия заради него. Вие седите и мислите, баща ви да замине, да ви остави наследство, вие да се подигнете, да забогатеете. Оженвате се, да кажем, имате три деца и след туй мислите как да ги осигурите. Направите една къща на три етажа. Вие мислите, че ще ги ощастливите. Пък вие ще ги направите да се карат за етажите. На вас баща ви нищо не ви е оставил, вие сте от умните хора, че оставите три етажа, за да се карат децата ви. Питам, колко етажа Господ е оставил на вас? Аз съм много конкретен. Ето какво разбирам. Като дойде при мене един вол, ни най-малко няма да му съградя един етаж. Аз зная, че никакъв етаж не е предвиден за вола. Дойде един кон, и за него няма никакъв етаж. Дойде една овца, и за нея няма етаж. Дойде един вълк, и за него няма

никакъв етаж. Дойде рибата, и за нея няма етаж. Дойде птицата, и за нея няма етаж.

Вие сега казвате: Какво трябва да правим? - Като ви е пратил Господ на земята, за какво ви е пратил? Когато бащата праща децата в училище, нямат ли един стол в училището? Какъвто и да е столът, той участвува, той е в стаята, дето се преподава знанието. Сега по някой път в църквата се купуват столовете. Това не е предвидено. Казва: Не може аз да завзема какъвто и да е стол. - Има столове, които не се вземат. Един стол от новото учение има 2 хиляди и 500 градуса температура. Може ли да седнеш отгоре му? Затова аз казвам, че аз никога не предпочитам да седя на такива столове, понеже не е заради мене. Има достойни за тях. Платината, златото, поставят ги на такава температура, благородните метали може да ги поставят. Ако човека поставят при такава температура, той ще се превърне на въздухообразно вещество, ще го превърнеш от друго съществуване, с него не може да говориш.

Сега искам да се разберем добре. Вие какво казвате, какво ще се прави, беднотия. Питам: Колко товар ви трябва, ако влезете да плувате в морето, колко етажа ви трябват? Даже десет килограма, ако турите на гърба си, вие бедствувате да потънете. Никаква тежест не ви трябва. Човешкият ум трябва да бъде готов, освободен от всички посторонни желания, понеже човек има повече, отколкото му трябва. Ако ти си един добър човек, целият свят е на твое разположение. Ако ти си един разумен човек, целият свят е на твое разположение. Всичко, което Бог е направил, е на твое разположение. Ако не вярваш в туй, което Бог е направил, къде е истината тогава, кажете ми? Ако ти имаш едно добро сърце, всичките животни, най-висшите млекопитающи са отворени за тебе. Ако ти имаш едно здраво тяло, всичките врати са отворени. Във всеки един човек има зародиши на безсмъртието. Има една сила, която е безценна. Хората изгубват ценното, което Бог им дал. Изгубват го, постоянно ги лъжат и изгубват безсмъртието. Сега търсят вечния елексир. Този елексир го

има в човека. Дотогава, докато ти не се съмняваш, елексирът е в тебе. Ти си кандидат за безсмъртието. В деня, в който съгрешиш, този елексир ще го вземат, този елексир е вече вън от тебе. Как се лъжат ония младите моми, когато един момък казва на една мома, че ще я направи царица. Туй, което никога няма да бъде. Аз бих желал някоя да ми каже, която и е обещавано, и тя да е станала царица. От Ева насам, коя е станала царица? Ако има, нека каже - ще си изменя мнението. Ако има някоя да е станала царица, то е външната страна.

Време е да престанем да се самозалъгваме и да заблуждаваме другите. Казва: Аз да ти кажа една истина. - Каква истина ще ми каже той? Каква истина ще ми каже, когато той не знае да говори. Той иска да ми говори един факт, казва, че истината ще ми говори. Фактът е едно нещо, пък истината е друго нещо. Истината носи безсмъртие в себе си. Щом кажа името на истината, аз съм безсмъртен вече. Ти по десет пъти ми говориш истината, и пак си смъртен. То е заблуждение. Мнозина говорят за Божията Любов, а не могат да се примирят. Казва: Не мога да го обичам. - То е неразбиране. Този човек не се нуждае от твоята любов. Не мислете, че ако ти не го обичаш, той човек няма да стане. Ти мислиш ли, че ако ти не обичаш един вол, той няма да прокопса. Ако ти го обичаш, той няма да прокопса. Ако го обикнеш, целия ден ще оре на нивата и ти ще му даваш слама. Благодарим за такава любов. Бих предпочел да нямам любовта, която имат към вола, към коня, който обичат и го товарят.

Да престанем с тази самоизмама! Онзи, който люби, той слугува на всичките. Тъй както Бог слугува, тъй да слугувате - то е любов. Когато всичките хора станат така силни да слугуват, тогава ще се прояви любовта. Сега всички се сърдят. Жените се сърдят на мъжете, понеже не им слугуват. Мъжете се сърдят на жените, понеже не им слугуват. Децата се сърдят на родителите си, че не им слугуват. Родителите се сърдят на децата си, че не им слугуват. Господарите се сърдят на слугите си, че не им слугуват. Слугите се сърдят на господарите си, че не им слугуват. Всички се сърдят, че няма кой да

им слугува. Как считате слугуването? - То показва степента на знанието, на мъдростта. Онзи човек, който слугува, Любовта е с него. Онзи човек, който слугува, Мъдростта е с него. Онзи човек, който слугува, Истината е с него. Тъй седи въпросът. Сега аз не говоря за обикновените слуги, които се ценяват за пари. Според мене, най-учените хора трябва да станат слуги в света. Светът така ще се изправи. Ние не искаме болните хора, но здравите да слугуват. В библията говорят за самсоновата сила. С една челюст утрепал хиляда души. После го нападнал един лъв, хванал го за устата и му раздрал челюстта. Като се върнал, една пчела образувала мед в черепа на лъва и като се върнал, извадил мед. Ако не може да хванеш злото и да му разчекнеш устата, и да извадиш после мед от главата, ти още не си Самсон. Аз Самсон наричам този човек, който може да разчекне устата на злото. Както казва Писанието: Побеждавайте злото с добро.

Сега има задачи, които аз няма да ги разрешавам, вие трябва да ги разрешите. Вие искате на вас да ви направят хубав костюм, хубава шапка, да давате обявления. То е друг въпрос. То е американска работа. Според мене, аз сам трябва да направя един костюм, сам да го скроя, сам да изпреда нишките, да ги изтъка, да го ушия и да се облека в него. Онази човешката мисъл е, с която трябва да се облече човек.Вижте човешките лица - виждате лицата са посърнали, не са хубаво облечени. Вижте човешките ръце - посърнали са, като ги пипнете ръцете на някой човек, живот няма в тях. Някой път ми е много неприятно да се ръкувам с хората, като му пипнеш ръката, няма живот в него, четат му молитва за умиране. Вие казвате: Божията милост. - Каква по-голяма милост от тази? Бог, който се е превърнал на Любовь в света и забравил прегрешенията на хората, като минава, Той не гледа прегрешенията, но дава и си заминава. Всеки ден Бог минава и дава блага на хората. Тия блага наказват хората. Защото ти, като не живееш по Божия закон, отслабва твоят стомах и като не се смила храната, образуват се горчивини, киселини, започваш да се въртиш. Казваш: Що ли ме е наказал Господ? Като

минава Господ, казва: Използувай благата. Как да ги използуваш? Не може да използуваш известни Божии блага, ако не употребяваш любовта като закон в живота си. Ти не може да имаш благата в света, ако не придобиеш знание в света, ако не спазваш ония закони, на които знанието почива. Ти не може да станеш силен човек и да имаш истината, ако не разбираш нейните закони. Истината има един закон.

Казвам: Който пази грешния си живот в този свят, ще изгуби живота си. Грешникът, който изгуби грешния си живот за вечния живот, ще намери живота си. Засега се проповядва за бъдеще, като идем в оня свят. Аз говоря за настоящето. Говоря за настоящето не в продължение на един ден. Говоря за реалността. За мене самата реалност е само един момент, едно мигновение. То са 4/10 от секундата. Докато мигнеш 4/10 от секундата, всичко ще стане. В този момент ти седиш, в какво седи твоето бъдеще. Онова разумното същество прониква във всички души. Той като дойде, ти идеш при някой богат човек, Господ е там. Ти още като влезеш, лъжеш богатия човек. Ти го уважаваш и почиташ не заради самия него, но заради богатството. Започваш да се показваш и Господ му казва: Не му давай нищо на него. Младият момък някой път се намери в противоречие. Момъкът не обича момата. Как ще я обича? Тя го лъже. Отива при него, не че го обича, но понеже е красив, има някакво желание, някакъв гешефт. Той има отвращение от нея. Господ му казва: Тя не заслужава любовта. За какво ще се продаде този момък? Той трябва да се нуждае нещо от нея. Ако се нуждае, тогава да му услужи. С какво ще му помогне? Казва: Аз искам да се кача на гърба му отгоре. - Благодаря. Аз го виждам, той носи три-четири на гърба си и ти ще се качиш петата. Стигат му толкоз. Сега разсъждавайте. Вие по вашему разсъждавайте. Въпросът за любовта е въпрос в даден момент да обичаш Бога навсякъде. Казва: Аз се влюбих. Ти не си се влюбил в Господа, ти си се влюбил в материални работи.

Та казваме: Де е вашата любов, която не е умряла? Виж, казва, какво ми е писала. Тя отиде, влюби се в друг. Казвам: Като се беше

влюбила в тебе, на свят ли беше? Изворът на любовта е един. Каквито и да са проявленията на любовта в света, изворът е един. Ние се сами заблуждаваме. Жената казва: Аз го обичах, той не ме обича. - То е заблуждение. Сега в любовта какво искате да бъдете? В тавата ли да ви пекат или да ви ядат? Или пък искате да бъдете в любовта на едно перо на един поет, който пише поезия, или да бъдете в лъка на един цигулар, който свири. Кое бихте желали в дадения случай?

Ти не може да познаеш любовта, ако не приемеш всичко. Ти нямаш избор. Любовта всичко дава и всичко взема. Противоречията, които съществуват, те са в заблужденията на хората. Не внасяйте заблуждения. В любовта никакви заблуждения не съществуват. Не мислете, че онзи, който те обикнал и ти когото си обикнал, че не знаете дали да се обичате. Тя казва: Той няма да ме обича. Те си знаят хората, но си играят известни роли. Но има една любов в света, която е необходима. В дадения случай ти не може да мислиш, ако няма едно същество да те обича. В дадения случай ти не може да проявиш чувствата си, ако няма едно същество, което да те обича. Не може да постъпиш като герой, ако няма едно същество, което да те обича. Туй същество не мисли, че е определено. Туй същество навсякъде е. Във всички може да се прояви. Туй същество, което те обича, ние Го наричаме Бог. Този Бог може да се прояви във всички. Какво има да добиеш, ако Господ те обикнал чрез една жена, чрез един мъж, чрез едно дърво, чрез въздуха, слънцето. Какъв въпрос ще правиш, как те обича Той. Ти се нуждаеш от светлина, обича те Господ - дал ти очи. Обича те Господ чрез въздуха - дал ти уши. Обикнал те чрез цветята - дал ти обоняние, носа. Господ ти е дал ръцете да пишеш. Във всички неща, които те обикнал Господ, Той те съжалява. Благодарение на тази Божествена Любов, ти си оживял и чувстваш всичката негова благост. Какво има да чувстваш в света, че хората не те обичат? Не е право. То е първата лъжа, в която хората вярват. Аз питам всеки едного от вас, вие преди да слезете на земята, колко души ви обичаха? Какво е вашето възпоменание? Вие сега ходите тук и там,

гледате, че ви обичат. Вие като дойдохте, колко души имаше, които ви обикнаха? Най-първо нямаше никого. Седяхте в една торба, майка ви като дете ви носеше в една цедилка на гърба си - нали цедилки носят майките, в които слагат децата си. Турила цедилката на гърба си, взела хурката и преде. Малкото дете на 5-6 месеца не знае, макар че е малко в цедилката, то разсъждава. Гледа небето, не вижда майка си, разсъждава как трябва да го носи майка му. По-разумно е да носят майките на гърба децата, отколкото отпред. Две работи свършват. Сега майките хвърлиха хурките, само детето гледат. Сега децата толкоз не обичат майките си, понеже майката, като турила детето отпред, то не може да види небето. Майката седи пред него и му казва: Мене ще гледаш. Туй дете не вижда небето, цветята, слънцето. Достатъчно е майката веднъж на деня да се покаже. Ако целия ден седи пред неговите очи, аз виждам една идея, която ви плаши. Вие мислите сега, че аз искам онези, които имате мъже и жени да не живеят с мъжете си добре. Не, аз считам истински брак онзи: един мъж има една жена, че никога да се не съмнява. Колкото мъже да обича, никога не влиза една мисъл в неговата любов, че тя може да направи някакво престъпление. Този е благороден мъж. Една жена, която има един мъж той да ходи навсякъде, и в главата й да не влиза мисълта, че той може да направи някакво престъпление. Това наричам другар. Мъжът и жената не могат да направят престъпление. Аз да ви кажа: Вълкът не може да направи престъпление в един случай; в друг случай вълкът може да направи престъпление. Вълкът може да направи престъпление да изяде една овца; овцата не може да изяде един вълк. Овцата може да опасе една нива. Вълкът никога не може да опасе нивата. То са възможности сега. Ако вълкът изяде една овца, в кого е вината - във вълка или в овцата? - В овцата. Какво търси овцата при вълка горе в планината? Ако овцата опасе една нива, овцата ли е виновна или нивата? - Нивата. Какво търси нивата при овцата? Следователно, законът е същият. Овцата, която стои на едно

място, вълкът я изяда. Нивата, която седи на едно място, овцата я опасва.

Какво нещо е доброто? Добър аз наричам онзи, който винаги отстъпва. Някои мислят, доброто е идейно. Добрият човек винаги отстъпва. Силният отстъпва. Той отстъпва, отстъпва и ти като навлезеш в дълбоките води, ще се удавиш. Той отстъпва, отстъпва, ще дойдеш до едно място, дето ти ще започнеш да отстъпваш. Та казвам: Не се плашете от отстъпването и от жертвата, която човек може да направи в света.

Та първият въпрос е за свободата на сегашните хора. Трябва да изменим нашите възгледи или отношенията си трябва да изменим. Ние сме в постоянно стълкновение с Господа. Постоянно жената мърмори, защо Господ и дал този мъж. Майката мърмори, защо Господ и дал тия деца. Господарят мърмори, защо Господ му дал тия слуги. Слугите мърморят, всички мърморят. Когато в един дом братята и сестрите станат слуги и господари, бащата ли ги прави господари в дома? Те са братя. Основната идея е братство и сестринство. Ако има слуги и господари, въпросът е другояче поставен. Целият сегашен порядък на нещата - то е човешки порядък, не е Божествен порядък. Казва: Слуга да бъде. - Ти слуга сам може да бъдеш. Ако хората те правят слуга, ти си слаб човек. Ако сам се правиш слуга, ти си силен човек. Ако хората те карат да обичаш - ти си слаб човек; ако сам обичаш - ти си силен човек. Ако хората те карат да мислиш - ти си слаб човек; ако ти сам учиш - ти си силен човек. Ако ти поддържаш истината без никакво користолюбие, ти си силен човек. Сега мислят, той е силен човек, защото баща му е богат. Мене не ме интересува баща му. Казва: Господ мене не ме интересува, Господ е вън от хората. - То е заблуждение. Когато видя един човек, Бог е в него. Аз познавам Бога в човека, който се е явил. Като видя природата, виждам, че Бог е в природата и в човека, навсякъде имам еднакви отношения. Аз, като разсъждавам за едно дърво и за човека, за един камък, за водата, за въздуха, за слънцето, за звездите, гледам

Бога, който се проявава в цялото. Като разглеждам Бога, който се проявява в хората, казвам: В този човек е Бог и заради Този, Когото обичам, обичам и него. Тебе те обичам, заради Господа, който живее в тебе. Ти ме обичаш, заради Господа, който живее в мене. Ние и двамата може да се обичаме. Няма никакво противоречие. - Колко ме обичаш? - Колкото можеш да носиш. Колко искате да ви обичат? Представете си, че аз ви пиша любовни писма, както момците пишат: О, прелюбезна моя, откак те срещнах, животът ми се измени, ти си ангел мой спасител. Такива писма са ви писали. След като влезете в самия живот, този, който ви е писал, започва да ви изтупва праха. Казва: Разбра ли любовното писмо, какво е? Няма по-жалко нещо, когато хората, които се обичат, не се разбират. Всичките побоища стават от любов. Когото обичаш, го биеш. Възлюблената сега бият най-вече. Възлюбленият я маже някой път, но я и бие. Когото не обичаш, надалече държиш.

Да оставим тия заблуждения на душите. Вие сте се заблудили. Заблудени сме, че ние търсим своето щастие от хората. Хората са само условие. Щастието Бог го е вложил в нас. Щастието го носим в себе си. Хората са само условие. Пророците са казали - няма да употребим думите - едно заблуждение, с което ние нанасяме своето нещастие. Ти не знаеш колко години може да живееш с един човек. Много майки от голяма любов уморяват децата си. Обичаш един човек, знаеш какво значи. То е голяма наука, не е така лесна работа. Някой път с любовта си може да умориш човека, не му даваш почивка, ходиш подире му, следиш къде се е спрял, кого погледнал. Човекът не е свободен. - Защо еди къде си това направи? Не си свободен обуща да обуеш. Ако обуе лачени обуща, защо му са лачени; ако тури хубаво палто, заради някого отвън. - А бе за Господа се обличам. Както виждате днес съм облечен, нося един цвят много хубав. Човек трябва да се облече с най-хубавите мисли, които има, които Господ му дал. Всеки трябва да се облече с най-хубавите чувства, които има в себе си и с най-добрите постъпки, които има. Да

.... Да го храни, и да благодари на Бога, че му дал такова тяло. Да благодари на Бога за ума, да благодари на Бога за сърцето, да благодари на Бога за всички блага. Да благодари на Бога за всичките хора, които среща. Да благодари на Бога за всички дървета, да благодари на Бога за слънцето, за звездите, за животните - за всичко което действува да благодари на Бога.

Да кажем, десет души дойдат - да благодариш на Бога за десетте. Като тръгнете от този свят за другия, какво ще вземете със себе си? Един ден ще ни интернират, интерниране ще има. Ще те хванат и ще те интернират. Като излезеш, нищо няма да ти дадат. Какво ще вземеш със себе си? - Ще вземеш със себе си своята глава, ще вземеш със себе си своето сърце, ще вземеш със себе си своето тяло. Това, което виждате, то са само външни обвивки. Същинското тяло човек ще го вземе със себе си. Христос като възкръсна, не носеше ли своята глава и своето сърце, своето тяло?

Сега разбира се, аз говоря на онези от вас, които сте готови. Които не са готови, нека чакат; които са готови да не седят, понеже като превтаса хляба, нищо не става. Млякото не трябва да прекисне. Всичкото прясно трябва да се яде. Плодът зрял трябва да се яде, не презрял. Онези от вас, които сте готови вече, питате, дали е времето или не. Щом мислите дали е времето или не, не е дошло времето за вас. Някои от вас мислят, че им минало времето. Има много стари сестри, казват: Какво трябва да правим? - Сега много добри проповедници може да станете. Ако всичките стари, които ги има тук, биха тръгнали със своите патерици да проповядват, те са най-добрите проповедници. На 80 години старуха, като тръгне да проповядва, няма какво да я съблазняват момците, няма да я съблазняват апартаменти, ни дрехи, ни други работи. С убеждение ще проповядва - има опасност тази страна, ако кажа вещица - думата има двояко значение, ще кажем знахарка.

Време е да изявим този Господ в света, новият Господ на любовта. Любовта е новото в света. Най-първо да почувствувате, че сте

радостни. Да нямате нито пет пари в джоба си и да сте радостни, да кажете: Хлябът ще дойде отнякъде. Вие се плашите. Някои гледам, доста голяма вяра имате, но все още не вярвате в това, което трябва. Казва: Аз голяма вяра имам. Аз разполагам с един капитал, с ума си. - Какво ще ми разправят, разполагам със своя ум. Аз разполагам с много работи, но си мълча. Изследвал съм българската музика, разбирам много добре нейния произход, зная как биха се поправили българите музикално. Понеже българите много се държат за старото, съгласен съм да се държат за старото, което прогресира, да го държат. Гледам българите, от 40 години в музикално отношение нямат изходен път в музиката. Една характерна черта е в българина, че той обича с малко труд, много да спечели. Хубава е тази черта, но тя е опасна. Той иска малко като работи, много да придобие. Пък то е невъзможно.

Вие още не сте разглеждали въпроса, Адам като беше в рая, одарен с толкова дарби, какво му тежеше, защо не можа да устои при онази велика свобода, която Бог е дал. Адам не беше се научил да обича. Той не знаеше какво нещо е любовта. Доста умен човек беше, но като прекара животните Господ пред него, като ги видя, той им тури имена и каквото им тури и досега се пази, но като минаха животните по две, съблазниха го. Той беше един като цар, и като ги видя, казва: Те са по-щастливи от мене, по две си ходят, аз съм самотен. В тази райска градина, защо се чувствува сам, как е самотен? Господ му виде ума. Казва: Ще ти дам една Евица, да бъдеш и ти щастлив.

В евреите има едно предание, че Адам бил недоволен, понеже Ева била залепена за гърба му; той я носил и бил недоволен, че като лягал, ставал, се я носил, но не можел да я види. Туй е едно еврейско предание. Като бил недоволен, не било времето още да се отдели Ева от него, но Бог, за да го задоволи, я отделил и като я видял, казал: Ти ли беше на гърба ми? Сега затуй жените искат да се качат на гърба на

мъжете. Той и казва: Не може на гърба, навсякъде другаде, но не и на гърба.

Да дойдем до основното. Тия неща са за пояснение. Ние живеем в един чужд живот за нас. Един живот на нещастия, не е мой живот. Трябва да се мине през тази кал. От тази кал трябва да изработим нещо. В себе си трябва да почистим своя ум. Колко кал има в нашия ум, която ни смущава! Колко кал има в нашето сърце, която ни смущава! Колко кал има в нашите постъпки, която ни смущава! Всичко трябва да се очисти, че като погледнеш на ума, да се образува цяло небе с луна, със звезди. Като погледнеш на сърцето, и сърцето да е чисто вътре. Като погледнеш на тялото, да е организирано. Сега трябва да бъде организирано. Аз бих ви препоръчал, ето какво тогава. Аз искам някой път да опитате любовта си. Ето какъв малък опит може да направите. Някой казва: Дали ме обичат? - То е друг въпрос. Ако вие искате да покажете, дали вашата любов е динамична, дали е любов, на която може да разчитате, намерете някое дете доста интелигентно, малко да е сприхаво и да започнете само това дете да го виждате по веднъж на ден. Ако само като го виждате и в една година в това дете настане промяна, туй дете се е променило, понеже имате любов; ако в една година вие го виждате и то не се промени и още е отпаднало, вашата любов не струва. Аз говоря за една любов, която е творческа. Казвате: Братска любов. - Каква е тази любов, когато хората боледуват, когато се карат? Какво верую е в Христа? Не, не. Мислите ли вие, че можете да влезете в Царството Божие без да любите Христа? - Не може. Без любов в Царството Божие не се влиза. Ако ние за Христа не можем да направим всичката жертва, и той за нас не може да направи всичката жертва. Ако ние не можем да направим толкова жертва, колкото той, как мислите, ще може ли да влезете в Царството Божие? - Не може да влезете. Някои се страхуват. За да направя един акт, една постъпка, в мене трябва да стане трояк процес. Най-първо трябва в моя ум да няма противоречие. После ще попитам сърцето си да нямам противоречие, дали то е съгласно.

После ще попитам тялото си. Когато се съединят и трите, и аз ще се съединя с тях, и каквото направим, то е благо, приятно е на Бога. Един процес вътрешен, не да ме насилят. Може хората да ме заставят насила да направя нещо. Много добрини се правят чрез насилие. Доброволно да ги направим от онова съзнание. Това се изисква от вярващите. И в свещеници, и в управници, в учители, майки, бащи - навсякъде се изисква доброволно да направят, не по някакво задължение. Ако така не се преобразим, каквито и закони да турим, тия закони са механически приложени. Като се развали механиката, трябва да се прави нова каруца. Онова, което човек сам прави с любов, само то е Божествено. От всичко в света остава само това, което ти обичаш. Единственото нещо, което остава, е само това, което ти учиш. Единственото нещо, което остава е това, което правиш. И тъй, остава, което обичаш, което учиш, което правиш. Всички други неща не са реални, те са привидни, те са условия, те са удобства. Онова, което ти обичаш, което ти любиш - то е реалното. Онова, което ти учиш - то е реалното. Онова, което ти правиш - то е реалното. Сега аз това го желая за мене. Понеже всяко нещо, което го казвам, го желая.

Тази 11-та глава показва, че всички тия противоречия ще преминат. Като се съгласят мечките, лисиците, вълците, като се сприятелят, ще настане Царството Божие. Докато в тебе има ядене, плачене и скърцане със зъби - няма го Царството Божие. Когато искаме ред и порядък в света, какво ще стане със света? Туй което става в света, става и в хората. Неразбранщината е и в хората вътре. Четете историята на европейските колонии. Като четете историята на Вавилон, Асирия, като четете Стария завет, ще видите евреите, които излязоха от Египет, като влязоха в Ханаанската земя, ще видите, какви престъпления са правили. Казват по някой път, че са големи герои. Всички съвременни народи се хвалят с войни. Че бих желал да се хвалят с благородството, да побеждават злото в света. Толкоз милиони хора има, на които трябва да се помага. Толкоз умиращи хора има, на които трябва да се помага. От глад умират, от жажда

умират, война трябва да се прави. Всичките тия хора са герои, ще трябва да се облекат. На всеки един да му се даде това, което му се пада като човек. Да се тури ред и порядък за растенията, за животните, за човека. Всички хора - мъже, жени и деца - всички да живеят така. Казвате: Как ще стане? - Ще стане. Вие искате да стане някога за бъдеще. Днес ще стане. Щом приемете този живот днес в душата си, то е станало, вие сте един от тия членове. Синца, които ме слушате, като станете сутрин, да благодарите на Бога. Всеки да има по едно огледало да се оглеждате. Да видите тази година ще се подмладите или ще остареете. Ако се подмладите, разбрали сте тази беседа. Ако ще остареете, не сте я разбрали.

Казвате: Как е възможно? Господ да дойде да оправи света! - То е съвсем физическо разбиране. Господ иска да види ние как разбираме. Затуй е взел последното място и гледа ума ни. Един ден Той пак ще вземе първото място. И ще ни каже: В тъмница бях, не ме посетихте. Болен бях, не ме посетихте. Гладен бях, не ме нахранихте. Той ще вземе първото място и ще тегли присъдата. Тази присъда ще бъде и във вас. Може да сте един от тези, за които казва: Елате вие благословени от Отца моего. Може да станете един от последните, от вас зависи. Ако приемете Любовта, ако изучавате Мъдростта и ако служите на Истината, вие ще бъдете един от онези, които ще наследят Царството Божие. Ако отхвърлите Любовта, ако отхвърлите Мъдростта и не служите на Истината, вие ще бъдете един от онези, които ще намерят тъмницата. Сега ще кажете: Ние от кои сме. - Аз виждам, около вас седи един отляво и един отдясно. По двама герои седят при вас. Единият казва: Поживей си. Като станете стари, тогава ще служите на Бога, сега си поживейте. Другият отдясно казва: Добре трябва да се живее. Туй, което имате, разумно го употребете. Казва ви още: Впрегнете ума си на работа, впрегнете сърцето на работа. Вие се слушвате и постоянно искате да угодите на единия или на другия: и овде и овде. Здравето, щастието, благоденствието на човека, на семейството, на народа, на цялото човечество - на всички, зависи от

Любовта, зависи от Мъдростта, зависи от Истината, която възприемаме днес. "Ако ме любите - казва Христос - ще опазите моя закон". Какво по-хубаво нещо да се обичате. Да обичате, значи да създадете условия. Да любиш, значи да дадеш от онова хубавото, което Бог ви е дал и вие сте възприели. Аз ви давам от онова хубавото, което Бог ми дал. Дали вие приемате или не, аз забогатявам. Вие, като не приемате, всичко, което остане, ще го взема назад. Аз забогатявам. Аз не осиромашавам ни най-малко. Ако го вземете и приложите, мене ще ми бъде приятно да бъдете всички богати. Богати с любов, богати с обич, богати със знание, богати с познание, богати с постъпки и богати с действия да бъдете. Изхвърлете думата "не мога". Щом дойде не мога, ще кажете: Мога. Щом дойдете до любовта, кажете: Мога. Мога ли да любя? - Мога. Мога ли да уча? - Мога. Мога ли да постъпвам? - Мога. Щом дойдеш до глагола мога, кажи: Мога да обичам, както Бог обича. Мога да любя, както Бог люби. Мога да обичам, както ангелите обичат; мога да обичам както всичките добри хора обичат. Аз съм едно с Него, едно с тях, каквото те правят и аз мога да го правя. Сега искат работници и млади, и стари. Младите плачат, старите въздишат, а възрастните се трудят. Аз искам сега младите да пеят, старите да учат, възрастните парсата3 да събират. Да се не спъвате. Аз ви говоря за динамичния живот. Има нещо, което се бори с вас и иска да ви отклони от пътя. Казвам: Всички сте определени да наследите Царството Божие. Работете в тази посока.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

14-та беседа, държана на 19. I. 1941 год. Неделя 10 ч. с. Изгрев

МЛАДИЯТ СИН

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета само няколко стиха от 15 глава от евангелието на Лука, от 11 до 25 стих.

(11) Рече още: Някой си човек имаше двама синове; (12) и по-младият от тях рече на баща си: Отче, дай ми дела който ми се пада от имането. И раздели им имота си. (13) И след малко дни по-младият син събра си всичкото и отиде в страна далечна, и там разпиля имането си с разблудното си живеяне. (14) И като иждиви всичко, стана голям глад в онази страна; и той начна да е в оскъдность. (15) И отиде та се пристави едному от гражданите на онази страна, който го проводи на полетата си да пасе свине. (16) И желаеше да напълни търбуха си от рошковите които ядяха свинете; и никой му не даваше. (17) И като дойде на себе си, рече: На колко наемници бащини ми изостава хляб, а пък аз мра от глад! (18) Ще стана да ида при баща си, и ще му река: Отче, съгреших на небето и пред тебе, (19) и не съм вече достоен да се нарека твой син: стори ме като едного от наемниците си. (20) И стана та дойде при баща си. И когато бе далеч още, видя го баща му, и смили се, и завтече се, и припадна на врата му и го целуна. (21) Рече му син му: Отче, съгреших на небето и пред тебе, и не съм вече достоен да се нарека твой син. (22) И рече баща му на слугите си: Изнесете вън най-добрата премяна и облечете го, и дайте пръстен на ръката му и обуща на нозете му. (23) и докарайте храненото теле та го заколете, да ядем и да се веселим; (24) защото този ми син мъртъв бе и оживя, загинал бе и намери се. И начнаха да се веселят.

Духът Божи.

Онези, които са чели Библията, казват, че Бог създал земята от нищо. Думата нищо разбира това, което не е. Казва, че от нищо създал света. Тогава, ако от нищо може да се създаде нещо, то то не е нищо. Казват: Нищо и никакъв човек, пък каква работа направи. Там е чудното. Вие виждате едно голямо дърво, например една череша. Туй дърво от нищо е станало, от една малка семка. Виж една семка от ябълка, пък от нея ще излезе едно дърво милиони пъти по-голямо. Как е възможно тази семка да създаде това дърво? Кое е по-важно - семката или дървото? По някой път питат: Кое е по-важно - яйцето или кокошката? Може да разсъждавате, както искате. Ако обичате кокошката - кокошката е по-важна. Ако обичате яйцето - яйцето е по-важно. Туй, от което човек се ползува, то е важно. Сега у всичките хора има едно криво схващане. Казва: Аз тия работи ги знам.

Вземете кой да е европейски език - френски, английски, български, руски. Преди хиляди години тия езици имаше ли ги? Значи, френският си има свой произход. От кога се е появил в тази форма, в която сега съществува? Българският език в тази форма, в която сега съществува, той е отскоро. По-напред формите не са били такива, каквито са сега. Формата всякога означава някаква идея. Идейни работи се считат първичните работи.

Питат по някой път, откъде дошъл човекът. Казвам: От Божествения хамбар. Туй, което всякога е било, аз го наричам Божествен хамбар - оттам е дошло. Човек в тази форма, в която сега се проявява, тя е преходна. Адам, първият човек, когото Бог създаде, не знаеше да мисли. Той чувствуваше. Адам беше първият човек, в когото се пробуди съзнанието - започна да мисли. Обективният ум се яви в него, зароди се желание да проучва животните. Голям зоолог беше, то беше негова специалност. Бог прекара всичките животни пред него да държат изпит, да им тури имена и досега имената, които им тури Адам, останаха. Много учен човек беше. Хиляди и хиляди имена... Откъде ги измисли. Но това не беше още учение. Той не разбираше например ботаниката. Понеже той беше специалист

зоолог, неговата другарка, неговата дъщеря Ева- наричам я дъщеря на Адама- взе друга специалност да изучава ботаниката. Тази ботаничка изучаваше всичките растения, изучаваше плодовете, опитваше ги. Само от плодовете на едно дърво не биваше да вкусва, понеже последствията са много лоши. Аз няма да ви разправям. Но плодовете на това дърво са отровни. Вас не ви интересува, какво нещо е отрова. Може да ви покажа, какво нещо е отрова, но вие ще я повърнете назад. Всяко нещо, което се повръща, то не ти трябва. Всяко нещо, което те ослабва, то не ти трябва. Всяко нещо, което отнема силата ти, защо ти е?

По някой път искате да знаете, какво нещо е грехът. За греха няма да питате. Като изучите всичко в света и като няма друго какво да учите, най-после да остане греха да го изучавате. То е последният предмет, който трябва да учите. В началото не ви трябва да изучавате, какво нещо е грехът. Колкото по-малко го знаете, по-добре. Греха кой от вас не го знае? Произходът не му знаете, но всички му служите. Не че искате да му служите, но тъй става, че вие без да искате, направите една погрешка.

Сега, например, казват, че някой човек е красив, някой е грозен. По какво се отличава грозният човек от красивия? В красивия човек има известна симетрия между частите на тялото. У него всяка част е на място. В грозния има една асиметрия, размесени са линиите; веждите са едната нагоре, другата надолу, чертите разбъркани; очите не са съразмерни - едното око е изкривено. Турците казват: Тебе гледа, мене вижда.

Туй, от което вие се нуждаете, то е реалното в света. В реалното е знанието. Всеки ден чувствуваш, че придобиваш по малко. Придобиваш нещо външно. Аз не считам придобивка, ако те срещне един човек и ти даде един килограм пясък. Нищо не си придобил, хабиш енергията си напразно. Придобивка считам, когато един човек,един брат те срещне и ти даде една семка; срещне те друг, даде ти друга. Тези семки като посадиш, ти вече придобиваш нещо.

Колкото и да опитваш пясъчните зрънца, ти нищо не може да добиеш от тях. В живота имате един живот като пясъка, който понася всичкото нещастие на хората. Една млада мома си въобразява да се ожени, да роди дете, да стане майка. Отлична идея е да стане майка. На физическото поле няма по-високо положение да станеш майка. Ако родиш едно дете и то умре, второ дете не може да родиш. Започваш да пишеш история: Едно време имах едно дете, ангелче, хубаво, но умре. Разправяш на този, на онзи. Защо умряло? Господ го даде, Господ го взе. Децата, които умират, майките им не са ги родили, както трябва. Всичките деца, които не са родени навреме, умират. Деца, които са родени навреме, не умират. Знаете, колко малко хора има днес, които са родени навреме. Щом не ви върви- на време не сте родени. Сиромаси сте- на време не сте родени. Сега вие задавате въпроса: Защо навреме не сте родени? Да ви приведа примера, какво значи на време.

Един английски лорд, който имал 500 души длъжници, чудил се, защо Бог им дава толкова блага и защо не вярват в Господа. Защо Бог, Който толкова блага дава на хората, те не вярват. Аз ви предавам този анекдот- не зная дали се е случил, но ви представям една идея, която е вярна. Той дава едно обяснение в английските вестници, че през годината, в еди кой си ден, в еди кой си месец, в еди колко си часа, всеки, който дължи на лорда, да се яви- ще им прости дълга. Събират се 499 души и разсъждават отвън, какво искал да каже лордът, какви са подбудителните причини; дали има някаква цел да ги изпитва дали са честни платци? Най-после иде един беден човек и казва: Тук ли е къщата на лорда? Хлопа и влиза. Лордът затваря вратата; онези остават вън да философстват. Гледа като англичанин, минава времето. От 500 души само един се намерил да вярва и да влезе.

Сега всичките хора са като тия длъжници на лорда, питат: Какъв е смисълът на живота? - Смисълът на живота е да живееш щастливо, здрав да бъдеш, богат да бъдеш, да бъдеш учен, да бъдеш силен, добре да ядеш, добре да спиш, добре да живееш с хората, да се не караш и да

помагаш на всички. Казваш: Че какво да правя?- Ще ядеш, няма да преядаш. Сутрин, преди изгрева на слънцето, няма да ядеш като животно. Като изгрява слънцето, с първия лъч, вземи си закуската. Още като изгрява слънцето, да ознаменуваш твоята закуска. Не зная колцина от вас закусвате, като изгрява слънцето. Няма нито един от вас - така предполагам. Обеда да си вземете точно, когато слънцето минава меридиана. Вечерно време, преди да е залязло слънцето, да си вземеш вечерята. Туй вие не го правите, нито на обед, нито на закуска, нито на вечеря. Някои вечерят в 10, или в 9 часа. Туй не е голямо зло. Аз може да се примиря с това. Понеже сутрин вие ядете след изгрева, то в този момент слънцето изгрява за някои- вие ядете, пък други ще се ползуват. Ти сутрин като ядеш навреме, ти се ползуваш от яденето; като ядеш не на време, ти ядеш, пък други се ползуват. Тъй щото вие правите услуга. Гледайте поне като ядете, някой да се ползува от вашето ядене- пак е полезно. Нищо не се губи в природата. Истинският живот в какво седи? Туй, което е най-реално, е достъпно в света. Животът, който е най-реален, е достъпен. Любовта, която е най-реална, е достъпна. Който е навсякъде, най-лесно е достъпен. Ние сме направили тия работи много мъчни.

Казва: Няма Господ.- Той е толкоз голям, че много мъчно можеш физически да си го представиш- то е невъзможно. Тогава ще намериш светии, учени, гении да ти разправят, какво нещо е Господ. Значи, майка ми, която ме е родила в света, други трябва да ми показват, коя е майка ми и да ми доказват, че ми е майка, че е тя, и че не е друга. Всичките деца без да им доказват майка им коя е, знаят майка си. Някои ще възразят: Ако е умряла майка им?- То е идолопоклонство. Майка, която умира, не е майка. Не говори за майка, която умряла; за син, който умрял; за баща, който умрял; за братя, които са умрели; за сестри, които са умрели; за слуги, които умират; за учени хора, които умират.

Всеки, който умира, не е това, което той е. Сега аз не искам да вярвате в туй. За мене то е безразлично. Това е така. Каква е

разликата между един, който умира и един, който не умира? Онзи, който не умира, работите му вървят добре: той никога не осиромашава, той сам сиромах става, но сиромашията никога не може да му се наложи; богат става, но богатството никога не може да му се наложи. Господар е на сиромашията и на богатството. Онзи, който не умира, животът не може да му се отнеме. Щом може да ти отнемат живота, въпросът другояче седи. Сега чели сте много книги, казвате: Трябва да умрем.- Че то е цяло изкуство да знаеш да умреш. Но кога не знаеш да умреш, то е мъчение. Виждали ли сте как умират хората? Някои се мъчат, не знаят да умират.

Ще ви приведа един пример от едно село във варненско, сегашната Николаевка, едно време Хадърчъ. Имало някой си дядо Ради. В селото имало добър свещеник и той казва на близките си: Извикайте свещеника да ме причести, че съм пътник за оня свят. Казва: Заколете ми една кокошчица. Той не е бил вегетарианец, такива са били разбиранията му. Свещеникът иде с причастието и гледа, дядо Ради яде кокошка. Като го видял, казал: Отче, вземам си последния обяд на земята, заминавам си, вече няма да ям. - Е, дядо, ти има да живееш. Започнал да се смее. Казва: Не се смей, сериозно ти говоря, тази работа е сериозна. Наял се дядо Ради, изял цялата кокошка - да допуснем, че я изял. Свещеникът не повярвал, че ще замине и не го причестил, но като отишъл до външната врата, чул, че заплакали - умрял дядо Ради. Това е факт, самият свещеник ми го разправяше. - Върнах се - казва - умрял човекът. Съжалявах, че не го причестих. Докато ида до вратата и умря човекът за пет минути, отиде в оня свят.- Къде отиде дядо Ради? Щом един плод капне от дървото, той или при дървото ще остане, ще изгние, или човек ще го изяде, или някоя птичка ще го изяде. По някой път и семката човек изяда. Къде е ябълката? В благоутробието на човека, в благоутробието на някоя птичка или в благоутробието на някое животно?

Ние имаме особени понятия. Считаме, че животните са по-долу. Понеже животните са изостанали същества, неразумни същества,

които не изпълнили Волята Божия, както трябва. Казано е: По техния път човек не трябва да ходи. И човек на земята е създаден, за да възпитава животните. Той е учител на животните. Как съвременните хора възпитават животните? Някои ги възпитават много добре, а някои не. Аз например, никога не бих избрал да ме възпитават. Ако бях едно животно, не бих избрал да ме възпитават. Срещаш един кон, който са впрегнали, постоянно камшикът играе върху него; мислиш ти като животно да имаш туй съзнание и този камшик да е на гърба ти, никой да не може да се застъпи на твоята страна; всички казват: То е животно и на туй животно са му затворени устата, докато човек сам дойде до съзнание.

Сега да приведа един анекдот от древността, за да обясна идеята си. Един богат земеделец имал един хубав вол и едно магаре. Върнал се волът от нивата, орал целия ден. Магарето пита: Как прекара деня? - Остави се, казва, много работа, целия ден орах, и то не е ден, не са два. Магарето казва: Кой ти е крив, като си толкова глупав. Престори се на болен. Земеделецът бил наблизо и разбирал езика на животните. Магарето казва: Престори се на болен, не яж, после характера малко си поизмени- поритай, пободи, ще те оставят да си починеш. Тебе кажат ти да работиш, и ти отиваш. Слушал ги господарят, как се разговарят. Отива слугата и вижда, че волът е болен - боде, рита. Казва: Изменил се волът, изопачил се. Господарят казва: Няма нищо, остави го да почива. Вземи и впрегни магарето. То целия ден орало. Връща се и волът му казва: Много ти благодаря, целия ден си почивах. Ти как прекара? - И аз съм добре. Но магарето започнало да лъже сега. Казва: Знаеш какво чух днес от господаря? Ако утре правиш както днес, да те продадат, да те заколят и да се освободят от тебе. Затуй съветвам те, тази вечер да си вземеш яденето. Мислите ли, че магарето е разрешило въпроса. Ни най-малко не е разрешило. Едно време магарето си даде мнението за жената и досега страда. Защо страда? - Единственото животно, което видяло Ева и казало мъъ.

И сега магарето започва с мъъ. Онзи, който създал този анекдот, той имал известна идея.

Когато Господ създал всичките животни, те са имали предназначение. Защо създаде Господ животните? - Животните и растенията са азбука на човешката мисъл. Хората трябва да се отнасят много добре с животните, понеже това е техният език- азбуката. Като не се отнасят добре, нарушават езика на нещата. При това животните носят нещо много хубаво за човека. Например котката носи много хубаво. Щом правиш къща и дойде котка, бъди уверен, че къщата ще остане. Като правиш къща и котката си отиде, хич не прави къщата. Сега няма какво да ви убеждавам да вярвате в туй. Питам: Когато човек има една мотика, не е ли тази мотика за него едно благо? Той може да копае и да си помага. Ако няма тази мотика, трябва да впрегне ръцете. Мотиката замества ръцете и улеснява работата. Животните в дадения случай в труда заместват човека. Той трябва като господар да се отнася с тях много добре. Не 10, 15 часа да работят, но работата, която им дава и товара, да не бъде пряко силите им. Натоварят един кон да тегли една каруца от хиляда килограма. Трябва да има човещина, да знае човек, колко може да тегли един кон.

Та казвам: Ние искаме този свят да се оправи. Туряме една предпоставка, която не е вярна. Искаме светът да се оправи. Но ние не трябва да разваляме света. Светът е създаден толкоз хубаво, че ние не трябва да го разваляме. От всичките хора се изисква да имат човешка обхода. Не само със своите домашни, със себе си, с братята си и сестрите си, но и с всички наоколо, човек трябва да се обхожда добре, да се отличава, че той е едно същество, създадено от Бога. Да кажат животните: Тия същества Бог ги е създал. Ако ние не се обхождаме добре, показва, че нас Бог не ни е създал. Ако една майка ражда едно дете и детето умре, Божието благословение не е било с детето. Ако една майка ражда едно дете и то боледува, Божието благословение го няма. Майката, като роди едно дете, трябва да има Божието благословение. Има деца, които не вървят по пътя на своята майка и

баща. Не бих желал да имам един син, който не поддържа моите идеи. Не бих желал да имам една дъщеря, която не поддържа моите идеи. Не бих желал да имам една дъщеря, която не вярва, както аз вярвам, и да вярва, каквото тя иска. В какво ще вярва тя? Ще вярва в някой млад момък, че може да я направи щастлива. Кой момък досега е направил някоя мома щастлива или коя мома е направила някой момък щастлив?- Никой. Единственото добро нещо, което може да направи, е да роди едно здраво дете. Да роди здраво дете или под думата здрав човек разбирам човек, който мисли. Туй дете да бъде спокойно да мисли и да чувствува, да постъпва добре. Естествено да постъпва туй дете- то е родено.

Какво нас ни препятствува да мислим, да чувствуваме и да постъпваме добре? Например сега аз трябва да ви убеждавам, че има Господ в света. Няма нужда да ви убеждавам. Всеки един човек в света е проводник на Великото, на Божественото в света. Когато дойде време да се проявиш, да проявиш Божественото в себе си, да го проявиш без никакво изменение в Божественото. Всеки един може да свири. Когато имате един роден музикант, другояче свири. Когато имате някой, който не е роден музикант, друго свири; и той свири, но като че хлопа на дъска. Всеки говори, че Христос като се изправи пред гроба на Лазаря, каза: Лазаре, излез навън. - И Лазар излезе. И вие може да кажете, Лазаре, излез навън, но Лазар няма да излезе. Каква е разликата? Ще кажете: Той беше пратен от Бога. - Не само пратен от Бога, но Христос изявяваше Божията Воля и не служеше на себе си. Казва: Да изявя волята Божия.- Всеки човек, който в дадения случай извършва волята Божия, както трябва, той е Христос. Казва: Ти Христос ли си?- Щом обичам хората- Христос съм. Щом не лъжа хората-Христос съм. Щом внасям навсякъде ред и порядък дето мина-Христос съм. Какво значи Христос? Вие може да бъдете Христосовци. Аз бих желал всички да бъдете Христосовци. Вие мислите отделно да кажете: Аз да бъда, пък вие не сте. Аз съм само Христос. Да кажа на пръста си на ръката: ти не си човекът. На този пръст трябва да му дам

почитанието на ръката. Ако се откъсне от ръката, моята ръка ще бъде безобразна. Този пръст допринася, той е част от мене. Трябва да му дам нужното почитание. Ако с показалеца показвам, какво значи? Когато един цар си дигне показалеца, какво показва? Дигнеш ръката с всичките пръсти нагоре - какво искаш да кажеш? Някой дойде и пита: Вярваш ли в мене? Казвам: Покажи си ръката. Показва ми ръката си. Аз зная вече. Аз вярвам не в онова, което ти говориш, но на ръката ти вече е написано ти, каквото ми казваш. На ръката ти трябва да видя написана ли е честността, разумността написана ли е на ръката. Най-мъчно се изличават белезите на ръката.

Пак ще ви приведа един пример. Изследвах един български поборник, един от старите герои- не зная как са го наричали. Много правилно лице. След като изследвах главата, лицето, дойдох до ръката. Казвам му: Ти носиш ръка на престъпник. Доста хора си избил. Той поклати глава. На лицето се е загладило престъплението, няма ги и на главата, но на ръката останали знаците. Казва: Тежи ми на душата. С нашите заблуждения ходихме да освобождаваме България, натрупахме си грехове; какво ще се прави? Как ще ни прощава Господ, не зная. Ние искаме да се освободим чрез убийство.

Защо хората да не могат да се освободят чрез любовта? Защо да убиват? Защо с любов да не могат да се освободят? Сега имаме християнски народи- повече от 500 милиона християни имаме; ако тия хора вярват, какво биха могли да направят? Като кажеш, че не си православен, като кажеш, че не си католик, като кажеш, че не си евангелист, веднага те гледат особено. Но защо с любов да не можем да разрешим въпросите в света? Ако ги разрешим с любов, всякога ще бъдем радостни, весели, здрави. Понеже ги разрешаваме с омраза, с убийства, затова боледуваме. Навсякъде слушам да казват: Да го обесим, да го убием, да се махне. Като го убиеш, още по-лош ще стане този човек. Една отрова в шишето е по-безопасна; като се излее е по-опасна. Лошите хора, като се убиват, стават по-лоши. Лошите хора трябва да се пратят някъде. Знаете онзи пример: Христос като

срещнал беснуемия и го пита за името, казва: Легион сме. Молим ти се, пусни ни да влезем в свинете. Като влезли в свинете, всичките свине се издавили в езерото. Излезли хората и казват: Отидоха нашите свине. Според еврейския народ, не беше позволено свинарството.

Днес хората се съдят за 100, 200 лева, ще викаш свидетели, не петни името на Бога, напразно за 100 лева. Съвременните християни, като дойде не за 100, но за милион да не се съдят. Езичниците да се съдят, но християнин за да бъде, да извика длъжника си и да му каже: Колко можеш да ми дадеш? Без лихвите може ли да ми дадеш? - Не мога. Три трети давам. - Дай ги. Тук имаше един адвокат в София-Бъчваров; той замина за другия свят. Разправяше ми той една опитност. Ще ви приведа неговия пример. Казва: Като адвокат бях ударил нашироко - този закача, онзи закача - хванаха ме. Осъдиха ме на 4 години затвор. Лишиха ме и от граждански права. Като ме затвориха, нямаше какво да правя - взех да чета евангелието. Просветих се. Разбрах, че не се живее така по адвокатски. Турих си наум, като излеза от затвора, с онези, от които имам да вземам, ще ликвидирам сметките си. Отивам при единия и му казвам: Парите без лихвите можеш ли да ми ги дадеш, както ти ги дадох? - Мога.- Дай ми ги. Някои три трети ми дадоха, някои половината, някои една трета от дадените пари. Казва: Благослови ме Господ, тръгнах по нов начин.

- Какво ни коства на нас да изпълним Волята Божия в света? Колко години ще живеем на земята още? Някои след 20, 30, 50 години ще заминат. Отивате в един свят, дето не го знаете. Отивате в един свят, дето хората живеят по любов. Знаете колко въпроси има, които сега трябва да се разрешат. Най-първо въпросите между мъже и жени трябва да се разрешат. Жена никога да се не жени за един мъж, когото не обича. Мъж никога да се не жени за жена, която не обича. Дете никога да се не ражда от една майка, която не обича; или майка да не ражда дете, което не обича; тя да роди дете, което обича. Всичко в

света трябва да стане по любов. Това изисква природата. Аз говоря не тъй, както е вашето разбиране. Аз говоря за дадения момент. Има един момент в живота извън времето. В дадения момент каквото мислиш, то е истина, не как ще се прояви. В дадения случай съм една клечка кибрит, това е реалност. Драсвам клечката, не се запалва огънят, втора, трета. Онази клечка, която драсна и огънят се запали, тя е важна. Всяка мисъл, която реализирам в дадения случай, всяко чувство, което реализирам в дадения случай, всяка постъпка, която реализирам и е за славата Божия, казвам: Това е реалното в живота. Това е нашето богатство. Защото всеки един човек той не е сам в света. Той е свързан със своите близки. Ако ти направиш услуга някому, ти правиш услуга на цялото общество. Всеки човек представя цял народ.

Казвам: Когато едно време Господ каза на Авраама да излезе из земята и да напусне бащиния си дом, той представяше целия еврейски народ. Ако той беше се отказал, нямаше да съществува израилският народ. Казва му Господ да излезе и той излезе. Всеки един от вас представя цялото човечество. Вие сте в удовете на човечеството някъде. Може да представяте неговите вежди, може да представяте неговите уши, очи, може ръката или нокътът някъде или косъмът някъде на главата. Този косъм е цяла антена. Не мислете, че космите са безпредметни. Когато оголее главата на човека, малко не му върви напред. Когато се изсекат горите, суша настава. Когато растат горите, има влага, повече плодородие. Не всичко да е обрасло с гори. Има една закономерност, която съществува в света.

Та казвам: Ние, съвременните хора не знаем косми ли сме, вежди, нос, пръсти ли сме на човека. Ние вярваме, като турим 100, 200 хиляди лева в банката. Знаете ли, че веднъж, когато Аделина Пати била ангажирана да пее в операта в Ню Йорк, усетила, че директорът на театъра иска да я играе; тя седи и публиката събрана и я чака. Тя си обува едната обувка и не си обува втората. Той и дал 25 хиляди лева, тя не си обува другата обувка. Ангажирана била за 50 хиляди.

Публиката ръкопляска, чака я да се яви на сцената; не излиза, докато не и даде цялата сума. Като и дава директорът още 25 хиляди, и тя си обува другата обувка. Тя му казва: Да платиш, ще си туря обувката. Казва: Тази работа ще я уредя. Навреме да свършим работата. Той трябва да плати - тя ще обуе обувката. Като кажем нещо сега, трябва да стане. Ние всички трябва да бъдем последователни, малко да говорим и всяко нещо, което говорим, да бъде обмислено. Ние се намираме пред един свят и ние нямаме ни страх. Някой го гледа и той казва: Какво ме гледаш? Има една закономерност. Мога да ви приведа много примери. Трябва да се напише една книга, да се види, че има една закономерност.

Разправяха ми един случай в габровско село, няма да го кажа кое е. Едно дете разрушава едно ластовиче гнездо и отрязва езичетата на пет малки лястовички. Майка му се смее, че отрязало езици на лястовичките. То пораства, става на 21 година, оженва се, раждат му се пет деца- и петте неми. Ти ще направиш нещо в живота скрито, но тази твоя идея, някакво твое престъпление ще се покаже. Ти ще се ожениш и ще имаш деца, и туй престъпление ще дойде върху децата ти. Всяко престъпление, което направиш като човек, ще се отрази върху тебе. Всяка лоша мисъл, която възприемеш, ще се отрази и всяко лошо чувство, което възприемеш, ще се отрази върху тебе- деформира те. Всяка постъпка, която направиш, те деформира. Този закон е неумолим за всички. Дали си гениален или талантлив, или обикновен- законът работи.

Да ви приведа друг пример. В село Чатма Варненско, в кръчмата две лястовички си правят две гнезда. Едната донася кал, поставя я на гнездото, отлита пак и в това време другата взима донесената кал от гнездото и я поставя на своето гнездо. Така първата лястовичка донасяла кал за гнездото си и другата все я крала. Веднъж я заварва, когато й краде калта и хващат се да се бият, падат на земята. Котката на кръчмаря напада и хваща едната лястовичка. Кръчмарят видял, че

котката хванала престъпницата лястовичка и я изяла. Законът навсякъде работи.

Казвам: Има разумност в света. И ние, съвременните хора, трябва да се научим да правим всяко нещо от любов. Като обичаме нашия Небесен Баща, заради Него, заради Неговата любов, заради всичко онова, което ни е дал на наше разположение, заради ума, заради сърцето, заради тялото, заради баща си, заради майка си, за братята си, за всичките условия да бъдем всякога готови в душата си да извършим Неговата воля. Ако всички българи така биха служили на Господа, какъв щеше да бъде българският народ? Той щеше да бъде първият народ. Нито един българин да няма да каже една лъжа. Ние се извиняваме и казваме: В грях ни зачна майка ни. Човек какво добива с лъжата?

Ще ви приведа друг пример на измама. В Америка има едно общество, което лекува с вяра. Доста хора лекуват. Тези, които лекуват с вяра, казват, че в света болести няма. Някой си счупи крак, казват: Счупени крака няма. Казва: Ти ще вярваш, че твоят крак не е счупен, и кракът ти ще оздравее. Един млад американец, отива в своя щастлив ден със своята възлюблена да се разхожда и си счупва крака. Викат едного от тези лекари и започва човекът да го убеждава, че кракът не е счупен. След два месеца кракът оздравява. Лекарят казва: Сега ще ми платиш 10 хиляди долара. Казва: Ти ще си въобразиш, че 10 хиляди долара ти давам. Каква е разликата между реалността- туй, което е и туй, което не е. Ако един човек го храните с внушение, той винаги губи от своето естествено тегло. Дете, което се ражда, има специфична тежест. Всичките добри деца имат специфична тежест. Лошите деца и те имат специфична тежест. Обикновените деца имат специфична тежест; талантливите, гениалните деца и те имат специфична тежест. Това са факти заради мене. Не е необходимо вие да вярвате. Дали вие вярвате, че това е така- то си е така. Дали туй, което е истина, дали вие го приемате- истината си е винаги истина. Лъжата, дали аз я приемам или не, но тя винаги е лъжа. Ако тебе те

хранят с илюзии, ти отслабваш и олекваш. Щом започнеш да олекваш, ти си на крив път. Като боледуват хората ослабват 25 килограма, те са на крив път. Защо боледуват хората? При мене са идвали мнозина. Казвам: Имаш един съсед, на който дължиш 1500 лева. Дай му ги и ти ще оздравееш. Някакъв цяр няма ли? - Цярът е туй да платиш. Ако не платиш, десет години ще страдаш, не можеш да се освободиш. Плати, защото този човек ще те благослови. Неговата мисъл работи заради тебе. Той постоянно има много лоши мисли. Най-първо трябва да създадеш една атмосфера. Гледам сега религиозни хора тук в България. Веднъж бях в трамвая; двама свещеници седят. Аз имам много остър слух и ги слушам какво говорят. Казват: Видиш ли го този, той толкоз лоши работи говори за църквата. Излизаме отвън и питам: Ти откъде си? - От провинцията. - Не, не, ти си свещеник от София. Защо не говориш истината? Вие двамата свещеници може да оправите България. Никой никого не може да изопачи, човек сам се изопачава. Аз не вярвам, че някой може да ме заблуди или аз може да заблудя някого. Един човек не може да го заблудя. Всяка лъжа ще излезе. Даваш една монета на един човек и казваш, че е злато. Ти я изчистваш и тя не е златна. Този свещеник питам: Я ми кажи, какво лошо съм говорил за църквата? Единственият човек, който е говорил много хубаво за църквата- то съм аз. Аз съм църква. Аз искам да ви дам един образец, как да живеете честно.

Църквата е онова, в което Бог живее. Църквата е онзи, в сърцето на когото Бог живее. Аз ще се радвам, ако Бог живее във вас. Аз съжалявам, че вие не изпълнявате волята Божия и създавате пакости на мене. Знаете какво каза Йоан: “Кой ви обади да бягате от бъдещия гняв?” Що ми влиза мене в работа, че някой прави престъпление. Има съдии за това. Какво ще му доказвам, че той е извършил престъпление. Какво ще казвам на един вълк, че той върши престъпление. Той носи престъпления от хиляди години. Овцата носи

своите добродетели със себе си. Орелът носи своите престъпления със себе си, всичко е написано на главата.

Казвам: Такива ли сме ние, каквито Бог ни създал? - Не сме. Сега да оставим-това са посторонни работи. Един гениален човек, той може да използува противоположностите на живота. Ние разглеждаме живота принципиално. В този свят не може да живеем щастливо, докато не приемем онзи принцип на любовта доброволно да се подчиняваме, не насила да ни заставят или от страх. Страхът досега ни е заставял. Не, аз да нося в съзнанието си идеята, че трябва да живея добре. Дали има хора при мене или няма, дали съм в гората или по пътя, като минавам покрай едно цвете, гледам да не стъпча цветето. Като минавам през реката, никога не си турям крака в един извор; вземам вода от извора и го изчиствам. Навсякъде трябва да бъдем образец на едно съзнание и човещина. Като погледна едно дърво, виждам, какво Бог е направил за това дърво.

Сега ви говоря за Любовта. Изпълнявайте всички само подбужденията на любовта. В тази любов трябва да участвува вашият ум. Когато направите такава една постъпка, вас да ви е приятно. Тази постъпка да остане записана. Защото, ако всеки един придобиваше по една от тези хубавите мисли, ако по едно хубаво чувство придобивате всеки ден и по една хубава постъпка, в годината ще имате 365 хубави мисли, чувства и постъпки. То са цяло едно богатство.

Казвам: Ако по този начин живеехме, щяхме да имаме много по-добри музиканти. Сега не е хубаво да си изказвам мнението; гледам, някои пеят, но много малко певци съм срещал, които пеят хубаво. Много малко музиканти съм срещал, които свирят. Понеже човек, за да свири хубаво, музиката излиза из неговите пръсти. После музиканта като свири, неговият двойник трябва да влезе в инструмента. Цигулар, който свири и неговата душа не влиза в цигулката, не може да свири. Пианист, който свири и душата му не влиза в пианото, не може да свири. Ако не влезе душата, като тенеке

само дига шум. Влезе ли душата, вече музика има. Като говори, трябва душата му да влезе в неговите очи.

Та аз искам да проявите онова, което ви е дадено. Вие седите и чакате да идете в другия свят и да се оплачете на Господа. Всеки, който умре на земята, затваря си устата и вие като идете при Господа с тази уста, не можете да говорите. Един ням да имате, как ще говорите? Като идеш при Господа, устата е затворена, как ще Му говориш; какво ще Му кажете? Вие сега мислите да идете да се оплаквате на Господа. Колкото рибата може да се оплаква във водата, толкова и вие ще се оплаквате на оня свят. Като ви обере някой човек, вие трябва да се радвате, че не сте на неговото място и да благодарите на Бога, че друг взел тази служба, че вас не са ви турили за чиновник на тази служба, на този занаят. Някой като ви нагруби, наругае, да благодарите на Бога, че друг цапа езика си. Вие се учите. То е морал в света. Вие ще кажете: Тази работа е много трудна. - То е най-лесното. Вие казвате, че е трудна, но то е едно заблуждение. Кое е по-лесно: да ядеш лошо ядене или хубаво? Гнили ябълки ли се ядат лесно или хубави? Хубавата храна се яде лесно, лошата храна много мъчно се яде. Следователно, вие сте правили мъчните работи; като дойде до лесните, то е мъчното. Човек да живее добре, то е най-лесната работа. Няма по-лесна работа от нея. Сега вие сте от тези, които сте излезли от небето. Едно време Адам слезе от небето, че после дойде Господ да го намери и като го намери, и неговата дъщеря Ева и тя излезе от небето. След като съгрешиха, Господ направи света и им даде условия. Като дойде Христос, Той беше първият син, който дойде и рече: Отче! Христос е този младият син, който се върна и понесе греховете на света, греховете на хората, всичките престъпления. Вие носили ли сте престъпленията на света, носили ли сте едно престъпление на убийство, да знаете, колко тежи? Като идеш в оня свят - за форма го представям - убил си десет души и те цял ден вървят подир тебе и казват: Дай ни живот, дай ни живот. Не може да спиш, накъдето ходиш, ден и нощ подир тебе казват: Дай ни живот.

Какво ще правиш тогава? Сега да оставим тия посторонни работи. Те са илюзии на живота.

Никога не си туряйте мисълта в ума да убиете един човек. Турете си в ума да дадете живот. Когато Христос дойде на земята, казва: Аз дойдох да дам своя си живот. Да дам живота си, значи да съм проводник на Божественото в света. Сега вие не може ли да повярвате? Не да вярвате, както аз вярвам, но да вярвате, както вие вярвате. Допуснете, че аз ви давам сто хиляди лева и като ви дам тия пари, вие ще говорите добре за мене. Вестниците ще пишат за един благодетел. Но ако вие вземете стоте хиляди лева от банката, вестниците ще пишат, че един изнудвач задигнал сто хиляди лева. Каква е разликата? Аз считам, че като ви дам сто хиляди лева, това е едно престъпление за мене. Вие, като сте ми дали възможност, вие сте направили два пъти престъпление.

Човек не трябва да дава възможност в себе си за едно престъпление. Не трябва да вярва в парите. Отдавна се правят тия възражения. Човек ще тури в банката 50, 60 хиляди лева и мисли, че е осигурен човешкият живот- То е заблуждение. То са уловки. Животът не седи в парите. Онзи, който ви обича и ви даде пари, парите са едно благословение. Любовта трябва да ви дава пари. В света- трябва да знаете- любовта е разменна монета. Ние сме готови да услужим на когото и да е, ако го обичаме; когото не обичаме, не сме разположени да му услужим. Бащата, който има дете, което обича, как е разположен всичко да направи за него.

Казваме: Този младия син. - Ние всички на земята сме младите синове. Онези, които останаха горе, са ангелите, които не съгрешиха. Ние младите, които дойдохме на земята, ударихме на широк живот. Та вие сте всички от тия младите, които дойдоха на земята и сте загазили. Няма по-благородно нещо да обичаме Бога вътре в себе си. Няма по-благородно нещо да обичаш ближния както себе си. Няма нещо по-благородно да обичаш Бога в себе си- то е твоят дух; да

обичаш ближния като себе си - то е твоята душа. То са два принципа. Ти живееш в духа, живееш и в своята душа. В душата чрез любовта работи духът ти. Само духът работи с по-възвишена Божествена любов. После и умът работи чрез любовта и сърцето работи чрез любовта. Ние казваме: Трябва да впрегнем ума, чувствата си - но това не е на място. Трябва да тръгнем по пътя на нашия дух, трябва да тръгнем по пътя на нашата душа, трябва да тръгнем по пътя на нашия ум и трябва да тръгнем по пътя на нашето сърце, които обичат Бога. Тогава пред синца ви ще се отвори нова епоха. Тази епоха много пъти е проблесвала. Най-първо ще се подмладите. Най-първо всички от вас, които сте осъдени да умрете, няма да умрете, ако решите по любов да живеете в Бога. Писанието казва: "Бог беше в Христа и примиряваше себе си със света, като не им вменяваше престъпленията." Какво по-хубаво нещо в света да дойдем в любовно отношение с Онзи, Който ни е създал. Тогава пред нас ще се отвори светът. По някой път се възхищавате от жена, която ви обича или от един ваш приятел. Няма ли да се възхитите повече, когато Бог ни обича? Когато чуем гласа на Битието, като дойде гласа на Онзи, Който те обича и ти каже: Всичко туй съм създал за тебе.

Върнете се към вашата първа Любовь! Върнете се към Вашия Баща. По някой път онези, които са се върнали, трябва да вземат участие с онези, които се връщат, докато се върнат всичките. Всичките като се върнем, ще бъде като че един човек се връща. Ангелите нямат нашата опитност. Ние имаме съвсем друга опитност. Всички трябва да чакаме да се върнат всички и като един човек да станем. Казват, че всички в Христа съставяме един човек. Един човек ще бъдем, единство ще има тогава. Каквото всички притежават, един ще го притежава; и каквото един притежава - всички ще го притежават. Някои мислят, че ще се изгубят. Ако моят пръст излезе от ръката, каква ще му бъде съдбата? Той е щастлив, докато е на ръката ми. Всички пръсти са щастливи, докато са на моята ръка. Докато сме в Божествения организъм, ние имаме щастие. Щом се

отсечем от него, нямаме никакво щастие. Някой път ни е страх, че ще се върнем при Господа, ще изчезнем - поддържа се такава философия. Няма никакво изчезване. Вие, като приемете Божията Любовь, ще започнете да живеете. Ще кажете: Туй е сега живот.

Казва: Отче, съгреших, не съм достоен да бъда твой син, но ме направи като един от слугите си. Няма по-хубаво нещо да станем слуги на Бога Едно време бяхме синове, голямо мнение имахме, но сега слуги да бъдем. Като дойде, Христос прокара същата идея:"Син човечески не дойде да му служат, но да послужи."

Първото нещо в новото учение е всеки да стане служител на любовта. И в своята мисъл. И в своето сърце. И в своето тяло. Че като ляга да служи, като спи да служи, като яде да служи - да стане един слуга на Божествената любов. Така светът ще се оправи.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

15 беседа, държана на 26. I. 1941 год. Неделя 10 ч. с. Изгрев

ЛЮБОВ И БЕЗЛЮБИЕ

Отче наш.
В начало бе словото.

Ще прочета 13 глава от първото послание към Коринтяните. Една от най-хубавите глави, която е написал апостол Павел.

Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любовь нямам, ще съм медь що звънти или кимвал що дрънка. (2) И ако имам пророчество, и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра щото и гори да преместям, а любовь нямам, нищо не съм. (3) И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгоряване, а любовь нямам, нищо не се ползувам. (4) Любовтьта дълготърпи, благосклонна е; любовьта не завижда; любовьта не се превъзнася, не се горди, (5) не безобразствува, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло, (6) на неправдата се не радва, а сърадува се на истината, (7) всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надее, всичко търпи. (8) Любовьта никога не отпада; другите обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще изчезне. (9) Защото отчасти знаем, и отчасти пророкуваме; (10) но когато дойде съвършенството, тогаз това което е отчасти ще се прекрати. (11) Когато бях младенец, като младенец говорих, като младенец мъдрувах, като младенец размишлявах; но откак станах мъжъ, напуснах което е младенческо. (12) Защото сега видим мрачкаво като през огледало, а тога ще гледаме лице с лице; сега познавам отчасти, а тога ще позная както съм и познатъ. (13) А сега остават тези трите, вяра, надежда, любовь; но най-голяма от тях е любовьта.

Духът Божи.

Ще говоря върху любовта и безлюбието.

Любовта е смисълът на живота. Животът без любов няма смисъл. Когато животът изгуби своя смисъл, то е безлюбие. Когато безлюбието изчезне, тогава животът добива смисъл. Някой път се зароди дисхармония вътре във вас, искате да я обясните по кой и да е начин. Може да я обясните научно. Казват: Кръвта нечиста, че въздухът, че условията, че храната. - Може да обяснявате, как искате, но аз казвам: Щом има известна дисхармония, нарушен е закона на любовта, любовта ти някак си е намаляла у тебе. Сега любовта не е нещо статистическо в света. Тя е като въздуха, като светлината, тя не се дели. Казвате: Моята любов. - Любовта не може да бъде твоя. Казва: Женска любов. - Любовта нито женска, нито мъжка, нито детинска може да бъде. Любовта е само любов. Една е реалността на живота. Всичките противоречия произтичат в света от това, че ние искаме да турим един закон на любовта, да морализираме хората, как трябва да живеят. Без любов не може да се живее. Всички хора изобщо създават своето нещастие, когато започнат да морализират любовта. Един прост пример ще ви дам. По-малко хора умират от глад, отколкото от пресищане. Защото при яденето може да се задоволиш. Нищо като не ядеш, как ще се задоволиш? Много хора умират от пресищане.

На вас казвам: Не бързайте, не се лакомете в любовта. Яж по малко, не мисли, че ще изчезне, че някой ще я вземе, че ще те лишат от нея, че не те обичат, и тям подобни неща. Колко заблуждения и примери са създадени от миналото, че този те обича, че онзи не те обича. Това са заблуждения. Не те обичат хората, ако идеш в някоя изба, слънцето не те обича, не те осветлява. Като излезеш навън, слънцето те обича, осветлява те. Ние не търсим от къде идат противоречията. Казва: Положението ми е лошо, сиромах съм. - Не че ти страдаш, не от сиромашия, но Любов нямаш. Не е причината знанието. Любов нямаш. - Не съм здрав. - Любов ти липсва - нищо повече. Изход нямаш. Любов нямаш. Сега не само да кажем, че любов нямаш. Ако в знанието виждаш любовта, на място е. Ако в здравето виждаш любовта, на место е. Ако в сиромашията виждаш любовта, на

място е. Ако в злото виждаш любовта, на място е. И злото е на място. Ако в злото не виждаш любовта, и злото не е на място. Ако в доброто не виждаш любовта, и доброто не е на място. Тъй седи.

Любовта има свой език, както всеки народ има свой език. Българите имат свой език. Всичките българи говорят български език, но има разни степени на говора. Ако идеш в село, земледелецът говори по един начин, ученият говори по друг начин. Българските жени говорят български по един начин, мъжете - по друг, децата - по трети. Различие има в говора. Всяка една дума не е един празен шум. За мене езикът не е празен шум, но шум, който има съдържание в себе си. Всяка една дума, за да я произнесеш, трябва да извадиш тапата, да опиташ съдържанието. Тогава от съдържанието ще дадеш на другите. Културни хора наричаме следователно хората, които каквото говорят и го правят. Некултурни наричаме ония, които каквото говорят, не правят. Аз наричам всички хора културни, които живеят по закона на любовта. Всички хора, които живеят без любов, ги наричаме некултурни. Казваме, че са диваци. Защото диващината произлиза от голямата любов. Да бъдеш дивак, е от голяма любов. Здравите хора, които се бият, се бият от чрезмерна любов. Здравите мъже се бият от чрезмерна любов. Ако биха били болни, не щяха да се бият, щяха да бъдат на леглото като светии. Когато хората се бият за една жена, то е неразбраната любов. Като се бият двама души за една печка, да застане едният от едната страна, другият от другата страна, какво има да се карат. Какво има да се борят за печката, и двамата могат да се топлят. Сега имате особено схващане, не това е любов. - Че кое е любов? - Това, което хората говорят, то е любов. - Аз не искам да влизам в спор. Спорът нищо не допринася. Нито пък искам да ви покажа, кое е новото. Аз искам просто да ви кажа: Оставете прозорците отворени да влезе пресния въздух да работи. Не вкарвам светлината, тя сама влиза, въздухът той сам влиза. Някой път ви казвам, че аз говоря за любовта. Някой казва: Аз донесох любовта. - Аз не говоря това. Любовта не е нещо физическо. Ти може така да

говориш, че носиш любовта. Но да кажеш, че носиш любовта, е да кажеш се таки, че ти носиш слънцето. Може да нося светлината на слънцето. Може да нося и малко парченце от слънцето. Като запалят това парче, произвежда светлина, не че сам нося цялото слънце. То е въпрос. Туй, което се носи от слънцето, то е нещо постоянно. Тази любов, която хората носят, тя не е постоянна любов. Тя трае една секунда, една минута, две-три минути и после изчезва, заминава си, тъй както огънят като изгори, къде отиват дърветата? Често тази топлина се носи из въздуха, димът и той отива някъде и от всичките предмети, които са горяли, остава само малко пепел. Къде е реалността, която вие търсите? Тя ще се върне тази реалност от източника, откъдето е излязла. Всичките големи противоречия, от които ние страдаме, произтичат от онова криво наше разбиране , че ние сме в стълкновение със самата реалност. Искаме на реалността да и дадем друго направление.

Питам: Ако на един българин му дойде на ум да каже, че нашият език не е хубав, друг език ни трябва. Какъв език ще тури? Ако рекат да го заменят, с кой език може да се замени българският? Аз не може да го заменя с английския, и с френския не може да го заменя, пък и с германски не може да го заменя, и с турски, и с китайски, и с японски не може да го заменя. Българският език си е на място. Ако турите един волски език на човека, какво ще стане? Или ако турите един човешки език на един вол, какво ще стане? Езикът е един резултат. Трябва да измените неговия манталитет, неговия ум, да се измени неговата мисъл, да се изменят степента на неговите чувства, да се измени волята му - тогава ще промените неговия език. Езикът е онова, което показва разумното в човека. И досега, като влезете някъде, децата изплезват езика си. Казват: Виж ми езика. Едно време хората се поздравлявали, като си допрат езиците, както сега си допират ръцете. Тогава са си допирали крайчетата на езика и показвали колко са добри. Ако сега си позволиш да целунеш езика на когото и да е, не е модно и цял въпрос ще стане. Ако турят един

закон, ще стане мода. Какво значи мода? То е начин. Мода значи начин. Мода е един начин за обличане. Най-първо мъжете носеха шапките изпъкнали горе. После започнаха да ги смачкват отгоре. Преди години започнаха да си смачкват шапките отгоре, рекох: Всичкият фасон на мъжете ще се смачка. И тъй стана. Ако мачкаш шапката си отгоре, най-благородното на човека смачкваш. Сега гледам жените започнаха да ги мачкат. Не си мачкайте шапките. Или другояче казано. Не си мачкайте ума, пазете го да се проявява такъв. Не мачкайте сърцето си, не мачкайте и волята си. Казвате: Да възпитаме волята. - Оставете човешката воля да се проявява такава, каквато е. Оставете човешкото сърце да се проявява такова, каквото е. Оставете човешката воля да се проявява такава, каквато е. Защото всичките хора страдат, защото не оставят ума да се прояви такъв, какъвто е; не оставят сърцето да се прояви такова, каквото е и волята не оставят да се прояви такава, каквато е. Те се проявяват такива, каквито не са. Мислиш ли, че ти, когато имаш неразположение спрямо един човек, че това е естествено положение? Ти си му дал хиляда лева назаем, той не ги е върнал навреме и веднага се изменя твоето състояние, измени се ума ти за хиляда лева. Що са хиляда лева?

Аз говоря сега от името на любовта. Любовта не взема нищо и нищо не дава. В любовта има един закон: Всичко взема и всичко дава, не наполовина. Тя като дойде, ще те обере, всичко ще ти вземе и къщата - всичко. Като дойде после, всичко ще ти даде двойно повече. Вие по някой път разправяте: Аз му направих едно добро. - Всички ние в света страдаме се от правене на добрини. Така не се прави добро. Казва: Аз съм го хранил. - Не е верно. - Аз съм го учил. - Не е верно. Някъде е верно, че съм му дал хляб на човека. Но житото се е мъчило. Хлябът излиза от житото. После слънцето е работило, въздухът е работил, влагата, много елементи са работили. Аз съм техен посредник, станал съм посредник на техните блага. И за знанието хиляди умове са работили. Ти си взел нещо, което хората

говорили и казваш: Аз го научих. В Писанието се казва, че хората ще бъдат научени, когато ги научи Онзи, Който ги е създал.

Аз искам да ме слушате и онова, което е верно - оставете се свободни, оставете ума и сърцето свободни - и онова, което е верно, приемете го. Сега може да ви дойде мисълта: Може да ни заблуди. - Тогава нямате понятие правилно заради мене. И аз като ви гледам, може да кажа: Може да ме не разбират. И моето мнение не е право. - Може да не ме разбирате. Вие се намирате в противоречие. Един много обичал правдата, че дето влизал се за правдата говорил и се го били. Един ден влязъл и се скрил зад една врата. Влязъл друг и го били. Битият викал: Правда, правда, къде си? Той казал: Тук съм, тук съм, но не смея да се изявя.

Правото в света без любов не може да се приложи. Искате всичките добродетели, всичките мисли, всичките хубави неща без любов да ги приложиш. То е невъзможно. Ако приложим всичко в света без любов, ние ще създадем ада. Ние сме създали един свят, който е ад. На земята е адско положението. Някой казва: Какво е адът? Идете на бойното поле и ще видите какво е адът. Адът - то е едно състояние на безлюбие. Ако влезете в една къща, вие ще видите дали има любов или не. Щом влезеш в една къща, ще забележиш една тъмна атмосфера - лицата на всички са посърнали, лицата са опънати, очите не светят, устата свити, всички са недоволни в къщи. - Защо? - Не се обичат тия хора. Любовта не царува там. Знанието не царува. Доброто не царува. И тогава слушам да казва: Аз съм справедлив човек, искам да си кажа мнението. Всеки човек, който си изказва мнението без любов, неговото мнение не е право. Всеки един човек, който мисли без любов, неговата мисъл не е права. Всеки един човек, който чувствува без любов, неговото чувствување не е право. Всеки един човек, който постъпва без любов, неговата постъпка не е права. За мене е тъй. И за самата природа туй е право. Аз като правя нещо, веднага се питам: Ти това с любов ли го правиш? Много пъти има се оправдавам. Не, не, питам се: ти с любов ли го направи или без

любов? Никаква философия. - Без любов. - Без любов - нищо повече. Казвам: Туй трябва да се направи с любов. Имам една мисъл, казвам: Тази мисъл, ти с любов ли я изказа, или без любов. Ще изкажеш мисълта си с любов. Постави си едно просто правило, което работи много добре. Ако искаме да внесем правилото в себе си и мислим, че причините са други.

Тук преди седмица иде едно младо момиче от София от едно богато семейство. Аз се чудя, защо е дошло, в какво може да и бъда в услуга. Казва: В голямо противоречие съм, в дома не ме обичат - нито баща ми, нито майка ми ме обичат. Майката не е сиромашка - два милиона има в банката. Казва: Обича брата ми, за него трепери, за него всичко прави; за мене - нищо, като че аз съм в къщи мъртва, не се интересуват за мене. Рекох: Ти се радвай, че майка ти обича брат ти, защото щом обича брат ти, може да обича и тебе. Ако не обичаше брата ти, въпросът е друг. Понеже сега обича брата ти повече, вие сте сега съперници. Брат и казвал: Ако аз съм на твое място, ще се хвърля от третия етаж. Трябва да умреш, да си вървиш. Така и казва брат и, но тя не знае да тълкува. Тя усеща, че майка ѝ не я обича, че и брат ѝ не я обича, но работата е, че и тя не ги обича. Казвам и: Обикни майка си, обикни и баща си - положението ти ще се подобри. Тя ме гледа. - Че как може да бъде? - То ти го знаеш, ти искаш да те обичат. Както ти искаш да те обичат, ти ще ги обичаш така. Ти искаш да те обичат, да те погледнат, да се усмихнат - ти направи това на тях. Ти искаш, когато някой се ръкува с тебе, ръката му да е топла. Вземи това правило за себе си. Никога не се ръкувай, когато ръката ти е студена. Стопли я на собата, че когато се ръкуваш, хората да почувствуват, че ръката ти е топла. Никога не се ръкувайте със студени ръце. Казват, че Мусолини никога не се ръкува. Какво ще кажете? Един държавник, който посреща, никога не се ръкува. Понеже ръцете на хората не са чисти, много заразителни болести се предават чрез ръцете. Мусолини е прав. Да оставим това - то са посторонни работи.

Любовта не е нещо отвлечено. Любовта е съвършена. Тя се проявява в цветята, проявява се в изворите, във въздуха се проявява, в светлината се проявява, и в хората се проявява. Като върви някой човек, по движенията може да знаеш по закона на любовта ли върви или не. Само наблюдавайте една котка, която дебне някоя птичка и вижте по закона на любовта ли върви или не. Мазна Гана е отвън, политика има, върви полекичка, не върви по закона на любовта. Щом любовта дойде в света, в природата, всички плодове зреят, навсякъде е топло, въздухът е приятен, изворите текат. Като минеш през една страна, дето хората имат любов, изворите имат особено движение, особен шум издават. Дето има дисхармония, тази дисхармония се отразява. Камъните във всички реки са наредени съобразно с любовта на хората. Камъните са така наредени, както е любовта на хората, така и дърветата растат. Дето хората имат по-хубава любов, там растенията вървят симетрично; дето любовта не е такава, както трябва, там растенията са такива чокури. Дето любовта царува, пътища има, шосета има направени.

Ние преди години ходихме на Витоша по един неравен път. Всички приятели бяха недоволни. Казвах: След като вървим, ще издадете едно шосе. Като ходим, ще се изглади, ще се павира с камъни. Казват: Трябва да има някой да го направи. Туй шосе е сега така павирано и е хубаво да ходиш по него. Любовта е общ закон в развитието. Ако хората биха живели по закон на любовта - добре; ангелите на земята щяха да дойдат и да направят пътищата. На тях не им костува много да направят един път. За една нощ може да го направят и да го изгладят. Туй, което ние може да направим за десет години, ангелите го правят за една нощ. Те разбират техниката, много добре я разбират. Ангелите работят при създаването на растенията, те работят тия растения да растат. Идете в полето и вижте как всичко магически из земята израства. Погледнеш там дето е било пустиня - след няколко деня всичко излезе из земята. Любовта на тези същества работи.

Друго едно криво разбиране има, че ние мислим, че Господ ще дойде в света по един магически начин да поправи света, да обеси едни, да тури други. Когато Господ дойде в света, Той ще прости прегрешенията на всичките хора. Всичките хора като Го видят, ще се покаят и ще кажат: Господи, прости ни, ние до сега сме живели лошо. Понеже Те видяхме, ще живеем, както Ти искаш. Туй е по Бога. Това е новата религия в света. Аз бих проповядвал една религия, една религия на любовта, която ще бъде и за растенията, и за камъните, и за въздуха. Да не остане нито една частица да участвува без тази любов. Един камък няма да разбира любовта както нас, но се таки според съзнаието, което имат - камъните и те имат съзнание - много малък живот имат те. Не са мъртви, както мислим. Нищо не е мъртво. Тия камъни след хиляди години, като се търкалят по земята, те ще минат от едно състояние в друго. И за бъдеще от сегашните камъни, хората се ползуват, ще се ползуват от тяхната енергия, от тяхната опитност, която имат.

Сега това, което ви разправям, то е новото. Казва Писанието: Като живи камъни градете се на дом Божествен. Едно време всичките хора, пък и вие, които сте тук, сте били такива камъни, които сега се търкалят. От тези камъни Бог направи първия човек. Всяка една майка по този начин и тя събира малко калчица и прави едно детенце, една дъщеря. Казвате: Как от кал? Казват, че Бог взе пръст и направи човека, дъхна му дихание и той стана жива душа. Сега мислите, че не сте направени от пръст. От какво сте направени? Не разбирайте думите буквално. Тази пръст не е такава, каквато виждате по земята. В Писанието се казва, че Бог взел ребро и направил жената. Откъде взел един чифт ребра - отгоре или отдолу? Чели ли сте, колко ребра имате? Мисля, че 12 чифта ребра има човек. Следователно, едно време човек имал 13 чифта ребра. Числото 13 е Божествено. От Божественото число взел човек и останали 12. Затуй сега мъжът обича жената. Божественото от него отишло в жената. Затуй я търси. Пък като не разбира закона - сърди и се, защо жената го е напуснала, че е

излязла от онази служба, която е завземала. Казва: Може да те откраднат, по-рано беше в спасително положение, сега отвънка всеки може да те открадне, да те задигне. Всичките мъже ги е страх, да не би да им се задигнат ребрата. Туй е алегория. Няма да ви я тълкувам. Този слог ре, той е мощен. В български думата реч започва с този слог ре. Туй, което говори. Бог направи жената от това, което говори, от разумното в човека взел. Адам трябваше да се радва на това. Мисля, че той се радваше. Само сегашните хора не се радват. Мъжът сега, след като се ожени, не се радва. Докато не се ожени, се радва. След като се ожени, влезе един дявол, започва да я следи кого гледа. Ако беше сляпа, тогава щеше ли да гледа? Като гледа, той трябва да се радва.

Една жена казвала тъй: Понеже вие, мъжете сте взети от пръстта, трябва да гледате пръстта, надолу трябва да гледате. Понеже ние, жените сме направени от мъжа, ние мъжа ще гледаме. Тя ще гледа мъжа - взета е оттам. От местото, дето е взета ще гледа. Ще кажеш: Много хубаво. Защо ще туриш в ума си една съблазън? Чудни са тия хора. Преди да имаше закон в света, грехът съществуваше. Не мислете, че грехът не съществуваше преди Адама. Понеже законът не съществуваше, затова и грехът не се явяваше. Не мислете, че грехът сега се е образувал. Грехът съществува от памти века като сила в света, но законът изявява присъствието на тази сила. Когато човек започне да се съблазнява от греха, той има някакъв обект. Земете, какво престъпление има в парите, в златото. Ако откраднеш парите, считат, че си престъпник. Самата мисъл опорочава човека.

Самата мисъл е, която ни опорочава. Щом започнем да мислим, че в света съществува някакво благо извън Бога, ние вече правим едно престъпление. Престъплението на първата жена седеше в това, че онова, което Бог вля в нея, не е всичко. Има нещо, което Бог не е вложил в нея. Като гледа плода, тя мислеше, че Бог е вложил повече, отколкото е вложил в него. Там е нейната погрешка. Ева не погледна на плода с любов. Единственият плод, който изяде без любовь, то

беше този плод. Единствената храна, която Адам изяде без любовь, то беше този плод. Те не мислеха за Бога, понеже мислеха да станат като Бога. Казва: Ще станеш като Бога. - Бог направил света, дал всичко на хората, искаш ти без да си дал нещо, искаш да станеш като Бога. Какво искаш от тия хора? Искаш тия хора да ти се покланят. Искаш тия хора да имат високо мнение. Че какво си им дал? Каква светлина си им дал? Нищо не си им дал, пък искаш всичко. По-глупаво от това в света има ли? Те са сега разсъждения, които са съществували преди нашата епоха хиляди години. Не мислете, че в миналото хората не са мислили. Мислили са, но тогава са имали криви съждения, както и сега имат. Може би векове ще минат, докато хората се научат да имат прави съждения.

Сега онези от вас, които искат да оправят живота си, знайте едно нещо: Без Любовь вие нищо не можете да направите. Това може да го подпиша с двете ръце. Без любов нищо не може да се постигне. Не само да казват: "По дух". Ще го помислиш, ще го почувствуваш и ще го направиш. Ако аз искам да лекувам един човек с една храна, най-първо ще опитам тази храна върху себе си. Какво влияние ще окаже тази храна върху мене, какво влияние ще окаже и върху другите. Никога не давай храна на друг човек, която не си опитал. От благото, което ти опитваш, дай и на другите. Казвате: Да се обичаме. Да се обичаме, както сега. Нима кокошките не ги обичаме? Нима ябълките не ги обичаме? Всичко обичаме, но има друга страна. Ако обичаш една ябълка и тя да те обича, тогава да я изядеш. Вълкът обича овцата и я изяда. Но къде е престъплението? Овцата не го обича. Той яде овцата без любов и затова си създава едно лошо бъдеще. Казва: В реда на нещата е, по любов всичко се яде. Но то е половината истина. Онзи, когото ти изядаш, и той трябва да има любов. Христос казва: Който ме яде, ще има живот. Но Той е Онзи, Който иде в света, Който има Любовь и иска да Го изядат. Казва: Който ме яде, има живот в себе си.

Да не би сега да се оплетете. Съществено е онова, което ти храниш в ума за един човек. То е реално. Реално е само онова, което в даден случай храниш в ума си, в мислите си. Един човек, когото обичаш, ти му желаеш доброто. Каквото той направи, ти се радваш. Онзи, който те обича, пак е същият закон. По отношение на ума, това е Божествено. По отношение на чувствата то е вярно. Ти трябва да се радваш, че ти обичаш другиго. Щом усетиш, че ти обичаш другиго, то е печалба. Щом обичаш другите, любовта се увеличава. Ако обичаш само един, любовта ти е слаба. Ако обичаш двама, любовта ти е на раздор. Ако обичаш трима, то е равновесие. Ако обичаш четирима, петима, колкото любовта ти се увеличава, ставаш човек, докато дойде до онова положение да обичаш всички - ти вече замязваш на Бога. Аз по някой път съм наблюдавал като художник. Седат две моми и един момък. Той обича едната и тя е по-красива. Другата, понеже усеща, че нея не обичат - и тя първоначално е красива, но после лицето и погрознява, а другата, която обича, става два пъти по-красива. Онази, която не обича, скъсяват се мускулите на лицето и, и лицето и погрознява. На другата мускулите на лицето се отпускат, продължават се, добиват по-хубава линия. Очите и стават прозрачни, лицето добива особен цвят. При любовта лицето има особен цвят, не червен; червеният цвят не е любовта, той е цвят на раздорите. Той е като огън, който гори. Ако туриш ръката много близо, ще изгори. Онзи огън на любовта, той сгорещява, той не гори. Всеки един предмет, който се докосва до огъня на любовта, той добива жизнена енергия в себе си.

Апостол Павел не беше човек на Любовта. С това не може да се похвали. Доста голям фанатик беше, като евреин ходеше да гони християните. Как смеят да вярват в друго учение? Йоан, може да кажем, че е на Любовта. Но и за него казват, че като го хванали за дрехата, той оставил дрехата, пък гол избягал.

Сега да оставим тия противоречия, които съществуват. Противоречията ние не може да ги примирим в света. Никой досега,

който се е занимавал с противоречията, не е могъл да ги примири. И с безлюбието никой не може да се справи. Защото и злото си има свое място. В злото човек добива повече сила. Много малко любов добива. В доброто добива повече любов, повече живот, по-малко сила. Тъй щото, може би за бъдеще, когато доброто и злото се влюбят едно в друго, злото ще даде от силата си на доброто, а доброто ще даде на злото от своята мекота. Тогава казваме, че всички силни хора са лоши. - Лошо какво значи? - Ако ти се приближаваш при огъня, той може да ти направи пакост. Но ако огънят не е запален, няма да ви причини добро, но и зло не може да ви причини. Туй, което тебе може да ти направи пакост, може да ти причини и добро. Трябва да бъдеш учен да се поставиш в такова положение, че да ти причини добро. Не мисли, като обичаш някого да го прегръщаш. Прегръщането не е Любовь. Не мисли, че и трябва да го целуваш. Целувката не е Любовь. Не само веднъж да го целунеш, но като светлината трябва постоянно да го целуваш. Слънцето откъдето мине, всичко целува, целува. Всеки ден то ни целува и ние не може да се освободим от неговите целувки. Ако искаме да се освободим, трябва да се скрием в някоя изба, и пак няма да избегнем съвсем целувките му, но по-малко. Вечерно време слънцето като залезе, освобождаваме се от неговите целувки, отиваме да си починем. Вие казвате: Само веднъж като целуна. Сегашните хора считат целувката престъпление. Че някой целунал някоя жена, или някоя жена целунала някой мъж, считат го за престъпление. Христос казва: Дойдох в дома ти и вода за краката не ми даде, целувка не ми даде. Сега нашият свят е свят на безцелувки, на безлюбие го наричам. Наричам целувката носителка на живота. Според моите наблюдения майката, която целува много детето си, то се подига. Майките броили ли са, колко пъти целуват детето си? Според количеството на целувките, такова ще бъде и детето. Майката в часа ще го целуне няколко пъти. Благодарение на тия целувки, които майката ги дала с

любов, туй дете става велико. Онези деца, които майката не ги целувала, от тях нищо не излиза. Сега то е вярно.

Ето какъв е законът. Ако хората мислят добре за тебе, то е целувка. Зависи от хубавата мисъл. Колкото мисълта е по-светла, толкота е по-добре за човека. То е целувка, която външно ти дава. Ако някой те обича, като насочи своите чувства, то е целувка на чувствата. В природата се обменят по Божествения закон. В света навсякъде Бог съществува. Когато ние искаме да избираме нещата само за себе си, ние създаваме това, което в света се нарича грях. Да допуснем, че държавата праща един стражар да те арестува. Този човек няма нищо против тебе, но по закона той трябва да те арестува. По закона този човек иде и изпълнява една чужда воля, не своята си воля. Този стражар може да ти каже: Ти си станал доста виден, съдиите искат да те видят. На еди кой си час, яви се да те видят. Остави те спокоен и ти като честен гражданин ще идеш точно навреме, ще се представиш пред тях. Каквото те питат, няма да лъжеш. Ти ще кажеш: Аз ще кажа истината, няма какво да се страхувам. Питат те: Еди коя жена целуна ли я? - Да, целунах я. - Колко пъти? - Два пъти. - Кой ти даде това право? Какво наказание? В Америка една богата американка в тъмно я целунал един мъж. Понеже не го вижда, не протестира. Вървят, но като излизат на един фенер, вижда, че е негър, предава го на властите и го глобяват десет хиляди долара за една целувка. Кой от вас не би обичал да му дадат десет хиляди долара за една целувка. Бихте ли съжалявали, че ви целунал някой?

Сега всичката мъчнотия е не да ви оправя ума, но да имате една ясна представа за любовта. Аз искам вие да храните най-хубавото, което имате за любовта. Щом дойдете до любовта, да няма никакъв спор. При любовта и прости, и учени, и светии - всички еднакво стават. Щом дойдете до любовта, няма никакво различие. Един светия при любовта гледа на един грешник тъй, както на брата си. Един грешник и той не мисли, че е грешник. Той мисли като своя брат. Всички се споразумяват. Всичките външни различия изчезват, в тях

се заражда едно чувство. Грешникът дава от своето богатство. Всичките грехове се обръщат на скъпоценни камъни и от тези скъпоценни камъни дава подарък. Но само любовта може да превърне греховете в скъпоценни камъни. Както вългенът може да се превърне в скъпоценен камък, така и прегрешенията може да се превърнат в скъпоценни камъни. Не трябва да съжаляваме, че сме грешили, но да съжаляваме, че не сме приложили любовта, която е в състояние да ни избави от всичките противоречия. Не за бъдеще, но в този свят, сега, Любовта да измени нашите чувства, да измени нашите мисли и нашите постъпки, при тия лошите условия, при които живеем. Знаете, колко мъчно е, когато човек се пържи, седи в тия мрачните чувства, мисли. Измъчен разрешава да си отмъсти. Знаете, когато любовта посети сърцето, човек става богат, подобрява се неговото кръвообръщение, очите светят, ушите, лицето, цялото тяло - започва да царува радост и веселие.

Ако бихте ме попитали, как да се обхождате, аз бих ви препоръчал обходата на котката. Котката бих дал пример за вашата обхода. Аз ви казвам: Всичко онова, което Бог е създал, е възвишено благо. Като казвам котката, разбирам онова, което Бог е създал. Тя има тази козина, понеже живее при много лоши условия. Тя затова турила и козина. Един ден, когато излезе из тия физиологически условия, ще се прояви и вие ще я видите доста красива. Има доста красота у нея. Хората при ангелите не седят в по-хубав образ. За мене красотата на човешкото лице седи другаде. Аз най-първо като видя един човек, гледам има ли на лицето си тази линия на любовта. Има ли горе на челото, на лицето. На много места има линии. След това има линии на човешката интелигентност, има линии на човешките чувства, има линии на човешките постъпки. Всичко туй е наредено хармонично. То ми прави впечатление. Някои мислят, че малко пълничко да е лицето. Съдържанието не е в пълното лице. Пълното лице показва, че тия хора са жизнерадостни. Онези, на които бузите са хлътнали, те са критици. Казва: Критичен. - Критичен е, понеже е

развалена стомашната система. Разположеният човек, който е здрав, мъчно може да го предизвикаш да се гневи. Щом се гневите, вие сте болен. Не казвам да не се гневите. Често дойде някой комар на ръката ми, аз го бутна с пръстта си, той хвръкне. По някой път тури хобота вътре, започне да изтегля кръв, прави сондажи, научни изследвания. По някой път го бутна, той отхвръкне. Като се върне при комарите, казва: Аз правих научни изследвания, пуснах една сонда да извади една червена вода, едно нещо като дойде, като ме удари, че отхвръкнах. - Пък то е моят пръст. Казвам: За твоите научни изследвания трябваше да ме питаш: Може ли аз на вашата ръка да направя един опит? Щях да ти кажа: Заповядай. Учен човек, нека си прави научните изследвания. Трябва той да ме пита. Когато ще правите нещо в природата, ще питате Господа. Вие ще се качите като този комар без да питате и тогава ще дойде Божественият пръст. И вие ще хвръкнете. Всяка хубава наша мисъл, всяко хубаво наше чувство и всяка добра постъпка, когато искаме да ги разбираме, трябва да се допитваме вътре в себе си. Туй го наричат интуиция, съзнание.

Сега ви говоря искрено. Една жена види някой мъж, иска да го целуне, или пък той иска да я целуне. Аз да ви кажа, ако бях на ваше място, как щях да разреша въпроса. Правилно да се разреши въпроса. Защото без целувка не може. Без целувка ще бъде по-лошо. Най-първо ще попитам Господа, да го целуна ли. Ако Господ ми позволи, ще го целуна, каквото ще да става. Ако той иска да ме целуне, ще питам Господа, да му дам ли да ме целуне. А ако Господ ми позволи да ме целува, че да става каквото ще. Какво противоречие има в това? Ти ще запечаташ, че Господ е верен. Той ще те целуне, Божията любов ще мине през тебе. Господ ще се прояви. Ти ще възприемеш Божията любов. Ако ти го целунеш, тогава твоята любов ще се прояви, ще се проявиш и ти. И той ще се благослови. Ние в най-хубавите неща се осакатяваме. Като го целунеш някой, ще си трие лицето. То е неразбиране на живота. Да знаем, че във всички неща, в които Бог се

проявява, то е благо - и във вземането, и в даването. Сега то е един социален въпрос. Никой не е господар. Грехът е вътре в човека. Ти може да не си целунал никого, но щом си го пожелал, ти си го направил. Ти може да не си откраднал, но в тебе желанието е и си казваш: Да ми се падне, ще го направя.

Силен човек е онзи, който в ума си не се съблазнява. Видиш парите - да се радваш, че някой друг има тия пари. Ако ти си един верен син на Бога, всичкото богатство на земята е твое. Всичко, каквото има на земята, то е твое, ти можеш да разчиташ на него. Ако ние обичаме Бога, всичко е на наше разположение. Като не го обичаме, законът е друг. Понеже не Го обичаме, като живеем в един свят на безлюбие, Божиите блага не са еднакво разпределени. Когато дойде Любовта, когато Бог се всели в хората, или когато хората възприемат Бога вътре в себе си - както е казано в Отче наш - "да се свети Името Ти, да дойде царството Ти, да бъде волята Ти"; ако се освети името Божие в нашите умове, ако дойде Царството в нашите сърца и ако стане волята в нашите тела - тогава всички блага, от които ние имаме нужда, те ще дойдат. За бъдеще Царството Божие е това. Когато един ден се подигне човешкото съзнание, не само да дойде самосъзнанието, но да дойде свръхсъзнанието вътре във всички хора, да живеят по любов и големи и малки, и учени и прости - всички да се радват. Тогава ще имаме една култура съвсем друга от сегашната. Сега не се съдете, но всеки един от вас да разбира въпроса, да извърши волята Божия както е угодно на Бога. Внесъл ли си в себе си Царството Божие, турил ли си закона на Царството Божие, Той сам да е господар. Най-после да се освети Името Божие. Няма по-лошо нещо да се съдим. Светът е пълен само със съдии. Кого как срещне, се те критикува и те съди. Съдите повече, отколкото трябва. Христос казва: Не съдете, за да не бъдете съдени.

Аз казвам тъй: Живейте в Любовта, отколкото в безлюбие. Онези от вас, които живеете без Любов, разрешението е да внесете Любовта. Сега пак употребявам думите: внесете Любовта. Обичайте Любовта. То

значи да обичаш Господа с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила. То е законът. Но когато Мойсей предаде този закон, то за евреите беше едно учение непознато. Даже в сегашния християнски свят, Любовта я считат за нещо много дребнаво. Хората на любовта са великите хора, то са високите върхове. Това са гениалните хора в света, това са талантливите хора в света.

Три вида любов има. Обикновена - ето какво разбирам. - Обикновените, които дават условие на човечеството да расте. Талантливите, които дават сила да побеждава и гениалните, които ги свързват с Божия закон в Божествения свят. Обикновеният човек, който дава условие за развитието на една култура. Талантливите, които побеждават и дават енергия. Гениалните, които образуват великия закон в света, дават светлина, за да може да работим. Някой казва: Обикновен човек. Заради мене обикновеният човек -това са условията; талантливите - това са енергията, която съдържат; и гениалните - това са ония хора, които работят за вечните закони на битието. В някои отношения желая да сте обикновени, в някои отношения желая да сте талантливи и в други отношения желая да сте гениални. Обикновените да дават условия, талантливите да внасят сила в себе си и гениалните да работят за постигането. Да внасят ония енергии, които въздигат човешкия дух и човешката душа. Сега може би ще остане мисълта, че тези неща са отвлечени. Не, постижими неща са това. Аз зная, които неща са постижими.

Следното нещо трябва да избягвате. Две съседки живели в един град. Едната била доста щестлавна, но не знаела как да готви. Отива при съседката си и я пита: Как готвиш картофите? Онази и казва как. Казва: И ние така ги готвим. Пита: Боба как го готвиш? - И ние така го готвим. Идвала и няколко дена все питала - другата се и казва. После казва: Чакай да и устроя една шега. Пита я: Как готвиш охлювите? Казва: Турям ги в хавана и ги начуквам с черупките и после ги варя с ориз. Тя казва: И ние така ги готвим. - Ами мидите? - И тях ги турям в чутурата и после като ги смачквам ги готвя. Отива в къщи и слага

мидите в чутурата. Сготвя ги, както онази и е казала. Мъжът като се върнал я пита как е сготвила мидите. Казва: Сготвих ги както ми каза съседката. Така не се готвят. Така не се разрешава въпроса. Тя като питаше своята съседка, трябваше да каже: Не зная да ги сготвя. И като и каже да каже: Много ти благодаря, ще ги сготвя както ми каза. Един от европейските царе бил много сприхав. Иде един, който заеквал, да иска нещо. Започнал да заеква. Царят, за да не избухне, му казал: Можеш ли да пееш. С пеене ми кажи онова, което искаш. Той започнал да пее. Първата просба на царя изпял и излязло много добре.

Казвам: Когато дойде онзи, който заеква при вас, накарайте го да пее. Като идеш при съседката, как се готвят картофите, боба - слушай я, но като дойде до охлювите и мидите - не я слушай. Сега престанете да чукате охлювите и мидите. Престанете да заеквате, но пейте.

. Така не се готвят. Така не се разрешава въпроса. Тя като питаше своята съседка, трябваше да каже: Не зная да ги сготвя. И като и каже да каже: Много ти благодаря, ще ги сготвя както ми каза. Един от европейските царе бил много сприхав. Иде един, който заеквал, да иска нещо. Започнал да заеква. Царят, за да не избухне, му казал: Можеш ли да пееш. С пеене ми кажи онова, което искаш. Той започнал да пее. Първата просба на царя изпял и излязло много добре.

Казвам: Когато дойде онзи, който заеква при вас, накарайте го да пее. Като идеш при съседката, как се готвят картофите, боба - слушай я, но като дойде до охлювите и мидите - не я слушай. Сега престанете да чукате охлювите и мидите. Престанете да заеквате, но пейте.

Сега да остане само едно правило, което важи за мене. Хранете винаги хубави мисли, хубави чувства и хубави постъпки към всяко нещо!

2. II. 1941 год. Неделя 10 ч. с. Изгрев

БЛАГОСЛОВЕН

Отче наш.
Ще се развеселя

Ще прочета само един стих: “Благословен, който иде в Името Господне.”

Духът Божи.

Човек трябва да разчита на нещо положително, реално. Човек сам на себе си не може да разчита в този смисъл, както сега ние мислим. Казвате: Човек е всесилен, всичко може да направи. - Относително е така. Ако няма земята, какво може да направи човек? Корабът е всесилен да плава по водата, но ако няма вода, по сухото не може да плава. Аеропланът може да хвърчи във въздуха, но благодарение на въздуха. Ако въздухът го няма, той не може да хвърчи.

Съвремените хора са дошли до едно положение, че искат да живеят само на земята. Казват: Да си поживеем малко. - Но земята е едно място, дето вие си създавате вашето щастие или нещастие. Место отдето започва съдбата, ти или щастлив ще бъдеш или нещастен. Земята е место на избор. Какво ще избереш? Ще теглиш билет. Сега аз оставям на страна всички тия разсъждения. Тук не се интересуваме от философията на философите, понеже туй, за което те говорят, то е теория, пък аз го зная. Затуй не ме интересува философията. И науката не ме интересува, понеже туй, с което учените хора сега се занимават, отдавна го зная. Има нещо, което сега и аз уча, то ме интересува. Ако е въпрос за любовта, която хората имат, аз я зная. Не ме интересува тази любов; от нея хората умират. Ако е за богатство, не ме интересува туй богатство, то образува всичките насилия в света. Ако е за сиромашия, не ме интересува и

сиромашията - нея аз отдавна я зная. Мене не ме интересуват тия работи.

Мене ме интересува в света само едно: Благословен , който иде в Името Господне. Благословен е онзи човек, на когото Господ е дал благословен ум. Благословен онзи човек, на когото Господ е дал благословено сърце. Благословен онзи човек, на когото Господ е дал благословено тяло. Туй е за мене учение. Всичката друга философия не ме интересува. Благословена земята, която Бог дал да живеем. Благословено слънцето, което Бог дал да живеем. Благословени всичките звезди, благословени всичките хора, които идат от Господа и носят по нещо. Да се разберем.Има нещо в нас, което трябва да се измени. Някой казва: Аз не искам да се изменя. - Ако детето иска да влезе в утробата на майка си така голямо, може ли да влезе? То влиза толкоз малко. И знаете каква конкуренция е претърпяло, за да се роди. Знаете, каква конкуренция има между децата, докато дойдат на земята. Голяма конкуренция има , за да се родят. За раждането на едно дете има 5 милиона кандидати, и само едно от тях ще дойде. Другите чакат. Ако само по едно дете може да се роди на година, значи пет милиона години трябва да чакат, за да дойде реда на всичките. Какво ще бъде вашето положение, ако вие сте от петте милиона кандидати и ще трябва да чакате пет милиона години? Статистика е туй. Има още по-голяма конкуренция от тази. Тази конкуренция е нищо. Но тази статистика е достатъчна. При това хората, които са дошли на земята са недоволни. Такава конкуренция са издържали, дошли са и като са дошли са недоволни. Те мязат на онзи турски манафин1: Давали един английски параход на лотария. Паднал се параходът на манафина. Като го взели в парахода да го види, той полудял. Завели го в болницата. Хората като дойдат тук стават шашкъни2. Казват: Изведете ме, не искам в този параход. Мнозина бягат от живота. Казвам: Знаете ли откъде сте дошли и къде отивате? Сега аз искам да разсъждаваме. Ни най-малко нямам на ум да ви плаша. Сега аз не ви говоря за ада, но за създаването на рая. Вие

мислите, че има някакъв си рай някъде. Аз сега в рая живея. Ние сме в рая. Мнозина сега сте кандидати да излезете извън рая. Казвам: Гледайте да не излезете из рая навън. Ако изгубиш ума си, не си ли извън рая? Ако изгубиш сърцето си, не си ли извън рая? Ако изгубиш телото си, не си ли извън рая? Казвате: Как е в рая?

- В рая е, щом имаш благословен ум. В рая е, щом имаш благословено сърдце. В рая е, щом имаш благословено тело. Щом изгубиш благословените неща от Бога, ти си извън рая. Казва: Какво нещо е извън рая? Сега мнозина проповядват онзи свят, но не са ходили, не знаят нищо и проповядват. Аз считам, то е един роман. Може да ви каже някой: Ще ви говоря за оня свят - не съм ходил, но тъй както съм чел. Ще ви говоря за ада - не съм ходил, но тъй както съм чел, ще ви разправям заради него. Интересно, учени хора разправят, че адът е много далече от небето. Небето е горе, адът е долу. Ако адът е така далече от небето, как е възможно за богатия, който беше в ада, като си дигна очите и виде Авраама. Ако небето е така далече както месечината, един човек може ли да го видиш тогава от земята? За да го видиш, значи много близо е. Казва се, че само една голяма пропаст имало, но хората се разговарят там, гледат се значи. Казват, че адът е огън. Огън е, но този огън не е видим, но е вътре. Има нещо, което засяга гърлото. Сега вие мислите, че има вили, с които дяволите мушкат хората. Възможно е. Всеки човек в своя ум носи един дявол. Не е своенравен дявола, но непреклонен е дяволът, с нищо непоправимо същество. Всеки човек носи в своето сърце едно упорито сърце. Упорит човек е този. Когато твърдоглавият дявол и упоритият човек се съберат на едно място, те образуват ада. И Писанието е съгласно с това.

Както адвокатите аргументират, привеждат факти - адвокатът ще приведе еди кой си член - и аз привеждам думите на Христа, Който казва: "Гладен бях и не ме нахранихте; жаден бях и не ми дадохте да пия; в тъмница бях и не ме посетихте. Идете вие проклети в ада, и вие неговите слуги идете в ада." Сега онези, които не разбират думата

проклет, какво значи, какво разбират? Проклет, значи да туриш една птица в клетка. Да туриш една птица в кафез малък и да не може да излезе. Проклетият в клетка живее, не е на свобода. Сега турят една каша, която не е. Те мислят, че е урсус3, че е нещо такова. Например, златото е много урсус, при сто градуса не се стопява и при 1000 не се стопява, повече трябва да го нажежиш, за да се разтопи. Казва: Много проклето е това злато. Защо не се стопява? Златото казва: Искам много да ме обичат. Калаят с малко любов се сгорещява. Като го нагорещиш 120 градуса, стопява се, но златото при 120 градуса казва: Такава любов не ми трябва.

Човек трябва да има нещо, на което да разчита. Ние физически разчитаме на слънцето, на земята. Ако не е земята да задържа слънчевата енергия, ако не е слънцето да изпраща своята енергия, ние няма да имаме условия да живеем на земята. Значи разчитаме на туй. Ние разчитаме на ума на човека, разчитаме на човешкото сърце, разчитаме на човешките чувства. Сърцето е орган, чрез който се реализират чувствата. Трябва да знаете какво е съотношението между ума, сърцето и телото. Сърдечният свят е подвижен. Той е крайно подвижен. Ако влезете в духовния свят на сърцето, вие в духовния свят никога няма да намерите същества да са седнали както вас да седят на едно място. В духовният свят всичко е в движение и толкоз бързо се движат, че като се движат, вие няма нищо да виждате. Някои хора мислят, че могат да виждат. Ти може да виждаш само това, което си дошъл на равно с неговата сила. Като се движиш с бързината, с която то се движи, ти ще го виждаш. Щом се движи по-бързо от тебе, то става невидимо за твоето зрение. Тогава говорим от друго гледище. Ти не можеш един човек да го обичаш, ако в тебе няма движение. Любовта е най-мощното движение, което съществува във вселената. Постоянно движение и по-бързо движение от него няма. Едновременно тя се намира навсякъде. Няма място в света, дето любовта да не присъствува. Не, че тя е голяма, но с движението си тя присъствува навсякъде.

Сега вие ще ми кажете: Обясни ни.- Няма какво да ви обяснявам. Защото, ако го обясня, съвсем ще се забъркате в тази каша. Без обяснения по-късно ще го разберете. Любовта е навсякъде. Няма место в света, дето да няма любов. Ще кажете: Защо аз не я чувствувам? - Пресякъл си съобщенията. Затворил си прозорците, вън слънцето грее, но в стаята при тебе е тъмно. Човек може да пресече пътя на любовта, която трябва да се прояви в нас. Хората сами се омотават сега. Проповядват, че трябва да умрем. Нека да ни изяснят две неща. Умирам - на български турете запетая след У-то У, МИРА - значи в един нов свят влиза, в един свят на мъчение. Пак е в света, пак ще живее, няма да бъдеш богат, пари няма да имаш, апартамент няма да имаш, баща няма да имаш, автомобил няма да имаш, като циганин ще бъдеш. Даже по някой път мене ми е съвестно да говоря за Божествения свят, понеже след като говоря за Божествения свят, ние си представяме това, което не е. Ние разбираме един свят, който хората са създали, ние разбираме един свят, който духовете са създали. Нямам нищо против това разбиране. Човешкият свят е хубав, светът на духовете е хубав. Когато говорим за Божествения свят, разбирам: той е идеален свят. Започваш добре и свършваш добре, започваш с Любовь и свършваш с Любовь. В духовният свят започваш с умраза и свършваш с Любовь, в човешкия свят започваш с Любовь и свършваш с умраза. Що е човешкият свят? - Започваш с Любовь и свършваш с умраза. Започваш с Истина и свършваш с лъжа. Започваш с доброто и свършваш със злото. Започваш с богатството и свършваш със сиромашията. Започваш с живота и свършваш със смъртта. Това е човешкият свят. Духовният свят е обратното: Започваш с омразата и свършваш с любовта, започваш със смъртта и свършваш с живота. Божествения свят започваш с живота и вечно продължаваш. Някой казва: Няма ли край това вечно? - Туй, което има край, не е вечно. Сега аз не зная какво се ползувате, ако някой ви би обяснил, че вечността има край. Тогава във вас ще настане такава паника, такова отчаяние, което не сте виждали. Благодарение, че има

нещо вечно, няма паника. Благодарение на безкрайната любов, която съществува, благодарение на безкрайната доброта, на свободата, на истината, която съществува, знаем, че всичките нещастия, които имаме сега, ще свършат, ще се мре, ще влезем в другия свят. След като идем в другия свят и оттам ще подемем от живот в смърт, и от смърт в живот, и пак в живот, във втори живот. Ще имаме съвсем друго положение. То е като едно дете, което влиза в утробата на майка си, свило се там, не му дават да яде, да диша, свили го там и казват: Ще мълчиш, ще кротуваш, гък няма да кажеш. Ако речеш да дадеш мнението си, на вън ще те изхвърлят. Какво прави баща ти и майка ти, ти ще мълчиш като най-кроткото дете. Всичките деца, които са се опитали да си кажат мнението, преждевременно, се пометат. Ако речете да говорите, ще бъдете пометени. Ще мълчите - нищо повече. Някой казва: Какъв е оня свят? - Тия учени хора аз ги питам, защо се бият сега? Всички доказват, че било Волята Божия да се бият. Съгласен съм всичките глупави хора да се бият, но умните хора трябва ли да се бият?

Друг пример да ви приведа. Всичките кални хора трябва да се къпят в банята. Но който е чист, има ли нужда той да ходи в банята? Банята е за нечистите, да се очистят. Светът е за чистите хора. Сега аз говоря за Божествения свят, за чистите хора, дето може да живеем и да развием онова, което е скрито. Човек има дарби на ума, има свои стремежи на сърцето, има свои възможности на тялото. Той трябва да постигне Божествения свят. Човек е така направен. Главата му е свързана с Божествения свят. Сърцето му е свързано с духовния свят - кръвта, кръвообръщението. Тялото му е свързано с физическия свят, с човешкия свят. Едновременно ние живеем в три свята. И следователно, ще изпълним своите функции, които физическият свят изисква. Ще изпълним ония органически функции, които сърцето изисква. И най-после ще изпълним и онова, което умът изисква. Тия трите свята ще ни подготвят, ще минем в духовния свят, и тогава ще минем в Божествения свят. Или аз наричам този свят красив, хубав

свят. Когато една мома се облече с най-хубавите дрехи, тя е в духовния свят, приготовлява се за Божествения свят. Защо се обличат? Онзи, който търсим, той е Божествения свят. Той представя Господ. Тя се облякла в духовния свят, за новия живот.

Сега хората разбират Любовта другояче. Но да оставим този въпрос.

"Благословен Онзи, Който иде в Името Господне." При сегашните условия вие искате да знаете какво ще стане. Какво ще стане? Че германците печелили, че англичаните печелили , нас не ни ползува. Германците и англичаните ще измрат. Ще бъдат ли хората щастливи? - Няма да бъдат щастливи. - Защо? - Защото те не са турили любовта за основа. Те се бият. И германците искат да осигурят своите работи, и англичаните искат да осигурят своите работи, и русите искат да осигурят своите работи, и французите. Всеки за себе си мисли. Как мислят тия хора, когато всеки мисли за себе си. Как те ще създадат нов ред и ще живеят щастливо тия хора?

То мяза на тази млада мома, която дойде при мене и да ме пита. Казва: Имам един кандидат. Дали мога да се оженя заради него, дали ще мога да живея щастливо? Казвам: Само тебе ли обича? - Има още една. Казвам: Ти се откажи тогава. Мъж, който има две, с него да нямаш вземане - даване. Всеки, който има две - настрани стой. Остави, дай това щастие той да се ожени за втората. Ти това щастие не го търси от Господа. Ако ти си сама, много добре. Дали си мъж или жена - едно е. Винаги търсете Благословеният, Онзи, Който иде в Името Господне. Щом идат двама, стойте на страна. Сега ще ме разберете криво. Щом при мене идат мъж и жена, аз вземам предпазителни мерки. Като дойдат двамата, той ме наблюдава, как гледам жена му. Казва: Ти, както те виждам, не може да ме излъжеш. Ти минаваш за свят човек. Аз като погледна жена му, той ме гледа, как я гледам. - Много изпитателно я гледам. Казвам: Направена е по образ и подобие Божие, искам да видя, дали е опетнила Божия образ. Как, харесваш ли я? - Много хубави очи има. -Ах. - Много хубава уста

има. -Ах. - Хубави уши има. - Ах. - Не ме разбирайте криво. Казвам: Жена ви има хубави, магнетични очи. Много добра жена е, добре се отнася с вас. - Тъй ли, отде го знаеш? - Очите показват. Много внимателна, проницателна. Не искам да я съблазня. Ако си замине, ти ще изгубиш. Пази я като Божествен цвят. Ако си замине, ти ще бъдеш нещастен. По някой път са идвали мъж и жена и казвам, че нямам време да ги приема. Ще ми казва мъжът "ах" за очите. Като му разправям за очите, се съблазнява, за устата, за ушите. Той дошъл че ми разправя, че жена му коремът я болял. То е голяма съблазън, какво ще ми разправя за корема. Че сърцето я боляло. То е още по-опасна работа. Няма какво да ми разправя за тия болки. Една жена, която боледува, трябва първо да оздравее, и тогава да се жени. Не като се ожени да се лекува. Нас ни трябва едно поколение здраво. Хора със здрави тела, със здрави сърца, хора със здрави умове. Казвам: Съвременният свят се нуждае от това. То е такова голямо противоречие, че каквото кажеш, ще го увият на пръст. Че този въпрос не бил научно разгледан. Няма какво да го разглеждам научно. За онова, което ми говорите, аз съм бил там. Онези, учените хора, които не са виждали атомите, се разговарят с тях. Ако съвременните учени хора са впрегнали атомите на електричеството на работа - не го виждат, не го знаят какво е, но са го впрегнали на работа и то осветлява. Не го познават какво е, но на работа са го турили. Това е едно противоречие. Като кажеш нещо, казват: Не е верно. Аз считам неверни неща, които са неприложими в живота. Всяко нещо, което може да се приложи в живота, всяко нещо, което може да се приложи в човешкият ум, всяко нещо, което може да се приложи в човешкото сърце и човешкото тело и което може да даде резултат, то е реално.

Тогава реалността се познава по следните качества. Щом една мисъл е верна, тя винаги произвежда светлина. Щом едно чувство е верно, то всякога произвежда топлина, такава животворна топлина. Щом един организъм е здрав, той винаги произвежда сила. Щом човек има светлина в ума, тази светлина иде от умствения свят.

Светлината иде от Бога. Топлината иде от духовния свят, силата иде от физическия свят. От трите свята идат тия енергии. Някои мислят, че само Бог е в духовния свят.

Щом кажеш, че Бог е всесилен, разбираме, че е на физическия свят. Щом кажем, че Бог е огън пояждащ - в духовния свят е. Щом кажем, че Бог е светлина - в умствения свят е. Когато говорим за Бога, разбираме, че Той е навсякъде. Няма нещо, което да избегне от неговия поглед. И най-малките същества и най-малките атоми, йони и по-малките от тях. Всичко е под Неговия поглед, не е останало нещо, което да не предвиди. Единственото нещо, което не държи в своя ум, то са нашите глупости. Единственото нещо, което Господ не държи, то са нашите заблуждения, малките, дребнавите работи. Нему и на ум не Му идват. Ние се занимаваме с неща, които нищо не струват. Нито в клин, нито в ръкав влизат. Ние искаме да знаем кой човек е добър и кой човек е лош. Питаме кой човек е умен. Казваме: Той има хубав нос, не къс, но дълъг. - То е много общо казано. Не всякога дългият нос означава една интелигентност.

Разумният човек има едно хубаво чело сформировано, той има един ъгъл. Ако говорим за волята на човека, разбираме една долна челюст, която е добре сформирована . Казва: Има интелигентен нос, има разумно чело, има красива уста. - В какво седи красивата уста? В красивата уста има нещо привлекателно. Като погледнеш един човек, някоя уста е красива, излиза нещо сладко, хубаво. Като видиш красивата уста, ти с години не може да я забравиш. Като си видял красивата уста, ти при голямата скръб като помислиш, тя скръбта изчезва. Такова впечатление остава. И за очите е същият закон. Онези хубавите очи съдържат такава дълбочина, мекота имат тия очи, никога не може да ги забравиш. Паднал си духом, като помислиш за тия очи - просветне ти. Аз говоря за онези очи, които носят Божието Благословение. Аз говоря за оная уста, която носи Божието Благословение. Аз говоря за ония уши, които носят Божието Благословение. Уши, които чуват хубаво, имат особени линии. Три

вида уши има. Едни уши статически. Едните са динамически, другите са интелектуални уши, или уши на доброто. Те си имат особена форма. Тези интелигентни уши се познават по горната част на ухото. Динамичните се познават от страни, и статическите - отдолу. Те са научни неща. Подробности трябва да ви дам, като ви покажа картини. Аз съм срещал много учени хора, които по физиогномия не разбират тия работи. Малко има, които разбират, какво нещо е динамичното ухо. Под думата динамично ухо разбирам, че този човек всяко нещо го прави на време. Никога не закъснява, той е динамичен, той е точен като англичаните. Но не да избухва. То е една динамичност, която не е организирана. Под думата динамика разбирам една разумна последователност. Сега в статическото положение разбирам един покой пак разумен. Този човек седи, този в статическото положение мяза на индуските йоги.

При един от индуските учители отишъл един ученик и искал да го учи на закона на мъдростта. Той го пратил да свърши една работа. Казва му: Там има един военен. Ще идеш да му удариш две плесници. После има един браминин - моли се. И на него ще му удариш две плесници. Най-после ще идеш при един адепт. И на него ще удариш две плесници. Ще се върнеш при мене, да ми кажеш какво ти казаха, след като ги удариш. Като отишъл при военния и му ударил една плесница, и той му ударил една и се търколил два пъти. Видял, че втора плесница не може да му удари. Като отишъл при брамина, ударил му една плесница, той го тикнал назад, казва му: Не ме безпокой, да си свърша молитвата. Не му останало време да удари втората плесница. Отишъл при адепта, който бил погълнат в съзерцание. Той му ударил две плесници, пък той останал, като че нищо не се е случило. Връща се при учителя си и го пита: Как свърши? - Първата много зле излезе. Една ударих, мене две ми удариха и се търкулнах два пъти. Вторият се молеше, ударих му една плесница, той ме тикна назад и втора не можах да му ударя. А онзи шашкънин, като му ударих две плесници, той седи, не се мърда.

Казва му: Ти в живота, ако искаш да сполучиш, не бъди нито като военния, нито като браминина, но бъди като адепта. Той се съсредоточил в Божиите работи, че ни най-малко не го интересува отвън неговото тяло. То е, като че къщата си му ударил. Ударил си две плесници на неговата къща, но не на лицето му.

Аз харесах един българин, разправяше ми един пример: Дойдоха и ми казаха, че някой целунал дъщеря ми. Казвам: Къщата и целунал. Ако някой дойде и целуне къщата, ще ида ли да се карам? Утре пак ще я намажа с вар. Тялото на човека е къща. Душата е нещо свещено, тя е нещо неуловимо. Никога нея не може да я целунеш. Душата не се целува. Голяма превзетост има в хората. Казва: Целунал го. - Душата не можеш да целунеш и Духа не може да целунеш. Те са неща непостижими. Ти, когато искаш една душа да я целунеш, тя ще се намери на едно разстояние от 92 милиона мили. Как ще я целунеш, кажете ми? 45 милиона градуса топлина има душата, как ще я целунеш? Никой дух не се осмелява да целуне една душа. Тя е чиста, тя е огън пояждащ. Има нещо, което душата праща. То е Божественият огън. Ако ние имаме този огън, какви ще бъдем?

Казвам: Благословение носи душата, която е в нас. Трябва да се радваме. Ние отричаме своята душа. Казва: Дали душата е жива? - Единственото нещо, което в света живее, то е душата. Единственото нещо което работи, което мисли, то е духът, човешкият дух. Служител на човешкия дух е човешкият ум. Сега във философията има доста ограничения. Духът в човека в този смисъл е, който мисли. Умът е произлязъл от духа. От душата е произлязло човешкото сърце. Целия духовен свят е основан по закона на човешката душа. Целият умствен и причинен свят е създаден по закона на духа. Целият физически свят е създаден, както човешкото тяло е създадено. Целият физически свят представя астрологически един човек, разложен на своите части. Сега те са отвлечени работи, да ви не плашат.

Нали онези, които отиват в Америка, отиват да посетят Ниагарския водопад. Там има поставени пречки, защото като идеш

там, се явява желание да се хвърлиш във водата. Така водата хипнотизира, увлича те нещо да се хвърлиш. Но като влезеш, не може да излезеш. За това има преграда.

И Бог е турил големи прегради, като дойдем до големите блага, понеже в нас се явява желание да се хвърлим. Пък не сме готови за туй благо, което Бог ни дава. Ако разгледаме цялата природа, ще видим, как са създадени Божиите блага. Като започнат от най-малките до най-големите вървят по една линия и човек се въздържа да възприеме Божиите блага. Цялата природа представя една книга, която трябва да проучаваме, за да можем да бъдем щастливи. На земята човек може да бъде щастлив. Няма нещо, което да ти препятствува. В деня, в който обикнеш Бога, ще бъдеш щастлив. Този Господ, като Го обичаш във всичките хора, Той ще ти се усмихне и не само в хората, но като срещнеш едно куче, и то ще ти се усмихне; като срещнеш едно дърво, и то ще ти се усмихне, един извор като посетиш, и той ще ти се усмихне. Ако хората направяха опит, ако обикнат Бога, цялата природа ще се измени. Туй студеното време което имаме, ако обикнат Бога, веднага ще се стопли времето, ще се премахнат облаците. Облаци има, понеже Любов към Бога нямаме. Една любов, която е слаба в своето движение, не може да разпръсне облаците. Божията Любов сега трябва да мине през облаците, за да се приспособи към нашия организъм, нашето сърце и нашият ум. Не е лош денят. Днешният ден показва, че човек трябва да се съсредоточи в себе си, да пречисти себе си. Онзи, Който иде в Неговото Име, трябва да Го посрещнем в Неговия Ум, трябва да Го посрещнем в Неговото Сърце, и в Неговото Тяло трябва да Го посрещнем. Казваме в съвремения свят, че човек трябва да има условия. Онзи, Който иде от Бога, Той носи условията. Ако вие сте беден човек и имате един американски милионер, който ви е станал приятел, мислите ли, че вие беднотия ще имате? Какво му костува на богатия да праща на бедния българин хиляда долари на месец? Те са близо сто хиляди лева, на годината те са един милион и двеста хиляди. Какво ще

правите тогава с тия пари? 12 години по един милион и двеста хиляди, колко правят? Като се върнете в къщи, сметнете. Неразбиране на закона е.

Ние съвремените хора се измъчваме. Всички се измъчваме без основание. Казвате: Когато дойде Христос на земята, какво ще ни говори? - Че преди две хиляди години като дойде Христос, приеха ли го хората? Сега четох една книга, един сънувал, че Христос пак дошъл на земята - някъде ми хареса, пък някъде не е така хубаво - то е едно въображение. Ако сега дойде Христос, как ще го приемете? Сега хората не са готови, като дойде Христос да кажат: Учителю, каквото кажеш, ще го направим. Христос би дошъл, ако те го повикат, Той ще дойде и ще им каже, какво трябва да направят. Но ако искат да вземе някоя страна, Христос казва: Това да го няма. Той казва: Благодарим за онова посещение, което ми дадоха. Нямам нужда. Мнозина казвате: Да дойде Христос. - И мислите, да се оплаквате. Ако искате да се оплаквате, Христос няма да дойде. Ако Го приемат и кажат: Учителю, какво да правим, каквото кажеш, ще го направим. Скарал си се с брата си - искаш да дойде Христос. И в Неговото време един дойде и Му каза: Кажи на брата ми, да раздели с мене имането по равно. Христос казва: Кой ме е поставил съдник? - Ако искаш да се съдиш, Христос мълчи. Ако искаш да се съдиш, има съдии в света, където искаш иди да се съдиш - в Англия, Германия, България, Сърбия - дето искаш, съдии има. Казваш: Учителю, не искам да се съдя, но каквото ми кажеш, ще го направя. Веднага ще се яви и ще ти каже много лесно. Знаете какво ще ви каже Христос - “Да възлюбите Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила”. Туй ще ви каже. Ще ви каже още да се учите и да служите. Сега няма да ви каже да идете в някой манастир. Ще ви каже: Всичко в света е хубаво, ако имате любов. Там, дето е Бог, е рай. Дето Го няма Господа, е ад. И на земята ако си, щом дойде Господ - раят иде. Хората се съгласяват. Щом Господ се отдалечи - пъкълът иде. Всеки ден ние се измъчваме.

Сега ме питат, какво ще правим - ще се бием ли, или няма да се намесим? Според мене българите в хиляда години 150 войни са водили, на всеки 8 години война са имали. Казвам: Сега е осмата година за следната война, нека сега да се не бият. До сега се с войни, сега да кажат: Без война! Какво е спечелил българинът от 150 войни? Ще кажат: Да се бием. - От тия войни какво имаме? Велика Симеонова България къде е? - Няма я. България на Ивана Асена къде е?

И аз съм за война, но да воюваме с любов. Сега аз съм против оръжието, но има едно оръжие на любовта. За бъдеще ние ще имаме огнестрелни пушки на любовта, ще имате огнестрелни пушки на светлината. После ще имаме огнестрелни пушки на хляб. Като дойде неприятеля, ще го зачешеме с гранати от хляб. Нека да си похапнат. Ще кажем: Наяжте се, пък да си идете. Защото, ако ние като им даваме хляб не приемат, тогава ще дойде огънят, ще дойде светлината. Като се наядат, оставят оръжието, ще дойдат при нас и тогава ще им покажем нашето оръжие, ще ги въоръжим със сила. Всеки от вас трябва да носи оръжието на сърцето и всеки трябва да носи оръжието на ума си. Туй оръжие трябва да бъде в употребата на една велика цел в света. С туй оръжие да турим ред и порядък в нашия ум. Сега, когато някой дойде и иска да те обиди, къде е лошото? Дойде някой, иска да те настрои против някого. Ти да кажеш: Аз зная тази работа. Сега ние се настройваме за нищо и никакво. Ние живеем в Бога. Коя страна ще вземе Господ? - Кажете ми. Всички живеем и се движим в Бога. На Бога Му трябват работници в този свят. Ако вие искате да служите на Бога, каквото вие искате, Той ще ви даде; но каквото Той поиска от вас, няма да бъдете готови да го направите. Ще кажете: Чакай да помислим малко. - Вие искате всичко да ви даде, каквото вие искате, но като дойде вие да направите нещо заради Господа, казвате: Ще си помислим. Вие и сега мислите, че Господ ще ви каже да напуснете жена си, ако сте женен, за да служите на Господа. Господ казва на мъжа: Обичайте се с

жена си и двамата елате да ми служите. Имате деца. - Обичайте се с децата си и с жената и децата елате да ми служите. Господ ще те приеме и с жената, и с децата - всички да му служите с всичкото си сърце. Каквато и да е работата. Ако сте трима, на три пиана ще ви тури да свирите. Или ще ви даде три цигулки - една сопран, другата алт и третата чело, ще седнете да свирите. Ако сте художник, ще ви даде да рисувате. И жена ви, и децата ви да рисуват, и вие. Или ако знаете да шиете, ще ви даде да шиете. Знаете как е направена вашата кожа, вашата дреха. Кожата, тази дреха, с която е облечен човек, какви шивачи са работили в невидимия свят, докато ви облекат с тази дреха. Тя е така направена, че сама се обновява. Като се скъса някъде, сама се кърпи. Ако много я скъсаш, тогава мъчно се кърпи, но ако е малко скъсана, сама се кърпи.

Сега виждам във вашия ум мисълта; казвате: Кажи ни нещо за Господа. Да ви кажа. Но първото нещо, ако ви заведа във физическия свят, най-първо трябва да ви покажа слънцето, то да огрее цялата земя, че тогава вече да ви говоря за земята. Слънцето ако грее, може да ви говоря. Ако слънцето не грее, нищо не може да ви покажа. За да ви покажа красотата на земята, непременно слънцето трябва да грее, за да разрасте всичко. За да ви покажа човешкия живот, непременно Божественото слънце трябва да озари вашето тело, вашето сърце, вашият ум. Тогава нещата може да станат много ясни. Вие искате по един умствен начин да разберете, съществува ли някъде Господ. Аз, който ви говоря сега, как мислите, кой ви говори? Вие, които ме слушате, кой ви кара да ме слушате, кажете ми? Ако аз ви говоря лъжа, това е позор. Ако вие седите и ме слушате с подозрение, то е позор. Какво се ползуваме? Какво ще ви лъжа. Мене ми е приятно да ви кажа истината, в която вие може да участвувате, да ви изведа в онзи свят, дето вие можете да бъдете щастливи. Аз се радвам да проникне светлината във вашия ум, да можете да постигнете всичкото онова, което желаете. Желая да проникнат ония благородни чувства в сърцето, че каквото желаете, да постигнете. Желая да

проникнат ония сили във вашето тело, да имате едно подвижно тяло, с което да се движиш и да идеш на слънцето, на месечината. Не си ли струва за една, две години да направите една разходка из слънцето и после да разправяте вашата опитност. Сега не искам всички да тръгнете, но поне наблизо. Казвате: Един апартамент да имам. - Много малко искате. Ако искате такъв апартамент, всеки може да го има. Аз ако бих искал един апартамент, ще искам от най-финната материя, прозрачна, чиста, през която преминава светлината. Ако бих пожелал килим, най-финният, който никога да се не петни, върху него никога няма да стъпиш с такива обуща. Ако дойдем по този начин да живеем, вие като ме гледате, по земята никога няма да стъпвам; ще бъда четири пръста над земята, че като ходя на краката си, краката ми всякога ще бъдат чисти, тъй както птиците вървят. Казвате: Как е възможно? - Птиците тъй ходят. Само че те турят краката си назад. Аз като човек, ще ходя четири пръста над земята. То е, за да ви бъде понятно, ако се дигна нагоре, няма да ме виждате.

Вие разбирайте, Който и да дойде в Името на Господа, ще ви говори същото. Хиляди бащи има в света, но как говорят на своите синове. Един ли баща има, една ли майка има, хиляди бащи и майки има, но всички говорят любовно на своите деца, галят ги. Бащата като види сина си, казва: Гениално е това дете, виж очите му, устата му - ангелче; сълзи на любовта има. Аз, който не съм баща, не виждам така, както той вижда. Той е прав, аз не съм прав. Това дете е излязло от него. Та сега аз съм заинтересуван, аз съм на другата страна.

Аз ви говоря за Любовта, вие казвате: Любовта, ние не сме опитвали, каква е тази любов. "Благословен е Този, Който иде." Някои от вас може да ми кажат: Аз имах един такъв благословен. - Благословеният, за Който аз говоря, никога не се мени. Той като дойде, ще остави своето благословение и ще се върне. Вие ще напишете едно писмо и той ще се върне назад. Той няма да остане с вас да дели тия вериги с вас. Ще остави благословението, с жена си, с децата си, с приятелите си да разчиташ. Този ден като дойде, в който

ден дойде във вашия дом, ще бъде светъл и вие всички в дома ще бъдете радостни, животът ще има друг смисъл, може да живеете на земята колкото искате - 120, 200, 300, 400, 500, 1000, 2000, 3000, 10000 години. Ако искате и 5 и 10 години може да живеете. Колкото искате ще живеете.

Искам сега в ума ви да внесете една нова идея. Вие казвате: Аз съм остарял, какво ще се прави, като идем в оня свят, ще има мъчение, ад ще има. - Оня свят, за който ви говоря, е свят на учение, на служене на Бога. Онзи свят, за който ви говоря, е свят на онази жива светлина. Всички там са щастливи, няма нещастен там. Там всеки мисли трезво да помага. При най-малката скръб, която може да дойде, всички се притичват да премахнат скръбта, всички са на ваша услуга. Както човек се грижи за телото, така е с тези, които живеят в Божествения свят. И на земята е тъй. Майката колко внимателна е като обича децата, и децата колко внимателни са като обичат майката. Законът навсякъде е същ. Ние трябва да носим навсякъде тази идея.

"Благословен Онзи, Който иде". Казвам: Онези, които идат за вас, може ли да кажете: Благословен. Аз не казвам, че не сте готови. Във вас в синца ви има съмнение: Ами ако не е Той? Ами ако е Той? - Ако ти си го познал, благословението ще дойде. Ако не си го познал, ще си го вземе назад. Той казва: Хлопам, който ме познае - така казва Христос. Казва още: "Това е живот вечен да позная Тебе Единаго Истинаго Бога и Христа, когото ти си пратил". Вече 2000 години как се проповядва, че "това е живот вечен да позная Тебе Единаго Бога". Казвате: Когато дойде Христос. - Всеки ден Христос хлопа и си заминава. И сега хлопа. Той казва на бойното поле: Спрете! Те - дум, дум; казват: Помогни ни, помогни ни. Трябва да се бием да победим злото. На место тия хора да се бият, да се опретнат да победят злото. Англичани, германци, руси, българи да кажат: Мирът да царува, любовта да царува. Те може да го направят. На сила не може да стане. Във всички трябва да има съзнание, да кажат: Благословен, Който иде в Името Господне! Благословен Онзи, Който е създал българския

народ, германския народ, английския народ. Благословен Онзи, който ни е дал тази земя. Бог ги създаде. Тия народи едно време ги нямаше. Всичките народи разрешават един въпрос за новата Европа. Не нова Европа, нов живот трябва сега. На себе си ли ще служим или на Бога ще служим? Ако служим на себе си, ще има затвори, бесилки. Ако служим на Бога - мир, радост, веселие, любов и успех ще има навсякъде. Сега в невидимия свят са казали - онези да спрат. Спирачките са турени. Сега обаче няма да ви кажа, кога ще спрат. Докато се спрат, се ще мине доста време. Засилили се много, но ще спрат. Колкото по-зле стане, по-добре. Колкото по-зле стане, по-скоро ще се свърши. Колкото по не е зле, по-дълго време ще иде. Новият живот, който сега иде, ще дойде при големи страдания, както когато жена, когато ражда. При раждането има големи мъчения онази жена, която ражда. Някои леко раждат, но някои по три дена раждат. Сегашното човечество се мъчи, както когато жена, която ражда. Ще се роди новото в света. Новото - това е човещината, това е братството в света, което сега иде. То ще се наложи по закона на любовта. На сила няма да стане. Ще проникне една светлина в хората. Те ще кажат: Да си подадем ръка, братски да живеем. - Това в година няма да стане, и в две няма да стане. Аз турям един период от десет години. Десет години разбирам Божествената единица. С една дума, това са условията. Десет години съставя Божията Любов, която ще работи и условията, които Бог ще даде.

Аз говоря за онези хора в света, които трябва да се организират. Те са организирани. Не са само те хората, които вие виждате. Те са само една малка част. Тук имаме близо два милиарда хора. Горе имаме от човешката раса повече от 60 милиарда същества, които са готови за работници. Тук тези на земята са най-изостанали. Другите - в запас има 60 милиарда. Те казват: Мир. - Пък те решават. Вие ще кажете: Къде са тия, на кое място? Питат ме мравите: къде са хората? Тук на Изгрева има няколко мравуняка и те ме питат: къде са хората?

Казвам: Тук. - Ние не ги виждаме. Казвам: Аз съм един от тях. Казват: А, ти си от тях? Ти си една по-голяма мравя.

Просвета трябва на ума. Желая на вас и ви пожелавам, Този Който иде, някой път, когато Той благоволи, да ви даде една гледка да видите тази земя, каквато тя е в същност, в нейната красота, в нейната хубост.

Всеки един въпрос и тази задача може да се разреши по три начина: чрез начина на просветена воля, на просветеното сърце, и на просветения ум. Когато ги впрегнем и трите наедно, тогава ще имате едно Божествено разрешение.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

17 беседа, държана на 9.II.1941 год. Неделя 10 ч.с. Изгрев

ДА НЕ ОСКУДЕЕ ТВОЯТА ВЯРА

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета само няколко стиха от двайсет и втората глава на Лука от 24 ст., (Прочете Учителя от 24 до 30-тия).

(24) Стана още и препирня помежду им кого от тях ще имат за по-голям. (25) А той им рече: Царете на народите господаруват над тях, и тези които ги владеят наричат се благодетели. (26) А вие не така; но най-големия изпомежду ви да бъде както най-малкия, и който началствува, както оногоз който слугува. (27) Защото кой е по-голям, който седи на трапезата ли, или който слугува? не този ли който седи? Но аз помежду вас съм като един който слугува. (28) А вие сте онези които устояхте с мене наедно в моите напасти. (29) За това аз вам завещавам царството както Отец ми завеща на мене, (30) за да ядете и да пиете на трапезата ми в царството мое, и да седнете на престоли да съдите дванадесетте племена Израилеви.

Дотук върви добре работата.

Прочете 31 стих.

(31) И рече Господ: Симоне, Симоне, ето, Сатана ви изиска за да ви отсее като жито;

Само Христос знаеше туй сеене.

Прочете още 32, 33 и 34 стих.

(32) но аз се молих за тебе да не оскудее твоята вяра; и ти когато се обърнеш утвърди братята си. (33) И Петър му рече: Господи, готов съм с тебе наедно и в тъмница и на смърт да ида. (34) А той му рече: Казвам ти, Петре: Петелът днес няма да пее преди да се отречеш ти трииж че ме не познаваш.

Духът Божи.

Има една наука трудна в света: То е да накараш големия малък да стане, или началстващият да слугува. Трудна работа е то. Може би си има свои причини, понеже човек има едно Божествено произхождение; като един царски син, знае, че баща му е цар, той да слугува; казва: Как тъй баща ми е цар, как аз царски син да слугувам? От Бога съм излязъл, Който направил света, пък аз да слугувам. Не може да го понеса. Този син, който така мисли, той не разбира баща си. Значи Баща му създал света - работи, пък синът не иска да работи върху това, което Бащата е създал. Какво има, ако един художник, разглежда неговата картина, ще разгледа картината, как нарисувал главата. Всяка част в дадения случай е интересна, понеже показва гениалността на художника. Как рисува пръстите. Ако нарисувал добре главата, пък нарисувал карикатурно пръстите, той е сбъркал много. Ако гениално нарисувал пръстите, карикатурно нарисувал главата, този художник не е на себе си, липсва му нещо. Сега аз не го обвинявам, защото според съвременните научни наблюдения, всичките художници не са еднакво развити. Има художници, у които способността за цвят е силно развита, следователно, техните картини са издържани в цвят. Но има художници, у които формата е слабо развита. Те може да рисуват планини, пейзажи, но като дойде до човешки образ, няма ги там. Рече да нарисува един нос - не може. Тогава се поставя в положението на онзи американски милионер, на когото осакатили носа и той си направил един изкуствен нос. Отишъл в Италия, избрал един от най-видните художници да го рисува. И след като го рисувал доста време, художникът не могъл да нарисува носа му. Отиде единия ден, бутне носа малко, на другия ден по другояче поставя, и художникът не могъл да го изрисува. Казва: Господине, ти си първият човек, чийто нос не мога да нарисувам. Казва: Там е работата. Как ще нарисуваш една лъжа? То няма никаква същина в себе си. Няма с какво да се занимава. Истината съдържа най-красивия свят. Лъжата седи в безсмислието на нещата. Туй, което няма никаква реалност, и карикатура не е, по-долу от карикатура.

Сега считайте, че ви говоря по отделно. На всеки едного по отделно говоря, не колективно. Защото ако ви говоря колективно, ще мязате на едно стадо. Отделно искам да ви говоря, като хора, които разумяват, разбират. Не мислете, че когато се говори, че е насочено против вас. Според мене човек не трябва да лъже. Защо? Защото ти, докато не научиш истината, не може да научиш да лъжеш. Ти като се научиш на истината, тогава ще знаеш майсторски да лъжеш. Като не знаеш истината, никаква лъжа не може да кажеш. Следователно, всеки ще те хване в лъжата. Тава са разсъждения. Че как ще лъже сега? В тъмнината каква картина ще нарисуваш? Казва: Как да не мога да лъжа? - Че не можеш. В тъмнината какво художествено изложение може да направиш? Щом имаш светлина, светлината - това е истината. В светлината можеш да рисуваш. Отнемат ли я, ще нарисуваш неща, които не са верни по отношение на цялото. Най-първо вие се чудите за противоречията, които съществуват в живота. Че целия органически живот е пълен се с противоречия. Че каква нужда имаме ние от комарите? Каква нужда имаме от жабите? Каква нужда имаме от змиите? Каква нужда имаме от плъховете, от мишките? Каква нужда имаме от тия червейчетата, които ходят по дърветата на всякъде? Каква нужда имаме от микробите, които образуват всичките болести? Каква нужда имаме от холерните бацили? Комарите - това са една комарска култура в миналото, която приложила правилата на комарската култура, която донесла ред противоречия. Изминала тази култура и комарите са останали като хронология. Комарите не можели да разрешат главния въпрос. После дошла културата на жабите. И те не могли нищо да разрешат. Всички тия животни - това са култури, да оправят света. Не мислете, че така са били. Жабите какви философи са имали, каква книжнина, какви библиотеки, музиканти са били. Жабите и днес имат басове, сопрани, тенори, алти. Аз съм слушал като пеят хорово. После артисти са, че като пеят, подвижват се. Вие казвате, че нас не ни интересуват жабите. Ами какво ви интересува? Ябълки ли ще ядете или месо? Ако

ядеш месо, какво ще стане? Ти ще осакатиш зъбите, част от месото започва да гние, ще мирише устата. Тия месоядните животни по скоро осакатят зъбите. После някои доказват, че месоядните били по-умни. Съгласен съм, че месоядните са по-умни, но в друго отношение са по-глупави. Ако останеше нас месоядните животни да ни помагат, какво щеше да бъде с нас? Онези, които орат на нивата, месоядни ли са или тревопасни? Тревопасни са. Сега ни най-малко не искам да ви кажа, да не ядете месо. Вие може да ядете месо, то е ваша работа. Вие може да ядете, каквото и да е. Но когато ядете месо, трябва да правите договор с тия животни, понеже един ден ще дойде едно заявление, че толкоз месо сте изяли от тях и трябва да плащате. Непременно ще платите. Ще ви кажат, че има счетоводство в природата и ще ви питат, на кое основание сте яли месо? Трябва научно да го доказвате. После ще ви докажат, че и трева трябва да ядете, ябълки. Ще докажете, коя беше причината, че ядохте месо. Ще кажете, че месото е по-хубаво, по-силно. Ако е за сила, по-силни от тревопасните животни няма. По-силен от слона има ли? Той може да се бори с всичките.

Храната в едно отношение е опасна. Един народ след като видите каква храна яде, вие ще знаете какво е неговото бъдаще. Ако разгледате една религия с какви форми си служи, ще знаете, каква е религията. Ако вземете стария завет, тогава ще видите, какво са правили евреите с жертвоприношенията. За всичките грехове, животните трябвало да плащат. Съгреши някой евреин, ще хване някоя овца, ще я заколи, ще му се простят греховете. Който е по-беден, ще вземе гургулица, гълъбче, ще го заколи. Които са по-богати ще заколят някой вол. После свещеникът с кръвта ще наръсят, казва: Да се простят греховете на хората. Господ казва: Кой ви е казал тия работи да ги пренасяте в жертва? Аз искам ли тия работи от вас? Защо ходите да лъжете в мое име? Туй не го създадох аз. Каква нужда има да ме лъжете с месото, което съм създал, да го пренасяте в жертва? Казват: Жертва пренасяме на Господа. Други казват: Аз съм го хранил с хляб. - Че то е развращение. Хлябът, житото хранят света,

ти не го храниш. Ти си измъчвал житото под хремъла. Господ ще те вика един ден и ще те пита, защо си млял това жито, защо не го вари?

Ние съвремените хора искаме да бъдем свободни, да правим каквото си искаме, без да бъдем отговорни. Държавата държи индивида отговорен за едно престъпление. Много хубаво. Ако направи най-малкото престъпление, в затвора ще иде. Ако извърши убийство - 15-20 години затвор. Щом дойде един народ да прави престъпления във време на война, никой не наказва народите. Сега освен, че не ги наказват тези, които вършат престъпления във време на война, но ги награждават. Откъде е този морал? Личният морал е един, общественият е друг. Туй значи, че личността е напреднала, личността е отишла по-напред от народа. Аз считам една личност в един народ като човешката глава. Телото е по-голямо от главата, но главата е много по-умна, по-развита. Всичките мисли се раждат в главата, не в телото. Телото е останало много назад. Изискват се хиляди години, докато телото дойде до положението на човек, да се диференцира, да може тия идеи, които са вложени вътре, да ги развие. Сега аз не се спирам да казвам, кое е право, или кое не е. От законите на природата, всичко, което се върши е право. Вие сега, като изядете една ябълка, считате, че за нищо не сте отговорни. Има в природата един закон, всичките хора се държат отговорни само за едно нещо. Ако изядете една ябълка без любов към Бога, към природата, ти си отговорен. Аз нямам нищо против войната. Ако една война се прави от любов, ще подпиша с двете ръце. Аз съм за една война, която се прави от любов. Да идат хората да умрат от любов, нищо не е изгубено. Той ще иде да се освободи, по-скоро ще иде в Царството Божие. Когато хората отиват на бойното поле неподготвени, умират и отиват в другия свят, те са емигранти и ги изпъждат от едно место. Те ще идат в оня свят, че пак ще ги връщат на земята.

Това са ред разсъждения, не искам вие да вярвате, но разсъждавайте. Всяко нещо, което в света се върши без Любовь е престъпление. Новият закон е това. Всяко нещо, което се върши без

Любовь е престъпление. Всяко нещо, което се върши с Любовь е законност. Това подържам в света. Ако един ден народите турят това за основа, Царството Божие ще дойде на земята.

Сега ще се спра, минавам от мисълта на друг въпрос. Англичаните и германците в своите езици се отличават по едно нещо: в английски има една тенденция да съкращават думите, две, три думи ги съкращават. В германски е точно обратното: увеличават, удължават думите си. Дълги думи по 20,30 букви и по 40 букви има. Ще кажете: Какво има от това? Когато един народ се смалява, той остарява. Когато един човек се разширява, той се подмладява. Някой път някои съкращават идеите си. Не искат да живеят един живот на любовта. Ако ние разширяваме своите идеи, ако разширяваме знанието, добродетелта, ако разширяваме нашата любов, всичко това ни подмладява. Но когато ние започнем да съкращаваме любовта оттук, оттам, вече в природата започва нашето остаряване. Такъв човек е на остаряване. Това са изводи сега.

Казвам: В света нас ни интересува най-важното: човешките души. Това са елементи, от които човек е създаден. Всяка душа е един необходим елемент. Аз говоря за душите, не за телата, като същественото на онова Божественото начало, което за бъдаще има условие да вземе каквато и да е форма. Един уд може да вземе каквато и да е форма. Ето какво разбирам.Тази душа винаги ще вземе форма, която приляга, която обича. Ако някой си гледа телото и не го обича, прави прегрешение. Добри хора са онези, които обичат телото си. Като погледнеш главата си, да я обичаш. Като погледнеш телото си, да го обичаш. Като погледнеш ръцете си, пръстите си, да ги обичаш. Всичко ще обичаш. В този случай ще бъдеш в състояние да поправиш погрешката. То ще бъде един дисонанс. Един музикант много лесно може да поправи един дисонанс. Но дисонансът се явява вътре в самата музика. Ако няма музика, дисонансът е друго.

Казвам: При сегашните условия ние искаме да се подигнем, да имаме един щастлив живот. Питат някой път хората: ще живеят или

не? Ако ме попитат комарите: Ще имаме ли бъдеще? - Казвам: Нямате бъдаще.- Какво трябва да правим? - Трябва да напуснете комарството. Ако ме попитат жабите: Ще имаме ли бъдаще? - Казвам: Нямате бъдаще.- Какво трябва да правим? - Ще напуснете жабешството. - Как? - За вас Царството Божие не е създадено. Защото в свещените книги никъде не се говори за комарите и жабите. За хората, за ангелите се говори. Една нисша мисъл, едно нисшо чувство, една нисша постъпка нямат бъдаще. Защото според мене и според всички, които са идвали, всяка една мисъл тя е една жива същина. Тя е форма на едно разумно същество, което пребъдва в света. Всяко едно чувство, формата на туй чувството е формата на туй разумно същество. То пребъдва в тебе. Всяко същество има същата форма. Следователно, вие функционирате с три величини. Аз ги наричам три елемента. Първият е Любовта. Има хора в света, които са Образ на Любовта. Има хора, които са Образ на Божията Мъдрост. Има хора, които са Образ на Божията Истина. Ако тия хора, които представят Любовта, ти не ги обичаш, ти нямаш бъдаще. Защо евреите страдаха? - Нямаше пророк, когото да не гонеха да го утрепат. Като дойде Христос, и Него утрепаха. Христос им казва: Вие като народ няма да ме видите отсега нататък, нямате бъдаще. Туй е верно не само за евреите, но за всеки народ. Всеки народ, който гони избранниците, които Бог е пратил, няма успех. Всеки човек, който гони своите хубави мисли, всеки човек, който гони своите хубави чувства, всеки човек, който гони своите хубави постъпки, той няма бъдаще. Законът е такъв. Това е религия. Трябва да се научите как да живеете. Ако живеете според сегашния морал, той не издържа критика. То е хубавото за времето. Новото човечество изисква един нов морал. Новото човечество изисква - както сега мислят, да има 5, 6 милиарда хора на земята. Тя, земята трябва един ден да се освободи от тия хора. Пет, шест милиарда са много. За бъдаще на земята ще останат около един милиард . Земята има условия за един милиард хора да живеят царски. Тези, които сега са дошли, то е залъгване. Те

са дошли да подготвят земята. Те са като работници. Като я подготвят, ще останат един милиард, другите ще идат в други светове да работят. Един ден, за всички от вас, които работите, ще има една земя, дето ще бъдете щастливи. На земята, колкото хора има те да бъдат щастливи, то е невъзможно. Да проповядвам на жабите, че ще бъдат щастливи, никога няма да бъде. Да проповядвам на комарите, че ще бъдат щастливи, няма да бъде. Да проповядвам на дърветата, че ще бъдат щастливи, когато има сечене, няма да бъде.

Основното нещо, което хората са пренебрегнали, то е онази нишка, която свързва човешката душа със същината на Бога, който го е пратил в света. През хиляди години Той е подкрепял тия хора, те са Го забравили и са станали много самостоятелни. Казват: Няма Господ. - Като умреш, ще познаеш, къде е Господ. Питат някои: Къде е Господ? - Като умреш, Господ ще каже: Вземете всичко, което съм му дал и го доведете при мене. Ще каже: Сега познаваш ли ме ти? - Как ще се явиш там? Ще се явиш с всичките си дрипели, които си създал от памти века без никаква същина. Или ще се явиш като едно същество, което обхванато от проказа от главата до петите. Тогава идеш при Бога. Питат: Какво бъдаще има един човек, който е обхванат от проказа? Сега доказват и казват: Да докажем нещата. Два вида доказателства има. Какво може да докаже слабият? Ако двама пехливани се борят, единият е силен, и другият е слаб. Слабият ще докаже, че ще го победят; силният ще докаже, че ще победи. Питам: Кое доказателство е по-хубаво - на победения или на победителя? Всеки, който умира е слаб; всеки, който живее, е силен. Всеки, който е глупав, е слаб; всеки, който е умен, е силен. Всеки, който е сиромах - аз говоря сега за глупавия сиромах, защото два вида сиромаси има - е слаб. Богатството не е земно качество. На земята богат човек, както разбират, е криво. Богат значи един човек, който носи Велики Божествени Блага в себе си. Сиромах значи, който има това богатство на Божественото богатия. Сега всичко туй стана една объркана работа. Сиромахът, той е счетоводител, той оправя работата. Богатият носи

богатството. Богат човек значи, в който Бог живее. Сиромах човек - в който Силата Божия живее. Следователно, сиромахът като дойде, това което го спасява, то е работата. Богатият какво трябва да прави? Богатите хора трябва да бъдат хора на науката, на изкуствата, на религията, на всичко хубаво в света. Трябва да дават тон, да покажат голяма щедрост, понеже разполагат със средства. Аз виждам всичките богаташи пред мене и им казвам: От вас зависи бъдащето на света. Всички от вас казвате: Бог в мене живее. - Радвам се. Срещам религиозните хора, които казват: Господ живее в мене, мене Господ ми говори. Казват: Ето хора, които ще оправят света. Казват, че Господ живее в тях, пък ходят да просят пари. Вие ще идете в банката, ще дадете чека си, ще ви платят. Не се позволява на един човек, в когото Бог живее, да проси. Туй е срамота. Има две неща: В Името на Бога ще просим и ще мислим, че светът с пари ще се оправи. - И със сила няма да се оправи. Там е работата. Светът ще се оправи, когато Бог дойде, както е казано: Бог ще дойде и ще се засели в нас. То е любовта. Когато любовта ще се засели, тогава всичките хора ще имат най-добрите условия да работят.

Като ви гледам, вие сте пратени да помогнете да се оправи светът. Вие очаквате някой да дойде да оправи света, пък вие да останете да живеете на готово. Вие сте от големите хора, които малки трябва да останат. Майката, която е голяма, разбира този закон; тя шета, става малка и помага на това малкото същество. То и заповядва. Да знаеш, че тук едно същество заповядва. Само че майката и бащата винаги не запазват това състояние. Детето само две три години заповядва на баща си. Има деца, които са много умни, през целия живот бащата има слабост към тях. Майката, която обича детето, през целия живот му помага. Има деца, които са умни, никога не изискват това, което не могат да направят. Никога детето не иска туй, което е в ущърб на майката. Те са добрите деца. Има и такива синове. Те са Божествените деца в света, които Бог изпраща на добрите майки и

бащи. Ние всички започваме добре, но не може да издържим на този напор, който иде в света.

Христос казва на Петра: “ Моля се да не оскудее вярата ти”. Петър казва: “Господи, ако и всички да се отрекат, аз няма да се отрека”. Кое е онова, което накара Петра да се отрече? - Заякът, жабата, комарът. Културата на комара, културата на жабата, културата на заяка накараха Петра да се отрече и да каже: Не го познавам. Като го погледна Христос, казва: Нали ти казах, че дяволът поиска да ви пресее. Дойде съзнанието на Петър в този момент и стана един преврат. Петър ясно мислеше, че само със сила светът ще се оправи. Много смел беше. Той носеше един нож и като дойде един от слугите, той извади ножа и отряза ухото на слугата. Христос казва: Не си се научил още да се биеш. Залепи ухото и казва: Така не се воюва. Петър не знаеше, как да воюва с любовта. Първите християни воюваха с любов, мъченици станаха. Това е воюване с любов. Те със своята мисъл победиха света. Мисълта е която побеждава. В една война побеждава оня народ, който има силна мисъл. Ако един народ иска неговата победа да бъде устойчива, Божествена, непременно трябва да побеждава с мисъл, придружена с Любов. Всяка мисъл, която не е придружена с Любовь, тя не е устойчива. Казвам: Този преврат коренно трябва да дойде във вас. Трябва да знаем като Петра. Ние се намираме в една култура, дето, докато петелът пропее, ние три пъти ще се отречем от Христа. Колко хора не са осакатени при сегашните условия? Казват: Вярвах в Бога, но сега вече тия заблужденя не искам да ги подържам. - Че има заблуждения, има. Но тялото е създадено по законите на любовта. Човешкото сърце е създадено по законите на любовта. Човешкият мозък е създаден по законите на любовта. Всичко в човека - от петите до главата и космите, са създадени по законите на Любовта. По някой път вие сте изпитвали ония моменти, когато изпитвате онова щастие. Докато любовта е в човека, готов е да се жертвува. Щом изгуби любовта, става малодушен. Силните хора са хора на любовта. Безсилните са хора на безлюбието. Когато любовта

не е в тях, всички проповядват. Войникът е силен от любов към народа си. Бащата е силен от любов към децата си. Ако той изгуби тази любов, той не е силен.

До тогава сме силни, докато обичаме Бога. Щом не обичаме Бога, ще дойде втората любов, третата любов. Тогава силата съответствува на онзи предмет, който ние обичаме. Понеже разглеждаме живота за бъдаще, какви трябва да бъдем. Вие няма да остареете и на 120 години да станете, ще си заминете. Вие отивате в един свят дето не го знаете. Колцина от вас знаят къде отивате? Казват: Младото поколение, което остава след нас. Учените хора доказват, че земята след 500, 600 милиона години ще загасне, животът ще се намали. Един ден всички трябва да напуснете земята. Един ден земята ще бъде като месечината, ще има студ на повърхността от 150 градуса. Питам тогава: Тия хора как ще живеят на земята? При 150 градуса студ живели ли сте? Нищо не може да расте. Няма да има плодове. Няма да има какво да правите тогава. Казвате: Да му мислят онези, в тия времена, които ще бъдат. - Че вие ще бъдете пак същите хора. Онези същества, които населиха месечината, около сто хиляди има там, понеже тя е 50 пъти по-малка от земята. Там има десет хиляди души, които живеят под кората на месечината. Не искам сега това да го вярвате. Аз го зная това, че има 100 , 150 хиляди хора, които живеят там. Много учени са, живеят под кората, имат градини, плодни дървета, всичко туй. Използуват слънчевата светлина, вкарват я под кората и излизат навън, понеже имат много хубава обстановка за изследване на небето, понеже то е всякога ясно, никаква пара няма. После свободни са от микроби. Микроби няма там. На месечината живеят колкото искат. То е хубаво това за месечината, но ние тук на земята, кои сме. Ако един човек от земята се пренесе на месечината със своето устройство, който тежи 60, 70 килограма, той ще тежи само 250 грама. Ако вие се пренесете на Слънцето, ще тежите 16 тона - все същото тело. Сега туй може да ви се вижда смешно. Ще ви приведа един факт, който учените хора съобщават. Сегашните учени хора

намерили, че материята на Сириус е толкова тежка, че 3-4 кубически сантиметра е достатъчно да счупи един камион. Само четири кубически сантиметра от тази материя могат да счупят най-силния камион. Ако вие на Слънцето ще тежите 16 тона, тогава вие трябва за да живеете там, да имате 16 тона и вътрешно напрежение, за да се уравновесят 16 хиляди килограма, ще ги носите, ще си играете с тях. Трябва външното налягане и вътрешното напрежение да са еднакви. В живота ние се подигаме в човешката еволюция, толкоз напрежението отвътре става по-голямо, условията стават по-трудни. Всички, които проповядват религията, проповядват, че като стане човек набожен, ще му тръгне напред. До колкото аз зная, всичката статистика показва, че законът работи. Във Варна имаше един богат бакалин в Балък пазар, на един ъгъл. Много богат човек, но се заинтересува за евангелизма и започва да чете Евангелието. От този момент започва всичко да му върви назад, назад и изгубва всичкото човекът. Казва: Как ме благослови Господ, че всичкото, което спечелих с лъжа, се отиде. Като идваха турците от Дели ормана лъжех ги, сега започнах да им говоря истината, да продавам без лъжа. Той турил новия живот. Казва:Сега печеля по закона на истината. Което спечелих с лъжа, отиде всичкото.

В Америка един американец чул един глас в себе си, който му казал да иде и да проповядва Евангелието. Казва: Да ида да проповядвам Евангелието, да ми се смеят хората. Отива в Австралия, става търговец, милионер става. Минават се години, дохожда една криза, задига всичкото богатство. Тогава му дошло на ума да проповядва евангелието и тогава след 20 години отива да проповядва. Сега някои от вас казвате: Да имаме пари да проповядваме; автомобил да имаме, да проповядваме; да сме облечени хубаво, да проповядваме. Хубаво нещо са дрехите, но преди всичко трябва да имаш нещо в ума си, да имате нещо в сърцето си и да имаш нещо в телото си. Тялото трябва да просветне, не трябва да бъде телото мършаво. Не съм аз от тези, които поддържат светии, които трябва да бъдат жълти. Аз поддържам, светията трябва да бъде висок шест

стъпки по 30 см, правят 180 см. Той трябва да бъде като Джон Хол, в Америка най-високият човек, един епископ. Два метра висок, който говорил много бързо, 250 думи в минута. Като го слушаш, толкоз бързо говори, че само трима души стенографи могли да му стенографират. Той и още двама други, малко по-низки от него, отиват в Лондон. След като обиколили целия град, чуват, че някой сказчик, щял да говори за американците, за техните обичаи, тяхната култура. Заинтересовали се и те отиват на сказката. Сказчикът започнал да говори и описва американците, че те са низки хора, дребни хора. Става единият от тях, който бил висок близо два метра и казва: Господа, аз съм американец. След него става и другият, и той близо два метра. Най-после става Джон Хол, два метра висок, казва: И аз съм американец. Всичката публика започва да се смее и сказчикът излиза през задната врата. Джон Хол имал една благородна черта в характера си. Този епископ по някой път искал да помага. През седмицата искал да помогне на някоя вдовица. Ще вземе книгата, ще иде при някоя бедна вдовица, той остава да и гледа детето, даде и пари, тя да се разходи. Тя се върне вечерта, чете и забавлява детето. Той бил ергенин, неженен. Влюбва се в него една богата милионерка, която му предлага ръката си, парите и сърцето си - всичко. Той и казва: Парите дайте на бедните, ръката на онзи, който те обича, а пък на Бога сърцето.

Като дойде новата култура, трябва да имаме едно богато тело за да има, какво да раздаваме. Сърцето си ще дадем на Бога, пък ръката ще бъде за служене на новото в света. Аз проповядвам едно Учение и благото на държавите, ако служат, това е. Всяка една държава за бъдаще, която не приложи закона като основа, и Мъдростта като основа, и Справедливостта като основа, тази държава няма бъдаще. Който и да е народ, всеки народ, който приложи Любовта за основа, Мъдростта, Истината и Справедливостта, той има бъдаще. Този закон навсякъде работи. И за всеки един от вас,който приложи този закон, има бъдеще. Българският народ, пък и всеки българин трябва да го

приложи. Всеки англичанин, всеки французин, всеки русин - да не остане нито едно същество в света, което да не приложи този закон. Тогава ще имаме една култура съвсем друга. Някои искат да се изменят съвсем. В съвременния свят, всички не ще умрем, но всички ще се изменим. Сега не искам да се отдалечаваме, да влизаме в една зона, която не разрешава въпросите.

Социалните въпроси са резултат на онзи Божествен закон, който функционира в света. Когато един народ спазва Божия закон, Бог му благоприятствува.В еврейския народ имаме потвърждение на този закон. Докато евреите изпълняваха Божия закон, Бог им благоприятствуваше. Щом се отдалечаваха от този закон, всичките нещастия идат. То е, не само за евреите, но и за всичките народи е така. Съгласен съм да се изгони от света, но кое? И аз съм съгласен за гонене. Да се изгони неправдата. Аз съм съгласен да се изгони безлюбието; аз съм съгласен да се изгони глупостта; съгласен съм да се изгони насилието. Всичките ония отрицателни черти, които спъват цялото човечеството. Всички ние трябва да се отречем от него. Всеки от нас да приеме любовта, тъй както той я разбира. Ще кажете, че не знаете как. Вие както искате да ви обичат, така ще обичате. Синът знае, как да го обича баща му. Синът знае, как трябва да го обича. Бащата знае, как да обича, понеже и той бил син. Другарката знае, как трябва да я обича нейния другар, мъжът знае. Както те знаят, така да приложат този закон. Само че ние искаме това разрешение за нас, не го прилагаме за другите. Ние сме хора, които постоянно опетняваме Божественото. Бог постоянно ни изпитва. Ние седим и го отричаме. Господ седи до тебе и ти го отричаш. Казваш: Господи, къде си ти? - Ще го видиш. Когато дойде смъртта, ангелът ще дойде. Два ангела са, които вървят заедно: единият е с черно лице, другият е със светло. И двамата слугуват много добре. Като дойде ангелът на смъртта, той показва черното си лице - вика те Господ. Казваш: Къде е Господ? - Той иска да ти се покаже сега. Извади ножа, натисне те, извади душата.

Ще приведа един анекдот. Един беден човек се молил на Господа, понеже работите не му вървяли, молил се да му помогне Господ да му даде едно изкуство, да си изкара прехраната. Дошъл архангел Михаил и му казва: Лесно ще прекараш. Щом ме видиш при краката на един болен, той ще умре; щом ме видиш при главата му, той ще оздравее. Започнали да го викат при болните и той се прочул, на всякъде, предсказвал. Тръгнали му работите. Оттам насетне и апартаменти имал, и автомобили имал, и удобства имал, и дрехи имал - всичко. Но един ден вижда, че ангелът застанал при краката му. Той си обърнал главата - там. Той отишъл пак при краката му, той наново се обърнал. Три четири деня се въртял така. Казвам: Като си без любов, като дойде архангел Михаил, ще се въртиш. Може ангелът да се премести при главата, само като приемеш любовта за основа. Всички ония, които служат на Любовта, архангел Михаил е при главата. Всички, които служат на безлюбието, архангел Михаил застанал при краката. Щом застане при краката, трябва да знаете, че въпросите се разрешават без Любов. Щом застане при главата, има служение. Всички хора в съвремения свят трябва да се решим да служим с Любов. Всеки, който може да служи - да служи. Служение има навсякъде. Възлюблената домакиня да направи щастлив своя другар. Възлюбленият домакин да направи щастлива своята другарка. Да се направят хората щастливи. Още като се зададе твоята възлюблена, да ти трепне сърцето. Намислил ли си да кажеш нещо някому, като се зададе възлюблената, нищо няма да кажеш. Навсякъде да се приложи Любовта. И съдии, и свещеници, и адвокати, всички да имат едно доверие и не само доверие, но и онзи, който началствува в света, да началствува с Любовь. Никой не може да началствува без Любов. И силен не може да бъдеш без Любов. Няма никаква друга философия. Ще приложите и ще опитате Божията Любов. Любовта, както е вътре във вас ще опитате. Бог казва: "Опитайте ме и вижте, че съм благ." Вие още не сте опитали Бог. Вие опитвате малките работи. Опитайте Го в ония големите работи. Стойте на обещанията, които вие сте дали. Вие

обещавате едно и после се изменяте. Аз съм слушал младите моми да казват: Господи, дай ми един възлюблен. Господ и даде и тя забрави Господа, започне да се облича, да ходи по жур фикси, по представления, по концерти, на опери. Народи деца и започват да умират. Едно умре, друго умре. Най-после и възлюбленият умре. Ти на възлюбления си ще кажеш: Аз имам Един Възлюблен на Когото съм обещала да живея по Любов. Ако и ти искаш да Му служиш с Любов, може да се съединим и двамата да живеем. Ако не искаш, не искам да се съединя с тебе. Аз ако бях жена, на децата ще кажа: Ако сте готови да служите на Бога с Любов - елате; ще стана бременна с тебе, ще те нося; но ако не искаш да служиш, такъв син или такава дъщеря не искам. Ако имаш един слуга, пак кажи: Ако си готов от любов да ми служиш, не за пари - ела. Ти с любов ще ми служиш, пък и аз с любов ще се отнасям с тебе. Няма да се пазарим, няма да се лъжем.

Казвам : Колко е просто това учение. Култура се иска сега. Еволюцията ще стане - ще минем от едно състояние в друго; ще минем от един живот в друг. Милиони години са минали, откак се е създала културата на комарите и жабите, и де сме ние?

Нещо утешително на вас ще ви кажа. Едно време вие слушахте Христа преди две хиляди години. Всички вие, които ме слушате, слушахте Го, когато проповядваше една беседа, в която казваше: “Ако не се отречете от себе си, ако не се отречете от баща си, майката, брата, сестра си, вие не може да станете мои ученици.” Казахте: Трудно е туй учение. После слушахте друга беседа, дето казваше: “Ако не ядете плътта и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.” Казвате: Как може да бъде това - и Го напуснахте. Виждам, че всички туй не сте разбрали. Аз ви казвам тъй: Всеки, който иска да се подигне в света, да служи на Любовта, да служи на Бога. Какво по лесно? Не ви казвам да се отречете от себе си. Да обичаш себе си, че да не се измъчваш с ядене. Ти като ядеш много, ти се измъчваш. Ще работиш с Любов, да се радваш от това. Като художник работиш - да

се радваш. Има музиканти, които по 8 часа свирят. Много е 8 часа. На един гениален музикант достатъчно е 1 час. 8 часа е много. Един час стига. То е пресилено 8 часа.

Ония дарби, които Бог е вложил във вас, проявете ги. Кой за каквото е роден, да го прояви. Но проявете вашите дарби с любов. Искаш да станеш богат - стани с Любовь. Искаш да станеш учен - стани с Любовь. Искаш да станеш силен - стани с Любовь. Искаш да станеш художник - стани с Любовь. Искаш да станеш майка - стани с Любовь. Искаш да станеш баща - стани с Любовь. Искаш да станеш брат, сестра - стани с Любовь. Любовта навсякъде да бъде. И слуга да си, и благородник да си. Тия ангели, които идат от небето да ни служат, са по-горе от нас. Не е унижение. Ние, съвремените хора считаме, че богатият, който има пари, седи по-горе от сиромаха. В какво един богат човек седи по-горе от един сиромах? Ако прекарате богатия през реката, ще се удави. Ако прекарате сиромаха през реката, той ще преплава. Ако натоварите едно магаре с 70-80 кила вълна и го прекарате през реката, ще се удави, ще потъне някъде. Ако го прекарате ненатоварено, ще преплава реката. Сиромахът аз го наричам ненатоварен. Сега думата магаре е обидна. Магаре, значи магхахарец. Маг - значи великият мъдрец на земята. Хахарец значи земя. Големият мъдрец на земята е Магаре, маг-хахарец.

Искам да станете весели. Аз се радвам, че вие се усмихвате - Господ говори. Щом човек се усмихне, щом човек те обича - Господ говори чрез него. Всеки, който те обича, радвайте се. Един човек да ви обича, то е велико нещо - Бог те обича. Ако обичаш някого, всички трябва да се радвате. Радвайте се, че има Един, Който ви обича, понеже любовта е от Бога. Защо да се не радваме? На най-голямото благо в света не се радвате. Щом те обича някой, Бог те е възлюбил. Когато не те обича, то е лошото. Щом те обича, ти имаш бъдаще. Щом се усмихваш, значи имаш бъдаще. Ако съм много сериозен, е друго. Понеже весело гледам, имате бъдаще. Казвам ви: Радвайте се на Любовта. В днешния ден слънцето се усмихва. То казва: Имате

бъдаще. Дърветата - виждам - се усмихват и те казват: Имате бъдаще. Всичко наоколо казва: Имате бъдаще. И аз виждам и ви казвам: Имате бъдаще. Сега всички вие имате бъдеще. Като се върнете в дома си, турете в ума си: Служене на Бога с Любов, служене на Бога с Обич.

Спирам се върху пречистването на съзнанието. Чисто съзнание трябва да имате. Ще обясня. Снощи слязох долу и един приятел дойде и казва: Заоблачи се, стана мрачно, започна да гърми. Казвам: Ще се поправи. След туй дойде голямата буря. Бурята, то е човешката мисъл; гръмотевиците, то е съзнанието, че е говорил. Тези облаци показват нашето неразбиране. Дойде гърмежът, вятърът,след туй падна влага и днешният ден е хубав.

Та казвам: Във вашия живот ще дойдат гърмежи, ще дойде малко буря, облаци ще имате, които ще изчезнат, и тогава вие ще станете хора като днешния ден.

Добрата молитва.

ДВАМА СИНОВЕ

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета част от 15 глава от евангелието на Лука, от 11 стих до края.

(11) Рече още: Някой си человек имаше двама синове; (12) и по-младият от тях рече на баща си: Отче, дай ми дела който ми се пада от имането. И раздели им имота си. (13) И след малко дни по-младият син събра си всичкото и отиде в страна далечна, и там разпиля имането си с разблудното си живеяне. (14) И като иждиви[1] всичко, стана голям глад в онази страна; и той начна да е в оскъдност. (15) И отиде та се пристави едному от гражданите на онази страна, който го проводи на полетата си да пасе свине. (16) И желаеше да напълни търбуха си от рошковите които ядяха свинете; и никой му не даваше. (17) И като дойде на себе си, рече: На колко наемници бащини ми изостава хляб, а пък аз мра от глад! (18) Ще стана да ида при баща си, и ще му река: Отче, съгреших на небето и пред тебе, (19) и не съм вече достоен да се нарека твой син; стори ме като едного от наемниците си. (20) И стана та дойде при баща си. И когато бе далеч още, видя го баща му, и смили се, и завтече се, и припадна на врата му, и го целуна. (21) Рече му син му: Отче, съгреших на небето и пред тебе, и не съм вече достоен да се нарека твой син. (22) И рече баща му на слугите си: Изнесете вън най-добрата премяна и облечете го, и дайте пръстен на ръката му и обуща на нозете му, (23) и докарайте храненото теле та го заколете, да ядем и да се веселим; (24) защото този ми син мъртав бе и оживя, загинал бе и намери се. И начнаха да се веселят. (25) А по-старият син беше на нива: и като идеше та наближи къщата чу пение и ликувание. (26) И повика едного от

слугите и питаше що е това. (27) А той му рече: Брат ти си дойде; и закла баща ти храненото теле защото го прие здрав. (28) И разгневи се, и не рачеше да влезе; и тъй, баща му излезе и молеше му се. (29) А той отговори и рече на баща си. Ето, толкози години ти работя, и никога твоята заповед не съм пристъпил; и на мене нито яре ми си дал някога да се повеселя и аз с приятелите си; (30) а по що си дойде този твой син който изяде имота ти с блудниците, за него си заклал храненото теле. (31) А той му рече: Синко, ти си винаги с мене, и всичкото мое твое е; (32) а трябваше да се възвеселим и да се възрадваме; защото този твой брат мъртав бе и оживя, и загинал бе и намери се.

Духът Божи.

Няма съмнение, че семейството е едно от най-благородните учреждение, които съществуват на земята, образ на Божественото. В най-благоприятната форма ние вземаме дома. Аз ще разгледам този въпрос свободно. Няма по-хубаво нещо да разглеждаш нещата свободно, защото свободата произтича от истината. Семейството се нуждае от много подобрения. Действително, то е едно учреждение, но се нуждае от големи подобрения.

В тази притча виждаме двама синове със заложби противоположни. В младия се заражда една идея в ума му, да иде в странство. Идеята е добра. Най-първо отива да учи, в някакъв университет отива. Разбира се, попада в един град, дето има развлечения, кино, театър. После има други забавления, увлича се в любовни работи. Разблудният живот е любовна работа. Любовни писма се пишат; обличат се хората всеки ден с нови костюми; шапки хубави, обуща, срещане с приятелки, разни ликьорчета има културният човек; после цигулки. Тия неща ги нямаше при бащата. Казват, че не бил умен. Много умен. И той е умен, като големия си брат. Някой път осъждат бедните, че са лоши. Колкото са лоши бедните, толкоз са лоши и богатите; колкото богатите са лоши, толкоз лоши са и бедните. Има един спор, който се подобрява. Всичките

богати хора станаха от бедните и всички бедни станаха от богатите. В Америка всички фалирали богаташи станаха най-напредничавите хора. Всичките социални идеи приемат. Всичките бедни хора, които са забогатели, казват, че в света трябва да има ред и порядък, възнаграждение на труда. Какви са възгледите им.

Сега от религиозно гледище, съвремените религии обръщат внимание как се обличат хората. Ако си облечен добре, веднага считат, че не постъпваш по Бога. Пък хората в света считат, ако не си облечен добре, че не постъпваш по Бога. Ако си хубаво облечен, хубаво вчесан, това го считат за правоверно. Религиозните - обратно. То са човешки схващания сега. Религията е система за възпитание на човека. Тя има съвсем друго предназначение, но сега се отклонила малко от своето предназначение. И науката, и тя е една друга система за самовъзпитанието на човека. Религията е да се възпитава човешкото сърце; науката и от старо време до днес е да се възпитава човешкият ум. И в науката, и в религията има две крайности. Един човек щом е свършил четири факултета, свършил е вече с докторат. Доктор по нещо, и той вече минава за учен човек. Даже минава за авторитет за всеки въпрос. Може да кажем, че изгубва своята скромност. Религиозните хора като дойдат, някой път се считат за по-добри, отколкото са в същност. Вземам думите “добър човек”. Силният човек познава своята сила. Той мисли, че е много силен. В какво седи силата му? Има хора, които като са се упражнявали, могат да дигнат два коня и едно конче. Но те са малцина. Трябва да се упражняват. Казвам: В човека има скрити сили, които човек може да развие. Човешкият организъм е толкоз пластичен и такава енергия има, че ако човек знае, как да ги развие, може и хиляда килограма да вдигне не само, но и четири тона може да дигне. Сега аз дойдох до едно място, дето преувеличават работите, както често правят и в научните данни дори. Един арменски проповедник преувеличавал. Държал една сказка върху лисиците на Палестина, за да обясни как онзи Самсон, който хванал триста лисици, свързал по една свещ на

опашките и запалил нивите на филистимците. Казват: Но трябва да знаете, че тези лисици имаха дълги опашки по три метра и половина. Понеже преувеличавал, той имал един приятел, който му предсказвал, че много преувеличавал, като си дигнал пръста. Казва: Три метра и половина ми се виждат много дълги, но трябва да са били три метра. Приятелът му пак си дига пръста. - Много са и три метра, но трябва да са били два метра и половина. Така смалявал, смалявал, докато дошъл на половин метър и казал: Повече не снемам. Като дойдем до половин метър, то е естествената дължина на опашката на лисицата. Думите, до три метра и половина, то е преувеличено. Някой път преувеличаваме, за да направим ефект. Казва: Много добър човек. - В какво седи, много добър? Думите "много добър" те са в сравнение. То е относително статическо добро. Например, ние казваме, че един човек е мълчалив, другият е среден. Единият мълчи, не иска да си каже мнението, има известни съображения и той минава за мълчалив. Даже мълчаливият, като не говори много, минава за мъдър човек. Някой път и умният човек, като говори много, започват другите да го считат, че той не е на себе си.

Аз искам да засегна живота от неговата реална страна. Човек е едно от най-възвишените същества на земята, надарен с такива дарби, както никое друго същество не е надарено на земята. Даже най-неспособното човешко същество има грамадни заложби. То е въпрос само на време да могат да се събудят. Всичко онова, което е спящо в него, може да се събуди. Съвременните хора изчисляват, челото на човека не може да бъде полегато и брадата не може да бъде полегата назад. Челото излиза напред, и брадата излиза напред. Носът става правилен, очите са добре построени, организмът става деликатен, има особени линии. Целия строеж на човешкото тяло се отличава от друг. Един добър човек се отличава с един добър строеж на тялото. Ако разгледаме строежа, материала, от който е съградено едно тяло на човека, се различава от материала на друг, който има един прост организъм. Сега още от древността се забелязва, че доброто състояние

на човешкия организъм зависи от човешката мисъл, от човешкото сърце. Развалата на човешкият организъм пак зависи от човешките мисли и човешките чувства. Следователно, онези, които са ръководили човечеството, са създали тия религиозни системи именно да свържат човешките сърца с благородните постъпки, за да могат да се образуват хубави тела. Науката в миналото и науката сега имат една и съща цел - човешката мисъл да създаде по-добър организъм.

Та казвам сега: Ние виждаме един закон, който действува сега в света. Сега някой път хората казват, че трябва да вярваш в Бога. Туй е специално възпитание. Така се казва, да вярваш в Бога, като че Бог е вън от природата, че трябва да го търсим някъде. То е криво разбиране.

Всякога в твоите най-благородни мисли, ти ще видиш едно отражение на Бога. В твоите най-благородни чувства, в твоите най-благородни постъпки, ти ще видиш едно отражение на Бога. Всеки човек може да види туй Божественото, както слънцето се отразява върху повърхността на бистрата вода. Така и Бог се отразява в растителното царство, в животинското царство - навсякъде. По някой път питали са ме, има ли Господ, няма ли Господ. Има един Господ, но Той не е такъв, какъвто ти Го мислиш. В Индия има 35 милиона богове, в които вярват. Много Божества.

Ние разбираме едно същество, Което ни разбира, Което ни дава подтик на нашия живот. Онзи вътрешен подтик, за всичко онова възвишено в човешките мисли, за всичко онова възвишено в човешките чувства, и за всичко онова възвишено в човешките постъпки. Това е Божественото в когото и да е. Следователно, всички хора, които имат тия претенции, принадлежат на тази религия. Туй Божественото на всичките хора действува. Понеже това същество действува разумно, всичките хора са свободни да действат, както те искат. По някой път погрешките, които правим от Негово гледище, то не ни счита виновни, както ние мислим. Ние само го тълкуваме. Казвате, че имало ад. - На земята няма ли ад? Казват, че в оня свят ги

горели. - В този свят не ги ли горят живи? Живи ги горят и мъртви ги горят. Адът е създаден, за да се тури един ред на страх. Страхът в природата съществува, като едно спомагателно средство на човека. Човешкият разум - да избави човека от много страдания, които съществуват. Ако този човек няма този страх, може би хиляди страдания ще му дойдат. Ако ти не си внимателен, искаш някой път да пипнеш горещата соба, но ще си изгориш ръцете. Ако не си разумен, може да пиеш от сярната киселина; ако не си разумен, може да живееш в една маларична страна, да се заразиш от разни болести. Казвам: Светът е пълен с противоречия. Тия противоречия ги изясняват хората по разни начини. Всичките противоречия произтичат от три източника. Това са поддържали във всичките времена. Противоречията произтичат от човешката мисъл, противоречията произтичат от човешките чувства и произтичат от човешките постъпки. Най-простото е това. Така се изяснява закона за наследствеността. Сега няма да се спирам на това, което учените казват. Туй което е вярно, с факти са го изнесли. Теориите няма да обяснявам, понеже не може да се обясни в един час. Някой път казвате: Еди кой си предмет, защо не го обясниш? - Изискват се способности, за да може да се обясни един предмет от висшата математика. Какво ще разберете? Колко математици има? Виждам, много малко математици има по висша математика, които разбират. Или да разправям нещо по висшата музика, при която хората може да възкръснат, как ще я разберете? Или говорим някой път за окултната музика. Какво нещо е окултната музика? Окултната музика е следното. В Америка се прочул един проповедник, много красноречив; много добре проповядвал в църквата, че хората, като го слушали, се захласвали. Един апаш си казва: При тия захласнатите хора ще ида. Той, като проповядва за Господа, ще се захласнат, аз ще бръкна в джобовете им, ще си уредя работата. Отива в богатата църква, сяда и чака да се захласнат. Започва проповедника да проповядва и той се захласва, и той се увлича да слуша. Излезал

навън недоволен. Казва: Този дявол ме излъга. Втори път ще се пазя. Отива втори път - същото се случва. Четири, пет, шест пъти отива; казва: Тази работа няма да я бъде. Ако ходя, ще си изгубя занаята. Българите имат един навик да казват: Да си пийна малко ракия, малко винце, за да ми дойде сила. Не е лошо нещо да пиеш ракийца - дезинфекционно действува. Като мине през гърлото, ако има микроби, уморява ги. И винцето не е лошо да се пие. Аз даже препоръчвам на някои да вземат вино и да си жабуркат устата, ако имат слаби венци. Хубаво нещо е като си жабуркат с винце. Някой път стане така, че влезе в гърлото. Сега дойдохме до една точка на въздържанието: Трябва ли да се пие или не? - Трябва да се пие, разбира се. Природата е създала най-хубавото вино, бяло вино. Някои казват: Не трябва да пием. Някой казва: Аз не пия. Казвам: Как не пиеш? Пиеш най-хубавото вино. Казва: Ти пиеш ли? - И аз пия, как не. Ходя по планините и търся виното.

Сега това не са научни работи. Научни работи са, когато човек има известен недъг, който онаследил от своите деди и прадеди, научно да знае, как да се справи. Аз имам един пример, който нарядко се случва, че хората имат воля. Един онаследил от баща си навика да пие, пиянството. Изпохарчил всичкото, останали му още пет лева. Купува и едно евангелие, заинтересувал се от духовния живот и най-после казва: 25 години служих на дявола, сега - казва - ще служа на Господа. Отива в кръчмата да види, дяволът ли ще бъде по-силен от него или той. 25 години дяволът бил по-силен. Казвал му: Ще пиеш, и той пил. Заповядвал му като майстор, полковник или генерал. Казва на кръчмаря: Дай едно кило вино, дай една чаша. Дават му. Той налива вино в чашата и поискал една чаша с вода. Някой вътре му казва: Винце! Той взима чашата с виното, занася я до устата си и казва: 25 години ти служих, каквото ми казваше правих, от сега нататък, ти ще ме слушаш. Сега ще пия друго нещо. Взема чашата вода и глътва малко. Пак нещо му казва: Винце! Казва: 25 години аз съм те слушал, сега ти ще ме слушаш. Изпива една чаша

вода. Изпил още една чаша вода, плаща виното, оставя го и си излиза, и оттам насетне става трезвеник. Казват: Ето един човек, който има воля.

Имаш, да кажем, един навик да се сърдиш. То е плод на излишната енергия. Много енергия има. С енергията е лошо, но без енергията е още по-лошо. Не е лошо, че някой път някои хора се сърдят. Тия хора са много добри. Не е лошо човек да се сърди. Казвам: Онзи, който се е сърдил 25 години, да дойде един ден, да е поставен на същия изпит и да се не сърди вече. Може да го обиждаш, да му казваш нещо - той само да се позасмее. Казва: 25 години се сърдих. - Ти си това, ти си онова му казват, и той казва: Много ти благодаря, и има ли още да ми кажете? - Аз зная още, казва. После ще вземе една чаша топла вода, заварена, като го обиди някой, ще каже: 25 години се сърдих. Вземе чашата. На първата година не можеше, но след 25 години има капитал, който може да го обработва. Тия хора, които се сърдят, са доста умни. Трябва да схващате. Че те обидили хората, че не се отнасяли добре, затова ти се обиждаш. Ако нямаш един отличен ум да го схванеш, не би се обидил, не би се разсърдил. Тия хора, са се с големи умове2. Във всяко отношение тия музиканти, капелмайстори, диригенти, като се разсърдят, хвърлят палката и излизат. Какво не става. После се извинява човекът. Даровит е човекът, не може да търпи. Това са задачи дадени. Аз като разглеждам нещата, всичките слабости, които хората имат, те не са слабости, но те са даровити хора. Един престъпник е даровит. Вие ще кажете, че като говоря така, не е библейско. Дали е библейско или не, е друг въпрос. Но какъв беше еврейският цар Давид? - Герой беше. Претрепа Голията, отряза му главата. Колко престъпления направи. Когато искаше да направи храма, му казаха: Много кръв си пролял, ти не можеш да съградиш храма, но твоя син, на който ръцете не са така опетнени, той ще съгради храма.

Та по някой път ние в живота искаме в живота хубавото. Не може човек да създаде хубавото и красивото в себе си, докато не изправи

своите погрешки, своите недъзи. Не трябва да съжаляваме. Трябва да се съвземем да реформираме себе си. Често се изправяме, казваме, че условията са такива, средата е такава, хората са такива. Ако средата е такава, как е възможно орелът и гълъбът, които са живели при едни и същи условия - орелът е станал месоядец; гълъбът и до днес се храни само със зърна, никакви мушици не яде - останал е вегетарианец. На какво основание, как е могъл да издържи? Убеждение има гълъбът. Ако един гълъб може да бъде вегетарианец при всичките условия, защо един човек да не може да бъде? Аз говоря за хора, които имат убеждение, не само да се наложи със закон. Със закон може 4-5 дена, щом има закон, щом има затвор, щом има глад. Да те глобяват по хиляда лева на ден, как ще станеш вегетарианец? Щом се премахне закона, пак си месоядец. Или ние сме добри, ако има закон. Дето има закон, всичките хора са добри. Хубаво е, не е лошо, но аз бих взел едно общество без да има такъв закон, да няма никакви кражби, да няма никакви обири, да няма обиди, да няма убийства, да няма затвори. В България да има само десет затворници.

Но българинът по естество е динамичен. Много енергия има. Той има толкоз електричество - разправяли са ми други, пък и аз съм срещал - във всичките градини, дето има столове направени с железни бурми, ги развинтват. Българинът като седне, развъртат се тия бурми, ослабват. Не че те ги развъртват, но толкоз електричество има, че електричеството развъртва бурмите. Казва: Какво ще се прави? Казвам: Тия бурми да се не развъртат, не е и практично. Забелязано е, че в странство, дето има българи, първо място имат. Като дойдат в България не ги бива, но в Америка например са първи.

Казвам: При съвременните условия трябва един вид самовъзпитание. Самовъзпитание не по най-лесния път. Сега по лесния път казват: Той Господ ще го вразуми. - Остане ли Господ да те вразумява, тази работа е трудна. Мойсей, който беше посветен, беше тъй надъхан с патриотически чувства, че като видя един египтянин да бие един израилтянин, отиде, че го претрепа. Уби

човека и го зарови в пясъка. Не че искаше да го убие. Блъсна го по главата и той умря; и като посветен, скри го, зарови го. След няколко години вижда, че двама израилтяни се бият и отиде да ги примири. Единият от евреите му каза: Ти да не искаш и мене да убиеш, като онзи египтянин, дето го претрепа? Уплаши се Моисей и отиде в пустинята. 40 години трябваше да пасе стада, трябваше да се ожени, а според закона на посветените не трябва да се женят. Понеже извърши престъпление, трябваше да му се роди един син, да се изплати прегрешението. За неговия син нищо не се знае. После, като му се яви Господ, му казва: Изуй обущата, краката ти не са чисти, защото мястото, на което стоиш е свято. Виждаме, че тогава в Моисей се заражда точно обратното желание. Господ му каза: Аз съм решил да те пратя да освободиш еврейския народ от египтяните. Казва: Господи, тази работа не е за мене, не съм свободен за такава работа, гъгнив съм, не може да я свърша. Едно време можех, но сега съм на толкова години, остарях, 80 годишен човек, прати другиго. - Не, не, тебе съм решил да пратя и брата ти Арон. Арон е красноречив, той ще дойде с тебе. Аз ще ти казвам, какво да казваш, ти знаеш, много тайни. Ти, казва, какво имаш в ръката? - Тояга. - Хвърли тази тояга. Моисей хвърли тоягата и тя се превърна на змия. Уплаши се от нея. - Хвани я за опашката! Хвана я за опашката и пак стана тояга. Бог му каза: Тури си ръката в пазвата. Тури ръката в пазвата и като извади, стана прокажена. - Тури я пак в пазвата. Тури я пак в пазвата и като я извади, стана пак здрава - проказата изчезна. Като идеш при фараона, ще ти дам и други знания, че като идеш при фараона, да покажеш, че аз съм Иехова, Който съм те пратил. Най-после Моисей реши да слуша. 40 години прекара Моисей в Египет в посвещение, 40 години прекара в пустинята - 80 години, и тогава беше в сила да иде в Египет, и да изведе евреите от Египет, като този, който пил 25 години и можа да превъзмогне. Моисей имаше един недъг и Бог не му премахна недъга, не му го отне, остави го гъгнив.

Та казвам: По някой път вие се обезсърдчавате. Няма защо да се обезсърдчавате. Аз съм срещал мнозина да казват: Жените, понеже не са мъже, не може много да свършат. Мъжете, казват, понеже не са жени, и те не могат много да свършат. Мъже и жени ако се съединят с онези закони, които съществуват в света, може да се преобрази целия свят. Мъже, жени и деца - то са първите пионери, които трябва да преустроят света. Но в света трябва да се проповядва едно ново учение. Всичките хора трябва да бъдат абсолютно здрави. Здрав човек наричам онзи, който никога не боледува. Който боледува, не възпитава болестта. Защото всичките болести се дължат на известни същества - микроорганизми на физическото поле или в духовния свят от ненапреднали същества. Някои хора се повреждат умствено. Тези, които отслабват физически, пак се дължи на тези микроорганизми. Всички болести се дължат на най-малки микроорганизми. Повреждането на ума се дължи на същества не толкоз напреднали, както трябва. Развращаването на сърцето пак се дължи на същества.

Та казвам: Трябва да се тури един антидод3 в света. Трябва да има достатъчно светлина в човешкия мозък. Всичките хора страдат от недоимък на светлина, от недоимък на онази органическа топлина, която съгражда човешкия организъм. В много хора няма достатъчно цветове. Например , вие някой път виждате лицето жълто или зелено, или очите потъмнели, или устата черна, няма онзи червен цвят. Устата бледа не може да бъде. Има заложби, но той не може да я подобри. Някои сега се ухитряват, боядисват си устата. Аз харесвам това, аз съм за боята, но хас боя. Онези от вас, които искат хас боя - яжте грах. Отвътре употребете червения цвят. Лятно време яжте червени череши. Дишайте дълбоко, ще подобрите вашето кръвообращение. Всякога дръжте в ума си онези светли мисли и дружете със здрави хора. Като видиш един човек със живи очи, с уста изразителна, с лице красиво, дръжте това здравото лице в ума си. Тия хора ги наричам магнетични. Здравите хора имат този магнетизъм. Такъв човек, който е здрав, дето влезе в някоя къща, той е като лекар.

Като дойде в дома, нищо не разбира от медицина, но той като влезе, болните оздравяват. От себе си отделя от тази животворна сила. Че тази животворна сила имаше Христос. Онази жена, като се допря до Него, веднага оздравя и Той попита: Кой се допря до мене? - Няма нищо, народът те притиска. - Не - казва - някой се допря, защото сила излезе от мене. Казвам: При сегашните условия всички ние трябва да имаме тази животворна сила. Тази сила ние трябва да я почерпим от въздуха. Знаете ли колко време се изисква, за да станат хората учени? Религиозните най-първо трябва да се научат да ценят въздуха. За хляб може да се гладува 40 дни. За вода 10, 15, 20 дни. За въздух, даже и най-напредналите адепти в Индия, едва ли 4 часа може да издържат да не дишат. Има някои бобри, като се потопят във водата, 10-15 минути може да издържат под водата, след туй пак излизат.

Казвам: Има много системи, които проповядват здравословното състояние. Няма по-хубава сила от светлата мисъл, която носи светлина в себе си. Ти усещаш, че мозъкът ти е осветен, имаш разположение, нямаш нищо, което те спъва. Ти не можеш да бъдеш нервен. Ти не можеш да бъдеш песимист. И при най-лошите условия ти ще се справиш, ще подобриш състоянието си. После и сърцето ви, като има тази топлина, и при най-лошите условия може да се справиш. Може да страдаш - нищо не значи страданието. Това са условия, при които човек се облагородява. Аз не съм за мъчението. Страданията в природата са дадени , за да се облагороди човек, да се облекчи. Защото без страдания, както е сегашният свят, ние нищо не бихме могли да постигнем. Вън от това всеки трябва да знае, че ако майката имаше един характер, ако тя би имала туй влияние в ума си, ако тя би имала туй влияние върху сърцето и ако тя би имала туй влияние върху тялото си, когато тя стане бременна, щеше да предаде тия качества на своето дете. Ако бащата имаше тия качества - туй влияние на ума си - на сърцето си и на тялото си - ако синът върви по негова линия, бащата щеше да му даде тия качества. Сега майката хилава, бащата хилав - какви деца ще се родят? Най-после и

проповедниците трябва да бъдат здрави, аз не съм за болни проповедници. И лекарите трябва да бъдат здрави. Проповедникът трябва да бъде здрав, не едно да проповядва, а друго да живее. Помнете: Всичко, каквото говорите, трябва да го живеете. Има хора раздвоени в себе си. Говорят за Бога, но сами не вярват. Той проповядва, но тъй както го проповядва, не е. Защото, когато Божественото е в нас, ние сме в състояние всичко да направим. Когато Божественото не говори в нас, тогава не сме тази мощна сила. Сега ще кажете: Как е възможно? Вземете един момък, който има лоши навици да пие, да пуши; влюби се в една мома и се откаже от тютюна, не пие вече. Става трезвен човек. Докато Любовта е в него, той е мощен. Щом изгуби Любовта, пак се повърне назад. Ако ние, съвременните хора може да влеем Любовта в нашия ум, тя ще произведе светлина. Ако можем да влеем Любовта в нашите сърца, тя ще произведе тия благородните чувства. Ако можем да влеем Любовта в тялото, тя ще ни даде здраве. Тогава можем да почувствуваме, какво нещо е онзи Божествен живот. Аз съм превождал този пример, здравето, какво произвежда. Отиват цяла комисия при един богат американски милионер и след като го убеждават, говорят му в Името на Бога, той едва им дал сто долара. Върнали се всичките недоволни - десет госпожи били в комисията. Казват: Много скържав. Отива една млада красива мома, която разбирала закона, поглежда го и казва: Господине, искам да ми направите една услуга. Казва: На ваше разположение съм. - Дайте ми 25 хиляди долара на заем. - На ваше разположение - и и дава. На какво се дължи това? Туй е, с тази мома е Господ. Богатият казва: Всичко каквото имам, на тебе го давам - не 25, но и 50 да иска, ще дам. Ако ходите без Господа - сто долара ще ви дадат и ще бъдете комисия от десет души. Ако идете с Господа - и 25 и 50 хиляди ще ви дадат. Ако имате неуспех в живота, знайте го, че се дължи на малка любов, която имате. Може да мислим, че имаме любов, че ни гори сърцето.

Любов, която не обработва човешкото сърце, не е любов. Любовь, Която обработва човешкия ум, Любовь, Която обработва човешкото сърце и Любовь, Която обработва човешкото тяло, тя е Божествена Любовь. Аз вярвам само в Тая Любовь, Която обработва човешкото сърце, обработва човешкия ум, обработва и човешкото тяло. То е Любовь. На Любовта се отваря, тъй както цветята се отварят на слънцето. Говоря за разумното отваряне, да влезат слънчевите лъчи. Тогава трябва да разбираш закона. Всичко онова, което Бог изпраща чрез слънцето, да знаеш, как да го използуваш.

Сега този пример за двамата синове, ако не беше се случил, някои казват, че е съчинен. Той Христос е взел един действителен пример. Онзи големият син, който върви по линията на баща си, който е недоволен, в него има честолюбие. То е мъжкият принцип. Този младият син върви по линията на майка си, по женския принцип. Той иска да опита всичко. Като се върна, в него имаше онова съзнание, съзнава погрешката си. Не обвинява майка си, да каже, че майка му дала това качество - тя да беше по-добра, той не щеше да бъде такъв. Казва: Майка ми направи една погрешка, че ми предала този характер; аз направих две погрешки - съжалявам. Аз реших сега да изправя погрешките си. Каквото ми кажеш, ще го направя и като един от твоите слуги ще работя. Заражда се съзнание, умът започва да работи. Той иска да стане слуга, ни най-малко не иска да стане господар. Само човек, който може да мисли, той може да работи. Онзи, който не мисли, не може да работи. Подтикът за работа дава сърцето. За да се извърши работата, това иде от ума; а за да се реализира, човешката воля трябва да дойде. В сегашното общество много хора имат отлични идеи. Планове имат - не могат да ги приложат. Други имат много добро сърце, но тяхната мисъл не работи. На трети волята им е слаба.

Та казвам: Нас ни трябват хора на човешката светла мисъл. Нас ни трябват мъже на светлата мисъл. Трябват ни жени на светлите чувства. Трябват ни нас деца на светлата воля. Тогава мъжът носи

мисълта, жената носи чувствата, любовта носи онази мъдрост. Децата носят истината и свободата. Свободата в света не може да влезе без децата. Именно чрез бащите и чрез майките тя се дава. Както бащата слугува и както майката слугува на детето - те доброволно стават майки и бащи. То е свобода, не са заставени. Едно чувство имат. Та казвам: Всички ние трябва да се въодушевим от истината. Истината трябва да бъде като ангел. Като го видиш, да бъдеш готов за всички жертви. Който говори за свобода, за истина, той трябва да бъде готов за всички жертви.Така имаме много добри синове, които се жертвуват за майка си, за баща си. Туй показва, че ги обичат. Няма в света по-хубаво нещо от добрия син. Имаме един добър син в света. Христос беше един отличен син, Който казва: Отче, каквато е Волята Ти. Дойдох да изпълня не моята воля, но Твоята. Добрият син казва: Не аз, каквото мисля да бъде, но баща ми , който ме е пратил да извърша неговата воля. Ето един добър син. Казва: Тъй както си определил, така да бъде. Казвам: Ако ние, съвременните хора бихме били такива синове, както Христос беше - ето от какво се нуждае човечеството. Не изведнъж да станем като Него - и Той не може изведнъж - но да започнем от най-малкото. Когато ти вземеш една кошница с ябълки или грозде да раздадеш, ти най-големите гроздове и ябълки да раздадеш, а най-малките да оставиш за себе си. Ако сипваш ядене, на всички ще сипеш, пък на себе си ще сипеш, каквото остане в тенджерата. То е мярката на добрия син. Сега имаме хубава черта: искаме да се облечем хубаво. Но външното обличане трябва да съответствува на вътрешното обличане. На хубавия цилиндър трябва да съответствува един отличен ум- тогава цилиндърът или шапката са на място. Ако има отличен ум, шапката на жената и щраусово перо да има, пак е на място. Хубавата царска мантия трябва да съответствува на сърцето - тогава мантията е на място. После, на човешките обуща трябва да съответствува човешката воля. Та казвам: Трябва да бъдем облечени от главата до петите - и отвътре, и отвън. Аз съм за хубавите дрехи. Според мен, човек като носи едни дрехи, и

десет години да не се е окапал. Аз ви казвам нещо, което и за мене е трудно. Трудно е, защото такива чорбулаци ми дават. Ако бях ял само ябълки, круши и други плодове, дето нямаше да се капят дрехите... Някой сготвил някой път, нямам кърпа, капне някъде, погледнеш - някъде със зехтин накапани дрехите.

Казвам: В света има едни същества, които ръководят цялото човешко възпитание. Те са много внимателни. Едни, които ръководят човешкия ум; други които ръководят човешкото сърце; трети които ръководят човешката воля. Те са напреднали същества, много напреднали. Вън от това, човек има други спомагателни слуги, които му помагат за тялото, как да се учи. Та казвам: Често вие чувате техния глас, който ви казва да направите нещо, пък вие си правите оглушки. Сутрин, като се събудите, казва: Стани! Ти погледнеш и казваш: Още не е съмнало. Щом ти кажа: Стани! - Стани - нищо повече. - Много студено отвън, огън няма, краката боси, ще настинат. - Стани, обуй чорапите, облечи се, нищо няма да ти стане - никакви други разсъждения. - Ама студено било. - Щом станеш и послушаш, ще се стоплиш. Топлината иде от тях. Направете един опит. Ония хора, които са лоши, на които умът не е на място, имат лошо кръвообръщение. Всичките добри хора имат добро кръвообращение. Доброто кръвообращение произвежда онази истинска топлина в човешкото тяло. Когато говорим за доброто, ние разбираме онзи източник на онази жизнена енергия, която оживотворява човешкото тяло. Когато говорим за добрите чувства, разбираме онази топлина, която се произвежда от сърцето. Когато говорим за човешкият ум, разбираме онзи източник, отдето светлината иде. Защото умът, след като приеме известна енергия от сърцето, тя е светлина. Тази светлина се образува в нас, проектира се навън. Както ние схващаме света, то е нещо субективно схващане. Обективно ние не знаем, какъв е светът. Вземете един човек и го попитайте, колко е дадено разстояние. Казва: Десет метра. Премерете го - 20 метра. Друг казва за едно разстояние, че е 4 километра. Премерете - не е толкова. Питате

някой българин, колко е до едно село. Казва: Близо е, като прехвърлиш баира - половин час. Пътуваш половин час, един, два, три, и все не може да стигнеш. Много дълъг половин час. Не че иска да те заблуди, но обнадеждава те. Той няма да ти каже, че е непостижимо, че е много далеч. Казва: Близо е. Насърчава те човекът, като тръгнеш.

Та казвам: Ние сме при най-добрите условия, имаме най-добрите заложби, от толкоз хиляди години, има неща които трябва да развием. Ние седим и очакваме. Мнозина казват: Като дойде Христос. - Отдавна е дошъл Христос. Преди две хиляди години. И сега е дошъл. Тази просвета, тия училища навсякъде, тия църкви, свещеници - то е Христос. Аз навсякъде го виждам. Христос е навсякъде, де го няма? В Америка има повече от сто хиляди проповедници. Те очакват по особен начин Христос. Казва, че син човечески няма да дойде тъй, но тъй ще дойде като светлина. Той е дошъл. Книжнината е толкоз развита. Днес светът е много по-благороден, отколкото преди. Днес има много по-големи благодеяния, отколкото едно време. Днес хората са по-милостиви, отколкото преди. Едно време претрепваха човека на бойното поле. Сега, ако сте ранен, ще ви вземат, ще ви лекуват. И сега като се нападат, нападат само военни обекти. София минава за открит град. И Рим е открит град. Открит град, значи да го не бомбардират. Значи има известна човещина.

Веднъж един ме пита: Кога ще дойде Христос? Казвам: Той е вътре. Ако ти обичаш науката, Христос е в ума ти дошъл. Ако ти обичаш хората, Христос е дошъл в сърцето ти. Ако обичаш да слугуваш, да работиш, Христос е дошъл в тялото ти. Щом мислиш добре - Христос е дошъл. Щом чувстваш добре - Христос е дошъл. Щом постъпваш добре - Христос е дошъл. Какво Го чакаш сега? Казвам: Вие се намирате в положението на младите моми и момци. Момъкът, като се сгоди за младата мома, казва: Дали ще живея с нея? Щом пита, дали ще живее с нея, разваля годежа още в началото. Онези хора, които са родени да влязат във съдружие, нито в младата

мома, нито в младия момък се ражда противоречива мисъл. Щом се роди противоречива мисъл, тия хора не са един за друг.

Аз говоря сега за идеалното в света. Аз говоря за един порядък, дето и мъжът да бъде напълно свободен, и жената да бъде свободна. Той сам да се съди, да го не съдят отвън. Щом започнат да ни съдят отвън, разваля се всичко. Всеки да се остави сам да съди себе си, не да го съдят отвън, но сам да се съди. Всичката погрешка е, че ние се съдим отвън. Съдии колкото искаш. Аз съм виждал цигулари да свирят, правят известни погрешки. За бъдаще ще има микрофон. Ще се снема и ще се види после, кой как е свирил, ще се види и двамата как са свирили - кой е свирил право и кой не.

Аз съм говорил много пъти за възпитанието на хората. Музиката трябва да влиза като един от мощните фактори за възпитанието. То е истинският метод за възпитание. Човек, който не пее сам вътре в себе си - не да кряска да го слушат хората, но да пее на себе си - той не може да се възпита. Не може да мисли правилно, не може да чувства правилно, не може да постъпва правилно. Всяка една работа ще я оставиш, ще пееш. Ти казваш: Да мислиш. - Има известни мисли, които оправят човешките мисли. Ти не може да мислиш за някой предмет, докато не го обичаш. Всички ония учени хора, които се занимават, те обичат тия предмети, и тогава учат. Онзи, който се занимава с астрономия - обича я. Затова се занимава с нея. Онзи, който се занимава с геология, той обича геологията. Обича земята, интересува се как се е образувала. Онзи зоолог, който се занимава със зоология, обича животните, проучава ги. Всеки човек учи това, което обича.

Та казвам: Ако ние в религията не внесем Любовь; ако в науката не внесем Любовь; ако в обществения живот не внесем Любовта, ние ще имаме пак един порядък такъв, какъвто сега имаме. Той е добро постижение. Но не може да имаме един идеален порядък на нещата.

Питам: Каква беше опитността на Мойсея, който чу Онзи Глас пред горящата къпина? Питам: Какъв беше този огън? Видя Моисей

една къпина, която гореше и не изгаряше. Като се приближи, чу един глас да му говори на някакъв език, който Моисей разбираше. Казва: Изуй обущата си, защо мястото на което стоиш е свято. Чух въздиханието на моя народ и ще те пратя да го избавиш. - Когато дойде онова изпитание в живота на големите мъчнотии, както тогава беше израилският народ, както хората сега - тогава ще чуеш гласа. Господ ще ти се яви. Ще чуеш Гласа Му . Тогава вие ще започнете да се отричате като Моисея: Господи, аз остарях вече. Не съм млад. Това не мога, онова не мога. - Всичко туряме само на младите. Всички сте млади. Стари между вас аз не виждам. Виждам хора с побелели коси. Това е сняг, който е навалял на главите ви. Виждам побелели глави - то са вълнени нишки, които са туряни на главата на младия човек, който е на сцената и играе ролята на един стар човек. Един млад момък на 21 година го направят стар дядо - прегърбил се, ходи като стар. Като изиграе ролята, пак ще се подмлади. Казвам: Вие играете една роля и не знаете, че сте млад. Вие играете на сцената. Щом слезете от сцената и хвърлите дегизирането, ще бъдете млад.

Вие всички нали вярвате в Бога, нали всички сте християни? Защо да не можете да прекарате един ден най-радостни и весели, като че имате всичко? Целият свят за вас е създаден. Въздухът свободно дишате, светлината иде свободно, здрави сте; защо да не можете да бъдете радостни и весели, целия ден да пеете? Всичко е възможно в света, само човек трябва да знае, как да работи. Сега не се изисква от нас да създадем нещо. Трябва да знаете откъде да започнете. Искате да се запознаете с Любовта - ще намерите хората на Любовта. Искате да се запознаете с Мъдростта - ще намерите хората на Мъдростта, хора умни. Искаш да станеш смел - ще дружиш със смели хора. Искаш да станеш честен - ще дружиш с честни хора. Искаш да бъдеш здрав - ще дружиш със здрави хора. Така се добиват нещата.

Казвам сега: Бащата излиза и казва: Всичко, каквото имам е твое. Този син не вярва. Казва: Синко, каквото имам, твое е всичко. - Досега нищо не си ми дал, нито яре да заколя и се повеселя с приятелите си.

Този, който дойде, за него закла теле. Бащата му казва: Синко, всичко каквото имам,твое е.

Ние сме от тия недоволните. Казваме: Нищо Господ не ни е дал на нас. Като видим, че някой човек е малко по-одарен, казваме: Той е голям грешник, пък него Господ го е благословил. Този човек иде с едно смирение, казва: Господи, аз съм дошъл да ти служа на Тебе. Сега например, ако бих поискал от вас да ми покажете любовта, как бихте ми я показали? Ако дойда в дома ви, не искам да ми заколите теле. Вие имате едно теле, но то беше преди Христа, тогава се колеха телета. Ако дойда в дома ви, вие ще ми наберете ябълки, круши. Ще наберете от най-хубавите круши - жълти и малко хлебец. Няма да ми заколите и кокошка, сварена с малко ориз и яйце. После баница хубаво направена, със сирене и полята с мляко отгоре. Тия неща са хубави. Но за да имаш тия неща, трябва да имаш пари. Една баница знаеш колко струва. Като посеем дървета, след четири години, ще ни дадат плод.

Искам да ви наведа на онзи факт. Аз ви казвам на вас, както бащата, че целият свят е за вас. Казвате: Само думата е тъй. Комуто съм говорил, казва: Нямам нито пет пари. Казвам: Ти знаеш ли да свириш, парите ще дойдат. Знаеш ли да рисуваш, парите ще дойдат. От скулптура разбираш ли, парите ще дойдат. Знаеш ли да тъчеш, парите ще дойдат. Здрав си, знаеш да копаеш, парите ще дойдат. После, знаеш ли да гадаеш на боб, на кафе, парите ще дойдат. Може да бъдете уверени в едно нещо: Ако искате да гадаете, да ви кажа, как да гадаете. Българинът, как гадае. Като тръгне българинът и петелът се качи някъде и изкукурига, той казва: Ще спечеля тази работа - петелът казва. Като дойде петелът на прага, да изкукурига, казва: Гости ще дойдат. И тъй е. После българинът като види, че някой паяк слиза надолу, казва, че е късметлия. Като сънува, че риба лови, че въшки чеши, казва: Парите ще дойдат. Значи въшки и риба като хваща, пари идат на хората. Въшките са паразити. Има по-лошо от въшките, но ще оставим това. Всички метеоролози са гадатели. Като

наблюдават как изгрява слънцето, каква светлина се явява, предсказват хората. Има български метереолози - овчари, които предсказват 4-5 месеца, какво ще бъде времето. Наблюдават. Есенно време наблюдават, как падат листата. Имат и други наблюдения. Ако ние наблюдаваме природата, има много ценни работи, които бихме научили, които са ценни и здравословни. Няма да изгубим вярата си. В синца ни има готовност за една свещена умствена работа. Да не бъдем умствено лениви, да не бъдем и сърдечно лениви, и телесно лениви. Всеки един да бъде готов за работа. Няма по-хубаво нещо в света от работата.

Казвам: Три неща се изискват: Светли умове, топли сърца и силни тела. Светлият ум само чрез Божествената Любовь се добива. Топлото сърце само чрез Божествената Любовь се добива, и силното тяло само чрез Божествената Любовь се добива. Туй човек трябва да го намери в себе си. Той не трябва да търси Бога извън себе си. Щом го намери в себе си, ще го намери и отвън. Щом го намери отвън, ще се хармонира с цялата природа. Веднага смисълът на живота ще се изясни - ще бъде доволен от себе си, ще бъде доволен от окръжаващата среда и ще бъде доволен от хората - ще бъде доволен от всичко, което го заобикаля наоколо и ще се радва. По този начин ще се влее в нас една нова магнетична струя на живота и ще се подмладите. Така казва Писанието: Които чуят Гласа Му, ще оживеят. Това е Глас на Господа. Че всичко туй е създадено за нас. При най-лошите условия които имаме, от всичко туй, ще дойде нещо добро, което Бог ще превърне за добро. Тъй както голямата буря, както големият дъжд стават за добро.

Снощи ме събудиха, дига шум вятърът, слязох долу, рекох му: Какво искаш? Казва: Идвам да поправя времето. Снощи ако бях казал, че времето ще се оправи, кой би повярвал? Вие имате някоя голяма буря във вас. Тя иде да подобри вашия живот. Иде сиромашия - това е за ваше добро. Иде болест - то е за ваше добро. Идат някои несгоди - и то е за добро. И доброто е за добро, и злото е за добро. Та всичко,

което ви се случва, вярвайте, че е за ваше добро, защото живеете в един свят, дето любовта царува. Ако ние мислим, че любовта не царува, то е наше криво разбиране. Нали сте виждали, когато някой човек го хване треска - и най-хубавото ядене като му дадат, усеща горчивина. Като мине треската, яденето не е горчиво. Аз виждам много заложби във вас. Вярвайте в доброто, което Бог е вложил във вас. Вярвайте в светлината, която Бог е вложил във вас. Вярвайте в добрите чувства, които Бог е вложил във вас. Той е определил едно нещо. Казва: Вам е дадено да наследите Царството Божие. Така казва Христос на своите ученици.

В българина се крие нещо хубаво. Аз имам един пример и от него вадя заключение, че българинът го очаква нещо добро. Аз веднъж видях пет гимназисти и пет гимназистки, които помогнаха на един кон, който возеше въглища. Те му помогнаха да изкара. Туриха рамената на колата и всичките подкараха колата и конят тръгна. Казвам: Този народ, който така постъпва, има бъдаще.

Добрата молитва.

19 беседа, държана на 23.II.1941 г. 10 ч.с. Неделя Изгрев

МИР ВАМ

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще ви прочета само един стих 19 от 20-та глава от Йоана:

“А вечерьта на този день, първия на седмицата, когато бяха и вратата заключени дето учениците бяха събрани поради страха от Юдеите, дойде Исус, и застана насред и казва им : Мир Вам!”1.

Ще взема само думите “МИР ВАМ”. Те често се употребяват тия думи. Но туй, което често се употребява, се обезсмисля. Всяка вечер иде вестник “Мир”, написано е мир на вестника. Мир, но в света ни най-малко не съществува мир. Не че в света не съществува мир, но в нашия свят не съществува. В Божествения свят съществува постоянен мир. Когато казвам, на земята мир не съществува, понеже земята не е място за мир. Как ще искате мир от един грънчар, който постоянно се кара с калта. Най-първо ще я сее, после ще и тури вода, ще я гази, ще я тъпчи, ще и се кара, ще я тури на колелото, ще я върти, и от там ще я тури в пеща.Ще я пече. Какъв мир искаш? Но от всичкия този процес излизат хубавите гърнета, паници, приспособления, на които ние се радваме. Често, когато разглеждаме процесите на природата, намираме, че някъде има размирици, война. То е в реда на нещата. Неприятно е за калта, но на грънчара му е приятно да продаде гърнетата, да продаде паниците, и онези които ги вземат, и те се радват. Как ще е приятно тази кал да мине през този процес на повдигане. Богатият винаги запитва, защо осиромашава. Лесно се отговаря: Сиромах съм. Защо е сиромах? Той пита, защо не е станал богат. Невежият пита, защо не е учен. Ученият го е страх да не изгуби това, което има. В съвременното човечество има някои предпоставки, които хората напущат. Например в граматиката вие имате

подлежаще, имате връзка, един спомагателен глагол и сказуемото. Но туй го минавате така. Казвате: Подлежащото е човекът, за когото се говори. Може да се говори само за разумните работи. Връзка може да има между разумните работи. Сказуемо може да има за разумното. Дето няма разумност, няма нито сказуемо, нито връзка, нито подлежаще. Казвам: Това е връзка. Това е сказуемо. Това е подлежаще. Добре. Казвам, че в този процес трябва да съществува едно разумно начало. Разумното начало се отличава с това, че то дето съществува, има мир. В мира има радост, веселие, богатство, здраве. Всичко има, дето има мир. Ние, съвременните хора на 20-я век - тези, които са живяли в миналото са имали едно схващане за света, земята тогава минавала през друго пространство - ние сега минаваме не в туй пространство. Ние не можем да мислим, както те са мислили, понеже не минаваме в същото пространство. Не може да мислим като тях. Ще се ползуваме от тяхната опитност. Други са нашите мисли, чувствувания и постъпки. Невъзможно е да се връщаме назад. Онази вода, която прекарвате през една тръба, не може да се върне назад. Трябва да излезе из тръбата навън. Има ограничения, в които сте поставени. Вие сте поставени в известни ограничения, в известни форми. И вие не може да измените вашата първоначална съдба, т.е. онзи първоначален подтик, който ви е тикнал. Не тикнал, но който ви е поставил, който ви е подвижил. Вие не може да измените съдбата, вие не може да се върнете назад, понеже всичкият този подтик - зад вас има хиляди милярди същества, които вървят по същия път и казват: Напред вървете. Невъзможно е да се върнете назад, да ви отворят път. Пътят назад е затворен за вас. Злото в света е в това, че хората искат да се върнат назад. Защото те считат отиването напред има страдание, но връщането назад е двойно. Тогава за предпочитане е страдание напред, отколкото страданието назад. За предпочитане е в една война, онези войници, които вървят напред да си пробият път, отколкото онези които бягат назад. Които бягат назад, носят своя позор. Като се върнат, тяхната история не ги описва със светли и

красиви линии. Не им туря никакви паметници. Всички онези, на които туря паметници, те са вървели напред. В природата този закон е верен. Човек, който служи на доброто, върви напред. Човек, който служи на злото, върви назад. Човек, който живее в доброто, е в светлината, защото в доброто е светлината. Човек, който живее в тъмнината - това е злото. То е в нощта. Следователно, в нощта естествено стават всичките престъпления. Всички ония месоядни животни, може да кажете, че през деня правят пакости, но вечер правят много по-големи пакости, отколкото денем.

Сега аз искам да разберете живота. Животът не е създаден механически. Че трябва да страдате, страданията съществуват само в един разумен свят. Извън разумния свят няма никакви страдания. Страданията - това са корените на живота. Тия корени, понеже са в гъстата материя, понеже трябва да извадят сокове за да поддържат живота, защото животът трябва да се поддържа. А пък радостите - това съставят клонищата. Щом си радостен - това са клонищата. Те са необходими пак да черпат необходимото за живота. Следователно, тия разбраните страдания, не че се налагат. Онзи грънчар, той като тъпчи калта, приятно му е. Приятно му е да си каля краката, в тинята да тъпчи. Вземете онези керемидчии, които правят керемиди, приятно ли им е? Виждал съм ги със запретнати крачоли. В модерното изкуство е по друго, но е все същото в старото изкуство и в модерното изкуство. В старото изкуство калта се е виждала. В модерното изкуство калта не се вижда. Но калта, която се вижда по-лесно става. От невидимата кал нищо не става. От видимите неща вие можете да извадите някаква поука. От невидимите неща не се извлича поука. Следователно, ние обръщаме внимание на онова, което е видимо, което става в живота. Страданието е вече видимо. Човек, който страда, има отпечатък на страданията. Ти не му се притичаш на помощ. Някой се представя, че е весел, а той страда вътрешно, но отвън се показва, като че ли няма никакво страдание. Той е беден, пет пари няма, страда в дома, но се показва, като че е

големец. Показва се пред хората. Какво считате неговото състояние? Ако този човек разчита на своя ум, ако този човек разчита на своето сърце, ако тоз човек разчита на своята воля, туй положение е вярно. Макар пет пари да няма, той е богат човек. Аз съм един певец, който може да пее на четири октави. Мислите ли, че ако дойда във вашия дом и ви изпея една песен, ще бъда ли гладен? Вие синца ще напуснете работата, ще ме слушате. След като ви изпея, ще ми дадете най-хубавото ядене, ще кажете: Заповядайте. Ще кажете: Този човек има ангелски глас. Човек който пее четири октави, е ангел. Такива ангели няма в историята на музиката.

Казват, че една певица имала приблизително такъв глас. Да оставим: Те са невъзможните работи. Да ви кажа, че трябва да имате четири октави, за да бъдете щастлив - не две, три октави трябва да имате. Първата октава е човешката воля. Втората октава е човешкото сърце. Третата октава - това е човешкия ум. Четвъртата октава - това е човешката разумност. С разумността много малко хора има, които боравят. Защото да мисли човек, трябва да знае как да пее. Да пееш - това е изкуство. Всеки, който пее, като един грънчар, който направил едно хубаво гърне или един колар, който изработи хубава кола, или един зидар, който изгражда хубава къща - той е майстор. Един художник, който рисува хубава картина, или един музикант, който изпълнява едно творение. Изкуство е, онзи човек, който може да направи в даден случай нещо. За да направи човек нещо, трябва да има подтик, трябва да разчита на нещо. Погрешката на съвремения живот седи в това, че ние разчитаме на външните причини повече, отколкото на вътрешните. Външните причини са необходими. Това са условия, но ония възможности седат в самия човек. Възможностите седат в ума на човека, в неговото сърце и неговата воля. Под думата воля, аз разбирам човешкото тяло. Човешкото тяло, това е сбор на разумни клетки, които са събрани. Милиарди са събрани на едно място и живеят под един велик закон. Служат на човека, помагат му в неговото предприятие.

Та казвам: Някой ще говори за тялото, за душата. Например, говорите за тялото, за душата извън тялото. Говорите за тялото извън душата. Говорите за душата извън сърцето. Че туй са материални работи. Те разбират душата извън тялото. Някои разбират извън ума. Че къде е умът? Какво място завзема умът? Или някои разбират извън сърцето, извън чувствата. Тогава къде са чувствата на човека? То е една работа неразбрана. Понеже хората говорят на един неразбран език, не се разбират. Идва един французин във Варна, във време на Севастополската война. Че на един българин му говорил на френски. Той му казва: Че как майка ти не те е научила да говориш на френски? На какъв език говориш? Не те разбирам. Най-после французинът с движение на ръцете и пръстите си и българинът разбрал, че той иска мляко. Казва: Така кажи, че мляко искаш от кравата. Че направо го кажи, какво ходиш да говориш толкова работи.

Гладът ти го почувстваш вече. Радостта ти я чувстваш. Сиромашията ти я чувстваш. Здравето ти го чувстваш. Болестта ти я чувстваш. Всичките несгоди, температурата, светлината, страданията - всички неща, които чувстваме, те са реални. По някой път философите говорят, че нямало студ в света. Някои казват, топлина няма. Онези казват, че намалената топлина е студ. Онези, които приемат, че студът е реалното, казват: Увеличеният студ, който се увеличава, е топлината. Намаленият студ е топлина. А пък увеличеният студ е намаление на топлината. Те философите разбират тия работи. Питам го един: Каква е разликата между тебе и мен? Между аз и ти? Един професор се забъркал и не знаел аз ли е, или ти. Отишъл да пита жена си, кой е той - аз или ти. Жена му започнала да му казва: Когато на тебе ти говорят - това си ти; когато ти говориш на другите - това си аз. Хубаво, така ли е? Когато говориш ти, си аз. Когато ти говорят, това си ти. Ти си човекът на когото говорят. Аз съм човекът, който говори. Аз съм човекът, който предавам една реч, или една вещ, а ти си човекът, който приемаш, слушаш или приемаш вещта. Искам да зная психологически по какво се отличават. То е

едно състояние. Състои, значи със-той. Като застанеш на едно място, то е състояние. Сега казват: Какво нещо е състоянието, психологическо състояние? Стоиш на едно място, не се движиш. То е състояние. За да те познават хората, ако се движиш с бързината на светлината, срещаш един. За една секунда на 300 хиляди километра ще бъдеш. Кой ще те знае, като се спреш някъде - то е вече състояние. Казвам: Понеже знанието се снема от невидимият свят, думите трябва да станат знайни, или да имат едно съдържание. Когато се говори една дума, ние трябва да я разбираме, да разбираме думите. Думите се опитват, както се опитват плодовете. Ако един, който опитва сливите, знае какво нещо са сливите, какво нещо са черешите. Всичките плодове, които сме ги опитали, ги знаем; които не сме опитвали, нямаме понятие. Както да ти разправят за предмета, предметът е незнаен. Сега аз искам да ви говоря за неща, за които вие имате ясна представа. Има едно състояние в което човек, като се спре, той мисли, че всичко знае. Всичко онова, което си учил, знаеш. Всичко , което си учил, знаеш. Но туй ни най-малко не разбира, че няма какво да учиш. Всичко знаеш, което си учил в първо отделение. След като научиш всичко в първо отделение и няма какво да учиш в първото отделение, турят те във второ и започваш пак да учиш. След като научиш всичко, каквото съдържа второто отделение и там не ти остава друго да учиш, ще излезеш и ще влезеш в трето. Някои питат, като свършиш училището, като научиш всичко, какво ще правиш? Чудни са хората. Какво ще правиш! След като научите всичко, което си учил в първото отделение, ще те турят в първото отделение да служиш. Който завърши всичките отделения като учен човек, като слезе да слугува, ще го турят в първото отделение, да учи онова, което си учил в първото отделение, да знаеш как да служиш в първото отделение. Казвам: Служение трябва. След като служиш като слуга, какво ще бъдеш? Ще станеш като приятел. Ще влезеш в първото отделение. Ще станеш брат, сестра, хиляди работи. Като престане този процес, ти за да се учиш, знаеш колко милиона години са учили

ангелите! Няма какво да ви казвам на вас. Само физическата култура на ангелите съдържа два милиарда и половина години. Има култури и повече. Там туй и децата го знаят. В сравнение с тия ангели, ние хората сме малки бръмбарчета. В сравнение с тяхното знание ние сме малки бръмбарчета. Ние се показваме, че знаем, а те казват - мушици. Много са деликатни. Казва, един ангел ще станеш за в бъдеще. Едно време, казва, и ние бяхме като вас мухи. Сега някой ще се обиди: как, аз муха да бъда. Той се обижда как тъй муха да бъде. Че тази муха е създадена от Бога. Господ каза дума и тя излезе от Бога тази форма. Какво се обиждаш? Господ обърнал внимание на мухата, създаде ги за една велика цел в света, а ти се обиждаш, като ти кажат, че си муха. Сега не си муха, човек си. В сравнение с културата на ангелите, ти си в степента на онова разбиране, което мухите имат. Сега една муха, когато ще се развали времето, защо хапе? Те разбират метеорологията много добре. Там ще кацне, ще те ухапе. Ти си се облякъл много хубаво, тя дойде и като стражар кацне и казва: Хайде да си вървиш, защото времето ще се развали. Казва, ще се развали времето. Дрехите, шапката ще се оквасат. Ще се развалят. Ти казваш: Тия пусти мухи силно хапят. - Те са стражари, които казват, времето ще се развали. Сняг ще дойде, буря ще има, вятър ще има. Кажи така: Благодаря. Още като започне да те хапе, кажи: Разбирам. Вземи си шапката. Ти виждаш зимно време свинете започват да играят на полка. Който не знае, когато започне да носи клечки от едно място на друго, трябва да знаеш, че дето си, трябва да се връщаш у дома си, ще стане голяма буря. Спира се един аянин2 - в турско време било - в едно българско село, при един български чорбаджия. Той го угощава. Зимно време било. Чорбаджията му казва: Аянин ефенди, времето ще се развали. Ако останете още един ден, няма да може да си отидете. - Отде знаеш? - Моята свиня носи клечки. Послушал го, отива си. И действително времето се разваля. Аянинът пита турският ходжа, казва му: Я ходжа ефенди, какво ще бъде времето? - Господ знае. Казва: На чорбаджията свинята знае кога ще се развали времето. Някой път

слушаме някой да казва: Господ знае. - Ти остави какво знае Господ. Ние трябва да знаеме. Знанието е потребно заради нас. Че Господ знае. Както Той е наредил, трябва да изучаваме тези закони, за да не влизаме в едно голямо противоречие с онова, което Той изисква. Често, когато хората говорят за любовта, някои, като говорят за Божията Любов разбират, че няма закон в света. Любовта е единственото нещо, което изпълнява всичките закони. Че никой закон не застава против любовта. Да познаваш Любовта, значи да изпълниш всичките закони. Любовта да ти бъде закон, да знаеш как да изпълниш закона. Законът в света не е нещо лошо. Светлината върви по един закон. Топлината върви по един закон. Човешкия ум върви по един закон. Човешкото сърце върви по един закон. Нашето движение върви по закон. Всичките други прояви, които стават в света, са по причина на тези закони. По образа на тези закони са направени до някъде и земните закони, като едно отражение. Ние казваме, че трябва да се освободим от закона. От закона може да се освободиш чрез Любовта, да изпълним закона. Щом обичаш някого, ще изпълниш закона. Тогава няма да бъдеш в противоречие. Ако отиваш при някой човек и искаш пари на заем без Любов, ти постъпваш по закон. Ако отиваш при някого с Любов, ти без да си му казал нещо, той ще разбере. Аз ще ви приведа един пример. Ако искаш направо някому да кажеш, че се нуждаеш от пари, той като ти види лицето и има тази сума, на твое разположение е, ще ти я даде. Тогава ако ти плащаш без Любов, ти пак нарушаваш закона. Ще платиш, като искаш да изплатиш дълга. Ще платиш дълга с Любов, че да ти е приятно, не да мърмориш: този изядник, че това, че онова. Сега вземам съвременния ред на нещата, който съществува. Туй, което съвременните хора разбираме. Ний искаме да живеем един щастлив живот, без да разбираме, че Бог живее във всички неща. Ние опитваме как разбираме законите, които Той е поставил. Идеш на гости някъде, не яж, ако нямаш Любов. Чакай, спри се. Като те поканят на гости, спри се да ти дойде Любовта. Мене ако ме поканят на гости,

ето какво ще направя: Най-първо ще погледна домакина, ще видя лицето какво е, ще се поусмихна малко. После ще погледна домакинята, ще се поусмихна. Ако имат синове и дъщери, и тях ще погледна и ще се поусмихна. Най-после ще се поусмихна и на себе си, и на яденето. То значи по Любовь. Онези, които ме канили на гости ще чакам - сега етикеция - аз ще се усмихна, той ще ме погледне, и той ще се усмихне. Аз ще погледна и ще се усмихна, и те ще се усмихнат. Всички ще се усмихнем. Тогава всичко по свобода ще бъде. Започваме да ядем. Сега вие като наготвите - мъжете усмихвате ли се на вашите жени? Хич не се усмихвате. Тя усмихва ли се? Не се усмихва. Сега, като се върнете дома, мъжът трябва да се усмихне. Защо не, ще каже, ще се смея. Ако ти не знаеш да се смееш - не да се смееш, но да се усмихваш - ти не можеш да изпълниш Оня Велик Закон, ти не можеш да бъдеш проводник на Божията Любов. Вие туряте една преграда, затвориш кепенците, не пущаш светлината да влезе в тебе. Че от невидимия свят този, който те е поканил на гости, явило се е хубаво чувство. Господ му е казал: Нагости го заради мене. Че тъй е заповядал Господ да те нагости, защо да не признаеш. Отиваш там да благодариш, ще кажеш: Предайте моята благодарност на Господа. Предайте му, че съм много благодарен за голямото внимание, което Господ показа към мене, че искате да ме нагостите.

Съвременните хора имат едно понятие за оня свят, за Божествения свят. Само за външната дреха, че ангелите са хубаво облечени с разнообразни дрехи, с колани. Че са хубави, то е външната страна. Ти, като влезеш в ангелския свят, ще започнат всичките ангели да те обикалят. Всеки ден по един ангел ще те кани да те угощава с най-хубавото ядене. След като те угощават, ще дойде ред да те разхождат, да ти покажат къщата. После ще ти покажат библиотеката. Ще ти покажат своята музика, която имат, отношенията, дъщерите, синовете си. Ще кажете, имат ли синове и дъщери? - Имат, разбира се. Чудни сте вие. Хубавите, красиви мисли в нас - това са синове и дъщери на ангелите. Нашите хубави чувства -

това са техните слуги. И слуги имат. Нашите чувства са слуги. Нашите хубави постъпки - това са превозните им средства, автомобилите им. Следователно, като постъпваме добре, те си имат автомобили. Като имаме хубави чувства, те имат добри слуги. Като имаме хубави мисли, това са техните синове и дъщери. Образува се една връзка. Който разбира онова, Великото Божествено Начало, което свързва всичките велики същества - от най-възвишените до най-ниските - има една връзка, с която Бог свързва нещата. И най-великите същества и най-малките - всички пред Неговото Лице имат еднаква стойност, еднакво са важни. Бог обръща внимание и на малките неща. Знае, че те могат да станат велики. Знае, че могат да станат големи. Снегът, който се стопява, какво има, кажете ми? Някой път десет, петнадесет хиляди преспи се стопяват, нищо не остава и тия преспи като се стопят, стават на вода за употребление на растенията, животните и най-после за употребление на човека.

Та казвам: В живота има четири неща, на които трябва да се обърне внимание. Внимание трябва да се обърне върху телата, които са построени върху въглеродните вещества. Внимание трябва да се обърне на сърцето. То е създадено от водородните3 вещества. Внимание трябва да се обърне на човешкият ум, на човешката мисъл, които са създадени от кислородните вещества. И най-после внимание трябва да се обърне на разумния живот, който е създаден от азотните вещества. Цялата земя е въглерод върху който ние ходим. Всички извори, всички води от горе и от долу, това е един проводник на живота. Под въглеродни вещества ще вземем общ термин. В химията се употребява въглерода като един елемент. Въглеродът има свойството да втвърдява нещата, твърди да стават. Водородът има свойството да прави нещата меки. Кислородът има свойството да прави нещата запалителни. Азотът има свойство да прави нещата разумно да мислят. Човек, който няма азотни вещества в мозъка, не може да бъде разумен. Човек, който няма кислород , подвижност в ума, неговата мисъл, не може да мисли. Ако няма водород, неговите

чувства не могат да бъдат меки. Ако няма въглерод в природата, костите и всичките твърди тела ще се разкапят. Когато човек изгубва своята стабилност, човек започва да се разлага. Когато водата започва да изгубва своята стабилност, започва да се разлага. Сърцето загазва. Ако човек загуби своите кислородни вещества, неговата мисъл се обърква. Закон има, който регулира тия вещества. Ще дойдеш да съзнаеш в себе си, че има разумно начало, ще идеш при Бога да учиш. Писанието казва: " Ще бъдат всички научени от Бога". Под думата Бог, разбираме, ще идеш при Онова Същество, Което познава хората най-добре. Познава всичките същества най-добре, и най-дребните същества ги познава. Че влиза в тяхното положение. Господ е в състояние да им услужи, да премахне всичките им нужди, всичките препятствия, които съществуват. Щом видиш туй същество, което е в състояние да те разбере и да премахне всички препятствия, които съществуват вътре в тялото, съществуват вътре в сърцето, съществуват в ума ти. Не да бъдеш при Бога, който ще те съди. Ако е за съдба, тук на земята има съдии. Учителят може да те осъди. При Бога ще идеш като същество, от което ще почерпиш онзи живот на бодрост и веселие. Казвам: Под думата Христос разбираме туй същество, което се изявило в света. По някой път казвате: Аз не съм честен, не съм светия, аз не съм добър. Тези са думи неразбрани.Аз бих казал тъй: Аз съм едно същество, което съм намислил да ида при Господа да уча. Казвам: Аз съм едно същество, което съзнавам, че трябва да направя една промяна в чувствата. Ще ида при Господа да ме научи. Аз съм едно същество, което съм дошел до убеждението да направя една промяна в ума. Трябва да ида при Господа да се уча сега. Като ида при Господа да се уча, Той има много помощници. Той като ме види още - в Бога има една усмивка.Човек, който е отишъл при Бога, той никога няма да забрави онази хубавата усмивка. Само ще се усмихне, ще ти даде учител, всичко тъй ще се нареди, че живота ще тръгне по мед и масло. Страданията вече които имате, ще можете да ги носите.

Като дойде Христос при учениците, които бяха изплашени, усмихна се. Знаеш каква усмивка! Учениците казват: Като видели Господа, зарадвали се. Той казва: Не бойте се. Те се бяха изплашили, какво ще стане в света. Сега да ви приведа онзи анекдот: Като създал Господ света, за да не страдат хората, на всички дал да живеят само по 30 години. За 30 години могат да си свършат работата добре и да не страдат. Най-първо Господ повикал магарето - маг - ха- харец. Голям адепт било. Понеже писало много книги, започнали да го критикуват за книгите, че не разсъждавало добре. Повикал го Господ и му казва: Маг-ха-ха-рец доволен ли си от 30 години? Искаш ли да ти дам още? То казва: Господи, намали ги , много са. Каквото стане, все магарето виновно. Намали ги на 15 години. Като ги намалил, на кого да ги даде? Явил се човекът. Казал: Дайте ми. Човекът не бил започнал да страда и взе още 15 години. Повикал Господ кучето и казва: Доволен ли си от годините си? То казва: Много са тези години. При господаря, при който живея, зимно време постоянно зъзна. Живея в една малка каптурка. Ако не свърша някоя работа - бой. Моля, съкрати наполовина. Човекът взел и тия 15 години. 45 и още 15 - станали 60 години. Викал Господ маймуната, казва: Ти доволна ли си? Тя казва: Господи, много са тия 30 години. Хванат ме, разиграват ме, карат ме да се качвам, да се обличам, да се събличам с дрехи - вземи половината. Човекът взел и тях и станал на 75. То е една арабска приказка, за да обясни живота. До там спира. Най-после повикал Господ и рибата. Рибата много добре облечена, като спретната мома. Казва: Направил си ме много красива, кой как ме срещне, прегръща ме, целува ме, пекат ме на пирустия, изваждат мазнината от мене, дотегна ми. За пръв път се оплаквала рибата, но съзнателно се оплакала на Господа. Казва: Господи, за туй не искам да се оплаквам. Затвори ми устата, че нищо да не казвам. Да ме туриш във водата, да мълча. Затова сега рибите, каквото и да става, все мълчат. Маймуните говорят, кучетата говорят, магаретата говорят. Най-после човекът и той се разговарял. Затуй Господ казва на рибата: Понеже ти пожела

доброто, ще те поставя да мълчиш. Казва: Ще бъда благодарна за всичко, което си наредил на радо сърце. Когато се науча, тогава ми отвори устата, да виждам само доброто в света. Господ казал: Ти ще бъдеш емблема на новото учение. Като дойдат хората на любовта, трябва да бъдат като рибите, да не говорят, да мълчат. Като мълчат, да виждат само доброто. И за бъдаще, като насъберат всичкото хубаво, онова възвишеното, благородното, да замязат на цветя, които цъфтят, да излиза хубавото ухание. После, като цъфнат, да завържат най-хубавите сладки плодове. Като вкусиш един плод, да ти падне мед на сърцето.

Желая на всинца ви да бъдете като рибите, да цъфнете като цветята и Господ да ви благослови всички. Когато Господ ни говори чрез светлината - да се учим от нея. Когато Господ ни говори чрез вятъра - да се учим от вятъра. Когато ни говори чрез въздуха - да се учим чрез въздуха. Да се учим от растенията, които произвеждат своите цветове. Да се учим от реките, които текат. Да се учим от ония книги, които са писани - от всичко да се учим. Чрез всичко Господ ни говори и тогава трябва да мълчим. Като се научим, тогава ще ни се отворят устата, ще говорим тъй както Господ ни е научил.

Добрата молитва.

20 беседа, държана от Учителя на 02.03.1941 год.,10 ч.с. Неделя Изгрев, София

ЩЕ СЕ НАСИТЯТ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета шести стих от петата глава от евангелието на Матея: „Блажени, които гладуват и жадуват заради правдата, защото те ще се наситят.“

„Духът Божи“

Има дадено едно блаженство за нещо отрицателно: „Блажени, които гладуват и жадуват.“ Ние считаме гладуването и жадуването за голямо нещастие. Казвате: „Гладен е този човек, жаден е този човек – голямо нещастие.“ Само гладният може да мисли и само жадният може да мисли. Човек, който не жадува, не може да мисли. Човек, който не гладува, не може да мисли. Ситият, щом се наяде, заспива. То е равносилно – когато хората искат да бъдат сити, значи да спят винаги.

Порядъкът на природата трябва да се разбира. Света, в който живеете, трябва да го изучавате. Ние живеем на земята като курортисти, искаме удоволствия. Но на земята всичко има, но курорт няма – всеки, каквото иска. Да живееш всред най-големите противоречия. На другите светове курорти има, но на земята няма. Думата курорт е чужда дума, само богатият може да си позволи на курорт да иде. Като че много е работил. Богатите най-малко работят, но те отиват на почивка. Тези, които най-малко се нуждаят от почивка, те отиват да си почиват. Има нещо красиво в живота, което ние не говиждаме. Писателите и поетите често пишат – някой път пишат хубави работи, но пишат, пишат, изменят туй, което пишат, понеже прекалено е, те описват земята такава, каквато не е. Някой път я описват много лошо, някой път пък по-добра, отколкото е. Нито е

толкоз лоша, колкото я описват, нито е толкова добра. По средата е. И не зная дали някой от вас може да бъде по-търпелив от земята. Ние постоянно я чоплим, тя ни гледа, гледа, казва: „Какво да ги правя тези деца, къде да ги туря?“ Някое растение завряло корените, смучи от нея. Камъните се качили на гърба ѝ. Къде да ги тури? Да намери някое друго място – няма. Дето и да ги премести – все на нейния гръб. После гледа, гледа, казва: „Господ ги е турил на моя гръб.“ И като погледне нагоре, казва: „Ще ги нося.“ С оглед, че вие един ден ще поолекнете малко, защото, колкото човек е по-неразумен, толкова е по-тежък; колкото става по-разумен, отнема се от тежестта, става по-лек. Когато сме много тежки, то е, понеже сме неразумни.

Ра, това е един корен на египетската азбука. Ра значи светлина, значи слънцето, разумният човек, който дава. Неразумното значи малко светлина има. Ра значи човек, който има много светлина, е разумен. Който няма много светлина, показва, че не е разумен човек. Сега на вас, когато ви се разправя за истината, вземате отрицателната страна. Като кажа – неразумен човек, че не разбира работата, той се докача. Няма нищо отрицателно, живота не разбираш. На български няколко думи са дадени. Бере – не разбираш значи, не знаеш как да береш, не знаеш да береш. Аз съм виждал българина – хванал дървото, че го търси, падат плодовете, натъртят се. Не знае да бере. Не взема един по един да ги обере, но ги друса. Българинът икономисва времето, нямал време, много работа имал. Като се качи, разтърсва, казва: „Натъртиха се.“ Те после се окалят, ще ги чисти. Казвам, не разбираш работата. Казва: „Как да не разбирам, време нямам, скоро ще стане тази работа.“ Работи, които скоро стават, винаги се натъртват. Като идеш при ябълката, при крушата, простри ръката, и си откъсни. Не оставяй плодът да падне на земята. Туй е изяснение. Ще каже някой: „Има ли някакво престъпление, че съм го разтърсил?“ Доста престъпления има, понеже, като паднат на земята, има разни микроби, разни отрови. Колко хора има, които с така отърсени плодове са умрели, заразят се. Ти трябва да отиваш да береш, когато е

валяло дъжд – тогава отивай. Един месец като не е валяло, не ги бери или ги измий малко.

Повидимому се казва, че трябва да се слугува на Бога. Някои мислят, че да се слугува на Бога, било смешно. Ние мислим, че като коленичим, като изправим ръцете си нагоре – сутрин коленичиш, на обед коленичиш, вечер коленичиш, повтаряме, 360 дена коленичиш, повтаряш една и съща молитва: „Отче наш“, „Отче наш“, „Отче наш“, четеш я, четеш я и казваш: „Отче наш, който си на небето.“ Ти го казваш, но не знаеш още какво е небето. Казваш: „Да се свети името ти.“ Но не знаеш какво нещо е: да се свети името ти. „Да дойде царството ти.“ И него не знаеш. „Да бъде волята ти.“ И него не знаеш. Единственото нещо, което разбираш, е: „Хляба наш насъщний дай го нам и днес и прости нашите грехове.“ Това разбираме. „Както ние прощаваме.“ Него не го разбираме. В „Отче наш“ две неща са разбрани. Ако целият християнски свят бяха разбрали „Отче наш“, светът щеше да има съвсем друг облик, отколкото сега има. Аз съм гледал други – външни, не от нашите – религиозни хора, в странство. Туй, което кажа, да не мислите, че съм го взел от вас, аз вас не наблюдавам. Аз имам за правило – на гости като ида, ще наблюдавам, наблюдавам чуждите хора. Гостите каквото правят, считам, че всичко е право.

Една сестра – доста учена, благородна, разправя за любовта, за обходата. Друга пък върви до нея и по невнимание настъпва крака ѝ, тя казва: „Сляпа ли си?“ Сега туй е и когато някой млад момък иска да покаже на някоя млада мома, че много я обича. Ще мине, ще я ощипе, тя го разбира криво. Той иска да покаже, че има особено чувство, че само нея може да ощипе. Която не обича, хич не щипе. Сега вие казвате: „Ощипал я.“ В туй ощипване той има една свещена идея. Толкоз знае човекът, толкоз прави. Изнасям факт, но то не е между вас. Пък туй щипане съществува в умствения свят. Някой критикува някоя поезия, която си написал, че той като те зачеше, обърне всичкото, та ти се отказваш да пишеш поезия вече. Или писал си

някой разказ, та те критикува, че не си турил глагола, местоимението, съществителните намясто, че стилът не е хубав, и ти се откажеш да пишеш разказ. Туй е само за разнообразие.

Някой път дойде вятърът. Духа ли тъй, както ние искаме? Дойде някой вятър, събори листата; минаваш по път, дигне ти шапката, носи я, хич не иска да знае ти кой си. Искаме да има в природата някакъв морал. Той казва: „Без шапка може." Ти с шапка роден ли си? Той ти махне шапката и като размърда косата, казва: „Хубаво са заловени." Като ви размърда вятърът космите, той ви предава живот. Растенията са много мързеливи, инертни са, и този вятър ги раздвижва. Те са големи аристократи. Най-големите аристократи в света Господ ги е направил на растения, да ги научи на работа. Клоните горе хич не работят, горе няма какво да работят. Вятърът, като дойде, разклати ги наляво, надясно, навсякъде, и подобрява тяхното кръвообращение. Вие ще излезете някой път – вятърът ви разбърка косите, той ви е предал известна енергия. Всеки косъм възприема от въздуха, вие не съзнавате това. Много пъти на хората оголяват главите преждевременно от недоволство. Върни се, вятърът като ти разклати косите, направи угощение – благодари на Бога, че ти размърдал косите. Ти ще вземеш сам с гребена, ще изгладиш косите си, какво си предал? Вие не знаете как да се чешете. Ще се чешете, за да предадете нещо на косите си.

Или аз бих ви съветвал някой път, ако някой е болен, неразположен, пратете някому да ви вчеше с гребен, но да е разположен, да има широко чело, да е весел, да не са хлътнали бузите му навътре и коремът му да не е хлътнал навътре. Раменете му да не са паднали, да са широки. Той да ви пречеши два–три пъти с гребена, той ще ви предаде известна енергия. Струва си някой път здрав да ви чеше, не болен, има смисъл. Хич не давайте болен човек да ви чеше. Сега туй вие не го знаете. Аз харесвам много – разни прически има и са хубави, но да ти направи човек прическа, че да си доволен от тази прическа. Някой казва: „Много скромен трябва да бъде човек." На

главата си има двеста и петдесет хиляди косми. Те са прическа, украшение, панделки турени. Двеста и петдесет хиляди панделки, турени на главата, защо са? Те са украшение, но същевременно тия украшения имат отношения към външния свят. От тия косми има, които са върху центъра на вярата, те възприемат вълните на вярата. Има косми, които са на центъра на съвестта, има косми, които приемат вълните на туй, което е справедливо, което е право, внасят живот. Има косми, които са на центъра на милосърдието. Тия косми, които приемат тия вълни като храна, извършват една велика работа. Някой път, като оголее главата на човека, няма с какво да се хранят хората. Като имат много косми, пак не знаят – нямат никаква определена посока. Някой път хората искат да бъдат красиви. Красотата произтича от онова хармонично съчетание – да знаеш да мислиш, а да мислиш, трябва да възприемаш. Не мислете, че някой може от само себе си да създаде мисъл. Мисълта трябва да я привлечеш от външния свят, от същества, които стоят много по-високо от тебе. Оттам трябва да привлечеш тази мисъл. После искаш да чувстваш, ти трябва да привлечеш чувствата на по-възвишени същества. Божествената мисъл навсякъде в света се предава със светлината, с въздуха се предава, от почвата се предава, чрез растенията, чрез камъните се предава. Онзи, който разбира законите, отвсякъде може да черпи.

Та казвам, религията е наука за облагородяването на човешкото сърце. Човешкото сърце дава храна, продължава живота. Общото образование, просветата, тя е за възпитанието на човешкия мозък. Човешката глава не може да се възпита без знание. Та казвам, в сегашния век някои казват, че имат знание, казват, че е много изобретателен човекът. Изобретателността е в слепите очи. Казва: „Много учен човек е." Още умът не е дошъл, приготвя се отстрани, т.е. той е много наблюдателен човек. Той е още в материалния свят, наблюдава отделните факти. Те са неща важни, но като дойдем до онази божествена мисъл, която носи светлина, тя иде вече отгоре.

Следователно, колкото човешкото чело се повдига нагоре, толкова повече човек става проводник на божествената мисъл. Под думата повдигане в научно отношение вие разбирате, че челото трябва да бъде няколко сантиметра. Може едно повдигане да има на един ъгъл – зависи как се повдига челото. Има изправено чело, има чело малко повдигнато. Туй повдигнатото съставя един ъгъл от милиметри. То е повдигане: ъгълът в основата на един градус, но след двеста, триста или милион километри тия две линии се разширяват, разстоянието става голямо.

Ние, съвременните хора, не сме благодарни на малката придобивка. Казва: „Да бъда много учен човек.“ Знаете ли какво е да бъдете много учен? Някои хора искат да знаят всичките тайни в света. Ако вие знаехте тайните на земята, вие не можехте да спите една вечер. Казвате: „Да мога да чувам надалече.“ Ако можехте да чувате, щяхте да чувате такъв вопъл отвсякъде, само да ви се предава по радиото молбите: „Помощ, помагайте!“ Ти ще се намериш в чудо, какво да правиш. Имаш всичкото желание да помогнеш, но желанието не е всичкото, не е достатъчно. Трябва да знаеш как да помагаш. Тогава религиозните хора казват: „Господ ще оправи света.“ То е така – Господ ще оправи света, но ако моята ръка каже, че аз ще оправя тази работа и тя трябва да вземе участие. Ако каже, че ще оправи, после не иска да вземе участие, нищо не може да се оправи. Ако моите очи кажат, че всичко трябва да се види, а те не вземат участие в тази работа, какво ще видим? Значи очите, ушите, устата, носът, пръстите, всичко в мене трябва да вземе участие с мене заедно в работата. Когато казваме, че Господ ще оправи света, и ние трябва да вземем участие. Да считаме, че Божиите работи са наши работи. Туй, което е за слава Божия, то е и за наша слава. Ако светът се подобрява, и за нас ще бъде по-добре. Ние сме дошли до едно отрицание, казваме: „Не живеем добре.“ Казваме: „Земният живот няма да го бъде, но като идем в духовния живот.“ Ти ако на земята не си живял добре, и на небето не можеш да бъдеш добре. Който долу е

живял добре, и горе ще живее добре. Който долу живее добре, и горе ще живее добре. Който долу не може да живее добре, и горе не може да живее добре. Който горе не може да живее добре, и долу не може да живее добре. Не е абсолютно, но казвам, относително е верно.

Всеки труд, всяко най-малко усилие, което хората правят в тази велика работа, те се благославят. Най-малкото усилие, което правиш, да го правиш добре. Това, което никой не го вижда в света, разумните същества от разумния свят виждат най-малкото, което никой не го вижда. Те го виждат, понеже туй невидимото, което ти си направил, то може да бъде за в полза на хиляди хора за в бъдеще. Аз съм привеждал един пример, и пак ще го приведа. Оженили се двама млади, които се обичат. Става една причина, че младата булка – невестата, сготвя едно ядене и малко го пресолила. Той си набръчква челото и казва: „Много си го пресолила." Тя е много честолюбива мома, обидила се, казва: „Аз няма да ти продумам отсега нататък." Ражда се едно дете нямо. Тя казва: „Няма да ти продумам." Мисли, че няма да продума, но ражда се нямото дете. Защо? Заради пресоленото ядене. Защо да не кажете: „Много добре си сготвила." Какво има, ако е пресолено? Каква е нормата – без сол или пресолено трябва да бъде? Една мома, когато сготви едно ядене, колкото и да го пресоли, то се яде пресолено. Любов, която не може да претърпи над солта, е слаба любов. Любов, която не може да претърпи една обида, е слаба любов. По-слаба от обидата е. Силната любов е, която е над обидата отгоре. Аз говоря за любов, която обосновава нещата в света. Те са неща, които опитват това, което ние имаме, да предизвика божественото. Обидата не е нищо друго освен неразбиране на един факт. Аз считам, че една обида може да бъде един скъпоценен камък. Един камък, който не е турен намясто. Този камък да се извади, да се тури на мястото му, дава красота. Някой човек е грозен, понеже тия скъпоценности не са турени намясто. Онзи разумният човек е турил всяко нещо намясто. Ние в света сме дошли до възпитанието да турим всяка своя мисъл намясто, да турим всяко свое чувство намясто

и да турим всяка своя постъпка намясто. Ред поколения са работили. Не че са работили зле, много добре са работили. Всичкото желание са имали, но не са турили точно там, дето трябва. От тяхното неразбиране нещата не бяха където трябва и следствие на това идат някои страдания.

„Блажени онези, които гладуват.“ Кое иде след гладуването? Гладуването, което заставя човешкия ум да мисли. След като ядеш, усещаш приятност. Ако ядеш, ако ти е приятно, ще се подобри животът ти. Ако ти си набръчкаш веждите при яденето, ще съкратиш живота си. Казвам, всичките религиозни хора, учени хора знаят много. Един лекар проповядва да се не пуши, а той сам пуши. Някой път аз бих препоръчал на някой, ако е охтичав, да пуши тютюн, но да гълта дима - лечебно средство е. Инжекции може да се турят с дима на тютюна, но това са отрицателни страни. Заболяването на гърдите произтича от едно голямо противоречие на човешките чувства, които са в стълкновение с човешкия ум. Ако един човек е привързан за богатството, и го изгуби, той ще стане охтичав. Няма какво да обича. Ако една мома обикне един момък, и той се ожени за друга, тя, като няма кого да обича, при голямата тъга или охтича- ва ще стане, или ще се самоубие. Дайте й какво да обича. Като няма какво да обича, охтичава става. Тогава на охтичавите хора турят серум, инжекции. Намерете да обичате някого. Сега ще ви дам. Намерете да обичате плодните дървета. Който е охтичав, да сажда костилки. Като изникнат, да наглежда тия растения - ще оздравее, има какво да обича. Той нищо не сажда, нищо не прави, постоянно мисли, че ще умре, няма никаква работа.

Съвременните хора трябва да имаме една положителна любов и не тази отрицателна любов - да се сърдим, че никой не ни обича. То е на голямото изобилие, от което страдаме. Ние в света страдаме от изобилна любов. Любов, която не сме употребили намясто, тя създава нашето нещастие. Ако пуснете на някое място вода, дето все не изтича, ще направи кал. Ако направите наклон, да се изтича, ще се

избавите от едно бъдещо противоречие. В себе си вие някой път се подпушвате, ние подпушваме любовта. Майката проповядва, казва: „Ти да не го обичаш, да не се увлечеш." Право е. Не пресищане. Никога не давайте на вашите гости, не им туряйте голяма паница, не им туряйте много ядене – до половината. Половината да изядат, другото да остане. Много малко им туряйте. Видиш, че изяде всичкото ядене в паницата. Природата в туй отношение е много внимателна. Ние всички страдаме от пресищане, затуй тя ни дава малко.

Всички вие искате да бъдете богати. Че има ли някой от вас, който да не е богат? Не ви трябват пари. Парите отпосле ще дойдат. Те са последните. Господ ви е дал най-важното. Пари, вие имате пари колкото ви трябват. Вие искате пет, десет, двайсет милиона. Аз искам толкоз любов, толкоз пари, колкото Господ ми е определил. Без да ги знаеш, дръж ги в ума си. На деня пет лева ти дадат отнякъде, благодари. Пет лева златни колко правят? По трийсет дена – сто и петдесет лева. Не е малко. По някой път аз правя опит. Има цигулари, които много добре свирят. Казва: „Много добре свирят." Има пианисти, които много добре свирят, но бих желал, когато някой цигулар дойде да свири, иде буря – и той като свири, бурята да си отиде. Ако е добър цигулар, бурята ще се разиде. Бурята, вятърът ще престанат. Като иде бурята, ако някой добър певец запее, тя ще се откаже. Иде някоя буря, той знае, тя ще утихне. Иде някакъв град – няма какво да се страхуваме от града – ще дойде някой певец, ще запее, и градът ще си замине. Искаме годината да бъде плодородна – певците ще пеят, свирците ще свирят, и плодородие ще имаме. Искаме да имаме здраве. Свирците ще свирят, певците ще пеят, и здравето ще дойде. Толкоз лесно е. Ние го търсим там, дето никога няма да дойде. Господ казва: „Ако ме потърсите с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила, ще ме намерите." Той ви е дал дарби, с които трябва да покажеш, че знаеш да пееш. Да благодарите. Вие не искате да пеете на Господа, вие пеете на хората, не на Господа.

Колко души има, които пеят на Господа? Ще кажете: „Господ пеене не иска.“ Той не иска пеене, той иска добър живот.

В какво седи добрият живот? Мислите ли, че като давате пари на един беден човек, е добър живот? Някой се е отчаял, не че е сиромах, богат е, но му е дотегнало, казва: „Животът няма смисъл.“ Ще го срещнеш, ще му покажеш, че животът има смисъл. Кажи му: „Раздай имането си на сиромасите и ако искаш после да се самоубиеш, ако не си доволен, после се убивай.“ Ти се убиеш, оставиш богатството, да се карат след тебе. Раздай имането си, ако не си доволен. Първият беше недоволен от богатството, сега – от сиромашията.

В божествения живот се изискват тия усилия – гладуване и жадуване трябва да има. Те са качества на човешкия ум и на човешкото сърце. Когато човешкият ум гладува и жадува за знание, когато човешкото сърце гладува и жадува за доброто в света, тогава човек е на правата посока. Всичките възможности има. Светът е място като възможност за подобряване. На земята всичко е възможно. Искаш да бъдеш красив – възможно е; искаш да станеш богат – възможно е; да имаш един богат мозък, да имаш едни богати гърди, да имаш едни богати мускули, всички да бъдат богати, да нямаш тия паразити – болестите ги наричам паразити. Болестите идат, за да ни турят в правия път, за да разбираме. Там, дето има гниене, винаги се раждат паразити. Болестите се дължат или на нечистата кръв, или на нечистите мисли, или на нечистите желания, или на нечистите постъпки – това са основни причини за всички болести. Изчистете човешката мисъл; изчистете човешките чувства; изчистете човешките постъпки, и болести няма да имаме. Може би в 20–30 години ще дойде някоя хрема, но тя ще е удоволствие, понеже тя е малко почистване, или една малка треска, повишаване на температурата. В целия ти живот веднъж само да те хване хрема и веднъж – треска, то е едно благословение. Всяка година те хваща 20–30 пъти хрема и след като се секнеш, най-после повредиш носа си.

Хремата поврежда носа и като повредиш носа, нямаш обоняние – не можеш да мислиш право.

В света иде един глад. Писанието казва: „Ще им дам глад, ще търсят Словото, ще тичат от единия край на земята до другия, от единия полюс до другия ще търсят.“ Сега е времето. Какво ще правите сега? Сега търсите Господа всички навсякъде. Кой е Господ? Онзи Господ на любовта, който внася ред и порядък и поддържа света. Онзи Господ, който носи здраве в света. Онзи, който носи мир, радост и веселие. Онзи, който носи всичките благословения. Казвам сега, може би вие се смущавате. Някой път ме питат какво ще стане. Какво ще стане? Вие на по-добър параход от този не сте се качвали. Първокласен параход е земята в пространството. Не само вие, има други напреднали същества, които аз виждам, от другите светове, взели билет, както в Америка, които отиват, докато дойдат на земята да се превозват, не им позволяват, виза не им дават. На вас, на които са дадени визи, вие не сте доволни, искате да заминете от земята. Къде ще идете, кажете ми? Чудни са някои, които искат да заминат от земята. Знаете ли какво е положението на онези, които искат да напуснат земята? Като онези от парахода, дето – да избяга от парахода, да се хвърли във водата. Но параходът е на земята. Той върви, пътува. Като влезе във водата, по-добре ли ще ти бъде? Ако пък се хвърлиш и останеш на твърдата почва, има скъпоценни камъни, които са заровени на няколко километра вътре в земята, искат да излязат на повърхността. Да благодарите, че вас провидението ви извадило от тъмните места и ви е турило горе на повърхността на земята, да гледате светлината и да се ползвате от нея, която Бог изпраща. Вие гладувате и казвате: „Ще умрем гладни.“ Няма да умрем гладни. Човек гладен не умира и жаден не умира. Човек умира всякога от насилие. Всичките хора в света умират от безлюбие. От любов никой не е умрял. Казва някой, че за любов умира. Няма такова нещо. От безлюбие може да умре, но от любов – никога. От любов можеш да страдаш, но да умреш, е невъзможно.

Ако вие внесете любовта във вас, във вашия ум, във вашето сърце, по-велика сила няма. Тя ще ви освободи от всичките страдания, които имате. Не изведнъж, но постепенно. Ще ви даде светлина, сила и вие ще знаете как да се справите с мислите си. Господ няма да премахне всичките мисли изведнъж, но всичките ония мисли, които ви измъчват, той ще ги тури на работа. Защото досега, колкото автори съм чел, в разказите, в романите има казано как да се обичат, но еднообразна любов. Двама ще се обикнат, ще се оженят, ще се родят деца, ще се скарат. На стари години той, като погледне своята възлюблена, казва: „Как се влюбих в туй дъртище!“ Навън не го казва, но в себе си. Неговата възлюблена го възпитава, тя е турила една маска отвън, а отвътре е красива. Турила маска отвън, а той се самозаблуждава. Човекът на любовта никога не остарява. Старостта в тази смисъл, която хората носят, се дължи на едно колебание на човешката вяра, на човешката надежда и на човешката любов. Колебае се човек дали трябва да обича, или не. Всяко колебание в любовта е престъпление. Всяко колебание във вярата е престъпление. Всяко колебание в надеждата е престъпление. В любовта – никакво колебание, във вярата – никакво колебание, в надеждата – никакво колебание. Вие се колебаете дали човешката душа е жива, или не. Вие се колебаете дали човешкият ум, след като умре човек, ще съществува или не, ще се разруши. Вие се колебаете в човешкия ум. Няма какво да се колебаете. Кое е онова, което може да разруши човешката душа. Че в нея е Господ. Кой е онзи, който ще разруши човешкия ум. Той е излязъл от Бога. Кой е онзи, който може да разруши човешката душа, която е излязла от Бога. Дявола смятат като всемощен. Един доста добър служител е дяволът. Когато някой стане много мързелив, не иска да изпълнява Волята Божия, той казва: „Господи, дай го да го възпитам. Ще те познае.“ Всички онези, които слугуват на дявола, по три пъти се молят на ден.

Съвременните хора трябва да се изправят. Знаеш какво казва дяволът: „Вие, хората, ни създадохте голямо нещастие, заради вас

теглим.“ Защото, хората като направят погрешка, Господ праща дявола да ги изправи. Той страда заради тях, не насила. Господ го учи дявола с любов да изправя. То е най-голямото мъчение за него. Казва: „Ще идеш да го изправиш, няма да го измъчваш много. Това го мъчи.“ Казва: „Дай да го помъча.“ В историята имаше само няколко случая. На праведния Йов Господ даде дявола да го изпита, и пак го ограничи. Казва: „Ще му вземеш всичко, но до живота му няма да се докоснеш.“ Като дойде до страданията на Христа, казва: „Само до душата няма да се докоснеш, всичко, каквото има, ще вземеш.“ На Йов му взе всичкото имане, но после, като му остави живота, той придоби имане и синове, и дъщери, и двойно богатство доби. Не му се даде Христовото възкресение. На Христа му се даде друго тяло, ново тяло – доста богат е Христос сега – петстотин милиона християни има. Всеки има по едно говедце, значи Христос има петстотин милиона говеда. Петстотин милиона християни има. Всеки християнин има по две кокошки, значи един милиард кокошки. Пък и къщи има, всичко туй. Туй е сега материалната страна, но трябва да станем като едно цяло. Някои схващат живота на Христа. На Христос му е приятно хората да живеят, както той живее – с онова съзнание – да използват благата, които Бог е дал, да използват големите блага. Ако всички работеха с любов: онези, които орат земята, с любов да я орат; онзи, който плете, с любов да плете; онзи, който учи, с любов да учи… Аз не съм против заплатите, но първото нещо е, с любов да се заплаща. Да се остави, според степента на любовта да е възнаграждението. Защото възнаграждението на един математик – може да носите един пръстен. Пръстенът златен, хубав може да е, не да се изхвърля пръстенът – понеже си туряте всички украшения, носите един пръстен като подарък. Носите един камък като подарък. Често вие се оглеждате – онези блага, които ние имаме. Ние имаме нокти. По някой път искате да знаете какъв е вашият характер. Щом започват да огрубяват ноктите, и вие огрубявате. Има нещо, което не мога да ви разкрия. В природата има тайни, които не могат да се

разкрият. Има неща, за които аз не мога да говоря. Не само аз, но който и да е не може да говори, то е забранено. Държавна тайна, тайна на природата е. Има нещо, за което може да се говори.

Казвате: „Какво нещо е любовта?“ Велика тайна е. Проявлението на любовта е в светлината, в топлината, но какво нещо е – то е тайна. Те са сенки на любовта. Някой иска да знае какво е любовта. Тайна е. Какво нещо е всъщност вярата? Тайна е. Всъщност какво нещо е надеждата? То е тайна. Да се обнадеждаваш, то е друга работа. Понеже мислим, че сме дошли до същността, мислим, че знаем какво нещо е любовта. Ние тепърва има да се учим. То е един свят толкоз красив, че само като го видиш отдалече, ти не може да се наситиш.

Молили се двама светии на Господа да им покаже онзи свят. Казват: „Господи, не сме готови за онзи свят, само да надзърнем през прозореца, да го видим онзи свят.“ Трийсет години се молили и двамата. Дошъл един ангел и казва: „Ще ви покажем, но на двамата не може изведнъж. Първо единият ще погледне, после другият ще погледне през този прозорец.“ Паднало се чоп и турил окото си единия и гледал 250 години. Другият чака, онзи казва: „Остави ме, нямаш никакво търпение, едва сега погледнах.“ Двеста и петдесет години, а нему се сторило като година. Ако вие сте при този прозорец всички да гледате, колко хиляди години трябва да разглеждате онзи свят? Няма да се задоволите с половин час. Сега така е в разказа.

Ако сега ни открият, ние ще забравим работата на земята. Ние ще останем като захласната мома. Когато хората се влюбят, стават захласнати, не учат вече. Някой път, преди да намерят любовта, обличат се хубаво, а като намери, ходи като замаян. Тя не е замаяна, но в онзи свят гледа. Хубав свят е. Трябва да се приготвим, да оценим онзи великия живот, който ни предстои. Трябва да се приготвим, че да не направим погрешката, която Адам направи. Господ сега създава един нов свят, нова земя създава и ново небе, в което грехът не може да стъпи. Не може да направят същата погрешка. И вие не можете да правите същите опити, които сте правили досега. Онези, които искат

да влязат в този свят, тук – на земята, ще бъде. Тази земя няма да бъде като сегашната. Бодили и тръни няма да има. Ще бъде толкоз красива. Мътни извори няма да има; мътни реки няма да има; вълци и мечки няма да има; мечки ще има, но ще бъдат питомни, те ще говорят. В този свят лисиците няма да ходят в курниците. Като намерят някоя болна кокошка, ще я вземат, ще ѝ услужат. Лисиците ще бъдат така умни, както хората. Всичките лисици ще бъдат вегетарианци; всичките вълци ще бъдат вегетарианци. Сега казвате: „Възможно ли е?“ За този свят при сегашното наше разбиране не е възможно. Когато човек е силен и юнак, казва: „Невъзможно е да ме носят другите, да ми заповядват.“ Но когато го хване някоя болест, не му държат краката – носят го. Питам, кое е онова, което го заставя? Те считат за голяма привилегия, че го носят. Казват: „Много благодарим. Какво правиш, братко?“ И той благодари, че му услужиха. Казвам, трябва да благодарим, че по някой път слабите хора носят героя.

Аз ви привеждам онзи поврат, който трябва да стане в нашите схващания. Всички трябва да знаем, че във всяка една душа, във всяко едно сърце, във всеки един ум, във всеки един дух, се крие нещо божествено. Туй за в бъдеще ще се разцъфти. Сега ние не виждаме човека такъв, какъвто трябва да бъде. Може да се направи опит сега. Вие накарайте един човек да се влюби, както разбирате, веднага ще се подобри неговият организъм, ще се подобри лицето му. Туй, от което зависи животът, хората го търсят на друго място. Търсят го в ниви, в къщи, в ядене, в пиене и т.н. И тия неща са важни, но съществено нещо е любовта. Любовта не я разбирате. Помощниците на любовта трябва да дойдат – светлите мисли; помощниците на любовта трябва да дойдат – светлите чувства; помощниците на любовта трябва да дойдат – светлите постъпки на човека. Туй е сега, което може да се постигне. Казвате: „Като умрем.“ Не, верно е, че човек трябва да се ограничи, да направи нещо. Ако онази пара искаш да я накараш да работи, трябва да я туриш в един котел и да я изкараш. Ако я оставиш на свобода, парата хич нищо няма да направи. Ако я туриш натясно,

тя ще завърти колелото. Ако бъде свободна, тя нищо няма да направи. Тя, като завърти колелото, ще каже: „Още веднъж не влизам." Която влиза, ще я турим на работа, а която излиза, няма да я турим. Сега ние, когато се освобождаваме, трябва да завъртим колелото. Който не е завъртял колелото веднъж, ще влезе пак в казана. Който е завъртял колелото, няма да влезе вътре.

Когато казваме, че някой човек трябва да е направил една добра постъпка, да прояви едно добро чувство, аз имам тази простата идея. Като излезе, да завърти онова божествено колело. Като го завърти, ще дойде второ. Всичките въртения идат в твой интерес, ти отвън си дал този подтик, всички срещате този пример. Като се свърши, всички участвате, всички са доволни. Казвам, най-първо, учете се да въртите колелото. Защо, като станете сутрин, 5 минути да не благодарите на Бога, че ви е оставил живи на земята. Да благодарите за вашата глава, за ума, който имате, да благодарите за сърцето, което имате. Като благодарите на Бога, него ден не говорете за пресолено ядене. Като говорите за любовта, никога да не изпъкват недъзите на хората. В любовта има закон. Щом дойде тя, поправя всичките погрешки. Любовта като влезе, всичко минало се поправя. Туй е, което Писанието казва: „Ще залича греховете им и няма да ги помня." То е законът на любовта. Без любов в света никакъв грях не може да се заличи. Казва: „Елате да разсъждаваме. Ще залича всички престъпления и няма да ги помена." Няма да ги помене, когато ние възприемем закона на любовта. Бог е казал: „Прости нашите прегрешения, както ние прощаваме." Щом заличаваме, и той заличава, понеже той е любов. Опитва ни отвътре. Ти отвътре не искаш, пък искаш Господ да постъпи другояче.

Извън любовта здравето не може да дойде. Нищо в света без любов не може да се прояви. Не считайте, че любовта е нещо, което страдате, то е друг въпрос. Тя е туй незнайното в света, което не знаеш, което не може да определиш, което, милиони години като изучаваш, не знаеш толкоз, колкото сега. То ще остане една от

великите тайни. Ти ще се радваш, че има нещо в света, което не знаеш, което всякога се изявява и всякога остава неизявено. Туй ще бъде вечната радост. Казвате: „Защо да го не знаем?“ Ха, да допуснем, че го знаете. После какво ще правите? Като знаете всичко, кое ще ви стимулира? Вашата къща защо ви става тягостна? Ходите от единия край до другия, дотегне ви. Като излезете из земята, ходите, интересно е, понеже нямате опитност, не сте обиколили цялата земя – някой може да има, който да обиколил земята. Ще се пренесете в един свят като слънцето, което е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от земята. Колко години ще ви трябват да обиколите слънцето, да се запознаете с него? Сега аз само искам да ви наведа да мислите. Жадувайте за любовта. Гладувайте за божественото знание. Когато ви дойдат всички страдания, те ще дойдат. Сега във войната майки изгубват дъщерите си, синовете, всичко изгубват. Всичките нещастия, които идват, как ще ги примирите? Примирението седи в любовта, чрез любовта, която възвръща живота. Под думата смърт разбирам изгубените неща. Изгубените неща в любовта се намират. Човек, който е умрял, той ще се намери в любовта. Щом си изгубил, това е смъртта. Щом си намерил, това е животът. По някой път вие се считате като изгубени. По някой път мислите, че няма кой да ви обича, тогава задайте си въпроса, вие обичате ли.

Ще ви приведа на вас един пример, мене ми го разправяше един. Случил се във Варна. Някой влязъл в новото учение. Един ден така се обезсърчил, че не му се живее, отива на брега, то било през един февруарски ден. Отива на брега и слиза в една дупка, мисли си да живее или да не живее. Казва: „Денят беше много ясен, топло. По едно време дойде една много малка мушица и кацна на носа ми. Като кацна на носа, всичката мъка, която имах, изчезна. Стана ми радостно. Има кой да ме обича – целуна ме по носа. После излязох вън весел.“

Все таки има една малка мушица, която ви обича. Ти си се отделил. Тази малката искрица на любовта, от тази искра цялата земя

ще се запали. Казвам, щом лъхне въздухът, това е Божията Любов; щом цъфнат цветята, това е Божията Любов; отношенията на хората, това е любовта на Бога, която се проявява. Хлябът, който ви донасят, онзи фурнаджия, който е пекъл хляба, кой го е заставил; онзи учител, който преподава, не са само парите, които са го заставили, има нещо в душата. Ако нямаше любов, щеше ли да го направи? Онази майка, която ражда, не че само иска да се жени. Във всичките хора има нещо божествено.

Казвам, бъдете верни на вашата жажда, на вашия глад. Да гладувате за любовта, да жадувате за любовта и да не се колебаете в любовта. Идат добрите времена. Питате: „Къде са?“ Много близо, една педя е останало. Казвате: „Тук ли ще бъде?“ Тук ще бъде, на земята. Живи ще бъдете, няма да спите, разбира се. Писанието казва: „Страхливите няма да наследят Царството Божие.“ Това е, понеже страхливите не искат да работят. Като го лъхне вятърът, загърне се. Лятно време лъхнало го вятърът, а има 30 градуса, страх го е да се не простуди. Казвам, снеми яката, в юни, юли не може човек да се простуди. Не си внушавайте онази мисъл, да казвате – от нас нищо няма да излезе. Кажете: от нас нещо ще излезе. „Какво ще бъде?“ Сега какво искате да бъдете? Каквото искате да станете, кажете ми. Всичките искате да станете ангели. Отлично желание, но ангелите са служители, които Господ праща навсякъде по небето да ходят и постоянно пътуват. Вие искате да станете ангели, без да пътувате. Ако е за седене на едно място, защо искате да станете ангели? Всеки един от вас желанието, което има, да се усили това желание. Аз не казвам да не желаете. Казва се: „Не пожелай.“ Не да се изхвърли желанието, но казва се: „Не пожелай.“ Възлюбвам желанието – не пожелай. Гладувам – желай, желай. Не пожелай е друг закон, стар закон. Желай да обичаш, желай да правиш добро. Желай да бъдеш силен, желай да обичаш хората. Желай да свириш, желай да пееш, да не кряскаш, всичко туй желай го. Не туряй думата не – то е стар закон.

Желайте да станете служители на онази любов, на онази мисъл, която носи свободата на хората, и да работим всички за освобождението на цялото Битие, което сега е под робство.

Едно малко разграничение. Моята мисъл турям в една малка форма. Двама знаменити гръцки художници – единият нарисувал една гръцка богиня, а другият нарисувал грозде. Онзи направил гроздето от мрамор и измамил птиците един ден – толкоз живо го направил. Другият нарисувал богинята, тъй че турил едно було и като дошъл художникът, му казал: „Снеми булото!“ Той пък измамил другия художник. Туй наричам все старата култура. То е изляно това грозде от камък, не е реално. Тази богиня не е жива – то е старата култура.

Иде друг един художник, носи едно грозде и казва: „Това е от моето лозе, което го изработих.“ Иде и донася дъщеря си – като богиня красива. „Туй – казва – е моята дъщеря. Направих тази статуя.“ Новото грозде е живо. Което говори, то е новото. Онова, което лъже птиците, което лъже хората, то си заминава.

„Добрата молитва“

21 беседа 9 март 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

КОЕТО ИЗЛИЗА ИЗ УСТАТА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще взема само част от осемнайсети стих от петнайсета глава от евангелието на Матея: „Което излезе от устата...“

„Духът Божи“

„Което излезе из устата.“ Да излезе нещо хубаво из човешката уста, трябва добре да е работил човешкият ум, трябва добре да е работило човешкото сърце и човешкото тяло. Само тогава може да излезе нещо хубаво. Не е важно колко години човек е следвал в университета или колко години е прекарал в гимназията или отделенията, или прогимназията, но колко съзнателно той е приложил. Не е важно колко години човек е живял на земята. Историята на човека е доста голяма. Изчисляват, че човек откак се е явил на земята, има осемнайсет милиона години. Откак се е проявил червеният човек има осем хиляди години. Преди този човек е имало една епоха, за която за бъдеще ще се разправя това. „Създаде Бог човека по образ и подобие свое.“ Тази история не е написана, написана е само историята на червения човек, който сега се разправя навсякъде. Човек, който живее на земята, е червеният човек. Червеният човек е земен човек, на когото мотивът е червената кръв – с червена кръв е, с червен цвят. Казвам сега, когато по някой път се говори, хората се плашат. Когато идете на някое кино, какво има да се плашите. Ще ви представят нещо от войната, от бойното поле. Има нещо страшно на платното, представя трясък, но това е само отражение на онова, което е станало. Нямате една реалност. Имате само отражение на една реалност. Реалността не е представена такава, каквато е, но в много ограничен смисъл. Вашето въображение трябва

да работи живо, да си въобразите какво е войната. Трябва да си на войната, за да знаеш какво е войната. Или трябва да си бил на някое високо планинско място, за да знаеш какво е на планината. Представят на платното, че някои хора се качват на планината, но в дадения случай няма никакви хора да се качват. Картината е така направена, хора всъщност няма да се качват. Сенки има само. Казвате: „Хора се качват на планината."

Има едно знание, с което хората се забавляват. То е на киното. Не е лошо. Има една подготовка. Ние, съвременните хора, трябва да оценим. Казвате, че на земята условията били лоши. По-добри условия никога не сте имали от тия на земята. Че цялата Слънчева система представя нещо великолепно. Говорят някои за Юпитер, за Венера, за Земята, за Марс, за Сатурн, за Нептун, за Уран и т.н. Какво представят те? Те представят епохи. Какви епохи представят? Меркурий представя една епоха, която била търговска в Слънчевата система. И тогава се роди Меркурий. Понеже тия хора, като забогатяха, искаха да се оженят, да имат домове, тогава дошла Венера – с любовта си се появила. Тогава се родила Венера. Понеже тия деца трябвало да се хранят, храна им трябвало, дошла Земята, явила се Земята. Децата после трябвало да има кой да ги пази от враговете външни – дошъл Марс. Пък трябвало да ги възпитава някой – дошъл Юпитер. Най-после трябвало някой да напише историята – дошъл Сатурн. Ето цялата история. То е едно тълкуване. Вие може да мислите дали е верно това, или не. Всяко нещо, което съществува в света, е верно в дадения случай. Има една абсолютна верност и една лъжа. Когато казвате верно, за дадения случай е верно. Този човек, който те излъгва, плащаш му – верно. После преценяваш, че той те е излъгал, то е друг въпрос. Ти си мислил само една услуга да ти направи за дадено време.

Например един беден прекарал през една река един богаташ. Носил го на гърба си, но той бил апаш и като го прекарвал през реката, взел му часовника. Богатият като минал реката, бръква, няма

часовника. Минал през реката, но часовника го няма. Платил му. Ще кажете, че не постъпил по човешки. За спомен искал да го има, понеже го прекарал през реката този богатия човек. Вие казвате: „Не е морално.“ То е друг въпрос. Вие отивате, вземате една ябълка – нито сте я садили, нито сте работили заради нея. Смятайте, че то е същото нещо – да вземете ябълката от дървото или часовника от богатия, че го пренесъл през реката. Ако сам минаваше през реката, този човек щеше да се удави. Казва: „Аз държа часовника, че не съм се удавил в реката. Жив съм те пренесъл.“ То са логически заключения.

Това е за изяснение на онези противоречиви мисли, които нас ни спъват, за да ги приложим в живота. Ние се спъваме от много малки работи. Неща, които са писани преди хиляди години, искаме да ги приложим сега. Туй, което е казано преди хиляди години, не може да се приложи сега. То трябва да служи като условие. Сега има нови условия, които трябва да се приложат. Ние например не можем да живеем, както Адам живееше в рая. Някой път искат да подражават. Има нудисти в Париж на един остров на Сена. Някои казват, че е срамота да се ходи гол. Облечени ли се раждат хората? Раждат се облечени с царска мантия и в утробата на майка си имат мантия. Като се роди, той се отказва от царската мантия, оставя тази мантия, остава какъвто Господ го е направил. Майката после му направи друга мантия – това наричат човешко облекло в света. Искам да ви кажа, че всяка една божествена мисъл, че всяко едно божествено чувство и всяка една божествена постъпка в света, това е облекло. Ние, хората, се обличаме в една своя форма. Може някой път тази форма да е пригодна, някой път е близо, някой път – далече. Там става сега всичката погрешка.

В стиха е казано в отрицателна форма. Някой казва: „Какви лоши работи излизат от човешката уста?“ Вие ги знаете. Защо ще ви разправям за неща, които вие ги знаете по-добре от мене. Вие сте специалисти. Аз не съм специалист. За бъдеще, ако реша да ги изучавам, ще дойда при вас, да ме учите. Сега нямам време. Ако река

да се уча, ще дойда при вас, да ме учите. Ще внимавам как го казвате, как го правите и аз ще го кажа. Какво лошо има? Вие изказвате една лоша дума. В какво седи лошевината на думата? Да произнесете една лоша дума, ред трептения ще направите с езика си. Всяка лоша дума се изразява с известен ред трептения и всяка добра дума се изразява с известен ред трептения. Те ще влязат в ухото, ще се преработят, и тогава ще ви побутнат към някаква постъпка да направите. В тази постъпка ние казваме, че думата или мисълта, или чувството, или постъпката е лоша. Значи вълкът, щом като огладнее, ще намери една овца, ще я разкъса и както е още топла, на парчета я изяда. Овцата вика, плаче, моли се, но той намира, че е много хубаво месцето ѝ. Благодари, че Бог е създал такова хубаво същество, че може да си направи един хубав обед. Вълкът така разсъждава. Овцата разсъждава как Господ е направил такова жестоко същество, с такова безобразие, да няма никаква милост.

Питам, право ли е учението на вълка. Не е право. Той благодари, овцата съжалява, плаче. Че и овцата като ходи и къса трева, и тревата плаче, но овцата не иска да знае нищо. Тя мисли, че е права. Вълкът казва: „От тебе се научих.“ Първо дойдоха тревопасните и после се явиха месоядните животни. Вълкът казва: „Аз това от тебе научих. Ти късаш, и аз рекох от тебе да откъсна. Ти късаш без позволение, и аз късам от тебе без позволение.“

Това са ред разсъждения. Дали така мислят овцете и вълците, то е друг въпрос. Мислите ли, че те разсъждават? Важното е за нас, че вълкът е една написана книга, и овцата е друга написана книга; растенията са една написана книга за развитието на растенията; животните са една написана книга за развитието на животните; рибите са една написана книга за развитието на рибите; цялото човечество е една написана книга за цялото човечество. Трябва да се четат тия книги, за да разберем защо се създадоха растенията. Който не е чел тия книги, трябва да влезе в изучаването им и той може да даде свое тълкуване. Но ние това не знаем. Защо Бог създаде света,

тепърва трябва да го учим. Когато на човека е добре, казваме, че светът е добре създаден. То са наши понятия. Когато разглеждаме нещата от божествения свят, тъй както е създаден светът, и в единия, и в другия случай е за добре. Злото е непроявено добро, пък доброто е проявено зло. Какво ще кажете? Доброто е проявено зло; злото е непроявено добро. Следователно ти страдаш, защото доброто не е проявено – затова страдаш. Ти се радваш, защото злото е проявено и е станало на добро. Всяко нещо, което се изявява в света, на добро става.

Отива един, на когото челюстта излязла, при един лекар, който бил много сприхав. В това време бил неразположен. Като влязъл, лекарят казал: „Защо хлопаш?“ Удря го по лицето и му казва: „Да се махнеш оттук.“ Но като го ударил, наместила се челюстта. Той казва: „Удари ме, но ми намести челюстта.“ Значи, ако един удар може да намести една човешка челюст, намясто е ударът. Удари те човек, и като се намести, този удар е на място. Удари те, казва да си вървиш, и пари не ти взема. Нахука те само, върви си. Малка работа е тази.

Та ние, съвременните хора, не разсъждаваме по този начин, имаме особени правила. Говорим за това, което сами не правим. Искаме от другите хора това, което никога не сме направили. Ние искаме с нас хората да се обхождат като съвършени. Пък то е невъзможно. Ние искаме да бъдат много нежни, деликатни, благи, че каквото поискаме, те да го направят. Пък те каквото поискат от нас, ние не им го правим. Искаме от хората неща невъзможни. Ако сега изискваме това, което в дадения случай е възможно, щом искаме от един човек невъзможното, ние го туряме в едно трудно положение. И от себе си не трябва да искаме нещо невъзможно. Казва: „Трябва да бъдем добри.“ За да бъдем добри, трябва да знаем закона на доброто. Как се постига доброто в света? Вие искате нещо назаем или вземате пари от някой банкер. Но, най-първо, това злато се извади от земята. Онези, които вадиха златото, как го вадиха от земята? Ви го имате от банката определено, искате оттам да го вземете. Вие не знаете къде се

извади от земята, как се е образувало, не знаете историята на това злато. Сега не е престъпление, че не го знаете. Но ако знаехте историята на златото, другояче щяхте да постъпвате сега. На човека е нужно толкова злато, колкото е потребно в кръвта му, за да бъде здрав. Ако имаш повече злато, отколкото ти трябва, ти ще си създадеш нещастие в себе си.

Богатите хора, които забогатяват, стават нещастни. Имаме един пример в Евангелието за онзи, който забогатя много, имаше да яде и пие за много години, и Господ му каза: „Тази вечер ще ти извадя душата, на кого ще оставиш това?“ Не външното нещо, което човек може да го има. Външните неща не са наши. Ние се лъжем. Всичко, което съществува вън от нас, то е условие заради нас. Заради нас е важно онова, което ние имаме в нашето тяло. В нашата кръв колкото злато имаме, от него зависи нашето здраве. Щом си здрав, ти ще имаш светли мисли, светли чувства. Тогава ти ще бъдеш човек спокоен. Човек, който има злато в кръвта си, той не може да бъде беден, той не може да бъде глупав, не може да бъде лош. Лош може да бъде онзи човек, който има външно злато, но вътре който има злато, той лош не може да бъде. Ти може да имаш доброто отвън, но ти не си добър. Ако доброто е вътре в тебе, в твоята кръв, ти си добър тогава. Ако ти нямаш достатъчно фосфор в мозъка си, да имаш светлина да мислиш, ти си глупав човек. Ако имаш повече фосфор в мозъка си, да се образува светлина и да те заставя да мислиш, ти си умен. Някои го наричат това – да има азот повече. На нас, съвременните хора, ни липсват някои елементи, за да проявим онова разумно начало, доброто начало, здравото начало, което е в природата. Цялата природа еволюира, действа, да станем такива. Хиляди методи има в природата, чрез които иска да внесе божествените елементи вътре в нашата мисъл; хиляди методи има, чрез които да внесе божествения елемент в нашето сърце и в нашето тяло.

Сега някои мислят, че са религиозни, защото се молят. Че се молиш, нищо не значи. И реката се моли, дига шум – туй не значи,

че е молитва. Да мислиш, да твориш нещо в себе си, да чувстваш реалността на нещата, да пишеш тия работи, то е живот. Ако онази птица, която има крила, не знае да хвърка, нали тя ще се постави в изпитание. Щом се намери в някаква опасност, веднага ще хвръкне, после по-лесно намира своята храна – прехвръкне с крилата си. Има птици, които пътуват 50, 60 километра, някой път и повече пътуват, и не може да си намерят храна.

Кое е новото в света, което иде? Ние говорим за любовта. Любовта е чисто божествена наука. Мъдростта, и тя е божествена наука на чисто светлите духове. А пък истината, това е наука за напредналите човешки духове. Това е истината. Истината е за земята. Мъдростта е, която кредитира съвременния човек. Истината е, която раздава всичко свободно. За туй казва Писанието: „Само което раздава истината, ще ви направи свободни." Туй, което е вложено в твоя ум; туй, което е вложено в твоето сърце и в твоето тяло, то ти дава нещо. Какво се ползваш от богатството, ако нямаш живот? Какво се ползваш от знанието, ако твоят пулс спре да бие? Или какво се ползваш от книгите, които имаш, ако твоят мозък потъмнее, престане да функционира? Някой казва: „Нямам книги." Книгите отпосле трябва да дойдат. Най-първо, трябва да се създаде мозъкът, да имаш едно желание, че като видиш една книга, като четеш, да светне лицето ти. Добрият човек е червеният човек. Първият човек е бил по-добър, защото е бил червен. Доброто е на живота. Вие вземате червения цвят в лош смисъл. Първото проявление на човека, който носи червения цвят, е бил човекът, който е добър. Хранил се той с плодове, той не бил месоядец. В градината обработваха плодове. Човекът после, като излезе от рая, се научи да яде месо. Тази наука е извън рая. Тя съставя съвсем друга култура. Не е лошо. С тази култура се създадоха хиляди страдания. Седемдесет и пет процента от съвременните страдания на хората се дължат на онова безразборно изтребване на млекопитаещите, на животните, които образуват в неговия умствен свят цял катаклизъм, едно раздрусване. Че е

разклатена така нервната система, се дължи на това, че бялата раса безразборно избива животните, безразборно не само ги избива, но ги консервира. С години седят и се развалят. Милиони и милиарди риби се избиват, консервират и някой път се изхвърлят.

Та сега е идеята за Бога. Искат някои да доказват съществува ли Господ, или не. Тази идея в моя ум е смешна – да доказваме дали нещо съществува. Щом доказваме, трябва да знаем, че е реално. Туй, което се доказва, то е лъжливо. Неща, които не може да се докажат, те са истини. Какво ще доказваш дали съществува светлината, или не. Какво ще доказваш дали съществува топлината, или не. Че ти я виждаш, тази светлина е пред теб. Тя е, която събужда твоя ум, топлината е, която събужда твоето сърце. Може да образувате теории, но твоите теории само едно обяснение имат. Реалността съществува вън от нашето обяснение. Не може да обясниш светлината, ако нямаш светлина. Не можеш да обясниш топлината, ако нямаш топлина. Не можеш да обясниш какво нещо е силата, ако нямаш сила в себе си. Но ние трябва да гледаме на цялата природа като проявление на онова първото разумно същество, което отворило за нас да виждаме неговите проявления, да постъпваме тъй, както то постъпва. То не изисква от нас много. Много елементарни работи изисква. Сега говорят за морал. Но за бъдеще, когато хората минават през някоя река, няма да я минават с обущата си. Като дойдат до реката, ще снемат обущата си, ще запретнат крачолите, ще си измият краката и ще минат реката. Като минават, ще гледат да не повдигат калта на дъното и да размътят водата. После, като минават, ще гледат да не плашат тия – жителите, които живеят във водата, някои риби или други същества. Казвате: „Де ще остане време? Ще се кача на гърба на някого.“ Ще се качиш, но часовникът ще иде.

По някой път разглеждам противоречията в историята вътре. Всеки един от вас не представя ли едно голямо противоречие. Някой път се нанижат такива неприятности една след друга. Ти отдаваш причината на този, на онзи. Не може да намериш причината, не ти

върви. Каквото направиш, все се руши, руши. Най-после казваш: „Животът няма смисъл.“ Причината е вътре в самия тебе. Сега онези, които не знаят, казват, че майката родила едно слабо дете. Но причината е в детето. Понеже то е един дух с едно долно минало, че като дошло в майка си, безпокои я, рита, рита, че тя не могла да направи работата както трябва. Виждали ли сте децата – когато майката тури пита да пече в огъня, детето всеки четири–пет минути пита: „Опече ли се?“ Иска да рови пепела. Тя казва: „Чакай, чакай, не е опечена.“ След пет минути пак пита. Най-после започне да плаче, да хленчи. Ако майката се поддаде на тази слабост, ще извади питата сурова. Кой е причината? Когато месиш хляба, детето да седи вън. Като се опече питата, майка ти, ако те е родила със слабо тяло, ще кажеш: „Втори път като ме раждаш, ще създам много хубави условия за майка си, ще създам и много хубави условия за баща ми.“

Всички ние излязохме чисти от Бога. Как стана така, че ние се раждаме такива хилави, каквито сега? Значи в Бога ли е причината? Не е. Ако е за търпение, ще научите това търпение от дърветата. Идеш с брадва, сечеш дървото, то не бяга. Ти го удряш, то седи, удряш, то седи. Като го отсечеш, на другата година то пак отдолу започва да израства. Ти пак го отрежеш, то пак горкото расте. Търпение имат растенията. Ние, съвременните хора, казваме: „Това са дървета, не мислят.“ Казват: „Едно време бяхме философи като вас. Сега ни туриха главата в пръстта. Сега мислим как да извадим главата из земята.“ Ако растенията не бяха мислили досега, нашите глави щяха да бъдат в земята. Благодарение на тяхното знание изправиха се хората нагоре. Те казват: „Ние ходихме към центъра на земята. Няма какво и вие да ходите. Ще си обърнете главите нагоре към центъра на слънцето.“ Тъй казват растенията. Всяко растение казва: „Ще се обърнеш нагоре, да дадеш плода си на хората да ядат, няма да ги продаваш.“ За щедрост те са образец. Ако ние всички следвахме пътя на растенията, всички щяхме да бъдем щедри. Щедро дават растенията плодовете си, много малко искат. Даже не искат да

ги поливаме. Те казват: „Поразмърдайте ни, поразкопайте ни малко, понеже четем във вашите лица: искате да бъдете щастливи – хубаво желание; искате да бъдете умни – хубаво желание; искате да бъдете здрави – хубаво желание е; искате вие да бъдете силни, умни.“ По-умни от природата няма. Ако е за разумност, всичко онова, което тя е направила, е така хубаво, тъй хубаво изчислено. В нея имаме най-хубавите методи, отдето трябва да черпим. Ако е за разум, от нея ще почерпим. Ако слънцето нас не ни изпраща светлина, как ще мислим? Ако слънцето нас не ни изпраща топлина, как ще мислим? Седим и казваме, че нашите философи написали книги. Благодарение на слънцето, че то изпраща светлина и топлина, затова са писали тия философи.

Тогава някой път казваме: „Защо хората са лоши?“ За мене, че са лоши хората, е много естествено. Всеки човек може да бъде лош. Дръжте го три дена гладен, той ще стане лош. Погладете един кон по главата, е добро, но го погладете отзад – ще ви ритне. Малко само като го бутнете, ще ви ритне. Стиснете една котка за опашката, ще ви одращи. Погладете я по гърба, дайте ѝ хляб и сиренце, веднага ще ви изкаже благодарствени думи. Казвате: „Да има някой да ни научи.“ Търсите някой да ви научи отвън. Отвън са условията. Онзи, който ще ви научи, той е вътре. Той живее вътре в главата, има си място, дето живее. Той живее вътре във вашето сърце – приблизително в това, до това сърце има друго сърце, там живее.

В Писанието се казва: „Сине мой, дай си сърцето.“ Дай го, да го организирам, да го очистя, да живееш добре. Господ иска да организира сърцата. Всички вярват в техния водач, казват: „Фюрерът.“ Вярват в него. Никой не роптае. Идея имат. Трябва да имаш идея. Тогава се постигат нещата. Ако хората нямат единение, ако не вярват в една идея, какво биха могли да направят? Ако съвременните християни имаха идеята на германците, ако всичките вярваха какво е казал Христос, какво щеше да бъде? Казват сега: „Докажи право ли е.“ Онова, което ти казва любовта, веднага го направи, нищо повече. Не

разсъждавай. Онова, което ти казва Божията мъдрост, веднага го направи, не разсъждавай. Онова, което ти казва Божията истина, веднага го направи, не разсъждавай. След като го направиш, тогава разсъждавай. Ние, преди да сме го направили, разсъждаваме. Като го направиш, тогава разсъждавай колкото искаш. Живей, тогава разсъждавай, не разсъждавай, преди да си живял. Обичай, че после разсъждавай за обичта, не разсъждавай, преди да си обичал. Ти не знаеш какво нещо е любовта, създаваш теории, теории, че била мека, кротка, снизходителна.

Какво е мекота, какво е кротост? Мекотата е физическо качество на човека, навсякъде отстъпва. Кроткият човек разумно прави нещата. Мекият се огъва, мекият избягва. Той никога не оставя да го бият. Вие водата може ли да биете? Въздуха може ли да биете? Някой казва: „Мек човек." Може ли да биете светлината? Мекият човек мяза на светлината, мяза на водата, мяза на въздуха. Ако е корав, всички може да го бият. Ти davреч да биеш водата, тя хвръкне. Като удариш, подскочи. Казва: „Още веднъж ме удари, много ми е приятно. Колко си добър човек." Направи едно малко упражнение. Радва се водата. После понапръска те, целуне те. Казва: „Колко си добър, че си дошъл, направи едно занимание." Ако тия удари бяха турени на гърба на един човек, образуван от твърда материя, какво ще бъде? Ако някой човек реши да ви бие, има причина. Той защо ви бие? Например той е материалист. Иска да ви удари. Той ви удари веднъж, вие извадите и му дадете един наполеон. Удари те два пъти, дадеш му два; удари те три пъти, дадеш му три. И като му даваш така, той ще започне полека да слага тоягата и най-после, като му даде стотина, сложи тоягата. Като вземе стотина наполеона, ще сложи тоягата, ще ви потупа по рамото и ще каже: „Не си човек за биене. Много добър човек си."

Разправяха ми един пример за една мечка. Хуква един ловец да го гони, обръща се с пушката, тегли един куршум. Ударя я в предния крак и тя се повалява на земята. Той отива да я доубие, тя дига краката. Казва: „Не прави туй, както аз направих." Дига краката и

започват да текат две сълзи. Съзнава, че не трябваше да направи това. „Ти, разумният човек, не ме доубивай.“ Ние като мечката по някой път правим. Тази мечка защо довлече своето нещастие? Защо гони ловеца? Онзи разполага с пушка. Тя мисли постарому – да го гони. Едно време той се качваше по дърветата, а сега той има пушка, ще ѝ тегли един куршум. Мечките не могат да гонят. Картечен огън има. Мечият характер не върви с геройство. Те не могат да воюват – мечките, с хората.

Та в света, когато се проповядва за любовта, хората мислят, че хората на любовта са разкашкавен свят, меки, хора смахнати. По-красиви хора от хората на любовта няма. По-свободни хора от хората на любовта няма. То е величие, един строеж, едно тяло. Онзи, който служи на любовта, той носи живота. Светлина и топлина излизат от него. Той е бодър, не е дряхъл. Той не казва, че ще се страда. Той се радва, че страда. Като погледне на страданието, казва: „Още страдания да дойдат.“ Страданието според мене е една раница за път, нищо повече. Туй страдание е турено, както си туряш за път да носиш хляб и дрешки на гърба си. Това е страданието – една раница от 10–15–20 килограма. Благото е там. Ще снемеш тази раница, ще извадиш да ядеш и колкото ядеш, тя олеква. Вие искате да я хвърлите. По-лошо ще е после. Всичките страдания, турени на цялото човечество, – в страданията Бог е турил всичките блага. Ако няма страдания, няма да има какво да ядеш и да пиеш. Ако няма страдания, ще гладуваме. Искате да се махнат страданията. Хлебец има в страданията, в тази раница. Туй, което ви говоря, е верно. В страданията са скрити благата на човечеството. Ако не беше така, страданията са безпредметни за човечеството. Неразбраните страдания спъват човечеството. Злото седи там, че всичките хора не искат да носят страданията. Там е лошото. Ако идете в един град тук, в България, ще видите, че седнали в кафенето и бистрят политика кой ще успее. Другите копаят и работят, а те бистрят политика. Колко има, които работят? Че тия всичките хора трябваше да дойдат там да

работят. Някой казва: „Аз не съм роден за проповедник.“ Устата са за проповедник. Ръцете са за земеделец. Краката са за пешеходец. Умът е за мисъл. Сърцето е за чувство. Всичките тия работи трябва да ги вършите. „Как така?“ Значи другите да работят. Ще работиш половин час с мотиката. Най-малко половин, един час ще работиш, туй е божественото според мене.

Ако искаш да изпълниш Волята Божия, като станеш сутрин, няма да се караш, а ще вземеш лопатата и ще идеш един час да копаеш, да извършиш Волята Божия. То е закон. Който иска да бъде здрав, направете това. Ако вие нямате място, идете някъде при някой градинар. Ще кажеш: „Може ли един час да работя на вас?“ „Господарят, той ще ми плати ли?“ Направете това. Не да бъдете всички градинари. Казва: „Нека всеки да си плати.“ Тогава имаме сегашния порядък. Добър е този порядък, но този порядък е порядък на закон. Хората на закона само на половината разрешават въпроса. В бъдещия порядък, на първо място, трябва да се даде място на всичките хора. Ще имате не тъй, както сега са градовете направени. Всеки да има по една част да работи. И министри, и царе, всичките ще работят. И свещеници, и владици, всичките ще работят. По един час ще работят – не по закон, но по любов. Като работят, може лопатата да е направена с хубава дръжка, гладка. Той ще носи своята лопата както иска. Голяма няма да бъде, да се умори. Ще я направи малка, само да копае един час. Колко ще копае, не е въпрос. Един час да копае.

Идеята в нас е – ние избягваме онзи физическия труд като нещо, което унижава човека. Не е така. Тия растения, които създадоха плодовете, които ни храниха, слязоха долу, трябва да им помогнем. Те ни направиха едно добро растенията. Трябва да обработим земята. За да им услужим, за да услужим на онези, които на нас услужват. Даже свините са разбрали това. Те, като ходят, за благото, което им дават, ровят земята. Търсят нещо заровено. И техните семена израстват. Свините са били много добри разсадници на семената.

„Туй, което излиза из устата.“ За бъдеще из устата трябва да излизат най-хубавите думи на истината. Туй, което казваш, да е истина, най-хубавите думи, и тия думи да са верни. Най-хубавите думи, които са любещи, да казваш. И този човек, като му кажеш една божествена дума, той става здрав. Той се е заблуждавал. Да казваш туй, което е верно – и веднага, като отидеш там, ще му кажеш. Някои сега страдат. Някои са ясновидци. Ако искате, аз като дойда при вас, и на Витоша да ви намеря да сте изгубили игла, аз може да намеря иглата. Ще ви кажа как. Имам един голям магнит. Още като го нося, веднага ще се залепи иглата. Ясновидец съм. Казвате – как я намерих. Казвам, виждам. Всичките влюбени хора имат този магнит. Любовта зависи от магнита. Някои привличат малките игли, някои големите. Във Вашингтон от техните междуособици, размирици между Съединените щати са останали две големи оръдия, които са намагнетисани, поставени са в един музей, и тогава, който отива в музея, отдалеч трябва да снеме всичко, което има, металическо по себе си: часовника си, не може да иде с обуща, които имат гвоздеи, иначе ще се залепят. До 500 килограма предмети се залепят за топа.

Та ви казвам, аз говоря за любовта, като една привлекателна сила, която привлича хората. Ти на един човек няма какво да му смръщаш веждите. Покажи магнита. Няма какво да спущаш кофата. Ще я пуснеш кофата, и с магнита ще се издигне от кладенеца. Лесна работа ще бъде тогава. Колко време трябва, знаете ли? Няма да бъде дълго време. Тази епоха ще се смени, и ще дойде другата. Няма да се мине много, когато въглища няма да има. Няма да има дим. Няма да горят хората дърва, ще се впрегне всичката енергия – с електричество ще бъде. Не само това, но горе във въздуха, в пространството, над 500 километра над земята има цял океан с електрическа енергия, тя ще се снеме. И цялата земя ще бъде осветена. Ще имат хората, ще светне на земята. И от другите планети ще кажат, че нова култура има вече на земята. Няма да има дим. Понеже иде едно велико бъдеще, всички трябва да бъдем умни, трябва да бъдем любещи, трябва да бъдем

здрави, за да може да се ползваме. Защото, ако тия блага дойдат, и нашите мозъци не са готови да възприемат тези блага; ако тия блага дойдат, и нашите сърца не са готови да ги възприемат и ако нашите тела не са готови да възприемат благата, ще закъснее работата.

Та казвам, туй, което излиза от устата. Българинът казва: „Златен език има.“ Някой човек, като говори, златен език има. Значи говори хубаво. Има нещо по-хубаво от златния език. Любещият език. Езикът трябва да бъде любещ – когато този език омекне по закона на любовта. Знаете ли, има такива думи отровни. По някой път казва човек думи, които произвеждат отрова, като отрова са. И ние със своята мисъл, без да искаме, някой път образуваме тия отрови, защото в природата съществуват известни елементи, които са отровни. И със своето сърце образуваме известни отрови, и със своите постъпки образуваме отрови. Та, най-първо, ще се научим да работим химически. Да осигурим нещата, да произвеждаме доброто в света. Злото нека седи отвън като една сила. Но нито един от вас да не го възприема в своята Светая Светих. Казвате: „Злото да го не приемем.“ Ти няма да вземеш калта и да я туриш в твоята приемна стая. Калта на пътя е намясто, на нивата е намясто, но калта не трябва да се приема на гости в приемната стая. Някой път и тя се ухитрила. Калта е жива. Те са живи същества. И аз, както мисля, някой път те пращат делегати – малки частици се отделят като екскурзианти и през въздуха се пренасят и влизат в стаята вътре. Понеже се влюбват, остават да живеят вътре. Онези ги чакат. И някой път ние трябва да вземем някаква форма, да ги изгоним навън. Нали сте виждали как бухат килимите, изпъждат ги навън. Те като се върнат, дават следното изяснение. Казват: „Много добре е там, но буханица има.“

Сега да ви обясня. Слезе един ангел от невидимия свят. Приказка е това. Може някои от вас да вярват, може да не вярват. Аз ще ви разкажа приказка, в която всеки може да вярва. Аз не считам, че ангелите са родени. И че всички ангели от хора са ангели. Може да са били едно време хора, сега са ангели, напреднали същества, сила

имат. Един ангел, наречен Орифи, слязъл да прави научни изследвания в земята. Дошъл да посети учените хора на земята, да види какво мислят, какво намерение имат. Като минава, гледа – едно дете вика. На една година било. Спира се той. Детето казва: „Спри се при мен. Няма кой да ми помогне. Гладно съм, ще умра гладно. Ще може ли да ми помогнеш?“ Детето иска биберонче. Детето казва: „Много ти благодаря.“ Ангелът си заминава. Майка му наскоро дошла. След 5 години ангелът вижда – едно момиченце плаче, 4 реда сълзи. Пита го: „Защо плачеш?“ „Изгубих майка си, не зная къде е.“ Той видял, че това момиченце е същото, което било в люлката по-рано. Тогава биберонче искаше, а сега търси майка си. Ангелът ходил по земята и след 19 години гледа една мома при една река, готова да се дави. Пита я: „Защо искаш да се къпеш в реката?“ Тя казва: „Не, дотегна ми животът.“ „Че ти си млада.“ „Имах един възлюблен, когото обичах. Той замина с друга. За мене животът няма смисъл.“ „Ти още не си намерила своя възлюблен. Няма защо да се давиш. Аз ще ти кажа къде е твоят възлюблен.“ Завежда я при нейния възлюблен. Ходил пак по земята ангелът и след 4–5 години гледа, че ѝ се родило едно дете, но умряло и я вижда, че плаче. Пита я: „Защо плачеш?“ Казва: „Детето ми умря.“ Той казва: „Не бой се.“ Той полага ръка и оздравява детето ѝ. Сега има още приказка, но аз ще спра тук. Има хора, които като детето биберонче им трябва. Има хора, които като малкото момиченце майка си изгубили. Има други, които ги разлюбили, и искат да се давят. И най-после има някой, на който детето е умряло.

Как ще се разрешат тия въпроси? Само трябва да има един ангел Орифи, който, като дойде и чуе гласа на детето, да му даде биберончето. Всякога можем да бъдем в полза на човечеството. Всеки човек е една важна единица. В дадения случай, мястото в което живееш, ти трябва да изпълниш своята длъжност. Ти си турен намясто. Казваш, че нямаш място. Божиите войници са турени да пазят. Техните воини ходят из София. И като дошъл, гледа целия ден.

Войниците като ги поставят на поста, седи и гледа. Турил бинокъла и гледа. Защо гледа? Той е длъжен да гледа, изгубил нещо. Ти гледаш някоя библиотека, искаш да четеш някоя книга. Като намериш книгата, не гледаш библиотеката. Ти търсиш нещо в една книга. Вземеш книгата, намериш онова място, четеш, затвориш книгата, излезеш вънка.

Всеки един човек е длъжен. На хората трябва изпълнение вече. Всеки един трябва да съзнава, че той е един пътник в света, че със своето усилие той може да помогне за успеха на човечеството. Какво ви коства, като станете, да кажете: „Ще се подобри светът. Хората ще станат добри, ще станат любещи." Какво ви коства да кажете туй, което казвам. Казвате: „Туй, което аз казвам, ще стане ли, или няма да стане?" Когато видите един камък, ударите го с чука. Петстотин души минават, удрят, и не се чупи. Но като дойде петстотин и първият човек, като удари, и камъкът се строши. Като се повтарят нещата, един казва, втори, трети, четвърти, всичките тия мисли се групират. Съединяват се мислите, чувствата и постъпките на хората. Съединяват се като войници, за да помогнат на човечеството. Ние сега схващаме лично. Личен егоизъм има. Искаме да идем в оня свят, да живеем там, с китари ангелите да ни свирят. Ако е за свирене, тук има свирене. В зала „България", като идеш, постоянно има концерти. Свири някой. Ако искаш хубаво облечени хора, иди в църква. Ще видиш – свещениците са хубаво облечени. Ако искаш да идеш в небето и там да има каране, не разбираш божествения свят. Ако искаш божественият свят при тебе да бъде, божествената музика, ти трябва да бъдеш онзи певец, ти трябва да бъдеш облечен с онези светли мисли, с онези светли чувства, с онези светли постъпки, че като дойдеш, като стъпиш, да кажеш: „Аз любя само едного и заради неговата любов служа на всички."

Какво ви коства да кажете това: „Заради неговата любов служа на всички. Аз служа само на едного и заради него служа на всички."

„Добрата молитва“

22 неделна беседа 16 март 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

ВЪЗПИТАНИЕТО

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще ви прочета само един стих от двайсета глава от евангелието на Матея. „Тогаз пристъпи при него на Заведеевите синове майката им със синовете си, та му се кланяше и искаше нещо от него.“

„Духът Божи“

Ще говоря върху възпитанието като един метод, от който съвременното човечество се нуждае. В механическите процеси на природата възпитанието е отвън, а в органическите процеси възпитанието е отвътре. Някой път ние искаме да възпитаме един човек външно. То е механическо. Искаме някой човек да е добър. То е невъзможно. Или искаме някой човек да бъде щастлив, но по механически начин. И то е невъзможно. Ако един часовник, който показва времето, върви добре, часовникът е щастлив, понеже ще го турим на най-хубавото място, ще се ориентираме от него. Че той нищо не знае за времето. Той ще погледне, ще погледне – това показва движението на слънцето, къде се намира – той, който знае. Как е построен часовникът?

Сега всичките хора искат да бъдат здрави. Как човек да стане здрав? Закона на здравето не знаеш. Всички искат да бъдат умни, но как става умен човек, не знаят. После искат да бъдат добри, но доброто не е един механически процес. Тогава някои ни посочват и казват: „За да станеш добър, стани религиозен човек.“ Ти може да се молиш, и в църквата да ходиш по няколко пъти на ден, но най-малко няма да станеш добър. Някой казва: „Ходя в училището.“ Но учен от ходенето няма да станеш, ако не учиш. Та при възпитанието често слушам да казват: „Впрегни ума си на работа.“ Че как ще го

впрегнеш? Не е вол, да го впрегнеш на работа. Казва: „Впрегни ума на работа." Трябва хомот да туриш на врата му. Не може. С години се говори да впрегнеш ума на работа. Други вземат онази поговорка, казват: „Накарай дявола на работа, за да те научи на ум." Накарай дявола да ти работи, той ще даде ум, какво трябва да правиш.

Има един анекдот. Когато хората се научили да орат в древността, един адепт, като изпаднал в беднотия – много учен човек – никой не му помага в света. Най-после дошло му наум да се обърне към дявола. Казва: „Не ми върви." Казва: „Ще те науча да ти върви, но ще ми обещаеш, че това, което спечелиш, ще ми го дадеш. – Казва – виж, тия двата вола се разхождат. Хвани ги, те ще орат нивата, ти само ще държиш ралото, пък те ще теглят. Впрегни тия ленивци. Цял ден стоят под крушата, не работят. Господ ги пратил, стани им учител, ще ги учиш." Дяволът хванал воловете, турил ги на работа и ги учи, все ги учи. Учи ги да правят прави линии от единия край до другия край на нивата. Когато воловете искат да се освободят, казва: „Ще свършите училището, като се научите да теглите абсолютно прави линии. Щом правите криви линии, не можете да напуснете училището." И досега воловете не се научили да правят абсолютно прави линии. Сега този, който създал този разказ, подразбира, че това животно не е вън, но то е вътре в него животното. Имаш желание да ядеш, то е животинско състояние. Какво ще правиш с него? Един българин се оплаква, че искал да пости, пък нещо вътре му казва: „Хляб, хляб." Казва: „Река да се моля, смущава ме, вика: „Хляб, хляб." Казва: „Дай му да се наяде." Казва: „Като му дам да се наяде, приспива ми се." Какво ще прави, ако е гладен и иска да се моли на Бога? Иска хляб, а щом се наяде, приспива го. Казва: „Спи." Има деца, някои са много ревливи. Майката го къпе, какво ли не го прави, то плаче, постоянно хленчи. Това е дете. Казва: „Не зная защо плаче, урочаса това дете." Не е никакви уроки, но това дете не се е родило навреме.

Един българин ходил на воденицата, завел едно десетгодишно дете на воденицата и то седяло една година там. Детето се научило,

като дрънка воденицата, да спи. Много хубаво спало там. Като се връщат вкъщи, детето плаче, не може да спи. Казва: „На воденицата спеше много добре. Като дойдохме вкъщи, плаче, урочасано е.“ Майката – по-умна, взела едно тенеке и започнала да го бие. Детето заспало. Навикът в човека е второ естество. Един навик става второ естество.

Та казвам, сега в нас имаме известни навици на миналото, с които лично човек трябва да се бори, но трябва да знае как да ги изправи. Онази мома в живота си, която, преди да се оженила, се сърди, тя ще роди сръдливи деца. Онази мома, която била непослушна на майка си – каквото майка ѝ каже, не изпълнява – и децата ѝ ще бъдат непослушни. Ако е обичала, когато кокошката снася яйцата, да ги взема и ги опича без позволението на майката, като роди деца, и те ще правят същото.

Съвременните хора говорят за възпитанието. Но трябва да знаем как да възпитаме един човек. Но за да се възпита един човек, не е лесна работа. По-лесно е да се възпита едно животно, отколкото да се възпита един човек. Възпитанието на човек е един най-сложен въпрос. Цялата природа, която е толкова умна, с хиляди години мисли какво да направи с човека, за да го вкара в правия път. Търси методи как да го възпита.

Преди години в Америка един богат американец има два коня – много скъпи, но с лоши навици. Единият обичал да рита, другият обичал да хапе. Понеже ухапал ушите на много хора, неговият господар давал хиляда долара на тоя, който го отучи да хапе. Това са доста пари, това са сто хиляди лева. Явява се един професор и казва, че в половин час ще го отучи да хапе. Но той изучавал характера на конете, какви са. Хваща коня с гема, но в същото време носи в джоба си един сварен голям чукундур, още горещ. Този кон го дебне, да му хване ухото. Той държи в джоба си чукундура и гледа, когато конят ще посегне да хване ухото му, той да му тури в устата чукундура. Три пъти като му турил чукундура, и оттам насетне конят престанал да

хапе ушите на хората. Туй в американските вестници го писаха. Сега вече знаете как се отучил първият кон и може да го употребите. Втория случай ще го намерите във вестниците.

Всяка една мисъл, която прониква във вашия ум, от какъв източник тя иде? На тази мисъл трябва да знаете нейния произход – положителен ли е, или отрицателен. Положителната мисъл, която излиза от мъжете, или отрицателната мисъл, която излиза от жените. Отрицателните мисли всички са женски, положителните мисли всички са мъжки. Сега да обясня. Положителните мисли имат произход от ума, отрицателните мисли имат произход от сърцето, сърцето дава подтик на тия мисли. Когато сърцето е подтик на една мисъл, тя е отрицателна, тази мисъл е вглъбната, тя събира. Положителната мисъл, тя е корубеста, тя изпъква, нейният извор, който постоянно тече, дава. Едно езеро, което постоянно събира водата вътре, то е отрицателно. Затова българите казват – когато мъжът с лопата да внася, а жената с игла да изнася, къщата се изпразва. Когато мъжът с игла внася, тя знае как да пести, домът се повдига. С игла как се внася? Като шие бод по бод.

Степента, на която сме достигнали знанието, което постигнал човек, толкоз знание има за земята, толкоз е изучен човек, че ако вземете една анатомия, ще видите как е съградено човешкото тяло – колко кости, колко мускули, физиологията е изучил, неговата нервна система. Но нямаме още една система още, по която да се възпитава човешкият ум, да се възпитава човешкият мозък. Например ти си сърдит, но не знаеш откъде произтича твоята сръдня. Два вида сръдня има: положителна сръдня и отрицателна сръдня. Положителната сръдня пее, отрицателната сръдня плаче. Туй положение произтича от мозъка. Зад ухото има едно място, откъдето произтича сръднята. Сръдливото дете, пък и всички хора, които обичат да се сърдят, са много енергични. Хората трябва да се впрегнат на работа. Техният мозък трябва да се впрегне на работа. Когато човек може да впрегне своя ум на работа, винаги сръднята се явява като резултат. За малка

причина човек може да се разсърди. Спрете човека внезапно, ще се разсърди. Ако го срещнете, че го завъртите около себе си, ще се разсърди. Сега слушаме двама души. Единият настъпва другия и казва: „Пардон.“ Другият казва: „Пардон, но не трябва да ме настъпваш. Трябва да гледаш. Много зле настъпи крака ми.“ Някой те хване за дрехата и я скъса, казва: „Пардон.“ Но скъсаната дреха с пардон не се оправя. С пардон тази работа не става.

Малко хора ще намерите днес, на които езикът да е възпитан. Често в разговора ти привеждаш някой пример, който няма никакво приложение. Гледам, мнозина вземат моите примери и не ги турят там, дето трябва. Аз съм ги турил там, дето изяснява един закон. Той ги турил, дето трябва и не трябва. Тогава този пример става като кост. Човешката кост не е отговорна. Тя добра функция изпълнява. Казва: „Такава кост.“ Ако една кост излиза от първия пръст, знаете каква енергия се развива от първия пръст. Всеки един анатомист ще ви разправи какви мускули има, как се изпраща динамическа енергия от мозъка, как работи. Ако твоят пръст е изкривен, това зле се отразява. Но ако и двата пръста на ръката имат дефект, много зле се отразява. Преди няколко време иде един човек с доста високо образование, казва: „Разболях се от сина си. Загубих равновесието на ума си. Не иска да учи, нищо не работи, обича да говори и да пипа, лъже.“ Пита ме какво да прави. Казвам: „Тури го на занаят.“ Казва: „Не иска никакъв занаят, нищо не работи, само пипа и целия ден се потрива.“ Рекох: „Отдалечи го от ума си.“ „Не мога – казва – все в ума ми седи.“ Аз виждам пръста на ръката му, гледам, няма воля. Той воля няма. Този човек е турен на висока служба, заповядва на другите. Той на хората може да заповядва, но на себе си не може да заповядва. Гледам, че първата фаланга на палеца не е добре развита, не е правилно развита. По закона на наследствеността волята му има достатъчно енергия при ушите. Непослушанието на сина се дължи на бащата. Синът носи качествата на баща си. И той се бори със себе си. Днес колко трудно е човек да се бори със себе си. Направил си една

погрешка, кого ще наказваш? Не знаеш какво да направиш. Да печеш да го биеш, тебе ще те боли. Да речеш да говориш, зле заради него, на себе си пакост ще направиш. Ако речеш да го спънеш в живота, себе си ще спънеш.

При сегашното възпитание може да го пратите в училището. Сегашното самовъзпитание е механическо. То е като позлатяването. Като дойдат трудните времена, туй самовъзпитание не издържа. Разправят двама пътници, които се избавят от потънал кораб. Качват се на една лодка. Пътуват дълго време из морето, няма какво да ядат, гладни са, не се решават да измрат гладни. Казва: „Започнахме да се гледаме един друг – и току нарочат едного – и претрепаме, изядем го.“ Минаха десетина дни, пак нарочат някого. Често говорят за онези канибали. Гледал съм образа на канибалите, тези същества, които са яли човешко месо, – като описват дявола, и той мяза на светия при тях – такива страшни образи имат. Аз съм ги гледал в един музей. Казвам, човек трябва да се учи на самообладание. Ако десетина дни като гладуват, се зароди желанието да изядат човека, че защо не се заеха да уловят риба от морето. Ще кажат, че нямали условия. Но в морето има достатъчно риба. Ако бяха от умните хора, щяха да уловят риба.

Привеждам този пример, за да видите какви противоречиви неща има. Не само това, но в нашата култура, в Европа на много места тая култура е била опорочена, дето често се продавало човешко месо. Често млади момчета и момичета са изчезвали и после месото им се продава. Казвам, това е стар атавизъм. Този стар атавизъм съществува и в нас. Казвате: „Как става?“ Вие вече сте вегетарианци, но дойде тъй, че ви се прияде месо. Имаме един наш приятел – той сега е в другия свят, той ми разправяше една своя опитност. Тя е следната. „Двайсет години – казва – съм вегетарианец. Един ден отивам в една кръчма, дето вино се продава. Там, като влязох, ми се приядоха момици. Момиците не ги зная какви са. Казвам: „Дай половин кило вино, дай ми една порция момици.“ Седнах на масата.

Казвам на себе си: „Ти какво правиш? Вино ли ще пиеш?“ Изваждам, давам пари, плащам, оставям виното и момиците и излизам.“

Казвам, често и вие сте имали такива опитности. Често човек кипва. Разправяше ми един българин една опитност. Тя е реална опитност. Мястото е Варненско, в село Отънца. Един селянин имал една хубава жена, спретната, хубаво се носела, хубаво готвела, но малко устата. Тя не сготвила хубаво, и той ѝ ударил една плесница. Тя не му говори. Той бил евангелист, в новото учение на Евангелието, ще живее според правилата на Христа. Той казва: „Ще се пукна от мъка, че не ми говори. Да ида да се помоля, как да ида на жена да се моля, да се подчиня. – Казва – пък и тя е евангелистка, и тя вярва, но погрешката е в мене. Виждам, че трябва да се въздържам. Какво придобих? Целия ден тя мълчи. Мина обед, пак мълчи, че се държи, като че аз не съществувам заради нея. Надвечер, понеже Евангелието казва „Да ви не свари нощта свадени“, казвам ѝ: „Сестра, ще ми простиш. В Евангелието пише – като сестра да ми простиш. Съжалявам, че ме накара този дявол. Ако можеш да го намериш, извади го от мене, че го набий. Ето – казва – удари ме. Ако искаш, прости ми, ако искаш, удари ми две плесници.“ Тя ме погледна малко и виждам, че се поусмихна, подаде ми ръка. Веднага ми прости. Оттам насетне – казва – се зарекох жена да не бия. Туй е по Евангелието.“

Сега онези методи на самовъзпитанието трябва да започнат от бащата и от майката. Говорим сега за новото учение. Онзи идеалният брак в света трябва да предшества обикновения брак. Този го наричам обикновен. Светът няма да се оправи с обикновен брак. Идеалният брак е, когато човек реши да живее чист живот. Някои хора мислят какъв е смисълът. В чистата вода живеят най-хубавите риби, не в мътната. После мислите какъв смисъл има животът. Мътната вода тече, и чистата вода тече. Питам, коя вода е по-хубава. В чистия живот има по-голям смисъл, отколкото в мътния живот. Мислим, че ако се разсърдим, ще спечелим нещо, като че има нещо повече. В тихия

живот има по-голямо разнообразие, отколкото в сръднята. Ти като се разсърдиш малко, мускулите ще се скъсят, някъде ще се продължат. В сръднята ръката се продължава, ти ще трябва да правиш усилие. Ако е близо ръката, ще трябва да скъсиш ръката. Ако е далече, ще простреш тази ръка. Ако протакаш, ти си положителен; ако отблизо биеш, ти си отрицателен. Жените по-меко бият. Нали знаете как бият – като хване детето за ръката, бие с ръката си. Тогава боят е половината на детето, половината – на майката. Тя като те бие, заболява ръката. Майката се бие повече, понеже на голо се бие, детето бие по дрехи. Майката бие повече дрехите, отколкото детето. Хубаво е тя да има малка пръчица, че както тя страда по ръката, така и детето страда. Сега ще кажете, че има закон – не се позволява да се бие в училищата. Някой път пак си позволяват учителите. И майките, и те си позволяват. Ръката, това е един проводник. Боят не е нищо друго освен в тебе да се събудят известни енергии. Като не знаеш къде да я положиш тази енергия, ще излезе из ръката ти.

Най-първо, да ви кажа да се пазите. Имайте едно огледало. От гнева всякога можеш да се запазиш. Щом човек започне да се разгневява, започва от двете страни на устата да мърдат по един особен начин. Щом започнат така да се мърдат устните на онзи човек, с когото говориш, веднага го напусни, че си върви. Ще се дигне скандал. Пък и ако на себе си почнат да ти играят устните, трябва да бъдеш умен. Казва: „Въздържай се." Но човек трябва да знае как да се въздържа. Някой път, ако човек не се разсърди, може да се парализира. За предпочитане е да се разсърдиш, отколкото да се парализираш. Психологически моменти са. Природата е допуснала сръднята и боя у хората. Понеже, ако нямаше бой, ще се парализират хората. За предпочитане е енергията да излезе през ръката, понеже ще се образува едно гимнастическо упражнение. Тогава вземате ралото, с което орат земята, и земята дава своите плодове. Туй рало не е ли учение за самата почва. Сега представете си, че земята е един човек, че земята чувства, както един човек, има съзнание като човека.

Прекарваш ралото през земята, и тя страда. Допуснете, че тази земя се учи на евангелското учение. След като са я били, били, хвърлят семето, и тя казва: „Заради Христа това, което хвърлят, ще го приема." Приема тия дечица да ги отглежда. Те израстват и дават плод. Ако тази земя би се разгневила, както човекът се гневи, какво щеше да стане? Та сега двама едновременно не трябва да се гневят.

Според Стария завет и Господ се сърди. Казва: „Разгневи се Господ." Когато Господ се разгневи, туря хората на работа. Сръднята е намясто. Сега казват: „Християнин да станеш. Университет да свършиш, четири факултета." Тъй както си роден, своето естество ще го опиташ. Сприхавият човек светия не може да стане. Той и светия да стане, ще го видиш, че не е спокоен. Като го обидиш, казва: „Да беше дошъл преди пет–шест години при мене, щях да ти кажа." Благодари, че и той сега се въздържа. Не че не се обижда, въздържа се този човек. Счита, че законът на самовъзпитанието е една необходимост.

Сръднята е една разточителност. Във всяка една голяма сръдня, в големия гняв в човека умират хиляди клетки. Правени са наблюдения – по някой път по четири–пет милиона кръвни телца стават жертва на гнева. Мисля, на това постоянно дразнене, което хората имат, се дължи неврастенията. Хората са станали неврастеници по единствената причина, че енергията, която се зарежда, не турят намясто. Тази енергия може да се прати в горните центрове на мозъка на главата – отпред, отзад или отгоре. Онези хора, които се сърдят, главата им е по-широка, отколкото трябва. Личните чувства са развити повече, отколкото трябва. Лични чувства и в животните има. Във всяко животно, вземете котката, разрушителната сила е силно развита. И понеже личният елемент е много силно развит, котката е много тщеславна. Като влезе вкъщи, професорка е. Като влезе вкъщи, веднага запреде, мине покрай едного, поглади се на крака и предава своята мисъл. Мине, на господаря поглади се, на господарката се поглади от едната, от другата страна. После седне и започне да си

прави тоалета. Господарят казва: „Дайте ѝ малко хляб." Ако котката започнеше и да се храни добре, тя щеше да живее сто години. Откъдето и да е дошла, ще седне, ще изчисти краката, ще изчисти цялото тяло. Ще хване някоя мишка – с козината, с червата ще я изяде. Котката дълго време не живее. После обича да се грее на слънце. Сутрин, като изгрее слънцето, ще избере най-хубавото място, дето грее слънцето. Изложи гърба си, пече се, знае да си грее гърба. Ако, както знаеше законите за възприемане на слънчевата енергия, ако знаеше и така да се храни, щеше да живее дълго. Храненето вземам в широк смисъл.

Ако човек знае как да храни ума си, очите си, ушите си, устата си, гласа си – това са най-силните стимули на човешкия мозък и на човешкото сърце. Ако ти в очите си можеш да правиш подбор на онова, което виждаш, да стимулираш мозъка си естествено; ако ти можеш да избираш ония звукове, да стимулираш мозъка си; ако можеш да избираш най-хубавите цветя, да стимулираш мозъка си; ако можеш да избираш ония храни, които стимулират естествено мозъка ти, защото с храната ти можеш да си въздействаш. Щом помиришеш с носа си, той стимулира слепоочната област. Като усетите миризмата на едно ядене, у вас се заражда желание да я ядете. Обонянието е свързано с тия центрове в слепите очи. Тези хора, които обичат да ядат, изпъкнала е тази част. Виждам, че някои обичате да си похапвате, а други сте злояди.

Сега тази майка иска нейните синове до Христа да тури – единия отляво, другия отдясно. Две правила сега има в сегашния свят. За да туриш един човек отляво, трябва да разчиташ на неговата любов. Няма ли любов към тебе, надалеч стой от него, и той далеч да стои от тебе. За да го туриш отдясно, трябва да бъдеш умен, прозорлив, да има светлина, тогава тури го от дясната си страна. Ако не е умен, надалече стой. Христос, като видя, че синовете ѝ не са такива, казва: „Не знаеш какво искаш." Най-после, за да се освободи, казва: „Не е на мене дадено да съдя. Това нещо не мога да го дам

никому, комуто е дадено от Бога.“ Онзи, който научи закона на любовта, отляво ще бъде, онзи, който научи закона на мъдростта, отдясно ще бъде. Или казано другояче: онзи човек, който е развил своя ум, видно място ще вземе; онзи човек, който добре е развил своето сърце, в него любовта съзнателно действа, той ще завземе видно място.

Та казвам, когато Бог образува дома, бащата и майката, това са два елемента на божествения свят. Бог е основал дома върху любовта – върху майката, и върху мъдростта – бащата. Тогава иде третият принцип в света. Започва да говори истината. Истината носят децата. Ако майката няма любов, ако бащата няма мъдрост, истината не може да дойде в света. Когато започнат да работят с любовта и с мъдростта, истината ще дойде. Децата съответстват на Божията истина. Или другояче казано: майката ще предаде ония енергии на любовта, бащата ще предаде ония енергии на мъдростта, и тия, съединени в децата, дават истината. Истината е подтик в света, който тика цялата култура за развитие. Когато нашият живот се обезсмисли, показва, че няма деца в нас. Можем да бъдем умни, можем да бъдем любещи, но ако не дойде в света истината, любовта не може да се осъществи както ние искаме. То е закон за самовъзпитанието. Какво нещо е любовта? Както ви казах тази сутрин, тя е едноцентрова. Мъдростта има три центъра. Няма да се спирам да обяснявам това, как е трицентрова мъдростта. Нали говорят за троеличието на Бог – с три центъра.

Та казвам, при самовъзпитанието, когато говорим за бащата, то е нашият ум. Когато говорим за майката, това е нашето сърце. Когато говорим за детето, то е нашето тяло. Тялото се е родило от човешкия ум и от човешкото сърце. Динамичните сили в човека са, които са създали тялото. Няма в света по-хубав строеж от човешкото тяло, по-хубаво нещо няма създадено – ако се изучава създаването на очите, ако се изучава създаването на човешкия нос, на човешката уста, на човешката ръка. Трябва само да видите каква опитност има природата, докато е създала човешката ръка. Каква красота има в

ръката. Ти, като погледнеш един човек, по ръката може да познаеш какъв е човекът. Когато едно качество съществува на главата, когато туй качество съществува на лицето и когато то съществува на ръката – на трите места, този човек е идеален. Когато съществува на главата и на лицето, и на ръката, идеално е, гениален е човек. Аз вземам гениален човек като последна мярка. Когато съществува само на две места, това е талантливият човек. Когато съществува само на едно място, той е обикновен човек. Ако известно качество съществува само на ръката ти, а на лицето ти го няма и на главата го няма, ти си обикновен човек; ако съществува на главата и на лицето, ти си талантлив, а ако съществува на главата, на лицето и на ръката, ти си гениален човек. Любовта има признаци, които съществуват, три признака има. Ако признакът на любовта съществува на главата, на лицето и на ръката, вие имате любовта. Няма да ви кажа кои са тия три признаци. Ако ви ги кажа, ще започнете вие да се гледате. Те са много тънки работи. Ако признаците на любовта съществуват на главата, на лицето и на ръката, тогава любовта е гениална. Същевременно и мъдростта има три черти. Ако и те съществуват, този човек е гениален умен. И за истината пак е същият закон. Едновременно като се разглежда ръката, един човек може да види в ръката кое преодолява. Ако преодолява любовта, ръката има един строеж; ако преодолява мъдростта, цялата ръка има друг строеж; ако преодолява истината, пак има трети строеж.

Та казвам, ние ще имаме три вида хора в света: едни, които представят любовта, – има гениални в любовта; други, които представят мъдростта, – те са гениални по ум, и трети, които представят истината, – и те са гениални. Според мене три вида гениални хора има: едни, които са представители на истината, – то е чисто в материалния свят, те са гениални; други, които представят духовния свят, – те са хора на сърцето, те са талантливи; онези, които представят божествения свят, – но то е вече наречената божествена мъдрост. Но в този свят любовта, мъдростта и истината представят

едно цяло. Тъй както аз ги разглеждам, мъдростта има божествения свят, любовта има духовния свят, а истината има физическия свят. Следователно земята я управляват децата; духовния свят го управляват майките; божествения свят се управлява от бащите. Понеже сме на физическото поле, пък обичаме този свят, неизбежно децата са авторитет. Най-големите хора към тях имат уважение и почитание. Най-почитаните хора на земята са децата. Сега някои от вас имате друго мнение, може да правите възражения. Следователно децата са, които кредитират света. Под думата деца не разбирайте деца, които нямат съзнание. Ами едно дете, то е създало дома. Туй дете стана причина да се намерят майката и бащата. Туй дете намерило баща си и майка си и най-после то дошло в дома и донесло Божието благословение, или Божиите блага дошли в този дом според заслугите на това дете. Аз говоря за божествения порядък в света.

Ще ви приведа този пример, привеждал съм го и друг път. Един беден българин тук, в София, бил много беден, нямал деца и едва прекарвал. Ражда му се едно дете. Като вървял по пътя, намира сто лева една банкнота. С тия пари купуват за детето каквото трябва и го кръщават, понеже това било в евтините времена. В същия ден като чиновник го повишават и му дават добра служба, повишават заплатата му. Така тръгнало на бедния. Десет, петнайсет години му вървяло добре. Случва се, че детето заболява, умира. И в деня, в който детето умира, уволняват го. Имал спестени пари – завличат му ги, и всичко тръгнало назад. Сега правя следното сравнение. Когато дойде истината в човека, тя донася всичките Божии блага със себе си. Казвате – истината е детето. Дойде истината, искаш да бъдеш несправедлив, не постъпваш любовно. За мене любовното отношение, то значи – истината е дошла у тебе. Тази истина като дойде, обичай я, понеже от тази обич към истината в себе си ще се повдигне животът ти. Ако ти зле бараш, ще дойдат обратите, страдания, за които ти после ще мислиш каква е причината. Защото, ако не възлюбим истината, ние не можем да се освободим. Ако не възлюбим истината,

светлината няма да дойде. Ако не възприемем любовта, животът няма да дойде. Следователно с възприемането на любовта животът иде; с възприемането на мъдростта светлината иде и с възприемането на истината всичките блага, които Бог е определил заради нас, идат. Това трябва да се тури в бъдещата култура, така да разсъждават.

Казвате: „Защо трябва да бъдем чисти? Защо трябва да бъдем добри? Защо трябва да обичаме?“ От любовта зависи животът. От мъдростта зависи знанието. От светлината зависи, от тази светлина зависи вашето повдигане в живота, понеже няма да имате една и съща форма. Ако една съвременна жена достигне до тази степен на своето умствено развитие, че тя знае къде се намират всичките божествени съкровища в земята, после да бъде най-красивата жена и като се намери в трудно положение, да става невидима – ще може ли тя да се намери в трудност? Аз като говоря така, някои казват: „Много хубаво е да можем да станем невидими, като вземем пари назаем и като дойдат онези да ги искат, да станем невидими.“ Те са чудни, когато някой път разсъждават така. Ако аз имам да давам сто хиляди лева, пък имам в джоба си една банкнота от хиляда долара, какво ще ме изкушават стоте хиляди лева книжни пари. Големите работи може да ни изкушават, но малките работи не могат да изкушават човека. Някой ми задава следния въпрос: „Как – казва – изкушение има?“ Направи кюфтенца, с масло полети, или кокошка опечена, или някоя скумрия с малко зехтин отгоре и лимон, онова хубавото грозде, хубавите ябълки, после смокини, жълти круши. Казва: „Първо ям месо, после ще ям круши.“

Аз поставям въпроса за яденето другояче. Ако човек яде без любов, прави престъпление. Но трябва да имаш светлина върху онова, което ядеш, какво ще достави на твоя ум. Ако е една храна, която си я ял с любов, не може да внесе светлина в мозъка, тази храна не е добра. Ако една храна си ял с любов, не може да внесе светлина в мозъка, тази храна не е добра. Ако една храна си ял с любов, и тя не може да внесе светлина и топлина, и сила вътре в тялото, тази храна не е

намясто. Храна, която с любов ядеш и която внася светлина, топлина и сила в тялото, подмладява се човек. Или другояче казано: храната, която те подмладява, тя е, която е определена за човека. И така трябва за бъдеще хората да ядат.

Та най-първо, ще се научим с любов да ядем онова, което Бог е определил в нас. Тази храна, като влезе в тебе, ще ѝ дадеш едно почетно място. Чудни са хората. Ти изядеш една ябълка. Тази ябълка, като влезе в тебе, ще внесе най-хубавата мисъл, която е донесла от слънцето. После тази ябълка ще ти даде най-хубавата топлина, която е в слънцето, която слънчевите хора имат в себе си. Тази ябълка ще внесе сила, която слънчевите хора имат. Казвате: „Има ли хора на слънцето?“ Хората, които живеят на слънцето, са ангели. Ходят, излизат по цялата Слънчева система и регулират живота на земята. По всичките планети ходят, и се връщат на слънцето. Някой път отиват и по други слънчеви системи. Те излизат на полкове, и пак се връщат.

Сега не искам да вярвате в това. Казвате: „Може да е лъжа.“ Щом мислите, че е лъжа, оставете го настрана, не мислете за това. За мене в слънцето живеят същества напреднали, без да имат греха на хората. Те нямат тия слабости, които хората имат. Понеже хората на земята съгрешиха, затова цялата земя изпъдиха и туриха на заточение. Не само земята, но и всичките планети, които не живеят както слънцето, туриха ги на заточение, сега обикалят по своите орбити. Един ден и ние ще се върнем със земята на слънцето. Сега сме вън на заточение. Станало е някога един голям бунт и земята е била съучастница и затова сега е изгонена, изпъдена. И ние тук седим бунтовниците.

В Писанието се казва: „В началото създаде Бог небето и земята, и земята беше неустроена и пуста.“ Бунтовница е земята. Бог казва: „Да дадем благоволението си на тия непокорните деца.“ И дал Господ своето благоволение на земята. Като дал своето благоволение, турил слънцето, турил звездите, направил едно забавление на хората. Казва: „Един ден, когато се научите да изпълнявате закона да обичате, както

аз обичам, тогава пак ще се върнете пак при мене, ще ми бъдете синове и дъщери.“

То е сега самовъзпитанието. Да възприемем любовта на земята и живота, тъй както сега се изявява. Всеки от вас, както е роден, да работи върху себе си. Богатството в главата, което имате, да го разоравате. После туй сърце, което имате, да ви служи, и за него да благодарите, да благодарите и за тялото, което ви е дадено. Всеки ден да благодарите за това хубаво жилище. Постоянно, като живеете на земята, стават постоянно промени в апартамента. Вие се лъжете с положението на земята. Човешкото тяло постоянно се подобрява и затова ние сме изпратени да се учим от онова, което любовта може да внесе в нас. Постоянно да се учим от онова, което мъдростта може да внесе в нас. Може да се учим и от онова, което истината може да внесе в нас на земята, както е животът. Да оставим онзи живот, за който говорим.

Божественият живот сега е в нашата глава, духовният живот е в нашето сърце и физическият живот е в нашето тяло. Всичко онова, което тялото изисква, да му дадем. Всичко онова, което сърцето изисква, да му дадем. И всичко онова, което умът изисква, да му дадем. Аз считам онова, което тялото иска, то е божественото. Аз считам това, което сърцето иска, то е божественото. Аз считам умът което изисква, то е божественото. То е, което Бог е вложил в нас. Тялото, сърцето и умът – тях всичките трябва да ги задоволим. То е правото. Човек трябва да яде с любов, да благодари за онова, което Бог му е дал. То е правият път. Да благодари, че може да мисли. Да благодари, че може да чувства. Да благодари, че може да се храни. То е новата култура. Новата култура трябва да се създаде върху туй. Тогава ще имаме нови хора, които ще живеят по един братски начин. Аз виждам онова, което ви трябва.

Ще кажете, че това е толкова високо, непостижимо. Аз ще ви кажа ето как трябва да мислите. Когато посадите една семка в земята, вие не мислете как тя ще израстне и какъв плод ще даде. Посейте тази

семка във вашето сърце, и не мислете как ще израстне. Посейте тази семка във вашето тяло, и не мислете как ще израстне. Те сами ще израстнат, и Господ ще ви благослови.

Тайна молитва

23 неделна беседа 23 март 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

НАСТАНАЛО Е ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

„Отче наш“
„Духът Божи“

Ще взема само част от осемнайсети стих от четвъртата глава от евангелието на Матея: „Наближило е Царството Небесно.“

„Бог е любов“

Хората си говорят на един език, който не разбират. Страданията в живота произтичат от неразбирането на езика, който природата има. Ние си имаме особен език и искаме природата да ни разбира. Хиляди години да говорим на нашия език, тя не обръща внимание, ни глас, ни слушание. Всички ония, които искали да накарат природата да разбира техния език, останали назад в развитието си. Растенията изостанали назад, животните изостанали назад. Сега правят опити с човека.

„Наближило е Царството Небесно.“ Значи наближили са благоприятните условия, при които човек може да разбере онова, което му се говори. Аз наричам това състояние възход на човешкото самосъзнание. Съвременните хора повече се занимават с личния живот, искат всички да живеят. То е едно право да живеем. Няма по-хубаво нещо да мислим, да живеем, но да знаеш как да живееш и да знаеш как да мислиш. Някой казва: „Да сме богати.“ Но за какво ще употребиш твоето богатство? Единственото нещо в богатството е да имаш едно жилище охолно, хубаво легло, хубави завивки, постелки, хубав юрган, дрехи хубави, ядене хубаво. Всичко туй е добре, но представете си, че имаш един развален стомах и каквото и да ядеш, боли стомахът. Легнеш, а юрганът ти тежи, като легнеш, не можеш да спиш както трябва. Светлината ще те безпокои. Питам, защо ти е такова богатство.

Бялата раса се отличава с едно самосъзнание, че седи по-горе от другите раси, които са я предшествали: жълтата раса, черната раса и червената раса. И действително тя седи по-горе от тях, има известни признаци. Устройството на тялото, устройството на черепа у бялата раса е другояче построен. Тъй нареченият Камперов ъгъл у бялата раса е по-голям. Черепът в бялата раса е другояче построен. После моралните чувства са по-силно развити в съзнанието.

Сега изобщо религиозните хора казват: „Както Господ създал света." Хубаво, ако вие намерите човешките гърнета, кой ги е създал? Не ги е създал Господ. Тия гърнета се чупят. Всичко онова, което ние сме създали, туряме го, че Господ го създал. Ние надпис туряме, че той ги е създал. Когато хората не живеят по любов, това състояние не е божествено. Когато двама души не се споразумяват, не си разбират езика, това не е божествено. Божественото значи има божествен език. В божествения език всички хора се разбират помежду си по божественому. Някой път някой застава да критикува. Според мене критиката показва, че има едно болезнено състояние, което трябва да се поправи. Но критиката ни най-малко не дава цяр. Критикуваш един човек – не живее добре. Как трябва да живее? Ти му намираш погрешки. Пишеш закона, но не му казваш как трябва да живее добре. Казваш: „Храни се добре." Как да се храни добре? Виж животните. Че животните хранят ли се добре? Ни най-малко не се хранят добре. Онази овца, която пасе по земята, мислиш, че идеята е много хубаво направена. Колко пъти кална е тревата, и овцете умират от кал в стомаха. Казва: „Гледай как животните избират храната." Благодарим от такова избиране на храната. Понеже човек се храни с три вида храни, не само с една – има физическа храна за стомаха, има храна за дробовете, има храна за мозъка. Онези кухари, които приготвят храната, готвачите, които приготвят храната, ако стомахът не може да приготви храната, дробовете ако не могат добре да приготвят храната, тогава състоянието на човека се влошава. Когато храната не е добре приготвена, когато храната не е пречистена, тялото отслабва.

Причината седи в храненето. Причината е там сега. Когато чувствата на хората отслабват, причината е в дробовете. Когато в умствено отношение хората отслабват, причината е в мозъка.

Например в съвременния човек често се зараждат болести. Някой път има удар в мозъка или менингит. Лекарите не знаят причините. Става възпаление в мозъка. Мозъкът не търпи възпаление. Много мъчно се лекува. Менингитът се дължи на един прилив, на едно дисхармонично състояние на симпатичната нервна система, на сърцето. Охтиката и менингитът са болести на сърцето. Воля трябва да имат. Доколкото аз зная, охтичавите какви усилия не правят. Но онези жители на охтичавите, като влязат в човека, циментират се, затварят се. Ти воюваш и като влязат, завладяват човека, изядат му дробовете. Малки животинки са, изядат дробовете, като започнат отгоре, от върховете. Те са като таралежа – като хване една змия, по малко я нагълтва. Тя се върти, прехвърля се, той я гълта. Охтиката, като хване човека, изяда го. Лекарите по някой път идат – не могат да помогнат. Някой път помагат. Болезнените състояния са преходни състояния, които се дължат на едно неразбиране на живота. Щом човек не разбира ума си, щом не разбира сърцето си, охтиката иде. Щом човек не разбира ума и сърцето, менингитът иде. Щом старият не разбира сърцето си, ударът в главата иде. Старият, щом го ударят, казва: „Удар получих в главата." Младият като не разбира закона, огънят иде веднага, минингитът. Младата мома като не разбира живота, охтиката иде в дробовете, става нервна. Това са болезнени състояния. Казват: „Какъв е церът на това?" Какъв е церът на глада? Щом сте гладен, нахранете се. Какъв е церът на жаждата? Пий вода, нищо повече. Какъв е церът на охтиката? Въздух, светлина. Охтичавите хора са много нетърпеливи, толкоз нетърпеливи, треперят. Много злонравни хора са охтичавите. Те искат целият свят да се зарази, да умрат. Те държат философията на Настрадин Ходжа, който казвал: „Като умре жена ми, половината свят умира. Като умра аз, целият свят умира." Че как ще се лекува?

Най-първо, човек трябва да се освободи от своето злорадство. Приятно му е, че страда някой. Той с това си създава едно лошо условие. Утре на това злорадство ще имаш лошите последствия. Злорадството е една заразителна болест. Тя не е божествена болест. Ти трябва да се радваш на всичко онова, което е в света. Като видиш да изгрява слънцето, да се радваш. Туй слънце ти дава условия. Когато духне вятърът, не да се скриеш вкъщи, но да кажеш: „Духай." Не да кажеш: „Откъде се взе този вятър!" Като се заоблачи, да не кажеш: „Отде се взе!", но като се заоблачи, да кажеш: „Дай, Боже!" Ти за всичко си даваш мнението. Не си давай мнението, когато небето се заоблачава – то не е твоя работа. Не си давай мнението, когато духа вятърът – то не е твоя работа. Слънцето да грее – не е твоя работа. Казвате: „Кои хора са добри и кои лоши?" И за това не се месете. Ако Бог е допуснал добрите и лошите хора да живеят, те си имат работа. Господ, когато иска да му свършат работа, той вика лошите хора да прекопаят нивите, градините. Ако остане на светиите, те цял ден се молят, няма да копаят. Той казва: „Аз се моля, пък Господ каквото даде." Светските хора са умни. Казват: „Какво ще оставим Господ да работи – толкоз време работил. Ние сега да се стегнем да работим. Да не бъдем мързеливци. Ние да работим, Господ да почива." Кои са по-прави? Мисля, че светските хора са по-прави.

Казвам, аз възхвалявам светските хора. Хората трябва да работят, пък Господ да почива, Господ да дава само направление. Новите условия изискват нови разбирания. Най-напред едно кардинално разбиране трябва да стане между мъже и жени. На български думата мъж произтича от един много стар език – „мен". Мъжът е дума на същество, което знае да мисли. Думата жена е на същество, което знае да живее добре. Следователно, когато мозъкът добре свършва своите функции на мисълта и когато сърцето добре свършва своите функции, кръвообращението, тялото е здраво. Когато жената живее добре и когато мъжът мисли добре, по-добро нещо не може да има. И в народа е същото. Когато жената живее добре и когато мъжът мисли

добре, по-добър народ от този не може да има. Сега човек в този смисъл трябва да стане господар, да заповядва на ума си, иска да заповядва и на своето сърце. Но човек в този смисъл, както разбира, представя сила малко неразбрана. Човек мисли, като стане силен, да има силни мускули; като има пари, да направи къща за стотина–двеста хиляди, опълчи се, мисли, че е станал умен. Като забогатее, тури цилиндър, мисли, че има знание, започне да дава разпореждания. Знаете колко тягостно състояние е. Един турски кадия – кадия значи съдия – 40 години бил кадия, съдил, този пращал в затвора, онзи пращал в затвора, най-после се пенсионирал. Никой вече не му казва: „Кади ефенди." Най-обикновен човек става. На турски има една приказка. Да обясня положението на кадията, ще ви кажа приказката. Турците казват: „Княз на князете, близо при хората, близо с хората и резил на хората." Когато един човек е свободен, неженен, казват, че е княз на князете. Когато се сгоди, става близо при хората. Като се ожени, става едно с хората и като се разведе, казват, че е резил за хората, станал посмешище на хората. Сега връщам се при кадията. Като го уволнили, няма кому да заповядва. Мислил, мислил, иска да заповядва. Купил 40 ибрика, направил един голям параван, турил ги в една джамия, наредил 40-те ибрика, турил паравана. Идат турците богомолци и искат да се измият, преди да влязат в джамията, посягат да вземат един ибрик. Той им заповядва кой ибрик да вземат: първия, втория, третия, четвъртия – все заповядва. Хубаво, разбирам да заповядваш, да изпълняваш закона, но какъв закон изпълняваш, като заповядваш кой от 40-те ибрика да вземат? То е пак услуга. Този кадия аз го харесвам. По-напред са му плащали, за да раздава правосъдие, сега даром заповядва. Слуги на народа без пари.

Ако ние можем да разберем онзи истински порядък, който съществува в природата, веднага ще се снеме от нас едно голямо бреме. Някои казват, че разбират природата, но бремето, което имат, не се маха. То е неразбиране на онзи великия закон. Когато на един човек говориш на неговия език и той те разбира, веднага ще ти

услужи. Щом говориш на непонятен език, не може да ти помогне. Казва: „Ти не влизаш в положението ми.“ Как ще влезе в положението ти – то не е лесна работа. Как ще влезеш в положението на един човек, който плаче? Плаче един човек. За какво плаче, за какво страда – не знаеш.

Мене ми разправяха един случай – тук, в България, е станал. Ангажирали един адвокат да защитава едно углавно дело за кражба. Дали в София е станало, не зная. Адвокатът го защитава. Казва: „Господин съдия, моят довереник не е искал да краде, не е виноват. Той е взел само 20 хиляди лева, нямал умисъл да краде. На мястото имало 60 хиляди лева, тях не ги взел.“ Подсъдимият започнал да плаче. Пита го съдията защо плаче. Съдията мислил, че се разкайва, че взел 20-те хиляди лева. „Плача – казва – господин съдия, че не съм видял 60-те хиляди лева.“ Ако по някой път правим добродетел в света, без да съзнаваме, това не е добродетел.

Наближило е Царството Небесно. В туй наближаване трябва да има вътрешна връзка. Здравето на човека зависи от онова количество въздух, което приема. Ако ти дишаш въздуха без любов, този въздух много малко ще те ползва. Днес хората дишат. Казват: „Не можеше ли Господ да направи хората, без да дишат.“ Някои се хранят, и пак любов нямат. Имат вкус, ядат много, но искат да спечелят. Те не ядат, за да имат, нямат желание да благодарят. Искат да станат по-тежки, мускулести, да придобият нещо.

Казвам, ако човек не се научи как да мисли, понеже мозъкът се организира от човешката мисъл; белите дробове се организират от правилното дишане, защото те се регулират от симпатичната нервна система. Когато симпатичната нервна система е добре развита, човек има едно отлично, хубаво разбиране, казват, че имат любовно настроение. Системата вътре в тебе има достатъчно количество насъбрана енергия, с която може да разполага. Когато човек започва да закъсва, нервно обеднява. Някои казват: „Блажени бедните.“ Но под блажени бедните какво трябва да се разбира? Думата беден в Стария

завет трябва да се преведе. Блажени бедните се разбира, които не са алчни. Това, което съсипва богатите хора, не е желанието за богатство, но алчността. Мислят, че с богатството ще живеят по-добре. То е само условие. Имаме условия и среда. Каква е разликата между среда и условие? Под среда разбираме – ти си потопен в средата, в материята; при условията ти си извън тази материя, ти си извън средата. Водата за рибите е среда, а за нас водата е условие. Ние може да употребим водата както искаме, ние сме свободни, не сме така ограничени както рибите. Те ако излязат извън своята среда, умират. При това за нас въздухът е среда. Ако излезем извън въздуха, ние умираме. Следователно и за нас има условие и среда. Един ден ако излезем из въздуха, както рибите излязоха из водата – един ден и ние ще излезем из въздуха – тогава какво ще бъде нашето положение? Трябва да се създадат съвсем други органи, с които ще влезем в онова етерно пространство. Наричам го божествено дихание. Туй е диханието на любовта, дето е законът на безсмъртието. Щом човек влезе в тази област, той ще стане безсмъртен. Туй състояние мнозина го имат. Заспиват, съзнанието седи; престава дишането, те чувстват всичко, виждат живите, връщат се, и пак започва дишането.

Индусите имат един метод за спирането на дишането, наричат го нирвана. Европейците ги е страх от нирвана, понеже, като влязат там, ще ги погълне. Те ще влязат в щастливия живот. Нирвана е място, дето хората се обединяват, всеки живее за другите, и другите живеят за него. Ако ние заместим думата Бог, понеже е съвсем механическо разбиране, ние изпълняваме Волята Божия, понеже има наказание, има съд. Ако не изпълним Волята Божия, има наказание. Ти седиш и казваш: „Като ида в оня свят, къде ще бъда?“ Щом седиш в този свят, и не изпълняваш закона, къде ще бъдеш? За затвора. Щом изпълняваш закона на този свят, ще бъдеш извън затвора, ще бъдеш свободен. Същият закон е и по отношение на сина, и по отношение на слугата. Ако един син обича баща си и майка си, ще изпълнява тяхната воля. Тогава неговото положение ще бъде добро.

Сега ето аз какво разбирам. Под думата добри условия разбирам да обичаш човека. Казват някои: „Да обичаме.“ Конкретно как ще го обичаш? Да обичаш един човек, значи ти да бъдеш като един проводник. Най-първо, да се възстановят силите на неговото тяло, да стане човекът здрав, да не боледува. Второто положение, като го обичаш, трябва да станеш проводник, да се хармонират неговите чувства и в твоето присъствие да е свободен, да има тази приятност. После да станеш проводник на неговата мисъл и ти за него да бъдеш, както слънцето е за растителното царство. Това значи да обичаш. Такава трябва да бъде любовта на хората. Ако така се обичаха, те щяха да бъдат среда за своя мозък, среда за своето сърце и тяло и всички хора щяха да бъдат здрави, щяха да имат отлични дробове, щяха да имат отлични умове, и ние щяхме да имаме съвсем друг порядък. И сегашният порядък не е лош. Сегашният порядък е временен порядък. В природата съществуват временни порядъци. Една гъсеница живее в един временен порядък, лази по земята. Като гледаш тази гъсеница, тя има всичките цветове. Като стане пеперуда, тя ги носи в по-изящна форма на своите крила. Човек сега на земята се намира като гъсеницата – той има красиви заложби, но той още не е станал пеперуда. Неговият ум трябва да добие крила. Тия крила трябва да носят най-хубавото облекло, което някога светът е виждал.

Сега да се спра да ви дам едно изяснение. Къде се спъваме ние? Спънката къде е? В алчността. Един пример – може да е станал в Германия. Германският император, като слушал един проповедник, слушал го е, много му харесало как проповядвал. Проповядвал много хубаво, заплатата му била много малка. Казва: „Много ми харесва този проповедник, много хубаво проповядва, той ще бъде полезен за народа, да му се увеличи заплатата.“ Министърът бил при него, дал разпореждане, увеличили заплатата на проповедника, дали му десет пъти по-голяма заплата. След 4–5 години започнал проповедникът да не се чува. Преди да се увеличи заплатата, много хубаво проповядвал, като му увеличили заплатата, вече не се чувал. Питал императорът

министъра: „Какво стана? Нашият проповедник – като имаше малка заплата, по-хубаво говореше. Сега не му се чува гласът.“ Този министър бил духовит, казал: „Петелът, когато затлъстее, не пее.“ Друга крайност. Сега хората постят по 40 дена да пожълтеят, да станат светии. Две крайности има. Религиозните хора искат да станат светии. Светските искат пък да станат пълнички. Две крайности. Човек трябва да има едно тяло – добре организирано, мускули – добре развити, да няма мазнини, да му служи за работа. Ние, съвременните хора, искаме всички да се подобри заплатата на проповедника. Този анекдот е даден и на друго място от „Хиляда и една нощ“ из арабските приказки. Силно въображение имат източните народи.

Един цар боледувал. Неговите учени хора му казали, мъдреците му казали, че ако намери ризата на един щастлив човек и ако царят облече тази риза, ще оздравее. Тръгнала една комисия из целия народ да търси щастлив човек и никъде не могла да намери. Като обиколила целия народ, минава комисията една вечер покрай един беден човек и чули те да свири със свирката си, пък децата и жена му играели. Казват: „Що свириш?“ Казва: „Благодаря на Бога, повече от това не искам.“ Цялата вечер свирил и децата му играли. Той казал, че е щастлив човек. Казват му: „Дай си ризата.“ Казва: „Нямам риза.“ Като се върнали, казали на царя, че намерили един щастлив човек, но той нямал риза. Като казали това, царят разбрал и оздравял. Той разбрал, че този човек е доволен. Казва: „Ако този човек без риза е доволен...“ И царят си хвърлил ризата, той оздравял. Като оздравял, казал да му повишат заплатата и този бедният човек станал богат, имал голям магазин. Един ден, като продавал стока в дюкяна си, паднала една топка памук на рамото му и той легнал, три месеца лежал от големия удар. Заинтересувал се царят, дошъл да види от какво е болен. Казва му: „Падна една топка памук, че ми причини рана.“ Този пример показва, че хората от нищо и никакво боледуват. Паднал малко памук на рамото му, и той направил цял въпрос. Че какво има, ако падне 10, 50 или 100 грама памук на рамото?

Та казвам, нашата съдба половината е в нашите ръце и 50 процента зависи от природата. Животът ни 50 процента зависи от Бога, 25 зависи от природата и 25 зависи от нас. Аз съм проверявал. Всякога, когато се спази туй отношение, няма изключение. Който не е спазил тия изключения... Всякога има изключение. Та казвам, във всички ни трябва да се яви едно чувство на благодарност. Учен си. Ти благодари за твоето учение и не мисли, че си достигнал до онова дълбокото разбиране. Казва: „Учен човек е." Учен е, но утре, като го хване една болест, не може да се лекува. Ожениш се, дойде смъртта в дома, ти си учен човек, и не можеш да се справиш с болестта. И тогава казвам, вие трябва да знаете законите. Българите, които са изобретателни, казват, че едно време българските овчари се домогнали до този закон, да знаят как се добива животът и да се пази животът. Тия овчари разбирали езика на болестите. Един овчар, като минал през полето, спрял се на един мост и слуша две трески да се разговарят. Едната казва: „Ти къде ще идеш?" Казва: „Аз ще ида в планината. Има един овчар, искам да го хвана и да взема, каквото ми трябва." „Как ще го хванеш?" „Като се обагнат овцете му, първото мляко, което ще вземе, ще вляза в първата лъжица. Като ме глътне, като вляза веднъж в неговия стомах, аз ще му кажа." Той чул това. Другата пита: „Ти къде ще идеш?" Казва: „Ще ида при един съдия и него ще хвана." Овчарят заклал една овца, направил един тулум от кожата ѝ и като взел първата лъжица мляко, турил го в тулума и го завързал. През лятото, като напичало слънцето, тулумът се тресъл, треската тресла тулума цялото лято. Есента ще снемат овцете отгоре от планината долу – трябвал му тулумът. Развързал треската, напълнил тулума със сирене и отива на моста. И чува двете трески, пак се разговарят. Казва: „Сестра, какво си побледняла." Казва: „Онзи овчар нехранимайко ме тури в един тулум и цялото лято го тресох. Нищо не ми даде, щеше да ме умори. Ти колко си се оправила." Казва: „При съдията много добре минах. Доста добър човек, да идем и двете." Хванали съдията и едната го тресла вечер, другата – сутрин, че

съдията си отишъл. И болестите разбират. Едната болест била глупава, че отишла при овчаря, овчарят бил по-умен. Другата отишла при съдията. Той е умен като съдия, но не е умен как да живее. Едната треска е била по-умна от него. Тъй седи въпросът: едната е умна, другата е глупава. Но уморяват съдията. Какъв е изводът, какво заключение ще извадим? То е един анекдот.

Казвам, в съвременния живот имаме хиляди случаи, дето може да се наруши онова, което Бог ни е дал. Може да си изгубим здравето. Ти не си богат човек, минаваш покрай касата, тя е отворена, веднага ти се обърне сърцето. Видиш скъпоценни камъни, обърне ти се сърцето. В тебе се зароди едно желание, или да станеш приятел с този човек, или някак да започнеш по някой начин да вземеш богатството. Преди години в Америка, в Ню Йорк обрали един бижутерски богаташ посред пладне. Апаши го обират по пладне. Нагласили – уж, че филм се снима, един автомобил се блъска във витрината, влиза навътре във витрината на този богаташ и в това време обират скъпоценностите. Тоя богат човек вика, че го обрали, но стражарите мислят, че то така трябва да вика, понеже му е платено. За пет минути обират скъпоценностите и се качват на автомобила и избягват. Доста скъпоценности задигнали.

Преди години на руския посланик на Царска Русия му направиха тук операция от апандисит и му взеха 14 хиляди лева. И умря човекът. Лекарите имат всичкото добро желание, но операцията излезе несполучлива. Някой път ти ще платиш, и животът ти ще иде. Та ние, съвременните хора, тичаме, искаме да си помогнем. По кой начин могат да се лекуват хората. Не сме против лекуването, но от онези хора, които са духовни.

Най-първо, човек трябва да изучава човешките закони, законите на човешката мисъл, на човешкото сърце и човешкото тяло. Всеки човек трябва да има една отлична мисъл. Той никога не трябва да допуща една отрицателна мисъл в ума си. Никога не трябва да допуща едно отрицателно чувство в сърцето си, в своята симпатична

нервна система. Никога не трябва да допуща една отрицателна постъпка в своето тяло. Знаете ли, че при вашето състояние, ако сте при някой болен човек и ако се приближите, турите ръката си на рамото на болния, няма да се мине много, ще усетите болката. Ако сте много чувствителен, приближете се при някой човек охтичав, дробовете му са започнали отдолу да се накърняват и вие ще усетите някаква болка в долната част на дроба. Ако болният човек ви е приятен, вие по симпатия ще почувствате това; ако ви е неприятен, няма да почувствате. Когато говорим за положителното, разбираме – трябва да се обичат хората. При сегашните условия трябва знание да обичаш хората. Болни хора не можеш да обичаш, понеже вземат. Ти може да обичаш един болен, но ще платиш с живота си. Някой път – богат е – няма какво да го обичаме, няма какво да му даваме. Онзи, който иска да лекува болните, то трябва да бъде здрав и не трябва да се поддава на закона на внушението.

„Наближило е Царството Небесно." То е повдигане на човешкото съзнание. Ако един цар може да извади един човек, който е в калта, и може да го направи пръв министър в държавата, този цар е видял, че в бедния има един отличен ум. Казват: „Повдигна се този бедният човек." Повдигна се благодарение на своя ум. Той има отлично сърце и благодарение на своето сърце има здраво тяло. Царят е видял, че има тия качества в него, повдига го, и става пръв министър. И той е доволен. Ако бедния човек царят го повдигне, той ще му направи десет пъти повече пакост, отколкото имал по-преди. Тогава царят не е разбрал работата. Сега аз прилагам това.

Искаме да подчиним нашия ум. Мнозина хора – и тук, и в Америка, мислят, че човешкият ум е като луд кон, че той трябва да се възпита. Ако ти трябва да възпиташ ума, който кого ще възпита? Та лудият кон трябвало да се възпита. Не е съвсем правилно. Казват – човешкото сърце било грешно. Как ще поправиш туй сърце? Не седи въпросът там. Сърцето е отрицателната, меката страна. Има една малка болест в сърцето, пък в ума има едно малко отклонение – в

неговия предметен ум, който е ангажиран с външната страна на природата. Но ние напълно може да разчитаме на своя ум, понеже той има божествен произход. Ако на ума си не разчиташ, на кого ще разчиташ? Казват: „На Божествения Дух." Божествен дух има там, дето е духът. Умът ще стане тяло на божествения дух. Духът никога не може да влезе, докато не е здраво тялото. Божественият дух не може да се всели, отвън да дойде, да ти говори. Но отвън да ти говори е механически процес, не е органически процес.

Сега всички проповядват механическите процеси, казват: „Да станем добри." То е временно състояние. Някой е добър 5–10 години, пак се повърне назад. Този процес не е истински процес. В истинските процеси има вечно подмладяване. Онези, които са разбрали закона, могат да се подмладят. Аз искам онези, които се подмладят, да напуснат старото тяло и да вземат ново. Трябва да знаят как да направят новото. Тъй както вие може да съблечете старите дрехи и да облечете новите, така един човек, който разбрал закона на своя ум, който разбрал закона на своето сърце и тяло, той може да смени своето тяло, всичко може да смени. То е една наука. То е безсмъртие на човека. Трябва да дойде туй знание. При сегашните условия ние искаме да ни спасят. Как ще ни спасят другите, когато ние не слушаме. Най-първо, ще кажат: „Туй, което се проповядва, верно ли е? Тази любов от Бога ли е?" Каква е човешката любов? Човешката любов постоянно взема. Тя е един паразит. Една въшка, като се качи по тялото ти, постоянно взема. И ако една въшка десет години седи на главата на един философ, ще стане ли философ? Няма да стане. Питам, ако един човек остави една въшка да го гложди, да го гложди – и той не е разбрал закона.

Всички вярват, че като дойде Христос, той ще оправи света. То е неразбиране. Къде ще дойде Христос? Христос ще дойде в един просветен ум. Ако вие не можете да приемете и да приложите тази просветена мисъл, да направите опит, да кажете: „Отсега нататък ще изпълнявам законите, които са в моя ум, които са в моето сърце,

както Бог изисква, и законите на физическия свят, както Бог изисква." Това се разбира. Ние ще отложим, че като умрем... Някои ме питат: „Като умрем, къде ще идем?" Цитирате, че умрял сиромахът Лазар и отишъл в лоното Авраамово. Лазар беше на посвещение. Там – казва, че кучетата му ближеха раните. Той при всичката беднотия даваше храна на кучетата. Богатият с всичкото богатство нито трошица не даваше. И умря този човек, и отиде при Авраама. Богатият, като умря, отиде в ада. Обърна се процесът. Единият стана виден човек, чиновник при Авраама. Другият не се учеше, влезе в земята, да работи в ада. Работата е там. Както е представено, не е така.

Сега често някои искате да знаете какво е истината. Кой от вас е ходил в ада, да знае какво е адът. Казвате, че гърлото засъхнало. Като ви хване болест, засъхне гърлото, казвате: „Засъхна гърлото." Че не сте ли вие в ада? Де е раят? Не е далече. Богатият човек има къща, килими, хубаво облечен, къщата добре наредена. Бедният е на пътя, той е горе в къщата. Значи раят не е далече от ада. Раят е горе на богатия, бедният е долу на улицата. Гледал съм бедни да седят при 20 градуса студ на улицата и благославят. Някой човек ще му хвърли 50 стотинки, той благославя. На богатия стаята е хубаво отоплена. Пита ме един: „Справедливост има ли в света, как го оправдаваш?" Казвам: „Този просяк е бил един голям богаташ – ял и пил, и никому не помагал. Сега Господ го турил да опита неволите на живота, как бедните хора живеят. Ще го пита Господ: „Още веднага, като те направя богат, ще изпълняваш ли волята ми, както ти казвам?"

От нас, съвременните хора, се изисква една положителна мисъл според нашето разбиране – всеки според своето разбиране. Най-малкото подбуждение в мисълта или в сърцето ви, да направите едно добро, да не отлагате. Не мислете, че да дадете един лев е нещо. Не е въпрос само за хляба. Този човек се нуждае, болен е, казал му е лекарят: „Твоята работа е свършена, ти ще умреш." Като го видиш, кажи му две сладки думи, кажи му, че ще живее още 20 години. Ама туй, което казваш, ще стане ли? Щом го казваш, ще стане; щом не го

казваш, няма да стане. Този човек се е обезсърчил, скъсали са го в университета. Колко ученици има, които се убиват, след като са били скъсани. Кажи му: „Няма нищо, за твое добро е.“ Някой търговец изгубил, другиго го напуснала жената, кажи му: „Ще се върне.“ Най-после му кажи: „Ще си намериш друга“, щом не може да живее. Той се оженил за чужда жена, тя не е негова. Да намери една жена, с която може да живее. Защо ще се съберат двама, да се мъчат?

Сега в своите разсъждения намирам начин за лекуването на всички недъзи, които сега имаме. Има начини. Аз ще ви дам съвет на дъщерите, които искат да се женят. Ако ме слушат, следния съвет им давам. За този съвет знаете колко бихте дали, но аз ще го дам без пари. Ако един син има майка, която обича, синът всякога трябва да се ожени за една мома, която прилича на майката. Дъщерята да се ожени за един момък, който прилича на баща ѝ. Когато тя се жени за момък, който не прилича на баща ѝ, всякога ще има противоречие в живота, ще има разногласие. Когато се жени за момък, който прилича на баща ѝ, ще има обединение. В началото няма да ви коства нищо, пък после. Някой път хората не може да живеят, понеже не подхожда на естеството. Когато у мъже и жени всичките частици са положителни, умът и сърцето са положителни, не може да живеят хората тогава на земята. Следователно единият трябва да бъде отрицателен.

Сега да ви представя тази идея за отрицателен и положителен. Положителният човек е изпъкнал, а пък отрицателният човек е вглъбнат. Река, която тече, е положителна; езеро, което събира водата и не изтича навън, е отрицателно. Следователно, ако реката се влива и няма къде да изтича, няма да даде толкоз благоприятни условия за развитието. Та казвам, всякога трябва да се смени знанието. До известно време искаш да бъдеш силен. Искаш да бъдеш висок. Че всяко нещо има своята граница. Представете си, че станете 4–5 метра висок при сегашните условия. И да си силен човек, ти ще бъдеш нещастен. Че пет метра, ако си висок, никой няма да се ожени за тебе.

После де ще лежиш, какъв юрган ти трябва? То са неестествени желания. Такива желания влязат в твоето сърце – станеш нещастен. Желанията имат своя форма. Никога не трябва да увеличавате формата на желанията. Никога не трябва да увеличавате формата на мислите. Че качествата на една мисъл зависят не от голямата форма, но от организираната мисъл – нейната форма е естествена. Организираната мисъл събира онази божествена светлина в себе си и онова божествено чувство, събира божествената топлина, храна за сърцето. Тялото събира божествената сила. Тъй щото постъпките събират божествената сила. Желанията събират божествената топлина, която е необходима, пък мислите събират божествената светлина. Ако един ум не може да събира светлина, той е изложен на страдание. Ако чувствата не могат да събират топлина, те са изложени на страдание, на разочарование. И ако едно тяло не може да събира сила, то е изложено на болести.

Та казвам, трябва да има едно училище, да се поставите на изпит. Сега вие ме слушате, казвате: „Дали туй нещо е верно, или не. Защо досега не е станало?“ Онези, които са го приложили, става. Христос е турил този закон и казва: „Който има вяра.“ Подразбира, който разбира така – ако каже на тази планина „Премести се!“ – и тя ще се премести. Ония мъчнотии, които са планини, ще се преместят. Да допуснем за някоя сестра или за някой брат. В света законите са едни и същи. Каквито са религиозните хора, и светските са такива. Сега религиозните хора, като се съберат на едно място, се карат. Може да кажат, че имат Божия дух, пък се карат. Светските хора, които не се обичат, пак се карат.

Ще ви приведа един пример за Джон Веслей. Той, като се оженил, бил нещастен в своя живот. Иде един млад момък при него и казва: „Учителю, намерих една млада християнка, искам да се оженя заради нея. Много добра.“ Казва му: „Тя е много млада и много добра, с Христа може да живее, но с тебе – не.“ Не мислете, че ако живее с Христа, ще живее и с тебе. Няма единение между темпераментите.

Господ на Адама му създаде една жена, създаде му другарка. Адам не можа да разбере. Той казва: „Ето кост от костта ми и плът от плътта ми.“ Не е така, това е погрешно разбиране. Адам, понеже спеше, когато Господ създаде Ева, и той имаше представа за външното естество. Казва, че Бог взел пръст и направил човека, но в тази пръст Бог турил диханието си, и човекът станал жива душа. Божественият принцип е вложен. За Ева не казва, че турил дихание. Адам казва: „Тя е плът от плътта ми и кост от костта ми.“ Ева казва: „Аз ще ти кажа дали съм плът от плътта ти, аз ще ти докажа, че и в мене има нещо божествено.“ Тя го накара да яде от плода. Онова, което те накара да ядеш, то е първото твое мнение. Какъвто си ти, такъв съм и аз. Ти ядеш, и аз ям. Ева казва: „Не бой се ти. Отсега нататък ти и аз ще се учим да живеем по Бога.“ Тогава излязоха из рая заради това мнение, което имаха. Ева значи дъщеря на Бога. Ева казва: „Господи, много добре стана, той ще се научи да знае, че духът тури в мене.“ Господ им направи кожени дрехи и ги прати да работят. Сега Ева възпитава Адама, че в нея има божествено естество. Зачитайте жените. Един съвет: зачитайте божественото в човека. Мъжът да зачита божественото в жената и жената да зачита божественото в мъжа. Мъжът и жената да зачитат божественото в децата. То е бъдещият закон за възпитание.

В своята мисъл имам един малък пример. Направили погрешка пеперудата и пчелата, че Господ ги изпратил на земята, да си изправят погрешката. Пеперудата станала гъсеница, явила се при Господа и казала: „Господи, аз се научих да преда толкоз тънка нишка, че направих най-тънката прежда. Направих едно жилище и искам да дойдеш да живееш с мене заедно.“ Пчелата казва: „Господи, бръмбар станах, но се научих да събирам мед от цветята и съм събрала най-хубавия мед. Да дойдеш да си вкусиш от меда.“ Господ казва: „Днес е настанало вашето спасение.“

„Добрата молитва“

24 беседа 30 март 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

ЩЕ БЪДЕ РАЗВЪРЗАНО

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета само един стих от осемнайсета глава от евангелието на Матея – осемнайсети стих: „Истина ви казвам. Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето. И каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето.“

„Духът Божи“

Много просто е казано: „Каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето. И каквото развържете на земята, ще бъде развързано и на небето.“ Ако вържеш вола, ще бъде вързан; ако го развържеш, ще бъде развързан. Какво значи? Ако развържеш вола, ще бъде развързан, ще ходи да пасе; ако го вържеш, ще бъде в дома, ще яде слама. Питат защо трябва да бъде вързан, питат също защо трябва да живеят. Че какво трябва да правиш. Друг въпрос: защо трябва да умират. То е все същото. Който не иска да живее, умира; който не иска да умира, живее. Който не се учи, невежа остава; който се учи, учен става. Същият закон навсякъде работи. После питат някои защо са страданията. Че какво трябва да имате? На всеки един въпрос, който ние си задаваме, трябва да можем да отговорим. Човек не може да говори за нещо, което той не разбира, когато се предава. Науката трябва да бъде разбрана. Питат някои защо трябва да гледа човек. За да не се спъва. Защо трябва да диша? Ако не диша, ще се задуши.

В думата развързване има нещо разумно. Само разумният човек може да се връзва и да се развързва. Следователно, ако ти сам се връзваш и очакваш другите да те развързват, ти си на кривата страна. Някой път се възразява, че умните хора проявяват известни черти. Така едно дете взело една доста голяма макара и започнало да я

отвърта около дядо си. Детето се смее. Минава веднъж, минава два пъти, три, четири, пет, десет, двайсет и повече, и казва: „Дядо, я да видим, може ли да се мърдаш." Дядото бил умен, казва: „Я почни обратно да се въртиш, ще ти дам орехи." Често и ние, хората, сме като малките деца и после се свързваме. Ти имаш едно неестествено желание, ти се връзваш заради него. Имаш една неестествена мисъл, ти се развързваш. Човек със своите чувства се свързва и със своите мисли се развързва. Онези, които се връзват със сърцето, не могат да се развържат. Умът трябва да ги развърже. Ако сърцето те връзва, умът ще те развърже. Каквото умът развързва, развързано ще бъде. И каквото сърцето върже, ще бъде вързано.

Нека дойдем до онова, което е реално в света. Аз считам идеалните работи, това са форма. Идеалните работи принадлежат на ума. Реалните работи принадлежат на сърцето. А пък материалните работи принадлежат на човешката воля. Тъй щото човек едновременно се занимава с идеалните работи с ума си. Казва: „Идеалист човек съм." Ти си в умствения свят. Казва: „Аз съм реалист." Ти си в сърцето. „Материалист съм." В тялото си. Щом ядеш, ти си материалист. Казва: „Аз съм материалист." Кажете ми кой не е материалист. Той яде боб, леща, месо – все материалисти. То са материални работи. Вегетарианската храна е по-чиста. Най-нечистата храна е месната – във всичките клетки изядат храната с нечистотии.

Видиш, котката хване мишката, с козината и с всичките нечистотии я изяда. Котките умират много лесно. По някой път, когато котката се влюби в мишката, какво става с котката. Всичките котки умират от любовни работи, понеже се влюбват в мишките. Котките все от любов умират. Една котка, като седи при дупката на мишката, разправя ѝ любовни работи: „Трепери ми сърцето. Без тебе не може да живея. Светът ми е тъмен. Нищо не искам да гледам. Аз само за тебе мисля от сутрин до вечер." Разговаря се. Като излезе мишката от дупката, очите на котката се отварят и ѝ казва: „Като те видя, светът за мене се отвори, отвориха ми се очите." Вземе я в

устата, понесе я, поиграе си, занесе я някъде и казва: „Аз имам един апартамент – хубаво мебелиран, с най-хубавите столове, с най-хубавите ястия. Ако влезеш, с най-хубавите копринени дрехи ще те облека. На баня ще те пратя, ще те посъблека." Досега виждали ли сте някоя мишка да е облечена с копринена рокля. Все с козина ходят като Йоан Кръстител.

Често са идвали млади при мене и искат съвет от мене. Някоя мома обикнала един момък, аз да ѝ дам съвет. Казва ми: „Ти можеш да направиш нещо." Казвам: „Аз не мога да направя." Казва: „Ти можеш да направиш." Казвам: „Сега ще направя да те вържа. Утре ще дойдеш, ще искаш да те развързвам. Ще дойдат да ме питат защо я развърза." Ще иска първо да я вържа със сърцето, а после ще иска да я развържа с ума. Следователно, за да бъде свободна, сама трябва да се връзва и сама да се развързва. Казвам: „Нямам време. Може въпреки моята воля някой път ако те вържа, ще останеш вързана."

Сам ако се връзваш и развързваш, ще бъдеш свободен. Другояче казано: ако мислиш правилно и ако чувстваш правилно, ти едновременно се връзваш със сърцето си; правилно ако мислиш, ще се развържеш правилно. То е един вътрешен процес. Четат и Христос казва: „Каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето. И каквото развържете на земята, ще бъде развързано и на небето." Какво ще връзваме? Този живот е вътре в нас. Ако не можем всичките мъчнотии, които имаме на земята, ако тия мъчнотии не можем да ги развържем, къде е нашата мисъл. Ако умът не може да ни развърже, къде е той. Вие имате един цирей, който побелял. Побелелият цирей е вече остарял. Тебе те е страх. Българите лесно правят хирургия. Дойде някой с някоя игла, бутне го от единия, от другия край, изстиска го, върже го – веднага ти олекне. Значи в себе си ако имаш едно неестествено желание, онова, което то съдържа, трябва да се изхвърли. Всяка лоша мисъл, всяко лошо желание трябва да се изхвърли. Всяка добра мисъл трябва да се приеме. Всяка лоша мисъл и всяко лошо желание връзва човека. Всяка добра мисъл развързва човека.

Сега това е обяснение. В какво седи правилният живот? Искаме по някой път да обичаме някой човек. За да обичаш някой човек, трябва да го развържеш. Първото нещо – любовта разбира развързване. Друг е въпросът, когато вие искате да ви обича някой. Пак се разбира същият закон. Онзи, който ви обича, трябва да ви развърже. Щом не ви развързва, любовта не е правилна. Казвам, този закон е верен. Понеже Бог в света ни обича, постоянно ни развързва. Като ни развързва, ние никога не съзнаваме това и постоянно се връзваме. Бог те развърже от едно място, ти се вържеш на друго.

После трябва да бъдете тъй последователни като Толстой. Той играл една вечер на една хазартна игра. Обичал да си поиграва на хазартни игри – тъй били руските аристократи. Загубил 12 хиляди рубли, започнал да се моли. Млад бил тогава и помолил се на един свой приятел, и той му дал една рубла. Започнал да играе с нея и спечелил, че още вечерта изплатил задължението си и си дал дума да не играе повече. И оттам насетне Толстой никога не повторил да играе. Вие играете на една игра хазартна на омраза. Хазартна игра е омразата. Казва: „Аз не мога да му простя.“ Казвам, ако вие не можете да простите на хората, и Отец ваш не може да прости на вас. Казва за някого: „Той не е много разумен.“ Хубаво, ти от много умните ли си в света? Всеки човек в света, който не иска да прости, не е от разумните. Който прощава, е от разумните; който не прощава, той е от посредствените хора, не от разумните.

Та казвам, законът вече е приложен на физическото поле. Ако съвременните хора не знаят как да приложат любовта, животът не може да се съгради. Тогава имаме всичките несносни страдания. Че какъв смисъл има – една майка, която родила десет деца, и всичките умрели? Какъв смисъл има животът, ако през цял живот само ту стомахът те боли, ту гърдите те болят, ту мозъкът боледува? Все нещо е вързано: ръцете ти са вързани, краката ти са вързани. Какъв смисъл има? Като дойде дяволът да ти върже краката, да можеш с ума си да се развържеш. Някой пита кое е моралното. В Англия един апаш

завеждат го на третия етаж, затварят го в една стая и стражарят оставя една свещ. Завързали му ръцете с въже и краката завързали с въже. Той помислил, помислил и му дошла една светла мисъл. Дигнал краката си и поставил въжето на свещта. Изгоряло въжето. Турил ръцете, и въжето на ръцете изгоряло. Освободил краката и ръцете си. Взема чаршафа, раздира го на парчета, направил го на въже и изчезнал през прозореца на третия етаж. Казват: „Морално ли е?“ Морално е. Стражарят го връзва, той се развързва. Турил му свещ и казва: „Ако си умен човек, развържи се.“

Всички вие имате такива задачи дадени. На всекиго Бог му оставил по една свещ. Вие седите и викате този лекар, онзи лекар, по някой път обичате да ви баят. Някой го боли глава, че му баят. Нямам нищо против баянето, но знаеш какво казал един български момък. Една баба казва: „Ела, баба, да ти бая – да не те яде мечка.“ Той ѝ казва: „Бай ми, бабо, мечка да ме не среща.“ На идеалното в света трябва да се разбират неговите закони. Трябва да се създадат най-красивите форми в нашия ум. Трябва да се създадат най-реалните желания вътре и после – най-устойчивите постъпки. Един човек се различава в своите мисли, в своите чувства и в своите постъпки. Да кажем, никога да не изменяш. Често някой човек, като направи някоя погрешка, не иска да я изправи, но гледа да я заличи. Изправи я. Не да я заличаваш, но да изправиш погрешките, е най-хубавото. То е като художник, който рисува и направи погрешка, той веднага коригира. Онзи шивач направи погрешка, веднага разбира, и пак го прекарва на машината.

Хората в света и религиозните хора често са болни. Казват, че вярват, пък са болни. Дойдат и им казвам: „Повярвай, ще оздравееш.“ Казва: „Вярвам.“ „Ако ти вярваш, според мен ти ще бъдеш здрав. Щом не оздравяваш, вярата ти е слаба.“ Казва: „Помогни ми, аз ще повярвам.“ Тогава вие ще се намерите в положението на един сприхав лекар. Иде един да го лекува. Той бил неразположен, разсърдили го и казва на болния: „Иди си, не съм разположен.“ „Моля ти се, кракът ми

има нещо.“ Казва: „Иди си сега, не съм разположен нещо.“ Лекарят взел, че го наложил. Излиза навън. Като го бил лекарят, оздравял. Казва: „Благословена ръка, би ме, но оздравях – казва – и боят му лекува. Магнетизъм има, като ме би, оздравях. Верно е.“ Всички майки, които са били децата си, тези деца са станали здрави. Всички бащи, които са били синовете си, хора са станали, здрави са станали. Всички, които не са бити, обикновени са останали.

Сега слушам хората наоколо – не искат да бъдат бити. Ако хлябът не го мачкаш, хляб става ли. Ако този хляб не го туриш във фурната, хляб става ли. Онова зърно, ако не го туриш в земята да го помъчиш, може ли да расте. Ще кажете: „Нещо хубаво кажете.“ Вие искате животът да бъде като един човек хубаво облечен, като рокля – да я туриш, или като една гугла – да я наденеш и да я снемеш. Не зная, мъже и жени се обличат по два начина. Някои събличат дрехите си нагоре, за да му вървяло; други – за да му върви, съблича дрехите си надолу. Хубаво. Има неща, които може да съблечеш нагоре. Ризата може да съблечеш нагоре, но как ще съблечеш гащите си. Ние по някой път мислим, че сме големи философи. Трябва да се разсъждава върху ония закони, които природата е създала. Тя е мислила милиони години и създала нещо. Ние мислим да изменим нейния ред и да вложим онова, което ние мислим. Нашата мисъл не е обоснована на някакъв опит. На всичките ония възможности, които Бог е вложил вътре в човека, човек трабва да се подчини доброволно. Като страдаш, да ти е приятно, че страдаш. Като те боли кракът, да ти е приятно. Като страдаш, да ти е приятно, не да не чувстваш болката, но да чувстваш малко.

Сега по някой път има хора, които имат воля, имат и търпение. Разправяше ми един лекар. Казва: „Мене ме учуди.“ Дойде един войник, който имал нещо да се оперира ръката му. Лекарят искал да намаже ръката му, да я анестезира, но войникът казал: „Не.“ Протяга ръката си и докато лекарят вършел операцията, – лекарят го наблюдавал – и не мръднало лицето му, нито един мускул не

потрепнал на лицето. Седи спокоен човекът. Казва: „Свърши ли?“ Мисля, че този лекар разправя право. Има религиозни хора, като дойде страданието, свиват лицето, сълзи текат, плачене, кряскане. Той ли бил най-големият грешник? Не. Но те опитват каква воля имаш, можеш ли да носиш тия малките страдания. То е една привилегия да страдаш. Че целият свят, и нашият живот, седи на една почва от страдания, ние живеем на страдания. Хиляди и милиони същества жертват живота си, и ние живеем върху тия жертви. При това от всичките тия страдания ние придобиваме най-големите блага. Ние самите не искаме да вземем участие в тия страдания, които съществуват в природата. Следователно хубавите мисли, хубавите желания и постъпки на човека са плодове, понеже човек в духовния свят е плодородно дърво. Човешките мисли, човешките желания и човешките постъпки са плодове, които напредналите същества по някой път идат да опитват. Когато някое същество опитва този плод, тогава обръща внимание на тебе и плаща нещо за хубавите плодове, които имаш. Казва: „От мислите си, от постъпките си ще се въздигнеш в живота.“ Единственият процес, по който човек може да се въздигне, то е мисълта му.

Онзи, който ни връзва, кой е? Бог ни връзва чрез своята мъдрост. Мъдростта е, която връзва хората. Любовта е, която дава сила за развързване. Истината ще те развърже. Щом искаш да го вържеш, ти ще го вържеш с мъдростта. Ако искаш да дадеш един подтик, искаш ти на земята той да живее, ще му дадеш този подтик чрез любовта. Можеш да го направиш свободен. Това ще извършиш чрез истината. Тогава, ако истината, която е в тебе, не може да те направи свободен, ти не разбираш законите на истината. Ако знанието, което е в тебе не може да те върже, туй знание не е съществено. Че когато един се качва на аероплан, той е ограничен, но той разбира законите на онзи аероплан – той не може да ходи както на земята. Качи се на аероплана, разбира законите, качва се, слиза. Щом слезе на земята, той трябва да знае как да излезе из своята каюта.

Ние, съвременните хора, сме влезли в това тяло, от което ние не може да излезем навън. Вечерно време дойдат, вас ви пущат да идете – вашите пазители, които ви пущат от затвора и после пак ви вкарат – вие се събуждате. Щом ви вкарат в затвора, вие се събуждате. Щом искат да починете, вечерно време легнете, вас ви развързват, и сутринта пак ви връзват. Всеки ден вие сте вързани и развързани. Но това връзване е един процес, дето човек трябва да добие онази вътрешна самоувереност, вътрешно съзнание. Знаеш колко струва една опитност. Да кажем, може да се направи един опит. Ти имаш ужасна болка в крака, в коляното. Ако ти можеш да концентрираш ума си така, и веднага тази болка ще изчезне. Може пак да дойде, пак се концентрирай, пак изчезне. Пак изгубиш равновесие, болката пак иде. Болката иде и изчезва, докато твоят ум вземе надмощие, мобилизираш се, разбираш законите. Ще кажеш на болката: „Ти трябва да ме слушаш сега." Щом станем по-силни от болката, болката престава да ни мъчи. Щом станем по-слаби от болката, болката ни мъчи. Щом една болест те мъчи, ти си слаб. Щом болката те напуща, ти си силен. Щом си невежа, невежеството е по-силно от тебе. Щом невежеството те напуша, ти си по-силен от невежеството. Сега това засяга нашите лични чувства. Невежите хора сега минават за учени хора.

Казвам, в съвременния семеен живот една жена, която не може да освободи другаря си, тя не е негова другарка. Тя иска да знае другарка ли му е. Казва: „Коя е тази, която Господ определил заради мене?" Онази, която може да те развърже, е заради тебе. Пита ме някой: „Кой ще завърже момата?" Това аз не съм го казвал. Сега на вас го казвам за пръв път. Всеки момък, който те върже, той е избраник заради тебе. Момъкът ще завърже момата. Тя има силен ум, щом развързва. Той завързва, тя развързва. Един в ума работи, друг в сърцето работи. Ако един момък не знае как да върже момата, той не е неин избраник. Ако една мома не може да те развърже, тя не е избраница. Дали ще го вярвате? „Близо до ума е" – казват турците. Какво е връзването? Ще

каже: „Как да ме върже той?“ Хубаво. Гони ви някой. Вие дойдете до реката, не знаете как да минете. Един момък ви туря в лодката, ограничи ви, прекара ви на другия бряг. Като излезете, вие му благодарите, плащате му за това. Вие се развързвате.

Казвам, любовта, която връзва хората, е намясто и любовта, която развързва хората, е пак намясто. Или казано другояче: любовта е, която връзва и развързва хората, защото всичките неща стават от любов. Всичките лъжи в света са съградени от любов. Дойде той – обещава, че няма да я върже. „Ти – казва – при мене ще бъдеш като царица. Копринени рокли ще имаш, с автомобили ще се возиш.“ Но той не говори истината. Той лъже. Тя ще бъде вързана. Тя, като зачене едно дете, носи един голям товар. Сега аз говоря на факти. Че ако каже: „Ти при мене царица ще бъдеш“, – аз ето какво разбирам връзването. Вие пак ще ме разберете криво. Жена, която не може да накара един мъж да работи, то значи развързване. Като го развърже, да го научи да работи. То е развързване. Майката, след като развързала това дете, го праща в училище, развързала го. Но знание трябва.

Въплотяването на земята е връзване. Всеки човек, който се е въплотил в тялото, вътрешно постепенно трябва да се развързва чрез процеса на човешката мисъл, чрез процеса на човешките чувства и чрез процеса на човешките постъпки. Има нещо в нас божествено – духът, който постоянно ни развързва. Като влезем в новата култура, ще бъде култура на развързване, за да се научим как да работим. Сега ние разбираме връзването просто. То е само като един символ на онова истинското развързване. Не можеш да вържеш един силен човек. Силен човек е само онзи, който разбира законите на любовта. Човек не може да бъде силен, който не е изучил законите на любовта. Човек не може да приложи тази сила, която любовта му дава, ако той не разбира законите на човешката мисъл, на божествената мъдрост. Човек не може да постигне онова, което той иска, ако не разбира законите на истината.

Аз говоря за онези от вас, които искате да влезете в божествения свят и да работите съзнателно. Аз съм привеждал следния пример. Пак ще ви го приведа. Влюбват се трима души в една княгиня. Тя била много умна. Туй е из модерния живот, когато велосипедите били измислени. Тя им казва: „Ще вземете по един хубав велосипед. Направете една стена и онзи, който се засили и може да мине стената, той ще бъде моят избраник." Дошли тримата със своите велосипеди. Качва се първият, засилил се и като наближил стената, започнал да мисли: „Защо ще умирам за една княгиня. Ще се блъсна в стената, ще си прасна главата." Дошъл до стената, спира се и се отказал от състезанието. Вторият се засилил. Като дошъл и той до стената, и той се отказал. Третият казва: „Да става каквото ще." И той се засилил и се блъснал в стената, която била направена от книга, и я пробил. Първите казват: „Брей, излъга ни тя. И ние можем да пробием книжната стена."

Казвам, всичките ви мъчнотии, които вие изпитвате, това са книжни стени, при които вие се спирате. Кой ще си жертва живота? В какво ще покажеш любовта? Ако нямаш доверие в един човек, каква е тази любов. Забележете едно нещо. Онзи, който ви обича, той няма да поиска от вас много работи. Любовта започва с най-малките опити. Той ще ви поиска, най-първо, един лев назаем. То тъй ще се случи, че вие имате само един лев, който и на тебе ти трябва. Бръкнеш в джоба, видиш само един лев и казваш: „Нямам." Ти лъжеш. Не си издържал изпита. Извади лева, дай го. Ти ли си го употребил, или той, е все едно. Онзи, който употреби лева, намясто отишъл. Той няма да поиска от тебе да се жертваш. Той ще дойде до жертвата. Ще мине човек през жертвата. Вие искате да влезете в Царството Божие без жертва. В Царството Божие не можете да влезете, докато не ви разпънат като Христа на кръст. Много лесно мислят някои, че могат да влязат. Ще те разпънат тебе на четири гвоздея – два на краката и два на ръцете. Ще викаш: „Ели, ели, Лама Савахтани. Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил." Ще те турят в гроба, след това ще станеш

кандидат за небето. Христос, след като възкръсна, казва: „Още не съм възлязъл на небето.“ Някои проповядват, понеже Христос пострадал, заради неговия хатър ще влязат в Царството Божие. Такива работи няма. Казват: „Ние носим кръста.“ Не. Смешно е да носиш такъв кръст малък на врата. Ще носиш голям кръст, че като дойдеш донякъде, да го хвърлиш. Един такъв малък кръст туриш на врата. Не, не – голям кръст, да се покажеш, че си юнак.

Да носиш кръста, това е законът, да се справиш с всичките мъчнотии, които животът създава по една вътрешна необходимост. Казва: „Защо е туй страдание?“ Няма друг изходен път. По една вътрешна необходимост се явяват страданията. Ние не знаем защо са, но са необходими. Страданията в живота ще се превърнат във велико благо за в бъдеще. Няма страдание в света, което ще остане, което да не се превърне в благо за бъдеще. Всички ще се превърнат – и най-лошите страдания, всичките ще се превърнат в нещо хубаво. Няма изключение. Затова един ден всичките противоречия, които сега съществуват, ще изчезнат.

Та ще ви приведа един пример от един окултист. Той представя един разказ. Дошло един ден, че и дяволът се обезсърчил. Казва: „Научих всичките хора, дадох им знание – и най-после и мене не ме слушат. Вземаха всичко от ръцете ми.“ Обезсърчил се и отишъл на една голяма канара и седнал там, навел глава. Казва: „Дай си знанието, после ходи да те управляват.“ Вижда по едно време – Христос иде към него, приближава се. Казва му: „Много късно идеш. Едно време, преди две хиляди години, имаше какво да ти дам. Сега и мене не ме слушат. Късно идеш.“ Мисли, че Христос иде при него да иска нещо. Христос казва: „Аз ида сега да ви помагам.“ Забелязал, че две змии имало забити на неговите гърди. Положил ръката си Христос и отнел змиите, и му казва: „Ти си много умен. Ще те поставя като добър учител да възпитаваш хората. Понеже голяма опитност имаш, да ги възпиташ за бъдеще.“ Тръгнал дяволът с Христа. Сега дяволът иде в света и той да помага, да учи хората. Това,

което ще примири всичките противоречия, туй трябва да залегне във вашия ум.

Единственият, който царува, това е Бог. Единственият, който обича, това е Бог. Единственият, който раздава знания, това е Бог. Единственият, който носи истината, това е Бог. Тогава, като го познаваме, ще имаме вече отношения един към друг. Сега Господ иска нас да ни изпитат доколко можем да приложим неговата любов. Той не иска да приложим туй, което не е по силите ни. Дал на едного пет таланта – да работи с петте. На друг дал два, на друг – един. Интересно е, че онзи, който имал пет таланта, спечелил още пет. Който имал два таланта, спечелил още два. Онзи, който имал един, отишъл, че го заровил. Сега мнозина казват: „Какво аз мога да направя?“ Един талант имаш, спечели още един, да станат два. Втори път двата таланта ще станат на четири, третия път – на осем и т.н. Ще се увеличават талантите.

Аз ви считам като млади моми, които чакат своите избраници да дойдат. Аз ви виждам като млади моми на деветнайсет години – чакате отнякъде, от някой прозорец да го видите да се зададе той. Всичките човешки души, това са девици. Някои от вас сте облечени с мъжки костюми, други – с женски. Много жени сега турят гащи – стават ли мъже? Тури мъжки гащи, остриже косата, но тя е жена. Мъжът и рокля да тури, и косата да пусне, мъж е. Не може да се измени човешкото естество в дадения случай.

Казвам, трябва да имаме една ясна представа за онова, което жената носи в света. Жената носи онзи велик магнетизъм, поле за работа създава. Ако в света няма жени, няма да има поле за работа, няма да се сее. Ако мъже няма, поле ще има, само че няма да има какво да се сее. Само с жени светът ще бъде една песъчлива пустиня. Само с мъже светът ще бъде пълен с хамбари със семе, но няма да има къде да се сее. Като се свържат мъже с жени – туй магнетическо поле и туй електричество в мъжа, тогава се дава онзи велик подтик в живота. То е едновременно тялото, полето, в което сега се сее

човешката мисъл и човешките чувства. Казва Писанието, че има една борба мужду духа и плътта. Плътта е онова неразбраното в нас. Ние постоянно се възмущаваме от живота защо е такъв. Възмущението произтича от неразбиране законите на живота. Каква е тази любов, когато някой ще ми мърмори: мър-мър, това няма, онова няма. Какво по-хубаво може да се даде на човека от един светъл ум, който е свързан със светлината. Какво по-хубаво на човека може да му се даде от топлината, която носи живот в себе си и дава най-хубавото разположение. Какво по-хубаво може да се даде на човека? Земята мяза на един отличен параход, който пътува през пространството с хиляди години. Вие се разхождате на нея, и сте недоволни. Вие правите най-хубавата екскурзия, която някой прави в света, при това сте недоволни. Искате да идете до Париж, до Берлин или Лондон. Сега в Лондон не може да идете. Ако идете в Лондон, пада огън и жупел някой път.

„Каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето. И каквото развържете на земята, ще бъде развързано и на небето." Каквото развържете с мъдрост, ще се развърже. И каквото приложите с истината, ще бъде приложено. Та казвам, приложете сега в себе си светлината във вашия ум. Всички от вас, които имате спорове с когото и да е – с бащи, с майки, с братя, със сестри – решете този въпрос. Развържете се. Вие имате неверие. Някои от вас казват: „Има ли Господ, или не?" Седи един учен човек и друг, който не е учен, но умен човек. Ученият доказва дали има Господ, или не. Онзи неученият хваща го за гушата, натиска го и казва: „Ако кажеш, че няма Господ, ще те удуша; ако кажеш, че има, ще те освободя." Онзи казва: „Има, има, има Господ." Като те хване тебе смъртта, ще видиш има ли Господ. Ако има Господ, има. Ако няма Господ, няма. Питат: „Има ли Господ, или не?" Чудна работа. За единственото реално нещо в света може да се твърди и да се отрича. Философията е това, че само това, което се твърди и се отрича, то е реално. Туй, което не се отрича и което не се твърди, то не е реално. Туй, за което не може да

мислиш, то е нереално. Туй, за което може да мислиш каквото и да е, и туй, за което може да твърдиш или да отричаш, то е реално. Че ти не може да хвърчиш, но може да хвъркаш, ако си умен. Че как хората хвъркат с аероплани. Едно време не можеха, а сега по 400, 500, 600 километра в час пътуват.

После имате някаква болка, имате ревматизъм. Обикнете болката. Левият крак – на палеца, ви боли. Обикнете палеца. Тъй го обикнете – като същество. Веднага болката ще престане. Туй място, което не обичате, то ви боли. На необичаните места по тялото, там се явяват болестите. Боли те коремът – не обичаш корема. Заболят те гърдите – не ги обичаш. Заболи те пръстът – не обичаш пръста. Болките се чувстват в необичаните удове на тялото. Щом обичаш тялото, щом обичаш ума, сърцето, всичко, което човек има, като обичаш, болките ще престанат.

Дали вие вярвате това, или не, мене не ме интересува. Някои от вас, които искат, направете един опит, но не разправяйте никому. Само на мене ще дойдете да ми кажете онова, което казвам, дали е верно. Няма да ми казвате как сте направили, но само ще ми кажете: „Верно е.“ Ако вие не вярвате, след като направите 9 пъти опити, ще видите – щом обикнете вашия крак, той ще оздравее, този крак ще бъде добре тогава. Казвам ви, обикнете, за да имате собственост. Някой казва: „Не искам собственост.“ Тялото е наша собственост, главата, сърцето, умът са наша собственост. Вие ще бъдете верни и истинни. Туй е ваше. Аз като ви дойда на гости, вие да ме приемете от любов. Не да дойда да ви обичам, но и вие ще обичате. Да намеря, че вие обичате тялото си. Вашето тяло да ми се похвали, че е обичано. Аз туй не съм го казвал, сега за пръв път го казвам. Болките показват безлюбие. Тъй седи законът. Всеки се оплаква, че страда. Да ви лекуват други, е опасна работа. „Той – казва – ме излекува.“ Христос, когато дойде да лекува хората, за греховете им стана жертва, за да не стане собственик. Той трябваше да пожертва всичко по един

вътрешен процес. Ние трябва да приложим любовта вътре. Тогава всичко онова, което правим, ще бъдем свободни да развързваме.

Аз ви показах пътя, как можете да се развържете. Вържете сърцето си. Развържете ума си. И волята ви да бъде свободна.

Любовта в света иде чрез светлината. Не може да приемеш любовта без светлината. Любовта в света иде чрез топлината. Без топлина любовта не може да се прояви. Любовта в тялото влиза чрез силата. Без сила любовта не може да се прояви. Три неща има: Светлина, Топлина и Сила.

„Добрата молитва“

25 беседа 6 април 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

НОВОТО ОТКРОВЕНИЕ

„Отче наш“
„Иде, иде“

Ще прочета само тринайсети стих от дванайсетата глава от евангелието на Йоана: „Взеха вейки финикови и излязоха да го посрещнат и викаха: „Осанна, благословен, който иде в името Господне.“

„Духът Божи“

Идат светлите дни, дето хората се възпоменават. От две хиляди години християните правят все възпоменания как е дошъл Христос, как е влязъл в Йерусалим. Ние мязаме на онзи, когато дойде някой гостенин. Казват: „Откъде идеш?“ Казва „Ида от Варна.“ „Ами кога ще си ходиш?“ Виждам, някои хора са много прецизни, много чисто се поддържат. Обличат се хубаво. Гледат кал да нямат. Да няма нищо на очите. Вчесват се хубаво. Косите са огладени, отвън – всичко изрядно, но като погледнете отвътре – тази изрядност я няма.

Казвам, ние живеем в един свят, дето има много работи да ни радват. Историята на земята е пълна само с преврати – такива, каквито светът никога не е виждал. Преди години, когато дърветата се радваха на хубави климатически условия, стана такава промяна, че цялото растително царство го събориха. Затрупаха го и се образуваха сегашните въглища, почерняха. А ние се радваме, че имаме гориво. Горим, но тия въглища, тия дървета, сега като ги пуснем, внесоха туй размирие. Сегашното размирие се дължи на освобождението на тия немирните същества, които тогава ги затвориха под земята. Ние ги освобождаваме сега. Търсим неприятеля някъде. Казваме: „Кой е причината?“ Търсим да хванем някой човек. Казваме: „Той е причината. Открадна.“ Той не е откраднал. Дилафът, който е турил

въглена някъде, той е виноват. Конят, който пренасял крадените пари, не е виноват, даже не му трябват тия пари.

Искате да знаете кой е причината. Търсите дявола някой път. Дяволът е облечен с модни дрехи. Той е най-изящно облечен днес. Като го срещнете, по-изящно облечен от него няма. Облечен добре, като консул е отвън. Обходата му такава – като на дипломат. Втори няма като него. Много любовен е. Че му турят опашка. Никаква опашка няма. Отличен ум има. Познава много добре историята на хората, слабостите им, кавалер е на жените. Като говори, като срещне една дама, поклони се и ѝ казва: „Моите почитания към тебе. Ти си спасение заради мене. Тебе като те видях, сърцето ми заби." Разбива се неговото сърце – като види една жена, става му радостно на сърцето. Изгонен от небето, иде една жена, ухилва се насреща му, стане му драго на сърцето. Искате да знаете причината. В човека всичко произхожда от много малки пожелания. Всичко в света е произлязло, всички нещастия в света произтичат от едно малко пожелание. Ти искаш да имаш един револвер, да се пазиш.

Тогава ще ви приведа един пример, който се случил във Варненско, село Николаевка, старото Хадърча. Синът на свещеника – един момък от най-красивите момци навремето – всичките моми са го обичали. На хорото като иде, всички ще се хванат до него. В тия времена попският син е бил нещо и всяка мома искала да се ожени за попския син. Мисли, че така дълго може да прави. Той взел един пищов, турил един куршум вътре, турил и съчми. Взел пищова със себе си и излязъл. След това турил по-ситни съчми. После казва: „Не трябва, съчми само ще туря." Отива на хорото да играе. Скарва се с друг момък за една мома и сплашва момъка, изважда пищова и стреля. Той не хваща, духва в цевта, пищовът гръмнал в устата му. Очите изпъкват, лицето се обезобразява и красивият момък замязал на най-голямото страшилище. „Синко, синко, такъв красив момък те отхранихме." Майката и бащата четирийсет дена са го налагали и спада отокът. Красотата пак се връща, но барутът, като ударил,

счупил му половината зъб. „Какви хубави зъби имаше. Счупи тоя твой пищов.“ Четири–пет години той седи на тайно. Един ден баща му го вика да му помага, когато преглеждал кошерите с пчелите. Ужилва го една пчела тъкмо на това място, където имал белег. Подува се джуната. Той казва: „Тук дойдох, и друго нещастие ме сполетя.“ Надутината изчезва и остава само счупеният зъб. От какво произтича туй нещастие? От желанието с пищова да сплаши хората. Искал да се покаже пред момите, че той е попски син, герой. Ако му се противи някой, може да му тегли куршума.

Всички искате да бъдете силни и щастливи, но туй щастие го искате изключително за себе си. Погрешно е това искане. В света ни най-малко не трябва да искаме да бъдем щастливи. Всеки, който иска да бъде щастлив, ще намери своето нещастие. Няма основание, понеже ние излизаме из Бога. Бог е едно благо. Излизаме из Бога и няма какво да търсим щастието. Щастието седи да изпълним Волята Божия. Да направим това, за което Господ ни е пратил на земята. Той ни е изпратил на земята за съвсем друго, не за това, което ние искаме. Туй са наши прадеди. Христос едно време, както е ходил, ние не го знаем. И той замина. Пророците дойдоха, и те заминаха. Къде отидоха? Очакват сега Христос да дойде на земята, но как ще дойде. Христос никога не е напущал земята. Че дошъл на земята, станал видим за съзнанието на хората. Именно във вас, когато имате красиви мисли, хубави чувства, много добри постъпки, то е Христос вътре във вас, то е божественият дух. Просветне нещо в ума ви, зароди се хубава идея, някое хубаво чувство, зароди се благородно чувство – то е Христос вътре. Сегашните християни чакат сега Христос да дойде, да спаси света.

Тази война става, за да се избави един народ. Хиляди войни са ставали на земята за избавление на човечеството. Ако четете Библията, Стария завет, евреите са се били, били, и досега не са свободни евреите. Не зная дали има по-войнствен народ от евреите. Войни, войни, цялата история – от единия край до другия край – все

войни. Хубаво е, но кои още не са свободни? То са евреите. Че трябва да воюваме, но във воюването справедливост трябва да има. Като воюваш, ти искаш благата, които искаш, за себе си, искаш ги и за другите. Ти искаш всички хора да живеят добре. Цитират стиха, че всички живеем и се движим в Бога, че всички от Бога сме излезли, че всичко Бог е направил. Ако Бог е направил всичко, тогава ние как трябва да постъпваме с онова, което Бог е направил? Сега сме въоръжени, сега се бият хората по един начин. Иде още една по-страшна война, която с по-малко жертви ще става. Сега германците водят една война и запазват живота на войниците, като ги турят в танкове – хубаво бронирани със стомана, че не може да ги пробие снаряд. Много малко жертви дават. Иде още една война. Онези са в бъдеще, които идат, които трябва да завладеят света. Те ще приспиват онези, които искат да воюват. Ще си махнат ръката, ще ги приспят, ще идат да им вземат оръжието, танковете, ще ги нахранят и ще ги пратят да си идат да живеят в мир. Ще кажат: „Живейте в мир с нас, понеже с нас не се воюва. Ако не искате в мир да живеете, ще заспите."

Сега всички мъже и жени обичате да воювате постарому. Всяка жена търси револвер. Вечерно време, аз съм забелязал, по София току пипат за револвера. Вървя, тропам, той се пипне. Като ме види – не съм опасен, и току сложи ръката си надолу, пипне револвера. Казва: „Да знаеш." Казвам: „Хубаво, че си храбър." Не е лошо човек да воюва. Ти като изкажеш – първото оръжие, дето човек се е научил, това е гърмежът – устата е една пушка. Казвам, с устата знаете колко пакост правим ние. Имаме едно оръжие, което трябва да е под контрола на човешката воля. Не че човек не трябва да говори. Сега някои считат, че трябва да бъдем миролюбиви. Миролюбивите хора трябва да бъдат най-силните, най-добрите хора и най-умните. Аз изключвам миролюбивият човек да бъде слаб. Той трябва да бъде най-силен, да може с една ръка да дига 250 килограма. Той трябва да има толкова

сила, че като дигне, че той да се търколи на земята. Онзи като изважда кобура, той да дигне и да падне.

Сега казвате: „Господ да ни пази." За да ни пази Господ, ние трябва да имаме една разумност. За да ни пази Господ, трябва да имаме снаряжение. Кое е доброто снаряжение? Без добро няма снаряжение. Всеки човек без добро ще го бият, той ще изгуби живота. Доброто са това снаряди, те са най-силните снаряди. Един снаряд на доброто петстотин хиляди хора сваля на земята. Като ги обърне, не ги обвива, овъргаля ги – всичките обърнати хоризонтално. Всичките бягат само от един снаряд на доброто. Сега вие се плашите от дявола. Защо не му пратите един снаряд? Сега разправят един анекдот. Гърците устроили една засада на германците в един тесен проход. Те усещат, че ще дадат много жертви. Не знаят къде са оръжията им. Отиват тия германци и завеждат 50–60 магарета. Турят по една лампичка на опашката отзад и една отпред, намазват с едно вещество и подкарали магаретата през прохода. Гърците започват да стрелят по магаретата. Така те откриват къде са картечните гнезда на гърците. Доколко е верно това, не зная. Един анекдот.

Трябва известна досетливост, когато се намериш в трудно положение. Ние в света имаме един неприятел силен, умен, не си поплюва. Картечници има, какво не. Трябва да измислим ние нещо против него. Ние искаме сега в света да се бием. Казвате: „Господ да направи." Че ние сме войници. Във войната не всеки човек воюва с танкове, жертва се. Човек не е готов на жертва – какво ще свърши? Ние искаме с пет пари да направим боя. Като кажат на някои хора за страданията, никой не иска да страда, всеки иска да бъде щастлив. Той никога не може да бъде. Ако това можеше да бъде, то в началото, в края щеше човек да бъде. Там дойде страданието. Страданието не дойде в един лош свят, но в рая влезе неприятелят и излъга първите хора. Той ги подкупи. Слугите на Адама, които бяха в рая, в градината на тях им казва: „Кажете на вашия почитаем господар, че ние идем и му носим едно голямо откровение от Бога. Той ни

изпрати.“ Така го излъгаха. Те казваха: „Щом сте от Бога, ще послушаме.“ Не казаха: „Дайте си книжката да видим.“ Те повярваха лековерно, пуснаха ги. И той намери неговата благообразна другарка, показа ѝ всичкото изкуство. Сега да оставим това. Погрешката, която Ева направи, доднес е в сърцето на всичките жени. Погрешката, която Адам направи, е в сърцето на всичките мъже. Хубавата страна на Адам ето къде седи. Аз считам – Адам съзнателно искаше да излезе из рая. Где е неговото благородство? Като съгреши неговата другарка, той знаеше, че нея ще изпъдят. Адам имал друга една жена. Това е един анекдот. Наричат я Лилита. Много я обичал. Тази Ева много я обикнала, понеже Господ я направил. Другата не знаете от какво е направил, няма да ви разправям. Тази я направил от неговото ребро. Че толкова я обикнал, че тя като направила погрешката, той казва: „В рая да остана без нея не става. Ще ида с нея, да става каквото ще. Понеже тя направила погрешка, и аз ще направя същата погрешка. Нека идем отвън, нека научим урока си, ще се учим да слугуваме на Господа.“ Той се пожертва. И мантията си пожертвал. Оголял. И никога не каза на Ева защо те оголяха. Казва: „Такава е Волята Божия.“ Показал, че може да се жертва.

Питам, днес как рисуват Христа. Когато възкръснал Христос, как го рисуват? С дрехи или без дрехи? Един факт: гол, облечен с Божията мантия. И ние се срамуваме от онова божественото в нас, защото ние сме изгубили туй хубавото чувство. Ние се срамуваме за нищо и никакво. Кога се срамува човек? Когато хванат някой човек в престъпление, че е крал пари. Като го видят, той се срамува. Не е срамът в парите, тези пари не са лоши, но той се срамува от постъпките си, че тия пари не трябваше по тоя начин да ги вземе. Можеше с любов да ги вземе. И дето да иде да краде, можеше със сладка дума едно хубаво дело да направи, и този човек можеше да иде и да му даде тия пари. Той, без да пита, взема парите и се срамува от постъпката, която е направил. Срамува се от нашето тяло. Казва: „Има нещо хубаво.“ Засега ние обръщаме повече внимание на

дрехите си, отколкото на тялото. Някой път обръщаме внимание на яденето, че е всичко в яденето. Някой път на дишането обръщаме внимание. Не е само то. Много въпроси има. Човек трябва да мисли за себе си като едно проявление на Бога. Трябва да зачитате тялото, което Бог ви е дал. Аз не говоря за едно болно тяло, но да имаш едно здраво тяло, един здрав мозък, едни здрави гърди. Туй, което Бог ти е дал, да мислиш заради него, да го пазиш да го зениш. Да цениш тялото си и туй тяло да го научиш да служи на Бога. Може ли един цигулар да накара ръката да служи на музиката, или на цигулката или на пианото? Не може ли човек да накара езика си да служи на хубавата реч? Не може ли човек да накара очите си да служат на най-хубавото изкуство, на рисуването? Не може ли човек да направи краката си служители на доброто? Може.

Казвам, докато научим цялото си тяло по един божествен, вътрешен божествен начин от само себе си тялото да прави добро. Аз съм гледал един път – един пианист – тези, които се учат на пиано, най-първо, ще ти гръмне главата. Та ми разправяха един анекдот. В Русия се случило. Един студент, който учил, мисля, по медицина, имал да дава тежък изпит. Случило се, че една госпожица тамън седнала на пианото да свири, той не може да учи, не може да си издържи изпита. Пита един свой приятел какво да прави. Казва: „Ще пропадна." Казва: „Лесна работа. Ние ще накараме тия руси да се откажат от тоя договор." Намират един български гайдарджия. Иде хазаинът и казва: „Ние не можем да слушаме вашата гайда. Търсете си квартира." Този студент това търси – да излезе, да се освободи от пианото. Връщат му наема. Гайдарджията спасява положението.

Та казвам, ние имаме едно положение на благоприятност в света. Гайдата и пианото – те са два начина. Госпожицата иска да се учи и не съвпада с онзи, който иска да учи медицина. Не може да търпят двамата. Гайдарджията иде да спаси студента по медицина. Ако не дойде гайдарджията, той ще пропадне. Сега някои ще се спрат да философстват имали ли са право тия български студенти да изнудват

по тоя начин, да викат гайдарджията. Питам, на един българин му дали едно великденско яйце, да го носи. Той гледа, гледа яйцето, че го изял. Среща друг и му казва: „На тебе ако ти дадат великденско яйце, какво ще го правиш?“ „Ще го изям.“ Казва: „И аз така направих.“ Който има едно великденско яйце, кой има право да го яде? Ние си даваме правото. Ние никога няма да искаме позволение от кокошката. Боядисваме ги и ги даваме комуто искаме. Сега не е един божествен закон, че кой ще яде. Който изяде – Христос възкресе. Нищо повече. Който и да е. Туй яйце ще туриш, не го питай за яйцата. Казваш: „Ще ми изяде яйцата.“ Ще казваш: „Аз се радвам, че ми изяде яйцето.“ Той или аз – все едно. Ако един човек влезе във вашата стая и диша от вашия въздух, направил ли е той някакво престъпление? Ще отворите прозорците, ще влезе въздух отвън, ще стане обмяна. Никога не съжалявайте, че вашите гости влезли във вашата стая, дишали вашия въздух, че трябва да ви платят – то е неразбиране на този закон. Щом дойдем до света на божествения порядък, ние трябва да се радваме за онова, което е станало.

Имаме един характер в Христа. Геройство е. Ако става въпрос за геройство, аз бих турил Христа за един голям герой. Той не се качи на кон, но се качи на едно магаре. Защо? Магарето проповядва. Магарето, дето влезе, веднага ще си каже думата. Ако имаш едно магаре, то е много признателно. Щом му носиш нещо за ядене, разреве се насреща ви, благодари. Щом заминеш, пак реве. Че реве, че реве, но то е от признателност. Та има и умни магарета. Имаме ние един приятел в Търново, беше майстор. Имаше магаре, което се молеше. Един ден дойде, разправя ми и казва: „Моли се магарето.“ „Как се моли?“ „Посреща слънцето.“ „Че как го посреща?“ „Сутрин – казва – щом ще изгрее слънцето, втренчва се така и гледа. Като изгрее слънцето, наведе двата крака, поседи, после поразтърси се и почва да пасе трева. Всичките магарета не правят това. Кой го е научил това магаре да прави това?“ Чудни са хората, когато казват: „Кой го е научил?“ Кой научи прелетните птици да пътуват от топлите места в

умерените, и пак после да се връщат? Значи има един божествен вътрешен инстинкт, който учи хората. Не мислете, че животните не чувстват. Има животни, които чувстват. Ако ти се намираш в голяма опасност и имаш кон, остави се на коня. Той ще те изведе на безопасно място. Ако има засада, конят няма да мине оттам, и ще те избави. После има животни, които предчувстват какво има да стане. Тук, в Бургаското пристанище, един гръцки параход потъва. Един каракачанин се качил на същия параход. Иде кучето му и го тегли за дрехата му назад. Теглило го, теглило го и най-после той казва: „Няма да пътувам с този параход. Кучето ми казва, че трябва да изляза от парахода." „Що ще слушаш, кучето си ли ще слушаш?" Казва: „Не, ще го послушам." Единственият човек, който, като послушал кучето, се спасил. Божественото чрез кучето казва: „Да се не качваш на този параход, съдбата му е лоша." Не се качвай на един параход, дето съществува неправда. Параход, в който виждате, че плъховете изскачат из него, бягат от него, ти не се качвай на него. Параход, който е в пристанището и видиш, че плъховете влизат в него, влизайте и вие. Ако влизат плъховете, влез и ти. Но щом плъховете бягат от парахода, да знаеш, че ще потъне. Казват някои – то е инстинкт. То е божественото в света.

В света има един божествен език, който говори какво има да стане. Първото нещо – сегашните хора са поканени всеки да слуша онова божественото, което е заговорило. Във всичките хора говори божественото. Само че някои считат – туй божественото, което говори, не е право, каквото Христос е говорил преди две хиляди години. Тогава как ще разбереш което Христос е говорил. Но преди две хиляди години какво е говорил Христос? Но сега какво ще говори вътре Христос? Словото на този живия Господ в света какво е? То говори вътре. Ако Ева беше попитала Господа, щеше ли да сгреши? Погрешката е там, че тя трябваше да каже: „Аз имам един учител, трябва да го попитам." Тогава не щеше да сбърка. Ако Адам беше попитал, не щеше да сбърка. И двамата направиха такива

заключения, каквито не трябваше. Но след толкова хиляди години какви заключения правим, ако погледнем на религиозния живот на хората. Я виж, най-големите войни, които са ставали, все са били религиозни. За религиозни вярвания кои не са пострадали. Хубаво – кой е прав и кой е крив? Право в света е туй, което е благо за всички. Кривото в света е това, което е за малцина. Това, което е за малцина, то е криво. Туй, което е за всички, е божественото. Ако аз ще мия дясната си ръка пет, шест, десет пъти и оставя другото си тяло немито, мислите ли, че това е разумно. Ако мия, цялото си тяло трябва да мия. Цялото ми тяло трябва да бъде чисто.

Казва: „Благословен е онзи, който иде сега." Благословен е днешният ден със слънцето, което изгрява. Благословени са тия лъчи, които идат от Бога. Благословени са тия мисли на Господа. Благословени са, както преди хиляди години са идвали Божиите благословения. Никога Бог не е преставал да говори. Цялото небе говори. Въздухът говори. Всичко говори. Искаме по някой път да имаме ново откровение. Новото откровение иде с изгрева на слънцето. Когато е тъмно, откровение няма. Щом слънцето изгрее, виждаме откровението, онова, което е създадено. Когато в нас се събуди това съзнание, изгрее божественото слънце, виждаме великите блага, които съществуват в природата и от които сега може да се ползваме ние. Казвам, ето една похвална постъпка. Викат сега германските войници, угощават ги, опознават ги. Хубаво е. Какво ще бъде, ако всичките хора така за Великден се викат на гости, всичките хора, които страдат, те са все войници за благото на този свят.

Та казвам, ние сме призовани да носим Божиите блага. Не денем да излезем и да носим свещта си, тогава няма нужда от нас. Някои казват: „Като дойде Христос." Като дойде Христос, тогава ще мълчим. Като изгрее слънцето, слънцето няма нужда от нашите свещи. Вечерно време, когато е тъмно, облачно, тогава ще излезеш със свещта си, да помогнеш на всички, които са в нужда. Щом като изгрее слънцето, може да седиш на пътя без свещ. Няма какво да казва: „Аз

тебе чакам.“ Ще го посрещнеш, ще кажеш няколко благи, хубави думи. Ще му кажеш: „Чакам те от толкова време. Мене ми е приятно, че иде един мой приятел.“ Сега мъчно е човек да говори добре в света без любов. Или другояче казано: мъчно е без един подтик. Човек, за да прави добро, той трябва да бъде много добър, или да има Бога на страната си. Че Бог е на нашата страна. Ако ние положим да станем проводници на Божията Любов, знаете ли какво преобразование би станало в този свят?

Каквито закони да се турят в света, трябва изпълнение. Има само един закон, който изпълнява всичките закони. Той е Законът на Любовта. Без любов никаква държавна работа не може да съществува. Без закона на любовта няма индивидуален живот, семеен, нищо в света не съществува. Съществува един закон, който е изпълнение на всички други закони. Вие седите и казвате: „Как ще прекараме живота си?“ Не е въпрос, как ще го прекарате. Искате да ви предскажа. Аз съм голям пророк в това отношение – без погрешка. След 120 години няма да имате тези възгледи, туй положение. На столове няма да седите. Някой от вас ще бъде окачен на някоя слива като плод, някой ще бъде минзухарче, някой ще бъде някоя капка на дъжда, някой ще бъде светъл лъч, ще хвърля светлина по цялата земя. Който не разбира, ще каже: „Ето тия хора, които послушаха. Преди 120 години всички стояха на столове, искаха една тайна, мислеха, че ще бъде пред престола на Бога.“

Престолът на Бога, това е любовта. Когато някои говорят, те не знаят. Този престол, който иде, благо е този престол. Благ е само Бог. Някои казват, че Бог имал престол. Любовта е велик престол. Който иде при този престол, заличава прегрешенията. Който иде при този престол, той е блажен, той възкръсва, той оживява, той забравя всички несгоди, той благодари, че е видял този, който седи на престола. Един е този, който седи на този престол. Когато го видим, ще бъдем всички доволни.

Та казвам, благословен е този, който иде да ни покаже де е престолът Божи, който освобождава всички. Всичките народи да се освободят. Когато всичките народи се представят пред този престол, ще почувстват, че са братя. Братя ще бъдат, когато се обикнат. Имаме такъв пример. Сега не искам да ви привеждам лоши примери. Защото, ако приведа един пример, ще обидя жените. Ако приведа друг пример, ще обидя мъжете. Сега има един пример в ума. Една царица се молила да ѝ даде мъжът ѝ право три дена да царува. Царят казва: „Да ѝ видя ума." Дал ѝ власт. Тя го арестувала. Дошла при друг цар, понеже първия го арестувала. Дошъл друг и казва: „Едно време жените искали свобода." При един цар се явили и казват: „Трябва да ни дадеш свобода, както на мъжете, така и на жените." Той казва: „Готов съм." Скрил в една паничка нещо и им казва: „Готов съм. Скрих в една паничка нещо и тази паничка ще я държите затворена и ще ми я донесете след три дена. Туй, което искате, ще ви го дам." Жените взели паничката, носят я. Събират се всичките жени и казват: „Какво ли има в нея? – Казват – но той каза да не я отваряме." Най-после всички гласували да отворят паничката. Една птичка излиза оттам. След три дена връщат празна паничката. Царят казва: „Докато птичката е в паничката, свобода има. Като изскочи птичката из паничката, свобода няма." Ще кажете: „Защо е така?" Много естествено. Като изскочи животът, тази паничка – тялото, какво има? Като е птичката в паничката, ти се движиш, живееш. Щом изскочи птичката из паничката, тялото е мъртво. Казвам, ние сме пуснали всички птичката да избяга. Какво има? Накарайте тази птичка да пее вътре. Нека мисли, да чувства, да прави добро, да шета. Ние, съвременните хора, все желаем да мислим, все желаем да чувстваме право, ние по някой път все желаем да чувстваме право, ние по някой път все желаем да постъпваме право. Казваме, че не трябва да губим живота си. Мнозина сме слушали да казват: „Не искам да гоня Михаля." Има една българска поговорка.

Сега четох един разказ. Един писател описва брата на един човек, който е крайно алчен, само за богатство мисли. Остарял, взел всичкото богатство, държи го и не може да диша. Той да умре не иска, какво да прави? Тия пари ще му ги вземат. Той не може да се примири как ще му вземат парите, като умре. Ще умре, ще му вземат парите. Парите не са негови.

Казвам, единственото нещо е: „Благословен е онзи, който иде в името Господне.“ Благословен е всеки, който носи Божията Любов в себе си. Благословен е всеки, който носи Божията Мъдрост в своя ум. Благословен е всеки, който носи Божията Истина в своята душа.

Казвам, Бог иде в света да благослови всичките хора, всичките вярващи, които са вече готови да съставят новото човечество – които носят любовта в сърцето си, които носят мъдростта в ума си, които носят истината в душата си. То е Христос, който иде сега в света.

Ще ви кажа само в едно резюме новото в какво седи. Когато вашият ум свърши онази работа, която му е предадена; когато нашето сърце свърши онази работа, която му е дадена; когато душата ни свърши онази работа, която ни е дадена; когато духът ни, когато ръцете ни, краката ни и всичко в нас свърши онова, което му е дадено, туй е Волята Божия.

Тайна молитва

26 неделна беседа 13 април 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

ЩЕ ВИ ДАДЕ ЦАРСТВО

„Ще се развеселя“

Ще прочета само един стих от двайсет и втора глава от евангелието на Лука: „Затова аз вам завещавам царство, както Отец ми завеща на мене.“

„Духът Божи“

Живеем в един свят, който има нужда от насърчение. Живеем в един свят, дето има много болни хора. Във вестниците, в книгите, навсякъде се разглеждат все патологически животи. И в религията едни ги пращат в рая, други ги пращат в пъкъла. Кого как срещнеш, все съди: туй криво, онова криво. Че е криво, така е, не е организиран светът. Аз ще погледна на правата страна в света. Какво е да се живее без закон, без човешки закони. Човек сам да е закон на себе си. В своята карма да създаде закон, по който да живее, че и той да е доволен, и окръжаващите да са доволни. Сега имаме закон, по който ние не сме доволни. Като се случи добро на човека, сега казвате: „Добър е Господ.“ Щом се обърнат събитията, тогава вече не мислите така.

Болестта е произлязла от здравето. Най-първо всичките хора са били здрави, после са станали болни. От какво стават хората болни? Ще ви приведа един анекдот. Един богат турчин осиромашал. Отива и се оплаква на турския султан, че осиромашал от ядене и пиене. За да го изпита турският султан дали е верно, казва: „Я ми кажи кое е най-сладкото на кокошката.“ „Търтката.“ Казва: „Дай му 250 лири.“ Като чул един това, отива при султана, и той се оплаква, че осиромашал от ядене и пиене. Пита го султанът: „Кое е най-сладкото на бивола?“ „Задницата.“ „Ударете му 25 тояги.“

Ние, съвременните хора, мислим, че като остарее човек, няма какво да учи. Че той още не е учил. Той е остарял от невежество. Всичките хора остаряват от невежество – нищо повече. Остаряват от безпокойство. Той се безпокои как ще отгледа децата си, какво ще прави с жена си, с къщата си. Безпокои се и казва: „Остарях.“ Че това не е живот, да остарееш от безпокойство.

Сега ще ви говоря за царството. Трябва да има човек царство. Това значи да разбира законите на Божията любов. Целият свят е създаден за човека. Съвременните хора грешат, когато имаме най-хубавите възможности да бъдем най-добрите хора, да бъдем всички щастливи. И всеки един очаква щастието си от другите. Щастието на човека е отвътре. Аз не съм против стомаха. Стомахът е един много добър слуга, само не трябва да го претоварвате да работи по четири часа по три пъти на ден – дванайсет часа, но дайте му три пъти по един час на ден. Повече работа дайте на дихателните си органи. Най-голяма работа дайте на ума. Някои хора мислят, че много мислят. Често хората се объркват и казват, че от учение се обърква някой. Учението носи здраве на човека. Когато човек се безпокои, тогава се умопобърква. Всичкото побъркване иде от тревоги, тревожат се хората. Един артист се тревожи как ще изнесе ролята си, дали ще му ръкопляскат. Ако не му ръкопляскат, скъсат го. Един певец се безпокои как ще пее. Той да пее на себе си. Ти пей, слез от сцената, като слезеш, смятай, че публиката даром те слуша. На един истински певец не трябва да му плащат. Когато цялата земя е на мое разположение, какво ще очаквам да ми плащат. Какво ще очаква един син от баща си, като му работи, да му плаща. То ще бъде смешно. В плащането влиза всичката лъжа. Господарят кани един слуга и слугата се цани. И двамата искат да си играят. Господарят иска да отбие малко, по-малко пари да му даде. Слугата иска по-малко време да му служи, да намали времето иска. Слугата всякога иска да намали времето. Господарят няма да бъде съгласен.

Та казвам сега, не искам да критикувам – криво разбираме у нас. Ние, съвременните хора, страх ни е какво ще стане, като мине този порядък. Чудни сте. Четири порядъка има в света. Порядъкът на зимата, порядъкът на пролетта, порядъкът на лятото, порядъкът на есента, и пак на зимата. Като мине порядъкът на зимата, какво лошо има, като дойде пролетта. Дойде пролетта, цветята цъфтят. Дойде лятото, какво лошо има. Тия цветове вече завързват. Дойде есента, плодовете узреят. Тъй щото всяка една епоха има своя добра страна на живота. Но трябва да схващаме, когато у нас е зима, пък на друго място е пролет. Казвам, ние, съвременните хора, нямаме една максима за онова здравословно състояние, в което трябва да се намираме.

Отишъл един странник в едно царство. Той се запознал с царя, царят го обикнал. Но той се чудил на царя защо е станал цар. Казва: „Той като е станал цар, и аз може да стана цар. – Казва – може ли да ми дадеш аз да царувам десетина дена, да видя какво ще стане." Казва царят: „Да ти дам." Този станал цар и започнал да интригува против царя. Казва: „Не са работите му както трябва. По-умни работи има от тия." Завели го на едно място, дето царят дигал по 200 килограма. Казват: „Я дигни този товар." Той се мъчил, не може да го дигне. Нищо не му казват. Той пак интригувал против царя. Довели го до една книга. Казват му: „Чети." Пънкал се, пънкал се, не може да чете. Навсякъде иска да прави интриги, но нищо не хваща, защото царят дигал най-тежки товари, бил най-умният, най-добрият. Този невежа искал да завземе мястото на царя. Че хората при невежеството искат да станат царе. Сега ние царе трябва да бъдем на себе си, ние трябва да бъдем този умният цар, който царува в нас. По-умен от Бога няма в света. Ако ние сега в света искаме да се възцарим на мястото на този, който ни е дал живот, ние сме като невежия, който искаше да се възцари на мястото на царя. Дошъл един самозванец, и цялото човечество страда.

Казват: „Няма Господ." Онзи Господ, който ти е дал живота, онзи Господ, който е създал света, който ти е дал всичко това, направил те

е наследник, този, който ти е дал това, на него служи. Служи на онзи, който ти е дал ума. Служи на онзи, който ти е дал сърцето. Сега какъв е начинът, по който трябва да се служи? Ако човек стане много деятелен в света, той ще изсъхне. Мъжете изсъхват, понеже изучават законите на електричеството, динамични стават. Казват: „Да воюваме, да воюваме." Мъжете с воюване какво са допринесли в света? Когато един мъж отсече едно дърво, какво направя? Когато един мъж изяде един вол, какво допринася? Нищо не е допринесъл. Де са качествата на мъжа? Благородство трябва. Аз наричам мъж този, който, като се давиш, подаде ръката и те извади. Аз наричам мъж онзи, когато бесят някого, той отреже въжето, каже: „Не бесете този човек." Аз наричам мъж този, когато някой отива сам да се беси или да се дави, да се хвърли във водата, той му покаже правия път. Всички съвременни жени плачат от мъжете. Жената е лишена от известни права. Казват, че жената не била толкова умна – да влезе в управлението насвят. Жената беше умна да изкара мъжа от рая, сега не била умна да го вкара в рая вътре. Прегрешението на жената седи в това, че тя беше много любознателна, за наука изгуби рая. Като влезе ученият професор, казва: „Има една наука, вие като богове може да станете." Тя разбира кривата страна като богове. Но боговете имат вътрешна и външна страна. Вие отделяте сега жената от мъжа. Това, което отвън виждате, то не е никакъв мъж. Това са кукли. Ще извиняват. Мъжът е онова, което мисли в дадения случай, което чувства, което прави нещата. Всяко нещо, което е намислено, е разумно. Всяко нещо, което е направено, е добро. Всяка постъпка, която е извършена, е точно намясто. Това е мъжът. Тия мъже за бъдеще няма да се нуждаят от нашите лампи. Но този човек, когато имаме затъмнението, сам ще си свети. Сега, ако някой си позволи да остави да светят лампите, може да го глобят пет, шест хиляди лева глоба за светлината. За бъдеще вие, като проектирате очите си, ще четете на тъмно. Където ходите, ще ви бъде светло на вас.

Има една нова светлина, която иде. Тази светлина ще открие в света ония причини, които сега са скрити. Ние правим добро, но не знаем защо правим добро. Ние правим зло, и не знаем защо го правим. Ние туряме известни закони, и не знаем защо ги правим. Ние сме дошли до положението, искаме да оправим света. Никакви нови закони не трябва да се пишат в света според мене. То е моето мнение. Всичките закони са написани вътре в човешкия ум, написани са вътре в човешкото сърце, и тия закони са написани в човешкото тяло. Ако аз изпълнявам ония закони, на които аз съм построен, животът ми ще тече като по мед и масло.

Сега, като ви говоря, вие сте свикнали да ви се доказват нещата. Хубаво е да се доказват. Как ще докажа, че аз съм добър певец? Може да седна да ви занимавам цял един час с музика, и нищо няма да ви изпея. Може да ви изпея четири–пет песни, и да видите добър певец ли съм. Аз държа изпит пред вас. Свършил съм по музика, ще ви пея. Хубаво. В какво седи певецът? Ти пееш една песен, но песента има едно разрешение. Една песен има следните основи. Песента е като едно яйце, има всичките условия вътре. То е основният тон на песента. Туй яйце ще го туриш под квачката и след 21 дена ще се излюпи, пиле ще излезе. Песента е започнала. То започне да кълве насам, натам, издава известни звукове, започне да пее. Майка му пее, и то пее. То яде, че майка му плаща. Каже един тон, подаде му едно зрънце. Тя заплати за неговото пеене. Като каже кът, какъв тон е кът? Кът значи малко. Българите имат тази дума, казват катък. Катък – малко. Туй, което е катък, то е едно зрънце. Ако знаеш да го посееш, в него седи всичката сила на природата. В тази малката семка, в това катък, ако умът ти стига, ти ще бъдеш един щастлив човек.

Ако хората в Европа знаеха да пеят, и без война щяха да свършат тази работа. Войната е музика, наричам я механическа музика. Сега пее златото и желязото навсякъде, колорадно пеене. Като започнат, хората побледняват от възхищение.

Казва Христос: „Аз ви давам царство.“ Трябва да обърнем онова, което е вложено вътре в нас. Не трябва да се безпокоим. Казва: „Какво ще стане?“ Бог е, който управлява. Сега са дошли умните хора, да оправят света. Сега иде един много хубав период. Иде пролет. Досега беше зима, сега иде пролет за всичките народи в света. И тази пролет ще продължи доста време. След туй ще се смени, ще дойде лято. Няма да е лошо. След това ще дойде есен. Още по-добре, плодове ще има. Сега мнозина казват: „Какво ще стане?“ Робите ще се освободят, болните ще оздравеят, глупавите ще поумнеят, лошите добри ще станат, слабите силни ще станат. Ще стане туй, което досега не е ставало. Всичките народи ще си подадат ръка, ще се опознаят, макар че се бият.

Разправят един анекдот за двама пехливани, които се състезавали. Като се състезават борците, гледат ги как се бият, как се налагат. Единият удря, другият удря. Който надвие, казват: „Браво.“ Така двама пехливани се борили в едно българско село. И двамата били женени. Борили се, но единият счупил ръката на другия. Отишли, че казали на жена му. Казали: „Еди-кой си пехливанин счупи ръката на мъжа ти.“ Казва: „Тъй ли?“ Отива на хорището и като ударила два шамара на пехливанина, съборила го на земята. Казва на мъжа си: „Що ходиш да се бориш, да те удрят така?“ Питам, тази жена юнак мъж може ли да я бие. Мъжът е вътре в нея.

Ние всинца, съвременните хора, плачем от дявола. Дяволът, това е най-лошият мъж. Дяволицата коя е? Аз не искам да ви говоря за един отрицателен свят. Гледам на света много реално. Казват: „Къде е оня свят?“ Снощи станах и наблюдавах небето, наблюдавах Млечния път – светове, слънца, светове, същества, които живеят там, пеят, свирят си. Казват: „Къде е раят?“ Раят е на небето. Навсякъде е раят. Там, дето любовта царува, там е видимият рай. Казват: „Те са горещи слънца.“ Любовта, дето мине, все гори. Туй, което не гори, то не е любов. Всички ония светове, които са загаснали, те спадат от ония долните светове. Всички ония, които горят, са от горните. На нашето

слънце, там е раят. Там живеят ангели. Някои казват: „Къде са ангелите?“ Ангелите живеят на слънцето. Сега ще кажете, че туй не е научно, реално ли е, дали живеят ангелите. Ако ангелите живеят на слънцето и вие отричате, те пак живеят. Ако не живеят, и да твърдите, че живеят, те пак не живеят. В дадения случай фактът е важен. Ако е верно, не трябва да го отричаме. Ако не живеят, няма какво да настояваме.

Казваме, че нещо е духовно. Кое е духовно в света? Духовното в света е разумното, което не се видоизменя. Аз наричам ангел онзи човек, който не умира, безсмъртен е. Ангелите са същества безсмъртни, не умират. Ангела може да го туриш в чутура, колкото и да го грухаш, като излезе, нищо му няма – нито лук ял, нито лук мирисал. Може да го туриш под хремела, изваждаш го, нищо не му е. На камък може да го смелиш, граната може да го удари, дето и да го туриш, той си е все ангел. Такива хора и ние като станем – ангели, страданията не могат да ни смъкнат. Сега се страхувате от малки бомби. Доста лошо е. Но ние гледаме на хубавата страна на живота. Туй песимистично настроение, което ние имаме, не е естествено. Българинът е голям песимист. Той е един сатурнов тип, много мисли. Като погледне, казва: „Кой знае.“ Не вярва. Като види нивата добре подкарала, казва: „Кой знае, може град да удари.“ Докато не го тури в хамбара, не вярва. Като го тури в хамбара, пак казва: „Донякъде е.“ Понеже онова новото, върху което се гради животът, почива върху един нов закон. Ние излизаме из онова гъсеничево състояние, от състоянието на гъсеницата, от тия идеи, които постоянно внасят едно противоречие. Всичките държави, които сега съществуват, са нагодили своите закони според условията. Те са прави. Законите на гъсеницата са намясто. Когато гъсеницата стана пеперуда, тия закони валидни ли са? Питам, когато човек умре, какво ще правиш. След като умреш, взимат това тяло, знаеш ли къде ще отидеш? Казва някой: „Къде ще идем?“ Смъртта е туй, което змията претърпява. Както змията съблича кожата и иде нова кожа, всеки човек като умре, той си

съблича кожата. Ако вие проверите научно, ще видите, че този човек, който умрял, на друго място е роден. Някого ще го намерите на 21 година, друг – на 19 години. Излязъл от една къща, отишъл на друга. Вие се заблуждавате, като мислите за смъртта. Напуснал е един апартамент, влязъл в друг. Апартаментите и той, туй са две неща различни. Сега питам, като умре човек, къде отива. В друг апартамент. Някой път по-лош отпреди, а някой път – в по-добър.

Казвам сега, как ще ви убедя в това. Казвате: „Туй, което говориш, верно ли е?“ Аз ви питам, ами това, в което вие вярвате, верно ли е. Ако вашето, в което вие вярвате, е верно, аз го приемам. Ами ако не е верно? Ако онова, което аз ви казвам, е верно, ще го приемете; ако не е верно, не го приемайте. Аз съм за онова, което е верно в самата природа. И туй може да го проверите навсякъде. Аз ви нося една бучка захар, казвам: „Това е захар.“ Казвате: „Докажи.“ Няма какво да ви доказвам, но близни. Нося една свещ. Казвам: „От тази свещ излиза светлина.“ „Докажи.“ Запалете свещта, ще знаете тази свещ гори или не.

Казвам, вие сега искате новия живот. Всички искате да се подмладите. Новото в света носи царството, което ние търсим. Ние не искаме да остаряваме, да умираме, да се обезсмисли животът ни. Ние сме свикнали и казваме: „Ще остареем.“ Има един начин, по който човек може да се подмлади. Но за сегашния свят хората не могат да се подмладяват, понеже вършат престъпления.

Най-първо, освободете се от ония тревоги, които имате. Проверете вашите възгледи, които имате, верни ли са, или не. Има един начин, по който може да ги проверите. Най-първо, запитайте се какво място завземате в природата. В природата няма разлика между малки и големи. Тя всичко оценява еднакво, само че на всичко дава различна служба. Различават се в изпълнението на службата. Един малък пръст на ръката, знаете ли, ако се отсече, колко безобразна ще бъде ръката. Този пръст е намясто. Ти – като част на божественото творение – си намясто. Ако изпълняваш службата си, почтена е

твоята работа. Например вие имате очи, не знаете как да ги употребявате. Ако вие знаете как да употребите вашите очи, ще бъдете здрави. Ако знаете как да употребите вашите уши, щяхте да усилите здравето си. Ако знаете да употребите вкуса си, щяхте да бъдете здрави. Ако знаехте магическата страна на уханията, които съществуват в цветята и цветовете, после ако знаехте как да се докоснете до някой предмет – има предмети в света, до които, като се докоснеш, те веднага вършат една реакция във вас, ще ви отнемат цялото здраве. Ако вие някой път се докоснете до сярната киселина с ръка, знаете какво ще стане. Ако един задушлив газ го приемете в гърдите си, във вашите дробове какво ще стане? Има хора, като пуснат задушлив газ, спират дишането. Половин час върви и диша, ще приема въздуха. Като мине половин час, вече е извън тази опасност. Ние, съвременните хора, сме толкова нервни – в една минута правим 20 вдишки. То е много 20 вдишки – то са 20 обеда. Имаме нужда от вдишки, за да бъде човек здрав. За да бъде човек здрав, 15 вдишки на минута е нормално според мене, ако иска човек да бъде здрав. Щом се увеличат на 25 или 30, анормално е, 40, 50, 60, че като дойде 120, ще платиш, ще трябва да вървиш в другия свят.

По някой път си радостен, искате да знаете какво трябва да правите с вашето търпение. Ще поемеш въздуха, туриш часовника си и задръж една минута въздуха. Казваш: „Ще се пукна.“ Ти като не се въздържаш, ще се пукнеш. Като се въздържаш, никак няма да се пукнеш. Ще туриш волята си – колкото по-дълго време можеш да задържиш въздуха, толкова по-силен човек ще станеш. Една малка мисъл те безпокои – изгубил си сто лева или хиляда лева, тревожиш се. Цялата земя е твоя, милиони имаш. Само четирийсет милиона тона злато има в океана разтопено. Колко милиона има в земята. Ти си богат и за сто или хиляда лева правиш източен въпрос, че те изиграли. Смешно е. Ще благодариш на Бога, че те посетил един беден човек и си му дал хиляда лева.

Това са новите веяния. Сега някои бедни, като ме слушат, ще кажат: „Я да са всичките хора такива.“ Вие искате само някои. Всеки така трябва да мисли. Всеки да обича, да бъде щедър. Сега имаме един богаташ и хиляда души бедни. За бъдеще ще има хиляда души богати и един сиромах. Всички ще се състезават кой да помогне. Всеки ще иска да даде, ще му бъде приятно, че срещнал един беден човек, да му услужи. Хиляда души братя ще има. Като дойде Великден, хиляда козунака, хиляда яйца – всеки по едно като му даде, хиляда шапки – всеки по една да му даде, хиляда балтона – всеки иска да даде по един, хиляда апартамента като ви подарят, какво ще ги правите. Всеки като ви подари по един вол – хиляда вола, по една овца – хиляда овце. Ще се считате ли тогава бедни хора? Туй е реалност.

Писанието казва, че ние, хората, които сме направени по образ и подобие на Бога, Бог казва: „На вас давам цялата земя, бъдете умни, да я използвате, вашите таланти.“ Казвате: „Кога ще дойде Господ да оправи света?“ За ранения войник Господ ти казва: „Превържи раната, защото той за тебе воювал от любов.“ Там е Господ. Трябва да почитаме войниците за онази жертва, която дават. Каква смелост – жертват се хората. Вие тук седите и ви е страх в София. Питат: „Какво ще стане?“ Казвам, ще видите какво ще стане. „Утре Господ ще запали земята, какво ще правим?“ Ние ще питаме – един ден ще запали земята. Той, като запали земята, ни най-малко не иска да изгори. Ще запали, за да ни постопли само. Тогава земята ще бъде увита с любов, тогава всички растения, камъни, реки, всички хора ще се преобразят. Всеки, който те срещне, ще ти се усмихне, ще чуеш хубави думи, ще ти каже: „Братко.“ Тогава ще чуваш онези думи. Всичките хора ще имат един баща.

Казвам сега, почитайте, ние трябва да уважаваме слънцето, от което излиза енергия. Всеки човек, който носи божественото в света, всички ние трябва да бъдем носители на божественото, не което отвън

да дойде. Няма сиромаси хора в света според мене. Има сиромаси, но това е неразбиране.

Аз ще ви приведа един пример. Ние сме от тия богати. То е за самовъзпитание. Туй се е случило в Свищов. Един свищовлия се е молил за пари, молил се, молил се. Сънува една вечер, че иде един и му дава една торба. Казва: „Чуха се молитвите ми." Хванал торбата и я държи с двете ръце. Казва си: „Послуша ме Господ. Сега вече ще си уредя работите." Ето една крава идва и започва да се върти около него. Приближава се все повече – така, че ще се блъсне в него. Намислил да я ритне с крака си, да се освободи, за да занесе богатството си. Като ритнал кравата, вижда, че е с четирите крака нагоре обърната. Потекла по него вода, и той се събудил. Какво било? Креватът бил до масата, имало гарафа с вода. Той, като се събужда, вижда, че хванал чаршафа и с краката си ритнал масата. Тя се обърнала. Масата вижда като крава, всичкото богатство е в чаршафа.

Ние, съвременните хора, се държим за нашите чаршафи. Те нищо не струват. Онова благородното, което е в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа, то е ценното. Да извиняваме хората за погрешките. Да не съдим никого, защото при неговите условия всеки ще направи същото. Всеки, който се подхлъзне и падне, колкото и да е силен човек, може да се подхлъзне и да падне. Никого да не съдим. В моите изследвания във всичките хора има нещо хубаво. Казва: „Не зная как да го направя. Много мъчно е." Всеки ще го съди, че не го направил. Казвам, не трябва да се съдим вече, да казваме: „Ние не живеем добре." Трябва да кажем: „Отсега нататък по любов ще живеем." Ние сме наследници на цялата земя. И да се радваме за войната, която става. Сега тия германци, като идат, опитват ги. Има един сръбски анекдот. Казват на един сръбски генерал: „Как вие се увлякохте да воювате за Англия." Генералът казва: „Мене това не ме учудва, но аз се чудя как Велика Германия дойде да воюва за България." Бог е, който воюва заради нас, заради нашата свобода. Всички ще бъдем освободени. Германия е на правата

страна. Всички трябва да бъдат свободни, на всеки народ да се даде свобода. Това е божественото.

Всички народи, това са синове Божии. Българският народ е син Божи, сръбският народ е син Божи, руският, германският, английският, всички са синове Божии. Като знаят, че имат един баща, ще си подадат ръка. Тогава доброто на всеки народ ще бъде за всички. Лошото във всеки един народ да се тури настрана. Казвам, вие сте синове Божии от българския народ и Господ казва, че решил да ви даде царство. Иска от вас Господ всички да бъдете много умни, много добри, много силни, много любещи. Зададете един пример, че заслужавате това царство.

Най-хубавото, което Бог ни е дал в нашата любов, най-хубавото, което ни е дал в нашия ум, най-хубавите желания, които ни дал, всички да ни благослови Господ.

„Благословен Господ, Бог наш“
„Добрата молитва“

27 неделна беседа 20 април 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

В НАЧАЛО БЕ СЛОВОТО

„Отче наш“
„Благост“

Ще прочета само няколко стиха от първата глава от евангелието на Йоана – от първи до шести стих. /1/ В начало бе Словото, и Словото бе у Бога, и Словото бе Бог. /2/ То в начало бе у Бога. /3/ Всичко чрез него стана, и което е станало, нищо без него не стана. /4/ В него бе живот, и животът бе виделината на человеците. /5/ И виделината свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе. /6/ Имаше человек, проводен от Бога, името му Йоан.

„Духът Божи“

Ще се спра само върху думите: „В начало бе Словото.“ Един предмет може да се изкаже по много начини, но всичките са еднакво достъпни за човешкия ум. Може да ви обясня предмета философски, и да разберете много малко. Философията е една анатомическа суха наука, само сухи кости. Или може да ви изясня физиологически, ще има, и мускули ще има. Или може и психически. Това са все понятия. Вие искате да идете в някоя гостилница да ядете. Имате едно вътрешно желание да ядете. Вашето желание може да бъде задоволено временно, след туй да се изкажете, че сте били в тази гостилница и първоначално яденето е било много вкусно, но след един час ще усетите, че нещо в стомаха ви се превива. Има нещо – не знаете причината. Казвате: „Яденето беше хубаво.“ Сега в света се говори, че всички са честни, имат доброто желание. По някой път храната, туй, което сготвят, не подхожда. Сега това е предисловие.

Сега временно ви виждам, ще ви помогна, ще ви помогна да си извадите вашите раници, понеже ви турям на моя автомобил, който е широк, и ще ви носи. Искам да си извадите раниците, понеже и тъй,

и тъй плащам разноските, вие, като държите раниците на гърба си, нищо няма да се ползвате. Като ви заведа, пак ще си вземете раниците. Но най-малко половин час или един час имам предвид да направя една екскурзия – не повече от час.

Животът има смисъл, когато има любов в него. Любовта има смисъл, когато излиза от Бога. Животът без любов е страдание, мъчение. Любовта без Бога е любов на дележ – кой повече, кой по-малко – постоянно спорят. Щом любовта излиза от Бога, от този вечния извор, всичките хора са доволни. Сега искам да не разглеждате живота без любов, нито – любовта без Бога. Като казвам нещо, може да ви го докажа. Вие сте чудни. Моите аргументи са така силни, че може в три секунди да ви докажа нещо. Вие не знаете дали аз съм силен, или не. С два удара ви поваля на земята, и ще ви докажа силата си. Може половин, един и десет часа да ви доказвам силата си, и пак да не мога да ви убедя, но с два удара вие ще знаете, че аз съм силен. Ако взема един камък и ударя камъка с ръка без чук, и камъкът се разтроши, няма ли да докажа, че съм силен човек.

Та по някой път вие искате да ви се доказват нещата. Доказателствата са опасна работа. Всеки, който иска да му се докаже, седи на линията и казва: „Докажи.“ Казвам: „Отстрани се малко.“ Казва: „Не съм ли свободен?“ Казвам: „Ти си свободен да стоиш, но и тренът е свободен да се движи по линията. Две свободи като се срещнат в една точка, става катастрофа. Едната свобода трябва да отстъпи на другата. Всяка свобода трябва да се тури на своето място. Ти си свободен извън релсите, а в релсите е свободен тренът.“ Някой казва, че е свободен. Свободен си в пътя, в който те е турила природата да се движиш. В този път никой не трябва да се мести. Извън тоя път, който живееш, ти не си свободен, но трябва да се съобразяваш със свободата на другите.

„В начало бе Словото.“ Видимият свят е една трета вероятен, т.е. във всичкия свят една трета е постижима. В духовния свят две трети са постижими, а в божествения свят три трети са постижими. Аз така

разсъждавам. Някой желае нещо на физическия свят. Една трета е постижима, 25 процента, това е законът, 75 процента, това са неща извън възможностите. Когато някои, като дойдат, и мислят, че на земята всичко е постижимо, туй е неразбиране.

Някой иска да бъде красив. За кого искаш да бъдеш красив? Тя красотата не е за самия тебе, тя е за хората. Ти искаш да бъдеш красив за хората, те да се ползват, ти няма да се ползваш. Красотата на вас може да ви донесе само нещастие. Може двама красиви хора да се оженят, ако искаш цял живот вкъщи да има спорове за красотата. Защо той обърнал внимание на еди-кого си, ти на еди-кого си. Сега аз не съм против красотата, нито искам да засягам семейния живот на хората, но зная какво е възпитателното средство на красотата. То е една разменна монета. Като ти турят красотата, ти ще платиш скъпо за тази красота. Ти се заблуждаваш, мислиш, че като си красив, може да постигнеш нещо. Като остарееш, къде отиде твоята красота? Красотата на младата мома къде отиде? Красивите ѝ очи, хубавите ѝ линии къде отидоха? Сега се набразди лицето. Устата беше свободна, червеничка, сега се свила, притиснати устни, посинели, почернели; очите – хлътнали; малко прегърбена е. Казва: „Стройна мома беше.“ Сега – като стара баба, с бастонче, лицето ѝ набръчкано, че не иска да се оглежда вече. Хората, като остареят, не искат да се оглеждат – минават за умни. Не, от страх не се оглеждат. Някой е набожен от страх; някой обича от страх. Оставете вашия страх настрана. Страхът е намясто, моите почитания за страха. Страха го дръжте отвън – като слуга. По-добър слуга от страха няма. Ако ме попитате кой е най-добрият слуга, ще ви кажа, че страхът е най-добрият слуга. Но страхът е и най-лошият господар. Ако го туриш за господар, по-лош господар от страха няма. Две крайности. Следователно, ако вие направите страха за ваш господар да ви господарува, той ще ви доведе всичките нещастия, които съществуват в Битието. Ако ме попитате от какво произтичат вашите страдания, ще ви кажа – от страха. Защото страхът ви е господар. Ако ме попитате защо не ви върви, ще ви кажа

– понеже нямате страха за слуга. Само страхът може да ти служи тъй, че да ти тръгнат работите. Той е много предпазлив, дето няма опасност никаква. Казва: „Тук, господарю, има опасност.“ Мястото, дето те прекарва страхът, косъм няма да падне от главата ти.

Сега ако не сте съгласни с мене в туй отношение, проверете в книгите на природата. Аз говоря за онова, което е вътре в природата. Не създавам една нова теория. Аз се базирам или се основавам на онези факти, които съществуват. Тези същества, които имат кости, какво има в костите, има ли мисъл? Костите поддържат тялото, да може човек да ходи изправен. Всичките тия кости се свързват с мускулите и после мускулите са свързани с нервната система и трите системи – костна, мускулна и нервна, свързани в едно, с тях действа човешката разумност, която употребява тялото като един инструмент за постижение на онова, което човек е желал. Та всякога в даден случай човек трябва да знае кое е верно и кое не е верно. Всяко нещо, което изстудява сърцето, то не е верно; всяко нещо, което намалява силата, то не е верно. Туй няма какво да го доказвам. На себе си никога не съм доказвал тия работи. Казвам ви – щом съм се опитвал да ги доказвам, мракът е ставал по-голям. Щом река да разсъждавам за тях, мракът става по-голям. Като престана да разсъждавам, нещата стават естествени.

Някои философи питат какво нещо е любовта. Никога не философствам какво нещо е любовта. Чел съм за любовта, но върху любовта не съм философствал. Най-много съм говорил за любовта без философия. Какво ще философствам при този философ. Като дойде любовта, аз при нея се поставям като ученик – да уча от нея, няма какво да философствам, да показвам, че съм някакъв мъдрец. Казвам, ако вземете моя възглед, може да го опитате. Не че не сте го опитвали, но нямате постижения. Вие имате философия, имате едно верую, но питам, кой от вас, ако го повикат в другия свят, или кой от вас знае след сто години къде ще бъде. Не знаете къде ще идете и чакате. Казвате: „Каквото даде Господ.“ Че какво ще даде Господ?

Какво ще даде Господ? Ако сееш жито, ще израсте, но ако не сееш, бодили ще израстат. Казваш: „Каквото даде Господ.“ Ти сееш нещо в ума си – онова, което Господ не е вложил в твоя ум.

Отиват двама млади, които са посветили живота си на чист живот, в пустинята при един мъдрец. Младият момък и младата мома бягат от света, от себе си и учили 4–5 години при този мъдрец. Този мъдрец им казва: „Вие при мене ще бъдете винаги чисти, но ще бъдете безполезни – нито на себе си, нито на другите ще бъдете полезни. Вие сте празни. Житното зърно, което седи в хамбара хиляди години, няма да изгуби от своята тежест, но и нищо няма да придобие, няма да бъде свободно. Както виждам, може да се зародят някакви отношения между вас, ще се борите – дали тъй трябва да бъде, или инак да бъде.“

Един богат човек искал да се къпе в студената вода. Казва: „Да вляза ли във водата, или не? Ако вляза, ще изстина“ – разсъждава. Отказва се да се къпе. Иде един, на който лекарят препоръчал да се къпе. Съблича се, гмурка се във водата 4–5 пъти и оздравява човекът. Богатият седял при тази река и философствал, да се окъпе или не, да влезе или не. Щом идеш при реката, влез, нищо повече. Не философствай – влез – дали си богат, или сиромах – влез. Всеки, който влезе в реката, печели. Аз считам тази живата река, то е животът, в който всеки може да влезе. Щастлив или нещастен, трябва да влезе. Ако си нещастен, влез в реката – ще бъдеш щастлив, ще станеш щастлив. Ако си щастлив, не влизай в реката – ще станеш нещастен. Всички вие, които сте нещастни, според тази теория не сте влезли в реката. Идете, пъхнете се вътре. Какво има? Някой казва: „Гарантирам.“ Каква гаранция искаш? По-голяма гаранция от тази, която природата дала, няма. Чудно е, когато някой иска от мене гаранция. Казва: „Говориш ли ти истината, или ме заблуждаваш?“ Казвам, влез в реката, не философствай. Аз, който ти говоря, съм в реката. Влез при мене, ще знаеш. Ако ти седиш на брега, пък аз – в реката, няма да се разберем. Ние сме на две мнения. Ако изляза при

тебе, и аз ще мисля като тебе. Влез, намокри дрехите си. Ако не искаш да намокриш дрехите си, съблечи ги. Срам те е да останеш гол, но не те е срам да кажеш една бяла лъжа. Че аз предпочитам десет пъти да се съблека гол, отколкото да кажа най-малката бяла лъжа.

Какво има в бялата лъжа? Няма нищо. Тя е един капитал. Вие на лъжата не поставяйте една цена, която тя няма. Всеки човек, който е съградил своя живот върху белите лъжи и черните лъжи, той се е самоосъдил на вечно заточение. Лъжата сама по себе си, то е единствената нереалност. Ти си в един свят нереален. Всичко онова, което мислиш да постигнеш, то е илюзорно, то е непостижимо. Сега се заражда в нашия ум идеята, какъв е изходният път. Влез в реката вътре. Като влезеш в реката, гледай слънцето да не изгрява, да не е сутрин, но слънцето да бъде на зенита горе, перпендикулярно. Тогава влез във водата, няма опасност. Най-безопасното време в този живот е на обед. Като влезеш, тия слънчеви лъчи внасят знание, което никой в света не може да ти го даде. Чудни са хората. Има неща, които аз не може да ги предам, защото, за да се предадат, трябва да има любов във вас и трябва да има любов в мене. Ако вие нямате любов към мене и ако аз нямам любов към вас, никакво знание не може да ви предам, нито вие може да приемете. Иде някой при мене, и той нищо не може да ми предаде, ако няма любов. Единственото нещо, което ни измъчва, е, че като нямаме любов към Бога, нямаме връзка. Следователно Бог не може да ни помогне. Без любов Бог не може да помогне никому.

Защо стават тия войни, избивания? То е от безлюбие. Ако ние и всичките хора бихме имали любов към Бога, тия въпроси на войната щяхме да ги разрешим по друг начин. Не че този начин не е добър. За Бога всичко е добро в света. И сега се върши Волята Божия, но тази воля спъва самите нас. За нас е пакостно – за божествения свят е праволинейно. Вие казвате: „Защо е тази война?“ Питам, ами защо е войната вътре във вас. Вие не обичате някого. Защо не го обичате? Казвате: „Защо е тази война?“ Ти като не обичаш някого, то е война. В

тази война – с туй неразположение, омразата, която имаш към някого – всеки ден измират милиони клетки, не тъй десет–двайсет хиляди, но пет–шест милиона клетки измират. Знаеш колко мъчно те се възобновяват. Ние сами създаваме своето нещастие.

Всички философи са писали книги. Казва: „Трябва да се каже истината." Истината трябва да се каже с любов. Истината без любов не е истина. Мъдростта без любов, не е мъдрост. Когато мъдростта и любовта присъстват в истината, то е истина. А пък когато истината и мъдростта присъстват в любовта, то е любов. Тъй седи въпросът. Това са максими. Ако имате друга максима, вие сте изгубени хора. Който и да е, той е загубен. Другояче разсъждаваме, но правата философия на живота е тази.

„В начало бе Словото." Вие не искате вашето положение – плашите се да се не измени. Като приемете известни възгледи, ще се измени вашият живот. Но каквото и да възприемете, какъвто и да е вашият възглед, пак ще остареете, изменението ще дойде. Казвате: „От много мисъл остаряваме." Ами кучетата защо остаряват? Какви социални въпроси разрешават? Цял ден мислят за зъзнене, за ядене. И то е недоволно като стария човек, че положението му е лошо. Сега не искам да ви натрапвам нещата. Вие казвате: „Да не е някаква лъжа това?" В мене лъжата е абсолютно изключена. То е едно нещо, което е изключено. В моето съзнание лъжата е изключена. Тя седи на 900 милиона километра надалеч. По някой път приемам лъжата, като дойде при мене, разговарям се с нея, като че не е лъжа, но аз зная, че лъжата – каквото и да ми говори – зная, че е лъжа. И белите, и черните лъжи ги зная. Сега не поддържам лъжата, казвам на нея, учтив съм, казвам: „Доста си умна, ти си много умна. Без да имаш някакъв капитал, печелиш, без пари пак печелиш. Много си умна, че замотаваш хората." Любовта не замотава хората. Лъжата няма любов и замотава хората. Знание няма, и замотава хората. Сила няма, и без сила ги замотава. Доста умна е. Казва: „Не искаш ли да приемеш моите теории?" Казвам: „Една теория, която се поддържа от двама

души, тя е верна. Ако аз приема твоята теория, ти трябва да приемеш моята. Аз ще поддържам моята, и ти ще поддържаш твоята. Ти ще носиш последствията."

Аз зная, лъжата е винаги недоволна от себе си. На лъжата ѝ треперят дрехите. Като седи, се въздържа, но ѝ треперят дрехите – да не я хванат. Накъдето ходи, все треска от страх има. Сега не искам да ѝ правите преводи, да не идете да ѝ разправяте. То е една държавна тайна. Обидно е да се каже на лъжата, че лъже. Дошъл един малък дявол при по-големия, който го е научил да лъже, и започнал да го лъже. Казва: „Слушай, ти мене да ме не лъжеш, ти от мене се учи да лъжеш. На мене ще говориш истината, пък другите ще лъжеш." В лъжата животът се съкращава. Всичките нещастия в света са резултат на нескончаеми лъжи, които са съществували милиони години. Все от лъжи страдаме. Заменете лъжата с истината, и ще се продължи животът ви. Казвате: „Горчива е истината." По-сладко нещо от истината в света няма. Плодовете на лъжата са най-горчиви. Казва: „Горчива е истината." Според моите схващания по-сладко от истината няма. Когато дойде истината във вас, вие ще се чувствате на физическото поле силни и мощни, доволни. Не че ще се спре вашето развитие. Защото в закона на любовта е онзи вечният живот. Знаете какво значи. Някой казва: „Какъв ще бъде краят?" Вечността край няма. Край на нещата няма. Една идея има начало, което е завършено, и след всеки край имате ново начало, и след всяко начало – край. Те са схващания – да се разберат. Единственото нещо, което нас ни радва, е вечното в душата. В духа имаме едно временно понятие. Дотогава, докато мислиш, че са безкрайни, се радваш – и в момента, ако помислиш, че са крайни, ставаш нещастен. Да помислиш, че вечността има край, то е лъжа. Да помислиш, че Бог има слабостите на човека, то е лъжа. Казваш: „Как може да обичам всичките хора?" Тогава не мислиш право. Всичко в света е единно. Само Бог е едно. Всичкото е едно и едното е всичко. Всичко участва в единия и единият участва във всичко. Във всичките хора Бог присъства по един

начин. Той е във всичките на земята и на небето. Навсякъде – във всичко, което съществува в света, и той присъства. Той е единия, когото можеш да обичаш, пък който не може да обича, той ще остане по-последен. Да обичате единия, който праща хората на земята да се раждат, единия, който примирява всичките – и на бойното поле ги примирява. Туй ви казвам, ако искате да имате една права философия. Бог примирява изостаналите листа, примирява и обработва плодовете, всичко той примирява и урежда в края на краищата. Това е Бог, че като съберете резултатите на всичките същества, изправя всичките техни погрешки и ги прави като скъпоценнни камъни, облича ги. И тогава ще познаете, че той е най-мъдрият, най-силният от всичките. Той е, който примирява всичките противоречия в живота на когото и да е. Всички други са носители на Бога. То е новата идея, която хората трябва да имат в ума си. Някои дойдат до нея и казват: „Той за мене ли ще мисли." Единият е само който мисли. Той мисли и за най-дребното, и за най-малкото същество. Няма същество, за което Бог да не мисли. Затуй той е Бог. Понеже ние не можем да мислим като него, затова ние не сме богове. Ние може да бъдем такива богове.

Всеки един човек, който е силен, той минава за един Бог. Но аз считам Бог онзи, който е съвършен в любовта си. Аз считам Бог онзи, който е съвършен в мъдростта си, и считам Бог, който е съвършен в своята сила. Бог е, който е съвършен в безграничната своя сила, с която разполага и прониква навсякъде. Няма нещо, което той да не може да направи. Не онова, което ние мислим. Като се отнесем към него, той има предвид и нашето, но той ще направи не тъй, както ние мислим. Ние някой път искаме нашият враг да го сразим, да го премахнем. В Божия ум седи идеята, най-големият ти враг един ден да го превърне и да ти го направи най-големия ти приятел, да те обича, че и ти да си доволен, и ти да мислиш добре за него. Ти мислиш да го смачкаш, да го застреляш. Той мисли да ти го направи приятел. Вие, ако знаете това, няма да го приемете. Един американски

професор е казал: „Някои хора за десет хиляди години не искам да ги срещна, дори и в другия свят. – Казва – понеже Господ е направил света, след десет хиляди години все ще се поотвори сърцето ми малко.“

„В начало бе Словото, и Словото бе у Бога.“ В начало бе животът. В начало бе животът в любовта. В началото Бог беше в любовта, и любовта беше у Бога. Животът, то е нашият живот тук, на земята. Когато говорим за любовта, че Бог е любов, то са онези напреднали същества, които са завършили своята еволюция, които са изпратени в целия Космос. Когато говорим за Бога, това е онова безгранично незнайно същество, от което всичко произтича.

Казвам сега, на всинца ви препоръчвам да влезете в реката на живота. Не искайте да излезете. Вие по някой път искате да умрете. Аз препоръчвам една смърт: да умреш от любов. Като умреш, да пееш – като мъчениците. Като те горят, да пееш. Като те мушкат, да пееш. То е любов. Да плачеш, то не е умиране.

Новите хора в новите времена по какво ще се отличават? Някоя жена се задомила за едно Божие благословение, за един мъж, от който плаче. Щом я бие, тя да пее. Той бие, тя пее; той бие, тя пее. След като я набие хубаво, да хване да го целуне, да каже: „Колко са благословени ръцете ти, като тебе никога не съм срещала такова същество.“ Кой от вас е постъпвал така? Правил ли е някой така от вас? Сега се обръщам към жените, понеже считам първите герои в света. Един български свещеник ми казваше: „Аз уважавам жените в едно нещо, че имат смелостта да раждат. Аз като поп не зная как бих родил, мене ме е страх. Като ида в другия свят, за да стана по-сръчен, ще искам да ме направят жена, да добия по-голямо мъжество. Не се харесвам, имам един страх, който не може да го изкарам.“ Той нищо не говореше за прераждането, казваше: „Като ида при Господа, ще искам да ме направи жена, че да родя едно дете, и да стана смел.“

Ако вие не можете да носите едно страдание с любов, де е вашият ум, де е вашето сърце, къде е вашата воля, къде е вашата

сила? Сега страха поставете отвън, любовта дръжте вътре. Тъмнината дръжте отвън, светлината дръжте отвътре. Топлината дръжте отвътре, студа дръжте отвън. Това са закони сега. По някой път някои питат: „Като умрем, къде ще идем?“ Аз правя едно сравнение. Когато се стопли едно парче лед, къде отива? Представете си, че този лед има съзнание. След като се стопи ледът, къде отива? В кой свят влиза? Той ще стане на вода, става подвижен, започва да тече. Най-първо, беше твърд, неподвижен, стопява се, става на вода. Водата, като се изпари, къде отива? Къде отива парата във въздуха? След като се изстуди парата, става на капки. Като се измрази водата, става на лед. Вие значи сега сте лед. После ще станете на вода, и ще станете на пара. После пак ще се превърнете на вода, пак на лед. Някои философстват за прераждането и питат какво нещо е прераждането. Прероди значи преработи, който се върти, от вода става пара, от пара на вода, от вода на лед. Казвам какво нещо е прераждането. Казва: „То не е съгласно с учението на Христа.“ Ако водата става на лед и става на пара – става северния и южния полюс, водата става на лед, но дълбокото в земята, дето има няколко хиляди градуса топлина, никога на лед не става. Има места, дето става водата на лед, но има места, дето водата никога не става на лед. Има места, дето водата става на пара, има места, дето на съвсем друго става. Като се изважда тази пара от едно място, тя ще иде на друго.

Казвам, ние не можем да излезем из божествения свят. Ние се страхуваме за нищо и никакво. Казва: „Аз, като умра, къде ще ида?“ При Бога ще идеш. Отдето си излязъл, там ще идеш. Капката ще се върне в реката; реката ще се върне в морето. Ти, като умреш, не вярваш, че ще се върнеш при Бога. Казваш: „Страх ме е.“ Значи не те е било страх, като си излязъл, пък те е страх да се върнеш при него.

Казвам, сега трябва да се освободим и да се оставим от всички онези детински възгледи отвън, да ги имаме във филм, понеже нашият живот, както е сега, е красив. Този живот, който сега живеете, е отличен. В невидимия свят, като идете, мнозина ще искат да им

дадете вашия филм на живота ви, да го видят. Интересуват се. Целият филм в живота ви в света – от детинство, той е интересен, той е много красив, но чисто разгледан. Че някой се къпал в банята, какво има, че е гол? Че някъде те бият, какво лошо има? Че някъде ти отрязват главата, какво лошо има? Някъде ти откъснали ръка или крак, какво лошо? След това ти турят главата, турят ти и откъснатите части – какво лошо? Съберат се частите, какво лошо? Че то е начин за размишление. Казвам, животът като едно цяло е ценен, ценен филм е, но в живота отделните събития като отделни от цялото – те са безсмислени. Всички ние съставяме един филм на онзи божествен свят. Бог иска да се изяви. Ние представяме отделни области на проявлението на божествения живот. Да бъдем благодарни, че сме се удостоили, че Бог иска по кой начин да се прояви чрез нас. Някой ще каже: „Трябва ли да воюваме?“ Трябва да воюваме. „Трябва ли да убиваме?“ Ако можеш да оживяваш, убивай. Ако убиеш един човек и можеш да го оживиш, убий го. Например отрежеш главата на един човек, извадиш мозъка, изчистиш го, туриш мозъка в главата, и той започне да мисли – можеш да го убиеш. Сърцето не струва, калпаво е, извади го, изчисти го – човекът оживее и ти каже: „Много ти благодаря.“ Такова убиване нали е хубаво. Да има сега някой да накълца главите на хората, да ги изчисти. Туй прави невидимият свят – очистя.

В начало бе Словото, което ще смъкне всичките глави, ще ги очисти и ще ги постави на мястото им. „В начало бе Словото.“ Ще извади всичките сърца, ще ги очисти и ще ги постави на мястото. Ще очисти ръцете, краката, стомаха, ще създаде едно тяло на хората, в което бъдещите поколения ще живеят и ще славят Бога, тъй както никой път не е ставало.

Две неща. Под думата биене разбирам това, което расте, което се движи, което се разширява, което дава плод. Когато говори човек лъжата, има известни факти, на които трябва да се обърне внимание. Мнозина са ми разправяли. Мене ми разправяше един гимназист от

Варна. Казва: „Аз винаги, когато ще кажа една бяла лъжа, или ще си прехапя езика, или ще се плъзна да падна. Туй безуклонно ставаше.“ Защо човек си прехапва езика, като каже една бяла лъжа? На мнозина съм казвал, като отиват на екскурзия, ако не искат да падат, да мислят хубаво. Щом допуснеш една дисхармонична мисъл, непременно ще стане нещо.

Казвам, в живота не допущайте противоречиви неща в ума си. Щом допуснете лъжа, има падане, има прехапване на езика.

„Добрата молитва“

28 неделна беседа 27 април 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

В НЕГО БЕ ЖИВОТЪТ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета само четвърти стих от първата глава от евангелието на Йоана: „В Него бе животът, и животът бе виделина на човеците. И виделината свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе.“

„Духът Божи“

„В него бе животът, и животът бе виделина на човеците.“ Единственото велико на земята е животът. Ние говорим по някой път за любовта, говорим за много работи, ние опитваме живота. Ние разбираме любовта дотолкова, доколкото разбираме живота. Всичките други блага разбираме дотолкова, доколкото разбираме живота. Ще оставим какво мислят учените хора за живота. Човек сам за себе си не може да определи какво е. Вие например не може да определите какво сте. Вие, като се оглеждате в огледалото, виждате лицето си. Но някога сте били толкова малки в природата, че с най-силния микроскоп, който увеличава десет милиона пъти – ние го нямаме на земята – пак човек е бил невидим. След туй човек се е увеличавал, увеличавал, и сега милиони пъти станал по-голям. Някой път хората говорят за идеи, които не разбират.

Какво нещо е Господ, какви са неговите отношения, то е далечно да разберем. Има неща, които във физическия свят трябва да се проучат. Вие например не знаете колко гръмотевици стават в годината на земята. Не ви интересува, че имало гръмотевици по небето горе. Но има учени хора, на които влиза в работата, и затова са учени. Те изчисляват, че в годината стават на земята 16 милиона гръмотевици, всеки ден стават 48 гръмотевици. Знаете какво грамадно количество електрическа енергия се съдържа в тия 16 милиона

гръмотевици. Учените изчисляват, че при един обикновен облак – има облаци, които носят 300 хиляди тона вода – ако се излее на едно място, вятърът го носи.

Някои мислят, че много сериозно мислят. Някой казва: „Много съм мислил аз.“ Какво мисли той? Да пробие една дупка. Ако на съвременните музиканти – в музиката има известни тонове, съчетания, те – какъвто и да е буреносен облак, който иде – само 4–5 акорди, ако се вземат, и облакът ще се разпръсне. Пък има акорди в музиката – ако се вземат, може да се докара някой такъв буреносен облак. Казва: „Как може?“ Двама души някъде се скарали, двама царе се скарали, и с хиляди се избиват. Лице с лице не са се срещнали царете, на хиляди километри отдалече казал единият някаква обидна дума, дипломатическа дума, и веднага се отваря войната.

Вземете англичаните. Взеха два милиона и половина квадратни километра германски колонии и всичкото им нещастие иде оттам. Те за всеки един от тези два милиона имат потопени хиляда милиона тона кораби, потопени във водата. Сега да се чудиш – Англия, която има 40 милиона километра, отвориха ѝ се очите за 2 милиона. Да ги даде, и пак ще има 37 милиона и половина. А пък във всичките тия нещастия англичаните се обърнаха на допотопни животни. Една англичанка пише, че в тия подземия има влага, и на жаби замязали. Сега не може да се представят кой е по-търпелив – германците или англичаните. Казват, че единственото нещо, с което могат да се похвалят англичаните, е голямото търпение. Аз наричам това не търпение, а неволя. Когато бият някого на земята, ще търпи, какво ще прави. Че той търпи, това не е търпение. Търпението е на силния човек. Според мене, когато някое малко дете иде при някоя канара и удря със своя чук, канарата търпи. Сега някои от вас имате симпатии към германците, други имате към англичаните. Но и германците, и англичаните Господ ги създал, и вас Господ създал, и московците Господ ги създал. Тия хора, които Господ ги създал, не се споразумяват, а се бият. Защо се бият? Чукат млякото. От туй мляко

масло ще излезе; ние ще ядем. Сега англичаните са буталката, германците са буталото, а другите народи са млякото, което чукат.

Сега войната си има и добрата страна. Тия хора във войната отиват да се бият, жертват най-свещеното – живота си. Иде там, удари го една бомба и го разкъса. Умира за някаква идея за човечеството. Казва: „Не трябва да се бият хората.“ Не „не трябва да се бият“, но насвят трябва да се бият. Да ме бие човек, но да ме бие насвят. Някой пише на книга – да напише нещо насвят, че той надраскал нещо, че не може да чете. Жалкото е, когато се надраска нещо на книгата. Като се напише нещо хубаво, трябва да се прочете и хиляди хора да се ползват от написването на книгата. Аз съм за една война, но насвят да е тази война. Казвам, единствената война, която е била досега водена насвят, приблизително е сегашната. По-умна война от тази не се е водила. Сега вие ще попитате защо Господ допусна тази работа. Аз питам, защо България допуща да се играят опери. По-напред се играеха от 8 часа до 12, а сега се измени от 4 часа до 7. Защо? Защо се измени, защо не е от 8 до 12? Опасност има, ако излязат в 12 от операта, знаете из софийските улици колко глави ще има пръснати. Практично е от 4 до 7, докато грее слънцето.

Ние трябва да дойдем да мислим по-здраво. Онова, което става в света, трябва да го изучаваме, тъй както трябва. В света се води една голяма война. Туй е предисловие на войната. Една голяма война се води, ще се завърши някога. В далечното бъдеще ще се завърши голямата война. Война се води кой да притежава живота. Вие всинца сте обречени и сте роби на смъртта, която ви дебне. Ние философстваме, тя дойде със своя чук, изтърси го на главата. Казват: „Удар имал.“ Разтърси те в дробовете, охтика имаш. Разтърси те в стомаха, скъса се някоя артерия или някой мускул. Казват: „Господ да го прости.“ Аз ще ви обърна вниманието. Човек е най-хубавата книга, която природата е написала. Няма по-хубаво написана книга от човешкото тяло. Кой от вас е чел тази книга, че да прочете нещо. Като погледна на ръката, нищо не е чел. Не знае защо има пет пръста, не

знае защо има палец, не знае защо има малък пръст, кутрето. Философства, но не знае защо му са ръцете, краката, очите. Като гледа, хване някоя крава, свърже краката ѝ, издои млякото, вземе го. Хване два вола, впрегне ги, изоре нивата. Започне да се хвали, казва: „Тази нива аз я изорах.“ Че тук няма никакво разсъждение. Изорал нивата с двата вола, набраздил нивата, посял житото. Той не знае онази тайна, че след като изорал нивата и посял семето, че в семето е животът. Той не разбира живота, който е в семето. И слънцето е взело участие в това оране – още като го види, отдалече праща светлина, топлина и други блага, за да израстне това жито. На онези, които са работили, той нищо не плаща. Като вземе житото, казва: „Това жито е мое, аз съм орал заради него.“

По някой път вие седите и мислите. Някой казва: „Аз не мислех нищо.“ Вие във вашия мозък само сте прокарали бразди. Туриш някаква идея. Онези, които работят във вас за създаването на една мисъл, за да израстне, да се оформи, и едно чувство и една постъпка да се оформи, те са вън от вас. Съвременните хора още нямат ясна представа за онзи свят, който е около нас, който работи за нашето щастие. Сега аз искам да ви представя този педмет в една друга форма – да се ползвате. Може да ви говоря за забавление, както в театъра. Аз съм за театъра, но театърът не е театър. То е туй, което не е. В една опера е туй, което не е. Пее се, но двама пеят и се карат, но тъй не се пее на караница. Някой път ме викат на опера, но не виждам караница в пеенето. Караницата им не е музикална. Пеят за любовта, но любовта им не е музикална. Не се пее така на любов. Крясък е това. След това лицата им като погледнеш, не става така. То лицата им мязат на карикатура. Естествено да бъде лицето, да се не вижда гримировката – разваля се лицето. Тъй като говоря, не съм против актьорите. За мене всичките хора са все актьори. Ние имахме двама братя и сестра – бяха в театъра първи, когато се е образувал театъра в България. Разправят се двамата и единият му казва: „Не си на сцената. Какво си мислиш?“ На сцената се представя това, което не е.

В действителния живот ще представиш това, което е. На сцената ще се мъчиш да умреш, и не можеш да умреш. На сцената ще бъдеш богат, без да си богат, сиромах ще станеш, всичко ще станеш, но без съдържание. Мъчение има, но без съдържание. Ние се мъчим всеки ден.

Тук преди няколко дена дойде една сестра. От последната бомбардировка детето ѝ се разстроило – доста умно дете, и балерина е, знае да играе – така се наплашило, че постоянно плаче. Казва: „Какво да правя? Да ида ли в провинцията? Ще се побърка." Казвам: „Иди в провинцията, да утихне детето." От една такава малка бомбардировка – такава беля. Ами в Лондон, дето се хвърлят бомби близо 2500 килограма, отварят се такива ями, че мост трябва да направят, за да минат хората. Всички прозорци на къщите са изпочупени, къщи съборени от взривовете. Хубаво. Когато един човек умре, не е ли това един взрив. Какво става? Казват: „Умря човекът." Закачи те една бомба, умреш. От бомби умират хората. Когато беше бомбардировката, наши приятели се разхождат. Казвам: „Пазете се." Казват: „Тук бомби няма да падат." Бомби няма да падат, но големи парчета намерихме попадали. Казвам, трябва да видите, че е опасно. Едно такова парче като те блъсне в главата, ще се пръсне главата. И аз имам две парчета за спомен. И другите си взеха.

Животът вътре в себе си е нещо динамично. Например какво нещо е вътрешното напрежение? Знаете каква сила представя напрежението в природата. В един обикновен облак електричеството е толкоз малко, че в една минута може да го прекараш в една лампа, в една наша крушка от 25 свещи. Но напрежението в един облак може да се увеличи близо до 5 милиона волта. Напрежението става грамадно. Туй малкото електричество свършва голяма работа. Напрежението вътре е голямо. Вие не може да разберете, че напрежение в живота трябва да имате. Напрежението е, което дава сила. Ако вие във вашия живот нямате напрежение, няма да можете да победите мъчнотиите. Напрежение трябва да има. Всички ви е

страх от напрежение. Казвате: „Ще се пукне главата ми от напрежение.“ Хората умират от бездействие. Като умре човек, ако се прегледа мозъкът и черепът на човека, може да се види от какво е умрял. Някои умират само от ядене и пиене. Някои само от пиене умират. Някои само от пушене тютюн умират. Някои само от събиране пари. Някои умират само от одумване на хората. Като одумват хората, умират. Не искам да вярвате в туй, то е наука. Предсказанието в какво седи? Казва: „Туй, което духът ме учи.“ Онова, което духът учи, е божествена наука, дето нещата са точно определени, много малко изключения има. В една божествена наука в сто милиона обръщения само едно изключение има. Ние, съвременните хора, се намираме в едно божествено изключение. Вследствие на това изключение се създава един нов свят. Понеже сега имаме едно изключение – сега иде един нов свят, хората бъркат във войната, те приготовляват материала за новия градеж. Тия хора, които отиват за другия свят, те са експедиция, те са комисия. Изпращат ги като делегати в другия свят. Всяка година трябва да изпратят 35 милиона делегати, пък отделно говеда, кокошки. Тази година и миналата година ще се изпратят повече.

Сега да се разберем добре. Аз не искам да опровергавам в нищо вашите вярвания. Да не мислите, че това, което вие мислите, не е хубаво. Това, което е било, и тъй както е създадена земята, е хубаво, обаче сега се създава нещо ново. Ние изучаваме новото, което Бог създава. Как сте живели, е намясто. Вашият минал живот няма нищо общо със сегашния живот. Вашите разбирания преди хиляди години нямат нищо общо със сегашните ви разбирания. Едно време как са живели жените и сега как трябва да живеят, има една грамадна разлика. И мъжете както са живели едно време и както сега живеят, има грамадна разлика. Аз съм се спирал върху Адама. Но все имам за Адама и друго да кажа. Аз съм казал само едната страна на Адама. Ние четем как Господ е създал Адама. Но това е едно описание. Мойсей го е описал, но той не е бил там, когато Господ създал света.

Той извадил из някаква архива тия понятия. Казват: „Мойсей по откровение е писал.“ Какво значи по откровение? Седи един и аз диктувам, той пише на машината. Той чува и пише. Както чува, така пише. Казвам: „Ти си направил една погрешка.“ Я, виж, онези стенографи, и те понякога пишат, и не може да го прочетат. Турците казват: „Някоя дума и тъй, и тъй може да я четеш.“ Трябва да бъдеш много досетлив – в дадения случай кое е верно. Казвам, в дадения случай вие сте или мъж, или жена. Питате защо се родил мъж. Казваш: „Господ.“ Оставете се с Господа. Защо си се родил жена? Ако един нож е наточен, защо е наточен? За да реже. Един трион, и той трябва да реже. Ако се прави една граната, знаете какво умение се изисква от тия хора, които правят гранати. Има някои гранати, които хвърлят и след 4–5 дена се възпламеняват, със закъснител избухват. Разправяха ми мене, не зная доколко е верно, един анекдот. В България паднала една бомба със закъснител и не избухнала. Германците давали по хиляда лева на минута, ако някой се съгласи да копае около бомбата. Като копае човек 60 минути, 60 хиляди лева ще вземе. Намерил се само един циганин. За един час може да вземеш 60 хиляди, но при бомбата трябва да копаеш. Ако не избухне, ще забогатееш. Ако избухне? Питам, колцина от вас бихте се наели да копаете и да ви плащат по хиляда лева на минута. Един млад брат казва: „Аз, ако знаех, щях да копая.“ За една минута хиляда лева.

Ние се намираме в един живот, който е толкова красив, такива несметни богатства има турени на наше разположение в мозъка, в дробовете, в тялото, че ние като слепци ходим и пипаме навън и търсим своето щастие отвън, пък то е всичко отвътре. Преди няколко дена идва една сестра, оплаква ми се, не зная какво е станало, казва: „Умът ми така объркан.“ Казвам ѝ: „Твоят мозък е радио с хиляди и милиони станции. Избери една станция, нагласи радиото и го затвори за другите. Като туриш на една станция и не ти хареса, тури друга. Избери станцията, дето ти харесва музиката, да ти е приятно. Ти си отворила всички станции, чуваш шум.“ Някой път има

противодействие. Някои станции противодействат. Речеш да слушаш една станция, друга противодейства, че такава бъркотия, нищо не може да разбереш. Някой път във вас има такава бъркотия, забърква се мозъкът. Научете се как да работите с късите вълни, не само с късите, но и с ултракъсите вълни. Една сестра казва: „Кажи какво да правя.“ Рекох: „Казвал съм ти десетки пъти, но ти не слушаш. Когато аз ти говоря, ти не концентрираш ума си. И после да работиш, но ти мислиш, че каквото кажа, ще стане. Аз може да ти услужа, може да лекувам някого. Знаеш ли в природата какво става? Тя като намисли да бие някого и ако ти го спасиш, тя ще го намери и втория път ще бие два пъти повече. Ти, освен че не му помагаш, но ставаш причина да го бият повече, отколкото трябва. Аз – рекох – не искам да те избавя от природата. Като те бие, радвам се. Тя като те бие, трябва да ѝ дадеш гръб и ще четеш ударите. Като те удари, ще кажеш: „Колко е хубава любовта.“ Ти мърмориш и казваш: „Така не се бие.“ Ти си недоволен от това, което те мъчи. Онзи, който те мъчи, онзи, който те милва, той е един и същ. Ако хубавият хляб го сдъвчеш, то е благословение за стомаха, но ако го нагълташ нацяло, този хляб ще ти причини болка. Не че хлябът е лош, но ти не си свършил работата на дъвкането добре. Ти ще започнеш да се оплакваш. Не че хлябът не е хубав, но ти не си свършил добре работата. Оплакваш се от някоя мисъл, че мисълта е лоша. Тази мисъл трябва да знаете как да я приемете.

Сега не искам да си мислите: „Колко сме невежи.“ Въпросът не е там. Съвременните хора сме много разсеяни хора. Вземете например – някой иска да стане един метър и седемдесет, да има 40–50 сантиметра на рамената, друго не иска. Бил къс човек. Какво може да направи човек с един метър и седемдесет или осемдесет сантиметра? За онова богатство, което е скрито в мозъка, правят следните изчисления – може да се види колко има да се работи. Нашият мозък никак не е обработен. Един учен човек прави следните изчисления. Той казва така: „Ако се събере всичкото знание, което съществува на

земята, от всичко да се избере най-същественото – ще имаме 90 книги като Библията, такива 90 тома ще имаме като това знание – в мозъка ще остане място още за 900 такива тома.“ Хиляди и хиляди години има да учим. Казва някой: „Аз голяма любов имам.“ Защо не изпиташ любовта си, като имаш толкова голяма любов? Иди при някой банкер и само го погледни, и той да каже: „Моето богатство е на твое разположение.“ Казва: „Може ли това да бъде?“ Може да бъде. Когато бащата не обича един син, нищо не му дава. Когато наближава да умира, всичко оставя на сина си. Значи, когато бащата умира, синът всичко може да вземе от баща си. Тогава ще видите – бащата като даде всичко на сина си, синът започва да плаче за баща си. Сега съвременните хора сте много подозрителни. Някой път, какъвто и пример да се даде, казват: „Кого ли има предвид?“

Има едни германци, които тепърва идат в света. Отлични германци са от духовния свят. Има едни англичани, които сега идат от духовния свят. Има едни германци, които си отиват. Има славяни, руси, които сега идат. Има българи, които сега идат от невидимия свят, има американци и всички народи, които идат тепърва от божествения свят. Тия, които идат, са новите хора на тия народи, те ще създадат новото човечество. Казвам, в съвременния свят се бият. Пак проповядват по околен път, по един политически начин. Не мислете, че народите не се споразумяват, те се споразумяват, но искат евтино да завършат войната. Природата иска всяка работа, която вършим, да я завършим добре.

Казвам, Бог е живот, и животът е виделина на човеците. Значи от живота се ражда виделината. Животът носи в себе си всичките блага. Ако вие имате един богат баща, който е щедър, и ако този баща нищо на вас не ви дава, къде е причината – в бащата или в тебе? Този баща на всички дава хубавото. Вземете Бог, който украсил една пеперуда тъй хубаво, тъй хубаво облечена, дето цариците у нас не са така хубаво облечени като пеперудите. Вземете райската птица. Тя носи

такава царска дреха, дето царете ги нямат. Има един стих от Христа, дето казва: „Ако Бог така облича тревата, цветята, колко повече вас?“

Ако ние, съвременните хора, страдаме, къде е причината за нашите страдания? Ние търсим щастието един в друг. Щастието на дясната ръка не седи в лявата. Тя е само помощница, помагат си. Щастието на човека седи в неговия ум. Тия двете ръце се управляват от мозъка. Ако дясната ръка хване лявата и мисли, че оттам ще дойде силата, силата няма да дойде оттам. Тя ще дойде отгоре. Имаш син, уповаваш на сина си. Ти трябва да уповаваш не на онова видимото, което виждаш. Аз разбирам не онова невидимото, което не знаеш, но – онова, което знаеш, е по-реално от онова, което виждаш. Защото едновременно нещата са реални, ако ги усещаш, ако ги вкусваш, ако ги помирисваш, ако ги чуваш, ако ги виждаш. На физическия свят – там е реалността. Зад тази реалност има друг начин за проверка на нещата.

Допуснете сега, че идва някой във вашата къща, някой странник. Още като влезе, ви прави приятно впечатление. Имате всичкото доверие в него. Като го погледнете, разполага ви. Някой друг като ви погледне, настръхнете. Кое е онова, което ви възбуди? Нищо не разбирате от физиология, казвате: „Не ми харесва.“ Човек има едно вътрешно съдържание. Всички ние страдаме от следното. Външно ние сме по-добре, отколкото вътрешно. Отвън ние се представяме, че имаме доверие. Идеш при някой банкер, той казва: „Аз ви познавам, познавам баща ви, познавам майка ви, те са благородни хора. Моите почитания.“ Искате 10, 15, 20 хиляди лева, но веднага казва: „Двама гаранти.“ Той има скрита мисъл. Прав е човекът. Той не го знае, той само предполага. Следователно всички ние имаме една отрицателна мисъл. Един проповедник проповядва и аз ви проповядвам. Вие ме слушате, но у всинца ви има едно вътрешно недоверие. Аз, като ви гледам, тук много малко духовни хора виждам.

Най-първо, като идете в духовния свят, ще ви турят в забавачницата. Всички, както ви гледам, там ще ви турят. И в

България съм гледал хората, и в Америка – но там ще ги турят всичките. Казват: „Учена глава.“ Казва: „Много учен човек си.“ Казвам: „Едва свърших забавачницата. Аз съм от тези, които едва свършиха забавачницата.“ Казва: „Много учен човек си.“ Казвам: „Едва свърших забавачницата, в отделенията още не съм.“ Тъй размишлявам. Сега това е сравнение. На него казвам, за да се покажа смирен: „Мене ме радва тази забавачница, защото в тази забавачница виждам всичките елементи на бъдещата наука. Прозирам в моята забавачница, че имам да уча първо отделение, после второ, трето, четвърто. Аз се радвам какво ще уча.“ Казва: „Как е в забавачницата?“ В божествената забавачница ти си като царски син, турят те на количка, разхождат те с автомобил. На земята съм пратен. Господ направил земята заради мене, аз, който съм свършил забавачницата. Какво ще кажете на това? Дали е за мене, или е за някой друг, все едно. Едно е верно, че Бог направил земята заради един, който свършил забавачницата. Дали съм аз, или друг, без разлика е. Радвам се, че е създадена заради някого. Ако съм аз, добре, ако не – за втори, за трети, четвърти. Радвам се, понеже туй, което е благо заради него, ще бъде благо и заради мене. И заради мене Господ ще направи една земя.

Често религиозните хора имат един начин на мислене, учените хора имат друг начин. То са методи. Има един начин. Животът трябва да се разбира. Вие изучавали ли сте произхода на расите? Черната раса защо е черна? Изучавали ли сте как се е образувала жълтата раса, червената раса как се е образувала – не само произхода? Черният цвят, той е един потенциал. Черното е потенциал. Имаме черен потенциал, жълт потенциал, червен потенциал, бял потенциал. Когато една енергия дойде в крайния предел на събиране, става потенциал, или повече не можеш да събираш. Тогава повече не можеш да събираш, и тогава тази енергия се обръща в динамическа, проявява се. Туй, което си събирал в себе си от дядо си, прадядо си, трябва да го проявиш. В себе си имаш желание, трябва да обичаш. Ти си очаквал хиляди години да те обичат. Баща ти те обичал, майка ти те обичала,

хиляди години тебе са те обичали, вложили много повече капитал, повече не могат да те обичат. Ти сега трябва да започнеш да обичаш. И в Библията има един пример, казва: „Този, който беше богат – Христос, като достигна до края на своето богатство, трябваше да слезе със своето богатство, да помогне на хората. Стана беден, раздаде всичкото си имане, вложи капитала си.“

Казвам, ако ние, съвременните хора, не вложим някъде своя живот, какво ще спечелим? Ако житото не се извади из хамбара, какво ще спечели? Ако капиталът не се вложи в банката, какво ще стане? Ако една реч не се вложи някъде? Ако ти си музикант и не си вложил своята музика някъде отвън, какво ще спечелиш? Трябва да се вложи нещо ново, не само „Цвете мило, цвете красно“. Трябва да се престане с „Цвете мило, цвете красно“ и „Стоян мами си думаше“. Какво думал? Аз бих желал да кажете: „Мале, мале, мила мале, едно време си карах биволите, сега не искам да ги мъча.“ Какво ще стане? „Искам да стана шофьор или аеропланджия.“ С един аероплан ще се разхождаш – по 60, 100 километра може да взема в час, за десет часа – хиляда километра. Един аероплан, който пътува по 700 километра в час, за десет часа Стоян, като се качи на този аероплан, че не е бивол да го кара, да ги потегли, да ги мъчи.

Напуснете вашите биволи. Снемете юларите на тях. Гледал съм българите, като карат биволите, имат един железен шип турен, че като дръпне, мушка бивола, и той тръгне. Питам ги защо турят тия шипове. Казва: „Мързелив е, не върви. Каго го мушна, като го бодна, биволът тръгне. Иначе не върви.“

Спасението е вътре в нас. Трябва да повярваме всички в онова, което Бог е вложил в нас. Силата на човека седи там. Всяка една способност в човека, всяко едно чувство, което съществува в човека, всяка една постъпка има специфична запалка. Следователно ето в какво ние си помагаме. Като срещнеш един човек, той носи една запалка – да запали това, което нямаш. Той като дойде, запали туй, което имаш вътре в себе си. Минава някой човек, запали и си замине.

Твоята свещ гори. Ако той не мине, не може да се събудиш. Виждам, в училището отиват невежи ученици, нищо не знаят. И виждам – тия ученици с помощта на учителите постепенно стават способни. Някой казва: „Аз нямам нужда от другите хора." Бог, който живее във всичките хора, той служи като запалка. Той чрез когото и да е може да те запали или да ти въздейства. Всеки човек, който дойде и запали една твоя способност, внася туй малкото. Бог ще въздейства, тъй щото вие се радвайте на всички хора, които във вас внасят една хубава мисъл, едно хубаво чувство, едно хубаво желание. Имаш ти една запалка.

Та искам да ви наведа на мисълта, да бъдете благодарни вътре в себе си. Казвате: „Какво ли има в мене?" Някои от вас мислите, че сте остарели вече. Не е лошо, че сте остарели, но не сте поумнели. Старият, като поумнее, подмладява се. Младият не трябва да бъде умен. Младият да се разхожда и по любов да живее. Знаменосец да бъде, да носи знамето. В мене има една идея. Виждам – някой млад копае. Но какво? Той, като копае на нивата, копае заради дядо си. Казва: „Знаеш, дядо ми беше много умен човек. Той, като разкопава земята, даде и на мене тази мотика, направи я с ръчката." Един ден няма да работите така мъчно. Сега вземете жените, сестрите – по 4–5 часа взема, докато операт дрехите, а тя е работа за 10 минути. Сега за готвене употребяват половин ден, а то за 10 минути може да стане. Къщата може да изчисти само за 5–10 минути. Цяла седмица ще мажат, а то е работа за 5 минути. Ние вършим работите, които дълго време вземат, а за по няколко минути може да се свършат. Изгубено време е то. Градим – разваляме, градим – разваляме. Идат някои, които по Евангелието искат да ме изпитат. Казват: „Ти в Христа вярваш ли? Ами обичаш ли Христа?" Ако аз вярвам в Христа, туй наричам – имам доверие, че като дойде да ми поиска Христос назаем, да му дам без гаранция. Поиска хиляда лева, две, три, четири, пет хиляди лева. Имам къща, без наем ще я дам. Казвам: „Заповядайте, живейте в стаята, свободна е. Ако искате плащайте, ако не искате, не

плащайте.“ Туй значи вяра и доверие. Какво нещо е да вярвам? Той казва: „Вярваш ли?“ Туй подразбират: слугуваш ли ти на Христа, подчиняваш ли се на Христа, защото той е направил света. Той е господар. Както вие разбирате, той трябваше да оправи света. Че той ни е изправил света – твоята идея не е права. Господ заповядва навсякъде, тази идея не е права. Как заповядва? Господ заповядва в мене. Аз виждам – преди да свърша отделенията, съм ял бой. За най-малката бяла лъжа – на лъжа по една тояжка на най-деликатното място. За една черна лъжа – по 150 тояжки. Имаше и по-тежки наказания от тия. Всичките болести, от които ние страдаме, са все бели лъжи, за които ни бият. След като бият един човек, трябва да го лекуват. Глава те боли, корем те боли, ръка те боли, всичките те се дължат на тия несъобразности и отклонения от божествения път на нещата. Не зная как да ви обясня. Ако вземете едно българско гърне, направено от пръст и гледжосано, ще видите, че маслото излиза от другата страна, отнякъде преминава през порите на това гърне. Обаче има гърнета, в които, като турят маслото, не може да премине през гърнето.

Има един свят, който го наричаме невидим, но той за нас не е реален, който ни влияе. Например, ако дойде един мълниеносен облак с гръмотевица, и ти си много чувствителен, какво ще правиш. Един български свещеник ми разказваше, един от смелите свещеници. Казва: „Както ме виждаш, навсякъде ходя – и по гробища ходя, ходя навсякъде, от нищо не ме е страх, но имам един страх – като загърми. Щом загърми, всичките свещи ги паля, които имам от Великден, от Рождество Христово, от Света Богородица. Тогава всичките свещи ще ги намеря, ще ги запаля, мисля, че те ще ме спасят. Като замине гръмотевицата, смея се на себе си. Но като загърми, пак ще намеря всичките свещи и мисля, че те ще ме спасят. Не можа да си представя откъде дойде това заблуждение. Обърна се към Бога – не, но свещите като запаля и слушам да горят, мисля, че това ще ми помогне, само върху мене да не падне.“

„В него бе животът.“ Най-красивото нещо, това е животът. Човек, като седне, да благодари на онова същество, което има име, което не можем да произнесем. Свещено е. Да благодари човек, че е в този живот. Аз го наричам божествен живот. Да ни стане всичко мило, навсякъде като погледне – на небето, на земята и в себе си. Всичко е хубаво и всичко да ми стане мило. Казвам, ако вие като мене бяхте свършили забавачницата, аз съм от учениците, които едва са свършили забавачницата, и вие все един ден ще свършите. Щом аз съм свършил, вие може да сте по-способни. В моята забавачница имаше 12 отделения. Започнах в забавачницата от първата година, като се родих, втората, десетата година, все учих в забавачницата. Тя не е като вашата забавачница. Вие в 6–7 години сте в забавачницата, на 8 години сте в първо отделение. Няма по-хубаво училище от забавачницата. То е най-приятното. Човек, който свърши забавачницата, той е способен, спокоен. Това е блаженство. После ще влезеш в по-дълбоките работи. Ти започваш със забавачницата, тя е мярка за всички. Соломон казва: „Който много знае, много тегли главата му.“ Знайте, че в забавачницата нещата имат само един смисъл. Вън от забавачницата имат два, три и повече смисъла. Сега някои преждевременно са свършили забавачницата. Ожениш се, мислиш, че имаш мъж и че те обича. Ти си в забавачницата. Един ден помислиш, че обича друга, ти си вън от забавачницата. Значи вие всички сте вън от забавачницата. Не може да обича двама души. Философията е, че ние обичаме само едного. Бог се изявява във всичките хора, но едновременно едногото в много обичаме. Много обичаме. Многото в мнозината като обичаме, обичаме Бога. Като обичаме Бога, обичаме всички в Бога. Бог, който се проявява на земята, обичаме Бога във всичките. Като идем на небето, ще обичаме всички заради Бога. Сега обичаме Бога заради всички. Тогава ще бъде обратният процес – ще обичаме Бога във всички.

Казвам сега, не се безпокойте, че някой може да ви отнеме любовта. Имаш две сестри. Едната не иска да те носи, не че не иска да

те носи, но другата те носи. Коя сестра ще обичаш? Която те носи. Обичай този, който те носи; който не те носи, остави настрана, не мисли заради него. Защо да те носи? Двама души не могат да те носят. В дадения момент този, който те носи, е достатъчно. За тази любов благодари. В любовта няма никакво противоречие. Казва: „Лошо влияние има, поквара има в сърцето." Няма такива работи. Никаква поквара няма в сърцето. В любовта всичко е благословение. Тя носи здраве, безсмъртие, богатство, всички блага. Тепърва има да дойдат в света.

Старите млади трябва да станат и умни трябва да бъдат, и красиви. Старият човек не да е прегърбен, да ходи с бастун, но на стари години да е изправен; като ходи, да блика светлина. Пък младият по какво се отличава? Младият и старият по какво се отличават? Аз да ви кажа по какво. Младият е цъфнала череша. Старият е узряла череша. Младият представя възможностите за плодовете, в стария вече тия плодове са реализирани. Тъй е в моя ум. Този младият човек е цъфнал, отличен човек. Старият, това са узрели череши. Младия ще го помиришеш – хубаво мирише. Стария ще го вкусиш – колко са сладки плодовете. В моя ум тази идея за младите и старите е така. Младият е цъфнал, красота има в него, то е божественото. Тъй го разглеждам. Старият е хубав плод, ще го вкусиш. Младия помирисваме, стария вкусваме. Желая и вие, младите, да миришете, старите – да ви вкусват.

Да благодарите, че сте в един параход, в който даром се возите. И си вземете бележка. Оставете мърморенето сега, вижте доброто един в друг. Като срещнете един човек, намерете една хубава черта в него. Има известни хора, като ги срещна, зная, че те имат лечебно свойство. Тези хора, като си турят пръста в чашата, и болният пие тази вода, ще оздравее. Този човек сам не го знае. Казвам му: „Тури си пръста." Казва: „Защо ти е моят пръст?" „Тури" – казвам. Той тури пръста. После лекувам с тази вода. Има хора, от очите на които излиза

светлина, която е благословена. Има хора, от които, като чуеш една дума, тя е като динамит, никога не забравяш.

Всеки човек е един извор на Божии благословения. Някой казва: „Този – невежа, онзи – простак.“ Единственият човек е той самият. Не мислете така. Всеки човек е божествено съкровище. Влез, отвори с ключа, вземи от благословенията, които Бог е вложил, после пак затворете и кажете: „Да бъде благословен Господ, който ни даде това знание.“ Вижте във всеки човек едно благо, което Бог ни дава. Като срещнете един човек, да се зарадвате. Срещнеш една жена, да ти е приятно; срещнеш един мъж, да ти е приятно; срещнеш едно дете, да ти е приятно; срещнеш едно куче, да ти е приятно; видиш едно дърво, да ти е приятно; видиш някой бръмбар, някоя река, звезда, за всичко, каквото видиш, да се зарадваш. Туй е новата идея в света, която хората трябва да носят в душата си.

Пазете вашата младенческа свежест, докато цъфнете добре. Пазете вашата старческа свежест, за да узреете добре.

Тайна молитва

29 неделна беседа 4 май 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

ЕДНО ТИ НЕДОСТИГА

„Отче наш“
„Иде, иде“

Ще взема само един стих – двайсет и втори стих от осемнайсета глава от евангелието на Лука: „Това като чу Исус, рече му: „Едно ти недостига.“

„Духът Божи“

Туй едното, което недостига на хората, то е най-важното. И надали хората ще го добият някога. Вие ще се обезсърчите. Всяко постижение носи със себе си страдание. Постигнеш нещо, остарееш. Какво те радва старостта? Като станеш стар с брада, какво те радва? Или като станеш стар на 80 години – мъж или жена, какво те радва? Знание имаш, но краката не държат. Много работи знаеш, страдание имаш, казваш: „Отиде младостта.“ Докато беше млад, не оценяваше младостта. Като остаря, оценяваш младостта, но тя си отиде.

Сега мнозина от вас искат да ви говоря за това, което вие мислите. Аз няма да ви говоря това, което вие мислите. То е ваша работа. То не е моя работа, да се меся в частните ви работи. Болният го интересуват съвсем обикновени работи. Той само за лекари пита, за лекарства, все за това пита – специалист е. Казва: „Да се разреши този въпрос, да се излекувам.“ Каква важност има в това? То е заради него. То е един частен въпрос. Всичките хора не са болни. Здравите хора не питат за лекарства. Здравият човек пита за работа, за учение. Музикантът пита за музика. Художникът – за изкуство. Всеки човек го интересува това, което може да извади, нещо, някакво добро за себе си. Сега вие седите и всички сте големи философи, и питате защо Господ създаде света така. Тези, които вярват в Господа, питат защо Господ създаде света така. Онези, които вярват в природата, питат

защо така е създадена. Сега мнозина са питали природата, но тя не отговаря – мълчи като някой сфинкс. Никому не е отговорила още като са я питали. Питали са Бога, но и той не отговаря, и той мълчи. Имаш един капитан на парахода, питаш защо параходът върви в тази посока. Няма да ти отговори. Този път е определен. Не може да пътуваш с друг рейс. Не може по друг рейс да пътуваш. Казваш: „Но аз мислех така." Ако си мислил, трябваше да хванеш друг параход, който ходи там, гдето искаш. Дошъл си на земята, искаш земята да тръгне по този път, по който ти искаш. Ти си погрешил. Като си слизал, не си хванал кораба, който ти трябваше да вземеш. Ти трябваше да бъдеш на друга планета.

Сега всички сте дошли да търсите своето щастие. Всички вие като дойдете до последното пристанище, ще кажат: „Навън." Ще ви турят на пристанището и параходът ще се освободи от вас. Какво ще стане? Ще идете да работите. Параходът няма голяма приятност. Пътували ли сте в океански параход? Колкото да са луксозни, да ми ги препоръчват, толкоз са приятни, че каквото си ял, трябва да го изхвърлиш навън. Толкоз са приятни, че не можеш да спиш спокойно, не може да мислиш спокойно. Когато тръгват, тия параходи са окичени с цветя, махат с ръце, китки се хвърлят. След първия ден започват да стават сериозни. Втория ден са още по-сериозни. Третия ден започват да се оплакват. Тогава всеки се занимава със себе си. Това – само за изяснение.

В живота ние всички страдаме, понеже сме в едно голямо море. По някой път ни хваща морска болест. Някои повече ги хваща, някои по-малко ги хваща морската болест. След като излезеш из парахода, не можеш да се освободиш от морската болест. Турят едно вещество за пречистване, но толкоз много мирише, че цяла седмица като седиш, искаш да се освободиш дрехата да не мирише на параход. Като говорят за плът, казват: „То е в плът облечен." С каквото и да е облечен, казва: „Да я няма тази плът." Ако искаш без плът, какво търсиш на земята? Като дойдеш на земята какво търсиш, земята е

място на плът. Казва: „Много сериозна работа." Разбира се, сериозна работа е. Тук е опитно училище. Ти трябва да мислиш. Има хиляди опасности, животът виси на косъм. Като ядеш, трябва да мислиш. Някои мислят, че всичко е наред. При всяко ядене имаш възможност да умреш. Като говориш и ядеш, иде в кривото гърло – и свърши се. Като седнеш, ще се помолиш да не ти влезе в кривото гърло хапката или водата. Някои мислят, че животът е много сериозен. Сега защо така е направено? Природата си има свои правила. Аз бих ви попитал: „Вие, българите, защо говорите по български?" Ще кажете: „На български език говорим." Ако идеш във Франция, Германия или Русия, не приемат хората български. Какво ще правиш? Ще се учиш. Български – за България. В Русия руски ще говориш. Който е дошъл на земята, трябва да учи земния език. Казва: „Ами за небето?" За небето – небесният език. За небето – небесният език, за земята – земният език. Размишлявали ли сте – всичките хора имат глави и се оплакват от злото. Но в лошите хора живее злото, в техните глави има турено някъде зло. Казват: „Без зло не може ли?" Каква е разликата между добрите и лошите хора? Добрите хора са господари на себе си, лошите не са господари на себе си. Там е всичката причина. Злото казва, че човек е лош. Злото е специфично, има някаква материя.

Нека да ви дам едно научно обяснение. Вземете четирите основни елемента, които имате – сега атомите са разложени вече – кислород, водород, въглерод и азот. Те се отличават, имат известни свойства. Водородът гори. Кислородът поддържа горенето. Азотът нито гори, нито поддържа горенето, задушава. Ако останеш в азота, ще се задушиш. После, когато се съединяват с азота, се образуват киселини, отрови. Като туриш азот някъде, цял скандал ще произведе. Минава за един от философите. Голям философ е азотът. И окултистите винаги говорят за азотна философия на задушаването. Невъзмутим е той, че гори светът. Дето иде, пожари погасява. Като иде някъде, сплаши ги, и горенето престане. Казва: „В моето присъствие – никакво горене. Като замина аз, вие можете да си

правите каквото искате, горете, но в моето присъствие – никакво горене.“ Като дойдете до кислорода, той пък само прави пожари, сделки само прави. Вземе оттук, вземе оттам, нему е приятно, че хората горят, че тия къщи горят. Какво ще стане? Втори път ще направят по-хубави къщи. Интересува го може ли да горят, или не. Казвате: „Човещина няма ли в него?“ Той казва: „Човещината стои в това, да гориш къщите. Щом не гориш къщите, няма човещина. Аз съм, който давам свобода. Всеки, който е затворен в някоя къща, аз я изгарям и го освобождавам. Казвам, хайде да работиш за Господа.“

Та казвам, вие постоянно мислите какво ще правите, как ще си изкарате прехраната. Целия ден мислите само за ядене: че кашкавал няма, сирене няма, масълце по 150–200 грама дават, в хляба царевица има. Влезете вътре, не е сготвено хубаво, неразположен си. Тамън се освободиш от закуската, мислиш за обеда, после пък – за вечерята. Хайде, вечеряш, сънят дошъл, лягаш на леглото под юргана. Ще се съблечеш, стане някаква тревога, идат аероплани, хайде, пак ставай, обличай се. Ако си в Англия, какво ще правиш? Ще изскочи умът на човека. Казвам, че ние имаме една християнска култура. Съвременните християни казват: „Едно време хората бяха културни.“ Ние сме културни. Тия културните хора се бият тъй юнашки, както светът никога не се е бил досега. Сега имаме две страни. Онези, които не разбират, като видят онзи, който сече дървото, казват: „Този човек не прави добро.“ Но той си има някакъв план, сече това дърво за някакво пособие, иска да направи инструмент от него, някаква цигулка. Отсече някое дърво – десет, петнадесет години трябва да съхне, да направи някакъв инструмент, да весели хората. Казват, че той не прави добре. Че кое е по-хубаво: туй дърво да расте или да стане инструмент, да свирят на него? Нашият брат свири с едно отсечено дърво. Ако не беше се отсякло дървото, не може да ни весели. Сега ние му благодарим. Туй дърво живее тук. То още живее. Живее един духовен живот. Тогава живееше плътски живот, сега ангелски живот живее. Ние, които не разбираме живота, искаме на

земята поземному. Казва: „Като умра, какво ще стане?“ Какво ще станеш? Цигулка ще станеш, четири струни ще има цигулката. Отгоре ще свирят, ще се веселят хората. Казвате: „В оня свят ще се познаваме ли?“ Оставете онзи свят. Този свят изучавали ли сте? В този свят нищо не знаят хората, за онзи свят питат. Какво има във вашите глави, вие не сте изучавали, лицето не сте изучавали, очите не сте изучавали, веждите, носа, устата, пръстите не сте изучавали, пък мислите за оня свят.

Но оня свят е божествен свят, населен е с хора, които са изучавали, които знаят всичките тия тайни. Знаят да възкръсват, знаят законите на безсмъртието, знаят от какво произтича злото и доброто, знаят как да съчиняват. Като дойде злото, хванат го, изваждат го, съединение правят. Като намерят някой лош човек, има реторти, турят го в ретортата, извадят всичкото зло от него, колкото има. Извадят туй, което прави пакост, и той стане светия, като мине през тази реторта на учения човек. Сега онези от вас, които сте лоши, очаква ви една реторта. Вие мислите, че тъй лесно ще минете. Всеки в ретортата ще влезе вътре, ще те бъркат, ще извадят азотната киселина, азота ще го извадят, ще кажат: „Той не е потребен.“ Засега ще останат три елемента, ще останат въглерод, водород, кислород. Кислородът, това е човешкият ум; водородът, това е човешкото сърце; въглеродът, това е човешкото тяло. Превод ви правя сега. В материалните светове има повече материя, отколкото сила. В духовния свят има повече сила, отколкото материя. Туй е според мен различието. Малко материя има, повече сила има, много сила има. Тук, на земята, повече материя има, малко сила има. В божествения свят има изобилие на живота. Животът е, който контролира и материята, и силата. Той впряга и материята, и силата да горят и съграждат. Всички тия форми, които съществуват, животът ги е създал. Вие сега имате органически живот. Животът е създал органическия свят. Психическият живот е създал психическия свят. Божественият живот е създал божествения свят. Животът сам по себе

си е създал всичко. Тогава питат учените хора: „Ако така е създаден, защо ние страдаме, какво трябваше да правим?“

Що е страданието? В страданието ти си се натоварил с повече материя, имаш по-малко сила. Следователно потребно ти е от тази материя да се освободиш, да туриш повече сила. Всеки, който страда, има малко сила, повече материя. Тебе ти трябва не материя, но сила ти трябва. Да се освободиш от многото материя. Малко материя остава, че страданието ще изчезне. Забележете сега: някому затлъстее сърцето – повече материя има, започват дробовете да се обвиват в мазнина, стомахът се обвива в мазнина. Съвременните хора страдат от мазнини. Тумори в мозъка се образуват. Трябва да отворят черепа, да извадят тумора, материята. Започнат ли тебе да ти бъркат в мозъка, да ти вадят тумора, твоята работа е свършена. Тия тумори се раждат в главите на хората от голямата алчност. Някоя жена дете иска, не може да роди дете, не е готова за майка – създава един тумор в себе си. Пък не може да го роди. Туморите са деца, които не могат да се родят. Някой пък влезе в ума. В ума трябва да се роди едно дете, да му дадеш умствена форма, не да родиш едно обикновено дете. Някъде едно чувство може да родиш в сърцето, но да родиш дете в сърцето, е невъзможно. Като не може да родиш, образува се тумор в сърцето. Щом стане един тумор, работата е свършена. Сега аз говоря. Казвате: „Изпоплаши ни.“ Когато един лекар погледне сърцето, и то започне да бие равномерно, музикално – мажорните гами са на сърцето, една мажорна гама на сърцето е в природата – този ритъм на сърцето ще проговори. Някой път вие може да проверите. Като турите пръста на ръката си, на лявата ръка и помислите за вашия приятел, може да познаете какво е неговото състояние. Щом се свържете, ако той има сърцебиене, и ти ще получиш сърцебиене. Ако той има неразположение, и ти ще придобиеш туй неразположение. Ако той е алчен, и ти ще придобиеш тази алчност. Ако той е гневлив, и ти ще станеш гневлив. И обратното е верно. Ако е учен човек, мизукант, като пипнеш, и в тебе ще се зароди този импулс вътре.

Аз не съм за новото учение, дето хората се учат и не се научават. Учението в света е сила и човек тепърва трябва да изучава себе си. Де седи неговото спасение? Спасението на човека стои, най-първо, в ума, който има, – в дясната и лявата ръка седи. Ако имаш някой уд някъде, който е сакат, показва, че ти липсва нещо. Твоето спасение е в очите, как гледаш. Виждаш някой човек, ще видиш някой кусур, някой недъг. Хубаво е, че си видял недъга, но не мисли, че той го е създал. Ред негови деди и прадеди са го създали така. Отива един господин на гости – доста благороден, но мига. Погледне жената на стопанина, и намигне с окото. Той, като го гледал, гледал, казва му: „Навън. Аз те приех като странник, ти, безобразник, намигаш на жена ми.“ Казва: „Извинете, господине, за туй намигане навсякъде са ме пъдили. Един недъг ми е, наследил съм го. Ако може да ми дадеш един цяр, ще ти благодаря.“ Намигва с едното око. Ако е с двете, как да е, но едното като го затвориш... Мене ми се случи веднъж – отидох при двама медиуми, повикаха ме, че направили голямо откритие. Едната, около 60-годишна жена, той – на 30 години. Той е, който дирижира работата, а тя е медиумката. Аз гледам, тя му намигва с едното око. Извадиха една икона и ми казват, че са я намерили, че била хилядагодишна. Гледам по цветовете, по боята и не давам повече от 50 години, но си мълча. Казвам: „Дървена е, хиляда години как е издържала?“ Казват: „Света е, че хиляда години е издържала в земята.“ Рекох: „Защо ви е тази икона?“ „Ща убедим хората да вярват в Бога.“ Хората досега не са се убедили от ума, който имат, от сърцето, което имат, от тялото, което Бог е създал, ще се убедят от една икона, заровена в земята. С това ще убедят хората. И така да е, не вярвам – казват турците. Ти мислиш – като станеш богат човек, ще влезеш в Царството Божие. Аз ти казвам – ти като станеш богат, ще излезеш из Царството Божие навън.

В Царството Божие не се позволява никакво външно богатство. Каквото имаш в себе си, всичко на работа. Там всичко е общо – каквото имат, е общо за всички. Всички използват божествените

блага и никой не може да каже: „Туй е мое.“ Което имаш, то е твое, но е и на другите. Общо е на всичките. Всеки може да използва божествените блага в света. Така ние всички използваме въздуха, всички използваме светлината. Ония работи, които ние сме създали, там е всичкият спор.

Та казвам, онези новите хора турят един нов ред на нещата. Иде един нов ред, понеже земята излиза из тринайстата сфера и влиза в дванайстата сфера. Тринайстата сфера е място на нещастия, зло. Всичките лоши работи са там, в тринайстата сфера. Цялата Слънчева система е излязла вече и влязла в тринайстата сфера и се отправя към едно ново слънце. Създава се нов свят. Пророците, които са чувствали, казват, че Господ създава нов свят, ново небе, нова земя. Цялата наша земя влиза вътре, не знаем къде е. Пита ме един: „Ти като ходиш тъй, кой те издържа? Другите ли те издържат?“ Рекох: „Като ми дотрябват пари, зная къде има заровени в земята, изровя няколко златни монети, и пак заровя другите. Навсякъде, дето има заровени, зная. От банката не искам да вземам.“ „Ами къде са?“ „Не мога да кажа. То е наука.“ „Че не може ли да бръкнеш за мене?“ „Само за себе си бъркам.“ „Ами да направиш благодеяние?“ „Какво ще правя благодеяние с чуждо имане. Ще извадя чуждите пари, да стана благодетел“

Двама светии живеели далеч от Александрия, някъде в планината, 30 години. И двамата се подвизавали много добре. Слизат към града веднъж и единият вижда другаря си, дохожда до едно място и подскача, че хуква да бяга. Светия да бяга? Отива да види – цял един голям кюп, няколко хиляди килограма злато вътре. Единият светия, като го видял, хукнал и побягнал, другият светия казва: „Будала, този човек не му стига умът.“ Той взел парите, отишъл в Александрия, направил сиропиталища, странноприемници, болници. Всичките пари похарчил за благодеяния и се възгордял. Започнал да се моли, доволен ли е Господ, откак е взел парите. Дошъл един ангел

и му казал: „Всичко, което ти си направил, не струва толкова, колкото подскачането на твоя брат над парите.“

Внесете една благородна мисъл – човек да обикне Бога, да обикне природата, да обикне ближните си, то е богатство. Внеси светлина в ума на един човек, запали сърцето му, че да се учи и да работи, то е благословение. Да го направиш богат, трябва да го направиш нещастен. Съвременните хора искат да бъдат богати, казват: „Какво място ще вземем в оня свят?“ Вие сте кандидати за първото място, от лявата страна или от дясната страна на Христос да седнете. Този въпрос е разрешен. Когато двамата ученици дойдоха при Христа, тяхната майка му каза: „Само едно нещо прося от Тебе, Учителю. Искам един от синовете ми да туриш отдясно, а другия – отляво.“ Погледна Христос и каза: „Синовете ти могат ли да пият чашата, която аз пия?“ Тя казва: „Да, ще пият. Могат.“ Тя мислеше за угощение, винце ще пият. Христос казва: „Чашата, която пия, ще пият, но да седнат отляво и отдясно, не е на мен да го дам, но на най-достойните, които са заслужили.“ Отляво ще седне човекът, който е служил на любовта. Отдясно – който е служил на мъдростта. Ти не си служил на любовта. Не си служил и на мъдростта. За да служиш, трябва да слезеш на земята като учител и тук, на земята, ще учиш навсякъде. От лявата страна да ходиш, да помагаш. Не да пишат по вестниците, каквото си направил, но да ти е приятно да ги упътиш всички тия хора. Когато хората стават богати, изопачават си живота. В богатството човек трябва да бъде много силен. Народи и държави, които са станали богати, историята показва, че всички държави, които станаха богати и не знаеха как да употребят богатствата, пропаднаха от богатствата си. Ще ви приведа онзи пример от древността. Мисля, един персийски шах, който ходел скришно да види как живеят неговите поданици, една вечер, като минава, гледа един човек с децата и жената си свири и всичките играят на хоро. Бедни, окъсани са, но си играят весело. Гледа го, гледа го, казва: „Весел е този човек, толкова сиромах, окъсан.“ Пратил своя везирин да му занесе една

голяма сума, да уреди въпроса. Направили му къща, купили му дрехи. След година минава, но той вече не играе с жена си и децата си. Станал голям търговец. Престанал да работи и един ден като търговец пада 50 грама памук на ръката му и като паднал памукът, три месеца лежал от падането на памука.

Всичките хора страдат все от памук. Новите хора казват кое е новото, в религията кое е новото, не само външно. В религията кое е новото? Трябва да се възстанови любовта, да се тури като основа между хората. Да се тури истината и да няма никаква лъжа – ни бяла, ни черна лъжа. Онзи ден дойде един да ми казва, че уж бил женен, че имал три деца, че едното умряло, едното боледувало, а той нито е женен, нито деца има. Лъже, да вземе 150 лева. Някой религиозен видял някакъв сън, ще го окичи. Та са ме лъгали, лъгали, едва намерих един – да ми каже истината. Лъжи с опашки, видими и невидими. Някой видял Господа с шопски дрехи, с брада, казва – откровение има. „С бяла коса го видях." Че е с бяла коса, с брада, има и шопски дрехи. Еврейските пророци другояче са го виждали, а българите го виждат с шопска дреха. Възможно е. Но Господ не носи шопска дреха. Бяла коса, но каква? Не нашата коса. Който види бялата коса, ще възкръсне. Ако някой види моята бяла коса, ни най-малко няма да възкръсне. Ако гледа вашата бяла коса, той ще умре на общо основание.

Аз казвам, бялата коса на Господ е като слънцето, от което излиза светлина, стопля цялото пространство, четири–пет милиарди километра, всичко топли и изпраща светлина – от него излиза. Това са белите коси – енергията, която излиза. Какво излиза из главата на Господа? Какво излиза из главата на човека? Аз го гледам, като дойде. Казват: „Много учен човек, зоолог." С мушици, гущерчета, вълци, мечки, змии, всичко туй е в ума му. Че това не е човекът. Това е стока, непотребна стока. Ти в твоята глава ще носиш оная храна, която е необходима. Плодовете на любовта ще носиш. Плодовете на знанието ще носиш. Плодовете на истината ще носиш. Като срещнеш някой

човек, туй, което имаш, то ще излезе от тебе – да бъдеш служител на Бога. Някои искат да проповядват. Две хиляди години хората проповядват все покаяние. Казвам, след като се покаеш, какво ще правиш? Ще работиш сега. Болният, след като оздравее, какво трябва да прави? Трябва да иде на училище да се учи. Ще ми говори някой за греховете. Мен не ме интересуват греховете на хората. Господ не се нуждае от греховете. Като идем при него, той иска да пренесем плодове. Какъв плод ще пренесеш, като идеш при Бога? Вътре в себе си носиш едно подозрение. Знаеш колко мъчно е човек да се освободи от подозрението. Иде някой, ще тури Евангелието и казва: „Какво мислиш за Христа? Какво е казал Христос за себе си? Ти какво мислиш?" „Аз – казвам – каквото мисля, не е авторитет, то е за мен, но ако питаш какво е казал Христос: „Никой не познава сина, тъкмо Отец и никой не познава Отца, тъкмо синът." Никой не може да познае Отца, ако синът не те заведе. Ако ти трябва да познаеш Христа, Отец трябва да ти го изяви. Ако искаш да познаеш Отца, синът трябва да те заведе."

Без любов Бога не може да намериш. Без любов баща си не може да намериш. Без знание Христа не може да намериш. Сега аз не говоря за обикновената любов, която е много слаба сила. Аз говоря за любовта, която внася в света безсмъртието, която примирява хората с всичките противоречия и ги научава как да живеят. Това е любовта. То е нещо разумно, то е нещо велико. Някой казва: „Аз обичам едного." Ти го обичаш защо? Младата мома обича младия момък, защото е млад. Младият момък обича младата мома, защото е млада. Старият обича стария, защото има знание. Идеш при някой стар човек, ще ти даде добър съвет. Обичаш го за знанието, което има. Ако старият не може да ти даде никакъв добър съвет, как ще го обичаш, кажете. Хубавата вълна се познава, ако може да изкараш хубав плат. Тя е ценна. Човешките умове не са на еднаква степен на развитие. Някои хора сега разбират живота си, както животните. Много елементарен е този живот.

Например мислите, че аз съм добър човек. Ако има да ви услужа, хубаво, не е лошо. Но добрината трябва да бъде непрекъсната. Аз съм направил само едно добро, туй добро ще ми се върне двойно, и аз свършвам. Тогава аз съм обяснил този въпрос. Един американец отишъл в оня свят. Понеже бил богат, направил много благодеяния, направил църкви, училища. Явил се направо при свети Петър. Казва му: „Нали като направи църквите, на оня свят писаха вестниците.“ „Да, писаха.“ „Значи платено ти е. – Казва – като направи училище, за него писаха ли?“ „Писаха и за него.“ „И за това ти е платено. Ще ми кажеш едно добро, което си направил, за което не ти е платено.“ Започнал да рови, да рови, дошло му наум, че един ден, като отивал в канторията си, една вдовица започнала да го безпокои, да ѝ помогне. Дал ѝ един долар, да го не безпокои. Никой не писал във вестниците за това. Завел го при Господа, разправил същото, Господ казва: „Дайте му два долара, че го пратете пак на земята.“ Ти направиш едно добро, две ще ти дадат, и ще се върнеш назад. Това не е добро.

Доброто в нас трябва да бъде един непрекъснат стремеж вътре. И в знание, и в изкуство, всичко, каквото вършиш. Каквото човек върши, трябва да го върши от стремеж към доброто. Той трябва да бъде справедлив, че каквото да прави, справедливо да бъде. Всичките добродетели трябва да бъдат една подбудителна причина, непрекъсната подбудителна причина. Туй трябва да стане естествено. Тогава животът може да добие смисъл. По този начин вие, ако сте певец, ще развиете ангелски глас. Навсякъде ще бъдете добре дошли. Един ден сегашните музиканти седнат и съчиняват една работа, съчиняват и задраскват. Според новия начин, каквото намисли, ще се фотографира. За четири–пет часа ще има всичките фотографии. Сега само гениалните хора, които знаят да пишат, могат да съчиняват, но за в бъдеще гениални ще има, които ще отпечатват. Музикантът трябва да знае как да отпечатва музиката. Не е цел музиката, но има си един център. После трябва да създава тоновете. Този тон трябва да бъде цветист. Има друг център за тях. Той ги оцветява. После тоновете

трябва да бъдат вред. Има друг център за реда и порядъка. Този музикален тон става център. Всичките други центрове идат и помагат, украсяват го и ние придобиваме едно музикално творение.

Та казвам, ние, съвременните хора, сме направили живота много труден. Безпокои те някой път някой човек. Ида при него и му казвам: „Защо те е страх, защо се боиш?“ Отворя му очите. Ти десет даваш, хиляда вземаш. Като му отвориш очите, готов е да вземе. Той мисли, че ще изгуби нещо. Умираш – няма да изгубиш, при баща си отиваш. Какво ще те е страх. Страх те е, понеже си изял капитала. Връщаш се при баща си, нямаш смирение, не знаеш какъв дълг да направиш. Искаш да туриш една лъжа, че Господ казал, че условията били лоши, че майката била такава, че бащата, че ти другояче би станал светия, че обществото не те познава. Господ не иска такива лъжи. Ще кажеш тъй: „Господи, не се учих. Аз бях един мъж. По три пъти биех жена си на ден.“ Тогава Господ вика тази, която е бита, и казва: „Какво наказание да му дадем?“ Тя казва: „Господи, прости му.“ Пък някой път казва: „Господи, направи го жена, мене направи мъж, че аз да му дам урок.“ Това са служби. Че си мъж, ти си чиновник; че си жена, ти си чиновник; че си слуга, то е служба; че си учител някъде, то е все служба – всичките тия съвременни работи. Минаваш за учител – нищо няма да направиш, ти си на служба – като слуга ще си свършиш работата. Единственото нещо, което съзнаваме, – да бъдем един добър слуга, нищо повече. Ако съм добър слуга, мога да бъда и добър професор, и музикант, всичко може да бъда. Но първото нещо, единственото нещо, което е важно, да бъдеш добър слуга от любов, самостоятелно. Не да те направят външните условия слуга. Ти ще бъдеш като слуга, но силен. Като отидеш при един господар, той да знае, че не може да ми заповядва, казва: „Стоянчо, какво мнение ще дадеш, как е тази работа?“ Този ученик, като иде, знае повече. Казва: „Как мислиш?“ Ще вземе мнението на този слуга. Но разбира, знае човекът.

Знаеш какво значи знанието? Аз не искам само да ви стимулирам. Не е лесна работа. Като хвърлиш един поглед, най-първо, добрият човек вижда доброто, а после вижда злото. Не знае причините. Лошият вижда само злото, а добрият вижда доброто. Всеки един човек в света мисли туй, което е. Какъвто е той, така мисли за хората. Трябва да се избавим от наслоените заблуждения от хиляди поколения. Четете една Библия. Че ако вие вървите по Стария завет, какво ще стане от вас? Ако вземете пример от Соломона, какво ще стане? Ако вземете пример от Давида, какво ще стане от вас? Ами даже и Авраам ако вземете за пример, той имаше жена и като отиде на едно място, казва ѝ: „Кажи, че не ми си жена, но сестра. Ще ме убият заради тебе. Ти си красива." Едно злоупотребление – да мислят, че му е сестра, за да се освободи. Но той казва: „Защо не ми каза истината? Ще ме туриш в грях. Не знаех, че ти е жена." Сега някой ще каже: „Той го излъга." Не го е излъгал, то е страхът. Не че съзнание е имало в него.

Казвам, ако един Авраам, който беше патриарх, и в него се зароди страхът, колко повече в съвременните християни. Дойде страхът пак. Като изгубиш жена, знаеш какво ще стане? Ако изгубиш жена си, тя е твоята душа. Като изгубиш жена си, къде ще я намериш? Аз считам душата – това е жената вътре. Духът е мъжът. Жената не трябва да се губи. Никой без жена не може да прокопса. И никой без дух не може да прокопса. Нали Писанието казва: „Нито жена без мъж, нито мъж без жена. Нито душа без дух, нито дух без душа." Това са две неща необходими. Всеки един трябва да носи духа в себе си и душата в себе си и да им слугува на тях. Умът и сърцето, това са децата, родени от духа и от душата. Ако ние ги отгледаме тия деца, тогава сме благоприятни на Господа. Ти ще имаш към баща си, към духа, към майка си, към децата, към своите братя, към ума и сърцето си отношение. Сега ние какво понятие имаме за хората? Като срещнеш някого, казваш – той е грешник, като че няма баща. Не е така. Не всичките хора на земята са родени от Бога. Другите са

родени от дявола. Двама бащи има в света. Туй не е мое учение. Христос казва: „Вие сте родени от баща дявол. Той отначало беше отцеубийца. По неговите похоти вървите. Който е направен от Бога, по Божиите пътища върви. Който е направен от дявола, по неговите пътища върви.“ На вас, които сте родени от Бога, казвам: „Ще обичате баща си.“ Лошите хора обичат баща си. Всички се подчиняват на главатаря, каквото каже. Като се съберат светиите, вече имат особено мнение. Казват: „Чакай да си помислим.“ Докато помислят, къщата ще изгори. Той ще мисли дали да ти помогне, или не. Той седи и мисли дали е Волята Божия, или не.

„Едното ти недостига.“ Сега туй говоря на вас. Считайте го, че то е представление. Аз говоря какво се играе в света. Вие не сте от света. Вие сте тук, дошли сте в театъра, виждате как се представя този свят. Има някои поучителни неща. Ще видите скържави на сцената. Ще видите крадци на сцената. Ще видите лъжци, ще видите достойнство, някой цар, царица, някой учен. Отблизо ще се поучите от тях. Казвам на вас, Христос казва: „Още едно ви недостига.“ Не губете вяра в духа си, не губете вяра в душата си. Не търсете сега дали имам душа, или нямам; дали имам дух, или нямам. Сега очаквате духът да дойде, то е пробуждане на съзнанието. Пита ме някой дали има баща или майка. Казва: „Аз не съм виждал баща си още.“ Ще го намериш. Трябва да изучавате себе си, своя ум, своето сърце. Всичките ония пориви, които стават сега в света, трябва да вземем поука. Вземете в една война как се подчиняват, отиват хората да умират, дават мило и драго. Та казвам, без жертва в света нищо не може да се постигне. Досега жертви са ставали по закон. Ние сме се научили на туй – жертва по закон. Но жертви по любов не са ставали. Знаеш колко мъчно е човек доброволно да жертва. Колко души има, които три дена тамън са гладували, дават им пресен хляб, но иде друг, който е гладувал четири дена, да даде хляба си. Да го даде, и да му е приятно. Онзи е само едно отражение. Колцина ще има, които ще дадат целия хляб? Ще гледа да даде малко.

Новото учение е за силните хора, не е за слабите. Хора, в които има дух, в които има душа, в които има ум, има сърце, имат едно здраво тяло, това е. Всичките хора на новото учение трябва да бъдат здрави. Не се нуждае светът от болни хора. Не се нуждаем да ни проповядват покаяния. Тия работи свършиха вече. Няма какво да се покайват хората. Трябва да се проповядва братство. Всичките трябва да се впрегнат на работа. Ще свириш добре, пък ще работиш без пари. Ще ядеш без пари, ще даваш без пари, всичко – без пари. Къде ще му иде краят? Вий искате този новия порядък. Може да се приложи. Има неща, в които той ще ни ползва. Има една разменна монета. Когато един млад момък купува на една млада приятелка красива дреха за 1000, за 2000, за 10 000 от странство със самурена кожа, питам, с каква монета тя плаща? С усмивка. Поусмихне се насреща му, и веднага кожухът дойде. Поусмихне се, и ръкавиците дойдат. Поусмихне се, и чепиците дойдат. Поусмихне се, и апартаментът дойде. Всичко дойде. Само една усмивка, и той дава. Зад тази усмивка стои нещо божествено. И тя не гледа да използва, и тя жертва. Не само да искаш, не само да вземаш, ще даваш и ще вземаш. Каквото придобият другите хора – да го направят, и ти ще го направиш. Щом аз видя един градинар да посади една градина, и аз вземам семена от него. Направя градината. След няколко години и аз мязам на него. Друг дойде, и от мене вземе.

Божественото сега в живота трябва да се посажда. Всички трябва да работим. Сегашният мързел, сегашната философия – да станем учени хора, да работим по-малко. Ние не сме работили, ние се мъчим. Бог работи в света, и ние трябва да работим като него, да създадем хубави работи. Дигнете един скандал. Не е работа. Идете да развалите плета, напишете едно писмо, оскандалите човека, критика правите. Никаква критика! Какво ще ме критикуваш, аз сам се критикувам. Преди него аз се критикувам, виждам си погрешките. Давам концерт, освиркваха ме. Туй, което аз преживях, аз понесох. Дойде някой, казва: „Не трябваше." Не трябваше, но аз понесох заслугата. Втория

път ръкопляскат. Аз се радвам. Той сега дойде, няма какво да ме хвали. Той да ми каже така: „Много ти благодаря. Бях неразположен, като те слушах, олекна ми на душата. Като мед ми падна на сърцето. Като ми посвири, ми олекна.“ То е достатъчно, че аз свиря хубаво. От моето свирене ако му олекне на душата, аз съм свирил много хубаво. Като не му олеква, безпредметно е.

Казвам, животът трябва да се предаде така, живият огън да се предаде. Носете огъня на вашия ум, носете горивото на вашето сърце, да гори сърцето ви, да не изгаря. Носете въглерод, че от този въглерод да излизат плодове, да има какво да се яде и пие в света. Това е правата мисъл, това са правите чувства и правите постъпки. Това е новото, с което сега се преобразява светът.

Ще ви кажа в какво седи смисълът на цялата беседа. Роденото дете носи всичките заложби в себе си. Основната мисъл на цялата беседа е: роденото дете носи всичките заложби в себе си, но тия заложби трябва да се проявят. Ако туй дете не израстне и не се събуди в него съзнанието, може да е много даровито – когато неговите дарби могат да ползват другите, то върши Волята Божия. От хиляди години у нас седят дарби. Ние сме родени от Бога и чакаме, като идем в другия свят. Тук трябва да растем. Сега детето трябва да се прояви. Ние сме деца, които трябва да се проявим. Не сме се проявили още.

30 неделна беседа 11 май 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

ЕДНА ДУМА

„Добрата молитва“
„Ще се развеселя“

Ще взема един стих: „В начало бе Словото“.

„Духът Божи“

Що е реалност? Някой път задават хората въпроса и питат. Реалното в живота е само това, за което човек може да мисли. Следователно на физическото поле имаме пет сетива, с които проверяваме реалността на физическото поле само. Имаш един предмет, пипнеш го, за да определиш, че той има място. Той е реален. После второто отношение: виждаш какво ти нося, туряш го в устата, усещаш, че има някаква горчивина или някаква сладчина. Горчивите работи са силните работи; сладките работи са меките работи. Сладките работи, са меките работи. Ако искаш силен човек да станеш, яж горчиво; ако искаш мек човек да станеш, яж сладко. Логически трябва да говорим. Но логиката, която няма отношение към човешкия ум, отношение към човешкото сърце, това не е логика. Това е алогичност. Всички неща, които нямат връзка, са алогични.

Логос значи слово. Словото е плодът, който трябва да го вкусиш. Той има известни качества. След туй трябва да го помиришеш, да видиш какво носи за ума. Усещаш едно ухание. След туй трябва да чуеш с ухото шум, после да го видиш във форма – на генерал ли е, полковник или маршал. Ако е прост войник, е едно; ако имаш някакъв чин, е друго. Всеки един от вас, още като погледне, къде ще поставите един кон или къде ще поставите едно дърво? Вие мислите, че дървото е глупаво. Така просто не се разсъждава. Вие мислите, че ако един човек е богат, той е благороден. То е тъй, ако богатството на този човек е в ума му, в сърцето му, в душата му – съгласен съм. Но

ако това богатство не е в неговия ум, в неговото сърце, в неговата душа, не съм съгласен.

Та казвам, реалност е онова, към което ние имаме връзка. Самата реалност има връзка с нас. В реалното материалното е един от нюансите на реалността. Не смесвайте материята с плътта. Някои смесват материята с плътта. Материята е съвсем друго. Материята е едно битие в покой, спи. Като се събуди, това реално започва да се проявява. Когато материята е в покой, когато материята престане да се движи, ние не чувстваме материята. Докато се движат материалните неща, ги чувстваме. Да кажем – вие чувствате светлината. Що е светлината? Светлината е движение. Ако светлината престане да се движи, става тъмна. Следователно тъмнината не е нищо друго освен намаление на светлината. Докато човек мисли, значи, докато се движи неговият ум, той е умен; щом престане неговото движение, той става невежа. Казват за някой, че е прост човек. Прост е този, на когото умът не работи. Сега вие запитвате: „Туй реално ли е?“ Как може да бъде другояче? Казват: „Това не е реално.“ Всяко нещо, което се движи, е реално. Всяко нещо, което не се движи, не е реално. Всяко нещо, което не се движи, е материално. Всяко нещо, което се движи, какво е? Казвате – не е материално. Под думата материя разбираме, че нещо е в покой; под сила разбираме, че нещо се движи. Всяко нещо, което се движи, е сила; всяко нещо, което не се движи, е материя. Следователно, като дойде силата, подбужда материята, казва: „Ставай, ставай. Доста си спала.“ Като я събуди силата, тя казва: „Остави да си почина, сега не е време.“ Но това е вече човешки елемент. Материята и силата не разсъждават така. Но ние изясняваме така, за да станат нещата понятни.

Като пишете думата любов, колко букви има? Като ги турите на едно място, познават ли се, че са турени в един ред? Като напишете любов, в думата любов има ли любов? Никаква любов няма. Вие си въобразявате. Казвате: „Той ме обича.“ Напишете с черно мастило един геометрически ъгъл, после направи едно, после една нула тури,

една връзка в средата – става Ю. След това постави нула с опашка, направи б, после направи О, след това направи една права линия с пречупен кръг, стане В. После тури един малък топуз Ь и от всичките стане думата любовь. Аз се чудя каква любов има в това описание. Тия двете линии, които идат, те са два радиуса на колелото на любовта. Когато се завърти колелото на любовта, тия двете линии изпъкват от едната страна, тъй бързо се движат, показват се като един ъгъл. Понеже отдалече идат, показват се като ъгъл, не са така съединени в едно, а те са успоредни. Ние имаме една илюзия, че е Л. Никакво Л не е. Те са две успоредни линии, които идат от безкрайността на пространството. Ние мислим, че са свързани. Пък колелото, което се завъртяло, то дало отблясък на първия диаметър, че то е казало: „Аз съм туй колело, което се върти. Аз съм условията на живота.“ Те са дълбоки работи.

Вие ще кажете: „Не ми говори за такива работи, но реалното.“ Казва: „Пет лева му дадох.“ Че какво има в петте лева? Петте лева реални ли са? Аз да ви дам и десет, но ако няма де да ходите да купувате хляб, дръжте ги в джоба, да видим какво ще ви дадат. Ето аз какво разбирам. Ако ти хляба го държиш отвън, той нищо няма да те ползва. Ако ти парите държиш отвън, те нищо няма да те ползват. Най-първо, ще се сприятелиш с хляба, с парите. Ще намериш един човек, че между парите и хляба ще има връзка. После ти трябва да се сприятелиш с хляба, твоите зъби да се сприятелят. След време ще усетиш, че някаква сила влязла в тебе. Ако аз ви кажа думата любов или на български ви кажа: „Аз ви обичам“, или на английски ви кажа: „I love you“, първото разбирате, но I love you, или на турски ви кажа: вен севи ору... Съвременните хора са станали много еднообразни.

Да кажем – имате думите мелодия и хармония. Какво разбирате вие под думите хармония и мелодия? Казвате: „Хармонично да живеем.“ Мелодия е да се справиш със себе си. Хармония е да се справиш с хората. Мелодия е да заповядваш на себе си. Хармония е да командваш другите, цяла дружина, четири роти или един полк.

Четири души или четири роти вървят в акорд. Хармонията е закон, да се хармонизираш с окръжаващата среда. Мелодията е да се хармонизираш със себе си. Който разбира законите на мелодията, ще се справи с всичките вътрешни противоречия. Имаш противоречия, хармонията не може да ти помогне. Мелодията ще ти помогне. Щом противоречията са външни, тогава хармонията ще ти помогне. Сега двата закона в музиката препоръчвам. Какво отношение има мелодията, те не знаят. Мислят – мелодията няма никакво отношение. Самият живот е мелодия, общественият живот е хармоничен. Следователно, ако ти не разбираш личния живот като мелодия, която има отношение към Първото Битие, към разумното в света; ако не разбираш закона на разумното в света, което има отношение към всички живи същества, ти не разбираш. Казваш: „Нямам никакво отношение.“ Даже при най-лошите отношения една пчела има отношение към тебе. Ти страдаш от ревматизъм, разгневи се, жегне те, подуе се мястото. Тя те лекува. Тя умира, ти да станеш здрав. Ти казваш: „Ужили ме пчелата.“ Всяка пчела, която те ужили, те лекува. Ти трябва да ѝ направиш един паметник някъде, че се жертвала. На колко пчели има направени паметници?

Ако ти не можеш да направиш паметник на една твоя мисъл, ако ти не можеш да направиш паметник на едно свое хубаво чувство, тогава какъв човек си ти? Ние мислим, че едно време хората са били диваци, са били некултурни хора. Ние след 2000 години от християнската епоха, християнските народи не могат да се спогодят за обикновени работи. Биете се за земя. Аз да им подаря месечината, стига да имат превозни средства. Цялата месечина им давам на разположение. Може и още да им дам, ако искат. Аз им давам месечината без превозни средства. Колко съм щедър. Превозните средства от тях. Някой от вас е недоволен – месечината им давам, но без превозни средства. Ако иска, и цялото слънце, но превозните средства от него. Аз подарявам слънцето. Криво е, че ние искаме да станем господари на онова, на което никой досега не е бил господар.

Ние искаме невъзможното в света. Човек никога не може да бъде господар на Вселената. Това е много казано. Вселената е училище за човека. То е университет. Ти искаш да завладееш този университет, да заповядваш на всичките професори като някое божество. И тъй да бъде, пак не го вярвай. Всичките нещастия в света са излезли от тая глупава идея – да станете господари, да заповядвате.

Аз ви казвам, който иска да заповядва, да стане слуга и да слугува на всички. Ако не можеш да слугуваш на всички, нещастието подир тебе ще върви. Дали ще знаете, ще го опитате. Така го намирам. Нещастието иде от господаруването; щастието иде от слугуването. Всички сега сте нещастни, защото сте господари. Казвам ви сега, спасението е в слугуването, но доброволно. Според мене слугуването е доброволно. Ако ме карат да слугувам, то е развиване. Следователно, ако ние слугуваме свободно, ние сме слуги; ако слугуваме насила, ние сме роби. Когато човек в себе си върши една работа свободно, слугува на своите мисли, слугува на своите чувства и слугува на своите постъпки, то е благородното слугуване. Там е силата на човека: да слугува на своята мисъл. Ще станеш рано сутринта и на своята мисъл ще слугуваш. За да се яви една мисъл, ти трябва да видиш нещо. Ти искаш да нарисуваш една красива мома, ти ще станеш да я чакаш. Тя ще мине отнякъде. Всичките красиви моми знаете ли откъде идат? От слънцето. Всичките красиви момци от слънцето идат. Всичките грозотии от земята идат. Я вижте онази крушка колко е чиста в началото, но след като свети една година, окадява се, грозотия става. Няма да се минат две години, даде оставка. Казва: „Връщам се назад. Тук не искам да слугувам.“

Сега да дойдем до реалността. Всички ние мислим, че можем да уредим света. Много българи са ми казвали: „Да ми дадат власт, аз ще го оправя.“ „Как?“ „Ще ги обеся всичките.“ Че като ги обесиш и никой не остане, какво ще правиш сам? „Всички – казва – ще ги обеся.“ Тогава, ти като обесиш всичките, ще останеш сам, ще бъдеш нещастен. Аз ще дойда след тебе, ще ги оживя всичките, ще направя

света щастлив. Ти като обесиш света, аз ще дойда подир тебе и ще ги оживя – всичките дишат, да кажа: „Оставете тия хора да дишат, да мислят. Мислете право, чувствайте право навсякъде.“ Казват: „Туй да не правиш.“ Правете всичко. Тъй не се говори. Всичко, каквото ти дойде на ума, направи го, направи го добре. Не цапай, рисувай хубаво. Всичко, каквото помислиш, направи го, но никога не туряй нито една педя повече, отколкото ти трябва.

Сега вие искате да бъдете богати. Аз ще ви задам въпроса, но колко да ви дам, кажете ми. Богатият, ако иска повече, ще го обесят. Нищо повече. Съвременните хора казват – не говоря право. Аз казвам, прави сте. Аз не говоря право, но вие не постъпвате право. Вие ме заставяте да говоря с вашите постъпки. Казвате: „Какво да правим тогава?“ Аз ще говоря право, и вие ще постъпвате право. Ще изхвърлите нещо. Когато дойде един човек при мене, какво ми коства, може да го направя приятел или неприятел. Когото и да е от вас в две минути може да го направя приятел. Вие имате една рана. Веднага ви превързвам раната, и оздравява. Благодарен сте. Дойдете при мене, мушна ви с нож, направя рана. Казва: „Познавам го какъв човек е.“ Кое е по-хубаво: да превързвам рани или да правя рани? Срещнеш някой човек, и търсиш погрешките. Ти не си хирург, защо ще ги търсиш? Съвременните хора всички станали хирурзи, казват: „Да му кажа погрешката.“ Ами ако за тази погрешка ти си причината? Щом го намериш, тебе ще хванат. Майка, която търси погрешките на своите деца, ще намери себе си. Баща, който търси погрешките на своите деца, ще намери себе си. Ти, като търсиш погрешките на човечеството, ще намериш себе си. Ние, съвременните хора, търсим погрешките. Погрешките са вътре в нас. Ние ще ги намерим в себе си. Самата причина не е тя лоша, която е създала погрешката. Казват: „Как може?“ Всичките неща от добро са станали. Желанието да ядеш, не е лошо нещо, то е благословение Божие. Но ако преядаш всяка сутрин, обед и вечер, няма да се минат няколко години, и ще създадеш болести в себе си. Казваш: „Туй ядене ми създаде...“

Неправилното ядене ти създава болестта. Ти желаеш повече, отколкото ти трябва.

Казвам, страданието ти седи само в това: в излишната любов има страдание. Някъде искаме справедливо да е всичко, един милиметър да не иде, много тънко разпределяме. Знаете на какво мяза нашето разсъждение? Намерила лисицата едно парче сирене от три килограма. Котката и лисицата го видели заедно. Котката казва: „Да го разделим." Лисицата – по-хитра, казва: „Аз имам един приятел, той дели много хубаво." Тя мислила, че лъвът ще ѝ даде повече на нея. Дошла при лъва, казва: „Ти си арбитър на сиренето." „Тъй ли? Ще го разделя." Разделил го на две парчета, турил го на двете блюда на везните, и едното парче било по-голямо. Отхапал си. Другото било по-голямо, от него отхапал. И така – ту от едното, ту от другото парче отхапвал, иска да ги изравни двете парчета. Лисицата вижда, че отива сиренето и му казва: „Стига толкова си го уравнявал." „Искам – казва – точно."

Ще ви приведа тук един друг пример с трима македонци. Той не е за упрек. Един македонец иде в София и забогатява. Имал двама души братя и двамата ги повиква да работят с него. Заедно колониални стоки продавали. Единият брат казал: „Братя, няма какво да се караме, да се разделим. Аз ще ви дам по толкоз." Братята казват: „Ние искаме поравно да разделиш." Той не се съгласил, и те не отстъпили. Започнали да се съдят. Големият брат, който ги повикал, за да не вземат повече от него, приписва всичкия имот на жена си. Тя се залюбва с друг и дава пътя на мъжа си. Осем години се съдят и най-после дошли двамата братя и казват: „Съгласихме се да ни дадеш толкоз, колкото ти искаше." Казва им: „Сега и аз нямам нищо." Те точно искали да разделят имота. Вземи, което ти дава брат ти. Той те повикал из Македония, какво ще го делиш поравно.

И ние в живота сме от същия калъп. Жените са недоволни, че Господ не им дал красив мъж. Мъжът е недоволен, че жена му не е красива. Че ако е красива, ще я задяват момците. Ако е красив мъжът,

жените ще го задяват. Ако жената е красива и се ожени за грозен мъж, по няколко пъти ще я бие на ден, че е красива, че погледи ще има, че усмивки ще има. Ако мъжът е красив, бела ще има в главата. „Ти погледна тази жена, онази жена.“ Де е престъплението сега? Че бащата прави ли престъпление, като гледа дъщерите си? Те са жени. Майката, която гледа синовете си, че те са мъже. Де е философията? Едно неразбиране на работата има.

Ти се радвай, че има някой да обича жена ти. Ти се радвай, че има някой да обича мъжа ти. Ти се радвай, че има някой да обича сина ти. Ти се радвай, че има някой да обича дъщеря ти. Радвайте се. Любовта е Закон на Бога. Там, дето Бог действа, не противодействайте. Не разрешавайте, че този любил, че онзи любил. Този въпрос оставете Бог да го разреши. Вие се радвайте на любовта, в каквато и да е форма да се проявява. Щом се проявява, няма престъпление. То е от друга категория. Аз говоря за любовта във всичките свои форми. Любовта носи великото благо в света на индивида, на семейството. Дето действа любовта, винаги всички се повдигат. Като дойде в един човек в едно семейство, повдига цялото семейство. Ако любовта действа в мъжа, и жената се повдига, и децата се повдигат. Дето любовта действа, всички придобиват своята свобода. Казват, че любовта разваляла. Любовта не разваля. Казвам сега, дайте свободата не на вашата любов, но на вашето разбиране за любовта, защото, когато ти обичаш някого, стане ти неприятно в слънчевия възел, като видиш, че друг го обича, стане ти неприятно, кисело ти стане. Друго като обича, стане ти приятно. Защо в единия случай ще ти бъде кисело, че друг обичал този, когото ти обичаш? Дошъл един при една ябълка, да откъсне един плод. Какво лошо има? Ти ще ядеш своята ябълка, и той ще яде своята.

Казвам, всички ние сме на земята и трябва да се ползваме от Божиите блага. Любовта е едно велико благо за човешкия дух; любовта е едно велико благо за човешката душа; любовта е едно велико благо за човешкия ум; любовта е едно велико благо за

човешкото сърце. Тя е едно велико благо и за човешкия организъм. Когато любовта се всели, дойде да живее в духа, в душата, в ума, в сърцето и в тялото на човека, ние ще бъдем хора от съвсем друга еволюция. Казвам, това е новата религия в света. Казвате: „Де да го знаем.“ Значи ти когато обичаш, знаеш; когато другите обичат, не знаеш. Въпросът е там. В какво седи ревността? Ти си ревнив, за да бъде син ти способен, дъщеря ти по-красива. Първоначално ревността причинила подтик в доброто. Ти си бил ревнив, че онзи, който те обича, да обича повече от тебе. Хубаво, дойде обратният процес. Той да обича повече, ти да обичаш по-малко. Ние сме обърнали процеса, движението обратно сме обърнали. Наместо, най-първо, да се обърнем към Бога, ние сме направили пак закона. Всеки човек, който се отдалечава от Бога, любовта в него се намалява. Всеки човек, който се приближава към Бога, любовта в него се увеличава. Щом се увеличава любовта, ти се приближаваш към Бога. Щом се намалява любовта, ти се отдалечаваш от Бога. Значи центърът на живота се отдалечава. Трябва да знаеш кога се приближаваш. Когато се отдалечаваш, не мислиш да се върнеш. Вие ще се отдалечите, после пак ще се приближите. Когато се отдалечаваш, не мислиш да се върнеш. Вие ще се отдалечите, а после пак ще се приближите. Този кръг, който в човека се движи, не може да бъде безконечен. Казвам, по кой начин човек сега може да поправи една погрешка?

Сега искам да бъдете нови хора, да се проявите такива, каквито сте създадени. Вие се проявявате такива, каквито не сте. Ще ви приведа един пример. Един закъсал и не могъл да си намери работа. В града дошъл един цирк. Той бил доста снажен човек. Директорът на цирка му казва: „Имам за тебе работа, ела. Искам – казва – да представя един лъв. Ти ще влезеш в кожата на лъва, ще те науча как.“ Облякъл го в лъвска кожа, с лъвска глава ходи. Цялата публика вика: „Много хубав лъв.“ По едно време гледа, че влиза друг един лъв – още по-голям от него. Започнала да му трепери козината. Онзи лъв, като се приближил, казва: „Не бой се и аз съм като тебе.“ И двамата са

лъвове. Когато ти се плашиш в живота, ти си облечен в лъвската кожа, закъсал си. Ние се страхуваме от живота, от най-голямото благо, което Бог ни го е дал. Как ще го преживееш? Ще го преживееш, както никога не си го преживял. По-хубаво нещо от живота няма. „Ами тия страдания?“ Ти щом страдаш, тебе те готвят за нещо. Щом те изпитват, имай надежда. Щом един ученик изпитват и обръщат внимание, ще стане нещо от него. Щом страдате, ще ви подпиша с двете ръце, човеци ще станете. Щом не страдате, ще ви подпиша, че нищо няма да стане от вас.

Казва: „В начало бе Словото.“ То е разумното начало, което ни вика да използваме условията на земния живот. Вие трябва да намерите една дума, на която всякога да можете да разчитате. Намерете една дума. Може да направите един опит. Имате хрема, като произнесете тази дума, хремата престане. После треска имате, като произнесете тази дума, треската престане. Ревматизъм имате, като произнесете тази дума, ревматизмът престане, главоболието престане. Тази дума е динамична. Тя е като онези, които имат внесени пари в банката. Като идат, покажат книжката, веднага ги кредитират. Всяка дума, с която може да разполагаш, тя е мощна дума.

„В начало бе Словото.“ Живото Слово. Единственото нещо, което Бог дал на човека и на което може да се разчита, то е тази дума. Ти, като се намериш в трудно положение, произнеси тази дума. Писанието казва: „Призовете ме в дом скръбен, и аз ще ви помогна. Вие ще ме прославите както трябва.“ Ти се намираш в едно трудно положение, на бойното поле – пукат се, бомби падат. Ти призови Господа. Ако си в един град като Лондон, призови името на Господа. Този, който те ръководи, ще го опиташ. Ако в този живот не може да опитаме онзи, който ни е пратил в света, за какво сме дошли? Ние не сме пратени за ядене и пиене. Ние сме дошли да познаем Бога. Когато се събуди съзнанието на сина и на дъщерята, те ще познаят своя баща и майка. Синът е дошъл да познае баща си; дъщерята е

дошла да познае майка си. Когато се събуди съзнанието – да познаем Бога, онзи Бог на любовта; да познаем онзи Бог на светлината; да познаем онзи Бог на истината и на свободата. Затова сме дошли в този свят – да познаем Бога.

Искам да ви дам следната проста форма. Някой казва: „Как се говори истината?“ Когато казваме, че лятно време слънцето изгрява в четири часа, аз не мога да направя това. Аз зная закона. Когато ви кажа, че слънцето ще залезе в осем и половина, така и става. Когато говорим, и нещата стават, както ние казваме, ние сме в пътя на истината. И всички ще говорим това, което може да става.

„Добрата молитва“

31 неделна беседа 18 май 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

СЪКРОВИЩЕТО НА ЧОВЕКА

„Добрата молитва“

„В начало бе Словото“

Ще прочета нещо от шеста глава от евангелието на Матея от деветнайсети стих. Някои от вас, които искат, може да прочетете и първите стихове после. Аз ще прочета това, което хората най-много обичат на земята. Стихът казва, че не е лошото в яденето, но в преяданието. „Недейте събира съкровища на земята“ – това е преядане.

(Учителят прочете от деветнайсети до трийсет и четвърти стих на същата глава.)

/19/ Недейте си събира съкровища на земята, дето молец и ръжда ги разваля и дето крадци подкопават и крадат. /20/ Но събирайте си съкровища на небето, дето ни молец, нито ръжда ги разваля и дето крадци не подкопават, нито крадат; /21/ защото, където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви. /22/ Светило на тялото е окото; и тъй, ако е окото ти чисто, всичкото ти тяло светло ще бъде; /23/ ако ли бъде окото ти лукаво, всичкото ти тяло тъмно ще бъде. И тъй, виделината, която е вътре в тебе, ако е тъмнина, то тъмнината колко ще е! /24/ Никой не може на двамина господари да работи, защото или едного ще възненавиди, а другиго ще възлюби, или едному ще бъде привържен, а другиго ще презира. Не можете да работите Богу и Мамону. /25/ Заради това казвам ви: Не имайте грижа за живота си, какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото ваше какво ще облечете. Не е ли животът по-драгоценен от храната и тялото от облеклото? /26/ Погледнете на птиците небесни, че не сеят, ни жънат, нито в житници събират; и Отец ваш небесни ги храни. Вие не сте ли много по-горни от тях? /27/ И кой от вас, ако се грижи, може

да приложи един лакът на радостта си? /28/ И за облекло защо се грижите? Разсмотрете криновете в полето как растат: не се трудят, нито предат; /29/ но казвам ви, че нито Соломон във всичката своя слава не бе облечен както един от тях. /30/ И ако Бог така облича тревата на полето, която я днес има и утре я в пещ хвърлят, не ще ли много повече вас да облече, маловерни? /31/ И тъй, недейте се грижи и не думайте: Какво ще ядем или какво ще пием, или какво ще облечем? /32/ (защото всичко това езичниците го търсят) понеже Отец ваш небесни знае, че имате нужда от всичко това. /33/ Но търсете първом Царството Божие и правдата негова, и всичко това ще ви се приложи. /34/ Затова недейте се грижи за утре, защото утрешният ден ще се погрижи за себе си. Доста е на деня неговото му зло.

„Венир Бенир"

„Дето е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви." Мъчно е да се разбират писани неща преди две хиляди години, понеже условията тогава са били други. Чудното е, че някой път ние искаме да проповядваме туй, което преди две хиляди години се е проявявало, и да го наложим. То е невъзможно, да учиш стария дядо да играе като младия. Но той вече е играл, какво ще го учиш. Вие нямате понятие още, какво нещо е стар човек. Хората имат понятие какво нещо е млад човек. Понятията, които имат те, са съвсем неверни. Защото един човек, който е роден от една болна майка, че плаче, това не е дете, то е едно анормално състояние. Един вярващ, който вярва в Бога, постоянно се смущава. То е един човек, който е роден от една болна майка. Казва: „Аз имам вяра." Вярата на болните хора. Той вярва, че ще умре. Той вярва, че ще осакатее. Той вярва, че ще осиромашее. Нищо няма да стане от него. Той вярва, че светът е лош, хората са лоши. Всичката тази кал е в ума му, и той иска да бъде здрав.

Някои казват: „В какво да вярвам?" Вярвай в туй, което искаш. Ти не искаш болестта – не се занимавай с нея. Що ще ходиш да се занимаваш с нея, да я задяваш. Вярвай в здравето. В какво трябва да вярвам? Вярвай в светлия ум, не вярвай в глупавите умове. Остави ги

да си вървят. Какво ще ходиш да се занимаваш, да изучаваш тяхното естество. Някои хора искат да знаят какво нещо е лошият ум. В света лоши умове няма, има лоши постъпки. В света лошо изкуство няма, има лошо рисуване. Изкуството си е изкуство, то не може да бъде добро и лошо. Проявленията на художника, нарисувал някоя картина, туй ни показва, че самата форма не е нарисувана както трябва. Че картината е лоша, ни най-малко не показва, че е лошо изкуството. Че едно дете, неживяло тъй, както майка му, това ни най-малко не показва, че майка му е лоша.

Сега това са второстепенни неща, за които говорим. Трябва да имате нещо, за което да говорите. Може да говориш на хората за музика, които имат музикална способност; които нямат, не им говори. Какво ще говориш на глухия, остави го, не му говори. На глухия ако искаш да му говориш, вземи един тъпан и удряй, колкото можеш по-силно, че той едва ще чуе нещо. Ще каже, че тъпан се бие.

Сега ние, съвременните хора, сме дошли до едно положение – мислим, че много знаем. Като прочетете един роман, го разказвате на другите. Но какво ще разказваш? Преживял ли си онова, което е писано в романа вътре? Вторият въпрос: всичко онова, което един автор е писал, верно ли е? Не всички писани неща са верни. Верно ли е, че там, дето един плъх може да мине през един мост, и ти можеш да минеш? Ти можеш да минеш през моста, дето хората минават. Дето хората минават, всичките плъхове може да минат през този мост. Сто и два процента е верно това, че този мост е здрав. Но мостовете, дето плъхове не минават, законът е друг. Човек не може да разчита на интелигентността на плъховете. Та казвам, някои хора правят възражения, казват: „Има ли Господ в света, или няма?“ Събрали се вярващи и невярващи в света и доказват има ли Господ, или няма. Онези, които вярват, не си изорали нивите, оставили да видят какво Господ ще порасте. Другите, които не вярват в Господа и вярвали в себе си, изорали нивите, посели ги. Казват: „Вие, които

вярвахте, нищо не дадоха вашите ниви, само тръни и бодили. Ние, които не вярвахме, израстна нещо.“

Чудни са хората. Това, което човек направи, то Бог го прави чрез него. Онези не работили, оставили природата да работи. Глупавият елемент какво ще направи? Тръни и бодили. Бог работи чрез човека и дето човек работил, жито дало. Казват, че нямало Бог. Че чрез нас Господ се проявява повече, отколкото чрез окръжаващата природа. Ние, които съзнаваме това, Бог е в нас. Казваме – когато ние отречем тази реалност в нас, ние създаваме едно нещастие. Щом отречеш божественото, помрачи се умът. Богат си и казваш: „Не ме интересува богатството.“ Приятели имаш – не ги обичаш. Приемаш, че има нещо разумно в света, веднага всичко светне. Питат някои: „Откъде идат страданията?“ Ще оставиш природата да работи с тебе. Ще работиш ти със своя светъл ум. Мислите ли, че онези, които събират богатства, че щастието седи в богатството? Казват: „Събирайте богатство.“ Богатство е богатството, което е вложено в тялото. Един човек е богат, когато има богатство, вложено в главата, едно богатство, вложено в тялото. Вие по някой път снемате вашето богатство в главата, в тялото. Представете си, че един станал като буре, не може да спи, спре сърцето, затлъстяло, той яде постоянно и пъшка. Че той събрал всичкото богатство долу, не го събрал в мисълта, в чувствата, в светлите мисли, но поддържа краката да са дебели, ръцете да са дебели, вратът му да е дебел. Няма по-голямо нещастие – да имаш дебел врат. Казват: „На вълка дебел му е вратът, защото сам си върши работата.“ Ни най-малко вратът на вълка не е дебел. Аз опровергавам това. Той живее много хигиенично. Той не е тлъст. Ребрата му се четат. Като ходи, опашката вирната. Но пусната, казва: „Лош е светът, какво ще се прави.“ Много е умен, много е сериозен. Казва: „Лош е светът наоколо, какво ще се прави.“ Не му е дебел вратът. Упражнен е вратът, мускули силни има на врата. Да е дебел съобразно с тялото, никак не е дебел. Много добре е.

Та казвам, във всички наши твърдения има нещо верно. Казва: „Кое е верно?“ Онова, което е верно в света, носи щастие на човека. Онова, което не е верно, носи нещастие на човека. Онова, което е любов, носи щастие; онова, което не е любов, носи нещастие. Онова, което е светлина, носи щастие; онова, което не е светлина, което е тъмнина, носи нещастие. Сега ние сме дошли на земята и се чудим по някой път защо Господ не обръща внимание на нас. Ние искаме той да ни има за първи. Всеки иска да бъде първи в света. Какво искаш да бъдеш: дайте си кандидатурата. Може да направят някоя месечина – да ви дадат да я управлявате, или на слънцето може да ви пратят, или на някои други звезди. Дайте си кандидатурата, ще ви пратят. Някои искате красиви мъже. Ще ви дам красиви мъже колкото искате, по един, по два, по три. И жени ако искате, – по три и четири, и по сто, ако искате, ще ви дам. Но те са неразбрани идеи.

Какво се разбира под думата жена? Ти с една жена не можеш да се разправиш, че с две. Този опит го прави Соломон – 300 жени имаше и 600 наложници. Казвам, разреши ли Соломон онзи великия въпрос на света, социалния въпрос на семейството разреши ли го? Ни най-малко не го разреши. Повдигна ли Соломон еврейския народ? Ни най-малко не го е повдигнал. Вие искате деца да имате. Питам, колко деца има Господ. Според Писанието има само един единороден син. Ние сме направили доста кукли в света и тия кукли искаме да ги турим за синове Божии. Кое ваше дете може да го убедите, че неговите кукли са синове и дъщери на баща му и че майка му го е родила? Майката ли родила куклите? Ще каже, че от пазара ги е взела. Вие имате някои идеи, които са като кукли. Някои чувства има във вас, и те са като кукли. Вие искате Бог да обърне внимание на куклите.

Казват, че в днешна Русия не вярват в съвременното християнство. Че християните, първите християни не вярваха в идолопоклонството. И затова ги гониха, преследваха. Ако съвременното християнство седи на по-голяма височина, трябва да

оправи света. Ако аз вярвам в една любов, която не може да оправи живота, това не е любов. Любовта, която може да оправи моя живот, моето сърце, да ме въздигне, това е любов. Вие говорите за една любов, в която хората страдат. То е извън рамките на любовта. То е идолопоклонство, неверие. Това не е любов. Ако един човек вас ви обича в младини, и на старини ви каже: „Остарял си, не мога да те гледам.“ – това не е любов. Че хората остаряват от безлюбие, подмладяват се от любов. Всички, които стават млади, от любов стават млади. Гледам – всеки в света, който остарява, остарява от безлюбие. Като вляза в един дом, правя научни изследвания. Погледна бащата – на 50 години, но остарял. Зная, че децата не го обичат. Бащата е богат, и в тия деца има една мисъл, бащата да си иде, да остави богатството им. Той – богат, има няколко милиона. Казват: „Да си върви, да ни остави богатството, да ядем и да пием. Ние не искаме да вървим в неговите идеи.“ Да си иде, да си иде – и той остарява, няма сокове вече.

Казвам, за съвременните бащи и майки най-голямото страдание иде от синовете и от дъщерите. И най-голямото благо за дома, пак иде от синовете и дъщерите. Най-голямото благо за учителите иде от учениците, но и най-голямото нещастие иде пак от тях. Най-голямото благо на господарите иде от слугите, но и най-голямото нещастие иде пак от слугите им. Сега това са факти. Няма какво да ги доказваме. Фактът е нещо реално, което съществува. Да го доказваш или да не го доказваш, той съществува. Този факт трябва да се обясни хубаво, за да бъде полезен. Вярата като един факт съществува, но какво отношение има тази вяра в практическия живот? Друг закон съществува. Казва: „Аз вярвам.“ Някой вярва в мене. В какво вярва той? Вярва, че аз съм учен човек, вярва, че аз съм богат човек. Но той е заинтересован в света. Ако един вярва в мене, понеже съм нарисувал 50, 60 хубави картини, вярва, че съм гениален човек и мисли, че тия картини създали гениалността в мене, той се лъже. Гениалността, която е в мене, тя създала тия картини. Тия картини са резултат. Не са реални

картините, реалността е вътре в мене. Туй показва, че аз съм турил своята реалност на работа, работил съм в себе си.

Казвам, ако вашата любов, която е у вас, няма едно външно проявление, тогава тази любов е непроявена, която тепърва трябва да проявите. Да обясня моята идея. Представете си, че вие имате хиляда яйца на комари, на мухи, на пчели, на разни животни, птици, всичките са в една голяма кошница и започват да ги излюпвате малките яйца. Има и едно човешко яйце и човешкото яйце го оставите за най-после. Ще намерите едно голямо противоречие. Вие само след като излюпите човешкото яйце, само тогава ще имате една ясна представа, какво нещо е човекът. Всичките яйца представят съвсем други форми. Например във вас се явява желание да бъдете богати. Тази идея не е човешка. Тя е животинска идея. Когато на един вълк се ревне да влезе в кошарата, вземе едно агне и го тури на врата си и го носи, питам, туй желание какво е?

Ще ви приведа един пример, не зная колко е верен. Мене ми го разправиха, и на вас ще го кажа примера такъв, какъвто е. Случило се е някъде там във Варненско между две семейства заможни, богаташи българи. В турско време било. Едното семейство имало една млада мома, другото имало един млад момък. Оженват ги. Като ги оженват, нейният избраник я накарва да му приготви кокошка. Тя за пръв път готви, никога не е готвила, понеже са богаташи. Той обича кокошчици. Донесъл една ярка да я сготви, че двамата да ядат и да си гугуцат. Понеже не е клала кокошки, вика един човек и той ѝ заколва кокошката. Полива я с гореща вода, оскубва я. Изнесла я навън пред къщата на поляната. Като я оскубала, иде един голям котарак и хваща кокошката за шията, опулва си очите насреща ѝ, държи с крака кокошката и най-после котаракът задига цялата кокошка. Тя остава без кокошка. Започва да плаче. Наближава време да дойде нейният възлюблен, да яде хубава ярчица. Но котаракът я яде. Тя гледа и мисли какво да прави. Вие как бихте разрешили въпроса? Идва си той, нищо не е приготвено. Пита къде е кокошката. Тя разправя за

котарака. Той казва: „Аз ще го убия. Защо не ми съобщи да купя друга ярка?“ Сега онзи, който дал този пример, де е лошото сега? Тия двамата живеят и заколват една кокошка, никак не влизат в положението на кокошката, че тя страдала, никак не мислят за нейните страдания. Но котаракът задигнал кокошката, той направил цяло престъпление. Той иска да убие котарака, че задигнал кокошката. Онзи, на когото принадлежи кокошката, той няма ли да си дигне пушката и да му тегли един куршум?

Ние мислим, че имаме право в света. Има един закон, който регулира всичките неща. Нещата, които стават по любов, вървят по друг закон. Това пак станало във Варненско. Един овчар, като се обагнила една овца, той все ѝ земал и заколвал агнето. Това се случило 6–7 години наред. На седмата година, като ѝ взел агнето, тя се затичала и започнала да блее по агнето. Той я бута, и пак заколва агнето. Вечерта умира детето му. Ще кажете – нещастие. Щастието на неговото дете се дължи на щастието на това агне, което е в дома му. Някой път твоето щастие се дължи на едно дърво, което е в двора ти. Ако ти отсечеш това дърво, ти ще идеш с него заедно. Някои хора не могат да видят отношението, че в природата всичките неща са нагодени. Те са необходими за нашето щастие. Ако осакатя очите си, то е нещастие за мене. Ако осакатя ухото си, то е нещастие за мене. Ако осакатя носа, ръката си, каквото и да осакатя, аз осакащам човека вътре.

Та казвам, в съвременния морал ето онова, което хората не знаят. Ще ви наведа факти. Те са следните. Върви един приятел с мене и гледа – преди мене една жена едва крета. Той я гледа и казва: „След два–три месеца ще свърши.“ Говори ми на мене. Тя възприема неговата мисъл, че след три–четири месеца ще свърши, и веднага потъмнява умът ѝ, обезсърчава се. Казвам: „Тя има да живее още 10, 15, 20 години.“ Като прие моята мисъл, се съживи. Аз наблюдавам и виждам – като възприе неговата мисъл, се сгушва; като възприе моята мисъл, се измени. Този, който казва, че в три месеца ще свърши, той

издава присъда. Аз премахнах тази присъда. И на вас някой път ви дойде някоя обезсърчителна мисъл, и ти си помислиш, че тебе няма да те бъде. Няма да се мине дълго време, ще дойде друга мисъл от други, които те обичат. Сега често вие, като видите някого, казвате: „Няма да го бъде този човек." Казвам: „Отде знаеш? Аз чета на неговото лице. Господ е наложил, че ще живее." Сега има една ирисова диагностика за всичките болезнени състояния. Това не е наука, това е криминална психология. Ще видят някаква болест на очите. Има една друга наука, която показва белезите на здравето, ще живее ли човек, или няма да живее. Или една наука, която показва как можеш да се повдигнеш. Всичко е написано в живота. Сега някои от вас може да кажат: „Че това не съвпада с моите вярвания." Оставете вашата вяра. Аз съм за онова, което съществува в природата, не привременното, което ме задоволява. Аз не искам да имате едно временно задоволство. Трябва да разбираме онзи велик закон, който направлява живота на нашата мисъл, главата направлява; да разбираме онзи закон, който направлява сърцето ни, и онзи закон, който направлява тялото ни.

По някой път аз представям нещата много реално. Всички мислят, че знаят и тяхното знание трябва да се опита. Всеки може да направи един опит, колко сте умен. Посадете една череша, посадете една слива, посадете една праскова и вижте колко праскови ще роди. От първата година ще видите колко череши ще роди. Първата година аз искам да роди само три череши, но да са хубави. Вие първата година искате да имате сто, двеста. Вие не разбирате закона. Знайте, че когато дърветата много раждат, то е изтощаване на живота. Искат хората нивите им постоянно да раждат. Те изтощават почвата. Няма нужда от толкоз жито, няма нужда от толкова плодове. Ние сме толкоз користолюбиви и искаме много плодове да продаваме, да забогатеем. Няма нужда толкоз хората да ядат. Една ябълка като изядеш, здрав да станеш, не десет да изядеш, и да се разболееш. Едно верую да имаш, и човек да станеш, не десет верую, че идолопоклонец

да станеш. Вие може би мислите – не съм за вашите възгледи. Но ви казвам, не минавайте през мостове, през които плъховете минават. През този мост прекарайте тежък товар. Ако издържи, тогава минавайте.

Имам един пример, който стана преди няколко години в България. Един полковник и един майор в един автомобил пътуват. Шофьорът казва: „Господин полковник, тук има знак, че мостът не може да издържи.“ Полковникът казва: „Аз заповядвам да минеш.“ Минаха, но платиха с живота си. Ти си полковник, няма да заповядваш. Казваш: „Аз искам това да стане.“ Мостът ще се събори, какво ще стане. Ако мостът не е здрав, не минавай. Ако мисълта ти е здрава, минавай. Ако чувствата ти са здрави, минавай. Ако волята ти е здрава и разумна, минавай. Всяко нещо, което мислиш, че е разумно, да е в съгласие с онова, което Бог иска. Бог, който е всякога между нас, казва: „Не прави това нещо.“ Пошушне ти три пъти, и те остави.

Всичките хора са насилници. Те изнасилват Господа, който е в тях. Казва ти нещо: „Не знаеш това, не го прави.“ „Ще го направя.“ Като го направиш, казваш: „Нещо в мене ми казваше да не го правя, не го послушах.“ Че трябваше да го послушаш. Първо, ще ти каже в главата, после ще ти каже в лъжичката. Казва: „Аз искам да го направя.“ Като го направиш, не си признаваш погрешката. Казваш: „Външните условия бяха такива: жената, децата, приятелите, обществото, народът, веруюто.“ Ти си причината, нищо повече. Не си послушал Господа в себе си. Или казано на друг език: не си послушал своя светъл ум, не си послушал своето благородно сърце и не си послушал своето добро тяло. Те ти казват: „Не го прави.“ Някои хора разсъждават. В какво седи разсъждението? Ако един човек в една минута прави 30 вдишки, той не е здрав човек. Колкото се увеличава броят на вдишките, той не е здрав човек. В една минута, за да бъдеш здрав, трябва да правиш по три вдишки – по 20 секунди всяка вдишка. Този човек е здрав. Всички ония хора, които са нетърпеливи,

дишането в тях е неправилно. Търпеливите хора се отличават с дълбоко дишане, не е плитко дишането.

Търпението по какво се отличава? Виждам – един човек прави погрешка, радвам се, не го съдя. Пада. Не му казвам: „Сляп ли си ти?“ Не е сляп. Аз ако бях при неговите условия, щях да направя същата погрешка. Като падне, да стане, да се изтърси и да благодари, че не си изкълчил крака. Ние, съвременните хора, за погрешките, които правим, съжаляваме, от погрешките не вземаме поука, да избегнем бъдещите погрешки, които идат. Кои са бъдещите погрешки? Хора, които мислят, че светът ще се оправи без любов – ние сме хора, които мислим, че като оправим нашите работи, ще оправим и работите на света. Там е погрешката. Света Бог го е създал тъй добре. Светът сам по себе си е оправен. Някои казват: „Светът е лош.“ Не, по отношение на мене светът не е лош. По отношение на българския народ, по отношение на английския народ, по отношение на германския народ светът може да е лош, но по отношение на целия Космос светът е тъй хармонично създаден, че всичко, което съвременните народи правят, е едно заблуждение. За онзи разумния свят, който направлява всичките работи, всичко е разумно. Този морал, ако изнеса, ще кажат, че не е морално. И в най-лошите работи, които хората вършат, те се опознават. Мислят ли, че вълкът, който яде овцете, че той не е отговорен за това. Един ден всеки вълк, който е ял овце, е осъден да стане овца. Каква овца? И него да го ядат вълците. Сега вие имате понятие за овцете, които да не ги ядат вълците. То е друг въпрос. Те са избраните овце. Има овце, които не са избрани – трябва да станат жертва. Щом вълкът стане овца, определено му е хиляди пъти да го колят, да го ядат вълци. Ако пита тази овца защо ви дойде всичко туй до главата, ще ѝ кажем, че тя жъне плодовете на своя минал живот, каквото тя е мислила.

Сега да ви наведа друг случай. Това са психологически моменти в живота. Някой път може да се изяснят. Вие вземате фактите, но не смесвайте със законите, защото ще си създадете едно нещастие.

Разправяше ми един мой познат. „Имах – казва – една приятелка, която беше много красива. Все исках да я целуна, пък ме беше срам да ѝ кажа. Ако я целуна, ще си наведа беля на главата. Туй го чувствах – казва – в себе си. Един ден си позволих умствено да я целуна. Представих си, че я хващам, целувам. Веднага на другия ден тя ме среща сериозна, възприела мисълта ми, като че съм направил нещо. Върнах се вкъщи. Умствено ѝ се извинявам, да ми прости за прегрешението. На другия ден я срещам весела, разположена, усмихна ми се.“ Ти в ума си направиш нещо, кажеш нещо, направиш някакво престъпление. Това, което желаеш да направиш, трябва да бъде в съгласие с другите.

Казва Христос: „Дето са двама или трима събрани в мое име, там съм и аз.“ Когато двама или трима вършат Волята Божия, то е великото в света. Ако ти не вършиш Волята Божия, но своята воля, резултатите ще бъдат лоши. Трябва да се създаде едно общество, в което хората да вършат Волята Божия. Тогава всеки човек ще бъде вързан чрез закона. Кой ще го съди отвън? Вие, след като остареете, къде ще идете? Като умрете, ще живеете в главите на хората, ще влезете в един свят. Ще влезеш във вашата глава, ще се разбърка главата ви. Ще кажат: „Извадете ни навън.“ Няма никакъв рай, какъвто хората си го мислят. Онзи рай, за който Христос говори, е за съвършените хора, на които умът е светъл, сърцето – благородно и върши Волята Божия. За тях е раят. Ти, който не си се научил да бъдеш в човешката глава затворен, ще чакаш. Казвате: „Къде са нашите умрели?“ Казвам, в твоята глава са. Сега ще кажете, че това е еретичество. То е факт за мене. За да изляза от ограничено състояние, трябва да вляза в окръжаващата среда.

Външната природа е съзнанието на Бога. Ще видим как Бог гледа на нещата. Аз съм част от него, трябва да бъда в съгласие с целия Бог. Аз съм част от него, и трябва да бъда в съгласие. Моят живот зависи от неговата мисъл. Моята мисъл зависи от неговата мисъл. Моята любов зависи от неговата любов. Моята сила зависи от

неговата сила. Аз съм в съгласие с него, имам всичко на разположение. Щом върша волята, ще имам всичкото разположение – толкоз, колкото ми трябва. Сега ние искаме новото в света да дойде, не искаме старото. Новото да го носим. Старото си е старо, новото си е ново. Ти на старата дреха нова не може да туриш. Под стара любов разбираме старите форми, които не издържат. В любовта новата форма, която иде, – тя нас ни трябва. Тази новата любов носи безсмъртие в себе си. Новата любов носи младост в себе си. Новата любов носи и знание в себе си, сила носи, поезия носи, художество носи, носи всичко в света. Всичкото е в нея.

Казва: „Ти разправи ми за оня свят." Къде е оня свят? Той туй, което вижда, не знае, пък иска да влезе в другия свят. В оня свят, ако влезете с тия ваши разбирания, нищо няма да видите. Мухата не вижда човека, тя вижда неговия пръст. От пръста се плаши, от човека не се плаши. Трябва да имаш обсег на твоето съзнание. Как ще видиш онова безбрежното? Когато един човек ме погледне, казвам: „Това е свещената усмивка на Бога." Виждам една мисъл, това е божественото в един човек. Виждам едно чувство, това е божественото в един човек. Дойде човешкото, има една несъобразност. Щом Господ говори, самоотричане има, това-онова има. Щом дойде човекът, започне да се колебае, казва: „Кой знае, човек трябва да мисли малко за себе си."

Две неща са потребни за всинца ви: работете заради Бога, за да работи и Бог заради вас, да помисля. Това е най-новото. Ти, ако работиш за Бога, за себе си не мисли. Работи за Бога, не мисли за себе си, направи го добро. Тъй както ти си работил заради Господа, така и той ще работи заради тебе. Господ иска да работи за онзи, който работи заради него. Никога не работи за онзи, който не работи заради него. То е факт, ще го опитате. Няма какво да ви доказвам. Тия работи не ги доказвам, това са факти, които ще ги проверите. Работи за Бога тъй, както ти разбираш в себе си. Щом го направиш, ще бъдеш винаги радостен, ще имаш сила, ще се подмладиш. Ако започнеш така, ще видиш, че косата ти ще почернее, веждите ще се изправят,

ръцете ще се огладят, няма да искаш пудра. Отвътре ще дойде всичко. Сега от ден на ден остарявате. Казвате: „Остаряхме.“ Остарявате, защото не любите. Всеки, който не люби Господа, ще остарее. Всеки, който не люби Господа, ще изгуби своята сила. Всеки, който не люби Господа, всичко ще му дойде до главата.

Аз пристъпвам да говоря за един въпрос, който е свещен за мене. Единственото нещо, което зная, е, че има един, който ви обича. Сега опитват вашите умове. Ако вие спрямо неговата любов сте неверни, той ще ви повърне вашето. Понеже Бог е единственото чисто същество в света, той не може да задържи това за себе си. В Бога няма никаква алчност. Нечистота, която пращаме, ще я повърнем с лихвите и доброто, което пращаме, пак ни го връща с лихвите. Ние страдаме от нечистите мисли, които Бог ни ги връща. Ние страдаме от нечистите чувства, които Бог ни ги връща. Ние сме причина за нашето щастие и за нашето нещастие. Бог ни връща, каквото ние пращаме на него. Той иска всинца да бъдем щастливи. Като страдаме, иска да ни научи, казва: „Не постъпвате право.“ Туй е величието на Бога. Опитайте, и ще видите. Казва: „Туй, от което страдате, не го правете; туй, от което се радвате, правете го.“ Сега ние правим туй, което не трябва да правим. Казвате: „Защо Господ създаде света така? – Казвате – нищо не ни е дал.“ Как нищо не ти е дал? Дал ти една глава, която показва накъде да се стремиш. Дал ти един капитал – сърцето. Голям е капиталът, с който функционира сърцето. Дал ти е едно тяло с 300 милиарда поданици – да те слушат и да изпълняват всичките желания. Ти – съществото с 300 милиарда поданици, интелигентни същества, души, които пожертвали себе си за твоето щастие – и ти си нещастен. Това показва, че ти не живееш според Волята Божия. Тогава Господ казва: „Вземете този талант, пък го дайте на онзи, който има десет. А пък него, който не иска да прости, затворете го, докато се научи.“

Та сега, като говоря за ада, то е място за изправление. Обществена безопасност е адът. Адът според мене е обществена

безопасност. Там те турят, да се оправиш. Като се оправиш, ще излезеш в обществото. Там е раят. Раят значи е установеният благороден живот. Адът е място на обществена безопасност. Мислите, че ако се премахне адът, ще бъде по-добре. Ако се премахне адът, ще бъде два пъти по-тежко. Благодарение на ада сме по-щастливи. Ако нямаше ад, тогава какво щеше да бъде? Всеки един от вас не носи ли ада? Има нещо във вас, което бушува. Казваш: „Като го хвана, ще го обеся, ще го разкъсам.“ Седиш и мислиш какво да направиш. Някоя жена на 45 години влюбила се в млад красив момък. Мисли какво да направи. Полее го със сярна киселина, напръска лицето, да стане грозно, да не го обичат и другите. Този ад не е ли в нея? Туй е, което става. Някой критик пише: „Този е еретик, той е против народа.“ Всеки, който не изпълнява Волята Божия, не е патриот. Всеки, който не люби Бога, не е патриот. Всеки, който не обича мъдростта, не е патриот. Всеки, който не обича истината, не е родолюбец. За мене родолюбец представя идеята на любовта, мъдростта, истината, на живота, светлината, свободата, на всички добродетели. Този, който ги има, той е родолюбец. РОДО ЛЮБЕЦ. Р-то представя светлината, която иде отгоре. Хвани я, тури я в живота, използвай всичките условия. Всичко онова, което Бог е вложил в ума, сърцето и тялото, то е човекът. То е родолюбец. Но родина имаме цялата Вселена. Цялата Вселена е нашето родно място. То е за мене България. Цялата Вселена за мене е Германия, цялата Вселена е Англия, Америка.

Това е идеята за бъдеще в новата раса, която иде. Всичко ще бъде според законите, които Бог е поставил. Че като погледна небето – и тази малка България. Има си причини. Кракът е щастлив по причина на цялото тяло. Сега българите мислят, че са станали велики. Във вестника имаше една карикатура – България стъпила в два острова и пише: „Още една велика сила се явява в света.“

Всеки един човек, който обича Бога, е велик. Всеки един човек, който носи Божието знание, е велик. Всеки един човек, който носи Божията истина, е велик. Това е величието на всичките хора. Те

трябва да го знаят. Бих желал всички да бъдете велики. Казва: „Дето е съкровището, там ще бъде и сърцето.“ Казвам и на вас, вложете вашия ум във вашето съкровище на любовта, която Бог е вложил във вас. Там ще бъде и сърцето. Служете на Бога, тъй както разбирате, и ще имате всички постижения, които желаете за бъдеще.

Та първото нещо, като станете сутрин, отправете ума си към Бога и кажете: „Благодаря ти, Господи, за очите, които си ми дал, да виждам красивото, което си създал. Благодаря ти, Господи, за ушите, които си ми дал, да чувам най-хубавото в душата си.“ Като вземеш хляба, кажи: „Благодаря ти, Господи, и за устата, която си ми дал, да живея. Нека всичко да бъде за твоя слава.“

„Благословен Господ, Бог наш“
„Отче наш“

32 неделна беседа 25 май 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

СТАНА ПЛЪТ

„Отче наш“
„Благост“

Ще взема само част от четиринайсети стих от първата глава от евангелието на Йоана: „И Словото става плът и всели се между нас.“

„Духът Божи“

Единственото реално нещо е въплътеното Слово. Туй, което е видимо, което е достъпно, туй, което виждаме, отчасти е верно. Достъпните неща невсякога са полезни. Някой камък може да е близо до тебе, но той е безполезен. Някоя змия може да е близо до тебе, но тя е безполезна. Някоя малка микроба може да е близо до тебе, но тя е безполезна. Под думата близо трябва да разбираме друго. Сега аз не искам да се спирам върху обикновените работи, понеже хората са специалисти по обикновените работи. Аз трябва от тях да се уча. Обикновените работи, те са работи, които са проявени, и се оказва, че не помагат на хората. Обикновена работа е да умре човек. Умрял някой, констатират, че е умрял. Как е умрял? В сърцето станало разрив, дробовете са проядени, в мозъка станало нещо или някакъв удар констатират, но умрял човекът. Констатират, че е умрял. Може да констатират, че има живот. Туй нищо не значи, че се констатират работите. Ти констатираш, че някой човек е богат, имаш цяла статистика как е станал богат, как се родил. Но какво те ползва сега неговото богатство?

За нас нещата са реални само когато имаме отношение към тях. Ако нямаме никакво отношение, ако нямаме никакво математическо отношение, не са важни за нас нещата. Нещата са важни, когато имаме отношения, имаме геометрическо отношение. Влизаме в Космоса, играем някаква роля, колкото и малка да е, колкото и

микроскопическа да е, или един йон, или един електрон, колкото и да е, но е важна част, важна роля играе. Може да ви говоря за близки и за далечни работи. Аз обичам да говоря за близки работи, защото близките работи отдалече са дошли и близките работи надалече отиват. Например важна работа е светлината, която е дошла от 92 милиона мили от слънцето. Отдалече иде, минава близо, в една секунда ще бъде на 300 хиляди километра, в две секунди – на 600 хиляди километра. Ако закъснееш една минута, тя ще бъде много далече. Вие ще кажете: „Тия работи ги знаем." Знание ли е това, когато човек знае, че ще умре? Ако аз зная, че ще умра и като умра, мога да живея, това е знание. Но, ако зная, че ще умра и няма да мога да живея, то не е знание, то е мъчение.

Сега се заражда въпросът, какво трябва да правим. Когато се качиш на някой планински връх, какво трябва да правиш? Ти, първо, трябва да се качиш на върха, то е целта. Ако идеш на планината и останеш насред пътя, ти не си достигнал върха. Ще се върнеш и можеш да кажеш: „Имам си едно желание." Започваш да се извиняваш, че вятър имало, че сняг имало, че нямало достатъчно храна, че някакъв инцидент се случил, че обущата не били пригодни, дрехите били тънки, раницата. Тия извинения пари не струват. Всички те са празни работи. Птиците, като отиват по планините, с обуща ли отиват? Конете, когато отиват по планините, с обуща ли отиват?

Аз считам истински човек онзи, който има три вида движения: като влезе във водата, да знае да плава; като е на суша, да знае да ходи; като е във въздуха, да знае да хвърка. Ти си човек тогава според мен. Във водата веднага параход ставаш. Излезеш навън, кола станеш, търкаля се. Във въздуха си, на аероплан ставаш, хвъркаш. Туй разбирам човек. Ти знаеш само по сухо да ходиш, във водата не знаеш да плаваш, във въздуха не знаеш да хвъркаш – туй за човек минава, но не го признавам. Туй го наричам животно, защото животните знаят да плуват. Някой вол, като го мушнеш, във водата

знае да плава. Човек може да се удави, но той не се дави. Сега аз не искам да ви измъчвам.

Американската публика извикала един знаменит професор по богословие, който им проповядвал за пророк Йона, как китът го погълнал. Понеже трябвало да покаже, че говори върху един предмет, започнал да го пояснява и цял час аргументирал по кой начин китът погълнал Йона. Проповедникът казва: „Измъчи ме, докато китът погълна Йона. Тогава изведнъж го погълнал, тук, в събранието, трябваше един час да го държа отвън, докато го глътне." В реалността нещата стават изведнъж. Когато ние ги аргументираме, трябва с часове да доказваме тъй ли са, или не. Нещата, които не са реални, ние всякога аргументираме. Нещата, които са реални, не ги аргументираме. Всичките процеси, всичките неща, които стават бързо и които нашият ум може да ги схване, са реални. Онези, които не може да ги схване, трябва да се пазим.

Сега този стих казва: „Въплътен човек." Хубостта на живота е там: да се въплъти. После казват, че плътта и духът се борили. Че какво лошо има в борбата? Борбата е едно от най-хубавите работи. Двама силни хора, като се борят, предават си от енергията. Често мъже и жени се борят. Мъжът ще предаде от енергията на жената и тя ще предаде от своята енергия на мъжа. Тогава децата възприемат смесената енергия на бащата и майката. Борба става. Без борба на каша биха станали. Като се борят и хляб става, и умът и сърцето се развиват. Целият свят трябва да се бори, за да влезе в правия път. Туй са мои схващания сега. Дали вие сте съгласни, то е ваша работа. За мене е важно.

И на вас ще ви приведа пример. Мене преди 40 години един – във Варна си направил къща – и дойде да ме пита какви кираджии да тури в къщата си. Дойде той при мене и ми показва един кираджия. Казвам му: „Този кираджия не го туряй." Казва: „Ще плаща хубаво." Рекох: „Тури го, щом плаща." След две години ме среща и казва: „Трябваше да те послушам, цяла беля си навлякох." „Нали плаща

хубаво“ – рекох. „Да бях те послушал.“ Ние мислим – хубаво плаща на другите. Кажем и свършим в минута. Плащането не е дълъг процес. Реалното моментално става. Мисъл, чувства и постъпки веднага стават. Всички ние страдаме все от хубавото плащане – все идеално, някак си идеал за бъдеще. Хубави работи са те, но те остават още хиляди години да се реализират. На евреите – три хиляди обещания в Библията, които Господ обещал, че ще бъдат един от най-големите народи, че ще управляват света навсякъде. Често говорят – туй ще стане. Кои евреи? Не тези евреи. Тези евреи, те ще си идат. Ще дойдат едни евреи, които Господ ще създаде наново. В света от всичките народи ще бъде избрания народ. В този народ и българи ще има, и англичани, и германци, и руси, и сърби, няма да остане нито един народ, който да няма представител в този Божи народ. Няма да бъдат само евреи.

За мене думата евреин значи човек, който се разширява повече, отколкото трябва. Евреите страдат днес от едно нещо, че те уповават повече на своето богатство. Казват – пари имал ли, всичко става. Но сега пари имат, но вземат им парите, обират ги. Парите не струват. Днес в Америка богатите трябва да имат по десетина пазители за себе си и за своите деца. Задигат някой богат, и искат сто хиляди долара откуп. Задигат детето на някой богат, после искат голям откуп. Ти може да спиш някъде – и може да се намериш някъде в гората, изнесен с леглото си. И с автомобил може да те изнесат. Даже по улиците може да те хванат, какво ще правиш? Ако имаш пари, ще се откупиш, ако нямаш пари, какво ще правиш? Не само апашите на физическия свят – колко апаши има извън земята. Дойде онзи апаш, задигне сина ти, дъщеря ти. Задигнат някой път детето ти, ти казваш: „Господ го взе.“ Никакъв Господ. Господ не се нуждае от твоето дете. Казва – умряло детето: „Такава е Волята Божия.“ Та ако вълкът задигне едно агне от кошарата, това Волята Божия ли е? Човек изял едно агне, това Волята Божия ли е? Господ казва: „Не е така моята воля, да се ядат агнетата.“ Оженил си се – такава е Волята Божия.

Оставил жена си – такава е Волята Божия. Ти, като се ожени, не извърши Волята Божия, и като напусна жена си, не извърши Волята Божия.

Трябва да ви приведа онзи пример за един турски бей, знаменит богаташ. Всички го почитали, всички моми тичали подир него, навсякъде почитан – бей е, ефенди. Той казва: „Чакай да се сгодя – какво ще кажат хората." Когато не бил сгоден, казвали му бей на бейовете. Като се сгодил, казали: „Близо при хората." Казва: „Чакай да се оженя – какво ще кажат хората." Като се оженил, казали: „С хората наедно." Казва: „Ще напусна жена си – какво ще кажат хората." Те казали: „За срам на хората." Така той бил, първо, бей на бейовете, после станал близо при хората, едно с хората и за посмешище на хората. Ние започваме всичките работи с княз на князете, а ги свършваме с посмешище на хората. И в туй има хубаво. Ако в този процес – от княз на князете до посмешище на хората – направите дом, какъв дом ще бъде? Ако си, първо, княз на князете, близо при хората, с хората заедно и посмешище на хората, как ще направиш един дом? Те са два полюса. По междината направиш нещо. Онзи, който е посмешище, той е най-важен. Не е важен князът на князете. Като станеш посмешище, ще бъдеш важен, защото всеки с тебе ще се занимава, знаменит ще бъдеш. Дето минаваш, всеки ще те сочи с пръст. Сега аз разглеждам въпроса много сериозно. По някой път внасям смешки, знаете защо. Аз изобщо не съм любител на смеха. Зная, че смехът на хората е едно развлечение, здравословно развлечение е смехът. Има хора, които по природа не се смеят. Те са болни хора. Има хора, които много се смеят, те се лекуват. Има един естествен смях – да се усмихне човек. Казвам някои смешки, че да стане една промяна. Защото, когато има едно натегнато състояние на човека, зле се отразява. Като се засмее човек, сменя се състоянието му. Та казвам, по някой път съм принуден да правя смях. От една гениална мисъл слизаме долу. Тия полюси са необходими. По някой път хората вземат едностранчиво. Разправяш някакъв пример, как

някой обича да краде. Разправяш как някой прави добро – мъчно хората възприемат и помнят това. Като кажеш как се краде, лесно го научават. Може да приведеш 40–50 хубави примера, но един лош пример хваща повече, отколкото 50 хубави, добри примера.

Мене ми разправяше един – това скоро се случило. Казва: „Един мой приятел иска да си прави къща, пък иска при мене да си остави парите." Казвам: „Тури ги в спестовна книжка." Казва му: „При тебе ще ги оставя, за да мога всеки път да ги тегля." Казва: „Аз, вярващ човек, взех парите, турих ги в едно сандъче. Аз, набожният човек, няма кой да ми вземе парите. Един ден гледам парите, гледам, останали 20 хиляди, петте хвръкнали. Отишли някъде, набожни станали. Седя и размишлявам. Питам се дали ми даде 25 хиляди, или ми даде 20 хиляди. Ще трябва да плащам петте хиляди. Питам го, казва, че 25 хиляди ми дал. Чудя се къде хвръкнали петте хиляди. Гледам, един мой познат – беден, се облече хубаво, с хубави дрехи, хубави обуща, шапка. Направих една връзка между изгубените пари и него. По-напред ходеше окъсан, сега е с нови дрехи." Вие ще кажете – той ги е взел. Може да ги е взел, пък може да е съвпадение.

Някой път такива объркани работи има в ума ни, че не знаем самата истина как е. Хубаво е, аз разглеждам въпроса малко другояче. Двайсет и пет хиляди лева за къща, пет хиляди щяха да идат за керемиди на къщата. Тази къща няма съзнание. Тук парите отиват за една хубава дреха, обуща. Този човек като ходи, че му е приятно. Кое е по-хубаво – петте хиляди да бъдат на гърба на този или на къщата отгоре. От гледището на невидимия свят този, който ги носи, благодари на Бога. Намясто са тия дрехи, нищо повече. Вие ще кажете: „Я да се падне на мене, и аз ще го направя." Ето морала. Вие ще кажете: „И аз така мисля." Сега мнозина от вас сте съгласни с туй развито съждение, защото ви допада. Но ето къде е лошото. Не е лошото, че си взел парите. Ти, като цитираш един автор, ще цитираш и отдолу туриш името на автора. То има авторско право. Ако ти цитираш, без да покажеш, там е лошото. Казват – това е плагиатство.

Като цитираш, ще кажеш – еди-кой си автор го писал. Като вземеш парите, ще кажеш. Казвате: „Това са философии.“ Ти, като вземаш парите, вземаш авторското право. Ти, като цитираш нещо, казваш, че това си го взел от еди-къде си. Колцина от вас бихте казали, че сте взели 5 хиляди лева от сандъка? Сега аз говоря не само за сандъчето. Минаваш някъде – градина с череши, казваш: „Господ дал света, аз съм чадо Божие, Духът Божи е в мене.“ Вземеш от черешите. Хубаво, ти не постъпваш според законите на любовта. Хубаво, туй дърво го садил някой. Ти ще идеш да попиташ Бога може ли да си вземеш, да го попиташ с уважение. Ти сам си позволяваш. Като се сади дървото, нямаше те там, имал си работа; като узряха плодовете, ти си там. Това не е право.

Трябва да има един закон на йерархия в любовта, дето трябва да се зачитат правата на всичките. Ти трябва да зачиташ източника на едно чувство, отдето е излязло. Трябва да зачиташ извора на една мисъл, отдето е излязла. Ако мислиш, че всичко от тебе е излязло, ти си в кривата посока. Единственият, от когото нещата са излезли, то е само Бог. То е цялото. Нямаме никаква ясна представа за него. Всъщност той се изявява и чрез камъните, и чрез растенията, навсякъде, но не тъй, както в човека се проявява. Когато един камък се търкаля отгоре, Господ иде чрез този камък. Господ няма да го спре, ще те прегази. Когато камъкът се търкаля, Господ казва: „Не стой на пътя.“ Когато иде с камъка, на пътя да те няма. Когато Бог се проявява във водата, трябва да знаеш да плаваш или да си на брега, надалече да си.

Та казвам, пътищата, по които Господ върви, никога не трябва да се спираме по тях. Любовта е единственото място, дето ние сме на сигурно. В пътя на любовта само един човек се движи. Вие ще ми кажете как да го разбираме. Аз ще ви кажа – разбирайте го както искате, но там само един човек се движи. Вие намирате противоречие във вашата мисъл. Вие в пътя на мисълта турете човек, който се движи с биволска кола, с автомобил или с аероплан – ще ги наредите.

И този човек в пътя на любовта се движи с една бързина от 500 квадрилиона в секунда. С 500 квадрилиона се движи. Знаете какво е то. Колко хора може да пътуват? Целия свят в една секунда може да мине през този път с такава бързина. Някой път не искате да разберете. Например, ако някой ви разправя за музика, как ще разберете? Ако ви разправя, е едно, но ако ви изпее една песен, веднага ще разберете. В десет минути ще го разберете. Другояче три часа да ви разправя, непонятна е тази работа. Трябва музикален език. Любовта не можеш да я разбереш, докато не говориш на любовен език. Съвременните хора научно говорят. Научно говорят за любовта. Там ще има помпи, ще те помпира, ще те държи. Казва: „Ще докажа обичаш ли ме, или не те обичам." Няма какво да се доказва. При любовта бедният става богат и богатият става сиромах. При любовта невежият става учен, при любовта ученият става невежа. Любовта, като те намери много учен, ще те направи невежа. Като те намери много прост, ще те направи учен. Тези работи ги прави тя. Ще кажеш: „Защо е така?" Невежеството на любовта седи много по-горе от всичкото знание, което светът го има. Нейното невежество седи по-горе от всичкото знание, което светът има. Като дойде, казва: „Пет пари не струва." Тя изхвърля всичкото знание, туря невежеството, което е по-ценно от всичкото знание в света. Тъй разбирам аз реалността. Не само да кажем реално.

От какво седи лъжата? Човек, който лъже, и той говори истината. В какво седи истината? Той ми даде една кесия, и каже: „Това е злато." Отивам, отварям кесията – капици – медни пари по 10 стотинки. Той ми ги дал за английски лири или за турски лири. Другият казва: „Давам ти сто капика." Отварям кесията и намирам, че са турски лири. Питам, кой от двамата говори истината. И двамата лъжат. Но коя лъжа бихте предпочели? Единият казва, че ви дава турски лири, пък ви дава капици. Другият казва, че ви дава капици, пък то са английски лири. Кое от двете е за предпочитане? Аз ще взема, ще отворя и ще кажа: „Отворете кесията. Аз съм човек на реалното.

Отворете кесията.“ Че ще прочета капиците, ще кажа: „Това не са английски лири, това са български капици.“ Връщам кесията назад. А при пълната кесия със звонкови, който ми казва, че това са български капици – че то е в ущърб на българите да каже, че не са български капици, да намеря английски лири. Капиците на българина не струват повече, отколкото английските лири в дадения случай.

Не всички хора, вие се лъжете по две неща. Така вие се лъжете. Когато човек ми предава български капици, да са български капици. Когато ми говори за Бога, да е божествено – може да е малко, микроскопическо, но да е божествено. Не искам никакви английски, божествено да е. Когато говорим за човешко, нека да е човешко. Да знаем истината. Всяко нещо да съответства на реалността в дадения случай.

„Словото се въплоти.“ Какво очакваме съвременните хора? Толкоз хиляди години какво учат хората? Ще умре човек. Как трябва да живее детето? Младият как трябва да живее? Възрастният как трябва да живее? Как трябва да живеят жените? Как трябва да живеят мъжете, децата, учителите? Всички ние, съвременните хора, не живеем, тъй както трябва. Ако водата замръзва, с какво може да се ползваш? Добрата страна е, че вода, която е замръзнала, не се покваря. Но не може да се ползва замръзналата вода. Ако я стопите, придобива едно ново свойство, става полезна. Но течащата вода, ако е в голямо количество, може да бъде вредна, може да причини вреда на хората.

Та казвам, в съвременния живот ние страдаме от излишни чувства, излишни мисли, които нямат никакво отношение към нашия живот. Мнозина от нас имат желанията на предипотопните животни, мамонтите. Грамадни тела са имали те. Вземете един съвременен милиардер, защо му са тия пари? Какво ще направиш, ако имаш един милиард? Ако дойде смъртта, не може да се откупиш с един милиард. Пак ще те задигнат, и пари да имаш. Да ви приведа един пример. Един американски богаташ заболял от ипохондрия, от страх, че ще

остане сиромах. Отива да го лекуват разни лекари, обиколил цяла Америка. Най-после отива в Ню Йорк при един лекар и му казва: „Ти си последният. Ако и ти не ме излекуваш, ще си тегля един куршум" – казва. „Остани, ти си дошъл точно намясто." Направят един договор, според който трябвало да внесе 250 хиляди долара за първата рецепта. Казал му, че ще даде обещание, че какъвто метод да употреби, той никога няма да възразява, няма да се оплаква, ако иска да бъде излекуван. Казва: „Каквото искаш ще дам." Дава 250 хиляди долара и обещава, че няма да се оплаква. Правят договора, подписват го. Лекарят повиква един от своите помощници и казва да му отрежат десния крак под коляното. Отрязват крака. Като се събужда, започва да вика: „Това е безобразие, лекуване ли е това, ще ви дам да се разберете." Досега мислеше да се самоубие, а като му отрязват крака, се сърди. Той искал да убие себе си, но не знаел какво нещо е самоунищожението. Че му отрязали крака, заинтересувал се. Дошъл лекарят при него, и той му турил всичките зоологически имена, които намерил в речника. След две седмици лекарят вижда, че плаче и му казва: „Или ме излекувай, или ме убий. Едно време имах крак, ходех на разходка, движех се, играех. Сега с един крак какво мога да направя?" Казва му лекарят: „Не бой се, аз ще ти дам крак, но ще платиш още 250 хиляди долара." Направя му много хубав гумен крак. Оттам насетне той се изменя, оженва се, деца има и той бил благодарен, като платил 500 хиляди долара.

Мнозина от вас сте недоволни от живота. Употребете това лекарство на американския лекар, отрежете крака. Човек оценява благата на живота, когато се отнеме едно благо. Като изгубиш ума, ще знаеш, какво нещо е умът. Някой казва: „Сърце." Като изгубиш чувствата, тогава ще прецениш, какво нещо е сърцето. Казваш: „Тяло. Защо ми е тази сила?" За туй ще ви приведа друг един пример за един Стоян, който в турско време минавал за голям пехливанин. Стоян Пехливанина му казвали. Казвал на майка си: „Майко, защо ме направи пехливанин, където се борят хората. Дотегна ми този

пехливанлък.“ Роптаел на майка си. Заболява и три години лежал болен, че казвал на майка си: „Майко, да придобия здравето, че и с камъни да ме товарят вече.“ Какво лошо има, че е пехливанин? От пехливанина има нещо по-лошо. Казвам, сегашните религиозни хора са недоволни, искат да занаят какво ще бъде в оня свят. В оня свят ще бъде точно туй, каквото е в този свят. Ако тук хората не ти вярват, и в оня свят не ти вярват. Ако някой ви каже, че може да ви уважават, не зная, ще ви попитам: „Ти ходи ли, провери ли тия работи, или то е само теория.“

Каквото е горе, такова е и долу и каквото е долу, такова е и горе. Само в оня свят вие, като изпращате вашата мисъл, ще ги намерите. Светът е раздвоен на две страни. Раят и адът са близо. Вашите лоши мисли, желания и постъпки вие само в ада ги пращате. Добрите мисли, добрите ви желания и постъпки пращате в рая. Та като идете там, лошите ви постъпки ще започнат там и ще кажат като на Авраама: „Отче Аврааме, вие ни създадохте, не може ли да ни изпратите в оня свят?“ Не може да ви изпратят. Една мисъл, която отишла в оня свят, не може да се върне назад. От вашите, които са заминали в другия свят, има ли някой, който да се е върнал? Аз разбирам в тази форма, в която са живели, в тази форма не могат да се върнат. Да допуснем, че някой дошъл при мене с аероплан, вторият дойде с автомобил и третият дойде с биволска кола. Чудни са хората, когато искат по бърз начин. Най-първо, тръгват с кола към планината, докато дойдат до стръмното. Започват да се качват, оставят колата, качват се на кон. Като дойдат до най-стръмното, оставят коня и вървят пеш. На връщане е обратно: първо, вървят пеш, после се качват на коня и най-после се качват на колата.

Единственото реално в света то сме ние. Туй, което ние само можем да вършим, то е реалното в дадения случай. Как може да прецениш доброто в един човек и злото в един човек? Когато ти прецениш доброто в един човек какво добро ще принесе и като прецениш злото какво може да ти принесе. Злото, за да ти принесе

добро, трябва да го направиш слуга. И доброто, за да ти принесе добро, трябва да го направиш господар. Ако доброто не е господар, добро не може да ти направи. Когато доброто стане господар, то се проявява. Когато злото стане слуга, то се проявява. Тъй е в живота. Ония хора, които искат новото в света, то е новото в света. Ако така не се разбира, ще има култура както сегашната. Тогава ще има борба между злото и доброто. За да няма никаква борба, едновременно трябва злото да бъде слуга, а доброто да бъде господар. Тогава и двете трябва да се подчиняват, да обичат любовта. Любовта трябва да заповядва на двете. Ние искаме един нов свят – без злото, само с доброто. Не ще бъдете понятни. Мисли – в света има хора, които нямат злото в себе си. Че да няма зло, главата му трябва да бъде тънка като някоя плоскост, трябва да бъде дълга с километри, да няма дебелина. Какъв човек ще бъде той? Щом главата има дебелина, злото съществува. Щом има глава, злото се явява като една необходимост. Злото не е нищо друго освен неорганизирана енергия, която се изпраща в света, да се организира – нищо повече. Ако искате да разберете една неорганизирана материя, която трябва да я организираш, няма какво да разсъждаваш защо не я организираш. Ако я организираш, ти се ползваш. Ако не я организираш, ще страдаш. Който не е разбрал този закон: и народ, и семейство, и домове, и мъже, и жени, и деца, и свещеници, религиозни хора – всички от памтивека са страдали от неорганизиране. Когато попитали един от великите посветени на Египет за злото, той само си стиснал устните, не си дал мнението. Ние, съвременните културни хора, веднага си даваме мнението, че злото не е намясто. Щом като кажеш, че не е намясто, хванат те, казват: „Кой ти дал право да се произнасяш?“ И ти оттам насетне бял ден не може да видиш. Започват всички негови агенти да идват отгоре – лоши мисли, лоши желания, лоши постъпки, и всичко това стане една каша.

„И Словото стана плът.“ Злото е едно велико благо за доброто. Доброто е едно велико благо за човека. Аз така го разбирам. Злото е

едно велико благо за доброто, за да се прояви доброто. Ако доброто в нас не се проявява, тогава оставаме на разположение на злото. Мнозина казват, че в Бога има две воли. Аз казвам, че в Бога има една воля, хората разбират, че има две воли. В него има една воля, всичко което той върши, е разумно, любов, истина. В Бога няма посторонни човешки мисли. Всичко каквото мисли, е добро. В края на краищата всички ще се убедят, че всичко, което той върши, е добро. Ще минат може би милиони години, докато се убедят, че онова, което той е направил, е добро, ще благодарят. Сега не разбират Божиите пътища, деца са. Какво може да разбере едно дете от 5 години защо е направен един университет. Какво ще разбере защо свири един виртуоз по този начин, защо Бетовен е писал така своите сонати или песни, или симфонични творби. Кой може да разбере защо в дадения случай вие сте родени жени, други са родени мъже. Едно време нямаше жени в света до Адама. След Адама дойде жената. Било е време, когато жени нямало в света. Мъже и жени нямаше, всичкото беше един човек. Нямаше мъже, нямаше жени. Този човек после се раздвои – половината стана жена, половината стана мъж. Раздели се на две. После единият даде половината и другият даде половината – направиха детето. Въодушевяват се от своето дете. Едната половина стана момиченце, другата половина стана момченце. Какво се добива, след като станаха момиченце и момченце? Вие търсите как да ги съедините. Всичките хора, които са оженени днес, имат чужди половини. Всеки, който не може да живее с жена си, има чужда половина, взел е от някого. Жената не може да живее с мъжа си – чужда половина е. Мъжът не може да живее с жена си – чужда половина е. Нямаш право над чужда половина. Своята половина ще търсиш. Ако намериш своята половина, жени се; ако не я намериш, не се жени. Конкретно това е за бъдещето. Не разглеждам сегашния ви живот. Пясъкът е слязъл отгоре. Когато кажа на един колар да ми донесе пясък, искам хубав пясък. Онзи пясък са намерили такъв, какъвто е. Когато искам пясък, той трябва да бъде добър.

Аз говоря сега за живота, за да може да се ползвате от живота на земята. Някой ще ви занимава, че вие тук ще страдате, като идете в оня свят, ще благувате. Привеждам примера за слепия Лазар. Как да го примирите? Лазар какво го застави да седи при този богаташ, дето Христос привежда примера? Когато вляза в една къща, виждам, че има тенджери, тиган. Какво заключавам? Че в тази къща хората готвят. Щом има тиган и тенджери, пържене има, готвене има, месоядство и вегетарианство има, цъцрене има в тенджерата. Всичко, което влиза в тенджерата, може ли да живее? „Ние сме – казва – много добри хора." Тенджерите ви знаят колко добри хора сте. Аз винаги се пазя от хора, които имат тигани; винаги се пазя от хора, които имат тенджери; винаги се пазя от хора, които имат казани. Искрено ви казвам, пазя се, понеже не искам да влизам в тенджерата, понеже не искам да влизам в тигана. Защо? Понеже ми вряла главата в тия тенджери, освободил съм се и не искам да повтарям миналото. Вие ще кажете: „Как да го разбираме?" Да ви поясня.

Вие имате едно съществително име Иван. Искате след това име да турите някакъв глагол. На името Иван трябва да турите едно прилагателно, едно местоимение, един съюз. Казвам, съюз ще турите на глагола. Какво местоимение? Казвате: „Наш Иван." Или ще го направите наш Иван, или чужд Иван. Наш Иван ходи в училище. Наш Иван е написал някоя песен, някой роман. Казвам, ако вие не туряте онзи глагол намясто при Иван, тогава не може да се определи работата. Казва някой да мислим. Но мисълта е цял закон. Трябва да знаеш, като мислиш, какъв глагол да туриш, най-първо. Защото има три вида глаголи, защото има едни глаголи, които показват действие на земята; други – в духовния свят и трети – в мисловния свят. Тия действия се различават. Действието на физическото поле е едно, действието в духовния свят е друго и действието в божествения свят е трето.

Казвам, „И Словото стана плът." Значи се е въплътило, слязло между хората, да ги научи как да живеят. Някой път търсим. Знаете

колко красиви неща има за изучаване. Вие гледате човешката ръка. В нея колко красиви работи има! Всичките блага се намират в човешките ръце. Вие търсите по някой път късметлии хора. Има хора, с които, като се ръкуваш, като им бутнеш ръката, оттам насетне всичко ще ти тръгне. Има хора, като се ръкуваш, оттам насетне назад ще ти тръгне. Не е само това, то е факт. Има ръце, които на един километър трябва да ги държиш от себе си; има ръце, които наблизо трябва да ги държиш – като ги бутнеш, едно Божие благословение ще дойде. Писанието казва: „Написах ви на дланта на ръката.“ Най-скъпоценното нещо е Божията ръка, тъй щото никога няма да ви забрави. Че в твоя ум, ако не държиш Божията ръка... Като бутнеш Божията ръка, всичкото благословение ще дойде отгоре ти.

Та казвам, човек е направен по образ и подобие Божие. Онова, което излиза из ръката, е важно. По някой път хората искат да знаят какво излиза. Като идеш при карамфила, познаваш го, ако обонянието ти е развито. На половин километър можеш да познаеш дали е роза, или е друго цвете. Всяко цвете има особен аромат, и по този аромат го познаваме. Така от човешката ръка изтича енергия. От човешкото сърце, от човешкия ум, от човешката душа изтича енергия, от човешкия дух изтича навън енергия. Или всинца сме проявление на живия Господ. Той иска ние да бъдем проводници на неговите блага. Той не съжалява за погрешките, които правим. По-добре да правим погрешки и да работим, отколкото да не правим погрешки и никак да не работим.

„Словото стана плът.“ Сега в новата култура хората не трябва да се оплакват от живота. Ако има един, който би трябвало да се оплаква, то е Бог. Че това противоречие, което неговите деца създали, постоянно мърморят. Той ги гледа всичките тихо и спокойно, а те всичките мърморят. Той се поусмихва и казва: „Туй дете дайте му ябълки, дайте, дайте. – Току казва – дайте му, дайте му, дайте му, на всички дайте. – Той казва – дайте.“ Някои от вас питате защо човек само трябва да взема. В природата всичките нещастия произтичат

само от недаването. Тогава ще ви приведа примера като аргумент. Един цар пита: „Кое е най-хубавото нещо в света?“ Казал му: „Да ядеш сладко, и да не бъдеш задръстен.“ След като бил задръстен 10 дена, че не могъл да ходи, тогава разбрал. Като ядеш, непотребното от тебе трябва да излезе, всичката нечистотия. Ще вземеш, ще даваш. В себе си няма да оставяш никаква нечистотия. Всичките нечисти мисли, онези мисли, които са неорганизирани в нас, няма какво да ги държим – да ги пратим в природата да ги организират. Всички ония неорганизирани чувства, желания навън да излязат. Всичко, което е организирано, да го турим в себе си. Всичките постъпки, които са неорганизирани, – навън. Не че имаме неразположение към тях, но те да излязат да се организират. Всичките организирани постъпки да ги задържим.

Казвам, трябва да задържим всичко онова, което е организирано. То е божественото. Всичко, което не е организирано, тепърва има да става божествено. Неорганизираният свят е създаден от Бога, но не е още божествен свят. Човек е създаден от Бога, той е направен по образ и подобие, но човек не е още така божествен, както Бог се явява. Тепърва се създава човек. Следователно новият човек, който иде, той е Адам, който иде в света, той е Адам на любовта. Бог ще се проявява чрез него. Бъдещото човечество ще бъде новият Адам, който ще се прояви. Ще вложи всичката любов – на всичко, каквото човек ражда, да се радва. Толкоз блага имате в себе си. Вие чакате да идете в оня свят, да умрете, да идете в оня свят, да ви дадат повече неща. Повече неща няма да ви дадат. Едно семе има всичките блага. Посадят го, ще даде хубавите плодове – скрити са в него.

Вие имате всичките блага, очаквате Христос да дойде. Ще ви турят в земята, ще ви заровят. Казва: „Аз съм лозата, вие пръчките.“ Всяка пръчка, която дава плод, обрязва се, да даде повече плод, а която не дава – отсича се. Онези, които не разбирате страданията, оплаквате се. Страданията в света са един божествен метод, един божествен начин за придобиване на онази божествена енергия. Духът обича

противоречията в света; духът обича страданията в света. Страданията са велико благо за духа. Дотогава, докато в нас не е духът, считаме страданията за нещастие. Когато дойде духът, ще намерим, че това голямо нещастие е голямо благо заради нас. Един умен, като обработва един килограм желязо, ще вземе 25, 40 хиляди лева, ако го направи на тънка жица. Тия жици ще ги турят на някой инструмент, музика ще изкарат. Онзи, който не разбира, ще направи чук, камък, ще чука, този-онзи ще бие, хиляди неприятности ще си създаде. Ние имаме изобилно чукове. Не сме се научили да правим тънка жица от желязото, че музика да образуваме. В нас колко груби мисли има, които са като чукове. Всичките ваши мисли, ваши желания и ваши постъпки трябва да ги превърнете в тънки жици. С чук може ли да работите в радиото? Тия тънките жици са, които ги употребяват в електричеството. Тънките жици са, които стават проводници. Колкото мислите са по-фини, толкова чувствата са по-фини, толкова човек може да бъде по-добър проводник на онова божественото. Ние искаме, каквито сме груби, да се излеят всичките благословения в света. Не. Аз бих желал, като съм на концерта, да бъда на последното място, да слушам хубаво, да имам хубаво ухо. Не да бъда на първото място да слушам. Там се чува само крясък, никаква музика няма. Ние искаме по-близко до музикантите в света. Колкото по-далеч – по-хубаво. Музиката надалеч се слуша. Хубавата музика – на хиляда километра, то е обикновената музика; на две хиляди – талантливата, а на три хиляди километра – гениалната. То са твърдения. Всеки може да каже – на хиляда километра – обикновената музика. Но туй можех да го докажа. За да ви докажа, трябва да ви държа един час. Вие нямате време. Може да ви докажа, както мене ме държаха да ми докажат, че аз трябваше да сляза от колата. Цели 25 минути човекът ми доказва, че не може да ме изкара автомобилът. Казвам – приемам. Трябваше да сляза в първата минута, не да чакам.

Някои четат и носят Библията. Някои я турят под главата. Свещена книга е. Тя трябва да стане живо Слово, написано в човешкия ум, да започне тази Библия да говори вътре. Има една Библия, написана вътре в човека. Може би, аз като ви говоря, може да се яви мисълта: „За нещо друго не може ли да ни говори?“ Може, как не. Може да ви говоря, без да ви говоря. Ако бях дошъл днес да ви подпиша по хиляда английски, сега не английски, но турски лири. Вие сте тук 300–400 души – по сто колко правят? Какво щеше да стане от вас? Щяхте да имате хубав обед, после балтон, сто лири са доста. Близо половин кило злато, 50–60 хиляди лева.

На съвременните хора им трябва едно здравословно състояние. Всички страдаме от една болест. Мислиш, мислиш, заспиш, легнеш си, ходиш в другия свят, върнеш се, станеш. Мислиш, мислиш, мислиш, че си станал стар – остарееш. Най-първо, мислите, че като станеш стар, ще станеш по-набожен, но обезвериш се. Ти мислиш, стар като станеш, ще обичаш хората. Ти, като станеш стар, ще подкупваш хората. Гледал съм стари хора. Той имал цяла торба орехи. Казва на някое дете: „Дядовото, ще ти дам два ореха, да ми донесеш вода.“ Дядото се радва, че има орехи. Пари са орехите. Благодарение че децата вярват на орехите, донесе една стомна вода. Аз не бих желал да бъда дядо и да имам една торба с орехи, но да бъде винаги млад, да си взема стомничката и да кажа: „Ха, дядовото, сега.“ Че като донесе стомничката, да кажа: „Браво, дядовото!“ Бих желал и вие без орехи, със стомничка да идете на извора, че да кажете: „Браво, дядовото. Много добре служи на нашия дядо.“

Вие във вашите бащи, майки, във вашите братя, във вашите сестри, във вашите слуги виждайте Бога в тях.

„Благословен Господ, Бог наш“
Тайна молитва

33 неделна беседа 1 юни 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

ПОСРЕЩАНЕ НА ЛЮБОВТА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета само дванайсетия стих от дванайсета глава от евангелието на Йоана: „Иде Исус в Йерусалим.“

„Духът Божи“

Ще се спра само върху думите от стиха, че иде Исус в Йерусалим. Най-обикновени думи, когато чуем някаква новина, че иде някой си. Невсякога хубавите работи донасят благоденствие на хората. Вие, ако четете осемнайсета глава, осемнайсети стих от същото евангелие, ще видите положението, в което посрещнаха Христа. В осемнайсета глава съдят го, и Петър седеше и се грееше на огъня. Питаха го да не би и той да е от неговите ученици. Той казва, че не е. Човешкото естество се отличава по едно противоречие. И мъже, и жени се отличават с най-голямото противоречие, което съществува в света. Да ви приведа. Казват – да се направи една истина достъпна. Някои говорят за истината и казват, че истината е горчива; казват, че мъдростта е трудна и че любовта е недостъпна. Верно е, любовта за умрелите е недостъпна. Истината за слабите, и за тях е недостъпна. Човек, за да ходи по пътя на истината, той трябва да бъде здрав. Истината не е за болните хора. Някои търсят истината. Някои свободата търсят. Който търси свободата, той е слаб човек. Който търси свободата, той не може да служи на Бога. Някой е слаб, и иска да служи. Как ще служиш? Той е роб, ще служи на Господа. В какво ще служиш? Сега аз разглеждам въпроса. Много пъти човек е слаб, някой път е силен. Ние не знаем от какво произтича неговата слабост. Казват, че силата произтича от любовта и че от знанието произтича. Така е. Или от истината изтича. Аз мога да кажа, че

истината изтича от цигуларя, излиза из този цигулар. Но когато известна желязна пръчка се удари, тя издава един тон. Този тон от него ли излиза? Желязото разтърсва въздуха, образува се някаква вълна, образува се един тон. Образува се една дума. Ти казваш, че обичаш някого или че любиш някого. Някой път употребявате обич и любов. Но то е едно и също нещо.

Големите противоречия в света произтичат, че ние влизаме в една област на еднообразие. По някой път мене ми говорят за любовта и колкото романи съм чел, всичките автори тъй пишат, че банално става. Започне една интрига и мислиш, че ще излезе нещо и в края на краищата нищо не излиза. Не че авторът няма желание да каже. Казвам, съвременните хора мязат на съвременните жени, които месят брашното. Замеси някоя погача: месят по един начин, по друг начин – но по същия начин е смляно брашното. На туй брашно вода ще се тури, сол ще се тури, квас ще се тури, ще седи в нощвите, ще го извадят, ще го направят на пита, ще го турят в пещта, ще го опекат, ще го изядат. Казват – всеки ден по един нов начин опичат питите. Питите са все нови, но съдържанието е едно и също. По някой път брашното останало от 3–4 месеца или 5 месеца, или година, или две години. Казва: „Много хубаво брашно." А то останало от дядо му. Но това брашно отдавна вече е изгубило съдържанието си. Вътре не е онова хубаво. Казва: „Цветът е бял. Стояло е на сухо място брашното."

Та в съвременния век ние имаме консервирана любов, за която авторите пишат. Казвате: „Едно време какво беше – нашите сърца горяха." Едно време какво беше вашето сърце? От пуздер, от коноп, от калчища – като пламне, и изчезва. Сега говоря за ваш интерес. Предупреждавам ви – от всяка гостилница да не ядете. Ще имате опитността, която имал един орел в Шуменско. На една канара, близо до едно село, се заселили много орли. Пък обичали да крадат кокошчици, агнета, това-онова. Един ден намислили да ги отровят. Турили на едно умряло агне отрова, отишли орлите, яли. Отишъл и този орел, и се наял. Но бил здрав и не умрял. Търкалял се, търкалял

се по земята и най-после изхвърлил всичко навън и отървал кожата си. Търкалял се. Защо? Понеже ял отровно месо. Мнозина ядете такова ядене. Често някои ми се оплакват от любовта. Превива се от корем. Казвам му: „Ще го повърнеш.“ Аз се чудя, когато хората ми разправят, че страдат от любовта. Единственото нещо, което не образува болка, то е любовта. Мъдростта ще те тури натясно. Истината, и тя ще те тури, но любовта няма. Някои се оплакват от любовта. Някои болести от любовта произлизат. Аз се чудя на хората – толкоз гениални да са – да извадят всичките неща в света само от любовта. Казва: „Откак го срещнах, заробих се с него, не ми върви.“ Учителят срещнал някаква възлюблена, не му върви, като професор разсеян е умът му. Всички стават разсеяни. Това не е любов. Разсеяността не е любов. Някои изучават чисто научно. Има причини за разсеяността на любовта.

Има нещастия в света, но любовта не дава нещастия. Всичките добрини в света произтичат все от любовта. Всичките нещастия произтичат от безлюбието. Грехът, падението на хората и на ангелите зависят от това, че са искали да вземат мястото на Бога. Каква нужда имаме от два Бога. Господ казва: „Много добре, да се подобрим тогава. Да видим – нали искаш да помагаш на света – може ли да носиш целия свят.“ Турил му Господ света, той не може да издържи: „Слизай долу!“ И досега носи товара на гърба си с идеята, че той иска божество да стане. Всички вие сте натоварени с какви ли не идеи. Вашите идеи не са много големи. Някои от вас с малко се задоволявате. На мене са ми казвали: „Много не искам. Много малко искам.“ Хора, които много искат и малко искат – и двамата са опасни. Който много иска и който малко иска, и той е опасен човек. Това трябва да се докаже научно. Как ще го докажете? Ако някой, който е много тежък, който те обича и каже: „Покажи ми, че ме обичаш, поноси ме на гърба си“ – качи се на гърба ти, за да му покажеш, че го обичаш, как ще го носиш? Представете си, че той тежи 90 кила, пък ти едва може да носиш 50 кила. Какво ще правиш, може ли да мръднеш? Ти ще кажеш, че ти страдаш от любов. Но този човек, който иска да опита твоята любов и

да се качи на гърба ти, той никаква любов няма. Трябваше да е силен човек и да ти каже: „Ела да ти покажа, че те обичам. Качи се на гърба ми.“ Но да каже той да се качи на гърба ти, то не е любов. Да ти каже: „Ела се качи на гърба ми, да ти покажа, че те обичам.“ Той да те носи.

Сега ние ли обичаме земята, или тя нас обича? Ние ли носим земята, или тя нас носи? Земята ни обича. Доста търпелива е с нас. Всичко, каквото правим, тя търпи, казва: „Ще се поправи.“ Има си някаква идея. От толкова хиляди години ни носи. Погледне отгоре и казва: „Дете е, направило някаква пакост, нещо лошо. – Казва – няма нищо.“ Умряло някое дете – тя ще го тури в лабораторията. Казва: „Ще му направим нови дрешки.“ Заровят го в земята. След време, гледаш, подмладило се това старото дете. Брадата, космите, бръчките ги няма – пак малко дете. Остарее, пак го заровят. Всички ги подмладява. Сега всички вие очаквате да се подмладите, трябва въображение. Сега няма да разберете, понеже ви говоря на един геометричен език.

Веднъж присъстват на лекцията на един прочут геометър в Америка, че разправя за проекции, сечения, линии, плоскости, наляво, надясно. Аз не виждам никакви линии. Казва: „Тук има една плоскост.“ Никаква плоскост няма. Показва сечения, линии, ъгли пише там. Всичките ученици разбират, пишат. Сега ако дойде някой, никаква плоскост не вижда човекът. Но който разбира, ще види. Тази плоскост има отношение. Всяка линия има отношение. Ако с двете плоскости на ръцете вие хванете лицето, какво отношение ще има. Ако майка ви ви хване за лицето или баща ви ви хване, или някой чужд човек ви хване, как ще разрешите въпроса на двете плоскости? Ще дойдат две различни решения. Ако човек, който ви обича, ви пипне с двете плоскости на ръцете по лицето, ще имате едно разположение. Ако ви пипне някой, когото не обичате, ще имате друго разположение. Ще кажете: „Какво ме интересува лицето на човека?“ Казвате: „Ръцете, това не е душата.“ Защо се докачаш, като те бутне някой? Защо, като те погледне някой, казваш: „Криво ме

погледна.“ Как го виждаш, че е криво? Светлината как може да бъде крива? Един човек ви гледа, през очите си праща светлина. Какво криво има в светлината? Криво го погледнал, че не му светнал. Като обичаш някой човек, да му не светиш, да се не спъне, казва: „Понеже на него уповавах, понеже той не ми светна, не можах да видя как да стъпя на земята.“

Сега туй, за което ви говоря, то е реалност за самия живот. Сега може би вас да не ви интересува. Казвате: „Искам да имаме дрехи, да имаме обуща, шапки.“ Въпросът не е разрешен. Ти имаш дрехи, обуща, шапки, хляб – ни най-малко не е разрешен животът. Мислите – онази кокошка, на която всеки ден хвърлят жито, техният живот, мислите, че е уреден. Не, виси на косъм. Може да ги продадат, не са господари нито на своя си живот, нито на потомството. Мислите – онова дърво, което го обработвате, поливате го няколко пъти на ден, че неговият живот е уреден. Ни най-малко не е уреден.

Та казвам, докато ние разглеждаме живота не тъй както трябва, ние ще страдаме. Ако в живота ние не виждаме някаква разумност, която има отношение за бъдеще да се прояви, ако не съществува такава разумност, там любовта не може да се прояви. Когато любовта се проявява, тя винаги в себе си носи три качества: тя, първо, носи добрата основа, на която може да стъпиш. Любовта носи справедливостта, която гради. Всякога можеш да имаш туй, което искаш. После любовта носи в себе си разумността, отношенията всякога могат да бъдат прави. Погрешката в нашия живот е, че ние не знаем как да смятаме. Ние смятаме на секунди. Когато Господ ти даде едно обещание, той няма да ти даде едно обещание за секунди, но ще ти даде за една хилядна от секундата. В една хилядна от секундата може да ти даде всичко, каквото обичаш. Ти не търсиш цял ден да седи, да му разправяш за своите нещастия или пък за своето щастие. Светът не може да бъде още щастлив, понеже еволюцията на човечеството не е развита. Туй малкото дете, което е на една година, ние не знаем какъв човек ще бъде. Може да кажем поет, философ или

художник. Въпрос е. Не се е проявило още. Трябва да стане на 21 години, да се обърне числото и ако стане на 33 години, ние вече може да имаме ясна представа заради него. Плод ще има в туй дете. Казвам, съвременните хора още плод не са дали на дървото на любовта. Дойде някой, каже: „Аз ви обичам." Къде е плодът? Няма го плода. Ти обичаш, казваш: „Моят плод е зрял." Не е зрял. Твоят плод – зелен, моят плод – зелен, какво ще говорим за любовта. Може да говорим за някаква стара любов на миналото. То е друг въпрос.

Сега аз като развивам един роман, говоря за влюбените, търсят развязка. Не може да дам развязката. Като ви държа един час, накрая ще ви кажа нещо. Според мене спазете едно правило. Като идвате да ме слушате, носете едно огледало, за да познаете дали сте ме разбрали. Ако една бръчка от лицето ви се е смъкнала, разбрали сте ме малко. Ако нито една бръчка не се е махнала от лицето, нищо не сте разбрали. След като ме слушате десетина години, бръчки да не останат на лицето, че да няма какво да смъквате от лицето. Сега доста има да се снема. После ще дойдат тъмните сенки. Туй не харесва – то не е изкуство. Вие като художници сте турили тъмни сенки на очите. Тъй не става. То показва един човек замислен, с много грижи в света, потънали му очите. По някой път голяма жълтина сте турили. Жълтият цвят преодолява – прекалили сте го – показва, че сте умен. Вижда сега – човек, като пожълтее, е болен. Значи храносмилането не е намясто. Щом очите пожълтеят, щом лицето пожълтява, човек не е здрав, той е болен. Той трябва да има на лицето си един цвят като на череша, но не тъмна череша, череша ясночервена. Ясночервеният цвят в себе си носи една свежа мисъл. Човек, който има този цвят, той е жизнерадостен. Пък някой път ние сме тъжни. Когато кръвта не е чиста, винаги човек е тъжен. Та казвам, щом станете тъжни, трябва да знаете, че ви трябва дишане на вас. Дълбоко дишане ви трябва. Трябва него ден да се срещнете с трима души, които наскоро са се влюбили. Всеки от вас, който е песимист, неразположен, аз бих му дал един съвет. Ако е тъжен, да се срещне с трима влюбени мъже, ако е жена;

ако е мъж, да се срещне с три влюбени жени. За цяр е това. Всичката ви погрешка седи в това, че вие мислите, че сте стари и че не трябва да се занимавате с любовта. Младите не знаят как да се обичат, старите не знаят как да се обичат. Младият, като обикне черешата, изяда я. Старият я държи по-дълго време, разглежда я, разглежда я. Знаете защо не я яде? Зъби няма. Казва: „Да беше ми се паднала на млади години, не сега." Туря я в устата, пак не може да я изяде. Казва: „Мене не ми се ядат. Едно време много ги ядях тия череши." Някой път старите са по-умни – вземе, че я счука в лъжичката или свари черешата. Казва: „Доста хубави са тия череши варени." Старите ядат варени череши, младите ядат сурови череши. Кой е на правата страна? Младите не правят разноски. Старите трябва да имат огън, дърва, доста скъпи са дървата. Или с електричество готвите. Без електричество по-износно е.

Мисълта е следната. Всякога, когато харчите излишна енергия в природата, нас ни държат отговорни. Не е безразборно. Казва да мислим каквото искаме – един ден ще давате отчет за онази енергия, която сте изразходвали, какво сте направили от нея. Животът, който ни е даден, трябва да го употребим за това, за което ни е даден. Енергията, която ни е дадена, ще я употребим намясто. Всяко нещо трябва да иде на своето място. Светлината, топлината, силата, която ни е дадена, всичко туй трябва да го употребим намясто.

Казвам, на нас, съвременните хора, не само, но на хората от памтивека, много трудно е да им се въздейства. Не само въздържание – но в даден случай да можеш спокойно да гледаш на нещата, без да се дразниш. Да кажем, времето се разваля, вие се дразните. Никой не може да търпи вятъра, че много духал, буря имало, гръмотевица. Някой не може да търпи голяма горещина. Някой не може да търпи голям студ. Целият свят е създаден заради нас и вие не може да търпите някои хора. Коя е причината, че не може да ги търпите? Има някаква причина. Ако ти си бедняк, и той ти носи един чек от десет хиляди, ще го търпиш ли? Ще го търпиш. Ако иде с една полица от

десет хиляди лева, има да му плащаш, не може да го търпиш. Всичките хора аз разглеждам така конкретно. Голям материалист съм. Щом гледаш благоприятно на човека, имаш да вземаш, разположен си. Щом иска да вземе от тебе, не си разположен. Казваш: „Аз не съм разположен.“ Каква е скритата мисъл. Казва, че характерът му не му харесва. Аз зная, че не е характерът, има да взема от него.

Считайте, че всичките хора в света, всяко същество, което е живо и съществува, то ви носи нещо от Бога. Туй е моето схващане. Всички, които умират, вземат; всички, които се раждат, дават. Като се роди едно дете, с колко ще го облечете? Като умре един стар дядо, колко коства? С 4–5 хиляди лева ще може ли да го погребете? Може. Най-първо, 400–500 лева ще дадете за опяване, ако искате 4–5 попа или ако е един поп.

Сега чувствам едно нещо: „Не може ли да кажеш нещо друго?“ Аз виждам, че всинца вие се готвите за един банкет, на царски банкет сте поканени. Но за този банкет трябва особени костюми. Баня трябва да вземете. Казвам, идете на баня, хубаво да се окъпете, под ноктите да няма кал, да бъдете хубаво вчесани, подстригани, ще се облечете хубаво. Ако някой не е окъпан, не го приемат. Ако нямате царска мантия за главата, няма да ви приемат. Много лесно проповядват. Казват: „Да идем в оня свят, Христос ще ни спаси.“ Спасението без мантия на любовта никога не може да стане. Първото нещо е да облечеш мантията на любовта. То е спасението на света. Онези, които проповядват спасение без мантията на любовта, те икономисват истината. Ще облечеш най-хубавата дреха, която Господ ти е дал. Тогава на тази дреха ще се турят нашивки от знание, от истина, от добродетели. Те ще бъдат скъпоценните камъни по дрехата. Може дрехата на любовта да бъде украсена с всичките скъпоценни камъни, които съществуват в живата природа. Сега тези дрехи не се изискват от вас да си ги купите. Колцина от вас бихте могли да си купите една дреха на любовта, ако е с пари? Няма нито един човек толкова богат, щото да може да си купи една дреха. Вие сега искате новия живот.

Новото в света иде. Любовта, която иде, ще даде новите условия за живота. Целокупно всичките души търсят свободата в света. Виждаме – в живата природа като се посее всяко семенце, в него има желание да излезе от земята, стреми се към слънцето, понеже оттам иде всичката енергия, която се изпраща в света.

Та казвам, по някой път и човешката душа по същия начин има желание, във всинца ви в съзнанието когато има желание да идете и да посрещнете това животворно слънце, което носи тия дрехи, с които се обличат тия, които го посрещат. Всичките цветя, които излизат да го посрещат, имат най-хубавите дрехи. По живота им може да зная характера им, ставали ли са рано, или не. Запример бивола го зная какъв е. На вола зная историята, на гарвана зная историята, и на съвременните петли зная историята. Ще кажете: „Що ни са петлите, аз не се нуждая от тях.“ Но питам, що ни са нас часовниците в нашите джобове? И на главата има едно място – вие носите този часовник, така хубаво е развит, че може да направите погрешка само с 30 секунди – точно времето ще познаете. По причина на този вътрешен часовник е направен и този, който носим в джоба. Онзи, в който туй чувство не е развито, той погледне този часовник, и така укрепява мозъка си.

Казвам, вие още не сте проучвали любовта като творческа сила в света. Гении, таланти се раждат все от любовта. Юнаци се раждат от любовта. Велики хора се раждат от любовта. Вие искате да станете велики, да привлечете всичката любов. С много малко любов искате да я привлечете. Мислите ли, че огънят, при който калаят се стопява, че този огън ще бъде в състояние да стопи златото. Вие имате любовта на калая – при 100 градуса се топи, а вие искате да имате резултатите на златото. Ще трябва да имате 1200 градуса. С малката любов малки резултати ще имате. Имайте голямата любов, в която всичко се топи. Помнете това нещо: когато нещата се топят, живот иде; когато нещата замръзват, животът си отива. Някой казва: „Стопих се.“ Щом се топиш, тогава работата е опасна.

Казвам, иде сега. Кой иде в света? Любовта иде в света. Всички хора трябва да я посрещнат. Казва: „Исус дошъл.“ Верно е. Дошъл е едно време, но хората не го приеха. Казвам, любовта иде, не един човек. Туй, което носи живот, туй, което носи всичките блага за човека, за всеки едного от вас, то е, което иде сега. Може да кажете, че сте видели слънцето. Но слънцето вие го виждате дотолкоз, доколкото видя онази вечер месечината една сестра.

Преди няколко вечери една млада сестра се интересува да види месечината. Няколко вечери настоява да гледа през моята тръба. Казвам: „Времето не е хубаво.“ Казва: „Искам да видя месечината.“ Оставям я, гледа. Казва: „Тази светлата точка на месечината каква е?“ Аз рекох: „Там са най-учените хора на месечината.“ „Тъй ли? Най-учените хора?“ „Много по-учени са от нас.“ Гледа друга точка и пита: „Те какви са?“ Казвам: „По-невежи са онези. Най-светлата точка са най-учените.“ Под светлина ние разбираме благата в живота. Там, дето има светлина в живота, там има блага. Под думата светлина ние разбираме всичките блага, които излизат от природата, в какъвто и да е смисъл. Не земни блага. Казва – туй е светско. Това е духовно. Светско значи на физическото поле. То е един резултат. Духовното, то е силовият свят. Когато говорим за света на силите, то е духовният свят. Когато говорим за разумността, която направила силата в света, разбираме божествения свят. За нас божественият свят, духовният свят и материалният свят са един и същи свят. То са резултати. Ако вземете главата на човека, вие имате разумното на човека. Ако търсите неговата любов, ще я намерите в гърдите, в сърцето. Ако търсите силата му, ще я намерите в ръцете, в краката, във всички негови органи. То е човекът, който се проявява в своето тяло.

Каква трябва да бъде религията за нас, съвременните хора? Едно време хората вярваха в истукани. Сега вие вярвате в портрети. Не е лошо. Вечерно време вярвам в свещта, която ми служи, но на тази свещ плодове не могат да зреят. Тя може да ми услужи, но тя не може да ми стопли стаята. По някой път поставяме, казваме, че от тази

свещ зависи всичко. Съгласен съм. Всичко зависи от душата, която Бог е вложил във вас, от нея зависи всичко. От душата, която Бог е вложил, зависи качеството на вашия ум, от душата зависи качеството на вашето сърце. От духа, който Бог е вложил във вас, зависи какво ще бъде вашето бъдеще.

Та казвам, кое е по-хубаво: човек да има прямо отношение към слънцето или чрез отражение на огледала? И то е хубаво. Сега в големите европейски градове, където светлината не може да влиза направо, вкарват я изкуствено. Но то става с големи разноски. С огледала вкарват светлината. Ти четеш Библията, и почваш да вярваш. То е чрез огледала. Четеш Библията и казваш: „Да прочета нещо." Четиридесет и две години Господ ви говори, и сега светлината ще влезе в ума ви. Ще кажете, че вие имате прямо съобщение с Бога. Той още не е изучил този свят. Ако погледнеш света, твоето съзнание е обвито с друго съзнание, и Господ е много далече от тебе. В сегашното положение хората не са в състояние да изтърпят трептенията, които Божественият Дух има. Следователно трептенията на този Дух трябва да минат през много съзнания, да станат годни заради нас. Туй, което вие приемате, казвате, че от Господа го приемате. Мислите ли, че баща ви, когато бил на 21 година, и баща ви, който станал на 80 години, мислите ли, че е един и същ? Вашият баща в разположението към вас не е един и същ. Той не е такъв, какъвто е бил на млади години. На млади години той искал да си поиграе с вас, да ви вземе на ръце. Сега, като остарее, на 80 години, погледне ви, не иска да ви вземе на ръце. После ще ви направи бележка, че не сте постъпили добре. Иска нещо да му услужите. Как ще изтълкувате? Защо остарява бащата? От синовете и от дъщерите си. Защо остаряват слугите? От господарите. От какво остаряват мъжете? От жените. От какво остаряват жените? От мъжете.

Ние, съвременните хора, се безпокоим. Искате да знаете дали аз говоря истината. Питам, дали вие говорите истината. Дали аз говоря истината, оставете, но се попитайте дали вие говорите истината.

Казвате: „Той дали иска да каже истината?“ Питам, вие искате ли да намерите истината. Аз може да ви проверя. Вие сте беден човек, щом може да ви подкупя с 10, 20, 40 хиляди лева – виждам дали търсите истината. Като говорих на един български инженер за подкуп, казвам: „Ако ти дадат един милион подкуп, какво ще направиш?“ Казва: „Един милион не е подкуп, то е продажба. – Законът не може да го съди. – За десет милиона не може да ме съдят, продал съм се. Щом се продам, законът не ме хваща. – Казва – да ми дадат три милиона, напущам България, отказвам се от българите, ще ида в странство да живея. Какво ще живея тук. В странство – с три милиона, като ми дадат, ще напусна България. Честно ви говоря.“ Това е неговото разбиране. Казвам, не само той ще напусне, но и много българи биха напуснали България за три милиона. Казвам му: „Много искаш. Други без пари напущат България, ти с три милиона напущаш, голяма любов. Скъпо продаваш българската любов.“

Единственото нещо, което трябва да посрещнем без никакво съмнение, е любовта. Има нещо в света, което никога не лъже. То е любовта. Лъжа няма в нея. Има нещо в света, което никога не лъже. То е Божията мъдрост. Има нещо в света, което никога не лъже. То е истината. Три неща в света има, които никога не лъжат. Всякога тялото не лъже, понеже се държи за истината. Сърцето и умът на човека не лъжат, понеже се държат за мъдростта. Душата никога не лъже, понеже се държи за любовта. Тъй седи в моя ум идеята. Казвам, душата не може да лъже, държи се за любовта. Аз от какво се нуждая? Не търся нищо от света. Целия свят имам, ако се разхождам по всичките слънчеви системи, по всичките планети ходя, и тук съм дошъл като екскурзиант. Сега това е роман, не искам да ви убеждавам. Как ще ме подкупи славата на хората, защо ви е? Ако е за слава, има хора, между които съм бил и които хора тукашните хора не са ги сънували. Какво ще търся тук, да пишат вестниците: „Господин Дънов държа една беседа – такава и такава.“

На вас ви казвам сега, ако вие не искате да имате одобрението на Бога и неговата слава, какво струва всичко друго. Какво струва всичката слава на света, ако пренебрегвате Божията слава. Вие го търсите, казвате: „Къде е Господ?“ Мнозина са ме питали де е Господ. Аз никъде не го търся. Досега никъде не съм търсил Господа. Не го търся. За да го търся, трябва да съм излязъл извън него – тогава да го търся. Къде ще го търся? Казва: „Търсете Господа.“ Казвам: „Кога го изгубихте?“ Изгубил си го, излязъл си извън Господа. То е сега само заблуждение вътре. Досега дявола, понеже мисли, че е извън Господа, и Господ го мачка. Той търси Господа вън от себе си. Щом търси Господа вън от себе си, ще направи престъпление.

Единственото нещо, което не е вън от вас, то е Бог. Той е вътре във вашата душа. Вашата душа е в Бога и Бог е във вашата душа. Не за тялото, то не е резултат, но душата ви е излязла от Бога. Щом имате душа, която е излязла от Бога, Бог е в душата и душата е в Бога. Ако туй не го вярвате, тогава какво вярвате. Вие мислите да намерите Господа и да го намерите някъде в небето. На небето ще намерите слънцето, планетите, комети, но Господ никъде няма да го намерите. И ангели може да намерите, всичко може да намерите, но Бога в небето никъде няма да го намерите. То е неразбиране на живота. То е външната страна, търсене. Онзи човек, който дава подарък с ръката, то не е човекът – тази мисъл се е зародила отдалече в неговия ум, в неговата душа.

Желая вие днес да излезете, да посрещнете туй вътре в себе си. Не ви проповядвам да се отказвате от света, да живеете в света, нека станете тлъсти. Който е сух, да стане малко тлъст. Който не е ял, да яде, богато да яде. Ние не проповядваме едно учение на просия. Ще се наядеш хубаво, после ще имаш три яденета, една супа, направена кой както обича. На обед една печена кокошка, че вечерта баница, направена с най-хубавото сирене, мляко, че масло, че сладкиш хубав. Яденето е първото общение с Бога. Дишането е второто общение с Бога. Мисленето е третото общение с Бога. Като ядем, дишаме и

мислим, ние сме във връзка. Ще ядем онова, което е приятно на вкуса, онази сладчина. То е хубавото вътре в нас, което остава. Въздуха, който дишаме и освежава, туй, което е скрито във въздуха, то е божественото. Най-после онази хубава, възвишена мисъл и чувство, които минават, туй е проявлението на Господа. Тъй трябва да излезем сега, да го посрещнем.

Сега вие сте в осемнайсета глава и се греете на огън. Чакате и всеки от вас казва: „Какво ще стане с мене?“ Какво ще стане с вас? Вие сте на съдебната скамейка. Всички вие сте осъдени на скамейката. Всички се съдите като Христа пред Пилата. Казвам, присъда ще има. Всинца ще бъдете разпънати. Нито един от вас няма да остане да не е разпънат. Знаете ли това? Ще го проверите. Всички ще бъдете разпънати. Какво ще ми говорите. Един страх има във вас. Аз виждам колко сте герои. Казвате: „Какво ще се прави?“ Един български свещеник казва: „Какво ще се прави, като идем при Господа? Какъв джуаб ще даваме? Като православен не съм живял, в пост съм ял кокошки.“ Казвам: „Това не е много, то е нищо. За лек си го ял.“ Казва: „Какво ще кажа на Господа – винце съм пил?“ Казвам: „Няма нищо, то е за веселие на духа.“ Ако вас ви пратят на бойното поле, ще се върнете ли с кръстове? Кои отиват на бойното поле? Проповядват едно учение, че всеки, който дошъл на света, има да мине през известни изпитания. Като ги издържи, тогава е герой. Къде е геройството на съвременните християни? Какво е това християнство? „Вярваме в Христа.“ Мене не ми трябва такава вяра. Всички хора трябва да излязат да посрещнат любовта. Само тогава ще има амнистия. Един случай има да се освободите от Пилата – да посрещнете любовта. Тогава амнистия ще има. Казва му Христос: „Ти не би имал власт над мене, ако не ти беше дадена отгоре.“ Понеже власт е дадена отгоре да ви съдят, Пилат ще дойде.

Та казвам, оставям само една врата – да излезете да посрещнете любовта. Тогава ще имате тази голямата амнистия. Всички ще бъдете

свободни само тогава, когато посрещнете любовта и се облечете в нейната дреха. Тогава ще бъдете синове и дъщери на Бога живаго.

Посрещнете вътре в себе си, със своята душа посрещнете любовта. Тогава всичките посрещания имат смисъл. Ако нея не можете да посрещнете, външните посрещания са безполезни.

Тайна молитва

34 неделна беседа 8 юни 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

ЕДИНСТВЕНАТА ПОХВАЛА

„Отче наш“
„Духът Божи“

Ще прочета само няколко стиха от последната глава от евангелието на Лука – от трийсет и шести стих до четирийсет и втори.

/36/ И когато говореха това, сам си Исус предстана посред тях и казва им: „Мир вам.“ /37/ А те се стреснаха и уплашиха се, понеже мислеха, че дух виждат. /38/ И рече им: „Защо сте смутени? И защо влезват в сърцата ви таквизи мисли? /39/ Вижте ми ръцете и нозете, че съм истий аз: попипайте ме и вижте, защото дух няма плът и кости, както гледате мене, че имам.“

/40/ И това като рече, показа им ръцете и нозете си. /41/ Но те от радост като се не доверяваха още и се чудеха, рече им: „Имате ли нещо за ядене тука?“ /42/ И те му дадоха част от печена риба и меден сок.

„Венир Бенир“

Необикновените работи стряскат човека, те дават импулс, подтик. Обикновените работи смазват човека. Някои хора искат обикновени работи. Ще замязаме на едно малко камъче. Обикновените работи – една капка само, отделена от цялото. Сега да оставим сравненията, защото сравненията нищо не допринасят, те не поясняват. Някой казва: „Да бъда богат.“ Друг не иска да бъде сиромах. Хората се занимават с богатство и сиромашия. Те са предполагаеми величини. Някой си представя, че е сиромах – има си свои заблуждения. Някой мисли, че е богат, и той си има свои заблуждения. Заблуждението седи в това, че той счита себе си богат. И сиромахът има неговото заблуждение, той счита себе си сиромах,

пък другите счита богати. Там е неговото заблуждение. Трябва да имаме една ясна представа за живота. Индусите мислят, че по-голямо нещастие от живота няма. Какво разбират под думата, че по-голямо нещастие от живота няма. По-голямо нещастие от живота няма, следователно вземат отрицателната страна. Казват: „Такъв живот, който ни носи нещастие и щастие, не го искаме." Значи те са започнали, те разбират нещата, каквито са. Европейският народ, който разбира, че животът е щастие, и те са прави.

Но кога са се образували тези две понятия? Едното понятие се образува при еволюцията на човечеството, когато слизат от невидимия, от божествения свят към земята. Другото понятие сега се образува, когато отиваме към небето по еволюционен начин. Следователно има две течения. Мъжът е образуван по инволюционен начин, а жената е образувана по еволюционен начин. После разсъждавайте. Когато слушаш музика, не се изисква философия, да философстваш. Философията сама по себе си нищо не дава. Каква философия ще ми извадиш, ако ми говориш за захарта или водата, или за въздуха, без да приема този въздух. Ако философът приеме въздуха, има философия. Но без въздух никаква философия няма. Без вода никаква философия няма. Без светлина никаква философия няма. Без мисъл никаква философия няма. Някой прост човек мисли, че може да бъде философ. Той се самозаблуждава. Някои се много ограничават, казват: „От мене нищо не става." Но под неговата скромност е скрито едно голямо мнение за себе си. Той е смирен отвън, казва: „Нищо не съм." Друг мисли, че всичко има. И двамата са в заблуждение. Ти си един човек от 65 килограма. Какво могат да направят 65 килограма? Голяма цена е 65. Ако си само от злато направен, колко ще струваш?

Да предположим, че Господ е направил човека само от злато. Шейсет и пет килограма, като претеглиш, колко милиона правят? Сметнете. Някой тежи 75 килограма, някой – 45, 31, но все таки е една голяма сума. Целият живот е осигурен. Представете си, че сте

направени от скъпоценни камъни. Шейсет и пет килограма струват може би десет пъти повече. Представете, че си направен от радий. Такъв радий го няма по земята. Чудеса ще направите. Шейсет и пет килограма радий с нищо не може да се откупи. Грамадна сила е. Разбира се, някои от вас може да сметнете, пък някои не може да сметнете.

От какво произтича нещастието на човека? Нещастието произтича, че има две очи, две уши, че има два крака, че има две ръце. Всичкото нещастие на човека произтича от числото две. То е най-нещастното число, което човек носи в себе си. Тогава казваш, че онзи, който е кабалист, той ще има едно лъжливо понятие. Двете в съчетание носи в себе си смъртта, или чрез две винаги се внася смъртта. От един висш свят влизаме в един нисш. Щом се дигаш до числото едно, ако си богат, дойде числото две в дома, ти ще станеш беден. Ако си беден, дойде числото две при тебе, ще станеш един вол. Най-после като дойде две, този вол ще го заколят, ще го направят на пастърма, ще му съблекат кожата, ще направят цървули. Какъв е смисълът на числото две? Осмисля живота на другите хора, но заради него. То е число против човешката личност. То, дето намери личността, коси я. Като намери един човек, че е човек, осъжда го на смърт. Защо? Защото е човек. Сега вас ви се вижда странно как може да няма никаква законност тук. Онзи ловец, който тегли куршума на един заек, защо го убива? Какво престъпление направил заекът? Не че някакво престъпление направил. Заекът никакво престъпление не е направил. Казва: „Той за храна ми трябва. Господ го създаде.“ Знаете ли защо го убива и какво му е наказанието? Защото, като видял този ловец, заекът се повдигнал на краката си, казва: „Аз ще стана човек.“ „Човек ли ще станеш?“ Тегли му куршума. Убива го.

Казвам, какво бихте искали да ви направи Господ. Ако бяхте направени от злато, щяха да ви продават навсякъде на общо основание. Ако бяхте направени от скъпоценни камъни, щяхте да бъдете окичени по вратовете на хората, не може да се спрете. Какъв

живот щяхте да имате вие? Сега Бог ви направил от едно вещество, което повидимому не влиза в работа, но с което вие може да се ползвате. Човек е дошъл на земята да извоюва своята свобода. Най-първо, хората искат някой да ги освободи. Право е то. Най-после човек трябва сам да освободи себе си. Аз мога да ви освободя, но вие сте вързани. За да се освободите, вие сами трябва да ходите. Ако вас ви носят на тарга, вие не сте свободни. Ако стъпите на вашите крака, на числото две, с туй число ще си послужите. Но който не разбира това число, може да страда. Който не знае да умножава числото две, може да пострада. Ти, като хванеш числото две, веднага трябва да го умножиш. Ако не го умножиш, спукана ти е работата. Грънчарят, който не знае да умножава числото две, всичките грънци се пукат. Земеделецът, който не знае да умножава числото две, нивите не дават, той едва си изкарва прехраната. Музикантът, който не знае да умножава числото две, постоянно се късат струните, инструментът се пука.

Та казвам, числото две трябва да се умножава. Как ще умножиш числото две? Две по две ще го умножиш – дава четири. От четири ще извадиш едно и числото три ще те спаси. Сега това, което ви говоря, е за онези, които мислят. Всички не могат да мислят. Младата мома, която търси своето щастие, търси един момък. Щом го намери, намира своята смърт. Но понеже трябва да се умножат, момата е умножена на две с баща си и майка си – две по две ще станат четири. И момъкът се умножава на баща си и майка си, и става четири. За да се извадят двамата, трябва да се умножат. Единият се умножава с числото две на баща си и майка си, и момата се умножава на числото две на баща си и майка си. Сега може да ме питате защо. Процесът на умножаването е процес на увеличаване. Човек трябва да измени своето положение. Защото пътят, по който вие се движите, трябва да го разбирате. Има хора в света, които разбират този закон. Ако един войник влезе на бойното поле и умножава, той може да мине през бойното поле, през град от куршуми, без да го закачи нито един. Той

умножава постоянно на две. На бойното поле има мъртва зона. През тази мъртва зона никакъв куршум не може да мине. Онзи, който стреля, се прицелва, но другият мръдне. Той насочи към него, но никога не може да го улучи. Мери към него, но той се лъже, той не знае къде ще удари. Той вижда – като че е пред него. Някога в живота си вие се боите, страхувате се, че ще ви се случи някакво нещастие. Вие виждате куршума, насочен към вас. Тази пушка цели вас, но не сте вие. Например някой път вие чувствате, че ще умрете. Ще умрете, но не вие, някой друг ще умре. Вие безпредметно се тревожите. Един ден, когато ни най-малко не мислите, че ще умрете, тогава вие ще умрете. Щом ви кажат, че ще умрете – се отлага. Щом мислите, че няма да умрете, тогава трябва да знаете, че смъртта ще дойде. Този закон е верен. Някой път мислите, че някаква радост ще дойде – радостта няма да дойде. Пък някой път мислите, че радостта няма да дойде – тогава ще дойде.

Та казвам, голямото нещастие в сегашния свят е, че всичките хора искат да видят пътя, по който тяхното щастие ще дойде. Никога няма да бъде. То не е било досега. Няма същество, което да е видяло пътя на своето щастие. Нито може да видите пътя на любовта. Вие може да ходите по пътя, но няма същество, което досега да е видяло пътя на любовта. Когато Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът“, показва пътя, по който човек трябва да мине по своята еволюция, но пътя на любов не виждат. Някой мисли, че по пътя на любовта ходи. Не е верно. То е висока работа. Най-първо, любовта не се нуждае от никакъв път. Тя сама прави своя път навсякъде. Всичко тя е направила. По какъв път ти ще ходиш? Тя не е път. Подобни са всичките нейни пътища. След като мине на едно място, тя го заличава. Тя, като мине, никога не можеш да познаеш, дето тя е минала. Как ще познаеш този път?

Следователно по пътя на любовта може да минеш само по един начин, по един път. Ако любовта е в тебе, тя може да те преведе по нейния път. Но ти сам да минеш по пътя на любовта, то е

невъзможно. Всичкото нещастие на хората седи в това, че те мислят, че те може да минат по пътя на щастието сами. Но то е невъзможно. Те мислят, че те могат да изработят своето щастие в света. Те мислят, че може да добият своето безсмъртие в света. Може да мислят. Всеки може да мисли, но дали ще го постигне. То е невъзможно. Обаче ако самата любов присъства в човека, тогава нещата стават възможни за всички хора еднакво. Когато любовта присъства, възможностите са безкрайни. Когато любовта отсъства, възможностите са безкрайни. Аз съм срещал хора, които говорят за любовта. Досега не съм срещал нито един човек, дето любовта да живее в него. Срещал съм да е минала любовта, но любовта да живее в него, не съм срещал.

Аз отивам в един дом, казвам: „Добър ден.“ Казват: „Много се радваме. Кога дойдохте?“ „Наскоро.“ Казва: „Кога мислите да се връщате? Колко време мислите да седите?“ Той няма любов. Пита ме: „Ти женен ли си, или момък?“ Няма любов в него. „Ама свършил ли си училището?“ Няма любов. „Чиновник ли си?“ Няма любов. „Колко лева вземаш заплата?“ Няма любов. „Деца имаш ли?“ Няма любов. „Жена имаш ли?“ Няма любов. Ако в турско време попиташ жена ти как е, ще си вземеш беля на главата. Сега, разбира се, е много хубаво. Ние разсъждаваме. По някой път вие се смущавате и искате на вашите бели къщи да кажа, че са бели, когато не са бели. Че как ще кажа. То е заблуждение. Къщата е черна, замазана с черно, замазана с бяло. Не е бяла, но е направена от мрамор, от бял камък. Ще кажете, че нашият салон е бял. Невсичко е направено от бяло. Бялото в себе си съдържа всичките цветове. Белият цвят съдържа червения, портокаловия, зеления, жълтия, ясносиния, синия, виолетовия и много други цветове. Цветовете, това е капитал събран. Човек, който разбира, може да се ползва. То е етикет. Тъй както виждаме краските в природата, ако тази краска може да я направиш подвижна, тя може да ти бъде полезна. Но ако дълго време гледаш жълтата краска, ще произведе болезнено състояние. Ако дълго време гледаш червената краска, ще произведе болезнена активност, а пък ако дълго време

гледаш зелената краска, ще израснете толкова нависоко горе по върховете, ще започнат да съхнат листата, ще започнат да съхнат. Някой човек, казвате, че съхне. Много време гледал зеления цвят. Казва: „Много съм нервен.“ Много дълго време си гледал червения цвят. „Обезверил съм се.“ Дълго време си гледал синия цвят. „Искам да се бия с хората.“ Дълго време си гледал виолетовия цвят. „Какво трабва да правя?“ Ще ги събереш всичките цветове заедно, за да създадеш равновесие в себе си. От всичкото онова изобилие да даваш. Само даването ще те спаси.

Всеки, който не дава, умира. Всички ония хора, които не са завъртели колелото, които не искат да изпълнят Волята Божия, умират. Всеки човек, който не иска да изпълни Волята Божия, умира. Всеки един човек, който иска да изпълни Волята Божия, се ражда. Така седи законът. Раждат се хората. Ако бащата и майката искат да родят едно дете, в тях трябва да седи желанието да дадат, да изпълнят Волята Божия. Да се роди едно дете, което ще живее дълго време и ще има благословение. Ако в живота майката има само грубото желание да има син и дъщеря, да може да ги храни, тя подписва своето нещастие. То ще умре това дете.

Сега, гледам, питат: „От какво седи щастието на човека?“ Чудни са. Аз да ви кажа. Твоето щастие седи в това, да изпълняваш Волята Божия. Твоето щастие седи да направиш една малка стаичка, дето Христос казва: „Ти, кога се молиш, да се качиш в скришната си стаичка и като се молиш, да дойде любовта.“ Ако, като се молиш, любовта дойде, молитвата ти ще бъде приета. Ако любовта не дойде, ни глас, ни слушане. Писанието казва, че Духът е в нас, когато се молим, но от Духа излиза любовта. Бог е Дух и онези, които му служат, в дух и истина трябва да му служат.

Та казвам, вярвате в циганките, понеже циганката казала, че ще бъдете щастливи. Ако циганите знаеха да врачуват – те бяха окултни ученици, които ги изпъдиха за мързел, не искаха да работят. Обичаха да похапват, да ядат, носеха хубави обуща, шапки, връзки, с

цилиндри ходеха, с огърлици. Изпъдиха ги из тази школа, и сега са цигани. Богати хора бяха едно време. Най-богатите хора в света, които са за посмешище сега. Историята на циганите е това. Всеки един човек, който не служи на Бога, той е циганин. Всяка една жена, която не служи на Бога, тя е циганка. Всяко едно дете, което не служи на Бога, е циганче. Всеки слуга, който не служи на Бога, е циганин. Всеки един човек, който не служи на Бога, няма бъдеще – всичките нещастия ще дойдат. Ще дойдеш да лъжеш хората, ще показваш на хората тяхното щастие, ти сам ще ходиш нещастен.

Дойде Христос между учениците, понеже изтичаха из еврейския народ. Еврейският народ е много тщеславен народ. Трийсет и шест хиляди обещания имат дадени от Бога. Защо? За тях пророците са казали така: „Когато ме потърсите с всичкото си сърце, тогава ще ме намерите. Ще приемете всичките мои благословения." Не са само евреите избрания народ. Ной имаше трима синове – Сим, Хам и Яфет. Числото три е число на човешкото достойнство. Семитите в себе си носят смъртта. Туй е числото две. Яфетистите носят импулса, страстите, амбициите. Хамовите хора са само, които изпълняват. Хамовите хора карат света сега. Да оставим това сега.

Под думите Адам ние разбираме жълтия живот, жълтия човек. Този жълтият Адам не носи всичката пълнота в себе си. Когато се тури на изпитание в школата, той не може да издържи изпитанието. Най-първо, от неговата плът направиха една жена, която не издържа. Материалът, от който е направен първият човек, той не издържа. Следователно в неговото поколение, дето се казва в Евангелието „родените от Бога", подразбира се новият Адам, за Христа се казва. Казват – новият Адам е Христос, който дошъл в света. Но за да дойде този Адам, трябва да дойде нова светлина в ума, да стане преобразование в човешкия ум. Ако ти не можеш да погледнеш в цялата природа, като че е на Бог, че ти си пратен като слуга; дето ходиш, да считаш, че всичко туй е свещено; да работиш, не да очакваш да те назначават като чиновник; да чувстваш, че всичко е на

Бога, без да очакваш нещо, понеже всичко, каквото имаш, то е заради тебе. Вие се плашите и казвате: „Да се помолим на Господа да ни даде това.“ Това – за децата: „Да се помолим.“ Защо трябва да се молим на Бога? Мислите, че с молитвата всичко става.

Събират се в Лондон в една – най-богатата и най-видната – църква баптисти на проповедите на един от най-знаменитите на времето проповедници. Всички са богати, милионери. Събират се все вярващи и казват: „Да се помолим на Господа да ни даде една голяма сума за едно предприятие.“ Събират се вярващи, правоверни, които разбират Библията много добре. Искат да се молят на Господа за пари. Проповедникът казва: „Братя, да не изкушаваме Господа. Ние всички сме богати. Няма защо да се молим на Господа за пари. Ето, аз давам хиляда английски лири.“ Започват един по един да дават, и събират сумата.

„Ще изпълним Волята Божия.“ Аз гледам – от София идат да искат пари от мене. Казват: „Идете там.“ Пращат ги при мене. Ще дават някой концерт в града долу за слепите или за тези, или за онези, ще ме намерят. Някакво писмо ще напишат: „Многоуважаеми господине...“ И два билета по сто лева турени вътре – еди-кога си на еди-кое си място – концерт. Ще ме викат с пари. Ако дам пари, ще ида; ако не дам, няма да ида. Ще трябва да дам сто лева, за да ида на концерта. Хайде – дам, понеже е за слепите, да не кажат, че не давам. Някой път ги питам: „Без пари не може ли?“ Аз бих предпочел на концерта да ида с цигулката да им свиря, отколкото да им дам сто лева. Като ида, ще им дам нещо. Ще дам сто и два лева. Тези пари не съм направил аз. Те не са мои пари. Ще дам чужда стока. Казват: „Сто и два лева даде.“ Тия пари не са мои. Не обичам да давам чуждо. Казвам, направете един концерт без пари, че да дойда. „Не може – казват. – Отде ще се вземат тия суми?“

Искам да ви кажа, че има нещо криво във всичката тази философия на живота. Наскоро имах такъв един случай. Бяха дошли трима души, мои познати, в стаята ми да говорят с мене. Беше

надвечер, слънцето залязло. Единият от тях – стенограф, иска да говоря, той да стенографира. Мене ми се иска да не отварям светлината в туй време, защото ще гледат отвън кои са. Аз говоря, той записва. Гледам, че се мъчи горкият стенограф. „В тъмнината – казва – стенография.“ Седя и си казвам какво трябва да направи. Мене ми е приятно, че сме в тъмнината. На стенографа не му е приятно. Казвам: „Хайде на мен да стане неприятно, на него да бъде приятно.“ Казвам: „Стани, отвори светлината, за да можеш да стенографираш.“ Може да се мине и без светлина, но казвам: „Използвай светлината в дадения случай.“

Ние, съвременните хора, трябва да разбираме онзи порядък, който сега се поставя в света. Сега съществува една война. Защо стават войните? От невидимия свят стават войните – като чукове за разрушаване на стари системи, веруя, религии, такива форми, които са вкаменени в човешките мозъци, че трябва чук да се бие, за да може да се образува една нова форма. Това разбираме ние. Представете си, едно време, когато хората се молеха на идоли. Ще направи човек един камък, ще се моли на този камък да го спаси. Ще тури човек 500–600 лева в банката и мисли, че се е осигурил.

Петстотинтях лева стоят в ума му. Ставате смешни. Привеждал съм този пример, и пак ще ви го приведа. Това било в миналата война. Един българин спечелва 600 хиляди германски марки и ги влага в германска банка. Мисли, че се е осигурил. Казва: „Нека продължава войната, осигурих се.“ Свърши се войната. Дойде онова голямо спадане на марката. Понеже германците бяха много умни, понижиха марката, така че с милиони марки не може да вземеш един обед. Този българин получава от банката едно писмо. Пишат му да иде да си изтегли парите, понеже за неговите 600 хиляди марки не могат да водят графа. Вижда, че шестстотинте хиляди марки струват 10 стотинки. Учудва се, като че паднал от небето. Казва: „Какво да ги правя, да ги взема?“ Онзи чиновник изважда, че му дава още един милион и шестстотин хиляди марки, да станат 30–40 стотинки – да

може да се води сметка. Останал е с 40 стотинки в банката. Питам, този българин какво е направил с четирийсетте стотинки. Онзи може да каже: „Аз му дадох един милион и шестстотин хиляди марки.“

Някой ми казва: „Аз ще се помоля на Бога заради тебе.“ Ще се моли на Бога заради мене. Знаете това на какво прилича? В Америка един проповедник живял в една много богата църква. Един от богаташите на църквата бил толкова лош човек, че тормозил всичките. Тормозил ги на общо основание. Най-после събират се всичките, започват да се молят, казват: „Господи, ако може да се поправи, ако не, вдигни го, да се освободим от него, да не ни прави главоболие.“ Заболява този богаташ. Праща проповедника да го вика, да се моли заради него проповедникът. Казва: „Братко, да се молиш на Господа да оздравея.“ Казва: „А, не се моля. Какво ще кажа на Господа? Ти си тормозил всичките братя. Какво ще кажа? Ще си вървиш за другия свят.“ „Моля ти се, помоли се.“ Казва: „Какво ще туря под коленете си? Ако дадеш всичкото богатство, да го туря под коленете, ще туря коленете на богатството, ще се помоля, че си дал нещо, че си решил да живееш в мир – съгласявам се, ще има какво да кажа на Господа. Сега няма какво да кажа.“

Чудни са съвременните християни. Ти отиваш да се молиш да имаш ум – чист като слънчевата светлина; да имаш сърце чисто; да имаш и тяло чисто. Сърцето си да пожертваш, не твоята душа, не твоя дух, но сърцето си да пожертваш. Да дигнеш ръцете си и да пожертваш сърцето си. Ти сега нищо не жертваш, и търсиш своето щастие. Ще си дигнеш ръцете да се молиш на Господа, и Господ те не чуе, и никой няма да те види. „Не може да бъде.“ За мене в моето съзнание аз така го чувствам. Щом има най-малкото препятствие, чувствам – не върви. Вие влизате във връзка със същества, които са съвършени, които са абсолютно безкористни. Как ще идеш да ги лъжеш, политика да правиш. Няма никаква политика. Чистота трябва. Няма никаква скрита мисъл. Като няма какво да каже лошо, доброто може да е тайна.

Та казвам, любовта може да стане една тайна в живота, че всичко онова, което ние вършим, да бъде в съгласие. Аз съм за целокупния живот. Имаш крака, и благодариш на Бога за първия пръст, за втория, за малкия пръст. Като погледнеш на ръцете си, да благодариш на Бога, че ти дал ръце. Да благодариш за очите, за ушите, за носа, за устата. Дал ти ниви, плодове. Отдето вървиш, да благодариш за водата, като вървиш, да благодариш за светлината, за въздуха, за всичките хора, които срещаш. Да благодариш за комарите, за мухите – хапливи и нехапливи. По този начин, ако живееш, няма да има хапливи мухи. Всичките мухи концерт ще дават, цяла музика ще бъде, комарите ще пеят като един хор, музикално ще пеят.

Гледам, някои много се молят. Казват: „Като се молим, всичко става.“ Молите се комарите да ви не хапят. Аз казвам на себе си: „Щом ме ухапе един комар, има нещо, което ми липсва. Щом ме ухапе една муха, има нещо, което ми липсва. Щом изляза отвън, времето се разваля, има нещо, което ми липсва. Щом стане, че не ми вървят работите, има нещо, което ми липсва. Липсва ми нещо. – Търся го. – Щом вървя по пътя внимателно, бутна някой камък, направя едно сътресение, има нещо, което ми липсва.“ Щом аз излизам по пътя – и по най-стръмните места съм пътувал – по камъчетата вървя като по музика. Тъй се нареждат, че ми е приятно. Някой път като на кокили ходиш. Измести се кракът, хлътнеш тук-там. Пиеш вода, простудиш се. Вятър духне, простудиш се. Хлябът не е намясто. Яденето не е намясто. Някъде ще се препънеш. Всичко става. Казвате: „Това е съдба.“ Не, не е съдба това. Това е един неразумен живот.

Един ден съм много разположен. Идат две млади сестри. Аз се качвам горе по стълбата, те се качват подир мене, без да ме питат. Млади са, имат всичкото добро желание. Качват се, искат да покажат чувствата, любов. Казвам: „Сестра, не може такава любов.“ Едната започва да ми казва, че досега тя мислила тъй да живее, но е обърнала друг лист. Казва: „Не се мърдам вече оттук. Аз ще живея тъй.“ Тя

започва да омотава работите – ще се показва отвън една, отвътре – друга. Аз казвам: „Ти искаш да лъжеш. Да си измениш характера. Махай се оттук.“ Слизам долу. Тя казва: „Няма да дойда, Учителю.“ Казвам: „Аз не искам такива хора да идват при мене с лицемерие.“ Най-после, какво ще идат да ме безпокоят, какво ще идат да показват, че ме обичат. Казвате: „Ако ти си на нейното място, какво ще кажеш?“ Ако аз съм на нейното място, ще кажа, че не правя добре. Защо ще лицемеря? Ще кажа на човека, че не го обичам. Ако го обичам заради нещо... Казва ми: „Не ви обичам.“ Досега не съм искал никой да ме обича. Аз не търся любов в света. Аз търся любовта заради мене, не търся другите да ме обичат. Ако някой ме обича, аз се радвам, понеже, като обича, е едно благо. Аз се радвам на неговото благо. Ако аз обичам някого, аз се радвам, понеже това е мое благо. Така разбирам. Аз съм толкова свободен, че желая всички хора да обичат. В любовта престъпление не може да има. Велико благо е тя за човешкия ум, човешкото сърце и човешката душа. Люби, ще се оправят работите ти. Но в най-малкото лицемерие, подлост, които може да се родят в твоя ум, ти си подписваш своята присъда в света. Туй е, което аз зная в себе си.

Имам друг един пример. Един брат ме намери, той иска да си направи къща, спестил пари. Казвам: „Вложи парите в спестовната книжка.“ Казва: „Не, Учителю, не искам да ги влагам в спестовната книжка. Ще ги оставя при вас.“ Оставя парите при мене. Един ден започват да строят къщата му. Онзи, който му прави къщата – предприемача, давам му, първо, 10 хиляди лева, после внасям още 5 хиляди лева. Казвам му: „Аз внесох за къщата ти 25 хиляди лева.“ Казва: „Те не са 25, но 26 хиляди лева.“ Аз му казвам колко съм внесъл. Казвам: „Аз с търговски работи не се занимавам.“ Казва ми: „Не говори, да не чуят хората.“ Рекох: „Нека чуят.“ Иде му наум, да не би аз да го компрометирам. Но тебе в ума ти влязла идеята, че искам да ти изям хиляда лева. Ще дадем други хиляда лева. Заминава си той, разболял се. Казвам: „Нека се разболее, да има доверие малко. –

Казвам – аз не съм дошъл тук да събирам пари, да градя къщи.“ Ще дойде някой, ще каже: „Я и на мен съгради.“ Не е лошо да услужа по този начин, но нямам възможност да услужа на всички. Не че от себе си го правя. Не вземам пари, понеже доста голяма глоба ми туриха. Понеже някой път оставям парите в една кутия, други ходят – да ги раздам. Опитвам ги. Аз ги опитвам колко е вярата им. На някои вярата е доста слаба. Казвам, не оставяйте тези пари, нямам къде да ги туря. В една кутия ги турям и оставям провидението да ги пази. „Те са маловажни работи.“ Аз ги вземам – за мене са важни.

Казвам, ако ти с любов не можеш да привлечеш някого, с лицемерие и с подлост – никога. Ако човек се докача за нищо и никакво – къде е любовта му. Аз в моя ум нямам никак мисълта, да унижа някого. Имам крайно отвръщение от лъжата, от всичките пороци, които хората имат. Някой път те не могат да се справят с тях. Приложете закона. Понеже всяка мисъл, която изпращаме към Бога, ще се върне към нас – той е едно същество чисто – по отношение на Бога никаква нечиста мисъл не може да се задържи. Тогава тя се връща назад, тъй както един камък, който хвърляш нагоре, той ще се върне. Или някой път мяза на един бумеранг – като го хвърлиш, ще се върне към тебе.

Казвам, ние, съвременните хора, със своето безлюбие ние си създаваме своето нещастие. Казваме – човек трябва да бъде добър. Ти като си добър, ти си свободен. Казва: „Той е лош човек, пак е свободен.“ Радвайте се, че сте добър и лош. Понеже – казва – Адам стана като един от нас – познава доброто и злото, трябва да излезе вън от рая. Бог, който познава доброто и злото, знае как да го употребява, понеже Адам стана като един от нас, не знае как да употребява доброто и злото – да го изпъдим из рая навън, да не би да направи по-голяма грешка. Не е лошо, че ходиш в пътя на доброто и злото, ни най-малко не е престъпление. Може да ходиш в този път, и да използваш доброто и злото. Зависи от твоя ум. Ако подчиниш злото на доброто, омразата – на любовта, ти си в правия път. Ако

подчиниш лъжата на истината, ако подчиниш грубостта на милосърдието, когато подчиниш всички свои слабости на ония божествени добродетели, то е пътят. Затова сме дошли на земята. Всичките пътища, по които минаваме – да научим тази велика истина.

До нас иде един хубав живот сега. Сега сме в пролетта на божествения свят. Ако в тази пролет ние не придобием добродетелта и бъдем болни и хилави, няма да може да ползваме благата. За да се ползваме от тази пролет, трябва да бъдем здрави. За да бъдем здрави, трябва да бъдем въоръжени с Божията добродетел. Да видиш, че този свят е за тебе създаден, че всичките хора са братя, условие за твоето повдигане. Всичко в света е на своето място. Да се радваш на водата – тя е за твоето благо. Да се радваш на въздуха – той е за твоето благо. Да се радваш на светлината – тя е за твоето благо. Да се радваш на земята – тя е за твоето благо. Тя те носи като един параход в пространството, разхождаш се с години, гледаш хубавото небе – какъв по-хубав параход може да имаш от този, окичен с цветя, с плодове, с яденето, с пиенето. При това вие сте нещастни и казвате: „Като умрем, къде ще бъдем?“ Като умреш, пак тук ще бъдеш. В Бога ще бъдеш, къде ще бъдеш. Като те вика Господ, ще каже: „Пратете го там.“ Ще те пита Господ: „Тебе като те пратих на земята, защо не учи? – Ще те пита – аз те пратих един мъж, ти защо не живя с жена си добре? Аз те пратих майка – ти защо не постъпва добре с децата си? Пратих те учител – ти защо не постъпва добре с учениците си? Аз те пратих слуга – ти защо не постъпва добре с господаря си?“ Всеки ще бъде отговорен. Трябва да живеем и да направим добре нещата – с любов. Да слугуваш с любов, да господаруваш с любов, да бъдеш майка с любов, да бъдеш баща с любов. Каквото и да правиш в света, да го правиш с любов. То е божествено благо. Не е ли с любов, всякога снишава човека. Всички трябва да имаме желанието, който и да е – и богат, и сиромах, в името на любовта, в името на Бога да вършим. Учител си – от любов да си. Майка си – от любов да си. Стражар си –

от любов да си. Войник си – от любов да се биеш на бойното поле. Може да се бият хората с любов. Много работи са казани. Те са намясто.

В една картина има хиляди линии – може би десет, двайсет, трийсет хиляди точици, линии, но всичките, събрани в едно, дават един образ на една отлична гениална картина. Но всяка линия в целокупността на картината има свой смисъл. Ако се махне една, липсва нещо на картината. Целият свят, целокупно взет в себе си, добива много хубав смисъл. Отделно ако разгеждаме, няма никакъв смисъл. Туй правилно разбиране е. Ние разбираме цялото. Всичко онова, което става в света, е добро. Всичко онова, което става в света, е зло. Всичко онова, което става в света, е омраза. Всичко онова, което става в света, е любов. Ако всичко в света най-първо става зле и после добре, от долу на горе отиваме. За мене това са посоки на движение на човешката душа. Ако иде злото, радвам се, че сме поели пътя към Бога, връщаме се към своя баща. Ако първо иде доброто, и после злото, казвам, че слизам от Бога, да дам всичките благословения, които Бог ми дал. Като ги раздам, ще обърна другия лист, ще започна със злото и ще свърша с доброто. Затуй слизам отгоре – с доброто започвам и свършвам със злото. Да ви не смущават тия неща.

В живота сега вие искате новото учение. Казвате: „Какво трябва да правим?“ Гледайте всяка една мисъл да бъде пробудена от любов. Любовта да бъде едно подбуждение вътре, тъй както вие разбирате. Ако имате туй подбуждение, вие ще имате един мир, светлина, топлина, сила. Всичко, каквото пожелаете, ще стане. Тогава няма да желаете много работи. Ето аз какво разбирам. Ако аз постъпвам така, ето какво ще бъде. Пътувал съм целия ден, не съм ял – вечерта ще имам една хубава вечеря, толкова хубава, сладка вечеря; ще има хубаво спане, сетне ще стана пак бодър и свеж. На другия ден, така като живея, пак ще имам хубава вечеря. Какво по-хубаво от това? Не ми трябва нищо да нося. Ще кажете: „Пари да имам.“ Парите из въздуха идат. Казвам, парите в този път се търкалят. Като се обърнеш,

те спират. Като тръгнеш, и те тръгват. Ти вървиш, и те вървят. Ти се спреш, и те се спрат. В сегашния живот трябва да ги носиш в кесия на гръб. И този порядък е хубав, но той е най-мъчният. Задигнал някой парите от кесията. Идват при мене да ми казват: „Обраха ме. Кажи ни какво да правим.“ Доста голяма сума дават, казват: „Ще дадем двайсет и пет хиляди лева, кажи ни кой ни е обрал.“ Че аз, ако зная, ако мен ми трябват пари, ще ида при онзи, който ви е обрал, ще кажа: „Аз зная, че ти си откраднал парите.“ Ако искам да печеля по този начин за един ден може да стана милионер. Ще кажа: „Ще идеш в затвора.“ Той ще даде. Но нас тия неща не ни съблазняват.

За мене, за мойто разбиране важи една похвала. Тя е следната. Като ви срещнат, да кажат: „Ето един човек, който изпълнява Волята Божия.“ Аз, като срещна един човек, да кажа: „Ето един човек, който изпълнява Волята Божия. Ето една сестра, ето един брат, който изпълнява Волята Божия.“ Няма по-хубава похвала от тази. Желая за бъдеще така да мислите – ето един човек, който върши Волята Божия.

Аз ще ви пожелая туй, което ви говорих днес, никому да го не казвате. Ще ми направите една голяма услуга, да го запазите в тайна. Ако искате, когато просветнат умовете ви, когато сърцата ви се стоплят и сила излиза от вас, тогава го кажете.

Тайна молитва

35 неделна беседа 15 юни 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

ДАВА ЖИВОТ

„Отче наш“
„Благост“

Ще прочета шейсет и трети стих от шестата глава от евангелието на Йоана. „Духът е онова, което дава живот.“

„Духът Божи“

Съвременните хора живеят в един свят на два крайни полюса, противоположни течения, които съществуват. Никога светът не е имал толкоз знание и никога не е бил толкоз жесток, колкото сега. Сега философски трябва да се разглежда работата. Светските хора имат едно криво схващане за живота; религиозните, учените хора, и те имат едно криво схващане. Три са изворите, от които животът иде. Той иде чрез стомаха, иде чрез дробовете, иде чрез мозъка, или иде чрез човешката воля, чрез човешките чувства и чрез човешката мисъл. Аз искам вие да бъдете свободни. Може да имате разни възгледи. Вашите възгледи може да са толкоз верни, колкото и моите. И моите възгледи може да са толкоз верни, колкото и вашите. Но съществува един авторитет в природата. Нашите възгледи дотолкоз са верни, доколкото са верни с природата. Туй за авторитет все вземам. Възгледите на всичките философи, на всичките учени хора ги сравнявам и дотолкоз, доколкото са верни с възгледите на природата, и те са верни. Онова, което природата носи, е: тя носи живот в себе си. Противоречие в нея няма, макар че учените хора казват, че има противоречие. Противоречието произтича от нас, от нашето неразбиране. Когато един ученик не разбира своя учител, неразбирането не произтича от учителя, но от ученика.

Казвам, всичките религиозни хора са превзети. Светските хора, и те са превзети. Учените хора, и те са превзети – мислят, че са учени.

Но учението на един учен след петстотин или хиляда години ще бъде светско учение на тогавашните хора. Религиозните хора едно време бяха много религиозни. Колко са плакали, били са се в гърдите пред някой идол, казва: „Ваале, Ваале." Но ни глас, ни слушане. Много пъти хората се молят, казват: „Моята молитва не е послушана." На идол се молите. Учените казват: „Не се молим на Господа." Казвам, много добре правиш. Щом се молиш на един Господ, който не те слуша, напусни го. Че ти защо ще ходиш да се молиш на туй, което не те слуша, което не ти отговаря на тебе. Може ли една майка, която родила едно дете, да не отговори на неговия плач. Една птичка, щом изцирика малкото птиче, тя веднага отговаря. Ако птицата отговаря на зова на родените от нея и ако майката отговаря на малкото дете, родено от нея, колко повече онзи, който ни е родил, как няма да отговори. Казваш: „Не ме слуша." Тогава има разногласие.

Та искам сега да се освободите. По някой път аз не искам тъй да нападам на вашата нервна система, но трябва някак да разбирате нещата, да си починете. Толкоз напрежение имате – да си починете, да стане диверсия. Във вас вашият ум не работи. Вие сте в тази област около слепите очи, после за жена си мислите – отзад на главата. Ти мислиш ту с предната част на главата, ту отзад, но то още не е мисъл. Какво ще ям, жена ми какво ще каже, какво ще се облека – това не е мисъл. Какво ще се облече жена ти, защо ще мислиш. Че жена ти е вътре в тебе. Тази жена отвън, тя е само едно отражение на жената, която е вътре в тебе. Жената мисли какво ще прави със своя мъж. Мъжът не е отвън, той е вътре в тебе. Ако твоят мъж е добре у тебе, ще бъде добре и отвън. Щом отвън не е добре, и вътре няма да бъде добре. Казва: „Мъжът е лош." Не, и вътре е лош. „Мъжът е добър." И отвътре е добър. Външният мъж съответства на вътрешния и вътрешният мъж съответства на външния. Външната жена съответства на вътрешната и вътрешната жена съответства на външната. То са много верни работи. Сто и един процента са верни. И за добрата жена сто и един процента е верно. Че я обичат, знаете как.

Тя мисли за себе си. Мисли как да се облече, да се хареса, от сутрин до вечер мисли какво ще кажат за нея, само за хората мисли.

И в Англия сега казват, че има два вида страх. Един страх, че човек може да умре, когато ги бомбардират, и другият страх – какво ще кажат хората. По-лесно умират, но като дойде: какво ще кажат хората – уплашат се. И религиозните хора казват: „Какво ще кажат хората – аз в какво вярвам." Все ще кажат нещо. Кое е по-хубаво? Туй – какво ще кажат хората, ни най-малко няма да внесе живот в тебе. То не е меродавно. Хората за тебе ще кажат точно това, което ще кажеш ти за себе си. Ти вярваш – те ще кажат, че ти вярваш. Ти не вярваш – те ще кажат, че ти не вярваш. След туй няма ли някой да изучава психология сега. Аз изучавам психологията на човека. Щом човек започне да ме мери от главата до краката, аз го зная какъв е. Няма никаква идея. Той ще ме мери отвън. Преди да е дошъл до мене, аз ще го тегля. Той ще види колко съм висок, какви ми са очите, ръцете, пък аз ще го претегля, ще зная каква цена има. Той ще вземе пари за моята форма, аз ще взема пари за съдържанието. Кой печели повече? Аз.

Та казвам, не се заблуждавайте от външната форма на нещата. Съдържанието е хиляди пъти по-красиво, по-хубаво, по-ценно, отколкото външната форма. И всичката еволюция на земята седи в това, да се подобряват формите. Следователно човешката форма не е в състояние да изрази онова, което е скрито вътре в човешката душа. Затова ние сме в големи заблуждения. Казваме: „Той не е добър човек." Някоя форма има, някое превиване има в него, някой поглед, който дисхармонира с нашите възгледи, и казваме, че този човек не е добър. Всъщност не е така. Вие сте дотолкоз добри, доколкото имате една основа под себе си.

Ще ви приведа един анекдот. Един български момък искал да се жени. Бил бедняк, пък на хорото трябвало да има нови ботуши. Без ботуши не може. Ако не играе с ботуши, не може да се жени. Като има ботуши, по-лесно го залюбват момите. Той казва: „Искам да се

женя, но нямам ботуши.“ Един му казва: „Да ти дам ботуши.“ Взема ботушите, отива на хорото. Играе момъкът на хорото, минава онзи, който му дал ботушите, и му казва: „Не скачай толкоз, ще ми скъсаш ботушите.“ Слуша го друг и му казва: „Засрами се, изуй ботушите. Аз ще ти дам по-хубави ботуши.“ Хваща се момъкът пак на хорото и като минава вторият, казва му: „Тропай, тропай, ако ги скъсаш, други ще ти дам.“ И двамата са казали истината. И двамата имат тщеславие. Единият, като иска да се покаже, казва: „Не тропай, ще ми скъсаш ботушите, ще трябва да ги дам на друг да се жени. Нямам пари да купя други.“ Той е икономист. Другият е разточителен, казва: „Тропай, тропай, други ще ти дам.“

Та казвам, цената на живота седи в следното. Ценно е само онова, което влиза в устройството на нашето тяло, което влиза в строежа на нашите чувства и което влиза в строежа на нашата мисъл. Тъй аз разбирам. То е правото. Така е в природата. Онова, което влиза в строежа, което Бог употребява, то е ценното. Ние трябва да го пазим като зеницата на очите си. Казвам, някои се възмущават от яденето – те сравняват с търбуха. То не е ядене. Бог можел да разруши търбуха, не яденето Бог ще разруши, но безразборното ядене. Например един вълк, който яде овце. Той е изложен на една голяма опасност. Един ден вълците ще изчезнат. Всичките месоядни жиотни ще изчезнат, ще се преобразят. Паяците, които ядат мухи, всичките същества, които обичат месната храна, ще изчезнат, понеже тази храна не е здравословна – нищо повече. Тя не става за строежа на тялото. Тя става донякъде, но внася най-лошите склонности, които сега се проявяват. Когато в човека се зароди една злоба и за десет лева е готов да убие човека, какво е това. За десет лева да му удариш един удар, разбирам, да му удариш десет юмрука. За колко е да биеш само с ръка, но не и с дърво – с едната ръка, с другата ръка. Ако искаш по любов, по сърце – с лявата ръка. Ако искаш за ума – с дясната ръка. Понеже, като го удариш с ръката си, половината от болката ще бъде за тебе. Понеже може да е груб и този, който удря, да е як, че като

удари, да го заболи. Еднакво участие в наказанието. Ако биеш с дърво, тази тояга не чувства, не е право. Следователно боят с дърво със закон трябва да се извади отвсякъде. После не е законно да биеш един човек, който е лош, по гърба. По лицето ще го биеш. Едно дете откраднало. Какво ще го биеш по гърба или по задницата. С каквото взело, по това ще го биеш. С ръка ще го наложиш по ръцете. Нашариш едната ръка, после другата. Та ще обмените енергията. За неговата кражба ще вземеш половината от себе си и половината ще вземеш от него. Защото в наказанието всякога има един закон на любовта. Човек, когато наказва, никога не трябва да внася нещо без Бога. Ако не внесеш нещо добро, ти ще отговаряш за наказанието. Законът не работи. Защото и в любовта има наказание. Че я вижте, все влюбените не страдат ли.

Защо страдат влюбените? Понеже се наказват. Много се наказват влюбените. Знаеш какво наказание дава една възлюблена на своя възлюблен? Тя веднага си обърне гърба. Най-голямото наказание е, като обърнеш гръб на своя възлюблен. То е цяла катастрофа. Като обърне гърба, показва, че тя е от съвсем друг свят. Ти може да обърнеш гърба си на злото. Да обърнеш гърба си на дорото, то е едно престъпление. Законно е да обърнеш гърба на злото, да го не гледаш. Но престъпление е да обърнеш гърба си към доброто. Сега това са закони в природата. Съвременните хора не го чувстват. Ние имаме известни морални правила. Вследствие на тези правила постоянно страдаме. В нас има цял ад, страдания, страдания, страдания, терзания. През какви не страдания ние не минаваме.

Казвам, духът е онова, което дава живот. Животът, който идва чрез стомаха – тази материя трябва да се префини, да мине през дробовете, да влезе в умствения свят и оттам да влезе в мозъка. Че енергиите на човешката мисъл как да се префинят, да възприемеш божествения живот, да се тури на работа, да се изградят новите клетки, които ще служат за устройство на човека. Защото ние умираме по единствената причина, че първоначалните клетки, от

които ние сме съградени, ги изгубваме. Като изгубим повече от половината от тези клетки, ние сме осъдени на смърт. Животът в тях не функционира, значи отравяне става. Отравянето иде чрез човешката мисъл, чрез човешките чувства и чрез човешката воля. Това е новата философия.

Сега говорят за топлината на нещата, за възпитанието на поколенията. Как ще възпиташ една майка, за да роди едно дете? Майката може да роди полубезсмъртно дете, което да живее 120 години, без да заболее. Сега, ако майките нас не са ни родили, ние може наново да се родим. Има един начин. Няма да ви кажа какъв е този начин. То е лотариен билет. Този начин не е само еднократен, той е многократен. Всеки ден в човека трябва да става едно преобразование в него, подмладяване. Трябва да става, не както сега остаряването. Ние сега постоянно остаряваме, постоянно губим. При това се залъгваме с една идея, че ще идем в оня свят. Верно е, че ще идем в оня свят, но не знаем какво нещо е оня свят. Считам – неща, които човек поне веднъж не е проверил, те не са верни. Според мене верна мисъл е само тази, ако аз мисля за Бога, както той мисли. Щом помисля заради него, веднага ще настане мир в ума ми. Ако аз помисля за Бога в сърцето си, че искам да го обичам, веднага ще настане мир в сърцето ми. Ако реша да му служа, веднага здравето ще дойде. Този Господ, за който мисля, той ми оправя всичките работи – не да забогатея, но добивам онази верната мисъл. Тогава всичките хора за мене стават отворени банки, тогава всеки един може да ме кредитира. В света сега са толкоз религии. Колко хора има, които могат да ви кредитират? Но онзи човек, който вярва в Бога, не трябва да изнудва. Тебе ти трябва един лев, вземи един лев, не два – да се осигуриш. Понеже цялата природа е една банка, всичко, от което се нуждаете, ще го имате. Всичко има в нея. Ако бихте служили на този Господ, храната до вас ще дойде. Вие сега не вярвате, че може да дойде. Растенията, които очакват храната, не иде ли отгоре. Иде отгоре. Слънцето изпраща светлина на земята, събират тази светлина

растенията, с корените изсмукват тази храна, организират я и поддържат своя живот. Излишното във вид на плодове приготовляват за човека. Те са фабрики, които приготвят продукти за човешките същества. Ние минаваме покрай растенията и мислим, че те са глупави. Казвате: „Това са дървета.“ Дърво, знаеш, какво значи? Дърво значи дева, чиста, разумна дева. Растенията са най-чистите същества, които са сега на земята. По-чисти същества от тях няма. Някои от тях са изопачени, но повечето от тях са девствени, толкоз безкористни, че безогледно дават най-хубавите плодове. На какво се дължи това? Това се дължи на онази всеобемляща любов на онзи, който ни е изпратил на земята. Понеже той мисли заради нас, те чувстват тази любов и са готови всякога заради него да ни услужат. Казват: „Ние сме готови да услужим.“

После съвременните хора имат едно смътно понятие за растенията. Те изучават механическата страна на растенията. Растенията обичат много интензивно, много се привързват. В тях има много устойчива любов. Толкоз се привързват, че някои растения – това се случва, когато се привързват към някой човек – той умре, те изсъхнат. Така се привързват – като умре господарят им, и те умират на гроба му. Но смъртта не е едно естествено положение. Щом ти скърбиш в смъртта, това показва неестествена смърт. Ако в смъртта ти се радваш, тази смърт е едно естествено положение. Ако почувстваш, че ще умреш, и се зарадваш, защото смъртта значи отиване в друг свят; ако действително отиваш в един свят много по-добър, отколкото този, ти се зарадваш. Има ли някое дете да плаче, когато отива в училището да се запознае със своите другарчета? Ни най-малко няма плач. То ще плаче за своите другарчета, ако се разделя с тях.

Та казвам, духът е онова, с което съвременните хора трябва да се запознаят. Но за да се запознаят, те не трябва да упорстват. Те упорстват, искат да заставят духа, каквото те искат, да им даде. Не че в тях няма желание да ни дадат, но много работи, които искаме от тях,

ние не сме дорасли дотам. Запример искаш да бъдеш знаменит човек. Ако бъдеш знаменит човек, ще се повреди умът ти. Хвалят те хората. Като си знаменит, ни най-малко няма да мислиш, че имаш тщеславие. И в животните има тщеславие. Има една слава, която е естествена. Тя е следната. Казва Христос: „Търсете слава от Господа." Слава, която включва един елемент от любовта, от мъдростта и от истината, тя е истинската слава. Или слава, в която любовта взема участие, слава, в която мъдростта взема участие, слава, в която истината взема участие. Значи, когато истината вземе участие, ще имаме една философия, ще бъдем радостни, весели, каквато работа и да вършим, ще ни бъде приятно. Когато мъдростта вземе участие, нашият ум ще има най-хубавото разположение, ще изучаваме много добре природата. Пък когато любовта вземе участие, сърцето ни ще бъде в най-изящно положение.

Сега вас може да ви се вижда странно. Често възразяват и казват: „Не може ли този свят да е създаден другояче?" Невъзможно е без болни в болниците, но възможно е без болест извън болниците. Невъзможно е без сиромашия в болниците, защото колкото болни има, ще дадеш. Един здрав човек не може да бъде сиромах. Здравият човек е същевременно лекар за другите и лекар за себе си. Ти, ако не знаеш този закон, не ще се ползваш. Щом си здрав, имаш един отличен ум; щом си здрав, имаш едно отлично сърце; щом си здрав, имаш едно отлично тяло. Ако е за пари, ще намериш някой богат човек, ще кажеш: „Аз ще ти помогна, но ако и ти ми пожертваш. Ти си хилав, имаш много пари. Ти си болен, защото много пари носиш. Искам да се освободиш, ще ти дам малко енергия в живота." Вие сега, като слушате, казвате: „Да го имам." Тогава има един закон, според който ти няма да вземеш нито една стотинка повече. Ще проведеш тази енергия толкоз, колкото струва. Сега, кажете ми, колко струва тази енергия. На този човек, най-първо, ще му кажа: „Слушай, ти, най-първо, ще благодариш на Бога, че съм дошъл при тебе. После ще благодариш на твоя създател и ближните, с които те заобиколил, ще

мислиш добре, затова дойдох. Най-после ще благодариш, че съм добър човек и че съм дошъл при тебе. После, каквото ми дадеш, ни най-малко няма да съжаляваш, защото, ако най-малко се усъмниш в ближните си, в мене и в Бога, болестта ти ще се върне към тебе." Аз гледам – когато говоря, тук доста философи има. Гледат критически. Казват: „Този човек какво ли мисли?"

Мисля да внеса повече светлина в умовете ви. Мисля да внеса повече топлина в сърцата ви. Мисля да внеса повече сила в телата ви. Не от себе си, но аз съм проводник на ония божествени блага в света, да може да ги вземете. Същевременно искам да благодарите. Не да кажете: „Той произволно го прави, че аз бях способен." За какво аз ще ида да го лекувам, ако той е болен? Ако вие сте на моето място, за какво ще го лекувате? Аз ще задам другия въпрос. Ако посаждате една царевица, за какво я посаждате? Посаждате я за плода, който тя ще даде. Понеже посаждането на тази царевица служи да се развива, да се усъвършенства, но същевременно тя трябва да се учи на земята на щедрост, че трябва да дава излишното. Освен че поддържа своя си живот, два–три кочана трябва да даде на мене, аз ще ги взема заради услугата. Някой ме пита имам ли право. Ще ги взема, ще ги запазя на най-хубавото място.

Ние, съвременните хора, искаме да бъдем щастливи. Хубаво е. Искаме да бъдем здрави; искаме да бъдем умни. Всичко е хубаво, отлично. Но трябва известни правила, които да ги прилагаме по закона не на насилието, но по закона на любовта, понеже този е пътят, дето работите се свършват с най-малките разноски. Тия терзания, които преживява съвременното човечество, кой ще надделее. Всичките народи сега са турени да изпълнят Волята Божия. Всички ще изпълнят Волята Божия. Питате вие каква е целта на една жена. Да изпълни Волята Божия. Каква е целта на един мъж? Да изпълни Волята Божия. Каква е целта на един учител? Да изпълни Волята Божия. Изпълняването Волята Божия винаги внася сила. Един народ, който изпълнява Волята Божия, по сърце става добър. Един

народ, който изпълнява Волята Божия, по ум става умен. Съвременното човечество се нуждае от една нова основа. Добротата за основа, справедливостта за градеж и разумността за обхода. Три неща се изискват. Тази доброта трябва да я носим в тялото. Справедливостта трябва да я носим в сърцето си. И разумността трябва да я носим в ума си. Трябва да се определи: справедлив е човек само по сърце; разумен е по ум; добър е по тяло.

Казвам, то е една музикална терца: до, ми, сол. Терцата е един музикален интервал с два тона и един потенциал. Според моето схващане имате терца между до и ми. Тогава до е тон, и ми е тон – едновременно звучат, ре е потенциал. Терца е, понеже до и ми поемат сила от потенциала ре. Кое е кварта? Кварта е два тона и два потенциала. Кое е квинта? Което има два тона и три потенциала. Така разбирам според моето схващане. Следователно, когато вие имате един музикален интервал от два тона с два потенциала, трябва да мислите понеже има голямо противоречие в квартата. Когато имате терца с един потенциал, вие може да се радвате. Следователно всичките спорове в семейния живот излизат от кварти. Мъжът има един потенциал и жената има един потенциал – образуват кварта, за да положат една основа, но образуват един ъгъл с две линии, един отворен ъгъл. Питам, една уста, когато е отворена, какво допринася? Какво допринася отворената уста? Какво допринася затворената уста? Ако устата е постоянно отворена, човек минава за глупав. Ако устата е постоянно затворена, човек минава за мъдър. Така съдят в древността. Глупав се нарича всеки един, който харчи божествената енергия безразборно, без да има резултат. Мъдрец е, който изпохарчва тази енергия за полза на него и за ближните. Глупецът не е полезен ни за себе си, ни за ближните, ни за Бога, за никого. Ще избягвате. Някой казва: „Аз не искам да ставам глупав." Ние, съвременните хора, трябва да бъдем верни на себе си.

Човек може да учи добре само когато е добър, справедлив и разумен. Тогава може да учи. Без тия три качества човек не може да

учи. Пък онова, което може да повдигне човека, то е само учението. Когато човек помисли, че той ще научи всичко, той е в застой. Съвременните хора от ученици искат веднага да станат учители. Криво схващане. Тепърва има хора да стават ученици, трябват им хиляди и хиляди години, докато станат разумни ученици. Оттам насетне ще станат кандидати учители. Ще дойде времето и учители да станат. Вие искате да станете учители, да ви пратят на месечината, да управлявате цялата месечина като учители или да ви пратят на някоя друга планета, на Марс или другаде.

Сега наскоро с новия телескоп са открили една нова вселена, която се намира на 30 милиона години далеч от нашата земя. За да дойде светлината от тази вселена, 30 милиона години взема. Тази вселена има 30 милиона слънца – по-големи от нашата Вселена. Аз ви привеждам тия неща, те са данни на науката. Бог иска да събуди в нас нещо ново. Вие питате: „Какво да правим?“ Чудни сте, когато питате какво да правите. Тепърва има какво да правите. В нас съзнанието още не е пробудено. Пред нас седи една велика задача. Пред нас седят всичките светове, които са училища, през които трябва да минем, като напуснем нашето слънце. Ние ще минем през второ, трето, четвърто, и пак ще се върнем на това слънце. Сега, ако вие не чувствате в ума си, че Бог е, който ни е създал, той не иска да изтощава нашите умове. Ние се страхуваме, че той иска да вземе живота, умъртвява ни. Ние умираме от своето заблуждение, от своето непослушание. Ако бихме го слушали, ако бихме го обичали, ако бихме го любили, веднага ще се отворят всичките блага и мед и масло ще потече. Ние, като не го разбираме, всичко замръзва. Каквото посеем, не расте; каквото направим, изсъхва. Всичките наши погрешки приписваме нему, казваме, че той не е правил света както трябва. „Не ми давай философия, но пари, пари ми дай.“ Казвам, колко пари ти трябват? За колко пари се продаваш? Иде ми наум онази българска поговорка, която е много добре изобретена. Има една приказка, дават я за един цар. Един източен мотив, взет за един

български цар, че се влюбил в една циганка. Не му зная името на царя. Тази българска царица – хлябът, който царят ѝ давал, не ѝ бил сладък. Когато царят си отивал, тя нарамвала дисагите, наслагвала на десетина места брашно, и тръгва да си проси. От тази купчина взема, от онази купчина взема. Като омеси от това брашно хляба, казва: „Колко ми е сладко.“ И ние, съвременните хора, каквото изпросим от тия купчини, ни е сладко. Каквото Господ дава, не е хубаво. Каквото ние направим, или каквото създадем, казваме: „Намерихме философията или тайната на всички разрешения.“ Не е лошо това. Не е лошо човек по някой път да не забравя своята цигания.

Духът е онова, което дава живот. Два елемента има човек. Човек трябва да си тури основа. Педагогически човек трябва да постави, човек трябва да почита ума си; трябва да почита сърцето си и трябва да има голямо уважение, да тачи сърцето си, да тачи ума си. Щом тачи ума си, щом тачи сърцето си, тогава и отвън ще го почитат. Жената има мъж, той има отлично почитание към жена си, да му трепти сърцето. Жената трябва да има отлично почитание към мъжа, не само да го тачи, да го замазва. Със замазване тази работа не става. Жената трябва да внесе живот в ума, в сърцето и в тялото на мъжа. Обмяна става. После и мъжът трябва да внесе живот в ума, в сърцето и в тялото на жената. Майката и бащата трябва да внесат живот в ума на детето и в неговото сърце, и в ума, и в тялото. То е бъдещият закон, който хората трябва да вложат. Когато някой проповядва, как ще проповядва? Ако ти проповядваш, ще внесеш живот в умовете на хората; ще внесеш живот в сърцата на хората и когато проповядваш, ще внесеш живот в телата. То е проповед. То е Божия любов. Когато говоря за любовта, разбирам живота, в който трябва да участваме. Божественият живот е да бъдем всички весели. Когато някой път сме скръбни, да ни е приятно, че носим известно страдание. Все таки някой трябва да носи страданието. Мнозина искат да избегнат страданието. Вие защо не обръщате внимание за любовта, когато се говори между младите. Онази млада мома, като се ожени, какво я

очаква? Ще стане бременна, ще се натовари с един товар девет месеца. Ще носи какви ли не страдания. След туй бащата се натоварва с един товар: десет, петнайсет, двайсет години да отглежда туй дете. Ако след двайсет години туй дете е неблагодарно на баща си, какво е свършил? Ако в туй дете не се роди един светъл ум, ако не се роди едно благородно сърце и ако не се яви едно здраво тяло, какво дете е тогава?

Та казвам, та сега новата религия, която се проповядва, каква е. Какво се проповядва сега? Нова светлина трябва да проникне във всяко отношение в света. Сегашните методи и начини са добри, но те ще останат за онези, които отпосле ще дойдат. Сега се изисква една култура, в която ние да си починем. Ние казваме: „Погрижи се за себе си.“ Цялото животинско царство само за себе си се грижи. Цялото животинско царство ние сме турили в крива посока. Растенията се изопачиха, и животните се изопачиха според тях. Падението на човека засегнало цялото растително царство и ние имаме за цел не само ние да се повдигнем, но ние, съвременните хора, трябва да повдигнем и растенията, и животните, да станат проводници на този живот. Ако не повдигнем растенията, ако страдат от много болести, тия болести ще се пренесат върху хората. Имаме една съвсем посторонна задача. Казва: „Какво съм аз в света?“ Ако моето око имаше чувство и каже: „Каква работа аз върша? Не може ли моят господар с едно око да ходи?“ Мислите ли, че ако окото ми ме напусне, ще ми бъде приятно. Ако моето ухо иде някъде и каже: „Аз искам да ида някъде.“ И аз остана с едно ухо. Ако единият ми крак каже: „И аз искам да си замина някъде да се разхождам.“ Ако и ръцете кажат същото, мене ще ми бъде ли приятно? Съвременните хора мислят, че целият свят е така направен, че може да вършим каквото си искаме. Можем да вършим каквото си искаме, но разумно да бъде: за благото на нашето тяло, за благото на нашия ум и сърце, за благото на умовете и сърцата, и телата на нашите ближни и за благото на цялата природа и на целия Космос. Не всичко, което става, е разумно.

Вие може да проучвате любовта в нейните качества. Ако един цар би се влюбил в когото и да е, в едно дете, той вече не е спокоен, той мисли за това дете. Кое го държи? Любовта приравнява хората, не ги приравнява, но любовта отваря себе си. Царят е готов да повдигне ума на това дете. Мисли какво да направи, как да направи човек. Бог от сутрин до вечер мисли как да ни повдигне, да ни направи хора. Туй, което е направил, да може да му служим, че да може да разчита на нас. Сега, ако някого от вас назначат на служба, какво ще направите? Ако ви дадат сега да възпитате целия български народ, дават ви власт да създадете училища, да създадете държавен строй, какво ще направите? Някои мислят, че е лесна работа. Не е лесна работа.

Три фактора има в света, които може да регулират този въпрос. Вие не може да разрешите един социален строй без любов; не може да разрешите един социален строй без мъдрост и не може да разрешите един социален строй без истина; не може да разрешите един социален строй без живот; не може да го разрешите без знание, без свобода; не може да го разрешите без ядене, без дишане, без мисъл. Казвате: „Къде ще го намериш?“ Аз искам да ви свържа с любовта, която ще ви научи. Искам да ви свържа със свободата, която ще ви научи. Искам да ви свържа с живота, който ще ви научи. Ще ви свържа със знанието, което ще ви научи. Искам да ви свържа със свободата, която ще ви научи. Изведнъж това няма да стане. Може да започнете от долу на горе или от горе на долу. Но трябва на всинца ви едно добро желание.

Съвременните хора са правили опити да покажат какви силни влияния има мисълта върху човека. Мисълта на един човек може да се тури в такова действие, че тя може да пострада. Много пъти престъпниците осъждат на смъртно наказание. Един психолог искал да направи опит. Завързват очите на престъпника. След туй турят вода да пада на врата отгоре, потеглят ножа на врата и той мисли, че кръвта тече, той припада и умира. Ако сега се тури обратното: да мисли човек, че иде постоянно едно благословение, иде светлина,

мисли, че иде топлина, иде сила, той ще възкръсне. Обратният процес сега. Казвате: „Господи, аз съгреших.“ Оставете вашите грехове настрана. Казва Господ: „Обърнете се към мене с ума си; обърнете се към мене със сърцето си; обърнете се към мене с тялото си.“ Засега хората само половината от сърцето си дават и четвъртината от ума си, а пък само един пръст от волята си. Като идеш на църква, запалиш една свещ. Господ няма нужда от такива свещи. Хубаво е да запалиш свещ в църквата като емблема. Но непременно да идеш в църквата? Ако бих отишъл като православен, първата седмица ще запаля една свещ, втората – две, третата – три, четвъртата – четири, десетата – десет. После ще ида в някой беден квартал в дома на една вдовица – една свещ; втората седмица ще запаля на две вдовици, докато дойда до десет вдовици, на които да запаля свещ. В църквата ще запаля малка свещ, при вдовицата като ида, ще запаля по едно кило. Казвам за себе си как ще бъде. Восъкът, който пчелите събират, за какво мога да го употребя? Аз, най-първо, ще запаля една свещ и ще прочета Евангелието с тази запалена свещ, да видя дали ще разбера Евангелието, и тогава ще запаля в църквата. Тия хора вземат свещта от пангала, не са чели дали тази светлина е приятна, или не. После не трябва да има голям дим. Някой път мене ме питат защо аз не паля свещ. Казвам, ако вие не палите, аз ще дойда да запаля. Аз като гледам вашите свещи да димят, аз се отказвам да паля тия свещи. Ако вие се откажете от тия димящите свещи, ще дойда в църквата да запаля. Ние трябва да знаем. Нека имат хората съдържание. Този восък, който са създали тези трудещите се пчели от цветята, той трябва да иде на мястото. Не трябва да вършим никаква търговия с него. Той е божествен дар. Ние, съвременните хора, правим престъпление – меда продаваме, восъка продаваме. Не се позволява продажба. Продажба с любов – да, но продажба без любов се забранява. В божествения свят ако обичаш един човек, продай, няма да направиш престъпление. Ако той направи добро без любов, ще направи престъпление; ако направи добро с любов, няма да направи

престъпление. Ако учиш от един учител с любов, няма да направиш престъление; ако учиш без любов, ще направиш престъпление. Казвам, че новото в света е това. Лично за вас вие ще го приложите за социалния строй, ще го приложите върху себе си.

Трябва да произведем цял един преврат в нашата мисъл, един преврат в нашето сърце и един преврат в тялото. Като решим така да живеем, невидимият свят, или Бог, ще ни дойде на помощ. Нека опитаме докрай Господа в своята мисъл. Казвате: „Ще умрем гладни." По-добре гладни да умрем и светии да станем, да нямаме грехове, отколкото да не умрем гладни и да умрем грешници. Ако живеем 120 години и натрупаме грехове, защо ни е този живот? Ние ще мязаме на онзи човек, който вземал пари от този, от онзи, взел сто, сто и двайсет полици и умрял. Това е карма. Мислите ли, че той като умре, ще се освободи. Не се освобождава. Най-първо, ще остави една мисъл в умовете на хората, която е нечиста. По възможност съвременните хора не трябва да даваме повод за съблазън. Аз не трябва да давам съблазън. Вътре в себе си трябва да бъда чист. Може хората да съблазняват, то е друго нещо. Но аз като човек не трябва да дам повод за никаква съблазън. Трябва да бъда буден в ума си, никаква съблазън не трябва да давам в ума, в светлината; никога в сърцето си не трябва да давам съблазън. В топлината ще опариш човека. В светлината може да ослепим един човек, в топлината може да го опариш и в силата може да го смажеш. Следователно не трябва да опарваш хората, нито да ги ослепяваш, нито да ги смазваш. Ще занесеш едно осветление, едно благословение, една радост в умовете, едно благословение и една радост в сърцата, в тялото, в силата, че навсякъде да има радост и веселие. Да има здрави хора и по ум, и по сърце, и по тяло.

Духът е онова, което дава живот. Бог е в света, който работи върху нашите умове, върху нашите сърца и върху нашите тела, за да изпълним неговата воля и да приемем благословенията, които ни очакват.

Важното е да бъдете свободни. Искам да бъдете свободни. Сега имате натегната мисъл, мислите, че работата е трудна. Лошото не седи в яденето, то е Божие благословение. В преяданието е злото и в недоволството. Лошото не седи в любовта, но в безлюбието и в безогледната любов.

„Благословен Господ, Бог наш“
Тайна молитва

36 неделна беседа 22 юни 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

И РЕЧЕ ИМ

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета само седемнайсети стих от двайсет и четвърта глава от евангелието на Лука. „И рече им: „Какви са тези неща, които си приказвате по пътя и сте тъжни?“

„Духът Божи“

По някой път питат какъв е смисълът на човешкия живот. Да знаеш какво да приказваш. Съвременното човечество е с много големи амбиции. В цялата природа отначало досега всичките животни, които Бог е създал, са имали големи амбиции. Но сега природата държи един метод да възпитава големите същества, за да им покаже, че те не са фактори в природата, че те не вършат някоя голяма работа. Големите същества ядат повече и пият повече. И малките вършат големи работи. Ако сравните отношението между големите и малките работи, които вършат, те са едни и същи. Едно голямо същество свършва толкоз работа, колкото един комар. То мисли, че е свършило голяма работа, без да вземе предвид какво е извършило. Ако един търговец с един капитал от 30 милиона след една година има само 100 лева печалба и онзи, който оперира с 1000 лева, и той печели 1000 лева, питам, каква е разликата мужду големия и малкия капитал. Казва: „Много съм направил.“ Какво си направил? „Толкоз тома книги съм написал.“ Че какво като си написал. Надраскал си черно по книгите. Какво мислиш, че като си надраскал по български или по английски, или по германски, или по руски, или по американски, ти мислиш, че много си направил. Казва: „Зная няколко езика.“ Не знаеш всичките езици на земята. Не знаеш езика на животните, на млекопитаещите, на растенията езика не знаеш, на

цветята езика не знаеш, на въздуха не знаеш, на светлината не знаеш. Казвам, че съществува едно голямо противоречие. Посадили няколко дървета на нивата, казвате: „Защо ги посадили там?“ Че къде да ги посадят? „Не му е мястото.“ Къде му е мястото? „Защо на това място? Посадено на друго място, щеше да бъде по-полезно.“ Казвам, посадете вие сега, дето мислите. Те ги посадиха тук, пък вие ги посадете, дето мислите, че може да бъде полезно. Казвате: „Защо вярваш така?“ Чудна работа. Че в какво да вярвам. В дадения случай вярвам, че съм ял, че храната, която съм приел, е приятна, че тя ми причинява приятност. Вярвам, че съм ял добре. Казва: „Не можеш ли да ядеш друго?“ Не зная дали може, то са предположения, то какво ще ям после, то е теоретическо, то е въпрос на бъдещето.

Сега мнозина от вас, българите изобщо, са политикани. И жените, и децата, и бабите са политикани, искат да знаят какво ще стане, кой ще успее в света. Светът е един театър. Всеки ще си изиграе ролята. В театъра всеки играе ролята, която му е дадена. Ако я изиграе добре, ще му кажат, че добре си изиграл ролята. Всичките не може да играят една и съща роля. Всички не могат да бъдат царе, царици, патриарси. Може да има и философи, и професори, и съдии, но ще има и слуги, ще има и крадци и разбойници. Ще се разглежда някое дело на сцената, онзи актьор никога не е крал, дадат му да играе ролята на един крадец. Казват, че майсторски я изиграл. Че човекът никога не е крал, учат го как да краде на сцената. После питат защо хората крадат. Защото са на сцената, играят. Онзи, който открадне, казва: „Актьор съм, роля имам дадена.“

Вие ще кажете: „Кажи нещо по-съществено.“ Да викажа. Най-същественото – да ядеш добре. По-съществено от това няма. Най-същественото е да дишаш, да употребяваш въздуха. Най-същественото, реалното е то. Най-същественото е да мислиш. По-съществено от това няма. Че двама души се бият, то е по единствената причина, че делят хляба. Като не могат да го разделят, бият се. Единият надвива. По-силният надвива по-слабия, взема му хляба и

минава за силен. Онзи, който е бит, минава за слаб. Но аз казвам, слабият е всякога по-умен. Силният какъв е? Силният е винаги по-справедлив. Той казва на слабия тъй: „Ти, когато видиш силния, ще му дадеш хляба си и ще оставиш той от добрата си воля да ти даде, понеже е справедлив. – Казва – не е дадено право на слабите хора да делят хляба." Ти може да мислиш каквото искаш. Вие казвате: „Не може ли слабите хора да съдят?" Не е имало случай, дето слабите хора да съдят. Ти може да съдиш само когато си силен и справедлив. Може да мислиш само тогава, когато си слаб. След като те бият, започваш да мислиш защо те били. Ще намериш причината.

Сега всинца вие мислите, че сте силни хора, нали така. Безпокои ви една война, че двама пехливани се борят в света. Вие се безпокоите кой ще надвие. Някой път и двамата ще се уравнят. Тук преди няколко време един български пехливанин и един румънски пехливанин се бориха и българският го надви. След четирийсет и седем минути борба българинът го дигна във въздуха, блъсна го. Другите двама, които се биха, дойдоха наравно, нито единият победи, нито другият. Питам, кое е по-хубаво – да те блъснат на земята или да дойдеш наравно. Хубаво ли е да те блъснат? Че онази струна, ако не блъснеш отгоре с лъка, дава ли звук? Вие може да си прокарате съзнанието на една струна сол, ре или ла, може да милвате с ръката или да я разтръсвате с лъка. Някой път тихо ще говориш. Ще говориш тихо, когато музикантът иска тихо да говориш. Ще говориш високо, когато музикантът иска да говориш високо. Ако на тебе като на една струна ти кажат: „Защо дигаш шум толкоз?", казваш: „Аз съчувствам на цигуларя, споделям неговата идея. Когато той иска силно да говоря, и аз силно говоря. Когато той иска слабо да говоря, и аз слабо говоря." Този цигулар, който сега действа в света – светът е една цигулка, на която той свири. Две струни сол и ла дигат шум повече, ре и ми по-тихи са. Защо двете струни дигат повече шум? Защото цигуларят така мисли. Вие казвате: „Може ли другояче?" Може другояче, но вземете вие да свирите.

Не давайте ум на хората кой трябва да победи. Вие ли сте създали света? Каква идея имате сега? Кой трябва да побеждава в света. Вие гласувате този или онзи да победи. Кой ви дава право? Вие сте зрители на сцената, гледате. Няма какво да се месите на актьорите какво да играят. Вие ще развалите реда. Няма да казвате онзи тъй и тъй да играе. Вие нямате никакво право да дигате шум. Ще гледате, ще излезете навън. Вие, когато пишете някоя драма, ще я напишете, както вие знаете. Някои сега не могат да спят. Синът се жени, бащата не може да спи. Дъщерята се жени, майката не може да спи. Някой е женен, жена му излязла да се разхожда вън на екскурзия, той не може да спи. Питам, защо. Казва: „Обичам я." Чудна работа. Обич, в която съществува смущение, това не е обич. То е късогледство. Ти не знаеш, че само невежите хора се смущават в света. Умните хора разсъждават и вземат поука какво трябва да се прави. Сегашните хора всичките са критици. Казват: „Светът не е създаден както трябва." Всички протестират. Вие мислите, че чрез нашите протести вие ще измените хода на нещата. Протестираш, че лятно време е горещо. Ще стане ли по-студено? Или протестираш, че зимно време е студено. Мислиш ли, че ще стане по-топло? Зимата ще бъде точно такава, каквато е. Зимата върви като зима; лятото върви като лято; пролетта върви като пролет и есента върви като есен. Слънцето изгрява както иска и залязва както иска. Твоето мнение, че ти си недоволен от изгрева и от залеза, то е на твоя сметка. Ти мислиш, че си някой фактор. Сега мнозина казват: „Трябва да живеем добре." Че какво ти влиза тебе в работата кой как живее. Ако две дървета са поставени някъде, то не е твоя работа. Кажеш: „Ти си израстнало малко." То не е твоя работа. Или казваш: „Ти много си израстнало." То пак не е твоя работа. Ако всичките треви растяха като дърветата, тогава какво разнообразие щеше да има? Малкото е намясто. То е състояние, не разбиране. Какво да се мисли така – какво е отношението на малката трева или какво е отношението на едно голямо дърво.

Казвам, съвременните хора са крайно непризнателни. Те говорят за Бога. Благосляват хората. То са празни работи. Няма никакво благословение в ръка, която се дига без любов. Ръка, която се дига без любов; ръка, която се дига без мъдрост; ръка, която се дига без истина; ръка, която се дига без живот, без знание, без свобода; ръка, която се дига без храна, без въздух, без мисъл – туй са безсмислени работи в света. Вие ще кажете, че ние работим. Хубаво, онзи, който прави хиляди кукли за малките деца, какво е направил в света? Направил забавление, но той турил една лъжа в тия кукли. Той трябваше да пише така: „Малко детенце, тази кукла не е жива." Той я направил като жива. Като бутне детето куклата по корема, плаче – за да мисли това дете, че куклата е жива, че трябва да я къпе, да я облича в пеленички, да я туря в люлката, да я разхожда с количка. Такова възпитание, как мислите, има ли смисъл? Това разбирам за децата. Но виждам сега културни хора, които се занимават с малки куклички и минават за професори, за ръководители на човечеството. Казва: „Аз говоря истината." Истината не се говори. Истината е нещо, което постоянно дава, от която изтича нещо. Пък тъй не се говори. Под думата истина се разбира умрелите плодове – то е истина. Туй, което природата дава, туй, което дишаме, светлината – то е истина. Туй, което в дадения случай приемаме от природата, което ни ползва, което ни повдига – то е истината в света. Няма друга истина в света. Всяко нещо, което заблуждава, то е лъжа. Има нещо, което не носи никаква свобода, никаква мисъл, то е заблуждение. Ще турите свободата в света. Свободата ще ти даде възможност да се наядеш, свободата дава въздуха и след като го приемеш, ти си доволен. Свободата дава светлината. Каква е тази вашата вяра? Вярвате в Бога, и постоянно дигате шум. Защо е туй недоволство в света? Какво искате сега? Вие искате Господ да ви бъде слуга, пък вие да му бъдете господари. То е състоянието на съвременното човечество – всички искат да бъдат господари, а Бог – слуга. Хубаво, вие искате Бог да ви бъде слуга, но в какво да ви служи?

Сега се изисква една трезва мисъл. Туй, което сега имаме, ще се смени. Има една нова епоха, нови условия идат. Онази гъсеница вече е изиграла ролята си – трябва да стане пеперуда. Трябва да направи от себе си пашкул, да стане пеперуда, да може да се ползва от благата, които природата ѝ дава. Питам, ако един ученик го пратят в училището с добра препоръка от баща му – може да има високи препоръки – но ако той не учи в училището, колко пари струват тия препоръки? Тия препоръки през цялата година ще изгубят валидност. Този ученик може да влезе без препоръки и ако учи и е способен, той ще намери препоръки. Кое е онова, което може да ни препоръча сега, кажете ми. Как учите всеки един? Ще кажете, че е ваша работа. Ако вие свирите соло или сам пишете нещо, то е ваша работа, но ако вие сте в един квартет, не можете да свирите както искате – имате една определена партитура, която трябва да свирите добре, в хармония с вашия партньор. Ако сте в един оркестър, трябва да бъдете в съгласие с целия оркестър. Ако вие не свирите в хармония, тогава капелмайсторът ще ви каже: „Моля, поправете се или излезте вън от оркестъра."

Сега сте толкоз умни, че давате ум на Господа. Казвате: „Това не е направено хубаво, онова не е направено хубаво." Нищо не знае, пък дава ум на другите хора. Я ми кажете вие, онези, които са музиканти в България, излюпването на едно пиле и снасянето на едно яйце как ще ги изразите музикално. Снасянето на едно яйце е до. Излюпването на едно яйце е ре. Следователно, за да снесеш едно яйце, за да направиш каквато и да е работа, за да я оформиш, трябва да разбираш ония трептения на онзи музикален тон, с който се строи всичко в света. За да се измъти едно яйце, трябва да разбираш ония трептения, в които нещата се излюпват и добиват цена в света. Трябва толкоз време да се измъти едно яйце. Ако ти не можеш да снесеш едно яйце – думата снасяне на български е двузначна: снасям нещо от по-високо, значи да снемем, или да снесеш едно яйце. Следователно онази кокошка, която влиза в живота, тя сама държи изпит. Тя снася

яйцето. Като снесе яйцето, минава за ученичка в кокошото царство. Приета е в училището. Ако може да измъти яйцата си, тя вече минава, че е добре учила. Снасянето на яйцето е прима. Измътването е секунда. Сега де е терца? Изхранването и отглеждането на пилето е терца. Това за музикантите говоря. Ще кажете: „Какво отношение има музиката?“ За мене всичко в света е музика. Всяко нещо според мене, което не е музикално, то не е реално. Всяко нещо, което е реално, то е музикално. И всяко нещо, което не е реално, то не е музикално. Единственото реално нещо в света е онази вечната божествена хармония, в която всичко в света се движи и дава своя смисъл. Ако вашият живот няма хармония в себе си, вие сте в един живот нереален. Щом влизате в един свят, дето чувствате хармония, реалността, вие сте в предградието на онзи велик божествен живот.

Сега аз не искам да изявлявам празни работи, да ви говоря красноречиво, да турям думите си красноречиво, защото музикалният език кой е? Кой е основният тон? Първият основен тон на Битието, това е съюзът и. „И рече Бог.“ Рече е глагол. И – значи Бог намисли да свърже. Съюзът свързва. Две противоречиви неща като ги хармонираш, то е съюз. След като си свързал това противоречие, трябва да искаш да накараш тия същества да действат хармонично. Глагол може да се образува между две разумни същества, които имат отношение. То е действие между тях. Двете ръце образуват един глагол в движението. Някои казват: „Всинца да бъдем равни, да имаме едни и същи права.“ Едни и същи права, както вие мислите, е немислимо да имате. Ако турим еднакво право на краката, може ли да ходят двата крака заедно? Може, ако са ведно двата крака, ще ви турят в автомобил, ще седите, и краката ще бъдат прави. Автомобилът се движи. Но когато излизате из автомобила, как ще излезете? Ако ви снемат от автомобила, ще ви турят на тарга или, вие как ги казвате, когато ви вземат двама души и ви изнесат от автомобила. Че тогаз вие сте един инвалид в света. Щом излезете от автомобила, веднага десният крак ще вземе инициативата, левият ще бъде в тил. После

левият крак ще вземе инициативата, десният ще бъде тил – ще имате едно движение. Вие мислите всичките народи да се повдигнат, да имат слава в света. Питам, в света само планини ли трябва да има. И долини трябват. Само долини не може да има. И равнини ще има, и долини ще има, и планини ще има. Равнините, това са децата на планините и долините.

Това са аналогии сега, уподобление. Човек по планините може да се качва, да развива своята мускулна система, своя мозък. В долините може да бъде добър градинар. В полето може да развива земеделие, да придобие истинската храна. В чисто психологическо отношение, ако хората живеят в една плоскост, в поле, ще имат един характер. Ако живеят в долини, имат друг характер. Ако живеят в планини, имат трети характер. Различават се. Следователно природата по някой път е направила света, дето има долини, равнини, за да даде едно разнообразие на живота. Имате радост. Що е радостта в света? Радостта произтича от известна печалба, която вие имате или в умствено, или в духовно отношение, вашите чувства са спечелили, или на физическото поле – радост. Скръбта винаги произтича от загуби, непостижения или в умствения свят, или в духовния, или във физическия. То е скръб. Скръбта винаги е резултат на някакъв недоимък, загуба. Щом имаме загуба, ние сме скръбни. Тъй щото ти мислиш, че си загубил нещо, то може да е фиктивно. Ти тежиш 150 килограма, изгубите 50 килограма от тялото си, мислите, че то е едно нещастие. То е благо заради вас. Защото, ако вие имате един ръст 165 сантиметра височина и имате 42 сантиметра около врата, и ако вие не смалите врата, вас ви очаква апоплексия. Трябва да се намали с два сантиметра врата ви, тялото ви да спадне до 50 килограма. Природата иска да ви освободи от едно голямо нещастие. Вие плачете, че сте изгубили нещо. Нейните закони са такива, че всякога, когато тя отнеме нещо, дава друго. Човек, който изгуби във физическото поле, печели в умственото. Човек, който изгуби в умственото и във физическото, печели в духовния свят. Другояче, ако

не загуби, не се компенсира в природата, няма равновесие. Ако ви се случи някаква загуба в умствения свят или във физическия свят, спечелите в духовния, компенсира се. То е равновесие. Някой път изгубите в духовния свят, печелите в умствения и във физическия.

Вие сега не разсъждавате така. Нещо вие сте недоволни в света на физическото поле, дигате смут. Значи какво отношение има смутът, какво произвежда? Цели поколения се осакащат, цели семейства се изтребят от недоволство в себе си. Питам, де са допотопните животни. Имаше животни по 25, 30 метра дълги. Къде са? Няма нужда от тях. Природата няма нужда от тях, изпрати ги в духовния свят. Сега големите животни, мамонтите са в нас. Днес хората имат ненаситни желания. Сега ще ви дам един начин да излезете. Вие се намирате в един свят на дисонанс. Бог направил света красив, хората го развалиха. Понеже го развалиха, Господ сега иде пак да поправи света. Всичко туй, което сега виждате, няма да остане нищо. Всичко туй ще си замине. И слънцето ще си замине, и луната ще си замине, и звездите, всичко туй ще си замине. Ще се яви една нова земя, ново слънце, нова луна, нови звезди, нови хора – един красив свят ще се яви. Казвате: „Сегашните хора къде ще идат?“ Кажете, когато изваждате тросък от вашите лозя, къде ще иде? Туряте го извън.

В дадения случай, като говорим за божествения свят, разбираме, че в божествения свят, дето живеем, всичко нечисто ще бъде изхвърлено. Този свят, който го виждате, той ще остане пак такъв, както го виждате. Жабите ще останат да живеят пак в локвите. Рибите ще живеят във водата. Птиците ще хвъркат във въздуха. Хората ще живеят пак там, дето са живели. Онзи свят, който ще се създаде за бъдеще, онези, които ще живеят в божествения свят, те на земята ще идват на курорт по два месеца лятно време, и пак ще се върнат. Ще дойдат тук като посланици, ще се разхождат из пространството. Сега вие го разбирате – само богатите хора може да ходят на курорт. Сега и богатите хора не могат да ходят. Аз сега засягам, то е слабата страна

на съвременната култура. Да ви кажа къде е слабостта на черните. Слабостта е в техните чувства. Всички се удоволстваха. Ако имало хора, които са се удоволствали, туй са лемурийците – те са най-разпуснатите хора, които някога са съществували на земята, които още съществуват. Всичките лоши работи, които съвременните хора ги направиха, се дължат на тях. Кланeто на животните, яденето на кокошки, драненето на крави – този занаят все от тях е. Всичките престъпления, които се вършат, тяхно изобретение са. И досега вие ги носите. Атлантската раса и жълтата раса, те създадоха насилието в света. Най-голямото насилие тогава е съществувало в света. Бялата раса се създала после. Те се различават, като се изучават черепите антропологически – има известни начини за изучаване черепите на черните, жълтите и белите. Бялата раса влезе в света, за да даде подтик, те да станат носители на човешката мисъл.

Човечеството е минало пет фази. То има тия сетива. Всяко сетиво показва една епоха на културата. Било е време, когато човек се е занимавал само с впечатленията. Тия впечатления, които придобил, останали в ръцете, в лицето. Каквото приел чрез тялото, то е било общо знание за външния свят. Втората култура вече е била вкусът, на човешкото ядене. То е цялото животинско царство, което се е учило. Когато е създаден човекът, то е дишането. Човек се намира във фазата на дишането, обонянието се е създало тогава. Писанието казва: „Вдъхнах в ноздрите на човека, и той стана жива душа.“ Той започнал да се храни чрез мисълта. Той се хранил чрез въздуха. Сегашните хора казват, че само с въздух не може да се храни. Сегашната култура, която иде, ще даде храна чрез ушите. Новата култура ще бъде култура на ушите. Да слушаш, да схващаш най-деликатните трептения и онова, което божествената любов носи. Защото любовта чрез устата не може да се внесе. И чрез ръцете не може да се внесе, и чрез носа не може да се внесе. Чрез ушите ще се внесе. Всеки един човек, който може да възприема любовта чрез ушите, чрез слушането,

той е от новата култура. Казва Писанието: „Не само чрез хляб ще живее човек, но и с всяко Слово, което излиза из устата Божии.“

Как може да се възприеме Словото? С всяко Слово, което излиза из устата Божия, човек може да живее. Не само с хляб ще живее човек. Че Словото чрез ушите ще приемеш. Има сила в слушането. Словото е било и в яденето, в пипането, в мирисането е, но слушането сега започва. Всяко Слово, което излиза из устата на Бога, ако се храни човек с него, тогава той е човек на новата култура. Вас ви е страх, като ви говоря, ще се изпоплашите. Мнозина от вас, виждам, се плашат, както мнозина се плашат от слънцето, да ги не изгори. Ако те изгори, ти си приел нещо, може да живееш. Ако слънцето не те изгаря, твоята съдба е решена. Всичките хора, които слънцето не изгаря, побеляват и изчезват от света. Те стават много крехки хора в света. Слънцето има сила да изтегли черното. Ако живеете хармонично, то черното навън. Ако слънцето не изтегли от тебе черното, ти не си в хармония сега. Та по някой път аз харесвам черните повече, отколкото белите. На белите черното е отвътре. На черните бялото е отвътре, черното е отвън. Има хора, които отвън и отвътре трябва да бъдат бели. То е вече другото слънце. Сега ще се направи новото слънце. То като изгрее, изтегля злото. Хубаво е новото слънце. Онова новото слънце няма да изгаря хората. Тогава хората ще бъдат отвън бели и отвътре бели. При сегашните условия човек трябва да бъде черничък. Някога не може да направите една картина само с бели бои. Ако имате бяло платно, с черна боя може да направите картината, но ако имате само черна, картина не може да направите. Пак може да направите, някой казва: „Черно.“ Черното ще го маскираш, нищо не можеш да направиш. Няма смисъл черното. Бялото само по себе си няма смисъл. Едно бяло и черно – животът се осмисля. Черното отвън, бялото отвътре. На черното трябва да се даде най-хубавото жито, да израстне. Като се посее, ще се превърне на бяла храна. Като се превърне на бяло, образува се един сок, който е бял. После той се поляризира в призмата на живота, тогава ще се добие онзи червен естествен цвят, който е

носител на живота. Червената кръв е едно Божие благословение заради него.

На Христос, казват, не знаете какво стана. Дойде един човек, ние мислим, че ще освободи Израиля, беше много силен пророк, лекуваше болни, предсказваше много неща. Хванаха го, разпнаха го и всинца сме тъжни за онова, което стана. Но те не разбират. После Христос им казва: „Колко малко разбирате писанията." И той започна да им тълкува писанията. Един християнин се чудил на Господа как е възможно човек, като умре, да възкръсне, да оживее. Казва: „Как е възможно, Господи, човек да умре, и пак да оживее? Я ми кажи." Сънува един сън една вечер. Сънува един стар човек с брада и му казва: „Ти искаш да знаеш как живее човек, като умре. Може да оживее." Той носил един златен часовник. Казва: „Тури го в чутурата и чукай." Чукал, чукал, направил го на прах. Турил този прах вътре в торбичката и казва: „Слушай." Слуша, цъка тъй – като часовник. Като е стрит на прах, пак цъка. Чудни са хората, когато искат статически положения. Кибритената клечка като се запали и предаде своята енергия на огъня, казвате: „Къде е кибритената клечка?" В огъня. Какво ще бъде вашето положение, ако дойде един съвършен човек, той, като дойде при вас, говори ви нещо. Ако започнете вие най-малко да се усъмните, ще видите, че той ще изчезне. Какво ще придобиете? Щом се разкаете във вашето съмнение, пак ще се яви пред вас, пак ще стане видим. Този закон е верен.

Съмнението разединява хората, любовта ги обединява. Ако хората нямат доверие един в друг, ако не се обичат, нищо не могат да добият. Без любов вярата не може да се прояви. Без любов и надеждата не може да се прояви, никаква добродетел, в света нищо не може да се прояви без любов. Любовта е първата врата, която се отваря, и всичките божествени блага потичат вътре. Искате да кажете от 22 години на безверие Русия какво доби. Сега някои може да сте болшевици, някои може да сте хитлеристи. Болшевизмът добре дошъл и хитлеризмът добре дошъл, но болшевизъм, който носи

любов, който носи мъдрост, който носи истина – добре дошъл. Болшевизъм, който носи знание, свобода, добре дошъл. Болшевизъм, който носи храна, светлина, който носи мисъл, добре дошъл. За хитлеризъм е същото. Хитлеризъм, който носи същото, пак добре дошъл. Всичко в света, което носи светлина, добре дошло. Казвате: „Бъдещото учение.“ Това са дървета. Болшевизмът, това е дърво. Всичките учения, които съществуват в света, са проби. Иде един, който има право да реформира света. Той е онзи, който го е създал. Писанието казва: „В края ще се яви знанието на сина человеческаго.“ На кой син? Този син човечески няма да бъде слаб, да го разпънат. Той ще носи знамето на любовта; той ще носи знамето на мъдростта; той ще носи знамето на истината; на знанието, на свободата, знамето на храната, на водата, на мисълта. Син човечески, който ще дойде, ще каже: „Мир вам. Всички на работа.“

Сега даже тук има някои, които не си говорят. Казва: „Не трябваше да играя тази роля.“ Има нужда човекът от пари. Да краде ли е по-добре, или да копае? Да копае ли е по-добре, или да защитава лоши дела като адвокат? Като лекар да мори хората или да копае е по-хубаво? Да ги лекува, разбирам, но да ги мори, не разбирам. Да насърчава престъплението, не разбирам. Като дойде адвокатът, да каже: „Ти си на кривата страна, да идеш да провериш, твоето дело не е право.“ Адвокатът да каже: „Аз те съветвам да се примириш.“ Ще дойде някой и казва: „Не съм ли аз прав?“ Казвам, не си прав, понеже мисълта ти не е в хармония с Божията мисъл, любовта ти не е в хармония с Божията любов, твоята истина не е в хармония с Божията истина. Какъв е този живот в света? Казвате: „Какво ще стане?“ Ако вървите по този път, тъй ще бъде. Ако вървите по пътя на любовта, по пътя на мъдростта, по пътя на истината, ще бъдете господари на смъртта, ще бъдете господари на сиромашията, ще бъдете господари на болестите, ще бъдете господари на всичко. Ако не слушате, ще бъдете роби, нищо повече. „Какъв ще бъда?“ Ще бъдеш човек. Ако тъй живееш, може пак да се проявят противоречия.

В живота има две противоречия. Злото и доброто еднакво да ги приемете. Да направите злото слуга, а доброто – господар. Това е предназначението. Да направите знанието господар, а пък невежеството слуга. Да направиш свободата господар, а робството – слуга, то е предназначението. Ще ядеш хубавата храна – Словото. Ще се храниш с онази храна, която е жива. Христос казва: „Аз съм живият хляб.“ Как ще го разберете вие? Ще посадиш едно плодно дърво или ще посадиш един декар земя с жито. Да ви кажа как трябва да живеете, ако искате да се храните, да бъдете здрави. Сам ще идеш да разкопаеш един декар, с бел ще го разкопаеш и сам ще го садиш, ще пееш и ще благодариш на Бога. Като израстне житото, ще го изплевиш и ще пееш; като го жънеш, ще пееш; като го вършееш, ще пееш; като го вариш, пак ще пееш. Туй жито, като го ядеш, ще благодариш и няма да кажеш нито една лоша дума, нито псувня, нито мисъл, нито чувство, нито постъпка лоша. Някои от вас искате новото в живота. Така ще си обработите един декар. Един декар е много, вземете една четвърт или една пета от декара, двеста метра, например. Някои ако нямат, и сто метра, ако нямат, и петдесет метра разкопайте ги, да посадите житото и да го отгледате.

Искате нови работи в света. Всички съвременни хора са учители. Българите казват: „Да ми дадат власт, ще беся всички лоши хора.“ Все бесят. Аз казвам, ако стана управник, ще извадя всичките въжета, които висят, ще кажа: „Доста висяха.“ С висене нищо не става, но само с работа. Всеки един, който не работи, е обесен, виси на въжето. Казвам, без бесене. Свещена работа трябва. Свещена работа в нашия ум, свещена работа в нашето сърце. За Бога трябва да го направим. Свещена работа за тялото. Ние трябва да започнем да се срамим. Някой казва, че го е срам. Какво нещо е срамът? Мене само от едно нещо ме е страх, не ме е страх, но ме е срам. Срам ме е от голямата алчност. Всеки, който е чрезмерно алчен, от това да се срами. Срамежливият да се научи да дава – който и да е, и цар да е. Всеки се срами, понеже иска да вземе. Младата мома се срами привидно.

Срамът е една лъжа, привиден. Няма по-хубаво нещо човек да бъде свободен. Намирам се между хора, и те искат да знаят аз какво мисля. Две неща може да мисля: или искам да взема, или искам да дам. Има степени в даването, може много да дам. Но принципите са два. Искам да дам – то е хубаво. Искам да взема – то е лошото в света. Кога е лошо? Лошото е, когато трябва да дам, пък искам да взема. Когато трябва да дам, да дам. След като съм дал, трябва да взема. Такъв е законът. След като съм дал на нивата, имам право да взема от нивата, която съм посял, да взема нещо. Ако нищо не съм сял, аз трябва да изправя това. Бог казва: „Ще изпратя духа си, да внесе в нас своя живот, да посее хубавото." От туй хубавото посятото ние ще се ползваме. Ние искаме по един механически начин да дойде. Съвременните хора както мислят, светът няма да се оправи. Ще имаме един обикновен живот, какъвто животните са имали. Каквото те са направили, и ние това ще направим. Виждате – животните паметници нямат. Ние имаме паметници. Какво ни интересуват паметниците. Кое е по-хубаво – паметници да имаме или хората да бъдат живи? За бъдеще паметници няма да има. И сега ходят в Йерусалим да търсят паметници там. Ако Христос беше в тази страна, в страната, дето го разпнаха, дето сега ходят да се покланят на Христа, това не е тази любов, която Христос носеше в себе си. Покланяй се на тази любов, която Христос носи в себе си. Покланяй се на онова знание, на онази свобода, на онзи хляб, на онзи въздух, онази мисъл, която той носеше. Това е новият Йерусалим.

Сега цяла Европа какво е? То е Йерусалим, който е обсаден. Днес се бият християнски народи. Защо се бият? Сега да оставим това. В света иде един нов порядък на нещата и никой от вас да не ходи да рита. Какво иде в света? В света иде най-хубавото, което ще ни освободи от лошото. Ще приемем най-хубавото. Най-лошото е, което сме били – роби, досега. В света иде братството. Братството се проповядва. Тази идея е основа. Доброто в природата е основата. Братство има между растенията, братство има между минералите,

братство има между животните, навсякъде има братство. Всеки, който отива в другия свят, проповядва братство. Навсякъде има братство. Тази идея е последна. Тя произтича от едно място. От едно място иде братството. Туй, което произтича от два извора, не е братство.

Казвам, кому искате да служите сега? Ако служите на Бога, на всички може да служите. Ако не служите на Бога, никому не може да служите. Значи ние ще кажем – съдбата на всеки народ е начертана отгоре. На България е определено какъв народ може да бъде. Българите не могат да бъдат един голям народ, един народ от сто милиона не могат да бъдат на земята. Толкоз, колкото са, е достатъчно. На всички народи в света ръстът е определен. Българите не са от най-високите хора. Тия мисли, с които се занимаваме по този начин, не са понятни. Хората в новото учение казват: „Какво ще стане?“ Ще видите. Чакайте, ще видите. Тези побеждавали. Кой може да побеждава? Какво значи победа? Германците учат славяните на ум, да мислят хубаво. Славяните ще научат германците да чувстват добре, да постъпват справедливо. Затова ги турил Бог да се бият. Едните ще поумнеят, другите ще станат справедливи, да приложат справедливостта. Славяните носят доброто. Англосаксонската раса носи мисълта. Латинската раса какво носи? Три неща се носят в света: добро, справедливост и мисъл. Та едновременно ние сме латинци, едновременно ние сме англосаксонци, едновременно ние сме славяни. Онзи избраният народ в света, той е, който носи добродетелта в тялото, справедливостта в сърцето и разумността в ума. Той е избраният народ. Всичките народи, които служат на този народ, те са призвани от Бога, те са слуги на Бога, който и да е той. Благословен в света е, който иде да изпълни Волята Божия. Всеки, който изпълнява Волята Божия, носи благото в света.

Та казвам, вие не се смущавайте. Смущавайте се, нямам нищо против това. Като работиш на нивата, ще те заболи кръстът. Не туряй нищо лошо в ума си, кажи: „Няма лошо, нещо хубаво ще излезе.“ Вие искате да победят някои. Хубаво, ако победят славяните, зле е за

германците. Ако победят германците, зле е за славяните. Ако победят англичаните, зле е за германците. Победители няма да има. Господ иде сега и ще хване всички за ушите и ще каже: „Кой ви даде правото да дигате шум? Земята е за земеделеца, за индустрия, за наука. Работа на всинца ви дадох. Вие какво правите?“ Казвам, не сме ние съдии. Има кой да съди. Вие гледате като избраник, който гледа своята възлюблена. Той мисли, че като неговата възлюблена няма друга. След като се ожени, вижда, че не е така. Ние имаме думата женитба, жени. Ти жънеш това, което не си сял. Казвам, излез из това противоречие.

Пита ме един: „Как мислиш, кои са по-прави – комунистите ли са прави, хитлеристите ли, демократите ли, богатите ли, сиромасите ли?“ Казвам, комунисти не се раждат хората, хитлеристи не се раждат – те отпосле станаха. Някой е болшевик. Отколко години се роди болшевизмът, социализмът в тази форма? Всички мои почитания за идеите. Тия идеи са хубави, но има още много работи да се турят в тях. Любовта във всички тия форми трябва да влезе. Какви са демокрациите? Иди в Англия, в Лондон, има един квартал от 40–50 хиляди души, преди 25 години дадоха статистика, дето децата не си познават бащите и майките. Ако някой иска да мине в този квартал, трябва да има полиция. Тия хора гладуват. Такъв квартал има в Ню Йорк. Такива квартали навсякъде ги има в големите градове. Всички тия хора си правят оглушки. Такива работи не трябва да ги има. Злото не може да се извини, но все таки злото може да се тури на работа.

Та сега пожелавайте всичко в света да се свърши за добро. Не вземайте никоя страна. Която и страна да вземете, ще се заблудите. Един има да взема, друг има да дава. На когото и да взема страната: ако взема страната на онзи, който има да дава, трябва да дам; ако взема страната на онзи, който има да взема, пак трябва да платя. Ако взема страната на онзи, който има да взема, казва: „Аз нямам, последните си пари дадох.“ Изваждам и плащам, вземам неговата страна. Онзи, който има да дава, казва: „Нямам, да имам, ще платя.“

Аз изваждам и плащам. Аз, за да стана арбитър между двамата, трябва да платя. Казвате: „Не разбирам такава съдба." Когато искаш да станеш арбитър, ще отвориш кесията си. Мъже и жени се карат, как ще ги примириш? Много лесно. Той бие жена си, понеже е бедна, няма пари. Турям сто хиляди лева в банката на името на тази, дето я бие. Казвам ѝ: „Слушай, няма да даваш по много, по-малко, по петдесет лева през седмицата, да видиш как ще бъде любезен." Ако жена му го бие, тогава на името на мъжа турям в банката сто хиляди лева. И на него казвам: „По много няма да ѝ даваш." Много лесно се примирява.

Ако вие можехте да приемете това, но мене ме е страх, че сте още помаци. Знаете какво значи помаци? Съвременните хора се намират в положението на онзи светия, който ходил в Александрия. Като влизал в града, един беден човек го посрещал, завеждал го в дома и го угощавал. Десет–петнайсет години така го посрещал като мил на душата. Започнал да се моли за него, казва: „Много добър човек, петнайсет години все ме посреща, не може ли, Господи, да му дадеш малко парици, да си подобри живота." Казва: „Може, но ще си развали живота." Казва: „Дайте му, аз мисля, като му се дадат, ще се подобри." Казва: „Кажи му да иде на еди-кое си място. Има заровено богатство." Той, като извадил това богатство, хвърлил чуковете – той бил майстор – става голям търговец, станал виден в Египет. Минава светията, и онзи хич не го поглежда, не го посреща, с работа се занимава. Един ден го среща на пътя. Казва: „Какво стана с тебе?" Казва му: „Аз не ви познавам." Той излязъл навън и иде ангелът на бедния човек и казва: „Знаеш какво престъпление направи, че отклони душата на този човек." Хванал го за врата, че го наложил, както светии се бият. Наложил го хубаво. Като си отишъл светията, започнал да се моли, казва: „Господи, ти можеш да поправиш работата." Започнали да гонят богатия човек, да го обвиняват. Изгубил всичкото си богатство и потърсил наново чуковете, захваща стария си занаят. Иде светията, той пак го посреща, води го вкъщи. Казва му: „Аз те познах тогава, но

се възгордях.“ Казва: „Помоли се на Господа да ми върне богатството.“ Казва: „Втори път не искам да ме бият.“

Не трябва да бъде нашата душа раздвоена. Може да каже някой: „Тъй му дошло наум, така говори.“ Има неща, за които така не може да се говори. Когато един учител говори по математика, геометрия, химия, физика, той трябва да говори това, което може да се приложи в живота. Можем да говорим само за това, което може да приложим. Всеки ден като прилагаме, ще имаме една придобивка.

Вече в човека се зарежда едно чувство, едно ново виждане. Вие за бъдеще ще видите това, което сега е невъзможно да го видите. Това, което сега е невъзможно, за бъдеще ще стане възможно. За бъдеще тия хора, които ще живеят, щом отдалече дойде една мъчнотия, тя – помощта, отдалече ще дойде. За България и за всички други народи от слънцето има бюджет колко енергия да се прати, колко влага да се прати. Бюджет има и за всичките е определено. Ако живеете според законите на любовта, бюджетът, който е определен, ще дойде. Щом направите престъпление, ще се съкрати бюджетът.

Казвам, изпълнете Волята Божия по любов; изпълнете Волята Божия по закона на мъдростта; изпълнете Волята Божия по закона на истината; изпълнете Волята Божия по закона на живота; изпълнете Волята Божия по закона на знанието и по закона на свободата, по закона на храната, на въздуха, на светлината, и Бог ще бъде с вас.

Само един е в света, който може да премахне скърбите. Само един е в света, който може да даде радостта на хората.

Тайна молитва

37 неделна беседа 29 юни 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

ТРИ ВЪЗГЛЕДА

„Отче наш“
„Благост“

Ще прочета двайсет и първата глава, двайсет и първи стих от евангелието на Лука: „Тогава, които са в Юдея, да бягат по горите, а които са сред него, да излизат навън, а които са в околностите, да не влизат в него.“

Прочетеният стих има отношение към настоящия живот за големите противоречия, които се срещат във всичките области на земния живот. Както и да се тълкуват, не може да се примирят. Земята е едно опитно училище, в което трябва да се учат много уроци. Хората, които са се качили на най-високата степен на своето развитие, много повърхностно гледат. Те, като гледат на всичките същества около тях, гледат малко с пренебрежение. Щом засегне тях, тогава мислят по-криво. Щом засягат другите, те казват – в реда на нещата е. Когато отсичат едно дърво, считат, че е в реда на нещата. Щом секат тяхно, не е в реда на нещата. Щом колят един вол – в реда на нещата е. Щом тях колят, не е в реда на нещата.

Та казвам, има три възгледа в света. От двата произтичат противоречията, а от единия възглед произтича хармонията. Всеки има един личен възглед, възглед за себе си, едно понятие за света. Като погледне, мисли, че знае. Както знае, така отсича. А другото е обществено. Третото ние го наричаме разумно. Личният възглед аз наричам материалистичен възглед. Обществения го наричам духовен възглед, в духовния свят, дето хората искат да идат в рая. От една страна е раят, а от другата е адът. На едната страна се радват, а на другата страна се пържат според свещените книги. Сега, ако е за философията в света, някои казват, че животът няма смисъл. Хубаво,

ако животът няма смисъл, какъв смисъл има да говорим; ако животът няма смисъл, какъв смисъл има да мислим; ако животът няма смисъл, какъв смисъл има да се тревожим. Щом се тревожим, има нещо. Не че няма смисъл, има смисъл. Казваме, че животът няма смисъл, а пък се тревожим. Сега аз не искам да ви разубеждавам в нещата. Искам да си останете с вашите възгледи, каквито сте. Който е бръмбар, да е бръмбар. Който е риба, да е риба. Който е дърво, да е дърво. Кой какъвто е, да си остане.

Според мене дърветата мислят. Ето сега хората са намерили едно цвете, което го наричат „Аблафор“. В Патагония, в Индия има едно цвете, което учените, обосновавам се на тях, сутрин, когато ще изгрее слънцето, като цъфне този цвят, образува звука на една пчела. На близо като си и отдалече като го слушаш, като че хора се разговарят на разни диалекти. Учените казват, че това е езикът на растенията. Досега мислеха, че растенията не говорят. И те проговориха. Мъченията станаха толкоз, че и те проговориха. Трябва една мисъл да се изнесе, една истина в света да се изнесе, един порядък – такъв, какъвто е в природата. Безпорядъкът, който съществува, той произтича от съвсем друго естество. Защо ще ходим много надалече, да разправяме как се е образувал безпорядъкът?

Аз да ви кажа, да ви приведа от съвременния живот. Виждате една майка от доста богато семейство. Милиони имат, синът добре възпитан, свършил училище, благороден, обхожда се добре. Един ден се влюбва в една млада мома с малко свободни възгледи, с широка ръка, не обича да работи, а обича да харчи много. Не обича ум да ѝ дават, тя дава ум на всички. Не обича да ѝ заповядват, тя заповядва на всички. Този горкият човек седнал – тя му заповядва: „Туй ще направиш.“ Той обеднял. Дойдат кредиторите, започнат да продават вещите. Казват: „Кой е причината?“ Тази умната. Сега един пример е това. Ще кажете: „Учителю, тъй като говорите, обиждаш ни.“ Аз говоря за изключенията. Туй изключение не е вече във вашия свят. На

земята такива работи няма. Не вярвам между вас, която да е съсипала мъжа си така.

Та казвам, ние сами си създаваме един порядък в себе си: известни теории, известни мисли, известни чувствания, известни постъпки. Понеже в природата такъв един закон има, че всичко се връща, онова, което мислим, онова, което чувстваме, постъпките си, ние сме забравили, но сме произвели една мисъл, но тя ще се върне. Тази мисъл мяза на един домофон. Астролозите употребяват – нещо, като направиш, връща се. Ако този, който не внимава, може да го удари мисълта. Има такова свойство – да се връща. Добрата мисъл се връща и лошата мисъл се връща. Пита един на какво се дължат експлозиите? Той ще ви каже. Когато известни газове са притеснени, намали се техният обем 1000, 100 000 пъти, образува се една мощна сила, която аз наричам експлозив. Газовете искат да добият своето първоначално състояние. Като добиват своето състояние, тогава убиват. Интересно е, че вие всички искате да имате богатство. За богатство няма да ви говоря, понеже всички сте богати. Няма да ви говоря за здраве, понеже всички сте здрави. И за ученост няма да ви говоря, понеже всички сте учени. „Как сме учени хора?“ Ако се съберат всичките дървета, ако се съберат всичките животни, едва ли ще направят един учен човек като вас. Всичките животни да ги събереш и да ги слееш, и дърветата да ги събереш, едва ли ще направиш един учен човек като вас – и в най-долната степен. Да не мислите, че това е подигравка.

Всичките животни създадоха формата на човека. Дърветата се мъчеха за човека. Животните се мъчеха за човека. Човек, и той се мъчи за някого, и той създаде нещо. Ако искате, сега няма да ви разправям за него, понеже аз не обичам да говоря за неща, които не са се родили още. Туй, което в човека се мъчи, не е родено. „Как не е родено?“ Човечеството е бременно с една идея. Наричат го оня свят. Любов го наричат, мъдрост го наричат, истина го наричат, какво ли не го наричат. Ние нито го отричаме, нито го твърдим. Казвам, когато се

роди, ще го знаем какво е вече туй, което е, туй което се появява в света. Вий искате да живеете, да знаете как да живеете. Сега не мислете, че като кажа – че човек трябва да се учи как да живее. Човек е даровит, ражда се с известни способности. Способен музикант е, но това дете трябва да учи. Ако е цигулар, трябват му 10–15 години. Ако е пианист – толкоз години. Ако е на арфа, ако е на китара, ако е на някой тромбон или ако вземете най-простия инструмент – барабана, и там трябва да се учи. Не е лесна работа един барабанчик. Барабанът в оркестъра дава тон на целия оркестър.

Разумни пътища има. Трябва да се изучава животът. Животът не седи вън от нас. Ние сме свързани с този живот. Ние сме свързани с растенията и трябва да изучаваме техния живот. Ние сме свързани с животните и трябва да изучаваме техния живот. Ние сме свързани с водата и трябва да изучаваме нейните качества, силите, които са скрити. Ние сме свързани с въздуха, със светлината, с електричеството, с магнетизма и с много други сили. Трябва да ги изучаваме. Ако не ги изучаваме, то е като онзи, който изучава музиката. Първата позиция като вземе, трябва да знае къде се намират тоновете на някоя струна. Вземете сол струна. Къде се намира до, докъде се намира ре на четирите струни. После не само да ги знае, но трябва да знае – ръка да има – да извади някаква музика. После не само да свири, но трябва да извади много хубава музика. Не да живеем. Всички живеем, но не като неуките музиканти. Във Варна имаше един капелмайстор, учениците му като свирят неправилно, той маха ръце, излиза навън, после пак се върне, пак маха с ръце. Болят го ушите, като не свирят верно. Когато свирите, когато пеете, да сте доволни от пеенето. Когато мислите, сами да сте доволни от своята мисъл. Когато чувстваш, сам да си доволен от своите чувства. Когато постъпваш, сам да си доволен от своите постъпки. Да имаш едно самодоволство. Знаете колко мъчно е човек да добие своето самодоволство. Много трудна работа е. Когато хората не те харесват, лесно може да се справиш. Когато ти сам не се харесваш, ужасно

нещо е. Не се харесваш, не знаеш кого да хванеш. Някой като направи погрешка, ще го хванеш, ще го гълчиш, ще го биеш. Ти като направиш погрешка, много снизходителен си. Гледаш, и търсиш най-мекото в закона. Искаш да му наложиш някакво наказание, но най-малкото наказание искаш. То е много хубаво.

Та за в бъдеще хората, за да не страдат, майките, като зачеват децата си, да се молят зъбите им да се не развалят. Една майка, когато иска едно дете, да каже: „Господи, искам едно дете – да има здрав, хубав мозък, че светлина да влиза в него; после в сърцето да влиза топлина и живот да излиза. После краката му да са здрави. После зъбките му да са тъй хубави, че до 120 години нито един зъб да не се развали." Сега по някой път искат да им врачувам. Казвам, зъбите са пломбирани, не мога да ти врачувам. Когото болят зъбите, за този имат думата зъболекарите. Сега се изисква в съвременната наука да учат хората. И като станат на 45 години, че им окапят зъбите, да накарат своите венци да изкарат нови зъби или пък, най-първо, да се домогнете до онова средство, да може да ги садите както краставици, магданоза, лука, да имате насадени зъби и какъвто зъб падне, да го посаждате. Зъбите може да се посаждат. Съвременните хора са достигнали – да извадят един зъб от едно място, да го посадят на друго, плаща се. Съвременните хора са достигнали до много работи. Като влезеш в един параход, то е чудесна работа. Като погледнеш онези машини, като влезеш в една фабрика – чудесна работа. Като влезете в една библиотека – как са наредени книгите, означени, наредени по ред, по съдържание, колко умове са работили. Много умни работи има написани вътре. Вие седите и казвате: „Не ми трябват зъби." Какво ще правиш без зъби? Най-първо, щом ти падат зъбите, твоята арфа се развалила. Тя е първата природна арфа. Когато видите, да е в изправно положение арфата – с 32 зъба, 32 струни. Като седнете, като започнете да ядете, то е най-хубавата песен. Казвате: „Ще пея сега." Щом не знаеш да пееш, ще ти страда главата. Като седнеш, ще вземеш основния тон като майстор.

Та казвам, помнете, че онези, които вярвате, за в бъдеще, че пак ще дойдете, да се молите Господ да ви даде здрави зъби. Ако не можете сега, за в бъдеще да дойдат. Ако идете в оня свят, там да имате здрави зъби. Ако там сте без здрави зъби, ще ви изпъдят. В оня свят не се приемат хора без зъби. Сега вие се чудите. Имате такива понятия. Белият цвят на зъбите показва добродетел. Човек, който има бели хубави зъби, добродетел има. По някой път обича да хапе. То е друг въпрос. То е придобито от животинското царство, от ония животни, които не са разбирали предназначението. Човек, който хапе, не знае как да свири. Аз съм гледал мнозина, които шият, не търсят ножици, със зъби ще откъснат конеца, със зъби ще чупят орехи. Този зъб ще счупят, онзи ще развалят. Не чупете лешници със зъби. После, за да бъдат здрави зъбите, чорба гореща да не ядете. Ще се молите, като дойдете на земята, чорба да не ядете. Развалят се зъбите. Ти пиеш гореща вода, пиеш студена вода, напука се глечта, развалят се зъбите. Зад яденето седи в света най-великата мисъл, която трябва да подхранваме естествено. Човек, като седне да яде, трябва да има най-хубавото разположение. Най-малко човек трябва да мисли, че е цар на земята. Като погледнат на тебе, да кажат: „Ето един, който знае да яде." Щом знаеш добре да ядеш и зъбите ти са здрави, ти си цар. Щом зъбите ти паднат, уволнили са те, ставаш пенсионер. Ставаш ехе.

В стиха се казва тъй: „Който е в Юдея, да бяга по горите." Значи да бягате при умните хора. Гора значи умните хора. Христос уподоби себе си на лоза. Казва: „Аз съм лозата, вие сте пръчките." Нещо, което дава плод, е разумно в себе си. Тогаз, които са в Юдея, да бягат в горите. Които са сред него, да излязат навън. Трябва да напуснеш всички твои погрешки. Живееш в погрешките, ще се откажеш от тях. Ще се откажеш от кривите мисли, ще се откажеш от кривите постъпки – това значи за излезеш навън. „Които са в околността му, да се не връщат." Никога да се не връщаш при своите стари погрешки. В сегашния свят започваме много добре, свършваме зле. Вземете – при сегашните условия хората погребваха умрелите по-

рано. При новите условия някои ги горят, изгарят ги. Кое е по-хубаво: да седи в земята или да се изгори човек? Едното има добра страна, и другото. Едното има лоши страни, и другото има лоши страни. Когато се изгори този лошия човек, започваме да смъкваме неговия дух в нас, погрешките стават общи. Като го туриш в земята, тогава от плодовете ще дойдат, и пак се приемат погрешките. Казвам, като умре някой, оттук трябва да го пренесете на месечината. На земята трябва да намерят начин да не погребват хората. Земята да не е място, дето да се погребват умрелите хора. При други случаи трябва да се постави една температура не от 1000 градуса, но да се увеличи – 15–20 000 градуса температура тогава, за да могат тия съединения на атомите и техните йони да се разединят. Злото е едно силно неестествено съединение. Злото и всичките зли постъпки и добрите постъпки са съединения. Лошите постъпки трябва да ги разложиш. Ако може да ги разложиш, те се поправят. Ако вие разложите една киселина, азотната киселина, туй, което остава, един от тия елементи е опасен, а другите два елемента, които остават, са безопасни.

Та казвам, законът е там. Ако правите един опит с любовта в света, под думата любов разбирам – без да знаете законите на съединенията, вие ще образувате една киселина. Ако разбирате законите, вие ще направите едно органическо тяло, което да ви дава плод. Ако знаете законите, може да дадете формата на едно благородно растение или животно да се яви. Ако знаете законите, ще дадете подтик на вашето развитие.

Вземете съвременните хора. Страдат някой път, че паметта им е отслабнала. Забравяте. То е набиране на тъй наречената млечна киселина. Много пъти, като се събере в мозъка млечна киселина, мозъкът става ленив, не може да работи, не остава достатъчно електричество. После млечната киселина слиза в слънчевия възел долу. Тогава се нарушава магнетическото поле на човека, започваш да ставаш неразположен, да се чувстваш недобре. Никакви лекарства не помагат. При нервните заболявания две неща помагат: чистата

храна, сдъвканата храна. Когато ядеш, да не мислиш за нищо друго. Да благодариш, че може да ядеш. Ако искаш да поправиш живота си, трябва да дишаш внимателно, за нищо да не мислиш. Да приемаш достатъчно количество въздух и да го приемаш достатъчно. Ако задържиш въздуха само 3 секунди в дробовете си, не си от здравите хора. А ти едва за 2–3 секунди задържаш. Най-първо, постепенно – поне 3–4 пъти на ден да може да задържаш въздуха поне от 5 до 10 секунди. Постепенно до 15–20, 25–30 секунди. Може да дойдеш до 60 секунди да задържиш. Значи в една минута да вземеш един обед. Дишането е хранене. Сега някои, които сте нервни, обичате да се сърдите. Направете опит, дали е верно. Започнете да дишате, да задържате въздуха. Направете един обед сутрин – 10 минути упражнение: едно вдишване, едно задържане, едно издишване. Да задържите въздуха 20 секунди, значи в една минута да вземете 3 вдишки, три пъти да дишате. Вижте след един месец как ще започнете да се успокоявате, ще станете малко по-сдържан. Когато човек е нервен, то не произтича от него. Той става чрезмерно вътрешно деятелен, пък няма нужда от тази деятелност. Деятелността в някои хора, в които чувството има една способност или полуспособност, искат да бъдат много богати. Полуинтелектуално е, ще кажат френолозите. Туй чувство кара човека да ходи, да спечели 5–10 лева. Някъде считат че е естествено. Всичките хора, които са банкери, е силно развито у тях. Финансистите имат силно развито туй чувство. Който няма развито това чувство, финансист не може да става. Туй чувство може да е толкоз активно, че вие, като седите, само за пари да мислите. Колко пари ви трябват на вас? Колко пари трябват на един музикант? Музикантът сам определя своята заплата. Гениалният музикант сам определя своята заплата. Той за една вечер може да вземе 50–60 хиляди лева. Отива един европейски цигулар в Америка, викат го в едно семейство да свири и за половин час му дават 1000 долара – това са сто хиляди лева. Гениален е човекът,

свири. Ти, ако идеш с „Цвете мило, цвете красно“, да свириш... Не цвете мило, но друго ще свириш. Всеки не може да бъде музикант.

Аз да ви дам понятие за музиката. Друго, ново понятие иде в света. Гениалните музиканти имат гениална енергия. Каквато песен да изсвирят, струва. Тя е направена не от злато, от диаманти, от скъпоценни камъни е тя. Тогава питам, по какво се отличава добрият човек. Човек не може да бъде добър, който не е музикален. Пророкът казва: „Чух пеене в оня свят. Всички пеят и свирят.“ Били ли сте в оня свят да знаете какво нещо е пеене? Сега това трябва да бъде един идеал. Музиката трябва да служи като едно средство в света. То е за бъдеще. Засега музиката трябва да бъде едно средство за здраве. Човек, който не е музикален, не може да бъде здрав. Ония хора, които са здрави, те са музикални. Щом започнем да се нервираме малко – не е лошо да се нервира човек – но щом се нервираш, харчиш. Не е лошо нещо, но харчиш безразборно. Щом изхарчиш излишното, започваш да харчиш майката. Като изхарчиш майката, на какво ще разчиташ?

Сега казват някои: „Да бъдем патриоти.“ Аз да ви дам едно определение на патриотизъм. Да съзнаваш разумността на този народ, в който живееш; да съзнаваш справедливостта, в която живееш; да съзнаваш неговото добро, което има – доброто, което народът има, справедливостта, която има, и разумността, която има, благородството, което има. Очевидни са тия работи. Някои казват: „Религиозен човек е.“ Кой е религиозният човек? Че какъв е религиозният човек? Ако вярваш в Бога и нямаш неговата любов, нямаш неговата разумност, ако вярваш в Бога и нямаш неговата справедливост, неговата благост, какъв религиозен човек си? Чудни са тия хора. Според мене религиозен човек е, който е благ, който е справедлив, който е разумен, който е любещ. Той гениален да бъде, не тъй обикновен. Като го срещнеш, още отдалеч ще го видиш, че свети. Още като дойде, да свети. На религиозните хора не им трябват лампи. Те сами си носят лампички. При сегашните условия, при които

живеем, какво трябва да се прави? Ако въздухът е нечист в една стая, какво трябва да се прави? Всички прозорци са затворени, какво трябва да се прави? Трябва да се отворят прозорците, да влезе чист въздух, нечистият въздух да излезе навън. Ние седим затворени в себе си. Казва: „В какво вярвам?“ Ако не вярваш в никого, ти си осъден на смърт. Все таки трябва да вярваш или в себе си, или в обществото, или в Бога. Ако вярваш в себе си, добре е. Ако вярваш в себе си и в обществото, по-добре е. Ако вярваш в себе си, в обществото и ако вярваш в Бога, е най-хубаво. В себе си да вярваш, е хубаво.

Та казвам, ако обичаш себе си, добре е. Ако обичаш себе си, обичаш и обществото, още по-добре е. Ако обичаш и Бога, тогава най-добре е. Тъй седи великият закон в света. Искаме на земята да бъдем щастливи. Каквото учение да се проповядва вън от това, ще имаме същите резултати, които сега имаме. Хората не са учени. Новото учение казва: ще обичаш себе си, ще обичаш обществото, ще обичаш Бога. Ако изхождаш от своя личен елемент, ти пак ще обичаш Бога, ще обичаш обществото, ще обичаш себе си. Или ако обичаш обществото, първото каквото и да е, отдето и да започнеш, все е добре, но идеалното е да започнем отгоре. Но отгоре ние не може да започнем. Отдолу ще започнем. Казва: „Да се отречеш от себе си.“ Сега ще ви проповядвам. Има едно себе, от което трябва да се отречеш. Да се отречеш от себе си. Туй себе е, което е създало в нас всичките престъпления. Трябва да се откажем от него или да го направим слуга, да приеме едно друго себе, което прави доброто. Следователно ще приеме новото себе. Ще повярваш в друг един. Павел казва: „Аз умрях за онова себе, сега живея за новото себе.“ Кръщава го, че Христос живее в него.

Кой е Христос? Човекът, който победи. Човекът, който се е запознал с любовта и върви в нейния път. Човекът, който се е запознал със справедливостта и върви в нейния път. Човекът, който се е запознал с благостта и върви в нейния път. Сега вие, които ме слушате, казвате: „Тия неща са невъзможни. В днешния свят как може

да се живее така?“ Именно в днешния свят може да се живее така. Питам, вие сега, ако сте в една стая, която гори, че имате един чаршаф овлажнен, капе вода от него, по-безопасно е с влажния, отколкото със сухия. Ако е сух, ще пламнете, ще изгорите. Всичките хора, които са лоши, са сухи чаршафи. Стаята се запаля, ще изгори. Всичките добри хора са с мокри чаршафи. Те ще излязат, няма да ги опърли огънят, понеже са влажни. Навсякъде вода има. Тази вода, докато излязат навън, ще ги спаси. То е само за изяснение. Аз ви привеждам примери, които са верни за физическия свят. Туй, което е верно за физическия свят, е верно и за духовния. Туй, което е верно за ума, е верно за сърцето. Туй, което е верно за сърцето, е верно за волята.

Казвам, във всинца ви трябва да има една вяра. Да се поставите на новото. Вие чакате всички да умрем. Няма какво да умираме, ние сме умрели отдавна, сега трябва да живеем. Казвате: „Да умрем.“ Ние сме умрели, няма какво да умирате втори път. Сега трябва да оживеете. Някои от вас сте оживели, страх ви е да се проявите. Например представете си, че един човек има да дава 100–200 000 лева. Той иска да умре. Защото той, като оживее, не трябва да си казва името. Да знаят, че е умрял. Ако си каже името, ще го хванат да си плаща дълга. Вас ви е страх да не би да ви теглят да си платите дълговете. Да не ви е страх от дълговете. Каквото имате да плащате, плащайте, и лихвите платете. Вие искате да бъдете добри хора и да нямате изпитания. То значи да учите, без да ви изпитват. Вие искате да станете художник, без да работите много. Вие искате да станете музикант, без да работите много. Вие искате да станете майка, без да работите много. Че за тия високите длъжности на майката трябва да разбирате ония закони, трябва да разбирате как да отгледате вашата добра мисъл. По кой начин ще отгледате вашите добри чувства и вашите добри постъпки. Това не е играчка. Но ако знаете, как ще видите? Природата ще ви се усмихне на вас. Някой от вас може да запита каква е усмивката на природата? Щом природата е доволна от тебе, каквото сееш, тя го благославя и плод дава. Което сееш, ще го

благослови и плод ще даде. Житото плод ще даде. Времето ще бъде хубаво. Щом правим някои работи, които не са хубави, ще има такива парашутисти, които дойдоха в София. Такива парашутисти слизат и здрависват хората. Сега на София показват Божия закон. Всички тия камъни казват: „Ще бъдете чисти. Чисти бъдете." София не е най-грешният град, но наказва се, поучава се. Софиянци се поучават. Винаги надеждните се поучават. Затуй дойдоха отгоре. Вие мислите, че хора ще бъдете. Казвате: „Да си поживеем малко." Какъв ще бъде вашият живот? Той ще бъде като онзи американския гангстер, който проследил един американски милионер, който носел грамадна сума в една голяма торба. Най-после сполучва да задигне торбата. Това било в един параход. Среща капитана на парахода. Той мисли, че си уредил работите, а капитанът му казва: „Параходът потъва." Той слага торбата. Уредил си работите, но параходът потъва. Ами като потъне параходът, туй, което искате, къде ще иде? Тази торба, ако не потъне параходът, намясто е.

Казвам, защо ни е нас онова, което не ни донася мир на ума, сила на сърцето и здраве на тялото. Защо са ни тия тревоги, какво ще стане с нас. Вие сте чудни. Писанието казва, че вас Бог ви е определил за наставници. Вие тук се срещате и си казвате: „Ние тук какво ще правим? Като идем в оня свят, както ще ни горят ли?" Няма да ви горят. Кой ви е лъгал? Учете се да изпълнявате Волята Божия. Ходете по неговия закон – баща на цялото небе и на вас. Кой ви е лъгал, че сте големи грешници. Казвате: „Какво ли ще стане с нас?" Някой път не е хубаво човек да привежда пример, защото ще закачиш някого. При един свещеник седял един слуга. Свещеникът ял месце, зъбите му опадали, а слугата се казвал Стоян. Свещеникът казва: „Стояне, какво ще се прави, като идем в оня свят, ще скърцаме със зъби." Стоян му казва: „Дядо попе, ти си се освободил. Ти няма да скърцаш, твойте зъби опадаха, ами аз ще скърцам." Всички тия примери не изясняват въпроса. В нас очите ни трябва да бъдат здрави, зъбите ни трябва да бъдат здрави, стомахът ни да бъде здрав, всичко да е здраво. Човек на

120 години трябва да бъде здрав и да си замине. Ще дойде един ден, ще каже: „Аз искам да се върна, доста седях на земята, на 120 години съм, ще си замина. После след години пак ще се върна на земята."

Казвам, първото нещо, мъчете се да цените вашите добродетели. Научете се да цените вашата майка, баща, брат, сестра. Научете се да цените вашия учител. Научете се да цените вашите слуги. В тия времена, в които живеете, какво има да се плашите. Някои от вас искате да знаете как ще се оправи светът. Ще видите зимно време, когато гледате снега, който покрил земята, чудите се как ще се премахне – с кола да го дигнете не можете. Като дойде пролетта, лятото, слънцето ще ви покаже колко лесно го превръща на вода и се топи. Казвам, не се безпокойте, светът ще се оправи тъй, и вие ще се чудите. Този свят не е по-лош, отколкото сегашния. Сегашният е по-добър. Сегашният свят е хиляди пъти по-добър. Ние постоянно се самоусъвършенстваме. След време хората ще бъдат по-добри. Казвате: „Хората са лоши." Не, сегашните хора са по-добри. Но понеже светлината е по-голяма, и най-малката погрешка сега се вижда. Та сегашните погрешки произтичат не от самите нас. Едно време хората се биеха наблизо. Сега си пращат една граната, че аероплан, бомба от 1000–2000 килограма, избиват хората. Този, който хвърля бомбата, не вижда кого убива, мисли, че никого не засяга. Онзи, който спуща бомбата, ако се пусне направо, няма никога да пуща. Той я пуща от 1–2–3 километра. Понеже ние не опитваме нещата, нямаме досег. Има много жестокости. Когато нам ни е добре, казваме – всичко е добро. Щом ни засегне нас, казваме че е зло.

Та казвам, в съвременния живот се изисква. Сега всичките вярват. Казват: „Какво трябва?" Че ти не може ли да вярваш в своята глава? Ти не може ли да вярваш в своите дробове? „В какво – казва – да вярвам?" Вярвай в главата си. Духовният свят не съществува извън главата ми. Когато имаш едно радио в стаята, нали радиото приема. Ако имаш ти радио, веднага ще приемеш туй, което иде от разните градове по света. Ако нямаш радио, ти се благодари, че Господ ти е

дал една глава. Разните мисли от слънцето, от звездите, от месечината, от Юпитер разни мисли идат. Вие даже не ги съзнавате. Станции нямате. Вие намерите няколко станции. Вие намерите само станцията на баща си – наричате го баща. Намерете станцията на майката, намерете станцията на брата, намерете станцията на сестрата. Знаете ли колко е далеч брат ви, сестра ви? Имате ли една ясна представа за вашия брат? Вие познавате вашия брат само в този живот. Родите се втори път, вече не го познавате. Някой мъж се влюбил в своя сестра, намерил чуждата жена. Тя е негова сестра от миналото, близка, която му направила добрини. Вярвайте, че във всеки човек има една божествена душа. Ако един обича една жена, в която живее една божествена душа, какво зло може да направи на една жена. Ние сами създаваме злото. Съвременните хора, ние създаваме злото. Жената казва: „Той не върви по правия път.“ Той започне да си казва в себе си: „Аз не вървя по правия път.“ Тя казва, че той не върви по правия път, и той казва същото. Отглас е. Тя трябва да каже: „Добре отива.“ Добре отива мъжът, и жената да казва: „Добре отива.“ За света да каже: „Добре отива.“ – Добре отива. Казваме: „На лошо отиваме.“ На лошо отиваме. Казвам, дяволът ли управлява света, или Господ. Че Господ го управлява. Страданията, които идват, те са пречистване на този свят. Те са божественият огън в света. Тия страдания, които имаме, те са божественият огън, който ни чисти от нечистотиите. Всичките велики хора минават през велики изпити. Толстой казва – след всяко боледуване идва едно просветление в неговия ум. Светът, който сега страда, заражда се нещо в съвременното човечество. Като мине през този големия огън, ще дойде нещо хубаво. Сега ще имаме страдания. Всеки един от нас ще понесе толкоз, колкото трябва. Всички трябва да вярваме.

Казвам, само за онези, които са готови, ще се оправи светът. Не ще се оправи, но светът е оправен, само че още не е проявен. Вас трябва да ви убеждават. Вие мислите дали Господ ви обича, или не. Какво доказателство имате сега? Младата мома, щом я обикне един

момък, Господ я е обикнал. Майката, като роди едно дете, Господ я е обикнал. Щом имате един брат, Господ ви е обикнал. Щом имате слуга, който ви служи добре, Господ ви е обикнал. Щом имате учител, Господ ви е обикнал. Щом имате къща, Господ ви е обикнал. Че едно дърво ви дава, Господ ви е обикнал. Вятърът духа, Господ ви е обикнал. Щом слънцето грее, Господ ви е обикнал. Това са доказателства. Какви други доказателства искате? Ако искате, на вас може да ви дам. Онези от вас, които са смели, ще ви дам доказателства. Може преди 30, не 30, повече от 25 години бях във Видинско. Иде един, който се занимава със спиритизъм. Казва: „Пиша, но не вярвам, каквото моят ум пише. Може ли да ми дадеш едно доказателство, че има онзи свят? – Казва – няма да ме лъжеш, ще ми дадеш абсолютни доказателства. С тия глупости толкова време се занимавам." Казвам: „Ще го имаш." Минаха се 5–6 дена, той казва: „Такова доказателство дава ли се?" „Какво е?" Казва: „Ума ми щяха да изкарат. Миналата вечер, като се дигна цялото легло – обърнали леглото, той отдолу, леглото отгоре. – Не мислех, че са духове, мислех че са разбойници, обират. Затискат ме. Не мога да викам за помощ. Дойде ми на ум, понеже зная, че се занимавам със спритизъм, помислих, че са духове. Станах, няма никой." Казвам: „Искаш ли още доказателства?" Казва: „Не искам." Аз не бях там, да го видя, той както ми го разправи. Ако ме е излъгал той... Аз му вярвам. Проверявам по друг начин. Вярвам, че може да има нещо преувеличено. Казва: „Двайсет минути ми взе, да си оправя леглото." Той пита: „Нямаше ли друг начин?" Казвам: „Този е най-солидният начин."

Казвам, всичко в живота придобива своя смисъл в любовта. Щом в един дом има любов между бащата, майката, децата, слугите, този дом се благославя. Щом в един народ има любов между всичките членове, народът се благославя. Любовта подразбира всичките добродетели на този народ. Всичко се оправя. И мъртъв да е човек, при любовта той пак ще оживее. Та казвам, най-същественото нещо: не ходете да мислите има ли Господ, или няма Господ. Сталин сега

ще се убеди има ли Господ, или не. Болшевиците ще се убедят има ли Господ, или не. Те мислеха, те казваха: „Ние сме Господ.“ Каквото човек направи, ако е хубаво, така е. Но ако не е хубаво, ще видят какво ще направят. Двама се бият, кой ще спечели? Ако двамата се бият, кой печели? Идеалното учение разбирам онова, което дава възможност на всичките хора да се опитат да видят своите криви разбирания. Новото учение прави по възможност хората, които имат туй в себе си – хубавите заложби, тъй както са родени, да се проявят, за да може съзнателно да живеят. Защото земята е доста обширна. Няма защо да страдаме. Вие ще кажете: „Какво може да направим ние?“ – Във времето на Христа дванайсетте апостола, които бяха с Христа, ако бяха казали: „Какво може да направим?“ – те напуснаха учителя си. Но тия 12 апостоли, като се разбягаха, подбуждение имаше в тях. Днес има 500 милиона хора, които вярват в туй учение. Има хиляди начини, по които може да се провери онзи живот, от който зависи щастието.

Щастието на човека зависи от истината, вярата. Да чувстваш присъствието на Бога, Бог, който дава всичките блага, който ни благославя, той е Бог. Той не се измъчва. Той седи толкова далеч. Той постоянно подтиква към доброто, казва: „Учи онова, което съм ти дал. Помагай, не бъди користолюбив. Щедър бъди към всички. Милостиво мисли. Силен бъди, умен бъди. Работи за общото добро.“ Казваш: „Като работя за общото добро, къде ще му иде краят?“ Вятърът не работи ли за нас. Слънцето не работи ли за нас. Колко от тия плодове взима слънцето. Благодарение на туй слънце тия плодове зреят. Трябва да извадим от себе си такива мисли. Казвате: „Да създадем едно ново качество.“ Накъдето ходиш – стегнато състояние, колебание. Всеки, който те срещне, измерва те, мисли, че искаш да го излъжеш. Да има хора, като ги срещнеш, да ти е приятно. Да срещнеш този човек и да знаеш, че няма да те излъже. Дойде човек при тебе, иска 5 лева. Казва: „След един ден ще донеса петте лева.“ Какво ще кажете: няма ли сега гаранция? Гаранция може да вземат

всички. Остане ли до гаранция… Гаранция аз считам – да гарантира умът ти, да гарантира сърцето ти, да гарантира твоята душа и твоето тяло да гарантира. Туй, за което благородният ум гарантира; туй, за което благородното сърце гарантира; туй, за което благородното тяло гарантира, то има цена сега.

Та сега е времето, когато хората трябва да потърсят Бога. Как ще го потърсите вие? В църквата ли ще го търсите? Не. Търсете го в главата, във вашите мисли. Да го търсим значи – всички ония мисли непотребни извадете ги навън и си турете най-хубавите мисли, които имате. Извадете ония чувства, които не струват, и да останат най-хубавите чувства. Нека останат най-хубавите постъпки. Да очистите къщата си. Казвате: „Може да се заблуждаваме.“ Аз да ви кажа разликата между заблуждението и разумността. Ако по един хипнотически начин казвам на човека, че той се е нахранил, и той вярва – като го тегля, постоянно губи от своята тежест, докато най-после съвсем изсъхне. Когато се храни, и придобива нещо, всякога, когато придобивате една малка тежест, показва, че сте в реалния свят. Когато постоянно губите, не сте в реалния свят, но в света на илюзиите. Лошите желания и лошите постъпки показват, че не сме в божествения свят. Сега търсим божествения свят. Щом започнеш да мислиш право, щом започнеш да мислиш право и да постъпваш право, ти си вече в духовния свят, в разумния свят. Това е едно определение. Та всеки ден, щом паднете духом, помнете, че то не е ваше състояние. Когато един земеделец разоре своята нива, обърне всичката трева, всичко наопаки обърне, той има за цел да извади тревата и да посади най-хубавото жито и то да израсте из земята.

Сега на земята се сее най-хубавото жито. Ние се радваме на хубавото, което се сее. Никога не сте живели в по-добър свят, отколкото днешния. Ако на този свят вие не сте доволни, тогава аз не зная кога ще бъдете доволни. В по-добър свят никога не сте били. И с мед да го храниш. Аз като излизам и гледам слънцето да изгрява, никога слънцето не е изгрявало по един и същ начин. Особено

изгрява. Месечината малко особено изгрява. Звездите особено изгряват. Звездите нямат туй съчетание, както преди хиляди години са имали. Слънцето не изгрява на същото място, както преди хиляди години. Който изучава науката за движението на слънцето, слънцето изгрява от съвсем друго място. После слънчевите лъчи падат по особен начин. Едно време лъчите на слънцето са били по-груби, сега са по-меки и приятни. От ред години тук, в България, ний имаме едно ясно небе, както в Италия. То се дължи на това, че българите са станали по-добри. Затуй небето е по-ясно, по-кристално. Българинът го осъждат за някои работи. Той не е толкова лош. Той има една философия мрачна. Той е малко сатурнов тип, не обича да се хвали. Горделив е. Българинът не е тщеславен, но е горделив. Замислен ходи, казва: „Малко съм постигнал.“ Защото тщеславните хора, малко като направят, окрякат орталъка. Горделивият, много като направи, той мълчи, иска другите да говорят. Подслушва кой какво ще каже. Онзи тщеславният, той ще разправя, ще разправя, че ходил в странство, това направил, онова направил, толкова езици знае. Как ги знае? От френски знае 500–600 думи. От английски знае 500–600 думи. Английският език има повече от 200–250 000 думи. Френският език също. Да знаеш един език, който е в околността, да не влизаш в града.

Каквото е било едно време, оставете го настрана. Погледнете – щом очите ви са мътни, вярата ви не е добра. Да станат очите ви меки, прозрачни и дълбоки. Вземете едно огледало и вижте прозрачни ли са очите ви, да не са мътни, но меки и ясни. Успех има тогава. После косата си гледайте, да не е накокорена. Гледам, сега ги накокорват. И то не е лошо. Тия, които ходят с набръчкани коси, те са идеалисти и материалисти. Нека да са накъдрени, но да се меки. Може да турите къдри, ако са много дебели. Накъдрените коси, къдравите сухи коси показват недоимък. Меките коси показват, че човек има самовладение, има жизнена енергия. Когато човек изгубва своята енергия, косите стават подобни на него. Щом той забогатее, и те забогатяват. Гледам вашите нокти. Гледам, лакирате ноктите си –

да са лъскави. Хубаво е да са лъскави, но гледайте не да падат, да ги изглаждате. Маникюр правите. Гледайте да има лунички на пръста. После ще бъде още по-хубаво да има лунички в основата на нокътя на всичките пръсти. Ако ги нямате, дишайте дълбоко, за да се засилите. Гледайте да се премахнат бръчките. Като се набръчкат лицата, не струва.

Аз желая да ви гледам подмладени. Вие сега казвате: „Остаряхме вече." Думата стар да не чувам. Възрастен и млад може, но стар да не чувам. Думата стар ще извадите. Ще кажете: „Станахме възрастни." Казвам, възрастни като сте, тамън сте всички за хубава работа. От невидимия свят има определена за всинца ви работа. Ще ви турят на работа с висока заплата.

Вярвайте в онова, което носи светлината, топлината, животът и силата.

Тайна молитва

38 неделна беседа 6 юли 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

СТАР И НОВ ПОРЯДЪК

„Отче наш“
„Благост“

Ще прочета няколко стиха от двайсет и първа глава от евангелието на Йоана – от първи стих до седми стих.

/1/ Подир това пак се яви Исус на учениците си на Тивериадско море, и яви им се така: /2/ там бяха наедно Симон Петър и Тома, нарицаемий Близнец, и Натанаил от Кана Галилейска, и синовете Заведееви, и други двамина от учениците негови. /3/ Казва им Симон Петър: „Аз ще отида да ловя риба.“ Казват му: „Ще дойдем и ние с тебе.“ Излязоха и възлязоха завчас на ладията, и през онази нощ не уловиха нищо. /4/ И като се разсъмна вече, застана Исус на брега, но учениците не познаваха, че е той Исус. /5/ Казва им Исус: „Деца, имате ли нещо за ядене?“ Отговориха му: „Не.“ /6/ А той им рече: „Хвърлете мрежата отдясно на ладията, и ще намерите.“ И тъй хвърлиха, и не можаха вече да я привлекат от множеството на рибата. /7/ Тогаз онзи ученик, когото обичаше Исус, казва на Петра: „Господ е.“ А Симон Петър, като чу, че е Господ, препаса връхната си дреха (защото беше гол) и хвърли се в морето.

„Духът Божи“

Човек се намира като изоставено дете, изхвърлено на земята, което не познава ни баща си, ни майка си. Собствените си родители не познава. Познава тези, които са го осиновили. Човек е осиновено дете на земята. Тъй щото познава само тези, които са го отгледали.

Ако ни запитат кое е най-важното в живота, всеки би дал различна мисъл. Христос запита учениците си: „Деца, имате ли нещо за ядене.“ За децата това е най-важното. Нещо за ядене. Той им доставя голямо удоволствие. Някой философ може да каже, че има нещо в яденето. Може да разисква философски. Всичката негова философия почива на яденето. Ако той не яде, няма да философства. Философства, защото има ядене. Някой богаташ зависи от яденето. Ако няма ядене, парите хич не помагат. Изводът е. Човек защо работи много? „Имаш ли нещо за ядене?“ Казва: „Какво да му отговоря?“ „Имаш ли нещо за ядене?“ Щом като изядеш нещо, никой не може да ти го отнеме. Докато не си го изял, може да ти го вземат. Туй, което си изял, е твое. Туй, което не си изял, е чуждо.

Сега има една философия, която човек трябва да разбира. Съвременното човечество се отклонило от правия път в развоя. В слизането му на земята има някакво отклонение. Разни теории има, няма да се спирам върху теориите, защото една теория е верна дотолкоз, доколкото тя отговаря на фактите. Фактите са най-мощните неща, които свидетелстват в света. Фактите не може да ги избегнеш. Факт е, виждаш. Не знаеш какво нещо е светлината, но виждаш. Как виждаш? „Имам очи, виждам. Тури ми игла на ръката, ще я видя, ще я намеря.“ Казвам: „Ти си философ. Затвори очите си – туря една игла на земята – със затворени очи със своята философия намери тази игла. Аз ти казвам, намери иглата ти с философията си.“ Ти ще се буташ. Ние, съвременните хора, със свята философия не можем да намерим същественото в живота.

Много са интересни обясненията в Библията. Казва: „Взел Господ пръст от земята и направил човека.“ От каква пръст? Защото има бяла пръст, има и жълта, и червена. Има и черна пръст, не знаем от каква пръст. Казва – направен от пръст. Един български проповедник, който минавал за много учен, като разправял как Господ направил човека,

казал: „Господ направи човека от много хубава пръст и три дена го суши. Адам беше влажен, и три дена суши пръстта да изсъхне, да стане сцепление на пръстта, че като го погледна, не можа нищо да му даде, да стане за работа. Турил го на един плет да съхне.“ Пита го един негър: „Ами кой прави този плет?“ „То – казва – не е твоя работа. Плетът, то е по-дълбока работа.“ Защото до човека всичкият живот, който е слязъл отначало в създаването на света, животът е влязъл. И всички живи същества преди човека са работили, за да изкарат малко материал, за да се създаде човешкото тяло. Следователно хиляди години работили. И така в шестия ден е направен човекът. Пет дена са работили да събират този материал, тази пръст, от която е направен човекът. Частите, от които е направен човекът, са били направени по разни места на Вселената и трябвало да ги съберат от всички места, докато ги сглобят.

Човек е сглобено нещо. Много части са сглобени, а това има разнообразие в характера. Някой път човек е герой. Бие се. Защо се бие, и той не знае. Някой път се наежи като пуйка, дигне си носа. Някой път дигне главата си, като някой вол с рогата. Казвам, колко хиляди работи има в този човек. При създаването на човека хората са се отклонили. По модел е създаден, но човек се е отклонил и не е създаден тъй както трябва. Много работи има, които му липсват. Справедливост няма. Той като те обере, смее се. Че ти страдаш, няма нищо, казва. Той да се махне, аз да съм добре. Има друг човек, който влиза в положението ти, не иска с игла да те бутне. Друг те бутне с нож и казва: „Да знаеш, че аз съм герой.“ Или например някой път хората искат да отворят някоя врата. И като не може да отвори вратата, като хване, изтегли и рамката. Развали целия порядък. Или, виждал съм някои хора, шият нещо и като не може да го ушият, вземе, че го скъса. Пише писмо на друг и като не може да напише писмото, скъса го. Вземе друго писмо, пак започне да пише. Пак го скъса. Защо го къса? Какво е виновно писмото? Защо ще скъсаш

писмото? Той ще скъса писмото, и казва: „Ти си виноват, аз заради тебе не може да пиша.“ Пита ме една госпожа млада. Казва: „Защо Господ създаде света така?“ Гледам, тя има едно ревливо дете. Питам я: „Ами ти защо роди това ревливото дете? Господ не го създаде, ти го създаде. Защо е ревливо детето ти? Ти като мислиш, че светът не е създаден добре, защо не създаде друго дете, да не е ревливо. Ти, с ревливото дете, искаш да кажеш защо Господ създаде света така.“

Човек трябва да знае откъде да започне в живота. Всички ние страдаме, понеже започваме оттам, отдето не трябва. Вие, като разгледате някое дърво, гледате как завързва, как зрее. Виждате – постепенно всичките плодове, изведнъж не узряват, постепенно узряват. Тези, които са на южната страна, узряват по-скоро и са по-сочни. Тези, които са към север, не зреят и краските не са така хубави. Онзи, който не разбира закона, той ще мисли, че безразлично е дали ти си на север, или на юг. Не е така. Онези клетки, които живеят в мозъка, тяхното състояние е друго. Онези клетки, които живеят в краката на хората, са други. Онези клетки в краката са разумни. Но те носят цялата тежест. Техният свят не е така организиран, както светът горе в мозъка. Някои искат светът другояче да бъде създаден. Кого ще турим на туй място? На мястото, дето не обичаме, кого ще турим? Пък има един закон на съответствие. Всичките клетки на тялото с милиони години, ако човек би живял милиони години, тия клетки от краката се качват в мозъка, а клетките от мозъка слизат в краката. Става едно кръвообращение. В туй кръвообращение става инволюция и еволюция. И сам човек слиза и се качва, за да придобие опитност. Ти си в едно лошо положение, от половин час те вали дъжд – то е магнетическа баня. Ти си болен. Като те накваси в юни този дъжд, ще оздравееш. След половин час излезе слънцето, чувстваш се добре. Питаш защо е този дъжд. За твоята болест дойде. По някой път ме питат защо е този вятър. Знайте, ако не духаше вятър, какво щеше да бъде положението на земята? Земята щеше да бъде една пустиня.

Благодарение че духат ветровете, пренасят всичките блага, плодородие, изобилие. Защо пече слънцето? Какво ще стане, ако не пече слънцето? То пече, но и дава нещо. Изгрее слънцето, и в изгряването е хубавото. Като грее, е по-малко опасно, отколкото, като не грее. Месечината никога не грее. Ако останеше тя да ни храни, какво щеше да станем? Всички щяхме светии да станем.

Та казвам, новото разбиране какво е. Човек е дошъл на земята като един екскурзиант, като един екскурзиант и всеки ден да играе. Като стане от леглото, да си поиграе вкъщи. Да си поиграе, както знае вкъщи, когато никой не го вижда. Той стане, навел глава. Жена му, децата му да не го виждат. Стани, дигни си главата, поиграй, нищо повече. Срам го е какво ще кажат хората, като го видят, че вкъщи играе. Като играе на хорото пред хората, като пие винце, всичко това е намясто. Сега на трезвения човек умът му е намясто. А като играе, той се чуди какво ще кажат хората. Ето какво ще кажат: „Ето един свестен човек. Човек, който знае да играе, когато не е пиян.“ Човек мяза на едно радио, винтовете на което са отворени повече, че бучи. Този, който бучи, този, който направил радиото да бучи, не е намясто учен. Да направи радиото – да не смущава. След време ще бъде учен. Човек трябва да бъде весел. Казвате: „Какво ще стане със света?“ Какво ще стане? Ще стане туй, което всякога е ставало. Ще духа вятър, облаци ще дойдат, слънце ще грее, хляб ще се опече. Казва: „Много дъжд има отвън.“ Ще се измият прозорците, работа ще има на хората, трева ще има, мляко ще има.

Казвам, трябва една трезва мисъл. Хората всякога изискват да им се разправя нещо, което не е. Преди години иде един и казва: „Кажи ми каквото не е.“ Казвам: „Аз ще ти кажа това, което не е. Аз предвиждам, че ти ще бъдеш много голям човек. Ще станеш богат, къща ще имаш, хубаво положение ще имаш.“ Той се зарадва, изправи се. Рекох: „Зад туй виждам нещо толкоз страшно, че не бих желал да

бъдеш такъв.“ „Че какво виждаш?“ „Какво виждам? Виждам една свиня, която гоят в кочината, по пет пъти я хранят на ден, но виждам как я колят и как ще ѝ извадят месото и ще го опекат.“ Той ме гледа и казва: „Туй виждаш ли го?“ „Виждам го. Така и тебе ще те опекат като прасето.“ Че какво да му кажа хубаво. После той ми казва: „Излъга ме.“ „Сега ти говоря истината. Хубавото го виждам, бих желал да стане обратното – по-преди да те пекат, а после да дойдат хубавите неща. Сега не зная кои са причините.“ Той е малко духовит: „Тогава хората ще станат вегетарианци, няма да ме опекат. Ще се освободя, няма да ме изядат. Ако са тези сегашните, ще ме изядат. Аз го зная. Но те ще станат вегетарианци.“ Радвам се, че съдбата му е такава, няма да го опекат. Рекох: „Харесвам те сега.“

Та първото нещо, трябва да носим весел дух. Ние се плашим. Ние се плашим, каквото мислим. Мислим много работи, пущаме всичко да минава през нашия ум. Не е право. Човек трябва да бъде много внимателен. Да не пуща ония течения да минават през неговия мозък. Ще го опетнят, и тогава животът ще стане нещастен. После в сърцето си човек не трябва да пуща кални желания и постъпки, които внасят дисхармоничното и лошото в света. Първото нещо се изисква, като станем сутрин, една светла мисъл да внесем в ума си. Ако си неразположен, имаш една круша. Хвани крушата и кажи: „От тебе искам – изяж я, хубаво сдъвчи я и кажи – дай ми хубавата мисъл.“ Изяж тази круша и след 20 минути чакай каква мисъл ще ти донесе. Хубаво, ако крушата ти помогне. Като седиш, не бързай. Не бързай да излезеш. Защо не си разположен? Вземи, че си направи чай. Една чаша хубава чай, изпий я по лъжичка и виж какво ще внесе. Още работата не става. Вземи една книга, отвори, прочети един стих хубаво, и пак почакай. Ти ще кажеш: „Ако и тогава не дойде?“ Целия ден работи вкъщи, не излизай навън. „Чиновник съм.“ Ти не си роден за чиновник. Когато някого хванат на бойното поле, роден ли е там?

Това е човешки порядък. Отишъл там по стечения на обстоятелствата и станал роб.

Ще ви разкажа следующия пример. Един умен човек носил червен пипер. Хванали го пленник в една война, вземат му пушката, оръжието. Той казва: „Пуснете ме, един ден ще ви бъда полезен.“ „Че как ще те пуснем? Ако те пуснем, горе ще ни претрепят.“ „Аз имам и друг начин, по който може да се освободя.“ „Че как ще се освободиш, оръжие нямаш?“ „Без оръжие може да се освободя от тебе. Искаш ли да опитам ума ти?“ Онзи казва: „Ще те претрепам.“ Другият изважда пипера и хвърля в очите. Започва да си трие очите и остава всичко. Другият взема, връзва го. Дохождат до границата. „Слушай – казва – аз ще ти дам един пример. Аз съм по-умен от тебе, аз ще те пусна ти да си вървиш, не искам да те претрепвам. Не искам ти да ми туряш червен пипер в очите.“ Питам, когато волът ви подкарва някъде, какво трябва да правите? Той носи хубаво оръжие, въоръжен е с най-хубавото оръжие. Ще носите червен пипер. Кой е червеният пипер? Няма по-страшен пипер от истината. Като го блъснеш, вземи пушката и го докарай до границата и му кажи: „Който носи червен пипер, роб не става.“ Казвате: „Пиперлия човек.“ Защо носите този пипер? Аз съм за този пипер, който излиза от истината. Всеки от вас, жени и мъже, всички да носите пипер в джобовете си. И който не се подчинява, – пипер в очите.

Ние живеем в един свят, в който всички можем да бъдем щастливи. Ние сме единствената причина, че някои много ядат, а други никак не ядат, а други не си доядат. Гледаш – някой човек бърза в яденето. Някой пък философства, че не било наготвено. Той се смущава за яденето, че достатъчно пипер нямало, достатъчно масло нямало или зехтин. В тия времена колко масло трябва да има? Една лъжица масло е достатъчно. Три лъжици трябвало. Ами ако няма три лъжици? „Сто грама е малко хляб.“ Ако ядеш 100 грама хляб, има

достатъчно енергия да добиеш, ако дъвчеш. Ако имаш цял самун, изяж го за пет минути; ако имаш половин самун, изяж го за десет минути; ако имаш една четвърт, изяж го за четирийсет минути. Тъй щото онези, които имат малко хляб, времето да удължават, ще има толкова енергия, колкото целият самун. Сега този самун можете да го приложите. Казвате: „Няма философия." Философия има в нещата. Човек трябва да знае как. По някой път се представят нещата така, че се виждат нещата като басня.

В природата съществува един закон, който, всеки като го приложи, няма изключение. На умния човек, ако му дадеш едно житено зърно, той ще види възможностите. Онзи, който е обикновен човек, той казва: „Ще взема целия самун." Онзи талантливият ще вземе един орех и ще го изяде, а онзи гениалният човек, казва: „За мене е житеното зърно." Ще иде да го посее. Достатъчно е 3–4 години да работи, за да бъде един от богатите хора на земята, отколкото онзи, дето взел ореха или който взел самуна, понеже то е мощното вътре. Имаш една мисъл. Ако може на тази мисъл да ѝ дадеш един органически подтик, твоята мисъл ще бъде толкоз силна. Нали сега има тези дългобойните оръдия. От какво зависи силата им? От силата на експлозива. Колкото този експлозив е по-силен, снарядът се върти. Ако излиза направо снарядът, е по-слаб. Този снаряд се върти и в туй дълго въртене туй дългобойното оръдие, снарядът отива надалече. И хората вървят по същия закон на еволюцията. Ние вървим по същия закон на снарядите. Ние, като вървим, излизаме из туй дуло в живота, за да произведем онзи ефект, който е необходим в живота.

Ако ти една мисъл може да изхвърлиш по закона на любовта, тази мисъл да е в движение, дето иде, тези хора ще направят един отговор, и тя ще дойде до тебе. Вие се чудите. Природата има един закон. В планината отиват светски хора на екскурзия – 10–20 души. Дойде студът, замръзват хората. Трябвало да им режат краката. Отива

един светия на екскурзия, той се помолва, изменя се времето, иде топло течение на планината, уясни се времето и човек излиза. Значи светията, като се помоли, изпраща енергия, изменят се всичките течения. Чудни хора сме. Ако живеем по закона на любовта, природата се тонира според нашата любов. Ние носим тия дисхармонични мисли, които, като отидат в природата, тя се гневи, дават най-лошото време: студ, град, както онзи ден. Като дойдоха тука, направиха едно упражнение. Искат да кажат на света: „Слушайте, внимавайте. Ако дойдем с нашата артилерия – това са сега най-малките, с най-малките калибри от 5 сантиметра, а има и дългобойни.“ Ако такива снаряди бяха падали по 1–2, по 10 кила? Фламарион някъде даваше един пример, дето на едно място паднал един такъв снаряд, който тежал един тон.

Ние, съвременните хора, не сме изучавали, не знаем законите на природата. Човек може да бутне някъде в природата и да произведе такъв експлозив – да помете всичките хора. Побутне известен снаряд, който има 300–400 килограма експлозив. Като избухне, знаеш ли какво става? Може да избухне една мина. Ние, съвременните хора, с нашите мисли, с нашите чувства, създаваме цяла една война на разрушение. Ти казваш: „Аз да го намеря, ще го смачкам, ще го счукам на сол. На сол и пипер ще го направя.“ Някой казва: „Ще го обеся, ще го убия.“ Друг казва: „Главата му ще откъсна.“ Всичко, каквото хората казват, туй става. Разправяха ми един пример тук, който тук, в България, е станал. Колко е верен, не зная, но ще ви приведа. Един български касапин имал три деца. Двете мъжки, по-големи. Най-малкото женско, на една година. По-голямото момченце казва на братчето си: „Да ти покажа как татко коли агънцата.“ Взема ножа и с ножа заколва го. Като видяло, уплашило се, хуква да бяга. Носи ножа и се натъква на него. Майката в това време къпела малкото момиченце и като видяла, хуква да види и оставила детето във водата. И като се връща, намира го удавено. Ще кажете: „Защо Господ даде

така да станат нещата?“ Защото бащата е касапин, той не е роден за касапин.

Казвате: „Как да подобрим своята съдба?“ Със своята мисъл. Казвам, експлозивните мисли, чувства и постъпки един ден всичко възвишено и благородно ще разрушат. Сега се показва това. Ако един народ се въоръжава, неговите въоръжени сили, които има, не може да траят повече от 15 години. И ако не ги употреби във войната, започват да експлодират сами. Затова са принудени след 15 години да направят една война, че алъш-вериш да има. Сега ние не туряме причините в нас, че ние сме, които поправяме нещата. Всеки трябва да поправя. В света истината трябва да господства. Казваш: „Какво аз мога да направя?“ Какво може да направиш? Какво ще направиш? Ти ще направиш това, което едно американско дете направило. В Ню Йорк имало една канара, в която американците са направили 3 хиляди дупки, дълбоки повече от един метър, в които турят динамит, експлозиви. Съединяват ги с една електрическа жица и дават на едно дете 4–5-годишно да натисне бутончето. Като натиснало, цялата канара се разрушава. Но и детето някой път като бутне бутончето на жицата, с която са съединени тия експлозиви, адски машини, отива някоя канара. Голямо разрушение става. Но малкото дете като бутне, може да дойде и всичкото добро в света.

Възможностите, които Бог дал, в нашите ръце са, за да оправим живота си. Казваме: „Да дойде Господ, да оправи живота.“ Ти трябва да бутнеш копчето в главата. И в сърцето има едно копче, едно бутонче, и него ще бутнеш. И в тялото има едно бутонче, и като бутнеш, всичко става. Тогава привеждат поговорката, че Бог дава, но в кошара не вкарвал. Тази поговорка няма смисъл. Много поговорки бих коригирал, които не са направени по закона на истината. Ще коригирам един пример, който на мене е даден. Отнася се не до българите, но до англичаните. Аз ще го коригирам как трябва да бъде.

Той е следният. Един английски лорд отива в Италия, мисля във Венеция, в един от най-хубавите хотели. По едно време гледа през прозореца – в една друга стая един италианец турил си револвера на челото. Снема го, пак го туря, така 4–5 пъти. Англичанинът вижда – не иска да се самоубива, разбира това. Той отива при този италианец и му казва: „Господине, защо искате да се убиете?" „Имам да давам 50 хиляди лири и постоянно ми ги искат, дотегна ми да ми казват. Искам да се самоубия." Англичанинът изважда една книга, един чек и му го дава, казва: „Тъй човек не се самоубива. Аз ще ти кажа – ти си страхливец." Взема револвера и се убива пред него. Сега искат да покажат, че това е смелост. Това не е смелост. Това е тщеславие, английско тщеславие.

Аз да коригирам примера в какво седи. Виждам един богат човек и един апаш. Апашът влиза с револвера срещу челото на богатия. Богатият се моли: „Не ме убивай. Каквото искаш, ще дам." Онзи снема револвера и взема парите. Казва апашът: „Пари имаш още, дай." И пак туря револвера срещу челото. Онзи пак му дава. Така 4–5 пъти. Всеки път по 5–10 лири му дава. Казвам, защо туря револвера? Да даде парите. Осмисля се. Да изтегли парите, туря револвера. Казвам: „Върни тези пари на този човек. Аз наместо 50 хиляди ще ти дам 100 хиляди." Туй е благородна постъпка. Да живеят и обраният, и разбойникът. Но онзи, който си тегли куршума и се самоуби, той направи пакост на себе си. Той няма себе си. Някой път постъпваме като глупавия англичанин. Като се разсърдиш на жена си, ще си теглиш един куршум да се самоубиеш, да се покаже, че си герой. По-добре освободи жена си от един разбойник. Тя е обрана жена. Да се върнат парите.

Съвременните хора казват: „Да дойде Христос в света." Христос да дойде, пак ще го разпънат. Най-първо, ще го арестуват. Ще го разветждат в обществената безопасност, ще правят дознание. Казва:

„Ти учиш едно учение, което не е съгласно с нашия порядък на нещата.“ Ако е в демократическите страни, Христа ще го съдят по един начин. Ако е в болшевишкия режим, – по друг начин. Ако е в монархическите страни, него ще го направят комунист. Ако е в комунистическите, него ще го направят империалист. Но и в двете страни ще го разпънат. В едната ще го разпънат, че поддържа демократически идеи, а в другата ще го разпънат, че поддържа комунистически идеи. Нито демократическите, нито комунистическите идеи са прави. Там, дето има убийство, този порядък не е божествен, той е човешки. Нямам нищо против него, хората може да се избиват, когато искат, но то е човешки порядък. В един божествен порядък никакво убийство не се позволява. И в този порядък, не че е много желано, но в този порядък на хармония никакво убийство не се позволява. Следователно там, дето съществува едно убийство, нарушението е най-малко. Когато се убиват милиони хора, безпорядъкът е голям. Сега като воюваме в себе си, пак е убийство. Някои казвате: „Иде ми да се самоубия.“ Ти не мислиш право. „Не искам да живея.“ Ти си страхлив човек, не искаш да живееш. Казваш: „Не искам тази работа да я правя.“ Приел си една работа, свърши я докрай. Каквато работа имате, довършете я. Намислил си да крадеш, иди открадни и нищо повече. Сега да ме разберете, да се обясня.

Ще кажете, че проповядвам кражбата. Ти си актьор, играеш в театър. Една апашка роля ти дали, да откраднеш. Нали даваш лош пример. Всичките хора те гледат как отиваш, как изваждаш парите, най-после те хващат, съдят те, и хич не ти мръдва окото. Ти казваш, че това е на шега. Не е на шега, от тази шега излиза нещо. Истината шеги няма. Има една шега в истината, но не такива шеги, които причиняват убийство. Казвам, напразно допущаш идеята, че трябва да крадеш. Щом допуснеш, ти допущаш идеята, че си слаб човек, не може да работиш. Вече тунеядец си. В себе си пущаш една лъжа. В

тебе Бог ти говори – родил си се със способности, с благородно сърце, с възможности цар да станеш, не на хората, ако на хората допущаш, нищо от тебе няма да стане. Ако мислиш, че може да се прехранваш с кражби, логика няма. Не да ви доказвам със закон, но в тази логика допущането на отрицателните мисли носи всякога разрушение. Или някой път искаш да излъжеш. Никаква лъжа в себе си няма да допуснеш. Някой казва: „Кажи ми истината." Аз не съм длъжен да му говоря. Как може да му кажа истината? Някой казва: „Кажи ми истината." Аз ще му кажа: „Живей, както аз живея. Както аз правя, прави и ти, ако искаш." Ти ще му разправиш за истината, той ще я оспорва. Това ще приложим в днешното общество.

Какво е днешното общество? Ти една свиня не може да я реформираш. Ти може да я реформираш, да я извадиш от кочината, но да я накараш да се реформира тя, то е невъзможно. Това е за онзи, който знае. Може да реформираш хората и себе си може да реформираш. Разправя един английски лекар. Среща го един негов приятел, той казва: „Къде си ходил?" „Ходих да гледам как играят, как маршируват бълхите." Казва: „Искаш да се шегуваш с мене?" „Не, не. Те вървят, маршируват като войници." „Невъзможно е." „Ела с мене." Завежда го и той вижда между две стъклени плочи хиляди бълхи. И този им командва и бълхите се разделят на взводове, на роти, на полкове, играят, събират се. Имат си офицери. Офицерите седят пред всичките. И той казва на този, който ги управлява бълхите: „Това е дарба." А онзи казва: „Най-голямата мъчнотия срещнах: да накарам бълхите да не скачат. Да ги отуча да скачат. След туй всичко лесно научават." Ако бълхите може да станат добри войници, защо хората не може да станат войници на истината?

Христос запитва и казва: „Деца, имате ли нещо за ядене?" За един свой приятел да имаш една отлична мисъл. Той като я приеме в ума си, да има с какво да се занимава. Като възприемеш въздуха, от

този въздух да извадиш нещо. Като възприемеш храната, от тази храна да извадиш нещо. Аз бих ви препоръчал: никога не допущайте един болен човек да ви готви. Онзи, който готви, трябва да бъде здрав. Болните хора да не ви готвят. Ще туряте болния човек да готви и ще харесате, и никой няма да ви види. И хляб, който меси, да е здрав. Болен човек да не меси хляб. Болни хора и на нивата не ги пущай. Здрави хора навсякъде да работят. Болните – на курорт. Казвате: „Пари трябват." Парите не създават курорта.

Сега ние говорим за новия порядък. Старият порядък върви, той е намясто. Ние няма да се освободим от стария порядък. От стария порядък трябва да извадим всичките поуки – стария порядък и старите кораби, в които сме се качили, каквото и да правим, трябва да дочакаме да слезем на пристанището, да дойдем до новото. Няма какво да реформираме кораба. Трябва вода и храна. Хванал съм се на хорото, докрай ще играя. Сега всички хора реформират. Този кораб не може да се реформира. Новият кораб, който ще преустрои, той няма да се създаде в морето. Казвам, с вашите стари възгледи новият порядък е несъвместим. Божественият порядък е несъвместим с безлюбието. Божественият порядък е несъвместим с насилието. Божественият порядък е несъвместим с лъжата. Няма допирни точки. Бог го допуща, той съществува, но е несъвместим. Ако искаш да влезеш в божествения порядък, ще имаш точно обратното. Казвате: „Откъде да дойдат парите?" Щом парите при вас не идат, имам друго мнение за вас. Това показва, че не ги обичате. Вие казвате, че ги обичате. Щом парите при вас не идат, не ги обичате. Насила ги вземате, то не е любов. Парите, като ги обичаш, ти вървиш, те отподире се търкалят. Ако направите този опит, ще кажете – то е илюзия, то е лъжа. Няма защо да правите този опит, да се търкалят парите. Аз не бих желал да подкупвам хората с пари. Ако ми дадяха цялата земя за наследство, не бих направил един опит да накарам хората да направят нещо, за да вървят парите им отпреде. Може да го

направя, но и цялата земя да ми дадат, да го направя, няма да го направя, защото е лъжа и подкуп. Човек ще вярва в парите, които се търкалят. В думите не ми вярва, в търкалящите пари ще вярва. Това е старият порядък. Хората, които вярват в светлите мисли, които вярват в светлите чувства и в светлите постъпки, те са хора на новото. Туй трябва да го турим в себе си. Кои мисли са светли? Всяка мисъл, която е светла, носи мир, сила, здраве. Всяко чувство, което е светло, носи мир, сила, здраве. И всяка светла постъпка носи същото. На това трябва да се устрои бъдещето.

Та казвам, направете опит. Вие искате да направите опит по нашему. Когато едно дете дойде, когато от невидимия свят един възвишен дух реши да слезе на земята, какво прави? Дава ли разпореждане? Не. Той се подчинява на законите на земята. Ще дойде при майка си, представя се в нейните ръце. На бащата и майката казва: „Направете от мене каквото искате." Остава се на тяхно разположение, да ги опита какво мислят. Ще го турят в един апартамент, ще го свият 9 месеца, ще стои свито, дето нищо няма да каже. Казват: „Нищо няма да говориш. Откъде си, какъв си, отде слизаш, колко си богат, нищо няма да говориш. След 9 месеца ще държим един изпит и след деветия месец, тогава ще кажеш Ваааа." Детето казва: „Свободен съм. Ваaa... Свободен съм да дишам."

Всеки, който е свободен да диша, свободен е да мисли. Досега, като каже детето ваaaaa, казват – баща му и майка му са много добри хора. Детето е весело. Казвам, вие трябва да кажете ваaaa. А овцете казват беааа. То не е все същото. Ваа значи – добър е Господ, свободен съм, иде новото в света, което ще освободи хората да дишат. Вие казвате: „Да има някой, да ни даде пари." Опасни хора са тия, които дават пари. Той е сифилистичен, страда от проказа, като ти даде пари, ти ще се заразиш от проказата. Парите носят проказа. За тия пари ще идете. Някой човек казва: „Пари да имам." Но Господ казва: „Не,

божественият свят няма пари.“ Тебе ти се ядат череши, казваш: „Да имам 10 лева, да си купя череши.“ В божествения свят, като пожелаеш нещо, ще те хване една приятна дремка и като се събудиш, гледаш – една трапеза, едно кило хубави червени череши. И след като изядеш черешите, казваш: „Да има на земята една чашка пиво.“ Дремнеш, като се събудиш, гледаш – бистра, хубава вода. Има един аромат, като я пиеш. Казваш: „То е най-хубавото питие.“ Очите ти светнат, станеш силен, мощен. Казваш: „Цялата земя може да обикалям.“

Научете се щедро да давате и щедро да оценявате. Не бъдете скържави в преценката си. Дойде някой човек, сега не е хубаво да ви привеждам такива примери. Аз, който не обичам да давам, много съм скържав. Нещо, което ми е най-противно, е да давам пари. Някой път дам, за да не ме глобят. Псувнята е по-лоша от даването на пари. Седя, идат двама души. Казват: „Да живееш, за деня...“ Те носят картини. „Колко искате за картините?“ Не се пазаря. Казват: „Четиристотин лева.“ Давам. Те казват: „Да си жив.“ Друг един ученик свършил прогимназия. Турил в един плик диплома как е свършил и разни други разписки, иска да постъпи в търговското училище. Трябвали му 3000 лева, не му стигали 1500 и най-после спира, че му трябвали още 400 лева. И той иска 400 лева. Казва: „Да си жив, Учителю.“ Пак турям 400 лева в дипломата. Защо иска? Трябват му. Може да му трябват, може да не му трябват. Той казва, че му трябват. Казва: „Той те лъже, не му давай нищо.“ Казвам: „Трябва му на този човек, дай му, да си върви. Две банкноти по 200 лева колко струват? Фиктивно е това, лъжа е. Тия две книжки едва 5 лева струват. Дай му две парчета от книга по 200 лева, да си върви.“ Изгледа ме един и ми казва: „Намаза ли със зехтин диплома, или го пущаш на сухо.“ Казвам: „Доста е намазан с 400 лева.“ Не казвам, че е намазано с 400 лева. Намирам закона: който иска, дай; имаш, дай. Четиристотин – 400 лева. Защото, виж, той е умен. Три хиляди лева му трябвали. Той не иска 3000 лева, после –

1500, най-после 400 лева – вече необходими. Казвам, туй е необходимо.

Умните хора 3000 лева не искат, искат 400 лева. Дай ги четиристотинте. Аз другояче разсъждавам. Туй дете Господ го е изпратил, дай му. Онзи художник, пак Господ го е изпратил. Иде друг един, и той носи, казва: „Да живееш, Учителю.“ „Колко искаш?“ „Сто лева.“ Този 100 лева иска – от божествения порядък е. Казваш: „Няма да дадеш.“ Ако изляза насреща ти с револвер, ще дадеш. Човекът без револвер иде, защо да не му дадеш. Ти си един страхливец. Ще го туриш в правия път – да не носи револвер, дай му. Той, като дойде с револвер, ще те застави и ще му дадеш 800 лева. Аз разсъждавам. Казвам, този човек иде без револвер. Той казва: „За Господа дай.“ Дай за Господа. Да не дойде оня реалният Господ. Като дойде с револвера, веднага го слушаш. Всички хора се подчиняват на него. Дойде друг, казва: „Това не е верно, онова не е верно.“ Този Господ, който носи револвер, на него давате всичко. Давайте от онова, което Господ ви е дал. От преизобилието на вашето здраве давайте. От преизобилието на вашата мисъл давайте. Не от немотията. От преизобилието на вашите чувства давайте. От всичко, което имате, давайте. И в даването, и във вземането се изпълнява Волята на Бога в този свят.

„Благословен Господ, Бог наш“

Човешкият и божественият порядък се различават. Божественият порядък на нещата всякога има изобилие. Вижте житото, което се ражда. То е от божествения порядък. Водата, която иде и се пречиства, въздухът, светлината от божествения порядък са. Всички живеем в божествения порядък. В човешкия порядък сме излезли от божествения порядък. Златното зърно – изискват се хиляди години, докато стане на плод. Сегашното злато ще го изядем един ден. Тъй щото не се заблуждавайте. Златото, което ще стане на плод, ще го изядем. И то е от божествения порядък.

39 неделна беседа 13 юли 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА ЧОВЕКА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета част от единайсета глава от евангелието на Матея – от втори до шестнайсети стих.

/2/ А Йоан, като чу в тъмницата делата Христови, проводи двама от учениците си /3/ и рече му: „Ти ли си, който има да дойде, или другиго да очакваме?“ /4/ И отговори Исус и рече им: „Идете, известете на Йоана това, което чуете и видите: /5/ слепи прогледват, хроми ходят, прокажени се очищават и глухи прочуват; мъртви възкръсват и на сиромасите се благовества. /6/ И блажен е, който се не съблазни в мене.“ /7/ И когато те си отхождаха, начна Исус да говори на народа за Йоана: „Какво излязохте да видите в пустинята – тръст ли, от вятъра разлюляна? /8/ Но какво излязохте да видите – човек ли, с меки дрехи облечен? Ето тези, които носят меки дрехи, в царски домове са. /9/ Но какво излязохте да видите? Пророк ли? Ей, казвам ви, и повече от пророк. /10/ Защото този е, за когото е писано: „Ето, аз провождам вестителя моего пред твоето лице, който ще приготви пътя ти пред тебе.“ /11/ Истина ви казвам: между родените от жени не се е повдигнал по-голям от Йоана Кръстителя; а най-малкият в царство небесно е по-голям от него. /12/ А от дните на Йоана Кръстителя до нине царство небесно насила се взема, и които се насилят, те го грабнуват. /13/ Защото всичките пророци и законът до Йоана пророкуваха; /14/ и ако щете да приемете това, той е Илия, който имаше да дойде. /15/ Който има уши да слуша, нека слуша. /16/ А на какво да уподобя този род? Подобен е на деца, които седят на пазара и викат на дружината си.“

„Духът Божи“

Какво е предназначението на човека на земята? Защо дошъл човек на земята? Всичките хора, които живеят на земята, не са разрешили този въпрос. Те се занимават с туй, за което не са дошли. Зависи от съзнанието на човека. Човек е, който разбира. Казват: „Умен човек.“ Но кой е умен човек? Човек, който е ходил на бойното поле и е раняван двайсет пъти, умен ли е? Човек, който ходил в кръчмата и са му пукали десет пъти главата, умен ли е? Човек, когото хванала проказата от главата до петите, умен ли е? Може да ви приведа ред примери. Тъй както ние живеем, имаме паметници, гробища, търсим свещениците да погребват умрелите. Че това не е нашето предназначение, да погребваме умрелите. Аз уважавам майките, които раждат деца. Ако децата не се раждаха, щяха ли да умират? Ако една къща се гради и се събаря, как мислите, онези, които я градят, майстори ли са? Ако една риза, която шиеш и се скъса, тъкането намясто ли е?

Казва: „Ти вярваш ли в Бога?“ Какво подразбираш под думите: ти вярваш ли в Бога? Ако те нахраня с хляб, вярваш ли, че ще те нахраня. То не е вяра, то е факт, нахраних те. Вяра е – идната година да те нахраня, и ти да вярваш. То е вяра. Цяла година ще вярваш, че ще те нахраня един път. Вярата не се изисква за продължително време. Вярата се подразбира. Кажеш, и направиш нещата. Най-първо, трябва да вярваш, за да станат нещата реални. Нещата без вяра не могат да станат реални. Вярата е предшественикът на реалността. Тя е врата, през която човек трябва да влезе. Психологически е така. Ще дойдат сега, ще кажат: „Ти какво, че вярваш в окултизма?“ Какво нещо е окултизмът? Какво, че вярваш в мистицизма. Какво нещо е мистицизмът? Окултизмът е тайна наука за природата. Всичките химици са все окултисти. Те знаят да объркват работите, да правят експлозии. Всичките адвокати, които знаят да отклоняват законите; съдиите, които правят в Народното събрание законите, да скарват хората. Съдиите допитвали ли са се до хората, като правят тия закони, какво отношение имат към хората? Един съдия, който съди един

престъпник, не трябва да има никакво престъпление; ако има престъпление, съдията няма право да съди. Един съдия, който защитава другите, не трябва да има престъпление; ако има престъпление, няма право да защитава другите. Един търговец, който направил две престъпления, търговец не може да бъде. Един учител, който направил две престъпления, учител не може да бъде. Една майка, която направила две престъпления, майка не може да бъде. Един баща, който направил две престъпления, баща не може да бъде.

Какъв порядък имаме в света? Казва: „В какво вярваш?“ Аз вярвам, че ако направя две добродетели, съм учител; като направя две добродетели, съм баща; като направя две добродетели, съм майка, всичко в света съм: и адвокат, и съдия. Вярвам в това, като направя две добродетели, всичко съм. Питам, вие вярвате в Господа, къде е вашият Господ. Аз, още като се спъна на пътя, виждам Господа. Казва: „Знаеш, ти си тръгнал в кривия път.“ Аз се върна. Той не ми казва: „Назад.“ Но аз се връщам, познавам дали вървя в правия път. Когато светлината върви пред мене, той е с мене. Когато светлината е зад гърба ми, той ми гледа ума, какво правя. Че когато ние правим погрешки, когато светлината е зад гърба, не е пред лицето, къде е Господ. Казва псалмопевецът: „Гледах Господа пред себе си.“

Ние сме хора на двайсети век, християни. Сега всичките християни от всичките държави, които носят името Христово, да имат едно верую. Едни се наричат католици, други православни, баптисти, методисти, повече от 80 секти има. Казват: „Сектанти.“ Без сектантство не може в света. Природата е пълна със сектанти. Колелото е направено от сектанти. Като излезе един сектант от колелото, колелото не се върти. Колелото се върти благодарение на сектантите. Какво ще направят сектантите поотделно. Всичките, събрани в едно, те ще въртят колелото. Всичките сектанти, които въртят колелото, добре е на него, те са прави. То е правото верую. Ако нашето верую не може да подобри времето, ако нашето верую не може да подобри плодородието, ако нашето верую не може да

подобри изворите, обществените работи, законите, ако не може да подобри майките, бащите, братята, сестрите, какво е това верую? Какво трябва да се прави? Или трябва да се седи на една лъжа? „Като идеш в оня свят.“ Аз оттам ида, от оня свят. Сега слязох оттам. И от оня свят вестниците пишат тъй: „Слезте да напълните главите на тия хора, християнски народи, да напълните главите с чиста вода, чисти мисли, да покажете, че това, което вършат, е престъпление.“ Тъй пишат отгоре, че ако тия хора не послушат Волята Божия, земята така ще се разтърси, че няма да остане ни руснак, ни германец, ни англичанин, ни американец, ни българин, ни сърбин, нищо няма да остане в света, ни прах, ни пепел. Ако туй не стане, ще видите. Ако тия хора не се примирят, очаква ги една участ, каквато светът никога не е виждал. Ако се примирят, ще дойде Божието благоволение, ще дойде Царството Божие на земята. Туй нека да го чуят всичките водители. Вие чакате деня Господен. Денят Господен е ден за отмъщение за престъпленията на хората на земята.

Казвам, всички трябва да се молят, да станат проводници, да дойде Божието благословение. Казват: „Кой ще победи?“ Ония хора, които носят любовта, те ще победят. Казвам, че този порядък, който сега съществува на земята, няма прах от него да остане. Аз ви казвам, че до 45 години ни прах няма да остане от него. Всичко туй трябва да се измени, това е Волята Божия в света. След него ще дойде нещо по-хубаво. Вие ще влезете в онзи свят. Като дойдат, какво ще кажете, къде ще идете? Като умрете, къде ще идете? Ако ти не идеш при Бога, ти си изгубен човек. Ако не намериш Христа, ти си изгубен човек. Ако ти не намериш своите братя и сестри, ти си изгубен човек. Ако ти не намериш своя Учител, ти си изгубен човек. Като намериш онези, които те любят и ти любиш, то е смисълът на живота на човека. Така трябва да се проповядва на хората.

Казва: „Ти в какво вярваш?“ Вярвам в Бога, който живее в светлината. Вярвам в Бога, който живее във въздуха. Вярвам в Бога, който живее в мене, в моя ум, в моето сърце и в тялото ми, който

живее навсякъде и ме окръжава. Всеки ден го виждам и зная, че не е такъв, както хората го проповядват. По-страшен от него няма. Когато тъпчи, всичко на прах прави. Ако не се подчиняваш на законите му, ще те тури в една пещ, най-малко 50 милиона градуса топлина. При 50 милиона градуса топлина и дявола, като турят, и всичките дяволчета ще се разтопят и от тях нищо няма да остане. При този огън всички дяволи ще се стопят, ще станат правоверни. При тази топлина дяволът казва: „Не може, не устоявам на тази топлина." В топлината на любовта противоречие няма. Когато дойде любовта, всичко ще примири. Един ден в света всички ще се примирят. Ще дойде ден на примирение.

Сега не трябва да се ожесточавате. Казвате: „Кой ще победи?" Желайте в света да победи любовта. Говорете истината. Казвате – англичаните са такива. В България няма ли англичани? Всичките търговци са англичани. Всичките индустриалци са германци. Всичките земеделци са руси. От всичките народи има в българите. Всичките народи ги има в България. Всичките народи представят разните центрове. Във всичките народи ги има чешити. Ако искаш да знаеш какви са англичаните, виж какви са българските англичани. Каквито са българските англичани, такива са и другите англичани. Ние имаме доста англичани тук. Англичаните са добри служители Божии. Британци, тя е еврейска дума, значи Заветът Господен. Англичаните имат скритата мисъл, че са избран народ, който трябва да оправи света. Японците, и те са буден народ. Сега германците, и те оспорват тяхното право, казват: „И ние сме народ избран." Евреите са избран народ; англичаните са избран народ; германците са избран народ. Българите, и те са избран народ. Русите, и те са избран народ. Радвам се, че всичките са избрани народи. Всички да бъдат избрани – това е, което иска Господ. Съгласно е с Писанието. Казва: „Ще се заселя помежду им и аз ще им бъда Бог, и те ще ми бъдат народ." Аз се радвам, че Господ ще се засели. Германците казват: „Господ дойде, ние сме избраният народ." Българите казват: „И ние вече чувстваме

този Господ.“ Русите, и те го приемат сега. По-напред не го приемаха, сега пак го приемат. И те са избран народ.

Казвам, онзи ден ще бъде благословен, когато всичките народи ще бъдат избрани. Ще бъде благословен денят, когато всички майки ще бъдат избрани. Когато една майка роди едно дете, няма да се чувства обременена, ще се радва, че е услужила на Господа, че е родила едно дете по образ и подобие на Бога. Един баща ще се радва, че е станал служител, да роди един син. Един учител няма да съжалява, че не му платили, но ще се радва, че е учител, че ги ръководи в правия път. И всички ще се радват. Сега в реда на нещата е всички да посрещнат Господа и да се радват, че са избран народ. Сега някои някой път казват, че той заблуждава народа. Всеки, който заблуждава хората да остаряват, той е лъжлив учител, който проповядва, че ще остареят. Според божественото учение ние отричаме смъртта. Смъртта за нас е една дреха, която се окаляла, и окаляната дреха трябва да се съблече, да се опере.

По някой път питат де е оня свят. Вие сте в оня свят. Че как не сте го видели? Един ме пита: „Къде е оня свят?“ Казвам: „Ела с мене, да ти кажа.“ Намирам един сляп човек и казвам: „Попитай този човек туй дърво какво е.“ „Той е сляп, какво ще разбира.“ Ти си такъв един слепец. Аз виждам онзи свят. Ти казваш: „Къде е онзи свят?“ Ти живееш в него, и не го чувстваш. Трябва да ти се отворят очите, да паднат люспите. „Колко е далеч онзи свят?“ Никак не е далеч. Че колко са далеч човешкият и мравешкият свят. Дето са хората, там са и мравките. Съзнанието на хората и съзнанието на мравките не е едно. Една мравка може да ходи по един орган или пиано, или цигулка. Какво ще разбере от тях? Нищо няма да разбере. Мравята може да се качи на главата на човека и да мисли, че е могила, ни най-малко няма да мисли, че е едно разумно същество, което може да я облагодетелства за хиляди години да живее щастливо. Един човек може да даде доста храна. Пък може да прекара своето рало през техния мравуняк и да им разруши всичко.

Та казвам, време е вече да се справите с тия мисли. Казва: „Аз сега съм млад, като остарея, тогава ще живея добре.“ Оставете тази философия – като остареете. Ти като млад така живей. Как се живее като млад, аз да ви кажа. Да вземем простото нещо. Младият човек трябва да бъде здрав: стомахът му да бъде здрав, дробовете, главата, краката, ръцете, че като му дадеш храна, ябълки, круши, някой път кокошки като му дадеш, доволен е човекът от яденето. Този човек е млад, който яде сладко. Старият човек, на когото зъбите са опадали, дадеш орехи, не може да яде. Трябва да ги чукаш. Той ги вземе, прекара ги през устата. Като влязат в стомаха, разстрои се стомахът, понеже стомахът иска сдъвкана храна. Ако дадеш несдъвкана храна, зле се отразява. Ако зъбите са изпадали; ако косите са опадали; ако изгубим зрението, слуха, от умните хора ли сме в света? Тук ние минаваме за много умни.

Ще ви приведа един анекдот из турския живот. Един като ял, осиромашал. Най-първо, бил богат, милионер, и пет пари не му останали. Отива при турския султан и казва: „Султан ефенди, осиромашах от ядене. Нямам нито пет пари. Може ли да ми помогнеш?“ Казва му: „Като си ял толкоз, кажи ми кое е най-сладкото на кокошката.“ Той му казва: „Дереси.“ На български значи тътката. „То е най-сладкото.“ Казва султанът: „Дайте му 250 лири.“ Друг чул за това и той отива при султана и казва, че осиромашал от ядене. Пита него: „Кое е най-сладкото на бивола?“ „Задницата.“ Казва: „Ударете му 25 тояги.“ Когато си осиромашал от ядене, знаеш кое е най-сладкото на кокошката, кое е най-сладкото на ябълката, на крушата, кое е най-сладкото на бивола. Най-сладкото на бивола е рибицата.

Та казвам, в новия живот ние сме за онзи реалния живот, който имаме. Всяко нещо, което е реално, придобива известна форма – без разлика. Сега вземете съвременната наука. Нея я изучават хората. Казват – има темпераменти сангвинически, нервен, холеричен и флегматичен, или меланхоличен. Те са термини. Сангвиничният темперамент наричат въздухообразен. Щом човек има добре развити

гърди, дробове, добре диша, разбира законите на въздуха – има здраве. Сангвиническият темперамент дава здрав, хубав цвят на лицето и подвижност. Сангвиникът и холерикът, и той е динамичен, не е въздухообразен. Много въглена киселина имат динамичните хора. Работливите хора, зидарите, имат този темперамент. Той обича да троши, да сече дърва, да троши камъни, да руши. То са хора от холеричния темперамент. Има един темперамент, наричат го флегматичен. Ленивите хора са флегматици. Някои го считат болен темперамент. Има един анекдот за такива хора. В Цариград в миналите векове са се народили от флегматичния темперамент много, наричали ги хайлази. Имало благотворително дружество, което поддържало да ядат и пият тия хора и да лежат на гръб. Никой не работил. Уплашил се султанът, вика един министър и му казва: „Какво ще правим? Тия хора не работят." Казва: „Да ги опитаме, султан ефенди, кои са истински хайлази, да запалим дембелхането и които останат в дембелхането, са истински хайлази; които избягат, не са." Като запалили дембелхането, всички избягали, останали само двама. Напекъл ги пожарът и единият казва: „Да излезем, ще изгорим." Другият му казва: „Как не те мързи да говориш." От цялото дембелхане само двама били истински хайлази. Казва: „Като ни изгори, още по-добре. В оня свят като идем, ще бъде по-добре."

При големите противоречия, които идат, които трябва да разрешим, ние сме длъжни да изучаваме законите на нашата мисъл – всеки един каква мисъл възприема, коя мисъл да възприемем, на коя да откажем възприемането; какво чувство да възприемем и на кое да откажем приемането; коя постъпка да приемем и на коя да откажем приемането. Оттуй зависи нашето бъдеще. С мисълта се образува робството. Една мисъл, щом влезе в тебе и стане гражданин на твоята мисъл, влияе. Едно чувство, щом влезе в твоето сърце и стане гражданин там, то ти влияе. Всичките мисли трябва да бъдат чисти и благородни, за да бъде тяхното влияние добро. Ако допуснем отрицателни мисли, които не носят нищо, тогава се изопачава

животът и в него идат болезнени състояния. Да кажем, вземете една мисъл: мисълта на страха. Ти се плашиш. Има два вида страх. Образува се вътрешен страх със студ, свиване става на капилярните съдове, кръвообращението не става правилно. Човек, който постоянно се плаши, той започва да бледнее. Вземете една мома. Като ѝ турят бръмбара, кажат ѝ: „Твоят възлюблен не те обича.“ Погледнеш, пожълтяла, побледняла, защото мисли, че той не я обича. Щом повярва, че я обича, тя се зачерви, стане весела. Щом ѝ кажат, че не я обича, пак клюмне. Тя е като цвят. Полееш цветето с вода, изправи се. Щом не го поливаш два-три дена, пак клюмне.

Ние всички трябва да бъдем носители на нещо хубаво. Когато дойде един човек, като му говориш за любовта, да му говориш тъй както трябва. Аз да ви кажа какво значи както трябва. Дойде при мене един приятел. Той беше окултист, занимаваше се с окултизъм. Не може той да живее със своята възлюблена. Казва ми: „Как ме съветваш – да се разделим ли?“ Казвам: „Може да я напуснеш, може да се разставите, но мислиш ли да се жениш за друга?“ Казва: „Разбира се.“ Казвам: „От нея по-добра не можеш да намериш.“ Тъй се говори истината. Той ще напусне една жена, ще намери втора, трета. Всичките жени в света са под един и същ знаменател. Аз разглеждам жените: една е твърда, друга е стипчива. Тази, която минава за много благородна, е узряла. Всичките тия жени, които днес не са хубави, след време ще станат хубави жълти плодове. Сега са кисели, но след време ще станат хубави жълти плодове. Сега са кисели, но след време, като узреят, ще узреят. Ще чакаш да се попекат на божественото слънце, и тогава става такава, каквато трябва. За мъжа е същият закон. Децата, момичетата – навсякъде е. Ние трябва да имаме търпение, да изчакаме божествения период на нещата, да видим, като узреят. Писанието казва – дотогава, докато Божественият Дух не се всели в нас, ние ще бъдем още зелени. Когато се всели, всички ще бъдем зрели. Под зрели разбирам онзи щастливия живот, човек ще има всичко на разположение.

Какво желаете вие? Какво бихте желали да имате? Автомобил, аероплан, да хвъркате, да имате 10–20 милиона или да имате знанието, че да се пренасяте доброволно, дето искате, без аероплан или автомобил? Кое предпочитате? Като умре човек, това става. Започва да се пренася от едно място на друго. Защо умрелите не се явяват? Тук се карали, вече не смятат да се яват. Не се показват, не идват, седят горе. Щом се явят, ще кажете: „Я кажи какво има в оня свят.“ Ако го хванете, ще кажат: „Да не се е вампирясал.“ Ако дойде някой, който е заминал за другия свят, баща ви ако дойде, ще кажат: „Как вярвате, от оня свят хората не идат, какво се заблуждавате.“ Как ще докажете. Колко пъти баща ви идвал, вие не го познавате. Онзи човек, който в края на краищата, когато сте отчаян, ви даде подслон, помага ви, той е баща ви. Всякога, когато вие се намирате при най-лошите условия и ви помага, той е баща ви. Този човек е в друга форма, и пак ви помага. Следователно всичките ония хора, които ни помагат, изпълняват. Тъй разбирам. Но онзи самозванец, който пет пари не дава и казва: „Иди си, махни се с тези си, доста главоболие ми направи, изгубих си живота с тебе.“ Онзи, като дойде, казва: „Не бой се, половината за тебе, половината за мене.“ Туй ни най-малко не отрича съвременния порядък. Така като мислим, ще стане освещаване на сегашните майки и бащи, братя и сестри. Ако така повярваме, ако така живеем, всичко туй ще придобие смисъл. Като погледнеш бащата, да се радваш, че имаш баща, когото Бог изпратил, и той да те обича. Не да искаме бащата да предчувства от какво ние имаме нужда. Бащата, преди да си поискал, ще ти даде. Господ казва: „Преди да поискате, аз ще ви дам онова, което искате.“ Преди хиляди години Господ предвидил онова, от което ние имаме нужда. Ние казваме: „Къде е Господ?“ В слънчевата светлина, която иде. Той е там. Във въздуха, който дишаме; във водата, която пием; в хляба, който ядем; във всичко, с което сме заобиколени; в тия грижи и нежност, които имаме, – в туй е Господ.

Сега вие искате да знаете кой ще победи. Смешни сте. Двама братя се карат, питат кой ще победи от двамата братя, кой кого ще бие. Братята вкъщи трябва да се примирят. Не трябва да има победа там. Казва: „Каква санкция има, кой го турил на това място?“ Питам, когато запалят една свещ, кой дава право и санкцията на свещта да я турят на светилника, кой закон има право. Всяка свещ, която гори, има право да се тури на свещника. Човек, който гори и дава светлина, човек, в света който иде, да прави добро, да бъде справедлив, да бъде умен, той е пратен от Бога. Който и да е. Не само по това ще познаете. Дърветата познават кои са добри хора. Много пъти кравите дигат млякото си. Оплакват се, казват: „Кравата не дава млякото.“ Казвам, не сте добри хора. Кравата, като я пипне лош човек, секне млякото ѝ; като я пипне добър човек, дава млякото си. Като дойде онзи, който обича, кравата дава млякото си. Казваме: „Нас хората не ни обичат.“ Не че не ни обичат, но дигат млякото си. Коя е причината? Ще туриш ръката си, ще покажеш на тия хора, че можеш да ги обичаш. Първото право в света на човека е да покаже, че може да обича. Това са документи. Всеки човек, който няма акредитивни писма да обича, той не е излязъл от Бога. Защото то е твое право. Единственото право в света, което човек е добил, е да обича. Тогава какво да правим? То е моето право: да обичам в света и да нося Божията светлина.

Казвам, единственото право сега, дадено на хората, е да обичат. Всичките други неща, които те имат, то е от тях родено. Всичките други работи не са божествени. Казва: „Има да ми даваш.“ Че какво имам да ти давам? Взел божественото и казва: „Аз те храня.“ Какво ме храни? От месото не е отрязал. Взел, смлял житото, казва: „Аз те храня.“ Като дал нещо, не говори истината. Да кажеш тъй: „Аз ти давам от плодовете на любовта. Когато те обичам, давам ти най-хубавия хляб на любовта.“ Когато аз обичам, аз съм в хляба вътре. Когато аз ви обичам, аз съм в говора. Чрез любовта думите имат сила. Всяка дума, в която има любов, е мощна и силна. Казвам, ако искате вашият живот да се поправи, приемете любовта. Ако любовта ви не

може да присъства в чувствата; ако любовта ви не може да присъства във вашата мисъл; ако любовта ви не може да присъства във вашите постъпки, вие не можете да бъдете силни хора. Трудна работа – не казвам, че е лесна. Аз по някой път, като гледам, виждам нещата от друго гледище. Някой казва, че много съм направил. Аз виждам – много малко съм направил. Какво съм направил? Аз бих рекъл, че много съм направил, ако мога да туря ред и порядък в целия свят, че всичките хора да бъдат щастливи. Сега се бият хората и седя и си казвам: „Много малко съм направил. Не съм убедил тия хора да не се бият." Толкоз съдии има, осъждат праведни хора, казвам, не съм ги научил на тия закони. Много адвокати защитават накриво, и тях не съм научил. Много майки, които не раждат на право, и тях не съм научил как да раждат. Много братя и сестри има, които не се обичат. Аз не съм ги научил да се обичат. Колко работа имам да върша. Всичко това съм в състояние да го направя. Когато възлюбя Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила, аз съм в състояние да направя туй. Бог и аз сме едно. Когато аз направя това и обичам Бога, той ще ми каже: „Ти имаш всичкото, което аз имам на разположение." Всеки ще бъде както Христа. Казва след възкресението: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята." Сега задачата на Христа е да тури в света мир и порядък навсякъде. Тия войни не са нищо друго освен предшественици на мира. Най-първо, ще дойде отрицателното. Хубавият хляб, за да стане, най-първо, трябва да се смели, да мине през хремеля, след туй да се тъпчи, хубаво да се замеси, като вкисне, да се опече, и тогава излиза хубавият хляб. Трябва да се мине през страданието, докато дойдем до хубавия хляб.

Сега ви казвам едно отношение. Този надпис е бил затворен. Дяволът казва: „Туй никой да не го чете." Заблуждението е в света, той казва: „Вие с Господ не се занимавайте. Като умрете – тогава." Казвам, ако ти възприемеш с любов светлината му, умен човек ще станеш. Ако дишаш с любов, здрав човек ще станеш. Ако ядеш с

любов, ти ще имаш всичките приятни неща, ти силен човек ще станеш. Всяко нещо, което вършиш, то е едно съзнание вътрешно. Не отвън да говориш на хората. Аз може да ви кажа на вас, че аз обичам Господа повече от всичко. Те са празни думи. Някой път гледам – някой просяк върви подире ми и казва: „Дай ми едно левче.“ Някой път ме дразни, понеже съм тръгнал по работа, той ми казва: „Дай ми едно левче.“ Казвам: „Нямам едно левче, имам десет лева.“ Ако му дам десет лева, ще го вкарам в изкушение. Ида, взема един лев, дам му.

При един наш приятел влиза един просяк и казва: „Дай ми един лев.“ Нямал дребни и той му дава 50 лева, да иде да ги развали и да върне останалото. И досега ги връща. Ще го туриш в лъжа. Не е за петдесетте лева, но е за лъжата. Иде един, иска ми пари. Казвам: „Познаваш ли ме? – Питам – защо ти са тия пари?“ „Жена имам.“ Аз го виждам, че няма никаква жена. „Деца, имам.“ Аз го виждам, че няма никакви деца. Казвам: „Добра ли е жена ти?“ „Много е добра.“ „Добри ли са децата ти?“ „Много добри са.“ „Може ли да ме заведеш?“ Защото виждам неговите лъжи. Той има един приятел, който има жена и деца, и тя минава за негова жена – другата лъжа. Казвам: „Аз ще дойда.“ На нея аз казвам: „Ако ми кажеш истината, ще ти дойде това, което никога не ти идвало. Този мъж ли ти е?“ „Никакъв мъж не ми е, този е един долапчия.“ В лъжата ние сме така свикнали, че трябва да изключим лъжата. Да се освободим от лъжата. Той не знае нищо, излизаме. Оставям на него сто лева и казвам: „Жена ти е много по-добра от тебе. Ти обичаш да полъгваш, тя говори истината.“ Той ме лъже, че жена има и деца има. Той мисли, че не зная лъжата му. Не му казвам – защо ме излъга, но пред него се представям, че каквото ми е казал, вярвам на думите му. Казвам му: „Туй, което ми каза, вярно ли е?“ Той мига. Казвам, достатъчно е.

Ние, съвременните хора, сме крайно неблагодарни. Как може човек да бъде неблагодарен и да живее един щастлив живот. Разните служби, които природата има, кой ще ги заслужи. Всичките царе не могат да бъдат; всичките князе не могат да бъдат; всичките барони не

могат да бъдат; всичките професори не могат да бъдат. Някои ще има и на ниска длъжност. Вие считате, че има ниски длъжности. В най-ниската длъжност има много по-големи блага. В тялото разните органи не се намират на една степен. Някои органи изпълняват някоя независима роля. Но ако нямаме тия органи, без тях животът ще бъде непълен. Благодарение на някои несгоди, които те носят, ние по някой път сме щастливи.

Вложете закона да мислите право. Да бъдете справедливи спрямо себе си. Не измъчвайте краката си. Вечерно време събуйте обущата си, помилвайте, измийте ги с топла вода – ръцете и краката си. Направете една услуга. Всяко място погладете, измийте го хубаво, помилвайте го, кажете: „Ще извините, че не съм знаел този закон." Толкоз време само си ги старил – то е неблагодарно. То са живи души, които ти правят добро. Ще те срещнат, ще кажат: „Ние бяхме дълго време във вашия дом." Като станете сутрин, няма да бързате. Измийте лицето си, измийте ушите си, всичките гънки и с една мека хубава кърпа изтрийте ги. Една копринена кърпа прекарайте в ушите си. Така ще се научите да чувате хубаво. Вие се измивайте с най-хубавата вода, не студена, но топла. Ще вземете гребен, ще се вчешите, ще турите парфюм. Никога не измъчвайте косите си с желязо. С желязо се разваля косата. Вземете клечки, че ги навивайте, защото туй желязо прегаря. Изваждам една философия. Косите ни са антени, през които се предават най-хубавите мисли. Ако ти на тази антена туриш желязо, разваляш антената, не може да възприема. Ти искаш да се харесаш на хората. Навий косите си на хубави клечки – няма нищо, по радиото предават, нали навиват някога и антените. После искате да бъдете красиви. Отлична идея. Аз бих желал всички да бъдат красиви като ангели. Носете хубави мисли и търсете най-красивите хора. Като срещнете някого, имайте образа на най-красивите моми, в който и да е век. Турците казват: „Като гледаш хубавото, то обновява." Гледайте хубавото.

Та казвам, трябва да имаме една религия, една връзка с Бога, че като изгрее слънцето, да се радваме; като дойде светлината, да се радваме; цъфтят цветята, да се радваме; зреят плодовете, да се радваме; навсякъде да се радваме. Да виждаме навсякъде проявлението на Бога. В поети, музиканти, художници, скулптори, навсякъде, дето Бог се проявява, да се радваме на всичко.

Та казва Христос: „Не са се раждали хора, по-големи от него.“ Най-малките на земята са онези, които любят. По-големи хора в света не са се раждали. Най-силните хора са хората на любовта. Влезе в дома един цар, заповядва на всички. Но и царят се подчинява на любовта. Силното, мощното в света е любовта. Любовта трябва да влезе и да цари навсякъде, да сме готови в един дом да отговорим на всеки неин импулс, на всяка нейна мисъл и на всяко нейно чувство, и на всяка постъпка. Да сме готови за любовта да извършим всичките жертви. Под думата жертви не разбираме да умрем и да страдаме. Това е насилие. Под думата жертва аз разбирам да направим всичко онова, което е за нашето щастие и за щастието на другите.

Новата светлина в света трябва да се проповядва. Без любов светът не може да се обнови. Единственото нещо, което трае, е любовта, но не онази временна любов, която трае месец, година, две, но любовта, която трае през вечността. Любовта, каквато е на земята, такава е и в другия свят. Никога не се изменя любовта. Бог казва, че той ни написал на дланта си. Баща ви и майка ви може да ви забравят, но „Аз – казва – никога няма да ви забравя, написал съм ви на дланта си“. Всеки път, като погледне, ще си спомни. Всичките неща в нас трябва да бъдат написани на нашите ръце, и тогава, като погледнем, каквото е написано, да го правим с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.

Казвам следното. Любовта е най-лесното нещо, което човек може да направи. Да ви приведа един пример, случил се в Америка. Един богат човек среща един беден човек, дава му един кочан и му казва да иде в една от най-богатите гостилници и като се наяде, да откъсне

един лист от кочана. Имало 365 листа. Каква лесна работа е, да откъснеш един лист. Това е любовта. Да откъснеш един лист от кочана.

Тайна молитва

40 беседа 31 август 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев (Редактираният вариант на беседата е отпечатан в томчето „Възможности за щастие“, Съборни беседи от Учителя, София 1941 г., стр. 142–160, под заглавие „Предназначение на човека“.)

ВЪЗЕЛЪТ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще почета само девети и десети стих от единайсета глава от евангелието на Йоана.

/9/ Отговори Исус: „Не са ли дванадесет часове в деня. Ако ходи някой деня, не се препънва, защото гледа виделината на този свят. /10/ Ако ли ходи някой нощя, препънва се, защото виделината не е в него.“

„Духът Божи“

Възможности и условия на живота. Какво представя човек сам по себе си. Той е един възел от възможности и условия. Често говорят за душата, за духа, за ума, за сърцето. И досега има спор за душата: има ли човек душа, или не? За ума спор няма, за сърцето – също, понеже има органи за тях, няма спор. За духа – навсякъде е, но за душата се спори. Ние се радваме, че има спор. Спорът не е лошо нещо. Двама души се спорят. Всякога в спора кой побеждава? Силният. Слабият всякога плаща глобата. Ако някой, който е слаб, мисли, че може да сполучи в живота, той се лъже. Сега проповядват слабите хора, грешните хора. Господ ще ни прости. Светът не е създаден за грешните, нито за слабите. Той е създаден силни да станат слабите, а грешните праведни да станат. Не е създаден праведните грешни да станат и силните слаби да станат, умните глупави да станат.

Та казвам, в сегашното самовъзпитание социалните и материалните тенденции не са здравословни, не са хигиенични. Някой казва: „Да обичаш своето отечество.“ Но какво представя отечеството? Отечеството на житото кое е? Нивата, там е създадено.

Но тази нива кой я сади? Ако човек не би я садил, не би израсло. Говорим за отечество, отхвърляме господаря на отечеството. Казва: „Да обичаш отечеството.“ Не може човек да обича така отечеството. Ние поставяме една основа, която не е права. Ако обичаш баща си и майка си, ще обичаш мястото, дето живеят. Ще обичаш братята и сестрите си, ще обичаш всички хора. Ако не обичаш баща си и майка си, по никой начин не можеш да обичаш и другите хора. Може да кажете, че има изключения. Няма никакво изключение.

Аз сега не говоря за привидната любов. С привидната любов светът е пълен. Ние указваме известно ухажване на кокошките, казваме, че са породисти, че благородни, гоим ги, създаваме им много хубави курници, но после в края на краищата каква е културата, която даваме на кокошките. Вие я знаете, обезглавяваме ги. После всичко онова, което те имат, ние го задържаме. Българите, когато развиваха пчеларството по стария начин, определяха кои ще останат за майка. Онези, които не са за майки, Господ да им е на помощ. По един–два котли вряла вода, всичките пчели избиват, да им вземат меда. Сега модерните пчелари станаха малко по-човеколюбиви, направиха хубави кошери, димят, изпоплашат ги, турят ги в друг кошер, те избягват, вземат им питите. По-човеколюбиви са, с мир. Другояче, ако рекат да се бият с нас, не може. Те, горките, идат, сгушват се, изпоплашат ги, вземат им питите. Човеколюбие е туй.

В миналото и в християнската епоха човека за неговите религиозни идеи, колко хора са разпънали. Как вярваш в Бога? Как вярваш в Христа? Син Божи ли е, или не е син Божи? Казвам, каквото кажеш, аз не съм автор за това. Той ми казва: „Никой не познава Отца, тъкмо синът и комуто Отец благоволи да го открие.“ Казва: „Ти какво мислиш?“ Аз мисля това, което ти мислиш. Ти мислиш, че вярваш в Бога. Не, не вярваш. Аз мисля тъй. Аз говоря за любовта, но като дойде до питата, по-голямата част от питата я турям в моята торба. На тебе давам аргументи, че съм по-голям, по-стар, по-голямото – на мен, и ти трябва да отстъпиш. Аргументите ви са

слаби, ще отстъпите на силния. Че какво няма да отстъпим. Ако не отстъпим, той ще те накара да отстъпиш, понеже съзнаваш, че не може да се бориш със силния. Тогава силният човек трябва да има нещо, което да превъзхожда слабия, по ум да го превъзхожда. Слонът е много по-силен от човека, но човек е по-умен, туря му примка и накарва слона да му служи. С ума си го кара. Тогава тури едно детенце на главата и с едно чукче като го чука, той ходи и му слугува.

Сега аз разглеждам възможностите, не ги разделям, но разглеждам нещата от едно широко становище. От това гледище човек е бил растение едно време, той расъл както сегашните дървета. Даже в това време той расъл до 500 метра висок. Много голяма горещина имало на земята. Това са твърдения, това не е наука, това са факти. Казвате: „Да го видим." Сега виждаме тези дървета. Тези дървета са наследници на другите дървета. Когато хората напуснаха своето отечество, дърветата оставиха наследници. Тия дървета сега са наши наследници. Един ден, когато ние достигнем до съвършенството на ангелите, сегашните дървета ще бъдат хора, те ще бъдат като нас. Ще кажат: „Какви ли са тия ангели?" Казвам, хора бяха – когато вие бяхте дървета, те бяха хора на земята. „Като хора какво правеха?" Сечаха ви с брадви, правиха ви за греди на своите къщи, правеха каци, правеха бъчви. Вие им бяхте пособия, дадохте им възможност те да бъдат културни.

Вие ще зададете въпроса, защо Господ направи света така. Какво разбирате под думата Господ. Той не е една богословска теория. Някъде някое същество как ще го определиш? Бог е в светлината. Който знае езика на светлината, Господ ще му говори. Ако знаеш езика на светлината, Господ ще ти говори. Господ е в растенията. Ако знаеш езика на растенията, Господ ще ти говори. Господ е във въздуха. Ако знаеш езика на въздуха, Господ ще ти говори. Господ е във водата. Ако знаеш езика на водата, Господ ще ти говори. „Че как, може ли водата да говори?" Говори, отлично говори. Като вее вятърът в морето, какво прави? Какъв шум дига! Пляскане има, речи ту силни,

когато вятърът е силен; ту слаби, когато вятърът е тих, тогава мекичко, едва говори. Тогава поетите пишат хубаво. Когато вятърът е силен, разлюти се, като се запени, ще кажеш: „Какво се е разгневило." Не, речи държи, казва: „Знаеш какво е вятърът? Като ни плиска, той ни кара да се пеним." Казва: „Ще работите." Вятърът кара водата да работи, тя се плиска в камъните, чупи ги, постоянно тече и облаци има отгоре. Ние сега отделяме тия факти. Разделяме част от растенията, от водата, от светлината.

Казваме: „Човек е направен по образ и подобие на Бога." Всичко друго е направено по Словото Божие. Елементите са направени по Словото Божие. Пък и човек е направен по Словото Божие. Казва Бог, и стана. Направен е човек по Словото Божие, значи съветва се със своето слово. Казва: „Този как да го направим?" „Да го направим – казва – от пръст, дето живеят растенията, да вземем нещо от тях и после да вземем нещо от тревата, дето животните пасат. После да вземем нещо от това, дето пеперудите живеят. – Господ казва – като направим този човек, ще му дадем от нашето дихание, ще му дадем от тази божествена субстанция." И от себе си Господ взе и всичкото това тури вътре. Сега казват: „Каква ли е била тази материя, от която Господ взе?" Какво да ви разправям. Тя е била електрони, протони, езотрони и неотрони. Какво ще разберете? Първите два елемента са положителни, третият е отрицателен, четвъртият е неутрален – не се бие с никого. Третият е извън неутралитета, той е само наблюдател. В атомите има два елемента отрицателни, единият е положителен, а другият е неутрален, другият – който гледа отвън. Нещо разумно има в материята. Разумно има в часовника, че часовникът върви, определя времето, определя въртенето на земята. Тази степен, до която сме дошли, трябва да се изучава. Човек има толкоз да изучава. Да се изучава човешкият мозък; да се изучава човешкото тяло; да се изучават костите; да се изучават веждите; очите – сини ли са или зелени; дължината на носа, широчината, дебелината; устата – тяхната плътност, цветът да се изучава; да се изучава човешката брада;

скулите; ушите на човека; да се изучават неговите пръсти, как е създаден човек, как са се създали пръстите, кой ги е създал. То е един процес. Работили са най-умните. За да се създаде човешкият организъм, са работили най-разумни същества. Милиони години са приготвяли тази материя, от която трябвало да бъде създаден човешкият организъм.

Казват – Господ казал, и станало. Ще дойдат богословците да твърдят, че в шестия ден Бог създал човека. Турците казват: „И да видиш, не вярвай." Писанието казва: „Тисящи години са като един ден. И един ден е като тисящи." Този ден който не разбира, мисли, че е един ден. То е относително, по аналогия, то е един божествен ден. Един божествен ден, той е грамаден. В един божествен ден има милиони години. Сега може да турите 10, 100, 200, 300, 500, 1000, 1 000 000. Някои хора се плашат и казват, че има 8 хиляди години, откак Господ създал света. Това е образ. Учените хора са дошли до твърдение, че откак светът е създаден, има 2 милиарда и 500 милиона години. И за бъдеще може да има още толкоз. Не са определили положително. Аз наричам времето и пространството, това са красота на мисълта. Колкото времето е по-дълго, по-добре за нас. Краткото време е за глупавите хора. Дългото време е за умните хора. За мравите не се изисква много пространство, да пътуват оттук до Америка. Достатъчен е кръжокът на Изгрева – голямо пространство за тях. Човек не може да се задоволи с пространството тук, на Изгрева. България му е тясна, Германия му е тясна, Русия му е тясна, иска в Америка да иде. После цялата земя му е тясна, иска да се пренесе на месечината. Иска му се да иде на слънцето. Ако може да иде на слънцето, той ще вземе билет, защото няма да струва много. Оттук до месечината ще струва 120 милиона и до слънцето 150 милиона. Има американски милиардери, които може да дадат 150 милиона за отиване и толкоз за връщане – то ще бъде една отлична разходка. И като се върнат, само от обявленията ще си изкарат парите, като разправят какво има на слънцето. Ще бъде „Хиляда и една нощ" да

разправя как живеят хората там. Ако някой се яви да държи сказка, че е ходил на слънцето, как ще го посрещнат хората?

Ето аз как сравнявам, гледам от друго гледище. Тази идея е толкоз тежка, че ако на един слаб човек му турят 200 кила, ще го смачка. Казва: „Не ми разправяй, не е за мен." За слабите хора тия идеи не са, ще се размъти умът им. Сега аз правя следното сравнение. Да кажем – имате тук една свещена книга (Учителят показва Библията) и някои други книги. Тази книга не е сама учена. Като четеш, учиш се от нея. Питам, учената книга от само себе си ли е станала учена. Книгата е напечатана и начинът, по който е напечатана, произволен ли е? Разумен е. Ако разбираш тия закони, ще разбереш вътрешния смисъл на книгата. Следователно слънцето е живо, книгата е написана. Онзи, който написал Библията, не е оставил така. Той я написал и я оставил в ръцете на хората и често идат да тълкуват какво пише. Всеки автор пита: „Прочетохте ли моята книга?" Всеки ден, слънцето като изгрее, вас ви питат от невидимия свет: „Прочетохте ли последната книга, която Бог написа?" Слънцето е написаната книга, която Господ пише, и за бъдеще ще има да пише друга книга. Още една книга има, тя ще бъде друга книга. Как ще разберем тази книга, когато тази не разбираме. Тази ще бъде увод на онази.

Питам, може ли едно глупаво слънце, в което не живеят разумни същества, да издава такава светлина, както сега слънцето издава? То е невъзможно. Самата светлина, която издава нашето слънце, показва, че в нея живеят същества високо интелигентни, съвсем другояче организирани и тяхната материя не е направена, както нашата материя. Влизат някои електрони, протони, езотрони, неутрони. Аз сега искам само да вярвате. То нищо няма да ви коства. Вие толкоз работи сте вярвали, вие вярвате във вестниците, каквото пишат – неща, които не са верни, защо да не вярвате и на мене. Днес вярвате, каквото пишат вестниците, и утре видите, че не е верно. Поне вярвайте, че колкото те говорят истината, толкоз и аз ви говоря.

Трябва да бъдете справедливи – като проверите, ще намерите, че не е верно. Не казвам да подражавате, защото и вестниците постоянно се коригират. Когато българите превземаха Одрин, пишат: „Одрин падна.“ На другия ден опровергаят, че не е паднал. След една седмица пишат: „Одрин падна.“ И пак го опровергаят. След 10–15 дена пак – „Одрин падна.“ И най-после падна Одрин. Казвам сега, ако се говори, че Одрин падна, все ще падне. Сега учените хора говорят, че има хора на слънцето, други казват, че няма. Един ден ще кажат: „Има!“ Факт ще бъде. Има начини, по които може да се провери. Ето, на месечината знаят, че има хора. Последните новини са вече, че са влезли в съобщение. Учените хора на земята са влезли в съобщение с учените хора на месечината. Туй вестниците го пишат и като го пишат, ще го вярвате. Те са най-големите новини.

В човека, гледам, има възможности. Човешката душа е човекът – една вътрешна възможност, и външните условия. Човекът за бъдеще го очаква едно велико бъдеще. Сега е в детинство, в зачатъчно състояние. Има да мине през много фази на своето развитие и ще има една отлична форма. Неговото съзнание ще се развие, ще има спомен за живеенето си на земята, не само на земята, но ще живее и на Венера, на Меркурий, че на Слънцето. След като завърши своята еволюция в Слънчевата система, ще иде на Сириус и там ще живее 250 милиарда години, и оттам ще иде на едно слънце, около което всички наши слънца се въртят – около него се въртят около сто милиона слънца. Той ще иде там на гости, там ще го посрещнат с венци. То ще бъде Царството Божие. Вие ще кажете една българска поговорка: „Зей, коньо, за зелена трева.“ Но когато една мома се жени, не зее ли за зелена трева. Кажете ми, какво са добили младите моми? Когато на някой учен му дадат една диплома, не зей ли за зелена трева. Какво представя? Туй, което учил, след 20–30 години, след хиляда години ще се опровергае. Съвременната наука след хиляди години ще бъде детинска играчка. След хиляда години сегашното знание и децата ще го знаят. Казвам, има неща в човека, които са

неизвестни. Има неща, които в дадения случай са верни. Мисълта е верна, абсолютно верна.

Имайте свещено чувство за Бога. Влизайте в едно дълбоко размишление. Чувствайте връзка с всичките хора. Има нещо мощно. Някой път в годината събужда се човек, казва: „Ето така трябва да се живее.“ Има нещо по-велико, да остави детинските работи. Не съм против детинските работи. Децата ги облажавам, понеже са много възприемчиви. Стария човек не можем да го научим на новото знание. Стария кон на нов ешкин не може да го научим, новия кон на нов ешкин може да го научим. Казва: „Аз съм изучавал Библията, всичко това го зная.“ Рекох: „Я ми изтълкувай какво е искал да каже Христос, когато казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ „Че – казва – не го ли знаеш?“ Казвам: „Кой път? С кола ли трябва да се ходи, с автомобил ли ще се ходи, такъв път ли е? В какъв смисъл?“ Казва: „Не виждаш ли? За какъв път? Път – казва – за Бога.“ Той не казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Той е пътят. Изведнъж тълкувате, казвате: „Тази работа не е за прости хора.“ Казвам: „Понеже ти си изучавал Писанието, – казвам – какво означава пътят?“ „Не ме изкушавай.“ Не е работа за изкушение. Рекох: „Ако аз ти кажа на тебе, ако Христос живее в твоето време и дойде при тебе като един човек и ти каже: „Аз съм пътят, истината и животът“, как щеше да го разбереш? Каже ти: „Ти знаеш ли, че аз съм пътят, истината и животът.“ Сега го няма, но ако се изправи и ти каже така, как ще го разбереш?“ Тогава на духовните хора им е говорил, но те не разбраха този въпрос. Сегашните християни след две хиляди години пак се спират и питат какво означава пътят. Казвам: „Ти ми кажи какво означава пътят. Ти си изучавал Библията, как да не знаеш какво нещо е пътят. – Казвам – ако аз започна да тълкувам Библията, не се основавам на този авторитет. Това е една малка компилация. Онази голямата Библия е много по-голяма.“ „Че как, тази не е ли голяма?“ „Йоан казва, че Христос е говорил толкоз, че книгите на цял свят не биха могли да съберат това, което е казал. Де е то? Тук е събрано

малко. Че ти как да не знаеш, като казваш, че всичко знаеш, че всичко си изучавал?“

Казвам, свещената Библия е главата. Старият завет е долу в стомаха, Новият завет е в главата. Третият завет къде е? Значи ние вярваме в тази Библия, която писали хората. Ако кажеш, че е в главата, казва, че е вече заблуждение. Значи това, писаното от хората, не е заблуждение, а в главата, което е писано, е заблуждение. Главата е по-свещена книга и оригиналът е там. Какво е говорил Христос преди две хиляди години, е написано в главата. Всичките свещени книги са написани в главата, но вие нямате достатъчно светлина, да четете.

Онзи ден разправят какво нещо е знанието и невежеството. Казвам, вие се намирате в една стая вечерно време. Запалвате свещта, четете Библията. Учен човек сте. Загасвам свещта и казвам: „Четете.“ Не може да четете. Това показва, че вие сте невежа. Нямате светлина – не можете да четете. Запалвам пак свещта, пак четете. Но невежата, който не знае да чете, и като запалиш свещта, пак не може да чете. Следователно невежа е онзи – като запалиш свещта – не може да чете. Онзи, като отвориш светлината, и може да чете, е учен. Не му трябват условия, той има възможности в себе си. Библията е голяма книга. От тази Библия трябва да минем в главата и външната Библия трябва да се коригира от оригинала в главата. Казва Писанието, че пророците едно време са казвали – казва Господ: „Ще напиша закона си, но – казва – ще им дам ново сърце и ще напиша закона си вътре, и ще ме познават от малък до голям.“ Господ, като създаде човека, написа всичко вътре какво трябва да прави. Когато Мойсей писа Библията, от тази Библия писа. Оригиналът е вътре. Това философите го наричат Акашови записи. Според мене Акашовите записи са в главата. Двойно копие има мозъкът. Вечерно време оригиналът го носите в себе си. Вечерно време, като излезете, оставяте копието, а в главата си носите оригинала. И туй е копие на оригинала. Туй, което ходите вечерно време, е оригиналът. Или онова, с което познавате

Бога и сте готови да му служите, то е оригиналът, а онова, с което вие се колебаете, то не е оригиналът, то е копие. Казвам, онази любов, в която вие се колебаете, тя е копие; онази любов, в която няма съмнение, колебание, речеш да направиш нещо, и го правиш – то е реално. Обичаш? „Обичам."

Какво разбираш под думата обичаш? Да оценявам любовта, която Бог има към мене. Да обичам Бога, значи да оценявам ония блага и възможности, всеки ден да благодаря за онова, което е дал. Постоянно отвътре ме поощрява: чети, мисли, добро прави. Бог е, който ни тласка. Или думата тласка не е толкова хармонична. Господ ни подтиква да бъдем здрави. Даже когато сме болни, и то е за добро. Често трябва да станем болни, за да станем по-възприемчиви, меки, за да бъдем възприемчиви на закона на вярата. Другояче – когато сме здрави, гледаме през просото. Щом се разболеем, малко ставаме по-внимателни в живота. Казва: „Който денем не се спъва, който разбира, не се спъва, но който не разбира, се спъва." Та казвам, има спънки. Сегашният свят е пълен със спънки. Спънките не са лоши. Знаете колко спънки има на една цигулка? Я да свирите тия мъчните парчета на Паганини, да видите каква мъчнотия има, да вземеш четири тона на четирите струни, с пръстите си да свириш. Да изсвириш едно парче върху трите струни, да вземеш двойни, тройни и четворни акорди. Като ги свири някой цигулар, чудно е как ги взема Паганини. Как ги свирил, и досега не знаят. Сега нагласяват различни цигулки. Паганини, като се разглежда главата, имал отличен тон. Според моите изследвания той имал 7. За времето е бил толкоз прецизен. Музиката без време и ритъм не може да се изрази. После техника е имал такава, майстор е бил, ръката е била така подвижна, така хубаво е подражавал човешкия глас – до неимоверност. Когато пеел някой певец и той свирел, не могли да различават де пее певецът и де свири Паганини. Така майсторски е подражавал човешкия глас. Сега той имал цигулка, но то не седи в ръчката на цигулката, но Паганини имал една тайна. Той е можел да изважда своя двойник от тялото и да влиза в

цигулката двойникът му. Ако един цигулар може да изкара своя двойник и да го тури в цигулката, той всичко може да свири. Като не може да изкара двойника и да го тури в цигулката, той е обикновен цигулар. Друга опасност има: че след като свири, пак трябва да знае как да вкара двойника си в тялото.

Да приведа един пример. Един майстор цигулар имал цигулка от Страдивариус, била развалена и отива при един да я поправи. Поканил го да седне, взел цигулката и прекарал ножа и разполовил цигулката. Цигуларят, като го видял, припаднал, изгубил съзнание. Двойникът бил вътре в цигулката. Като прекарал ножа през цигулката, прекарал го и през двойника. На туй основание казва Христос: „Не обичайте света.“ Туй, което обичаш, влагаш себе си. Туй, което обичаш, ако е неустойчиво, ще ти причини пакост. Като имаш хубава цигулка, ще я пазиш като очите си, да не падне в чужди ръце. Никога на цигулка, на която си свирил 15 години, и един милион да ти дават, не я продавай. Едно палто, което си носил 15 години, не го давай никому. Остави палтото за спомен. Имаш една Библия, която 15 години си я чел, не я давай никому. Имаш една глава, дръж си главата. Имаш едно сърце, дръж си сърцето. За заем не го давай. Имаш едно тяло, пази го. Само едно изключение в света има. Ние може да пожертваме телата си, както казва Писанието: „Оставете телата си в жертва жива, света само на Бога.“ Само Бог е единственото същество, което заслужава да пожертваме това, което имаме. Понеже той е пожертвал, и той ни разбира, понеже той е пожертвал себе си. Туй, което имаме, той ни го дал. Следователно само нему – и никому другиму – може да служим. На другите ще служим по любов, а само нему ще жертваме. То е новото разбиране на нещата.

Сега учените хора мислят, отделят – мислим, че Христос е отделен и никакво отношение няма със слънцето. Съвременните учени тъй мислят. Вие може да направите един опит, никой да го не знае. Ако вие посадите една нива и вие живеете един благоугоден живот, дъждът ще дойде навреме, житото ще порасте навреме. Да ви

приведа един пример от Новопазарско. Събрали се жителите на 15 турски села, да се молят за дъжд. Три месеца не е валяло през една есен. Събрали се, заклали курбан и до вечерта на всичките 15 турски села пада дъжд. Българите казват: „Като даде Господ на турците, ще даде и на нас." Но дъждът валял само над турските села. Казват: „Колко е скържав Господ." Българите е трябвало да излязат, и те да се молят, нищо повече. Турците се молили за себе си, и българите трябвало да се молят за себе си. Българите искаха, като се помолят турците, и на техните села да вали. Казва: „Нека се молят другите." Ние трябва да се научим да се молим, да разберем законите и да говорим на Бога на един разбран език. Да каже: „Тия умните ми деца." Че каквото поискаме, да ни даде. Казва: „Поискайте и аз ще ви дам." Трябва да бъдем разумни деца. Пък ние сега ще го критикуваме. Седим и мислим дали е толкоз умен, колкото нас. Днес целият християнски свят върши ли онова, което Христос е казал? Колко е слаб човекът. Казва: „Дали има Господ, или няма?" Тук има една празнота, и ти веднага го отхвърляш. То е голямо престъпление. Един ден, ако започнеш да мислиш, ще разбереш.

Един от американските професори по философия в Бостънския университет преподава по психология за човешкото аз. Като развивал въпроса за съзнанието, така се объркал професорът, потъмняло съзнанието му и се пита: „Аз ли съм Браун, или аз не съм?" Объркал се човекът. Пита жена си: „Аз ли съм Браун, или някой друг?" Как ще обясните туй? Някои хора изгубват своето съзнание, друга личност се намества вътре. Ако човек не е внимателен, може да се намести някой на мястото му и ето какво ще стане. Мене ми разправяше един господин, който пътувал във Варненско от село Николаевка за Чатма – една хубава каруца с яки коне. Среща едно бедно момче и му казва: „Качи се на колата, вземи юздите и карай конете полека, аз ще те настигна." Оставя детето на колата. То взема юлара на конете, че като удря камшика на коня, че той час и половина отподире тичал. Ще кажем, че не е разумно детето. Не поверявай ума си на едно дете

неразумно, ти стой на колата. Не поверявай юздата на твоята мисъл на някой, който се качва на колата. Качи отподире, но юздата ти дръж. Не поверявай юздите на твоето сърце никому. Сега младата мома подарява сърцето си. Казва: „Да си пожертвам сърцето.“ То е лъжа. Тя може ли да извади сърцето си и да му го даде. Ако му даде сърцето, тя не може да живее; ако не му го даде, ще живее. Сърцата нека бъдат в хармония, може да има акорди между тях двамата, едновременно може да работят. Жертвата седи в онова вътрешно разбиране.

Затуй казвам, законът на любовта не търпи никакво двоумение. Двоуменият човек е непостоянен във всичките си пътища. Щом се двоумиш, това не е любов. Това не е разумно. Вечерно време може да попаднеш в страдания или мъка, пак нищо не значи. Даже има хора, които вечерно време виждат както животните. Вълкът и други животни виждат нощем, бухалите виждат своите жертви в дърветата. Та казвам, разумният човек и при най-лошите условия може да се справи с мъчнотиите. Трябва да имаме критически ум. Какво значи критически ум? От събраните факти трябва да извадим една отлична наука – един извод вътрешен, който да способства за нашите възможности, да разбираме ония закони, по които да работим в природата. Разправяха ми за един пример, който се случил в Германия. Една българка ми го разправяше. От войната се връща един германец, коляното му се подува, искат да му ампутират крака. Една българка казва: „Аз ще ти излекувам крака, ако вървиш по български.“ Намира лук, счуква лука – жена му избягала, понеже не може да търпи миризмата на лука и понеже люти, и той запушил носа си – наложили лука на коляното и за четири дни спада подутото и здрав става човекът.

Казвам, в любовта, която влиза в света, имаме най-добрите методи за повдигането на човешкия дух, за повдигането на човешката душа, човешкия ум и човешкото сърце. Любовта трябва да бъде една наука, дето човешкият дух да обнови човешката душа, да се обнови човешкият ум, да се обнови и човешкото сърце, и човешката

воля да се обнови. Туй е за любовта. Ако тази любов, която влиза в света, не може да обнови нашия ум, нашата душа, нашия дух, не само да обновява, но и да внася новото в сърцето, ние имаме обикновена любов, при която се раждат всичките противоречия. Първото нещо: вярвайте. Не търсете своето щастие. Търсете условията на щастието отвън, но същественото са възможностите. Вярвайте в ония вътрешните възможности. Всякога, когато дойдат отрицателни идеи в душата и отрицателни мисли, това го отстранете, то са човешки работи. Паднеш духом, то е човешка работа. Заболи те кракът, не може да ходиш, трябва ли да вярваш, че не можеш да ходиш. Човек може да се хипнотизира, че не може да ходи.

Често ние страдаме от хипноза. Видиш болен човек, кажеш: „И аз може да се разболея." Срещнеш глупав човек, кажеш: „Да не би и аз да стана като него." Срещнеш слаб човек: „Да не би и аз да стана като него." „Да не би и аз да остарея." Едно правило ви давам. Кажете така: „Аз вярвам само в младостта, която изключва смъртта. Аз вярвам в младостта, която изключва глупостта и слабостта." Щом вярваш в един стар човек, който изгубил ума си, това не е старост. Казва: „Аз остарях вече, не помня." Той не е остарял, но е оглупял. Постоянно казват: „Ти си остарял." Аз вярвам само в една старост, която изключва смъртта и слабостта. Аз вярвам в една старост, която носи знание. Аз вярвам в една старост, която е готова на стари години да работи за всичките хора като един най-добър слуга и на 120 години да е готова да служи. Сега на 120 години не могат да служат, на 21 години служат. Не се поддавайте на минали внушения, защото човек е възел. Знаете закона на наследствеността какъв е. Ще ви приведа два примера, те са следните.

Един баща, ако се ожени и е намислил да краде или да убие някого, но не е извършил това, когато той се ожени и има надмощие, в детето, което се ражда, бащата ще внесе тия внушения и детето ще извърши всички тия престъпления, които са били идейни в ума на бащата. И обратното е верно. Някой баща иска да направи нещо

добро, да се пожертва за хората или в науката да направи нещо, или да направи някое дарување, най-хубавите работи да направи. Като се ожени, неговото дете ще изпълни всичко туй. Тия неща, които бащата желал, детето ще ги извърши. Тъй щото ние сме подтик на ония внушения на миналите поколения, които са в нас. Като дойде злото, да предизвикаме доброто. Затова трябва да се молим на Бога в дадения случай. Като дойдем до една криза, дето има лоши внушения и не може да се справим, тогава ще извадим хубавите внушения, които са в нас, и ще ги противопоставим, ще се неутрализират и ще ни поставят в правия път – пътя на любовта. Любовта е единственият път, който ни извежда из този лабиринт на сегашния живот. Затова трябва да имаме любов към Бога, за да излезем на спасителния бряг.

Бъдете подвижни като водата, търпеливи като вятъра, бързи като светлината и твърди като земята.

Тайна молитва

41 неделна беседа 7 септември 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев (Редактираният вариант на беседата е отпечатан в томчето „Възможности за щастие“, Съборни беседи от Учителя, София 1941 г., стр. 210–228, с грешно отбелязана дата – 10 септември 1941 г.)

ДВАМА ИЛИ ТРИМА

„Добрата молитва“
„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета част от осемнайсета глава от евангелието на Матея – от седми до двайсет и първи стих.

/7/ Горко на света от съблазните! Защото неизбежно съблазните ще дойдат; но горко на оногоз, человека, чрез когото съблазънта дохожда! /8/ И ако те съблазнява ръката ти или ногата ти, отсечи ги и хвърли ги от себе си: по-добре ти е да влезеш в живота хром или клосен, а не с две ръце и с две нозе да бъдеш хвърлен във вечния огън. /9/ И ако те съблазнява окото ти, извади го и хвърли го от себе си: по-добре ти е с едно око да влезеш в живота, а не да имаш две очи и да бъдеш хвърлен в пъкъла огнен. /10/ Гледайте да не презрете едного от тези малките; защото ви казвам, че ангелите им на небеса винаги гледат лицето на Отца моего, който е на небеса. /11/ Защото Син Человечески дойде да спаси погиналото. /12/ Как ви се вижда? Ако някой си человек има сто овци, и се изгуби една от тях, не оставя ли деветдесетте и девет на горите, и отхожда да търси изгубената? /13/ И ако се случи да я намери, истина ви казвам, че се радва за нея повече нежели за деветдесетте и девет неизгубени. /14/ Така не е по волята на Отца вашего, който е на небеса, да погине един от тези малките. /15/ А ако ти съгреши брат ти, иди и обличи го между тебе и него самичък. Ако те послуша, спечелил си брата си; /16/ но ако те не послуша, вземи със себе си още едного или двама, за да се потвърди всяка дума чрез устата на двама или трима свидетели. /17/ Ако ли ги не послуша, кажи това на църквата; че ако и църквата не послуша, нека ти бъде като езичник и митар. /18/ Истина ви казвам: каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете

на земята, развързано ще бъде на небето. /19/ Пак ви казвам, че двама от вас, ако се съгласят на земята за всяко нещо, което би да попросят, ще им бъде от Отца моего, който е на небеса; /20/ защото, дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм аз посред тях.

„Духът Божи“

Ако двама се съберат на едно място и попросят в мое име, ще им бъде. Някой път ние търсим тия двамата отвън. Те са вътре в нас тия двамата, които трябва да бъдат в съгласие. Ние разглеждаме въпроса външно, търсим всичките погрешки все отвън. Туй се нарича условие и условности. Има някаква погрешка. Имате един екран, както на едно кино нещата са погрешно проектирани на платното. Погрешката не е в платното, но погрешката е отвътре, отдето проектират. Ние, понеже проектираме нашите мисли и желания, отвън виждаме погрешките. Казваме: „Кой направи тази погрешка?“, без да знаем, че проекцията е излязла от нас. Ние казваме: „Кой направи тази погрешка, картините не излизат верни на платното.“ Много мъчно е да убедиш някого, че в него е погрешката. Ако е учен човек, търси погрешките в другите учени хора. Той е учен човек, но направил една погрешка, понеже не свързва фактите – не както трябва, не както са в природата – и извади едно криво заключение. Като прави опит, опитът не излиза сполучлив. Тогава ще замяза на онзи англичанин, който пръв направил машина да лети и бил толкоз самоуверен, че преди да я опита, дал обявление в Англия да дойдат хората и да видят как ще лети. Насъбрали се 20–30 хиляди души да гледат. Като започнал да върти машината, тя се забивала в земята, повече не мърдала. Какво ще стане с този изобретател? Той ще излезе из задната врата.

Друг един англичанин държал една реч в Лондон за американците и казва, че те са ниски хора, не са високи. Случило се, че на сказката му имало трима американци високи и между тях бил и Джон Хол – владика, висок два метра. Другият бил около два и третият бил малко по-нисък. Като изслушали сказката, стана най-

ниският и казва: „Господа, казват, че американците били ниски. Аз съм американец. Ако има някой друг американец, нека стане.“ Излиза неговият другар – още по-висок. Като излязъл Джон Хол, цялата публика почва да се смее. Сказчикът излиза през задната врата. Той не е ходил в Америка изобщо, може да се срещат американци джуджета, възможно е. Когато ще си съставим понятие за един народ, трябва да го вземем от хиляди години какъв е бил.

Та казвам, трябва да свършим живота, трябва да разгледаме науката от гледището, каква полза може да допринесе на човечеството и лично на човека, каква полза може да принесе на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешкото тяло. Ако една наука не може да бъде полезна лично на човешкия мозък, ако една наука не може да бъде полезна на човешкото сърце и на човешкото тяло, тази наука е проблематична. Всичките неща, които са верни, те се увеличават. Неверните работи всякога губят от своето тегло, намаляват се. Тъй щото, ако бихте имали едни везни и вземете да премерите по този закон, ако една книга е непрочетена, която съдържа истината в себе си, тази книга няма да изгуби много от своята тежест. Но ако една книга е написана с лъжи, тя ще изгуби. Сега светиите всякога имат една определена тежест. Светията не тежи повече от 90 килограма. Много е това – 70, 60, 40, 30 килограма. Един светски човек, който не е светия, може да тежи 120 килограма. Когато го хване някоя болест, може 50 килограма да изгуби от своята тежест – той ще стане светия. Но когато той оздравее, петдесетте килограма пак ще дойдат на мястото.

Има числа, според дълбоката наука които представят установени процеси; има числа, които представят нехармонични процеси в света, определят една материя, която не е организирана. Тия числа ние ги наричаме фатални. На български думата фаталност има съвсем друго значение. Коренът на тези думи излиза от съдба. Под фаталност се разбира, че нещо се случва, без да има причина. Пък то си има своите причини. Казваме – човек, който не е учен, вярва във фаталността на

нещата. Ученият човек изключва фаталността. Един от френските романисти, доста виден писател, който е материалист, но бил лековерен, разправят, че всякога, когато ще започне да пише някой роман, имал числа. И ще бръкне да извади едно число. От това число заключавал ще върви ли романът, или не. Той казва: „Това е атавизъм, наследил съм го.“ Но пак вярва в него. Т.е. не вярва, но пак го прави. Но именно той има тази вяра, той в безверието си пак вярва. Този, който в неверието си прави една работа, е по-силен от онзи, който вярва, и не я прави. Този, който не вярва, преодолява неверието, и пак го прави. Някой вярва в едно нещо, и пак не го прави. Той е по-слаб от онзи. Казва: „Аз зная истината.“ Казвам: „Щом знаеш истината, защо не я правиш?“ „Не съм разположен.“ „Но ти си слаб човек.“ Истината е, че когато обичаш един човек, това е един разумен процес. Ние сме пратени на земята и сме свързани, ограничени. Всичко показва доколко ще бъдем прилежни. Ако можем да се освободим със своето прилежание, ние сме научили нещо. Ако не можем да се освободим от ограниченията, показва, че не сме учени.

Сега да ви приведа един пример за изяснение. Поканили цар Саванро в едно царство да царува, дето всичките хора били бедни – толкоз бедни, че живеели в колиби, много нехигиенични къщи. Всички се занимавали с лов – ловели зайци, птици и други животни. Никой не се грижел да насее жито или дръвчета. Иде един умен човек в царството на Саванро и казва: „Защо така живеете?“ Казват: „Съдбата е такава.“ „Не е съдбата такава, тази съдба вие може да я измените. Ако ме слушате, аз може да подобря вашите жилища. Вие имате всички условия за подобрение.“ Той бил учен човек, насъбрал всичките материали, направил известни фабрики и приготвял едно прозрачно вещество в тях, от което хората си правили къщи. В цялото царство къщите били направени от прозрачно вещество, през което влизала светлина. Научил ги да сеят жито, да садят плодни дървета и всички станали вегетарианци, не ходили вече да търсят зайци. Всичките зайци избягали, отишли в друго царство. И птиците

избягали. Че ако не беше дошъл този човек, всички щяха да умрат гладни. Този ученият човек помогнал и изменил съдбата на тия хора. Често бедните хора седят и казват: „Условията са лоши.“ Временно са лоши. Но то е едно субективно схващане. Субективното схващане зависи от някои съвпадения.

В „Хиляда и една нощ“ има един разказ, че една царска дъщеря се влюбила в един прост момък – може да прочетете този разказ, много хубаво са написани тия приказки „Хиляда и една нощ“. На един хубав език са написани. Този момък обичал да яде чесън. Вечерта на женитбата, без да му мисли много, ял чесън. Царската дъщеря мразила много чесъна, не могла да понася миризмата му. Като отива момъкът при нея, тя помирисала чесъна и толкоз се разсърдила, че заповядала да му ударят 25 тояги и да го изпратят да си върви – този големия престъпник, който ял чесън. Що му трябвало да яде чесън. Без чесън не може ли? Да яде чесън, но когато е сам в гората; но когато е при царската дъщеря, която не обича чесън, защо ще яде. Ние всичките хора на земята страдаме от ядене на чесън. Искате да ви докажа какво е чесънът? Чесънът е грехът. Най-отвратителното нещо на Господа е грехът. Когато човек иде с този чесън, все го бият. Има ли някой от вас, който да не е бит за чесън? Няма нито един. Майка ви, баща ви са ви били за чесъна. Влезете в градината, чесън ядете. Влезете в някоя къща, чесън ядете. Чесън са парите – има метален чесън, има плоден чесън, после има умствен чесън. Може да крадеш от някоя книга, чесън е това. Говориш лошо, чесън е това, то е говорен чесън. Има един чесън за цяр. Чесънът обича сам да ядете. Когато ядеш чесън, няма да дружиш с никого. Ако ти не може да въздържиш езика си, не ходи между хората. Тук ще кажете нещо, там ще кажете нещо, и тогава вие ще замязате на онзи, който обичал да говори лошо на дявола. Има един анекдот – един обичал да говори лошо за дявола, нецензурни думи казвал. Дяволът му казва: „Внимавай, че моето търпение се свършва. Ако продължиш да говориш, ще ти дам един урок, ще ти покажа, че не съм от

простите хора.“ Казва: „Не ме е страх от тебе.“ Продължавал да говори лошо. Дяволът искал да му даде един урок. Турил в него желанието, да си има едно магаре. Да си има магаре, да ходи с него. Магаре да си купи, та магаре. Един ден дяволът се превърнал на едно хубаво магаре и човекът, който го продавал, много евтино го продавал. Той го купил. Уредил си работата и казва на жена си: „Много евтино го купих и както виждам, мазно.“ Завел го на чешмата да пие вода. Чешмата била с две курни и като пиело вода, влязло в курните и си оставило само ушите да се подават. Идват хора и той им казва, че магарето му влязло в чешмата. Гледат го хората и казват: „Този е шашкънин и ни лъже. Магаре влиза ли в чешмата.“ Казва: „Видях го как влезе.“ Набили го. Дошли други. И на тях разказал, и те го били. Били го така десет пъти и на единайсетия път, като видял магарето да си подава ушите от чешмата, казва: „Виждам, виждам, но не смея да говоря.“ Сега този, който направил този анекдот, то са погрешките, които правим. Тогава направим една погрешка и казваме, че сме я направили. Щом кажем, че сме я направили, непременно ще има бой. Ако кажем, че сме я направили, пак ще дойде боят.

Защо не се казва истината? Разправяше ми един български офицер следната своя опитност. Той боледувал и като се върнал, назначили го управител, да управлява впрегатни животни, коне, магарета. Той бил капитан. Но случило се, че едно магаре се увило около врата и се удушило. Вика го полковникът, да го пита защо не е взел някакви мерки, че това магаре да не се удуши. Той рекъл да му каже истината и казва: „Господин полковник, работата седи така и така.“ Казва му: „Арестувам те три дена, защото не си бил внимателен.“ Той се изправя и казва: „Господин полковник, само веднъж си позволих да кажа истината, и ти ме наказваш. Вече няма да говоря истината.“

Сега ако един човек премълчи и нищо не каже, никой нищо няма да каже, обаче ако каже истината, веднага ще го затворят. Как може да се поправи светът по такъв един начин? Методите, с които

ние си служим, не са прави. Запример някой човек разправя, че е направил погрешка. Защо е направил? Тогава ще замязаме на Настрадин Ходжа. Искал един ден да си направи къща. Покривал къщата си. Казва: „Тия хора не покриват както трябва, тече. Аз ще я направя да не тече.“ Качил се горе на покрива, подхлъзнал се, пада и си изкълчил крака. Среща го един и го пита: „Защо куцаш?“ Казва, че е паднал и си изкълчил крака. „Че как падна, че защо падна, че защо не внимаваш.“ Той разправя и всеки му казва: „Как падна, как си изкълчи крака, защо не внимава, как стана?“ Най-после казва: „Няма ли някой от вас, който да е падал? Защо падна? Че не трябваше. Че не трябваше, не трябваше, но паднах.“

Казвам, когато някой човек ни разправя една своя опитност, дайте му един добър съвет. Една жена се оплаква на един мъж. Казва: „Кой ти е крив, че си се родила жена.“ Умен човек ли е този? Оплаквал се един мъж на една жена. Тя казва: „Кой ти е крив, че си се родил мъж?“ Умна ли е тя? Не са умни. Не питайте, но дайте на този мъж един отличен съвет и дайте на жената един отличен съвет. Какъв съвет вие бихте дали? Аз ето какъв съвет бих дал. Ако една мома би се женила за един княз и за един овчар, като погледна княза и овчаря, ще кажа на тази мома да се ожени за овчаря, понеже по-добре ще живее с него, отколкото с княза. Вие ще кажете: „Условия ще има, апартамент ще има.“ Ще има апартамент, но той ще я пече на скара.

Та казвам сега, два порядъка има, които се преплитат. Има един божествен порядък на нещата, има и един човешки порядък. Този порядък на женитбата, както го виждам, всичко е човешки порядък. Женитбата е човешко творение. Мъжът е недоволен от жената – човешко положение. Жената е недоволна, децата са недоволни, слугите са недоволни. Всичките недоволства показват един човешки неорганизиран свят. В божествения порядък тия неща не съществуват. В човешкия порядък хората искат близо да са един до друг, искат да се пазят. В божествения порядък хората са надалеч. Няма условия да се сърдят. Запример, ако мъжът е на месечината, жената – на земята,

ще се карат ли? Жената ще се качи на аероплана, ще дойде на гости на мъжа или мъжът ще се качи на аероплана, ще иде на гости на жената. Ще има ли каране? Това е крайно сега. Казвате: „Че как ще бъде на месечината?" Хайде да направим нещата възможни. Да кажем, че той живее в Америка, тя живее в България. Никога няма да се скарат, понеже хората живеят близо един до друг – въздух нямат, пространство няма. Мнозина идат при мене и ме питат да се женят ли. Идат някои неженени и ме питат какво да правят. Казвам: „На вас по науката не ви е определено да се жените." „Как тъй, как Господ на мене не ми определил да се женя." „Вашата другарка е останала в другия свят, не е дошла тук." Вие искате да имате деца. Толкоз деца сирачета има, вземете две–три деца, че ги отгледайте. Казва: „Искам мои да бъдат." „Че и те са твои." Ти как вземаш един кон, който една кобила го е родила, и се качиш на гърба му. Не казваш: „Аз да го родя, че после да се кача на гърба му." Сега да обясня нещата в какво седят. Много пъти ние имаме едно криво понятие за природата, мислим, че едно дърво е глупаво. В едно отношение дърветата са много умни. Те правят тия плодове, които ние, хората, не можем да ги правим. Но в другото отношение ние сме по-умни от растенията. Ние може да направим едно здание около това дърво със стъкла, щото да създадем по-добри условия на дървото, и то да дава по-добри плодове. Туй растението не може да го направи.

Казвам, всичките хора искат да поправят живота си, да поправят своя ум. Човек трябва да има нещо, на което да разчита. Вие разчитате на вашите пари – те са външно условие. Вие разчитате на хората – те са последните работи, на които трябва да разчитате. Най-първо, човек трябва да разчита на своето тяло, което Бог му е дал. Трябва да разчита на своята глава. Човек трябва да разчита на своето сърце, да разчита на своите ръце, да разчита на своите крака, да разчита на своите очи, да разчита на своя език, да разчита на носа си. На всичките тия работи да разчита, то са блага, пътищата, по които човек може да се повдигне в света и да постигне онова, което му е

дадено. Вие искате да бъдете красиви. Във ваша власт е да създадете едно отлично лице. Вие обичате хубавите очи. Във ваша власт е да създадете хубави меки очи, че сами да се любувате. Вие обичате хубавите носове. Във ваша власт е да си създадете хубав нос. Вие обичате хубавата уста. Във ваша власт е да си създадете хубава уста. От човека зависи да си преустрои цялото тяло. В десет години, ако човек би работил, той може да създаде от себе си един гениален човек. Гениален – не както сега мислят, но би си създал едно здраво тяло, отлично тяло – да се радваш, като живееш в един хигиеничен дом. Едни очи – да виждат всичко в природата, което е хубаво, не лошите работи. Защото зад очите седят известни разумни клетки в човешкия мозък. Ако вие на тия разумни клетки им дадете условия, те ще ви научат как да гледате. Те са много умни. Те ще ви дадат хубаво зрение. Зад ушите седят разумни клетки, те ще ви научат какво е музика. Тия клетки са разумни, те са професори, които учат човека какво нещо е музика. Ако тия клетки не са добре развити, то човек музикант не може да стане. Сега ви навеждам пример. Вие имате един хубав глас. Тия клетки, които знаят да пеят, разчитайте на тях.

Казвам, да разчитаме на благата, които Господ ни дал. Ние търсим своето щастие механически, външно. Казваме: „Да мине зимата.“ Мине зимата. Ние очакваме пролетта. Мине пролетта, дойде лятото, дойде есента, дойде зимата. Какво трябва да правим през зимата, когато външните условия са лоши? Зимно време ще учим, отвън няма работа. Щом дойде пролетта, тогава отвън ще работим в опитното училище. Казвам, в пролетта ние живеем. След като умрем, ще се намерим в зимата. Що е зимата? Що е раждането? То е пролет. Следователно, като се родиш, трябва да започнеш да работиш върху себе си. Не цял ден да се оплакваш. Не е лошо човек да ходи да се оплаква. Казваш: „Не ми върви.“ Какво разбирате под думата не ми върви? Ако влезеш в един дом и запееш на хората добре, не да ги изпоплашиш...

Разправят един случай за дъщерята на един професор в Америка. Колегията била на едно хубаво място. Един от студентите обичал да пее. Излиза дъщерята на професора да се разходи. Той пеел, но като я видял, запял по-силно, крякал. Като чула това пеене, тя хукнала да бяга. Той я настига и я пита защо бяга. Казва: „Бият някого, станало някое голямо нещастие, някой вика.“ Той не искал да каже истината, че той пее. Казва: „Ще ида да се позанимая, някой трябва да вика.“ Тя се връща разтреперана. Ако вие ревете, че се разтреперят хората, пеене ли е това. Лъвът, като излезе, и той реве, и той пее – на всичките животни настръхват космите. Най-после и вълците, като вият, и те пеят зимно време в глутници в гората, в хор пеят. Като завият, много лошо е тяхното пеене. Най-после и гаргите, и свраките пеят. В сравнение със славейчето, с канарчето колко назад са останали. Някои казват, че нямат условия да пеят. Кой създаде условията на славея? Той е отличен певец. Ето една музикална душа. Славеят е един музикант, избран е да пее. Учи се да пее без пари. Не иска да продаде музиката – с пари да пее, който мине, да го слуша.

Та сегашните музиканти, певци в България като дойдат, имаме славеи в България, които взели човешка форма. Всички славеи певци ще станат, артисти за бъдеще ще станат. Казвате: „Този е един славей.“ Нищо в света не се дава даром. Този славей с хиляди години е в една школа по пеене, поставили са го в тази форма да пее, че после ще му дадат един човешки глас. Всичко онова, което съществува, това са школи. Човек трябва да мине през всичките форми на природата и в тия школи трябва да се усъвършенства. Човечеството е минало през всичките форми: минало е през школата на минералите, минало е през школата на растенията, през школата на рибите, на птиците, на млекопитаещите. Сега е в тази форма и сега се създава една нова форма. Бялата раса дава мястото на шестата раса, хората на която ще бъдат другояче устроени. Носът ще бъде другояче устроен, очите ще бъдат другояче устроени. Тези хора ще виждат и отзад, и отпред, и отгоре, и отдолу, навсякъде ще виждат. Сега

виждаме само на 180 градуса. Какво става зад нас, не виждаме. Ние не предвиждаме какво ще стане за бъдеще. Някои са започнали да предвиждат своето бъдеще и това го наричат интуиция. За бъдеще хората ще знаят какво ще бъде тяхното бъдеще. За бъдеще хората ще виждат какво се крие в техния мозък, какво се крие в сърцето, ще започнат да обработват своите чувства. Ако някой от вас иска да му се докаже, достатъчно е някой, който е нервен, който обича да се сърди, само три месеца в тази школа да бъде, и ще стане спокоен. Там няма да ви се говори, само ще ви бутат на едно място – няма да ви кажа къде, на две места по три пъти на ден ще ви бутат. Сутрин ще ви бутнат с показалците, на обед – със средните пръсти, вечер ще турят третите пръсти и като спите, ще турят малките пръсти на тия места. В три месеца вие ще имате едно отлично разположение. Ще кажете: „Какво ще даде?" Тия допирания ще дадат храна на ония центрове. Защото търпението е способност в човека. Човек, за да бъде търпелив, не е произволно. То е способност. Като се развие, ще бъдете търпелив. Дайте на човека надежда, че туй, което иска, ще постигне, и той ще стане търпелив. Дайте възможност на човека да се развива правилно, търпението ще дойде. Спрете процеса, и той става нетърпелив. Нетърпението е липса на нещо в човека.

Сега в съвременното общество говорят за Бога. Бог има отношение към нас. То е най-разумното същество. Ако ние го познаваме, ще замязаме на него. Всичките растения, които са свързани със слънцето, плод дават, учени са. И ние, като се свържем със слънцето, ще имате тази интензивност; ако не се свържем, ще изгубим тази интензивност, която имаме. Не само това, но светлината зависи под какъв ъгъл пада. Някой път казваме че възприемам светлината, но някой път зависи какво количество светлина ще възприемеш. Сега се оплакват от слабите очи. Те не си движат очите. Очите в тях са неподвижни, фиксирани, че те не работят. Накарай очите си да работят. По някой път ние, като не упражняваме слуха си, започваме да се занимаваме с отвлечени работи. Сади (само)

облажаваш хората. Започваш да мислиш само за своите грижи, несрети в живота, уплашиш се. Да те не смущават тия работи. Радвай се за това, което виждаш. Като минеш пред някоя река, интересувай се от шума на реката. В гората като минаваш, интересувай се от шумоленето на листата, интересувай се от пеенето на птиците. Ти с това развиваш слуха си. Ти казваш: „Птиците мене не ме интересуват, вятърът не ме интересува, дърветата не ме интересуват." Интересуват те само вътрешните тревоги, само за тях мислиш, съсредоточаваш вниманието си навътре, не навън. Ти не слушаш отвън, ушите се напълнят с кал, трябва да търсиш лекар да премива ушите. После мускулите изгубват своята пластичност, не може да възприемат звука, тогава човек оглушава.

Та казвам, за глухите има цяр. Обичай знанието. Ще обичаш пеенето, да ти трепери душата. Човек, който пее, не оглушава; който не пее, може да оглушее. Ако искате очите ти да не отслабнат, обичайте истината. Има една опасност да изгубите знанието. Това са факти, на опит може да ви ги докажа. Но учение трябва. В една лекция не може да кажеш как ще стане туй. Някой път някои хора мислят, че са много учени. Казвам, аз правих своите научни изследвания върху психологията на българите 12 години, измервания, да разбера какъв е българинът. Веднъж един лекар ми казва: „Що се занимаваш с тия глупави работи?" За тебе може да е глупаво, за мене не е глупаво. То са субективни схващания. Казвам: „Ти познаваш болестите по очите и по пулса. Аз познавам болестите по носа." Казва: „Ха, по носа, то е глупост." „Научно – казвам – може да ви докажа. – Рекох – носът не е ли орган на белите дробове? Следователно, ако дишаш дълбоко, приемаш въздух, носът ще бъде по-широк, значи упражнявал си се. Линията на носа ще бъде в добро състояние. Ако носът е сплеснат, показва, че дробовете не работят добре. Значи дължината на носа показва каква енергия излиза надолу. Широчината показва сърцето каква енергия дава. Широчината показва здраво ли е сърцето. – Казвам му – ти си неврастеник, после си много раздразнителен,

много мнителен. Носът ти показва това. Носът ти е заострен. Започни да дишаш дълбоко, ще се освободиш. – Рекох – верно ли е?“ „Верно е.“ „Ти ми кажи отде го зная.“ Казва: „Да не ти го е казал някой?“

Отивам на друго място – в една гимназия. Казват ми: „Какво се занимаваш с такива работи, те не са научни работи.“ Аз не искам да споря. Ако е за спор, мога, но нямам време. Казвам на учителите: „Изберете от седми, от шести, от пети и от четвърти клас най-способните и най-ленивите ученици. Аз не ги зная, вие ще бъдете тук при мен. Аз ще започна да ви казвам кой какъв е. Искам вие да ми кажете аз отде го зная. Вие сега искате да знаете кое е наука.“ Доведоха около 15 души ученици. Казвам: „Този е отличен математик.“ Учителят му казва: „Право е.“ „То е много способно, много даровито момче.“ „Верно е.“ „Този е ленив, той не може да решава и елементарни задачи, обича да полъгва, други да му правят задачите. Верно ли е?“ „Верно е.“ Казвам: „Този по история е отличен, помни всичките данни, шест има. Верно ли е?“ „Верно е. Шест има.“ „Този виждаш ли го. Той, каквото чете, го забравя. Все двойки има. Верно ли е?“ „Верно е.“ Като прочетох характера на всичките, казвам: „Кажете ми аз откъде го зная.“ Наука е това. Способният ученик носи дарбите. – Рекох – не само това. – Казвам – виждате ли това способното момче, този способния математик. Много добре е устроен, баща му е бил умен, майка му е била умна, когато го е носила, не са били сиромаси хора. Той, когато се е раждал, при много добри условия се е родил. Не е мислил баща му откъде да вземе пари, бил осигурен материално. Туй го носи то на лицето си. Беднотията хората носят на лицата си – ако майката е страдала или ако бащата е страдал, всичко това се отпечатва на лицето.

Сега ще взема онези, които изучават астрология. И тук, и в Америка, и в Англия, и в Германия правят една погрешка, понеже вземат това изкуство за прехрана. Те мязат на врачки. Една врачка, за да се прехрани, ще каже някоя лъжа. Циганката ще ти каже: „Девет кила късмет имаш.“ Майката и бащата определят качествата на

зодиака, астрологическия момент, когато детето се ражда. Ако туй дете се роди на 22 март, понеже март е дом на човешкия ум, туй дете така се поляризира, че всичките домове се намират в едно хармонично съчетание. Но зависи от бащата и майката. Ако бащата е умен, и детето ще бъде умно. Ако майката е умна, и детето ще бъде умно. Те определят неговите астрологически възможности. То не може да измени своя път. Един напреднал дух никога не избира невежа майка. На мене да ми разправят. Една напреднала душа избира един отличен баща и една отлична майка. Душа, която не е напреднала, може да избере посредствени. Мнозина казват, че са родени от Бога. Чудна работа, че който е роден от Бога, той е гениален човек, той е светия. Роден от Бога, пък бъкел не разбира, наука не му трябвало. Смешни са по някой път религиозните хора.

Ще ви приведа този анекдот. Мисля, един турски султан имал един ходжа, който знаел какво става на небето. Разправял на падишаха: „Днес Господа направи това, днес направи онова." Султанът го слушал десет години да разправя и поискал да го опита колко знае и дали знае. Имало един гръцки владика. И той идвал при султана, и той му разправял какво прави Господ. Един ден султанът ги поканил на гости. Вземал един гювеч с мляко, стопля млякото, туря млякото с гювеча, взема един самун хляб. Дал едно парче на ходжата, дал друго на владиката, и той взел трето и тримата надробили хляба в гювеча. След това султанът разбъркал хапките и казва на ходжата и на владиката: „Всеки да яде от своите хапки, никой да не яде от хапките на другия, които дробил." Казват: „Де ще ги намерим?" „Вие, като не познавате вашите хапки, които сте дробили, как знаете какво става в невидимия свят?" Своя си живот не може да оправи, пък разправя какво е видял.

Всичко онова, което се вижда, е верно. Защото вечерно време аз може да ви накарам да сънувате страшни работи. Ако се приближа с едно горещо желязо при краката ви и като ви припари, вие ще сънувате, че ви горят, че ви измъчват. Станете сутринта, казвате:

„Много лош сън сънувах.“ Ако се приближа при вашите крака и ви погаля полекичка, вие ще сънувате, че ви посрещат в пролетта. Аз съм причината за тия сънища. Вие насън виждате моето разположение. Аз съм реален човек. Казвате: „Сънувах това и това.“ Сега някои от вас, ако не вярвате, може да направите един опит. Нали някои сте жени. Ако мъжът не вярва, жената да тури горещо желязо – не да го изгори – нагорещено желязо да приближи при краката му и сутринта да го пита какво е сънувал. Сега привеждам тия примери като възможности. В човека има такива богатства. Бог е вложил толкоз богатства във всеки човек, че всичките тия хора седят, и не знаят какво да правят. Ти си неразположен. Аз да ви дам един съвет. Да кажем, ти си жена и си неразположена. Стани, облечи се, тури шапката, обущата, ръкавиците и иди посети някой дом, дето хората са добре разположени, посети някои познати, но не сприхави, но весели, от този жизнения темперамент. Като се върнеш, ще имаш добро разположение. Ти си недоволен от живота, искаш да се самоубиеш. Тури си шапката, обущата, връзката, понамажи се малко, излез и посети най-бедните домове, дето хората нямат какво да ядат. Ти ще се върнеш, и в тебе ще изчезне желанието да се самоубиваш. Ти ще видиш, че твоите страдания са фиктивни в сравнение с другите. Дошъл ти един бръмбар, че може да станеш министър в България. И понеже не си станал, искаш да се самоубиеш. Мислиш, че като станеш министър, ще оправиш България. Колко министри са идвали, не са я оправили. Ти може да дадеш подтик на българския народ, българският народ може да се подобри, но трябва да дадем подтик на целия народ, не да го водим като един вол. Всеки да има подтик, да останат българите да мислят. Да кажеш: „Ти си способен човек, направи това и това.“ Кажете му, нека той да го направи.

Сега Христос казва: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз между тях.“ Когато дойде Господ между нас, първо, трябва да коригираме всичките свои погрешки. Лъжата мирише много лошо на Господа. Ти ще изчистиш тази лъжа. Лошото гледане,

омразата – също лошо миришат. Като дойде Господ, трябва да имаш един музикален слух, да познаваш стъпките му. Той обича музика. Няма да имаш тревожни мисли, да се тревожиш за нищо и никакво.

Сега, ако сте в школата, бих ви дал какво да правите. В тази школа трябва да се пее. Сега учите песни. Аз съм слушал църковни песни. Но съвременните хора нямат песни за събуждане на способностите. Всичкото пеене става за развлечение, за почивка е хубаво. Но има песни, които, като пееш, събуждат твоята мисъл да мислиш. Има песни, които събуждат хубавото и красивото. Има песни, които, като пееш, събуждат в тебе чувството на справедливост. Един американец разправя, че като слушал Камил Русо да свири „Сънят на живота“ – тя е ученичка на Паганини, той казва, че като я слушал да свири тази песен, в дадения момент бил така разположен, че бил готов да се примири с целия свят. Бил готов всичко, каквото има, да го пожертва. Това е музика. Ако ти в музиката не си готов да направиш всичко, това не е музика. Например някой казва: „Дотегна ми животът.“ Този човек не говори истината, той не страда. Така не се говори. Казва: „Дотегна ми да живея, не мога да живея.“ Той не е опитал страданията. Казва: „Много ми е тежко на душата.“ Той няма страдание. Тежко му е, понеже не може да пийне малко винце. Тежко му е, понеже няма рибица с малко лимон, хубаво опечена. Тежко ѝ е, понеже няма копринена рокля, няма по последната мода шапка, че дрехата била тънка. Казват: „Тънки ми са дрехите.“ Една зима опитах с едно тънко палто, още го имам горе, съвсем тънко, едва има един милиметър дебелина. Цялата зима прекарах с него – 10–15 градуса студ – с тънкото палто. Ако живееш добре, може с тази тънката дреха да прекараш своята магнетическа сила, да запушиш всичките пори и тази тънката дреха да ти послужи. Ти трябва да живееш добре, за да не прахосваш своя магнетизъм. Ти, като се тревожиш, обезверяваш се, унищожаваш своя магнетизъм. Ако държиш истината и любовта, ти акумулираш този магнетизъм. Той, като минава, държи топлината навсякъде, усещаш едно приятно чувство.

Ние сме турили истината вън от себе си; ние сме турили знанието вън от себе си; ние сме турили знанието вън от себе си; ние сме турили мира вън от себе си. Казвам, как ще живеем. Ако ти си милосърд, ще дойде до тебе това мекото чувство; ако ти си съвестен, ще дойде до тебе справедливостта, няма да се сблъскваш с този, с онзи. Българинът има едно качество на твърдост. Твърдостта е едно божествено качество, то се намира там, дето се намират божествените способности. Аз наричам твърдост въглерода на божествения свет. Въглеродът прави нещата твърди. Водородът ги прави меки, подвижни. Кислородът ги прави активни, да се разширяват, а пък азотът им дава едно отлично направление на всичките как трябва да действат. Кислородът поддържа горението, но сам не гори. Ако той гори, ще може да го запалим. Тогава ще запалим въздуха и ще унищожим цялата земя. Въздухът не може да се запали. Въздухът, който може да се сгъсти, в течно състояние може да го превърнем.

Та казвам, използвайте активността на кислорода. Какво значение има? Да създадем една активност в себе си. Вие още не сте мислили какво нещо е кислородът в природата и какво нещо е водородът. Съединени заедно, те дават условие водата да се прояви, те не създават водата, но водородът и кислородът са само условия, за да се прояви водата, понеже водата не мяза на кислорода и водорода. Водата е носителка на живота. Ако на земята няма вода, животът не може да се прояви, да се организира не може. А пък, ако да не би съществувал въздухът, животът не може да расте. Въздухът дава възможност животът да расте. Водата е проводник на живота, той трябва да се организира. Тогава вече имаме азота, който съответства на човешкия ум – как да се използват благата, които Бог ни дал. Вие, ако знаете да посадите една ваша мисъл според Божиите закони, ще имате много бързи резултати. Ако посадите едно житено зърно навреме, то ще израстне. Ако посадите една ябълчна семка навреме, ще изникне. Ако посадите една мисъл – защото мислите се сеят в човешкия мозък – те растат в човешкия мозък. Твоите чувства се сеят

в симпатичната нервна система, там растат и плод дават. Питат ме: „Вярваш ли ти в Господа?“ Аз съм преминал вярата отдавна. Сега аз слушам лекции от Господа. Господ ми казва: „Направи това и това.“ Господ ми държи цяла лекция, казва ми какво трябва да правя. Втори път като ида, ми казва какво съм постигнал, какво съм направил. Ще посееш една мисъл и ще оставиш тя да израсте и да даде своя плод. Ще посееш едно чувство и то ще даде своя плод. Ти нямаш търпение. Ти знаеш ли колко време се изисква една мисъл в тебе да се прояви или едно чувство колко време му трябва да се прояви.

Казвам, след заминаването оттук, от земята, във вас ще останат само божествените мисли и чувства, които са посаждани във вашия ум и чувства, които сте посаждали във вашия ум. Те ще ви създадат едно тяло и с тях може да идете в другия свят, да влезете в божествения свят. Тия тела ще останат на земята, от този материал нито едно парче не можете да вземете. Божественият няма нужда от тази материя. Тя е за земята. Сега вас ви е страх да умрете. Защо да се плашите? Аз да ви кажа как разбирам смъртта. Детето не трябва да се роди на третия, на четвъртия, на петия, на шестия, на седмия, но на деветия месец требва да се роди. По-напред този период е бил 900 хиляди години, бил е 9 милиона години, бил е 90 милиона години и 90 милиарда години е бил. Сега се съкратил. Сега този период е девет месеца. Значи всичкото това знание, което природата в дългия процес е придобила, природата трябва да тури в утробата на майката детето и тя да вложи всичкото свое благословение. Като дойде деветият месец, казва: „Излез навън.“ Щом се ражда детето, то всякога трябва да заплаче. Като заплаче, показва, че се е родило навреме. Казвам, когато вие плачете, аз считам, че сте родени тогава, тогава се съживявате. Когато детето се роди и заплаче, майката се радва. Ако детето не заплаче, ражда се мъртво. Защо плачат? Всеки, който плаче, родил се е вече. Не осакащайте вашето раждане, да мислите, че плачът е нещо лошо. Не крясък, но музикален плач. Аз съм гледал – някой като плаче, не е пеене, но е крякане. Ако бях поискал някой от вас

музикално да ми изпее как плачат децата, как ще го изпеете? Някои деца имат три основни тона. Някои вземат до, някои вземат ми, някои вземат сол. Туй дете, което взема до, то е материалист. Туй, което взема ми, то е духовно. Туй, което взема сол, то е божествено. Тези, които вземат сол, умът им хубаво ще се развие; които вземат ми, сърцето им ще се развие; които вземат до, тялото им ще се развие. Децата някой път сутрин вземат до, на обед – ми и вечер пеят сол. Аз, без да съм бил майка, зная това, слушал съм как плачат децата. Статистика имам какъв е музикалният плач.

Казвам, не се обезсърчавайте, че плачете. Като плачеш, да се радваш, благодари за плача. Ония сълзи, като излизат, дават един подтик. То е божественият подтик, че божествената светлина и топлина са дошли, ледът се е стопил и от разтопения лед се раждат твоите сълзи. Благодарете, че във вас плачът е дошъл. Ако не може да плачете, вие сте северен или южен полюс, дето нищо не може да расте. Ако си човек, който не може да плаче, нищо от тебе не може да стане. Срамуват се хората да плачат. Христос, спасителят на света, плака, като погледна този народ. Казва: „Вие трябваше да плачете." Психологически всички считат плача за една слабост. Има окултни учители, които казват, че човек не трябва да плаче. Аз съм чел много окултни преводи, книги, в които е казано, че очите трябва да изсъхнат. Това не е превод. То е като: „Не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукавого." Не да изсъхнат очите, но очите да бъдат влажни, не мокри, но влажни. Влага трябва да има.

Казва: „Там, дето са двама или трима, между тях съм и аз." Тия двамата са човешкият ум и човешкото сърце. Те като се съгласят, третият, който ще се появи, е Господ между тях. То е човешката воля. Ако умът и сърцето не се съгласуват, волята взема подтика. Волята е, която създава всичките нещастия. Трябва да дойде Господ да живее в ума и сърцето, за да възпита човешката воля.

Ева като погледна дървото, нямаше го Господа, казва: „Не може ли да взема от този плод?" Взе и какви бяха последствията? Много

лоши бяха последствията. Някои казват: „Как ще дойде злото?“ Ако вие оставите едно пчене... Нали знаете какво е пчене: тия малките на въшките, излюпените яйца. Често те се хващат за един косъм. Видял съм жените – преплитат с конец гребена, стане гъст и вадят гнидите и пченетата, излюпените въшки. Ако вие оставите едно пчене за една година, знаете ли какво ще стане във вашата глава.

Не оставяйте в себе си нито една погрешка непоправена. Тя се размножава. Турете вашия ум на работа, турете и вашето сърце на работа. Обикнете Господа в света. Започнете нова работа и животът ви ще тръгне, както никога не е тръгвал досега.

Дом бащин е цялата природа. Дом бащин е цялата земя. Дом бащин е цялата Слънчева система. Дом бащин е цялата Вселена. И всичко видимо и невидимо е дом бащин.

Тайна молитва
„Благословен Господ, Бог наш“

42 неделна беседа 14 септември 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев (Редактираният вариант на беседата е отпечатан в томчето „Възможности за щастие“, Съборни беседи от Учителя, София 1941 г., стр. 289–317.)

ЛЮБОВ, ЗНАНИЕ И СИЛА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще взема само петия стих от петата глава от евангелието на Йоана: „И там имаше някой си човек, болен от 38 години.“

„Духът Божи“

Не се говори за един знатен човек, именит човек, името не му се казва. Само го кръщават като някой стражар № 38. Трийсет и осем години бил в къпалнята, 38 години стражарувал. Казва: „Свободен си.“ Уволняват го. Казва: „Стига толкова стражарство.“

Трийсет и осем години вземам една епоха, в която съвременното човечество се намира в едно особено състояние, търси се един начин да се лекува. Седи при тази къпалня, да се излекува, иска да излезе здрав. Но досега нито един не се е явил. В туй отношение науката се явява, като един служител трябва да се разбира.

Какво разбираме ние под думата наука? Науката е, която иде да помогне на човечеството. Ако четете същата глава, казва, че Отец е открил чудни работи. Бог е, който открива на хората. Съвременното човечество има особено благоволение от невидимия свят. Много тайни се разкриват, които в миналото не се разбирали. Ако вземете – във всяко направление. В миналото радиото е било известно само на посветените. Посветените имат радио от оня свят и от тоя свят и си говорят. Заминал някой за оня свят, ще знаеш на какви вълни да се разговаряш. Ще ти каже адреса си, на кое място е. Оня свят има градове, села, има училища, има университети. Ще разбирате оня свят в най-хубавия смисъл. От това, което имате, най-хубавото ще си го представите. Защото, ако мяза на този свят, тогава ще имате изопачени понятия. Например имате понятие за хляба. Но какъв хляб?

Направен от ечемик, от ръж, от някое развалено брашно или направен от хубаво жито? Житото има качества. Онзи, който орал нивата – псувал, жънал житото – псувал, това жито не е чисто, опетнено е цялото жито. Опетнено е от този, който обработва.

Та казвам, хубавият хляб е от онова жито, онзи, който орал нивата, пеел, милвал воловете, че ги целувал, казва: „Братя, я да орем." Вие както разбирате и аз както разбирам. Потупва ги, помилва ги: „Ха, вие напред, аз отзад, ще теглите, ще обработим нивата, каквото спечелим, ще го ядем." После този, който оре, да се моли по три пъти на ден. Молитвата какво означава? Молитвата е съзнание. Когато човек е гладувал, се моли. Казва: „Да има хляб." Хлебчето къде е? Човек, който е огладнял, надушва хляба. Ако гладният е тук, на Изгрева, ще знае коя фурна в София изкарва хляб – право на фурната. Който няма това ухание, ходи да се лута, върне се, намерил хляб неопечен. То хляб имало, но не е отишъл на мястото, дето се пече хлябът. Казва някой: „Нас ни трябва какъвто и да е хляб." Или казва: „Аз ям каквото и да е." Не, аз не съм да ям каквото и да е. Не съм и да чета каквото и да е. Не съм и да се вярва каквото и да е. Ти си чел буквара, научил си основните работи – буквите. То е основното нещо – азбуката. Най-целесъобразното си извадил. По-значимо от буквите няма. Буквите, които си научил, през цял живот с тия букви ще си служиш. Читанката, като дойде, граматиката, то са правила, които ще ти покажат как трябва да функционирате в даден случай.

Сега ние често се спираме и казваме: „Зная азбуката." Но ние азбуката на природата не сме научили. Езика на природата тепърва ще учим. Не знаем езика на природата. Предадено е, че Господ говорил на Адама. На какъв език? Той не говорил на еврейски. Казват, че е на еврейски. Не е говорил на еврейски. Даже един език има, по-стар от ватанския. Считат, че ватанският език е най-стар. Санскритският език и другите езици са наречени клонове. Те са исторически работи, няма какво да ви ползва – да ви обяснявам как са се образували езиците. Един превод. Така да се нагоди, за да може

езика – но трябва известно приготовление – докато може, да се научиш да говориш. Вземете, докато се научите да пеете. Може да сте музикант, но да се научите да пеете, трябва да се безпокои вашето гърло, да вземете правилно тона, не само да го вземете, но трябва да различавате кой тон е: дали е до, ре или друг тон. После да различавате тона – повишен ли, или понижен – изисква се един отличен слух. Някои тук-там знаете нещо по музика. Аз това привеждам като едно обяснение за езиците. Например вие желаете нещо, и не го постигате. Защо? Понеже туй, което не го разбирате, не може да го произнесете. Ако идете във Франция или Германия, или Англия, където и да е – сега е опасно да се говори за Англия, Русия, Америка, защото ако говориш за Русия, ще кажат – вземаш страна; ако говориш за Германия, ще кажат, че вземаш страна. Тия неща аз мимоходом ги разглеждам. Аз вземам хората в това положение, в каквото Бог ги е поставил. Всеки един народ е един слуга на Бога в света. Колкото народи съществуват, те са служители на Бога. Туй е правилното положение. Че тия слуги някой път не изявяват Волята на Бога, то е най-същественото. Да дойдем до основното. Нас не ни интересува кои са се напили някъде, били са се, счупили са си главите – нас не ни интересува. Нека превържат раните, главите, те да вземат урок. Ако видите двама души пияни, че се бият, какво отношение трябва да имате към тях? Към болния трябва да имаш някакъв цяр, да го цериш. Онзи, който обича виното, той ни интересува, като дойде казва: „Имаш ли пари – малко да ми дадеш, че ми се свършиха парите. Искам да се почерпя в кръчмата."

Питам сега, хората, които са пили от хиляди години, какво са придобили. Пиянството не го образуваха хората. Хиляди години преди хората мухите са се опивали, танцували са, ходили са в кръчмите. В природата има доста кръчмарници. Мухата, като се опие, започва да се върти и след това се връща в кошера. Питат я: „Защо закъсня?" Тя мълчи. Тя казва: „Не можах да намеря кошера, дъжд имаше, времето такова." Оправдава се. Вие мислите, че пчелите са

много изпълнителни. Някой път са много буквоядци. Царицата, като каже на този човек да си върви, три пъти каже, на третия път забие жилото. Една царица на пчелите никога не казва да ужилят човека. Бутне го с главата, удари го и най-после царицата казва: „Да те ужилят.“ Сега то е лъжа. Досега не съм чул. Разговарям се с пчелите, царицата съм питал. Царицата казва: „Такава заповед няма. Те от само себе си работниците те жилят. Туй, което съм казала, е да го ударят в главата и да започнат да жилят или малко да си забие жилото, но малко да го клъвне и да извади жилото. Ни най-малко да не забива жилото.“

Казвам, ние, съвременните хора, мязаме на тия пчели, на които царицата е дала заповед, и ние по нашето прилагаме закона. Казваме – така казал Господ. Толкоз е верно, колкото пчелите работници изпълняват заповедта, толкоз и ние изпълняваме. Не че сме лоши хора. Ние сме по-добри от огъня. Огънят ще те изгори. Човек никога не може да ви изгори. Ние сме по-добри от водата. Водата ще те удави. Ние сме по-добри от вятъра, вятърът ще ти събори къщата с духането си. Досега нито една къща не съм съборил. Вятърът като духне, колко къщи има съборени от вятъра. От вятъра съм по-добър, от водата съм по-добър, от огъня съм по-добър. Канарите, като падат, и те смачкват, аз досега, слава Богу, никого не съм смачквал. Тъй щото ние, хората, сме по-добри от канарите, от водата, от вятъра, от огъня. Човек може малко да побутне, но то е нищо. Сега някои от вас може да кажат, че то е малка ирония. Аз изобщо иронии нямам. Аз искам да представя нещата, тъй както са. Човек някой път подиграва другите. Един учител може да подиграе един ученик, да го подтикне, да засегне неговите лични чувства. Когато се подиграват, засягат личните чувства. Или когато искат да ни предизвикат да покажем сила, казват: „Ти си баба, нямаш никаква сила, не те ли знаят хората?“ „Кой, аз ли?“ Покажеш си силата. После онзи, който го е предизвикал, вземе, че го гътне на земята. Как ще покаже, че е силен. Ако той го победи, ще каже: „Как мислиш, туй, което го казах, право ли е?“

Сега нас в света ни предизвикват. Имаме знание и някой казва: „Нямаш знание." Ще си покажеш знанието. Ако те завали някой – нямаш знание; ако ти го завалиш – имаш знание. Всичките хора са пехливани. И мъже, и жени, и деца са пехливани, правят пехливанлък. Като се борим с дявола, дойде дяволът, че те мами за нещо. Ако той те надвие, ти плащаш борчовете; ако ти го надвиеш, той трябва да плаща борчовете. Та казвам, всички вие, които сте сиромаси, кой плаща, дяволът ли плаща, или вие. Според мене всичките хора са станали сиромаси, които дяволът ги натиснал в живота, – те плащат дългове. Всичките, които са богати, са натиснали дявола. Но борбата не е свършена. Дяволът е много учен. Като не може да те гътне, дяволът дойде в яденето. Казва: „Ти не знаеш да ядеш, ти си баба." „Как, аз ли?" Започват да се надядат. Погледнеш, всичките богати дяволът ги завладял по десетина паници. Състезават се, борят се с дявола на яденето. Но като се състезават, в туй състезание се е родила болестта. Най-богатите страдат от подагра – царска болест.

Та сега да ви изведа закона научно. Във всяка област човек трябва да знае как да владее своите сили, своите мускули, да владее своите чувства за яденето. После човек трябва да знае как да владее своето разположение; трябва да знае как да владее своята вяра, надеждата си; човек трябва да знае как да се обхожда според законите на любовта. Много хубави неща има, които човек да изучава в света. Човек може да направи много научни теории, но тия теории след 20–30 години те няма да бъдат валидни. Едновременно аз правя своите изследвания и виждам, че светът не е създаден, както учените хора говорят. Че на слънцето има огън, че има 25 милиона или 50 милиона топлина. Вътрешността на слънцето е твърда, има същества, които живеят отвън, и понеже и там става нашествие от някое друго слънце, турят отвън крепост, голяма топлина – то са предпазителни средства, мерки, да ги не нападат. И слънцата воюват някой път. Понеже воюват, за туй Господ предвидил, турил ги на големи разстояния.

Най-близкото до нашето слънце е на такова разстояние, че се изисква 3 години светлината да пътува, за да дойде до него. В пространството може да се турят три хиляди системи като нашата Слънчева система. Господ турил туй пространство, да няма стълкновения между тия двете слънца. Изключена е възможността една война да се отвори между едно и друго слънце. После големи разходи се изискват. Сега вие има да попитате: „Тия напредналите същества каква нужда има да се борят?“ Аз ще ви запитам – онази царска дъщеря, която живее охолно при баща си, какво я кара да се жени, да си намери някой възлюблен? Никакъв недоимък няма. Царската дъщеря е осигурена да живее, да се развива умствено. Казва: „Трябва да се оженя.“ Никъде не е писано, че трябва да се ожени, няма такъв закон.

В християнството застават против безпредметното женене. Царството Божие е за девствените, за ония, които никак не са женени. Апостол Павел казва: „Който се жени, добре прави; който не се жени, прави по-добре.“ Как ще го тълкувате? Не да се женят. Най-първо, какво нещо е женитбата? Да се съберат двама, да се карат или да се съберат двама – направят предприятие, да правят нещо, да раждат деца. То е заблуждение. Коя жена може да роди деца? Чудни са хората, когато пресилят нещата. Поставят костилката в земята и като израсте дървото, земята да каже, че го е родила, че го е отгледала като мащеха. Но тази семка не е излязла от земята. Казвам, трябва да имаме една ясна представа за живота. Заради вас, които разбирате, туй не е за деца.

Сега, като говоря за женитбата, аз вземам женитбата в много широк смисъл. Женен е вече всеки, който се е оплел в гъстата материя. Той станал керемидчия, мачка пръстта. Той иска да си изкара прехраната, то е по една необходимост. Като не могъл да намери друг занаят, керемидчия станал. Той има условия да бъде градинар. Кое е по-хубаво – да бъдеш керемидчия или да бъдеш градинар? Сега има да избираш между керемидчилъка, градинарството, има да избираш и учителството. Кое е по-хубаво?

Учителството е по-хубаво. Да учиш децата, е по-хубаво. Казвам, в женитбата някои се женят, да станат керемидчии; някои се женят, да станат градинари; някои се женят, да станат професори, учители. В женитбата има друго нещо. В женитбата човек трябва да дойде до положението, да стане служител на Бога. Той и неговата възлюблена да идат, и двамата да служат. Под думата жена във вечния живот се разбира, който има благоутробие. За Бога казват, че е благоутробен, милостив. Всеки човек, който култивира себе си, трябва да има този принцип. Казвам, в семейството мъжът и жената са символи на някои добродетели. Ако жената не представя тия добродетели и ако мъжът не представя тия добродетели, този символ е без значение. В Америка имат един ден – Ден на благодарността. Погледнеш, едно писмо дойде с чек от 25 хиляди долара подарък, друго писмо – с чек от 50 хиляди долара. Твой приятел ги изпраща. Всичките чекове са оформени, съберат се 50–60, мислиш, че вече животът ти е осигурен. Но американците знаят, казват, че това е трик.

Преди години дойде една българка и донесе близо един милион марки. Казва: „Един милион марки." Гледам, на тия марки падежът изминал, пет пари не струват. И за да не я обезкуража, казвам: „Отнесете се, сестра, да видите, че на тия пари минал срокът." Един наш приятел намислил да направи едно добро. Турил приблизително десет банкноти по хиляда лева, турил ги в Библията. Седели десет години, минал срокът, оттеглила ги банката от употребление. Намира ги, ни пет пари не струват. Сега се спирам на закона: има добрини – изтекъл срокът, пет пари не струват. Има знания, които пет пари не струват. Има вяра, която пет пари не струва. Ще пиеш една студена вода, и ще започнеш отново. Няма по-важен живот от сегашния, от сегашната наука.

Снощи седя и съм се затворил в салона и свиря. Питат: „Че защо си се затворил?" Казвам: „Свирех на времето." Казвам на неговия език: „Моля да бъдеш по-добро. Децата отвън са голички, да не ги сплашиш тази вечер със слана. Покрийте малко с облаци, станете

малко меки, да не ги изпоплашите, че преждевременно да им снемете дрешките.“ Те казват: „Няма, хайде, ще ги оставим.“ Питам, кой ще ми повярва на това. То така се говори само, музиката влияе. Като иде голяма буря и свириш, бурята може да си иде, може да се отмени. Има музика, като свириш, веднага ще се заоблачи. Има музика, като свириш, веднага ще се уясни времето. Тези, които правят бурите, онези, които заоблачават небето, всички са разумни същества. Като им говориш, кажеш: „Бъдете така добри, нека да ни погрее слънцето, отложете, не закривайте слънцето.“ Казват: „Ще отложим за няколко часа. Достатъчно е.“ Но туй не става произволно. Някой път, ако разбираш езика, те ще те предупредят. Искаш да идеш на разходка. Казват: „Днес имаме работа. Ако идеш с нашите тулуми, ще те оквасим.“ Има зимно време – решено е, не може да се отложи, половин метър сняг ще има. Стой вкъщи. Искаш на планината да идеш. Казват: „Ще проветряваме салона. Ако излезеш навън, ще те отвеем някъде. Ще ви направим една пакост – на тебе и на планината.“ Няма да ходиш, няма да се качваш по планината.

Казвам, това, което ви говоря, един ден ще го опитате. Тия бури, тия дъждове, тия снегове стават в нас вътре. Предупреждават – имаш едно състояние, което струва милиони. Една малка причина – и ти изгубиш състоянието си. Изгубиш смисъла на живота. Дойде някой ти каже една лъжа. Ти имаш 4–5 милиона, турени в банката, и мислиш, че си се осигурил. Дойде и ти каже: „Банка „Гирдап“ пропадна.“ Ти веднага повярваш, обърне се целият свят, казваш си: „Не ми остава нищо, освен да си тегля куршума.“ Излезеш навън, видиш, че банка „Гирдап“ не е пропаднала. Ти пак станеш радостен. Питам, защо стана скръбен. На какво основание стана скръбен? Че ти нямаш понятие тогава. Ти нямаш понятие какво нещо е животът. Представете си четири милиона – това са едно кило вода. Даже с четири милиона ти не може да купиш едно кило вода. Но представете си, че ти си при едно езеро, дето има безброй такива кила. Какво ще се смущаваш за четири милиона. Я ги вижте, сега Англия е изгубила

14 милиона тона кораби и знаете колко милиарди струват. Ако на тия англичани биха казали по-рано, да дадат толкоз пари, ще кажат, че не може да дадат. Сега всички тия богатства отиват на дъното на морето. Колко храна отива, колко снаряди, колко хора. Защо и за какво отиват. За някакви фиктивни работи. За бъдеще се повдигало човечеството. Като четете Стария завет, ще видите колко бяха герои евреите. Излязоха из Египет. Какво придобиха? Какво се ползват евреите от миналото си геройство в Палестина или от геройството на Давида.

За нас е важно да бъдем герои. Всеки един човек, който не е герой да носи любовта; всеки човек, който не е герой да носи знанието, да има знание и мъдрост; всеки човек, който не е герой да носи истината; аз зная какво ще бъде това геройство. С това се гради целият човешки организъм. Тялото е построено и главата е построена по закона на мъдростта. Сърцето е построено по закона на любовта. Всички други органи са построени по закона на истината. Следователно, ако ти поддържаш мъдростта, истината и любовта, ти ще имаш един организъм здрав. Не само това, но ако ти поддържаш, ти няма да познаеш какво нещо е сиромашия, ще имаш опит в живота и всякога ще бъдеш победител. В природата съществуват закони. Имаме и закон за защита на държавата. Няма по-добър закон за защита на държавата от закона на любовта. Няма по-добър закон за защита на държавата от знанието и мъдростта и няма по-добър закон за защита на държавата от истината. Когато разполага със силите на природата, за да бъде една държава силна, трябва всичките хора, които са в тази държава, да бъдат силни по ум. Ако българският народ беше съставен от герои, знаете какво биха направили. Четири–пет милиона да могат да хвърлят гранати на хиляда километра далече, на хиляда километра може да поразят всичките врагове. Четири–пет милиона щяха да приспят тия неприятели от 20 километра. Ще идат, ще им вземат оръжието. Питам, кой ще победи такива хора. Сега казват: „Да се въоръжим." Аз съм за доброто въоръжение: снарядите на любовта, снарядите на знанието, на мъдростта и снарядите на

истината. Няма по-силно оръжие от тия в света. Ние вече влизаме в един свят, който не мяза на нашия. Ние говорим за оня свят, но тъй както животните говорят за нашия. Едно животно, като те срещне, ще хукне да бяга, и се върне. Казва: „Видях едно особено същество." Какви са тия същества животните – не знаят нищо за нашите църкви, за нашите свещеници, за веруюто ни, за науката, за философията. Тия работи са непонятни за тях.

Ние говорим за оня свят, но нашият свят в сравнение с техния говедарски. Ние сме тук, на земята, но в сравнение с оня свят сме като затворници. Трябва да идеш в оня свят, да видиш какво нещо е орган, да видиш какво нещо е пиано, какво нещо е цигулка, китара, арфа, какво нещо е оркестър. Там има оркестри от 20 хиляди оркестранти, има хорове от 144 хиляди. Те тъй майсторски пеят, че като запеят, самата земя в туй пеене се върти и върви по своя път. Казвате: „Тези не са реални работи." Всичко онова, което ние имаме в оня свят, реално ли е? Не е реално. Реалното е само туй, което не се изменя, което постоянно седи в съзнанието. Загубиш нещо, забравиш го, то не е реално. Реалните неща не се губят, реалните неща не се забравят. Туй, което забравиш, не е реално. Мнозина на мене са ми казвали: „Тогава ти каза, но каквото каза, забравих го." Казва: „Той държа една отлична сказка, но я забравих." Това не е реално. Туй, което схващаш, то е реално. Твоето съзнание е свободно. Ти трябва да започнеш с цялата сказка. Те са особени, специални работи има вътре, то е един дълъг процес. Някой път някой учен човек 10–15 години му взело да реши някаква математическа задача. Ти имаш само този резултат. Ти не си минал през онзи напор на неговия ум, през онова безпокойство, проверявал, чел книги, събирал данни, изчисления, изтривания, поправки, поправки, докато дойде до едно решение.

Знаете, Господ, след като направи света, каза: „Да направим човека." Колко време му взело? Казва: „Да направим човека да мисли." Колко време мина, докато направи човека? Вие не знаете, нямате никаква история. Всички онези, които са изучавали Библията, казват,

че Господ направи човека в шестия ден. Верно е. Един ден, то е една определена епоха, може да бъде цял период, медлено да е станало.

Та казвам, от 38 години. Три е число благородно. три е едно число юпитерианско. Осем е крайно материалистично число. Трийсет и осем години този човек лежал болен. Защо? Понеже не влизал пръв в къпалнята и на 39-ата година оздравява. Девет е число на Марс. Казват: „Съедини числото на Юпитера, т.е. повярвай в Бога, извади ножа на знанието, и днес ще бъдеш здрав.“ Човек, който повярва, изхвърля 8-те навън, казва: „Мене не ми трябва 8.“ Казва: „Осем ще го туриш на очите.“ Твоите очи са направени по числото 8, хоризонтално турено. Гледаш през 8, през туй материалистическо число, докато дойдем до истината, която ще ни освободи. Туй знание, което сега имаме, за бъдеще ние ще имаме още две очи, ще станат 4. Ще имаме още две отгоре, 6 ще станат, 2 отдолу, 2 отпред и още 2, че ще станат 12. Астрологически значи – по едно око за всеки зодиак. Туй аз подразбирам разширение на човешкото съзнание. Вие влизате в една къща, която има 12 прозореца. Ако има 2, ще гледате само в една посока. Има още 2 – гледате в противната; има още 2 – може нагоре да гледате, ще имате широк простор. Това показва, че в ума ви ще влиза известна светлина, която ще бъде през много канали възприемана. Очите ви са една възможност. На вярващите трябва една наука, в която постоянно трябва да се прави един опит.

Ти казваш, че вярваш в Бога. Трябва да знаеш дали вярваш, или не. Как ще повярваш? Аз повярвах така. Някой път има нещо, което не мога да го направя – като произнеса името Божие, мога да го направя. Имам някаква мъчнотия – като произнеса името Божие, мъчнотията се маха. Ти си гладувал три дена и като произнесеш името Божие, храната иде. Като произнесеш името Божие както трябва, ще те хване една дремка и ще заспиш. Като станеш, ще видиш топлия самун при тебе. Ще кажеш: „Откъде дошъл?“ Виж, това не се казва. Самунът е там, но кой го донесъл, не се казва. Ти заспиваш, че този, който донася самуна, да го не видиш. Ти си в гората, гладен си,

няма хляб. Заспиваш, и хлябът дойде. Кой ти донесе самуна, няма го. Туй само в гората става, в градовете не става. Вие ще кажете: „С какво нещо ни залъгва – като малките деца.“ Вие, като вземете един билет от лотарията, не се ли залъгвате? Ние се радваме, че някои оттук са получили доста крупна сума. Туй щото и тук им провървя на лотарията. Но на всички с лотария не може. Онзи, който така произнесе името Божие – с всичката любов, с всичкото знание, с всичката истина на душата, неговата лотария всякога печели. Няма да се лакомите много. Няма да туряш милион. Ще искаш, колкото днес ти трябва, за деня. Понеже ти си пътник, не трябва да искаш повече товар. Трябват ти толкоз, ще ти дадат. Нито една трошица повече. Няма да изгубиш. Христос, като нахрани гладните, каза: „Съберете туй в 12 коша.“

Вие се безпокоите за нищо и никакво. Една сестра иде тук, гледам какво е състоянието ѝ. Вярваща сестра, зная я, от 20 години е в новото учение, заболяла. Изпит държи на 20 години, държи матура. Хванала я една болест. Пита ме: „Ще оздравея ли? Кога ще оздравея?“ „Като издържиш изпита.“ „По-рано не може ли?“ Тя иска по-рано да оздравее. Колкото време държи изпита – може година, две години, може да държи три години, някой път един ден, един час. Болестите не са така страшни, както вие ги мислите. Тази болест носи най-голямото благо – хората не знаят как да го извадят. Като се намира между хората, тази болест е една задача. Като разрешат задачата, болестта изчезва. Дойде друга болест, друго благо носи. Като намерят ключа, разберат закона, тази болест изчезва. Докато хората роптаят, казват: „Защо Господ допусна тази болест!“, не може да намерят благото, което тя носи.

Ние сме майстори за болестите. Господ създаде живота, ние създадохме смъртта, или Бог отвори вратата на живота, да иде при нас, а ние отворихме вратата на смъртта, да идва при нас. Господ каза на първите хора: „Няма да отваряте тази врата на смъртта.“ Ева отиде, на вратата похлопа. Казва: „Заповядайте.“ Кой ви е крив сега? Само

похлопа и отвори вратата. Не отваряй вратата, да се сърдят отвън. Те като влязат, ти ще се сърдиш. Кое е по-хубаво: те да се сърдят или ти да се сърдиш? Те да се сърдят. Да влязат през вратата на живота, не през вратата на смъртта. Кажете: „У нас не се приемат гости през вратата на смъртта."

Когато идат във вас тия мисли, които ви безпокоят, какво правите с тях? Вие ги разнасяте. В това отношение българите са много особен народ. В селата има особени старици, които са кореспонденти. На 80 години баба, лице – много хубаво, брада, нос, казват ги вещици, знаят да лекуват. Тръгнала с патерицата, казва: „Ще ви кажа едно нещо, само вие да го знаете, никому да го не казвате." Тя разправя, казва: „На нашия чорбаджия дъщерята се сгодила за един знатен човек. Туй да не знае никой, ще се развали работата." Излезе, иде на друго място, и пак казва същото. Един ден цялото село знае. Казва: „Кой го е казал?" Тя казва на всички и казва: „Да го не казвате." Тя посетила 30 места, всички знаят и на всички казва: „Да не казвате никому." Онези, които слушат, и те кажат: „Еди-коя си баба Тодорица казва да не го казвате." Аз ви казвам да не казвате нищо. Като дойде една вещица, ти кажи – вещица значи вещ. Тя е хубава дума. Човек, който знае, знание има. Вещица е, че обича малко да полъгва, да преувеличава нещата. Като дойде този звук щ, вече бялата лъжа може да работи. Всички думи, които окончават на ш на еврейски, английски, германски – буквата ш означава нещо материално, там има ерменски долапи: големи, малки. Ш-то е материално. Разбойниците, когато ги преследват, казват шът, да мълчат, материална работа. Турците казват шен – попил винце, ракийца, шен става. Един турчин ходил в Шуменско на гости на един български чорбаджия и пили хардалия. Те пили хардалия и той станал да играе. Като се върнал, казва, че пил при чорбаджията. Отива другият при чорбаджията и казва: „Да ми дадеш от онова, което реже, че и аз да стана шен. Аз съм за шенлике."

По-хубаво вино от знанието няма; по-хубав шенлия няма от хубавите чувства, които предлага човешкото сърце; няма по-хубав шенлия, когато съзнанието е чисто, ти си чист, свободен. Веднага човек изгубва своето разположение. Та казвам, в сегашния век трябва да се изучава новото учение от съвсем друго гледище. Абсолютно трябва да изключим съмнението. Щом дойдем до любовта към Бога, за името Божие, щом говорим за името на Бога като любов, да имаме само едно мнение. Никога да не допущаме, че може да имаме задна мисъл у него. Помислиш ли така, ти вече се опорочаваш. Тогава да имаш една положителна мисъл. Като говориш, че Бог е всемъдър, да имаш само една мисъл. Да не допущаш, че той може да направи една погрешка. Всички могат да направят една погрешка, но той – никога. Няма нищо, което може да го застави да направи погрешка. Като мислиш за Бог, трябва да мислиш, че той е всякога за истината, че Бог е всякога на страната на слабите същества в света. Той е винаги на страната на слабите, понеже те винаги имат нужда от него. Този насърчи, дава подбуждения. Той е причина за всички ваши радости, на всички ваши мисли, на всяко ваше растене, на домовете, на всичко в света, което става, причината е в Бога. В света на любовта, в света на мъдростта, в света на истината, във физическия свят, в духовния свят, в божествения свят – той е причината. Подбужда хората да се радват на благата в тия светове. Всичко туй е за нас създадено. Трябва да разбираме законите. При съвременната наука всеки трябва да се интересува не само за себе си, не само да чете. Някой се моли на Господа. Той се моли само за себе си.

Какво подразбира моленето? Има два вида молене. Ще ви приведа един пример. Един български учител, в турско време било, знаел да свири на цигулка. Взел си цигулката, отива в църквата да пее. Понеже българите имат приказката, че цигулар къща не гледа, никой не го поканил на гости. Всеки го хвали, казва: „Учителю, много хубаво пееш.“ Никой не го поканва. Той – честолюбив, изгладнял. Той си казва: „С пеене в църквата няма да стане.“ Взема си цигулката и

отива в кръчмата. Започва да свири български песни. Събират се около него и веднага казват: „Дайте нещо на учителя да си похапне." Веднага яденето дохожда. Попът се хванал за главата: учителят свири в кръчмата. Казва: „Аз пях в църквата, вие не ме разбрахте. Дойдох да видя дали ще разберат цигулката. Тия хора ме разбраха. И на вас аз говорих с истината." Но тези с цигулката го разбраха, тези хора счита по-близки. В дадения случай цигулката, която може да ти помогне, употреби я, свири. В кръчмата свири, нищо повече. Църквата няма нужда от цигулката. Кръчмата има нужда от цигулка. Гладните хора имат нужда от хляб, ситите в църквата нямат. Когато хората са гладни, то е хубавото. Свършиш нещо в света, попей си малко. Седиш, пееш. (Учителят пее много приятна мелодия – без думи, само с гърло.) Какво ти коства на тебе да попееш? (Продължава да пее.) Седиш, нещо не разбираш, попей си. (Учителят продължава да пее.)

Търсете името Божие с любов.
Търсете Царството Божие със знание.
Търсете Волята Божия със сила.

Тайна молитва

43 неделна беседа 21 септември 1941 г., неделя, 10 часа София – Изгрев. (Редактираният вариант на беседата е отпечатан в томчето „Възможности за щастие", Съборни беседи от Учителя, София 1941 г., стр. 361–374, под заглавие „Знание и сила".)

XXVII СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1941-1942)

КОЙТО ИМА УШИ ДА СЛУША, НЕКА СЛУША

Отче наш.

"Иде, иде".

Ще прочета 14-та глава от Евангелието на Лука.

"Духът Божи".

Ще взема само последните думи: "Който има уши да слуша".

Човешкото сърце е предразположено към удоволствия. Всеки човек обича удоволствията. Обича да му говорят мекичко, приятно, да го поканят; ако обича да пие винце, приятно му е да го поканят с най-хубавото вино; ако пие ракия, приятно му е да го поканят с най-хубавата ракия; приятно му е да го поканят с най-хубавия хляб; с най-хубавата шапка, с най-хубавото. Казва: Не може ли другояче? Че това не е порядък. Виждам някои същества са много добре облечени, някои са с дрипели, някои са с кал покрити отгоре. Тогава се ражда мисълта: Защо е така? - Че как трябва да бъде? След като е работил човек, какво трябва да прави? - Трябва да почива. След като почива, трябва да спи. Когато мравите разискват за противоречията в техния живот, ние ги намираме за много естествени. Те казват: Как тъй да ни развалят мравуняка? Не знаят кой е, питат. Минал обаче земеделецът с ралото през мравуняка, разхвърлял го и техните учени започват да разправят, какви сили под земята са действували, да разрушат зданието. Проста работа: Минал един орач със своето рало, размърдал почвата. Може би техните философи ред години ще доказват какъв е бил напорът, спънките горе, за да го дигне. Той изчислява какви са били големите сили, доста големи сили: два вола са доста силни. После този отзад, който натиска ралото и той е една сила. Казвам: Ралото не е потънало повече от 20 сантиметра.

Днешните хора преувеличават. Ако на един беден човек вземеш един лев, ще окряка орталъка като за хиляда лева - много му се струват. На богатия, ако му вземеш хиляда лева, той казва, че не е много. Сиромахът цени много, което има, богатият не го цени. Представете си, че стане обратният процес, този богатият човек, който не цени, роди се сиромах. Какво ще бъде неговото състояние? Най-първо, той се е научил да харчи много. Обикновено, богатите имат много удоволствия: имат много хубави дрехи, пушат папироси. Като станат сиромаси, какви папироси ще пушат? Ще се чудят как Господ е смеел да създаде света така, че да нямат папироси. (Но) Господ казва: Ти едно време, като беше богат, работи много с тютюня, сега като стана сиромах, ще имаш почивка от тютюня. Няма пет пари в джоба, а тютюн ще пуши. Ще впрегнеш воловете в ралото, ще ореш земята. - Защо е така? - Защото като богат никога не си орал, пък сега трябва да се научиш да ореш земята. Смяна има в занятията в света. Някой казва: Защо не съм богат? Защото си станал сиромах. Защо съм богат? Защото си бил сиромах. Богатството и сиромашията, това не са естествени величини, това са временни, преходни сили в света. Едно дете ражда ли се възрастно? Колко тежи? Като започнеш от две кила, две кила и половина, три кила, 4, 5, 6 кила. Но знаете ли, 6 кила да го носи е доста тежка работа. Казвате: Защо да не тежи повече? Ти носил ли си едно дете, тежко 6 кила, ден и нощ в утробата си? Туй дете като гост, иска да го храниш, мълчи, дума не казва и пак е недоволно от тебе. Сега съвременните хора мислят, че много знаят. Мравите мислят, че много знаят, обаче при хората много малко знаят. Ние хората, много знаем, но онези, които управляват природата, с нас си правят шеги. Често и с мене си правят шеги. Вземат шапката ми, пък я търкалят. Казвам им: Що се занимавате с шапката ми? - Тебе що ти трябва шапка на главата? Ти нали знаеш, че твоята шапка ти препятствува на клетките, не можеш да приемеш добрите вълни от горе, които идат от пространството. Ти ще страдаш след време, тази шапка ще ти повреди очите, ще ти повреди ушите. Шапка не ти

трябва. Казвам: Хората са направили шапки. Хората са много глупави. По техния ли ум ще ходиш? Какво ще ходиш като глупак с тази шапка? Разумно разсъждават. Като ме слушате да говоря така, казвате: Нас никога не са ни говорили. Къде са? Съгласен съм, но на глухите хора, кой ще говори? Глухите виждат само мърдането на устата. Вие виждате природата (да) се движи, то е за глухите хора. Който вижда само мърдането в природата, той е глух. Де са сегашните хора, като говори природата да я разбират? Във всяка буря има говор, реч. Така <%-5>разумно<%0> се говори, такива разумни работи има в една буря от 24 часа, че трябва да ги турите на плоча. Казвате: Какво казват? Вижте това няма да ви кажа. И да ви кажа, няма да ви ползува. Ако например, аз ви докажа, че на слънцето има голяма температура, да кажем, 25 000; 50 000; 100 000; 5 000 000 градуса, как ще разберете тия градуси топлина? Не можеш да разбереш това, което не си опитал. Ти 25 хиляди градуса топлина, ти с нищо не можеш да я опиташ, на земята. Няма метал, който да устои на тази топлина, няма пръст, която да устои, всичко се разтапя. Как ще опиташ, как ще познаеш, че е 25 хиляди градуса? Тия високите топлини, за които се говори, те разтварят дори съставните части на атома. Казват: Защо е температурата? Писанието казва: Бог е огън пояждащ. Няма да остане нищо в света, което Бог да не пояде. Всичко туй ще го разтопи, ще го разруши и всичко от човешката култура ще бъде разтопено, нищо няма да остане за спомен. Ни косъм няма да остане. Питам тогава: Какво има да ви радва в един порядък, дето всичко ще изчезне? Какво ще остане тогава? Кое ще бъде реалното?

Вие по някой път искате да знаете какво има в оня свят. Ако идеш в оня свят, няма да намериш майка си там, баща си няма да намериш, сестра си, брата си. Ще ги намериш тях в друг свят. Баща ти е бил пияница, бил е крадец. В оня свят трезви и пияни хора на едно място не може да живеят. Крадците при крадците, пияниците при пияниците, учените при учените, добрите при добрите, лошите при лошите, всички при своите си. Вие казвате: Баща ми е тук. Вие как ще

повикате баща си? Когато казва Христос да се отречете от баща си, от майка си, от всичко се разбира: да се отречеш от майка си пияница и да я забравиш, от баща си крадец ще се откажеш, от брата си ще се откажеш, от жена си, от всички дрипели в света ще се откажеш, ще ги хвърлиш на страна. Няма да носиш дрипели. Крадците и престъпниците в света няма да ги считаш баща и майка, това е посмешище, това са илюзии, това са заблуждения, с които хората се заблуждават в света. Казваш: От какво да се отрече човек? Всички хора имат патологични неща. Какво са направили днешните хора за Бога? Милиони хора се избиват по бойните полета и не може да ги родят. Всичките убеждават, че това е Волята Божия. Правят едно престъпление, казват: Трябваше да се направи. Защо ще правиш престъпление? Защо ще трябва да грешиш? В света причината за всички прегрешения и престъпления е пожеланието. Много малка е тази причина, пожелаеш нещо, няма зло. В самата причина няма зло. Но тази причина-пожеланието ражда доброто и злото едновременно. Пожеланието, това е майката, но в дадения случай, тази майка има двама мъжа. Следователно в света грехът е многомъжество. Когато една жена има двама мъжа, тя ражда доброто и злото. Искате да знаете произхода на злото. Една жена и двама мъжа раждат доброто и злото. Двамата мъже раждат доброто и злото. Двамата мъже не могат да родят доброто. Всичките спорове се раждат от двамата мъже и едната жена. Двама мъже винаги ще се бият за една жена. Всичките несрети в живота се дължат на едната жена и двамата мъже. Тогава имате двама бащи: когато някой пие, казвате: Защо пие? - За утеха. Жена му го накарала от голяма тъга. Отива да пие, за да забрави скръбта и несретите. Защото има състезание между двамата, кого обича повече от двамата. Те са от различни цветове: единият чер, другият бял. Всякога жените обичат повече черните мъже, отколкото белите. Четете Халима - от “Хиляда и една нощ”, ще видите царкини са се влюбвали в негри. Един от тия царе в Халима, като видял, че жена му имала любовници черни, не искал да я убива, оставил я да

живее, както иска, но тръгнал той да бяга. По едно време, след като вървял един месец, седи при едно плодно дърво да кажем, ябълка или круша, било близо до морето. Заспал и вижда, че из бездната излиза един змей и носи сандък. Като го видял, качил се на крушата. Змеят отворил сандъка. Излиза една красавица, хубаво облечена, с копринени дрехи, диаманти по нея. Седнали и змеят заспал, на скута й. Като видяла на крушата царя, казала му : Сляз долу! Ако не слезеш, ще го събудя и ще ти свети маслото. Той слязъл. Тя знаяла как да приспива змея, приспала го, оставила му главата на страна. Казва: Видиш ли тия нанизи, златни пръстени? Този глупак ме държи в този сандък и ме скрива. Аз вече съм имала 99 любовници, ти си стотният. Дай си пръстена. Турила го на врата си. Той спи. Този източен цар се спрял да мисли къде е злото. Казва: Злото седи в двамата мъже. Връща се в царството си и казва: Всяка жена ще има само по един мъж, не по два.

Дотогава, до като слушате доброто и злото, това са двамата мъже в човека. Човешката душа, когато влиза в тия двамата, тя говори на единия, говори и на другия, казва: Да се запознаем.

Сега говоря за един свят, който е във вас. Вие се смущавате, недоволни сте от живота. Туй е за жените, ами за мъжете? Мъжете какви са? Едната жена, която има двама мъже, то е едно, но един мъж не може да има две жени. Няма ги жените. Едва за една жена двама мъже се намериха. Тя като преброди целия свят, едва намери двама мъже, за един не може да се ожени, тия двамата едновременно вървят.

Сега жените трябва да се откажат от двамата си мъже. Как ще се откажете, аз бих отишел малко по-дълбоко да ви кажа. Аз се спирам на първата степен на появяването на греха, но грехът има по-дълбок произход. Винаги сърцето на човека е причина за неговото падение. Човешката душа по причина на своето сърце страда. Сърцето и умът, то са двамата мъже, които вкарват човека в беда. Едно престъпление, ти ще го направиш, защо? Например една красива жена те привлича със своята красота, то е мъжът, умът те тласка към красотата й. Да

обясня умът де е в човека. Във вълка винаги действува сърцето. Вълкът винаги обича тлъстите овце. Като я намери, ще я изяде. Като намери изпосталяла овца, честолюбив е, само като лекар ще я бутне с муцуната по корема, казва: Не бой се, такива болнички аз не ги искам. Паси си. Друг път като мина, ще имам любовна среща. Имам топло сърце, то показва колко обичам овцете. Тя се стегне, очаква го, развесели се. Той като дойде, положи я на земята, вземе я на гости в себе си, изяде я.

Питам сега: Какво ще ти донесе една красива жена? Или какво ще донесе една угоена овца на вълка? Сега противоречието къде е? В дадения случай овцата е доброто, вълкът е злото. Питам: защо една овца иска да се срещне с един вълк. Защо сега човек иска да пийне ракийца, абсент, коняк, вермут? Туй казва за аператив. Какво ще му донесе? Всичките тия напитки, които съвременната култура има, за в бъдеще ще имат много лоши последствия в раждането на бъдещите поколения. Има хора, които се израждат. Сегашният свят страда от пиенето на много вино. За бъдещите поколения ще бъде лошо. Защото човек трябва да знае как да пие виното. Казвам, ние разглеждаме един въпрос, не да съдим. Ние разглеждаме само закона. Законът има тежест само когато се приложи, да се знае. Например в химията трябва да знаеш известни закони, по които да направиш известно съединение и разединение. Ти знаеш, че има закон да не пиеш. Ти търсиш по околен път как да пиеш. Пиеш, глобяват те, затварят те. Да кажем като те хванат в кръчмата, за една година може да те затворят. Ако има закон, че за чаша вино има известна глоба, после една година затвор - тия закони още ги няма, но представете си, че ги има тия закони. Питам: Като лежиш една година в затвора, платиш глобата, мислиш ли, че в тебе този навик е изчезнал? Ще се увеличи. Американците прокараха един закон за пълно въздържание в Америка. След като воюваха, цялата полиция беше заета с контрабанди, които пренасяха разни напитки, не можаха да издържат. Съвсем други бяха причините на това въздържание. Като

не можаха да издържат туриха стария ред. Наричат го мокрия режим. Въздържанието нарекоха сух режим, свободното го нарекоха мокър режим.

Тогава ние, съвременните хора, не съзнаваме. Има един закон, няма да се мине много, ще го опитате. Вие още не сте опитали закона. Ще дойде един ангел с меча си, ще похлопа, казва: Арестуван си. Речеш да се съпротивиш, забие ножа в гърдите. На сутринта казват: Имал разрив на сърцето. Онзи дошел от невидимия свят и казва: Ще дойдеш горе викат те. Хване те за косата или за врата. Или пък да ви го кажа научно: след като го мушне, от тази дупка излиза душата, тури едно шише, човекът влезе в шишето, запуши го със запушалка, занесе го в оня свят. Като го занесе в оня свят казва: Дръжте го! И както химиците правят, ще го извадят от шишето, ще направят съединение, ще направят едно тяло, ще кажат: Защо пи вино? Какви бяха причините да пиеш вино? Ние казват, създадохме водата, най-хубавото, защо пихте от другото вино. Кой ви позволи? Закон има, че без вода не може; който се откаже от водата, умира. Ние турихме мокрия режим. Защото в духовния свят да се пие вода е мокър режим. Да се пие вино е сух режим. След като пиеш вино, запаля се твоята жажда, ни най-малко не се утолява жаждата ти.

Сега някои са ми казали, че искат да идат при Господа, да Му се оплачат. Аз не зная от какво има да се оплачете? Ти още като идеш, ще миришеш на вино и на ракия. Още като идеш при Господа, миришеш на алчност, на блуд. Една жена блудствувала с мъже, казва, че не е ходила. Тя колко нечисти мисли има! Съвременните мъже и жени колко нечисти мисли имат. Даже религиозните хора имат. То е заблуждение. Ето в какво седи блудът. Всяко нещо, което искаш да го обсебиш, то е блуд. Ти лъжеш един човек, то е блуд. Ти говориш това, което не е истина, това е блуд. Ти казваш, че вярваш в Бога, то е лъжа, никаква вяра не е. Казваш: Господ е на всякъде и крадеш пред лицето Му. Казваш: Господ е на всякъде и отиваш да крадеш от касата. Като крадеш казваш: Няма Го. Значи като крадеш, няма Господ, като не

крадеш има Господ. Когато касите са отворени, Господ го няма, когато касите са затворени, има Господ. Какво е това верую? Аз бих желал всички да имате една мисъл. Като видите една пеперуда като царска дъщеря облечена, не да имате желание да я пипнете, но само да й се порадвате, да й турите най-хубавите сокове и да я оставите пред вас. Вие искате изведнъж да я хванете, после да я пипнете, да я набиете на една игла и да я държите в някоя кутия вътре. Има такива музеи, събрани най-хубавите пеперуди за изучаване.

Казва: “Който има уши да слуша, нека слуша.” Всичките болести, всичките страдания, нещастия, произтичат от закона на нечистотата. Аз го намирам това лакомство. По-ясно казано: Лакомството е причина за греха. Защо човек ще бъде лаком, да яде малко хляб и нищо повече. Като яде всякога да остава малко гладен. Да стане малко угоеничък, да има благоутробие. Защо му е? Достатъчно му е малкото благоутробие, което има. Не трябва да бъде изпъкнал стомахът. Според най-новите научни изследвания, кръстът трябва да има линия. Раменете да са широки, кръстът тесен. Когато Бог създал човека, той не го създал само да яде. Той го създал в света и за друго. Сърцето е създадено в света да се научи да обича. Умът е даден на човека да се научи да мисли. Понеже умът не е светъл, още не се е научил да мисли. Умът трябва да бъде учен, сърцето трябва да бъде добро. В същност, човешката душа е учителка на ума и на сърцето. Тя ги учи на Божественото знание. Ако вашата душа не може да възпитава вашето сърце, и ако вашата душа не може да възпитава вашия ум, каква душа имате вие, кажете ми? Ако вие обичате някого понеже ви дал повече любов, или ако обичате някого понеже ви дал подаръци, любов ли е това? Ако ви държи гладен, не е любов. Онзи човек ви обича, който ви предлага храната за доброто. Онзи човек ви обича, който може да нахрани вашата душа, с храната на любовта, че сърцето да стане добро. Онзи човек ви обича, който ви донася храната на светлината, във вашия ум и може да ви нахрани с храната на светлината, че умът ви да добие знание. Този е човекът, който ви

обича. Ако един човек не ви носи знание, с което умът да се развива; ако един човек не ви носи храната, която може да развива доброто във вашето сърце, той не ви обича, той е лош човек. Тъй седи материално. Сега туй е закон. Трябва да знаете не е външен закон, механически да не пиете вино. Престъплението е там, че виното не е направено от Бога. То е изобретение на човека. Човек взел Божественото вино, направил го червено. Лъже и казва: Аз го направих. Там е лъжата. Той сам нека направи вино, да не взима от Божественото вино да го продава за свое. Там е престъплението. Нямам нищо против да продава виното кръчмарят без вода, да продава само виното си. Вие като накарате един човек да ви работи за сто лева, не е ли престъпление? Ние, съвременните културни хора, като накараме един човек с подкуп да работи за сто лева, не е ли престъпление? За 10 лева не работи, за 20 не работи, но за сто, за хиляда работи. Всички искат да работят с пари. Искат култура. Някоя жена не търси свестен мъж, но търси да е богат. Казва: Глупак да е, но да е богат, да го въртя. Умен да не е, но да е богатичък, да го въртя. Питам: Вие жените, които завъртате мъжете, какво направихте в света? На жените говоря сега, какво направихте, кажете ми? Тия мъже защо ги народихте? Вие сте виновни. Първият мъж Бог го създаде, всичките други мъже, вие, жените, ги създадохте, вие ги родихте. Вие раждахте до сега тия мъже за престъпни работи. Те са ваши работи. Тия мъже са ваши деца родени. Бог направи първата жена, извади едно ребро от мъжа, направи я и тя съгреши. Направената от Бога жена съгреши и направеният от жената мъж и той съгреши. Какво ще направят сега и двамата, я ми кажете? Тогава както Бог постъпи, така ще постъпите и вие, жените: на вашите мъже ще им снемете царските облекла и ще ги облечете с кожени дрехи и ще ги изпъдите из вашия рай навън, ще им дадете по една жена. Господ не изпрати Ева навън, тя беше Негова дъщеря. Първият човек живя с дъщеря си. Не му беше жена, той нямаше жена. И там беше престъплението: бащата, който се ожени за

дъщеря си. Морал в света. Първото престъпление се роди от това желание, което се роди в нея да яде от забранения плод.

Сега вие се считате нещастни. Че как ще бъдете щастливи? Вие с този ум какви светли мисли ще имате? Аз съм държал страната на жената. Казвам на вас къде е слабата страна. Защо ги раждате мъже? Тя роди двама мъже отвън и единият уби другия. След туй дойде трети. Сега вече и с по трима мъже има. Двамата останаха, с третия е сега. Или аз го наричам това е крайната лакомия в човека да има богатство, да се осигури. 120 години да яде и да пие, да каже: Ще ям и ще пия, да се знае кога съм живял на земята. След като те заровят в земята, в гроба, Господ държи душата ти в тялото, усещаш как те хапят. Като седиш десет години в гроба, от всяка страна те чоплят, изчоплят всичко, нищо не остане, останат само мертеците* на твоята къща. И Господ ти покаже само мертеците. Казваш: Господи, какво стана? - То е твоята лакомия. Туй с всинца ви ще стане. Какво спасение ще се проповядва на света? Аз бих желал всеки да каже: Аз съм причината за тази работа, аз може да поправя света. Как? - Да стана добър, да стана умен, нищо повече. Да храня сърцето си с доброто, да храня ума си със светлината, да служа на Любовта. По този начин ще роди тия деца. Да не става майка на блуд, да блудствува със своите синове. На бащата не е позволено да блудствува с дъщерите си. На майката не е позволено да има блудство със своите синове. Това е морал. И конете знаят този морал. Един кон, който има дъщери, изпъжда ги навън, не блудствува. Коне има, които познават този закон.

Този свят, както сега се проповядва, никога няма да се поправи. На този свят трябва да му се чете една упокоителна молитва. За бъдеще какъвто и закон да се тури, по този начин не може да се поправи светът. Как ще се поправи? Толкоз много болести има. В Америка като са кръщавали болестите, повече от 400 имена са турили само на нервните болести и най-после един германски лекар турил името американичи.

Сега какво трябва да ви говоря? Ако идете при някой хирург и той изкара, че имате тумор в стомаха, какво ще направи? При съвременната хирургия веднага ще те упои - има два начина: единият е с хлороформ, другият е с етер, който прави местата нечувствителни - тегли ножа и после зашие стомаха. Ако имате тумор в главата, ще започне с длетото, ще пробие главата, ще направи трепанация и ще извади тумора от главата, от мозъка ви. Ако остане да ви пробиват главата, и ти после човек да станеш, отиде то. Ако ти направят операция и да ти извадят тумор от стомаха, от тебе човек не става вече.

Казвам: Поне трябва да имате вярата на онзи българин от Търново, който имал болен крак. Лекарят казва, че трябва да се отреже крака над коляното, понеже има зараза. Той казва: Господин докторе, не си давам крака. Ако Господ иска жертва от мене, цялото тяло му давам, но само крака си, не давам. Цялото тяло си давам жертва, но само крака не давам. - Ще умреш. - Нека да умра. Куц не искам да бъда. Излиза. След шест месеци се явява при лекаря. - Добър ден! Аз съм онзи с болния крак. - Как оздравя? - Оздравях! Господ ми каза, че не иска крака ми. Казва, че това е заблуждение на лекарите. Господ ми казва, че добре трябва да живея. Започнах добре да живея за ума, за сърцето и оздравях. По-напред лъжех, крадях, после започнах да чета Евангелието и да се моля на Господа. Оздравях. Туй е моят цяр. Сега сърцето ми се храни с доброто, умът - със светлината. Не ми трябват вече операции, от сега нататък. И за в бъдеще цялата аптека на лекарите ще бъде: цяр за сърцето разни дози, доза с абстракт от картошки и турени две капки добро. Доза от череши, три капки от светлината, от сгъстената светлина, в тази течност турени. Туй ще бъде храна за мозъка. Този мозък като се храни, той ще се учи добре. Казвам: Ако това не вярвате, като дойде един лекар, ще ви направи операция. Някои искат да живеят добре. По този начин, както сега живеят хората, не се живее добре. Има друг живот: човек не трябва да

има никаква нечиста мисъл в ума си. Отвън може да има колкото иска кал, никаква кал не трябва да позволява в ума си да влиза.

Аз бях сега на Черния връх. Хареса ми. Заведоха ме приятелите ми, които ме придружаваха, схванали моите мисли за жената, че казват: Нито една сестра с нас! Съгласен съм. Аз чета в умовете им: Нито една сестра. Тръгнахме шест души, петима братя и аз. Да няма вече съблазнители. Отиваме на наблюдателницата, но ето там сестра Мария, доста възрастна, младолика на около 60 години, няма бръчки на лицето. Рекох да вляза в стаята, казва: Не може с обуща, ще си събуете обущата. Който и да дойде тук, обущата от вън ги оставя. И министър да е, и директор да е, трябва да си събуе обущата. Гледам стаята постлана с килим. И аз трябваше да се събуя. Едно кандило турила в стаята. Казвам: Тя е от новото учение. Двамата мъже изпъдила вън, има двама сина; единият е първокласен скиор, шампион, другият е наблюдател, метеоролог. Тя е македонка, може да проверите.

Злото е там, че много мъже има в света и много жени има. Жените в следното прераждание стават мъже, за да не са отговорни и много мъже стават жени, за да се избавят. Казваме: Жените ги развращават. Мъжете са слуги на жените. Мъжете, за да се освободят, стават жени. После се разбират. Единият носи името на доброто, другият носи името на злото. Но и двамата се спогаждат. Да не мислите, че където са доброто и злото, не се спогаждат? Знаят си интересите. Те са като банда разбойници, разделят се на две групи. Едните, те обират, другите, те защищават. То мяза на онзи турчин във Варненско, за който разправят един анекдот. Един евреин взема чантата си и носи две хиляди лева. Страх го да не го оберат разбойници. Вижда един турчин се моли, сяда, чака го да си свърши молитвата. Казва: Ти си добър човек, набожен човек, нося пари в тая чанта, ще ти платя да ми помогнеш и да ме вардиш да отида до едно място. Като повървели до някъде турчинът казва: Дай парите, тия пари не са за тебе, за мене са. Аз за парите се молех. Ти искаш да ме

излъжеш, дай парите! - Ти си религиозен човек. - Да съм религиозен, това е мое задължение, да те обера, това е моят занаят. Господ те прати, дай ми парите! Връща се онзи във Варна. Не зная до колко е вярно, може да има малко преувеличение и още повече може да го преувеличим, не зная дали са били две хиляди. Може да са били повече, може да са били по-малко. Но работата е, че той се молил. Щом дойде до парите, вече няма молитва.

"Който има уши да слуша, нека слуша". Ако човешкото сърце не се храни с храната на Любовта, ако човешкият ум не се храни с храната на светлината на Любовта, човек не може да се развива. Умът и сърцето на човека трябва да служат на Любовта, и да бъдат под ръководството на Божия Дух. Само то е избавлението в света! Тази идея трябва да стане плът и кръв и човек да го не е страх. По-добре човек да умре, отколкото да живее в сегашния живот да си трупа прегрешения. Всеки ден да се терзае, да страда. Като живееш, да бъдеш радостен и весел. Че те са чудни хората.

Ние отидохме да бягаме от жени. Ето иде един брат и една сестра. Като дойдоха, на другия ден развалиха времето. Този брат, който иде със сестрата, тя е жена с двама мъжа. Тя напуснала единия си мъж и намерила друг. Два дена ни държаха затворени, буря, мъгла. Питат ме, къде е причината, кой е виновният, като Йона ще го хвърлим в морето. Аз си мълча. Благодарение, че дойдоха шест сестри и един брат - 7, та оправиха времето. Като дойдоха шест сестри с един мъж, времето беше отлично, много хубаво. После дойдоха шест сестри без брат, още по-девствено. Сестри с двама братя да не ходят. Един брат и една сестра, нищо повече. Шест сестри с един брат може. Един брат и една сестра, то е Бог с тях. Бог е началото в света. Един мъж подразбира, Бог е с тебе. Двама мъже на едно място, злото е с тебе. В света, който има числото две, който има два мъжа, той служи и на дявола. Щом имаш един мъж, ти имаш Бога. Един мъж и една жена, законът е един и същ - Бог е с тебе. Две жени и двама мъже, законът е точно обратен.

После говоря за една разумност. Законът е такъв в света. Този, който те обича, като дойде, ако сте на легло, вие ще станете, вие ще оживеете. Този закон няма изключение. Който ви обича, той ще ви донесе храна. Ако дойдат двама мъже и една жена, ако дойдат двама лекари и вие боледувате, вие ще умрете. Ако двама лекари лекуват един болен, той ще умре. Единият всякога носи доброто. Виждам законът на движението какъв е, в закона на движението всякога стъпяме на един крак. С един крак ходим. Другият е за почивка. Ту на единия стъпваме, ту на другия. И в работата е същото. Дясната ръка е която работи, лявата е помощница. С двете ръце не работим. Сега всичките хора са започнали да работят с двете ръце. Опасна работа е. И с двата крака да ходиш е опасно. Ако те заведат при един съдия с един крак и кажат, че си се качил на черешата, съдията ще повярва ли? Ако има два крака, знае, че се е качил. Ако имаш една ръка и един крак, невъзможно е да се качиш горе на черешата. Човек, който обича, абсолютно е невъзможно да прави престъпление. Може да му дадат цялата вселена, няма да направи. Аз се чудя как хората правят престъпление. Аз се чудя на тях. Голяма сила е да направиш престъпление.

Човешката душа трябва да се върне при Бога чиста, както е била в началото. Като се облякла в материята, човешката душа се е заблудила. Вие заблуждавате вашата душа с материята, в която тя живее. Давате неестествена храна на нея - неестествени мисли и чувства и тя страда. Страданието на душата е, че я лъжат от вън. Понеже умът служи за гледане, сърцето има друга функция. Та казвам: Сърцето и умът постоянно лъжат човешката душа. Трябва да престане лъжата на ума и лъжата на сърцето. За да не лъжат душата, тя трябва да започне един добър живот, да започне да живее тъй както трябва.

Христос казва: "Ако човек не се отрече от баща си, от майка си, от брата, от сестра си, от своя си живот и от себе си, не може да бъде мой ученик". Туй е дълбок вътрешен смисъл. Ако искате, приемете го;

ако не искате, не го приемайте, то е ваша работа. Вие ще опъвате каиша за в бъдеще. Аз като мина там, ще си туря ухото там, чувам: Няма ли някой да ми помогне? - Ще кажа: Как си ти? Как е винцето? - Много страдам. - Как са двамата мъже? Как са двете жени? Живеят ли си добре? Как са червейчетата? И ще си замина, нищо повече! Няма да ви разравям от гроба. Ще идат във вечния огън. Хората мислят, че Бог ще направи един опит. Бог поругаем не бива. Лъгали са го ангелите, лъгали са го хората. Който го лъже, ще го тури на мястото. Лъжата никога не се прощава. С векове трябва да страда човек, за да изкупи лъжите. Съвременният свят е пълен само с лъжи, навсякъде лъжи. В очите лъжи, в ушите лъжи, в ръцете лъжи, в носа лъжи, в краката лъжи, навсякъде лъжи. Срещам бащата, обърне се към децата, намръщи се да ги заплаши. Страх го е от хората. Казва: Представете се такива, каквито не сте. Да каже: Извинете, вижте какви съм ги родил. Идеш в клас, дойде министърът. Учителят заповядва, всички да се изправят. Това е лъжа. Като е министърът да се покажат, че са добри. То е първата лъжа. Идем в черква ще се представим пред Господа, че сме добри. Казват много добри хора са тия. Щом излязат от черквата, тогава са други. Аз съм гледал тук сестри ме слушат, като излязат навън една започне да мушка другата. След като са ме слушали, едната пита: Защо ме мушкаш? С години туй мушкане (в)се става. Какво не съм ги виждал правоверни? Аз съм правил опити. Българският народ не ме интересува. Какво ще направи, не ме интересува вече. Да си живеят хората в този свят, както искат. Никакво благо заради тях не иде вече. По този начин, както живеят, никакво благо не иде. Ако се откажат, не от страх, но от приложение на любовта. Геройство трябва да служат на любовта. Не само да се усмихнат, да завъртат главата с пари да го вземат приведен зет. Мъжът ще дойде, жената ще му измие краката. Мъжът, като дойде сам, да си мие краката и жената сама да си мие краката. Когато е болен, друго нещо. Като е здрав, всеки да си мие краката. Като е здрав, някой да му мие краката, то е лицеприятие. Ето жената - лявата ръка.

Ето мъжът - дясната ръка. Десният крак е мъжът, левият крак е жената, двата крака мъжът и жената вървят заедно. Двете очи, лявото око е жената, дясното е мъжът. Носът две ноздри има, лявата е жената, дясната е мъжът. Устата и тя има две отверстия, скрити са. Едното е за стомаха, другото е за дробовете. Сега жената прекарва хляба в стомаха, мъжът прекарва въздуха в дробовете. Две гърла има човек, задавя се. Мъжът прекарва и през носа.

Казва: Двойствеността в света е навсякъде. Имаме пет пръста какво ще кажете? - Ръката е майката с пет дъщери, дясната е бащата с пет сина. Двете ръце, това са майката с петте дъщери и бащата с петима сина образуват едно семейство. Туй е в човешкия свят. На морала сега. Казвате: Какво учи Христос? Не представяйте учението на Христа като посмешище. Какво е учил Христос? Вътрешна чистота на сърцето се изисква. Абсолютно вътрешна чистота, възможностите на човешкото сърце и на ума за човека. Не сега да бягате. Един мъж трябва да носи живот за всички жени и една жена трябва да носи живот за всички мъже. Всички мъже живот да носят, не да крадат. Щедрост трябва, живот да дават. Не като влезе една жена в един дом да вдигне скандал, но да внесе мир. Не един мъж като влезе в един дом да вдигне скандал, но мир да носи навсякъде. Туй е служение на любовта, дето влезем да носим Божието благословение, че всички и болните да се радват. Не като излезеш да кажат: Този котсуз откъде дойде, щяхме да се изпобием? Съблазнил се. Не употребявайте Божия живот за ваше удоволствие. Не ви е пратил Господ в света да се удоволствувате. Той е дал да разнасяте този живот не само за вас. Част от този живот е за вас. Ще имате толкоз, колкото ви трябва, другото ще го предадете. Бог ще ви държи отговорен, че не сте предали знанието дето трябва. Ще ви държат отговорни за доброто, което не сте предали. За всичко онова, за което сте пратени, ще ви държат отговорни. Лекар, който не може да лекува болните, заслужава ли да носи името лекар? Свещеник, който се моли и Господ не слуша молитвата му, заслужава ли да се нарече свещеник? Жена, която не

може да обърне сърцето на един мъж, жена ли е? Един мъж, който не може да обърне сърцето на една жена в правата посока, мъж ли е? Аз така разбирам. Лекарят трябва да знае да лекува. Онзи, който се моли на Бога, да го слуша. Някой казва: Аз се моля.

Като бяхме горе на Черния връх, вятърът духа, аз си мълча. Горе вятърът духа, със 70, 90 километра се движи. Тук в София няма буря, горе силна буря. Най-после вечерта седя и си казвам: Ако утре духа, ще си вървим надолу. Онази с двамата мъже ще я снемем долу, ще се освободим от нея, не искам да се караме. Та казах: Никой да не идва. Когато се качи човек на планината, трябва да се качи с чисто сърце, сам да ходи и да носи благословение навсякъде. Отиваме в един дом да извършим Волята Божия; отиваме на планината да извършим Волята Божия; отиваме в училище да извършим Волята Божия; отиваме на черква да извършим Волята Божия. Вземам една крачка да извършим Волята Божия. Пием вода да извършим Волята Божия. Четем да извършим Волята Божия. Да приложим Любовта навсякъде! Аз говоря за всички, не щадя и себе си. Аз виждам българите в себе си, виждам какви са. Едно време Христос каза на евреите: До кога ще бъда с вас, да ви нося? Някой път си казвам: Кой ти е крив тебе, не те караха, сам дойде и искаше да помагаш. Свърши работата и няма какво да обвиняваш този и онзи.

Та ви казвам: До като съм в света, слушайте ме! Аз като си замина мрак ще има, какъвто не е бил. Туй да го знаете! Христос казва: Докато съм с вас виделина ще бъде с вас. Докато ме слушате да ви говоря онова, което Бог ви казва, прав е пътят ви. Един ден, като престане Господ да ви говори, мрак ще има в света. Опитайте онова, което е вярно, и го приложете. Което не е вярно, оставете го на страна. Опитайте да познаете нещата. Опитайте, не да се страхувате, но да се зарадвате, че сте се освободили. Всички мъже в света съставляват един мъж. Няма много мъже. Всички жени съставляват една жена. В Любовта се обединяват хората. Другото е само отражение. Една жена ако има хиляда огледала, ще има хиляда отражения в огледалата, но

това не са жени, това са отражения на жени. Реално е туй, което носи живот в себе си, носи мисъл, носи сила, носи мощ, носи безсмъртие.

Или казвам тъй: Аз съм дошъл в света да ви покажа пътя към Бога, как трябва да служите, на Бога. Всинца сте пратени при мене да ви покажа пътя, по който Бог ще ви научи, няма да ви излъжа, ще ви покажа пътя, по който Бог ще ви научи. Няма да ви излъжа, ще ви покажа този път. Писанието казва: Всички ще бъдат научени от Господа. Няма друг от времето на Христа, който да е показал този път. Никой не е показал пътя на хората до сега. Той им го показа. Кой е пътят сега? За да служиш, трябва единство. Да съзнаеш, че Господ е навсякъде. Господ с милиони очи бди всеки ден. Той вижда най-малките подбуждения, всичко туй вижда и мълчи. Той не иска да си заминеш. Мълчи, защото благата ще ти трябват. Той не се гневи и никого не съди. Той чува този зов на страдание и праща ангелите, казва: Идете да кажете кои са причините.

Аз ще ви покажа пътя да идете при Господа. Сега вие мислите да излезете из земята навън, да намерите Господа. Вие трябва да научите онова, което е на земята, Бог го е вложил и после да знаете как да минете към слънцето, към месечината. Ако вие не разбирате тия закони и от земята от едно място на друго не можете да идете. С пари трябва да пътувате. Може да се пътува и по друг начин. Казвате: Нямам пари сега да пътувам. Обръщам се към вас: Аз съм вратата. Вратата, това е Любовта. "Това е живот вечен да позная Тебе, единнаго истиннаго Бога." За този, който изпратил Христа, Христос казва: "Никой не може да дойде при мене, ако Христос не го е изпратил; никой не може да иди при Отца, ако не му покажа пътя." То е смисълът. Една майка трябва да роди детето. Като се роди детето, то отива при Бога. Роденото дете отива при Бога, което се ражда, отива при майка си. Разбирайте закона. Най-първо детето ще отиде при майка си. След като се роди, отива при Бога. Той го учи, какво нещо е да прилага Божия закон. Веднага да почувствувате, че сте родени и да приложите закона на учението. Та казвам: Трябва да се родите от

Бога. Тогава, ако дойде буря от вън, няма да се плашите. Тя, бурята, е за пречистване. Ако някой път дойдат облаци, това е да не ви изгори слънцето. Ако някой път се яви тъмнина, то е за почивка. Ако някой път се яви светлина, то е за работа. Ако дойде изобилие всичко в света, което Бог е направил е благословение за онази душа, която се е родила. Всяка душа родена, отива при Бога. Казвам: Вие родените души да не седите още. Ще се откажете от утробата на майка си, да излезете навън. Ще се откажете от едно ограничение, ще започнете сами да дишате въздуха, храната сами ще я вземате, ще живеете, ще мислите. Майка ви отвън ще бъде като външно условие. Баща ви, братята и сестрите ви, ще бъдат условие за живота ви. Това е добрият смисъл. Ще си турите раниците, ще тръгнете на екскурзия за Черния връх, ще намерите баба Мария, която ще ви каже: Изуйте обущата си! Нали на Мойсея, Господ казва: "Изуй обущата си, защото мястото, на което седиш, е свято." И всички трябва да изуете обущата си, защото мястото, на което живеете, е свято!

Само когато Бог ви привлече със своята любов, да намерите вашите майка, братя и сестри, да вършите Волята Божия, вие може да бъдете ученици на Христа!

Тайна молитва.

1-ва беседа, държана на 28 септември 1941 г., 10 ч. с., Изгрев. София

БЛАГОСЛОВЕН

Отче наш.
"Ще се развеселя".

Ще прочета няколко стиха от 9-тия до 11-тия стих от 12-та глава от Евангелието на Йоана.

"Духът Божи".

"Благословен, който иде в името Господне". Ще си послужа с един анекдот из българския живот като встъпление. Пътува едно младо момче, качило се на едно магаре, върви и пее. Ето среща един дядо на 85 години и той тръгнал. Казва: Синко, да поговорим за това, което може да бъде. - Да говорим, дядо, как не? - Слез ти от магарето да се кача аз. - Да сляза. Детето слиза, дядото се качва на магарето и пак вървят 10-15 километра. Детето казва: Хайде, да говорим за това, което може да бъде. - Не може, синко. Ще каже детето: Слез, дядо, да се кача аз. Ще говорим за туй, което не може, значи дядото трябва да седи на магарето, детето да върви. Две разбирания: младите, които са готови за всички жертви, и старите, които са много умни, те са с опитности. Казват: Ние сме много преживели, нямаме вече капитал да правим нови опитности, нови опити. Сега и двамата имат една погрешка: нито детето мисли за магарето, нито дядото мисли за магарето. Детето мисли, като слезе от магарето да си почине, но хич не мисли за магарето. Та казвам: Онези от вас, които трябва да създадете една нова поговорка, да разширят тази поговорка, да внесат новото, че детето и дядото да слязат, и магарето да си почине.

Туй магаре, за което става въпрос, то е нашата воля, на която всички като се качат, все яздят, и умът язди, и сърцето язди. Каквато погрешка стане, все магарето - волята виновата: той е упорит, той е такъв, той е такъв. Магарето може да носи дядото, но по-леко му е да

носи детето. Дядото е тежък, с много тежки мисли е дядото, не е весел. Магарето като носи някой дядо не реве, започва да мисли сериозно. Когато носи едно дете, реве повече, радва се. Защото ревът е песен.

Сега всички искате да чуете какво ще ви говоря. Ще ви говоря за вашата глава. Имате едно богатство, което не оценявате. Носите главата, не знаете защо я носите. Някой път я държите на ляво, на дясно, на горе, на долу, даже се чудите защо Господ ви (е) турил в такава глава толкова работи, не може ли повече. По някой път протестирате за вашето сърце, че ви боли. Се хората страдат от сърдечни болести. Такива болести в света не съществуват. Сърцето е един такъв голям свят, че болест не го хваща. Всичко може да заболее, но сърцето, не. Туй е невъзможно. От 8 хиляди години носи всичките болести, искат да го уморят, но то пет пари не дава. Много яко е това сърце, най-чудесната машина или помпа. Четете някой учен човек, говори за него, то 70, 120 години ден и нощ работи и само се монтира. Няма машина в света, която издържа толкоз труд, толкоз работа, както човешкото сърце. Имайте вяра! Казва: Ще ми се пукне сърцето. Че то не е гърне да се пукне, вие имате смешни понятия за сърцето. Казвате: Ще се скъса. Не се скъсва. Единственото нещо, което не може да се скъса, то е сърцето. То е толкоз фино, че са го оцапали хората и макар да са го оцапали, Господ не казва: “Дай си ума”, но казва: “Дай ми сърцето си”. Богато нещо е сърцето, богата градина е. Раят е в човешкото сърце. Като съгрешиха хората, Господ тури ангел на вратата, затвори вратата на рая, че никого не пуща. Оцапаха го. Осем хиляди години Господ го чисти от греховете на хората, които направиха в рая вътре и още не е позволено да се влиза в рая вътре, понеже не е очистен. Като се очисти в новата епоха, хората ще влязат пак в този рай, дето ще се развиват.

Сега да дойдем до същественото: всички от вас имате стремежи хубави, някои искате да бъдете учени, някои искате да бъдете красиви, силни. Всички тия работи са красиви. Най-хубавото нещо аз бих ви го казал. Аз бих ви дал един съвет. Няма по-красиво нещо, по-

достойно нещо - да съзнаваш благородството на духа; няма по-достойно нещо - да съзнаваш достойнството на душата; няма по-красиво нещо - да съзнаваш достойнството на ума и да съзнаваш достойнството на сърцето си. Най-после да съзнаваш, че си турен в една хижа, да съзнаваш, че тя струва повече от всички други хижи, които съществуват в света. То е твоето тяло. Да не гледаш с пренебрежение на него, да кажеш: Кога ще се освободя от него. Като идеш в другия свят и там ти трябва тяло. Без тяло никъде не приемат. Като идеш при Господа ти трябва тяло, очи, уши. На Господа не трябват слепи и глухи хора, но с отворени уши да чуват и с отворени очи да виждат. Някои цитират Писанието: “Бога никой не Го е видял”. За мене много ясна работа е. Съвременните хора са слепи, как ще го видят? Които имат очи го виждат. Само слепите не виждат Господа. Учените Го виждат. Казват ми: Покажи ми Господа къде е! Аз отговарям: На слепи хора нищо не доказвам. Отива един, който бил здрав, имал да дава доста, имал пари, но се преструвал пред кредитора си. Турил восък на очите си, превързва очите си и казва: Ослепях, ще чакаш. Едно време очи имах, сега нямам. Онзи бил сприхав, светски човек, казва: Ослепя ли, че как? Ти сляп стана, за да не ми платиш. Като започнал да го налага, да го бие, паднали люспите от очите му. Казва: Чакай, не ме бий, прогледнах вече!

Та когато дойде този бой, този бой са страданията. Всички хора сега ги бият на общо основание. хората седят и пет пари не дават за другите. Колко пари дават когато иде на бойното поле във време на война? Удари го куршумът, падне, заровят го в земята, казват: Бог да го прости. Отиде да се бие за отечеството. Казвам: Ние не оценяваме живота, който Бог ни е дал. На съвременните хора трябва друго нещо. Ние може да воюваме по друг начин. Защо съвременните хора да не бъдат толкоз умни? Сега имаме най-културните народи, които се бият. Не зная дали няма някой закон издаден, да не се говори за това? Мисля, че няма закон издаден да не се говори за войната. Ако има закон, ще го заобиколя, по-горе съм от закона. Закона хората го

създават. Не съм против войната, за войната съм. Но как да се не убиват хора, да идат на война - да се борят нагоре-надолу, до като единият признае, че другият е по-силен. После да се хванат за ръката, да се ръкуват. На съвременните хора какво им липсва? Англичаните, които са толкова умни, англичаните са отлични търговци, германците са отлични индустриалци, русите са отлични земеделци. Какво липсва на тия народи? Интересите им не страдат. Русите да си изкарват хубавото жито и да го продават. Германците да изкарват хубава стока и да я продават. Англичаните да ходят по моретата и да я продават тази стока. Да си подадат ръка, за всинца има място. Защо ще се бият? От моето гледище, намирам, че тази работа е любовна работа. Войната е любовна работа. Два момъка делят една мома, нито единият я е раждал, нито другият, те се борят, а майката я е родила. Единият казва: На мене принадлежи, и другият казва: На мене принадлежи. Бият се и момата ще отиде при едного. Не може ли да си кажат: Когото избере от двамата ни. Когото избере, пък другият да се подчини и да каже: Момата има право да избира един от тях. Има ли нещо лошо в това? Сега ще дойдем до въпроса. И ние правим същата по-грешка, която направиха русите, англичаните, германците. Ние в живота правим същата погрешка. Трима души воюват в нас: то е нашият ум, нашето сърце и нашата воля или нашето тяло. Тогава хвърляме вината ту на ума, ту на сърцето, ту на тялото. Казваме: Не може ли другояче? Другояче е да уважаваш тялото си, то ти служи, ти чисто трябва да го държиш. Трябва да уважаваш сърцето си и трябва да уважаваш ума си. Не покваряй ума си с нечисти мисли! Аз изхождам от едно принципално гледище. Бог е създал хората и всички народи и на всеки народ определил правата им. Те са органи. Като защищават патриотизма, патриотизмът е едно чувство. Френолозите казват, че има едно чувство, което определя патриотизма. Също има чувство на чедолюбие. Някои майки имат силно развито това чувство, те са чадолюбиви, а у някои майки не е силно развито това чувство. После има чувство за самоуважение. У

някои е по-силно, у други е по-слабо. Някой не уважава себе си, това чувство е слабо развито, у други това чувство е силно развито, той уважава себе си. Като говори, той претегля думите. Всяка дума трябва да има цена, мислите, желанията и постъпките му трябва да имат цена. Той трябва да бъде като градинар - да обработва най-хубавите плодове в своята градина.

Сега всички вие мислите какво ще стане с вас и какво ще стане с българите. Русите мислят какво ще стане с русите, германците мислят какво ще стане с германците, англичаните мислят какво ще стане с англичаните. Важно е какво ще стане със земята. Тя е един параход, който пътува с хиляди години в пространството. Ако пътува добре, няма опасност, тя не трябва да се сблъсква с нищо, тогава и руската земя, и българската, и германската - всичко ще бъде добре. Ние ни най-малко трябва да се опасяваме, докато земята върви добре. Ако земята е наред и вие ще бъдете наред. Всеки ден като станете, осведомете се върви ли добре земята. Като станете, попитайте как е земята - върви ли добре. Скарат се двама души, не могат да се търпят. Попитайте капитана върви ли добре параходът. Веднага въпросът ще се разреши. Как върви земята? Щом тя върви добре, вървите и вие добре.

“Благословен, който иде в името Господне”. Слънцето, което изгрява сутрин, иде от Господа, понеже носи всичкото благословение на хората, разпределя благата, търси отворени прозорци, казва: Добър ден, ставайте! Как параходът добре ли ви кара? Ти се почешеш, казваш: “Изгря ли слънцето?” и пак теглиш юргана си отгоре. Успите се. Тогава често мязате на един ленив американец, унаследил този навик и все закъснявал в търговската си кантора и губел милиони. Като закъснявал, започнал да хваща слуги. Казва на слугата си: Ако ме събудиш, един долар ще ти дам, ако не ме събудиш, един долар ще ми дадеш. Иде човекът, не може да го събуди. После бил здрав, че като хване слугата, набие го, после отивал в леглото, пак си лягал и вземал един долар от слугата. Никой не отивал при този господар

вече за слуга. Най-после отива един бабачко. Казват му: Бие. - Ако той бие, и аз зная да бия. Казва му: Слушай, на тебе дванадесет долара ще ти дам, ако ме събудиш и дванадесет ще ти взема, ако не ме събудиш. - Ще те събудя, казва. Отива рано сутринта, носи цяла стомна, от десет килограма вода, полива го отгоре. Онзи става и казва: Ти с вода ли ме безпокоиш, започва да го бие пехливански. Онзи го бие, но и слугата го съблякъл. и го вмъкнал в банята, в това време, окъпал го. Разбудих се, казва, много ти благодаря. Дава му дванадесет долара. Ти си първият добър слуга, който знае как да къпе добре господаря си.

На онзи, ленивия господар във вас, трябва вода в леглото, след туй да го занесете в банята, да го съблечете, че във ваната да го турите, българско корито, модерните са много дълбоки. Всички трябва да бъдем смели. Всички трябва да бъдем смели за доброто, което трябва да се прави. Да изберем добър метод. Ние се страхуваме какво ще кажат хората. Ни най-малко да се не страхуваме, искаме нещо да кажат хората заради нас. Туй което кажат, то е право, да не кажат нещо, което не е право, или пък да е нещо да е преувеличено. при това, за да ни похвалят хората, трябва да сме направили нещо. Там в салона имаме един наш художник, изложил картините си. Аз само ги зърнах, не можах да си дам мнението. Ходил човекът по Рила, не седял, рисувал, не седял само на-празно да зяпа, но тук зяпнал, нарисувал нещо, там зяпнал, нарисувал нещо, пак. Казваме, че този художник зяпа. Зяпа, но рисува нещо. Ние трябва да нарисуваме нещо в живота си. Художникът нарисувал някой беден човек на картината, колкото е по-беден, картината става по-интересна. Срещне една красива мома, нарисува я, за нея вземе пари. Ние искаме красиви работи да рисуваме. Злото, то е сбутаната мома, нарисувай я. Когато ние вършим злото, считаме, че е на място, когато на нас ни го вършат, считаме, че не е на място. Когато правят доброто върху нас, считаме го за добро, ние сме доволни. От злото сме доволни, когато го вършим на другите; когато другите го вършат върху нас, не сме

доволни. Злото го харесваме, когато го правят на другите, но когато го правят на нас, не го харесваме. Бият се два народа, приятно ни е, защото не засяга нас. То е зло. Ако е добро, когато се свърши войната, започват да разделят земята. Ако на българите дадат повече земя, ще кажат: Много добре. Ако ги лишат, ще кажат: Зле е. Та казвам: На всеки един народ е определено от Бога какво да му се даде. На всеки един от вас е определено какво да му се даде. Вие сте наследници на много големи работи. Не сте сиромаси хора. Срещам една мома, казва: Бедна съм, нямам баща, нямам пари, не мога да се оженя. Тя е царска дъщеря и казва, че не може да се ожени. Смешна работа. Казвам: Ти си царска дъщеря, как царска дъщеря да не може да се ожени? Може ли да съм царкиня, виж как съм окъсана? Има циганки, облечени в царски дрехи, има царски дъщери, облечени в цигански дрехи. То е актьорска работа. Ви е мислите за Бога, проповядвате, че сте християни, че сте православни, а при това поддържате, че сте сиромаси. Как един християнин може да ми каже, че е сиромах, не разбирам. Един езичник, разбирам, но един християнин, който вярва в Бога, да каже, че е сиромах, това не разбирам, то е първата лъжа. Бог създаде всичко в света и ни го даде без пари. Сега вие отивате в един театър, като дава концерт някой знаменит цигулар, колко плащате за един билет? Плащате сто или сто и двайсет лева. Сутрин като ставате за всичките хубости нищо не давате и сте недоволни. Вие градина имате и не посаждате нито едно дърво, чакате други да посадят или казвате: Ще си купим. Първото нещо: Не разчитайте да купувате нещата. То е невъзможно в съвременния свят. Имаш един двор, посей едно плодно дръвче да имаш. Ако дворът е голям, посей три, четири, то е благословение за дома. Ако имаш още по-голяма земя, обработи я, посей и други неща.

Във вашия ум трябва да съществува една мисъл да работите. Аз бих желал вие, християните, които вярвате в Бога, да имате ваша земя. Брат имате, който има земя, идете при него и работете. Що да не идеш един-два часа да работиш, кажи: Може ли да ми дадеш един

декар да обработя, че плода на половината да го делим? Сега имаме един начин да се молим на Бога и той да уреди работите. По този начин, по който мислим, Господ никога не урежда света. Ако мислиш, Бог урежда живота; ако чувствуваш, Бог урежда живота; ако работиш, Бог урежда живота; ако садиш нещата, Бог урежда живота; ако правиш добро, навсякъде Бог урежда нещата. Но ако чакаш да вземеш един лотариен билет и очакваш да ти се падне нещо, то знай, че лотариите никога не донасят едно благо. Има един анекдот за един манафин в Цариград. Той имал един билет от една лотария, на която се разигравал един параход. Паднал се параходът на манафина, че като влязъл в парахода и му казали, че е негов, той полудял. Благо, което не може да употребиш за своя ум; благо, което не може да употребиш за своето сърце; благо, което не може да употребиш за своето тяло, то не е благо.

Казвам: Първото нещо, за което ние сме пратени в света, е да създадем светли тела. Това е новата философия: тела трябва да се създадат. Сегашните хора малко по-други тела имат, отколкото трябва. Материята, от която са направени, не е хубава. Един човек, който живее 120 години, трябва да пресъздаде тялото, лицето, главата, сърцето, всичко трябва да пресъздаде, че като погледнеш тялото, да кажеш: Този човек е живял по Бога. Когато хората се занимават със специални занятия, замязват на занаята. Например борците имат особени глави, ораторите имат особени глави, свещениците, учителите, разните занаятчии имат особени глави, земеделците имат особени глави. Всеки човек, какъвто занаят работи, по главата може да го познаеш. Вижте онези, които са се отнасяли с години много грубо на някаква служба, очертали са се ония груби линии на неговото лице, с този се срещне, с онзи се срещне и се кара. Питам: Мислите ли, че с хокане може да се оправи светът? Един скулптор, който е майстор, взема един камък, знае как да удря, отсам-оттам постоянно удря и извае една хубава глава, извае едно хубаво тяло, извае едни хубави рамене, хубави крака. След хилядите удари, които удря,

изкарва нещо. Дойде друг и той удря, но разруши целия камък. Мислите ли, че ако разрушаваме нашия живот безпредметно, че ние сме от умните хора? Всичките болести, от които сега страдаме, говорят против нас. Нечистата кръв, с която хората са се покваряли, говори против тях. Мътните очи говорят против нас, жълтият цвят, вишневият цвят, говори против хората, черният цвят говори против тях. Ако имаш черно под очите, не говори за твоя полза. Ако имаш сенки под очите, това показва едно тягостно състояние, едно душевно състояние, в което се намираш. Ако вратът е пълничък, хубаво е да имаш дебел врат, но ако ти си висок 165 сантиметра и имаш врат 42 или 44 сантиметра, няма да се мине една-две години и ще имаш апоплектичен удар. Вратът трябва да се намали. Този врат показва, че кръвообращението не е правилно. Тия мазнини спъват тия сили, които влизат в мозъка през нервната система. Много от болките, които усещате в крака, в гърба се дължат на това, че енергиите, които минават от мозъка през дванадесетте нервни двойки, на гръбначния стълб, тия канали, през които минава нервната енергия, се подпушват с известни мазнини, тогава не минава достатъчно енергия, не се изпраща достатъчно кръв и тази част, дето се подпушва, заболява. По някой път заболява коляното, по някой път гръбначният стълб, по някой път долнята част на крака, или хълбокът, или слабините, раменете и т. н. Животните, които знаят този закон, често се излагат на слънце. Като станеш сутрин, трябва половин час да се попечеш, да се стопят тия мазнини от гърба ти. Животът трябва да се създаде малко по-другояче. И съвременният строй трябва да се измени. Майките трябва да внушават на децата. Жените са, които ще оправят света. Те до сега биха го оправили, но не знаят какво правят. Майката може да създаде каквото иска дете. Майката може да създаде един гений, може да създаде един министър на България. Тя казва: Ти като станеш министър на България, аз те създавам за министър, ти като станеш, да създадеш такива и такива закони, да създадеш такъв порядък. Тя може да го създаде учен човек да стане, ще му внуши

какво да учи и как да учи, как да го предаде на хората. Сега майките може да създадат най-учените хора, най-добрите дипломати, държавници, лекари, всичко туй. Вие ще ме запитате как? Значи знаете как де се ... жените, не знаете как да раждате децата. Ако не знаете, ако сте готови ще ви дам един съвет. Жена, която иска да създаде един гений, един талантлив човек, не трябва да се жени за един мъж да я гледа. Щом се жени да я гледа, тя ще създаде един обикновен човек на земята. Той като животните ще пасе трева, като баща си и майка си. Ще създаде една птичка от клон на клон да скача, като баща си и майка си. Оттук, оттам ще краде, ще взема оттук, оттам. Една жена никога не трябва да се жени за мъж, когото не обича. И цялата земя да ѝ дадат, да каже: Не може. Това да ви не смущава. Ще кажете: Къде да ги намерим тия? Ако ги намерите, женете се, ако не ги намерите, не се женете. Говоря за онези от вас, които искате да оправите света. Ако искате да върви както сега, нямам нищо против, но това казвам за онези новите жени, които искат да оправят света, на тях казвам: Да се не женят за мъж, когото не обичат. Да се не женят за мъж, за когото не е готова всичко да пожертвува и да се не жени за един мъж, който не е готов всичко да пожертвува заради нея. Тя да пожертвува всичко и той да пожертвува всичко. Че този ще бъде българин, англичанин, той вече е роден от една майка и един баща, които може да създадат едно гениално дете. Тия гении чакат, от хиляди години ни чакат. И знаеш защо не идват. Понеже вие, Господа, който ви е създал, вие не Го обичате. Те казват: Не може ние да идем между хора, които не обичат нашия баща. Ти като видиш този, който иска да се жени, ще му кажеш: Никакво отношение не може да имаш, никакво приятелство, никакви близки отношения не може да имаш.

Та казвам: Първото нещо е да се създаде безкористна и идей(на) Любов към Бога. Тогава ще дойдат тия мъже в света и тия гении ще дойдат, ще дойдат тия гениалните деца. От хиляди години гениалните деца чакат в небето, от хиляди години гениалните мъже

чакат и от хиляди години гениалните жени чакат в небето. Те чакат да се преродят. Сега старите учени казват: Аз вярвам в Бога. Ще оставите това. Това са обикновени работи. “Аз ви обичам, то е обикновена работа”. “Аз ви обичам”. Какво обичаш, кого обичаш? Аз ако обичам някого, какво ще направя? Няма да му направя дрехи да се облече, но, като срещна един, когото обичам, виждам, че той носи дрехи малко окъсани, шапка окъсана, ще кажа: Ела, братко в къщи! Съблечи твоята дреха, ще се разменим: аз ще облека твоята, ти ще облечеш моята. Отвън той с хубавите дрехи, аз с неговите съдраните, ще си поприказваме двамата, ще се поразходим. Като се върнем вечерта казвам: Ха дай ми (вземи) съдраните дрехи, те са моите (твоите), пак аз ще облека моите, ти твоите ще облечеш. Той ще си иде в къщи със своите, аз ще остана с хубавите. Сега това ще го разгадаете. Тия скъсаните дрехи са по-ценни от новите. Един светия, който носи своята дреха 20 години тя е просмукана с неговите мисли, от светлината му, с най-хубавите вещества. Тази дреха като туриш на някой болен, човекът оздравява. Ако туриш твоите нови дрехи, нищо няма да стане. Онази черната земя, от която вие се отвращавате, от нея излизат най-хубавите плодове. Ако останеше на вашите парфюми да ги турете, нищо няма да стане. Ако турите парфюм, нищо няма да стане, нищо не струва тази материя, нищо няма да излезе. Ако извадите всичкия парфюм на цветята, нищо няма да родят. Онази черната земя, която от хиляди години поглъща слънчевите лъчи, отвън е черна, но в себе си съдържа всичките богатства. Казвате: Какво може да излезе? По някой път по вашите обувки се налепя кал, като дойдете в къщи тази кал я изхвърляте, измийте си обущата и тази кал не я хвърляйте на пътя, но идете на някое дърво и я турете за тор. Вие като се окаляте, да измиете обущата си и я хвърлете около корените на вашите цветя. Те ще прокопсат повече, отколкото ако я хвърлите на пътя.

Казвам: Трябва един нов начин за любовта към Бога, не тъй - както сме ходили до сега. То е един опит, няма какво да се доказва. Аз

казвам: Ще идем да видиш Господа днес, ще се постараем. Не че сме много много близо, но ще го видим ние. Казвате: Отде ще познаем, че е Господ? Аз казвам тъй: Ние двамата сме болни, той е хром, боли го кръста, мене ме болят рамената и двамата отиваме. Щом Го видим, болките изчезват - това е новото учение. Щом Го видим и изчезнат болките, Той е. Щом не изчезнат, не е Той. Виждал съм богове наредени, поглеждам едного не мърда болестта, погледнем друг, не мърда болестта, като дойдем до Него болестта изчезне, всички болки се премахват. Погледнем се, ние сме вече подмладени. Казвам: Той е който ни подмладява, при когото всички болести изчезват, и здравето иде. Той е Онзи Господ, Който възкресява мъртвите, ще идем при Него. Казвате: Дали е Той? Щом имаме мир в душата си, Той е. Щом имаме Любов в душата си, Той е. Щом имаме знание, Той е. Щом имаме сила, Той е. Щом сме търпеливи на земята и се радваме, Той е. Щом си нетърпелив, колебаеш се, щом има безлюбие, не е Той. Напред ще вървиш, като дойдеш до Него твоята душа ще се разцъфти като хубав Божествен цвят във всичките цветове, които Бог е вложил вътре. Казвам: Двама по двама се хванете за ръка да идете да Го видите някой път. Не отивайте някой дъждовен ден, но като наближите до мястото, небето ще се изясни, цветята ще цъфнат, плодовете ще узреят, небето ще бъде ясно, реките ще текат, снеговете ще се стопят, ако има война, всичко ще престане, всичко в света ще престане. Ще чуете в света една песен, която се разнася: Той е в света, който носи живота. По някой път казваме: Господ иде. Един свещеник се оплаква на своя слуга. Стоян му било името на слугата. Казва: Стояне, какво ще правим, казва се в Евангелието, че ще има скърцане на зъби. - Твоите зъби, дядо попе, са опадали, ти поне няма с какво да скърцаш. То е неразбиране. Той подразбира, че той ще скрибуца. Белият цвят на зъбите представя добродетелта на човека, те никога не отпадат. Като идеш в оня свят, ще кажеш: Как тъй да не съм развивал своите добродетели? Те са една арфа от 32 струни, на която ти свириш, те представят човешките добродетели. Вие имате зъби,

животните са ги употребили да се борят. Зъбите имат друго предназначение. Ако разумно ги употребявате, щяха да ви помогнат. Дойдеш до някоя мъчнотия, ще стиснеш със зъби. Кажи: Ще стане тъй, както зъбите стискат. Като ядете, нали стискате храната? Храна, която е стискана от зъбите, е здравословна. Храна, която не е стискана от зъбите, не е здравословна. Зъбите са магнетични центрове, затуй добре сдъвканата храна, Божествената сила минава направо, трябва да се дъвче. Дъвкането е мислене. Да мисли човек е същият процес, да чувстваш е същият процес, да вървиш е същият процес. Във всяко нещо трябва да вложиш усилие. В себе си трябва да искаш да разбереш порядъка, в който живееш, който съществува в света.

“Благословен онзи, който иде в името Господне”. Щом дойде хубавата мисъл, кажи: Благословен си ти, който идеш в името Господне. Дойде ти хубаво чувство, кажи: Благословен си ти, който идеш в името Божие, който носиш Божието благословение. Направиш една хубава постъпка, кажи на волята си: Благословен, който иде в името Божие. Като извършим някоя хубава работа, краката някой път извършват нещо, ръцете извършват нещо хубаво, ушите извършват нещо хубаво, носът, очите извършват нещо хубаво, кажете: Благословен! Благославяйте и през целия живот, всичко да е благословено! Сега идеш някъде, не благославяш краката, видиш нещо с очите, не благославяш очите, чуеш нещо с ушите, не благославяш ушите. Всичко туй се покваря. Ядете ли, пиете ли, мислите ли, чувствувайте ли, каквото и да правите, казва Писанието: всичко вършете за славата Божия!

Искам правилно да ме разберете. Някой път може погрешно да схванете, като че искам да ви кажа, че вие не сте живели добре, или че не живеете добре. Това ни най-малко не е моята мисъл. До сега вие сте разрешавали всички въпроси много добре, но не сте постигнали в разрешението. Всеки ден носи нови задачи. Тия задачи, които ще ги разрешим по правилата на миналото, по същия начин трябва да ги разрешим. Понеже сегашното време не може да се върне назад. Туй,

което сега Бог ни дава, за бъдеще ще дойдат други работи. После, ако пропуснем времето, много мъчно се поправят грешките. Всякога човек не може да учи. Има определен период за мисъл, има определен период за сърцето, и за тялото. Да вършим всяко нещо на времето, да се не обленяваме. Да не кажем: Аз зная това. Човек щом каже: Аз това го разреших, няма постижение. Че то е плод, като завърже, има друга красота. Този плод след като го ядеш, по друг начин се проявява в твоите чувства, в твоите мисли.

Истината, която сега иде, Любовта и Божията Мъдрост по един особен начин ще се проявят, този особен начин да разберем сега!

Тайна молитва.

2-ра беседа, държана на 5 октомври 1941 г., неделя, 10 ч. с., Изгрев. София

ИСТИНСКАТА ЛОЗА

Отче наш.
"Ще се развеселя".

Някой път хората вървят по един отъпкан път, но отъпканите пътища на земята са пълни с прах, особено ако пътувате лятно време, може да опитате, какво нещо е прашен път, усещате някое задушаване на гърлото. Ако пътувате зимно време по прашните пътища, ще се намерите в друго противоречие. Кал може да газите до глезените, няма да кажа до колене. Казват: Сняг до колене, то е много преувеличено. Сняг мъчно се гази, но до глезените е друго.

Съвременните хора, които живеят на земята, нямат една ясна представа за онзи великия порядък, който съществува, под който сме подчинени. Във всинца има желание да изменим този порядък, мислим, че разбираме нещата, всичките противоречия, които срещаме в живота, отдаваме на това, че причината е друга. Ние сме в противоречие с битието. Искаш да ядеш повече, защо? В света искат да ядат повече. Допуснете, че ти носиш едно шише със съдържание от едно кило и искаш да налееш две кила. Възможно ли е? Самата форма не съдържа две кила, ти искаш да туриш две кила. Ти си в противоречие със самата природа. Искаш да бъдеш учен човек, но мозъкът ти не е направен за учен човек, за малко учен може да бъдеш, но много учен не можеш. Не е работата в многото. Тази идея не зная от къде е дошла на света. Много, казва, ни трябва. Изобилието съдържа всичките нещастия, изобилната храна създава всичките болести. От недоядане хората страдат по-малко, отколкото от ядене. Почти всичките хора страдат от преядане. Богатите хора мислят само какво да ядат. Сега дошла купонната система, по 400 грама хляб, вече

се замислят и казват как ще минем с 400 грама? Чудна работа! С колко минават пчелите? Ще кажете, че не сте пчели.

Сега да дойдем до реалното в света. Всичките хора са в много големи заблуждения. Заблудил си се, понеже щом остаряваш, отслабва умът ти и ти отслабваш, мислиш, че в онзи свят ще идеш. В онзи свят не си ходил, нито баща ти е ходил, нито майка ти е ходила и хората проповядват, че Христос едно време е дошел. Едно време преди две хиляди години, ако вярно беше всичко, хората щяха да го приемат, те не го приеха. Взеха, че го изпъдиха. Ние вярваме в онова, което Христос е казал. Казва: Аз вярвам в Христа, който е умрял. Хубаво, пък аз вярвам в Христа, който не е умрял. Ти, който вярваш в умрелия Христос или аз, който вярвам в живия Христос, кой от нас е по-силен, ти или аз? Умрелите хора нямат съществувание, те не съществуват, живите съществуват. И до сега искате да ни убедят за умрелите, които са умрели едно време, дали съществуват. Тогава ако вие под думата умрели разбирате тия, които още живеят, съгласен съм, но умрелите, където отиват, там и ти ще бъдеш. Или питат: Къде са умрелите? - Там, където си и ти. Сега ние често се питаме: Къде са умрелите? След като човек съблече дрехата си, къде е той? Той носи дрехата и казва: Иван Стоянов. Но след като съблече дрехата Иван Стоянов ли е? Иван Стоянов като съблече дрехата и е умрял, пак Иван Стоянов ли е? Колко е ценен този Иван Стоянов? Бихте ли го ангажирали за професор да ви преподава на някоя катедра, или бихте ли разчитали на някой Иван Стоянов? Ако тук има някой Иван Стоянов, аз не говоря за него, но говоря за първия Иван Стоянов, който е баща на всичките. Говоря за бащата, не за синовете. Сега нека те да слушат за баща си Иван Стоянов.

Питам: Ако ти вярваш в Христа, който е живял преди две хиляди години, а не вярваш в Христа, който живее сега, каква е реалността? Ако ти вярваш в Христа, който учил преди две хиляди години, какво е казал, а не вярваш в това, което сега казва, каква валидност има вярата ти, защо именно? Защо евреите не повярваха в Христа, а вярваха в

Мойсея? Защото на Мойсея Господ говорил, а на Христа не е говорил. От де накъде, каква привилегия имал Мойсей пред Христа? Сега ние разсъждаваме, гледаме, разглеждаме въпроса отблизо. Ние не разглеждаме имената на хората, Иван Стоянов, Драган Стоянов, те не се раждат с имена, имената после се турят. Като направят една дреха вапсана, отпосле може да турят боята. Пишат една книга, като се напише, турят едно заглавие, не се ражда книгата със заглавието. Някое заглавие ни най-малко не съответствува на съдържанието. Казва: Биология на човека. Четеш биологията и най-после нищо не се разправя. Разправя се за една малка микроба, че от нея нещо ставало в природата, че тя се увеличавала, увеличавала и тази малката микроба от нещо незнайно започнала да прави краката, ръцете, ушите, очите, създала мускулите, но тази клетка била глупава. Глупавата клетка направила едно умно същество. Съвременните хора ни убеждават, че от глупавото излязло умното. Съгласен съм, но думата глупав, какво означава? Глупавият човек като те хване, не те пуща, държи те. Като те хване, казва: Сега съм те хванал, не пуща. Умният може да те пусне, но не глупавият. Питам: Кой е по-умен, който те държи, или който те пуща? Ще кажете, че е глупав. Но държи те, силен е човекът да те натиска. Онзи, който няма сила, усети, че ти ще го гътнеш, казва: Аз ще те пусна. И за умен минава. Умният човек е всякога слаб, глупавият е всякога силен, здраво той държи. Казва: От ръцете ми не можеш да се освободиш. Пък никога не обяснява защо е силен. Казва: Аз имам сила, дадена ми е, употребявам тази сила.

Сега нека дойдем до разсъжденията. Казва: Аз вярвам. Вярата ти има отношение към сегашния ти живот. Ако една вяра, която сега имам, не може да ми послужи, защо ми е? Ако моята вяра, че като вляза във водата, не може да ми послужи, защо ми е тази вяра? Ако с тази вяра се хвърля във водата и се удавя, вяра ли е това? Ако се хвърля във водата и с тази вяра плавам майсторски, благодаря на такава вяра. Вяра, която да ви прекара през всичките мъчнотии и да ни покаже истинския път на живота, е вяра. Вяра, в която се удавям,

обезсърчавам, каква е тази вяра сега? И за любовта е същото. Някои казват: Любов. Има любов за пет пари, за един грош, има любов за един ден, за два дни, за една седмица, за 4-5 години, за сто години рядко се случва, хора да се обичат на земята. Като се обикват, едно нещо става: хората, които се обикват, замязват си един на друг. Като влезеш в един дом и като си замязали, обичат се. Щом не си мязат, ще знаеш, че не се обичат. То е един факт. Любовта прави хората подобни един на други. В любовта човек има нещо. В любовта човек се отличава. Един човек, който носи любовта, той се отличава. Даже животните котките - котките са късметлии. Ние се оплакваме от котките, но котките носят любовта. Ако имате един болен и една котка дойде в дома ви, непременно болният ще оздравее. Ако някой се е разболял и котката напусне дома, непременно той ще умре. Дето котката си заминава и господарят си заминава; дето котката иде и господарят иде. Едно съвпадение може да е. Казвате: Тя е котка. Котка е, но виж, като дойде, болният оздравява. Като си замине, тази глупавата котка и господарят и той си заминава. Няма случай, дето господарят да се е разболял и котката да си замине и господарят да не си замине. Сега вие ще дойдете до суеверие.

Питам: Когато вие имате една златна монета в какво седи съдържанието? В ценността, която тя има, в съдържанието, което монетата има. Тя не е създадена отсега. Аз да ви кажа в какво седи това. Хората вярват в котките, затова оздравяват. Не че котката сама е причина, но хората вярват и затова оздравяват. Било е време когато хората са се покланяли на котките, в Египет са се покланяли. В Египет да убиеш една котка ще намериш затвора за 10-15 години. После почитани са били биковете. В Египет да обидиш един бик, наказание ще има. По този навик на миналото, като дойде една котка, понеже са се по-кланяли на тях, казват: Тази котка иде, тя носи щастие. Понеже вие вярвате в туй, то става. Като замине котката, ви е казвате: Замина котката, за нас има някое голямо зло. Понеже така вярвате, нещастието ще дойде. Понеже това е теория, обяснения на фактите;

онова, което по същество човек вярва, то става. Който вярва, защото има два вида вяра: една вяра положителна, една вяра отрицателна. Вярваш, че ще се разболееш и то става. Вярваш, че ще оздравееш и то става. И двете стават. Положителната вяра товари човека, отрицателната вяра разтоварва човека. Затова Господ турил два вида вяра. Ти си много богат, започваш да се разтоварваш, ще осиромашееш. Сиромашията е необходима, човек ще станеш. До като не осиромашееш, човек не може да станеш. Господ казва: Вземете му всичкото, да го огрее слънцето, да дойде цветът и плодът. Сега всичките хора искат да се освободят от сиромашията. Сиромашията е полюс на богатството. Сиромашия и богатство са две неща като брат и сестра вървят. И здраве и болест вървят заедно. Ние разглеждаме работите по същество, тъй както са. Понеже първият човек, който вкуси от забранения плод на познание доброто и злото, не беше готов да разбере онази наука, която се криеше. Едно дете беше още. Той не трябваше да вкуси от тия плодове, не бяха заради него. Казва му: От това дърво няма да ядеш, но като възмъжееш и станеш мъж, може да ядеш, сега няма да ядеш.

Казвам: Всички страдате от преждевременни желания, които искате да постигнем. Ако дойде мисълта на някое дете на 10 години да се ожени, на някое момче или момиче на десет години дойде мисълта да се ожени, какво ще стане? Какъв баща и каква майка ще стане? Казват: Тази работа не е за тебе. Тебе ти трябват десет години още, да станеш на 21 година. Сега бързат да ги женят на 19 години. Не ги женете на 19 години: ако ги ожените на 19 години, ще се бият, на 18 години, ако ги жените е голямо нещастие, понеже числото 18 е число на земята. Ако ги ожените на 17 години, от неврастения ще страдат. На 16 години повикат дявола на гости. На 15 години ще станат разточителни. Женитбата да става от 21 година нагоре: на 22, 23 може да го прескочите. Ние по някой път казваме, защо числото 23 е неприятно число. Казвам: Ако числото 4 е материалистично число или число на несретите, тогава ако числото 1 представя пролетта, ако

2 представя лятото, 3 представя есента, и 4 представя зимата, ако ти си оставил работата на лятото за през зимата, ти няма ли да се намериш в неразумно положение? Зимно време няма никакви <%-2>условия за една сполучлива външна работа. Като дойде числото 4, ти трябва да си в къщи. Да запалиш собата, книги да имаш да четеш, да пишеш, поети философи, химикът в лабораторията може да прави опити. Но ако искаш в градината да ходиш с тънки дрехи, ти не разбираш естеството на числото 4.

Сега Христос казва: “Аз съм истинската лоза, Отец ми е земледелецът”. Може ли Христос да е лоза? Едно уподобление. Той казва, че всяка една пръчка на лозата, която не пребъдва в мене, на самата лоза, не може даде плод. Така и с човека е същият закон. Отношение има. Ако човек не пребъдва в човечеството, човек е пръчка на човечеството, от него нищо не може да излезе. Под думата човечество ние разбираме първия човек, който се е проявил в света, Хората всички не се явиха всички наведнаж. Днес са два милиарда, но най-първо се яви един човек и той се размножи на милиард. Един ден, тия всичките милиарди хора ще се съберат в едно и ще образуват един човек, пак. Сега вие сте направени от множество клетки, които са се разумни души. Някои ги изчисляват на 30 милиарда, някой на 399 милиарда. Ако искате да направите една проверка, чудна работа е за изчисление. Грамадно число е 300 милиарда или 30 милиарда! Ако ви се даде един милиард да го прочетете, да направите една сметка, колко време ще ви трябва да прочетете един милиард? То са 1000 милиона да ги прочетете! Ако четете ден и нощ, ако четете по 12 часа на ден, колко време ще ви трябва да го прочетете? Вие може да мислите, че много лесна работа е. Чели ли сте една година да ти отмалее езикът да четеш: 1, 2, 3, 4, 5, 6... Онези не ги четат, но ги теглят тия числа по някой път. Аз съм слушал мнозина да ми говорят за онзи свят, че са ходили там. Всички, които са ми разправяли, нито на един крака не е стъпил там. Няма случай някой, който да ми е разправял, че да е ходил. Те разправят за свят, който е подобен на

земята. Апостол Павел, който като се е намерил там, казва: "Око не е видяло и ухо не е чувало и на човека на ум не е дохождало това, което Бог е направил за човека". Той описва онова, което на ум на хората не е идвало. Как ще го описва? Ако вземете една малка картина, да допуснем 10 сантиметра на дължина и 6 сантиметра широчина, ако тази картина се проектира на платното, тя се увеличава. Увеличава се по закона на развитието, става пречупване на светлината и предметите стават големи. Тъй е за далекогледите. Ако гледате пред бинокъл от малкото към голямото огледало, предметите се увеличават. Ако гледате от голямото към малкото, предметите се намаляват. В човека има два процеса: единият намалява нещата, другият ги увеличава. Увеличението и намалението не представя самата реалност. То е отношение на пространството. Всеки предмет, който е далеч от вас, той е малък; всеки предмет, който е близо до вас, той е голям. Показва отношение на разстоянията, които съществуват. Следователно, предметите могат да се увеличават и да се намаляват. Вие не сте в едно статическо положение да гледате само на едно място. Понеже някой път се приближавате, някой път се отдалечавате, виждаме слънцето. Земята като се върти, като се обръща лятно време иди по-далеч, че лъчите падат по-отвесно, голяма светлина имаме. Зимно време слънцето се приближава, но лъчите падат наклонено, светлината се намалява.

Този закон е верен: Вие се отдалечавате от Бога, дали вие го признавате или не, но вие се движите около Бога както Земята. Слънцето не иска да знае дали Земята ще вярва или не, но тя обикаля около него. Тя може да не признава, да каже, че тя по свое желание ходи около него, че се върти. Всеки човек се върти около Бога, нищо повече! Понеже се върти около Бога, ще се върти и около себе си, не всякога взема еднакво количество топлина и не всякога може да вземе еднакви блага от него. Без любов от Бога ще вземеш най-малкото. Без любов към Бога, вие материален живот може да придобиете много, но духовен съвсем малко ще придобиете. Един ден, ако вашето

състояние се измени, че от материалист вие станете вярващ по убеждение, да вярвате в Бога, тогава ще искате да се освободите от вашето богатство. Понеже с богатството, като речете да умирате, богати хора в онзи свят не могат да влязат, държат ги на земята.

Разправяше ми един свещеник от Варненско. Аз не съм проверил този факт, но на основание на други може да го проверя, но на основание на други факти, на които се основавам, че и този е верен. Този свещеник писал той поменик за умрелите, цяла една торба с хиляди имена, вземал им парите, не ги поминавал и в една торба ги турял. Умира свещеникът, не го пущат на онзи свят. Затворен седи в църквата. След смъртта му назначават друг свещеник и когато казва: "Да помене Господ Бог", явява се старият свещеник на новия и му казва: "Торбата". Той казва: Опасна работата, ако иска да ме тури в торбата. След две-три седмици дава си оставката, казва: Не ми е приятно тук да служа. Иде втори, трети свещеник, всички бягат. Най-после иде един смел свещеник. Като се явил и му показал торбата, той отива да види какво има в торбата . Гледа писани имена и чува в съзнанието си: Моля, не ги поменавах, сега ми е голяма тежест, много страдам, направи ми една услуга да започнеш да ги поменаваш умрелите. Другояче не може да се освободи от църквата. Той започнал ден след ден да ги поменава, че му направил една услуга да се освободи. Казвам: Богатият, който е заминал за другия свят, трябва да изпразни торбата, и да отива със свободни ръце, да не остане нищо. Щом умреш, ще държиш богатството. След като умреш, ще намериш кой да дойде да вземе тия пари, да ги изхарчи и да се освободиш. Сега бащите като умират не ги раздават, но ги разделят на синовете си. Връзват се със синовете. Баща, който отива на онзи свят, ще повика синовете си и ще каже: Ще ви кажа, както един българин е направил. Един български богаташ, чорбаджия, дава пари под лихва, пренася се в онзи свят и като се връща след десет деня от оня свят, казва: Видях, че ние на земята не живеем тъй както иска Господ. И аз не съм живял. Я ми дайте тия тевтери, три тевтери пълни с длъжници,

казва: Запалете огъня с тях, турете ги в огъня и ги изгорете. Всичко туй трябва да се изгори. Трябва да се научите да служите на Бога. Бог ни е дал живота, не да го губим в празни работи, толкоз години съм мъчил тия хора! Бог не ме е пратил да мъча хората, но да ги обичам, да им правя добро. Че от моя живот, те да обикнат Господ. Питам: Колко хора има днес готови да изгорят своите тевтери като този българин? Ние сме толкоз дребнави, че като имаш да вземаш сто лева, казваш: Имам да вземам сто лева от тебе. - Казах ти, че нямам сега да ти ги платя. Аз съм за това, който има да даде, никаква лъжа. Да не казва, че няма, когато има. Който има да даде, да плати. Като каже, че има да плаща. Човек, който не седи на думата си, не е човек. Каже нещо, трябва да го направи. Когато говорите трябва да си давате отчет. Сега всеки обещава, а с обещание работа не става. Всяко нещо, което обещаеш, трябва да го направиш. То е човекът. Щом го направиш, ще имаш известен кредит. Казвам: Духовният живот не е само да направим, но като идете в живота, как ще ви гарантират? Вие искате да се подобри вашето положение на земята. Този закон е за този и за онзи свят е верен. Всякога на човека се подобрява живота му, като изпълнява волята Божия. Аз не съм за вярата на хората. Аз не съм и за онези човешки добродетели, да забогатееш от кожите на животните, пък ще палиш свещи и ще помагаш на този, ще помагаш на онзи. Туй не го считам за добро. В света всяка една помощ, ако не правиш нещо от любов. Като дойде един беден човек в дома ти да считаш, че Господ ти дошел на гости. Аз ще ви приведа един пример из българския живот. Бях на гости на един български свещеник в Шуменско. Него ден ето иде един калугер на гости на свещеника, един доста добър свещеник. Калугерът обиколил света, иде от Ерусалим, през Света гора минал, навсякъде ходи и пари няма. Казва на свещеника: Искам в София да ида, ако можеш да ми дадеш пари. Нямам, не може да ти дам. Калугерът тръгва, отива на гарата. Аз му казвам: Знаеш ли, че този беше Христос? Казва: Не думай! Ако е Христос сега ще го настигна да му дам пари, но ако не е Христос, на

калугера не давам. Ние ако е Христос сме готови да дадем, защото закон има. Ние очакваме нещо от Христа. Или аз можех да му кажа тъй: Този калугер знаеш ли едно време колко добрини ти е направил? Ти трябва да му се отплатиш за доброто. Той ме пита: Вярно ли е, че е Христос, да не би да искаш да ме лъжеш? Ако му кажа, че му е правил добро, ще пита как му е правил добро. Ние мислим, че веднъж сме били на земята, друг път не сме били на земята.

Сега не е време за спорове, за теории. Теориите отпосле са дошле. Ние ще се върнем в сегашното положение. Всяка пръчка, която не принася плод, отсича се. Той говори на своите ученици и близки. Тази 15-та глава от Йоана, не е за обикновените християни. Тя е за онези, на които съзнанието е в последната фаза на самосъзнание и да премине вече в свръхсъзнанието. Ти като минеш в свръхсъзнанието, в тебе ще се разтвори твоят поглед така, че всичко ще виждаш. Един човек като погледне, всичко вижда, съкровища, диаманти, скъпоценности, вижда, че има реки да текат. Един човек на свръхсъзнанието разбира химия, физика, всичко разбира много добре. Този човек не може да бъде беден, понеже владее закона. Той ако посее един декар земя, житото ще има класове повече от педя и то ще бъде едро. Един декар ще сее, а ще му даде за пет декара. Той не е лаком, този човек. Този човек, който носи свръхсъзнанието, ако му вземете една дреха, която я е носил, като я носи, става по-хубава, не избелява. Щом избеляват, дрехите показват, че твоето съзнание не е издигнато, а е много слабо. Бил съм в много домове, оплаква се господарката, че избелява дрехата. Аз зная, защо е избеляла, но нищо не й казвам. Той казва и моята избеляла, трябва да си направим нови. След една година пак избелява. Човешкото свръхсъзнание като направи една дреха, колкото време минава, става по-хубава, устойчив е материалът. И тялото е устойчиво, и погледът е устойчив, и ушите са устойчиви, всичко е устойчиво в човека, който има туй свръхсъзнание. Или свръхсъзнанието е най-свободният вход, до който любовта достига. Няма големи препятствия.

Та казвам: Ако вие добиете свръхсъзнание, тогава болестите ще бъдат едно добро упражнение и мъчните задачи ще ви бъдат приятни, да ги разрешавате. Няма да ви бъде трудно да ги разбирате. Затова трябва да се стремим да бъдем силни, не да придаваш силата си на ония материални работи, които държиш отвън, но силата е вътре в твоя ум, в твоето сърце и в твоето тяло. На един човек, който има свръхсъзнание, невидимият свят обръща внимание. Казва: Господ винаги държи погледа си към него. Този човек е обърнат с лицето си към него и той приема най-големите Божии благословения. Той е отзивчив и е добър проводник на Бога, той няма киселини до по десет пъти на ден да се мени. Казваш: Ти нямаш скърби. Казвам: Аз не си създавам скърби. Вие нощно време ходите, набиете си краката на един гвоздей, имате скръб. Вечерно време не ходя да стъпвам на гвоздеи, не страдам. Няма защо да си създавам страдания. Защо ще кажа: Може да заболея от чума. Що ще влезе този бръмбар? Чумата като дойде ще я нахраня с топла вода. Ако дойде чума, съберете се 10, 20 души, турете една харания* с чиста вода, стоплете я и пийте от нея, и вижте дали ще ви хване чума? Ако нямате харания да топлите вода и да пиете, ще ви хване чумата и нито един от вас няма да остане. Философията седи в това: чумата като дойде, във вас има храна за тия бацили, те имат серум, като се размножават бацилите, като пиете топлата вода, разредява се серумът на тия бацили и не може да се размножават. Българите казват, че чумата я (е) страх от топлата вода. Когато преди 70-80 години се явила чума, много българи избягали в Балкана, наклали огън, турили две-три харании с топла вода и казват: От врялата вода чумата я (е) страх.

Сега казвате: Какво нещо е Бог да ме обича? Аз да ви представя. Представете си, че вие сте беден музикант, бедно дете сте, свирите, никой не обръща внимание на вас. Ходите от едно място на друго, не ви върви. Един ден минава покрай вас един знаменит виртуоз, човекът пише по музиката, обърне ви внимание и казва: Това дете е

даровито. Влезете под неговото покровителство и от него ден вашите работи тръгват напред.

Та казвам: Ако Божият поглед се спре един ден на вас, той има желание да свирите, да рисувате, да пеете, или да правите добро. Някои хора искат да станат добри. Но доброто е изкуство. Ти като си добър ще нарисуваш най-хубавите картини, на небето. Като правиш добро на земята, в духовния свят си художник, като умреш ще намериш картините горе. Като идеш казват: Този е знаменитият художник, който нарисува тия картини. Ако си бил сладкодумен да утешаваш хората на земята, ще бъдеш най-големият музикант на небето. Като си говорил тук, цели симфонии си написал там. Сега може да ми кажете: Това вярно ли е? Ако вярвате, тъй е. Ако не вярвате, не е тъй. Аз може да ви представя същата истина: човек е пратен на земята по обратен път да придобие някакво изкуство. Ако ти след като си живял 50-60 години не придобиеш някакво изкуство, ти си прекарал напразно живота. Ако ти си живял 40-50 години на земята и не може да поправиш носа на един човек, какъв човек си? Ти си живял 40-50 години и не може да поправиш ухото си - какъв човек си? Ако ти си живял 40-50 години и не може да поправиш устата си, какъв човек си тогава? Ако ти си живял 40-50 години и не може да поправиш ноктите на човека, но пръстите да можеш дебелите кости да направиш тънки, то е най-малкото изкуство. Ще видите, че някои хора имат тънки коси, брадата е остра. Какво показва? - Две естества: мисълта е мека, но в постъпките, във волята е твърд. Говори мекичко, но като дойде до брадата, взема 25 %. Затова съветвам младите моми когато се женят за момците, да чакат да им израснат бради. Младата мома да попипа косата, ако е остра, да не се жени. Но и момъкът трябва да попипа косата на своята възлюблена, не само да я гледа, как е накъдрена, но косъмът да не прилича на свинска четина. Една вяра в Бога, трябва да произведе цял един преврат в костите, и в мускулната система, и в главата, и в дробовете, и в ноктите, и навсякъде да стане преобразование. Изкуство трябва. Мускулите на човека трябва да

станат пластични, че като го видиш, да ти е приятно да го гледаш, да има една подвижна походка. Той е на 20 години и с бастон ходи, на 35 години с бастон ходи. Тогава поддържаха едно време учените следната теория. Как се е явил бастунът? Когато хората минали от маймуни в хора, подпирали са се с бастун до като се научат да ходят. Сега хората с бастун се подпират, то е признак, че морално се повдигат. Бастунът показва, че минават в една по-висока форма на развитие, до като укрепне гръбначният стълб, че и без бастун да ходят. Този третият бастун, какво е? Онзи, който носи бастун, той има 500-600 хиляди лева в банката, то е третият бастун. Имаш познати, то е третият бастун. Баща ти има нити*, то е третият бастун. Някои (се) уповават на хората, то е третият бастун. Онзи, който вече се е повдигнал, не му трябва бастун, той е сам господар. Казва: Аз имам само един баща! Той признава Бога за баща. Всички тия хора на земята са познати на мене, аз за тях имам всичкото уважение и почитание. Те изпълняват Волята на Моя баща, аз ги обичам всичките, понеже и аз като тях изпълнявам Волята Божия. И те всички ме обичат. Следователно, ако ние се обичаме един друг, показва, че ние изпълняваме Волята Божия. Щом не се обичат хората, показва, че не изпълняват Волята Божия. Щом има изпълнение на Волята Божия, има обич; щом няма изпълнение на Волята Божия, няма обич. Казват: Отпосле се явява Любовта. Проявената Любов е Любов, непроявената Любов е една възможност. Сега нека да ви преведа един пример от съвременните оръжия, с които си служат военните. Един човек си служи с една пушка манлихер или едно чифте. Когато се прицели, той полека цели, целта е близка. Когато е далечна, дигне мерника нагоре стърчи. Най-първо куршумът ходи нагоре, прави една траектория. Най-първо отива нагоре от вътрешно напрежение, но колкото отива от външните условия, става по-тежък, те изкривяват, налягането става по-силно и противодействието по-слабо, тогава се образува една крива линия. Значи всичките предмети, които се движат в света, не може да се движат по една права линия,

понеже има две сили, които въздействат - едната отвън , другата отвътре. Те трябва да се уравновесят. ако външните условия и вътрешните възможности се уравновесят, ще има една права линия. Ако човек иска да бъде справедлив, в него условията и възможностите трябва да са в равновесие, тогава имаме права линия. Щом имаме условия по-слаби и възможности по-силни, образува се една изпъкнала линия. Щом имаме условия по-силни и възможности по-слаби, образува се една вглъбната линия. Тогава по първия закон са се образували планетите. Когато възможностите са по-слаби, образували са се високите планини. Когато условията били по-силни, се образуват долините, образуват се вглъбнатини, образуват се езера, морета. При възможностите се образуваха планините.

Та казвам: Ако вие не може да се справите с външните условия, ако те са силни, вие ще станете долини. Тогава във вас ще се събере вода, реки ще имате. Трябва да бъдете разумен човек, да знаете как да употребите реките и езерата. Та казвам: Как сте направени, как Господ е направил човека. Ти искаш да бъдеш силен човек, но силата на човека зависи от неговия ум, от неговото сърце. Човек, който няма силен ум и силно сърце, не може да бъде силен. Ето в какво седи силата: силният ум образува изобилна светлина, силното сърце образува изобилна топлина. Следователно, човек, който разполага с изобилна топлина и светлина, той е силен. Тогава се ражда в него волята му, която носи силата на светлината и силата на топлината, чрез която могат да се преодолеят всичките мъчнотии. Сега да ви обясня. Разправяше ми един: Гледам двама души се бият, но единият налага другия. Казвам: Защо се бият, искам да зная. Казва: Хиляда лева съм му дал, се ме лъже, десет пъти ме лъже, ще го бия, дето ме лъже. Онзи се оплаква. Казва: Съгласен съм, но ако ти кажа нещо, ще ме послушаш ли? - Ако е умно. Аз ще ти платя заради него. Аз ще ти платя заради него. Той има да ти дава, не го бий. Дойде ми на ум по едно време, аз бях взел на заем от него. Дава му хиляда лева и пита: Колко ти струват лихвите? Като му плаща хиляда лева и лихвите,

онзи веднага се смекчава, казва: Мек отговор. Мекият отговор е да извадиш и да платиш. Веднага се смекчава онзи. Казва: Много ти благодаря, че дойде, че ме спаси от едно зло. Ела сега с мене. Отиват в кръчмата да се почерпят. Казва: Дайте едно кило вино. Заключението е лошо. До тук примерът върви добре, но като отиват в кръчмата, не е добре. Умният човек, аз трябваше да го оставя до кръчмата. Там и двамата отиват да станат слуги на дявола. Като пийнат, друга беля има. Аз му давам моята философия, казвам: Втори път като срещнеш някого да бият, не отивай в кръчмата! Понеже ти плати, покани го в дома си, нахрани го, дай му хубав обед. Поправям моята погрешка. Ако оставя, че са пили винце, не бива, затова казвам: В къщи ще ги поканиш, ще ги угостиш. Всякога, когато човек направи едно добро, той поканя целия невидим свят на угощение. Защото невидимият свят е крайно чувствителен към всяка добра постъпка, към всяко добро чувство. Една добра мисъл, едно добро чувство, приличат на хубав цвят, цъфнал с най-хубавата краска. Една мисъл прилича на узрял плод в невидимия свят. Следователно, нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки, това са плодове на райските дървета. Всеки от вас ще намери своите мисли, своите чувства и своите постъпки. Като идете в оня свят, увиснали са върху райските дървета. Името ви е записано: Иван Драганов, Петко Стоянов. Сега ще ме питате: Може ли да се пишат? - Пишат се. Вие ще идете в оня свят. Една жена ще се жени, 4-5 мъжа е имала тук, като иде там ще я питат: Защо те пратиха на земята, за четири ли мъжа? Затова ли те прати Господ? Или родила си 4-5 деца и всичките измрели, затова ли те прати Господ, да раждаш деца? Или ти си съдия, 15-20 години стотина души си турил в затвора. Затова ли те прати Господ? Съдията като съди, ще му даде един добър съвет, като го повика. Иде един, прекомандировал се и му казвам: Няма да ме лъжеш, ти си един престъпник, дядо ти, прадядо ти, братята ти са правили престъпления и тук ме лъжеш. Казва: Аз ще се постарая да се подобря. Казвам: Всичко наше минало е написано на нас, трябва да се оправи. Ако

палецът прилича на боздуган, трябва да се поправи. Един ден гледам една жена, много лошо са говорили заради нея и си казвам: Чакай да вида, в какво седи злото? Като погледнах челото й, видях три линии. Едната линия показва, че обръща внимание на дребните работи, пет пари, ако даде, ще ги иска; ако има да дава пет пари, ще ги върне. Но още и други две линии има - няма да ви ги кажа, къде са. Показват една честност. Казвам: Ето една жена, която има заложби, има добро желание, само й трябват добри условия да започне да работи за Господа.

Нас ни трябват добри хора. Срещайте се с добри хора! Слабите да се срещат с добри хора, силните да се срещат с лоши хора. Силните в доброто да срещат лошите, слабите в доброто да срещат силните в доброто. Само по този начин светът може да се поправи!

Всичките велики хора на миналото сега са на земята. Нищо в света не е умряло. Всичко е живо. Всички добри хора, всички велики хора са се на земята. Благодарение на тях светът върви добре, на-пред!

Тайна молитва.

3-та беседа, държана на 12 октомври 1941 г., неделя, 10 ч.с. Изгрев. София

ОТ НЕГОВИТЕ УЧЕНИЦИ

Добрата молитва.
“Ще се развеселя”.

Ще прочета 2 стиха от 26-тата глава от Евангелието на Матея, 69 и 70 стихове.

“Духът Божи”.

Петър представя един от видните ученици Христови, най-умният между тях. Той е с един зрял ум, защото мисли, че разбира живота много. Казва: Всички Твои ученици да се отрекат, на мене разчитай. Като Петър Ти никога няма да намериш такъв. Интересно е, че се явява една слугиня и казва, и ти беше там. Изведнъж той, който преди няколко часа изповядваше Любовта си, че е готов на всички жертви. Като една приказка привеждам за един пример за един български юнак на име Стоян, който минавал за най-умния в селото. Влюбил се той в най-красивата мома и й казва: “Драганке, разчитай на мене. Като мене друг няма да намериш.” Един ден, извежда я на разходка, взема си и кавала, старовременна пушка с една цев, която се пълни от устата на цевта, отпред се пълни, не отзад. Разхождат се те и той се хвали, казва й на него да разчита, че тя още не познава Стояна. От гората се задава една мечка, Стоян се качва на едно дърво. Неговата Драганка била по-умна и като не могла да се качи на дървото, престорила се на умряла. Мечката иде до дървото, доближава се до Драганка, помирисва и си заминава. А онзи от дървото казва: “Не бой се, Драганке, аз ще цъкам отгоре с кавала.” Петър и той цъка. Защото, ако каже, че той е от Неговите ученици, казва си, че и него ще пребият. Като ме пребият няма да мога да проповядвам учението. Ще кажа, че не Го познавам, после пак ще проповядвам учението. Доста умен е. Временно ще се откаже, а после пак имал намерение да

проповядва учението. Аз го наричам един човек, който не познава живота и не познава условията. Не искам да хвърлям петно на апостол Петър, но той не познава своята сила дали може да издържи. Двама борци може да се борят, и единият казва, ще го гътна, но той не знае силата на другия. Като почне борбата, като се хванат, този, на който не даваше никаква цена, не само, че не може да го гътне, но той го гътна. Като го гътне на земята какво ще стане? Като се завали на земята, все ще намери човек някакво извинение.

Тези примери са, за да се уясни сегашния живот.Някой път говорим за същественото в живота. Ще турим други думи за несъщественото. Аз може да заменя несъщественото с привидно - същественото е привидно. Защото несъществено, не добро, като турим една отрицателна частица, да направим доброто недобро. Това не е съгласно със законите на речта. Само в човешкия език може да има такова съчетание. Но в ангелския език отрицателни думи няма. Думата не, не съществува. Няма отрицателни работи. В ангелския свят думата “зло” не съществува. Всеки един човек, който не прави добро, той минава за лош човек. Всеки, който не учи, той минава за ленив. Няма да кажа, че е ленив. И в този свят ти никога няма да говориш за нещо, което ти не знаеш. Ти не можеш да говориш за яденето, ако не си ял. Не можеш да говориш за водата, която не си пил. Не може да говориш за Любовта, която не си опитал. Всякога, може да говориш само за онова, което знаеш. Ние на земята говорим за онова, което не знаем. Говорим за идеална любов. Какво нещо е идеалната любов? - Идея е гръцка дума. Значи красива форма. Външна форма, без съдържание. Идеен живот значи красив живот, без съдържание. Сегашните хора нямат ли идеал? Сегашната култура нали има за идеал “свободата”. Къде е? - То е външна форма. Външна форма съдържание няма. Сега в живота има противоречия, има критика. Светът с критика няма да се оправи. Една критика може да е обективна. Че един писател не е писал право. Англичаните са имали един критик Ръскин, който критикувал. Какво ще те критикува. Често

има богословци, които са писали цели съчинения. Само да разглеждат въпроса, защо апостол Павел определил неопределения член в гръцкия език. Защо го турил апостол Павел? Неопределеният член показва неопределена работа, понеже, апостол Павел не знае какво ще стане, турил неопределения член. Казва: Може да стане, защото не зная. Като зная ще кажа, ще стане. А ако не зная, ще каже, че може да не стане. Тази работа малко разбирам. Положително тази работа разбирам или не разбирам, отчасти разбирам. Отчасти разбраните работи не носят истина в себе си. Истината в дадения случай е понятна в своето най-малко изявление. Ако например ви разправям теории за слънцето, какво ще ви ползуват? Казвам, че там има интелигентни хора, добри хора, че слънцето не е разтопено вещество, там има култура. Ако влезете там. Там е раят на земята. Земният рай в слънчевата система е на слънцето. Как ще ви го да кажа? Вие сами това един ден може да го видите. Вие може да си поставите гръбнака на слънцето да се печете. И ако знаете как да си поставите гърба, ще имате един филм, ще знаете какво има на слънцето, както на кино се представя на платното. Ще започнат картините от слънцето. Това, което става на слънцето, ще започнете да го виждате. Сега казвате право ли говориш? Ходил ли е някой на слънцето? Има хора, които са ходили. От земята най-малко 4-5 души има, които са ходили на слънцето. Исторически може да се докаже - ходили са и са се върнали. Най-първо Господ, Който направи света, казва: "Да бъде светлина". После направи Господ месеца и слънцето. Той не знае ли какво има? Той направи човека по образ и подобие свое. Този, Който го направи по образ и подобие не знае ли Той какво има на слънцето. Той направи слънцето и месечината. Ще кажете, че Господ знае какво има на слънцето, че Той го направи. Не само, че Го знае, но направи този свят. От какво го прави? Писанието казва: "Че Бог в началото направи небето и земята и земята беше неустроена. За слънцето нищо не говори. По подобие на небето, Бог устрои месечината. Устрои и слънцето и в тази система на устояване, влязла

и земята вътре. В сегашното състояние на съзнанието на хората, те не могат да живеят на слънцето. Човек, както е построен на земята, невъзможно е да живее на слънцето с такова устройство. Да кажем има известни метали, които се топят при известна температура. Калаят се топи при 100 градуса. Има други метали, които се топят при по-висока температура, при 300-400. Платината при 1200 градуса, а някои изискват още по-голяма температура. Големите страдания, които идват в човека каква роля играят. Често в човека се събират такива вещества, такива материали, които трябва да се разтопят. Страданията са причинени от голям огън, който се образува вътре от човешката мисъл, в човешкото сърце и в човешкия организъм. Тия страдания са от съвсем друг характер. Някой път дойде някое голямо страдание, искате да се качите на някоя канара и да се хвърлите да се убиете? - Защо? Богат човек сте. Всичко имате. При коронясването на кралица Виктория, връща се от Африка един богат англичанин, който имал 350 милиона английски лири стерлинги, и се хвърлил в морето да се удави, понеже имал идеята, че тия пари няма да му стигнат. Питам? Като имал 350 милиона лири стерлинги, и да се хвърли в морето да се удави, каква идея имал?

Често между хората има спор. Ти в какво вярваш? Какъв е Христос? Христос е един човек, изпратен от небето, да покаже пътя на хората, как трябва да живеят по любов. Той е Син Божи. Мене не ме интересува какво означава Син Божи. Всеки човек, който носи Божията Любов е Син Божи, който не я носи, не е Син Божи. Понеже, Христос е първият, Той се нарича Първороден. Първороден е между онези, които са донесли Любовта на земята, в тази форма, в която никой друг не е донесъл. За никой друг мъченик в историята не знаем да е претърпял такива големи страдания. Ако беше друг щеше да се пръсне. При неговите мисли, при неговите чувства, да се бори, при тези условия. Писанието казва, че кървав пот е излизал из порите му. Някои искат да бъдат като Христа. Може да бъдеш като Христа, но трябва да носиш Любовта на Христа и да издържаш страданията. Не

само да бъдеш като Христа, но във всичко да бъдеш. Ако ти по любов не можеш да бъдеш като Христа, ако в страданията не мязаш на Него, в какво ще мязаш? За славата, която сега му дават. Че слава на Христа още не е дадена. Християнските народи не живеят по любов. Ако по любов не могат да разрешават въпросите, с бой още по-малко. Сега се бият не езически народи, но християнски народи, които вярват в един Бог, за който Христос е казал, че е благ. При това тия хора, които вярват в Бога, не могат да разрешат един малък въпрос. Не може да го разрешат, защото русите направиха същата погрешка, която евреите направиха, за да ги избави Бог от страдания, прати Христа, за да им покаже как да живеят, да приемат учението на Любовта, да идат по целия свят да бъдат мисионери. Целият еврейски народ трябваше да бъдат мисионери, да покажат как трябва да се живее. Те отхвърлиха това. Римската империя разпъна Христа. И русите отхвърлиха Християнството. Отрекоха Христа, и 20 години внесоха безверие към Бога и казват: Ние каквото направим, това ще бъде. Питам какво спечелиха тези управници, които бяха толкоз умни? Защо трябваше да отварят една война? Искат да поправят света. Не с революция се по-правя. На света трябва да се даде хляб. На света трябва да се даде въздух. На света трябва да се даде светлина, на света трябва да се даде вода. Място за живеене. Не такива, социални думи на право. Какво право в света има? Щом си гладен какво право имаш? Гладният човек какво право има? Няма никакво право.

Та казвам: Кой е виноват? Не е виноват руският народ. Виновати са управниците. И в еврейския народ бяха виновати свещениците, фарисеите, книжниците, които ръководеха народа. Заради тях страда целият еврейски народ. И в славянството, тъй наричаме ние управляващите в Русия - и те да знаят. Аз се чудя, които поддържаха болшевиците, поддържаха науката. В човека има религиозно чувство. Ако хората за 100 години възприемат безбожието, по същество. Ако го приемат, главата ще се спити. След 200 години главата ще се повърне назад. Долната челюст ще изпъкне и ще замязат на животните.

Единственото нещо, което облагородява хората, то е Божественото чувство. То подига човека. Той е човекът, направен по образ и подобие на Бога. Онази религия, която не дава красота на човешкото лице, на човешкия череп. Онази религия, която не дава красота на човешкото тяло, тя не е вярна. Животните нямат религия. Мене много пъти са ми правили възражения. Казват всичките тия заблуждения съществуването на религиите, е погрешно схващане. Които казват, Господ е създал религиите, това е погрешно. Казвам: Блажени животните, които нямат никаква религия. Какъв е техният живот? По-добър ли е? Между тях има ли съгласие? Две кучета заедно, месото дават ли си? По-голямото вземе месото от по-малкото. Дойде друго по-голямо, то натисне голямото куче и му вземе кокала. Каква идея имат? Кучето мисли като нас. Една кост ще направи нещо. Казвам: Ние сме в една епоха, в която този, недостъпният свят за нас става достъпен. Иде нещо ново в света, което нас ни смущава. То иде като страдание. Ние се плашим за бъдещето, което иде. Какво ще стане с нас? Хубаво, какво има да се плашим? Ако ние вярваме в Онзи, Който (е) създал вселената, и че всичко е разумно и Този, Който (е) начертал пътищата на земята, на слънцето, да се движат, който предвидел условията за всеки един живот, приготвил храна и условия за всички. И ние сега мислим Той не е взел предвид нашето съществуване на земята. Ние с Бога тепърва има да се опознаем. По същия закон, както детето се опознава с майка си. Едно дете, което се ражда от една майка туй дете може да е родено от много благородна майка, може друга майка да го отгледа, и то да познава мащехата, в нея да вярва, а не в същинската си майка. Ние в света вярваме в мащехата, не вярваме в нашата майка, която ни е родила. Трябва да се върнем при онази майка, която ни е родила. Тя ни дала всичкото, което имаме. Тази мащеха е направила една услуга, но благодарение на ония качества, които първата майка е вложила. Писанието казва: Направи Бог човека. Много добре е направен. Има един нас, който ни е направил. Защото отнякъде дал ни е тази свобода. Тогава в нас се

явява противоречие, защо Господ ни (е) оставил да страдаме в света? Че страданието ние си го създаваме. Страданието е образувано от хората. От неразборията е образувано страданието. Един англичанин отива в Индия, чел много книги. В Индия има много големи змии, някой път през прозореца влизат. Качват се да спят и на леглото. Тази идея седи в ума му. Той отива в Индия и в един от първокласните хотели ляга. Носи като всички англичани дебел бастун, и той по невнимание, оставил бастуна на кревата, забравил го, изгасва лампата и ляга да спи. По едно време пипа бастуна, и казва, е голяма змия. Изведнъж да го не ухапе, скача, хвърля юрганя, надава вик. Идват хора отвън и намират бастуна му. И ние имаме все някой бастун, който ни плаши. Като го пипнем считаме голямо нещастие. И в нашите ръце, Бог е дал властта да оправим света. От нас зависи да оправим света. Светът на Господа е прав, но ние ще оправим нашия свят. Ние досега чакаме Господ да оправи света. Още 2000 години да чакаме, няма да го оправи. Ние трябва да работим. Да извършим онова, което сме длъжни. Бог изпрати Христа да ни покаже, че светът ще се оправи с Любов. Няма същество в света, което да не се подчинява на закона на Любовта. Кобрата, която е толкоз дива и отровна, лъвовете, леопардите, тигрите, и те се подчиняват. В Индия ма хора, които са изучавали закона за Любовта и като обичат тия животни, не правят никаква пакост. Ако обичаш един лъв, той не може да те нападне. Лъвът или тигърът напада човека, който не го обича. Змията и тя гълта някой, който не я обича. Змия, която обичаш, по никой начин не те засяга. Ако ние в света имаме толкоз нещастия, показва в какво голямо безлюбие живеем. Вчера дойде един господин, българин, доста виден, с инициатива. Какво се оплаква? Разправя ми, че преди няколко години, идвал със своята възлюбена. Не е девица, тя имала друг едного, изоставила него и после този по-лудял. Захванала се с този, влюбила се в него. Казва: Аз те обичам. Казва: Остави тази работа. Тъй да живеем - Не искам, ти да се ожениш заради мене.

Обещава му ти заради мене каквото ми кажеш, ще направя. Обещава ми, ти каквото ми кажеш, ще го направя.

„За тебе всички жертви ще направя." Аз му казвам, подписа ли ти на книга? - Не. Трябваше на книгата да се подпише. Казва: Каквото ми кажеш ще направя. Ако ми кажеш, че е бяло. Ако е черно, черно ще кажа. Да се оженя заради тебе, но като се оженят, обръщат работата. Един ден с дъщеря си го набили. Ще кажат, невъзпитана жена. Това е жена, която няма любов, тя не го е обичала. Пита ме: Какво да правя? Питам: Ти обичаш ли я? Не я обичах. Сега, ти щом не я обичаш и тя не те обича, какво да се прави? Вие сте чужденци. Деца имаш ли? От другия мъж има. Щом не се обичате, остави ги свободно да живеят, не стой да те бият. В природата има нещо като тази лъжливата жена, която ни лъже нас. Казва, че ни обича, че всичко ще направи заради нас, но щом влезем в контакт с него, веднага бой ще ядеш. Това го наричаме зло. Аз го наричам свещен егоизъм на земята, който съществува между хората. Това не е любов към Бога. Аз вземам Първоначално Бог създаде Адама, от Адама създаде Ева. Какво има тия двамата хора да се спорят. Единият направен от Бога и другият направен. Трябва да се уважават, по единствената причина, че в Адама Бог вдъхна Божествено дихание, а в Ева не казва, че е вдъхнал, но само се подразбира. Понеже Адам й даде от Духа, който Бог му даде, той даде на жена си. Но в нея се зароди желание, да вземе всичкият дух, който имаше в Адама вътре. Туй е грехопадението, казва се само половиния дух да го има, не целият да го има. Адам роди едно дете момиче, не на време, от което гледище. Защото когато Бог прекара всички животни пред Адама, всичките две по две минаха. Казва Адам, Господ на мене не дал като на тези другарчета. Нямаше нужда. За Ева нямаше нужда. Тя преждевременно дойде. Преждевременно стана и Адам се огорчи, че няма другарка. Господ казва, понеже се огорчи извади Ева по-рано. Ева са роди на седем месеца. Два месеца не достигнаха. И затуй Христовото учение 2000 години как се проповядва. 2000 са двата месеца, понеже Ева на време

не се роди. Тия двата месеца са 2000 години. Сега в света Господ създава един нов Адам и една нова Ева, която на девет месеца ще се роди. Адам няма да бъде създаден от пръст. Адам ще бъде роден и Ева ще бъде родена у тях да се роди новото човечество, което няма да върви по стария път. Вие ще кажете: Как ще го разбираме? Че как, не знаете ли как се разбира това нещо. Когато човек има да дава, винаги не разбира това нещо. Казва: Забравил съм. Когато има да взема, хич на забравя. Когато има да дава, казва: Забравих, памет. Като имаме да даваме и като имаме да вземаме, еднакво трябва да бъде. Казва тъй Писанието, толкоз имам да ти давам, толкоз имам да вземам. Да имаме една равносметка. Мъже, жени това са проводници на Божествената Любов. Ако мъжът не може да даде положителна енергия на Бога в света, той не е мъж, отрицателната страна на Любовта, тя не е жена. Аз ще ви обясня. Под думата Любов, разбирам положителна любов. А под думата отрицателна любов, разбирам обич. Да любиш, значи да даваш негативната страна на любовта, да вземаш. Разумно (е) да вземаш. Тъй щото да го запазиш. Онзи, който ти е поверил, като дойде при тебе да кажеш: Туй което ми даде, аз го запазих. То е обич. Мъжът и жената трябва да предадат Божията Любов в света, понеже света трябва да се създаде от нови хора. Ако една жена няма Божествена Любов какво дете ще роди? Ако един мъж няма Божията Любов, какъв син ще роди? Или майката, която няма обич, каква дъщеря ще се роди, то е невъзможно. В света трябва нова религия. Не за да се спасим, но трябва ни една нова религия, за да се създаде в нас новият Адам и новата Ева. Да дойде духът, трябва да минат в една нова форма. Ново разбиране трябва. Ще кажете сега: Елате при нас, ние ще ви покажем пътя на истината. За мене факт е. От дъщерята зная каква е майката. От сина зная какъв е бащата. Писанието казва така да просветнат вашите дела пред человеците, че като ги видят да прославят Бога. Само, ако съм роден от Бога, тогава могат да просветнат моите дела, тогава хората може да прославят Бога. Ако не съм роден по Бога, ще живея по човешки, ще живея по

своите удоволствия, както разбирам. И най-малко няма да се слави името Божие. Мислите ли, че онзи Ирод, който уби 13 хиляди деца, според християнската история, че направи нещо добро? Между избитите деца да намери този пратеник от небето. И него да убие. 13 хиляди деца изби.

Петър се намираше в голямо противоречие, понеже нямаше онази любов. Всякога, човек, когато отслабва любовта, става страхлив. Любовта е съградена на два принципа: Божествената любов на човека се намира отпред, към цялото. Няма да и показвам, да се не заблудите. На повърхността е. Съзнанието на справедливостта е поставена върху страха. Върху този страх, който е силен у животните, е турена човешката справедливост. За да може човек да пресъздаде страхът, който роди всичките нещастия. Щом човек е страхлив, той е готов за всички страдания. Писанието казва: Страхливите няма да наследят Царството Божие. Тебе те е страх да не умреш. Този страх е безпредметен. Ако изпълняваш волята Божия, никак няма да умреш. Ако грешиш, непременно ще умреш. Ако обичаш, всичко ще ти се оправи, ако не обичаш, по никой начин не може да се оправи живота ти. Ние очакваме, на някой късмет. Да дойде някой да ни направи щастливи. В света човек по три начина може да бъде щастлив: Като обича Истината, като прилага Любовта и като възприема Мъдростта. По този начин може да бъде щастлив. Може да опитате. Някой казва да има някой да ме обича. Ако обичате някой банкер веднага ще се отвори сърцето му. Аз съм привеждал този пример и пак ще ви го приведа. Една американка, която се занимавала с тия новите деяния, аз я наричам тя американка от шестата раса. Мисля, че това се е случило в Ню Йорк. Отиват една комисия при един голям банкер, от 10 големи важни дами да искат пари за помощ. Отиват те, дават им 100 долара. Те очаквали да им даде 10-20 хиляди. Дал им само сто долара. Тя казва: Аз ще ида. Отива при него, поглежда го в очите, фиксира му мил поглед, както тя знае, изведнъж той се разтопява и казва: Какво обичате? Тя казва: Може ли да ми даде 50 хиляди долара.

Казва: на ваше разположение съм, заповядайте, дава и парите, друг път като имате нужда, пак елате, готов съм каквото кажете да изпълня. Вие ще кажете, хипнотизирала го е. Този човек казва: Онзи, който ме обича, аз (съм) готов за него всичко да жертвам. Понеже ти си единствената, която ми показа, какво нещо е Любовта за тебе всичко ще направя. Ако ние в света казваме: Той има кораво сърце и нашето сърце е кораво. Корава е неговата майка. Защото и нашата майка е корава. Той е посветен, защото и ние сме посветени. Той е невежа, защото и ние сме невежи.

Казвам: Един ден този, вашият баща ще дойде, вашият брат и вашата сестра ще дойдат, един ден ще ви погледне, вие ще се разтопите ще кажете: Каквото искаш, на ваше разположение съм. Туй ще стане с всинца ви. Няма да остане нито един от вас да не опита.Като го опитате напишете една книга, пък аз ще я чета. Има една реалност, която няма нужда от доказателства. Тия съмнения, които хората имат, те са минали през мене, съмнения, съмнения, съмнения. Всяка вечер аз имам да се освобождавам от ред съмнения. Един ми говори, ти лъжеш хората, заблуждаваш ги. На какво мязат те не са учени. Те са невежи, не живеят добре, лицемерстват, всяка вечер говорят. Казва: Какво ще се прави? Питаме: Какво нещо е лицемерието? Те не са такива, каквито се представят. Рекох: Такъв ли, каквото ми говориш? Може ли да ти зная името. Казва: Аз съм псевдоним. Този човек е на крив път. В какво седи кривият път? Кривият път е като идат хората, че по-нататък не може да идат. Една храна е лоша, която уморява хората. Една храна, която не уморява, но хората не оздравяват лоша ли е? Знание, което покварява ума на хората, лошо. Онова знание, което даде храна на ума и ги подмладява, лошо ли е? Ние говорим за реалните неща в света. Ще каже някой: Аз не проповядвам себе си. Аз не съм направил всичко. Аз на земята какво съм направил? Не направих аз света. Вие ще кажете: Той е Господ. Този, Който направил света, вие трябва да идете при Него, да видите по какво се различава. Вие като идете при Него, вие никога

няма да Го забравите? Никога няма да забравите Неговият поглед, той е най-красивият. И най-добрият, най-грандиозният, но в живота като го видите, във вас ще се роди желание така аз ще живея. Ще му служа от сега нататък, ти ще бъдеш в Него и Той ще бъде в тебе. Там, отдето минаваш всичките мъчнотии и зверовете, змиите и кобрата, и пиявиците, и мравите, всички ще станат културни, няма да има никакви лоши животни. Писанието казва: Че лъвът и агнето заедно ще пасат тревата. Вие казвате, кога ще бъде това? Днес. Покажете ни някой, казвате. Аз по някой път се чудя какво трябва да се покаже. Пита ме един за такъв един въпрос, хем учен човек беше той. Той беше закъсал. И след като беше закъсал отивам на гости, обядваме двамата и той казва: Сега се наобядвахме хубаво. Ами за утре. Рекох: Защо мислиш за утре? Ти гладувал ли си? Ех, казва, много съм опитал. Че как? За 24 часа като не яде човек, умира ли? Аз рекох поддържам човек и 10 да не яде и повече, не умира. Умира, ако се безпокои. Та казвам: Силата на човека седи в Любовта. На всякъде гледам роптание, че Господ направил този лош, онзи лош. Ако имате любов да възлюбите, дърветата ще дават повече круши, повече ябълки. Възлюбете житото и житото ще дава повече. Възлюбете кравите и кравите повече мляко ще дават. Всичко, което възлюбите, ще дава повече. Възлюбете слънцето и то ще ви дава повече светлина. Въздухът, навсякъде, всичко, което видите, ще даде своето благословение. Вие минавате и казвате: Това глупаво, онова глупаво. Камъните глупави. Не са глупави камъните. Как са глупави? Хората, които вярват, които имат скъпоценни камъни, вярват, че ще ги пазят от зло. Този глупавият камък как ще го пази? Този скъпоценният камък знае. Има един диамант, може да те предпази от някоя болест. Сапфир или смарагд, може да те пазят. Това е не само предположение. Както виждате и аз имам един диамант, поставил съм го като страж. Той сега се е скрил някъде. Всичко онова, което Бог създал е свещено в света. На един скъпоценен камък гледам като на дело Божие, като Божествена енергия, разумно турена, оценявам

Божественото, което е в камъка. Когато срещна един човек, погледна очите, оценявам очите. Тази светлина, която излезе из тия очи, оценявам ума от една мисъл, която излиза из тоя ум. То е Божественото в него, не привидността на нещата. Виждам, че от неговото сърце излиза една специфична топлина, която носи радост и веселие. Виждам една сила, която излиза из тялото, в неговата воля. Това е Божественото. Това са Божествени неща. Когато говори силният човек, разбирам Бог, Който се проявява чрез Него. Когато говори добрият човек, разбирам Бог, Който се проявява чрез сърцето. Когато говори умен човек, разбирам Бог, Който се проявява в светлия ум. Когато и аз така се проявявам, и за себе си така разбирам. Казва някой: Ти кой си? Аз съм човекът, чрез ума на който Бог се проявява, чрез сърцето Бог се проявява, и чрез тялото Бог се проявява. Ти, кой си? Аз съм Той. И Той е аз. Ако и ти разбираш, и ти... Аз искам и ти да бъдеш като мене. Ти се съмняваш. Защо се съмняваш? И за тебе има място, и ти можеш да бъдеш проводник на Божиите блага. И по-големи работи ще свършим в света. Този свят се нуждае от разумни работници. Политикани има много. Пред тебе ще говорят: Ти си гениален, а зад тебе казва: Да му намажем малко колата с масло. Той е един простак, невежа, той не разбира. Казва, от геология не разбира, от минерология не разбира, от биология не разбира.

Простак е. Двеста, триста хиляди лева има, какво ще ми се пъчи? Ние сме за онова богатство, което не се поправя. Туй, което се поправя. Ние сме за богатства, които не са турени в никакви каси. Ние сме за онова богатство, което никой не може да вземе. Ние сме за богатство, както е светлината, както е топлината, както е човешката мисъл, никой не може да ограничи човешката мисъл. Ти може да мислиш, каквото искаш, ние се колебаем и казваме: може ли да бъде? Вие питате: отгде ще го позная дали това е Божественото или не? Много ясна е тази работа. Представете си, че вие сте оковани, ръцете, краката са свързани, завързани сте в (на) едно дърво. Казваш: нямам нищо - за добро е. Как за добро е? Как ще познае, че това е за добро,

че ти не говориш истината. Да бъдеш свободен, при това веригите ти са на краката ти. Те падат. Погледнеш, казвам: Свободен съм. - Дали е вярно или не. Дали не е сън. После побутвам веригите на краката, после на ръцете и те падат. Побутвам въжетата и те падат. Гладен съм, изваждам хляб, нахранвам се. Вярвам. Казва: «Дали това е вярно, да не е сън, някакъв кошмар. Мене да не са ме хипнотизирали?» Казвам: В хипноза всякога се губя. В реалността всякога печеля. Аз ще те претегля и ти ще тежиш 33 грама. Аз те освобождавам и като те претегля, ще тежиш 33 грама. Като живееш 200-300 години, по един грам на ден за 1000-2000 години, постепенно до милиони. Туй е реалността. Вие не сте били толкоз големи, колкото сега. За бъдеще като станете, като един ангел, ще имате грамадна форма. Като един ангел, ще имате една форма от 10 километра, в пространството. Този ангел знае да се разширява и да се смалява. Може да се смали, колкото иска, може да се разшири, колкото иска. Вие не знаете ни едното, ни другото. Ще питате дали е вярно. Да оставим това. Нали има големи дървета. Има дървета по 150-200 метра. Как са станали? Кой ги е накарал да израснат така големи? Казвате: Природата. Природата умна ли е? Първият човек в света не е бил така дребен, както сегашният, той е бил много висок. Понеже излязло непрактично и при сегашните условия се е смалил. Нямал условия да живее. За бъдеще ще живеем в един свят, при по-добри условия. Тази форма вие ще я напуснете. Красиви ще бъдете. Каква ще бъде бъдещата форма на човека? Няма да бъде 165 с. Ако ви кажа, че ще бъдете 10 метра, според мене, това е Божествено число. Ако ви кажа, че ще е сто метра, ще бъде ангелско число. Ако ви кажа: 1000 метра, то е човешко число. Ако сте от 1000 метра, ще умрете. Ако сте от 100 метра, ще се мъчите. Ако сте от 10 метра, ще благувате. Нека направя противоречието достъпно. Ако имаш 10 см, е Божествено. Ако имаш 100, това е ангелско, а ако имаш 1000 см, то е човешко. Допуснете сега, че имаш един милион. - Божествено е. 10 милиона е ангелско, 1000 милиона. Колко са 1000 милиона? Туй отношение не е математическо.

Като кажем, че един човек е голям, ние поздразбираме, той съдържа в себе си по-голяма сила. По-малък на ръст, съдържа по-малко сила. И обратни резултати имаме. Някой път в малките форми се съдържа повече сила, отколкото в големите. Шуплести са големите форми. Някоя форма е малка, но е сгъстена. Материята е организирана. Има атоми, които са организирани. Еволюция съществува в атомите. Има атоми, които са минали в първата степен, през физическото тяло. Има атоми, които са минали през физическото тяло и през духовното тяло, а има атоми, които са минали през физическото, духовното, Божественото тяло. Следователно, еволюция има на самата материя, и тя еволюира. Всичко в нас еволюира. Казвам: Когато ние възприемем Любовта. Когато - ако тялото ни започва да чувствува и краката, и краката ни трябва (да) чувствуват, и пръстите, и ноктите. Всичко в нас трябва да чувствува Любовта. То е Божествената Любов. В Божествената Любов, всичкият човек, от петите до пръстите, трябва да чувствува Любовта. В човешкия свят трябва да чувствува любовта само в слънчевия възел, вътрешно, за 1-2 месеца. След туй, (с)е изпразне, казва, беше едно време. Не зная. Една илюзия на човешкото чувство. Любовта е единствената сила. Тази любов подмладява хората. Тя ги възкресява. Казвам: Всичките хора трябва да се учат. Училище трябва да има. Майката трябва да учи още като зачене децата си, да ги учи на любовта. Така да казва: "Синко, ще любиш баща си, ще любиш Бога." Тъй ще му проповядва. Майката ще проповядва: "Синко, ще любиш Господа Бога Своего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила." И тия деца като се родят, ще кажат: "Благословена е майката, която ме е научила да любя Господа." Каква е тази заповед: Ще любите ближните си като себе си? На първата заповед като са в утробата ще ги учи, а на втория закон - като се родят. Сега в първия закон не сме заченати. Вторият закон е любов към ближните и третият - човек да обича себе си. Да обича себе си, значи Бог да ни обича. Ако Бог не ни обича, нашата работа е свършена. Ако Бог ни обича, всичко ще имаме на разположение.

Човек се нуждае само от Любовта на Бога. Блажен онзи човек, когото Бог обича. Блажен е онзи човек, който служи на Бога, както Христос казва: “Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е пратил.” Туй е Христовото учение. Да изявим Божествената Любов в нас или да остави Бог да се изяви в нас, както Той намери за добре. На колко места се казва: Не бойте се. Когато дойде да говорите, вие не сте, които ще говорите, Отец ваш, Който е във вас, Той ще говори. Аз ви говоря за вашия баща, който ви е говорил, тъй както можеш, ще го обичате, така ще го проявите. Ако аз мога да ви дам моето разбиране, аз трябва да вляза във вас, за да ви науча да свирите, трябва да свиря с вас заедно. Вие да свирите и постоянно да коригирам погрешките. Вие за да проверите нещо, и вие трябва да извършите нещо, да покажете. Ако аз ви обичам, и вие ще ме обичате. Когато някой обича, най-лесната работа е, поне ще напише 4 стиха от обич или като обичаш някого, ще му ушиеш някаква риза, или ще му вземеш някаква шапка, или ще му дадеш обяд, или все ще направиш нещо. Или един мил поглед ще хвърлите. Всеки ден слънцето излиза. И с мил поглед Господ ви поглежда. Казвате: Къде е Господ? Господ чрез слънцето ще те погледне. Той казва: “Всичко туй създадох за вас.” Дойде някой учен човек, Господ казва: 4Аз го изпратих да ви говори за Мене.” Казваш: “Той е учен човек, аз не съм като него.” Ти се радвай, че този ученият човек дошъл да ти разправя за Божествените работи. Не в религиозна форма. Не ти разправя както Бог е направил. Не ти разправя как е направил цвета, но ти разправя как да отглеждаш цветята, как да отглеждаш житото, как да отглеждаш плодните дървета. Разправя ти за законите на здравето, как да дишаш, как да си изградиш къщата, прозорците си как да направиш. Какви стъкла да туриш, с какви дрехи да се облечеш. Този човек е изпратен от Бога, който и да е той, дали е вярващ или невярващ, за мене е безразлично. Не може един човек да направи добре, който не обича. Всеки човек, който говори добре, любовта действува в него. Всеки човек, който е справедлив, Любовта действува

в него. Всеки човек, който се учи, Любовта действува в него. Аз така разсъждавам и то е право.

И Петър казва: "Не зная какво казваш?" - Тя казва: И ти си от Неговите ученици. Петър, казва, не съм от Неговите ученици. И аз да ви кажа, какво мисли Петър. Слугинята не го е разбрала. Не съм още като Него, не мога да страдам, не съм от Неговите ученици, бих желал да съм, но сега не съм. Като излезе вън, плака. Казва: Господи, сега разбирам. Когато слугинята казва и ти си от Неговите ученици, той си отговори. Трябва да изтълкуваме хубаво. Преводът не е прав. Аз ще направя превод. И ти ще бъдеш от Неговите ученици, но ти не си. Но, в духовен смисъл, ти ще бъдеш от Неговите ученици. Петър, казва: Не достига ми. Не зная какво казваш. Ще бъдеш от Неговите ученици. Като разбра Петър, че ще бъде Неговите ученици, излезе от вън и плака. Защо плака? Поля онова, което слугинята посея. Казва, Господи, дано бъда така, както тя ми каза. Дано да бъда от Твоите ученици, да нося Твоята Любов, да я проповядвам.

Желая тази слугиня да ви поздрави тъй, че да бъдете от Неговите ученици, да поплачете и да полеете посятото. Да бъдете носители всички на Божественото учение в света.

Благословен Господ Бог Наш.

Сега да остане следното: Кажете: Господи, посети ни, че ние да не допущаме една нечиста мисъл, за Тебе. Посети ни, че ние да не допущаме едно ниско чувство за Тебе в сърцето си. Господи, посети ни, за да не допускаме една ниска постъпка за тебе, да не те опетняваме. Нека милостта ти да бъде над нас, да се просвети умът ни, сърцето ни и волята ни и тъй ние да бъдем израз на Твоята Любов.

Тайна молитва.

4-та беседа, държана на 19 октомври 1941 год. 10 ч. с., неделя Изгрев. София

В НАЧАЛО БЕ СЛОВОТО

Отче наш.

Има две понятия за човека. Едното е старо вярване: Бог създаде човека от пръст. Вдъхна му дихание и той стана жива душа. Другото: В Начало бе Словото, и Словото бе Бог и всичко чрез Него стана.

"Духът Божи".

Темата на речта ми ще бъде ЧОВЕКЪТ. Що е Човекът? Няма да се спирам върху класическото изречение, какво са казали древните философи. Много добре са казали. Нито върху това, което са казали съвременните учени ще се спирам. Понеже, човек е незавършен процес, не може да се произнасяме какъв е той. Че е един незавършен процес, няма какво да доказвам. Един незавършен процес, има отлично съдържание. Един незавършен процес, сега придобива своето съдържание. На човека ние виждаме само външната форма. В древността, всички древни философи са вярвали, че Бог е направил от пръст човека, т. е. тялото му е направено и в туй тяло вдъхнал дихание и той станал жива душа. Вдъхнал жива душа, движение да има, да диша, пулс да има, съзнание да има. Под думата "Жива душа", разбираме да мисли. Три неща има, които отличават човека. Неговата форма, неговото съдържание и неговият смисъл. Самият човек остава невидим. Ако говорим, че човек има душа, трябва да се доказва. Някои вярват, че има душа, някои не вярват. Някои мислят, че душата е сбор от функции. Туй понятие що е функция? Функция значи да действува нещо в човека. Един часовник има функция да показва часа. Неговите стрелки да обикалят, да показват времето. Ако този часовник не се навие на време, няма да показва времето. Има часовници, които на всеки 24 часа се навиват. Има часовници, които веднъж в седмицата се навиват, а има часовници, които веднъж в

годината се навиват. Имах приятел, американец, доктор, който се занимаваше с механика. Беше си доставил един часовник, който се навиваше веднъж в годината. Даде го в университета и направиха опит, за цяла година само две минути беше останал назад. За медицина му стигаше ума и за технически работи. Всички говорят, че човек има душа, а досега никой не е видял душата. Вечерно време като легнете да спите, вие се виждате в друга форма, малко по-млада. Туй, което виждате в огледалото, не е нещо ново. Кое е то? Ще ви приведа един пример за един български писател, доста виден писател, който издава ред книги. Може би, повече от преди 15 години дойде при мене и казва: Ще ви кажа нещо, моля ви, никому да го не казвате. Казвам: Може ли да позволите някой път като пример да го дам. Може, казва, но името ми да остане неизвестно. Казвам: Може да разчитате на туй. Страхувам се, че съм се повредил, но боя се да се представя пред лекарите, ще кажат, че нещо ми липсва.

Казвам: Какво ти дава повод да мислиш, че си обезумял. Казва: Миналата седмица ходих да ям в една вегетарианска гостилница, идвам връщам се в къщи. Лягам си по обед и виждам тялото си на леглото да седи със затворени очи, аз съм вън от него, малко по-високо, гледам го. Някой ми казва: Това си ти. Аз си задавам въпроса: Ако аз съм това, ами, аз който го гледам кой съм? Когато си зададох този въпрос, настана един смут (една суматоха), не можах да разреша. Той и аз, кои сме? Не го виждам. Този, който беше зад мене, вдигна ме като перушинка, постави ме с лицето върху другия, започнах да хлътвам, събудих се. Не мислиш ли, че съм дурак. Не, казвам: Ти си имал изключителното явление, което наричат, че двойникът излязъл из тялото. В сънно състояние човешкият двойник, на земята човек има две тела. Двойникът излиза от него, за да си почине физическото тяло. Понеже онези работници, които остават в човека, в дробовете, в стомаха, в неговия мозък, човек трябва да излезе, за да пречистя тялото и сутрин като се върнем, да може да започнат наново работата. Казва: Знаете ли цяла седмица, не съм спал, страх ме е да легна.

Казвам: Не бой се, ти друг пъти и да искаш, няма да се случи. Искат да ти покажат, че човек не е това, което виждаш, но онова, което излиза из тялото е човекът. Оттам насетне започнал да спи. Казва: Такава работа да не случи. Казвам: Надали ще се случи втори път. Вие, в сън излизате. Но да направите опит. Има хора, които имат опитност. Може да излизат из тялото, по волята си. Може един човек да остави тялото, да се разхожда, да иде в Америка, да види какво става там и да се върне. Това са много напреднали хора, които разбират законите. Онези, които не разбират, ще кажат: Това е 1001 нощ. Което е в този свят, не е 1001 нощ. Аз питам: Къде е първият Адам, къде е първата Ева? Къде е Авраам? Къде са всичките велики хора? Ако е за осмеляване, аз питам. Казвате: Отишъл в оня свят. Къде е оня свят? Според мене оня свят е в главата. Раят къде е? Раят е в сърцето. Казвате: Може ли раят да е толкоз малък? Една малка картинка, турена микроскопическа на едно платно, хиляди пъти се увеличава. Слънцето, което е 1 милион и 500 хиляди пъти по-голямо, турил го е Господ надалече, намалил го е. Мислим, че може да го хванем. Как го е намалил? Учените хора казват, че пропорционално разстоянието се намалява. Не оспорвам. Ако се приближим към слънцето, ще се увеличи. Ако някой работи, нас ни се виждат маловажни, ние сме далече от тях. Ако са важни, то сме се приближили. Мислите, че онова, което вие виждате, то е важното, най-реалното? Колко илюзии има в света! Виждате някаква илюзия. Един фокусник мене ми представи, че държи ножа като залепен. Казва: Как седи? Той го допрял до другия пръст (и) го държи, но така го държи, че не го виждаш. Фокус е. Какво е фокус? Фокус е, когато обясняват една реалност така, както не е. Нещата може да стават по един естествен път, пък може да стават и по един неестествен път. Тъй, че може да залепи ножа, да му тури туткал и без пръста може да го държи. Може лепилото да е толкоз силно, да го залепи. Как седи? Лепило има. Или може да е намагнитизирал така ръката, щото да претегля, тъй както един магнит притегля желязото, така да притегля

ножа. Туй са второстепенни работи. Казваме, човек има душа. Ще опитате душата. Единственото нещо, което съвременните хора вярват, че той има ум и сърце. Понеже, има едно малко сърце, което бие 72 (удара) в минута, има и един мозък, който е равносилен на неговия ум. Но казвам: У човека имаме още 5 сетива, с които боравим. Имаме още 7, които са в спящо състояние. И сега в шестата раса предполагат, ще се роди новото сетиво, 6 сетива ще има. Когато човек завърши своята еволюция, всичките негови сетива ще бъдат събудени, той ще напусне земята, понеже тия сетива изискват нова област. Сега няма какво да ви казвам понеже, искате всичките неща да се доказват, пък аз нямам време да докажа. Да твърдя нещо, да ви карам вие да вярвате, то е насилие. Че кому не сте вярвали? Аз не искам да играя ролята на онзи адепт, който убедил парижките аристократи, че той знаел такива истини в природата, че можел да се качи на трена и както се движи експресът с най-голямата скорост, да го спре моментално. Но казва: Затова ми трябват златни огърлици, диаманти, пръстени, скъпоценности, за да може тази сила да прекарам през скъпоценните камъни. Качил се с 10 видни, знатни хора, дошъл до вратата на трена, но вместо да спре тренът, той скочил и завлякъл скъпоценностите. Ония хора, които прекарват своята сила чрез скъпоценните камъни, чрез парите, те нищо не правят в света. Учен човек е онзи, който създава парите. Учен човек е онзи, който създава скъпоценните камъни. Учен човек е онзи, който създава книгите. Учен човек е онзи, който разбира какво нещо е човешката душа. Учен човек е онзи, който разбира какво нещо е човешкият дух. Човешката душа не е нещо фиктивно, тя има закони, по които трябва да се проучава. Човешкият дух не е нещо фиктивно, има закони, по които трябва да се проучава. Човешкият ум и той има закони и човешкото сърце също. Под думата сърце разбирам онази чувствителност, на която е обоснована човешката интуиция. Човек някой път може далечното бъдеще да предвижда. Има хора, които в миналото са предсказали нещата, които сега се сбъдват. Има неща, които Христос

е казал и сега се сбъдват. Ние може да вярваме и да не вярваме, то е друг въпрос. Вярата показва един отличен ум. Безверието показва един слаб ум. Всеки човек, който не може да обясни явленията, които стават в природата, той е готов да се съмнява. Бедните хора във всичко се съмняват. Човек, който във всичко вярва, е лековерен. Който в нищо не вярва, е безверник. Човек, който вярва във всичко, аз го наричам силен, понеже, вярва в туй, което не е. То е силна вяра да вярваш в туй, което не е.

Иди дойде е да вярваш в туй, което е. Казвам: Те са силни хора на отрицанието, считам ги на отрицателната страна на живота. По някой път и вие изпадате в такова състояние. Дето ти може да се усъмниш в когото и да е. Има такива състояния, дето човек може да изгуби своята радост. Достатъчно е да забият една игла 2 см в един весел човек, и той да изгуби своето веселие. Или може да му направят някакъв абсцес, да потече кръв и да изгуби своето разположение. Достатъчно е да му турят един бръмбар в ума, на един учен човек. Ако той (е) вложил 10 милиона лева в една банка и му кажат, че банка “Гердап” (е фалирала), и веднага той ще пожълтее. Вие тук, които сте се събрали, аз ви считам от верующите. Казвам: Понякой път човек трябва да вярва. Ето аз какво разбирам. Аз наричам, вяра е това, което спомага за подобрение на човешкото тяло. Вяра е това, което спомага за подобрение на човешкото сърце. Вяра е това, което спомага за подобрението на човешкия ум. Всяко нещо, което не спомага на тялото, не е вяра. А пък под думата наука, аз разбирам, туй, което може да се приложи в даден случай. Може да се подобри, но методите и начините, по които може да стане, то е наука. Науката иде чрез вярата. То е практическата страна на вярата. Вяра без наука няма приложение. Вярата с науката има вече приложение. Някои казват: Вяра. Искат да турят спор между науката и вярата, но те са две същини, които вървят заедно. Едната е широкият свят, другата малкият свят, (в) който ние трябва да направим опит. Тялото на човека е на-правено от пръст, а дихането, то е животът, вложен в

тази форма. И той започва да диша, може да попитате, кое е онова, което (е) заставило всичките живи същества да дишат. Кое в света е реално? Аз считам този салон, в който сме, ние сега, не е реален. Знаете ли защо? Понеже, всичкият свят не може да се побере в него. Нито св. Петър в Рим е реален, понеже, и там не може да се съберат всичките хора. Която и да е църква, кое е реалното?

Единствената реалност е земята, понеже, събира всичко. Земята е единствената реалност, понеже, всичко в себе си съдържа. И още за мнозина остава да дойдат. Реално е слънцето, понеже, като дава топлина на земята, остава още топлина и светлина, да останат и (за) другите. Туй е реално. Реалното в света е туй, от което ние черпим сила. Може да направите един опит, психологически. Казвате: Как да познаем дали има Господ в света или не? Този въпрос дали има Господ в света или не, аз го изключвам. Защото аз считам, всеки човек, който иска да разбере дали има Господ, той е умопобъркан. Само умопобърканите хора може да отричат. Да обясня въпроса. Един от психолозите в Бостонския университет д-р Браун, като обяснявал на студентите какво нещо е човекът, започнал да мисли, дали той е или не е той. Аз Браун ли съм, който говоря на хората или някой друг говори. Отива да пита жена си дали е той или не е. Той се усъмнил в своето съществуване. Вярва, че жена му като (каже): Ти си, и той ще повярва. Той е половината от реалността, жена му втората половина, понеже, тя излязла от него. Той ще каже, ти от мене излезе. Аз ли те родих, като каже, ти си Браун, значи от него е излязла, авторитет е вече тя. Ти си професор Браун. Вие по някой път, които сте жени да питате: Тя ли е. А, който е мъж да пита жена си: Той ли е. Във вярата трябва да има нещо мощно в света. Тя не трябва да служи като принцип за разрушение. Вярата не трябва да смущава хората. Досега са злоупотребявали. Ти не вярваш както трябва. Щом ям сладко и не ме заболи стомахът, вярвам, че яденето е на място. Щом дишам, и дробовете ми са добре, дишането е на място. Щом мислим, и светли мисли идват, мисленето е на място. Казва: Твоята мисъл не (е) права.

Как светлина имам в мисълта си. Ти нямаш ясна представа за Бога. Че и ти нямаш ясна представа. По-ясна представа може да имаш за слънцето. Казвам: Може ли да обгърнеш слънцето. Той ми разправя за слънцето, не може да го обгърне. Какво ще ми разправят учените хора? - Ако аз му кажа, аз съм ходил на слънцето. Какво ще ми кажат? Турците казват: И да видиш не вярвай. Като казвам, че съм ходил, не е доказателство, че съм ходил. Всеки може да каже, че е ходил на слънцето. Всяко твърдение има една реалност. Реалността се отличава по следното: Щом си в една реална мисъл, щом си в едно реално чувство, щом си в една реална постъпка, тя се отличава. Ако имаме една теглилка, с която претеглям количеството материя, която тежи или силите, с какво напрежение са вършили, ще забележим, че всякога при реалността, при една реална мисъл, при едно реално чувство и при една реална постъпка, най-малко си добил една десета от грама. А щом е нереално, изгубил си една десета. Туй, от което губиш, е нереално. Туй, от което печелиш, е нереално. Следователно, в мисълта си, когато губим своята мисъл, някой път хората забравят. Казва: Започнах да забравям: От какво произтича забравянето? От големи тревоги. Онзи, човек, който вярва, че всички разумни хора в света са негови братя и който вярва, че всички разумни жени са негови сестри, това е реално. Всички трябва тъй да считате, че ти си техен брат или тяхна сестра, то е реалното.

Следователно, онази разумна сила в нас, която ни обединява, да имаме туй отношение, то е Божественото в нас. То е хубавото, то е реалността. Реалността е Божественото в нас, което ни обновява. Мислите в целия свят, Божественото е в нас, което обновява, чувствата на всичките хора в света, не само на хората, но на всички други. Божественото е, всичко, което обновява и постъпките. Следователно, Божественото в нас е онова, което ни възкресява и избавя от смъртта. То е Божественото. Онова, което донася смъртта, не е Божествено. Което не внася живота, не е Божествено. Отрицателното в света, то е друга реалност. Всяка една отрицателна мисъл принадлежи към друг

свят. Всяка положителна мисъл съдържа три качества. Съдържа: Доброто, справедливост и разумност. И постъпките съдържат тия качества, и чувствата съдържат тия качества, и мислите съдържат тия качества. Под думата доброта, какво се разбира? Когато един човек има доброта в себе си, той е силен човек, нищо не може да го разклати. Има здрава основа. Когато е справедлив, той е тъй хубаво съграден, че никога болест не може да разруши туй, което е съградено. Когато съдържа разумност, той всичко може да направи, което иска. Вие ще кажете той може да извърши някое престъпление. То не е реално. Престъплението не е реално. Доброто, което човек може да направи, то е реалното в света. Престъпленията спадат към друг един свят, преходен свят. Казвам: Всички трябва да имате ясна представа. Туй, което ви смущава в даден случай, то не е Божествено. То е едно .... Потребно е то. В природата, ако нещата не са потребни, не би ги търпяла. Щом смущенията идат, те си имат основание. Не туряйте вашето упование в смущението. Да кажем, аз през целия си живот, добро няма да видя, не знаеш какво говориш. Считай, че след всяко смущение, което имаш, ще дойде нещо по-добро. Ще дойде друго изпитание, но след него ще дойде по-добро. И тъй, животът на земята от началото, докато завършиш доброто ще бъде във възходяща степен, то никога няма да престане. Туй е добро. Доброто, което никога не престава. Правдата никога не престава, разумността никога не престава. Над всичко онова седи, което наричаме извор на живота. Самият живот, който съдържа 2 страни - радост и страдания. Страданията, това е материал, от който се гради човешкото щастие. Без страдание не може да се гради. Страданията, това са боите на един художник. Без бои какво ще нарисува. Красивото в живота е, че страданието ще се яви. Ако погледнем цялата природа, вие мислите, че всичко е радостно и весело. Само наблюдавайте да видите. Аз колко пъти съм наблюдавал по зелената тревичка как се ядат насекомите. Едно насекомо хване друго, дави го. Аз един ден правих наблюдение. Преди повече от 20 години, в Търново. Събираха се

много оси, те бяха станали гости. Знаеха сутрин, когато ще си правим закуската всичките надойдат, понеже, имаше захар. Обед като дойде и вечер ги няма. Гледам един ден дошъл един голям золник. При него една оса. Събраха се. Той като кавалер искаше да се покаже. По едно време тази оса, като се нахвърли, оскуба крилата, краката на този золник, и този големият золник го задигна, занесе го и туй в половин минута го направи. Казвам: Не прави това. Тя (е) специалист. Золникът искаше да се покаже. Казва: Не ме бутай, ти нямаш работа. Искаше да каже: Какво искаш да кажеш? - Какво искам да кажа, аз съм военен, разбираш ли ти? Вижте една змия хване една жаба цяла я гълта. Аз съм виждал една глътне, че като изяде още една, трета и като изяде, ще нагълта и по-малки. Какъв е този живот, дето едни други се гълтат. Какво щастие може да има в такъв един свят? Какво щастие може да има между хора, като ходиш подозират те. Подозират те за шпионин, като някой разрушител на народа. Навсякъде, дето идеш, ще кажат най-лошите работи, даже и на ум не ти е минавало. Но подозират те. В миналата война, една вечер вървях, дойде един господин и ме попипа за брадата, дали е действителна. Казва: Хубава брада имате, но я потегли да види дали е истинска. Казвам: Изкарваш ли си добре прехраната? Втори път няма да пипаш такава брада като моята.

Няма по-велико нещо в света човек да има доверие. Няма (в) света по-велико нещо да имаш доверие в добрите хора. Няма по-велико нещо в света, да имаш доверие в справедливите хора. Няма по-хубаво нещо в света, да имаш доверие в разумните хора. Няма по-велико нещо в света, да имаш доверие в разумните хора. Няма по-велико нещо в света да имаш доверие в любещите хора, които съдържат всичко в себе си. Тия хора, които жертвуват себе си, не в този смисъл да се жертвуват както овцете, но туря в услуга ума си, сърцето си, волята си, всичко туря в услуга. То е жертва. Казва Писанието: “Представете вашите тела в жертва жива, свята и благоугодна Богу”.

Та казвам: В начало бе Словото. Ние, съвременните хора, се нуждаем от почивка. Такова голямо напрежение има, че ако хората вярват, цялата бяла раса е изложена на голяма опасност, хората да станат неврастеници, да се изгуби всичко хубаво, което сега съществува. Но благодарение, че в света влиза една нова сила, която наричаме Любов. Любовта е, която ще подобри всичко, форми на хората, която внася лек за тях. Ще го обнови и ще ги възкреси. Туй всичко, което става, ще извади една добра поука, ще научи тия хора, в един къс период, няма да бъде дълъг период, няма да бъде по-дълъг от 45 години. Защото един човек, за да се схуми в земята, 45 години са достатъчни, за да се освободи от всичките противоречия, които съществуват вътре. Та казвам: Всички, които ме слушате, вие искате да имате отличен ум, имате го. Вие искате да имате отлично сърце, имате го. Вие искате да имате отлична душа, имате я. Вие искате да имате отличен дух, имате го. Какво ви не достига? Всичко имате. Не сте се научили да обичате, нищо повече. ТОВА Е, КОЕТО ВИ ЛИПСВА. Вие треперите, когато давате пари. Ние имаме един наш приятел, който казваше: Човек не трябва да дава много, но от сърце да дава. Аз съм забелязал по 5 стотинки, по 10 стотинки ще даде, но казва, от сърце го давам. Аз влизам в положението, разбирам го. Че не дава много. Казвам: Не туряйте в ума си, да правите малки работи, но онова, което ще направите, да бъде ценно, да остане през цялата вечност, да върви с вас. Ако ще направиш една постъпка, тази постъпка с теб ще трябва да върви. Ако ще покажеш едно любовно чувство, през цялата вечност с тебе да върви. Това са реалните работи. Ако твоята мисъл, която имаш, не те следва, ако твоите чувства, които имаш, не те следват, ако твоите постъпки, които имаш, не те следват, ти не си в реалния свят на нещата. Каквато религия и да имаш, каквато и свобода да имаш, каквото и учение да имаш, те са безпредметни. Народът, той е едно учреждение, един възпитателен дом. Народите са училища. Българският народ е училище, английският народ е училище. Германският народ е училище.

Всичките народи, това са училища, в които се възпитават хората. Вие ще минете през всичките народи, няма да остане народ, през който да не минете. Човек е минал през всичките форми, на всичките ония животински форми, които съществуват. Сегашните учени хора са изнамерили, че човек като се зачене в утробата на майка си, минава през 400 хиляди форми. Той минава от най-долната степен до най-високата, в това време мяза на рибите, на глистите и постепенно взема все по-горна степен, докато дойде до най-последната животинска форма и взема най-после формата на човек. Значи тия форми са били възпитателни учреждения, през които човешкият дух е минал, за да се подготви. Сега няма да се спра. Има хиляди и хиляди форми, през които човек трябва да мине. Някои от вас казват, да си поживеем на земята. Няма по-хубаво нещо да си поживееш. Ако един учител, който преподава, се тревожи, от учениците си. Ако една майка се тревожи с децата си, питам, какво се постига с тревогата в света? Семейството е едно социално учреждение, чрез което Бог се проявява. Чрез бащите ни, чрез нашите майки, Бог се проявява в света, в своите две качества, като разумност и като любов. Майка ти, която за теб се грижи, то е Бог вътре. Бог показва своята любов чрез майка ти. Утре Бог като се оттегли, какво става? Гледам по някой път птичката седи защищава своите пиленца, но като пораснат кълве ги. Казва: Всяко да си търси само храна. Докато е Господ, птичката ги поддържа, закриля ги под крилата си. Щом Бог се оттегли, започва да ги кълве. Ражда се едно пристрастие. Някои пиленца обича повече. Кокошката 12 пилета излюпи, всички не обича еднакво. Онези, които обича, тя ги държи при себе си, а онези, които не ги обича, тя ги кълве. Като дойдат вечерно време се нареждат, според любовта. Онова, което е най-обичано, стои до нея. А всичките други се нареждат по закона на обичта. От двете си страни под крилцата си, тя има тези, които тя най ги обича. Те са най-близко до нея, а другите, необичаните от нея, са по-далече. Казва: Да знаете, че заради тези двете, които обичам и вас обичам. Тия двете пиленца в нас знаете ли

кои са, то е нашият ум и нашето сърце, нашият дух и нашата душа. Заради тях ние търпим другите. Ако ти обичаш душата си и духа си. Ако ти обичаш ума и сърцето си, ти ще търпиш и другите. Ти не може да обичаш другите хора, които са извън тебе. Все един трябва да има някого да обича. Ще бъдете уверени, да обичате, но Любовта ви да не умира за 3 месеца.

Любовта ви да не умира за една година, Любовта ви да не умира за 10 години, за 100 години, за 1000 години, 10 000 години. За един милион, за 10 милиона, за 10 милиарда, за 100 милиарда, любовта ви да не умира за цялата вечност. Това е реалност в света. Като посетите цялата вселена ще видите ония грандиозните работи, които Бог е създал като училище. Ще срещнете ония напредналите същества, каква щедрост, какво изобилие на любов те имат. Казвам: Един ден като обиколите цялата слънчева система или като влезете в млечния път и го обиколите и докато свършите обиколката, ще минат толкоз години, колкото е числото 10 с 15 нули. Толкоз години ще минат. Тогава като се срещнем ще кажете: Едно време бях сляп, а сега виждам. Сега да оставим това. Тук на земята колко богатства има, с които може да се занимава човек. Дето ще се кара с хората. На место да се занимава с хората, да ги ругае, защо да не седне с четката да ги нарисува. Защо да не свири на пианото. Защо да не бъде един скулптор да вземе да извае? Защо да не направи една градина? /Нещо става вън/. Няма нищо, вятър духа. Ако падаха тия гранати, тия съвременни кокоши яйца, бихте ли седели тука да ме слушате? Само, че ако дойдат тия кокошки да снесат тия яйца да пуснат на 10 клм, яйца, като свърши може да дойдат, но докато говори, не може. Понеже, ние заповядваме да не снасят. Кокошките нямат право да снасят яйца, без нашата воля, дето искат ще си турят траповете. Някой път те избират мястото и ще изберат да е най-безопасно място за техните яйца. Та казвам: Вие сте в един свят, дето Бог изпитва степента на вашата любов, доколко вие сте признателни, за всичко онова, което той е сторил за вас. Изпитва ви ума. Всичко онова, което

той ви (е) дал, колко дарби има там. Един учен прави такова сравнение. Ако вземете разликата между един учен човек, даровит и един, който не е даровит. Ако направим 50 дупки на черепа, с малък свредел, даровитият човек като почне да мисли, мозъкът ще изпраща рогове през дупките. Дето мисли, рогове излизат. Щом утихне деятелността, всичкият мозък се прибира. Като започне да мисли, пак тия рогове изскачат из дупките. Българите казват, рога ли ще ти изникнат? Който има рога, мисъл има. Без рога не се мисли. Само, че природата е била много умна. Турила мозъка в здрава черупка, не се показват рогата. Рогата да бъдат скрити в човешкия череп, а при онази слабата умствена деятелност, малки рогчета се показват, а когато умствената деятелност е силна от 5-10 см излизат. Какво би станало, ако природата би ни оставила като охлювите, щяхме да бъдем изложени на големи противоречия в този свят. Първото нещо, всички за в бъдеще трябва да почитате вашите глави. Не трябва да правите погрешката, която кочовете правят. Кочовете като се съберат, блъскат си главите, да се покаже кой е по-умен. Кавалерство показват. Наредят се 4-5 коча на едната страна и другият коч започне по ред да удря. Удари единият, другият удари и погледнеш единият надвил всичките. Овцете страдат от своето дебелоглавие. Ако не беше главата толкоз дебела, щяха да направят по-голям прогрес, но с тази дебелата глава. И сега вълкът е дошъл да я яде, че той й предава ново учение. Доказано е следното: Между овцете (и) човек има голямо подобие. Много са ми говорили и до някъде съм проверил. Едно стадо от 200-300 овце, и 1000 овце, ако овчарят е честен и добър, не пие, целомъдрен е, никога вълк не иде да напада стадото му. Много смела е овцата. Тя като види вълка, не бяга. Като дойде вълкът, тропне с крака, казва: Какво търсиш? Той се уплаши и избяга. Всички тропат и като започнат да тропат, избяга вълкът. Когато овчарят не е на място, овцете губят тази сила и вълкът ги напада. Казвам: Когато един човек е добър и честен, стадото, това са неговите мисли. Стадото са и неговите чувства и постъпки. Вълк не може да дойде и да му напада

стадото. Щом малко не върви в този път, тогава вълкът дави човешките мисли и човешките чувства. Затова казвам, човек трябва да бъде много добър овчар на себе си.

В Начало бе Словото. И казва: Всичко чрез него стана. Казвам: Всеки един добър човек. Сега вие сте носители. Няма какво да се обезсърчавате. Вие ще кажете: Аз имам една душа и каквото Бог е вложил в моята душа, то ще бъде. Бог е вложил в мене своя дух, и всичко, което е вложил в този дух, всичко ще бъде. Бог е вложил в мене разумността. Ума ми. Всичко каквото е вложил, Бог ще бъде. Дал ми е едно сърце и всичко, което е вложил, то ще бъде. Следователно, всичко, което Бог е вложил в нашето сърце, всичко, което Бог е вложил в нашия ум, всичко, каквото Бог е вложил в нашата душа, всичко каквото Бог е вложил в нашия дух, всичко туй ще бъде. И когато бъде, ние всички ще бъдем в света свободни. Сега ни остава да вярваме и да Го обичаме. Както е заповядал отначалото.

Благословен Господ Бог Наш.

Когато слънцето изгрява и залязва, какво става? Когато изгрява слънцето, светлината иде. Когато залязва, тъмнината иде. Но идването на светлината показва, че земята се е завъртяла веднъж в 24 часа около своята ос. Не само това, но земята се движи около слънцето. Когато дойде пролет, лято, есен, зима, показва, че земята обиколила веднъж около слънцето, и по причина на туй обикаляне, иде пролетта, лятото, есента и зимата. Да се радваме, че земята се върти около своята ос, и че се върти около слънцето.

Добрата молитва.

5-та неделна беседа, държана на 26 октомври 1941 година, неделя, 10 ч. с. Изгрев, София.

ВЪНШНА И ВЪТРЕШНА РАБОТА

Отче наш.

“В начало бе Словото”.

Ще взема два стиха - 19 и 20 стихове от 15-та глава от Евангелието на Матея: “Защото от сърцето излизат помисли лукави. Това е, което осквернява сърцето.”

“Духът Божи”.

Функции на човешкото сърце. Външна и вътрешна страна на сърцето Външна и вътрешна работа.

Дадено е, от отрицателната страна на сърцето излизат лукави помисли, но от сърцето излизат и добри помисли. Че ако една река минава през една почва, която е чернозем, непременно ще измени своята чистота и бистрота. От бреговете ще вземе кал, водата ще се смеси с калта. Казва: Колко водата се е развалила! Това е неразбиране. Тази вода е потребна за тор, за наторяване. Сега злото е там, че хората мислят, че когато имат една лукава мисъл, че им е потребна, че тя е едно богатство за тях. В дадения случай, богатството е една показа. За туй богатство ще те претрепят хората. За няколко милиона, ще те претрепят, ще те очистят. Не че те мразят, но искат да вземат богатството, понеже знаят, че не си готов да се жертвуваш. Ако си умен човек, два месеца преди да те утрепят, да кажеш: Братя, елате да ви дам, ще ви направя наследници. Аз ще взема вашето място. Вие ще възразите: Нали има закон? Че и законът не може да ги хване. Сега закон съществува след като се направи престъплението. Нямаме закон, който да предотврати престъплението. Като направи някой престъпление, разтичат се стражари, търсят го детективи. Някой път го търсят с години. Онези крадци са много учени хора. Които имат тоя занаят, да не говорим така, той е доста сложен занаят. Когато един

иска да освободи една каса, тя е натоварена, оплаква се касата и той мисли по кой начин да й помогне. Тя е като красива мома, която не я дават, той ще ходи, разсъждава как да влезе. След като освободи касата него го посрещат. Че много естествено, ако вие отидете да освободите един затворник, държавата ще ви хване. Казва: На какво основание вие се месите в работите на държавата, защо освободихте този разбойник? Той утре ще направи друго престъпление. Аз вземам тия неща като религия създавам. Често ние туряме всичките препятствия в живота, несретите, несполуките ги туряме във външните условия, че тъй не е. Че има външни условия, то е така, но най-големите виновници, това сме ние. Че какво липсваше на първата жена? Тя беше красавица, облечена с най-хубавите дрехи, дрехи, направени от слънчевите лъчи, от най-хубав материал носеше дрехи. Като яде от плода, оголя. Видя, че дрехите ги няма. Нали знаете някой път майките като наказват децата, събличат ги голи, снемат им дрехите и ги изпъждат. Като видите дете, на което дрехите са снети, да знаете, че е на-правило някаква погрешка. Като не е направило погрешка, облечено е хубаво, има обуща, шапка, бяло има около врата. Щом направи по-грешка, ни бяло има около врата, ни шапка има, ни обуща, ни дрехи.

Та казвам: Съвременните хора са дошле до едно механическо обяснение, казват: Да се оправи този свят! Че как ще се оправи? Никой не е в състояние да го оправи. Ако можеше един цар да оправи света, до сега толкоз царе е имало, щяха да го оправят, но не можаха да го оправят. Най-добри царе съществуваха, не можаха да оправят света. Причината не е в оправянето. Погрешката е, че ние предпоставихме една мисъл, която не е философска. Светът няма какво да го оправяме, той си е оправен. Когато един математик направи една по-грешка, тази погрешка не е в числата. Той не ги е написал по ред, който седят. Има знаци, които математиката изисква. Направи някои изчисления, казва: Има нещо криво. Но той ги създаде в задачата, а пък цялата природа, понеже онези, които

създадоха света го създадоха по формули, тия формули турили за нас. Напече те слънцето, но то е една задача. Защо те пече слънцето повече? Защото имаш черен пигмент, затова те грее. Негрите имат черен цвят. Казват: Какво да се прави черният пигмент? В негрите черният пигмент е отвън, а в белите, черният пигмент е от вътре. Черният пигмент служи да го не гори слънцето. Казвам: По някой път не е лошо да има малко лошавина в себе си, то е пигмент. Какво има, че малко е сприхав човек, или че е малко чувствителен. Няма нищо. По някой път искате идеалния човек да го представим като статуя да седи. Тогава да си направим статуи. Ако искаме идеални хора, идеални хора не могат да бъдат статуи. Те са нещо подвижно, живо. Ти да се радваш, когато един човек ти говори малко живо. Аз съм дошъл до едно заключение. Чел съм много книги до възпитанието и казвам: Ако хората престанат да се възпитават ще бъде по-добре. Ако отучите котката да лови мишки, тя ще добие друг навик по-лош от ловенето на мишки. Една котка никога не може да хване една мишка, която не обича. Тя понеже е майстор да лови мишки, като седне на дупката като млад момък. Нали знаете тия работи, обхожда се така. Аз имам само един пример. Една млада госпожа на 45 години казва: Че един млад момък се разхожда по улицата, но има един прозорец, в който (е) вторачил очи. Казвам: Живот носи, като фар, турен на брега на морето, търси пристанището. Този прозорец е фар, турен (да) търси пристанището. Без фар може да се блъсне, да потъне някъде. С фар ще намери пристанището. Казва: Много ми скърцат обущата. Честен човек си, да знаят, че минаваш, не си разбойник. Другояче, ако не скърцат, ще мислят, че иска да вземе, разхожда се. Казва: Ти особено гледаш на работата. Казвам: Не особено, но както са. Ако ви скърцат обущата, няма нищо, не се смущавайте. Че ви свети някой прозорец, какво лошо има? Казва: Той се влюбил. Какво лошо има да се влюби човек? Целият свят е влюбен. Нашата земя е влюбена в слънцето, постоянно се върти, месечината се върти, Юпитер се върти, около слънцето от любов по Венера, търси я. В слънчевата система

има две жени: Венера и нашата месечина. Има и други, които са известни на астролозите.

Сега аз говоря за Любовта, не по вашето гледище. Аз говоря за Любовта като един велик подтик в природата, който ражда вселени, създава вселени. Туй, което създава, е Любовта. Когато започне да се строи тази вселена, тогава се създават другите работи. Най-първо се създава материалният свят, не са създадени първо хората, материята е създадена първо. После са родени другите неща. Обичта в света е влязла, от която се ражда човекът. Обикнал Бог човека и го направил. Аз, ако бих писал Библията, не бих писал тъй: И направи Бог човека по образ и подобие свое. Аз щях да пиша тъй: Обикна Бог човека и го направи по образ и подобие свое. Обичта е подтик, за да го направи. Сега казва: Направи Бог човека по образ и подобие свое. Аз щях да туря: Обикна Бог човека и го направи по образ и подобие свое. Ти не може да направиш някого по образ и подобие, ако не го обичаш. После любовта навсякъде работи. Една домакиня не може да сготви сладко яденето, ако не обича. Трябва да обича някого. Дали своя възлюблен или децата, или бащата, който и да е. Аз вземам в най-чи(е)стата форма една жена, ако не обича баща си, майка си, сестра си, ако не обича своята приятелка, ако не обича своя възлюблен, тя не може да сготви. Поне едного от тях да обича и яденето може да го сготви, дреха може да ушие, хубаво може да се учи, добре може да свири. Като има само едного да обича, виртуоз става. Като не обича, никакъв виртуоз не може да стане в света. Сега питам: По кой начин човек може да стане гениален? Без любов, гениалност в света не може да съществува. Аз говоря за любовта, понеже човек, за да стане гениален, под думата гениалност разбирам свободата на човека. Трябва да се разбират всичките закони, елементите, от които светът е създаден. Трябва да разбираме законите на нашия дух. Трябва да разбираме законите на нашата душа. Трябва да разбираме законите на нашия ум и сърце, всичко туй да го знаем. Всичко туй, че не знаем не е погрешка. Трябва да учим. Колкото малко знаем, трябва да

правим опити, макар и малки. Например вие казвате тъй: Този човек говори много сладко. Аз съм забелязал в своите изследвания, а то отивам в някое село някъде или някой град, зная има ли някой добър човек, някой напреднал човек или не. Много проста е работата: ако денят не е ясен, отивам за пръв път насред небето на 45 градуса към изток. Ще има отворено пространство, ясно. Някой път небето ще бъде ясно, никакво облаче няма да има. Казвам: Добър човек има. Щом има добър човек, небето е ясно. Ако се заоблачи, пак ще остане един прозорец, понеже неговите мисли постоянно го свързват с другия свят. Там дето мислите текат, небето е ясно, парите се отдалечават. Туй, което говоря, може да го наблюдава всеки. Направете някой път опит. Като отивате в някое село за пръв път, ако над селото седи мрак, няма ясно небе, там са обикновени хората, няма добри. Ако има светло, то има един гениален, един талантлив, един добър обикновен човек. Има един добър талантлив, добър гениален и добър любящ човек, веднага ще видите, като се приближавате в туй село, отдалече още на 10, 15 километра, радост има в сърцето ви. Цялата местност трепти, усеща те някакво ухание, из въздуха се носи. Знаете какво влияние ние хората имаме върху растенията. Ако човек с покварена мисъл в себе си, тури гърба си на едно дърво, изсъхва дървото.

Някой път ние, съвременните хора, мислим за Бога нещо отвлечено. Ти мислиш за Бога, понеже, ако не мислиш, ти може да закъсаш. Какво мислиш заради него? Да държиш в ума си, че всичко в света е наука, и светлина, и топлина, и изобилие, и благо, и разнообразие, което съществува, и красота, всичко се дължи на него. Той е, който подтиква, Той е направил ангелите, Той е направил хората, всичко в света е направил, Той. Ако погледнеш в света и видиш някои изопачени същества, те отпосле са се изопачили. Змията като съгреши, изгуби ръцете, краката, изгуби главата си. По-напред змията носеше човешка глава, най-разумната от всичките животни беше, но като направи греха, нейната глава, челото й се

срасна с гръбначния стълб. Сега змията почти няма тази интелигентност, доста жестока е. Едно време била много умна. Сега изгубила своя ум.

Законът е същият: ако човек сгреши, изгубва своята интелигентност, изгубва своята доброта. Добротата е свързана със сърцето, тогава сърцето става лукаво. Започва да му хлопа сърцето, някой казва: Разхлопало се сърцето му. От какво се разхлопало? Сърцето само от грях може да хлопа. Сега всички търсят цяр при някой лекар. За сърце никакъв лекар. Остане ли с лекарства да лекувате вашето сърце, вашата работа е свършена. Това не е обида за лекарите. Лекарите да лекуват човешкото сърце с церове. Човешкият мозък с церове не може да се лекува. Човешкото сърце се лекува с обич, с любов, с доброта, с кротост, с въздържание, лекува се със специална храна, отлична храна ще дадеш на сърцето си. Сега външното сърце е подтик. Извън физичното сърце има ред ганглии, жлези, наричам ги стомашен мозък, някои ги наричат слънчев възел. Той направо е свързан със слънцето. Направо черпи енергии от слънцето. Мозъкът е свързан с Луната. В моите изследвания съм дошел до едно заключение. Казват, че земята е 56 пъти по-голяма от Луната. Мозъкът, който има човек, трябва да бъде пропорционален на теглото му. Ако мозъкът е 1200 грама, каква тежест трябва да има? Един човек, който има мозък 1200 грама, неговият ръст не трябва да бъде по-висок от 165 сантиметра, не трябва раменете му да бъдат по-широки от 64 сантиметра. То са научни данни. Сега онези, които изучават анатомия, спорят, и в природата има една мярка първоначално човек не е бил така, както е сега. Първият човек е бил грамаден. Хората са биле 15 метра високи, преди него имало същества, високи 25 метра. Старите хора са биле по 4 метра високи. Туй е физическата страна. Мозъкът действува, сърцето е чрез което животът минава. Мозъкът лекува човека. Мозъкът е едно динамо, електрическо динамо е. Затуй, ако човек остане само на своя мозък, изсъхва. Онези хора, които остават много интелигентни, изгубват

мекотата на сърцето, добротата. Всеки човек, който изгубва мекотата на сърцето, добротата, съхне, сух става. Казва: Какво трябва да правя много изсъхнах. За да не изсъхне човек трябва да възстанови добротата, веднага започва да се изпълва, лицето става красиво, линии има.

Та казвам: Трябва да се пази туй равновесие между ума и сърцето Някой път мислите едно, чувствувате друго. Вие сте в разногласие в себе си, искаш да направиш нещо, страхуваш се. Имаш желанието на сърцето, страхът произтича от ума, казва: Последствията ще бъдат лоши. Никога не трябва да има раздор между ума и сърцето

Та казвам: При сегашното самовъзпитание, искам да се самовъзпитате. Четете Библията - то са се правила! Казва: Да обичаш, че то е цяла наука да знаеш как да обичаш. Ако обичаш едно малко дете, ако обичаш един възрастен човек, ако обичаш един стар човек, няма да ги обичаш по един и същ начин. Любовта между всички неща е крайно разнообразна. Ти една круша не може да обичаш като една ябълка. Не може да обичаш една слива, както обичаш една ябълка. Обичат се ония неща, които носят живот в себе си. Привличаме се от нещо. Златото ни привлича, но ние не може да обичаме парите. Всеки, който е обикнал парите, той е свършил със смъртта. Така един англичанин, богаташ, милионер, влиза да преглежда своето богатство. Влиза вътре в скривалището, но забравил ключовете отвън. Щом влиза, затваря се вратата и умира там гладен. Писал: Ако имаше някой да ми даде едно парче хляб, щях да му дам половината си богатство. Умира гладен, но не дава всичкото си богатство. Гладен умира и с желание половината да му остане за бъдеще. Природата всичко дава и всичко взема. Не можеш да кажеш половината сърце давам. По някой път цитирате Стария завет: "Сине мой, дай си сърцето". Но тя е стара идея.

Като дойде Христос на земята не каза: Хора, дайте си сърцето, но каза: Аз дойдох да дам живот, всичко и плътта дойдох да дам.

Старите разбраха: Сине мой, дай си сърцето. Сине мой, отвори една стаица, един храм, да дойда и да живея при тебе. Туй се разбира. Да живее с тебе, да те научи Господ, как да живееш. Имаме външни църкви, в себе си църква нямаме. Външни много хубави храмове имаме. Вътрешни храмове много малко имаме направени. Външни свещеници имаме. Кой е вътрешният свещеник? - Вътрешният свещеник е твоят дух. Душата ще бъде царица там, сърцето ще бъде прислужник, ти ще бъдеш поклонник. Ти когато ще служиш, ще коленичиш, ще се молиш. Туй разбирам храм: Духът ми свещеник, който служи, на Бога, душата и тя с него. Умът и сърцето ми ще слугуват. Аз ще седна да се уча от тях.

Сега ние имаме една силна борба. Казваме: Дано Бог да е милостив към нас. Не е било време, когато Бог да не е бил милостив към нас. Няма в света друго същество, което да е по-милостиво от Него. Гневът на Бога е моментен, за една минута. Доброто му разположение е по 25 хиляди години. Като се разгневи за една минута, за един миг. Знаете ли, колко е един Божествен миг? - Един миг е една секунда от 25 хиляди години. Вие ще си направите изчисленията. Сега тия работи аз ги казвам да не се плашите. Сега проповядват за Господа. Ние нарушаваме оная вечна хармония на любовта, която носи всичките блага за нас. Ние се опълчваме против себе си, против своето благо. Всичко в света работи за единното и едното работи за всички. Такъв е законът. Бог работи за всички и всичко работи за Него. Пък Той до сега е работил и всичко е дал. И за бъдеще пак ще има. Но ние трябва да работим! Ние искаме да придобием това благо. Че ако влезем в един университет, слушате лекциите на един професор, но нищо не учите, казвате: Много добре говори, много учен човек, добър. Че ако ти не се научиш на неговото знание, какво те ползува то? Трябва да станеш едно с него. Ако неговото знание не може да влезе в тебе, ти не можеш да се подигнеш. Твоят мозък не може да се просвети. Мозъкът и той се нуждае от храна. Казвате: Защо човек трябва да учи? Ако не учиш,

мозъкът ще изпосталее, ще започне да се разрушава. Знанието носи живот за мозъка. Чувствата носят живот за сърцето, тъй наречения симпатичен мозък. Казва: Защо трябва да обичам? Ако не обичаш, няма да храниш сърцето си. Сърцето ти ще стане лукаво. Щом стане лукаво, смъртта крачи зад тебе. Това са новите вярвания. Казвам практически. Сега това са новите Божествени проекти. Да хванем пътя на любовта, както тя е отредила с ума си да я разберем. Да възприемем обичта със сърцето си, тъй както сърцето я разбира. Аз вярвам, всички както ви гледам, схващам, че (в)се сте имали някаква опитност с любовта. Отпечатъци има. Сега каквото и да ми кажете, виждам и зная, че сте обичали. Радвам се. Дошле сте до едно място, казвате: Не трябва да се обича, илюзия е, да хванем другия път! - Дошли сте до пътя. По-напред сте казвали: Без любов не може. Сега казвате - без нея може. Без нея смъртта може, с нея животът може. С любовта животът може, без любовта смъртта носи. Не че аз искам да умират хората. Казвам: Ако един човек не диша, ако един човек не се храни, ако не гледа както трябва, той причинява вреда на себе си. Дава един лош пример. Това показва, че вие сте попаднали под влиянието на миналото. Още вашата ос не се е изменила. Вашата ос, както виждам, е наклонена на 23 градуса. На всичките хора оста не е права. Даже светиите, тези напредналите, гениалните хора, оста им не е изправена. За да станеш светия, оста ти трябва да е права. Между тебе и Бога не трябва да има наклонена линия. И така може и така може, но трябва да има перпендикуляр. В Бога има само едно мнение. Когато човек прави престъпление, Бог си затваря очите, да не ви гледа. След като направим престъплението, той праща един ангел, пак благото, което той мисли, че има, ангелът му сипва с чашата горчивина, че като изпие чашата до дъното, започва да повръща, повръща всичко назад. Ако не му даде да повръща, той ще изчезне. Ева преди да излезе извън рая повърна; благодарение на това повръщане се спаси цялото човечество. Всичко, което хората ядоха, извадиха го навън. Очистително им даде Господ и ги изпрати навън.

Казвам: Когато дойдат страданията в света, то е то очистителното, което ви се дава, за да излезе отровата навън. Щом се яде една храна с отрова, трябва да излезе навън. Ако излезе, спасен си; ако не излезе, трябват медикаменти.

Трябва да се учите. Сега искате да бъдете щастливи. Щастието, то е вашето предназначение. Дошле сте на земята и колко същества чакат. Обявяват, че хората са 60 милиарда в пространството. На земята има само два милиарда (души), другите чакат да дойдат на земята да се въплотят. Трябват хиляди години да дойдат, всичките да се въплотят. 60 милиарда да дойдат на земята по 25 години да живеят, трябват хиляди години. Сега вие сте дошле на земята. Че то е една привилегия. Ако не живеете добре, може да те държат в пространството сто години, 200 години, 400, 500, 600, 1000, 1500 години. Какъв ще ти бъде халът, 1500 години да се скиташ немил недраг, насам, нататък? На земята ще гледаш хората ядът, ти не може да ядеш. Хората пият, ти не може да пиеш. Хората са хубаво облечени, шапки носят, жилища имат, деца имат, пък ти нищо нямаш. Туй, за което ви говоря, то са болезнени състояния, то е проказа на човечеството. Грехът е една духовна проказа. Проказата се явява на всякъде. Във времето на Мойсея, как лекуваха проказата? Щом проказата се яви, започват да я лекуват. Щом обхване цялото тяло, тя е нелечима. Проказата трябва да се локализира, тя трябва да се лекува. Ние, които сме дошле на земята, по никой начин да не оставяме греха в нас. Не оставяйте едно лошо желание да се загнезди. Мъчно се лекува едно лошо желание. Но казвам: Вие трябва да бъдете по-силни в любовта си. Да кажем, ако някой те (е) обидил, той се (е) разкаял и ти не му прощаваш. Де седи силата? Човекът веднъж, два пъти, три пъти, десет пъти, иде, ти не искаш да му простиш. Казва в Отче Наш: И прости нашите грехове, както и ние прощаваме на другите. Ако вие не простите прегрешенията на онези, които се разкайват пред вас, и Той няма да прости вашите.

Та казвам: Всички съвременни хора, които вървят по новото учение, трябва да имат разположението на любовта. Сега да обусловим прощението. Този човек, който ти е направил пакост, причината си ти, заради това. Да ви кажа защо. Има един мит в миналото. Един виден лекар, който бил много красив, ходил да лекува хората. Дошел при една царска дъщеря, доста грозничка, но сляпа. Казва той: Ако я излекувам, ще стане нещастна, няма да разбере света. Бащата казва: Отвори ѝ очите, аз ще поправя работата. Той ѝ отваря очите и тя като го вижда, се влюбва в него и той изчезва. Тя ходи да го търси навсякъде. Слепотата е било мъчно, но тя казва: По-добре да не бях го виждала, да не бяха ми се отворили очите да го видя. По-напред с тях, сега не мога да спя. Той е в ума ми навсякъде. Сега какво трябва да се прави? - От вашето гледище ще кажете да се оженят. Женитбата не е попара за хората. Сближаването на две души, то е най-свещеният акт, който съществува в природата. Ние не отричаме женитбата. Ти се приближаваш до един човек, за да видиш лицето на Бога, да видиш Божественото в него. И той се приближава да види Божественото в тебе. Тогава да обикнеш Него, както никога не си обичал и Той да те обикне, както никога не сте обичали. Тогава може да се каже: Обичам. Обикне те човекът, пък утре те наругай, това никаква любов не е. Сега аз като говоря, вие ще кажете: Ние се намираме в нашия стар порядък на нашите дрипели. Какво ще правим? Трябва да хвърлим тия дрипели. Защо ни са старите? Бог твори нещо ново в света. Тогава ние, съвременните хора, как ще посрещнем новото? Казват: Нова Европа! Как ще посрещнеш новото в Любовта? Че ще дойде по-голяма катастрофа от сегашната. Всичките хора и по ум, и по сърце, и по воля да я приемат. Аз говорих за тия трите: хикс, игрек и зет. Хикс е това, което привлича, игрек е това, което дава, простор, отдалечава да бъдеш свободен, зет е това, което те движи в света, освобождава. Зет е, което освобождава неизвестното. Сега няма да се спирам на това.

Който изучава физиката, чете съвременните теории за образуването на материята, какво нещо е трептението. То се отнася до физическия свят. Трептенията на Любовта, то са синоними. Трептението е външната страна на Любовта; вътрешната страна на Любовта е животът. Животът е, който организира трептенията. Тегля нещо, с разумното го тегля. Туриш грамове, теглиш едно кило захар. Ако натисна с ръка везните, какво ще тегля? Всякога човек със своето желание може да претегли нещо. Любовта привлича. Тази Любов може да се превърне на едно благородно чувство. Ако не те превърне, ще влезеш в един замотан, затворен кръг. Като някой кон ще се въртиш около хармана, няма да разбираш живота. Съвременните хора не знаят какво нещо е Любовта. Казвате: Обичахме се едно време. Ако твоята възлюблена остарява, ти не си я обичал. Ако ти остаряваш, тя не те е обичала. Ако и двамата остарявате, децата не са ви обичали, нищо повече. Тъй седи въпросът. Ние боледуваме от безлюбие, остаряваме от безлюбие. Вземам старостта, както вие мислите, не онази разумна старост. Старият човек има свежест, светлина, той е най-работлив, той не седи да го занимават. Той е работлив човек. Децата се занимават с игри, старият с работа се занимава. Старият трябва да се радва на децата, да се упражняват. Те опитват него, взема от тях пример, как работи и за какво работи.

Казвам: Ако ние не може да възпитаме нашия ум, ако не можем да възпитаме нашето сърце, в какво седи науката? На френски има един израз: Fait accompli. Всеки един народ си има начини на произношение. Англичаните изговарят а-то като о, някъде го изговарят като ае, някъде като ей, някъде като ю. Защо една и съща буква я изговарят по разни начини? То е един недъг. Трябва да имат символи за тия произношения на а-то. Показва състоянието им. Когато произнасяш меко някои букви, ти си мек. Когато ги произнасяш твърдо, ти си твърд. Когато ги произнасяш енергично, ти си енергичен. Снощи слушах един оратор, говореше на пресекулки, запъва се, удря като с чук. Казвам: Този гвоздей завива. Така не се

говори в материалния свят се говори. Другояче се говори. Най-първо трябва да се измени нашето състояние. Ние всички мислим, че светът със строгост ще се оправи. Строгостта до сега е съществувала. То е нещо ужасно! Изучавали ли сте историята? Било е време когато синовете са опичали бащите и майките си. Не са ги погребвали. Преди да умре бащата, опече го, изяде го. Майката ще изяде. Йосиф Флавий разправя за обсадата на Йерусалим, майки са пекли своите деца и са ги яли. Какво ли не е ставало? Казвам: Атавистически, постоянно се връщаме към ония състояния, които сме изживели. Казвам: И хиляди векове да ги повтаряме, нищо няма да се постигне. Казвам: Настава една епоха, дето погрешките трябва да се поправят. Досега Любовта не сме изучавали. Ние живеем в един негативен свят на отблъскване, на движение. Любовта отсега ще влезе в света. Нещо 400, 500 години преди Христа започна да влиза в сила. Старите хора, които разправят за любовта, то не е любов. Като дойде Христос каза: Като ти ударят едната страна, обърни и другата. Ако ти вземат горнята дреха, дай и долнята. Какво разбира само един човек, който има любовта може да изпълни този закон. Който има Любовта, прощава, някой от страх прощава. Като даде казва: Да си плати. Дадеш му, плати си. Като дойде едно дете казва: Дай ми толкоз пари. Законът е такъв, че не трябва да отказваш. Питам сега: Едно дете какво ще поиска от мене? Един милион ще поиска ли? - Никога! Едно дете на 7-8 години би поискало 500 лева. Колко ще поиска? - То ще поиска толкоз пари, колкото му трябват да си купи хляб, ябълки, круши някое конче. Ако е момиче, ще поиска да си купи кукла. Много малко ще поиска. Щом стане човек възрастен, той се самозаблуждава. В тия самозаблуждения, ние вече имаме наследствени неща. Всички ония хора, които в миналото работили с разрушителната енергия в света, главите им станали широки при ушите. Ломброзо изучавал тия престъпни типове, широки са главите им. Широчината може да е: 16 и 1/2, 17 до 18 сантиметра. Обикновената широчина е 14, 15 см., у децата е 12. Като дойдем до възрастните у нормалния човек,

широчината е 15 сантиметра, широка 19 сантиметра. 19 сантиметра трябва да има височина от ухото нагоре.

Та казвам: В света има ценности, които са поставени. Хиляди са ценностите, които са поставени. Онези, които са вървели по правия път на закона на привличането, добре са го разбрали и са образували правите линии. Онези, които са вървели по закона на разширението, имат кривите линии. Онези на движението - зигзагообразните линии. Ако дойде правата линия, ти искаш в сегашния живот да си пробиеш път. Сегашните условия са причината. Онази птица, която минава по въздуха отгоре, и ти, който се движиш по земята, не може да вземеш този правия път на птицата. Когато искаме да уредим нашия живот, трябва да знаем, на каква почва се намираме, какви условия ни за-обикалят, как да постъпим. Или се плашим от наслоените черти. Няма какво да се плашим, понеже равномерно нашите прадеди са предали на нас и добрите, и лошите черти. У нас лошите черти не са повече от добрите. Добрите хора в света са повече от лошите. Някой казва, че не са добрите повече. Навсякъде добрите форми са повече от лошите. Тъй седи законът. Ние мислим, че малко са добрите хора. В Библията е казано, че целият свят в грях лежи. То е цял неразумен свят в грях лежи. А целият разумен свят, в любовта лежи. Щом е грях, неразумен свят е, свят на безлюбие. Целият разумен свят в любовта лежи. Ти не можеш да бъдеш разумен, ако в твоето сърце не пламти огъня на любовта. Ти не можеш да бъдеш силен човек, нищо в света не можеш да реализираш, без разумната любов. Любовта е най-разумното, най-великото в света. Като дойде, като влезе в дома, само като си тури малкия пръст, всичко потече в дома ви. Любовта като влезе във вашата къща, всичко ще се промени. Там дето слънцето изгрява, всичко расте, дето слънцето не грее, мъчно растат нещата. Казвам: Такива трябва да бъдат новите схващания. Вие мислите, че ако обикнете, може да страдате. Не говоря за тази любов, която гори, защото любовта гори. Да ви приведа един научен факт. Той е следният: ако прекарате две хиляди волта през един организъм,

вие ще го умъртвите. В Ню Йорк, там дето екзекутират престъпниците, с две хиляди волта ги умъртвяват. Но ако прекарате 50 хиляди волта или 60 хиляди волта, нищо не му става, но се пречиства, свеж става. Ако прекарате 150 (хиляди) волта, каквото има от тази материя се пречиства и се подмладява. На това ето какво обяснение дава някой си учен Кокта, някой си славянин. Той казва, че при две хиляди волта материалните частици, които плават в електричната течност, са едри и като минават през тъканите, поразяват ги и затова човек умира. Онези при 150 хиляди, 200 хиляди волта, частиците са така дребни, че като минават, пречистват всичко. Любовта носи една ценна материя. Като минава един ток на любовта, вие ще се подмладите в 24 часа. Ако мине токът на любовта, никой няма да те познае. Тялото може да се измени. Казвате: Колко хубаво ще бъде да мине този ток на Любовта! Какво ще направите, ако мине токът през вас? Ето какви са признаците на Любовта. Хората на Любовта ядат и благодарят. Пият и благодарят. Всичко в тях става и те благодарят. Сега има един ропот вътре: това ми липсва, онова ми липсва. Онзи, когото посети Любовта, той в себе си е доволен и дето мине, носи туй доволство в себе си, дето мине, носи благодарност в себе си. Този човек като дойде, природата го слуша, като дойде благословение има. Ако е един светия, не тия светици, които вие знаете, ако мине един светец през София, който вие не знаете, плодородие ще има. Казвам: Светецът е минал, плодородие има. Когато е минал някой, който не е светец, всичките прокоби от лъже-светията идат. Казвам: Когато в дома потече хубаво, светията е стъпвал в дома. Когато всичко ви тръгне назад, дошел е някой, който не е светия. Та казвам: Блажен е светът, когато се тъпче от непознати светии и светици. Блажен е светът, когато се тъпче от ангели непознати. Има ангели, които минават в света и те носят благословение. Казвам: Радвайте се на тия непознатите. Вие искате да знаете кои са те. Вие ще мязате на царската дъщеря. Като се влюбите, ще изгубите вашия мир. На земята трябва да имате мир и радост, да

ядете, да пеете, да свирите, да се веселите. Тази любов, която описвам, тя е последна. Вие сте започнали с тази любов преждевременно. Една мома на 15 години иска да се ожени. Че какво знае тази мома? Каква ще бъде тя на 15 години? Имаме следния закон. Защото Сара беше бездетна и мисля беше над 80 години, когато дойде Господ на гости, донесе Божието благословение. Понеже Господ ги посети, каза: "Идната година като дойда, Сара ще има дете." Тя каза: "Не можа ли в младини, а в старини." Засмя се, как тази старуха ще роди дете. Тя беше на 80 години, пречисти се, имаше зряла мисъл. Аврам беше по-стар, те имаха хубави качества. Господ ги държа бездетни да обработят хубавото в тях, да добият качества, че онова дете, което ще се роди, да има хубави качества. Ако тя беше 19-годишна, когато роди, тя щеше да бъде захласната.

Сега говоря за новия порядък, аз не говоря за стария порядък. Вие още по старому ще си живеете, както знаете. В новия порядък как трябва да се живее? Как трябва да живеем, кажете? По старому така живеем: който има да плаща, да си плати, който е гладен, да яде. По новия порядък ще бъде другояче. Сега няма да вземате буквално. По новия порядък ще бъде: Аз си имам пръчица, аз пътувам някъде, няма да ви кажа от какво е направена, ще избера най-хубавия камък, ще се обърна на изток, слънцето ще грее, гладен съм, ще тропна с пръчицата на камъка, веднага ще имам една хубава трапеза, ядене, хляб ще дойде. Жаден съм, ще тропна, водата ще дойде. Нямам пари, ще тропна, ще тръгна по пътя. Вечерно време, слънцето залязло, няма хотели, няма нищо, хлопна, веднага една хижа хубава, с всички мебели, с меко легло, с всичко необходимо. Как мислите, ще има ли страдание?

Това е новият порядък. В стария порядък, както сега живеем, в новия, както сега ви казвам. - Възможно ли е? - Щом е допустимо до ума, възможно е. Ола билир. Възможно е, не е голямо страдание това. Ами че американците за един ден съграждат една къща, която изисква два, три месеца да се съгради. В бързите условия на градежа

е. Когато ти си във връзка с невидимия свят, разумните същества всичко имат наготово и като тропнете, веднага сглобяват. Индусите правят следните опити: посаждат една семка и в четири часа израства, голямо дърво става. Наричат ги факири, адепти, концентрират ума си и за четири часа имате плод, опитвате го. След това дървото пак изчезва. Как ще кажете? Те разбират законите на растенето в света. Че ние имаме този порядък 4-5 години се изискват или две години, докато даде плод. Кои хора са по-разумни? Този срок се е намалил, когато видя една светла звезда, зная че светлината показва степента на интелигентността на този свят. Нашето слънце е населено от много разумни същества, не като нас с такива тела. Тия пертурбации, които стават, тия петна, индусите ги обясняват така. Когато излизат, тия разумните същества да помагат из слънчевата система, то са врати, които се отварят и излизат. Отиват, като се връщат пак се отварят. А пък като не отиват, петната не се явяват. Сега за нас са петна, за разумните същества, това са отворени врати за отиване на работа. Казвам: 150 хиляди километра се изхвърля един огнен стълб. Ако един човек влезе в една къща и намери нагорещена соба, какво ще каже? Ще каже, че разумни същества направиха да гори тази соба. Когато онези, които работят в своите лаборатории произвеждат една температура 3-4 хиляди градуса, от себе си ли дойде тази температура? Тя се дължи на разумните същества. Слънцето е нагорещено 10, 20, 30, 40 милиона градуса, както казват, показва, че в слънцето живеят толкоз разумни същества. Те подробно знаят всичко каквото става на земята, знаят кой колко от слънчевата енергия иждивил*, къде енергията е иждивена, колко е иждивена, колко правилно е иждивена. Знаят как се учат хората, способни ли са, знаят. От тяхно гледище за волята Божия всичко знаят. Сега това е теория. Вие може да не вярвате. Като повярвате тогава. Вярвайте сега само като една хипотеза, както вярвате в една хипотеза. Какво има ако повярвате? От слънцето има кредит за българите, някой път повече, някой път по-малко. Когато българите са по-добри, пращат повече,

когато станат по-лоши, пращат по-малко. Колкото един народ е по-добър, толкова повече му пращат; не живеят ли добре, намалява се кредитът.

Та казвам: Ние живеем в един разумен свят, ние сами определяме своята съдба. Ако изпълняваш закона, както се предвижда, от горе, всичко тече по мед и масло. Ако не внимаваме, въпросите се усложняват. Тогава ще кажем: Наследствени черти. Дядо ми беше като мене. При същите условия не е. Дядо ми не е живял добре, но аз трябва да живея добре. Това е пътят сега. Сега не смесвайте стария живот с новия. Направете един опит. Някой от вас, които имате земя, посейте една слива цяла, без да изядете плода, че кокичката да посявате. Посейте една праскова, без да изядете месото. После изяжте една слива и костилката посейте, да видите каква ще бъде разликата. Направете опит. Ние предаваме нашето користолюбие на растенията. Ние изядем един плод и посеем семето. Христос казва така: Посейте Моето учение в себе си, изяжте го и ще видите добрите резултати.

За бъдеще Любовта ще бъде подтик. Майката трябва да научи дъщеря си с Любов, бащата - сина, учителите - учениците. Всички да кажат, че този закон е за учениците, за учителите, за всички. Ако учителят преподава с Любов, учениците ще отговарят с Любов. Ако учениците учат с Любов, учителите ще преподават с Любов. Казвам: Ако в целия обществен строй влезе Любовта да привлече хората, знанието ще им дава широта, истината да ги движи, тогава ще имаме един нов порядък. Сега няма какво да се матахараме. Сега вас ви е страх с 400 грама хляб. Вземете пръчицата: боб нямате. Няма да искате повече. Колкото за едно вариво. Бобът ще дойде сварен. Трябва ви ориз, оризът ще дойде. Всичко туй трябва да го знаете, без знание на другите. Ако държавата го знае, ще тури монопол. Всички трябва да имате за бъдеще едно отношение искрено. Любовта трябва да има отношение. Хората любовни отношения трябва да имат. Всеки да знае доброто на другите. Само така държавата може да се повдигне,

семейството, домът, всичките народи. Само любовта е, която ще издигне света: Сега всички критикуваме, че туй не било право, че не учим право. Как ще учат, какво ни учат. Иде някой, ще иска от мене туй, което го нямам.

Та казвам: Любовта сега влиза в света, вече вярващите, ако я приемете, станете най-първо нейни слуги, после станете нейни любимци. Тогава всичко ще се оправи. Туй ви желая сега: С новата Любов в света, която иде да приемете. Старата любов е неразбраната любов. Новата Любов е Любовта, която хората ще приемат. Тогава като дойде новата Любов, кашлици няма да има, ревматизъм няма да има, коремоболие няма да има. Тогава училищата ще бъдат идеални, църквите идеални, домът ще бъде идеален. Плодородие ще има, изобщо земята ще бъде свежа, въздухът свеж, птиците ще пеят, няма да има убийства. Всеки ще бъде доволен. Хората ще ходят да се опознават в света и да изучават природата. Ще има връзка между слънцето и земята. От слънцето ще слизат и от онзи свят ще слизат. В новата епоха от слънцето няколко пъти ще слизат, от месечината, от Марс, от Венера, от Меркурий, от Юпитер, от Сатурн, от Уран, от други по-далечни звезди. Туй всичко ще го видите и когато го видите, ще повярвате!

Сега иде зима, след зимата иде лято. Лятото носи по-големи благословения, отколкото зимата.

Тайна молитва.

6-та неделна беседа, държана на 2 ноември 1941 г, неделя, 10 ч.с. Изгрев. София

ДА МЕ ОЧИСТИШ

Отче наш.

“Ще се развеселя”.

Ще ви прочета един стих от първата глава от Евангелието на Марка: “И идва при Него един прокажен и Му се молеше и коленичеше при Него и казваше: Ако искаш, може да ме очистиш”.

“Духът Божи”.

Днес ще говоря върху прости и сложни процеси в природата, и върху добрите и лоши процеси в природата. Цялото съвременно човечество с малко изключения страда от едно неразбиране. Ако влезете в едно мравешко общество, ще видите, че те не мислят за никого другиго, освен за себе си, за мравите. Ако попитате тия мрави нещо за човешкото общество, те ще кажат: Това нас не ни интересува. А пък мравите трябва да знаят за хората, защото всички мравуняци зависят от хората. От тях зависи да бъдат на това място, или да не бъдат. Та казвам: Един прост процес е индивидуално за човека, а сложните процеси са за народите, за цялото човечество. Прост процес е, например за човека да знае, как да диша, как да яде. Същият процес е и за царя, и за владиката. Прост процес е дишането и за човека, и за животните, също и за яденето. Разликата е само в бързината. Човек яде по-бавно, а животните бързо ядат. Същото е и за дишането. Разумности има и в движенията. В човека те са по-ритмични. Дишането в Бога е медлено*, Той прави в една вечност само една вдишка. Като издиша създава целия свят. После с едно вдишване поглъща в себе си света. Но туй едно число от единица с 15 цифри след нея. Една вдишка прави Господ само. Няма друг като Него. Учените хора знаят, кое е това число. То не е нито квадрилион, нито сексталион, но едно много голямо число. Казвам: Ако искате да

бъдете силен човек, трябва да дишате много бавно. Да задържате въздуха една секунда, две секунди, десет секунди и постепенно увеличавайте. Индуските йоги задържат въздуха до 20 минути. Това значи да станеш йога или светия. Ако вие задържате въздуха 20 минути, това значи да изчезнете, или да припаднете. Това е сложен процес. Казвате: Какво ще придобия от въздуха. Че най-ценните неща се придобиват от въздуха. - Какво ще придобия от водата? - Ценни неща ще придобиете от водата. - Какво ще придобия от хляба? - Ценни неща ще придобиете от хляба. Ако ти не знаеш, как да ядеш, ако не знаеш, как да дишаш, ако не знаеш, как да възприемаш светлината, ти нищо не може да направиш. Най-ценните неща се придобиват от водата, от светлината, от въздуха. Материалите, с които трябва да работи, ще ги вземеш от светлината, от въздуха, от храната. После ще почнеш да мислиш, да чувствуваш, да ходиш, да търпиш. От това търпение ще изкараш нещо, но трябва да имаш съответни материали. Всички хора се разправят (в)се за сурови, за необработени материали. Гледам, всички учени, религиозни хора все се запитват, защо Господ не направи света другояче. Аз не зная, как искате да бъде направен светът. Бог като е мислил, дълго време върху една вдишка с милиарди векове, след като е мислил, създал този свят. А вие не сте мислили даже десет години и давате идея на Господа, как да направи света. Той е мислил милиарди години върху този въпрос и най-после е създал света, а не го (е) измислил. И така ще видите, че Той е предвидил всички възможности. Ако светът е създаден другояче. Ако се съединят всички хора по един или по друг начин, пак няма да създадат това, което Бог е създал, като мисли в продължение на години, равни на едно число от единица с 15 нули. Така Бог е създал всичките бръмбарчета, най-малките мушици, до най-малките частици-атомите. Той е взел всичко това пред вид. Всичките промени, които могат да станат, всичко това Бог е предвидил. И днес всичко става според това, което Бог предварително е изчислил. Като не знаете това, казвате: Защо трябва да бъде така. - А

как трябва да бъде другояче? Бог е създал всички хора, дал им е различни работи, едни е направил земеделци, градинари, учители, лекари - всеки да работи своята работа. Трябва ли земеделецът, градинарят и керемидчията да имат пред вид само своите интереси. Дошъл керемидчията, искал хубаво време, градинарят - влажно време. Те трябва да се съгласят помежду си. Господ има пред вид нуждите на всички и всеки ще задоволи на своето време. Времето не може да бъде едновременно и дъждовно, и сухо. Ако е само дъждовно, керемидите ще се развалят. Та питам: По кой начин искате да се създаде светът. - Да се сушат керемидите, значи по керемидчийски начин ли или по градинарски? Нито по керемидчийски, нито по градинарски. Та казвам: Като има пред вид Бог керемидчиите, това е един прост процес. Това е да знаеш, как да ядеш. Ще събереш малко материя да изсъхнат керемидите. Градинарството е малко по-сложен процес. А земеделието е още по-сложен процес. Трябва да знаеш, на каква почва какво да садиш, да облагородяваш растенията. Макар че сегашното земеделие няма пред вид това. Сегашните земеделци имат пред вид само това: да извадят колкото се може повече храна от почвата, да продават повече. Това е земеделие. При това земеделие ти си натрупваш само лоши навици, понеже като продаваш на този на онзи, късаш и продаваш и здрави, и гнили плодове. Ти мислиш, дано спечелиш повече да си купиш волове, да си направиш къщичка, но един ден те държат отговорен, питат те, на какво основание направи всичко това. Ти не може да правиш каквото искаш. Като ореш, ти разваляш жилищата на разни червейчета, на разни бръмбари, мислиш, че са влезли в твоето място. Но ако той е на своето място, а ти взимаш неговото място? И бръмбарите си имат свои места. Казвате: Това ли остана с бръмбари да се занимаваме. Че вие се занимавате с по-долни работи от бръмбарите. Че когато една кокона, хайде да я кажем английска лейди, на турски ханъмка, на френски дама, на български госпожа, мисли само къде с какъв парцал да се накичи, каква панделка, каква връзка да си тури и то дали отпред или

отзад. Това не е ли по-долно занимание от онова да се занимаваш с бръмбарите? - Ама да бъде учтив. Казвам, както и да е постъпил човекът, благодари му. Ама той не е застанал от дясната страна. Какво се разбира от дясната страна? Това значи от дясната страна ще влезеш, защото, дето е връзката, това е отворената врата. Шапката и това е отворената врата. Значи отдясно ще влезеш - правилно ще разсъждаваш. Като влезеш отдясно, отляво ще излезеш. Значи в твоя ум седи идеята за влизане и излизане, но откъде влизаш и откъде излизаш, не знаеш. Хората трябваше да излизат отляво, а да влизат отдясно.

И тъй съществената мисъл: Това са ония сложни процеси, които съграждат човешкото тяло. Те строят човешките чувства, човешките мисли. Строежът у нас трябва да бъде правилен. Всеки час, всеки ден, стават процеси, но те трябва да се извършват правилно. Понеже не разбират тези процеси, хората попадат в крива посока и се противопоставят на Божествените закони. Тази е причината за техните големи страдания. Докато човек е дете разбира нещата по един начин. После расте, става жена, мъж, и постепенно остарява. Казваш: Всичко отиде. Оженил си се, не знаеш, защо си се оженил. Казваш: Ожених се, за да бъдат старините ни по-леки. Вие не знаете, какво ви очаква на старини. Остаряваш, заболяваш и не можеш да се освободиш от болестите и мъчнотиите. Казваш: Студено ми е. Като се стоплиш, ще разрешиш ли въпросите? Казваш: Трябва да се освободя от болестта. Как ще се освободиш? - Да дам нещо. Добре е да даваш, за да се изплатиш. Трябва да знаеш, какво дължиш и какво ти дължат. Казваш: Дължа нещо около сто хиляди лева. Можеш ли да ги платиш? Трябва да знаеш, твой дълг ли е този. Ти си ограбил Божествената каса, като един разбойник и днес не знаеш, как да изплатиш дълга си. Днес всички хора са откраднали от Господа. По отношение на Божествената държава всички са длъжници. Защото всичко, което имат хората, е взето (в)се от касата на Любовта. Всичко, което хората са взели, (в)се е от земята. Крадеш и криеш, но къде ще го скриеш?

Можеш ли да го скриеш под шапката си? Ето защо човек трябва да знае, колко да вземе. Ще взимаш толкова, колкото ти трябва. Какво означава кра(ди)? Основният тон "ра" е по-добре, но туй "к" е виновато. "Ра"-то е по-добре. "Ди" е добро. "Ке" и "ди" - кеди значи котка. Какво означава? Крадецът иска да живее. Като хване мишката, нагълта я. Крадецът казва: Аз имам право да живея. Значи, казва: Всички на мене трябва да слугуват. Всеки човек, който мисли така, той е крадец. На какво основание другите хора не трябва да живеят като тебе? Ти искаш да бъдеш щастлив. Вложи закона: всички хора искат да бъдат разумни и щастливи. Щастието не седи в богатството. Ако ти имаш богатство, а си болен и слаб, защо ти е това богатство? Ако ти имаш едно болно сърце, защо ти е богатство? Ако ти имаш болен мозък, защо ти е богатство? Защо ти е да си богат? Ако ти имаш един отличен ум, че знаеш как да употребиш своето богатство, дръж се за своя ум. Дръж се за славата Божия. Дръж се за онзи, който ти е изпратил живота, заради него ще пееш. Много певци пеят, но не пеят с любов. Казвам: Някой пее, но пита колко ще му платя. Казвам: Ти ми пей, аз ще ти платя. Затуй с Любов ще пееш. Един добър човек, американец, не пее даже за хиляда долара. Той за хиляда долара едва си отваря устата. Хубаво, ако дойде един човек и казва: Я ми попей за хиляда долара! Ще пее ли? Питам какво съм спечелил аз, че той донесъл хиляда долара, че ми дал хиляда долара. На какво ще мязам, ако някой ме накара за хиляда долара да пея. На калта не пея. А на хиляда долара пея. За калта мълча и мисля, защо е станала кал. За да пея. Тази кал трябва да я извадя от нейното чисто положение, да я пречистя и да направя една хубава ваза, да туря в нея едно хубаво цвете и да му пея.

Ако нашата музика не може да ни издигне до вечното, да разберем Бога. Ако пеенето и музиката не могат да ни приближат към истинската наука, ако не може да внесат в нас истинския живот, каква е тази музика? Защо ни е тази музика? Защо ни са парите, които не ни приближават към Бога? Защо ни е мисълта, която не ни

приближава към Бога? Аз съм за онова, което ни приближава към Бога. Какво аз разбирам под думата Бог? Под думата Бог разбирам най-хубавото, най-красивото в света, най-великото в живота. Затова всеки, който не се приближава към това великото, той губи. А който губи, е осъден на големи страдания. Тогава питаме някой: Какво трябва да правя? Ще се приближаваш към великото, но как? Аз като изгрее слънцето не си обръщам гърба на слънцето, но погледна го, приказвам малко. Щом обръщаш гърба на слънцето, ти си от друг свят. Ти мислиш, че слънцето е невежа. Аз не поддържам тази теория. Туй, което свети. Една свещ, която грее и свети, тя не е слуга (на) света. Но тази свещ е разумна. Зад свещта седи нещо разумно, ти не разбираш това. Ти като запалиш свещта ще се обърнеш към нея, и ще ѝ изпееш една песен. Ще кажеш на свещта: Много ти благодаря за светлината, която ми изпращаш, да бъде благословен онзи, който те е изпратил да ми слугуваш тази вечер. Предай моята благодарност на онзи, който те е изпратил. А ти казваш, че това се отнася за светлината на свещта. Не е така. Така не се мисли. Ще кажете, че тя е създадена от Бога. Не е създадена от Бога. Всеки един атом, носи Божието благословение в себе си. Йонът и електронът са носители на вечните блага. Ако един атом влиза в тебе, той влиза чрез любовта на онзи, когото Господ е изпратил. Ако въздухът ни търси, търси ни от любов. Казва: Изпрати ни Господ и цял ден хлопа. Казва: Добър ден, отвори, имам да донеса нещо. Ти кажи: Дал ти Бог добро. Ти вдъхнеш бързо. Не става така. Ще го приемеш, ще седиш поне три минути да се разговаряш с него. А пък някои от вас не го държите нито минута, едва три секунди задържате вашите гости от въздуха. А някои по-бързо, две секунди. Експедитивно. Така животът не се придобива. Ние, съвременните хора, не знаем какво нещо е търпението. Като приемеш въздуха, почни да четеш Отче Наш. "Отче Наш, който си на небесата, да се свети името Ти, да дойде царството Ти, да бъде волята Ти", /ти все приемаш/. До края на Отче Наш все вдишваш. След това започваш да издишваш. Все с Отче Наш до край. И като дойдеш до

края на молитвата, ще издишаш на пълно. Вие ще кажете: С такива прости работи да се занимавам. Това е най-великото, което може да направиш. Като четеш Отче Наш да вдъхнеш и с Отче Наш да издишаш. При вдишването и издишването ще четеш Отче Наш.

Вие сега ще кажете: Какво ще бъде нашето бъдеще. Аз лесно показвам бъдещето. Най-лесната работа е да предскажеш. Щом видя една здрава и красива мома, с красиви уста, очи, червенички устни, ръце мекички, подвижна, казвам: Добро бъдеще имаш. Тя има капитал. А пък другата е хилава, нервна, тъничка, тънички уста, очи мътни, вежди разчорлени. Тя казва: Какво е моето бъдеще? Казвам ѝ: На пирустия* ще те пекат. Тя казва: Как го знаеш. То се чете по очите ти. Сега мислят, че е нещо тайно това. Всеки носи написано, какво ще му тегли главата. Господ като го направил казва: Гледай му челото какво е разумно, гледа му носа колко е интелигентен, гледай му устата, колко е щедра. Гледай му брадата, дали е правдив към другите. Гледай му ръцете дали е сръчен в работата си. Гледай му краката да видиш как ходи. Човек, който не знае как ходи, не знае и да работи. И на него не разчитам. Всеки човек, който не знае да ходи, не му вярвам. Той не знае и да работи, на него не разчитам. Цялото небе знае какъв съм. А пък глупавият нищо не знае. Всички трябва да знаем, че се намираме в един свят, в който ни изучават, така както изучават мравките, както изучават дърветата, както изучават животните в нашия свят. И за тях най-глупавият е интересен. Изучават мозъка му. Изучават очите му как са направени. Изучават ръцете му как са направени. Тези разумни същества казват: Една сложна машина е това и разглеждат ръцете как са направени. От преди толкоз хиляди години. Някои от вас носите много стари форми наследени. Например скулите у вас са много силно развити. Това е от атлантската раса. Бялата раса не е така. Силно развитите скули означават следното: Хора, които са много консервативни, мъчно възприемат знанието и като го възприемат мъчно го прилагат. Като научат нещо не искат да се мърдат. Консервативния човек докато го

накараш да седне, ти казваш заповядайте, той ще се отрича, че има работа и като седне не иска да стане вече.

Сега аз ви говоря общо, не индивидуално. Когато разглеждам едно дърво, разглеждам го общо. Листата, клончетата не е дървото. Нито цветът му, а целокупното дърво, дървото с неговите корени, клони, листа, цветове и плодове. Плюс нещо друго, което не виждаме. И когато говоря за човека, аз разбирам целокупния човек. За неща, които са проявени, напълно проявени, а пък човек не е проявен още. Човешката душа не се е въплотила напълно в човешкото тяло. Тялото не е съвършено, част от нашата душа седи вън и чака апартамент за нея. И духът ни също, Тепърва в нас се гради един храм, в който ще дойде Бог да живее. Някой казва: Аз съм Син Божи. Не зная какво разбирате под думите Син Божи...? Знаете ли какво нещо е Синът Божи? За Сина Божи няма нищо невъзможно. Ти плачеш за сто лева и мислиш че си Син Божи. Ти се тревожиш за пет лева и казваш, че си Син Божи. Чудни сте? Синът Божи за нищо не се тревожи. Той има всичко, той е най-справедливият, най-умният, най-добрият, най-богатият. Във всяко едно отношение, Той е Син Божи. Казваш: Аз съм Син Божи. Той за пет лева ще окряка орталъка, а пък бил Син Божи. Тогава ние идваме до едно положение, което не е вярно. Някой ще мине за царски син. Защо? Защото баща му бил цар. Ако съм царски син, добре, но ако не съм? Сега аз като Син Божи ще кажа за себе си: Просветнаха ли моите дела пред человеците, че като ги видят да прославят Бога Отца, Който е на небесата? Пред мен само казвам това. Мене не ме интересуват другите хора. Моите отношения към хората трябва да бъдат така добри, както са отношенията на Бога към хората. Това е Син Божи. Но да бъда като него. Не да вървя по кривите пътища. Хората гледат какво ще им се даде най-първо. Най-първо ще трябва да посее нивата, после ще искам да даде нещо нивата. Най-първо аз като срещна човека, търся да му дам нещо. Ако може да ме обича, то е негова работа. Както аз мога да го обичам, така и той може да ме обича. Общият закон е: Ако аз намеря добро в някой човек и той

ще намери добро в мене. Ако аз не намеря добро в него и той няма да намери добро в мене.

Този прокаженият идва при Христа и Христос напълно го изцери. Той имаше правилна връзка с Бога на Любовта. Казва му: Ако ме обича този, нека ме изцери. Христос тогава щеше ли да го изцери? Трябваше прокаженият да дойде и да коленичи. Какво означава думата коленичи? Под думата коленичи, аз разбирам следното: Все едно е, че онзи казва: Учителю, от днес обещавам, няма да нарушавам Божия закон. Ще изпълня Божията Любов. Пред тебе давам честна дума. Коленичи значи, обещавам да изпълня Волята Божия. Това е коленичене. Не че трябва да коленичи, но той дава обещание, че туй, което Бог е казал, ще го изпълни, ще изпълни Неговата воля. Кое коленичене е такова? Ако ти с коленичeнето не подписваш, че ще изпълниш Волята Божия, това е една лъжа, която ще има лоши последствия. Ти като коленичиш, ще подпишеш, че ще изпълниш Волята Божия. И веднага ще те кредитира. В себе си ще коленичиш и ще кажеш: Господи, от сега нататък, аз ще служа на тебе. Кои са онези същества в себе си, пред които може(м) да коленичим. От къде приемаме тази сила, която ние търсим?

Всички хора, които ние обичаме, и които седят над човека, са били хора, които са обичали Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила и са коленичили пред Бога. Ако вървите по тези стъпки, всички ще бъдете обичани. Там е казано: Всеки, който се разкрива, ще бъде благословен. Под думите, който се разкрива, какво разбираме? Разбираме да служим вече на любовта. По-рано сме работили без Любов, онеправдали сме, а в Любовта е изпълнението на Божия закон. Често ни обиждат. Ти казваш: Аз да коленича? Ако ти коленичиш и изгубиш своята свобода, разбирам, аз съм против това коленичене, но ако с това коленичене, придобиваш своята свобода! Когато ще дигнеш някой товар, нали се навеждаш да го дигнеш? Значи, коленичeнето, ако

става като едно растение, за да добиеш по-голяма сила, тогава заслужава да коленичиш.

Житното зърно ще се откаже от своята свобода в хамбара и ще влезе в почвата, в условията на ограниченията, но после ще добие по-голяма свобода, двойно по-голяма свобода. Всеки човек, който минава през страдания, свободата му всякога се увеличава. Ако стои в хамбара, имаме друго едно положение. Ако нашата свобода не се удвоява, ние седим в хамбара и (пак) може да бъде щастлив, но твоето щастие ще бъде нещастие. Ако си един скъпоценен камък, затворен в касата, какво ще добиеш? Този камък ще го продават от човек на човек и ще го държат затворен. А пък всеки камък иска да бъде отворен, на отворено да го виждат всички. А пък ако един скъпоценен камък го затварят в касата, това не е свобода. Ако ви дават цена и ви държат в касата, вие се ограничавате, това не е свобода. Свободата на едно растение седи по-горе отгоре на един затворен диамант. Ако нашият ум, сърце и тяло са затворени: каква свобода имаме?

От чисто музикално гледище, аз считам, че има затворени интервали, те са отрицателни интервали. Има отворени интервали или положителни интервали. Законът е такъв. Под думата отрицателен интервал, разбирам: Като скърбите, вие сте един затворен интервал. А радостта е отворен интервал. Двете съединени заедно образуват хроматични интервали. Ако ти не може да скърбиш, не може и да се радваш. Защо скръбта е затворен интервал, а радостта е отворен интервал? Кога? Когато Христос се роди, дойдоха онези певци отгоре и пяха като небесен хор. Ако в тебе се роди нещо, ще дойдат тези певци отгоре и ще запеят: Слава вишних Богу, ще запеят тихо и тогава триста милиарда клетки в тебе ще кажат: Благословен е Духът, който идва да ни организирва. Духът е капелмайсторът. Това са новите възрения. Аз ви давам тези разсъждения. Казваш: Как ще живея? Ще пееш. Ти казваш: Не мога. Някой път ще ви давам проповед само с песен. Трябва да пеете. Бих желал всички да пропеете. Някой казва: Какво да правя? Пей! Съпоставям този

прокажения със съвременното човечество. То трябва да се лекува. Новата религия трябва да дойде. Да го излекува. Някой казва: Как да работя за Господа? Всеки един от вас знае как да работи за Господ. Аз съм виждал и съм се учудвал на младите моми, на влюбените млади моми, какъв мек език имат, какъв мек поглед, подвижни пръсти, така нежно постъпват. Как се обръщат към него. Казвам: Цели ангели. Аз бих желал съвременното човечество да бъде такива влюбени моми. Как са се научили те? Щом се прекъсне Любовта, виждаш грубиянки. Аз искам да говоря за нещата, така както са.

Веднъж се разхождах и разглеждах философски един въпрос във Варна край морето. Няма никой човек около мене, но една мисъл се яви вътре в мене, по радиото дойде. Исках да зная, дали аз създадох тази мисъл и да видя от къде иде. Гледам една мома и един момък си гугуцат. Те ми казват с мисълта: Ела да видите, че по Бога живеем. Казах им: Хайде, Божието благословение да бъде с вас. И тази мисъл, която аз решавам, те ще изпълнят в живота си. Често някоя мисъл иде във вас. Вижте откъде иде, не отхвърляйте нещата. Като отхвърлиш някое желание, то е както когато хвърлиш камък. Като хвърлиш някоя лоша мисъл може да удариш някого. Тази мисъл ще хванеш и нежно ще се разговаряш с нея. Всяко нещо в света си има свое предназначение. За мене може да не важи, но за другите важи. Аз искам да се освободя от страданието, но това страдание е една необходимост, за да се повдигнат другите. И днес е потребно пак страдание. Тези страдания, през които съвременното човечество минава, са необходими за цялото човечество. Христос казва: Не плачете за мене, но плачете за себе си, понеже иде ден на скръб, няма да остане нито един, който да не страда като Христа. Цялото човечество ще пострада като Христа и когато цялото човечество пострада като Христа, ще се спаси човечеството. Но това страдание трябва да бъде съпроводено с Любов. И тогава ще дойде възкресението. Защо трябва да страда някой, за да се избавим от робството, от злото и да дойде свободата. Та и като те мъчат да пееш.

И на кладата като си да пееш. Да пееш на печената кокошка, разбирам, но като те печат да пееш, това е важното. Та пейте, когато ви мъчат, (когато) ви пекат на пирустия. Аз говоря за печенето и когато ви пекат на огъня на Любовта, радвайте се, какво лошо има в това. Аз не говоря за този обикновения огън, но има един огън на Любовта, на който се пекат човешкият ум, сърце и воля. И на този Божествен огън, всички трябва да се радвате и в тази радост човек расте и се облагородява и всички блага идват. И само чрез печенето на този Божествен огън, всичко ще ни се даде. Та казвам сега: Остава ни (да) благодарим. Ядете ли, пиете ли, мислите ли, каквото и да правите, вършете го за слава Божия.

Идва при Него един прокажен и Му казва, коленичил: Ако искаш, можеш да ме изчистиш. Христос се смилил, прострял ръката си над него и му казал: Искам.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Радвайте се на Божествения огън на Любовта, който превръща страданията в радост и радостите в блаженство, и аз се радвам, че Словото Божие пада на добра почва.

7-ма беседа, държана от Учителя на 9 ноември 1941 г., неделя, 10 ч. с. сутринта Изгрев. София

ЕДИН МАЛЪК ОПИТ

Добрата молитва
“Ще се развеселя”

Ще прочета само един стих от 16 глава от Евангелието на Йоана. 21 стих.

“Духът Божи”.

Днес ще направя един малък опит. Ще ви чета една беседа, която е държана на Рила, на 32 година. На 2200 метра височина. Рекох да я снема наравно. Сутрин на Рила. На Рила е говорена, на камъните, такива столове нямаше, но все-таки имах една аудитория. Казват, че за философските въпроси, трябва една хубава стая. Казва, “Жена, когато ражда”. Не зная дали на планината може да роди. Обикновено в къщи раждат.

Едно правило в живота гласи: “Стой на краката си, работи с ръцете си...” /Учителят чете беседата “Ще и не ще”. На стр. 121 из тома “Ценното из книгата на великия живот”. Беседи от Учителя, държани на Рила през 1932 година.

Казва Христос в един стих: “Както Отец ви е възлюбил, тъй и аз ви възлюбих”. Както ти живееш, Бог те е възлюбил. Този живот, който Бог ти е дал, прояви го спрямо другите. Пожелай на другите хора животът да бъде такъв, както е твоят живот.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна Молитва.

8. беседа, държана на 16 ноември 1941 г., неделя, 10 ч. с. Изгрев. София.

БЛАЖЕНИ КРОТКИТЕ

Отче наш.
“В начало бе Словото”.

Ще прочета 5-та глава от Евангелието на Матея, отначало до 17 стих.

Сега мнозина си задават въпроса, какъв е смисълът на човешкия живот. Може да се отговори много лесно, може да се отговори много мъчно. Може да ни се покаже, че е един обикновен въпрос, може да ни се покаже, че е много философски въпрос. Някой път казваме някои неща, реални ли са или не са реални. Реално е, което е реално, не е реално, което не е реално. Дали е на място или не е на място. Запример в съвременната наука има хора, които вярват в някои работи, някои не вярват. Какво значи да вярваш в нещо? Може да вярваш в туй, което виждаш, или което слушаш, или което помирисваш, или което попипваш. Туй, до което мисълта ти може да бъде в съприкосновение, може да вярваш, това, до което мисълта ти не може да дойде до съприкосновение, не може да вярваш в него. Та казвам: Положителните и отрицателните неща, които ние поддържаме, те са верни. Казваш, че Иван е в къщи. Идеш там, видиш, че е в къщи. Казваш: Няма го в къщи. Идеш, видиш, че не е в къщи. Ако кажеш, че Иван е в къщи, или, че не е в къщи, на друго място е. Щом не съществува в къщи, той съществува на друго място. Ако на друго място не съществува, той съществува в къщи. Вземете идеята съществува. За мене идеята съществува е движение, т. е. вяра и безверие показва две точки на нашата мисъл. Когато един предмет се премести от едно място на друго, туй място, което остава, е безверие. Мястото, на което отива, е вяра. Сега (в)се спорят, че някой е безверник. При безверието, няма го, отиде някъде. Друг е станал

вярващ, на мястото дошел вече. Всички пишат цели томове, оспорват въпроса за вярата и безверието. А то има преместване от едно място на друго. После се явил въпросът, кой е вярващ и кой е не вярващ. В природата тия работи не (се) разглеждат така. Тя щом види безверника, казва: Ти си гладен. Дава му да яде. Щом види вярващия, казва: Ти си се наял. Дава му работа. Гладните нахранва, а на ситите дава работа.

Та казвам: Имаме нов начин на разсъждение. Искат някои хора да примирят нещата. Турете всеки човек да носи своя си товар, не човек да товари другите хора. Тогава не може да се примирят. До тогава, до като сме спомагателни средства да ни пренасят животни и хората, ние не може да се примирим. Като остане да носим това, което само можем, тогава ще се примирим. Сега казвам: Какво учените хора са открили? За нас е важно онова, което учените хора са открили и което е полезно за нас, и което в даден случай може да използуваме. Нещата са полезни заради нас до толкоз, до колкото може да ги използуваме. Не в дадения случай всичко трябва да използуваме. Нашата философия не е потребна за мравите. Пък нашата култура, нашите училища, нашите църкви, зданията ни, жилищата ни, всички тия неща не са потребни за тях. Нашата култура не могат да вземат тия мрави, нито пък тяхната култура е потребна за нас. Запример много мъчно е да разглеждаш една мравя, тя е като сфинкс, отколкото един йога. Като я разглеждаш, никакво движение не може да видиш, никакъв мускул не се движи, виждаш общо движение, но какво става вътре в нейния живот, това е затворен кръг.

Сега нали питат какъв е смисълът на живота. Смисълът е да излезеш от една къща и да идеш на нивата да работиш. Какъв е смисълът на нивата? Да се върнеш от нивата, да се наядеш, да си легнеш и да си починеш. Или казано другояче: Когато човек работи, неговото съзнание е будно, е в положителен смисъл; когато си почива, то е отрицателната страна. Казваме: Какъв е смисълът на

минуса? Какво показва в алгебрата - 5? - Има да даваш, или имаш плюс 5 - има да вземаш. Имате другия знак на умножението, значи туй семе, което сееш, трябва да се размножи. Туриш две точки, знака на делението, няколко души са работили една работа, трябва да се раздели, по колко ще им се падне. Един човек, който не разбира какво нещо е плюсът, минусът, знакът на умножението и делението, какво разбира? Например вие имате една глава. Питам: Защо главата е турена горе на най-неустойчивото място? Много по-умно щеше да бъде да се тури главата долу при краката. От гледището на хората, главата трябва да се тури при краката, защото там е по-устойчиво. Главата е турена на най-не-устойчивото място и човек с милиони години се е учил как да задържа главата си. Като ходи мисли, най-първо как да държи главата си. Защото при най-малкото нарушение на равновесието, може да се простре на земята. Един оратор, който не знае как да говори, може да се простре на земята. Щом се простре на земята, той не може да говори вече. На нас, съвременните хора, казват: Мисълта трябва да бъде устойчива. Тази мисъл от горе излиза. Мисълта е поставена на много неустойчиво място. Сърцето е малко по-устойчиво, турено, то подкрепя човешкия ум. После на сърцето и на главата са турени два крака. Те са много неустойчиви. Двата крака и те са много неустойчиви. Човек е една машина, но неустойчива машина. Подвижна машина е, но неустойчива машина. Подвижна машина е, но най-неустойчивата машина. До тогава до като човек мисли, той е устойчив. До като чувствува, той е устойчив. Щом престане да мисли, той става неустойчив. Щом престане да чувствува, той става не-устойчив. Щом престане да работи, той е неустойчив. Следователно, щом престанеш да мислиш, ти умираш; щом престанеш да чувствуваш, ти умираш; щом престанеш да работиш, ти умираш. Нищо повече! Някой казва: Не искам да работя. Смъртта ще дойде тогава, ще напуснеш човешкия свят. Ако искаш да живееш, трябва да мислиш; ако искаш да живееш, трябва да чувствуваш да приемеш чувствения свят такъв, какъвто е. Не ти да го кроиш.

Казваш, че светът е лош. То е психологическо наше схващане. Какво разбираме под думите “лош свят”? Щом само пострадаш, мислиш, че този свят те е нарочил. Пък този свят не те е нарочил. Има известна съобразителност. Ако ти турят сто килограма злато и те турят отгоре на водата, мислиш ли, че ще останеш отгоре на повърхността? - Ти ще намериш дъното. Казваш: Златото е необходимо за моя живот. Като си на земята, то е потребно, но като си на водата, не ти е потребно. За този свят, златото е потребно, без него не може, но в оня свят със златото ще те изгонят. Не само ще те изгонят, но ще те арестуват - що си се осмелил да занесеш злато в оня свят. Сега аз изваждам следното заключение: вие имате известни навици, които са потребни за земята, но тия навици ни най-малко не са потребни за света, в който отивате.

Постепенно ние във възпитанието трябва да преобразим нашия характер, да преобразим нашата мисъл, нашите чувства, нашите постъпки и постепенно трябва да преобразяваме тялото си. Мислите ли, че вие може да бъдете благоугодни комуто и да е, ако сте сляп, ако сте глух, ако езикът ви е свързан, ням сте, устатата ви издават най-лошото ухание. Че никъде няма да ви приемат. От устата ви трябва да излиза най-хубавото ухание, като от някой цвят. После очите ви да бъдат като някой фар, да издават светлина. Не само човек трябва да гледа, но трябва да гледаш хубаво. Хората не искат да гледаш както гледа един вълк, една лисица, но от твоите очи трябва да излиза една приятна светлина. Всичките хора са създадени, за да изпращат най-хубавата светлина, която съществува вътре в битието. Туй е предназначението. Аз по някой път виждам очи, които изпращат червена много ярка светлина, не войнствена, но прекрасна червена светлина, която е емблема на живота. Виждам някои очи, които изпращат портокален цвят, най-хубавият портокален цвят. В други очи виждам да изпращат зелена светлина, други - синя, ясно синя, тъмно синя, виолетова и още много други цветове. Червеният цвят за мене показва състояние на човека, показва в какво състояние се

намира неговото сърце. Като видя тоя цвят, зная, че сърцето е в нормално състояние. Този човек е отличен по сърце. Щом видя хубав жълт цвят, зная, че неговият мозък е в нормално състояние, диагноза е това. Щом видя този хубавия ясен син цвят, виждам, че неговите вярвания, неговата вяра към Бога е отлична. Този човек тук и там не се колебае - той вярва. Той не се колебае между вяра и безверие. Той не вярва във всички неща, които не са на място. В тия, които са на място, той вярва в тях. Той е вярващ и безверник едновременно. Дойде някъде, казва: Няма го. Вярва, че го няма. Като иде на друго място става вярващ, понеже е там. Ние искаме да докажем, че той е живял тук, то е без-предметно. За мене в дадения случай реално е сега, който живее. Реалността е в дадения момент, че той е живял някъде, то е друг въпрос. Реалността тогава е била. Сега вече не живее. Туй което е минало, то е било реално. Като живее човек сега и като е живял в същата къща, е реално. Тогава защо ще сменим една реалност с друга нереалност? Казва: Едно време аз бях отличен вярващ, християнин. Казва: Сега вече не вярвам. Казвам: Ти ли напусна Господа или Господ те напусна? На младата мома казвам: Ти ли го напусна или той те напусна? Ако той я е напуснал, той не може вече да я търпи. Значи има си основание. Ако момъкът я (е) напуснал, той е по-умен, ако момата го е напуснала, тя е по-умна. Ако и двамата са се напуснали и двамата са умни. Защо са умни? Виждат, че ако седят още половин час, ще се скарат, ще си кажат такива любезни думи, които с години няма да ги забравят - половин час се разделят по-рано. Нали са умни? Единият, който напуща по-рано, той е по-умен, другият не е по-умен, бият се двамата и после се разправят кой имал право. Той ще доказва, че имал право да го набие, другият ще доказва, че той не може да издържи този бой.

Сега това са външни наброски*. Туй постоянно става в нас - ние се борим със себе си. Питаме: Защо съм дошел на земята? Дошъл си на земята да мислиш. Защо съм дошел на земята? Дошел си на земята да чувствуваш, да обичаш хората. Как да ги обичам? - Ти това

знаеш. Че той казва: Не зная как да ги обичам. Това е политика. Всеки знае как да обича. Туй е 100 % вярно. Някой път понеже нас ни засяга, казваме, че не обичаме, защото трябва да дадем нещо. Българите имат един глагол "втелява се", казват в такъв случай. "Втелява се" произлиза от "теле" значи не мисли. Ако вземем английската дума тел, значи говори. Втелява се, значи опитва дали другият е умен. Казва: Не зная дали имам да давам, или имам да вземам? Той много добре знае, но опитва дали другият помни. Щом другият помни, казва: Дойде ми на ум, припомни си. Втелява се. Тя е хубава дума - втелява се. В тил значи. Сега много тълкувания може да се дадат. Както и да тълкуваме, втелява се, значи човек, който си прави оглушки, като че е забравил, не му иде на ум. Казва: Много работа имам, не съм записал, не мога да си спомня, чакайте малко да помисля. То е политика това.

Та казвам: Ние, съвременните хора, трябва да оставим политиката. Понеже политиката е само за мъдрите хора. Ние, хората, които не сме толкова мъдри, без политика. Каква политика ще имаш да управляваш 100-200 милиона хора. Мислите ли, че е лесна работа? Ние, съвременните хора, не сме се научили да управляваме себе си. Изисква се още няколко хиляди години да се научим да държим главата си, да знаем от къде излиза всяка мисъл, всяко чувство. Казваме: Паметта, но не знаем мястото на паметта, къде е. Ние философстваме, но от къде иде философията, не знаем. На Бога да служим, но не знаем от къде иде това чувство - набожността. То е на главата, има си място, турено е. Един човек, който може кръвно да те оскърби, той не е набожен. Един умен човек, който иска да те оскърби, ще ти каже тъй: Братко, слушай тази слабост, която ти имаш и аз я имах, знаеш какво ми пати главата! Аз намерих един начин, приложих го, освободих се и на тебе ти го препоръчвам. Това е едно здравословно състояние. Тъй се говори. Казва: Ти си безверник. А пък той е вярващ. Той е по-голям безверник от него. Сега нас често ни убождат, казват: Ти сега ще умреш. И ти се плашиш. Какво разбираме

ние сега под думите: Ще умреш. Ако сега кажа на един затворник, че той ще умре, по два начина може да го разбера. Той може да умре в затвора, ще го изкарат и ще го занесат да го погребат в земята. Или подразбирам, че ще го пуснат от затвора. По два начина може да се умре за затвора: може да умреш физически, може да умреш и духовно, да излезеш из затвора.

Та сега безверието в света ние го разбираме много материалистически. Ние говорим за Бога като за едно материално същество, дали е тук, дали е там, дали е в България Господ, или е в Англия, или в Америка. Казваме, че хората се обезверили. Господа Го няма. Щом хората се обезверят, Господа Го няма там. Щом един народ се обезвери, Господа Го няма там. В Русия 20 години Господа Го няма. Държавата отрича присъствието на Бога. 20 години отричаше присъствието на Бога. Ако ти 20 години не ядеш, какво ще стане с тебе? Един народ, който не е в контакт с Бога, той изгубва своята права мисъл, той изгубва своите прави чувства, изгубва и правите си постъпки, изгубва своята смелост, изгубва своята предвидливост, изгубва способността да се приспособлява. Сега вземам общи положения. Общите закони са за всички. Вие като наблюдавате отвън това, което става в света, извадете си поука. Това, което става, то не е за пръв път. В света всички ние, хората, трябва да възстановим онази истина, която съществува. Животът без положителна и отрицателна Любов не може да се прояви. Любов, която не дава и Любов, която не взема, не е Любов. Животът не може да се прояви, ако няма Любов, която да дава и която да взема. Животът е проявление на Любовта. Сега казват: Този живот не е такъв, какъвто вие го очаквате. Тогава, разбира се, вие не проявявате Любовта такава, каквато трябва да бъде. Щом страдате, страданията произтичат от две неща: или че не си дал толкоз, колкото Любовта изисква или че не си взел толкоз, колкото Любовта изисква, да вземеш. Нищо повече! Каза: Аз съм нещастен. Две неща има за нещастието: или че не си дал или че не си взел толкоз, колкото трябва. Ако дойдеш до това положение да даваш и да

вземаш, колкото трябва, твоето положение веднага ще се измени. Ти не дишаш както трябва. Ще започнеш да дишаш както трябва. Или пък заболеят те очите. Не приемаш светлината, както трябва. Ще почнеш да приемаш тази светлина, както трябва, защото ако постоянно ти си разтревожен, твоята тревога е едно препятствие, за да можеш да приемеш онази здравословната светлина да просвети ума ти. Умът страда от липса на храна. Светлината е потребна за човешката мисъл. Така се разбира, не само да вижда човек е потребна светлината. Ти виждаш, но едновременно твоята мисъл се храни с онова, което виждаш. При виждането, онова, което виждаш, те радва. Когато човек хубаво се нахрани, е винаги радостен. Когато не се нахрани хубаво, е недоволен. Казвам: В новото разбиране на човека трябва не само храна, но трябва и дишане. Под думата дишане, аз разбирам мисъл. Човек, който не мисли правилно, не диша правилно; който не чувствува правилно, не се храни правилно; човек, който не постъпва правилно, той не може да бъде здрав. Обосновано е здравето на неговата мисъл, която е свързана с процеса на дишането. Неговото здраве (е) обосновано на процеса на чувствуването, което пък е свързано с храненето. Ако той не се храни правилно, неговите чувства не могат да се проявят правилно. Ако той не ходи да работи, не може да постъпва добре. Всеки, който не работи, не постъпва добре.

Ние, съвременните хора, всички очакваме да дойде Христос и да оправи света. Че преди две хиляди години, Той дойде, защо не Го приеха хората? Историята показва, че християните само в инквизицията, не зная до колко е вярно, предполагат, че сто милиона хора са опърлени. Всяка година по колко се опърлят други? Ние търсим причините тогава. Всичко произтича от закона на безлюбието. Любовта не действува по правилен начин, Мъдростта не действува по правилен начин и Истината не е приета по правилен начин. Туй показва, че ние сме изоставени. Сега някой ще каже, че ние толкоз виновати ли сме? Човек, който боледува, трябва да се освободи от болестта. Защото болестта е анормално състояние. Всяка

болест в човека е причина на прегрешението, което човек е направил против законите на Любовта, което човек е направил против законите на Мъдростта, което човек е направил против законите на Истината. Щом човек дойде в съгласие с Любовта, с Божественото знание, с Божествената Истина, веднага болезненото състояние се премахва. Мене ми е приятно, че съвременните физиолози, биолози (са) навлезли в тази област, макар и от чисто материалистическо гледище. Те като разглеждат каква функция има кръвта, например кръвта е един проводник на човешкия живот. С нейното увеличение и с нейното намаление, се увеличава или се намалява и животът. Кръвта има две съставни части: една течна плазма и другата е от телца, червени и бели телца и някои други. Кръвта разнася тия телца по тялото Кръвта носи на организма кислород, който е потребен за живота, взема от тялото въглероден двуокис, който се е образувал. Той е отрова и чрез венозната кръв, изважда го навън, постоянно става това изчистване. Когато нашата мисъл е нечиста, увеличава се въглеродният двуокис. Когато нашата чиста мисъл се увеличава, увеличава се кислородът, намалява се въглеродът. Когато нашето сърце е чисто, увеличава се кислородът, намалява се въглеродът. Когато се увеличават нечистите мисли, увеличава се въглеродният двуокис, а той е отрова. Ако са прави постъпките, пак се увеличава кислородът, намалява се въглеродът. Правите постъпки увеличават кислорода в тялото. Правите чувства увеличават кислорода в сърцето и правите мисли увеличават кислорода в човешката мисъл. Сега учените са турили толкова много нови думи, човек трябва да има особен речник да ги помни. Някои от тези имена са много хубави, на място са. Та казвам: Ако вие разрушавате плазмата на вашата кръв с вашата мисъл, ако вие разрушавате плазмата на вашата кръв във вашето сърце с чувствата, ако вие разрушавате плазмата на вашата кръв във вашето тяло с постъпките, питам, кой може да ви помогне? Вие ще започнете да се задушавате. Щом човек почне да мисли лошо, той се задушава, дишането не става правилно. Често против

задушаването турят инжекции. С инжекции тази работа не става. Аз съм за инжекциите, не съм против инжекциите. Аз съм за инжекции от любов, аз съм за инжекции от знание, от Божествено знание, аз съм за инжекции от истина. Като се тури една инжекция, да е на място. Може да допуснем, че ти си се обезсърчил, станал си съвсем песимист. За мене тази работа е съвсем ясна. Песимизмът е едно състояние на човешкото сърце. Сърцето става песимистично. Отчаянието иде в сърцето Тази работа е на чувствата. Значи чувствата трябва да се нахранят с нещо положително. Имате един търговец, който се е отчаял, навел глава, изгубил стоката, парите, казва: Не ми се живее вече, няма какво да правя, аз се наситих вече на живота! Аз му зная къде му е слабото място. Само да го пипна на пъпа, ще възкръсне. Давам му една кесия с две-три хиляди турски лири или английски лири. Като ги погледне, казва: Живее ми се вече. Сега аз привеждам този пример. Парите имат тази мощна сила при сегашния порядък на нещата. Ще ви приведа друг пример, дето тия пари не биха имали същата мощна сила. Той е следният пример. Един от американските гангстери или апаши, преследвал един американски богаташ, за да му вземе парите. Той носил злато в една торба. Най-после този апаш успял да задигне торбата от богатия, взема я и се качва на един параход. Върви доволен, мисли, че си (е) уредил живота. Мисли да излезе на първото пристанище, животът му е вече уреден. Среща капитана и му казва: Много хубав е днешният ден, спечелих. Капитанът му казва: Параходът потъва! Той слага торбата на страна и се умислил вече. Друг е порядъкът! Ако имаш пари и твоят параход потъва, защо ти са? Ако не потъва параходът, тогава на място са парите. Но ако си на парахода, по-добре без пари. Когато казваме без пари не може, трябва да разбираме порядъка, в който живеем. В този порядък тези пари те са ценни, имат смисъл. Но ако ние излезем от този порядък и влезем в друг, трябва да знаем, че ценното в един порядък не е ценно в друг порядък. Този порядък на този параход е добър, но един ден този порядък ще се замени с нещо

друго. Хората още не са дошле да го заменят. Аз искам да ви кажа, че един ден разменната монета ще бъде целувката. Идеш на бакалина ще му целунеш ръката, веднага той ще ти претегли едно кило захар. Идеш при някой дрехар, за да ти даде дрехи, понеже е повече, ще го целунеш по устата. Вас ви се вижда това смешно. Че нашето положение, когато двама души спорят за пари, ако мравите биха видели и разбрали защо спорят, ще кажат, че тия хора не са с ума си. Казват: В нашия порядък ние за пари не спорим. Те спорят пък за клечици. Виждал съм мрави като хване едната от едната страна клечката, другата хване от другата страна и теглят. Наблюдавах веднъж един такъв случай - и едната тегли, и другата тегли. Извадих ножчето, прерязах клечицата по средата и двете задигнаха по половина. Аз разсъждавам: Те не знаят, че аз разрязах клечката, всяко помисли, че взе цялата. И ние в света, когато се спорим, по-разумни същества разделят предмета, за който спорим и всеки задига по половина, всеки казва: Уредих работата!

Та казвам: В нас преди всичко трябва да има едно ново понятие. Ние по някой път произнасяме името на Бога. Името на Бога човек трябва да го произнася много рядко, и то с всичкото уважение и любов, която имаме, не да Го търсим някъде. Аз виждам Господа тук във вас. Той ме слуша сега. Слуша ме, аз как говоря. Щом като говоря нещо, което не е вярно, веднага виждам. Той няма нищо да каже, аз забелязвам по облаците. Когато аз говоря, гледам, че около Бога всичко е ясно, слънцето грее, няма облаци, вятър духа, но няма буря. Щом има облаци, щом има буря, вятър, зная, че има нещо, което куца, аз търся причините. Така разглеждам. Казва: Той може да говори каквото иска. Не е така. Как ще говориш каквото искаш, Господ е там! Ако не е там, говори. Ако всеки би говорил, каквото Господ иска, светът ще бъде рай. Ако учителят говори туй, което любовта изисква, ако учениците учат туй, което любовта изисква, рай ще бъде. Отношение ще има. Във всяко общество може да се тури този закон. Вие искате всички да постъпват добре с вас, пък вие да постъпвате,

както вие намерите за добре. Най-първо, аз казвам тъй: Аз трябва да постъпвам най-добре. За мене е това, пък тогава от себе си да наблюдавам, как другите хора постъпват. Казвам: Ако вие постъпвате по същия начин, животът ви ще се уреди много по-лесно. Мислите ли, че слънцето, което изгрява, няма да ви даде това, което вие искате? - Ще ви даде. Всеки ден слънцето носи известни блага. Вие минавате някъде в света в дадения случай и вие имате някакво неразположение в дадения случай в душата си. Туй неразположение може да не е ваше. Често ние приемаме мрачни мисли, които са или на миналото, или някой страда някъде и понеже ние сме във връзка, в симпатия с него и ние ставаме тъжни. Същевременно може да му помогнем. Ние седим на по-високо ниво, ще му пратим една насърчителна мисъл. Писанието казва: Никой не живее за себе си, всеки живее за общото, за цялото в света._кво ми препятства, аз да бъда щастлив? Ако ти си при един извор, може ли да се считаш нещастен човек, че нямаш едно шишенце да си туриш вода в него? Всеки ден може да ходиш и да си вземаш вода. Казваш: Много далеч е изворът. Ако се прекара тази вода в къщи, ще имаш известни удобства, но ще изгубиш известни блага. Нещата някой път не трябва да бъдат много близо до нас. Има фокус на нещата. Ако предмета туриш много близо, очите ти са късогледи, ако го гледаш отдалече, ти си далекоглед, виждаш отдалече. Нещата са поставени винаги на фокуса. Щом човек обича правилно, люби правилно, фокусът му е на място. Тогава всичките неща са на своя фокус.

Щом не любиш правилно, не обичаш правилно, фокусът се мени. Следствие на това ще имаш изопачени понятия в света, болестите ще дойдат. Болестите в света идват, когато нямаме фокуса на любовта. Пречупването трябва да стане на своето време. Да ти дадат яденето, когато си най-гладен, да не си прегладнял. Защото в прегладняването се заражда състоянието на неудоволствие. Когато прегладнее, той се отравя. Когато дойде на върха на глада, усеща едно приятно чувство. Когато човек дойде на върха на глада да дойдеш при него, да му

занесеш, тогава ще ти благодари, че си му услужил. След като прегладнее, закъснял си. Не си бил достатъчно предвидлив, за да му услужиш. Всички ние на земята сме от тези, които сме прегладнели. Старият ми казва: Защо не дойде преди, когато бях млад? Хубаво е учението, но остарях. Веднъж ми казва: Колко бели направих, какво ще правя с тия хора? Той разсъждава по старому. Тогава аз говорих с един български дядо, в алегория ще туря. Казва: Много добро е учението ти, защо не в младини, но сега на стари години знаеш, какво съм направил. Аз имах една възлюблена, че я излъгах. Казвам: Аз бях тази възлюблена, прощавам ти, отново започни. Казва: Ти ли си? - Аз съм, рекох. Казва: Не мязаш. Тептил съм, приличам. Че във всички неща, <%-2>които правим, Той е Бог, на Когото го правим, Той е нашият<%0> баща. Всички непочтени неща по мисъл, по сърце, по воля, ние ги правим на Бога. Ще съжаляваме, разбира се. Направили сме най-неблагоприятната обхода, с едно същество, което е било най-разположено, то ни (е) дало всичките блага и към него ние сме се обходили зле. Казва: Заслужава това. Има един, който не заслужава това. Трябва да престанем със злото в света. Да турим на мястото на злото, доброто. Ако един човек, който прави зло, че те опитва, какво трябва да направиш? Какво казваше Йов на жена си, когато тя му казваше: Кажи една лоша дума, защо тия страдания ти дават? Той казва: Когато Господ ни даваше хубавите работи, благодаряхме, хубаво беше. Защо да не му благодарим, когато ни дава лошите работи? Счита го за лоши, но то е за добро. Ако Господ вземе твоите пари и ги даде на друг, то е негово право. Той ти (е) дал един подарък, вземе си подаръка, какво има? Дал ти някоя огърлица, вземе я, утре ще ти даде нещо по-хубаво. Той ти опитва ума, както майката, която дава една ябълка на детето, после я взема. Защо ще се безпокои детето, тя ще му даде после още по-хубава, може да му даде 2, 3, 4, 5, 10, 15.

Казвам: В новото учение трябва да се схваща новата наука. Разумното начало, което се опитва в тебе - Бог застанал далеч от ума

ти, казва: Как разрешаваш този въпрос? Иска да види готов ли си да се откажеш от нещо. Почнеш да философствуваш, казваш: Господи, да си поживея, сега съм млад, като остарея ще върша волята Ти. Младите не вършат Волята Божия, понеже са млади. Старите не вършат Волята Божия, понеже са стари. Младите казват: Сега ще си поживеем, че като остареем, ще вършим Волята Божия. Старите казват: Ако сме млади, ще вършим Волята Божия и така се извиняват и млади, и стари, политиканствуват. И старите политиканствуват.

Блаженствата, които ви четох, те са отрицателната страна на живота. Всичките тия блаженства ни показват, по кой начин ние може да приемем Божествените блага и да ги обработим. "Блажени кротките, защото те ще наследят земята". Трябва да дойде положителната страна. То е един порядък, когато добрите хора трябва да бъдат възпитани от лошите. Един учител, който е лош, лошо не учи. Както оня кон, който рита, хапе, но тегли 1000, 2000 килограма, пренася ги. Имаш някой, който е много кротък, но сто кила не може да носи и 50 кила не носи, едва себе си носи. Ние искаме да станем такива добри хора, че да не можем пет кила да не пренесем, или едно кило да не пренесем. Това не е доброта. Оня хапе, рита, но тегли. Казвам: Нас ни трябват някой закон да се тури насила. Новият порядък, който иде в света, той е порядък на съзнанието. Всеки човек иска свободно сам да разреши въпроса. Нали във време на матура турят комисия да изпитват учениците? Онези, които знаят, преминават, изпитват ги в комисията. Които не знаят, оставят да повтарят. Казват: Изпит в живота има. Изпитва се онзи, който е вече учил, турят го на изпит, да видят знае ли предмета или не знае. Какво нещо е самообладанието. Например да видиш една мечка, като дойде при тебе да я погалиш, да не ти трепне нито един косъм. Че в тази мечка има нещо разумно! Мислите ли, че тази мечка ще се нахвърли отгоре ти? Че тя е дегизирана. Често има мечки по-добри от хората. Тя ще дойде, ще те помирише, ще те погледне нагоре и ще каже; ти ще я погалиш и тя ще си замине. Вие ще възразите: А, ще си замине!

Какъвто е човек, такъв е външният свят спрямо него. Ние, съвременните хора, сме станали причина всичките животни да се ожесточават спрямо нас. Дето вълкът е лош, причината сме ние. Дето тигърът е лош, причината сме ние. Дето змията е лоша, причината сме ние. Дето мухите хапят, причината сме ние. Ако вие бихте станали един светия, мухите няма да ви хапят. Мухата никога не хапе един светия. Сега трябва да ви заведа при един светия да видите, че е така. Има хора казват: Мене дървеници не ме хапят. В неговата кръв има неща, които са отровни за дървениците. Щом кръвта е сладка, тия дървеници награкват. В дървениците, аз намирам една хубава страна. Аз ако бих избирал жилище за живеене, бих избрал жилище дето има дървеници. Дето дървениците не живеят, няма да стъпя в къщата. Дето те живеят и аз ще живея, дето те не живеят и аз няма да живея. Дървениците като живеят във вашата къща, зарадвайте се, че жилището е хигиенично. Ако дървениците не се спират в жилището, излезте и вие. Те са наблюдения. Вие ще кажете: Дървениците да ги няма. Ако има дървеници, показва, че това жилище е хигиенично. Защо ще ги съдиш, събери дървениците в едно шишенце и ги изведи на разходка.

Казвам: Ние, съвременните хора, трябва да имаме учени хора от новия порядък на нещата. Не само да пишат книги, но да знаят как да направят баници, като направят една баница или като сварят ориз с мляко, или като сварят едно кафе, на свят да е. Някой свари кафе, подправено с ечемик половината, или половината изгорен хляб. Ако ще ми прави кафе от хляб, от хляб да го направи, ако ще прави от кафе, от кафе да го направи. Сега вие ще кажете: То така се говори! Аз говоря вече за неща реални, които съм опитал, виждам как светът може да се поправи. Всякога съм проверявал това, няма изключение. Щом човек не постъпва, както природата иска, много изключения има. Сега ни най-малко искам да ви подбудя да се надпреварвате. Вие като мене ще започнете.

Най-първо, дойде ви някой гост. Някой път падне един косъм от главата му. Вие не обичате косъма, защото не обичате човека. Като вземете косъма, в огъня го изгорите. Вие не постъпвате правилно. Вземете този косъм, направете една кутийка, турете го. Тогава всяка сутрин гледайте косъма на този човек, който не обичате. Един ден, като се отнасяте добре с косъма, като гладите косъма, и той ще бъде добре разположен към вас. Сега не искам да ви уча да вярвате. Това са факти. Характерът на един човек може да се познае по един косъм. Щом имаш един косъм от един човек, като го вземе този, който разбира, може да опише характера на човека, чийто е косъмът. Може да опише къде е роден, бащата, майката какви са, колко деца има. От косъма може да се познае това. Всичко туй е написано на косъма. Мислиш, че косъмът е нищо. Всичката история на човека е написана на косъма. Този косъм е важен, вземи го като нещо Божествено. Ти го вземаш, изгаряш го. Вземи този косъм, тури го в кутийка. Колко косми имате? Вие, които сте женени, колко косми имате от вашите жени? Вие, жените, колко косми имате от вашите мъже? Майките колко косми имате от синовете, от дъщерите? Колко косми имате от слугите, които сте имали? Имали сте учители, свещеници, колко косми имате? - Нямате нито един косъм. Някои имат. Писанието казва: "Нито един косъм не пада от главата ви, без волята на Отца Вашего". Толкоз са важни, че Господ ги е турил там. Около 250 хиляди косми има на главата. Всички тия косми са турени под номер и не е хубаво да падат от главата, понеже добрините започват да окапват. Ако ви се каже, вие ще се изпоплашите сега. Образува се млечна киселина от вашия мозък. И когато започне да пада, то е от тревоги - мислите как ще прекарате живота си. Господ ви (е) пратил на земята на разходка, дал ви (е) билет да се разхождате. Трябва да имате тефтерче, да си вземате бележки от вашето пътешествие. Като се върнете ще ви попита, как беше пътешествието. Колко години сте прекарали като една разходка. Вие какво сте ходили, как сте ходили, хич не обръщате внимание. Вечерно време не излизате да погледате

небето, къде пътува вашият параход, не го знаете. Даже мнозина от вас, когато слънцето на 22 декемврий се спре в южното полушарие и отива към север, не мислите какво става със земята. Или когато на 22 юний слънцето се спре в северното полушарие, пак не мислите. Слънцето отива ту в южното, ту в северното полушарие. Едното полушарие показва състоянието на човешкото сърце, другото полушарие е на високо положение, показва състоянието на човешкия ум. Понеже оста на земята е наклонена 23 градуса към нейната орбита, туй показва, че има някакво отклонение, станало в човешката мисъл, и следствие на това земята показва само отклонението. Един ден, когато се намести отклонението в ума, ще се оправи и оста. Всинца не ходите изправени, навеждате се. По някой път сте прегърбени на 23 градуса. 23 е скандално число. 2 е майката, 3 е синът или дъщерята. Скандалът е в това, че дъщерята като се ожени, зетят на майката може да е неприятен и скандалът може да се яви. Ако детето е мъжко, ще дойде снаха, може тя да не ѝ допада и пак ще дойде скандалът. Числото 23 за да го примириш, майката трябва да има голямо самоотричане, че тя да вземе първа инициативата, тя да го обича, не да очаква зетят или снахата да я обичат. Да бъде толкоз разумна, че никога да не се допира наблизо да иде.

Казвам: Настава една епоха, в която трябва да се изправи нашата ос. Нашата мисъл трябва да стане правилна. Запример вие се намирате в едно възбудено състояние. Допуснете, че отивате при някой богаташ, той ви изругае - това често става - вие сте неразположен. Вие излезете отвън, какво трябва да кажете? Ще си кажете: Ако аз съм на неговото място, как ще постъпя? Вие ще си кажете: Ако аз съм на неговото място, тъй ще направя, тъй ще направя. До вас седи един от ангелите, които хроникират всичко. Запише вие каквото кажете, че тъй ще направите. Идеш на второ място, на трето и навсякъде кажеш какво ще направиш. Та - десетина, той върви с тебе и записва. Господ каже: Дайте му пари, да видим какво ще направи? Като ти даде пари, ти затвориш книгата, в която

си писал, какво ще направиш и ще започнеш да постъпваш точно тъй, както са постъпвали другите. Тогава те викат и те питат, защо така си постъпил, с тебе постъпиха така, но ти с опитността, която има, кои _ой свири криво, не е извинение заради мене. Аз като чуя неговия фалшив тон, трябва да взема верен тон, че другите вземат неверни тонове, то е за тяхна сметка. Аз трябва да вземам ясен тон, то е за моя сметка. Всеки трябва да вземе верен тон, да мисли вярно, да чувствува вярно и да постъпва вярно. Съвременните хора, ние, се извиняваме. Това не е наука.

Тогава казвам: Ако сърцето ти е здраво, очите ти ще изпращат тази червената светлина. Ако умът ти е здрав, очите ти ще изпращат тази жълтата светлина, а пък ако животът ти е уреден, както трябва, очите ти ще изпращат най-хубавата бяла светлина. Това показва, че вашите светове са в нормално състояние. Тогава има едно художествено преплитане с цветовете, работене с цветовете.

Сега остава мисълта: Да видим нещата. Виждането е закон на съзнанието. Първото нещо, когато космите ви падат от главата, събирайте ги, не ги горете! Аз съм горял от моите коси и зная резултатите. Хвърлял съм космите си и зная резултатите какви са. Казвам ви сега: Събирайте космите си и ги проучвайте. Вижте дали от добро е паднал косъмът или от зло. Ако е паднал от добро, ще дойде едно приятно чувство, щом го вземеш. Ако е паднал от зло, щом го пипнеш, ти искаш да го изгориш, че да няма свидетел. Този косъм свидетелствува против тебе, че от зло е паднал. Тогава го изгаряш, че да няма кой да свидетелствува. Не допущайте тази лъжа. Задръжте този косъм. Един ден ще дойде да свидетелствува за това, което сте направили. За бъдеще, когато идете някъде, няма да търсите свидетели, но ще изтеглите един косъм и ще кажете: Господине, изпитайте косъма от любов ли е паднал. Ако вашите косми на главата не могат да свидетелствуват за вашата добрина, ако вашата кръв не може да свидетелствува за вашата добрина, какви са те? В чистата кръв трябва да има достатъчно кислород, токсини няма. Кислородът

на човешката мисъл, на човешкото сърце и на човешката воля прави кръвта чиста. Кръвта носи всичките блага. С нашата мисъл, ние създаваме една хубава течност, елексира на живота! Някои търсят безсмъртието. Безсмъртието произтича от три фактора: от абсолютната права мисъл, от абсолютното право чувство и от абсолютната права постъпка. Те са важни за безсмъртието. Затова трябва да се научим да мислим. Мисълта ни да бъде чиста. Може ли това да стане? - Може, още днес. Някои от вас може още днес да възкръснат. Не само възкресението да се зарадвате, да тропате и след един час да има реакция. Възкресението е светлина. Вече иде най-приятната светлина, най-приятната топлина, най-приятната сила, която човек в дадения случай може да приеме, че той се усеща като господар в света, понеже чувствува, че живее в Бога и Бог живее в него. Трябва да почувствуваме, че Онзи, Който е създал света, че ние живеем в Него и Той живее в нас. Туй ще стане когато се научим да мислим правилно, да чувствуваме правилно и да постъпваме правилно.

В името на моя дух, в името на моята душа, която Бог ми е дал, с която служа на Него, аз ще следвам да изпълня Волята Божия.

Добрата молитва.

9-та беседа, държана на 23 ноември 1941 г., неделя, 10 ч. с. Изгрев. София

РОДЕНИЯТ

Отче наш.
“В начало бе Словото”.

3-та глава от Ев. на Йоана от началото до 22-ри стих.

Ще говоря върху раждането на човека. Всички се радват, когато се роди някой. Нещата, които се раждат, трябва да бъдат добре организирани. Често се ражда някаква идея в нашия ум, която не е добре организирана, причинява едно болезнено състояние. При някои чувства се раждат, изпъкват. Тогава човек към туй чувство е тъй свързан, както една майка с детето си. Има нещо вложено от себе си в него, от своята кръв. Човек, за да живее на земята трябва да се е родил, който не се е родил не може да живее. Някои искат без да са родени духовно, да живеят, това е невъзможно. Едно пясъчно зърно не може да има онази радост, която зърното има. Зърното има страдания, но има и радости. Пясъчното зърно няма тия страдания, но няма и тия радости. Някои искат да бъдат като пясъчни зрънца. - Могат. Някои искат да бъдат като диамант, но диамантът има органически произход. Диамантът по някой път страда от болки. Той има треска. Щом диамантът страда от треска, не може да отразява слънчевите лъчи, потъмнява. Ако вие носите един диамант и той изгуби своя блясък, вие сте болен. Диамантът не може да ви помогне и той се зарази от вас. Камъните се заразяват от хората.

Всичките хора казват: Кой го е видял. Има три вида виждане. Има едно виждане, външността на нещата, има виждане, при което виждаш съдържанието на нещата, и друго виждане, при което виждаш вътрешния смисъл на нещата. Преди време ходих да гледам картините на художници, които рисуват, че искат моето мнение. Какво е моето мнение за художниците? Казвам: Три неща виждам в

художеството. Ако в картината на един художник има изобилно светлина, изобилно топлина и изобилно сила, той е художник. Щом няма светлина, той не е художник; щом няма топлина, той не е художник; щом няма сила, той не е художник. Туй е моето определение. Под думата светлина разбирам, простор да има в картината, дълбочина и външна красота. Под думата топлина разбирам, съдържание да има картината, а под думата сила - изражение да има картината. Значи, ако нямам в себе си простор, широта и съдържание - съдържанието зависи всеки предмет да е поставен на своето място - аз не съм художник, критиката на художниците може да не е Божествена. Аз казвам тъй: Ако един художник има повече неприятели в картината, защото в картината предметите се бунтуват. Някои предмети не са поставени на място и се бунтуват, трябва да ги постави на друго място. Някои са привилегировани, турил ги на първо място. Този не е художник. Ако в картината има толкоз, колкото да му се сърдят, колкото и да му се радват, той е обикновен художник. Ако от 50 нагоре се радват и останали само 25 % да му се сърдят, наближава към талантливите, като останат само 10 % да му се сърдят, той е пълен талант, когато няма нито един да му се сърди, той е вече гениален, турил всяко нещо на мястото, всички са доволни от него, всички го хвалят.

Та казвам: В родения трябва да има светлина, организмът му да има светлина. Роденият трябва да носи топлина, роденият трябва да носи и сила. Ако не носи, той не е роден. Направили са го обикновени художници. То е болезненост в художника. Сърдят му се някои предмети. Преди години един художник ми донесе една картина, с два вола. В началото не обърнах внимание, но след време като разглеждах картината, гледам единият вол има четири крака, но другият има три. Въртя насам-нататък картината, няма четвъртия крак. Дойдоха художници от Академията, питам ги, къде е четвъртият крак. И те гледаха, и те не можаха да го намерят. Търся да има някаква сянка, няма. Досещане трябва, че е някъде. В бързането така направил,

художникът картината. Този художник иска да каже, че човек има една теория, че човек като животните, като ходил на четири крака, като започнал да се подига, вземал една тояга да се подпира. То е третият крак. Та и този вол е с три крака, взел е да се подига. Доста умно е направил този художник. Един вол да е еволюирал малко, иска да стане човек с три крака, подпира се.

Казвам: Животът е наука, в която човек трябва да създаде най-благоприятните условия за себе си. Най-първо човек трябва да вярва в това, което другите носят заради него. Някой казва: Вътрешен живот. Ние преди да дойдем на земята бяхме отвън. Щом дойдохме на земята сме отвътре. Сега някой ще каже, че вътрешният живот е най-важен. Относително е така, но във външните условия животът не може да се прояви. Без въздух не може да се прояви, без топлина не може, без храна не може, без окръжаващите хора не може. Един философ, за да философствува, трябва да има някаква среда, която да се интересува от неговата философия. В какво седи философията на нещата? - Да намериш отде излязла водата, щом като намериш, каква философия става? Далеч си от извора, може да философствуваш, но дойдеш до извора, каква философия ще имаш? От извора повече не може да идеш, каква философия ще имаш. Значи преди философията има друга наука, с която хората са запознати. Всичките науки в света, каквито и да са , помагат на човека, те са пътища да се домогне човек до Божествената Любов. Ако си поет, поезията е път за Любовта, философията е път за любовта. Та казвам: Всичките други науки са път за Любовта. Някой ще каже: Аз зная любовта. Как знаеш любовта, когато не знаеш другите науки? Да ви обясня сега. Един обикновен цигулар може да знае главата как да свири, знае 7-те тона, взема ги вярно и полутоновете и повишенията и пониженията. Те са елементи, които ако знаеш, как да ги съединяваш, ще образуваш една песен. Например как в музиката, на една песен ще дадеш съдържание? Сегашните музиканти не знаят кой тон в музиката дава съдържание. Правят разни опити, експерименти. Значи има неща, които схващат.

Тоновете и те растат. Според моето схващане, според както аз съм изучавал музиката, тоновете се раждат, цъфтят, зреят и се ядат. Щом, който не може да яде тоновете, не ги знае. Като ядеш един тон, ще го знаеш: "ре", ли е; "ми" ли е; "фа" ли е; "сол" ли е. Като го изядеш, ще знаеш повишен ли е, понижен ли е. Сега да вземем една от сегашните музикални гами: до мажор. На до-то има повишение, няма понижение. Започва без повишение. Основният тон, не е цял тон, половин тон, не може да го понижиш, има повишение. Ре е взело половината тон от до. Основният тон минава за до. Основният тон показва, че той се намира в света на топлината. Защото в музиката нещата без топлина не може да растат и не може да се проявят. Тези тонове, които се повишават, са студени, тези, които се понижават, са топли. Следователно, като ги изпееш, трябва да дадат сила. Светлината, топлината в музиката дават израз, красота на тона. То е сега философия. Как ще изядеш един тон? - Че Христос казва: Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот. Как ще Го ядеш? Жив човек яде ли се? Там е изкуството да знаеш как да ядеш! Вълкът още не се е научил да яде, овцете още не са се научили как да ядат и хората още не са се научили да ядат. В пълното, в хубавото ядене, няма никакъв излишък. Дотогава, докато имате излишъци в себе си, вие не знаете да ядете. Щом ядеш и няма излишъци, ти си се научил да ядеш, то е безсмъртието. Там дето има излишъци, хората умират. Дето няма излишъци, хората живеят. Как да го разберем? То е друг въпрос. Определено, какво нещо е безсмъртието. Сега аз не искам да ви турям в противоречие, понеже целият свят и всичките хора сме в противоречие със законите на природата. Нашата мисъл е в противоречие, нашите чувства са в противоречие, нашите постъпки са в противоречие. Според мене, аз сравнявам хората така: когато противоречията са големи в сърцето, този човек не знае да чувствува. Когато противоречията са големи в ума, този човек не знае да мисли. Когато противоречията са големи в постъпките, този човек не знае да постъпва. То е като художеството. Противоречията в мислите трябва

да започнат да се намаляват постепенно докато дойде да имаш една две погрешки - тогава наближава да бъдеш гениален в мисълта. Ако човек не стане гениален в мислите, той в царството Божие не може да влезе. Има гениални обикновени хора, има гениални талантливи хора. Гениалният какъв трябва да бъде? Гениалният трябва да бъде безсмъртен. Безсмъртието показва, че човек има всичките условия, с които може да поправи всичките свои погрешки. Значи, някои идат в света да поправят. Ако вие сте от гениалните безсмъртни, като дойдете на земята, ще поправите всичките погрешки, всичко ще бъде лесно. Ако не сте, ще се намерите в голямо затруднение, от незнание.

Та казвам: Ако вие се родите от една овца, ще научите толкоз, колкото овцата знае. Ако вие се родите от една невежа майка, ще знаете толкоз, колкото тя знае. Ако се родите от Бога, тогава ще знаете, което Бог знае. Сега знанието няма да дойде отведнъж. Вие искате да имате знание да уредите вашите работи и да подчините всичките хора да ви се покланят, като божество да бъдете. Роденият от човек е човек, който обича всичките хора и като изправи всичките погрешки постепенно, помага на всичките други и те да изправят погрешките си, показва им пътя, по който начин да поправят погрешките си. Показва им пътя по кой начин да мислят добре; показва им пътя по кой начин да чувствуват право; показва им пътя по кой начин да постъпват право. Защото, ако ние не знаем да мислим, в картините ни няма да има простор. Ако не знаем да чувствуваме, чувствуването е да придобиеш топлина. Има една органическа топлина, която е необходима. Без тази топлина никакво чувство хубаво в човека не може да се роди и не може да се развие и не може плод да даде. Има една естествена Божествена светлина, само чрез нея може да се намери любовта. Да кажем един художник вижда това, което другите не виждат. Хиляди работи вижда. Хиляди работи има нахвърлени в картината, колко остър поглед трябва да има той, за да види всичко това! Обикновеният човек гледа, но много малко вижда. Художникът вижда много работи едновременно. Казва някой:

Аз не искам да бъда художник. Ако ти не си художник, в Царството Божие не може да влезеш. Ако ти не може да виждаш хубавите и лошите работи, ти не си художник. Лошото, то е сянка на живота. Сенките може да ги туриш много светли, или може да ги туриш много тъмни. Никаква лъжа не се допуща. Ще туриш сенките толкова, колкото трябва. Ако туриш повече сянка, лъжа е; ако намалиш сенките, пак е лъжа. Ще туриш сенките толкоз, че да покажат човека такъв какъвто е. Някой път аз гледам черни сенки турени под очите отдолу и отгоре. Казва: Потъмнели очите. Аз виждам светът какъв е. Турил повече сенки, то е лъжливо състояние на човека. Или ти си песимист, ти си турил повече сенки. Казва: Не си струва да (се) живее. Ти си нарисувал една лъжлива картина. Казваш: Аз съм в Царството Божие. Не си там. Пак е лъжлива картина. Ти трябва да идеш там дето си, не там дето не си. Казва: Аз имам Божията Любов. След половин час го гледам, рукнали сълзи, плаче. В Царството Божие няма плач. Сега с тия промени, които стават във вас, вие приличате на природата, защото промените във вас, са промени в цялото човечество. Трябва да знаеш една промяна щом стане, откъде иде: от Америка ли иде, от Африка ли иде, от Азия ли, от Европа, от Австралия, от някои острови, от България, от Германия, от Русия, откъде иде? Имате един анализ, който показва състоянието на хората, какво е в света.

Роденият дошъл да се учи. Вие искате да станете богати. Питам: Знаете ли защо ви е богатството? Всичките хора се раждат сиромаси, нищо не носи със себе си. Богатите и всички първоначално се раждат сиромаси. Като израснат, станат богати. Защото другояче да се принесе през пространството, трябва да е беден, да няма никаква тежест. С такова тяло, ангелите през пространството не могат да го принесат. Трябва да бъдеш по-малък от един съвременен атом, в размер. Една 25 милионна част от милиметъра, в диаметър да бъдеш в тялото, че така ангелите да те пренесат. Туй дребното същество е една 25 милионна част от милиметъра, туй същество почва постепенно да

расте и погледнеш станало голям човек. Като заминеш за другия свят, пак ще се смениш по същия начин, ще идеш в Царството Божие. Сега вас ви е страх от тия промени. Ако житното зърно не падне и не умре, то само остава, няма живот; ако умре, има живот. Та казвам: Ако човек не мине през смъртта, той не може да влезе в живота. При сегашните условия, при които се ражда, той трябва да умре. То са две състояния - едното смаляване отгоре, от невидимия свят. И ангелите, големите същества, когато искат да се въплотят и те се смаляват. А пък когато един човек иска да влезе в небето и той трябва да се смали. В онзи свят ще растеш и там има растене. Като идеш в оня свят ще растеш. Кой от вас помни 9-тях месеца, когато сте били в утробата на майка си? Нищо не помнят децата. Макар, че съществува това нещо, може ли да го докажеш. Да докажеш на детето, че е било в утробата на майка си? - Не можеш. Ако не вярваш на другите хора, как ще ти докажат? Казвам: Сега ние сме в утробата на природата, на земята, тя е майка ни сега. Трябва да ни роди, едва сега сме се събудили. Някой пясък още не се е събудил, някои животни постепенно се събуждат. Човек се е събудил и е дошел до самосъзнанието, разбира страданията и радостите. Остава му още една степен, дето да влезе и да живее без страдание. Сега ние се плашим от голямата работа. Казва: Труд трябва. Духовният човек трябва да работи, светският трябва да се труди, лошият трябва да се мъчи. Мъчението е едно училище, трудът е едно училище и работата е едно училище. Това са степени. В какво седи мъчението? При мъчението, материята е гъста, при труда е по-рядка, при работата имате най-добрите условия, при които може да се развивате. Казвам: Вие може в кръвта си да носите мъчението. В какво седи? Ако кръвта ви е много гъста, ще се мъчите. Ако кръвта ви е по-рядка, ще се трудите, ако е така нормална, кръвта ви, както природата я (е) създала, без примеси, вие ще работите. Само в една чиста кръв - под думата чиста кръв разбирам, кръв, в която човек може да работи и всяка работа му е приятна. Щом се мъчиш, щом се трудиш, трябва да поправиш кръвта си. Сега например как се

поправя кръвта? Вземете всеки от тия цветове, то са сенки. Червеният цвят е сянка на една реалност, портокаловият цвят е сянка на една реалност, зеленият цвят е сянка на една реалност, жълтият цвят е сянка на една реалност, синият цвят, ясно синият, тъмносиният, виолетовият, това са (в)се сенки. От сенките ще намериш реалността. Реалността на един червен цвят в какво седи? Каква трябва да бъде кръвта. Вечерно време вземете една от тези електрическите лампи, отворете лампата и турете под ръката. Ще видите тъмно в средата, но наоколо ще видите един червен цвят, който приблизително показва, какво е състоянието на кръвта. Препоръчвам ви да си имате една лампичка и всяка вечер да наблюдавате има ли промяна в кръвта, в цвета. Някой художник като гледам картините му, виждам колко е успял. Някои са с много сенки са, неверни са. Някои са много светли, и те са неверни. Щом погледнеш един естествен цвят, донася радост, погледнеш естествения цвят, той те интересува. Всичко онова, което нас ни интересува, то е естествено. Ето аз какво разбирам да ме интересува. Всяко нещо, което заинтересува моя ум, всяко нещо, което интересува моето сърце, което интересува тялото ми, то е реално. Светлината, която събужда мисълта в мене, топлината, която събужда моите чувства, силата, която събужда моята деятелност, те са реални, аз съм вече заинтересуван от тях. Казвам: Червеният цвят трябва да ви доведе до чувствата, чувствата трябва да ви доведат до Любовта. Но вас ви трябва знание. Някои мислят, че без знание може. Най-първо ще се запознаеш със знанието, ще се запознаеш с истината и тогава ще влезеш в света на Любовта. Някои мислят, че като имат Любов, наука не им трябва. Хубаво, не знаеш как да се обхождаш с хората, не знаеш как да се обхождаш със себе си. Ако си грубиян и постоянно удряш крака, изпочупиш го, ръцете, всичко туй, лицето погрознее, на нищо стане човек. Трябва да имаш обхода с очите си, трябва да имаш обхода с носа си. Някой хване носа и го разтърси.

Най-първо всичките хора, които са родени по този начин, те имат обхода към себе си, към ръцете си. Че за тях са работили разумни същества. Като развалиш ръката никой не може да я поправи на земята. Няма фабрика, дето трябва да се поправи ръката. За да поправиш ръката, трябва да вземе участие Любовта, трябва да вземе участие знанието, Божията Мъдрост, да вземе участие Истината и тогава да се поправи ръката. За да се поправи стомахът, те пак трябва да вземат участие. Сега вие се изпоплашите, вземете някой цяр. Всичките церове са отрови. Как ще ви лекува една отрова? Когато човек се задушава, показва, че има въглена киселина много. Ако увеличи киселината, ще се задуши, трябва му кислород. Ще отвори кислород да влезе.

Някои казват: Не ме обичат. Не те обичат, защото и ти не обичаш. Нямат добро мнение заради тебе, защото и ти не разбираш. Свобода не ти дават, че и ти свобода не си даваш, на себе си. Дай свобода на онова, което Бог ти е дал. Ти не уважаваш Господа, Който е вътре в тебе и постоянно правиш скандал в себе си, искаш другите да те считат за гениален. Така не се възпитава човек. Казвам: Тия неверните работи, които съществуват в религията, в науката, всичко туй трябва да се оправи. Не че е лошо, може да е потребно така, но новото, което иде, ще измени това. Иде време, когато въздухът на земята ще стане по-рядък и всичките хора, които са свикнали да дишат гъстия въздух, ще се задушат. Рядък ще стане въздухът, ще започнат да дишат бързо, после светлината и топлината ще се увеличи. Твоите очи, ако не са привикнали при ярката светлина, ще започнат да мижат и тя ще ги ослепи, тази светлина. Топлината, която ще се увеличи, ако вашето сърце не се приспособи към топлината, какво ще стане? Толкоз хиляди проповедници има в света и проповядват повече неверни работи. Свирят: Цвете мило, цвете красно. Не се свири така: Цвете мило, цвете красно. Когато има слана, ще цъфнат ли цветята? - Когато няма никаква слана, ще цъфнат, но

когато има слана, не ще цъфнат. Ако те опали сланата, не можеш да бъдеш цвете мило, цвете красно, едно цвете нещастно ще бъдеш.

Някои като дойдат четат Библията и казват: Ти чел ли си Библията? Аз съм чел тази Библия и по-голяма съм чел, от тази, не помага това. Може да четеш колкото искаш. Казва: Аз разбирам от музика. Я, вземи основния тон! Тук имаме един лимон и от много знание го осакатиха. Казвам веднъж да се тури малко тор на лимона. Един брат донесе тор от овце, но който още не е изгорял и като тури на лимона щеше да умре. Казват: Отиде лимонът! Казвам: Ще го съживя. Цяла година седя така и един ден, аз му изпях основния тон, и се показа една малка пъпка. Тая година вече даде два плода. Ако не бях пял, щеше да се свърши с него.

Казвам: Трябва да имате вяра. И светията може да направи погрешки. Щом влезе съмнение в душата, вярата не е от изключителната. Всяка силна вяра изключва съмнението. Когато работиш с вярата, лимонът ще оживее. Казва лимонът: Осакатиха ме! Аз трябваше да му повърна живота, но знание трябва. Тия отровните торове ги изхвърлихме навън, турихме нов тор. Лимонът се беше уплашил, оплаква ми се. Казвам му: Върни се. Казвам: Извадете всичките отровни торове навън. Всяка отровна мисъл навън. Всяко отровно чувство навън, всяка отровна постъпка навън. Турете най-хубавите мисли, най-хубавите чувства, най-хубавите постъпки. Колкото хубави мисли имате, турете ги тях вътре! Та казвам: Роденият от Бога грях не прави. Не прави грях, понеже умът му е изпълнен с онази Божествена мисъл. Грехът всякога се заражда при един недоимък. Злото е свят на лишение, то е свят на недоимък. Сиромашията ражда всичките престъпления, богатството ражда всичките блага. Богатството престъпление не може да направи. Богатият не може да краде. Онзи, който не е богат, може да открадне. При едно шише вода може да направиш престъпление, но ако си при едно езеро, престъпление не може да стане. Вода има преизобилно, кой как дойде може да пие и да си налее, колкото иска. Никога никой

няма да каже, че той е изпил водата. Приятно ти е, че той е пил от езерото. Ако е шише не ти е приятно. Ако обичаш някого като себе си, ти може да пожертвуваш водата, но ако не го обичаш, може да го попиташ, защо е изпил водата. Та щом сме сиромаси, ние сме в лишение, ние сме в света на недоимъка. Ще влезеш в света дето има изобилие! Ако онзи художник няма достатъчно светлина, той не може да рисува, ако художникът няма достатъчно топлина, пак не може да рисува, ако времето е бурно, пак не може да рисува. Трябва да има най-хубавите условия: светлина, топлина, тишина, да има активност, но тиха активност, тогава схваща всичките неща.Ако предметите се движат много бързо, не може да ги рисува. Казвам: Вие, които искате да работите върху себе си, като художник, трябва да избирате хубавото време. Трябва да тонираш очите си. Прегрешение е, да ходиш целия ден и да не можеш да видиш нито един красив човек. То е престъпление да не можеш да видиш един топъл човек, да почувствуваш неговата топлина. Прегрешение е да не можеш да видиш един човек с една отлична, хубава постъпка! Всеки ден трябва да видиш едно хубаво лице. Лицето трябва да изразява Божествената светлина, сърце, което отразява Божествената топлина и постъпки, които изразяват Божествената деятелност. Сега цитират Евангелието, казват: Знаеш, какво е казал Христос? Той ми цитира. - Казвам: Аз зная какво е казал Христос. - Казва: Ти какво мислиш за Христа? - Ами ти какво мислиш? Христос е дал едно определение: +Никой не познава Сина, тъкмо Отец и никой не познава Отца, тъкмо Сина+. Никой не може да иде при Сина, ако Отец не го привлече и никой не може да иде при Отца, ако Синът не му покаже пътя. Някои търсят Сина, но ти най-първо ще намериш бащата и майката и тогава ще се запознаеш с детето. Майката ще те привлече с любовта си към своето дете. Казва: Виждате ли моето дете? Един градинар, за да се изяви какъв е, ще трябва да видиш неговата градина, неговите дървета. То е неговото свидетелство. Ти виждаш плодовете и си съставяш едно понятие, че този човек знае как да работи, кое е това, което може да

ни препоръча? Нашите деца може да ни препоръчат, нашите мисли може да ни препоръчат, нашите чувства може да ни препоръчат. Кое е онова, което може да ни препоръча? - Нашите постъпки може да ни препоръчат, работата, която сме свършили.

Та сега казвам: Цялата природа е един голям художник. Няма от природата по-голям художник. Тя е гениална. Тя е създала работа за всичките художници. По-добър философ от природата няма, от земята по-добър философ няма. Каквото и да кажете, земята си има такава философия, че хиляди години хората_

Казвам: Трябва да започнете с пречистването на вашата кръв. В природата да търсите най-хубавите предмети, които произвеждат приятно впечатление. Трябва да различавате сенките на светлината. В туй отношение разни хора имат разни стремежи: едни обичат череши, други обичат сливи, други обичат круши, едни обичат жълт цвят, други син, червен, разни цветове. Туй което обичаш, от него имаш нужда. Туй от което имаш изобилно, от него трябва да даваш. Трябва да дойде изобилието в нас.

Казва Христос: От вода и Дух. Духът е същественото. Водата е материалът, от който Духът създаде човека. От тази материя е създаден човекът. Водата е носителка на живота. През нея минава животът. Духът е който работи във въздуха. Духът работи в светлината, във видимата светлина, заради нас. Топлина е туй, което може да почувствуваме, а постъпки е това, което може да оценим в даден случай. Казвам: Ако във вашата кръв вашите червени кръвни телца се намаляват, в един кубически милиметър има пет милиона червени кръвни телца, ако в един кубически милиметър, станат четири милиона или три, или два, то е нездравословно състояние. Онези хора, които живеят на чист въздух, имат до осем хиляди в един кубически милиметър. Не само това, но трябва да знаете как да храните тия червени кръвни телца. Имате смущение, имате безпокойство на мисълта, имате безпокойство на чувствата, на постъпките. Животът на червените кръвни телца е кратък - за два три

месеца умират, та трябва да се продължи животът на 4, 5, 6, 10 месеца, на година, 2 , 3. Сега в два, три месеца умират. Човек не може да бъде здрав, тогава той се изтощава, понеже в него се развива деятелност. От половата деятелност се размножават клетките и от половата деятелност човек се изтощава. Значи един човек може да се научи да прави къщи, трябва да се научи да живее в тия къщи. Направи някой хиляди къщи да има приходи. Каквото остане в неговата мисъл, каквото остане в неговите чувства, в неговото тяло, това е придобит капитал. За бъдеще всичките богатства ще бъдат на разположение на гениалните хора. Гениални хора наричам тия, които мислят добре, чувствуват добре и постъпват добре. Вие когато се срещате се наблюдавате, казвате: Той говори едно, а друго прави. Ако аз говоря едно, а правя друго, пакостя на себе си. Хората може да лъжеш, но три души не може да лъжеш: природата, ти никога не може да излъжеш; себе си, ти никога не може да излъжеш. Никога една крива постъпка в себе си не може да скриеш и най-после, Онзи, който (е) създал всичко и Него не можеш да излъжеш. Вие седите и мигате пред Бога, лъжете Го, искате като гледате да Го смилите. Нямате понятие заради Него. Господ не съди никого. Като идеш при Господа кажи: Това направих, каквото наказание ми се даде, ще го понеса. Вие ще започнете да гледате да ви се намали наказанието. То е хитрина. Децата плачат, жените плачат и мъжете плачат. Някой мъж като заплаче, жената казва: Заплака! - Смилява се. Докато не види да плаче, кораво е сърцето й, като заплаче, смекчи се сърцето И без плача, тя трябва да знае, че той има правата мисъл. Ни най-малко не правя упрек. Плачът е едно благословение. Човек да плаче и никой да го не знае. Мъжът да има свещена кърпа, като заплаче никой да го не вижда. Жената като заплаче и нея никой да не вижда. И детето като заплаче и него никой да го не вижда. В тайно да плачат, на затворена стая. Сега като заплачат хората, сълзите отиват в калната земя. Такива свещени работи, не ги ценим и повреждаме само очите си така. Аз и друг път съм казвал, да си носите кърпа в джоба, с която да събирате сълзите,

като плачете. Очите се повреждат, когато сълзите падат на земята и когато сълзите падат на нечисто място. Между сълзите и вас има вътрешна връзка, вие не можете да се освободите. Та казвам: Не само между сълзите, но ти кажеш една дума, има връзка между тебе и тази дума. Ти разправяш и казваш: вятър, този вятър те държи. Направиш една постъпка и ти си свързан с тази постъпка.

Казват сега: Новото учение. Новото учение седи в това, че като видиш някой да плаче, да извадиш своята кърпа, да кажеш: Сестро, позволи ми да си взема една от твоите сълзи за спомен. Ти казваш: Разплакала се. Това е Божи извор, който тече, вземи от него! А пък сега, ето къде е погрешката. Сълзите трябва да падат на място. Сега казват, че сълзите били огън, който гори. Не говоря за сълзите, които горят. Аз говоря за онези сълзи, които оплодяват живота. Ако плаче, човек трябва да бъде за оплодяване на неговата мисъл, това трябва да бъде за оплодяването на неговото сърце и ако плаче, това е за оплодяване на неговото тяло. Сълзите са едно благословение. Ние плачем и не знаем защо плачем. Плачем за ума си, да дойде тази влага в ума. Сега ще кажете: Как да стане това? Сега вземете по една саксия - това поне сестрите могат да го направят, да направите един биологически опит, - вземете една саксия с цвете и щом заплачете сълзите ви да падат върху цветето, за да определите какви са качествата на сълзите ви. Ако това цвете изсъхне, сълзите не са на място. Ако след като плачете, расте хубаво, вие да се радвате. Цветето цъфне хубаво, казва: Много благодаря, че ме поляхте с вашите сълзи. Направете един опит да видите, горят ли сълзите, светят ли или сила имат. Сълзите имат светлина, имат топлина, имат и сила. Толкоз хиляди години са минали без да поливаме цветята! Небето отгоре ги полива. Някои от вас, когато плачете, идете в гората и там да падат. Гледайте на сухата земя да не падат. Казвам: Никога не плачете на сухата земя! Христос заплака и какво стана от Йерусалим? Има един плач, който е за несретите в живота. Младата мома плаче, понеже е разлюбена; мъжът плаче, понеже е разлюбен; детето плаче, понеже е

разлюбено; чиновникът плаче, понеже са го уволнили. Тези сълзи не са на място. Като те назначат чиновник да си поплачеш; като се родиш да си поплачеш; като прочетеш хубава книга да си поплачеш; като четеш една книга, да дойде умиление, че две три сълзи да капнат, тури ги в кърпата, да седят. Туй, което си прочел, тия неща ще порраснат. Четеш книга, не я поливаш, казваш: Празна работа! Човек ще остарее, ще умре. От обикновените картини, никой не се нуждае от тях, но от една гениална картина и ангелите се интересуват от нея. Един човек, който внася Божествената светлина в ума си, ангелите се интересуват от него. Един човек, който внася Божествената топлина в себе си, напредналите същества се интересуват от него. Щом те се интересуват, домът ще тръгне напред: жената, децата, слугите, всички ще бъдат добре. Ние, съвременните хора, трябва да приемем Божествената Любов, трябва да приемем Божественото знание, и Божествената сила, ако искаме да бъдем щастливи. Ние сме отлични критици: Този не живее добре и онзи не живее добре. Как трябва да се живее? Някой път аз виждам какви разположения имат хората. Като дойде някой човек при мене, заражда се в мене желание да го бия. Защо в мене се заражда желание да му ударя една плесница? Като се приближи до мене, дойде ми тази мисъл. Казвам му: Ти обичаш да потупваш децата си. Така е, казва. Той ми предава своето разположение. Дойде друг човек до мене и в мене се зароди желание да зная. Това не е мое. Дойда при гениалния художник, роди се желание да рисувам. Дойда при някой музикант, роди се желание да свиря. Зная, че това състояние е негово. Като дойда до един, който не знае да свири, не върви. Казват: С какъвто дружиш, такъв и ставаш. Не че ще станеш като него, но ще се обвържеш, няма да имаш подтик, като дойдеш до песимиста, казва: Животът няма смисъл. И ти казваш: Няма смисъл!

Роденият най-първо трябва да се учи от баща си, от майка си, да се учи от своя учител, от своите окръжаващи приятели, да се учи от природата. Казвам: На всички ви е потребно знание, светлина, която

да ви доведе до Любовта, топлина, която да дава смисъл, защото красотата трябва да дойде отпосле. Най-първо трябва да се внесе съдържание в един предмет и неговият израз отпосле ще дойде. Без Любов не може да придобиете красота и свобода. Тъй турете: Без Любов красота и деятелност не могат да дойдат в човека. Казвам: Тъй ще поставите: Любовта е път за постижение на всичко онова, което човешката душа желае. Всеки ден по този път ще вървите и тогава ще имате всичките постижения. Роденият ще направи това. Любовта е път за постижение на всичко онова, което човешката душа желае и което Бог е определил. Цялата вселена е създадена като предметно учение. И в цялата вечност има за какво да се учи.

Та сега ви желая: Топлина на сърцето ви, с която да дойде съдържанието на живота!

На земята трябва да зачитаме и сенките, понеже онези, великите хора в света, които са достигнали своето съвършенство, ако човек дойде в сянката му, този човек оздравява. Цялата земя е създадена от сенките на съвършените същества и ако дойдем в съприкосновение със сенките им, пак ще се повдигнем.

Добрата молитва.

10-та беседа, държана на 30 ноември 1941 г., неделя, 10 ч. с. Изгрев. София

МНОЗИНА ЗВАНИ

Добрата молитва.
“Благост”.

Ще прочета от 22-та глава от Евангелието на Матея от 1-15 стих.
“Духът Божи”.

Мнозина са звани. Животът е едно благо, което трябва да се изучава. Често ние се спираме и мислим, че сме оценили живота. Ако идете в Индия, ще видите една философия, че животът не е от големите блага, но животът носи най-големите нещастия на човека. Искат да се освободят от живота. Не зная какво може да се добие вън от живота? Индусите са прави, но то е едно състояние на живота. Когато водата заледенее, стане лед, ледът е замръзнала вода. Следователно, ако ние не искаме леда, не разбираме, че не искаме водата. Щом се стопи, този лед става много приятен. Казвам: Животът има едно състояние ледено, което хората искат да го отхвърлят, да го няма този лед, да изчезне. Трябва да се разтопи този лед. Често правят сравнение с любовта. И в любовта има такова отношение на земята. Ние разбираме любовта, която се отнася само до нас. То е отчасти вярно. Ще бъде голямо нещастие, ако слънцето свети само за един човек. То свети за всички. Всички може да се ползуват от него. Сега, ако раз-гледаме човека, както сега е създаден, съзнанието на човека се намира в предната част на главата, в голата част на челото, там се проявява съзнанието. Навсякъде по главата другаде се проявяват човешките чувства. Онази част от мозъка, която мисли, е голата част на челото, тя мисли. Тази част, която е под косите, тя не мисли, там са чувствата, човек само чувствува. Горнята част от главата, задната част и отстрани на главата, с тази част човек чувствува. С една много малка част човек мисли. Краката не мислят,

ръцете не мислят, чувствуват. Сега не може да турим едно противоречие между ума и сърцето, между мислещата материя и тази, която чувствува. Има различие, но нас ни трябват повече мисли (чувства), отколкото мисли. То е ровкият материал, от който трябва да се създаде нещо. Ти може с мисълта си да направиш един много хубав хляб външно, но този хляб с мисъл не става. Ти ще го омесиш, ще го направиш и този хляб е произлязъл от чувствата, от сърцето на земята. Умът го прекарал през хромела, направил го на брашно, после турил вода, омесил го, турил сместа в пещта. Този хляб докато стане такъв, изгубил доста от своята хранителност. Умът мисли, че е много умен. Голямото благо изчезва, остават само триците. Ние, умните хора в света, ядем само тричен хляб. Двама души може да са учени, но не живеят добре. Казва: Да имаме просветен ум. Съгласен съм, но просветен ум без просветено сърце не върви и без просветена воля не върви, и без просветена душа не върви, и без просветен дух не върви. Казва: Просветен ум, като че умът е автор. Да са всички просветени, съгласен съм. Духът трябва да бъде просветен, душата да е просветена, умът да е просветен, сърцето да е просветено и тялото да е просветено. Аз някой път вземам тялото в по-друг смисъл. Туй, което хората носят, не е тяло. То е една обвивка, пищимал. Отиваш на банята, дават ти пищимал. Този пищимал е за банята, щом излезеш от банята, ще захвърлиш пищималя, ще облечеш дрехите. Не може да кажем, че тялото е пищимал, но пищималът е за банята. Когато децата се раждат, майките им турят пищимал. Пелените са пищимал на банята. На банята много дълго не трябва. Светът мяза на баня. 120 години най-много ще стоиш, после трябва да напусне банята. Та ние тук сме на банята, трябва да излезем из банята. Казва някой: Как мислиш, живея ли добре? Казвам: Ти си в банята, още не си започнал живота. В банята вода има, търкат кир, мият те, като излезеш из банята и хвърлиш пищималя, като хвърлиш пилените, облечеш се, вземеш пособията на живота, може да живееш и да разбереш в какво седи новото.

Съвременното човечество е дошло до една фаза, дето трябва да се учи да се храни. Когато Бог създаде света, внесе първия закон за храненето. Създаде Господ Адама и му каза, какво да яде, и какво да не яде. За месо и дума не можеше да става. От вегетарианските плодове и там Господ направи различие. Заведе Адама и каза: "От това дърво няма да ядеш!" Не едно дърво, такива дървета много имаше из рая, то е като общество, заедно се свързва. Ние представяме държавата като един човек, но държавата седи от милиони хора. Някои от тях вземат разни положения в държавата. Сега туй дърво на познание доброто и злото и дървото на живота. Най-първо в храненето малко хора има, които знаят как да се хранят. Този, който знае как да се храни, живее дълъг живот: 80, 90, 100, 120, 130, 140, 200, 250 години. Адам, който знаеше закона, живя до 900 години. Подир Адама започна да се съкратява животът на хората, те употребиха месната храна. Авел беше овчар. От рая още като излязоха научи се да коли и да принася жертва. Каин беше земеделец, той принесе жертва от житните си произведения и така се появи понятие за религия. Тази религия на кого димът отишъл направо като комин към Господа, той е праведен. Благоприятна е жертвата, на която димът не пъпли по земята, но върви направо нагоре. Като принесоха жертва, димът от жертвата на Авела отивал нагоре, а тоя на Каина пъплел. И димът става причина за едно убийство. Ние мислим, че някои работи са малки. Малки са, но последствията са големи. Проникне в тебе едно малко желание, но трябва да знаеш естеството какво е. Например, ние се радваме на кислорода, който дишаме, но ако ни дадат течен кислород, може ли да се диша? Знаеш каква гъстота и какъв студ съдържа в себе си. Какво понижение на температурата може да произведе. Най-хубавите работи в света, ако се сгъстиха, какво ще стане? Ние искаме да сгъстим любовта, да сгъстим знанието, но те стават опасни. Консервите стават опасни в живота. Всичките неща трябва да се вземат в своя естествен вид, както те съществуват. Не трябва да ги сравняваме. Трябва да правим едно

различие. Някой път някой е прав. Нашите деди, които са живели преди нас, са били прави и нашите деди и прадеди са били прави в своите разбирания и ние за бъдеще ще бъдем прави и бъдещите поколения ще бъдат прави. Но тия поколения ако се сравнят с онова, което съществува в разумната природа, има едно различие. Следователно, ако нашият живот е кратковременен, причината сме ние и ако е дълговечен, причината сме ние, ние не нарушаваме Божиите закони. Ако има изменение, причината сме ние, ние нарушаваме законите. Например една майка ражда едно дете, ражда го, за да я гледа на старини. То е погрешна идея, която майката има. Тя трябва да роди дете, което да иде да служи на Бога. Тя ражда една идея, на която трябва да се кланя. Да кажем, че не я гледа, че не се обхожда. Да остави тази работа на нейния син. Майката родила детето, без то да й заповяда. Детето не й казало, тя да го ражда, тя го родила без то да й заповяда. Сега тя да остави това дете, то да се отнесе с майка си, без тя да му заповядва. Тя иска то да я гледа със заповед, ето погрешката, която първите хора правят. Казва: "Това дете ще ме гледа ли?" Ще те гледа, разбира се, има две очи. Въпрос не може да става за гледане, много пъти ще те гледа. Ако под гледане ти разбираш друго нещо, то е друг въпрос. Ако ти раждаш едно дете, в което после Бог ще се всели, да живее Неговият Дух, аз ти казвам: Ти няма какво да се съмняваш. Остави Господ, Който живее в сина ти, в дъщеря ти, Той да свърши своята работа, както Той разбира. Ти не Го учи. Не учи Господа как трябва да се отнася към тебе! Ти се учи, как ти трябва да се обхождаш. Майката като роди едно дете, никога не трябва да му каже нито една бяла лъжа. Това да го знаете! Бащата като роди един син, никога не трябва да му каже нито една бяла лъжа. Туй значи баща. Като кажеш ти една бяла лъжа, синът казва: Баща ми като полъгва и аз ще полъгвам. Възпитание може ли да има? Мислите ли, че ние, съвременните хора, как разглеждаме философията на съвременните хора, които са много умни. Има една приказка за трима души, които се занимавали с месоядство. Дали им

една печена, мазна кокошка - вие знаете какво е мазна опечена кокошка, много хубаво. Те не могли да дойдат до едно споразумение как да я разделят. Всеки искал най-добрата част и най-после решили да легнат да спят и който сънува най-чуден сън, той да изяде кокошката. Речено казано, лягат, тримата души да спят. Единият като заспива, сънува, че отива към центъра на слънцето. Издига се и се уплашил, че не може да се върне. Вторият пък сънувал, че отива към центъра на земята и той потъвал, потъвал и мислил, че няма да може да се върне. Третият, понеже бил по-умен, остава буден да види, какво правят двамата. След един час като се събуждат, започнал първият да разказва как отишел на Слънцето и се уплашил, че не може да се върне. Вторият разправил как отишел в центъра на Земята и как едва се освободил. Третият казва: Аз като видях, че единият отиде на слънцето, другият отиде в центъра на земята, помислих, че няма да дойдете и изядох кокошката. Онзи, който изял кокошката, какво спечелил? - Нищо. Той е работил. Поне на тия двамата стомахът е почивал, зъбите са били свободни, а пък онзи отеготил стомаха си. Та казвам: Често ние се поставяме като тия тримата души, кой да изяде кокошката. Оставете тази кокошка да бъде свободна, не я яжте. Онези, които са яли много кокошки, какво са добили? Кокошката не държи тайна. Дай й една крина жито, всичкото ще изхвърли. Много е щедра, всичко изхвърля навън. Като снесе едно яйце, окрякв орталъка, всички знаят, че е снесла яйце. По селата даже съм гледал, свраките знаят като снесе яйцето, свраката влиза и изпива яйцето, ако не идат да го вземат преди нея.

Та казвам: В съвременния живот трябва едно ново кардинално, вътрешно разбиране. Ние знаем доста работи, но ние се намираме в едно преходно положение. Търсим щастие в света и не знаем, как да го постигнем. Щастието на човека, от гледището на тялото, се обосновава на онова хармонично съчетание, на всичките органи, които човек има под своята власт. Щастлив е онзи, който има отлични очи да вижда, щастлив е онзи, който има отлични уши да

чува; щастлив е онзи, който има отличен нос да схваща всичките ухания, в природата. Всички предмети в света имат ухание. Светлината и тя има ухание, музиката и тя има ухание, всеки един тон има ухание. Някой път аз различавам един тон, преди да го чуя. Чул съм един тон, значи има ухание на до. Те са отвлечени работи. Няма какво да спорим, който (е) проверил, знае. Вие ще го приемете като приказките на хиляда и една нощ. Ще кажете: Това дали е вярно? Мене ми е чудно, когато говорят за верни и неверни неща. Кои неща в този свят са верни? - Вярно ли е, че слънцето е толкоз малко? Вярно ли е, че месечината е толкоз малка? - Вярно ли е, че звездите са толкоз малки? - Вярно ли е, че земята е по-голяма от слънцето? - Не е вярно. Вярно ли е, че слънцето изгрява и залязва? Повече ние сме заобиколени с неверни работи. Вярно ли е, че баща ви, ви е родил? Вярно ли е, че земята ражда ябълки? - Не е вярно, но тъй се приема. Че кой е мъжът на земята, нали в брака трябва да има един мъж? Кой е мъжът на земята? От едно гледище, земята не е никаква майка. Господ казва на земята да прорасте и тя прораства. Вън от земята, туй, което ние виждаме, има нещо, което ражда, от туй, което виждаме, но има нещо, което ражда, от което ние не виждаме. Кое е човекът? Човекът не е онова, което виждаме, но онова, което не виждаме е човекът, той е който мисли. Това, което виждаме, е резултат на онова, което не виждаме, на невидимото вътре. Невидимото е много хубаво. Невидимо, неведи, веди, значи знание. "Неведи" значи което ние не може да схванем. Туй, което ти знаеш, то не те интересува. Всякога те интересува това, което не знаеш. То ни най-малко не подразбира, че то не е реално. "Ведимо" значи незнайно, недовидял човек. Не че не видял, но същевременно неговото съзнание било раздвоено, той не е обърнал внимание на светлината, която му давала тия сигнали и е направил погрешка. Казвам: Всичкият въпрос седи в съзнанието на хората. Ние се мъчим за неща, които нямат никакво общо със самия живот. Ние мислим, че нещата, които виждаме, те са реални. Човешката мисъл виждали ли сте? Човешките чувства, виждали ли

сте? Любовта не се вижда, знанието не се вижда, но резултатите на знанието и резултатите на Любовта се виждат. Самите неща остават невидими, понеже човек няма очи да ги види, тия очи не са създадени. Ние, хората, на земята нямаме тази мрежа, която разлага тази светлина, за да бъде онзи свят видим. Питам: Когато видите една мечка, защо се страхувате от мечката? Има хора, които се страхуват от мечката, има хора, които не се страхуват. Разправят един анекдот: То било в България, в Карнобатско, дето било център за укротяване на мечки. Един тогавашен карнобатчанин, дал едно съвсем малко мече на една жена да го подойва. Колко време го подойвала, не зная, но като станало голяма мечка, един ден като я разигравали, тя идва при краката на жената и започва да ѝ лиже краката. Значи тази мечка познала, че тази жена е единствената, която ѝ давала мляко. Казва мечката: Ти ми показа човеколюбие, но тези ни най-малко не показват. Започнала да лиже краката на жената. Една мечка за една направена услуга съзнава. Казвам: Съвременните хора не помнят, по някой път мечките ще ни засрамят. Не само тази мечка, но и в древността има един разказ, дето някои от животните имат една признателност за едно добро, което е направено на тях.

Та казвам: Ние живеем на земята, но не може да живееш на земята, ако не обичаш никого. Ти не може да живееш, ако не обичаш въздуха; не може да живееш, ако не обичаш храната; не може да живееш, ако не обичаш водата; не може да живееш, ако не обичаш земята. Всичко наоколо, ако не обичаш, не може да живееш, невъзможно е. Онзи човек, който обича, накъдето иде, познават Любовта. Ако влезеш да живееш в една гора дълго време, дърветата, които чувствуват Любовта, дават повече плод. Казвам: Чрез Любовта се подобряват окръжаващите условия. Хората в света се поправят. По същия закон. Ако слънцето не дава светлина и топлина достатъчно на земята, може ли да има тия хранителни продукти, които сега имаме. Земята не може да ги роди. Ако Любовта в нас не дойде, и в нас не може да се роди нещо. Някои казва: Възпитанието. Възпитанието е

второстепенно. Любовта трябва да проникне в човешкото естество, Любовта трябва да проникне ума, сърцето и тялото. Здравето на човека зависи от ума, умът зависи от добрите чувства, и неговите добри чувства зависят от живота. Всичкото благосъстояние на човечеството зависи от Любовта. Хората търсят своето щастие вън от Любовта. То е погрешно схващане. Хиляди години тия хора търсят, търсят щастието и не са го намерили, защото пътят на щастието не е този. Пътят на щастието е в Любовта. Вие всички знаете какво нещо е Любовта. Щом познаеш Любовта, целият свят става осмислен в ума и в сърцето. Щом изгубиш Любовта, всичко е обезсмислено, от нищо не си доволен. Казвам: Ние, съвременните хора, противодействуваме на Любовта. Ние не се радваме, когато хората се обичат, когато народите се обичат, когато обществата се обичат. Гледал съм българите, един мъж като обича жена си, хас не струват, казват: Не му стига умът, не струва да я обича, малко строг да е, да покаже дървото. Другояче жена не се управлява. Или пък жена кога обича мъжа си, пак не става хас. Казва: Ти не му вярвай, че на мъжа си ако не вярва, кому да вярва? Ако не вярваш на приятеля си, на брата си, на сестра си, на баща си, на майка си ако не вярваш, кому ще вярваш? Тебе след като те обичат, казваш: Дали за бъдеще ще ме обичат? Питам: Слънцето ще ме гледа ли за в бъдеще или няма, какво си намислило? Никакъв отговор не дава. Казва: За днес те обичам, за утре не зная. Утре ако аз се скрия под някое подземие, ни най-малко слънцето няма да ми изпрати своята дажба. Ние сме хора на моменти. Постоянно хиляди смени стават. Сутрин ставаш, доволен си, после ставаш, недоволен си, и най-после смутиш се в себе си и търсиш причината къде е, недоволен си. Туй разногласие просто седи в количеството на любовта. Ние количествено разглеждаме любовта. Ние искаме един човек, когото обичаме, да е постоянно пред очите ни. Съгласен съм. Но онзи, когото обичаш, да не иде близо до очите ти, защо няма нищо да видиш. Слънцето го поставили на 92 милиона мили. Направили го тъй, че някой път да залезе, че да виждаме звездите и другите работи, не

целия ден да гледаме само него. Денем като изгрее слънцето може да виждаме онова, което Бог е създал. Ако слънцето дойде близо до очите, нищо няма да видим. Някои от вас, ние искаме любовта да дойде толкоз близо до вас, че да ви заслепи. Казвате: Сляпата любов. Когато обичаш някого, като влезеш в къщата му, ще си изуеш обущата, ще си измиеш ръцете, ще направиш баня, ще си туриш чисти дрехи и тогава ще отидеш. Не отивай да ме разправяш, какво си чувствувал, колко си страдал. Всичкото достойнство седи в страданието; ако не си страдал, никакво достойнство нямаш. Ако Христос има достойнство, то седи в Неговото страдание. Ако Той не беше страдал за човечеството, никой не щеше да го знае за големите страдания, които понесе и от Любов се пожертвува за хората, всички го уважават и почитат. Как мислите, без да дадем нещо да ни почитат и да ни обичат. Мнозина искат да идат на небето да живеят между ангелите. Ангелите са дали нещо. Знаете ли каква е историята на ангелите? Ние нямаме в нашите библиотеки, но има една библиотека, няма да ви дадат книги от нея да четете, в тия книги е описано, какво са минали ангелите, какво геройство. Някои са устояли, някои не са устояли. Сега и вие минавате през същия изпит. Всеки ден за малки радости иде съмнението, съмнения, които не са правдоподобни за човешкия ум и човешкото сърце. Някой път обичаш някого, после не го обичаш, първо го хвалиш, после го укоряваш. Питам: Защо го хвалиш? Доброто зло не може да стане. Доброто е винаги добро. Любовта безлюбие не може да стане. Единственото нещо в света, което не се мени, то е Любовта. Човек може да се измени, понеже има една материална страна в себе си. Човек трябва да поддържа равновесие в себе си, при този душевен живот и материален живот. Цяла една наука сега има, с която трябва да се занимава.

Ако във вас кислородът преодолява, вие ще бъдете много активен и много сприхав. Ако разбирате законите на кислорода, ще бъдете деятелен, работлив, прилежен и ще учите. Ако не разбирате законите на кислорода, ще станете сприхав човек, ще се увеличи горението.

Какво да правим? Без кислород не може. Няма кой да осмисли живота. Вземете водорода в света. Той е проводник на живота. Без него той е изложен на замръзване. Ако го сгъстите, става опасен за живота. Ако е в естествено положение, става проводник, жаждата утолява. Кислородът ви избавя от замръзването, от противоречията в живота. Вземете въглерода, той образува твърдите тела, сгъстява. Ако не знаете неговите закони, може да ви задуши. Ако разбирате законите, най-хубавите плодове са облечени във въглерод. Ако го разбирате, ще ви даде най-хубавите плодове; ако не го разбирате, (в)се гнили плодове ще ви даде.

По някой път се спират хората, имат хигиена. Трябва да се направи една нова хигиена. Не може да имаш хигиена без чистота. Ако Любовта не влезе като правило. Ти не можеш да бъдеш чист без Любов. Ако Любовта не влезе, не можеш да бъдеш здрав. В дишането, ако Любовта не влезе, не може да бъдеш здрав, и не може да дишаш. В яденето, ако Любовта не влезе, не може да ядеш правилно. Във всяка една мисъл, ако не присъствува Любовта, ти не можеш да мислиш правилно. Всяка една деятелност на човека без Любов е анормална деятелност. Сега в хигиената, аз поставям Любовта, не искам да изяснявам. Единственото нещо, за което много говоря и не искам да изясня същината му, какво е, е Любовта. Какво нещо е същината на Любовта? - Същината на Любовта е: щастието, блаженството, което ще придобием. Какво нещо е Любовта? - Тя носи блаженството, щастието. С нея като живееш, ще бъдеш щастлив и блажен, ще имаш всичките блага. Щом я напуснеш, ще дойдат най-големите страдания, нещастия. Оплакваш се: нещастен съм. Казвам: Отдалечил си се. Ако идеш на север, дето лъчите падат наклонено, топлината постоянно се намалява. Ако идеш на северния полюс, всичко е заледено, и в живота е така. Там, дето царува Любовта, е екватор. Аз говоря за туй, което още не е на земята. Нашата земя още се оформява, не е още оформена, както трябва, защото трябва да стане преустройство на цялата земя, на цялото вещество. Много малко знае съвременната

наука за устройството на земята, какво е състоянието. Но в това, което учените хора казват, има нещо вярно. Сега какво ще ми разправят за слънцето разтопено. Някой път, аз само ще се поусмихна само. Ни най-малко не е цялото слънце разтопено. На слънцето се живее десет пъти по-добре, отколкото на земята. Там има много по-хубави плодове, отколкото на земята. Портокалите там са като нашите дини големи. Казвате: Това е анекдот. Няма защо да вярват хората. Ако повярват, че портокалите на слънцето са големи като дини, какво ще им допринесе? Казвам: Слънцето има свой живот. Светлината, която иде от слънцето, е резултат на интензивната мисъл на тия същества, които живеят. Топлината, която иде, тя е онази Любов, която те имат. Казвам: Слънчевите лъчи ни носят подаръците на Любовта, подаръците на знанието, на мъдростта и подаръците на свободата, на истината. Благодарение на слънчевите лъчи, постоянно ние възприемаме по този начин. Казва: Що ще се грея на слънцето? - Ще получиш Любовта, ще получиш знанието. Сега, онези, които са религиозни, казват: Да се не покланяме на слънцето. Няма какво да се покланяш. Като обичаш един човек, покланяш ли се? Любовта изключва поклонение. Който не люби, той да се кланя, който люби, няма какво да се покланя. Покланят се хората в съвсем друго състояние. То е въпрос на сила. Когато двама души дойдат, онзи, който е по-силен, не се покланя, но слабият се покланя. В Любовта няма големи и малки. Там са всичките равни. Ако искаме, ще се покланяме, ако не искаме, няма да се покланяме. Радваме се, че се покланяме. Радваме се, че не се покланяме. Да не мислим, че сме направили нещо повече. Радвам се, че представям Любовта такава, каквато е. В Любовта аз се представям такъв, какъвто съм, не такъв какъвто не съм. Сега туй разбиране е в стълкновение със сегашните наши разбирания на земята.

Аз имам един случай. Един млад момък беше решил да живее по новия начин. Имаше доста слабости и докато замина, не можа да се освободи от една своя слабост, не можа да се откаже да пуши. От

всички слабости се отказа, но от тютюна не можа. Казвам: За бъдеще ще се оправиш. Най-после живееше по-чист живот, но пуши. По някой път аз го насърчавах. Казвам: Всяка къща има малко дим. Задимяла къщата, горенето не е пълно. Един ден горенето ще бъде пълно и няма да има пушек. Влюби се една мома в него. Казвам ѝ: Слушай, той е много добър брат, но не е за тебе. Защо не е? Имаш един обективен ум, значи разбираш материалния живот. Тя мисли, че с него ще живее добре. Аз зная, че никога не може да живее с него. Той си има съвсем други схващания, беше свободен, да угажда на жени, го нямаше. Тя мисли, че може да го възпита, ще го измени. На нея дадох следния пример да ѝ покажа, че не ще може да го измени. Казвам: Не зная дали ще можеш да го измениш. Примерът е следният: В един манастир живеел един игумен, неговият слуга бил Стоян. Да му турим името Стоян. От вас, ако има някой Стоян, не е за вас. Но каквото каже на слугата, той правел обратното. Ако игуменът му каже: “Стояне, отвори вратата”, той я затварял. “Донеси вода”, той я изливал. Запали огъня, той ще го загаси. Нахрани коня, той ще го удари да иде в гората. Пък искал да постъпва по християнските закони. Дошла му една светла идея. Когато иска да му каже да затвори вратата, ще му каже да я отвори, пък той ще я затвори. Ако му каже: Загаси огъня, той ще го запали. Иди пусни магарето, той ще го свърже. 20 години така му слугувал. Казва си: Намерих му цаката. Един ден ги поканили на гости да идат на друг манастир. Натоварили магарето, вървят по пътя, но дошли до едно място, дето било много стръмно. Игуменът мислил да му каже да вземе грижи за магарето, но да не го тикне надолу, му казва: “Стояне, я тикни надолу магарето.” Стоян взел, че се прекръстил и казва: “Ваше преподобие, за 20 години нищо не съм изпълнил, каквото сте ми казали, но днес ще изпълня волята Ви.” Тя ми казва: Няма ли изключение? Искам да се оженя, че ако ще и три дни да живея. След като се ожени ме срещна и ми каза: Да бях те послушала! Та казвам: Той беше добър и тя беше добра, но той имаше особено разбиране, особена философия. Нямаше да се

кара, но особен, каквото си е намислил, ще го направи. Онова, което тя искаше да получи от него, не можа да получи. Ние по някой път мислим, че със своя си живот, можем да изменим Божиите закони. Това не може да стане. Законите на природата не се изменят. Онова, което Бог е създал в нас, ние трябва да се съобразяваме с Волята Божия. Понеже той има всичките опитности, трябва да се съобразяваме. Когато дойдем до съвършенство да разбираме нещата, както трябва. Сега още не сме научили правилно да пеем, не сме се научили правилно да рисуваме, не сме се научили правилно да говорим. Вземете сега българската дума лута. Знаеш колко думи са излезли от лута? Бято е излязло като се измени у-то, като замениш у-то с - б. На български вземете думата стягам, на английски имате същата дума стегнейшен, което значи ограничавам, на български стягам. Мисля, че е българска. Има глагол на български, от който са произлезли. Тогава англичаните са взели тази дума от българите - стегнейшен.

Всички ние, които сме взели думите на природата, трябва да им дадем онова значение, което те имат. Не трябва да туряме онова качество, което Любовта няма. Любовта най-първо внася разбирателство. Щом обичаш някого, ти го разбираш; щом някой те обича, той те разбира. Щом той те люби, става щедър. Щом те обикне, ти вече оценяваш неговата любов. Щом ти обичаш, имате пълно разбирателство, разбирате се. За да функционира умът правилно, трябва да има някой да те обича или на земята някъде трябва да има някой да те обича. Без Любов не можеш да мислиш добре. За да чувстваш добре, трябва да има някой да те обича тук на земята или на небето, но трябва да има един, който те обича. Когато няма кой да те обича, тогава ще влезе една отрицателна мисъл, че не искаш да живееш. На къде ще заминеш и ти не знаеш. Може да заминеш само при онзи, който те обича. Тук няма кой да те обича, не искаш да живееш. И действително, старите хора като няма кой да ги обича на земята, заминават при тия, които ги обичат. Когато, онези горе, които

ви обичат са повече, заминавате горе. Когато тук има повече да ви обичат, вие слизате тук на земята. Ако искате един човек, да остане по-дълго време тук при вас, обичайте го. Ако искате сега да замине, разлюбете го, сега ще си замине. Мнозина са звани от Любовта, но тази Любов остава неразбрана. Сега в какво седи неразбирането на Любовта? Ние мислим, че като залюбим някого, ще се ограничим. Единственото нещо, което не ограничава, това е Любовта. Ако сам се ограничаваш, тази любов не е крива. Ако онзи, когото обичаш, се ограничава и ако ти, който обичаш, се ограничаваш, не е крива Любовта. В Любовта нещата трябва да станат по най-разумния начин. Сега аз говоря за истинската Любов на онези, които ние не виждаме. Аз говоря, не за нашата любов, която е кратковременна. Щом говориш някому, че го обичаш, нали Христос запита Петра: "Петре, обичаш ли Ме?" Най-първо Христос го попита: "Как се казваш?" Казва Петър: "Ти на мене разчитай, аз Петър докато съм, за Теб живота си ще положа." Първият път като се изпита, видя колко го обича. Като се намери на тясно, казва, че не го познава, че няма нищо общо с него. После плака. Пита го Христос: Обичаш ли ме? Казва: Знаеш Господи, че те обичам. Паси овцете ми. Пак го пита: Петре, обичаш ли ме? И като го попита трети път, огорчи се Петър. Как тъй Господ да няма доверие! Пита го: Да не би пак да се отрече. Питам: Колко пъти имаш право да питаш, дали те обичат? Вие имате право три пъти да попитате. Гледаш някои питат повече от Христа. Всеки ден питат: Обичаш ли ме? На другия ден, пак питат. Попиташ три пъти и ще свършиш. Паси овцете ми, свърши работата. Ако жената пита мъжа си: Обичаш ли ме, паси овцете ми! Давам ти кесията да я пазиш. Пак да попита: Обичаш ли ме? - Паси овцете ми. Вземи кесията да ми я пазиш. Три пъти да попита. След като пасе, започват тия овце да изчезват. Тогава какво ще каже? И мъжът да попита жена си: Обичаш ли ме? - Паси овцете ми. И той да даде кесията си. Три пъти така. Ако изчезват овцете, тогава какъв овчар е тя? Овчар, на когото овцете изчезват, той не е добър овчар. Мене ми разправяше един овчар, казва: От 20 години,

нито един вълк не ми е изял овца. Казва ми, че вино не пие, месо не яде, сутрин като стане и с кавала си свири, зло не мисли. 20 години, вълк не влизал, не го посещавал.

Та казвам: Ако ние не сме ония добрите овчари, да пасем своите мисли и чувства, своите постъпки. Господ пита Петра: “Обичаш ли Ме?” - Дръж постъпките си чисти, туй се подразбира. Мислите си, чувствата си, постъпките си, в името на любовта, ще ги държиш чисти. Сега считаме ограничение. Някои хора намират повече любов в месната храна, затуй ядат месо. Някои намират повече любов във вегетарианската храна, затуй са вегетарианци. Любовта към месото е създала месния режим. Любовта към вегетарианската храна е създала вегетарианския режим. Човек е свободен. Цял свят сега вегетарианци ли са? Дърветата са повече вегетарианци, отколкото месоядци. От млекопитающите, кои ни принасят повече полза: месоядците или вегетарианците? - Вегетарианците. Тези, които не са вегетарианци, от тях нямаме полза. И те принасят, но онези, вегетарианците, принасят по-голяма полза. Та казвам: В нас има месоядци, има и вегетарианци. Тези фагоцитите, белите кръвни телца, като влезе някоя микроба, някой неприятел, нахвърлят се, заобикалят го и го изядат. Всички неприятели, ги изядат. Ако те бяха вегетарианци, положението ни щеше да се влоши. Благодарение на тия фагоцити, че те гълтат нашите неприятели. Добре те пазят от неприятели, и ние като ядем кокошките, кого пазим? Те ядат нашите неприятели, ние като ядем, кого пазим? Ако имаш неприятел, изяж го. Ако имаш неприятел, изяж го, ако имаш приятел, посади го. Ние плодните дървета ги посаждаме, лозето, сливите, крушите посаждаме, от тях се храним. Житото посаждаме. Сега думата изядам, изяждане, какво значи? Да изядеш нещо, трябва да знаеш законите, как да се чистиш. Под думата ям, всякога се разбира една храна, която представя изобилен материал за съграждане на тялото. За изграждане на тялото много материал е потребен, но понеже ние харчим чрезмерно много енергия, затова ядем много. Да кажем един слон, който изяда на ден 70 килограма

ориз, ако човек би изял по 70 кила ориз, отде ще го намери, не е икономично, не е съобразно със самия живот. Едно кило ориз за колко време може да го изяде човек? Сто грама ориз за един ден, за десет дена едно кило; 70 кила за колко време ще го изядете вие? Значи от гледището на природата, трябва да влезе икономическият живот. Трябва да се икономисат Божествените енергии, понеже с хиляди години природата е работила, за да ни достави тази храна. Тя има особена дажба. Тези, които много ядат, не обичат живота. Ядеш малко, сладко ядеш. Ядеш много, не си доволен, без любов е. Здравословното състояние е, като седнеш (пред) една храна, не бързай да я изядеш, но бъди доволен. Намери храна, от която да си доволен. Най-първо влез във връзка с хляба, който е жив. Хлябът не е умрял. Влез във връзка с хляба вътре. Тогава ще придобиеш тази енергия. Има много индуски адепти, които прекарват на ден с по 100 грама ориз и са здрави. Дъвкат дълго време, той здрави зъби има. Ние имаме 400 грама хляб и пак не можем да извадим тази енергия. Та казвам: Ако ние от въздуха не можем да извадим тази енергия, която е потребна за нашата мисъл; ако ние от хляба не можем да извадим тази енергия, която е потребна за чувствата и ако не можем да извадим материал и за тялото, тогава в какво седи знанието ни?

После сме влезли в един свят, дето някой път възприемаш мислите на хората и мислиш, че са Божествени мисли. Пазете се от това! Не, че е опасно. Опасност има да считаш човешките мисли за Божествени. Божествената мисъл и човешката мисъл, крайно се различават. Една мисъл, щом влезе в тебе, ако ти си болен и мисълта е Божествена, веднага ще станеш на краката си, ще оздравееш. Но ако влезе човешка мисъл, тя само ще те насърчи, че ти ще оздравееш, но ти си пак болен, тогава от човешките мисли се подвеждаме под едно заблуждение. Казва ти мисълта, че ще оздравееш, но не оздравяваш. Дойде Божествената мисъл и ти оздравееш. Та казвам: В тяхното казване, като дойде Божествената мисъл, тя извършва. Някой път влезе човешката мисъл, блъска главата. Дойде Божествената мисъл и

дойде светлината. Въпросът веднага (се) разрешава. В човешката мисъл има насърчение, тя е спомагателна. Щом дойде Божествената мисъл, тя разрешава. Да знаете диагнозата. Божествената мисъл винаги разрешава, човешката само насърчава. Божествената любов разрешава въпросите, човешката ги насърчава. Туй, което само насърчава, е човешко; туй, което разрешава, е Божествено. Вие винаги се обърквате. Казвате: Мене ми казаха. - То е човешко. Човешкото казва: След една година. Божественото казва: Днес! Писанието казва: Днес ако чуете гласа Ми, не отлагайте. Не отлагайте за утре. Днешният ден е Божествен, утре е човешки ден. Днешният ден, щом извършиш една мисъл е Божествена, каквато и да е тя. Божествено е това, което свършваш. То е от Бога. Туй, което остава за утре, то е човешко. Идваме тогава до едно противоречие. Божественото днес ти дава хляб, колкото ти трябва. Човешкото дава двеста хляба за година. Ако чакаш двеста хляба, няма да ги дочакаш. Единият хляб днес свършва по-голяма работа, отколкото двестате за в бъдеще. В дадения случай любовта не е продължителна. Казва: Ти ще ме обичаш ли? Вие не питайте, ще ме обичаш ли? Щом сега те обича и за бъдеще ще те обича. Щом питаш дали ще те обича, влизаш в човешкия порядък. Любовта, която се мени, е човешка любов, която остава неизменна, е Божествена Любов. Ако някой път Божията Любов престане да се проявява, причината сме ние. Ние не сме добри приематели на Божията Любов, Бог ни оставя да опитаме, че с нашата любов нищо не можем да направим. Христос казва: Без мене нищо не може да направите. Той казва: Тъй както ме е Отец възлюбил, тъй и аз ви възлюбих. Без тази Любов, която Отец (ми) има към мене и без Любовта и без Любовта, която аз имам към вас, вие нищо не може да направите. Тъй трябва да разбирате. Казва: Както ме е Отец възлюбил, тъй и аз ви възлюбих. Казва: Без тази Любов, която Отец ми има към мене и тази Любов, която аз имам към вас, вие нищо не можете да направите. Та като разберем Любовта, която Бог има към Христа и която Христос има към нас, тогава ще можем да направим всичко.

Казва: Кой е Христос? - Христос е Онзи, Който съзнава, че Бог има Любов към Него и Той проявява тази Любов напълно, както Бог към Него. Той проявява Любов към хората и иска хората да възприемат и да проявят тази Любов към другите. Ако ние бихме проявили Любовта, която Бог има към нас, всичко ще се оправи. Светът и домът в един ден може да се оправят. Но в туй не трябва да има никакво съмнение. Сега съмнението е на вратата.

Сега аз разглеждам Любовта. Казвате: Да се обичаме! - По човешки разглеждате. Аз разглеждам Любовта като един източник, от който Любовта тече в нас. Ние чрез знанието, което имаме, чрез чувствата, чрез силата, която Бог ни дава, постоянно, той работи и ни учи как да работим. Значи възпитаваме ума си. Целият мозък е на работа. Някой мисли, че е музикант, но музиката не се изразява само с двата центъра на челото, отстрани. Ако искаш да дадеш красота на тона, има един център на красотата в ума. Трябва да събудиш този център. Някой път искаш да дадеш съдържание. Има център, който може да даде съдържание. В един музикален тон, може да се събудят 4-5 центъра. При това може да дадеш на музиката религиозна любов, да събудиш чувството, Любов към Бога, Божествената Любов. Може да внесеш милосърдие. Милосърдието е чувство, то не е способност. Може да направиш музиката много устойчива. През целия ден като пееш, ще посещаваш мозъка, ще го обработваш. Така и лицето се оформява. Сега хората никак не работят върху мозъка. Туй е вярно. Ако разгледате един човешки череп, ще видите, че там дето човек е работил със способността или с религиозното чувство или със семейните чувства или ако е имал любов към жена си, или ако е бил поет, художник, или ако е бил естественик, като турите една свещ, в черепа, ще видите, че дето е работил със способността, или с чувството, костта е тънка. Там дето не е работил, е дебела. Дебелата кост показва, че умът не е бил развит. Тънката кост, прозрачните места показват центровете, дето умът е работил. Ако ти имаш Любов, Божествената Любов, горе на средата на темето, костта е тънка. Ако

имаш Божествено милосърдие, там костта е тънка. Ако центърът Любов към децата е развит, или Любов към другарката, или Любов към приятелите, или Любов към обществото, или Любов към народа, особени места има за всяка Любов, ако човек е имал развит този център. Костта там е тънка, ако не е имал Любов, костта е дебела. Често приказват за Любов, а нямат тази Любов. Всичко е написано вътре в човешката глава, няма нищо покрито. След като умират хората, черепът ще остане като написана книга, кой каква Любов е имал. Най-после когато хората достигнат да владеят своя мозък, те няма да умират. Сега понеже не са господари на тялото, под кирия живеят. Човешките тела, в които живеем, са под наем заети. Бащата и майката турят детето под наем в една къщица, после дойдат господарите след 30-40 години и го изпъдят. Ние се нуждаем от бащи, които да ни оставят наследство, едно безсмъртно тяло, в което да живеем. Христос казва: Роденият от Бога. Апостол Павел казва: Ако се разруши естественото тяло, има дом неръкотворен. Родените от Бога живеят в този дом и няма нужда, те да умират. Живеят в едно безсмъртно жилище. Животът придобива друг смисъл. Казвам: Трябва да минем от смъртта в живота, от временното, от ограниченото, в безсмъртието. Не хората да ти са господари, нито пък ти да си господар, но всичките хора да са като слуги. И ти да не бъдеш господар, но слуга на хората. Или другояче казано: Всички да бъдем братя един на друг, защото братът може да бъде най-добрият слуга. За да бъдем братя, трябва да бъдем родени от Бога и всички да живеем в тела, не като сегашните. Да се извиняваш, че си нервен, неразположен, че баща ти е бил такъв, но да кажеш, че ти си роден от баща благороден, майка ти е благородна и ти си като тях. Имаш една отлична къща, и най-голямото уважение. Сега се извиняваш със своя баща, че хората на земята така живеят. Мнозина сега цитират Писанието: казват - чада Божии.

Сега по някой път като говоря за желязото, което е в огъня, то гори, но то не е виновно. След 5-10 часа като изстине, огънят не е в

него, не гори. Често и ние сме като желязото. Като ни нагорещят, направим пакост на другите хора. Ние сега поне трябва да станем като сегашните електрически чайници, в които се вари вода. Случва се да забравиш и като заври водата, има приспособление, че се прекъсне токът, разваля се. И ние да имаме един предпазител, че като дойдем до крайния предел, да се прекъсне токът. Сега всичката вода като изври, токът не се прекъсва и тогава вдигаме голяма врява. Трябва да има предпазител да се прекъсне токът. Възбудиш се някой път, казваш: Знаеш ли какво може да направя? - Нищо не можеш да направиш. Времето е студено, нямаш въглища, няма да се смени времето. Ако ти си добър човек и се помолиш на Господа и ако Господ е с тебе, веднага времето ще омекне. Бедните хора какво ще просят? Ако всичките бедни хора се обединят и се обърнат към Господа да се помолят, ще им даде мека зима. Ако им трябват два тона въглища, ще минат с четвърт тон. Те ще ходят на десет места да се молят, на този, на онзи, докато им дадат.

Сега всички трябва да се върнем към онази вяра и да не търсим вяра, която няма, но днешният ден както е хубав, в светлината Господ ни говори и във въздуха ни говори. Онова, което аз ви говоря, Той ви говори и онова, което имате в себе си, Той ви говори. Вие тела имате, всинца сте здрави доста. Днес поблагодарете Му, как ще Му поблагодарите? Ето аз ще ви дам един пример. Днес направете един опит. Днес намерете някой, комуто да кажете една утешителна дума, най-мощната дума, утешете го тъй, че той да се зарадва. Вие ще кажете, че Господ ни обича. Понеже ви е обикнал и вие трябва да обичате някого. Сега някои идват при мене и ми разправят на колко души са помогнали. Няма да ми говорите за това.Няма някой от вас, който да е помагал толкоз, колкото аз съм помагал и аз считам, че нищо не съм направил. Ако аз, който толкова съм помагал, нищо не съм направил. Дойде някой при мене и ми казва, че много е помагал. Така не се мисли. Това, което си направил, какъв плод ще даде? Аз се радвам на онова, което днес съм направил. Аз се радвам на себе си, че

изпълнявам Волята Божия. Понеже Господ с мене малко се занимава, той има такава важна работа и от своето време отделя и за мене, едно дребно същество, да се позанимае с мене, защо и аз да се не позанимая с някого? Казва, че той ми отнемал времето, може да е професор, или съдия, нищо не значи, то са временни работи. Ти като направиш едно добро дело, седиш по-горе от един съдия, по-горе от един професор, по-горе от един владика, по-горе от един княз, по-горе от един цар, по-горе от един светия. Ако направиш едно добро, по-горе си от един светия. Ти в дадения случай като слугуваш на Бога, си по-горе от всички, пък като правиш, той да ти слугува, ти си по-долу от всички. Тъй гледам на нещата. Туй е добрият възглед за нещата. Бог ни дава хубав пример. Ще бъдем радостни и весели. Накъдето ходим, той ще бъде с нас. И през огъня да минем, през страдания, през война, през смърт, навсякъде, той е с нас. Той е единственият, който на-всякъде нас може да ни придружава. Другите остават тук. Той през всичкият път с нас ще бъде. Онези оттук до края на пътя ще бъдат с нас. Щом той е с нас, всичко е благополучно в живота. То е смисълът на живота. Пожелавам ви да направите едно добро, с което Бог да бъде с вас през целия път!

Аз давам пример на (за) плодните дървета. Те нямат апартаменти, нямат въглища, нямат обуща, а плод дават. Научете се от тях и никога не роптайте. Поддържам Любовта на плодните дървета, които и при най-лошите условия, никога не роптаят!

Отче наш.

11-та беседа, държана на 7 декември 1941 г, неделя, 10 ч. с. Изгрев. София

ОТВАЛИ КАМЪКА

Добрата молитва.
“Иде, иде”.

Ще прочета 16-та глава от Евангелието на Марка.

Всеки човек си има по една мъчнотия в живота. По някой път се пита как ще я преодолее. По три начина могат да се преодолеят мъчнотиите. От човешко гледище има два порядъка: единият порядък наричам Божествен, другият - на живите същества, т. е. порядъкът на ангелите, и порядъкът на хората и на животните. Тия два порядъка съвършено се различават. Единият е вечен порядък, във всичко е съвършен, няма никакво изключение; другият порядък - другият порядък - ангелският, има по-малко изключения. Човешкият порядък има повече изключения и животинският порядък е почти от изключения, 99 % са изключения и 1 % е вярно. Когато някой човек ти говори от порядъка на животните, само едно е вярно; когато ти говори от порядъка на хората, 50 % е вярно; когато ти говори от порядъка на ангелите, 75 % е вярно; а когато ти говори от Божествения порядък, 101 % е вярно. Сега нека се разберем добре. За съвременните хора имам особено мнение. Запример ние живеем на земята, но ние тук сме пратени на заточение. Ние сме изоставени от целия космос и нямаме съобщение нито от слънцето, нито от месечината, нито от Марс, нито от Венера, нито от Юпитер, нито от другите звезди. С милиони години ние се возим и не знаем защо сме дошле на заточение. - За изправление. Тия заточените хора тук, разрешават важните въпроси в света, как е създаден светът. Та казвам: Когато човек е затворен, той трябва да очаква да го пуснат от затвора, да влезе в свободния свят. За (В) затвора вътре е ограничен. Ние търсим свобода, но не сме свободни. Запример, цялата земя принадлежи на Господа. В човешкия

порядък България има малка земица, тя седи, защищава я, турила граници. Всичките народи разделили Божественото, всеки го окупирал и казва: Това е мое. Питам: Ако един ден земята влезе в слънцето, къде ще остане България? Като влезе земята в слънцето, България ще се разтопи. Всички държави къде ще бъдат? Това са ред разсъждения. Земята е излязла от слънцето и не иска да се върне. Тя е дъщеря, която е зле третирана в слънцето, гледа по-далеч да е от бащиния си дом. Тя излязла в пространството и търси своето щастие. Всичките тия хора на земята са нейни деца. Тя се учудила какво да прави с тях. Сега аз ви приказвам във вид на роман. Казва: Това е строго научно. Кое е строго научно? 1111 в какво седи науката? Значи, ако са 1111 златни зрънца, значи има една единица, която съдържа хиляда, другата има сто златни, третата единица има десет златни и единицата съдържа една златна. Имате цяла една система. В аритметиката имате 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, какво означава това? Ако е в едно статистическо положение, разбираме количествени числа, част от материята, но ако представят някаква органическа проява в движението, тогава под едно, аз разбирам друго. Под нула, аз разбирам яйце, което не е снесено. Да изясня това. Под едно разбирам яйцето е снесено. Под две разбирам, яйцето се мъти, под три е измътено, под четири - ходи, под пет - търси си храна, под шест - си почива, под седем - пее, под осем - търси майка си, под девет - се връща в къщи, а под 10 - пак се връща от където е излязло. Туй означава цял процес. Казва: Той е един човек. Значи снесен е. Казва: Той е двоен човек. Оженил се. Като се оженил какво го очаква? - Ще му се родят деца. Щом се родят деца, майката и бащата започват да работят, четири стават, храна ще носят за децата. Пет - ще израснат, трябва да ги обличат, да ги възпитават. Най-после вие питате: Какъв е смисълът на живота. Тогава смисълът на живота от порядъка на животните не може да се избавите, от порядъка на хората не може да се избавите, от порядъка на ангелите не може да се избавите. Животните могат да се избавят от Божествения порядък, който е

вечен. Тия три порядъка са в нас. Представител на Божествения порядък в нас е главата. Представител на ангелския порядък е сърцето и представител на човешкия порядък е тялото, а на животинския - стомахът и доста други системи, за които не искам да говоря. Може да четете някоя физиология, анатомия. Аз казвам в общи черти. Имате един порядък. Знаете ли колко сложно е устроен човешкият мозък? Няма по-сложна организация от човешкия мозък. Всичко е предвидено. Ако е за памет, има център за (на) паметта. Ако е за тегло, има център за (на) тежестта. Ако е да определиш колко е голям предметът, пак има особен център. Ако е за броя на предметите, пак има особен център, който се занимава с броя. За да узнаеш дали някой предмет е музикален или не, има особен център. За да познаеш дали някой предмет е красив или не, пак има център. Дали някой предмет е разумен, има център, с който може да познаеш това и т. н. Това са способности, пък има и ред чувства, които определят, има центрове за тях, казва някой: Аз съм религиозен човек. Религиозността не е способност, тя е чувство. Да мислиш е способност. Чувствуваш нещо, с което определяш вътрешното съдържание на нещата. Вкусваш, че един предмет е сладък, ти чувствуваш това, после изваждаш, какво нещо е сладчината.

Та казвам: Всичките тия порядъци трябва да дойдат в едно. Ако човешкият порядък се подчини на ангелския, ако ангелският - се подчини на Божествения, тогава животът има смисъл, защото в човешкия порядък има две неща, с които човек е свързан: той се ражда, за да умре, а в ангелския порядък се ражда, за да живее. В Божествения порядък влиза, за да благува. Благото на живота, това е Божественото. Всеки търси благото на живота. До като не минем човешкия порядък и ангелския порядък, ние не може да имаме вечното благо. Някои мислят, че трябва да умрат, за да идат в оня свят. В оня свят ще останеш да живееш със сърцето си в света на чувствата. От това гледище, вие търсите вашите умрели. Те са във вашите сърца и са толкоз дребни! Баща ви, който е умрял, е толкоз дребен, че даже е

по-малък от една 25-милионна част от милиметъра. Такова пространство завзема. Казва: Къде е баща ми? - В сърцето. Той завзема една 25-милионна част от милиметъра в тебе. Този твой баща на туй място е доволен и мисли добре. Той ти казва: Синко, и ти дава наставления, дава си мнението.

Сега аз не искам вие да вярвате в тия работи. Аз, който виждам, вярвам в това. Веди значи да знаеш. Което не виждаш, нищо не знаеш. Там дето има светлина, има знание. Дето няма светлина, малко знание има. Казвам: Ако ти се намираш в противоречие в живота, светлината ти е малка. Ако започнеш разумно да се примиряваш, светлината ще започне да се увеличава. Ако се увеличава топлината, увеличава се ходът; ако се намалява топлината, намалява се ходът, движението се намалява. Казвам: Светлината, топлината и силата на земята са необходими за човека. Не говоря сега за механическата светлина, не говоря и за тази светлина, която имаме. За мене физическата светлина е сянка на реалността. За мене физическата топлина е сянка на топлината. После и силата, която хората имат пак е сянка. Казват: Много силен човек! - То е една сянка. Оная сила, за която аз говоря, е друга. Щом имаш тази сила, аз мога да дигна земята и да я хвърля в пространството, като една топка. То е една сила. От гледището на човешката сила е абсолютно невъзможно. От гледището на Божествената сила земята е една топка, с която може да се играе. Даже и тия напредналите същества са толкова своенравни, имат толкоз голямо честолюбие и такава гордост! Като предвидел тия работи Бог, турил ги в едно пространство, че да не би един ден да се скарат и да си направят пакост. Ако месечината беше близо до земята, щяха да се скарат, но тя е турена на 400 хиляди километра, да не може да се скарат. Слънцето е турено на 92 милиона мили, другите са още по-далеч, че да няма караница между тях. Всякога хората щом се намерят в един човешки порядък, карат се. Щом има кавга някъде, то е човешки порядък. Ако цялата земя е на двама души, за какво ще се карат? Единият на единия, другият на

другия край на земята, за какво ще се карат? Ще се обичат. Седят в една стая, четири метра на дължина и четири на широчина и три на височина, тази стая след време ще им стане тясна. Сега всичките хора разсъждават така: Да имаме пари! Какво ще направите с парите, кажете ми? От хиляди години колко хора има, които са възкръснали с пари? Може да ви наброя велики хора и философи, които са говорили, но къде са? Де е Платон, де е Сократ, де са пророците? В нас пророкът е вътре. Пророка го виждам аз, но аз съм по-голям пророк в същност, но благодарение на тях, в тях има безкористие, те са една мярка, но са по-умни, отколкото аз. Те може да минат там, дето аз не мога да мина. Аз със своята големина през малката дупка не мога да мина, те през малката дупка могат да минат. Те от мене до слънцето могат да ходят и да се върнат. Те отиват на слънцето и пак се връщат. Аз съм жилище, връщат се и нищо не казват. Казвам: Какво има на слънцето? Казват: То не е за тебе. Като дойдеш в нашето положение да завземаш една 25-милионна част от милиметъра, тогава може някои неща да ти съобщим. Аз може това да го обусловя научно. Кой създаде науката? Науката ли създаде човека или човек създаде науката. Кой е по-голям? Човек или науката. Човек е по-голям от науката. Той създаде науката. Тази наука, той постоянно коригира, защото неговите възгледи за света се изменят. Какво ли не мислят астрономите. Хората мислят, че са филмували Марс, когато е бил на три милиона километра, и ако дойде в България ще бъде умно да видите филма. На Марс, доста хубаво се виждат каналите. Едно време разрешаваха има ли живот на Марс или не. Та ние, съвременните хора, говорим за неща, които нямат никаква реалност, сенки са. Този живот е вътрешен, до толкоз, до колкото може да минем в ангелския порядък и в Божествения порядък, до толкоз ние разбираме. Ако ти не си във връзка с Божествения порядък, ако на тебе от Божествения порядък не ти говорят, и ако от ангелския порядък не ти говорят, не на сън. Ако е за съница, вие сте ясновидци. Съницата, това е едно отражение. В реалността на нещата, сиромашия няма. В реалността на

нещата, болест няма. В реалността на нещата, смърт няма. В реалността на нещата има един постепенен възход на нещата. Някой ще каже: Вечно да живеем. Като живее човек няколко милиона години какво ще направи? Той не разбира, ако ти мислиш, че след няколко милиона години, ти мислиш по физически начин. Значи в Божествения порядък всичко каквото желаеш, може да постигнеш. Казва: След като го постигна? Ти по човешки мислиш, ти казваш: След това какво ще придобия? Значи нещо не ти достига. В Божествения порядък ще бъдеш съвършено задоволен. Тогава Господ ще те прати да създадеш цяла вселена. След като научиш всичко, Господ ще ти каже: Искам да създадеш една слънчева система. Като учен, ще си дадеш програмата. Ще ви дадат бюджет, материал, сила да създадете тази вселена и ще дойдат всичките да видят до колко ти си умен. Ако създадеш една слънчева вселена, в която хората да се карат, ще видят, че не си от много учените хора. Вие сега, които седите пред мене, вие сами сте си създали вашите тела. Като сте били в онзи свят, Господ ви пита: Какви тела искате? Вие сте си дали вашата програма. Очите, които имаме, веждите, косата, брадата, носът какъв да бъде, очите ни черни ли да са или сини, всичко туй направихте вие. Сега гледам всички сте недоволни от вашия проект. Какво трябва да има в главата, вие дадохте проект. И за сърцето си, дадохте проект. Сега сърцето ви хлопа. Какъв беше вашият план, че хлопа сърцето? Вие туряте погрешката в другите, казвате: Други го направиха така. Адам даде своя план на Господа, каза: Господи, искам да ми направиш едно тяло от кал, хубава кал да намериш. Искам от тази кал да ми вдъхнеш от твоето дихание. Пък да ми направиш райска градина, пък да ми дадеш другарка, животни. И Господ направи точно това, което искаше. Вие ще направите едно възражение. Вярно ли е това, което говориш? - Питам: Туй, което вие вярвате, вярно ли е? Колкото вашето е вярно, толкова и моето е вярно. По човешки разсъждавам. Тогава вие ще кажете: Не е вярно. По човешки е относително, но след 200 години няма да живеете на

земята. Къде ще бъда? Ще бъда някъде, ще завземам някое пространство, в някое сърце една 25-милионна част от милиметъра, ще си давам мнението, ще ходя на слънцето, на месечината, на Марс, на Юпитер, на Венера. Ще си създам каквото тяло искам. Като тръгна за земята пак ще стана малък, понеже земята е най-долното място в слънчевата система. Тук са пратени всичките хора на изправление. Кой от където направи някаква погрешка, пращат го тук. Ако някой е направил някоя си система, че е направил някакво опущение, пращат го на земята да се учи. Ако някой дал крив съвет, пращат го на земята. От цялата вселена, тук са все екземпляри, учени хора. Това е теория само като един роман. Чели сте толкоз романи, нали сте чели "Клетниците", романа на Виктор Хюго? Тъй както Виктор Хюго описва Жан Валжан, не е такъв герой, малко го преиначил. Има нещо вярно, но има и нещо преувеличено. Жан Валжан започва с човешкото, отива в ангелското и после в Божественото. Казва: Не трябва така да се живее, за един хляб да се седи в затвора. Най-първо той открадна хляба и седя в затвора, не зная колко години? Той е седял толкоз години, колкото е лежал, ни повече, ни по-малко. Понеже вие знаете, може да ми кажете колко години е седял. В края като дойде Божественият порядък, дойде имаше една Козета, той се влюби, искаше да я подига, искаше да ѝ даде Божествен порядък - втори изпит. За хляба лежа в затвора, сега Козета искаше да вземе. Казва: Ще вляза пак в затвора, не се позволява да крадеш. Знаете ли този човек колко страда, до като се отдели, друг да вземе Козета, не той. То беше най-голямото изпитание. То е идеята за самоотричането в човека. Казвам: Ако Жан Валжан беше взел Козета, какво щеше да спечели? Като се отказа, даде ѝ свобода.

Та казвам: Ние, хората, сме гениални само тогава, когато се отказваме от някои наши пожелания. Закон има за пожеланието. Пожеланието се осъжда, да не пожелаеш. Някой ще пожелае да стане пръв министър в България. Това е престъпление, защото има пръв министър. Някой ще пожелае да стане цар. Друг цар има, ти нямаш

право да пожелаеш, ако хората имат нужда от тебе, да те повикат или да те хванат и насила да те турят да оправиш реда на нещата. Ние, съвременните хора, имаме една по-важна задача, отколкото временно я разбираме. Вие искате да станете министър в България, това е нищо. Вие сте пратен на земята да се учите, да бъдете архитект на една нова вселена. Бог прави цяла една нова вселена и ще ви тури там. Вие, най-способните, ще създадете нов свят. Нали сега говорят за нов ред? В порядъка на хората един нов ред да турят в Европа. Какъв ще бъде новият ред на нещата? Ако хората живеят в тъмнина, то е старият ред на нещата. Ако започнат да живеят в топлина и светлина, то е новият ред на нещата. Ако са живели в един порядък на гладория, то е старият ред. Ако живеят е един порядък дето всеки е задоволен в ежедневната храна, както казват в Господнята молитва: "Хляб наш насъщний, дай ни го нам днес". После казва: "Не ни въвеждай в изкушение". Някой казва, че ние сме турени в изкушение. Значи Господи, да не ме туряш в изкушение, да създавам една вселена, до като стана учен. Че като създам нещо и ти да си доволен и аз да съм доволен. Ние сме дошле на земята, че като живеем Бог да е доволен от нас и ние да сме доволни заедно с Господа. Ние да работим.

Казвам: Този камък, който е турен на гроба да се отвали от гроба. Христос имаше приятели, дойде един юноша и отвали камъка. Какво разбирате под думата юноша? Един юноша на колко години го считате? - На 21 година. Този юноша беше по-стар от всичките хора, които са живели на земята, като им турите всичките години от памти века до сега, той беше по-стар от всичките. Имаше толкоз знание, че дойде да извърши една мисия на въздигане. Знание имаше. Казва: Кого търсите, Христос го няма тук, възкръсна? Аз дойдох да ви бъда свидетел, да ви кажа. Той има по-важна работа. От обич към него, дойдох и отвалих този камък. Значи, не хванаха хората да отвалят, но дойде едно разумно същество да отвали камъка. Питам: Кой ще отвали онзи камък на вашето сърце? Само такова същество трябва да дойде. Кой ще премахне едно препятствие във вашия ум? - Само едно

такова същество трябва да дойде. Ние се занимаваме да разрешаваме много малки задачи.

Запример, ако на вас ви дадат една задача да се откажете от себе си. Да кажем имате къща и имот и от невидимия свят ви кажат: Откажете се! Ще кажете: Как да се откажа? Защо да се откажа? Толкоз години се мъчих. Мислиш, че като не се откажеш, няма да я вземат? Човек трябва да се откаже. Нас ни питат доброволно, ще се откажем ли? Ако не се откажем доброволно, насила ще се откажем. Като умира човек не му ли вземат всичкото? Не е въпросът да бъдем собственици, когато сме на земята, но трябва да бъдем господари на този порядък. След като заминем от този свят, пак да сме господари на положението. Ако ти след като умреш не може да останеш в човешкия порядък да помагаш, ако ти в ангелския порядък не можеш да останеш да помагаш и ако в Божествения свят не може да помагаш, ти тогава нищо не си разбрал в живота. Смъртта е страшна за ония, които не се отказват от себе си. Но смъртта е благо за всички онези, които се отказват от себе си. Христос дето казва: "Ако не се откажете от баща си, от майка си, от всичко, не може да бъдете мои ученици". Ако тебе те съблазнява най-малкото нещо, ако тебе те съблазнява една жена, ако тебе те съблазнява един мъж, ако тебе те съблазнява едно дете, един слуга, ако тебе те съблазняват няколко звонкови монети, ако тебе те съблазнява една дреха, един плод, ти не си свободен. Сега не мислете, че престъплението седи в големите неща. Ева направи една детинска погрешка. Един малък плод, една малка ябълка я съблазни - това е според разказа. Малка е повидимому. Онази кибритена клечка е малка, главичката й е съвсем малка, но може да произведе цял пожар. Малките пожелания, колкото и да са малки, водят след себе си, големи последствия. Отказването от малките пожелания, добиваме голяма добродетел. Не само да се отказва човек, да се бори, не само да драснеш кибритената клечка, да запалиш плевнята, но да вземеш семката, да пробиеш дупката в земята и да я посадиш. Сега някой казва: Да не грешим! Не е въпросът да не

грешим, но добро трябва да правим. Ако се бориш със себе си да не грешиш, ти всякога ще падаш в изкушение. Като казваш, че няма да грешиш, ти трябва да имаш пред вид доброто. Най-малките добри мисли, които дойдат, желанията, които дойдат, условията, които се дават, да се не противиш да изпълниш Волята Божия. Ние, съвременните хора, се съдим, казваме: Ти не постъпваш добре. Кога постъпката е добра? В музиката някой път ми казват: Не пееш добре. Казвам: Много добре, кажи ми как. Ако дойде той да пее и той не може да пее, колкото аз пея. Казвам: Не само да ми кажеш, че не пея, но да ми кажеш как да пея. Според мене правилната музика е другояче. Прав съм аз. Не само постоянно да пея. Казвам: Всичките растения, които растат, растат при известни тонове. Ако тия тонове в природата не се вземат вярно, има безплодие; ако тоновете се вземат вярно в природата, има изобилие. Ако тоновете за знанието за доброто се пеят в света, има знание, има добро. Зависи от музиката. Ако хората музикално пеят, добре ще мислят. Ако пеят добре, плодородие ще има. Ако пеят добре живот ще има. То е практическата, външна страна. Казвам: Вземам аз до. Като пея до на житото, видя, че то е израснало. Щом пея до, житото расте; не пея до, не расте. Някой човек е болен, трябва да му пея. Ако взема основния тон до, веднага болестта изчезва, стопява се. Пея на човека, не оздравява, не пея добре. Това е правият смисъл. Мисълта е най-хубавата музика. И чувствата в човешкото сърце е най-хубавата музика. Не сте ли усещали едно чувство, въодушевлява те, ти си готов да пожертвуваш всичко. Усещаш една приятност, никой не те вижда, ти за това, което чувствуваш, си готов всичко да жертвуваш. В туй Божественото, човек никога не се измамва. В Божествения порядък няма никаква лъжа. Ако аз дойда във вашия дом и всичко ви тръгне на пред - хайде да не турям аз - ако един човек дойде във вашия дом и всичко ви тръгне наред, мислите ли, че този човек е лош? Ако някой дойде в дома ви и всичко ви тръгне назад, има нещо, в което може да се съмнявате. Но най-после, то е един вид разсъждение. Аз

разсъждавам другояче. Мислите ли, че когато слънцето стопи всичкия сняг на повърхността, че слънцето е извършило престъпление? - То е превърнало бялата материя във вода, да напоява всичките растения. Тия блага слънцето със своята топлина ги раздава навсякъде, и всяко растение приема толкоз, колкото му трябва. Казвам: В нас ония блага, които са наслоени като лед и сняг, всички тия блага трябва да се стопят от Божествената любов и да се раздадат на всички живи същества от тия Божествени блага. Ние ще складираме нашите богатства като ледници, като наше и някъде ще го продаваме. Житото продаваме, дрехите продаваме, това продаваме, онова продаваме, до като и нас продадат някъде. Аз поддържам в света новото. Новото иде без продажба. Новото иде без лъжа. Новото иде без насилие. Новото иде в светлина, новото ни дава живот на всички. Да няма никакво насилие. Новото в света, което иде, силните ще станат слуги на слабите, слабите ще станат ученици на силните. Туй е новото, което иде в света! Умните ще станат бащи и майки на слабите, пък слабите ще станат техни синове и дъщери. Онези майки, които раждат децата си, и чакат на стари години да ги гледат, то е старото. Ако една майка ражда детето си да я гледа, оставете се от заблуждения. Майката трябва да роди детето си да го гледа, да покаже, че го знае. Ако не може да отгледа едно дете, да се не жени. Майка, която не знае да гледа едно дете, да се не жени. Майка, която не знае да гледа деца, да се не жени. Нека чака да слугува, да се не жени. Момък, който не знае как да отгледа деца, да се не жени. Слуга, който не знае да слугува, да не се хваща слуга.

Казвам: Какво е новото, което иде в света? - То е Божественият порядък, който се разкрива зад тази светлина, която сега имаме. Сега често се раждат кризи, хората измират повече, отколкото трябва. Защо измират? - Някъде се родили повече. Едно дърво не може да отхрани 10, 20 хиляди плода. Едно плодно дърво може би, може да отхрани хиляда плода, но 15-20 хиляди ако са, ще бъдат недоразвити. Та казвам: В сегашния живот трябва да имаме добри плодове. Хората,

които се раждат, трябва да имат отлични умове, добри сърца и после здраве трябва да имат. Всеки човек, който се ражда, трябва да има условия заради него. Когато Бог създаде първия човек, направи му райска градина, прекара пред него всичките животни, казва: Всичко туй е за тебе. После му каза, че ще стане господар на всичко на земята. И тогава Господ постави първия човек на изпит, ще може ли да управлява, или не. Даде му един от малките изпити. Казва: От едно дърво няма да ядеш, няма да буташ! Като не послуша, изпъди го из рая. Казва: Няма да може да управляваш. После втория човек, който дойде, Христос като дойде, казва: Ти готов ли си да понесеш всичките прегрешения на хората от памти века? - Казва: Готов съм. Като дойде първият човек, не можа да издържи един малък изпит, съблазни се в жена си, да не й прекърши хатъра. Ева пък, като дойде този адепт, да не го обиди, каквото й каза, повярва. Значи в него вярва, а в онова, което Бог й каза не повярва, остави го на заден план. Ние сега какво говори Господ не вярваме, а какво говорят хората, вярваме и затова сме прокопсали.

Най-първо ще вярваш какво Бог говори. Второ ще вярваш, какво ангелите говорят, те са нашите ближни. И най-после какво ти говориш. Оттам навсякъде ще вярваш каквото животните говорят, растенията. В тази йерархия, ти ще имаш ясна представа, какво нещо е животът.

Та казвам: Само любовта е в сила да премахне онзи техния камък на безлюбието, под който всичките хора са мъртви под удара на своите престъпления. Ако в един дом хората не могат да живеят братски, ако пред лицето на бащата и майката се карат, и всеки ден има побоища, питам: Това дом ли е? Този баща ли е? Синовете имат ли почит и уважение? Трябва ли да се женим, за да създадем един такъв дом? - Не. Сега аз отивам по-далече. Ако една мисъл, която съм родил в моя ум, ме безпокои, на място ли е? Ако едно чувство ме мъчи в моето сърце, на място ли е? - Не е на място. Тази мисъл, която се ражда в моя ум, трябва да поддържа моята идея, да бъде едно с

мене. Ако тази мисъл ме тури в противоречие с битието, не е на място. Ако едно чувство ме тури в противоречие с битието, не е на място. Ако моята постъпка ме тури в противоречие с битието, с Бога, не е на място. Казвам: Правилото е: Нашите мисли не трябва да ни отклоняват от онзи път, от Любовта; нашите желания не трябва да ни отклоняват от онзи път на знанието. Не трябва и нашите постъпки да ни отдалечават от Истината. Всяка мисъл трябва да ни приближава по-близо до Любовта. Всяко чувство в нас трябва да ни приближава по-близо до Божията Мъдрост и всяка постъпка трябва да ни приближава до Истината. То е пътят, то е новото, което иде! Всяка мисъл, която ни приближава до Любовта, тя принадлежи към Божествения свят. Всяко чувство, което ни приближава към Мъдростта, иде от Божествения порядък. Всяка постъпка, която ни приближава до Истината, иде от Божествения порядък. Следователно, Божественият порядък трябва да бъде мярка за човешкия порядък, за ангелския порядък и за всички порядъци в света. Ако очакваме по човешки вие да постъпите добре, то е старото в света. Две неща има, от които зависи човешкият живот. Ако не знаеш как да приемеш нещата - аз говоря много конкретно - ако храната, която приемаш, ти не я сдъвчеш добре и не я оценяваш, ти ще страдаш. Ако след като влезе онази храна няма къде да я туриш, ако този излишък, не го изхвърлиш от себе си, какво ще стане с тебе? Попитал един цар в древността, един мъдрец, кое е най-голямото благо. Казва: Да се освободиш от ненужното. Царят казва: Как така? Задръства го десет дена да не може да излезе. След това казва, че е право това, което казва. Ако човек се задъни, че онова, което яде, не може да излезе, ако (от) онова, което не ни трябва, не може да се освободим, ние ще страдаме. Не трябва да бъдем задънени. Умовете ни трябва да вземат правилно и да дават правилно. Да дадеш всичко нечисто. Сърцето трябва да възприема и онова, което не влиза в работа, свободно да дава. Тялото ни по същия закон. Трябва да бъдем свободни. Не трябва

да задържаме излишни желания, които ни създават хиляди страдания.

Та казвам: Ние търсим щастието там, дето няма да го намерим. За предпочитане е човек, който ви обича и люби, отколкото цял свят да ви хвали. Аз бих предпочел един да ме обича, и да ме люби, отколкото целия свят да ми пише статии. В тия хвалби има раздвижване на въздуха, нищо няма. Любовта дава изобилно. Да те хвалят хората, не зная какво могат да ти дадат. Казва: Ти говори много хубаво, отлично. Чудна работа! Че ако остане на неговите думи да вярвам, дали е хубава беседата, аз другояче разсъждавам когато говоря, гледам семената никнат ли, ако никнат беседата е отлична. Ако не никнат какво ще ми разправя, че беседата е хубава? След като говоря, ако дърветата не цъфтят - казва ми: Отлично говори. Ако след като говоря, слънцето не изгрява, облаците не се размърдат, беседата не е така хубава. Като говоря и в най-мрачния ден небето малко да се изясни. Някой път е съвсем тъмно. Или казано ясно: Ако ти говориш без Любов, твоята реч нищо не струва. Ако ти чувствуваш без Любов, твоите чувства нищо не струват. Ако ти постъпваш без Любов, твоите постъпки нищо не струват. То е един закон навсякъде. Освен, че нищо не струва, но ти понасяш най-голямото страдание. Защото всеки човек от нас когото срещаш, той очаква да му предадеш една хубава мисъл. Всеки човек, който те срещне, съзнателно или несъзнателно, очаква да му предадеш едно хубаво чувство, или пък да види една хубава постъпка. Един ден минавам и гледам един стар дядо и едно момиченце много красивичко, седнало, че му връзва обущата на дядото. След като му върза, дядото я поглади, детето тича. Казвам: Ето една любовна постъпка. Дядото нищо не плати, поблагодари и после слушам, как дядото благодари: Господ да те благослови, защото щях да изгубя обущата си! Туй дете може да мине аристократически, да остави друг да му върже обущата. Защо да се навежда да си окаля рокличката? Туй дете с обич го направи. То казва: Дядо, много се радвам, че имах чест да завържа обущата на

тебе, учен дядо. За бъдеще искам твоето благословение да дойде върху мене. Казвам: Ето едно дете, в което работи Божественият порядък и ето един дядо, в който Божественият порядък работи.

Казвам: Между нас онзи, който обича и онзи, който люби да има съответствие. Всякога да бъдем благодарни на Любовта, която ни дава и на Обичта, която взема. Защото в нас единственото реално нещо е Любовта, която ни дава живот и Обичта е, която възприема живота. Не сме ние, които приемаме живота. Божествената Любов ни дава живота и Божествената Обич го възприема. Следователно, трябва да сме под тия двата порядъка: Любовта е, която носи Божиите блага, а Обичта е, която възприема Божиите блага. Ако живеем между тия двата полюса, или ако живеем в този дом, защото Любовта аз считам баща, Обичта е майката, аз, който се уча съм техен син. Ако съм възприел добре Любовта, послушал съм баща си; ако съм приел благото на Обичта, послушал съм майка си. Тогава аз съм добрият син, който е добре погледнат от Бога.

В древността, една царска дъщеря тръгнала да иде при своя възлюбен, без да приеме благословението на баща си. Дошла до един извор и видяла нейния възлюблен, който се прострял на земята. Започнала да плаче. Три дена седяла. Минава един светия и казва: Защо плачеш? - Излязох от дома на своя баща без благословение и моят възлюблен умре. Аз съм готова да изправя своята погрешка. Той поставил ръката си на умрелия и той оживял. Казва им: Върнете се и вземете благословението на баща си, тогава тръгнете в живота!

Отче наш.

12-та беседа, държана на 14 декември 1941 г., неделя, 10 ч. с. Изгрев. София

ПОСЛУШНИ И НЕПОСЛУШНИ

Добрата молитва.
“Ще се развеселя”.

Ще взема само няколко стиха от 21 глава от Евангелието на Матея - от 28 стих до 33 стих.

Двамата послушни и непослушни синове. Единият казва: “Няма да ида”, другият казва: “Ще ида.” И двамата послушни и двамата непослушни.

Неразбраният живот е комедия, разбраният живот е драма, приложеният живот е трагедия. Ще кажете: Че как тъй? Драма е когато някой човек те обича, както баща ти върши всичко заради тебе и ти го подозираш. Като си замине за другия свят ти разбираш, че той те е обичал. Това е една драма в живота. Представете си, че вие разбирате живота, да идеш и да се биеш за отечеството си. То е трагедия. Очаква те смърт. Щом съзнаваш дълга си, трагедията ще дойде. Щом съзнаваш, че не си изпълнил нещо, както трябва, то е драма. То е едната страна на живота. Всичките хора на земята са от тия два вида синове. Всички имат много големи претенции. Най-първо човек обича да му служат, да го уважават, да го почитат. Той обича да бъде господар, каквото каже да стане. Колцина хора са постигнали това? Искаш да заповядваш. Можеш ли да заповядаш на земята да спре, да не върви? Може ли да заповядаш на слънцето да не залязва? На една муха може ли да заповядаш да не хапе? Като намери, че си се захласнал някъде, забие жилото. Казва: Какво си се захласнал? Един стражар е тя, казва: Не трябва да се захласваш.

Съвременните хора трябва да имат една правилна философия. Например, всички сте все учени, философи, свършили сте гимназия, запознати сте с x, y, z. Три неизвестни, какво означават. Имате ред

процеси, с които може да се намери, на какво е равно x, на какво е равно y и на какво е равно z. След като разрешим, ние пак не знаем какво значи хикс. Някой път намериш, че хикс е равно на единица, някой път - на нула. Според мене хикс е едно неизвестно число, което сега се зарежда. Яйцето, което се зарежда във вътрешността на една кокошка, е хикс. То зависи от вътрешните условия. Най-първо това яйце е много малко, невидимо. Като храним кокошката, това яйце се увеличава, увеличава, стане голямо, снесе се. Хикс е равно на яйце. Тогава търсим по кое време ще се снесе яйцето. Игрек, това е яйцето, което е поставено под кокошката да се мъти. След като се излюпи, то е игрек. Зет, това е пилето, което търси своята храна. Къде ще я намери?

Та казвам: Ако човек не впрегне своя ум на работа, ако не впрегне своето сърце на работа и своята воля на работа, той не може да разреши неизвестните хикс, игрек и зет. Всеки от вас има известни желания, той трябва да ги постигне. Ако не постигнете едно ваше желание, страдате. Но трябва да знаете, като снесете яйцето, къде ще го снесете. Ако го снесете зимно време при 35 градуса под нулата, какво ще стане? Ще се пръсне. Това яйце ще замръзне. Значи, трябва да снесете там, дето не замръзва. Ако го снесете лятно време при една температура от сто градуса, туй яйце ще се опече и пак няма да постигне своята цел. Чудят се някои защо желанията така не си постигат. Чудни са хората в своите разбирания. Те не създали света, пък искат да бъдат господари на света. Най-първо имаме един млад момък, много красив, отличен, роден от добър баща и една мома, родена от добър баща и благородна майка. Един ден момата само като го зърне, сърцето й е радостно, весело, че го е видяла. Целия ден работи с една идея, отдалеч е зърнала гърба му само и не иска повече. Но после с това не се задоволява. Тя иска не само с очите си да го зърне, но тя иска да чуе гласа му, как говори - втората фаза. Щом чуе гласа му и там не се задоволява, иска да го пипне за ръката, да го поздрави и най-после пожелае да се запознае с него и после пожелае

да му тури един юлар на главата. Стане му господар: Ти вечерно време ще се връщаш рано. Може да четете живота на Йоан Веслей, един прочут английски проповедник, който мислил да реформира света, започнал да проповядва. Даже в България има последователи на неговото учение. Методистите са последователи на Йоан Веслей. Един ден като Адама в рая казва: Не си струва сам да живее човек. Да проповядва свободен е човек на всякъде, но един ден му се поискало да има една Ева. Казва: Ще бъде по-добре, ако дойде Ева в моя рай. Ще бъде нещо отлично. Намира той една Ева. След три дни казва на един свой приятел: Не си струва човек да се жени. Тази Ева казва: Ти до сега ходеше с братя, със сестри, сега да ги няма такива сестри. Да получаваш писма от тях, не може тъй. В семейния живот такава евангелска свобода не може. Той я убеждава, но тя казва, че не е разбрал Христа. Такъв Христос, казва, не го искам. Ти тук ще се подчиняваш на закона. В Англия има закон, хваща го за косата, че му разтърсва главата. И тогава Иван Веслей като среща един свой приятел, казва: Преди да бях се оженил, не мислех, сега започнах да мисля, жена ми като ми разтърси главата. Сега се оставя това, което е било по-нататък, вие ще си го представите. Той не е отстъпил, но през целия си живот е разрешавал един въпрос. Тя казва: Как ти се струва, ти може да обичаш хубаво онези, които те обичат, но жена ти, която ти разтърсва главата, нея да обичаш да видим, как ще приложиш Христовото учение. Изпитва го. Та казвам: Лошите условия като дойдат в живота, те забраняват, казват: Ти така няма да постъпваш. Сега лошите условия, например, вие не можете да си направите баница. при сегашните условия с масло може ли да разполагате. После не можете да викате гости, когато имате 300 гр хляб. Как ще викаш, за тебе няма? Като дойде гост, по германски ще постъпиш. Германците като седнат да се угощават, всеки плаща за себе си. Българинът няма това, той е щедър, като седнат, иска да плати за всичките, да мине за много щедър. Германецът плаща само за себе си. Казвам: Трябва едно вътрешно разбиране.

Какво е нашето минало, ние не го знаем. Какво ще бъде бъдещето и него не знаем. Знаем сегашното, настоящето, сегашното положение. Страдаме някой път, защо сме в това положение. Когато един цигулар вземе цигулката и свири, пита, защо свири цигуларят. Той свири от любов, понеже обича музиката. Може да свири от принуждение, че е гладен, трябва да свири, да си изкара прехраната, да му дадат нещо. Някой оре земята, земеделец е, защо? Заставен е да си изкара прехраната, оре земята. Казвам: Всички ние сме заставени да работим, каквото и да е. Философствуваме външно, но има нещо вън от нашата философия, което ни заставя насила, една необходимост има. Казва: Аз не искам да работя. Ще работиш целия ден като някой железар. Нали сте виждали онези железари, които целия ден надуват меха, нагорещяват желязото, разгорещяват огъня, турят желязото, удрят чука. Всеки от вас надувате онзи мех, който постоянно разпалва огъня. Вас ви се вижда смешно, но целия ден изпълнявате тази служба. Казваш: Аз ще му кажа. Ще разпалиш огъня, човекът ще изчука гвоздеите, ще направи ралото. Вечерта ще загаси огъня, мехът ще спре. Преставането на този мех, това е смъртта. Смъртта е една почивка за меха. Завърти се земята, изгрее слънцето, дойде железарят, запали огъня, пак започва да надува меха. Нали сте виждали онези локомотиви излиза пара, като живи. Загасят огъня, турят машината на почивка, като че умира. На другия ден пак турят огън, пак е жива. Питате: Какво ще стане с нас? Ще си почивате, после пак ще турят огън, пак ще работите, после пак ще почивате, пак ще работите. Къде ще му иде краят? Да ви кажа къде му е краят. Понеже всички хора искат да знаят, какъв ще бъде краят. В древността имало един цар, който искал да знае, какъв е краят на живота, какъв е смисълът на живота. Разните философи му разправят, никой не може да го убеди. Няма е едно разрешение. Най-после се явява един мъдрец, който му казва: Аз ще ти кажа какъв е краят на живота. - ако ми кажеш какъв е краят на живота, ще ти дам едно от най-големите възнаграждения. Той казва: В древността имаше един цар, много

умен и богат. Направи си три големи житници, всека житница по един километър, напълнил ги с жито. В първия хамбар зидарите оставили една малка дупчица. Ето иде един щурец и влиза вътре, извадил едно зърно навън и го занесъл. Не се задоволил, пак се върнал, пак взел едно и го изнесъл. Целия ден така. Казва: Какъв е краят. - Чакай да извади всичките зърна. Колко милиарда години ти трябват, до като се изтеглят всичките зърна, до като видиш какъв ще бъде резултатът. Доброто край няма, злото има край. Туй да се знае. Който иска край, край има злото. Безкрайни неща са добрите. Безлюбието е с край, любовта е безкрай. Глупостта е с край, мъдростта е без край. Жестокосърдечието е с край, милосърдието е без край. Всичките добродетели в света са без край. Казва: Какъв е краят. Ти злото ще търсиш в света. Всеки човек, който страда, това е краят вече на неговия живот. Който умира, това е краят. Който се ражда, какъв ще бъде краят. Неговият живот няма край. Доброто има начало, край няма. Злото няма начало, има край. Като ги събереш двете: Доброто има начало, злото няма начало; доброто има начало, край няма, злото няма начало, край има.

Това са ред разсъждения. Вие искате да знаете, какъв ще бъде краят. След като се ожените, какъв ще бъде краят. Питам ви: Защо ви трябва женитбата. Какво разбирате под думата женитба? Ако разбирате под думата женитба двама души да се събират да се обичат, то е начало. Като се бият двамата, това ще бъде краят. Като се обидят, това ще бъде краят, като се намръщят, ще бъде краят. Искате да знаете края. Според новата философия когато хората искат да знаят, какъв ще бъде краят на войната. Краят на войната, ще се избият хората, ще се заровят в земята, това ще бъде краят. Началото какво ще бъде? Ние не се нуждаем, какъв е краят на войната, ние се нуждаем какъв е новият порядък, който ще бъде без край. Ще има начало, няма да има край. Сега начало няма, има край. Добре, че краят е дошел. Трябва да се радваме, че е дошел краят на злото. Като изтече калната вода, ще започне началото на чистата вода, от която може да пием. Тъй

разсъждавам. Какъв ще бъде краят? Краят ще бъде изтичане (на) мътната вода, ще дойде бистрата вода. Това е началото на живота. Това е новият живот. Казвам: Ползувайте се от края на вашия живот. Всичките ваши страдания са краят. Всички ваши съмнения, това е краят. Всички ваши недоразумения между хората, това е краят на нещата. Има един случай, ти правиш разлика, обичаш едного, не обичаш другиго. Ако един незрял плод не обичаш, какво значи. Ти не разбираш процеса в природата. Казва: Аз зелени плодове не обичам. Ти не говориш право. Не е време този плод да се яде, начало няма. Този плод трябва да чакаш да узрее. Казва: Аз не го обичам. Така не се говори, така не се разсъждава. Този човек като малко дете, нищо не знае, но като стане на 21 година момче или момиче, ти вече не гледаш така това същество, което по-рано ти се виждаше маловажно, глупаво, виждаш разсъждава, знае, философия има, разбира те, как ще постъпиш, не можеш да го лъжеш.

Един случай тук ми разправяха в България е станало през Великите пости. Опичат си кокошка към средата на постите, но си сваряват и коприва, сготвена с малко брашънце. Тъкмо турят кокошката отгоре, копривата отдолу, иде един господин отвън. Те веднага скриват кокошката отдолу, копривата отгоре. Той вижда, че се безпокоят, искат той да си излезе, за да излезе кокошката отгоре. Той седи, да седи копривата отвън. Смущават се, казват: Не може да ви угостим от нашето ядене коприва. Казва: Аз ще ви дойда на гости подир Великден, тогава ще има печена кокошка. Той помирисва кокошката. Той си отива и кокошката излиза отгоре. Питам: Защо седи копривата отгоре, а кокошката отдолу. Човешки съображения. Ние искаме да ядем кокошка, безпокоят ни хората, като заминат хората, туряме копривата отдолу, кокошката отгоре и започваме работа и разрешаваме живота. Казваме: Какъв ще бъде животът в оня свят. Казва: Кой е този свят. Казвам: Този свят е с край, без начало. Оня свят е с начало, без край. Тук ти ще научиш нещата, които са без начало, с край. В оня свят ще научиш нещата, които имат начало,

нямат край. Ако тук не научиш нещата, които имат край, ти не можеш да научиш нещата без край. Трябва да има човек един контраст. То е все едно да нарисува един художник една картина без сенки. Що е сянка? Сенките са да изпъкнат светлите места. Страданията в живота са сенки да изпъкне онази велика реалност, която съществува в битието. Ако разбираш живота, страданията ще бъдат сенки на твоята картина. Ти ще се радваш, че имаш сенки. Мислите ли, че ако един ви каже, че не ви обича, не ви обича. Мислите ли, че лисицата не обича кокошките? Обича ги, от любов ги изяда. Минава котката покрай жабата, бутне я, не я обича, не я яде. Дайте на котката мишка, веднага я хване, изяда я. Така я обича, че с козината я изяда. Всичко, каквото има в мишката, го изяда, нищо не остава. Котката всичко изяда от любов. Често котките страдат от тази любов. Като яде такава мишка, котките страдат от тази любов. Котката живее така хигиенично, сутрин излиза да се пече като някоя дама се изглажда, но не знае да яде. Не че не знае, но от любов. Тя мисли, като изяде мишката, всичко ще й донесе тази мишка. Тази мишка със своите нечистотии разстройва нейното здраве.

Следователно, вашите желания, те си имат своите нечистотии. Поне ще имате това разбиране, което има тюленът. Ако хвърлите една риба на един тюлен, той със зъба си отваря рибата и изважда червата, и тогава я нагълтва. Той изважда нещата, които са непотребни. Ние, съвременните хора, нагълтваме желанията и нашите мисли цели. Четеш някой автор, писал някоя книга, дава някаква философия, като че (е) разрешил въпросите. Казва: Всичко е тягостно в живота. Той нито на слънцето е ходил, нито на Юпитер е ходил, нито на месечината е ходил, никъде не е ходил, пък седнал и написал авторът една книга, разрешава един от великите въпроси, че всичко било бошлаф в света. Това е философия. Аз бих го поздравил, ако той бе посетил цялата вселена, всичките слънца и тогава да даде едно съчинение. Той без да е ходил, пише ред книги, казва, че (е) чел Кант. Той разбира ли Кант? Казва, чистия разум на Кант чел. Кой е чистият

разум? Критикувам философията на чистия разум. Чист разум е онзи, който вижда какво има на слънцето. Чистият разум е онзи, който вижда какво има на Сириус, който вижда какво има на месечината, на Юпитер, на Меркурий, на Венера, на Сатурн, на Уран, на Нептун, като погледне, навсякъде вижда. Той нищо не вижда и казва, че Господ му говорил. Виж го ти, той друга манджа не яде. /Една сестра изсмя се високо/. Казвам: Често певците не вземат вярно тоновете. Тази сестра, която вика, ако беше в един оркестър, ще я изпъдят навън. Тук не е място за смях. Всеки тон трябва да се вземе вярно. Ние разсъждаваме. Ако вие не можете да пеете, трябва да излезете навън, разбирате ли? Ти си музикална, ще се въздържаш. Нищо повече. Трябва да се вземат вярно тоновете в живота. Живот без музика той няма смисъл. Той е неорганизиран живот. На съвременните хора им трябва музика. Ти, който се гневиш, не си музикален. Който не може да се въздържаш, не си музикален, не знаеш да се въздържаш, не си музикален. Ще знаеш как да чувствуваш, да се проявиш. Музиката, това е Божествена организация, която слиза да организира света. Та казвам: В съвременната музика нищо не дават, само разклащат въздуха. Не е така. Чрез музиката се доставя най-мощната енергия, най-хубавото в света, което човек пожелае. И в музиката, като вземете някой път, спорят (в)се за основния тон. Някои поддържат, че има 16 трептения, някои поддържат, че има 32 трептения. Ако има 16 трептения основният тон, 8 са положителни, мъжки трептения, те имат повече електричество, 8-тя имат повече магнетизъм в тях. Като се съединяват заедно трептенията, образуват правилни съчетания. Когато правилно се съединява електричеството с магнетизма, дава правилно форми, тонът е правилен. Щом не се съединяват всичките в едно, тогава има дисонанс, тонът не е верен. Ако има 32 трептения, 16 са положителни, 16 са отрицателни.

Сега някой може да каже: Що ни интересува нас музиката. Че вие ядете, това е музика. Вие имате 32 зъба, всеки зъб има особен тон. Една арфа са зъбите. По някой път хората изгубват си зъбите, ражда

се един дисонанс. Неправилният живот разрушава костите и зъбите на хората.

Неправилните мисли разрушават зъбите. Ред поколения, на които половата деятелност не е била правилна, разрушава зъбите. Ако идете в Америка, ще видите малко хора със здрави зъби. Защото в тях има чрезмерна деятелност. Американецът тръгнал, като че му горят четири къщи, тича. Като че бяга, не върви. Всички бягат там, чрезмерно се движат. Хубава е тази активност, но тя изтощава хората. Ти може да вземеш един тон, ако се напрегнеш, че да повредиш гърлото си, може да повредиш струните на гърлото си. Какво те ползува? Пеенето като пееш трябва да усили гърлото, да внесе здраве. Хване ви треска, ако знаете да пеете, треската ще си иде, ще се намали температурата. Ако имате разстроен стомах, ако знаете да пеете, ще по-правите стомаха си. Иска се съзнание. Как? Най-първо има един строеж в мозъка. Ако ти искаш да излюпиш хубави яйца, трябва да пееш до много добре, за да се излюпят яйцата. Който и да е от вас, ако тури 12 яйца и ако се излюпят 6, а 6 не се излюпят, зная, че тона до не вземате вярно. Този неправилният тон осакатява яйцата. Едно време дивите кокошки колкото яйца снасяха, всичките са се излюпвали. Като дошли при хората да снасят яйцата си, едни се излюпват, едни не. Туй произтича от намесата на човешкия живот. Ако вашите мисли изгубват своята светлина, ако вашите чувства изгубват своята светлина, те нямат смисъл. Като кажете нещо, то да има сила да никне, да цъфне, да даде плод. Ако то е плод, който никне и не дава плод, мисълта ви е без жизнена сила.

Та казвам: В съвременния християнски свят, днес имаме християнски народи, които се бият. Защо? Ако в един дом се бият братята и сестрите, как ще се оправдае. Не може да се оправдае. Едно от двете: или че бащата и майката не са ги възпитали, както трябва, или че не са родени както трябва. Християнството като влезе, направи една погрешка. Понеже християните възприеха всичките форми на езическия свят и се смеси съдържанието на езическия свят с новото.

Старото и новото се смесиха. Развалиха християнството. Християнството като влезе, имаше един предател. Юда внесе лошото в християнството. Във времето на Христа имаше един Юда. Днес има 40 милиона Юди. Имаше 12 апостоли, като ги умножите по 40 милиона, на всеки апостол, се падат всичко 500 милиона. Днес има 500 милиона християни. 40 милиона Юди има днес в света. Те са много Юдите. Христос като му даде залъка, казва: Каквото си намислил да правиш, направи го. Сега не искам да се спирам върху Юда. Казвам: Едно неразбиране има. Юда не разбираше Христа, понеже беше крайно материалист. Мисля, че той беше касиер, който носеше касата. Мислите ли, че когато ние проповядваме една идея без пари, че ние не сме касиери. Мислите ли, че когато една мома се жени за един момък и пита момъкът богат ли е, учен ли е, че това е безкористно? Защо пита дали е богат или учен. Иска да знае дали ще може да я храни. Мислите ли, че то е идейно женене. И той пита тя богата ли е, учена ли е. Защо пита? В тия разбирания ние искаме да имаме Божиите благословения. Ние, съвременните хора, сме толкоз изглупели, че казва някой: Аз съм неосигурен в живота. Бог ни е дал един организъм устойчив, осигурил ни (е) с един отличен ум, осигурил ни (е) с едно отлично сърце и отлична воля, дал на разположение въздух, който дишаме, по земята може да ходим, оставил е само за едно нещо да се грижим, хляба да си доставяме. Единственото нещо, за което се грижим, е хлябът и ние казваме: Трябва да си осигурим живота. Мислите ли, че ако всичките хора се обичаха, щеше да има нужда от такива хамбари, каквито ги правят сега? Всеки човек има право на един хамбар. Съвременните френолози, които изучават главата на човека, казват, че човек има в главата при слепите очи такъв един хамбар, то е чувството на любостежанието. Аз 12 години съм мерил хамбарите на българите и имам статистика, колко са големи българските хамбари. Зная колко са големи и английските, и американските, и германските, на всички съм ги мерил. Не е лошо човек да има този хамбар, но той не е турен

за жито, той е за отлични мисли, за отлични желания, за любов, за мъдрост, за истина, за знание. Човек иска да има нещо в света. Право е. Някои хора от сутрин до вечер мислят само за парите си в касата, да имат 100, 200, 300, 400. Та казвам: Мислите ли, че Бог е доволен от нас. Онова, което ни е дал, какво сме направили? Мислите ли, че онзи цигулар, на когото трепери ръката, че взема фалшиви тонове, не е нагласил цигулката си. Той някой път нагласи я, от времето се разгласява. Пак вземе, пак нагласи. Той иска, като тегли лъка по струните, този тон да отговаря, тогава е нему приятно, тогава хубаво свири. Тогава, мислите ли, че ние с нашите разгласени умове, с нашите разгласени сърца и воли, че сме благоприятни на Бога. За да ти предадат музикална песен, за да ти дадат живот, то е най-голямата хармония. Трябва да е нагласен умът ти, трябва да е нагласено сърцето ти, волята ти трябва да е нагласена, тялото ти, да ни предаде Бог нещо. Ние разискваме големите въпроси за оня свят. С такива умове в оня свят не зная, дали ще ни приемат. Вашите 8-годишни деца може ли да ги вземат в университета за студенти? Чудни сте. Най-първо за да се подмладите, във вас трябва да се роди желание да учите. Изхвърлете непотребните неща. Наблюдавам тук психологически, иде някой посърнал. Някоя жена посърнала, лицето пожълтяло, казва: Неразположена съм. Аз зная защо е неразположена. Тя подозира мъжа си, че той ходи по чужди жени, не само мъжа й, но всичките жени, при които ходи, са в ума й, тя мисли това, което човекът никога не е правил. Аз го виждам него светия, тя е грешница и турила всичките престъпления, понеже се вижда в него. Казва: Не мога да го търпя. Тъй разглеждам работата. И мъжът престъпник вижда жена си престъпница, той приписва своите престъпления на нея. Така не се мисли. Всяко престъпление оставя белег на човешкото тяло. Няма престъпление в света, което да не е оставило отпечатък върху тялото и няма добродетел, която да не е оставила белег. Всички носим чертите на нашите престъпления и носим чертите на нашите добродетели. Това е цялата истина. Какво

си мислил в големите престъпления и в малките престъпления, в големите опущения, всичките най-малки погрешки и добродетели, даже като си дал една чаша вода някъде, и то е отбелязано някъде. На важно място се вижда, ти си направил едно добро. Та казвам: Нас, съвременните хора, Бог е определил за нещо велико в света. Велико е търпението на Бога. Той вижда тия лица, потънали в престъпления. Той се представи някой път и те го лъжат. Той седи и слуша и някой път казва: "Това вярно ли е?" - "Да." Пък то не е вярно. Разправяше ми един познат, той беше офицер, майор от Габрово. Казва: Аз следвах гимназия. Един ден не си знаях урока, излъгах учителя си, че ме (е) болял зъб и че не съм могъл да си науча урока. Той ме извини, но до вечерта ме заболя зъбът и извадих зъба си. Един ден друго изпитание. Брат ми учеше с мене, беше по-голям, но не беше така развит, аз бях по-умен, по-учен. един ден учителят ми каза: Я удари една плесница на брата си да учи. Казвам: Как ще го ударя, той ми е бате.

Тогава каза на него да ми удари плесница и той ми удари. Аз не исках да го ударя, но той ме зашлеви. Вие ще кажете: Трябва ли да се удари плесница?. Че трябва, защо не. Има плесници на любовта. Всеки ден слънцето ни пляска в очите. Има пляскане на безлюбието. Не е в пляскането. Нека те плесне любещата ръка, може да ти предаде нещо, но ако те плесне ръка, която не е любеща, ще внесе отрова в живота ти. Казвам: Не се безпокойте от пляскането. Виж това пляскане от любов ли иде, или от безлюбие, от грубост ли иде, от истината или от лъжата. Един човек не те поздравява, казваш: Не ме обича. Хубаво, какъв е законът на поздравяването. Слънцето като изгрее поздравява ли ви? Щом отвориш очите, казва: Добър ден! Щом затвориш очите, нищо не казва. С отварянето на очите казва: Добър ден, приятно ми е, че ви срещнах. Слънцето ви говори. затвориш очите, слънцето обръща гръб, върви по своя път. Но то среща не само вас, то милиони дребни същества среща и то намира време за всичките. Малки бръмбарчета, мушици, комарчета, всичко то среща и

поздравява, казва: Какво правите тук? По една сладка дума слънцето казва на всичко, което Бог е създал на земята. С хиляди и милиони години слънцето поздравява. То поздравява огъня, поздравява растенията, поздравява цветята, поздравява изворите, камъчетата, навсякъде туй, което нас ни се вижда безполезно, на всички казва: Не бойте се. От всички вас ще излезе нещо. Слушайте Господа, от вас един ден отлични работи ще излязат. Вие казвате: Кога ще бъде? В началото. Няма край. Сега тия камъни е край на нещата. В началото тия камъни няма да лежат тъй, те ще бъдат цветя, които ще живеят, аромат ще имат. В началото ще бъдат пчели, които ще събират сокове от цветята. Краят на нещата е развалянето на кошера, молците, които нападат пчелите и царицата, която изчезва. Всички кошери се развалят - това е краят на нещата. Краят на всички неща е смъртта. Началото на всички неща (е) любовта. Ние се интересуваме от края до толкоз, доколкото ни показва началото, показва пътя на едно начало, което иде. Краят казва: Аз си заминавам, но иде едно начало, слушайте него. Ще ме извините, аз не можах да ви дам, което исках. Онова начало, което иде, то ще ви даде всичко. Единственото начало в света, което може да внесе смисъл на живота ни във всичките отрасли на този живот, във всичките подробности, то е само разбирането на Любовта.

Сега да ви кажа: Да разбираш злото, това е драма. Да мислиш, че злото е добро, това е комедия. Да прилагаш злото в живота, това е трагедия. Тогава, за да се избавим от комедията в живота, трябва да приложим любовта. Комедията може да я заместим с Любов, тя очиства всичко. Да се справим с драмата на живота, трябва да приложим Мъдростта. Само Мъдростта е в сила да замести драмата. За да се справим с трагедията на живота, само Истината е в сила да замести трагедията. Тогава в Любовта имаме началото, в мъдростта имаме зенита, и в Истината имаме плода. Истината е туй, в което всичко се постига. Ти опитваш нещата и се радваш на онзи живот, който си постигнал като начало в тебе. Ти се радваш, че тебе ти дават

една възможност да се проявиш. Ти в един концерт вземаш и свириш, то е едно начало. Всичките ръкопляскат. Аз поддържам ръкопляскането. Аз ви препоръчвам да ръкопляскате всинца. Ръкопляскането го одобрявам в светските хора. В света едно хубаво нещо правят, че ръкопляскат във време на концерт. Туй го одобрявам. Писанието казва: Да ръкопляска водата с ръцете си. Водата ръце няма, как ще ръкопляска? Щом мина покрай извора, няма изворът да изплеска, аз ръкопляскам. Казва: Да ръкопляскат реките. Те не могат да ръкопляскат и за тях аз ръкопляскам. Казвам: Като минете покрай някоя река, ръкопляскайте, кажете: Да живеят реките. Като минете покрай някоя канара, кажете: Да живеят канарите. Ръкопляскайте. Вие минавате и казвате: Тия невежите канари, тия невежите реки. Но тия невежите реки създават плодовете, храна, от която ние постоянно вземаме. Тия невежите канари създадоха нашите къщи, в които ние живеем. Те създадоха градините на земята. Не мислете, че канарите нямат нищо в себе си. Те разнасят скрити Божии благости. Това са спящи духове и те чакат своето време. Кой как стъпи на камъка, той оставя нещо на камъка. Понеже вие не знаете този закон, те без да искат, вие даром сте им оставили нещо. На един камък колко души седнат, те без да знаят, оставят от Божиите благословения. Един ден тия камъни се сдобиват със своите благословения, казват: Благодарим, Господи, на всички, които са седели отгоре ни, те оставиха по едно благо. Радвайте се когато една муха кацне отгоре ви. Радвайте се когато един лист падне отгоре ви, на гърба, радвайте се когато една прашинка падне на гърба ви.

Знаете в тия прашинки каква енергия има. Всички хора бягат от дъждовните капки. Всичките хора бягат от капките. Те не знаят, че те са носители на онази жизнена енергия. На болните хора препоръчвам да се разхождат и да си приказват на дъжда. Да го имат за един цяр. Като дойде дъждът, всички да излязат на разходка на дъжда. Като се върнат, умовете освежени, сърцата освежени, телата освежени. Ще благодарят на невидимия свят за добрата баня, която невидимият свят

им дава. Сега ще чакат да мине Божието благословение, като престане дъждът ще излязат да си окалят обущата. Ще философстват защо много кал имало по пътищата, че не били направени. Погрешката е наша, че трябваше да бъдем птици. Като е кално времето, с крилата да се вдигнем и да минем отгоре. Погрешката е в нас. Птиците са по-умни, птиците никога не си калят краката. Като има кал, хвръкне и веднага разрешава въпроса. Що са страданията? Тази нечистота, калта, която съществува в обществото. Криле ни трябват. Криле може да внесе само човешкият ум, онази правата мисъл. Ние всички мислим, това нямаме, онова нямаме. Всичко имаме. Аз се чудя на хората. Всичко имаме, но не го използуваме. Всички страдаме от преяждане, от препиване, от излишни работи страдаме всички ние. Богатият ще иска да има 20, 30 милиона, един милиард. За какво му са тия пари? Да има 10-15 къщи. Защо му са? Те не носят някакъв живот. Според Божия закон имаш право да имаш една къща, с една спалня, с една приемна и една кухня. За три стаи имаш право. Щом направиш втори етаж, то е на дявола работа. Вторият етаж е на твоите ближни. За тебе на един етаж. Ти сега ще туриш наематели, ще се скараш. Те не са богати. Не плащат, ще се скараш. Не ти трябва да направиш къща, да се караш със съседите си, че не плащат. Като разглеждам човешката глава, човешкия мозък, Бог е направил една къща вътре в човека и турил жители в нея 3 билиона и 600 милиона. Толкова клетки има в главата и те не се карат. Между клетките има малко разстояние, пространства. Те са толкоз малки, че има празно пространство по между им и толкоз като са, не се карат. В тази малката глава има събрани толкоз жители и те живеят мирно. Някой път ние нарушаваме тяхното спокойствие от външния свят. Казваш: Главата ми не е голяма. Че пък трябва ли да бъде главата ти голяма. Ти ако имаш Любов, главата ти расте според закона на Любовта. Ако ти имаш Любов, твоята глава е голяма, колкото главите на цялото човечество; ако нямаш Любов, главата ти е по-малка от главата на комара. Та казвам: Помнете едно нещо: Научете се да престане

вашият ропот. Сега не ви говора да вярвате. Едно нещо ви казвам, един съвет приятелски: Не смущавайте невидимия свят с вашите непотребни мисли, с вашия ропот. Най-малкият ропот зле се отразява. То е една дисхармония в музиката. Да няма никакъв дисонанс. Знаеш, колко е приятно, да слушате някоя симфония, всичките части хубаво звучат. Ти имаш разположение. Щом има един дисонанс вътре, изгубваш разположението. Хубаво е да срещнеш хората и те да седят спокойни.

Сега слушате и казвате: Хубаво се говори, но утре ще измрем гладни. Ще измрете гладни. Ако измрете гладни, това е край на вашето разбиране. Искам сега да имате едно ново разбиране. Внесете Любовта като начало, без ропот. Престанете да мислите, че сте женени, че сте баща, че имате 4-5 деца, трябва да ги отглеждате, престанете да мислите, че трябва да ги възпитавате. Представете си, че сте един син и трябва да имате едно хубаво любовно отношение към баща ви и към майка ви, към братята, към сестрите. Представете си, че сте ученик в училището, трябва да имате една система на възпитание, че трябва да имате любовно отношение към професорите, към учителите, които ви учат и към всичките ваши съкласници и с тия от цялото училище, вън от класа ви. С цялото училище трябва да имаш отношение, че всичките да кажат: Ето един благороден ученик. После, представете си, че сте слуга, да бъдете слуга, но господарят ви да е доволен, да каже: Господ да го поживи, такъв слуга ни трябва. Ти влизаш като слуга, но те те считат като господар. Някой път ние, съвременните хора, сме като господари, а хората ни считат като слуги. Ние като се явим при Бога, като ни види, да каже: Ето един син, който изпълнява Волята на Бога. Да е приятно на Господа, като ви види. Казвате: Къде е той. В него чувствувате радост, веселие, успех, прогрес, безсмъртие. Всичко се дължи на онази Любов, която Бог има към нас. Ако ние не прекъсваме тия връзки на Любовта, това е началото на живота. Ако прекъсваме тия връзки, явява се край на нещата. То е практически. Може да ви говоря философски

работи колкото искате. Съвременната наука колко работи има, за които може да се говори, може да ви обясня причините за всичките неща, туй няма да ви ползува. Може да ви разправям за индуската философия, какво нещо е кармата: Всяко нещо има своите последствия.

Но казвам ви: Началото на всички неща в света е Любовта. Най-хубавото начало е Любовта. Най-хубавото начало на Любовта, това е животът. Любовта и животът това са най-хубавите начала. Любовта и изпълнението на живота, това са най-хубавите неща в света. Началото на Мъдростта, това е знанието, светлината, това е разбирането. Началото на Истината, това е свободата в човека. Да бъдеш ти свободен и да можеш да направиш всичко онова, което пожелаеш, не онова, което пожелаеш, но онова, което е за нашето добро и за доброто на ближните ни и за славата на Онзи, Който те е пратил на земята. Че като види Господ тази работа, да каже: Добре е направена тази работа. Че как ще се явим при Бога с тия лица, които сега имаме. Как ще ни посрещнат в невидимия свят. Как един ден ще посрещна ония военни борци, които се хванали за корема, пожълтели. Те може ли да защищават? Те ще се предадат. Те избират онези момци с червени лица, със здрави мускули, въоръжени добре, че като вървят, земята се тресе. Някои християни се сгушили и мислят, че нещо ще направят. То са болни идеи. Изправете се. Казвате: Ще се мре. Край е. Край на лошия живот, на безлюбието. Изхвърлете безлюбието, ще умираш, освободил си се от безлюбието. Още като умираш, кажи: “Давам си вече оставката.”

За да познавате Любовта, трябва да се движите с една бързина от 4 квадрилиона в секунда. Знаете, какво нещо е 4 квадрилиона в секунда. То значи проявяване на Любовта. Сега някой на мене ми говори, казва: Гори сърцето ми. За мене Любов е, която има 4 квадрилиона бързина в секунда. С тази бързина ще мина за един час през цялата слънчева система. Цялата вселена от хиляди и милиони слънца ще ги мина за една секунда. доста вселени изминава в една

секунда. Другояче, при обикновено движение се изискват милиони и милиарди години, а с 4 квадрилиона бързо се постига. Казвам:Любовта е, която разрешава неразрешените въпроси. Не мислете, как. Като се кача на аероплана, трябва ли да питам ще ме занесе ли или не, да разглеждам аероплана, да давам ум на хората. Искам да зная дали ще може да ме пренесе. Ще се кача горе на аероплана и ако ме пренесе, добре, ако не ме пренесе, ще зная. Но като се кача на аероплана, трябва да имам един парашут. Ако не може да ме пренесе, с парашута да сляза долу на земята. На аероплана всякога трябва да носите парашут. Без парашут да се не качвате. Може да се случат неща, които не знаете. Казвам ви: Ония мъчнотии, които имате, които не може да ги разрешите, има нещо, с което трябва да ги разрешите. Единственото нещо, което може да внесе във вас настроение, то е Любовта. Не една Любов, за която философите могат да ви убедят, не една Любов, която аз може да ви убедя, но има нещо, с което може да ви предам Любовта. Чрез контакт може да ви предам това, което е в мене. Туй, което не е в мене, аз не може да ви го предам. Всичко, което е в мене, аз може да ви го предам. Една малка искрица може да мине, огънят може да се запали. Любовта се предава чрез малка искрица невидима. Като влезе тази искрица, запалва цялото тяло, образува се хубава топлина. После се образуват и светли мисли. Всяка малка искрица образува хубавите чувства, изглеждам като ангел, свободен от всичките ограничения. Не може да знаеш всичкото знание, което има на земята. Може да го придобиеш, но само една искрица от 4 квадрилиона бързина на Любовта вижда всичко.

Да ви приведа един пример. Един от знаменитите художници в Рим искал да нарисува образа на Христа. Всеки ден излизал да гледа хора. Един ден среща един момък, който му харесва и му казва: Ще ми бъде много приятно, ако дойдете в моето ателие на гости. Искам да нарисувам образа на Христа. Идвал цяла седмица и той го рисувал и направил една от видните картини. След 15 години дошло му на ум

да нарисува Юда Искариотски. Започнал пак да ходи из града. Един ден намира един, който много му харесва. Казва му: Да дойдеш при мене, ти си добър сюжет. Нарисувал Юда. Поставил Юда и Христа. Той знаял, че преди 15 години позирал за Христа, а след 15 години позирал за Юда. Като видял двата образа, казва: Какво съм направил? Аз от Христа станах един Юда. Казва: Господине, аз съм същият, когото рисува за Христа. - Тъй ли? Че как е станала тази промяна. Казва: Изменил си на Любовта.

Щом човек не изменя на Любовта, той е Христос; щом изменя на Любовта, това е един Юда. Не изменяйте на Любовта.

Отсега нататък има да срещате само хората на Любовта. Не да търсите края на живота, но началото на живота. Всеки ден ще срещате хората на Любовта, които ще ви дадат образ, какъв трябва да бъдете.

Отче наш.

13-а неделна беседа, държана на 21 декември 1941 г., неделя, 10 часа. Изгрев, София

НА ПРАГА Е

Добрата молитва.
“Ще се развеселя”.

Ще прочета само няколко стиха от 70 глава на Матея от 7 - 14 ст.

Духът Божи.

“Където ходите, проповядвайте и казвайте: “Царството Божие е наближило”.

Съвременното човечество минава през изпитанията на Йова, не че Йов беше един грешен човек, но се изпитваше колко му стига умът, какво благородно сърце има и каква воля има, може ли да се бори със злото. Някои казват той е добър човек. Според мене всеки човек, който не може да изправи едно зло, не е добър човек, той е слаб човек. Който може да изправи едно зло, той е силен човек, той е добър човек. Ако ние не можем да се справим със злото, защо ни е това добро? - Доброто контролира злото. Сега някои казват, той е много добър човек, той не е лош човек. Щом не е лош, не ми трябва. Защо ми е едно алаше кон, който само себе си може да носи? Яде само и никаква работа не може да свърши. Не го искам, аз искам здрав кон да рита, да хапе, но работа да свършва. Който може да направи едно зло, пък не може да го поправи, и той не е добър човек. В Писанието казва Бог: “Аз съм, който правя и добро, и зло”. Някой казва: “Аз съм добър човек. Ако ти не може да правиш и добро, и зло, ти не си добър човек. Вие ще кажете, че на някой допада. Аз не защищавам никаква кауза, изнасям нещата тъй както са. Някой казва: Защо страда светът? - Ако ти си туриш крака върху една циментова каша след 5-6 часа ще се намериш в трудно положение. Кой е виноват. Не разбираш свойството на циментовата каша. Не си туряйте крака в циментовата каша. Някой път вие си правите къща и туряте много малки

прозорци. Казвате: Нямам достатъчно пари за голям прозорец, по-евтин. Скъпи турете, и не туряйте малки, големи турете. Както виждате нашият салон големи прозорци има. В началото нашите приятели му бяха турили мазгали*. Казвам: Не може с такива прозорци, ще ги удвоите. Големи прозорци ще турите, да влиза светлината, нищо повече!

Всички са станали церливи деца. Където ходят, навсякъде говорят за хляба 200 грама, 300 грама хляб само. Във въздуха има доста хляб. Милиони може да се нахранят. Ще се учите от въздуха да снемате хляба, но то е за праведните хора. Аз бих желал да видя един човек, който да се не съблазнява като види най-голямата съблазън. В какво седи една съблазън? Съвременното зло в какво седи? Доброто и злото се отличават по две съществени качества. Само по едно нещо се отличава. Злото всякога взема и не дава. Никому нищо не дава. Вълкът изяда овцата, свършена работа. Лисицата изяда кокошката, свършена работа. Доброто винаги дава. Що е доброто? Туй, което дава. Що е злото? Туй, което постоянно взема. Питам тогава, ако вие постоянно вземате, какъв ще бъде вашият характер? Какъв характер ще се образува във вас? Съвременното човечество намира, че светът не е направен такъв, какъвто трябва. Например питат: Защо е тази война? - Войната за невидимия свят е представление. За нас хората умират, а за тях са актьори, които събличат костюмите от сцената, облече друга дреха. За вас е умрял, нали умира един актьор на сцената. Мушнат го, умре, на другия ден възкръсне. Има актьори 400-500 (пъти) умират и пак са живи. Браво, казвам.

Злото в света седи в една много малка причина. Не вземай повече от това, което ти трябва, нищо повече! Не давай повече отколкото ти трябва, нищо повече! Ние, когато започнем да дишаме, трябва ли да имаме цели складове с въздух?

Във въздуха ходиш, приемаш колкото искаш. Царството Божие аз разбирам е един свят организиран, дето всичко, каквото помислиш, каквото поискаш, ще ти бъде. Искаш в Царството Божие да бъдеш

музикант, веднага на момента си музикант, може да свириш. Искаш да бъдеш художник, веднага на момента ще станеш. Искаш архитект да станеш, веднага на момента ставаш. Искаш красив да станеш, ще станеш. Каквото пожелаеш ще станеш. Но трябва да знаеш, че ако се обличаш с актьорски дрехи, трябва да знаеш как да ги събличаш. Ако не ги събличаш, ще ти стане зле. Всичките хора, които са дошли на земята, знаете ли как са ги изненадали по един начин. Има една теория, която разправя, че в оня свят някой минал през витрината и видял хубава дреха, допада му, иска да се облече. Влезе и като облече дреха, не може да я съблече. Започне да рита, да рита и се намира на земята роден. Всичките вие сте, които сте ходили при тия витрини, облекли сте се и сега сте тук на земята. Коя е погрешката? Погрешката е, че като сте се облекли, не сте питали. Ще плащате за дрехата. Горе се взема дрехата, във витрината, а тук се плаща на земята. Да видите колко скъпо се плаща на земята. То е една теория, донякъде изяснява. Както един турски бей, чийто син се е научил да пие ракия, че баща му казва, синко, не пий ракия, че на оня свят всичките бурета ще бъдат на врата ти, ще ги носиш. Синът пита: Татко, ще бъдат ли пълни? - Разбира се! Казва, има какво да пия. Ако баща му беше казал, че ще бъдат празни буретата. Той не знае как да го сплаши. Синът казва, ако има пълни бурета с ракия, това аз искам. Нека седят на врата! Един ден ще се освободя от тях. Две неща са потребни в съвременния живот за хората, за разумните хора. Да не критикуват Бога в себе си и да не намерват махана в себе си. Паднал си, не съди себе си, че си паднал, стани, изтрий се и тръгни напред. Окалял си се, иди измий се, вода има и благодари, че си се окалял. И не ходи да разправяш. Че какво има, че си се окалял, кажете ми. Тази кал, от която ние се възмущаваме, от нея растенията изваждат най-хубавите сокове. Българите казват, когато кал има, берекет има. Ние, съвременните хора, имаме криви идеи. Чисти трябва да бъдем в своите мисли! Чистотата не е физическо състояние, то е чисто духовно, вътрешно, Божествено състояние. Да си доволен от онова,

което имаш. Една малка мисъл, която имаш, тази мисъл пак може да ти бъде в твоя полза. Знаете какво положение завзема една хубава мисъл, едно хубаво чувство, една хубава постъпка. Те завземат мястото на един цар. Ако ти имаш приятел един цар някъде, като идеш там, веднага щом му дадеш картичката си, той е на ваше разположение. Няма да се усещаш в лишение. Казвам: Ако на нас не може да ни бъде приятел. Ако на нас Бог не може да ни бъде Баща, тогава на кого ще се уповаваме. Не, когато сте разположени. За мен силните хора са в страданията. Когато видиш един човек, когато мисли, когато е радостен, той не мисли много. По някой път вие питате защо трябва да страдам аз? Аз ви питам защо ви трябва да ядете кокошки и агънца? Питам ви защо ви трябват тези камъни да ги чупите, да правите къщи? Защо трябва да сечете дървета, че да правите къщи? - Ако дърветата не страдат за вас, вие нямате къща. Ако тия камъни не страдат, няма къща, нямате градивен материал. Следователно нашите страдания са градивен материал за един по-възвишен живот, който сега се строи. Така стои философията. Ако ние не участваме в страданието, не можем да участваме в благата на света. Не мислете, че страданията са лоши. Един ден страданията ще бъдат на-големите блага, които ще ни по-срещнат, те ще бъдат нашите ангели. Вие ще се чудите откъде туй. Христос казва: “Елате вие, благословени от Отца Моего да наследите Царството Божие” Защо? Защото гладен бях, нахранихте ме. Болен бях, изцелихте ме, в тъмница бях, посетихте ме. Казват: Господи, кога те видяхме. По някой път хората изясняват Писанието по негърски. Един негър обяснявал, как Господ направил Адама. Казва, Господ три деня се мъчи да направи Адама, суши го три деня на един плет. Някой запитвал, ами плета кой го е правил. Казва: То не е ваша работа! Онова, което създава човекът, то е онова вечното начало. Мисълта е нещо вечно. Любовта е нещо вечно, която приканва диханието на Бога, което вдъхна в Адама. Той е вдъхнал от Любовта си и той е станал жива душа. Следователно, Бог постоянно вдъхва при всяко

страдание. Мислите ли, че този Адам, който беше в пръстта, той страдаше в тази пръст? Съжали го Господ, че страда. Един ден ще четете как е тази история. Много детинска е както е написана сега. Един естественик ходил да събира яйца и намира доста големи яйца. Не бил много от учените. Като се измътили, това били все змийски яйца. Той имал доброто желание човекът, някои от тях били малки, някои големи. /На една сестра стана лошо/. Няма нищо, душата се пренася в другия свят. И да замине за другия свят още по-добър свят. Човек оставя своите дрипели тук, обличат го в друга дреха. Човек не трябва да заминава преждевременно за другия свят. Да замине точно навреме като узрял плод откъснат. Да те чакат. Христос казва: "Отивам да ви приготвя място да ви взема, че да ви приготвя място. Че какво ще правите трябва жилище. Исус Христос приготви условията. Оня свят е разумен свят, не е както тук да родиш едно дете, че после да го оставиш да страда. Като се родиш, ще имаш всички удобства.

Та казвам, ние сега на земята трябва да работим, да изпълним Волята Божия. Две неща се изискват. Да имаме доброто желание, да изпълнят всичките хора Волята Божия. Всеки да я изпълни без ущърб на своя ближен.

Та казва стихът, където ходите, проповядвайте, Царството Божие е наближило. Ние сме дошли на земята, за да придобием нещо и онова, което придобием, да го не загубим, но да го носим в себе си. Имаме същия закон у децата, които се раждат. От детинство до стара възраст, те носят със себе си знанието. Ако човек няма опитностите на едно дете, ако няма опитност на възрастния човек и ако няма опитностите на стария човек, какво ще знае той? Как ще влезете в положението на един човек, който страда, ако не чувствате болки? Как разбирате сиромашията, ако не сте я опитали? Как ще разберете какво нещо е злото, ако не сте го опитали? Как ще разберете какво е огън, сладчина или доброта, ако не сте ги опитали? Тия работи се добиват чрез опит. Злото е там, че ние искаме другите хора да страдат, пък

ние да не страдаме. Това е злото в света. Ние искаме света, който Бог е създал да станем господари на всичко да разчитаме, без да сме отговорни за нещо. Такъв свят не съществува. Трябва да се изучават законите на човешките мисли, трябва да се изучават законите на човешкото сърце, трябва да се изучават законите на човешкото тяло. Трябва да се изучат законите на отношенията, които хората имат. В даден случай трябва да знаеш как да постъпиш с всеки човек, с дървото, с водата, с въздуха, със светлината, с малките буболечици. Не трябва да имаш ония превзети идеи. Качил се един комар на един слон, че казва ходих да го уча тоя големия дивак, дето изтрепа орталъка, поправих го, благодарение на мене поумня. Ако не бях, още много пакости щеше да направи. Взема мястото на Бога. Направил слона да стане умен.

Не мислете, че вие може да възпитате един човек, да измените живота му. Вълкът винаги ще остане вълк. Лошият човек, винаги ще остане лош. Докато не може да изправи злото с добро, той добър човек не може да бъде. Вие не може да поправите вашия брат, ако не влезете да се оцапате в неговата кал. И вие добър човек не можете да станете. Мнозина от вас ядете риба, но не ходите да я ловите. Благодарение на онези, които ходиха, газиха във водата, вие ядете риба. Ходили ли сте да видите как ловят риба? Вие ходите да вземете месо, но онези, които колят животните, вие не влизате в тяхното положение. На съвременните хора трябва едно възпитание. Младите моми и младите момци се учат. Но докато се роди една млада мома, колко скъпо коства на майка си и на баща си. Един млад момък, докато се роди, колко скъпо коства! Не само тук да го носят, но докато го донесат от невидимия свят. Докато го донесат тук от далечното пространство, милиарди струва. Някои отдалеч идат. После, докато намери условия, подходяща майка да се съгласи да я убедят. На тази майка, за да го роди, ще й дадат най-голямото производство, ще бъде пълен генерал и бащата и той ще бъде пълен генерал. Тогава станат баща и майка, съгласяват се да имат един син и една дъщеря. Считат,

че са господари на света. Не само това. Какво се ползувате вие, ако родите един син. Най-първо трябва да се родят мислите на вашия син преди да се роди син ви. Трябва да се родят неговите мисли във вашия ум. Преди да се роди дъщеря ви трябва да се родят нейните чувства във вашето сърце. Преди да се родят те, трябва да се родят техните постъпки във вашето сърце. Тогава те могат да имат унаследяване. То е много важен въпрос. Писанието казва, отривисто всичко, каквото се случва на ония, които любят Господа, ще се превърне за добро.Защото не е само да се започне една работа, но работата трябва да се започне, да се свърши, но тази работа трябва да има известна придобивка. Какво ви ползува знанието. Може да ви говоря много работи, за които нищо няма да се ползувате. Мен например някой път ме интересува светлината, понеже светлината е един метод за разговор. Има хора, у които господствува червеният цвят. Те са хора Марсианци, има хора, в които господствува портокаленият цвят, те са хора индивидуалисти. Дето ходят личат, че са генерали навсякъде. Първото място искат. Ако се образува дружество, искат председател да станат, да заемат най-високата служба. Има хора, които носят жълтия цвят, занимават се с високи работи, поезия, философия, искат да служат, да разкрият тайни. Другите, които се занимават със зеления цвят, искат да станат най-богати хора. Другите, които се занимават със синия цвят, искат да станат големи религиозни хора, патриарси, владици, необикновени работи, че да заповядват на света. Които носят виолетовия цвят, те пък искат да имат царска мантия, като го погледнете, голям човек ще стане.

Пита ме един, ти какво мислиш заради мене. Казвам: Ще ти отговоря. Ти казвам, обичаш ли Бога, любиш ли Го или не Го обичаш? Обичам Го. Как, рекох, Го обичаш и как Го любиш? - Моля се по три пъти на ден. - То рекох, ни най-малко не е обич, то е гимнастика. Може да коленичиш, то не е моление на Бога. Ти ще идеш при една бедна вдовица, която има нужда, че да й помогнеш. Че си седял в стаята, коленичил си, то е твоя работа. Занимавал си се с твоите крака.

То не е благо за теб, не е и благо за Бога. Казва Писанието: "Когато ме потърсите с всичкото си сърце".

Та в света има едно ново знание, което трябва да преустрои света. Старото знание струва. Аз ще ви преведа един български анекдот. С какво трябва да се занимава един човек. Един български юноша, в турско време било, ходил да работи градинарство, 5-6 години. Дотегнало му да копае. Казва, не си струва мотиката, няма ли някой занаят по-лек. Отива в Солун и там видял един абаджия и казва: Лесен занаят. Искам, казва, да се уча на ябаджилък. Той му дал една игла и му дал две седмици само иглата да изкарва. Този шивач бил знаменит. Идва един турски бей и иска да му скрои един бирбучуклия, широки по шопски. Господарят дава му ножиците, дава му и аршина и казва, иди с бея, аз ще дойда. Отива момъкът с бея, пък му се случило, че закъснял. Не можел да иде навреме. Беят като погледнал момъка казва: Ти ми се харесваш, трябва да знаеш като майстора. Я ти да скроиш, виждаш ми се млад, може да скроиш бирбучуклия. Той не му казал, че не знае. Изважда топа със суконто и започва да крои. Казва му чучум не мяза на бирбучуклия. Я скрои една салтамарка. Като го видял, че не знае и салтамарка да крои, една тютюнева кесия, ако не ми скроиш, ще те набия вече. Ние едва ли можем да скроим една тютюнева кесия. Това е порядък. Майстори трябва да бъдем.

Ние, съвременните хора, в себе си, всеки човек трябва да бъде доволен. Като срещнем един човек, виждаме един неприятел. Срещаме един вълк, плашим се от вълка. Срещаме мечка, плашиш се от мечката. Срещаме змия, плашим се от змията. Има светии, които са живели в пустинята, около тях са идвали вълци, тигри, змии, лъвове са идвали и са укротявали. Докато се плашим от комара, че ще ни ухапе, или, че хапливите мухи ще ни ухапят. Ухапването считайте, че е целувка. Ухапе те комарът, плюни отгоре на мястото. Плюни, свърши се работата. Тогава бих ви казал, когато някой ви обиди, да ви дам един цяр за обидата как да се лекувате. С което ухо си чул, тури

малко плюнка. Ако не можеш да разрешиш един въпрос, плюни на пръста и си тури пръста на челото. Не може да помниш нещо, плюни на пръста си и го допри до средата на челото. С плюнка става, но трябва да знаеш как да плюеш. Христос като срещна един сляп, който му се молеше да прогледа, Той плюна, Той плюна, направи кал и намаза очите му и прогледа човекът. Но Христос знаеше да плюе. Плю, намаза очите и му се отвориха очите. Казвате: С плюнка ли ще уредим работите. С какво ще ги уредите? Със заповед размърдаш въздуха. Някой път очите са затворени. Някой път по радиото не може да възприемаш. Тепърва трябва да се изучава нашият мозък, ония центрове, чрез които възприемаме Божествените мисли са затворени. Божественото чувство на религия, ако не е развито, ако тоя център не се отвори, тия пасажи, през които може да минат енергиите да почувствуваш Божията Любов. Аз не говоря за една Любов. Когато дойде Божественото, ще почувствуваш един свещен трепет. Тогава умът е силен, сърцето ти е силно, тялото ти е силно и всичко каквото започнеш върви. Гениалност ще има. Всеки човек, който люби Господа, става гениален. Всеки човек, който е обикнал Бога, става светия. Който не се е научил да го обича, никакъв не става. Той става най-големият грешник.

Та казва(м): Когато светлината в света е, дава възможност на художниците да рисуват. Какво би нарисувал един художник, ако нямаше светлина. В светлината ще постави всичките цветове. Същото е и с музиканта. Един музикант не може да постави нотите на място, ако няма светлина вътре. Ония гениалните музиканти, известна музикална светлина имат. Всичките тонове се нареждат сами по себе си.

Казва Писанието, наближило е Царството Божие. Вие ще кажете: Сега в нашите дни ли е? Че в нашите дни, разбира се. Тогава било близо, сега вече е на прага. Чудни са хората. То е един Божествен ден. Има Божествени дни, които са с хиляди години. Има Божествени дни, които са от 25 000 години. Има Божествени дни, които са от 10

милиона години, от сто милиона години, пък и цялото създание. Битието съставлява един ден, в който Бог създава всичко. Като се свърши, един ден и една нощ има. В нощта Бог мисли как да създаде един нов свят. Като го създаде, грижи се заради него. Всички същества, които слизат от невидимия свят да бъдат щастливи да се учат. Ако вие не можете да бъдете щастливи, как ще предадете вашето щастие? Вие искате хората да ви направят щастливи. Невъзможно е човек да ви направи щастлив. Аз бих желал да ви направи един човек щастлив. Какви са признаците на щастливия човек? Щастливият човек е непоколебим в своята любов; щастливият човек е непоколебим в своята обич. Щастливият човек е непоколебим в своята мисъл. Щастливият човек, е непоколебим в своите чувства. Щастливият човек е непоколебим в своите постъпки. Той си има една основна черта, която никога не се мени, каквото и да му се случи. Разправят за един зидар-майстор. Като разправя на слугите.......

как да вдига камъни, те изтървали камъка и му захванали пръстите, откъснал му камъкът първата фаланга от малкия пръст. Той казва: Благодаря, Господи. Защо благодари? Благодаря, че откъсна само първата фаланга, че не ми откъсна целия пръст. Ти в малките страдания виждай Божия Промисъл. Ако ти би знаел, ти би взел този пръст, който е откъснат и ще го туриш на място. По някой път се порежете, отрежете месото, не го хвърляйте, вземете, залепете го, то ще зарасне. Вие го хвърляте.

Та казвам, всички търсите механическо разбиране. Че вие като идете в невидимия свят, един свят на служение и учене, там ще те викат да учите, няма както е тука на земята. Ако учиш, добре, ако не, в оня свят не може да бъдеш. Ще ви пратят тук да помагате на земята. Ще ви дадат един човек упорит да оправите неговия характер. Или ще ви дадат един пияница, упорит да оправите характера му. Или ще ви дадат един крадец, непоправим да оправите. Една задача ще имате. Че то не е само играчка. Аз съм привеждал следния пример: На един земеделец подлудява неговия бик. Един, който знаел да говори с

животните, турил ръката на челото на бика и казва, какво ти е? - В задния ми крак е влязло нещо. Изваждат едно желязно парче от крака на бика и той идва в своето нормално положение. Влезе нещо в ума, влезе нещо в сърцето ти, ще го извадиш, ще извадиш лошата мисъл, лошото желание, лошата постъпка и веднага ще се възстанови Божествената хармония. Трябва да има образци. Ние не можем да живеем в нечист въздух и да бъдем здрави. Трябва да промениш въздуха, да влезе чист въздух и светлината трябва да се промени. В сегашния свят извадиха тия въглища и тоя дим, тая въглена киселина, пощурява хората. Ни най-малко сегашните градове не са хигиенични. Един ден, ако се въведе електричеството да няма никъде пушек. Тровят се хората от въглената киселина. Ти учение пак трябва да имаш, Любов пак трябва да имаш. Щом ти обичаш баща си, всичко ще дойде. Щом ти го обичаш, всичко ще направиш заради него. Щом баща ти не те обича, ще те изпъди. Щом господарят не те обича, ще те изпъди. Щом те обича, ще стоиш при него. Казват: Какво ще бъде новото? Как ще се възстанови новият порядък на нещата? - Ние по някой път обещаваме по нещо, което не изпълняваме. Има един анекдот: Качил се един циганин да снеме гарджетата от дървото. Дошла буря, разлюлява се дървото, у плашил се циганинът и започнал да се моли. Казва Св. Никола, помогни ми да сляза, няма кой да храни циганчетата. Едно за теб, едно за мен, 10 гарджета за тебе, 10 за мене. Като слязъл и бурята преминала, казва: Св. Никола защо ти са на тебе гарджета? - Твоите гащи не са скъсани, а моите! - Ние като се намерим в трудно положение, обещаваме всичко. Щом мине - забравяме. Малко обещай, изпълни го. Вечер спиш на леглото, дойде ти една мисъл. Стани и я направи. Дойде ти мисъл да станеш и да запалиш собата. Стани и я запали. Дойде ти на ум да идеш за вода. Стани, иди за вода, не отлагай! Или не си турил нещата на място. Стани, тури ги на място! Човек трябва да бъде внимателен във всичко. Ние отлагаме, отлагаме все за утрешния ден и образуваме един характер нестабилен. После казваме, да се обичаме, да имаме любов.

Любов, от която хората страдат, е неестествена любов. Обич, от която хората страдат, е неестествена. Ако сготвите ядене на един човек, той яде от това ядене и боледува, защо му е това ядене? Ако дам крадени пари на един човек, ще го хванат и турят в затвора за 10 години и той мисли, че е осигурен, каква е тази любов? Трябва онази любов, която носи живот. Обич, която носи живот. Да ни даде живот в нас, да внесем живота, да бъдем проводници на Божествения живот. Като дойде някой в дома, да ти е приятно. Като си замине, ти си недоволен от него. Сега туй не може да се наложи. Ние казваме, тъй и тъй ти трябва да бъдеш добър човек. То е безпредметно. Аз ви казвам, че всички вие имате възможност да приложите Божията Любов. Нямате нужда от външни неща, те са спомагателни средства. Всички вие, които ме слушате и целият свят, ако искат, могат, но хората не искат. Те не искат, пък Бог е толкоз дълготърпелив, че Бог може да ни чака хиляди години. Ние страдаме. Защо са тия страдания? Всички страдаме, понеже не изпълняваме Божия Закон на Любовта. Ние страдаме, понеже, не изпълняваме Божия Закон на Обичта. Когато даваме, не даваме на свят, когато вземаме, не вземаме на свят. Аз се радвам (на) една Божествена мисъл, която минава през ума. Тя ще остави своето благо. Аз се радвам на малкото думи, които кажа или направя. Или срещнеш един човек и кажеш една дума. О_ Царството Божие ще дойде. С европейските държави какво ще стане? Царството Божие е за всички. Какво ще стане? Аз превеждам един пример. Един баща имал трима синове. Идат и казват: Че двамата са се били. Най-малкият син казва: Двамата батювци се биха. Бащата казва, няма какво да се бият - те хубаво се набиха, единият пукна главата на другия и другият пукна главата му. Казват, нека дойдат, аз ще им превържа главите. Въпрос не прави. Сега казва: Какво ще се прави (с) пукнатите глави. Ще превържеш главите. Вие сега седите с идеята да идете в оня свят, да се оплачете на Господа как сте страдали на земята. Оставете тия идеи сега. Вие като се намерите пред лицето на Господа, ще се засрамите, че сте имали такава ниска мисъл да се оплаквате. Ще

кажете: Прости Господи, че не сме Те разбрали. Този брат, който те е обидил, за добро е. Ти не си разбрал закона на Любовта. То не е обида. Ти си изял сума овце, кокошки. Въпрос не правиш за това. Някой брат ти казал обидна дума, цял въпрос! Как да те обиди така. Не седи тъй въпросът. Всеки плод, който човек изяда, трябва да благодари. Той е една кондензирана енергия, изпратена от слънцето. Трябва да благодариш, че те имали предвид за плода. Ти седиш, недоволен си. Дрехи имаш, недоволен си. Къща имаш, недоволен си. Братя имаш, недоволен си. Какво искаш? Искаш да станеш Божество. С този ум, който имаш, какво Божество може да станеш? Искаш да свириш на свят, искаш да рисуваш на свят. Не може да рисуваш. Едни обуща не може да направиш? Дрехар ако си, не знаеш как да ушиеш. Имаш големи идеи. Аз да ви кажа какво мога да направя. Казвам: Какво можеш да направиш? Казваш: Аз да съм министър на България, ще избеся всичките тия. Българинът беси всичките. Учение трябва. Всичките хора страдат от една и съща болест. От хиляди години, хората все се бесят, Бог е създал световете. Помнете едно нещо. Бог не беси никого, нито убива някого. Може да говорят, но то е крива идея. Всички престъпления, които хората правят, Бог ги изправя да покаже, че е разумен. Ако вие идете при Бога, няма какво да се разправяте. Някой счупил крака ви, казва, дайте му нов крак. Аз четох един пример за един английски авиатор, на който и двата крака били счупени. Вестниците писаха. Искал да бъде авиатор и най-после го приемат. Става авиатор и пада с аероплана си във Франция. Че като го намерили германците учудили се. Писали в Англия да му направят друг железен крак. С особен аероплан му донесли другия крак. Колко е смел без крак човекът, отива да воюва. Ние трябва ли да воюваме? Ще воюваме ние сега. За какво? На страната на Любовта ние ще воюваме. Ще воюваме на страната на Мъдростта. Ще воюваме на страната на Истината. Ще воюваме на страната на Правдата. Ще воюваме на страната на Милосърдието, на Кротостта, на Въздържанието. За тях ще воюваме. Казва: Да не воюваме. Не, ще

воюваме, нищо повече. Ние искаме уреден свят, да не воюваме. Много жертви още трябва да се дадат.

Та казвам: Всички трябва да бъдете готови да си наточите ножовете, ще носите такива огнени ножове. Като извадиш, като го поставиш, неприятелят от 3, 4 километра да легне на гърба си.

Ако вие не можете да се оправите с вашето зло, какви хора сте? Ако вие не можете да се справите с вашия гняв, какви хора сте? Ако вие не можете да (се) справите с вашите болести, какви хора сте?

"Царството Небесно е наближило", "Бог е, Който иде в света, да се изяви в света". Имаме едно зазоряване". Един ден туй, което е невидимо, ще стане видимо. Когато изгрее духовното слънце, целият свят ще бъде променен, състоянието на хората ще се измени. Тия хора ще бъдат като онези гъсеници, които ще станат пеперуди. Един ден хората ще се чудят как са имали такъв ум да мислят такива отрицателни работи. Всичките ще бъдат радостни и весели, че могат да служат вече. Казвате, кога? Сега е времето. Чакате да дойде Христос. Че Любовта е Христос, Мъдростта това е Христос. Свободата, това е Христос. Обич между всичките, това е Христос! Той е звеното, което ще съедини хората да се обичат. Очаквате да дойде Христос отвън. То е заблуждение. Казва Писанието, ако кажат, че Христос е тук или там, не вярвайте. Той е вече като светлината. Тази светлина ще проникне, ще влезе във вашите души, във вашите духове, във вашите умове, във вашите души, във вашите тела. Това е присъствието на Бога. Като дойде Господ как ще го посрещнете? Аз ще ви кажа: Трябва да имате най-хубавите мисли, най-хубавите чувства, най-хубавите постъпки. Това са подаръците, които ще принесете. Ще принесете подаръците на вашето сърце, подаръците от вашия ум и подаръците от вашето тяло. Ще кажете: Ето, Господи, това е на твое разположение, както ти си ни благословил. От сега нататък ще сме готови да слугуваме и да изпълним Волята Ти тъй както Ти искаш. Вие ще кажете: Ние сме готови още. Всинца вече сте готови. Които досега не са готови, и които мислят сега да се готвят, те са

закъснели вече. Не внасяйте идеята, че не сме готови. Готови сме нищо повече! Въгленът поддържа всичките условия да стане диамант. Изисква се само голямо налягане, голяма температура да стане диамант. Ние в себе си съдържаме всичко да станем диаманти. Ние съдържаме всички възможности да приемем Любовта, да стане всичко у нас, да няма да ни разколебават. Един ден ако в дома си приложите Любовта, ще видите какво благословение ще дойде. Ще се отвори небето, ще се учудите, и ще се освободите от едно голямо ваше заблуждение. Седите и казвате от къде ще дойде благото. От слънцето. Тия милиарди същества, които работят. Плодните дървета работят, събират Божествената енергия, дават. Ние казваме, това е дърво, това е камък, но тия камъни, тия дървета работят много по-добре от нас. Те се жертвуват пък ние още не искаме да се жертвуваме. Затова нас искат да ни накарат да се жертвуваме; Смъртта идва да ни тури в земята, да дадем нещо от себе си. На жертва ни учат. Ако ти не жертвуваш доброволно, по закона ще пожертвуваш. Да се отвори сърцето ви, умът ви, тялото ви. Сега казвате: Може ли да стане туй нещо. Може да стане. Вие сте риби, които са излезли вън от водата на сухо. Ще ви извадят, на сухо ще живеете, нищо повече. Вие сте птици, паднали сте във водата, ще ви извадят из водата, ще кажете туй било животът. Именно всички сега може да живеете. Но вие сте влезли в една среда, която не ви подхожда. Вие сте излезли из водата вече и сега във въздуха ще живеете. Сега трябва да се роди човешката мисъл, човешките желания, по нов начин. Казвате, трябва да се родят. Вие сега може да цитирате някой философ. Аз съм чел всички философи, може да цитирам. Зная художниците откъде са рисували. Не съм намерил някой художник, който да е нарисувал както трябва. Гледал съм много образи. Тук 39 художници са рисували Христа, но има един дефект. В моите очи, в картината има дефект. То е долу в брадата. Гледам някъде нарисували Христос, но Христос не е имал такава брада, не почива на никакъв закон. Христа го рисуват много възрастен,

отколкото е бил. Някои го рисуват по мъжки. Трябва да съчетаеш човека вътре. Като съчетаеш чертите на мъжа и чертите на жената в едно и като съчетаеш чертите на децата, това е Христос. Да съчетаеш чертите на майката, на брата и на сестрата, това е човекът, целокупният човек. Бащата показва страната на ума. Майката е, която показва сърцето. Братът и сестрата показват човешката воля, която е раздвоението на двете страни. Вие в Любовта си не можете да се жертвувате. Прави ми впечатление, младите моми и младите момци как се жертвуват. Дъщерята напусне баща си, синът напусне майка си. Казвам: Браво, за Любовта всичко са готови да жертвуват. Гледам сега, богати хора търсят Христа, но гледат да се осигурят. Вие ще приемете Христа тъй както е. Той не дойде като княз, но като много беден човек. Казва, ако искате богатство, не може да ви дам. Той казва, в моето име, който дигне кръста си да ме последва. Под думата кръст разбираме, който има в себе си търпението, във всичките неща ще види, че няма да бъде излъган. Търпение трябва. Бог е дълготърпелив и ние трябва да сме търпеливи. Ако търпим, всичко може да постигнем.

Та казвам: Трябва да бъдеш тъй чувствителен, да понюхваш*. Езикът ти да бъде чувствителен, че отдалеч да понюхваш сладчината на нещата. Онзи, когото (обичаш), като го близнеш ще видиш, че той е по-сладък от мед. Близнали ли сте вие добрия човек? От мед е по-сладък като го близнеш. Сладчината в света е излязла в света, които обичат. Всичките сладки сокове на цветята идват от цветовете на Любовта. Тази любов излязла през сърцето, дошла в нас като външна страна, като сладчина. Всичките отровни работи са излезли от сърцата на лошите хора. Казвам: Ухание трябва. Човешката мисъл трябва да разнася ухание. Човешкото сърце трябва да разнася сладчина, а човешкото тяло трябва да разнася стабилност в света. Та казвам: Светлината е, която иде от Божествения ум. Топлината е, която иде от Божественото сърце. Силата е, която иде от Божественото тяло. Бог е на наше разположение. Бог е казал така: Ако баща ви се

забрави, аз ви написах на дланта си, никога няма да ви забравя. Елате, разсъждавайте! Ако греховете ви са .... , ще станете млади. Така са писали старите пророци. Много добре са писали. Всички имате опитност, много добра е. Постоянно се тревожете, колебаете се. Момата мисли дали той я обича или не я обича. Може ли да обичаш крака му, както обичаш главата му. Колкото и да целувате краката, краката все ще дадат нещо. Туй, което човешката глава даде, краката не може да дадат. То не е унижение. Не търсете разумното в краката на човека. Добродетелта подкрепя разумното. Тя казва, аз служа на разумното, затуй съм взела най-долното място. Краката имат много голямо смирение. Долна служба сме взели, да носим разумното. Ако не бяха краката, нямаше кой да носи главата. Ръцете малко по-горна служба имат. Те служат на правдата. Тази правда е необходима за човешкия ум. Те и сърцето носят.

Та казвам: Трябва да решите в себе си: или - или. Ще кажете: Противоречия. Казва, който не напусне баща си и майка си, който не е готов да напусне лошия баща, който не е готов да напусне лошата майка, лошия брат, лошата сестра, лошия слуга, лошия учител, лошия порядък в света, казва Христос, не може да бъде порядък. Новото иде сега. Да се свърже с твоя брат, с твоята добра майка, с добрите си приятели, с добрите си сестри. Отричането на едно е приемане на друго. Изваждаме нечистия въздух, приемаме чистия въздух. То е новото разбиране. Ние изхвърляме старата любов, приемаме новата Любов, която носи живота. Новата Любов, която възкресява човека. По старата любов се учим да жертвуваме, затова трябваше да умираме. По новата Любов ще живеем, ще възкръснем. Благата, които Бог ще ни даде да носим на всички, които ги очакват. Няма защо да умираме. Трябваше да умрем, за да вземе туй, което сега го даваме. Сега, понеже, всеки се е отказал от всичко, трябва да бъдем носители на великото. Като срещнеш човека да му кажеш една дума да ти вярва. Аз ви говоря за неща, които са опитани. Най-големите страдания, които имаме, са от хората. От човешките мисли, не казват: Това е

лъжа. Това не е тъй. Божествената Любов винаги остава Любов при каквито и да е условия. Божествената Мъдрост при всичките условия не може да се измени. И Истината не може да се измени. Ако човек се осмели да лъже, той създава най-голямото нещастие за себе си. Трябва да бъдат всички доблестни. Направиш погрешка, не осъждай никого, оправи я, кажи: "Бог е Любов и аз ще служа на Любовта. Бог е Обич и аз ще бъда в Обичта."

Та казвам: Всички сега трябва да бъдете смели и решителни. Ще кажете, сега търсите спасението. Не е въпрос сега за спасение. Светът се съди и всичките хора, ние се намираме в едно обсадно положение и целият свят. Онези, които идват да оправят света, не е само един. Целият свят от милиони години, които се приготвят, идат, идат, нищо повече! Няма нищо в света, което може да задържи новия порядък в света. Новият свят ще бъде свят на Божествено Милосърдие, Кротост, Въздържание, на Справедливост. Ще бъдат задоволени нуждите на всички хора. Всеки народ ще бъде под смокинята и като капе смокинята, ще яде и ще благодари на Бога. Във всеки дом ще има пеене, свирене, изобилие. Няма да има прегърбване на хората. Като заминава в другия свят, ще каже, елате аз отивам на другия свят. Няма да има такова умиране, както сега. Казва, оставам тялото и заминавам. Вземете грижа за моите дрехи. След 10, 15 години пак ще се върна.

Наближило е Царството Небесно. При вратата е. Пригответе се да го приемете с умовете си. Пригответе се да служите на Бога, така както не сте служили. Единствен Той заслужава да служим на Него. Когато започнем да служим, тогава ще разберем какво нещо е човек. Когато се научим да служим по закона на Любовта и Обичта, ще бъдем направени по образ и подобие на Бога. Както едно време, когато Бог е казал да бъде светлина и станало светлина. Така сега Бог казва да дойде Любовта в света и тя ще дойде. Нека душите ви да бъдат залог. Вашата душа е залог, която Бог е вложил във вас. Да употребим ума и сърцето само за бъдещия порядък.

Отче наш.

14. беседа, държана от Учителя на 28 декември 1941 г., 10 ч. с., неделя Изгрев. София

КОЙТО ИЗПЪЛНЯВА ВОЛЯТА БОЖИЯ

Отче наш.
“Благост”.

Ще прочета част от 8-та глава на Лука, от 16 стих до 22 стих.

“Духът Божи”.

“Които изпълняват Волята Божия”. Ние механически разбираме живо. Цигуларят като започне да свири, мисли, че знае да свири. Като свири една песен, мисли, че знае. Не е така. Една песен знае да свири, втората не знае. Първата песен може да свири и втората знае, третата, четвъртата, петата, шестата, не знае. Някои казват: Че имат силна вяра. Но в какво седи вярата? Даже, ако премерим с ония постановления, за които Христос казал “Който има вяра и каже на тази гора да се премести, ще се премести”. Ние можем 10 пъти да кажем на гората и пак гората не се мести. Значи вярата ни не е такава, щото гори да мести. Въпросът не е в буквалния смисъл. Да кажем имаш много борчове - 100, 200 или 1 милион борчове. Казваш: Как ще ги платя. Нещо в тебе ти казва: Лесна работа. Ще ги платиш. Вземи един билет от лотарията, ще ти се падне 1 милион и ще платиш. Един билет от 25 лева, ще платиш. Казва: Как става това? С билет . Тук влиза вярата. Вярата не само премества, но докарва милиона вътре в къщи. Туй, което не докарва в къщи, не е вяра. Има положения, които трябва да се изучават. Един художник рисува. Не само да рисуваш. Може да рисуваш лъжливи работи. Може да туриш веждите на човека, там, дето не са. Може да направиш носа такъв, какъвто не е. Или да му на-правиш очите. Или надалече или наблизо. Може да му направиш ухото, каквото не е. Ти изменяш неговия характер. Ти като нарисуваш една картина, правиш един лъжлив образ на този човек. Ти го правиш такъв. Той ни най-малко не е. Или ти го правиш

благороден, той не е така благороден. Всяко нещо, което рисуваш, трябва да туриш основните черти. Не само носът да е на място, не само очите да са на място, не само веждите да са на място, но като гледа човек, да чете характера на човека. Ти не може да нарисуваш очите на една мечка, както на човека. Ти не може да нарисуваш носа на мечката, като на човека. Или да туриш вежди, като на човека. Тогава ти ще направиш като на човек. И като срещнеш мечката ще постъпиш тъй както е в картината. Често художници има, представят мечките като хора. Има ги, но то е вече в преносен смисъл. Често хората описват вярата, тъй както не е. Описват Любовта, тъй както не е. Описват много добродетели, тъй както не са. Изисква се учение сега. Казвате: Само да вярваме. Не е само във вярата. Тъй както се разбира вярата, то е едно чувство, което дава подтик на човека. Светът е едно предметно учение. Ти седиш на готово. Какво са учили хората, четеш и мислиш, че знаеш. То е учение на хората, ти още нищо не си научил. Да кажем хората са работили на нивата с хиляди и милиони килограма жито са извадили. Туй жито няма да те ползува. Ще те ползува само онова жито, което вземеш в себе си, за твоя ум, за твоето сърце, за твоите постъпки.

Та казвам, сега се изискват отлични ученици да учат, много добре да учат. Сега бих казал някому, ако имаш вяра в мене, изпей ми една песен. Как ще я изпеете? - Как бихте изпели една песен на Вярата? Или как бихте изпели една песен на Надеждата. Или как бихте изпели една песен на Любовта. Или как бихте изпели една песен на Милосърдието, или как бихте изпели една песен на Силата? Ако може да изпееш тази песен. Какво значи пеене? Пеене разбирам, да разбираш предмета си много добре. Всеки човек, който разбира предмета си много добре, знае да пее. Я виж един математик, сухите тия работи като започне да пише тия ученици, всички се вдават да слушат. Като една музика. Но те имат развит центърът на математиката. Слушат музиката на математиката. Онзи, който не е математик, нищо не разбира. Има хора, които нямат музикално

чувство. Ти му пееш, той казва: Дрънка ми на тъпан. А който разбира от музиката, слуша. Сега говоря на онези от вас, които имате способност, които нямате способност, след 10 хиляди години. 10 хиляди години са малко. И въпрос не става. Ето какво аз разбирам под 10 хиляди години. Да допуснем, че аз ви говоря за 6-тото измерение, или за 5-тото измерение или за четвъртото измерение. Те са неща, извън човешкия ум. Но третото измерение може да го представя. Първото измерение е тази ръчка /Ръката/. Второто измерение е окръжността, плоскостта. А третото измерение е, като започна да се върти. Как ще представя на вас четвъртото измерение? Четвъртото измерение е подобно на първото измерение, подобно на себе си. Петото измерение е подобно на второто. Петото измерение е подобно на себе си. Шестото измерение е подобно на третото измерение, подобно на себе си. Казвате: Те са от-влечени работи. Ако разбирате първото измерение, ще имате идея за 4-тото измерение. Ако разбирате добре второто измерение, ще имате идея за 5-тото измерение. Ако разбирате добре третото измерение, ще имате идея за 6-тото измерение. В шестото измерение Бог създаде Адама. Не в четвъртото, но в шестото измерение го създаде. Ако ви кажа, че човек по права линия и животното ходи. Но казвам туй животно може да ходи успоредно на правата линия. Какво ще разберете? Той ходи перпендикулярно, защото е от шестото измерение. Животните ходят успоредно, защото са от третото измерение. Казвате, как е възможно перпендикулярно да вървим? Ще видите един човек да ходи на два крака. А животните ходят на 4. Човекът, като ходи на два крака, гледа нагоре. Животните като ходят, гледат към земята, да се не спънат.

Та казвам, в шестото измерение, погледът вече е обърнат нагоре към Бога. Всеки човек, главата на който е перпендикулярна към Бога, той е от 6-тото измерение. Когато мисълта се подига по някакъв начин нагоре, ти като вървиш, не те занимават земните работи. Ти си от шестото измерение, или от измерението на Любовта. Петото измерение е на търговия, да сметнеш някой човек, ти си от 5-тото

измерение. Ако може да му вземеш висока лихва, ти си от четвъртото измерение. Ако може да го набиеш някъде, ти си от третото измерение. Ако може да го завържеш на земята, от второто измерение си. Ако може да го направиш да бяга по права линия, ти си от първото измерение. Това са фигури на речта. Може да се превърнат, туй е научна работа. Всичките тия измерения, в нас. Има същества от невидимия свят, които се занимават изключително с първото измерение. А специално ангели има, които се занимават с първото измерение. Кое е права линия, кое е право и кое е криво. С правото и с кривото се занимават. Има същества, които се занимават изключително само с второто измерение. Туй, което има широчина, простор. Има други, които се занимават, с трето измерение. Има други се занимават с четвъртото, с петото, с шестото. В седмия ден Господ си почина, то е седмото измерение? Какво нещо е почивката? Аз не мога да ви кажа какво нещо е почивката. Но тя е измерение отгоре. Аз навеждам научни работи, които трябва да знаем. Какво трябва да се ползуваме от земята? Първото учение, което майката дала на детето, 9 месеца в утробата на майката нищо не помни. Майката работи, а детето като в една камера обскура. Първото нещо, първият урок е, че му дава да яде. Казва: Трябва да ядеш. И детето започне. Детето започва да работи. Дишането отпосле иде. Най-първо ще усети, че има нещо да въздействува. Онзи усеща, че нещо го приближава оттук и оттам. В детето има силно ухание. Най-първо детето усеща едно ухание, на боската на майката. Туй ухание привлича майката като магнит. Не сте наблюдавали. Вие сте били майка, но не сте наблюдавали. Аз без да съм бил майка, съм наблюдавал. Някои майки най-първо дават лявата боска, после дясната. А някои първо дясната, после лявата. Научно можем да обясним. Някой път в лявата гърда се намира повече мляко, понеже по-голямо напрежение има. И туй, дето майката дава на детето мляко, то е да се освободи от напрежението. Някой път на дясната гърда се набира. Някой път на лявата. Туй е физиологическата страна на

въпроса. Но, ако дясната гърда на майката се пълни с мляко и тя закърми това си дете, то ще стане умно дете. Ако с лявата го закърми, ще стане добро дете. Следователно, Любовта пълни по-напред лявата гърда, умът пълни дясната гърда. Вие това ще го проучите. Не казвам, че го знаете, проверете. Не казвам да вярвате. Изисква се не една година да проверите. Аз съм наблюдавал повече от 10 години. До някои факти съм се домогнал, от които правя своите заключения. Но проверявайте тия неща.

Та казвам: Когато природата е създала човека, се ражда възражение. В една крава има 4 цицки, а в човека има две. Защо е така? Понеже човек се е разделил. В животните половото разделяне не е пълно. Следствие на това жената носи 4 цицки, понеже мъжът и жената се разделили - мъжът носи 2 на гърдите си, и жената две. Туй е физиологическо обяснение. Ако някой може да даде по-добро, нямам нищо против.

Та казвам: Всички неща в света са разумни. Туй, което е станало, не е така произволно. Ако човек има две очи, ако човек има две уши, ако човек има един нос с две ноздри, ако има уста с две гърла, едното за стомаха, другото за дробовете, природата е правила опити, опити и намислила най-после да създаде човека по един начин. За сега по-добър образ от човека, природата не е създала. За в бъдеще виждам проект. Проект има за един организъм, още по-съвършен от човешкия организъм. В този организъм виждам, мъжете ще бъдат без бради, без мустаци, лицата им ще бъдат гладки като на жените. Такива бради като сегашните няма да имат. В новата раса няма да съществуват. То ще бъде изключение. В шестата раса да има някой стар човек на 10 милиона, на 20 милиона, на 100 милиона, един брадат човек може да има. Ще ходят да го гледат като нещо изключително. Сега, понеже, всички имат бради, затова ги бръснат. Не им дават много голяма цена. Брадата, това е един волев човек. Ако човек се освободи от брадата си, това е една форма, на чувството. Човек се е намирал при много благоприятни условия. Тия животни, които са

покрити с косми, те са живеели в .... полюс на психологическия свят и трябвало лицата да бъдат покрити, да се запазят от лошите условия. В човека тази козина изчезнала, останала под мишниците, на главата и на някои други места. За в бъдеще космите ще бъдат по-малко. И цялото тяло ще бъде голо. Туй значи голото място е разработена земя. Човек е отличен възприемател. Той възприема през цялото от невидимия разумен свят. Даже всички вие, по някой път усещате. Ако някой за вас мисли добре, ако по сърце мисли добре, вие ще усетите нещо приятно, на челото, на носа. Ако мисли нещо неприятно, дразни ви носа. Ако някой мисли хубаво, ще усетите на ухото нещо приятно. Ухото ще го побутнете. Ако мисли лошо, ще усетите някакъв сърбеж, ще искате да се чешете за ухото. Или някой път като краста ще ви сърби, показва, че хората мислят лошо за вас. Крастата излиза от лошите мисли. Онези, които мислят лошо, ти усещаш сърбеж по цялото тяло. Сега туй има изключение, 25 % има изключение, 75 е вярно. Много болести, в света, от краста, се дължат на човешките мисли. И (на) човешките чувства, и на човешките постъпки. Има нещо, в природата, което тече и се наслоява, образува се храна на нисши животни. Събират се на повърхността на порите, както мухите. Някои мухи обичат хората и кацат по носа, по лицето. Като е мазно, събират се известни микроби. Една муха като дойде бутне микробата, дойде на носа, ще ви сърби. Мухата като дойде тя ви причинява полза, ходи събира микробите. Обира ги, гълта ги. Вие като не разбирате, пъдите мухите. Казва тя: Моето почитание към вас. Вие сте едно същество, създадено от Бога, да ви очистя. Вие не оценявате хубостта. Ако лицето ви е чисто, не кацат мухите. Само ще мине и ще замине. Тя вижда тия малките работи, и тогава се събират тия хапливите мухи. Някой път някоя хаплива муха ви хапе, понеже на острието на хобота се събира електричество. Не е учена мухата, но знае какво да прави. Казва: Чакай да ида при учения човек, той какво ще ми каже. Като си тури хобота, твоето електричество привлича нейното електричество, съедини се, образува се съединение, и в тебе

се образува един болеж, ухапване. Мухата се освобождава от електричеството. Ти казваш: Ухапа ме, а мухата казва: Освободи ме този човек, много добър е. Тя пише по вестниците, казва: Да идете при този, да ви освободи. Тези хапливите мухи, тогава може да използувате времето метеорологически. Щом започнат да ви хапят мухите, казвате времето ще се развали. Колкото повече хапят мухите, толкоз повече времето ще се развали. Колкото по-малко хапят мухите, толкоз по-късно ще се развали. Така, че вие ставате метеоролог, предсказвате времето, според това как хапят мухите. Ветровито ли ще стане, буря ли ще стане. Мухата натисне с жилото и избяга. Ако времето не се разваля, тя ходи да търси удобства от едно място на друго, обикаля. Щом ходи, времето е хубаво. Но, щом каца, и натиска, да знаеш, че бурята иде. Тия работи са мярка. Който иска метеорологически знания. Щом хапят мухите, щом хапят комарите, показва какво ще бъде времето. Комарът като мечката обича да яде човешка кръв. Казва, много сладка е тази водица на човека. Сега, това е външната страна. Сега ние се запитваме често. Защо светът така е създаден. По-добър свят от този, с който да се занимавате, даже може да бъдете много уверени, че тези хапливите мухи може да ви предпазят от големи злини. Там, дето се въдят мухите, мястото не е чисто, а дето не се въдят мухите, местото е чисто. Щом се увеличават мухите, знайте, че мястото е нечисто. Щом се намаляват, знайте, че мястото е чисто. От най-лошите работи можете да извадите поука за себе си. Често ние може да образуваме един характер. Около себе си може да образувате електричество или магнетическо течение. Тия мухи може да ги накараме никак да не кацат. Има индуски факири, на които мухите не кацат. Има хора, които дървеници не ги ядат. Дървениците бягат като от чума, не ги хапят. Има някои през пространството ги намират. Та казвам, по някой път ние страдаме от лошите мисли. Някой път те нападне една лоша мисъл, едно лошо желание, трябва да знаеш как да се справиш. Тия лошите работи се дължат на една неустойчива материя, която е неорганизирана вътре в

нас. Аз го обяснявам това по следния начин. Защо свинското месо е нехигиенично? Свинските клетки имат голяма индивидуалност. Те като влязат в тялото, трябва да туриш 20 други клетки, да пазят една клетка. При най-удобния случай излизат. За 100 мъже ще изяде храна, а за 5 мъже ще свърши работа. Защо е такъв, не го съди отвън. Всички онези, които ядат свинското месо, все плащат. Казвам, нас не ни трябват големи индивидуалности. Нас ни трябват клетки, които да бъдат в хармония с нас. Онази храна, в природата, когато едно живо същество я приеме, да остане в хармония с неговия живот. Вземете растенията, които ядем, прогресират с нас заедно. Ябълки, круши, сливи, череши, като ги ядем, ние прогресираме, но същевременно и те прогресират с нас заедно. В природата има взаимоспомагателност между всичките живи същества.

Казва Христос: "Онзи ми е баща и майка, които изпълняват Волята на Бога". Може да се възрази, че ние не изпълняваме Волята Божия. Съзнателно да изпълняваме. Колко е хубаво да гледаш някой цигулар да свири добре! Гледаш някой като свири не е свободен, ръката трепери. Той не е научил местата на тоновете, на цигулката или местата на пианото. Има много малко цигулари, които не правят погрешки. Тогава ще се запознаят с тия 30 см ще знаят местата на тоновете. Всичките пермутации , които може да станат, всичките възможности ги разбират много добре. Чудното е, че с 1/10, 1/20 от мл, прави разлика. Малко се различава звукът, но тонът излиза много верен. Та в пианото, знаеш колко мъчно е да се свири на 4 ръце. Единият пръст. И всичките пръсти как ще ги научиш, на място да отиват. След като свириш 10, 15 години. Тия пръсти всичките играят. Ако рече да мисли за пръстите си, ще се оплете, а като пусне мисълта, всичките пръсти играят. Като, че те знаят как да свирят. В туй не се изисква голямо знание. Значи, ако възприемем любовта, може да живеем много добре, без големи усилия. По някой път ние седим и се мъчим. Казваме, направих ли аз добро. Добро, което се прави с мъчение, не е добро. Единственото добро в света е туй, което

произтича от Любовта. Единственото милосърдие е туй, което произтича от Любовта. Единствената кротост, е която произтича от Любовта. Всичките добродетели, които произтичат от Любовта, те са добродетели. Другите неща са скърпени. Ние се мъчим дали сме постъпили праведно. Да допуснем, че буболечицата върви по пътя. В тези буболечици, Бог е вложил своя живот. Аз мина и стъпя отгоре й. Аз правя пакост на Господа, Който е създал. Едно същество прави своя опит, аз му развалям работата. Веднага чувствувам вътре и казвам: Не трябваше да я стъпча. Като я видя и като не я видя, мисля в реда на нещата е. Като вървим по пътя трябва очите ни да са отворени на 4, да предвиждаме нещата. Някой път ще забележите, че добрите хора никога не вървят по права линия, винаги обикалят. Той гледа това да не настъпи, онова да не настъпи, ще заобикаля. Това е вътрешният, Божественият живот. Казва: Как тъй. Една птичка бърза ще стъпче някой червей, тя не тъпче червеите, но ги гълта. И тя има философия. Казва, защо да се мъчи туй същество, ела с мене. Взема, че го прати вътре, не го пуща. Най-първо желание им е добро, вземе от земята да го принесе, и казва: Дето ще го принасям, туря го вътре. Срещне друг, и на него иска да помогне, туря го вътре. Като ги пита Господ къде ги тури, какво ще кажат.

Птиците ще кажат на гости са у мене, Господи. Господ казва: Храни ги. Къде са? Тогава се грижи за тях. Често нас ни е срам като направим една погрешка. Няма защо да ни е срам. Допуснете, че аз съм човек много честолюбив. Въздържал съм се, 10 хляба не съм взел. Взел съм 7 хляба. Не смея да кажа, че съм взел 10, но смея да кажа, че 7 съм взел. По пътя няма ли да се откажа, да кажа: Ще извините, трите хляба съм взел, може да ме погълчите. Казваш: Аз ги взех. - От тук от там ще взема. Но, ако оттук оттам не може да вземеш, бъди изправен. 10 хляба си взел, 10. 7, 7. Шест, шест. Точно на време. В този организиран Божествен свят, изискват от нас, без закон. Ако е по закон, ако ви говоря за другия свят, тия противоречия не може да стават. Ако на мене ми кажат 10 хляба, съм взел, а аз съм взел 7, значи

другите 3 хляба, ще тръгнат подир мене. Тъй щото никакво противоречие няма. Като иде казва: Забравих, той ти услужва. Ти тръгнеш някъде, не си взел достатъчно пари. Онзи знае колко пари си взел. Казваш: Нямам толкоз пари. Вие влезете в една витрина и искате да си купите дрехи, хиляда, две хиляди лева струват, вие нямате. Онзи казва: Аз нося. В онзи свят не може да има никакво противоречие. Там всичко е в изправност. Не може да станеш виноват. В този свят сте виновати, защото светът е неорганизиран. Сега вземете у нас има хубаво чувство. Майката е много внимателна със своето дете, пере го, хубаво, отлично е. Тя не е тъй любезна и тъй учтива с другите деца, както със своето. И като погледне на нейното дете, повече го обича. Не е лошо това. Че не само в кое да е животно такова чувство има, както майката. Туй е частично разбиране. Ако влезете в едно верую, в едно общество, (в) туй общество да кажем свирите, че като това общество няма друго, отчасти е тъй. Най-добрите хора принадлежат към едно общество. Те са много общества. Но силата на тяхната доброта, произтича от Любовта. Когато силата на добротата произтича от Любовта, ние всинца имаме единство, но туй единство е еднообразно. Един цигулар, в който умът е развит на първо място, а сърцето на второ, той ще даде един брилянтен тон, светъл тон, после ще внесе чувство. Един цигулар, на който сърцето е развито, ще внесе топлина по-напред. Ще даде топлина на тона повече. После ще дойде силата на светлината. И двата тона са на място. Като съберем хората с всичките качества, дават една пълна хармония на тоновете. Всеки един човек в света, от музикалния човек има какво да научиш. Всеки един човек носи специални способности. Носи потенциална една добродетел, която трябва да разбираме. Докато не я разбере, не може да я познае. Казвам: Човек, който не знае да пее, той не може да изрази, той няма въображение, не може да изяви Любовта. Онзи, който разбира закона на Любовта, още първият тон като се издаде, ще чуеш трептенията. Ако чуеш една песен на Любовта, веднага всичката меланхолия изчезва и в тебе се явява един

проблясък. Ако отвънка има 30 градуса студ, щом чуеш песента на Любовта, най-малко 10 градуса над нулата се дига. Времето се стопля. Ако чуеш песента на Божията Любов, всичките хора отварят сърцето си. Всеки човек е готов да ти помага. А щом не си чул тази песен, която ангелите пеят, отдето минеш, всеки затваря вратата си за тебе. Щом чуеш тази песен или ти започнеш да пееш, всички ще те слушат.

Казвам: Ако вие бихте пели "Как аз обичам". Някои питат как да лекуват хората? Най-лесният начин е музиката. На Коледа ходят коледари да пеят. На болния човек като му изпееш песента на Любовта, той ще стане здрав. На сиромаха като му изпееш една песен, парите ще дойдат отнякъде. Всичко ще му тръгне. Сега на вас ви се вижда чудно как е възможно с пеене да стане така. Пеенето е Божествен език. Ти по телефона казваш: "Ало, кой е там?" Моля, след половин час. Ти като пееш, от невидимия свят, туй, което искаш, то иде. Ти като изпееш една песен, всичко, каквото поискаш, ще дойде. Ако искаш хубаво, ще дойде. Ако искаш дъжд, ще дойде. Ако искаш пари, не за себе си, но за другите, и те ще дойдат. Сега считате това буквално. Някои мислят, че Бог им е помогнал да се сдобият с пари. Някои питат, Господ грижи ли се? Онези, служителите на църквата, намериха Петра и казват: Вашият учител няма ли да плати данък на църквата? - Как не, ще плати. Пита го Христос: Петре, кои плащат? Царските синове ли плащат или техните поданици? Но да не ги съблазним, вземи мрежата, ще хванеш една риба, в нея има една златна монета. Извади рибата, вземи монетата и плати за мене и за тебе. Този разказ как го считате въображаем или действителен. Не му казва да иде при някоя банка, но му казва, да иде да хвърли мрежата и да улови една риба. Банката е там. Една златна монета имало в устата на рибата. Рибата е емблема на Християнството. Първата дума на гръцки значи: Исус Христос, Син Божи. Победител, или, Любовта е единствената сила, която побеждава. Иди при една риба. Рибата е Любовта. Ще извадиш от устата й една златна монета. Тия риби са

хората на Любовта. Като идеш със своята мрежа, ще му отвориш устата и ще вземеш монетата, него ще оставиш на място. Туй е едно тълкуване сега. Ние, съвременните хора, сме станали много учени, критически гледаме. Много умни сме. Но, ако сме много умни, как най-умните хора, най-учените хора се бият? Умно ли е? И то най-умните хора се бият. И то по такъв начин, както светът никога не се е бил. С най-големи топове, от горе отдолу, под морето, над морето. Никъде няма спокойствие, и казваме култура. Благодарим за такава култура. Да ни избави Господ по-скоро от тази култура. Тук, в София, като падаха бомби, за няколко деня, 10 хиляди софиянци изчезнаха. Даже и на Изгрева бяха дошли, пожълтели, нямат спокойствие. Казват: Не сме спали, ужасна работа. Ние не сме длъжни да носим отговорност на целия свят. Аз констатирам работите. Разглеждам сега спокойно. Туй е една война, дължи се на хиляди поколения. В тази война са заинтересовани не само хората, заинтересовани са и отгоре. Не зависи от нас, и затуй не можем да съдим. Може да кажем Божия работа е тази. От тази война трябва да вземем поука, в себе си да не воюваме по същия начин, понеже, по същия начин и ние воюваме. Ти се разгневиш, в един гняв умират 5 милиона клетки в организъма ти. Питам: Ти умен човек ли си, който уморяваш 5 хиляди (милиона) душици? Като се разгневиш в месеца 5 пъти по 5 милиона, това са 25 милиона. Ти от умните хора ли си?

Казвам: Изисква се хората на новото учение да бъдат тихи и спокойни. Не от само себе си. Да придобием, туй спокойствие на онова дърво, което е посадено е една хубава почва. Ще видиш, че то е .... както при .... израснало. Ако ние растем в Божията Любов, трябва да бъдем здрави, умни, силни, бодри, да няма нищо в света да ни разклаща. Казваме: Тази работа Господ ще я оправи. Онези, които си заминат за другия свят, като чуят гласа на Господа, ще оживеят. Всички ще оживеят. Един ден, от памти века, онези, които са воювали, ще видят своите погрешки, ще знаят какво е истинското воюване. Всеки, който воюва, без любов върши престъпление. Всеки, който

воюва с Любов, е герой. И в ума, и в чувствата, и в добродетелите. Ще воюваме с любов. По никой начин няма да отнемаме живота на никого. Верующите както живеят, как воюват те? От памти века има религии, които воюват, служат на Бога. Как те воюват? С любов воюват. Този свят трябва да се преобрази. Най-първо трябва да се преобразят духовните хора в света и тогава целият друг свят да се преобрази. Ние искаме обратното: Светът да се преобрази, после ние да се преобразим. Най-първо Бог да преобрази света, и тогава създаде човека. Първо преобрази света, организира го, и от този организирания свят, извади човека, и каза на животните: Вие ще бъдете господари. Но каза на човека да бъде господар, не на тия животни. Ти ще ги учиш. Казвам: Духовните хора, това са възпитателите на света. И ако те се откажат от туй възпитание да вършат Волята Божия, тогава кой ще върши Волята Божия? Волът не може да върши, това, което ти вършиш, нито конят, нито овцата. Те може да ти услужат. Ние, хората, в света сме, които трябва да извършим Волята Божия, понеже, сме създадени да извършим Волята Божия. Сега по някой път вие сте при-страстни, казвате: Кой ще победи. Само хората на Любовта ще победят. Сто едно на стоте е вярно. Само ония хора, в душите на които е Бог, те ще победят. Те като победят света ще бъдат господари на света, ще внесат най-добър ред и порядък. Няма да има насилие. Ако хората на безлюбието победят в света, ще има насилие, каквото досега сме имали. Тогава нека седи този порядък. Защо ни е друг порядък? Онзи порядък, който искаме, той трябва да бъде порядък на Любовта.

Всеки, който изпълнява Волята на Отца Ми, той ми е баща, брат и сестра. Та казвам: Законът е същият. Ония дървета, които седят незапалени, от първата клечка, която внесете, в тях, те всички се запалват постепенно. Не е нужно да се запалят, не всички изведнъж. Бъдете уверени, че като ги запалите, постепенно всичките ще (се) запалят и ще горят.

Сега вашето предназначение в света е, да запалите угасналите свещи. Като срещнете някого, драснете клечка, запалете го. Не го питайте. Запалете го. Не го питайте: Защо ме палиш. Запалете го да свети. Всичко на всякъде да свети. (До) като светне всичко. Това е вътрешното слънце, което свети в хората, и хората ще знаят, как да живеят вече разумно. Казвам сега тази година, аз я считам безплодна, понеже, е живяла разпуснат живот в миналото. Една година била страшно разпусната жена, коя(то) яла и пила, мислила само за себе си. Сега станала наша година и нищо няма в нея, закъсала. Другата година, която иде след нея, е по-добра. Хубавото в тази година е, че се разкайва. Много зле живях в миналото, да ми помогне Господ да оправим погрешките. Има всичкото желание да служи на Господа тази година. Ето, аз какво разбирам. Ония хора, в които съзнанието е пробудено, за доброто, те са добрите години. Ония, в които не е пробудено съзнанието, те са лошите години. Те са живели в миналото така и те носят така и тази година със себе си. Ако изучавате Християнството в първите 10 години, в първите 20, 30, 40 години, 50 години, ще видите светици. Ще видите колко е разнообразна светлината. Колко е разнообразна Християнската епоха. Всичките числа са кармически. Те са резултат на извършената деятелност на човешката мисъл, на човешките чувства или на човешката воля. Те са живите числа. Отбелязано е вътре в цялата природа, какво човек е вършил.

Та новото учение в света, наричам, Любовта, която иде в света да ни освободи от онова робство, на света. Какво ще стане с нас? Какво има да се боим, ако Бог е от към нас? Какво има да се боим, ако умрем. Защо мислиш за умиране? Умирането е изключено. Този страх отвън, той не е Божествен. Щом съгреши първият човек, Господ на Адама и на Ева нищо не каза. Господ като създаде първия човек, искаше да знае може ли да управлява. Каза, да кръсти животните и Адам ги кръсти. Казва: Колкото за животните, майстор е. А за растенията казва: Тя е друга специалност и като създаде Ева, казва: Ти

ще изучаваш растенията. Господ мислеше да тури имане (имена) на растенията. Тя набързо тури името на първото растение. Добро и зло и ги изпъдиха. Адам тури на всичките животни имена. А Ева тури само едно име на доброто и на злото. И сега Ева като се върне в рая, наново ще започне да тури имената на растенията. Ще образува новия живот. Тя не е довършила работата. Любовта в света не е довършила своята велика работа, която има. На нас седи велика работа, която Любовта трябва да завършим в живота. Да поставим една основа, спокойствие на ума, спокойствие на сърцето си. Христос казва: "Мир ви оставям, Моя мир ви давам". Да станем, както Христос казва. Баща, майка, братя и сестри на Онзи, Който ни (е) изпратил в света. И тогава всички да свирим, да пеем, да рисуваме и каквото правим в най-малките си правила да внесем Любовта, за да внесем Любовта, да дойде новият живот, да се яви спокойствието в света, от което всички имаме нужда.

Понеже, тази година, е придатък трябва да изучавате 39 стр, от книгата на живота. Мисли върху изворите на живота, на знанието и на свободата. 38 и 39 страница от "Ценни мисли из книгата на живота".

Добрата молитва

15. беседа, държана на 4 януари 1942 год, неделя, 10 ч. с. Изгрев. София

СЛОВОТО БЕ БОГ

Отче наш.
“Ще се развеселя”.

Ще прочета само един стих от първата глава от Евангелието на Йоана: “В Начало бе Словото и Словото бе у Бога и Словото бе Бог”.

В Начало бе Словото.

Ще прочета нещо от “Ценни мисли из книгата на<R> великия живот”. /Учителят прочете от Словото на планината страници 4, 5, 6, 7 и 8 до: Три неща постоянно дръж в ума си/.

Като прочете страница пета след мисълта: Път без прах, истина без съмнение и живот без страдание, това е безсмъртие, каза: Това е безсмъртие. Някои искат да не страдат. Ще дойде време, когато няма да страдат, но трябва да бъдат безсмъртни.

Това са зрънца. Човек трябва да мисли цял живот. Съвременните хора мязат на изоставени деца, не знаят ни баща си, ни майка си. Че вярват в Бога, това са само забавления. Той казва, че Господ живее само в сърцето, това е само чувство. Господ живее в сърцето му и ходи да злослови или ходи да краде. Каква нужда има Господ да ходи да краде? Смешно е когато царският син ходи да краде. Няма смисъл. Сиромахът да краде разбирам, но царският син? Един човек, който вярва в Бога да ходи да краде, това не разбирам. Що е кражбата? Кражбата е да вземеш това, което не ти трябва.

Искам да ви наведа на една нова мисъл в света. Защото знанието, което сега го имаме, ни носи нещастие. Всеки един, който е щастлив, не знае утре какво ще стане. Във воюващите страни мислите ли, че хората са щастливи? - Не са щастливи. Не знаеш кога може да дойде нещо от небето и да се изсипе нещо. Едно време ангелите не идваха от небето, аероплани сега идват. То са марсианци от планетата Марс

идат и доста взривни бомби хвърлят. Ние се оплакваме и търсим кой(я) е причината. В природата съществува една причина, от която хората се оплакват. Причината на злото седи в безсъзнателния живот, тъй наречения физически живот. Един камък, който се търкаля, ако не се махнеш от пътя му, може да те претрепи. Ни най-малко няма да съжалява за това. Даже няма да обърне внимание на всичките ти страдания. Падащият камък иска пътят му да бъде чист. Ние, слабите същества, на земята какво искаме? Казваме: Защо е злото в света? Сега да оставим този въпрос. Когато двама души брат и сестра се карат в един дом, защо се карат, тях една майка и един баща са ги родили? Карат се понеже синът иска да обсеби имането на баща си и дъщерята иска да обсеби имането. Синът иска баща му да си замине за оня свят и дъщерята иска същото. Като не се спогаждат, карат се, искат да имат на страната на баща си, кому да даде повече. Казвам: Причината за всички спорове в света са (в)се материални работи. За някоя шапка се карат хората, за обуща се карат хората, за педя земя се карат хората, за някой прозорец се карат, карат се за сто лева дал на заем и не му ги връща, казал някаква дума - разни причини има, за които се карат хората.

Та казвам: Ако ние искаме да помогнем на себе си, какво трябва да направим? Казваме: Светът е лош. Сега ние не можем да се произнесем върху света. Нямаме право да се произнесем. Ако не мога да се произнасям върху един художник, че картината му е лоша. Защото, за да се произнеса, трябва да рисувам по-добре от него. Ако не зная да рисувам, трябва да си мълча. Слабият не трябва да се спори със силния и да иска своето право. Смешно е когато слабият иска правото си. Правото си може да иска само силният човек. Слабият трябва да иска само милост. Сега слабите хора искат правото си, казват право нямаме. Слабият няма никакво право. Я вижте в животинското царство слабите какво право имат някъде. Слабият трябва да отстъпва. Малките камъни отстъпват на големите; малките планини отстъпват на големите; малките реки отстъпват на големите.

Навсякъде правото е на силните в света. В света кой заповядва? - Слънцето заповядва. Ще каже ли земята: Аз създадох света? От мене излезе всичко. Едно време нашите учени искаха да докажат, че тя е център, поддържаха учението, че земята е център на вселената. Оказа се, че земята не е ни най-малко център на вселената, но че тя се върти около слънцето, обикаля около него.

Казвам: Трябва да поставим нашата вяра на три основи в света. Една вяра, която не е подкрепена от Мъдрост, една вяра, която не е подкрепена от Любов, една вяра, която не е подкрепена от Истина, тя не ни трябва. Значи нас ни трябва това, което носи живот, а в живота е съзнанието. Туй което се съзнаваше душата. Под душа аз разбирам съзнанието, великото съзнание на цялото, на битието в душата. Тя носи съзнанието. Всичко онова, което от памти века е станало, то е написано върху нея, тя го носи. Когато говорим за Духа, ние разбираме онова мощното, силното в света, което е създало всичко. Туй което крепи света, то е силата. Казвам: Ние искаме да бъдем силни. Но силните хора в света създадоха злото. Защото всякога едно по-силно същество ще насили едно по-слабо същество. Злото произтича не от слабите хора, не от глупавите хора, но от умните хора е произлязло. Сега не е въпрос да се осъждаме, защото безпредметно е да съди човек. Как трябва да постъпва човек? Три неща трябват. Той трябва да мисли, необходимо е да мисли хубаво. Необходимо е да чувствува добре и да постъпва добре. То са три свята. В постъпките седи неговата активност, издава се неговата сила. В чувствата му като влиза животът, се проявява неговата душа, а в неговата мисъл се проявява неговия дух. Духът, то е нещо отвлечено. Духът е нещо невидимо. Единственото нещо, което не се вижда, то е Божественият Дух. Невидимо, не види, да не виждаш. Незнайно е то. Духът е нещо, което не можеш да го видиш, да създадеш една форма в него. От виждам излиза веди, знанието. Вижда човек само това, което знае, което не знае, не го вижда.

Някой път в съвременната наука, разрешават някои задачи по математика, или по геометрия. Един ден всичко, което е тъмно, неясно в ума ти, всичко се разреши, тази задача се разреши, всичките отношения се изясняват, явяват се известни проекции и веднага предметът ви става ясен. Запример, ако някой път искате да знаете какво нещо е Любовта. Любовта със знание не се добива. То е един вечен опит на човешката душа. Тя постоянно опитва Любовта, която се проявява и всякога ще бъде незнайна. Бог се проявява като Любов, някои искат да знаят, да опишат, какво нещо е Бог. Някой път намират, че тази идея е доста смешна. Съвременният човек със своя мозък не е изучил своите способности, своите чувства и сили, които са в него, не знае, пък се занимава с Бога, какво е Бог. Той трябва да се занимава най-първо със себе си, той какво е. Казвам: Що е Бог? - Той е живот да го познаеш, той носи живота. Що е Бог? - Той е светлина. В светлината животът придобива условия да се прояви. Що е Бог? - Той е мисъл, Той дава простор на човешката душа. Та казвам: Каква форма можем да дадем на светлината? Като разложим светлината имаме четири цвята. Може ли да дадем на светлината някоя форма? - Светлината образува всичките форми в света. Благодарение на светлината хората могат да фотографират един човек, лицето му. Но това е външната страна на човека. Но в същност, какво нещо е неговият ум, неговата душа, или животът, който е в него, или туй съзнание, с което ние чувствуваме. Ти чувствуваш, че някой човек е добър или лош. Ти това го чувствуваш и някой път никакво доказателство нямаш. Този човек не ти (е) направил нищо, не те (е) обидил, нищо не ти (е) казал, обаче ти в себе си го считаш лош и казваш: Лош човек е този! И животните имат туй качество. Видиш някой човек, кучето погледне го и казва: Лош човек е! Забелязал съм животните, като каже лош човек, изведнъж изпъне опашката си, не я мърда. Казва: Лош човек си. Щом си мърда опашката казва: И ти си като мене, наляво ходиш и на дясно ходиш. Ние и вие все едно, наляво, на дясно.

Та казвам: Аз искам да разрешим един въпрос на живота. Всички вие, които сте тук, един ден ще напуснете земята. Къде ще отидете? Казвате: Христос дошъл. - Хубаво, че дошъл. Че има Господ, има Господ. Вие къде ще отидете? Тия доказателства не струват, те не са валидни. Ще каже някой, че в България има университет, че има професори. Че ти си посетил някой университет няколко пъти. Като слушате ни най-малко не ти дават диплом, служба не можеш да вземеш. Смешни са хората. Проповядват едно учение без да са учили, да идат на небето, да ги турят при Христа на едно място, да се радват. Хубава идея, но идеята няма съдържание. Живот без Любов носи смърт. Живот без Мъдрост, носи глупост. Живот без Истина носи робство. Че ти, който си роб, какво очакваш някой да дойде да те освободи. Тогава кой е този, който те е заробил? Как стана заробването, кажете ми? Че една мома, която се е влюбила в един момък, не се ли е заробила? Един момък, който се е влюбил в една мома, не се ли е заробил? Един човек, който се е влюбил в парите, не се ли е заробил? Един човек, който е алчен, който иска да си осигури живота. Да си осигури живота разбирам безсмъртието, не да се осигури както един американски гангстер. Гангстер е наш апаш, проследява един богат американски милионер, който носил една торба с американски долари, най-после сполучил да задигне торбата на богаташа. Среща капитанина на парахода и казва: Весело, радостно ще изляза на брега. Капитанинът му казва: Параходът потъва! Той оставя торбата. Питам: Защо ти е тази торба, това осигуряване, когато параходът потъва и ти потъваш с парахода? Ние, съвременните хора, параходът потъва и ние се осигуряваме. Аз като говоря за Любовта, разбирам спасителната лодка, с която трябва да напуснем парахода. В сегашния живот като говоря за Любовта, разбирам спасителните лодки, в които трябва да се качите, като потъва параходът. Когато потъне параходът ви, да се качите на спасителните лодки на Любовта и тя ще ви изнесе някъде на брега. Втори път няма да се качите на този параход, който потъва. Онази

приказка за разпиления син в Евангелието, младият син, който казал на баща си: Искам да ида в света да се уча. Той като напуснал баща си какво спечелил? След като отиде в странство изпояде всичко и трябваше да яде рошкови. Че съвременните хора не ядат ли рошкови? Наближило времето да яде рошкови. Благородна идея има синът, казва: Мислех, че при баща ми е лошо, но тук е по-лошо. при баща си имах достатъчно да ям. Тук храната на свинете не ми дават. Ще ида при баща си. Не съм вече достоен да бъда негов син, но ще бъда един от слугите му, това е за предпочитане, отколкото един свинар в странство. Това е един процес вътрешен. Ние търсим нашето спасение отвън. Искаме да забогатеем, искаме да станем учени, че да се спасим. Човек като се ражда носи всичкото знание със себе си. Само на туй знание се искат условия, за да се прояви. Той носи способности, той носи чувства, той носи едно тяло, което е приспособено да се запознае с цялата вселена. Ако преди години би ви казал някой, че на хиляда, две хиляди километра може да говорите и да чувате гласове, бихте ли повярвали? Ако преди 20, 30 години би ви казал някой, че на хиляда километра ще виждате какво става, не бихте повярвали. Сега с телевизията нещата, които стават на 500 хиляди километра, могат да се видят. Говор, който е на 4, 5, 10 хиляди километра може да го слушате на къси вълни. Светиите, онези, които наричаме светии, имаха радио, имаха работа със слънцето, приемаха новини от Венера, приемаха новини от месечината, от всякъде. Те си мълчаха, защото ако си позволяха да кажат в техните времена, да кажат при другите качества, които им туряха, щяха да кажат: Луди хора? Сега доказват, че е възможно човек да се съобщава със слънцето. Във вестниците преди години имаше дадено едно съобщение, че един влязъл в съобщение с месечината. Имал от жителите на месечината първото съобщение. Казаха да пратят комисия от Европа, да проверят данните, с които си служи.

За мене не е да не виждам нещата. Аз казвам така: Светът както е създаден или има смисъл или няма смисъл. Едно от двете. Ако

светът беше неразумен, всичко в света трябваше да бъде неразумно. На земята има известна материя, в която няма съзнание. В камъните няма пробудено съзнание. Но има възможност в камъните да се пробуди съзнанието. Но не всичко на земята е неразумно. У един спящ човек най-първо като, че ли отсъствува съзнанието, като че съзнанието е отвън. Щом го събудиш, виждаш, че в тялото се явява съзнанието. Съзнанието излиза из човешкото тяло и се връща. Всичките, които са изучавали този въпрос, са правили една грешка. Тя е следната. Мнозина са се занимавали да научат някой да се съобщава с другия свят, но са ги лъгали. Съобщават се, пък искат пари най-после.

Отива в Ерусалим една българка. Казвали ѝ, че там имало едно прозорче, през което тя може да се съобщи с другия свят. Дъщеря ѝ заминала. Мъжът ѝ заминал, синът ѝ заминал, иска да говори с тях. Отива в Ерусалим, всичко видяла и живият огън видяла, как се раздава, но прозорчето не могла да види. Казва: Жалко ми е, че онзи прозорец, през който с умрелите можах да говоря, не можах да видя. Та то е най-важното с оня свят да говориш. Казва: Всичко видях, но с онзи свят не можах да се съобщя, с мъжа си не можах да говоря, със сина си, с дъщеря си, не можах да говоря. Сега казват, че е опасно да се говори с оня свят. Естествено е да разберем в какво седи опасността. Не е лошо да ядеш, но опасността е да преядеш. Не е лошо да пиеш вода, но опасността е да препиваш вода. Опасно е за нас, които сме на земята да се занимаваме с другия свят, понеже той е нисш, на него трябва да се ходи на гости от Великден на Великден, веднъж в годината. Нали някой път в странство отивате в Германия или във Франция, като се върнете в България, после пак можете да отидете. Казвам: Хубаво е да имате опитността от оня свят. Оня свят е красив свят, не позволяват на хората да отидат в оня свят. Сега хората насила ги държат вън, защото ако отидат в оня свят, те няма да се върнат. Този свят се нуждае от напреднали хора да помагат. Много души загазили на земята, трябва пионери да проповядват онази истина.

Истината седи, че самите хора трябва да носят живота. Като дойде Христос, цитираше ли Мойсея, казва: Както ме е Отец научил. Вие казвате: Мойсей тъй каза, Исая тъй каза. Хубаво, Исая е имал известна опитност. Като четеш Исая, гледай да имаш неговата опитност. Четете Данаила и Данаил имаше опитност, влезе в съобщение с други свят. Йоан Богослов влезе в съобщение с другия свят, видя неща, които ще станат. И ние може да видим, защо не? Когато видите някой работи не трябва да ги оправяте. Има работи, които не се оправят. Казвате: Защо да не ги оправим? Има неща, които не се оправят. Кои са? Ти като заровиш пари в земята, ще кажеш ли къде си ги заровил? Ще мълчиш, като ги заровиш, ще гледаш само да не ги забравиш, понеже ако хората знаят къде си заровил парите си, ще ги изровят. Като садиш орехи, не казвай на децата къде си ги посял! Те ще идат да ги изровят. Като насеете орехите, проявяват своята реалност. Казвам: Настанало е време. Всеки иска да каже какво Духът ми говори. Да се освободи от Духа. Човешките мисли имат проекция. Човек мисли нещо, човек чувствува нещо, казва, че Духът му говори. Всеки един от вас може да провери. От малките доказателства ти може да провериш една своя мисъл, вярна ли е или не. Направете един малък опит, той е следният: Имате един приятел, той може да е в София на един два километра далече. Някой път вие искате да го посетите. Станете, проектирайте ума си. Нещо ти казва: Не отивай! Ти отидеш, него го няма там. Ако приятелят ти е в къщи, ти след като проектираш мисълта си, ще приемеш една пълнота, нещо ти казва: Иди! По някой път има признаци, по които можеш да познаеш, дали твоят приятел е в къщи. Като речеш да идеш заиграе лявата или дясната вежда или лявото или дясното око. Щом ти играе лявата вежда или лявото око, то е признак, че го няма там. Онези, които седят в къщи някой път им играе лявата вежда или лявото око и той е там. Направиш опит един път, два пъти, 10, 20, 99 пъти и като излезе вярно, имаш един закон, с който можеш да си служиш. Казвам:

Ние, съвременните хора, се лъжем от някои наши отражения на нашите мисли. Тук един приятел от две години наред взема билет от лотарията и казва: Един милион имам. Казва: Помни, един милион имам. Тегли се лотарията, казва: Една студена вода пих. Две години вече взема и все студена вода пие, вярва, че той ще спечели. Аз ако имах да взема билет, като проектирам ума си, ще видя, ако се напълни ума ми добре, ако не, няма да взема билет. Ще ми кажат да взема или хич няма да взема. Най-първо в един лотариен билет, ако спечелиш и с туй може да се оправи вярата ти, добре, но ако спечелиш и може да изгубиш вярата си, защо ти е тази печалба?

Един турски манафин взел един лотариен билет в Цариград, паднал му се един английски параход. Като го въвели в парахода и му казали, че това е негово, той полудял.

В света има нещо по-ценно от един милион. Да имаш добрите чувства на един твой приятел, струва повече, отколкото десет пъти да печелиш по един милион от лотария, че да получиш десет милиона и да бъдеш неспокоен. Парите губят своята цена. Парите някой път се обезценяват съвършено. Един човек, когото могат да обвинят, след 20, 30 години се прегърби, закъса. Казва: Закъсах вече! От къде иде закъсването? Защо закъса? - Има известни причини. Изгубва се онова равновесие. Причините на всички болести се дължи на едно неравновесие, което съществува между човешките мисли, човешкия живот, човешките чувства - сърце, човешката воля и човешкото тяло. Виждам тялото харчи повече енергия отколкото трябва. Чувствата харчат повече сила, отколкото трябва. Мисълта не може да придобие нищо, човек веднага фалирва. Има хора, които са правили опити. Ако можем да уравновесим нашата мисъл, т. е. да влезем във връзка със слънцето - не така да се изучава, както сега се изучава. Те изучават външната страна на слънцето. Ако един човек изучава ръцете или друга част на тялото на човека, нашето тяло, то е един резултат, не на моите мисли, но ред поколения са работили да създадат ръцете, хиляди поколения са работили да създадат това тяло. В това тяло не

съм само аз човекът, който се изразявам. Че това тяло е мое пособие. Аз човекът в друго съществуване може да взема друго тяло още по-хубаво от сегашното. Както може да живея е една колиба, така може да живея в един палат. Моята ученост няма да зависи от тялото, но тялото ще зависи от моята ученост. Главата не е създадена, но главата обуславя това, което създава. Ние се ограничаваме вътрешно. Трябва да знаем да внесем един простор в ума си. Аз няма да мисля, че мислите ни ограничават. Ако внасям правата мисъл, тя освобождава. Ако внасям правите чувства, освобождават, донасят освобождение. Едно чувство внася елексира на живота. Ако вие може да внесете едно хубаво чувство на един болен човек, да му кажете: Ти ще оздравееш и той повярва, веднага ще оздравее. В природата има достатъчно сили да проектира в неговото здраве. Виждате един човек отслабнал, не го държат краката, дайте му едно хубаво ядене и след 20 минути е готов да върви на път. Според теорията няколко часа са необходими да се смели храната, да приеме тялото енергия от храната. Как ще се обясни, че той след 20 минути вече се чувствува силен? Той като приеме храната с езика си, като я обръща като смукало, езикът взема енергия и препраща в нервната система. Човекът има енергия за път. Каквото стомахът смели и се добие, то е придатък. Като ядем правилно, придобиваме храна. Като ядем правилно, придобиваме храна чрез езика си. Човек, който не придобива сила чрез езика си, не яде правилно, той яде лошо. Човек, който яде и не мисли, той не е ял. Човек, който е недоволен в яденето, той създава отрова в себе си. Човек, който не дава почивка на своя организъм, иска много да работи и това не е правилно. Работата е красиво нещо, но когато стомахът не работи, ние се нуждаем от известна почивка.

Та казвам: Ние, съвременните хора, се нуждаем от приятели, които да подкрепят нашия ум, ние се нуждаем от приятели, които да подкрепят нашето сърце и ние се нуждаем от приятели, които да подкрепят нашето тяло. Кой е онзи, който ще подкрепи нашия ум, нашето сърце и нашето тяло? - Единственият, Който може да ни

подкрепи е Бог. В Него живеем. Ако храним за Него най-хубави чувства, ако храним заради Него най-хубавите мисли, ако на Него Му служим от сърце, Той всякога ще ни подкрепя. Той подкрепя душата ни, понеже в Него живеем. Той счита, че нашият живот е Негов живот и Неговият живот е наш живот. Христос казва: Аз и Отец едно сме. Ние сега искаме да се отделим от Бога. Къде ще се отделим, къде ще идем? Та казвам: Настава един момент в света, когато всичко трябва да правим за Господа. Ако учиш, за Господа ще учиш. Ако си в църква, каквото и да правиш, за Господа да го правиш. Всичко в ума ти да е ангажирано с Божествената мисъл, понеже Онзи, Който ни поощрява към знание, то е Бог. Онзи, Който ни поощрява към добрите чувства, то е Бог. Онзи, Който ни поощрява към добрите постъпки, то е Бог. Онзи, Който ни желае здравето, ние се подтикваме от Него, Онзи, Който (е) създал хилядите хора, лекари има, които ходят да лекуват, то е подтикът на Бога. Хиляди хора има, които проповядват, Той е подтикът. Хиляди майки, които раждат, Той е подтикът! Той праща всичко в света постоянно! Бог иска да въздигне един живот на щастие между хората. Понеже хората идат да работят само за себе си, оттам иде нещастието. Всичко в света може да бъде заради нас. Въздухът купуваме ли го? И в Америка, и в Европа, където и да си, въздухът е на разположение на човека. Където и да идеш, ти имаш на разположение въздуха. Където и да идеш, ти имаш на разположение светлината, ти имаш на разположение мисълта, знанието. Ако ние обичаме Бога, ние ще имаме на разположение всичко. Един свят ще се отвори. Има толкоз хубави книги написани, музика има в света, за която ушите на хората са глухи!

Като говорих за тази година, понеже си позволих да кажа, че много глави ще има пукнати, изпоплашили се. Ще има пръснати глави, целият свят днес е във война, не може да няма пръснати глави. Казва: Тук в България ще има ли пръснати глави? За мене къде ще бъдат пръснатите глави е все едно. Дали тук в България или другаде, не искам да се пръскат. Онова красивото, което Бог е създал, трябва да

се пази. Мислиш ли, че мене ми е приятно, когато едно дете развали едно цвете, или цапа една книга, или взема една книга и я раздере, хубавите неща трябва да се пазят!

Та казвам: Трябва едно разбиране на новите хора. Мнозина искат да кажат какво ще бъде. Аз ви казвам правия път. Ако тръгнете по пътя на Божията Любов, не онази любов, която трае година и половина, но онази Любов, която и смъртта не може да я победи, която може да те заведе в небето и да те върне, онази Любов, която ще ви развожда по целия свят, по цялата вселена! Проповядваме една Любов, чиято каруца ще ви води навсякъде. На слънцето ще ви води, на месечината ще ви води, на Юпитер, на Сатурн, накъдето искате, ще ви води. ако кажете, че ви (е) дотегнало, пак на земята ще ви върне. Говоря за тази Любов, която задоволява всички ваши нужди. Но трябва да се научите да ѝ слугувате, всички да слугувате тъй както тя слугува; да се учите, тъй както тя ви учи. Че Любовта учи хората, изучава какви нужди имате, всякога е толкова внимателна, за най-малките работи, тя промисля още на време.

Един мой приятел ми разказваше една своя опитност, скоро. Малка опитност, но ми направи силно впечатление. Не е голямо чудо. Казва: Един ден седя си в стаята, извадих си ножчето, чистих един съд. По едно време търся ножчето си, няма го, изгуби се до собата, зимно време било. Мисли дали като вземал книгата не хвърлил ножчето в собата. Рови в собата, ножчето го няма. Хвърлил някои неща навън, търси и там, няма ножчето. Къде отиде това ножче? Казва: Стана ми мъчно, понеже това ножче ми е дадено като подарък, криво ми стана. Казва: Не бях се молил, но казах: Господи, нека си намеря ножчето, ще стана друг човек! Един ден се разхождам из стаята и поглеждам под печката има една жълта тенекия, ножчето влязло под тенекията. Зарадвах се, че било под тенекията. Като се помолих, показа ми се, къде се скрило ножчето. Стана ми ясно. Та казвам: Вашето ножче, вашето, вашето щастие се е скрило под тенекията на сегашния ваш живот.

Няма нещо по-красиво от схващането за Бога. Имало една идея за Бога, че Той е страшен. Право е било едно време, но то не е било лицето на Бога. Няма по-красиво лице от Божието лице. Ти като Го погледнеш, ще забравиш всичко! Той не мисли за греховете на хората, не мисли, че се бият. Като ги види, че ги избили, че са умрели, казва: Станете! Всички станат облечени с най-хубави тела. Десет пъти да ги убият, Той като ги погледне, като им каже: Станете, всички стават. За какво ще скърбите? Като идете на гробищата кажете: Станете братя! Всички станат. Идете на други гробища и те станат. Ще идете при дърветата, ще кажете: Дайте плод! На нивата: Изори се и тя ще се изоре! Навсякъде лесно ще става с Божията Любов. Вие сега искате да повярвате. Един ден, един ми казва: Дай ми хиляда лева, за да повярвам, че ти си добър човек. Казвам: Слушай, няма да ти дам пари, да мислиш, че съм лош. То е да ви подкрепя да имате добро мнение, заради мене. То не е хубаво заради вас. Казвам: Ако ще имате мнението, което сте имали досега, ще ви дам, но ако искате за пари да повярвате, пет пари не давам. Утре някой ще ви даде хиляда лева, вие ще ме нападнете. Ако с хиляда лева може да ви подкупят да говорите добро, с хиляда лева може да ви подкупят да говорите лошо. В Любовта няма подкуп. В Любовта няма измама. Тогава да ценим онова ценното в човека. Да ценим човешкия дух, да ценим човешката душа, да ценим човешкия ум, да ценим човешкото сърце и да ценим човешкото тяло. Да имаме свещен трепет, както за себе си, така и за другите! Към това трябва да се стремят всички хора - и майки, и бащи. Туй е новото учение, което трябва да се внесе в света. След като се роди детето, отпосле не може да му се придаде нищо. Преди да се е родило много работи може да внесете. След като се роди може да развиете само онова, което то носи. Затуй отсега трябва да се създадат. Ако вие не можете да развиете това, което сега имате, сега може да мислите. Казвате: Има ли оня свят, или не? Питаш: Има ли този свят. Щом този свят има, и онзи свят има. Този свят е сянка на онзи свят. Казват: В оня свят ще се познаваме ли? Щом тук се

познаваме и там ще се познаваме; щом тук не се познаваме и там няма да се познаваме. Законът е един и същ. За да се познаят хората, трябва да има причина, трябва да има вътрешна връзка. Ти обичаш някой човек понеже ти (е) направил някое добро. Ти си бил в такава нужда, че когато си бил изоставен от всичките хора, той ти (е) направил добро безкористно. Туй добро духът и душата ти не могат да забравят. Където и да срещнеш този човек, казваш, че го обичаш. Доброто, което вие направите и доброто, което ви направят, никога не се забравя. Затуй не се отказвайте от добрата мисъл, от доброто желание, което в сърцето ви подтиква. Вие казвате: Доброто не се цени. Има Един, Който го цени. Най-малкото потайно добро, което човек направи, Бог го цени. Той го записва в книгата на живота. Всяка най-хубава мисъл, колкото и малка направена, тя се записва. Тогава, ако ние живеем по Бога, ще се изменят лицата ни. Като срещнеш един човек търговец, познава се, търговията е написана. Като срещнеш един адвокат, познава се; чорбаджията се познава, военният се познава, владиката се познава, учителят, бащата, майката. Още като срещнеш една жена може да познаеш има ли деца или не, какви са децата ѝ. Бащата като го срещнеш, познава се, всичко е написано в света. Написано е според доброто, което е излязло от Любовта. Доброто е писалката, с която са написани всичките блага, които ние носим в света.

Казвам: Възлюбете Господа! Всеки млад момък да намери да се влюби в някоя мома, отлична идея е. И момата поощряват да се влюби. Когато момата се влюби в двама и когато момъкът се влюби в две, как е възможно, де седи противоречието? Казвам: Едного ли трябва да любиш или всички трябва да любиш? Под думата едного се разбира цялото, частите не вземат участие, а пък всички да обичаш, като обичаш цялото да обичаш всичките части, еднакво да цениш всяка част. То се изисква знание. Срещаш един красив човек, срещаш един човек с красиви вежди, очите му са хубави, устата хубава, после ръцете му са добре устроени, пъргав, подвижен, той има изражение.

Обичаш човека, но този човек ти обръща внимание с органите, които притежава. От всяка една част от неговото чело излиза една мисъл спокойна, от неговия нос излиза едно топло чувство, от устата му излиза нещо активно, деятелно, че каквото каже този човек го направи. Ако каже, че ще направи нещо, ще го направи. Като видиш човека, каквото мисли го реализира. Един ден челото ще се формира. От челото излизат хубавите, разумните мисли; от средната част на лицето излизат чувствата, а от долу под носа се показва физическият живот. Долнята част, под носа показва стомахът. Носът показва какви са дробовете, челото показва какъв е мозъкът. Това е отлична диагноза. Тая част, под носа, показва в какво състояние е стомахът. Носът показва в какво състояние са дробовете. Челото показва в какво състояние е мозъкът. Щом мозъкът е в нормално състояние, щом носът е в нормално състояние и щом бърните са в нормално състояние, този човек има едно тяло, с което може да извърши една положителна работа. Сърцето не може да бъде здраво, ако не се свърже със слънцето. Има начин за свързване с енергията на слънцето. Умът не може да бъде здрав, мозъкът не може да бъде здрав, ако човек не знае как да се свърже с месечината. И стомахът не може да бъде здрав, активен, ако не се свърже с Марс. Те са планетни влияния. Има известни енергии, течения, с които трябва да се свържем. Ако вие не се свържете с чистия въздух, тогава не можете да бъдете здрав. Ако не се свържете с онази светлина. Има една светлина, която носи живота - туй което наричат индусите прана. Сега всички казват, че човек трябва да има вяра. Вярата е подтик на човешкия ум. Ако ти имаш вяра и твоят ум не се подтиква, ти не си досетлив за Божия закон. Ако не спазваш тия закони, тогава какво Божествено благо може да дойде в тебе?

Та първото нещо сутрин като станете, изпразнете всички тревожни мисли, чувства и постъпки. Ще кажеш: Моля, излезте малко навън! Сега ще им кажеш да излязат навън, да останат само ония мисли, които ви обичат. Да кажеш на чувствата да излязат и да

останат само ония чувства, които ви обичат, и в тялото да остане само онази енергия, която е полезна. Като обичате да се не тревожите, какво ще стане със света. Казвате: Ще се свърши светът. Няма да се свърши, но един нов ще се образува. Сега в началото създаде Бог небето и земята. Земята беше неустроена. Започна Бог да я устройва. Устрои я и сега пак иде да преустройва не само земята, но и небето, и земята ще преустрои, и всичките хора Бог ще преустрои. Сега казвам: Какъв дял ще вземете вие в новия свят? Нов ред иде сега в света. Въздухът ще бъде толкоз деликатен, че вие с вашите дробове ще се задушавате. Вече трябва да се образуват органи да дишате с етера. Знаете ли какво нещо е етерът? - Да ви обясня. Отношението е такова както рибите дишат с хриле, като излязоха из водата във въздуха дишат с дробове. отношението между нашия живот и новия е както дишане с дробове и хриле. Много по-съвършени са органите на дишането с тия на хрилете. С новите органи ще можете да пътувате от земята до месечината. Вие ще кажете: Тежка работа. Аз говоря за новото на способните ученици, които разбират. За обикновените музиканти, въпрос не става. Става въпрос за талантливите, за гениалните. Въпросът е за онези от вас, които искате да станете безсмъртни, да се ползувате, да знаете какво има на слънцето, да знаете какво има долу в земята. В земята има доста полезни работи. Съвременните модерни параходи имат пещи, които палят и параходът върви. В толкоз хиляди години на земята, не сте слизали да видите пещите на земята, на този параход, да видите, че като напуснете земята, да кажете, че сте влезли в пещта, дето подклаждат огъня и цялата земя се движи, върви напред.

Сега да се върнем до реалното, което може да стане сега. Аз съм за възможното, за туй, което Любовта може да извърши заради нас, туй което знанието може да извърши заради нас. Има едно знание, което може да ни донесе известни блага. И свободата, която излиза от истината може да ни послужи. Три неща: Трябва да възприемем Любовта. Чрез Любовта да възприемем новото знание в света и новата

свобода. Тази новата свобода ще ни освободи от всичките съвременни ограничения, в които се намираме. Аз съм превеждал този аргумент. Следната раса, която иде, бъдещите хора, ще стават видими и невидими. Този човек щом го обидиш, стане невидим за тебе, не можеш да го обидиш. Щом намислиш да го обидиш, изчезва, не може да го видиш, не можеш да го затвориш. Десет пъти да го затваряш в затвора, не можеш да го затвориш, ще изчезне. Как може да бъде? Първите християни имаха един опит. Когато затвориха апостол Петър в затвора, молиха се заради него, дойде ангел и като побутна веригите, паднаха. Той спеше и му каза: Ставай, не мисли за веригите, облечи се! Изведе го, побутна вратата, всичко се отвори. Каза му: Не се връщай назад. Като излезе Петър, намери се вън на пътя. Та казвам: Ако Бог е от наша страна, кой може да бъде против нас? Не са хората господари в света, Господ е господар. Всичките хора ще се подчинят един ден на Божия закон, и ангелите ще се подчинят. Тогава всички ще бъдем свободни. До тогава до като ние сме господари, не сме свободни. Господ сега иде да смъкне господарите, казва на всичките хора: Вие сте братя, никакви господари няма. Всичките сте слуги, ще служите, ще работите, по-силните ще помагат на по-слабите. Слабите да станат силни. Казвам: Всички ще се готвите за един почтен труд на Любовта. Отде знаете, когато ви любят? Как познавате онези, които ви любят? Които ви любят, устата не са стиснати. На онези, които ви любят, очите не са затворени. Онези, които ви любят, не са прегърбени. Онези, които ви любят, не са сакати. Онези, които ви любят, не са охтичави. Аз не вярвам в една любов, която причинява тия аномалии. Любовта премахва всичките болести в света, нищо повече! Моментално ги премахва. Ние страдаме от зарази, от нечистотии, дишането не е дишане, яденето не е ядене, мислите не са мисли. Всеки ден от всичките хора излиза един смрад, като че ли се разлагат. Срещате един човек прилича на цвят, едно ухание излиза от него като роза, като карамфил или като някое портокалено дърво, което цъфти. Казват: Когато дойде Христос.

Когато дойде Христос иска да ни намери, всичките цъфнали, да сме завързали и да имаме плодове. Трябва да ни намери лози, които са увиснали с грозде. Като дойде Христос на земята да намери всичките хора на земята подигнати. Да са готови да изпълнят Божия закон по Любов, не насила.

Та казвам: Бог иде! Той ще преустрои света. Няма да го преустрои по един механически начин. Всички вие ще влезете в един свят, този свят ще се затвори за вас, друг свят ще се разкрие. Питам: Когато мравята напусне своя свят, кой свят напуща? Своя мравуняк като напусне, ще влезе в града, на хората в жилището. А тия жилища, в които ще влезете, са създадени за вас, само че са грандиозни, направени от мрамор, вратите са на-правени от скъпоценни камъни, постлани са със злато, постлани са с най-хубавите килими. Няма кал в оня свят, няма и клозети, няма гробища и помен няма от тях. Места чисти, дето хората не плюят. Секнене няма, кашляне няма, там има хорове да пеят, които вземат четири-пет октави. Гласовете се чуват, не на половин километър, надалече, но се чуват в пространството. Сега това, което ви говоря, е една хилядна част. Човек трябва да влезе там, за да види. Апостол Павел, който е ходил там, казва, че чул и видял неща, което човешкото око никога не е видяло и на ума на човека не е дохождало. С думи не може да се изкаже. Казвам: Онова, което Бог е приготвил за онези, които го любят, то е толкоз грандиозно и хубаво, че заслужава временните страдания, които ще претърпим. Те не могат да се сравнят с бъдещите блага, с бъдещата слава, която има да се изяви в изявяването на Любовта, да придобием свободата, да се освободим от смъртта. Това е най-голямото благо в сегашния живот!

Та казвам: В Начало бе Словото. Сега всички вярвате в това Слово. Сега вгледайте се в себе си и вижте ролята на онези. Не се обезсърчавайте. Бъдете смели и решителни. Не щадете вашите погрешки. Не съжалявайте вашите погрешки. Всяка погрешка поправете. Турете за девиз: Всичко можем да направим за Божията Любов!

Да благодарим на Бога за Любовта, която ни е дал сега. Да благодарим на тия тела, които имаме сега, за да се удостоим да имаме за бъдеще, бъдещите тела, които ни приготвят!

Отче наш.

16-та неделна беседа. 11 януари 1942 г., неделя, 10 ч. с. Изгрев. София

ДА СЕ НЕ СМУЩАВА СЪРЦЕТО ВИ

Отче наш.
“Ще се развеселя”.

Понеже, живеем във времена, които са размътени, церът какъв е за туй? - Ще прочета тази глава, която лекува размътените времена, смътните умове. /Прочете 14 глава от Евангелието на Йоана/.

Духът Божи.

Ще взема една тема, която е малко отрицателна. Да се не смущава сърцето ви. Най-първо невъзможно е човешкото сърце да се не смущава. Христос се обръща и казва: “Да се не смущава сърцето ви”. Не само не трябва да се смущава сърцето, но човек трябва да вярва в Бога. Трябва да има нещо в себе си. Тил трябва да има. Една армия, която няма тил, е слаба. Един аероплан, който няма витло отподире си, една машина, която няма пара и огън, тя не може да се движи. Съвременното човечество като първоначалните животни е изпаднало в тягостно състояние от изобилие. Всичките хора страдат от крайно преизобилие. Създал Господ животните в света, климатът бил отличен, за ядене и пиене изобилно, че всички млекопитающи са станали аристократи. Човек не е бил на земята тогава. Цял ден никаква работа не вършат, ядат и пият, седят не слушат Господа. Какво да направи Господ? - Той намислил да създаде хапливите мухи, че да ги хапят и те да си мърдат опашката, да вършат нещо. То е за животните, които не искат да работят. Комарите казват: Вие толкоз големи сте, трябва да работите. Седят животните, спят. Какво трябва да правят? - Трябва да работят?

Светът е създаден за човека, небето е създадено за ангелите. Ангелите си гледат работата много добре. Служат на Господа много добре, по цялата вселена ги праща като посланици. Човек тук е

аристократ, целия ден тиватури дига. Кой да пукне глава? Той. Кой да убие някого? - Той. Някоя къща да изгори. Той. Скандали колкото искаш, затвори, гробища, 35 милиона хора годишно умират. Толкоз е своенравен човек, че Господ като направил човека, разкаял се. Казва: Що ми трябваше да го правя. Навях си белята с него. В Стария завет може да четете, дето казва: Разкая се Господ, че направи човека. Знаете какво значи разкаяние на Бога. Господ е едно благо същество. Туй същество упорито, своенравно, да го възпитам. Ще го възпитам, но съжалявам, че този метод, с който той ще влезе в реда на нещата, сам човек ще страда. Затова дошло страданието в света, за възпитание на човека. Сега нека разберем, нека напуснем личния живот. Личността на човека е хубаво нещо, показва всичките блага, които Бог е дал. Той се радва като личност се радва на себе си, радва се на своя ум, радва се на своето сърце, на тялото, на главата, на очите, на устата, радва се, че може да си похапне, радва се, че може да си поспи, радва се на хубавия мек копринен юрган, радва се на мекото легло с пружина отдолу, радва се, че има ковьор мекичък.

Ние ще разгледаме сега живота. Аз виждам във всичките неща хубавото. Някои хора плюят, някои хора се секнат. Тия хора са щедри, дават. Земята е създадена изключително за човека като едно възпитателно средство. Съвременното човечество не може да намери по-добра земя от цялата слънчева система. За сегашните хора няма по-добро възпитателно средство от земята. Например, ако се преведат на Юпитер, там няма такива условия, там съвсем друг е климатът. Или ако идат на месечината, там вечерно време става 150 градуса студ, няма растителност, въздух няма, вода няма. Един свят мълчалив. Сребро и злато има колкото искаш, но няма какво да се яде. Злато има, но нищо не можеш да купиш. Ориз няма, брашно няма, захар няма, смокини няма, портокали, такива работи няма. Та казвам: Земята е най-хубавото място за човека сега, понеже, всичко каквото иска човешката душа го има на земята. На съвременното човечество, миналите религии, науката са давали нещо доста хубаво, доста са

допринесли, но понеже, човечеството прогресира, а пък религиите, които са се образували като едно възпитателно средство, и научните школи мислят, че не трябва повече, мислят каквото са научили в старо време, е достатъчно. Науките от старо време затова са били, но сега ние се нуждаем от една нова религия, понеже възрастни сме станали. Отделенията са за малките деца, прогимназията е за малко по-големите, гимназията за още по-големите, университет за възрастните. Като свършат училището, светът е външната школа за онези, които са свършили. Искаме да бъдем полезни на света, разбираме на живота, за да можем да работим, да бъдем полезни на себе си. Първото нещо човек трябва да бъде полезен на себе си. Не от гледището на егоизма, полезен да бъде на своя ум, на своето сърце и тяло. Ако човек е полезен на себе си, може да бъде полезен и на другите. Не смесвайте тази идея да възлюбиш ближния си. Твоят ближен е твоето сърце. Защото кой е човекът? - Сърцето е неговият ближен. Да възлюбиш ближния, да възлюбиш сърцето, да го не ограничаваш, да не измъчваш сърцето си. Човек в своя ум е измъчил ближния, научил своето сърце на много лоши работи. Та ние сега не трябва да измъчваме ближния си. То е за онези, които разбират. Казват: Ближният е отвън. Ближният е сърцето. Не покваряй сърцето си (с) излишни желания. Когато сърцето е в нормално състояние, то извършва отлично работата си. Ближният е който извършва една отлична функция в тебе и ти без него не можеш да живееш. Ако сърцето спре, престава всяка деятелност. Умът без сърцето не може да се прояви. Казва някой: Що ме интересува ближния. Сърцето, ако спре и ти ще престанеш. Твоят ближен, ако престане да работи в тебе, ти не можеш да се проявиш. Докато той се проявява и ти се проявяваш. Ако спънеш твоя ближен, ще спънеш и себе си. Трябва да разбираме вътрешното отношение. Външният ближен има отношение с нашето сърце. Един човек, който не е в добро отношение с ближните си, сърцето не функционира правилно. То е като закон. Външните ближни са условия да се прояви пулсът на сърцето. И затова Бог

живее в нашето сърце. Той остава ума на свобода. Бог живее в сърцето, за да обичаме ближния си. Като обичаме ближния си, ще обичаме Бога. Понеже, Бог е ближният на едно място живеят, затова имаме две заповеди: Да възлюбиш Господа Бога Твоего и да обичаш ближния си като себе си. Себе си, това е умът на човека или някои наричат личността на човека, или човешкото аз. Но то е човекът, който усеща в дадения случай, че е отделен от другите неща. Ти чувстваш, че си отделен от камъните, че си отделен от водата, от дърветата, от слънцето. Ти чувстваш и наблюдаваш нещата отвън, като че съществуват отделно и ти отделно. Например, вие се интересувате от неща, които няма да ви ползуват. Например, вие се интересувате дали ще бъдете богати или сиромаси. Питам: Възможно ли е всички хора да бъдат богати в света. Много малко хора богати има. Вие искате да имате 10 милиона. Всичкото богатство, което в света е 120 милиарда. Ако всичкото богатство се раздели по равно на два милиарда хора, по малко се пада на човек. На всеки човек се пада по 60 лева наследство. Какво ще правиш с 60 лева? - Че как ще се прехраниш? - Възможностите за нас какви са? - Всяка година един голям кредит иде от слънцето, оттам иде голямо наследство. Всеки един от вас има един бюджет. Светлината, която се праща 500 милиона струва, всеки човек има за светлина 500 милиона. Толкоз струва тази светлина, за да се пренесе на земята, 92 милиона мили, повече от 140 милиона километра. Я си представете да впрегнете да ти пренесат на толкоз милиона километра, колко скъпо е навлото. Само светлината струва 500 милиона. Колко струва онзи въздух, който дишаме? - Най-после колко струва храната, която получаваме? - В хляба храната, която е вложена, е праната, една енергия. По някой път ние ядем толкоз бързо, и с такова невежество, не можем да извадим тази храна, която ни е дадена, не можем да извадим всичките тия сокове, които са вътре в самата храна. Пък има един закон в света: Туй, което ти не обичаш, ти не можеш да се ползуваш от него. Може да се ползуваш само от неща, които обичаш. Този закон е интересен.

Казва: Това е Живот Вечен да възлюбиш Господа Бога Твоего. Казва: Защо трябва да възлюбиш Господа? - Ако не Го любиш, твоят живот е предрешен. Ако не Го любиш, твоят живот е предрешен. Ако не Го любиш, твоят дух е предрешен. Ако не Го любиш, твоята съдба е предрешена. Ако не Го любиш, твоят хляб е предрешен. Ако не Го любиш, твоят хляб е предрешен. Ако не Го любиш с ума си няма да мислиш. Нашата мисъл е мощна да познаем света отвън.

Та първото нещо хората трябва да се научат на Любовта. Ние започваме с отрицателната страна. То е човешкото. Ние виждаме злото навсякъде в света. То е човешкото. Да ви доказвам човешки работи, започват страданията. Една майка, която ражда едно дете, как го ражда? - Трепери, докато го роди. Като го роди, зарадва се, че се е освободила. След страданието иде радостта. Вие може да ми възразите. Когато се любят младите, то е човешкото. В началото те започват като ангели, но като дойде до човешкото, започват да се мъчат. Дето двама млади се влюбили, ангелите направили тази работа, събират ги, после по човешки започват, заловят се да се карат. След като се оженят, ангелите им казват: По любов ще живеете, ще обичате Господа, ще слушате. Като си заминат ангелите, те казват: Сега кой ще бъде пръв, петел ли ще пее или кокошка? - Българите разбират, че като пее петелът, мъжът да заповядва. Кокошката и да иска да пее, опасна работа е. Защото, когато кокошката запее, нещастията идат. Ще ви обясня музикално. Певец без публика не може да пее. Следователно, жената е публика, пък мъжът е певецът. На място е. Той ще кукурига! - Тя ще слуша. Сега ще схванете правата смисъл. Аз вземам петела в най-хубавия смисъл, понеже, кукуригането на петела е хубаво нещо. Щом страдаш петелът да ти кукурига. Ако заболееш и петелът кукурига, ще оздравееш. Ако започнеш една работа и петелът кукурига, ще ти върви. Ако отиваш в училище и петелът кукурига, бъди уверен, че ще свършиш училището. Отиваш на изпит и петелът кукурига, ще издържиш изпита си. В сегашните времена казват, дали ще има ориз. Като пее

петелът, ще има ориз. Като пее петелът ще има брашно. Като пее петелът ще има нещо много хубаво, няма в петела нещо злокобно. Никога пеенето на петела не предвещава нещо лошо. За другите животни може, но петелът, когато и да пее, вярно показва. Петелът показва, кога времето ще се развали. Петелът показва кога времето ще се подобри. Петелът показва кога хазаинът ще бие съседа си, кога мъжът ще бие жена си, кога ще я милва, каква рокля ще ѝ купи. Като иде някъде, петелът като пее, значи че рокля ще има, особен начин има в пеенето. Не мислете, че това, което ви говоря е измислица. То е едно същество много деликатно. Като кукурига петелът може да показва, поп ли ще дойде, учител ли ще дойде, търговец ли ще дойде, войник ли. Понеже, енергията на войника се предава на петела и той става войнствен. Казва: Войник ще дойде. Поп като дойде, по-благородно пее. И той като попа пее. Тогава не е за подигравка. Има нещо, което показва особена интонация на духовните неща.

И Христос каза на Петра: Преди петелът три пъти да пропее. Ако петелът не беше пропял три пъти, свършена беше работата с Петра. Петелът го спаси. Христос му каза: Когато петелът пропее три пъти ще познаеш колко голяма слабост имаш. Като пропее петелът три пъти, човек ще станеш. Когато три пъти пропее петелът, Петър се промени. Казвам: Когато във вашия живот петелът пее, работите хубаво ще се свършат. Аз считам петелът, който пее в живота, то е човешкото сърце. Ку - този звук дава. Петелът казва: Ти бъди готов на всичките Божии благословения, които имаме. Този, който дава, иде. Петелът казва на всичките: Ку-ку. Иде онзи. Някой казва: Куку - не му стигало умът. Не му стига умът, понеже онзи, който дава житото носи, той не взел торбата. Като каже куку, чувалът да го носиш. Ку-ку, то е човешкото сърце. Човек винаги трябва да бъде внимателен на онова нашепване на нашето сърце. Всякога ни нашепва нашето сърце хубаво. С отлагане на хубавите работи на нашето сърце, ние изопачаваме нашия ум.

Да ви приведа един пример, да ви покажа, че ако човек се подчинява на своето сърце, винаги печели. Един действителен пример, който станал в гр. Варна, преди около 50-60 години, в турско време било. Колко години има от освобождението на България? - Повече от 60 години. Някой българин свършил в Европа, връща се във Варна, знаел много хубаво да свири на цигулка, знаел да играе на полка. Събрал дъщерите на богатите варненци чорбаджии да им свири и да играят на хоро. Скарал се с чорбаджиите и го изпъждат. Като нямал работа, гладувал, три дни гладен се разхождал из Варна. Среща го един български свещеник, на име А и казва: Заповядайте на гости у нас. Три дни бил гладен, срам го било да каже. Като се нахранил при свещеника му разказал за положението си. Казва: Много ти благодаря, че ме покани, че вече не знаех днес какво щях да направя. Мислех да си тегля куршума. Не си струва да се живее гладен. Свещеникът му дал пари и му казал: Когато имаш нужда, ела. Господ ще оправи работата. То е сега едната страна. След време, понеже, знаел няколко езика, варненският валия търсил учен човек, българин, намерил този човек, който става секретар на валията. Виден човек станал, каквото каже, става. Наковладват този свещеник, че бил комита, имал такива писма, книги. Един ден отиват и събират всичките книги и писма, занасят ги на секретаря на валията да се произнесе. Той като прегледал писмата и книгите, вредните ги изгорил. Казва: Дядо попе, онзи обед те спаси. Онова добро, което ти ми направи. Аз исках да ти се отплатя. То е петелът. Той на време кукурига.

Направи едно добро на време, туй добро ще се върне при тебе. Казвам: Когато ние ставаме носители на Божественото в света, Бог ни благославя. Единственото достойнство на човека е да прави добро, да пее неговото сърце и неговият ум да възприема. Туй, което сърцето говори, умът да изпълни. Две неща има, които са необходими за нас. Каквото сърцето нашепва, умът трябва да направи. Трябва да има човек желание. Всичките блага ни се дават, трябва да знаем, как да

задържим тия блага. Какво има в света по-хубаво от Любовта, която е образувала небето и земята? - Какво струва земята, ако нямаше любов? - Любовта се проявява в растенията, любовта се проявява в плодовете, любовта се проявява в теченията на водата, любовта се проявява във въздуха, в светлината, в движението, навсякъде във вселената. Това е действие на Божията Любов, която се проявява. Сега ние не можем да схващаме общението. Ние схващаме любовта само в много тесен размер, даже не оценяваме любовта на един приятел, на едно същество, което ни обича. На мене едно куче ми направи веднъж една голяма услуга. То беше в 14-та година във войната. Поканиха ме на угощение в едно семейство, имаше един генерал. До среднощ седяха питаха ме затова за онова. Човекът искаше да ми направи услуга да ме изпрати. Казва: Военно положение е да ви придружа, да не ви направят нещо. Пък аз от учтивост не исках по-среднощ да ме изпраща, за себе си, да ме придружи, казвам: Нямам нужда. Казва: Да дойда с тебе. Казвам: Няма нужда. Тръгвам. Като повървях малко едно голямо куче дойде с мене. Аз се приближа до някой стражар, то иде преди мене, обиколи го, стражарят се обърне, поздрави ме, мисли, че аз съм от тия, дето ходят да проверяват постовете, седи мирно. Мина покрай него, поздрави ме, дигне ръка. Дойда до друг стражар, пак кучето около него обикаля и той ме поздрави. Докато ида до къщи, кучето обиколи 4-5 души, като стигнах, извадих малко хляб, дадох му. Направи ми една услуга. Ако го нямаше, можеше да ме закарат в участъка, да ми искат легитимацията. Кучето казва: Няма да бутате този човек. Той повярва.

Та казвам: Най-малкото нещо, което става по Бога, то има смисъл. Казвам за въздуха, за вятъра, какво благо е, въздухът, който дава свобода, този въздух, който излиза из дробовете, какво благо принася. Какви блага принася водата, светлината, храната. При всички тия блага по някой път занимаваме с посторонни въпроси, които нищо не ни допринасят сега. Аз говоря на онези, които искат. Съзнавате в себе си онези блага, които всеки ден ви се дават.

Писанието казва: Това е Живот Вечен да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога. Като съзнаваш, в туй съзнание, в туй познаване иде Божието благословение. Защо трябва да съзнаваме? - Ако един учител не преподава знанието, което има на учениците, ще има ли цена? - Ако знанието, което има преподава на децата, техните бащи и майки ще бъдат благодарни. Те ще го поддържат. Ако не им преподава знанието, те няма да го поддържат. В света, докато ние изпълняваме Волята Божия, предназначението, което Бог ви дал, ние имаме цена, каквото и да е предназначението. Един от гръцките философи, Сократ е бил метач в Атина. Туй ни най-малко не му препятствувало, той да бъде философ. От мнозина атински богаташи помен не останало, за метача Сократ и до днес говорят. Не се срамувал да бъде метач. Той бил философ, но много лош характер имал Сократ. Лицето му било много грозно. Като се гледа френологически, черепът бил много много добър, но лицето му било много грозно. Един физиономист като го познава какви пороци има, казва, че бил пияница, развратник, нечестен. Сократ му казва: Всичко, което казваш, е вярно, но с усилия на волята го поправих. Този лош човек се оженил за най-лошата жена, най-лошата и най-неразбраната гъркиня, която имало в Атина. Била много енергична, умна, знаяла да говори, постоянно го съветвала, понеже, бил малко разпасан, пък тя се проявявала както трябва. Един ден довел приятели да ги угощава. Той направил някаква погрешка, тя донесла един леген да се мият, тамън се измили и тя полива Сократа и приятелите. Започнала да се кара на приятелите. Той казва: Знаете, какво значи: В природата след гръмотевици иде дъжд. Като го попитали, как той философ на Гърция, защо търпи тази жена, защо я остави, защо я държи да си прави главоболие? - Казва: Аз я взех, че ако мога да издържа на нейните изпитания, скърбите в света са нищо. Ако мога да издържа на изпитанията на една жена, в света са нищо. Казвам: Всичките мъже се изпитват, колко може да издържат. А пък индусите отиват малко по-далече. Сегашните мъже, ако не могат да издържат изпитанията на жената, във второто

прераждане те ще станат жени, жените ще станат мъже. Вие ще кажете: Другояче не може ли? - Може, ако мъжът може да издържи жената, той няма да стане жена, но ако не може да издържи на жената, във второто прераждане, ще стане жена. Или другояче казано: Сега в света има нужда да се раждат деца, защото без раждането на деца, прогрес не може да има. Понеже, сме в един свят на големи погрешки, само децата дават възможност да се поправят погрешките. Нашите погрешки без децата не могат да се поправят. Майката и бащата са в света, за да се родят децата. Децата служат като условие и възможности да се поправят погрешките ни. Бащата, който е егоист, и майката, която е егоистка, те ще се научат, че трябва да бъдат щедри, да вършат Волята Божия. Децата дават едно поощрение към Любовта. После учат. Какво доверие имат децата? - Ако бащата и майката не биха казвали на децата нито една лъжа, децата биха дали най-добрите примери в света. Едно дете като го излъже баща му или майка му няколко пъти, детето не вярва и казва: Баща ми лъже. Като влезе лъжата някъде, вече прогрес не може да има. В един дом, дето лъжата е влязла, този дом е вече покварен. В една религия, дето лъжата е влязла, тя е покварена. Навсякъде, дето лъжата влиза, покварено е всичко. Първото нещо: Ние, съвременните хора, трябва да се откажем от лъжата. За да се откаже човек от лъжата, Любовта трябва да дойде. Човек никога не може да се откаже от лъжата без любовта. Единственото нещо, което може да ни отучи от лъжата, е Любовта. Без Любов по никой начин, невъзможно е да се откажеш от лъжата. В брашното по някой път турят пясък, или гърците купуват олио по 14 лева и го смесват в зехтина, продават го двойно. Тия примесвания стават навсякъде. И в Америка преди години цял въпрос подигнаха за медикаментите, които са примесени, медикаменти, които не съдържат лечебни свойства. Цял един въпрос подигат.

Та казвам: Ние, съвременните хора, социално искаме да се подигнем. Брашното трябва да бъде чисто. От 10 години брашно, не е здравословно. Житото не трябва да се мели, нека седи житото в

хамбарите. Като се смели на брашно в два, три месеца да се изяде, да не седи с години. По хубаво житото, царевицата да седят в своето естествено положение. В какво седи тогава духовният живот? - Че ние се заразяваме. Лошият живот е една проказа. Да кажем един, който продава брашно или един бакалин, който услужва или един фурнаджия, те трябва да бъдат здрави. Всеки човек трябва да бъде добър и здрав, защото от него излизат и доброто, и злото, каквото излиза от него, той го внася в хляба. Мислите ли, че един човек, който е болен от проказа и ви ушие една дреха, че проказата няма да ви хване? - Или ако е болен от сифилис и ви ушие една дреха, мислите ли, че сифилисът няма да ви хване? - Та казва: Във всички отношения на живота се изискват здрави и чисти хора. И в социално отношение трябва чист ум, чисто сърце и чисто тяло. Всичките продукти, които продаваме, да бъдат чисти. Един човек, който пише една книга, той ще предаде своите слабости, няма да представи един въпрос, тъй както е.

Та сега ние искаме да се поправи светът. Света да го оправим, да бъдем естествени. Да поправим света, значи да бъдем носители на онова Божественото, с което ние сме заобиколени. Ние сме заобиколени с чист въздух, лекарството е във въздуха, лекарството е в светлината, лекарството е в храната. Един лекар, който иска да ви лекува, трябва да ви лекува чрез въздуха, трябва да знаете как да дишате. Той трябва да ви лекува чрез храната, чрез светлината, чрез водата, чрез много други средства. Сегашното лекуване, не е лекуване. След като изгори къщата, после ще му плащат. Не е хубаво да гори човешката къща. Един американски проповедник, Талмедж, бил много красноречив, но неговата църква три пъти горяла. На третия път като изгоряла църквата и той си заминал за оня свят. Една църква, в която се събират 3-4 хиляди хора с три галерии, един орган, с който свирят в църквата и струва 150 хиляди долара. Една много богата къща. Последния път църквата изгоряла от електричеството, запалила се. Изгоряла църквата му. Свършило се. Кои са причините?

Понеже всичките църкви, които били наоколо запустели, всичките проповедници го благославяли, той притеглил техните слушатели, всички отивали да го слушат, не да се научат какво има на оня свят, но за доверие, както на театър, на концерт, както на опера. Какво ще научиш на една опера. Няма да видиш някой човек красив там. Всичките са нашарени. Аз се чудя защо не ги шарят както трябва. Казват: Отдалече да се даде ефект, така трябвало да бъдат. Разправяше ми един артист, казва, цяло мъчение е за нас да си снемем грима. Търпи баба за хубост, казват. Ако един артист търпи на сцената несгодите, защо и ние в живота да не търпим. Неволите на живота, то е на сцената, защо не ги носиш, една необходимост на нашия материален живот. Казвам: Ние може да подобрим живота си. Чудно е. Пита ме един, казва: Как да подобря живота си? - Рекох: Стани приятел с царя, че как така? - Писанието казва: Обикни Господа и твоите работи ще се оправят. Стани приятел на царя. Писанието казва: Да възлюбиш Господа. Ти като възлюбиш Господа, ще се оправят работите ти. Твоите работи не вървят, понеже, не обичаш Бога. Той е царят, не си приятел, не Го обичаш. Щом Господ повярва, че ти Го обичаш, щом Той те обикне, работите вървят. Щом не ти върви, не го обичаш. Господа не можем да залъгваме. Без Любов ние не можем да имаме Божиите благословения. Тя е единственият път, по който Бог ни дал от своята Любов. Ако очакваме Божиите благословения да дойдат без Любов, ще бъдем болни хора. За да се ползуваме от Божиите блага, Божията Любов наполовина свършва работата. Половината от работата нашата Любов ще свърши. Бог, Който дойде отвън като условие и нашата Любов отвътре, която действува като една възможност. Тия условия отвън, Божиите благословения и възможностите на нашия живот те ще подобрят живота. Казват: Да го благослови Господ. Как да се подобри животът? - Стани приятел с царя. Сега ще кажете: Стани учен. С учение се не оправят работите. Стани силен. Със сила не се оправят работите. Защото, когато двама силни хора се срещнат, когато двама пехливани

се срещнат на сцената, всеки един иска да гътне другия. Като го повали на земята, казва: Признаваш ли, че те победих? - На гърба на неговата победа, той ще се въздигне и ще има слава. Ние сме от тия пехливани, искаме тия, с които се борим, да ги победим. Днес ти ги завалиш, утре той те завали и тогава имаме величие. Нали имахме Дан Колов, намери смъртта най-после.

Единственият законен начин за борба, то е Любовта. Като хванеш противника си да му кажеш: Няма защо да те турям на земята. Аз ще го хвана за крака, ще го вдигна нагоре, ще го обърна с главата надолу, ще кажа: Признаваш ли? - Туй е пехливанлък. Ако искате с дясната ръка хванете вашия противник, пък го дигнете нагоре, кажете: Не искаш ли приятели да бъдем? - Туй е по Бога. Ако не искаш, ако искаш, по дявола, с главата надолу. Пък по Бога, нагоре с главата. По два начина може да се примирите или по Бога или по дявола. Не мислете, че дяволът е лош. В Божествения свят не се позволява да се говори лошо за дявола. Речеш ли да се оплакваш от дявола и те изпъдят навън. Дяволът е почтен пред Господа. На земята, то е друг въпрос, хората имат право да говорят, каквото искат за него. Та вие като четете Йова, като се явил Сатанаил пред Господа, Господ му казва: Обърнал ли си внимание на моя раб, че няма като него. Моето мнение е друго заради него, казва Сатанаил. Той Те обича защото си му дал хиляди говеда, овци, 506 хиляди камили, дал си му деца, как няма да те обича? - Я ме остави да ги взема, да видиш колко струва? - Ще ти покажа какъв е Твоят Йов. Казва: Хубаво да направим този опит, че да бъде за поука на бъдещите поколения. Само живота му няма да докосваш, благата вътре, които съм му дал, няма да ги буташ. Започва изпитът на Йова. Четете историята. Горкият Йов и той не знаеше от къде му дойде това. Туй дойде от похвалата на Господа и противното мнение на дявола. Кое е вярно? - Което каза Господ или което каза дяволът? - Като положиха Йова на изпит, излезе вярно това, което Господ каза. Йов тогава прокле деня, в който се е казало, че мъжко се е родило. Животът казва няма смисъл. Праведен човек,

който служеше на Господа и да му дойдат всичките тези нещастия. Най-после като разбра работата, че служението седи в Любовта, не външно, казва: Преди не знаех говорих така, но сега разбирам по нов начин Любовта. Разбирам, че най-добре с Любов се служи, не от страх. По-напред той служеше от страх, не от Любов. Дотогава, докато служим от страх на Господа, ние сме в положението на Йова. Като минем през всичките страдания, започваме да служим с Любов. То е служение на Бога. Като дойде Любовта в света, страданието може да го превръща в радост. Без Любов, радостите се превръщат в страдание.

Казва Писанието: Да се не смущава сърцето ви, вярвайте в Бога и в мене вярвайте. Трябва да се изучава. Дишайте, например. В дишането играят два елемента: водород и кислород, които не са съединени. Като елемент химически, водородът гори, но не поддържа горението, кислородът не гори, но поддържа горението. Като се съединят образуват водата. Кислородът, който поддържа горението, и водородът, който гори, като се съединят във водата, изгубват тия свойства. Кислородът и водородът придават на водата мекота.

Та казвам: Туй, което е потребно за човешката мисъл, е дишането. Кислородът, ако беше във водно състояние, в дробовете щеше да ни направи пакост. Затова дробовете изискват елемент, който поддържа горението. Дробовете изискват елемент, който не гори, но поддържа горението, пречиства се кръвта. После това чрез въздуха се предава онази енергия - прана, в кръвта, като се разнася тази кръв, носи друго благо на човека. Та казвам, човек заболява от дробовете по единствената причина, че кислородът и водородът се съединяват в дробовете. Това никога не трябва да става. Или другояче казано: Щом престанем ние да обичаме, ние сме в опасно положение. Дотогава, докато обичаш, дробовете функционират правилно: щом престанеш да обичаш, вече ти покваряваш дробовете си. Аз препоръчвам на всички онези, които страдат от белодробните неприятели, да обичат. Няма по-добро лекарство от Любовта. Даже за

нервните работи няма по-добро лекарство от Любовта. Даже за разстройство на стомаха няма по-добро лекарство от Любовта. Любовта е най-мощната сила, която привлича всичките необходими елементи за здравето на човека. Ако хората биха се обичали, щяха да бъдат здрави. И за в бъдеще ще се вика лекар. Ние имаме нужда от лекар, но за в бъдеще лекарите ще лекуват с Любов. Викаш един лекар, който те обича, двойно ще платиш, като дойде в къщи той ще те излекува преди да ти даде лека. Ако викаш някой слуга да ти слугува, ако не те обича, няма да го пуснеш в къщата си. Ако те обича, плати му двойно, ще донесе благо. Ако се жениш, да те обича, ако не те обича, не се жени. Ако раждаш едно дете, да те обича, ако знаеш, че ще те обича, роди го, ако не те обича, няма да го раждаш. Онези, които не обичат, нямат право да дойдат в света. За бъдеще ще се раждат само онези, които обичат. То е позволителното от невидимия свят. Само по този начин ще се оправи светът. Та затова казваме, че Любовта има социално положение. Любовта е, която ще изправи света във всяко направление. Понеже, Бог е вътре в Любовта, Той се проявява. Любовта е най-мощното направление на Божествения Дух в света. Няма защо да се доказва това. Аз не искам да доказвам нещата. Какво ще ви се доказва? - Туй, което казвам, който и да е, ще го опита. Аз съм правил опити, ако вярваш на думите ми, ти може да се ползуваш. На един болен човек, ако не го обичаш, не можеш да му помогнеш и ако той не те обича. Един учител не може да учи децата, ако не ги люби, - аз разбирам Любовта не в сладките думи. Децата разбират, че учителят, макар и да е строг, той има любов към тях. Те вътре познават, не външно. И аз много пъти съм ял ядене, не много сладко направено, но след половин час, не се чувствувам добре. Има яденета, не са така вкусни, като ги ядеш, но щом ги приемеш, много добре се отразяват на стомаха.

Та казвам: Любовта е туй, което подига човешкия ум, дава сила на ума. Любовта дава сила на сърцето, дава разположение на сърцето. Или казано по-добре: Любовта е туй, което дава светлина за ума,

топлина за сърцето и сила на тялото. Може ти да работиш без да се уморяваш. Сега разбирам почивката едно нещо, умората е друго нещо. Умората е по-силно, почивката е естествено положение. Не трябва да работиш постоянно, ще си почиваш. Ще седиш да си починеш, да се радваш на онова, което си изработил. Един поет, след като напише 10-20-100 куплета се спира да ги чете, нему е приятно да чете, което е писал. Или един приятел написал една лекция, приятно му е да чете. Казвам: В живота си онова, което дошло в ума, трябва да го проверим. Любовта трябва да се проверява. Не мислете, че всичко, което дойде, е любов. Има много примеси. Да кажем, по някой път се случва да кажете, че обичате някого. Ако един ден, той се отнесе безцеремонно, изгубвате вашето разположение спрямо него. Любовта ви е по-слаба. Правилното отношение на Любовта е всякога в лицето на един човек да виждаш присъствието на Бога. Да отделяш човешкото, да виждаш и Бога, Който живее в него. Като човек трябва да му прощаваш, а като Бог, който живее в него, трябва да го уважаваш. Защото, каквото кажеш, Бог го слуша и тогава ти компрометираш себе си. Ти кажеш на един човек: Голям престъпник си. Не ти ще се изложиш на голямо изпитание. Този човек има една задача дадена, той не е престъпник, той разрешава задачата на престъплението. Той е турен пред една каса, пълна с пари. Той още не е извършил престъплението. Намерил една каса пълна, взел една торба с пари. Не е завършено престъплението.

Сега ще ви приведа един пример за едно такова престъпление, една кражба, извършена от един много набожен човек. В Америка има такива съживителни събрания. Един човек беден, но много набожен, молил се на Господа да му даде пари, нямал никакви средства. Минава покрай къщата на един богаташ банкер, който забравил една торба с пари на прозореца. Бедният взима торбата и казва: Господ го направи да забрави торбата и я занася в къщи. Понеже, е религиозен, мисли, че е от Господа. Като отива в къщи, какво става с него. Рече да се моли молитвите отиват до торбата и се връщат. Цяла седмица така

се молил и молитвите отиват само до торбата. На седмия ден отива при богаташа и му казва: Мислех, че Господ ми пратил тази торба, но тя като дойде, не мога да се моля, вземи си торбата, да мога да се моля. Господ показва, че благото не седи в парите. В този човек има съзнание. Ние казваме: Той престъпи закона, открадна. Не е в това. Ако разсъждаваме, този човек има нужда от парите, но Господ му казва: Ти взе тия пари без Любов. Той трябваше да каже на богаташа: Ти от Любов можеш ли да ми дадеш тази торба? - Ако можеш, дай ми я, ако не можеш, аз ще живея, както мога. Някой от вас, който има нужда от пари, нека иде при банкера да каже: По Любов можеш ли да ми дадеш толкоз. Ако ти даде, добре, ако не ти даде, пак благодари. Казваш: Как тъй Божиите блага взел. Ти, ако си на негово място, какво ще направиш? - Туй е изпитание, той сам ще те повика. После съм привеждал и друг пример. Силата на Любовта седи в човешките очи. Мисля, че това се е случило в гр. Ню-Йорк. Отива една комисия от богати американки, при един богат-милионер да искат помощ за едно благотворително дело. Като ги изслушал, той им дал сто долара. Те били 10 дами, по десет долара на всяка една. Те се обидили. Отива една красива християнка, но която обичала. Тя този закон, за който ви говоря, го разбирала. Като влиза при банкера, не казва, че го обича, но казва: Може ли да ми направите една услуга? - На Ваше разположение съм. - Може ли да ми дадете 50 хиляди долара? - На Ваше разположение, приятно ми е. Изважда и наброява парите. Казва: Заповядайте, когато имате нужда, на ваше разположение съм. Питам: Защо банкерът дава? - Това показва, че обича и той сам дава. Онези искат и без Любов им дава по десет долара, с Любов 50 хиляди долари дава и казва: Пак заповядайте. Без Любов по 10 долара и още веднъж не се явявайте.

Та казвам: Ако отиваме при Бога без Любов, сто долара и Господ казва: Още веднъж да не се явяваш. Ако отиваме с Любов, 50 хиляди долара и Господ казва: Пак ела. Някои казват: Това възможно ли е? Невъзможно е, щом се съмняваш. Не трябва да се съмняваме. Аз се

чудя на голямото безверие. Не го считам безверие, но има ослепяване в хората. Как е възможно тия блага, които хората имат и пак са непризнателни? - Иде ми на ум един пример. Във Варненско в село Четма - сега друго име има турено - има един Стоян Пехливанин. Той бил голям юнак. Но бил недоволен и казва на майка си: Защо ми е тази сила да се боря с хората, дотегна ми туй голо здраве, не го искам. Като казал, че не иска голото здраве, хванала го една болест и три години лежал. На третата година казва: Мамо, Господ с камъни да ме товари, но здраве да ми даде. Здравето е за предпочитане, умът е за предпочитане, сърцето е за предпочитане, всички хубави мисли са за предпочитане, защо да не започнем с новото в света, да проявим Любов в света, както той проявява към нас. Това се изисква от Любов към Бога, ще имаме и Любов към себе си. Тогава ще имаме едно ново човечество. Нови деца ще се раждат, нови майки ще бъдат, нови учители, нови свещеници, духовници. Един закон ще имаме: ЛЮБОВ КЪМ БОГА! - Да изпълним Неговата Воля, да въдворим Неговото Царство и да прославим Неговото Име на земята.

Нещо важно: Радвайте се в страданията и в радостите, че сте намерили Господа. Той ще ви покаже пътя, дето работите стават с най-малко иждивяна енергия. Такъв пример представя сегашната поща. За 25 стотинки по-рано едно писмо ще обиколи целия свят, заповядваш и на хора, и на железници, и на параходи. Някои тогава се обленяваха да турят марка и писмото без пари го занасяха, той трябваше да плати двойно. Сега ако не туриш марка, писмото не отива.

Ако искате вашите мисли да отиват при Бога, турете марката на Любовта. Ако искате вашето желание да иде при Бога, турете марката на Любовта. Ако искате вашата постъпка да иде при Бога, турете марката на Любовта.

Добрата молитва.

17. беседа, държана на 18 януари 1942 год. неделя, 10 ч. с. Изгрев, София

НЕ СЪДЕТЕ, НО САДЕТЕ

Отче наш.

Ще прочета няколко стиха от седмата глава от Евангелието на Матея.

"Венир Бенир".

Съвременните езици се нуждаят от пречистване на думите си. Някои думи имат няколко значения. Всяка дума трябва да има едно значение. Казваме съдя и садя. Садя, значи засаждам, а съдя, значи да обвиняваш. Аз бих ви казал, не говорете неща, които не сте проучавали, за които нямате понятие, не си давайте мнението за тях. Например всички говорят за Любовта. Той никак не разбира Любовта, пък говори за Божествена Любов, за Духовна Любов. Той хабер няма. Говори за една температура от няколко хиляди градуса, той едва е опитал 90-100 градуса, а говори за хиляда, за две, за три хиляди градуса. Казва: Силна температура, стопява ме, не може да издържи 400 градуса. Някои метали на две хиляди градуса не могат да издържат.

Та казвам: Сега има стари тълкувания, които всеки (е) наследил. За старозаветните пророци, които по закон вярваха, заплашваха, тъй ще направи Господ, тъй ще стане. Питам с всички тия заплашвания, какво спечели светът? - В Евангелието този метод на невидимия свят се изменя. Апостол Павел казва: Бог беше в Христа и примиряваше света в себе си. Реши не с наказания, с огън и жупел да го спасява, но с Любов. Сега интересно е едно нещо. Успех в християнството няма по единствената причина на туй разбиране. Казва: С добро не може. Че как? - С Любов не можело. Че Любовта е извън доброто и злото. Ти докато носиш доброто, носиш и злото в себе си. Щом си лош, носиш доброто в себе си, ти си в един свят, от който не можеш да се

освободиш, тъй както земята не може да се освободи от своите два полюса. Северният полюс е доброто, Южният полюс е злото. Ако си горе при доброто, няма ли да се запознаеш с доброто? - Че на Южния полюс е по-студено. Отличават се, Северният полюс е воден, Южният полюс е твърд. Твърда земя има, затова е по-студено.

Господ създал света, че той имаше една определена мисъл. Земята не е създадена произволно. Създадена е веднъж и тя била неустроена, започнал Той да я устройва. Каква е била по-напред неустроената земя. Сега и да се устрои, пак има едно криво разбиране. Ние имаме в музиката строеж музикален, парижки строеж, виенски строеж. Какво показва? - Единият е по-висок, другият е по-нисък. Онези казват: Неустроена работа. Само височината е неустроена, може би с няколко трептения или с половин тон. Ние мислим, че когато Господ (е) създал света, бил неустроен. Не, тогава Господ повишил, нагласил струните, че повишил струните в строежа. После онези. После онези, които изучават пророчествата, какво има да стане, казват: Какво означава това? - Дават някой път много любопитни тълкувания.

В 45-тата година на миналия век в Америка се яви една секта, които очакваха идването на Христа на земята из въздуха. Според техните очаквания, те се облякоха в бели дрехи и го чакаха, но Христос не дойде. Претърпяха цяла една катастрофа. После казваха, ще дойде, но не знаем кога ще дойде. Христос преди 2000 години дойде като човек и не го разбраха. Сега като дойде пак няма да го разберат. С този ум, невъзможно е да го разберат. Как ще го разберат? - Как ще разбереш едно пиано, като не знаеш да свириш или като си глух. Гледаш белите и черните клавиши, барнеш тук, барнеш там, трябва да знаеш, как да бараш тия клавиши. Има едно съчетание на времето. Сега вземете в съвременната музика, някой ученик е музикален, но времето е слабо развито. Той не може да спази такта. Учителят казва: Ти не си музикален. Той не разбира, музикален е, но времето не е развито в ученика, не знае на всеки тон, колко време да

даде, продължава изобщо повече. Като дойде да вземе една шестнайсетина, една тридесет вторина или една шестдесет и четвърта, какво време трябва да даде, не знае. Има един вътрешен усет в музиката. Или казвам: Ти не разсъждаваш право. Да разсъждаваш право, то е един сложен процес, не произтича само от една способност. Ти може да си философ, да разсъждаваш какви са причините, но това не е философия. Какви са причините? - Каква е причината? - Имал да дава някому, били го. Ни най-малко не е причината, че той го бил. То е неразбиране, казва: Той не може да вземе верен тон, не е музикален. Не че не е музикален. При 35 градуса под нулата как ще вземеш тона, 35 градуса студ, не е отоплено, не си музикален, студът ще те свие. Гърлото не може да функционира както трябва. Нашият артист не могъл да пее, както трябва. Аз още като го слушах, температурата беше 29 градуса. Казват, че Мазаров не могъл да даде това, което очаквали. При такъв студ как ще пее. Онези, които разбират, казват: Това не е причината. При 29 градуса всичките хора нямат музикално настроение, всеки мисли за студа, всеки мисли за въглища, всеки мисли как ще се върне в къщи.

Как ще разбират хората Любовта, като разсъждават чисто по човешки, какво място ще завземат в небето, как ще ги посрещне Христос. Чисто материален характер, какъв стол ще им даде. Майката на двама от учениците на Христа казва: Имам двама синове много способни, направи, че единият да седне отдясно Ти, другият от ляво в Твоето царство, ще можеш да управляваш много добре. То е съвсем материалистично разбиране.

Тъй както хората са излезли, душите на хората имат съвсем друго предназначение от онова, което ние мислим, че имаме. Тъй както сега сме на земята с тия тела, ни най-малко не сме подготвени за онова предназначение, което имаме сега. Мислите ли, че една гъсеница е предназначена да хвърка в дадения случай? - На тази гъсеница й трябват няколко месеца, някой път една година и трябва да стане доста голяма гъсеница, да има големи опитности, после да е

добила изкуството да знае как да преде, да направи пашкул и в този пашкул да мине цял процес, да промени формата си. Ние, съвременните хора, като червеи сме дошли в положението на пашкул. Трябва да си направим пашкул. Който не може да си направи пашкул, ще остане в друга епоха. Туй е обозначено в Откровението с втората смърт. Първата смърт, сега хората се раждат и умират. Втората смърт е, който не може да си направи пашкул, той ще изгуби условията, втори път ще умре. Сега и другата смърт и тя не е определена. Казва: То не е мъчно човек да изгуби условията на живота. Когато един момък се влюбил в една мома и тя престанала да го обича. Какво е изгубил? - Защо се мъчи? - Казва: Тежко ми е на сърцето, без нея не мога да живея. Тази мома му дала нещо, дала му един подтик на неговия ум, подтик на неговото сърце, подтик на неговото тяло. Работи човекът. Сега като не го обича, всичко му е тъжно. Туй е криво разбиране. Тази мома може ли да му даде туй вдъхновение? - Тя може да го вдъхнови 10, 15, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90, 120 години, след туй го напусне, замине от земята. Той и да я търси няма да я намери. Какво ще бъде неговото положение? - Ние всичките хора (се) уповаваме един на друг. Не е лошо да (се) уповаваме един на друг. Но трябва да излезем от туй заблуждение. Докато ние не се научим да обичаме Господа, този, Който ни е дал Първоначалния живот, ние ще бъдем в туй голямото противоречие. Ще кажете: Защо това изкушение? - Считат Любовта за изкушение, казва: Увлякох се в тази мома. То не е увлечение, но предметно учение. Господ влязъл в този младия момък да се влюби. Казва: Ти готов ли си да обичаш Мене толкоз, колкото тази мома? - Момата се влюбила в един момък, казва Господ: Ти готова ли си както си се влюбила в този момък, готова ли си да се жертвуваш за него и за Мене? - Тя за момъка дава, но за Господа казва: Не Го виждам. Че Господ няма да слезе на физическото поле да се състезава с този момък заради нея, за дрехите й. За една външна дреха няма да слезе да се състезава. Казва: Готова ли си да ме обичаш? - , както обичаш него. Какво разбирате вие под думата

обичане? - По два начина Бог ви обича. Първо Господ казва: Готова ли си да ме обичаш, каквото ти дам да го приемаш и да си доволна от онова, което ти давам, любовно да го приемеш? - Второ казва: Готов ли си от себе си да направиш една малка работа на земята. Когато говорим да любим Господа, разбираме да направим нещо. Господ в положението, в което сме, не може да влезе. Човешкият ум не може да влезе в положението на ръцете, нито в положението на краката, но Той може да си послужи с посредствени клетки с известни сили, тъй щото, когато иска да упражни, да изрази нещо, трябва да намери някой канал, чрез който да прати тия сили. Умът не може да свири направо на пианото: невъзможно е. Там са правени опити. Един музикант, ако пратя двойника си в пианото, или един цигулар, ако може да препрати двойника си в цигулката, може да свири хубаво.

Та казвам: Ние трябва да събудим нашия двойник, туй, което Бог ни е дал, да не разчитаме само на нашето физическо тяло. И когато се събуди духовното тяло, физическият човек започва да се облагородява. Хората, в които духовните тела са събудени, добиват по-хубави линии. Когато не е пробудено духовното тяло, груби линии имат. Може да говори за Любовта, но каква е неговата Любов, съвсем елементарна. Турците имат една поговорка, която на български значи: Който дава пари, свири на свирката. Законът е все същият. Онези, които обичат, обичат ги. Който люби, плаща. Най-първо ти за да свириш, трябва да дадеш нещо от себе си. То е Любов. Трябва да имаш обич към тия хора. Ти най-първо трябва да ги обичаш, за да ги разположиш, тогава трябва да им дадеш нещо от себе си, да оставиш да оценят онова, което ти си дал, когато хората оценяват това, което ние даваме, това го казваме Любов. Казвам: Ние сега минаваме във втората фаза. Ние, съвременните хора, да оценим онова, което Бог е създал и което ни е дал, ние да го оценяваме. Нямаме едно дълбоко разбиране за това. Дарбите, които имаме, не ги оценяваме; силите, които имаме, не ги ценим; чувствата, които имаме, не ги ценим; тялото, приятелите, които имаме, някой път не ги ценим. Някой път

някой банкер се вдал само в сметките си, постоянно се занимава с числата, колко постъпили, колко дал. Целият живот, той само с числа се занимава, той гледа на книгата. Питам 20-30 години като иждивил, какво добил от тия числа? - Ако ти обичаш някого и ако тази Любов не дойде с тебе в другия свят, ти нищо не си добил. Как ще разберете стиха, който казва: "Събирайте съкровища на небето". Съкровища на небето се събират с Любов. Без Любов човек отива в другия свят съвсем бедняк. Нищо няма. Какво ще правите, ако идете в оня свят без петаче? - Казва някой: Без пари. Пари трябват. Ти си се научил да говориш грубо. Като идеш в оня свят и проговориш, ще те изпъдят само за грубото говорене. Ще ви приведа един пример: Един американски милионер отишел за един знаменит цигулар в Америка, искал да го чуе. Казва: Елате дома да ми дадете концерт, да ми свирите. Колко искаш? - Дава му една доста крупна сума, повече от 1500 долара. Този цигулар мислел, че той ще повика свои приятели, събрани да им свири. Като отива вижда милионера със своето кученце, само двамата били публика. Казва: Свирете. Той погледнал, погледнал, няма никой, за които той да свири. Като свирил 5-10 минути, кучето залаяло. Казва: Спри, познах, че си добър цигулар. Щом кучето лае, достатъчно е, ти свириш хубаво. Това е анекдот. Ако кучето се разлае, той ще определи гениален ли е този цигулар. Самият милионер какво е разбрал? - Често се спират за Любовта като (какво) говорят другите хора. Какво говорят хората за Любовта. Не се основавайте на авторитети. Щом дойдете до Любов, никакви авторитети. Нито себе си туряйте авторитет. В Любовта никой не може да бъде авторитет. Единственият авторитет е самата Любов за себе си. Туй, което ти си опитвал, то е авторитет. Туй, което не си опитвал, не е авторитет. Казва: Апостол Павел тъй каза: Безразлично какво казал Апостол Павел, то е заради него. Аз каквото казвам, аз съм авторитет. То е Любов. Щом дойдете до Любовта, ще изучавате без авторитети. Хубавото е да четете, но (не) се силете. Тава са само външни условия. Онова разбиране, което Любовта ще внесе, то е

същественото. То е прямият път, по който Бог ще се изяви на вашите души, на вашия дух. Самата Любов е авторитет. А вие, туй изявеното ще го считате за най-свято в света и на него ще градите. По този начин, ако хората разбират, ще имат едно постоянно разбиране. Любовта в нас ще внесе истинското разбиране на живота. Сега може да възразите: Как ще позная Любовта? - Когато Божествената Любов посети човека, той ще усети, че целият свят е негов. Всичко, което даваш от себе си, няма да скърбиш, да бъдеш скържав*, да мислиш, че ще осиромашееш, но да ти е приятно, че имаш условие да даваш. Никога няма да мислиш, че като даваш ще осиромашееш. Каквото ти даваш по Любов, ти забогатяваш. В закона на Любовта, осиромашаване няма.

Сега може да приведете стиха: Изгубил Любовта си. То е друг въпрос. То е процес. Ако Любовта престане да се проявява по този начин, започва по човешки. В човешкия живот, Любовта се изгубва. И в ангелския живот, Любовта се изгубва. Много ангели изгубиха Любовта си и потъмняха, станаха черни. Едни от ангелите са черни, други са светли. Едните идват като залезе слънцето, другите идват когато слънцето изгрява. Сега някои буквално може да вземат денем само. Те когато идат винаги носят светлина със себе си, туй значи. Те може да дойдат и вечерно време. И денем може да дойдат, но носят светлина; тъмните и денем да дойдат, носят тъмнина. Щом дойде един от тъмните, усещаш, че умът потъмнява, сърцето потъмнява, усещаш тялото отслабва. Всякога, когато те докосне един дух от тъмнината, губиш своята сила. Всякога, когато те докосне един дух на светлината, духовно усещаш подем и едно ново разбиране имаш. Сега всички тълкуватели казват: Ти не обръщай внимание. Хубаво, защо да не обръщам внимание, натъкнал се един трън в крака ти, да не обръщаш внимание. Ще обръщаш внимание, ще вземе щипците, ще го хванеш, ще го извадиш. Казва: Ти човешки се отнеси. Той не се отнесе човешки и аз не се отнасям човешки. Ще му кажа: Ти нямаш

право да влизаш. Какво иска трънът от мене, защо влезе в моя крак, защо (е) дошъл трънът?

Питали са ме някои, как да изпъдят лошите мисли. Те не се пъдят. То не е да го изметеш с метла. Във Варна на една улица на една гъркиня умира едно 7-8-годишно дете. Братчето останало и виждало, че неговото сестриче идвало и го викало. То казва: Мамо, сестричето ми вика. Майката взема метлата и казва: Ха навън. Другата съседка сънувала умрялото момиче, което й казвало: Кажи на мама, защо вчера ме изпъди с метлата от къщи. Майката ни най-малко не подозирала, но тя от страх да не би това дете да се заблуди и то да умре, искала с метлата да го изпъди. Туй сестриче обичало братчето си и казва: Ела малко да приказваме за оня свят. Майката ни най-малко не е разположена, сестричето да разправя на туй дете за оня свят.

Та сега хората не обичат да им се разправя за Любовта. Защото щом се говори за Любовта, всички нещастия идат. Щом кажеш, че обичаш някого, казва: Нали ме обичаш, дай това, дай онова. Какво ще правиш? Ако речеш да отказваш, той казва, че не го обичаш. В Любовта какво искат, ще го дадеш. Кон, ако имаш, като го поиска, ще го дадеш. Ако имаш един апартамент, като го поискат, ще го дадеш, ти ще излезеш навън, ще се отречеш. Но то е неразбиране на Любовта. Онзи, който иска чрез закона на Любовта да забогатее, той върши престъпление. Ако аз от Любов сам по себе си жертвувам и се радвам, то е друг въпрос. Ако насила ме заставят да покажа, дали обичам, то е насилие. В истинския живот се изисква онази пълна свобода. Казва: Не ме обича. Той не е готов нищо заради мене да пожертвува. Ако аз за Бога нищо не съм пожертвувал, защо ще жертвувам за другите? - Най-първо трябва да покажа жертвата си към Този, Който ме е обикнал и направил много работи заради мене. Тъй като говоря, нямам нищо против другите хора. Според мене човек, който не обича Бога, не може да обича и другите хора. Онази тигрица, която обича своите деца, обича ли другите деца? Ни най-

малко. Най-обича своите деца, но с децата на другите ни най-малко не е любезна.

Казвам: Дотогава, докато в нашите умове и сърца съществува туй вътрешно различие, ние нямаме вътрешно схващане, какво нещо е човешката обич. Човешката обич има свое място, ангелската любов има свое място. Човешката любов, според мене, е да се научат хората да се обличат, ангелската ще научи хората да мислят, Божествената Любов ще научи хората да се обичат, да се любят. Ние влизаме в една епоха, изявяването на човека, че човек трябва да стане. И ангелите ще научат едно нещо, което не знаеха. Ангелите и те, как да се обичат. Като се срещнат белите и черните ангели ни най-малко не се обичат, изваждат шпагите и започват дуелирането, че който надвие. Единият, който падне, че признае знанието, Любовта, но тази любов е слаба, има любов от страх. Сега вие може да разберете криво. Казвате: Ние какво мислехме за ангелите. Аз ни най-малко не искам да изменя вашето разбиране. Дръжте вашето разбиране. То не ви препятствува. Ако ангелите бяха съвършени, кой стана причина между тях да се разделят? - Яви се спор. Някои от тях не изпълниха Волята Божия, хванаха друго направление. Същият закон важи за хората. Едни хора по един начин изпълниха Волята Божия, по закона на доброто изпълниха, други по закона на злото изпълниха. Този порядък съществува в света, той няма да се измени. Злото и доброто в света са две необходимости в Битието. Без злото и без доброто човек не може да има туй състояние, което сега има, той не може да има този прогрес. Божественият живот трябва да се намеси. Любовта трябва да се намеси, да организира света, да научи хората, какво да правят. Сега в Божествената Любов вие трябваше да предвидите този студ по-рано. Щяхте да имате запас дрехи, да не ви изненада. Хич не очаквахте този студ да дойде. Кармически от какво произтича студът? - От лошите мисли на хората, от лошия ум, който действува разрушително. Отрицателните сили в природата поглъщат всичката топлина, всичките блага, всичко онова, което е хубаво. Не само това,

но и целият въздух се изпълва, че хората не може да се поправят. Всеки иска да победи. Сега хората за своя егоизъм се бият, всеки се състезава само за себе си, иска да спаси своя си живот. И в Християнството хората дълго време са проповядвали спасението на душата. Хубаво е, то е един метод хубав. Но казва: Иде другият метод на Любовта. Тя е, която ще въведе хората в Царството Божие. Без Любов ние не можем да влезем в Царството Божие. Ние може да живеем в един човешки порядък. Но в Царството Божие Духът ще има отношение. Ония истински отношения, че ти да се усещаш, че си в дома си. В който град влезеш, в което село влезеш, да чувствуваш като че си при своите. То е Царството Божие.

Та казвам: Не съдете, за да не бъдете съдени. Нас ни трябва една наука на Любовта, за да може да ни извади от ония противоречия, които се намират в нашия ум сега. Какъв(то) и порядък да турим, колкото и идеален да бъде, с туй разбиране, което сега имаме, всякога ще има нещо, което да ни липсва. Хората нямат доверие един в друг. Като се обичат двама, подозрението влиза. То е една сила подозрението. Ревност съществува и между боговете. Каква ревност? Може да имаш ревността на Любовта, пък може да имаш ревността на омразата. - Може да имаш ревността на доброто, може да имаш ревността на справедливостта. Единствената ревност, която може да помогне на хората, то е ревността, която излиза от любовта. Тя е единствената ревност, която няма користолюбие. Всичко онова, което правиш, правиш го безкористно. Ти си ангажиран не за себе си, но заради доброто на туй същество. Заради неговото добро, неговия подем, неговия прогрес на ума, на сърцето, на неговото здраве, то е твоята радост. Казвам: Когато всички започнем да се радваме един на друг за успеха, който правим, за Любовта, то е Царството Божие.

Сега има християни, които като са от една църква, баптистите мислят, че другите не могат да влязат в Царството Божие. Едно време хората се считаха, че са избран народ. Избран народ е, според мене, който служи на Любовта, на Бога. Всеки народ, който не служи на

Любовта, не е избран народ. Всеки човек, който не служи на Любовта, не е избран човек. Когато дойдоха двамата Заведееви синове и майката поиска един да седне от дясно, а друг от ляво на Христа, Той каза: Комуто е дадено. Казва: Само на онези, които обичат Бога, служат на Любовта, на тях са дадени тия места. Туй може да ни стане пример само тогава, когато изучаваме Любовта без авторитети. Не питайте дали ви обичат или не. Ако онзи, който ви обича, като дойде в дома ви, всичко тръгне напред. Ако сте болен, станете здрав, като дойде той, времето се изменя. Какво ще питате обича ли ме. Ако ябълките, крушите, лозето ви, всичкото роди преизобилно, трябва ли да питате дали ви обича или не. Чудна работа! - Трябва да убеждаваме хората, че Господ ги обича. Аз не искам да ги убеждавам. Нещата сами говорят за себе си. Като изучаваме съвременния свят от гледището на Любовта, тогава ще разберем, какво отношение има слънцето към нас, какво отношение има луната към нас, какво отношение имат звездите към нас, какво отношение имат растенията към нас, какво отношение има въздухът към нас, какво отношение има цялата земя към нас и най-дребните частици на материята какво отношение имат? - Дадат ти подарък един скъпоценен камък и ти му се радваш. От невидимия свят Господ казва: Ти готов ли си да ми служиш с такава чистота, както този камък ми служи? - Не всякога пречупва вярно слънчевите лъчи. Ако той измени, пречупването не може да (се) прояви. Скъпоценният камък изразява Любовта на светлината. Туй пречупване, тия слънчеви лъчи, които разлага, показват Любовта на светлината. Светлината има своя любов. Че ти видиш едно червено цвете, какво ти казва това червено цвете? - Според мене червеното цвете казва: Аз мисля заради тебе. Аз те обичам, нищо повече. Щом видиш жълто цвете, то казва: Аз мисля заради тебе. Щом видиш бяло цвете, то казва: Аз се облякох заради тебе. Същевременно то иска да ти покаже, че иска да бъдеш чист като него, нищо повече. Ние виждаме всичките тия знаци, с които Бог ще оправи света. Късаме тия цветя и казваме: Защо са червенички? -

Учените хора обясняват, че червените лъчи се дължат на няколко милиона трептения. Това не е червеният лъч. Червените лъчи носят подтик на живота. Ако те престанат да се явяват, веднага ще дойде смъртта. Когато някой човек ще умре, той започне да почернява. Най-първо се изгубва червеният цвят, червените лъчи, после се изгубват портокалените лъчи, след това се изгубват жълтите лъчи, зелените лъчи, ясносините, тъмносините, виолетовите. Щом се изгуби и белият лъч, прекъсне се и той замине за другия свят, няма кредит вече. Дотогава, докато в твоя ум съществуват цветните лъчи, изложението на Любовта, имаш шанс да живееш. Щом престане светът на краските да живее, ти трябва да напуснеш земята. И когато някой от вас казва: Тъмно ми е, опасна е тъмнотата. Тъмнотата може да се поправи с Любов към Бога.

Когато ви говоря за Любовта, казвате: Как да обичаме Господа? - Чудна работа! - Как учихте (обикнахте) онзи момък? - Как обикнахте вашето дете. Как обикнахте вашия кон? - Как обикнахте вашето куче? - Преди години в Америка имаше цяло едно течение, всички благородни американци водеха едни такива малки кученца като овца, добре изчистени, с верижка, тръгнала като нашите мечкари, ще го вземе с верижката, целия ден като малкото детенце. Не е лошо. Казва й: Така ще възлюбиш Господа както това кученце. На какво се дължи това? - Един вътрешен подтик има. Понеже, хората ги е срам да се обичат едни други, ще се изложат, най-после ще обикнат едно куче, да си покажат Любовта. На место да покажат тази любов към някой човек, да не се изложат. Като обикнат кучето не може да се изложат. Като обикне един човек, може във вестниците да пише, да се оплаче, че тя не го обича. Не съдете, значи не изучавайте така любовта. Изучавайте я както трябва, не изучавайте любовта с авторитети. Апостол Павел казал: Моите почитания към апостол Павел, но колкото за Любовта апостол Павел не е авторитет. Единственият авторитет досега, то е Христос. Понеже пострада без да разправя на хората. Казва: Имам чаша да пия, ще пия. Както Ме Отец възлюби,

така и аз ви възлюбих. Любовта, която имам към вас, аз ще я изявя, както аз разбирам. Казва: Не моята воля, но Твоята. Разбиране имаше. Помоли се: Ако е възможно тази чаша да мине. Както Ти си определил, така да бъде. Прие всичко без никакво противоречие. Единственият авторитет на Любовта е Христос с всичкото онова, което направи. Всеки, който така постъпи, както Ти ще кажеш по същия начин, както Отец ми е казал - тогава думите Христови имат смисъл. Казва: "Ако думите ми пребъдват във вас по закона на Любовта и вие пребъдете в мене, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и тогава аз ще ви се изявя". Туй изявяване на Христа не може да дойде по друг начин освен по закона на Любовта.

Вие обичате едно куче, как познавате, че то ви обича? - Вие не можете да обичате едно куче, ако то не ви обича. Ако вие познавате любовта на едно куче, отговорете, хубаво е. Аз не съм против това. Отговорете на Любовта. Казвате: Ние разбираме Любовта на животните, на едно куче, не разбираме Божията Любов. Малко смешно е това. Божията Любов е още по-достъпна от тази. Бог е дал хиляди начини, по които е проявил, че Той има Любов към вас. Вие се съмнявате, дали Той ви обича, дали се грижи заради вас, или то е случайност в света. Казвате: Ако ме обичаше, трябваше да направи нещо. Че как трябваше да постъпи, кажете ми? - Ако ви даде добър мъж, някоя друга жена иска да го вземе. Какво лошо има, че иска да го вземе? - Аз разглеждам въпроса от закона на Любовта. Вие ще кажете: Неморални работи са. Неморални от човешкото разбиране, от Божественото разбиране другояче седи. Питам: Ако хората отиват на една чешма да черпят вода, ако един почерпи и иде втори да почерпи, престъпление ли е това? - Всеки черпи своята вода. Никой не черпи водата на друг. В чешмата за всеки има специална вода. Всеки ще вземе своята вода и ще си замине. Ще оставиш всеки да вземе своята вода. Казваш: Няма право да иде на чешмата. Тогава не разбираш закона на Любовта. Ние се месим по същия начин и в Любовта. Ти вземаш от Любовта онова, което ти се пада. Остави на другите да

вземат от Любовта онова, което на тях се пада. Казвате: Как да се обичаме? Ако обикнете една мома, която е княжеска дъщеря, мислите ли, че вашата любов е чиста. Ако обикнете една мома, която е пианистка, прочута или ако обикнете една мома, която е красива, здрава, мислите ли, че вашата любов е чиста. - То е хубаво. В какво седи Божествената Любов? Другояче седи тази Божествена Любов. Тази мома е почерняла, оцапана, гола, проказа я хвана. Ти я видиш на пътя, една душа страдующа, вземеш тази душа, обикнеш я, облечеш я, лекуваш я, пратиш я на училище, започва да се учи, казваш й: Ето светът, учи се. То е Божествената Любов. После не се плашиш заради нея, къде ще иде. Да върви, където иска. Ако иска добре, ако не иска пак ще намериш същото положение. Ти в себе си като човек ще постъпиш така. То е Божественото. Божественото е абсолютно безкористно.

Сега не искам вие да се спрете и да питате: Ние къде сме? - Вие сте там, където са всичките хора. Нашата любов, каква е? - Вашата Любов е на облечените. Някой говорят за Любовта на най-малката. Аз отивам малко по-дълбоко. Майката представя идеалната Любов на земята, на Божествената Любов, но само една трета представя майчината любов от Божествената. Майката 9 месеца носи детето, после се ражда, тя по същия начин взема го, къпе го, прави много пакости, тя поправя. То е Божествената Любов. Върви до едно време, после напусне Божествената Любов, дойде ангелската, казва: Ученичка ще бъда. После слезе на земята, казва: След време ще ме храни. Щом остане то да храни майка си, слезе до човешката любов, всичко се изгуби. Майката започва на земята с Божествената Любов, слиза в ангелската и свършва с човешката и замине с животинската в другия свят. Казвам: Сега в света се изискват нови майки да започнат с човешката любов, да влязат в ангелската и да свършат с Божествената. Казват: Как ще бъде това? - Да се изучава Божествената Любов се изисква абсолютна чистота. Да си абсолютен значи да си натоварен с всичките блага на Вечността. Второ, да съдържа всички

възможности. В проявлението на тази Любов, тя е нескончаема в себе си. Туй значи абсолютно. Онези, които употребяват абсолютно, не разбират това. Абсолютно значи това, което не се мени. Всичко около него се мени, то остава неизменно. Бог, казват, че е неизменен и абсолютен. Той е, Който изменя нещата. Но тогава има една друга погрешка в схващането на абсолютното. На български е неизменно. Понеже, Бог във всичките неща е неизменен, изменението седи в подобрението. Бог подобрява всички неща, затова ги изменя. Изменя ги, за да се хармонират и да се нагласят в хармонията, в която Бог се проявява. Той изменя нашата любов, за да я нагласи със своята любов. В туй изменение не се подразбира да бъдеш млад, после възрастен, да остарееш. Изменението не е в това. Туй са положения. Туй не е изменение. Мени се в подобрението на нещата. Една мома се мени. Менене има в растенията. Изменение се разбира, става правилно развитие на един предмет. То е изменение. Един човек, който напуснал закона на правдата, изменение ли е това? - Сменил е нещо друго.

Казва: Не съдете. Аз пък ви казвам: Саждайте. Единственото, което дава живот, то е Любовта. Саждай със закона на Любовта. Саждай. Сади, не съди! - Казва: Не съдете. Аз ви казвам: Садете. Садете сливи, круши, ябълки, всичко онова, което живее, саждайте. Садете хубави мисли, хубави чувства, хубави постъпки. Човек трябва да се изпълни с всички Божествени блага, които Бог му е дал. По този начин Любовта ще ни освободи от ония вътрешни ограничения. Едно вътрешно ограничение има. Аз забелязвам в ония, които се обичат, често в тях един такъв бърз поглед. Много са бързи, схватливи, като че си четат мислите. Той тамън намислил нещо, насочил погледа си към нея, тя му схване мисълта, погледне и погледите се срещат. Смущават се и двамата. Смущават се в този поглед, тя му казва: Какво искаш да кажеш? - И тя знае какво иска да каже. Тя го изпитва. Тя го изпитва дали я обича или не. Гледа го, наблюдава го, дали гледа другите моми. Аз ако съм мома, ако някой момък ме обича, ще го

взема, ако гледа другите моми, ако не гледа другите моми, няма да го взема. Да говоря ясно, не говоря за вас, но говоря за себе си, да не се докачате. Аз ако съм, ако не гледа другите моми, няма да го взема. Казвам: С него можем да живеем братски. Знаете ли колко е мъчна тази работа? - Аз се радвам, че имаме в нашето братство един брат, няма да му кажа името, той е женен, жена му има приятелство с друг и той се радва. Нему му е приятно, той не се съмнява, радва се, даже е доволен. Много съм доволен, че имаме един такъв брат. Само един брат досега съм срещал. Това е действителност, не е измислица. Сега искате да ви кажа името. Намерете го.

Да ви е приятно, когато хората се обичат по Бога. Да ви е приятно, когато богатите обичат сиромасите. Да ви е приятно, когато сиромасите обичат богатите. Да ви е приятно, когато учителите обичат учениците. Да ви е приятно, когато учениците обичат учителите. Да ви е приятно, когато майките обичат и другите синове и дъщери еднакво. Да ви е приятно, че се разбирате, нищо повече! - Да ви е приятно, когато гледаме един човек обича едно дърво, един кон, едно куче. Да ви е приятно, защото Любовта е неизменна. Човек, който обича едно животно, може да обича един човек. Божественото начало седи в новото схващане на Любовта без авторитети. Само по този начин можете да се подмладите. Подмладяването в какво седи? - Подмладяването седи в Божествения принцип. Когато започнем да обичаме както Бог ни обича, ще се подмладим. Тази мисъл е влязла в умовете на хората. Писанието казва: "Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови". Онези, които чакат Господа, които Го обичат и Го виждат навсякъде във всичко, тяхната сила ще се обнови. Та казвам: Ако този е бил от посветените, които чакат, скрита е мисълта. Сега турям ясно: Които обичат Господа във всичко, неговата сила ще се обнови.

Пожелавам на всинца да обичате всичко тъй както Господ иска.

В човешката любов има две неща: Чистота и смирение. В ангелската любов има готовност и служение, а в Божествената Любов да се радваме на всичко, което Бог ни е дал.

Отче наш.

18. беседа, държана на 25 януари 1942 г., неделя, 10 ч. с. Изгрев, София

ДИГНИ ОДЪРА СИ

Добрата молитва.
Ще се развеселя.

Ще прочета няколко стиха от петата глава от Евангелието на Йоана от 1 - 12 стих.

Казваха Юдеите на изцерения: Събота е, не ти е позволено да дигнеш одъра си.

Аз наричам това стари възгледи. Има стари и нови възгледи в света. Дали трябва да напуснем старите възгледи или не? Ние считаме известни възгледи като някое Божество, страх ни е да ги напуснем, да направим някаква отстъпка. Мислим, че ще направим прегрешение, ако ги напуснем. Някой път считаме за прегрешение, ако приемем нещо ново. Това е едно неразбиране на онези хора, които не искат да прогресират. Един кол като го забиеш на едно място, той си остава такъв, изгнива, но не прогресира. И след 10 години ще го намериш, както си го оставил. Ако посадите едно семенце, което разбира живота, ще го намерите ли такова, каквото сте го посели? - Питам: Искате ли да имате резултатите на кола или резултатите на посятото семе, на плодното дърво?

Вие сте учили четирите действия: събиране, изваждане, умножение, деление. Казвате: Тези работи са прости, ние ги знаем. Та тепърва вие имате да учите събиране, изваждане, умножение, делението. Какво разбирате, че сте събрали един лев с още един лев и станали два лева? - Какво сте научили или какво сте разбрали, когато сте събрали едно говедо с още едно говедо? - Какво сте направили, когато сте събрали една къща с още една къща? - Лесни работи са те. Ние имаме повърхностни понятия. Ако изучавате науката на миналите векове, преди хиляди или две хиляди години, хората са

вярвали, в природата и ако сравните тогавашните разбирания на хората с днешните, ще намерите голямо различие. Но ако сравните сегашните вярвания с вярванията на хората след две хиляди години, ще намерите същото различие. Това, което е било право за тия хора, не е право за нас, които сме израснали, но то е било право преди две хиляди години. Право е на едно дете на 5 години да носи малки гащи, след две хиляди години израснало, не е право да носи тези гащи, то трябва да направи по-големи гащи. Някои поддържат, че старото не трябва да се измени. Че всичкият прогрес седи в промяната на нещата. Ако онзи комар не иска да напусне своята форма, какво ще бъде? Той си въобразява, че е голям философ. Неговият хобот показва неговите умствени способности. Комарът като минава, голяма философия има. Като бръмчи, казва: Какво разбирам аз, туй, което не сте сънували. Философ е. Навсякъде прави научни изследвания. Като дойде при един учен човек, ще тури хобота си да види кръвта му каква е, да я изследва, според най-новите научни изследвания. Ще види кръвта, чиста ли е или не е чиста. Това е от наше гледище. Какво в същност мисли комарът? - Не знаем, такава не е неговата мисъл. То е наше схващане. Той иска да знае, сладка ли е кръвчицата или не, понеже сладката кръвчица му е приятна. Казва: Заслужава от такъв учен човек да се храня. Туй е приблизително тълкуване. Комарът така мисли. Не че прави научни изследвания, нито го интересува този учен човек, този професор. Не го интересува дали професорът успява или не, дали живее добре с жена си и децата си. Какво е главата на професора и това не го интересува. Иска да знае кръвта каква му е.

Вие мислите, че има един вечен свят. Думата вечен няма съдържание. Някои го наричат свят на Вечната хармония. За този свят тепърва трябва да се учи. Какво разбираме под религиозен човек? - Религиозният човек е занят да вярва в Бога, да защищава правата на един Бог, твърди, че има един Бог. После защищава своите права, как трябва да вярва в Бога? Вземете политиката. Каква наука е

политиката? - Ако държавата е монархическа, защищава правата на царя и защищава правата на народа. В науката, във философията какво се защищава? - Защищават се принципите, законите и после фактите. Пак три неща влизат. Та казвам: За кого е създадена религията? - За човека. За кого е създадена науката? - За човека. Всичко е създадено за човека, но човек не е създаден за тях. Те са като външни условия за неговото развитие.

Та казвам: Ние имаме едно повърхностно разбиране за Бога. Схващането за Бога в умовете на хората преди две хиляди години не е било както сегашното схващане. Аз изваждам това от живота. Ти, когато си бил на три години, си имал едно схващане за баща си. Когато си станал възрастен, твоето разбиране за баща ти се е променило. След като си станал на 21 година, промяна в баща ти не е станала. Твоето понятие за баща ти се е променило. Сега може да попитате: Защо стават тия работи. Това не е философски въпрос. Как трябва да станат? - Пита някой: Защо слънцето изгрява? - Ами, че какво трябваше да направи? - Защо залязва? - Ами че какво трябваше да направи? - Хубаво щом питаш, ще дадеш по-умен отговор, как трябва да изгрява. Казваш: Защо изгрява слънцето? - Ами какво трябваше да прави? - Не можеше ли по друг начин да изгрява? - Кажи ти по кой начин? - Ами като изгрява слънцето какво носи в себе си и какво можеш да използуваш от изгрева на слънцето, то е важният въпрос. Защо изгрява слънцето е второстепенен въпрос. Важно е, като изгрява, какво ще се ползуваш и като залязва, какво ще се ползуваш? - При единия и при другия случай може да се ползуваме. Ние мислим, че слънцето изгрява и залязва. Вярата ни не подхожда. Ако питате слънцето, казва: Аз нито изгрявам, нито залязвам. От къде произлиза това различие на слънцето в нас? - От земята. Сега няма да се спирам, защо от земята излиза. Допуснете, че вземем пари на заем от някого. Вземем сто лева на заем и обещавам, че след три месеца ще ги върна. Но така се случи, че на време не ги плащам. Пита ме той, защо не ги плащам? - Казвам: Защото нямам пари. Казва ми: Като

знаеше, че след три месеца не можеш да ги платиш, защо ги взе? - Защо взе на заем, когато не знаеш, дали ще можеш да ги платиш? - Защо съм ги взел? - Не е въпросът там. Взел ги. Може да му докажа защо съм ги взел, но въпросът не се разрешава. Защо съм ги взел, взел съм ги вече. Защо съм ги взел, когато не мога да ги платя, този въпрос не е на място. Той трябваше по-рано да ме пита. Той трябваше да ме пита: Ти след три месеца можеш ли тия пари да ги платиш? - Ако можеш да ги платиш, ще ти дам; ако не можеш да ги платиш, няма да ти дам. Сега някой пита защо се е родил? - Сега този въпрос не е на място. Това трябваше да пита преждевременно, преди да се е родил. Питаш, защо той се е родил? - Най-после ти трябва да докажеш, дали той (е) роден или не. Ако на сън сънуваш, че се раждаш, роден ли си? - Толстой разказва за една своя опитност. Сънувал, че е бременен като жена, че дошло време да ражда детето, мъчил се, мъчил се и в голямото мъчение се събудил, не е могъл да роди детето. Казва: Тежко е положението на жените, които раждат. Питам: Това, което Толстой разказва в съня си, вярно ли е? - Буквално не е вярно, но учението, което проповядва, не противи се злому, учението, което искаше да проповядва и което Ганди днес прилага, той не може да го роди. Какво значи, че не можа да го роди. Туй учение не можа да се приложи, хората не са готови да го приемат. Ти десет лева, които имаш да вземаш, не искаш да се откажеш от тях. Даже онзи, който има да дава, той не се принуждава. Всеки иска да изнуди другите. Съвременните хора говорят за култура. Религиозните казват: Всичко е на Бога. Значи щом всичко е на Бога, имате право да вземете отвсякъде. Това не е право. Щом е на Бога, Той има право да взема отвсякъде, но не и аз. По отношение на Него е вярно, но по отношение на нас, не е вярно. Религиозните хора казват: Няма кражба, всичко е на Бога. Хубаво, дойде някой, тегли ти един куршум, казва: Господ ми каза да те убия да те изпратя при Него, да се върнеш. Трябва да го питаш, де му е документът. Пращат някой посланик някъде, но той има акредитивни писма, трябва да ти

покаже, да го приемат. Казва, Господ го пратил да те убие. Каквото е казал Господ, не се противи. Само на едного не оспорвам правата, на Бога. На всички други правата оспорвам, понеже нищо не са създали. Каквото каже Господ да бъде Неговата Воля, понеже Той всичко е създал. Ние, съвременните хора, оспорваме това право. То е наше нещастие. Казваш: Защо Господ ме (е) създал така? - Как трябваше да те създаде? - Господ създаде комар, създаде и човека. Ти като казваш защо те е създал така, Той може да те създаде като комар. Какво ще правиш? - Утре може да те създаде един кон, да те тури на конска форма. Или може да ти тури рога на главата. Ще протестирам. Пред кого ще протестираш? - Ти не разбираш предназначението на комара, не разбираш предназначението на вола. Ти мислиш вола това, което не е. Ти мислиш комара това което не е. Ти мислиш човека това което не е. Най-първо нямаме едно истинско понятие за Бога. Той, Който е съвършен, не може да вземе един звук неверен. Той е единствен, който взема тоновете верни, без погрешка. Следователно, всеки музикант, който иска да изучава музика, трябва да иде при Господа, Той да Му изпее основния тон, да му изпее гамата, да се научи, как да пее в света. Всеки, който се учи от друго място, да се коригира. Казва някой, че вярва в Господа, че чул гласа Му, чул и ангелите да пеят. Аз не намирам никаква промяна в неговия живот, той иска да ме убеди, че бил при Господа.

Сега във вашите разбирания разчитате на онова, което Бог (е) вложил във вас. Не излизайте из рамките на вашите възможности и вашите условия. Комарът не трябва да излиза из условията на своя живот, извън условията на комарския живот. Никое същество няма право да излиза из условията, в които е поставено. Защото Онзи, Който го е поставил, е разумен, и трябва да се изпълнят условията. След като се изпълнят, ще дойдат други. На съвременен език да обясня. Детето от първо отделение няма право да напусне преждевременно годината, преди да я завърши. То трябва да изучи всичкия материал цяла година, тогава учителят ще го прекара във

второ отделение. Ако рече сам да мине във второ отделение, какво ще направи? - Сега щом сте недоволни, не минавате за големи философи. Казвате: Защо Господ не ми даде повечко богатство? - Отде накъде? - Ти си първокласен невежа тогава, ти не знаеш как да разсъждаваш. Мен ми разправяше един българин, на който се е оплакал един богат поляк, индустриалец, който имал сто милиона, но бил сляп. Той казвал: Ако има някой, който може да ми отвори очите, аз съм готов да му дам всичкото си богатство и да изляза последен бедняк само с дрипите на мене, но очите ми да се отворят. Този човек е готов да даде сто милиона, за да му се отворят очите. Ти имаш отворени очи за сто милиона и минаваш за бедняк. Оплакваш се, че голямо нещастие те е постигнало в света. Аз те наричам първокласен лъжец. Ако е учен човек, той ще критикува, че Господ не го е ударил. За ушите сто милиона, стават двеста милиона, за ръцете, за краката по сто милиона, то са 500 милиона, какво ще правите 500 милиона при сегашните условия?

После ние, съвременните хора, мислим, кого да обичаме и кого да не обичаме. Казва: Този човек не може да го обичам. Аз може да накарам кой да е момък да обича коя да е мома, като позлатя момата. Когато момата не е позлатена, не я обичат, но когато е позлатена, ще се явят 10-20 кандидата. Я да туря 10 милиона на разположение на младата мома, ще се явят кандидати с изобилна любов. То е външно. Питам: Ние, съвременните хора, които роптаем против този живот, какво сме дали на света? - Нека каже някой: Аз това съм дал. Ние сме пратени всички на земята, всички да бъдем проводници на онова Божествено изобилие, от което светът сега има нужда. Светът има нужда от прекрасни мисли. Светът има нужда от прекрасни и хубави чувства. Светът се нуждае от добри постъпки, от благородна обхода. Светът се нуждае от братство. Светът се нуждае от обич. Светът се нуждае от милосърдие. Хората трябва да внесат всичките тия блага. Трябва да бъдат проводници от невидимия свят долу на земята да слязат тия блага. Сега аз ви говоря върху един въпрос, не

теоретически, но един въпрос, който аз съм разрешавал и съм дошъл до едно положение да виждам от какво произтичат нещастията на хората.

Дойде при мене един беден човек. Най-първо у мене се заражда едно чувство на недоволство, че той ме безпокои. Човекът не ми (е) направил никаква пакост. Има някаква нужда. Болен е, безпокои ме. Казвам: Да иде при лекар, защо мене ще ме безпокои. Питам себе си: Ти ако си на негово място, какво ще направиш? - Ти как би постъпил? - И ти ще направиш същото. И този човек ще има същото разположение спрямо тебе. Ти и той не може да разрешите въпроса. Кое е право разрешение на този въпрос. От какво произтича недоволството? - Аз зная от какво произтича недоволството му. Този човек е женен, той не живее добре с жена си, не постъпва добре с децата си. Неговото недоволство се отразява върху мене, приемам го в себе си. Не го съдя. Казвам му: Знаеш от какво произтича твоята болест? - Казва: Коремът ме боли. Коремът те боли, причината е външна. - Какъв е церът? - Ще идеш да се примириш с жена си, ще се обхождаш благо, любезно, ще говориш с мек тон, музикално, няма да има бубубу. Като човек ще й кажеш - Не зная какво име да й туря. Знай, че тя е царска дъщеря, ще се оплаче на баща си и вас ще ви държат отговорен, че вие не знаете да се обхождате добре с една царска дъщеря. Една жена вие не сте я оценили. Всичките ваши блага, които имате, вашето бъдещо развитие зависи от нея. Тя (е) правила толкоз добрини, ти се обхождаш грубо с нея. Казва: Какво има, че съм я обидил? - да прощава. Ако ме послуша, болестта ще мине. Ако не ме послуша, болестта няма да мине, десет пъти ще се увеличи. Като излезе от тялото, ще се свие гръбнакът, ръцете, като говедо ще пъплиш, и пак негодувай. Той се уплаши. Казва(м): Слушай, не със страх искам това нещо да го направиш. От любов, готов ли си да се примириш? - Ако утре Господ те направи жена на нейното място и тя бъде мъж, ти как би желал тя да постъпва? - Казва: Как може да бъде? - Рекох: Може да бъде, как не. В природата мъж и жена, тия неща са

числа. Като туриш нула пред числото става 10 пъти по-малко, като туриш една нула отзад, става 10 пъти по-голямо. Те са математически числа, които се изменят. Не мислете, че сегашното положение на човека е неизменно. Има нещо неизменно в човека, то е Божественото. Всички човешки форми са поставени на вечно изменение. Ние трябва да изучаваме всичките форми. Аз засягам този въпрос.

Най-първо внесете хармония във вашия ум да мислите право, да имате желанието да мислите право. После внесете една хармония в сърцето си, че да чувствувате право и най-после да постъпвате право. В дадения случай, то е необходимо за самите вас. Понеже, туй е Велик Закон на Битието. Туй същество, което е създало света, желае всички хора да постъпват идеално. Вследствие нашето противодействие ние всички страдаме. Вие искате да знаете откъде се е родило злото. Злото вие сте го родили. Вие искате да станете като Бога независими. Нищо не сте направили, пък искате да бъдете господари, каквото кажете да стане. Аз съм слушал много българи да казват: Да стана пръв министър в България, ще избеся всичките. Ако светът е за бесене, можеше да се поправи, досега щеше да се поправи, но и досега не е поправен. Нашата култура минава за християнска. Едно време се биеха езически народи, с много богове. Днес се бият народите, които вярват в един Бог. Всички защищават правото, бият се за една кауза. Не искат да отстъпят. Най-първо Провидението съди англичаните. Днес Господ съди Англия, те са най-богатите. Провидението най-първо съди англичаните, те имат 40 милиона земя, задигнали Божията земя и не искат да дадат на другите хора. Това е погрешка на англичаните. Може да им кажа, кои са причините за тяхното нещастие. Те нямат обич към човечеството. В техните търговски работи имат предвид само себе си. Не е правилно това. На второ място идват славяните, те имат 21 милиона земя, на трето място идват французите, на четвърто място идват Съединените Щати. Ще се наредят всичките и ще дойдем до най-бедните. Сега не разрешавам

един въпрос. Невидимият свят го разрешава. Ще видите как ще се разреши. Онези, разумните хора, казват: Никой в света няма право да усвоява Божественото имущество. Никой в света няма право да лишава хората от ония права, които Бог е дал на когото и да е. Всеки един, който се е опитал да лиши човека от онова, което Бог е дал, той създава големи злини и нещастия. Туй е вярно и за народа, и за дома е вярно, и за личността е вярно. Всички вие постъпвате като англичаните. Всички вие постъпвате като русите. Всички вие постъпвате като американците по някой път.

Според мене новото в света е да се изпълни Волята Божия, да се отдаде право на всеки човек, онова право, което природата му е дала. Онези, разумните, оправят света. Ако ние не го дадем, те ще го дадат, ще се наложат. Ние имаме този закон. Той работи в семейството. Най-първо децата не се раждат силни. Те идат от невидимия свят в такава една форма, че никой не може да ги види. И с микроскоп не може да ги види в пространството. Като дойде една малка клетка, тя е толкова малка, че тази клетка поставят в утробата на майката и тя започва да расте, расте и става едно детенце от две, три кила. Излиза навън, майката го отглежда, то расте, расте, стане един ден философ, майката и бащата не му дават правото. Най-първо те го приемат много ласкаво, туй дете започва да злоупотребява. Те му създават един закон. Най-първо, то е +моето ангелче+, но после бащата и майката го потупват, братя, ако има, и те го потупват, докато най-после стане редови в къщи, започват всички да се отнасят с него строго, нарочат го. Казват: Не е лошо дете, нарочат го всички, бащата го нарочи. Във Варна имаше един такъв случай. Бащата нарочил най-големия си син, понеже, не върви по неговата линия, но върви по линията на майка си, съвсем друго направление. Баща му занаятчия, иска и него да направи занаятчия. Синът обича технически работи, по техниката иска да следва. Бащата иска да го направи като него занаятчия. Синът направи едно хвърчило и ще го пусне. Бащата дойде да го бие, как смее да прави хвърчила да си губи времето. Той прави изследвания,

вятърът като духа, как се движи хвърчилото, дългият конец как се огъва. Казва един ден: Ти човек няма да станеш с тия хвърчила. Връзва го и с главата надолу го пуща в кладенеца. Синът казва на баща си: Не съжалявам, че ще умра, но съжалявам, че имам 4 сестрички и няма кой да ги гледа. Този баща сам ми казваше: Като ми каза това, жегна ме нещо и го извадих из кладенеца и го пуснах. Но и бащата направи едно хвърчило, само че не го пусна нагоре, но надолу. Бащата не разбираше закона на хвърчилата. Моралът на съвременните хора е подобен на този на бащата. Казва: С хвърчила работа не става. Ако пущаме хората в кладенеца, става ли?

Сега числата сами по себе си като че нямат цена. Да допуснем, че имате числото едно. Вас ви дават един кон, вие се радвате, имате един плюс, придобивате. Но дойдат след време и вземат коня от вас, вие страдате. Конят какво отношение има? - Той е създаден за един самостоятелен живот като единица. Вие с идването на коня се радвате; като вземат коня от вас, страдате. Защо? - То е неразбиране на философията. Вие, ако разбирате закона на коня, трябва и като идва конят да се радвате, и като заминава пак да се радвате. Когато слънцето изгрява, трябва да се радвате и когато залязва пак да се радвате. Понеже, туй, което е приятно на нас, е приятно и на другите. Ако туй слънце изгряваше само за нас, щеше да бъде приятно на нас, но неприятно на другите. Сега приятното и неприятното създават еднакви права на всичките хора да се ползуват от всичките блага, при дадените условия, при които живеем. Трябва да дадем условие на всяка една наша мисъл, не само на някои специфични мисли. Ние сме много пристрастни към мислите. Някои обичаме да ги отхвърляме. Не е право. Всяка една мисъл в дадения случай е тъй интересна, както най-възвишената мисъл. Казваш: Тази мисъл не струва. Върху такава мисъл искаш да станеш господар. Не е лошо да бъдеш господар, но за (да) бъдеш господар, трябва да направиш хората около тебе щастливи. Искаш да станеш слуга при дадени условия, като слуга трябва да направиш всичките хора около себе си щастливи. Ти като човек имаш

силата, знанието, мъдростта и като слуга може да ги направиш щастливи, и като господар може да ги направиш щастливи, но в дадения случай трябва да знаеш да господаруваш и да слугуваш. Ако ти знаеш да господаруваш, а не знаеш да слугуваш, ти ще си създадеш зло; пък ако знаеш да слугуваш, пък не знаеш да господаруваш, пак ще си създадеш зло. Следователно, слугите създават половината зло и господарите създават другата половина зло. Цялото зло се създава от господарите и слугите, които не знаят, как да господаруват и не знаят как да слугуват.

Сега всички говорят за новата религия. Как ще дойде тя? - Ние искаме да дойде новото. Ако направите най-хубавото здание да продавате месо или някоя скотобойна, какво сте направили? - Разправяше ми един господин, който бил в Чикаго, в една от големите скотобойници, как модерно убиват животните. Питам: В какво седи културата? - Хиляди и хиляди животни постоянно избиват. Той ми разправяше начина как става тази манипулация.

Ние, съвременните хора, искаме да победим. Чудни сме. Искаме победа, когато никога няма да дойде. Пътят, по който съвременните народи вървят за победа, никога няма да дойде победата. Пътят, в който съвременните християнски народи вървят, нищо добро не ги очаква. Единственият път е, ако приемат Божественото. Тогава този порядък ще се измени и ще дойде Божественият порядък. Те поставят въпроса, като че зависи от тях. Не зависи от тях. Съвременната култура или ще приеме новата култура по Божественото, или народите ще се обезличат и после ще започне една нова култура, както в миналото е ставало. Предсказано е, че в нашите времена, Бог ще по-стави едно Царство, което ще бъде над другите царства. Всичките други царства трябва да станат доминиони на туй царство. Всички хора трябва да станат граждани на туй царство.

Та казвам: Мислите ли, че Бог, Който седи във вас, но тайно наблюдава всичко, вие Го носите в себе си, мислите ли, че Той е от слабите. Какво разбирате да възкръсне Господ и да се разпръснат

враговете му. Знаете, какво би станало, когато Господ се пробуди във всичките хора, изведнъж заговори в бащи, майки, синове, в дъщери, слуги, войници, офицери, свещеници, ако Той заговори във всеки, знаете, какво ще стане? - Ще стане най-чудното нещо, най-хубавото нещо. Но вие всичките хора имате желание Господ да говори с човешки езици. Нас ни е говорено по човешки. Няма страдание, което да не сме опитали. То е човешкият език. Какво ще опитваме всичките форми на този език? - Насила ние сме опитвали от хиляди и хиляди години и какво ще опитваме същия език за бъдеще. Господ ще заговори в нас на новата форма на Любовта и сърцата на хората ще се изменят. Каменните сърца ще се изменят, ще станат плътски сърца. Любовта ще заговори в тях, ще каже: Тръгнете по добрия път. Ще се разберем каквото Господ е казал, ще изпълним Волята Божия всички.

Ще кажете сега: Не ти е позволено така да говориш в днешните времена. - Онзи, Който ме е изпратил, ми казва. Казват: Кажи името на този.

Онова, което казвам, ще бъде. 101 % ще бъде, понеже е Божие. Онзи, Който (е) казал, ще го направи. Ще видят това хората. Бог е Който говори на сърцата. Вие сега ще кажете: Тъй казва. Аз искам Господ да заговори във всинца ви. Само така ще ме разберете. Ако Господ не говори във вас, вие казвате: Дали говори на хората или не. Вие сте на крив път. Аз не искам вие да бъдете като мене, нито аз искам да бъда като вас. Може да бъдем подобни. Знаеш какво значи подобни? - Подобие значи ти изгубваш парите, аз ги намеря и ти ги донеса. Мязам на тебе. Желание има в мене, като взема чуждото аз да го взема, но в мене има и друго желание да го дам на този, на когото принадлежи. Ти го държиш само за себе си, като го изгубиш само тогава го даваш на другите. Като изгубиш тревожиш се. Аз се радвам като го намеря, че ще (го) донеса. Казвам: Занесете всичко онова на онзи, което сте намерили, на онези, които са го изгубили. То е новото учение. Изгубил някой служението. То е старото. Спечелил

служението, то е новото. Най-голямата придобивка сега е всички да воювате чрез Любовта. Желая на всинца да имате една победа. Това са героите в света, по цялото лице на земята, с Любов да побеждават. Само така ще се внесе в света новият ред и порядък, и справедливост за всички. На всеки човек да се даде съответствуващото, което Бог Му (е) дал и всички народи да благуват. Господ желае доброто на всеки народ, понеже, Той ги е създал. Не желае нещастието на кой и да е народ. Не желае нещастието на един дом или на един човек. Казва: Не благоволява душата Ми в смъртта на грешника. Казва: Напуснете старите пътища, тогава всичко туй, ще се заличи.

Евреите казват на изцеления: В съботен ден не ти се позволява да дигнеш одъра си. Евреите не разбраха. По стария начин разбираха. В събота не се позволява да вземеш пари, отдето имаш да вземаш. Туй не ти е позволено в събота. Тъй писал Мойсей. В събота е позволено да идеш и да дадеш хиляда лева, да идеш и да занесеш един чувал брашно, да цериш болни. В събота не е позволено да идеш да туриш някого в затвора. В съботен ден не ти е позволено да палиш огън, но ти е позволено да запалиш една нова мисъл в ума си; в съботен ден е позволено да запалиш огъня на сърцето си, в съботен ден е позволено да запалиш един нов огън на тялото си, който ще внесе здраве и спокойствие.

+Дигни одъра си+. Напусни болницата и иди да проповядваш новото учение. Да бъдеш свещ на Господа. Като излезеш да се запалиш и всички се учат от него (тебе). 38 години чака, какъв характер. Прередят го, той не се бунтува, но чака идната година. Другата година пак го прередят, казва: Добър е Господ, другата година. 38 години са го пререждали и той казва на Христа: Няма кой да ме тури пръв във водата ще чакам 39-тата година. Господ изпраща специално един човек, който му казва: Дигни одъра си. Този ангел дойде, но казва: Във водата няма да влизаш. Само дигни одъра си и излез навън.

Та казвам и на вас: Няма нужда да влизате в къпалнята. Вие може да имате мнение за вас, че сте много напреднали, че имате ново разбиране. Не го отричам това. Но при новото, което ви очаква за бъдеще, то е само една малка подготовка. Трябва да бъдем готови за ония блага, които Бог е определил, да ги приложим. Да се обнови човек. В човека живеят двама души: старият и новият човек. Старият човек трябва да предаде всички имущества на новия човек. Новият човек трябва да стане господар, старият човек - слуга. То е новото учение. Старият човек да стане слуга, да слугува, младият човек да стане господар.

Пожелавам в себе си да станете добри господари и добри слуги.

Дайте място на Любовта във вас да отгледа Господа, да възрасне и вие всички да бъдете свободни.

Тайна молитва.

19. беседа, държана на 1 февруари 1942 г., неделя, 10 ч. с. Изгрев, София

И ПАК ПИШЕШЕ

Отче наш.
"В начало бе Словото".

Ще прочета част от 8-та глава от Евангелието на Йоана от начало до 9 стих.

"Духът Божи".

Последният стих казва: "Наведе се долу и пак пишеше". Изобщо, всичките хора, когато пишат се навеждат. Няма някой, който да не се навежда. Има неща в света възможни, има неща невъзможни. Невъзможно е да приемеш слънцето на гости, никак не е невъзможно. Желанието ти ще остане нереализирано. Не само ти, но и земята ще пожелае да дойде на гости, няма къде да го приеме. Невъзможно е да приемеш един слънчев лъч на гости у себе си. Невъзможно е целият океан да го събереш, но възможно е една капка да я приемеш на гости. Мислят хората, какво отношение имат слънчевия лъч. Това е новото, което всеки ден иде. Хората мислят, че няма какво да учат. Те едва са започнали да учат. Когато Бог създаде света, най-първо създаде най-малките животни до слона, до човека. Хиляди години учеха и слонът беше учен професор, с всичките дипломи. Обаче, този слон като влезе в човешкото царство, стана малко дете, едва го приемат в първо отделение. Мнозина от вас мислят, като идат в оня свят, как ще ги приемат. Хората имат много смешни идеи за оня свят. Не смешни, защото смях произтича от мях. Набрани неща като сирене в една кожа, то е смях. Такива работи ние сме насъбрали и мисли, че знае какво е оня сят. Невъзможно е човек да знае, какво има в оня свят, без човек да е ходил. Има някои ясновидци, които виждат, но туй, което ясновидците виждат, то е друго. Те виждат само картини от оня свят, както вие виждате работите на кино. Но кината

не представят нещо реално. Реалността се отличава с няколко качества. Тя носи живот. Реалността носи мир; реалността носи спокойствие; реалността носи сила; реалността носи богатство; реалността носи знание; реалността носи доброта, всичко носи реалността в себе си. Реалният живот научно другояче обясняват.

На нас, съвременните хора, ни трябва една нова философия, която да може да ни постави да живеем тъй, както трябва. Аз съм виждал много цигулари и за някои съм чакал, търпение съм имал да ги изслушам, да престанат, да не ме смущават. Ходил съм и на концерти, но е трябвало да търпя. Някой съм слушал, въодушевлявал съм се. Чрез музикалните вълни от музиканта излиза нещо, което се предава на другите. От някои музиканти излиза една музикална каша, която се предава на другите, която е без съдържание. Сега туй не е упрек. Музикант, който не знае да свири, не е музикант. Човек, който не знае да мисли, не е човек. Човек, който не може да чувствува добре, не е човек. Човек, който не може да постъпва добре, той не е човек. Сега искаме да знаем реалността на нещата. Сега ще ви говоря не да се обезсърчавате. Ние трябва да се обезсърчаваме от сегашния живот, който живеем. Чудното е, че хората не се обезсърчават от сегашния живот, който живеят, а като им се говори за хубавия живот, обезсърчават се и казват: То е нещо невъзможно. Ако идат от хубавото, защо ще се обезсърчават? - Мислите ли, че онази мома, която прави забрадките си, прави веждите си, помазва се, грижи се за дрехите си, всичките дипли са на място, панделките й, обущата й боядисани, мислите ли, че ако влезе в реалния живот, тия мазилки ще останат по нея? - Аз наричам това забавление на момите. Това са техни кукли, с които те се занимават. Не са лоши тия работи, отлични са. Защо момите се помазват? - Ако не се намазват, е по-лошо, даже не бих харесал една мома, която не се маже. Трябва да се маже. Къща, която не се маже, се разваля. Ще намажеш с най-хубавата боя. Сега всинца сте млади. Вие мислите, че някои сте стари, някои млади. Самозаблуждавате се. Вие се самозаблуждавате тъй, както актьорите в

театъра, някой млад човек го направят стар, или пък стария го направят млад.

Новият живот не може да дойде без едно вътрешно разбиране. В музиката туй го наричат да се постави гласът. Аз съм виждал много музиканти (в)се поставят гласа им, а гласът остава си непоставен. Дойде един професор, постави му гласа, освен, че не го постави, но изгуби тембъра на гласа си, изгуби онази пластичност на гласа. Аз съм препоръчвал на музикантите, като дойде един учител по музика, той да го научи най-първо да обича музиката. То е първият урок: да обича музикалните тонове. Като види тоновете, да ги обикне. Преди да пее, да ги обикне. То е предисловие, за да може да пее. И второ той трябва да разбира цената на един тон. Вие вземате тона до. Знаете, колко се харчи за един тон, да го изпееш? - Един тон, за да го изпееш вярно, цяла нота струва сто хиляди лева, английски лири. Да го изпееш правилно, толкоз материал се изразходва. Да го кажеш на български сто хиляди лева. Половин тон взема 50 хиляди лева златни, не книжни пари, защото в невидимия свят не функционират книжните пари. Четвърт тон ще струва 25 хиляди, една осмина 12 хиляди и половина и тъй ще ги делите. Тогава ще сметнете една песен, която изпеете, колко струва. В Началото бе Словото, колко струва? - Трябва да имаме една цена. Пеем песните, харчи се. В природата има едно изобилие на благата, които ние не ги оценяваме, казваме: То нищо не струва. Как не струва? - Ние като пеем тази песен, не я пеем само ние. Едновременно се пее навсякъде. Ако вие бихте слушали как се пее в едно събрание на другия свят, вие щяхте да се обезсърчите, щяхте да запушите устата си и не щяхте да пеете вече. Но щяхте да се научите да бъдете най-добрите слушатели на пеенето. Игла да падне на земята, ще се чуе. Сега как пеят едни, други се въртят, говорят, чува се скърцане. Като съм ходил на концерти, гледам някои взели нотите, проверяват като професор, ще вземе ли вярно тоновете. Онзи човек 30 години се учил да свири, онзи на

книгата проверява, дали свири правилно, да не би да вземе някой тон невярно.

Та казвам: Първото нещо, ако идете в оня свят, ще ви попитат да изпеете една песен. Как ще изпеете "В Начало бе Словото". Сега много лесно казват: Кръвта на Господа Исуса Христа ще ни спаси. Наше е Царството Божие. Но то е неразбиране на живота. Музиката спасява, но музиката, която се пее, не която е написана на книга. Кръвта, която се превърнала на живи мисли, на живи чувства, на живи по-стъпки, на жива сила, която работи. Да. Казвам: Има едно заблуждение в света, от което хората трябва да се освободят. Трябва да оставим хората да се занимават. С какво се занимават хората, това нас не ни интересува. С какво се занимават паяците. Ако искам да зная защо в някой ъгъл турил паяджина и защо на върха на някое дърво, какъв отговор ще дам. Той я строил, той е специалист. Той е рибар. Разбира от метеорология. Направи мрежата някъде, като духа вятър, да може да духне някоя муха да се залепи. Прави я отдето има течение, да може да хваща мухи. Някой път е на центъра на паяджината, някой път се е скрил. Има съображения. Защо някой път седи в центъра, някой път го няма никакъв. Някой път иска да бъде невидим, скрит. Когато паякът дълго време седи, той на центъра седи, когато намислил да се скрие напуща центъра и избира ново място. Той по-стъпва така, но и хората така постъпват с къщата си. Човек направи някоя къща, живее в нея, не я напуща. Докато я обича, не я напуща, седи в къщата. После започва да обикаля другите къщи, направи друга къща, напусне първата, иска да я продаде. И паякът прави същото. Гледа мрежата, казва: Не струва. Търси друго място да си прави нова мрежа. Аз паяка го цитирам като един специалист на мрежи. Такъв майстор е, че хората не могат като него да правят такива нишки, тънки нишки. Специалист е в туй отношение. Направи такава нишка, че астрономите я вземат за секторите на своите телескопи, да могат да видят звездите в коя част на небето се падат. Казвам: Не е лесно човек да мисли. Човешката мисъл е

съставена от най-фина материя, функционират най-фините сили на земята. Има неща още по-фини от човешката мисъл, но за тях няма да говорим. Имаме четири състояния на материята. Едното твърдо състояние, което завзема най-малкото пространство. Жидката* материя, която завзема по-голямо пространство, газообразната завзема още по-голямо и етерната най-голямото. В жидката материя молекулата играе роль. В газообразната материя роль играе атомът. В етера играе роль йонът. Вие знаете твърдите тела са неподвижни. Често човек стане твърд, неподвижен, не мисли, не чувствува. Щом не чувствуваш, станеш твърд, тогава има(ш) едно недоволство в себе си. Твърдостта в човека винаги произвежда недоволство. Имаш само една опорна точка, не знаеш защо си дошъл на земята, казваш: Не зная защо съм дошъл на земята. Учениците знаят защо са влезли в училището, цигуларите знаят, защо свирят, готвачът знае, защо готви, орачът знае защо оре. Питате някой, защо дошъл на земята, не знае. Тия хора, които не знаят нищо, искат да оправят света. Ако ви попитат защо Господ създаде очите на човека какво ще кажете. - Да възприема най-фината материя. Разни са категориите на цветовете, които идват от слънцето и влизат в очите. Най-ниските трептения, риния, които виждаме имат 400 билиона, други имат повече и достигат до 700-800 билиона трептения. Така се образуват цветовете. Ако в човека червеният цвят не влиза, не може да се прояви, не може да бъде подвижен. Ако портокаленият цвят не дойде, материята, която портокаленият цвят носи, ако не влезе в очите, личността на човека ще остане недоразвита, неговата индивидуалност остава недоразвита. Ако жълтият цвят не влиза в очите, неговият ум остава неподвижен, неразвит. Ако зеленият цвят не влезе, тогава неговото растене ще спре. Ако синият цвят не влезе, неговата вяра ще се атрофира. Казва: Защо ни е светлината? - Светлината има отношение към целокупния живот на човека. Тя е представителка. Бог се проявява чрез нея. Някой казва: Къде е Господ? - То е материално схващане. По един материалистичен начин ние никога не може да намерим Бога. Ще

намерим такъв Господ като нас. Казват: Понеже, Господ ни направил по образ и подобие свое. Хубаво, ако идете на север един ескимос, който е облечен в меча кожа, дори лицето му не виждате, този човек направен ли е по образ и подобие? - Хората имат доста мечи кожи. Рядко ще срещнеш някой човек, който да има човешки образ. Сегиз-тогиз ще видите някой светия, да видите Божественото лице. В децата виждате някой път онази невинност и чистота. Във възрастните хора виждам лъжите в тях, едно прикритие, представят се такива, каквито не са. То не е образ на Бога. Образ и подобие на Бога, това е най-мощното нещо. Човек като почувствува това, той се усеща свободен в света. Да си в Бога значи да си свободен от всички ограничения, които съществуват. Ти ще бъдеш и видим, и невидим. Ако си по образ и подобие, ти ще ходиш навсякъде по вселената, ще имаш карт бланш. Няма да чакаш да те освободят от затвора, няма да се оплакваш от болести, няма да се оплакваш от сиромашия. Всички сега се оплаквате от сиромашия. Хората много страдат, че и са направени по образ и подобие. Това как да го наречеш? - Ние го наричаме реално, но е човешко. То е заблуждението на ония велики истини, които сме изопачили в себе си, та всички страдаме днес. Ако кажеш истината на хората, казват: Кой е авторитетът? - Питам сега: От толкоз хиляди години колко хора има, които са останали на земята откакто е създаден светът да го помнят историята от Адама досега? - Има.

Сега аз ви говоря не за безпокойство, но да се освободите от една вътрешна кал, която е закаляла човешкия ум, една вътрешна кал, която е закаляла човешкото тяло. Да се освободи човек от калта на ума си, от калта на сърцето и от калта на тялото да се освободи. Тогава човек е направен по образ и подобие на Бога, ще мяза на един красив (човек) и още от половин километър ще чувствуваш ухание да излиза от него. От половин километър ще виждаш светлина да излиза от него и да осветява цялата местност. Един човек, който е по образ и подобие, той цялата местност ще осветява. Сега туй ни

предстои. Ако една жица може да бъде проводник на електричеството, защо ние да не бъдем проводници на Бога? - Възможно е. Ако е възможно за жицата да праща светлината и да осветява целия салон тук, защо човек да не може да осветява една местност? - Христос казва: Вие сте виделината на света. Сега туй няма да стане по наше желание. То е предопределено. Бог изисква да бъдем подобни на Него. Казва: “Бъдете съвършени, както е съвършен Отец Ваш небесни”. Но под съвършенство, какво разбирате вие? - Съвършенството разбира безсмъртие. Съвършенството разбира онази пълна Любов. Съвършенството разбира всезнание. Всичко може да знаем. Онова, което Бог е създал, ние ще го знаем. Той го създал за нас, то е предметно учение. Ние не трябва да се отказваме. Програмата в един университет, в една гимназия, или в отделенията, тази програма е за децата. Всичкото знание, което децата учат в четирите отделения, може да го придобият. Всичкото знание, което децата учат в гимназията, може да го придобият. Всичкото знание, което учат в университета, може да го придобият. Най-после всичкото знание, което се преподава на земята, може да го добием. Не трябва да мислим, че не остава нищо какво да учим. То е едва началото на един по-висш живот. Спрели ли сте се някой път да мислите върху една мравя, какво е нейното понятие, нейното схващане за живота. Едва ние можем да дойдем в съприкосновение с нейното съзнание, да видиш, какво мисли в дадения случай тази мравя.

Казвам: Сега ви говоря върху една реалност, която ви предстои да реализирате. Мнозина са проповядвали за Христа. Какво не са проповядвали? - За Христа са проповядвали туй, което не е. Христос дойде на земята, болезнените отношения, които хората имаха към Бога, Христос дойде да изправи една погрешка. Той да изправи единствената погрешка на непослушанието на Адама и Ева. То беше Неговата задача да образува една връзка на непослушанието. Казва: “Не дойдох да изпълня своята си воля, но волята на Онзи, Който Ме е пратил”. Той постави Адама и Ева в рая, като проповедници на

Новото учение и там те не устояха. Вторият Адама дойде да покаже по кой начин може да поправи погрешката. Адам и Ева имаха много добри условия в рая. Раят беше отлична градина, съобщаваха се с ангелите, всички животни им служеха, всички растения им служеха, и при това не бяха доволни, искаха да станат като Бога, големи хора да станат като Бога, да създадат един нов свят. Тази идея влезе в ума на Ева. Тя искаше да стане голяма, че да знаят коя е Ева. После като представи идеята на Адама и двамата проектираха да бъдат богове и двамата създадоха сегашния свят. Туй, което сега е в света, Адам и Ева го създадоха. Човек го създаде. Нашият пръв баща и нашата първа майка създадоха да се бият, да се избиват. Още като излязоха из рая, родиха двама синове и единият уби другия.

Чудя се на някои хора, които нямат самообладание. Гледам не могат да се търпят двама. Казва: Този не ми е приятен. Нима мислите, че ние сме приятни на Бога, тъй както живеем. Мислите ли, че ако един цигулар не знае да свири, само търка цигулката, ще ни бъде приятен? Мислите ли, че ако дойде един креслив певец, ще се напъва само да кряска и ще ни бъде приятен? - В пеенето не (се) иска голямо напъване. Та ние искаме по закон да станем добри. Добротата е вложена в нас, трябва да бъдем добри. Трябва да повикаме доброто. Ние искаме да станем умни. Но разумността е вложена в нас, ние трябва да приемем разумността. Силата е вложена в нас, ние трябва да приемем силата. Всичко се изисква от нас. Само едно проявление се иска. Всичкото изкуство е там. Тогава ние пренебрегваме ония малките подтици. Дойде един малък подтик, пренебрегнем го. Тия малките подтици образуват велики работи в света. Подтикът на една клечка създава едно щастие. Един поглед може да създаде едно щастие. Разправяше ми един господин: Вървя, казва, бях си турил револвера, исках да претрепя едного. Имах да му давам, той ме обиди, исках да го претрепам. Като вървях среща ме едно момиче, и като ме погледна всичко туй се стопи, забравих. В ума ми стана един преврат. Рекох: Това е безумие. Хвърлих револвера и започнах да мисля за това

момиче. Погледът й седи в ума ми, заговори ми нещо в мене. Като срещнах тази мома видях, колко съм грозен, а тя колко е красива. Казах си: Отсега нататък искам да стана красив като нея. Че ако ние не можем да възприемем Любовта, тя да стане едно отражение, и ние да можем да се освободим от нашата грозота, която съществува сега. Ние не сме съвършени. Не се самоосъждайте. Ще ви приведа едно изяснение. Има един разказ, казват, че е български, но той е източен. Някой си Хасан взел пари на заем. Обещал на третия месец да върне парите. Онзи, който му дал парите, го дал под съд. Викат го при кадията, съдията. Казва кадията: Хасан, ти имаш да даваш на този човек. Казва: Господин кадия, то е моя работа. Той те дал под съд. То е негова работа. - Ако не платиш, ще те осъдя. - То е твоя работа. Разсъждава Хасан, казва: Господин съдия, той ме е дал под съд. Като ме осъдите, ако има, какво да продадете, да вземете парите, ще му платите. Но като няма нищо да продадете, ще ме осъдите, ще вляза в затвора, той ще си вземе ли парите? - Онзи, който ме е дал под съд, не постъпил разумно. Понеже, виждам господин съдия, че вие сте умен човек, вие няма да бъдете тъй глупав да ме осъдите, понеже, той ще изпати, пък и аз ще изгубя, дето ще бъда в затвора. Ако не ме осъдите, ще работя, ще платя парите. Ние бързаме сега. Някой има да дава нещо. То е негова работа. Ти имаш да вземаш. То е твоя работа. Сега да съпоставим. Нашият живот е да учим. Знаеш каква красота има в учението? - Знаете ли вие, че на съвременните религиозни хора им трябва най-малко 10 години как да се упражняваш, да знаеш как да гледаш хората. Вие мислите, че е лесна работа човек да гледа. За да проектираш една мисъл, да гледаш най-първо трябва да избереш особен ъгъл, по който да изпратиш тази светлина от очите. Ако не пратиш по тази линия, тази мисъл не може да се предаде. Значи има изкуство на тия мускули. Срещаш един хубав поглед, този човек поставил хубаво мускулите на очите си, виждаш една хармония. Като погледнеш на него, виждаш нещо хармонично. Срещаш но напрегнато, една необуздана енергия, на место да произведе мекота,

произвежда страх. Вие виждали ли сте на пътя мечка да те погледне или кобра да те погледне? - Ще настръхне косата ти. Не мислете, че тия същества са глупави. Казват, че животните са глупави, как са глупави? - Кобрата, която вие мислите глупава, измислила такава отрова, че като ухапе за една минута умира жертвата ѝ. Този химик, който може да приготви такава отрова, глупав ли е? - Казвате, че рибите са глупави. Риби има, които по опашките си имат лампички, по три и четири лампички имат. Глупави ли са? - Отдавна са се занимавали с електричеството, упражняват светлината и чрез нея привличат жертвите си, да може да се нахранят. Мислите ли, че дърветата са глупави? - Те, които създават червени плодове, зелени листа, които носят слънчевата енергия, събрана на едно място, глупави ли са? - Не са глупави, но специалисти са учени. Ние, съвременните хора, мислим, че ние сме най-умните хора. Всичките камъни, дървета, животни са простаци, невежи, ние всичко знаем. Не е вярно. Всичко онова, което Бог е създал, е добро и разумно. Растенията са предметно учение за нас. Животните са предметно учение за нас. Ние, хората, сме предметно учение за ангелите. Тази борба, която съществува вътре във вас, тя е предметно учение. Много пъти като дойде един ангел, иска да знае, защо употребяваш някъде бялата лъжа, какви са подбужденията? - Или пък крадеш някъде. Той се чуди, какво те е подбудило да крадеш от някоя каса, да извадиш парите, кои са подбудителните причини? - Има едно чувство при слепите очи. Човек има желание да има, да притежава нещо. Туй чувство е от Бога турено. Туй желание има физически функции, има духовни функции. Не само искаш да имаш нещо на земята, волове, говеда, но същевременно имаш желание да имаш знание. Пак същото чувство работи. После искаш да бъде добър. Туй желание се отнася и към духовния свят. Когато туй чувство е анормално развито, тогава човек взема повече отколкото му трябва. Мязаме на ония циганки, които ходят с торбите да просят, оттук едно парче, оттам едно парче. Върне се, вечерно време дисагите пълни, торбата отпред и отзад

пълна. Защо и на таз циганка толкоз хляб? - "Достатъчно е на деня неговото зло". Достатъчно е на деня 200-300 грама. Индусите употребяват 100 грама на ден ориз. В сто грама, ако ние бихме яли с любов, се съдържа енергия за цял ден, щяхме да бъдем здрави. Сега в яденето сме недоволни. Казваш, че масло нямало, че пипер нямало. Българинът без пипер не може. Англичанинът или американецът, ако има пипер, ще мисли, че са го отровили.

Пътува един американски проповедник в Западната част на Америка. Изважда проповедникът едни краставички, американците имат такива малки краставички, направени армея, но са люти като нашите арнаутски чушки. Изважда той и взема едно малко парче. Там гледам един господин и казвам: Господине, можеш ли да ми услужиш малко, той не знаел, какви са тия краставички. Отрязва си едно голямо парче и като го взема, задъхва се от лютина. Казва: Слушай, господине, вие какъв сте? - Проповедник. - Много пъти съм слушал да проповядват за огнените камъни на ада, но за пръв път виждам вие да ги носите. Сега за изяснение. Един от председателите на Съединените Щати, повикал двама индийски главатари, един стар и един млад главатар. По американски дал едно угощение. Имало нещо като нашия хрян, люто. Младият проповедник (главатар) взел от хряна и понеже си взел повече, започнали да му текат сълзи. Старият проповедник (главатар) го пита защо плаче. Казва: Плача, понеже, миналата година по днешния ден баща ми се удави в Горановото езеро. Той не плаче за баща си, но така казва. Старият проповедник (главатар) си взел и той от хряна и като взел и той започнал да плаче. Пита го младият главатар, защо плаче. Плача, казва, защо и ти не се удави с баща си заедно миналата година.

Ние, съвременните хора, изясняваме нещата тъй, както не трябва. По този начин не се изясняват. Ние трябва да изхвърлим метода на самоосъждането. Вземете един държавник го осъждаме, че не постъпил добре. Знаете ли колко мъчно е човек да направи нещо, да управлява. Може да разсъждавате, но един цар какво може да направи.

Един министър какво може да направи, един военачалник какво може да направи. Мислите ли, че хората могат да направят нещо? - Не е лесна работа. Много работи трябва да се предвидят, да се създаде една хармония, да се турят в един порядък, то е трудно. Често осъждаме, че майката родила такива деца. Как да ги роди? - Не разсъждавайте. Най-първо не разбирате Божия Закон. Раждат без разбиране. Възпитава без разбиране. Как ще оправят света? Разбиране трябва.

Любовта трябва да се тури в основата на всички наши постъпки. Родиш една мисъл, с Любов да я родиш. Родиш едно желание, с Любов да го родиш. Родиш една постъпка, с Любов да я родиш. Постъпката с тебе да тръгне, чувството с тебе да ходи и мисълта с тебе да ходи. Докато човек губи своите мисли, не може да бъде силен. Докато човек губи своите чувства, силен не може да бъде. Докато човек губи своите постъпки, не може да бъде здрав. Здравето на човека седи в постъпките. Те трябва да бъдат сила в тялото. Та казвам: Мислите ни трябва да бъдат силни, че да очистят тялото ни от всичката тази кал, която от векове се наслоила вътре. В Америка един професор - германец като кръщавал нервните болести, турил им 400 имена и най-после турил името американичи. И ние казваме сега: американичи - грехът е престъпление, наследственост. Нищо не е наследствено. Без Любов, грехът в света иде. Без Любов в света престъпната мисъл иде. Без Любов в света, престъпната постъпка иде. На вас казвам: В някои отношения вие знаете повече от мене. Аз не мога да се меря с вас. Вие сте по-майстори от мене да грешите. Аз още не съм се научил. Ако реша да греша, от вас трябва да се уча, бих взел някои от вас за професори. После тъй да се преиначават работите, да се заобикалят, пак сте майстори. То туй не е лесна работа. В едно българско семейство ми разправят следното: Казва: Аз се срамувам от себе си. Казва: Във Великопости опекохме кокошка, пък варихме и коприва. Турихме на софрата кокошката, но ето иде един съсед. Скрихме кокошката под софрата, извадихме копривата. Той влезе, седи говори, ние не го каним. Искаме да си иде, той се навърта. Поседя половин

час, измъчихме се. Казвам: Сега не искаме да те каним на коприва. Той доста досетлив, казва: Като отговеете, тогава ще ме поканите. Той усеща кокошката отдолу.

Казвате: Детска чистота. Няма по-красиво нещо от чистотата. То е онази чистата мисъл, която е пълна с етерно състояние, тъй нареченото четвърто тяло. Дето цари светът остава прекрасен обект за наблюдение. Тогава човек ще почувствува, какво нещо е чистата радост. Да видиш че няма нищо криво, всички неща са хармонични. Всичко наоколо ухае, трептят лъчите на слънцето и цветята, не виждаш никъде повяхнал цвят, не виждаш никъде прашинка. Всичките прашинки са на място. Въздухът е чист, земята долу е чиста, водата е чиста. Не може никъде да видиш и най-малкото петно, казва: Каква е целта на живота. Целта на живота е да бъдем чисти. Чистота се изисква. Да имаш едно тяло чисто, да имаш сърце чисто, да имаш ум чист. През всичките пертурбации, които могат да стават, ти да не изгубиш образа на Бога, който живее вътре в тебе. Да държиш този образ на Бога. Казва: С какво съм заслужил? - Днешния ден слънцето изгряло за нас, ползувай се от неговата светлина. Вие слушате гласа на Господа, Който казва: Създадох света за вас да се учите. Създадох очите да гледате, ушите да слушате. Създадох носа да миришете, създадох устата да вкусвате всичките блага. Създадох ръцете ви да работите, да свирите. Създадох краката да ходите в пътя на доброто. Създадох тялото ви да сте в съобщение с целия свят и да се ползувате от всички блага. Туй е, което Господ говори сега. Може да запитате някои, туй вярно ли е? - Без една постоянна и могъща Любов в света нищо не може да се постигне. Без една Вяра непоколебима, нищо не може да се постигне. Без една Надежда, в която човек никога не се обезсърчава, защото обезсърчението иде от Надеждата - когато надеждата отслабва, човек се обезсърчава. Когато Вярата отслабне, човек се обезсърчава. Когато Любовта отслабне, човек злобен става. Злобата от малката любов се ражда. Безверието от малката вяра се ражда. Безнадеждието от малката надежда се ражда.

Пълна и изобилна надежда човек трябва да има. Като погледне да се радва и да каже: Светът за мене е създаден. Ще оправя надеждата, която Бог е вложил в мене. Няма да изменя закона. Всичко туй за мене е създадено. Ще уча. Не искам нито един от вас да каже: Стар съм няма какво да правя. Ако не знаете, какво да правите, тогава там, дето отивате, какво ще правите? - ако тук с телескопа не може да гледате небето, в оня свят като идете без телескоп какво ще правите? - В оня свят ще влезете, ръце нямате, крака нямате, уши нямате, уста, нос нямате. Тогава трябва да създадете ново тяло. Новото тяло как ще функционира. Ако знаеш как да управляваш физическото тяло, ще знаеш как да управляваш и духовното. Ако не си управлявал добре физическото, то не можеш добре да управляваш и духовното. Ако за естественото знание, онова, което е създадено за вас, вие сте немарливи, как ще знаете онова знание, което надвишава физическото.

Казвам: Наведе се надолу и пишеше. Като дойдете да осъждате пишете надолу. Грехът да си върви на своето място. Лошата мисъл откъдето и да е дошла, да си върви, лошото желание да си върви и лошата постъпка да си върви, не сме отговорни. Лошите мисли ние знаем откъде идат. Ние нямаме нищо общо с тях. Лошите постъпки знаем от къде идват. Не трябва да се ангажирваме с чужди борчове. Ние се ангажирваме с дядо ми, баба ми. Дядо ти, баща ти били в заблуждение, що взимаш чужди дългове да ги плащаш? - Ти се ангажираш с чужди дългове. Използувайте сегашните блага, които имате. Сега да допуснем, че ти си болен. Ако имаш пари, ще идеш на лекар, но нямаш пари, болен си. Изпей си една песен, ще оздравееш. Изпей една песен като нашата: Красив е животът, ще изпълня цялата земя, изпей я три пъти и ще оздравееш. Най-после изпей “В Начало бе Словото”. Ти ще туриш философията: Ако я изпея, ще оздравея ли? - Като не я изпееш, ще оздравееш ли? - Като я изпееш, ще оздравееш.

Та казвам: Трябва да турим мощното. Всички говорят за младите, че сме млади. Всички, които сте остарели, изгубили сте Любовта.

Защо да не можете да приемате Любовта на младите, които са проводници на Божията Любов в света? - Аз бих препоръчал на някои стари, които са изгубили Любовта в света, да повикат едно дете, да се научат какво е Любов. Повикайте едно дете на 4-5 години, то ще ви покаже. Наскоро дадох съвет на една сестра, която минава за доста напреднала, сега закъсала, понеже й дали болест за изпитание. Казва ми: Какво да правя? - Рекох: Ще повикаш едно дете на 5 години, ще го нахраниш добре и ще му кажеш, да ти каже една хубава дума. Каквото ти каже детето, ела че ми го кажи. След като се нахранило, то й казало: Сестра, много се безпокоиш. Казвам: Туй дете й казало право. Казвам на нея: Ти се безпокоиш, трябва да бъдеш спокойна. Защото Господ е промислил, няма какво ти да мислиш. Ти мислиш, като че Господ те е забравил. Всеки може да те забрави, но Онзи, Който те е пратил на земята, няма да те забрави. Казва: Господ ви написал на дланта си. Той като погледне, вижда ви на дясната си ръка. Казвам: Понеже, сте написани на Божията ръка, не правете петна на тази ръка. Не само да бъдете написани, но Господ като погледне на ръката си да каже: Добро е това дете, радвам се. Да не каже: Погрозняло това дете. Мене не ме интересуват погрешките на хората. Вас да ви не интересуват вашите погрешки, интересувайте се от доброто, което излиза от Бога. Интересувайте се от Любовта, която излиза от напредналите братя. Всичките слънца те са напреднали в пространството изпращат хубавото. Тук на земята много малко престъпления има. Не мислете, че престъпленията са много. Престъпленията са много малко в сравнение с престъплението, което съществува в света, туй престъпление излиза от самото добро. Злото в света произтича от самото добро. Аз злото го наричам една материя неорганизирана. Онази организираната материя влиза в царството на доброто. Неорганизираната влиза в царството на злото. Следователно, то е ровък материал, който трябва да се обработва. Не се опълчвайте против злото. Писанието казва: Не противи се на злото. То е един неорганизиран свят, който е в наша полза. Всички ония мисли, които

са написани от хиляди години, всички трябва да се завземат да работим.

И наведе се надолу и пишеше. Само Любовта може да пише. Един ден, когато дойде Любовта в сърцето ти, когато гледаш най-мрачно в своя живот, наведи се и пиши.

Ако тия садукеи и фарисеи дигат шум, кажи им: Който е безгрешен, той да хвърли камък върху мене. - Като се издигна попита я. Осъди ли те някой? - Никой. - Нито аз те осъждам. Иди и живей разумно, както Бог създал света, и ти ще имаш Божиите благословения.

Схващайте хубавото. Като прави нещо човек, има нещо, което спъва хубавите мисли, желания и постъпки. Туй, което спъва го изхвърлете, не се поддавайте на тия внушения. Доброто, малките подтици приемете, защото нашите мисли, нашите желания, чувства и по-стъпки са като дъждовните капчици, които пречупват светлината, образуват Божествената дъга. Всичко иде от нашата мисъл, която е чиста от нашето желание, което е чисто от постъпките. Постъпките носят Божественото благо. Та тях трябва да разчитаме.

Добрата молитва.

20. беседа, държана на 8 февруари 1942 год., неделя, 10 ч. с. Изгрев. София

СЪЖИВЯВА

Добрата молитва.
"Изгрява слънцето".

Ще прочета само един стих от Евангелието: "Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Бога".

Духът Божи.

5 глава от Йоана, 21 стих: "Понеже, както Отец въздига мъртвите и съживява, така и Синът, когото иска съживява".

Често човек изгубва смисълът на живота, понеже, изгубва целта към която се стреми. Даже в религиозните хора, духовните хора, често настава една криза и в учените хора настава криза. Някои лекари съжаляват, че са станали лекари. Някой професор-лекар съжалява, че е станал лекар, даже банкери съжаляват на този взема пари ще се скара с него, на онзи вземе пари. Та казвам: Хората мязат на младите моми, като се влюбят, първият ден е Царството Божие. Раят е вътре, след това, раят постепенно го напущат, слизат от него, идват в чистилището, после мязат на Ян Веслей, който казал на третия ден, след като се оженил на един свой приятел: "Не си струва човек да се жени. Не го вземайте". Той веднага разбрал, че направил погрешка. Той бил проповедник в Америка, взел една жена и тя много ревнива. Той ходи да проповядва на тази сестра в Господа, на онази сестра за Господа, на тази писъмце, на онази писъмце, тя му казва сега тия работи няма да ги правиш. Сега другите ще ги оставиш малко настрана. Аз се чудя по някой път отде се яви един човек нито те е родил, нито ти е дал нещо, като се влюби в тебе казва: "Нямаш право, стане ти господар". Мъж или жена, казва с другите нямаш да имаш работа. Отгде накъде се пръкнало туй. Ще оставим, то е един философски въпрос. Нас ни интересува целта, смисъла на живота да

се осмисли. Смисълът на живота е оживяването на човека, безсмъртието. Човек да се освободи от ограниченията на смъртта. Няма по-страшно нещо от смъртта. Като дойде смъртта, какво нещо е? - Най-първо тя купува нещо, погледнеш закачи палеца долу на крака, някой път ще почервенее ръката, посинее, лекарите режат, казват, трябва да се режи ръката. По някой път гръбнака си изместил, по някой път врата си изместил. Станало някакъв удар в мозъка, ще ми разбива черепа. Ще правят операция, някой тумор се родил, някой път туморът се родил в стомаха, ще го оперират, ще го извадят навън. Зароди се туберкулоза, започват да го ядат човека, жив човек го изядат. Дават му церове, не го изядат. Питам, при такъв един живот има ли смисъл. Колцина са на страх като в турско време, башибозуци могат да дойдат, да те оберат. Или някъде няма никаква сигурност, разбойници може да дойдат. Казвам: Хубаво е човек да бъде сигурен, да бъде здрав. Дойде болестта да я хванеш, да кажеш: Слушай, дай си акредитивните писма, защото болестта иде като консул. Започне вече да оперира.

Та казвам: Верующите имат светлина да се справят най-първо с болестите. Ако ние не можем да се справим с болестите, това показва, че не сме достатъчно организирани, не знаем ония закони, с които трябва да разполагаме. По някой път разполагаме с много малко знание, със знанието на детинството. Като сме деца, това знание помага, но щом излезем из областта на детството, детското знание не помага. Дойдем във възрастта, станем възрастни, тогава детските знания не помагат. Дойдем до пълната възраст, туй знание не помага. И най-после като остареем, знанието на детинството, на възрастния и на пълната възраст, не помагат. Старият човек трябва да има друго знание. Казвате: Като идем на оня свят. Ти този свят не си разбрал, че оня свят ще разбереш. Ако този свят не разбираш, и оня свят няма да разбираш, защото той е още по-сложен. Ако лесните задачи не може да разрешаваш, как ще разрешиш сложните задачи? - Като музикант проста някоя песен не можеш да изпееш, ще вземеш някоя опера,

казва: Може да изпея тази песен. Възможно е. “Ола билир” - казват турците.

В живота не може да се добие безсмъртие без едно правилно разбиране на Любовта. Не може да се придобие Вечният живот. Там, дето съпътствува ревност, всякога смъртта следи човека. Без разлика дали си религиозен, дали си светски или си светия. Ако си ревнив, смъртта ще те намери. Дали си някой гений, ще те намери смъртта. Аз не засягам, което е възможно, но което е невъзможно засягам. Целта на живота е възможното. Безсмъртието, това е целта на човешкия живот.

Казва: “Това е Живот Вечен да позная Тебе, Единаго Бога”.

Или както Отец въздига. Кой въздига Отец, които Го любят, които имат Любов. Ти без Любов туй безсмъртие не може да го добиеш. Аз нямам към Бога солидни отношения. Той никога няма да ти даде тази власт в ръцете. Чудни са хората, днес се проповядва една религия, казват: Да вярваме в Бога. Не е лоша вярата, но аз не зная на какво се базира тази вяра. Вяра без любов е мъртва. Надежда без вяра е без основа. Но и вяра без Любов, е мъртва, защото когато се съединят Надеждата, Вярата и Любовта, тогава животът вече има смисъл в себе си. Сега не искам да оставя във вашия ум... Вие се спирате на външните работи и казвате, тази работа не е за нас, тази задача не я решавам. Туй не е за нас. Три неща има на земята, които човек трябва да знае: Той трябва да знае защо яде; той трябва да знае защо диша, трябва да знае защо мисли. Защо хората ядат? - Защо дишат хората? - Аз дишам. Хората дишат и аз дишам. Хората мислят и аз мисля. После казва: Защо ще мреш? - Хората умират и аз ще умра, нищо повече. Хората умират един по един, никога не е имало случай, дето цял един народ да умре наведнаж. Листата на дървото окапват един по един. Идущата година подкарват нови. Индивидът умира, но народът не умира. Тогава, ако един народ умре, човечеството не умира. Народите са клончета на туй дърво. Значи има нещо, което не

умира. Трябва да намерим туй безсмъртие. Туй, което умира, това са променчиви фази, които минават.

Та казвам: Трябва да се образува една връзка, без Любовта към Бога, вечният Живот, не можем да го постигнем. Това е най-голямата свобода. Във вечния живот ще мяза. Представете си, че сте свързани с безброй малки нишки навсякъде. Всички нишки се скъсват, ти се освободиш като някоя птичка и хванеш в пространството, дето искаш. Свободен от всичките ограничения. Вътрешните ограничения. Често ние се смущаваме за нищо и никакво. Виждам някой ден времето е облачно, смущаваме се. Подухнал северен вятър. Смущаваме се, че можем да се простудим. Паднал малко сняг, понижила се температурата на 5-10 градуса, ние се плашим. Лошото в света, ние го създаваме. Когато времето стане лошо и бурно, това показва, че в света съществува голямо безлюбие. Безлюбието образува зимата. Любовта образува лятото и хубавото време. Те са две състояния. Тогава казвам: Ние можем да изменим зимата, като внесем Любовта. Веднага ще се измени зимата. Същият закон е: Ти внесеш един безпорядък, безлюбие в ума си, безлюбието в ума намалява светлината. Безлюбието в сърцето, намалява се топлината. Безлюбието в тялото, намалява се силата. Щом ти намалиш силата и тялото, любовта ти е отслабнала. Щом започнеш да трепериш, най-малкият вятър като те полъхне, намаляла се е топлината, любовта в сърцето се намалила. Като започне да не ти стига умът, любовта не работи. Те са правила, които всички трябва да ги имате, елементарни правила. Може да се обясни научно, да ви кажа туй. Когато горението в дробовете отслабне, човек ще се разболее. Когато в мозъка намалее, човек ще стане шашав. Когато въглената киселина се увеличи, в тялото ще се родят всичките болести. Въгленът само по себе си не е дошъл у нас, той дойде по причина на безлюбието, намери място. Температурата се е намалила в сърцето, по причина, че любовта е отслабнала. Ние страдаме от безлюбие. В мозъка се намалява фосфора, понеже любовта се е намалила. Всичките елементи, които

съществуват на физическото поле, от колко елементи е създаден този свят? - Може да четете, може да намерите химията на Менделеев и ще видите колко елементи има. Сега има нови елементи. Всичките елементи, които съществуват, са се подчинили на Любовта. Всички елементи, от които е създаден духовният свят, и те са подчинени на Любовта. Всичките елементи, от които е създаден умственият свят, и те са подчинени на Любовта. Следователно, ако обичаш един елемент от друг. Който елемент обичаш, ти го привличаш. Например, някои хора искат да станат богати в света, но знаят какво нещо е богатството. Следствие на това, станат богати, започват да тлъстеят. Всичките елементи, идат, започват да се трупат отгоре. Мисля, че един англичанин е тежал 300 кгр и като умрял на третия етаж, че не могли да го снемат по стълбите, та през прозореца трябвало с въжета да го спуснат. Ако ти тежиш 300 кгр, какво ще допринесе тази материя 300 кгр? Има змии, които тежат повече от 300 кгр. Една голяма боа над 300 кгр е. С друго ние трябва да се хвалим, с едно организирано тяло, направено от фина материя. С едно сърце фино, сърце направено от фина материя. С едно сърце фино, сърце, направено от фина материя, което бие ритмично, музикално. Като туриш ръката на сърцето си, издаваш един ритъм, една топлина. Някой път ти е приятно. Някой път турили ли сте си ръката? - Ако искате по някой път да знаете дали сте здрав, турете ръката на сърцето си и ако ви е приятно, да слушате пулса на сърцето си, здрав сте, не бойте се. Щом започне някой да те смущава, има нещо. Щом започне челото да става топло, не е добър признак. Щом започне челото да става топло, не е за препоръка. Хладно трябва да бъде. Една хладина, както когато лятно време имате 40 градуса топлина, и една сянка, такава една хладина трябва да чувствуваш. Такова е здравословното състояние. Казват старите педагози: Студено чело, топли крака. Щом краката изстиват, а челото е топло, ти си обърнал целия органически свят наопаки.

Питам: Какъв е този религиозен живот? - Нас не ни трябва да вярваме. Да вярваме в Бога. Ако ти не знаеш една леска, какво отношение има към тебе, защо Господ я създаде? - Ако ти не разбираш езика на тази леска, ако ти не разбираш езика на камъните. Ако ти не разбираш езика на водите; ако ти не разбираш езика на вятъра; ако ти не разбираш езика на светлината; ако ти не разбираш езика на звездите, че в какъв Господ ти вярваш? - Този, Който говори на всичките езици, на толкоз езици говори. Ти един език не знаеш, а минаваш за Негово чадо. Че много глупав човек си. Даровитата майка, даровито дете ражда. Даровитият баща, даровито дете ражда. Как е възможно ти да си роден от Бога, и да си невежа. Ти простакът минаваш за Син Божий. Не, така не се мисли. Един човек, който казва, че вярва в Бога, трябва да има един отличен ум, светъл ум. Един човек, който казва, че вярва в Бога, трябва да има едно отлично сърце. Като музика да е. Да ти е приятно. На сто крачки като минеш да ти е приятно да кажеш. Още веднъж да го срещна. Тия неща ви ги казвам не за обезсърчение, но за поощрение. Вие ще кажете тогава нашата е свършена. Не е свършена. Какво ти е свършена работата. Криво разбираш. Казвам някому: Посей тази ябълка. Той я посее, зарови я половин метър под земята. Казвам: Не се заравя така. Казва да не замръзне. Само няколко пръста ще я туриш под земята. Тя няма да може да израсне. Покрил си я с много пръст. Изрови я оттам. Той казва: Нека седи - няма да израсне. Ние обичаме големите работи и настояваме. Ние искаме изведнъж да станат нещата. По земному много умни сме. Казва, ти знаеш ли как да се молиш? - Аз зная само три думи на Бога да кажа. На вас ще ви ги кажа. Времето ще се развали, ти кажа. Времето ще се развали - в името на Божията Любов, времето ще се оправи. И се оправи времето. Срещам някой човек, който е прост, не ме разбира, казвам: В името на Божията Мъдрост да се просвети умът ти. Просвещава се човекът. Срещам един човек, ограничен във вериги, казвам: В името на Божията Истина, да паднат тия вериги. И те падат. Какво повече от туй? - Че аз се моля, времето

не се оправя. Каква е тази молитва? - Всякога трябва да имате в себе си. Аз цитирам по някой път ние имаме доста голямо затъпяване в нас. Ако тази Любов не може да премахне облаците, които са наслоени, ако тази Любов не може да премахне твоята зима, която е настанала. Някой път при два, при три метра сняг, водата замръзне. Не само на 34, но и 50 градуса студ. Ако тази Любов не може да измени твоето вътрешно състояние, какво ще стане?

Та казвам: Писанието казва: "Призовете Ме в ден на най-големите си изпитания и аз ще ви покажа пътя, по който да излезете. Тогава ще ме прославите на земята".

Баща и син отиват на един концерт, понеже 4-5 месеца синът свирил на цигулка, дошъл някой виртуоз и като се връщат от концерта с баща си, синът казва: Татко, и аз като него свиря. Като него държа цигулката, като него държа лъка. Бащата му казва, като него държиш цигулката, но такива тонове не може да изкараш.

И ние по същия начин държим цигулката и лъка, теглим лъка, теглим лъка, но тоновете не са същите. Там е всичкият резултат. Ръката трябва да дойде на ония места, дето са поставени тоновете. Точно на място трябва да се поставят пръстите.

Сега, в съвременното проповядване, намирам един голям дефект. Личното проповядване нищо не допринася на човека. Казват: Да бъдем добри. Чухме да бъдем добри. Да свирим, да свирим. Колкото и да ти казват. Веднъж да ти кажат и да вземеш цигулката. Кажат да свирим, а ти казваш, имам малко работа, после пак отлагаш, отлагаш. Аз ще ви приведа един анекдот:

В България една млада мома купува цитра, 20 години казва ще свиря. Най-после един ден, става, въодушевлява се, намира учител по цитра и тя стана близо на 40 години. Казва: Бях в гимназията, бях много заета, после с университета, сега ми остава свободно време. Казвам: Много си възрастна, но ще се помъча да ти преподавам, да ти преподавам на цитра. Започна да свири тя и той й казва, голям простак си. Музикалните хора са много сприхави. Аз имах един

професор, първият учител, един чех, много музикален, с отлична музикална памет, каквото чуе, всичкото го запомнюва. И каквото чуе, всичко го запише, като чуе някаква мелодия, напише я. Някой ученик като свири неправилно, това го дразни, той маха ръка, излезе из къщи. После пак се върне. В музиката големи изпитания има. Музикалният човек без изпит в музиката, не може да прогресира. В музиката се туря Питагоровият изпит. Четири години ще мълчиш, като ученик да не говориш, ще слушаш без да говориш. Цели 4 години ще те подиграват и той трябва да издържи на подигравките. Те ще му кажат всичките неща и той не трябва да изгуби равновесие, прост, невежа си, какво ли няма да му турят, и той трябва като философ да ги понесе. Само да се поусмихне, като издържиш изпита, тогава те вземат като ученик в училището. Някой път в живота се случва някое противоречие, изпитват ви. Вие искате да влезете в Божественото училище, най-първо ви турят на изпитание. Ако малкото изпитание не можете да понесете, как ще понесете голямото изпитание? - Сега изпитанията в света, не произтичат от добрите същества. Изпитанията идат от по-нисши същества от нас. Когато отивате например, при тази млада мома, тогава се насъбират такива прости, музикални същества, които искат да се учат, че надуват професора да те обижда. Професорът никога не може да обиди един даровит ученик. Приятно му е, че е даровит. Понеже, е даровит идат, най-даровитите, гениите на музиката. Тези простаци, казва, махни ги. Ние по-лесно можем да научим отколкото той.

Едно състезание има в религията. Събират се хора религиозни и започват да се хвалят един други, казват, ти си много напреднал. А зад гърба му казва: “Да го понамажем малко, той е простак, но обича да го хвалят”. Казват: Ти си много напреднал, като се молиш всичко става. Казва: “Ти като се помолиш, земята върви право”. А когато ние се молим, не върви. Че аз, когато не бях роден, земята не вървеше ли? - Ако земята остане по моята молитва да върви, право е, в това отношение. Моята мисъл е моят път. Аз съм в дадения случай моята

мисъл. Моите мисли и моите чувства се изкривяват, и моят (път), по който вървя, се изкривява. Тогава се заражда едно противоречие между мене и земята. Та казвам на вас. Вие сте на разни възрасти, започнали сте като тази 20-годишна, изгубили сте по музиката. Този професор, който ви преподава, намира, че не сте досетлив. Нещата искат досещане. В Америка мъжът и жената посещават едно събрание. Проповедникът обичал да привежда примери. Американските проповедници много нецензурирани работи говорят. Като го слушали, мъжът се разгневил на жената и казва, не те е срам да ходиш да разправяш на проповедника как се караме, срамота е, да ни компрометираш, пред цялото събрание. Тя казва: Нищо не съм казвала - как, не искам да ме лъжеш. Още веднъж да си държиш устата затворена, да не чувам тия работи в събранието. Особени са тия проповедници, тия съживителни проповедници. Големи събрания, дето се събират по 4000-5000 души Проповядвал много свободно. Един проповедник казва: Аз имах една баба, тя беше много упорита. Не живя много, умря и отиде в ада. В събранието разправя това. Разправя в събранието, за да не идат и те в ада. Един става от публиката, и проповедникът му казва: “Стой, къде отиваш”. Той се спира. Казва му: “В ада отиваш”. Обръща се той към проповедника и му казва: “Няма ли да изпратиш много здраве на баба си?” - Адът не е така страшно място. Този ад е малко по-приятен от земята. Земята в някои отношения е много по-лоша. Ако идете сега на бойното поле е по-страшно, отколкото в ада. Бомбите, които падат, гранати отвсякъде, много по-страшно е. Денем и нощем седиш, със седмици не можеш да бъдеш спокоен.

Казвам: Единственото нещо, което нас може да ни спаси, то е Любовта към Бога. Защо върви светът така, не се смущавайте от туй. Този свят е такъв. Бог е допуснал с добра цел. Всичко онова, което днес става в света, тия са хубави работи. В този безпорядък Господ ще създаде един отличен свят. За него няма нещо невъзможно. Невъзможното за нас, е възможно за Бога. Всичкият безпорядък,

който съществува в света, и адът служат на Бога, тъй както и раят. В ада онези работят за Господа. И в небето работят за Господа. Сега ще кажете, че в ада ще се мъчите там. Нима ние не се мъчим тук? - Вие, ако идете в ада, онези, които са в ада, ни най-малко няма да ви кажат, че се мъчат. Енергични са. Мислят постоянно как да излязат, как да завладеят света. Освен, че не се мъчат, мислят как да завладеят света. Измислят все нови и нови начини, за победа. Ако те дойдеха до Божественото разбиране, защо Господ създаде света. Ще вземат друго направление, те са още по-лоши от тези на земята. Непросветено е тяхното съзнание. Вземете толкоз секти има които вярват в Бога. Християни има. Каква разлика има между протестанти, католици, баптисти? - Каква разлика има? - Кой вярва по-право? - Едни се хвалят кои обичат Христа повече, кой е готов да изпълни Неговата Воля повече, кой как вярва. Според мене, вярата е закон за празните стомни. Да имаш вяра значи да носиш празни стомни и да търсиш къде да я (ги) напълниш, то е вяра. Всеки, който няма празна стомна, той е безверник. С празна стомна е верующ. А без празна стомна е безверник. Сърцето трябва да бъде празно, за да приема Любовта. Щом сърцето е пълно с кал, то не е вяра. Та казвам: Криво разбиране на вярата е. Вярата е благото на Любовта, която извира. Този живот е на вярата. Вярата става жива, когато Любовта извира. Животът извира в нас и този живот започва да ни ползува. Това е онази вяра, която ние търсим. Казва Христос: "Който вярва ще бъде жив извор в Него". Казвам: Какво има нас да ни смущава? - Гледаш един богат човек, казваш, защо Господ го благословил? Как мислиш за добро го е благословил. Казваш, защо аз съм сиромах? - Ти си сиромах, за добро е. Ами, че онзи вол, как мислиш, неговото положение е много по-долу и той е доволен, а ти като човек не си доволен, и казваш, че си сиромах. Най-първо не мислиш право. Аз съм срещал бедни хора, по-хубави от тия научените на гениалните. По-хубаво устроени глави, устроено лице, устроена по-хубава уста, тяло и ръце по-хубави. Питам, този човек беден ли е? - Този човек има един капитал, едно

богатство, което с нищо не може да го купи. Онзи, истинският капитал, това е вашият ум. С какво може вие да замените Божествената Любов? - Може ли тази Любов да я направите само един лъч на Божествената Любов? - И с целия свят не можете да купите това, което този лъч може да произведе във вас. Вие минавате и казвате: Как Господ те е благословил, мене как ме е оставил като сираче, босо. Как сте боси? - Питам: Вечерно време, когато си лягате с обуща, защо сменяте обущата и дрехите си? - Мислите ли, че онзи, който е подкован, че той ходи по-добре? - Не гледайте на съвременния живот. Ние, ако бяхме имали Божията Любов, ние щяхме да си направим малко по-други обуща, отколкото сега носим. Някой път мене ми казват: Ти нали проповядваш, защо носиш обуща на животно? - Аз, рекох, нося обуща на животно, за да помогна на тях. Искам да се свържа с тях, един ден всички животни, от които съм носил обуща, ще ги намеря, ще кажа: Я дайте тези насам. Туй именно, което носите, то не е ваше. Я да го дадем, да го върнем на тия животни. Трябва да бъдем справедливи. После по някой път казваме, аз нося обуща. Уча се от добродетелите. Нося на някой теле, на някой вол. Уча се. Като туря обущата, уча неговото търпение. Всяка кожа ми дава търпение, пример ми дава. Аз, например, не зная моята кожа за обуща не може да стане. Не зная дали си бих дал кожата за обуща. На онзи вол, без да искат, вземат я. То е една голяма жертва. Другояче трябва да гледаме на тия животни, които стават жертва. Мислите, то е произволно. То е колективно самоотричане. Тия животни се жертвуват, да може ние да се подигнем, да могат те да дойдат при нас, да могат да прогресират. Да дойде за нас ред и ние да дойдем на вашето място. Онова жито се жертвува за доброто на човечеството и самото жито се подига. В света всяко нещо има цена. Всичкото битие се стреми към вечния живот, в който Бог пребъдва. Заради тази Любов, всички растения, всички животни и ние хората трябва да жертвуваме всичко, за да се домогнем до живота. Ние искаме много лесно да влезем в Царството Божие, с много малко, като се помолим

три пъти само и тъй премигваме с очите си. Слушайте да ви кажа: Ти, когато искаш да се молиш, Христос казва: Ти когато се молиш. Аз казвам: Ще намерят една бедна вдовица и вярва в Бога, ще влезеш и ще я прегърнеш, ще я целунеш, ще й занесеш храна и ще й кажеш, я сестра яж. Едно кило ябълки, круши, череши и тя като яде, ти ще се радваш. Какво значи да се молите двама на Господа?

Казва Писанието, влезе в скришната стаица. Коя е тази стаица? - Някое сираче ще го намерите само, ще го викнеш в скришната стаица, ще го нагостиш, ще му дадеш обуща. Ще го пратиш в училище. Ще го потупаш по гърба. Сега се проповядва все тайната стаица. Тая стаица е Любов, не да те знаят хората. Но Отец, Който вижда в тайно, ще ти въздаде явно. Това трябва да бъде бъдещето верую на хората. Мене са ме питали: Ти като проповядваш, правиш ли го? - Аз го прилагам. Ако като виждам нещата, в мене е правило. Аз като нося, не давам на хората. Може да е малко, нито един косъм от брадата, нито от главата, не давам, не давам. Комуто давам, много давам. Може да му взема пресен хляб, дето не са го бутали. Плод най-хубавия. Няма голяма мъчнотия. Казвате: Така лесно се проповядва. Ни най-малко не се проповядва лесно. Под думата проповед разбирам (да) направиш нещо. Преди да съм проповядвал, аз съм ходил и съм направил. Преди да дам концерт, аз съм свирил 20 пъти тия упражнения. Не за пръв път излизам, но 20 пъти съм ги свирил, на мене ми е приятно, самоувереност имам. Ти мислиш, че проповядвам нещо ново трябва да го опитам. Всичкото онова, което правим, трябва да сме го опитали най-малко 10-15 пъти. И като излезеш да си го направиш, понеже нещата не се повтарят. Ако по този начин светът би решил да живее, всичките хора щяха да се подмладят. Болестите 75 % щяха да изчезнат от света. Веднага цялата небесна атмосфера ще се измени. Неплодородните места щяха да станат плодородни. Навсякъде по земята, ако хората бяха приели Любовта. Ще започне да лъха и в България, и във Франция, и в Германия, и в Русия, и в Америка, навсякъде ще започне да лъха Божественото благословение.

В сегашния век сме големи материалисти. Хората вярват само онова, което виждат. Сега вече може да проповядваме в това, което не виждаме. Преди 40-50 години, ако би казал някой, че от Лондон, Берлин или от Америка може да се говори, ще каже, че не може. Или, ако биха казали, че може да се вижда надалече, ще каже, че са илюзии. Тъй просветените хора на миналото са виждали нещата. Човек вижда какво има да стане. Нещата, които ще станат, те са определени. Та казвам: Даже и Божият Глас, когато ние говорим, ние сме много смешни. Когато ти каже Господ, дай 5 стотинки, бръкнеш и даваш. Когато ти каже дай 1 лев, пак даваш. Сто лева започваш да се свиваш. Като ти каже 1000 лева, вече не е право. Колкото отива нагоре, като ти каже раздай всичко, казваш не е от Господа. Като ти каже дай 5 стотинки от Господа, а като ти каже раздай всичко, не е от Господа. То е неразбиране на нещата. Онзи, който раздава, той е вече собственик на цялата земя. Той вижда, че всичко каквото има на земята, то е негово. Казвам: Аз съм сиромах. Човек, на шега, казвам, пак и вярно е. Раздадох всичкото си богатство, пък сега не ми го дават. Всичките банкери взеха, не искат сега да дадат, искат да ги съдя, аз не искам да се съдя. Казвам: Един ден, когато по любов решите да ми го върнете, върнете го, но не искам да ви съдя. Най-първо мене не ме интересува богатството на хората, което имат, аз се радвам на тяхното богатство. Има несметни други богатства, на които хората не са сънували. Ако е за богатство, аз може да ида на месечината. Там има късове до 100 кгр злато. Туй по 36 кгр на земята има и по 100 килограма скрито злато, богатство има. Може да ви дам цялата месечина, които са от вас иманяри. Златото е емблем на човешкия живот. Астролозите турят златото емблем на слънцето. Много добър проводник на живота е то. Среброто е проводник, здравословен проводник. По някой път месечината има доста злато, сребро има. Среброто действува лечебно. Всичкото злато иде от слънцето, то носи живота. Онзи, който разбира самия живот, златото се ражда тъй, както се раждат плодовете. То расте постоянно. Най-

хубавият ценен материал, но хората не може да ядат злато. Има известни микроби, които ядат метала и го хрупат и се хранят с тях.

Сега да дойдем до същественото:

Има една вътрешна страна на нещата. Богатството в света, ти трябва да го завладееш най-първо със своя ум. Богатството в света, ти трябва да го завладееш със своето сърце. Богатството в света, ти трябва да го завладееш със своята воля, то е богатство. Ако златото не можеш да го постигнеш в своя ум, да влезе в мисълта ти, защото има мислово злато. Част от туй злато трябва да влезе в състава на твоята мисъл. Златото трябва да влезе в състава на човешките чувства. Златото трябва да влезе в състава на човешките постъпки. Едно злато, което минава през човешкия организъм, туй злато прогресира. Едно злато, което не е минало през органическия свят на живота, е още в нисша степен на развитие. Казвам: Туй злато, което имате, трябва да мине през нашия ум, трябва да мине през нашето сърце и през нашето тяло, за да се облагороди за в бъдеще. Казвам: Такъв един процес имаме. Колко мисли нови трябва да възприемем? - Колко чувства нови трябва да възприемем? - И колко постъпки нови трябва да направим, за да се подигнем за в бъдеще. Всеки един човек трябва да внесе безброй хубави мисли, да се ползува от хубавите мисли на цялото човечество. Да се ползува от хубавите желания на цялото човечество, да се ползува и от хубавите постъпки. Другите хора да се ползуват от твоите хубави мисли, да се ползуват от хубавите ти желания и постъпки.

Казвам: Новото учение седи в това, да станем всички проводници на Божиите блага, да минава през всинца нас и във всеки едного от нас, да остане онова, което е потребно за нас, защото животът е създаден за нас. Всичко онова, което съществува на земята, защото има предназначение за човешката душа. Защо ти гадаеш, дали Господ мисли за тебе или не, ти мислиш, че Господ не мисли, то е човешка мисъл, може хората да не мислят, Господ, Който те е

създал, мисли, заради тебе. Мислите ли, че един художник, който нарисува една картина, че той не мисли за картините си.

Желая всички да бъдете учени в Любовта, учени в обичта.

Вярвайте в Божията Любов, за да се подмладите всички.

Отче наш.

21. беседа, държана от Учителя на 15 февруари 1942 година, 10 ч. с., неделя Изгрев, София

ЧОВЕШКАТА ДУША

Отче наш.
“Ще се развеселя”.

Ще цитирам един стих само от 15 глава на Матея: Петър Му рече: “Изтълкувай ни тази притча.”

“Духът Божи”.

Ще говоря за човешката душа. Понятията за човешката душа са смътни. Всеки мисли за душата и каквото мисли, все е право за него. За него е право, но е и за другите. Душата е от полудуховните, от полуматериалните реалности. Свързана е с два свята: Материален свят, следователно тя съдържа в себе си всичките ония преживявания, които ние сме преживяли на физическото поле. Тя го съдържа в себе си. Всичко онова, което имаме да преживяваме и него съдържа. Сега туй не трябва да смущава вашите понятия. Когато слушате един цигулар да свири или да ви пее някой, техните песни не трябва ни най-малко да смущават вашите песни. Туй трябва да бъде едно поощрение на вас. Някой казва, пее по -хубаво от мене. Ти си мислиш. Ти някой път мислиш, че пее по-лошо, то е пак твое схващане. Може този човек да пее както ти. Ти като го обичаш, той пее по-хубаво от тебе. Като не го обичаш, пее по-лошо. Като нито го обичаш, нито го мразиш, тогава пее точно като тебе. Ако го обичаш, пее по-хубаво, ако не го обичаш, пее по-лошо. Като нито го обичаш, нито го мразиш, тогава като тебе пее.

Та казвам: Когато се говори за такива работи, мислите, че само така се говори. Казвате: Какво има да се говори за Господа. Да вярваш в Него. Въпросът не е за вярване. То е много голямо ограничение. Ние вярваме в онова, което Господ е създал. Извън онова, което Бог е създал, ние не го знаем какво е. Искате да знаете какво нещо е Господ.

Ти ще го знаеш по това, което той създал. Ти ще го изучиш. Един певец не можеш да го знаеш какво е той, преди да е пял. Като пее той е певецът в дадения случай. Извън песента какъв е, той сам си знае. Ако пее хубаво, добър е. Ако пее лошо, лош е. Ако не пее никак, нямаме понятие за него. Та сега знанието не иде само по един начин. Казвате: Аз го видях. Но единствената реалност не е това, което виждаш. Аз го видях, аз го чух, това не е единствената реалност. Вкусих го. Това, което вкусваш, не е единствената реалност. Вкусих го. Това, което вкусваш, не е единствената реалност. Пипаш го. Това, което пипаш, не е единствената реалност.

Сега мнозина по някой път. Някой слуша една беседа и искат нещата в една беседа да върти механически, както някой автомобил. Да се въртят колелата. И този автомобил от себе си не се търкаля. Някой го търкаля. Кой го търкаля, взривното вещество. Някой горе се качил на него и постоянно шиканира, дразни го, като се дразни, като се сърди, автомобилът, върти се колелото, върви. Щом престане да се сърди, той спре. Вие сега схващайте. Правим аналогия. Казвате: Да бъде човек добър, да не бъде лош. Човек като е добър и лош, тогава колелата вървят. Щом като не е добър и лош, тогава колелото на едно място стои. То е схващане сега. Някой автор ще цитира, какво е казал някой велик човек. Че какво е казал Сократ? - Преди 2000 години ти не си бил там, не си авторитет да кажеш какво е казал. Какво е казал Христос преди 2000 години, ти не (си) авторитет. Писал някой, чул някой, казал някой, от него да вадиш своите криви заключения, да го държиш отговорен за нещо, за което той не е сънувал, това не е правил. Някои мислители има, които мислят, че Христос повърнал света 2000 години назад. Много учени хора пишат как го е повърнал. Той не е автомобил да го върне назад. Значи според тази логика, ако Христос не беше върнал 2000 години света назад, светът щеше да има по-висока култура. Аз казвам, ако Христос не беше върнал света 2000 години назад, светът щеше да бъде в един прогрес. Като дойдеш до прогреса, то не е върнал автомобила. Ако караше този автомобил,

какъв щеше да бъде прогресът? - Казвате: Прогресирал. В какво седи прогресът в света? - В изобретението, че приложиха в едно пушкало в един аероплан каква мисъл? Каква логика? - Бият се и куршумът точно на място пада на прицелната точка. Като те замери логически, точно на място, как ви се харесва тази логика? - Тогава за нас логиката да не е когато като гръмне да не те удари, да не е логично. Бих желал пушките да не са логични. Бих желал лошите чувства да не са логични. Логичните неща да бъдат в доброто. Доброто да бъде логично. Каква е логиката? - Логиката е онова, което носи живот вътре в света. Логиката е това, което носи светлина в света. Логиката е това, което носи светлина в света. Логиката е това, което носи сила в света. Не е една механическа сила. Онзи автомобил, който се движи по пътя, той няма съзнание даже. Горящото вещество, което го движи и то няма съзнание. Има едно същество, което разбърква работите. Дига скандалите вътре и се движи този автомобил. Туй същество, което дига скандал, то не е разумно. Онези, които не дигат скандал, те са мирни същества. Казва, каквото кажеш, ще направя.

Сега ще ни кажат, че има зло в света. То е наше схващане. Какво разбираш? - Дава ти някой човек пари, добре е. Вземе пари, лошо е. Значи какво означава? - Дава, добро е. Взема, лошо е. Значи какво означава? - Дава, добро е. Взема, лошо е. Но туй отчасти е вярно. Да допуснем, че някой ти турил 30 кгр на гърба ти товар. Аз се обръщам, логически разсъждавам. Дойда аз, туря ти 30 кгр, нали даването е добро. 30 кгр туря на гърба ти, ти как ще мислиш, каква ще бъде тази логика? - Нали е логическо в дадения случай, може да ти отнемат 50 кгр и може свободно да се движиш. Ред разсъждения има. Има една логика, която във всяко отношение, във всяко време или в дадено време да е права. В друго време не е права. Пита един кое е онова, което ме заставя да дойда в света? - Аз отговарям: Кое е онова, което е заставило нотите да идат в дадена песен? - Да кажем "до" или "ре", или "ми". Ти играеш роль. То е един факт. Да влезеш, за да дадеш един израз на песента. Ти си в една система, не си свободен да

правиш, каквото искаш. Що е свобода? - Ти си свободен в системата. Ти като “ре” си свободен на мястото. Като дойдеш и дадеш израз, идеята на “ре”. То ще се намести. Ще вземеш време или цяло време или половин време, или една четвърт от времето, или една четвъртина от времето, или една осмина, или една шестнайсетина, или една трийсет вторина, или една шестдесет четвъртина. Някъде ще ти турят една точка. Всякога тази точка подир тебе ще иде. Един твой другар е. Каква е идеята? - Музикантът като тури цяла нота, щедър е той, да мислиш повече. Турил половин нота, каква е идеята? - Времето му е малко, той бърза да си свърши работата. Турил една четвъртинка, още по-малко времето е. Турил шестнайсетинка, още по-малко времето е. Като стане работата да се спрем, туря шестнадесет четвъртина да се свърши тази работа. Но бързата работа ще се свърши, всичко не може да бъде на място. Всяка нота има определено време. Една осминка като има, не можеш да кажеш ще взема половината време. Една осминка от времето ще вземеш. Сега онези от вас, които са музикални, разбират, които не са музикални, тази работа не е логична. Погрешно е да мислите, че не сте музикални. Вие правите само погрешка. Казал един, аз не съм навикнал да се моля. Слушали го двама и казват: Я да го накараме да се моли. Чакат го в гората, хващат го, налагат го в земята. Един започне да го налага: “Моля, ти се братко не ме бий. Казват: Нали не се молиш. Казва при тия условия може вече да се моля. Молитвата не е принудително състояние. Сега по музиката двама автори има един англичанин и туй по английски да го произнесеш, ще кажеш, Хеар, ако го произнесеш, ще бъде преер. Хелм Холц в едно.......... правят сравнения по музиката. Единият дава 16 трептения на основния тон, другият 34. Как се намери трептенията? - Кой е методът? - Основният тон, който може да се чуе, е от 16 или 32 трептения. Лъчът, който можем да го видим, има 428 билиона трептения в секундата. Само с толкова трептения можем да видим червената светлина. Под това другите трептения ще ги видим в червен цвят. Че цветовете 2000

години преди Христа, в Египет, в Персия, преди милиони години, авторите, които поддържат и в Индия винаги белият цвят, е седял зад живота, а черният цвят зад смъртта. Жълтият и портокаленият цвят седят зад разумността и мъдростта. Червеният цвят на живота, синият цвят е стоял зад човешкия интелект, за отношението, което хората имат. Преди хиляди години тия хора, които ги учили, ние от къде взехме тия знания? - Ние, съвременният свят, учените хора, разглеждат светлината се движи. Но тия пособия, по които светлината се движи от слънцето до нас, по какъв начин става? - Описваме този начин. Идването на светлината, разумно ли е или не е разумно? - Има нещо разумно и има нещо неразумно в светлината. Ако ви грее дълго време, с тъмно-вишнев цвят, ще произведе едно състояние, което никак не е приятно. Ако ви нагрявам с червено ален цвят, приятно е. Веднага ще почувствувате едно обновяване на организъма си. В сегашните изследвания има хора, които правят опити. Има хора, които от духовната гама на светлината може да минат във физическата. Има начини, по които се правят опитите. Ти си на физическото поле виждаш 7 цвята. Ако започнеш да концентрираш своята мисъл по известни закони, веднага ще дойдеш до едно място, до една черна зона и денем като е, всичко ще стане тъмно, макар че слънцето грее. Тъмно, някой, който не е опитал, ще мисли, че е ослепял. Ти в съзнанието си подигаш, минаваш през една гъста зона. Ако си горе, постепенно се повдигаш, появява се една много приятна червена светлина. 70-други цвята се явяват във втората гама. Сега тези, които сте тук, не зная дали имате тази опитност. Може би някои да са сънували. Вечерно време нали виждате слънцето. Или сте видели някой пейзаж много хубав, то спада вече към втората гама. Понеже, в съня, вие не го правите съзнателно, то става несъзнателно, не можете да видите нюансите на този червения цвят. Вие го виждате като на кино, но ви интересува. Когато хората правят научни изследвания, интересуват се каква е разликата между червения цвят на физическото поле и червения цвят в духовния свят. Единият цвят

разбира статистическото положение, а другият нещата са в движение. На физическото поле на един предмет седи на едно място, да го знаеш в духовния свят, трябва да се движи постоянно. В духовния свят щом се движиш, ти си видим. Щом не се движиш, ти си на физическото поле. Щом спреш да се движиш, ти си видим. Щом се движиш, ставаш невидим. Ставаш невидим, понеже, предметите като се отдалечават, стават малки и изчезват. Ти мислиш, че не съществуват. Те не се виждат. Туй, което на физическото поле е невидимо, значи е далеч от твоето съзнание. Туй, което на физическото поле се отдалечава, в духовния се приближава -туй го наричат промени. Двата полюса на живота, от единия полюс до другия полюс. В една секунда. Двата полюса на живота, от единия полюс до другия полюс в 1 секунда. В червения цвят - 428 билиона трептения стават. Та по някой път вие седите и се смущавате от промените, които стават. В тия промени е животът. Колкото промените са по-бързи, толкоз по-добре. Разбира се има движения, които не са толкоз полезни. Трябва да се усилва движението. Ако човешката мисъл не се усилва, ако човешките чувства не се усилват, ако човешките постъпки не се усилват, няма прогрес. Та казва: Законът на доброто, е закон на вечното движение. Преди да бъдеш добър, трябва да разбираш законите на движението. Тогава ще оценяваш, че всяка една постъпка, всяка една промяна в природата, си има своя ценност. Ти страдаш, но твоето страдание в дадения случай не е твое. То не е твое лично страдание. Ще ви приведа един пример, за да стане малко ясно. Примерът е малко банален. Един българин правил една колиба, турил греди, чука. Един го пита: Какво правиш? - Правя си колиба. Искал да му даде един урок. Казва: Моля, може ли да ми направиш услуга, да си туря гредата на рамото ти. Турил гредата на рамото, той отишъл по друга работа. Минава половин час, един час, питат го, какво правиш, държа гредата. Ако не се подпира тази греда, колибата не може да стане. Тук по някой път, пита някой, какво правиш? - Мисля. Как мислиш? - Тури му гредата.

Преди години идва един арменец, от Турция, отива при един търговец и казва, имам цяла торба диаманти, показва му 10 диаманта. Искам да се освободя от тях. Дай ми 20 хиляди лева за тях. Ако ме хванат, ще трябва да платя голяма сума. Търговецът мислил, че много спечелил, дава 20 хиляди лева. Но като видял диамантите в торбата, видял че това са малки стъкленца, за които платил 20 хиляди лева. Казвам: Този човек е умен, похвалявам го, понеже, отгде щях да си взема пример да го приведа. Ако такива примери нямаше с хиляди. По някой път казвате: Истината не може да се каже. Не е практично, не е разумно.

Във Варна един голям варненски пехливанин, който не обичал да си слуша жената, веднъж се запил в кръчмата. Тя праща детето и казва: Кажи на татко си да си дойде в къщи. Като му казва детето, той казва: Какво ще си дойда в къщи, да седи сама майка ти. Жената взима цепеницата, отива в кръчмата и го налага. Като го налага тя му счупва ръката. Отива той в едно съседно село да му лекуват ръката при един чиракчия (чекръкчия). Казва: Паднах от кон, че си навехнах ръката, не смее да каже, че го била жена му. Ако туй не беше станало, как щях да ви разправям тия работи? - Сега ще разсъждавате. Имала ли е право да бие жената мъжа си? - Щом е по-силна, има право. Мъжът като е по-силен има право да бие жена си. Жената, ако е по-слаба има право да бъде смирена. Щом си по-слаб, да бъдеш смирен. Туй как ще го разберете? - Ще си държиш устата да не предизвикваш. Ти казваш: Аз му казах истината. Никой човек досега не е бит, който е казал истината. Това са факти. Всеки, който е казал истината, се възнаграждава. Ама разбирайте истината. Сега ако ви приведа тълкуването, опасна работа е. Аз ще ви приведа един факт, който има две острия. Кама с две острия. Главатарят на разбойниците казва: “Тия пари аз ги откраднах”. Казва: Говори истината. Казва: Аз ги откраднах. Възнаграждава го. Сега някой прави благодеяния. Някой дал 10-20 хиляди лева, казва: Добре, че си дал. Единият обрал, а другият дал. И двамата говорят истината. Онзи, че обрал и той казва

истината. Не е ли истина. Тия пари на него не са потребни. Всяко нещо, което Бог ни е дал, което хората ни го вземат, е едно благо за нас. Всяко нещо, което Бог ни е дал, че не ни е дадено, всеки, който ни го даде, ще покаже благо за нас. Затуй доброто в света винаги седи да раздаваме Божиите блага. А пък всякога чуждите, да го не вземаме. Що е справедливост в света? - Че един съдия не наказва. Ще те осъдят 10 години в затвора. Има ли право съдията да те осъди. Има право. Ти казваш: Не е право. Съдията като те осъди 10 години, въпросът е дали музикално е определено точно времето. Може да ти турят по-голямо наказание, отколкото трябва. Може да ти турят по-малко наказание, отколкото трябва. Сега кое е право? - Вие ако бихте осъдили себе си, как щяхте да се осъдите? - Да оставим хората. Да осъдим себе си, казвате, аз се съдя. Щом се съдиш какво наказание ще си туриш? - Някой път хората се съдят и големи наказания си турят. Един човек се осъдил да се самоубие. Питам: Има ли право той да се самоубива? - Той няма право да се самоубива. Сега не искам да се отричам от истината. Всяко нещо, което смущава човека, това не е истина. Туй, което смущава, нито е любов, нито е мъдрост, нито е истина. Туй, което примирява човека в света, туй е Любов. Това, което в дадения случай, при най-големи противоречия примирява, Бог е допуснал злото в света. Той създаде света. Лошите хора Той ги създаде. Лошите ангели Той ги създаде. Не ги създаде лоши Бог, добри ги създаде. Вие как обяснявате. Аз бих желал вие да ми обясните, как е възможно, доброто да стане зло. Злото произтича в света от един много елементарен въпрос. Отчасти е така, понеже, Бог като създаде света, Той сам се жертвува. И понеже, се пожертвува, всичко е добро. Злото произтича в света от един много обикновен въпрос. Бог като създаде света се самопожертвува и те като видяха това, поискаха да вземат Неговото място, да идат да управляват света. Бог се скри да ги види какво ще правят. Сега хората мислят, че Господа го няма, и започват да уреждат света. Погрешката е там, Той ги наблюдава какво правят. Те Го делят на парчета, един вълк вземе изяде една овца, Господ в

овцата. Онзи, който го изядат, е по-силен, той като влезе в него, започне да го мъчи. Така един вълк като ял една овца, загнездила се една кост в гърлото. Казва: Може ли да ми помогнеш? - Кост има в гърлото. Казва, каквото искаш ще ти дам, само я извади, ужасно страдам. Вълкът извади костта. Какво ще ми дадеш, благодари, че не ти отхапах врата.

Тъй разглеждам въпроса. Единственото същество в света, което страда, то е Бог. В моите очи е така. Аз казвам някой път на себе си: Слушай, ти няма да причиняваш вреда на същества, които са създали всичките добри неща. Нямаш право да причиняваш вреда на него. Някое същество не те разбира, остави го. Сега ние искаме хората да ни разбират. Ние не искаме тях да разбираме. Ние искаме те да влязат в нашето положение, да ни разбират. Ние не искаме тях да разберем.

Петър казва: "Изтълкувай ми тази притча". Пита го Христос: "Кой казват, че съм".

Петър казва: Ти си Христос, Син Божи. Казва Христос: "Кръв и плът не са ти открили това. Кръщава името му от Кифа да стане Петър. Камък да стане. Но този Петър не може да разбере истината. Туй още не беше истината. Защото като каза Син на Бога Живаго, казва: Като дойдеш в Царството си, мене Петър ще туриш, ще знаеш, че аз съм първият, който познах, че си Син Божи. Ще ми дадеш първото място. Христос нищо не му каза. На първото му каза, че Духът ти е открил. Открил ти е Духът, но ти не си разбрал какво нещо е истината. Казва им Христос: "Ами тази вечер, вие всички ще се отречете от Мене. Аз ще ви поставя на изпит и вие ще се отречете". Петър казва: Всички могат да се отрекат, но аз никога. "Ти ще видиш, Петре: преди да пропее петелът три пъти, ще се отречеш от Мене", казва Христос. Имаш добри желания. Поискай един да те опита. Аз се молих за тебе, че когато се утвърди Твоята вяра, да познаеш истината. Петър очакваше да бъде пръв. Тази е идеята в него, да бъде между първите хора. Хубавото в Петра е, че той като пропя петелът, казва, не го познавам този човек. Питат Петра, казват: "Ти не беше ли с Него -

не познавам този човек". Вие ще кажете Петър се отрекъл. Кой е в света, който не се отрича, кой е в света, който не се колебае? - Дали това, което вярваш, е вярно или не, но щом сме тръгнали по пътя, колко пъти човек не се разколебава в своето вярване. Разколебават се хората, понеже, не са обосновали своите вярвания на Любовта, в туй проявеното положение не са обосновали в онова, което вярват.

Светлината, в която се е проявила Любовта, носи живот. Щом хората живеят, животът ще дойде. Щом светлината расте, светлината вътре се проявява. След туй казвате, чувствувам нещо, топлината й се проявява. И силата (ти) виждам. Виждам всички неща се местят, всичко е в движение. Ние имаме вече оня свят проявен. Ако ние бяхме вярвали в Любовта, ако ние бяхме вярвали в светлината, в топлината, в неговата сила, в нас никакво колебание не може да става. Какво има аз да се колебая в един човек, дали ме обича или не. Най-първо аз не се нуждая от никаква човешка любов. Нито хората се нуждаят от моята човешка любов. Аз не работя. Един човек дотолкоз, доколкото аз мога да стана проводник на Божията Любов към мене, и доколкото аз мога да стана проводник на Божията Любов, тази обмяна между мене и него на Божествената Любов, от едно състояние в друго, то е което носи живота. Тогава тия две същества са бодри, те са свободни. Докато са проводници на Божията Любов. Щом престанат да са проводници на Божията Любов, не са свободни. Щом една свещ загасне, губи своята цена, щом гори, тя е ценна. Щом един човек живее, той е ценен; щом престане да живее, той губи своята цена, няма цена в смъртта. Казвате: Да умра. Като кажеш да умреш, ти нямаш цена. Ти като човек трябва да живееш, трябва да минеш от смъртта в живота. Ако искаш да умреш, за да влезеш в по-висш живот, разбирам, тогава има смисъл. Казвам: Единствената реалност, когато ние предлагаме нашето верую на Любовта, която е проявена, й носи живот; единствената реалност е светлината, която се е проявила и при която всичко расте. Тази светлина приема топлината, която е постоянно в нашите чувства. Пита някой: Обичаш ли? - Имаш ли

температура, чувствуванието определя духовната температура на човека. Докато имаш температурата, ти живееш. Някой казва, аз не го обичам, така не се говори. Аз го обичам. Не пресилвайте работите. Аз му казвам, обичам ви, да ви кажа защо? - Понеже вие сте един добър проводник на Божията Любов. Аз ви обичам, защото сте един добър проводник на Божията Любов. Не ви обичам, значи аз вече разбирам, никакъв проводник на Любовта не сте. Щом не ме обичат, аз не съм добър проводник, заради Него на Божията Любов. Щом ме обича, аз съм добър проводник на Божията Любов за него. Пак е същият закон. Когото не обичат, той не е добър проводник. Как ще измерите сега? - Много лесна работа е. Ако стъклата на вашата къща не пропущат светлината, какво правите? - Ще вземете една кърпа, ще вземете сапун, ще ги изчистите. И таман ще изчистиш, ще мине светлината и веднага ще видиш какво нечисто има в тебе. В човешката душа не трябва да има никакво користолюбие. Користолюбието не е нещо........... В користолюбивото желание да ядеш, е на място, да се наядеш хубаво, но да не преяждаш. Винаги ще останеш малко гладен. Сега по вашему да определя. Ти определяш, живееш на земята 90 години. Ти доставиш храна за 90 години. То е на място. То е на място, когато е за един ден. Но ти за 120 години се осигуряваш. За 30-те години, за които се осигуряваш, ти няма да бъдеш на земята. Ти искаш да те обичат хората повече от другите хора. Ако всичките хора са проводници на Божията Любов и ти трябва да бъдеш проводник като тях за Божията Любов. Трябва да разрешиш въпроса, че те трябва да те обичат, но ти еднакво трябва да бъдеш проводник. “С каквато мярка мериш, ще ти възмерят”. Любов с любов, светлина със светлина. Сила със сила, обмяната трябва да бъде правилна.

Много пъти казвате: Толкоз невежи ли сме, да не знаем да служим на Бога? - Все трябва да има някой да ти покаже някой как трябва да свириш. По какво вие познавате златото и по какво среброто? - Научно златото е чист метал, не ръждясва. Първото нещо е, че не хваща ръжда. Всички неща, които хващат ръжда, те не са

благородни, следователно, законът е същият. Метали, които ръждясват, не са се облагородили, не прогресират. Не че са долни тия метали, ще минат в благородните. Дотогава най-малките външни условия го окисляват, и той ръждясва, човек е. Човек е онзи, който не ръждясва, при най-лошите условия, окалят го, но не ръждясва. Аз наричам човек. Съмнението като дойде, да не ръждясва при съмнението. Омразата като дойде, да не ръждясва при омразата. При всичките ония лоши условия, при които може да се постави човек, че да не ръждясва, то е човек. Какво е съзнанието на една котка? - Като види птичката хване я, изяде я. Ние не изядаме при доброто положение. Ти имаш цяла една кошница пълна с хубави ябълки, и при това едно пиленце искаш да изядеш. Казваш в курника има една ярка. Ярката изядеш и ябълката отгоре. Хубаво е сготвена ярката. Казваш: Малко винце да има. Пиеш една чашка, после ябълка отгоре и мислиш, че туй е Волята Божия. Като влезе Господ вътре в тебе ще каже: Защо изяде туй пиле, то не е потребно. Аз бях в ябълките. В пилето имах работа. Защо ме спря от работата. Аз исках да се поразходя, рандеву* имах. Тази кокошка е твоя възлюбена, ти защо я спря на пътя? - Бог ни съди за онези погрешки на безлюбието в нас. Ние постоянно спираме във всичките благородни пориви. То е нашето престъпление. Затуй казва Господ, не ме спирайте да правя добро, нищо повече. Не ме спирайте да любя. Не ме спирайте да не давам светлина. Сега ще определяте, какво нещо е Господ, имате ли Го, нямате ли Го. Нямам нищо против философските въпроси. Когато една красива жена си тури було - защото булото турят и красивите, и грозните - какви са съображенията на хубавата, красивата жена? - Тя туря було да не се съблазняват другите. Грозната туря було, да ги не отвращава от себе си. Каквото добро мнение имат, да го запазят, да мислят, че и тя е красива. Грозната турила було, да мине за красива. Красивата туря було, за да не съблазнява. Каква е тази философия, която съблазнява хората? - Какво ще се проповядва на една жена любов, която не е любов. Какво ще се проповядва любов на един мъж,

който не е любов? - Тя този върти, онзи върти насам натам. Тя казва: Аз любя, гори ми сърцето. Няма никаква любов, кал има. Устата посиняла, любов има. Червени да бъдат. Взели, че ги намазали с мазилки, не минава. Когато е любов, любов е. Червен да е цветът на устните. Аз така говоря на себе си, и ти го говориш. Няма да говориш друго на хората. Аз съм постил, посинели устата. От пост не посиняват устата, но от безлюбие. Често има хора, които като нямат никаква любов, ходят да крадат. И Любовта се краде. Като заговорят, този остарял, казват по-млад, по-млад. Тия старите не искам, пазят се от тях. Човек, който може да люби, може да бъде млад. Човек, който обича светлината, може да бъде млад. Човек, който обича топлината, може да бъде млад, такъв е законът. Сега щом се поколебаеш в Любовта и започнеш за правиш различие, старостта иде като едно последствие на нещата. Та казвам новите схващания в света, ние света никога няма да го оправим. Няма какво да оправяме света. Такъв, какъвто е, нека си върви. Няма какво да се занимаваме със земята, по пътя си върви, не можем да я спрем. Някои неща зная и точно може да ви предскажа. Може да ви ги предскажа с една секунда точност. Когато ще изгрее слънцето и кога ще залезе, с една секунда, точно може да ви предскажа. Кога ще бъде обед и него мога да определя. Може да определя светлината целия ден, имам вече един свят организиран. Божественото може да предскажа. Може да ви предскажа дали някой ще се откаже от пиянството или няма да се откаже. Ако се увеличават кръчмите, той не може да се откаже, ако се намаляват, той е на отказване. Като се затворят всичките кръчми, той ще се откаже. Та казвам: В живота трябва да се радваме. Срещнеш един човек, мъж, жена или дете, или котка, или куче, или дърво, да се зарадваш. Видиш един извор, да се зарадваш, видиш едно растение да се зарадваш, Господ е там. Видиш облаците да се зарадваш. Видиш слънцето. Всичко, което човек вижда, е Божествено. Човек се радва на всичките прояви на Бога. Сега аз говоря. Има живи камъни. Има камъни, които имат съзнание. Аз ще ви кажа каква е философията.

Някои хора има, които много съжаляват, има жени и мъже, моми и момци, които съжаляват, че не са ги обичали. Господ ще ги тури в скъпоценните камъни да ги гледат, да ги милват хората, да ги държат в кутии, да им падне мед на сърцето. Някой ще вземе този камък, ще каже много си красив, много си хубав, ще го тури на пръста си, ще го милва. Другояче как ще го милва като човек. Няма чистота като човек, но като скъпоценен камък. Ония хубавите плодове са хора, които сте ги обичали, трябва да ги изядете. Ядете сега вашите възлюбени. Всичко онова, което не ядете, е онова, което не сте обичали, то е логика. По някой път вие се самозаблуждавате в следното: Мислите ли, че онзи раздавач на писма, който ви предаде едно писмо, той ще донесе писмото и ще остане у вас. Реалността е един раздавач, остави ябълката и си замине. Ако той не беше дошъл, сама ябълката няма да дойде до вас. Бог е вложил нещо във вас. Този раздавач, тия разумните същества, носят тия плодове. Вие като изядете плода, ще възприемете Божиите блага, които Бог е вложил в този плод. Като изядеш плода, ще се обърнеш към Бога и ще благодариш за живота, който Бог ти дава чрез ябълката. Ще благодариш на онзи човек, който ти донесъл ябълката. Ще благодариш на слънцето, което те грее. Ще благодариш и за въздуха, който приемаш. Този въздух като приемаш, Бог е вложил нещо в него. Във всяка вдишка е вложено нещо. Ти като благодариш, възприемаш този живот. Така се подмладяват хората. Ти садиш и не си доволен от ябълката. От всичко не си доволен и от себе си не си доволен. Най-после какво искаш.

Ние се намираме в едно преходно състояние в света. Тия противоречия, на какво се дължат? - Човек трябва да се откаже от всички ония идеи и мисли, от всичко онова, което не е организирано. Той трябва да го държи вън от себе си. По някой път аз съм говорил за Любовта към Бога. По какво се познава? - Щом обичаме Бог, имаме разположение към всичко живо. Щом намалее Любовта към Бога, хората изгубват своя смисъл. Ти по някой път обичаш един автор, четеш книгите му, има мисъл, не обичаш този автор, книгата му не е

интересна. Гледам тук иде един наш познат, италианец, носещ една хубава цигулка. Гуарнели. Този италианец е Чомни. Завил я доста, като едно детенце, трепери над нея. Доста скъпо струва, близо 5 000 000 лева. Аз седя и мисля колко струва онази душа, която е в тебе? - Ние се учудваме за 5 000 000 лева. Ти имаш една душа, която не я цениш. Ти ще вземеш пример. Този цигулар като вземе цигулката, свири на място. Като тури ръцете, точно взема тоновете, никакъв фалшив тон не взема. Всеки тон е отмерен. Ние на цигулката взимаме неверни тонове.

Та казвам: Знайте вашата душа, която е най-голямото благо, което Бог е дал на човека. Ако човек знае да свири на своята душа, тя - душата - иска да свириш на нея. Като я прегърнеш, като започнеш да свириш, ще чуеш най-хубавата мелодия в света. Като говориш, да говориш на свят. Като мислиш, да мислиш на свят. Като чувствуваш, да чувствуваш на свят. Като проявяваш силата си, да я проявяваш на свят. Това е човешката душа, която се проявява в любов, в знание, със свобода, в сила, това е душата.

Та казвам: Ние трябва да ценим душата си. Питам някой дали имам душа или не? - Аз ви казвам: Всинца като ви гледам, имате душа. Само че някои от вас я оставили душата, запрашасала. Като се върнете, избършете праха от ума си, да се обърше, да бъде всичко чисто. Много пъти на цигулката, старите цигулари мислят, като е прашасала, свири по-добре, лъжат се. Прахът препятствува на тоновете. За цигулката ще имаш копринена кърпа, ще я изчистиш хубаво, всичко ще изчистиш. Колкото повече прах има, тоновете не са верни. Препятствуват праха. Тия тонове са неорганизирани. Тия неорганизираните мисли в нас, които са прашасали в душата, не може да се избавим, трябва да изчистим праха в нас.

Днес ви казвам: Намерете вашата душа и й дайте подходяща цена. Разчитайте на душата си, както цигуларят разчита на цигулката, без нея не може да се прояви, както певецът разчита на гласа си и вие разчитайте на вашата душа, без нея вие не можете да

се проявите. Вашият интелект не може да се прояви, вашето сърце не може да се прояви и вашата сила не може да се прояви. Без душа, човек не може да се прояви. Щом ние се проявяваме, тогава Бог в нас се проявява. Ние ставаме едно с Него. За тази благословена работа сме пратени на земята. Да работим, да пеем, да свирим, да мислим, да обичаме, всичко в света, което е хубаво, да го направим, то е човешката душа. Човешките духове по някой път слизат да свирят на човешките души. Казвам: Радвайте се, когато Духът дойде и ти покаже, че имаш душа. Най-хубавото е човек да има една душа. Духът е най-великото. Духът може да свири на душата.

Тайна молитва.

22. беседа, държана от Учителя на 22 февруари 1942 година, 10 ч. с., неделя Изгрев, София

КЕСАРЕВОТО КЕСАРЮ, БОЖИЕТО БОГУ

Отче наш.

“Изгрява слънцето”.

Ще прочета само един стих от 10-та глава от Евангелието на Йоана, първи стих: Истина, истина ви казвам: Който не влезва през вратата на кошарата на овците, но влезва от другаде, той е крадец и разбойник.

“Духът Божи”.

В древността отишъл един ученик при един учител да се учи на тайните. Той му казал: Кривите пътища трябва да се изправят. Правите трябва да се изкривят. Тъй че онзи, който не разбира, когато трябва да се изкривят правите пътища на време и когато трябва кривите пътища да се изправят, то е на място. Виждаме в природата правите се изкривяват и кривите се изправят. Ние се нуждаем от закона на хармонията да внесе нещо. Човешкият ум се нуждае от светлина. Всичките криви разбирания в каквото и направление да са, липсва ни (им) светлина. Например, изречението: Бога, никой никога не е виждал. Онези, които буквално разбират, изкривили го. Слепите хора никога не могат да видят, те нито слънцето са видели. Ако някой каже, че не е видял слънцето, аз зная, че той е сляп. Ако някой каже, че дума не е чул, той е глух. Казва: Бога никой никога не е видял. Каква философия е това? - То е един недъг. Значи сляп е този човек. Като ти се отворят очите, ще видиш Бога. Някой казва: Аз дума не съм чул от Бога. Значи той е глух. Много голяма философия няма в това. Глухият не може да чуе нищо.

Раздайте Кесаревото кесарю, Божието - Богу. Като излезем от Бога, влизаме в света. То е Кесар. От Кесаря като се връщаме, то е Бог. Туй, което Господ ти дал, ще го дадеш на Кесаря. Като се връщаш от

Кесаря към Бога, туй, което Кесаря ти дал, ще го дадеш на Бога. Сега някои турят друго тълкуване. Може да го тълкувате, както искате. Няма никакво разрешение там. В съвременните научни изследвания, в тази механичната математика, когато се занимават с устойчивите величини, постоянните величини, има неща, които могат да се изчислят. Има нещо, което съвременната математика не може да изчисли. Аз ако на един математик му дам ред данни, в някои отношения може да направи изводи. Защото има органическа математика, има и психологическа математика. На един математик може да му дам следните данни: Ако му дам една права линия и един ъгъл, той може да изчисли колко е далеч месечината. Но ако му дам широчината и дължината на носа, какъв е характерът на човека, не може да изчисли, и след време какви пертурбации могат да станат в неговия живот. Тъй както един математик може да изчисли като се движи месечината или земята около слънцето, какви промени ще станат. Сега това са сложни работи, изисква се голяма светлина и знание. Науката не мяза на угощение, да бъдеш на някоя вечеря, всичко да е приготвено, само да си дадеш мнение, дали е много добре сготвено. Отиде яденето, че е добре сготвено, но отиде яденето. След като си угощавал гостите, какво си добил. Всичкото угощение седи да усещаш една приятност. Приятно е угощението, че всичките гости са доволни от яденето. То е заплатата. След като си заминат гостите, ти си съвсем закъсал. Последните пари сте ги дали и вие оставате гладен. Питам: Защо ще правите това угощение? - Не че угощението не е на място. Да угостиш едного, когото обичаш е на място, но да угостиш един вълк с една овца, не е на място; да угостиш една овца с трева, е на място. Защо? - Вълкът след като изяде овцата, благодари на Бога, че помислил заради него. Господ имал ли предвид в създаването на света да създаде овците, че да ги ядат вълците? - В аналите на овците пише, че Господ не е създал добре света, като създал тия хищници да нарушават техния мир. Как ще утешите овците? - Трябва да търпите да си носите товара. Нека да ви ядат, Господ ще промисли. Много

съвети са давани на овците. Единият съвет е: Не противи се злому. Главите на овците останаха, паднаха рогата, само муцуната се продължи. Гърбовете се покриха с вълна, че като дойде вълкът да ги захапе, да могат да се защищават от дебелата си дреха. Не противи се злому, когато си слаб. Противи се злому, когато си силен, нищо повече. Не противи се злому, когато си глупав, противи се злому, когато си умен. Противи се злому, когато си лош, противи се злому, когато си добър. Не противи се злому, когато живееш в безлюбие, противи се, когато си в Любовта, нищо повече. То са максими. Онези, Които от памти века са учили човечеството са направили един превод, както на Илиада има превод на български, или преведени има от Данте или от Милтон е преведен "Изгубеният рай". Питам: Милтон беше ли, когато се изгуби раят? - Възможно е да е бил на Адама, тъй щото спомня си. Кой от двамата синове е Милтон? - Кой предполагате, че е Каин или Авел? - Аз не искам да си дадете мнението, защото как ще докажете, че е бил син на Адама, или че сме синове на Адама? - Че досега вие не знаете, кой ви е баща. Защото баща ви умрял, неговият баща умрял, всички тия бащи умрели, бащи ли са? - Баща, който умира, не може да бъде баща. Приятел, който умира, не може да бъде приятел. Любещ, който умира, не може да бъде любещ. Ще каже някой, че и Христос умря. Умря, но оживя. Ако Христос не беше оживял, не беше възкръснал, то беше безпредметно умиране. Ако умреш, за да възкръснеш, разбирам. Ако умреш и възкръснеш, разбирам. Но ако умираш, за да не остане нищо от тебе, тогава в твоята смърт, в умирането няма смисъл. Да се надяват хората в празнотата на живота, това е безсмислено. Спорят сега хората, дали ще оживее Христос или ще възкръсне. Писано е, отбелязано е в аналите на природата. Отбелязана е историята, когато е създадена земята, отбелязана е историята, когато е създаден първият човек. Отбелязана е историята, когато е създадена Ева. Отбелязано е хронологически когато е яла от плода на забраненото дърво. Забелязано е когато Бог ги изпратил из рая. Изпратил ги много

любезно с всичките ангели като онзи младия син, който поискал от баща си да му даде дела. Баща му го изпратил много добре облечен и му казал, като отива да учи, да учи добре. То не е работата така, както е представено в Библията, че ги облякъл в кожа и ги изпъдил. Много хубаво бяха изпратени като царски синове, със знамена, с песни и като ги изпратиха, затвориха рая отподире, не могат да влязат. Защо? - Защото, ако е отворено, ще влязат без да хлопат. Като се затвори ще хлопат да чуе бащата, че се връща синът му. Синът, който не хлопа на вратата на баща си, той не е любезен син.

Мене ми разправяше един свещеник един случай. Той имал син, едно младо момче, Атанас, много красив момък. Баща му имал пчели и казва на баща си: Задушно е вкъщи, искам да дишам чист въздух, искам да спя в пчелина. Бащата казва: Синко, спи в пчелина. Казва: Влизам там, гледам синът спи. А пък той, Атанасчо, турил коритото в леглото, покрил го с юргана и той хваща по село. Бащата дойде, потупа коритото, казва: Синко, спи, спи. Ние, съвременните хора, туряме коритото на Атанасчо, не е там, някъде другаде е. Питам: Защо Атанасчо да не каже на баща си: Искам да видя момите, вечерно време се събират на седенки, обичат да предат. Обичам музика, обичам и красивите моми. Понеже, Бог създал красотата, ще ми позволиш да ида, да видя тия ангелчета, като пеят да ги послушам. Господ ги създал така красиви. Защо да не каже Атанасчо така? - Защо ще каже: Искам да дишам чист въздух. Какви са съображенията?

Човек, който не говори истината, е слаб човек, който и да е. Ти щом се опиташ да кажеш най-малката лъжа, ти губиш своята сила. Аз говоря сега не отвън. Да говориш истината в себе си. Съзнанието винаги трябва да бъде така будно, че никога да не позволиш в себе си и най-малката бяла лъжа. Ако искаш да бъдеш силен човек - няма да бъдеш в началото силен - в сърцето си никога не си позволявай да кажеш, каквато и да е бяла лъжа. Вятър не си позволявай. Отвън хората може да те питат, кажи това. Говори истината в себе си. Никога

не се извинявай пред себе си, когато си направиш погрешка. Когато си направил погрешка, зарадвай се; когато направиш едно добро, зарадвай се два пъти. Ако не се радваш, правиш престъпление. Като направиш едно добро зарадвай се. То е заплатата. Ако ние (не) се радваме на доброто, правим престъпление. Радвай се не само на доброто, което вие правите, радвай се на доброто, което хората правят. Законът е: Всяка погрешка, която направиш, поправи я, не съжалявай. Всяка погрешка, която хората правят, ти я поправи. Минал някой, развалил нещо. Ти минаваш, виждаш го, поправи погрешката му. Той казал обидна дума. Ти се спри, поправи обидната дума, кажи, че той не е знаел езика. Казал, една дума, която не разбира. Езиците са разбъркани. Сега вземете най-хубавата дума в българския език, син - значи любезний, син на английски значи грешник, който е грешник в света. Всеки човек, който се грее без позволение, е грешник. На български грях произлиза от греене, грее се той. Всеки, който се храни, ако се приближи много близо до огъня, се опарва. Следователно, опарването се счита, че е съгрешил. Допуснете сега, че като обвиняват някого за някакво престъпление, че той бърка в джоба на някого. Самото бъркване не е повод за престъпление. Да допуснем, бръкне в джоба, извади кесията, вземе нещо - то може да е престъпление. Но ако вземе кесията и вложи нещо вътре и пак я тури в джоба, тогава къде е престъплението? - Казва: Бръкна в джоба и извади кесията и замълчава, че турил нещо в кесията и че я върнал пак в джоба. Съдията няма всичките данни, че той бръкнал, извадил кесията от джоба, турил нещо в кесията и пак я върнал в джоба. Намирам, че тази кесия се е обогатила. Преди е била бедна, сега е станала богата. Питам: Какво престъпление има. Но може да ви представя другояче работата. Вие ще кажете всякога, когато се туря едно благо, е добро. Не всякога турянето в джоба е благо; не всякога вземането от джоба е престъпление. Да ви приведа един прост факт. Ако вие турите една торба на един човек, който се движи по сушата, вие подобрявате неговото положение, то е едно благо заради него. Но

ако тази същата торба вие туряте на един човек, когато се дави, мислите ли, че тези пари ще му помогнат? - Той отива на дъното на морето. Казвам: Ако си във водата, тебе злато не ти трябва; ако си на сушата, злато ти трябва. Ако си на сушата, парите ти трябват; но ако си във водата, нямаш нужда от пари. Когато си на умиране ти дадат скъпоценен камък или най-хубавата книга, или най-хубавия обед, какво те ползува? - Ти си на умиране. Разбирам, когато си болен и оздравееш, скъпоценният камък е на място и дрехата е на място.

Казвам: Всички хора в света искат свобода. Каква свобода? - Свобода на хора, които се раждат. Свобода на хора, които умират, то е робство. Умиращите ги затварят в затвор в земята. Та аз искам да зная в съвременния живот умирам или оживявам. Ако умирам, всичките постижения, които имаме за нас, са безпредметни. Ако се раждам, всичките постижения са на мястото си. Ако ти имаш едно положение чуждо и си недоволен. Съвременните хора са даже недоволни от най-големите блага. Недоволни са от очите си, от ушите си, недоволни са от устата си, от носа си, от краката си, от ръцете си (са) недоволни, от дрехите, от всичко са недоволни. Вечерно време, когато спят, сънуват някой, че (е) плакал през нощта. Стане, безпокои се, че плакал. Сънувах лош сън, плаках. Казвам: Да плачеш вечерно време е голямо благо. Радостта на съня е плач на действителния свят. Плачът в съня е радост в действителния живот. Така седи работата.

Следователно, страданията в живота са едно велико благо за човека. Радостите в живота, които човек има, са едно голямо нещастие за човека. Може да не вярвате. Дали вярвате или не вярвате, мене това не ме интересува: мене ме интересува истината. Тя не е горчива за мене. Няма нещо по-сладко от истината. Истината освобождава човека, тя внася светлина на човешкия ум. Казват: Като умра. Аз не разбирам, като умра да се осведомя за онзи свят. Умрелите никога не се осведомяват за онзи свят. Христос като възкръсна, отиде при Бога. Като умря, отиде в ада и три дни се бори и проповядва, станаха пишман, че го пуснаха. Той проповядва Новото

учение. Казва: Ще седите тук, лъжат ви. Вие чакате някакво наследство от баща си да умре. Христос казва: Баща ви никога няма да умре. Ако живеете в рая, няма нищо да получите. Ако излезете извън рая, тогава всичко ще получите. Всичките сегашни хора из ада са излезли, дошли за наследство и затова се бият. Бият се, законът на ада е с юмручно право. Ако си силен, ще удариш един юмрук в носа, в лицето, да ти даде това, което ти принадлежи. Аз не съм и против боя. Че пианистът като удря пианото, знае как да бие. Ако биеш, че произвеждаш ония Божествени тонове, на място е, но ако биеш и нямаш понятие, какво нещо е тон, не е на място боят. Ако биеш с любов, значи свириш. Ако свириш без любов, то не е свирене.

Сега ще ви приведа един анекдот. Българинът по естество е много реалист. Каквото да му разправяш, казва: Черно на бяло има ли? Той е много реалист, като правите търговия, казва: Ха да се почерпим нещо. Каквото и да е. Може да е заклал някой коркой, може да е патица, или кокошка, после може да пие половин кило или кило винце. Като си хапне, казва: Всичко наред върви. Щом има ядене и пиене, много добре е. Много прав е българинът. Всяка работа трябва да има ядене и пиене да върви. Такава работа, дето няма ядене и пиене, не искам. Аз съм съгласен с българина. Господ казва на Адама: От всичките плодове ще ядеш ще бъдеш свободен. Само едно дърво има, него не го бутай още. Той не му каза: От всички дървета няма да ядете, но от всички ще ядете, ще ги опитате. Казвам: Ядете от всичките дървета, вие сте на правия път. Ако ядете само от едно дърво и не ядете от другите, вие сте на кривия път.

В древността се явили четирима души арфисти при един цар. Единият казал на царя: Аз като свиря, посетите семки поникват отдолу. Я да видим. Посели едно семе, той започнал да свири и то поникнало. Възнаградил го царят. Дошъл вторият и казал: Аз като свиря не само семето пониква, но и цъфти туй дърво. Я да видим. Той свирил, семето поникнало, израснало и цъфнало. Възнаградил и него. Третият казва: Аз като свиря не само изниква и цъфти, но и завързва,

и узрява. Свирил и той, и него възнаградил царят. Най-после дошъл четвъртият арфист, казва: Аз като свиря семето изниква, израства, цъфти, узрява, но и в устата ми идва. Като засвирил посятото семе изникнало, израснало, цъфнало, завързало, узряло и в устата му дошъл плодът. Питам сега: От тия четиримата арфисти, (на) кого искате да подражавате? - Някои сте спрели при първия - изникнало нещо. Някои сте спрели при втория, цъфнали дърветата. Още има да работите, някои сте спрели, дето плодовете зреят. Други при онзи, когато свири, че плодовете в устата му идват.

Та казвам: Онова, което в дадения случай може да реализираме в нашата мисъл, онова, което можем да реализираме в нашите чувства, туй благо може да дойде. Защото чрез закона на Любовта нещата идват до нас. Да любиш, то е свирене. То е този четвъртият арфист, който, като свири, знае методите. Тримата други не знаят да свирят, че Божиите блага, които Бог определил да дойдат до тях. Щом вие се спрете и кажете - Господ заради мене не мисли, кое ви даде основание да мислите, че Господ не мисли заради вас? - Ако вземете един ученик, в кое и да е училище, който се занимава присърце с предмета на един учител, или по естествените науки, или по математика, или по химия, по който и да е предмет, учителят е крайно разположен към този ученик. Има връзка между ума на учителя и ученика. Някой никак не разбира предмета, който учителят преподава, като погледне ученикът никак не го харесва. В дадения случай, за да бъдем ние свободни в света, за да има една връзка, трябва да има една обмяна. Обмяната винаги става между хора, между които има връзка. Ако са в умствения свят, учителят, който преподава, ще предаде светлина на учениците и учениците, които възприемат, ще предадат топлина на учителя. Една обмяна става между светлината и топлината. Тогава аз наричам топлината е обратен процес. Според мене топлината е обратен процес на светлината. Светлината изхожда от Бога, топлината се връща към Бога. Онези, които не разбират туй, мислят, че двата процеса топлина и светлина едновременно излизат от Бога.

Сега щом кажете от Бога, вие разбирате по човешки. Аз разбирам така: топлината от периферията на живота се връща към Божествения център, за да покаже, че светлината е добре използувана. Узрелите плодове са в топлината. Светлината носи възможностите на живота. Онези, които не разбират закона, мислят другояче. Щом имаш светлина, имаш възможности. Щом имаш топлина, ти вече си свършил някаква работа. Туй е вярно. Ако тялото има изобилно топлина, ти си здрав човек; ако тялото има малко топлина, ти не си здрав човек. Значи не си работил много, не можеш да очакваш. Ако умът ти има изобилно светлина, ти си здрав; ако светлината е малка, има някаква външна причина, която отнела тази светлина. Ти трябва да я наваксаш.

Сега аз не съм за онова учение, което казва: Господ ще промисли. То е тъй по човешки. Бог е промислил. Дал е да кажем на едно дете - мъжко или женско, един ларинкс отличен, една ципица, която струва милиарди. Може да пее. Туй дете не разчита на туй благо, което Бог му дал да пее на хората, да може чрез ларинкса да внесе най-хубавите трептения. То ще се занимава с други работи. После се оплаква това дете, че не му върви напред. Че как ще му върви? - Ако един човек, който се занимава с рачешките работи, или човек, който се занимава с рибешките работи, на място ли е? - Един човек, който се занимава с птичешките работи, това не е неговото предназначение. Предназначението и на човека е неговата мисъл. Предназначението на човека е запознаването му с Любовта. Ние досега сме се запознали с човешката мисъл. Сега иде една епоха, когато трябва да се запознаем с Любовта. Мнозина говорят за любовта. Има една любов, която наричам котешка. Познание на Любовта, ето аз какво разбирам. Отиват всичките плодни дървета на война да защищават своите права. Голяма война се водила в миналото: и тогава останало просото да храни света. Явило се то при житото и казва: Да ставам ли баница? - Житото му казало: Ти стани на хляб, че не мисли за баница. От просо баница ще направим, че никой няма да

я види. От просо баница не става, то е дребно. Съединителната нишка между частиците е слаба. Слабата страна на просото, коя е? - Дребни работи просото може да (свърши), но за големи работи не разчитай на просото. Щом ми каже някой с просо да се занимаваш, аз разбирам, че с малки работи този човек се занимава. Един човек, който се занимава с просото, той не може да възпитава хората. Има хора, на които имаш да даваш пет стотинки. Като ги (те) срещне, казва: Петте стотинки, които има да ми даваш, кога ще ми ги върнеш? - Колкото пъти те срещне, ще ти иска петте стотинки. Той изхарчва повече енергия да ги иска, отколкото струват петте стотинки. Не си струва човек да си отвори устата не за пет стотинки, но за пет лева. Разправят за Аделина Пати, една знаменита певица. Има доста анекдоти за нея. Отива тя в Ню Йорк ще пее в театъра. Директорът на театъра обичал да протака в плащането. Хиляди хора я чакат да излезе. Директорът й казва да излезе. Тя седи в стаята си и не си обува обущата. Отвън викат. Той й дава 25 хиляди долара. Тя си обува едната обувка и като и плаща още 25 хиляди долара, обува си и другата обувка и излиза да пее. Не се занимава с празни работи. Трябва да бъдем честни. Още в началото ще платиш на човека. В дърветата има много голяма честност. Едно дърво плаща за работата, която още не са му направили за него. Вкусният плод, който изядем, то е заплатата. След като изядем плода, посейте семената. Ябълката плаща за работата, преди да си я свършил. Ние всички, които ядем ябълки, ни е платено. Ние изядем ябълката и хвърлим семето. Някой дойде при мене, че ми разправя. Често аз изпитвам някой. Дам им една ябълка, след като изяде ябълката, зная, какъв е характерът му. Той се определя дали е честен или не. Ще му дам една круша да изяде, ще видя, дали ще изпълни задължението или не. В света Бог ни дава блага да ни опита, доколко ние ще изпълним онова, което сме длъжни. Ние, съвременните хора, какво сме изпълнили от всичките блага, които имаме? - Не говоря за миналите поколения. Ние, настоящето поколение, най-културното, никога светът не е имал

такава култура като днешната, какво сме допринесли ние? - Ако слезе едно същество от невидимия свят, какво ще занесе в небето? - Как ще представи европейските народи от гледище на невидимия свят, не от гледището на хората. Нито един народ на земята не е готов да извърши Волята Божия. Всичките народи мислят за себе си. Осигуряват се. В умовете на съвременното човечество трябва да влезе идеята, че те трябва да изпълнят Волята Божия да се тури един ред и те ще имат Божиите благословения. Съвременните народи мислят, че те могат да внесат един нов ред. Новият ред Бог ще го тури, както Бог (е) създал рая. Преди Адама имаше други хора на земята. Няма какво да разправят. Адам не беше първият човек. Преди него имаше други. Като излезе из рая, други хора имаше, смесиха се с онези, от които беше взет. Как ще обясните този стих. Синовете Божии видяха човешките дъщери и си взеха жени от тях. Кои бяха тия Синове Божии? - Отде дойдоха тия човешки дъщери? - Може разно да го тълкувате.

Та казвам: В света иде един нов ред на нещата. Сега говорят за новия ред. Този новият ред на нещата ще го донесе Божественият Дух, който работи в човешките умове, който работи в човешките сърца. Всички тия нечистотии ги изхвърли из сърцата на хората. Днес невидимият свят ще тури всичките народи на изпитание. Всеки народ да се види какъв е. И тогава човещина имат. Бият се. След като се бият, заробват се. Как ще се отнесат с пленниците, ще видят. В миналото всичките пленници ги избиваха. Сега ранените ги лекуват. Всеки народ се опознава как се отнася със своите пленници. Вън от войната как се обхожда човек. Ще ви представя един пример. Борят се двама борци, цяла(та) публика следи. Всеки иска да победи другия. Не е лошо. Някой път може да се удвои силата. Някой път единият е по-силен. В какво седи благородството? - Той го дигне, удари го на земята, изкълчи му крака, или ръката. Пита го: Признаваш ли, че съм по-силен. Признавам. Той се завзема тогава, ще му намества ръката. Подадат си ръка, ръкуват се. Колеги сме, казва. Туй е борба. Борбата е

борба, а човещината е друго. Щом престане тази борба, трябва да бъдем хора. Щом има един човек към тебе_

Ще ви приведа друг пример. Един велик цигулар среща го едно бедно момиченце. То казва: Исках много да ви послушам снощи, всички имаха привилегията да ви слушат, но аз нямах пари. Той го потупва и казва: Аз на тебе ще ти свиря. Тръгва с нея, отива в къщата ѝ, изсвирва ѝ няколко хубави парчета, бръква в джоба си и половината, от което е взел през вечерта, и го оставя. Нали такъв артист е отличен? - Туй разбирам човещина. На много хора може да свириш, но и на едно бедно момиче може да свириш. То разбира. Дали на една душа или на много души, е безразлично.

Казвам го (то) в своите постъпки постъпва много по-велико, отколкото артистът. Много пъти Господ посещава бедните души, паднали, когато са изгубили всяка надежда, живеят в мрак и в тъмнина. Той слиза в ада и от дъното на ада ги изважда. Усмихва се и оттам насетне животът се изправя. След години тия души пак го забравят, казват: Кой знае, дали беше Господ. Има Един в света, в Когото не трябва да се съмняваме. Аз проповядвам само едно учение. Съмнявайте се в когото и да е, право ви давам. Критикувайте, когото и да е. Щом дойдете до Бога, там да си затворите устата и недоволството да изчезне. Има Един в света, Който не се мени. Нашето благо, Той го счита за свое благо. Нашето нещастие го счита за свое нещастие, нашите за-губи са Негови загуби. Нашата придобивка е Негова придобивка. Той го счита като свое, присърце го взема. Ако нямаме това нещо в ума си, ние сме на крив път. Нашето знание, нашият успех, който придобиваме, то е знанието, на което Бог се радва. Доброто, Любовта, които влизат в нас, на тях Бог се радва. Сега може да ви приведа много примери, но какво ще ви ползуват? - Аз ще ви приведа един пример, не зная какво можете да извадите от него? - Употребяват го много учени, той е зает. Тия учени хора поддържат, че в една двамилиметрова главичка на една карфичка, има толкоз атома, че ако речем да ги броим, ще вземе

много години да ги преброим. Тия учени казват, че за да се преброят тези атоми в диаметровата главичка се изискват 250 хиляди години, ако във всяка секунда отделяме по един милиард. 250 хиляди години ще ни вземе да преброим атомите. Питам: Ами онези, които направиха, колко време трябва да им взело, за да ги турят? - От туй преброяване ще се получи едно число равно на 8 с 21 нула. Толкоз атома се съдържат в главичката на една двумилиметрова главичка на една игла. Ако Господ би ви дал една такава работа да свършите да преброите атомите в главичката от два милиметра на една игла, ще ви вземе 250 хиляди години, като във всяка секунда отделяте по един милиард атоми. След 250 хиляди години ще се явиш при Господа, ще кажеш, че си го проверил. Ти искаш след един час да кажеш. Не става тая работа.

Та казвам: Когато излизаме от Бога, отиваме при Кесаря. Всички сте отишли при Кесаря. Каквото Господ ви дал, ще му го дадете. Ще се опитате. Всичко, каквото желаете, опитайте, да не съжалявате. Като се върнете в другия свят, да няма какво да съжалявате. Опитайте вкуса на всички плодове. Опитайте вкуса на всичките води. По някой път аз уважавам онези, които пият вино. Запример, колко са усърдни. Знаят в София или в другите градове, в коя кръчма се намира най-хубавото вино. Разправят за бъчвите. Ако попитаме в местността, кой е най-хубавият извор, не знаем. Знаят най-хубавите бъчви на кръчмаря, но не знаят най-хубавите източници на Божествения свят. Господ дава вино, което дава даром. Не мислете, че в света нещата са даром. Даром ето какво подразбирам. Ще вземеш и ще платиш, ти колкото искаш. Виното, което Бог продава, няма цена, толкоз струва. Всеки може да плати, колкото иска. Може да платиш една стотинка и може да платиш една десета от стотинката. Колкото дадеш, счита се, че си платил. При кръчмаря цената е определена. Питам: Всички онези, които са опитали кръчмарските бъчви, какво са добили. Я ми кажете някой велик човек да е станал от бъчвите. Нито един. Може да ви покажа хиляди хора, които са станали велики от планинските извори.

Някой от този извор музикант е станал. Някой от този извор светия е станал, някой от този извор, гениален е станал; някой талантлив е станал. Хиляди хора от тия извори са подигнали. Колко хора са станали велики от запалените свещи на хората? - Нито един. Но от изгряващото слънце хиляди хора са станали гениални.

Казвам: Божествено е туй, което в нас внася светлина и събужда в нас онова състояние на обновление. Когато си скръбен, като помислиш заради Него, ако не внесе утеха, какъв е този Господ? Като помислиш за Него веднага тази светлина да разпръсне всичките тъги. Всичките християнски народи какъв Господ имат? - Това не са християнски народи. Господ им гледа умовете. Ако всичките народи се явят и кажат: Ние искаме да изпълним Волята Божия, англичаните да кажат: Каквото Господ рече, ще го направим. Германците да кажат: Каквото Господ рече, ще го направим. Русите ще кажат: Каквото Господ рече, ще го направим. Американците да кажат: Каквото Господ рече, ще го направим. Ще спрат войната.Земята е дадена на тяхно разположение. Какво им костваа да направят това? - Сега казват: Коя страна защищаваш? - Казвам: Който и да е народ в света, който не служи на Любовта, няма бъдеще. Който и да е, без разлика. Който и да е човек, който се е родил и не служи на Любовта, няма бъдеще. Коя и да е мома, която се жени без Любов, няма бъдеще. Дете, което се ражда без Любов, няма бъдеще. Слуга, който слугува без Любов, няма бъдеще. Учен, който учи без Любов, няма бъдеще. Навсякъде в каквото и да е направление, всяко нещо, в което няма Любов, няма бъдеще. Този закон е неумолим, опитват го от памти века. Новото е: Учиш ли, учи с Любов. Свириш ли, свири с Любов. Пееш ли, пей с Любов. Готвиш ли, готви с Любов. Спиш ли, спи с Любов. Обличаш ли се, обличай се с Любов. Каквото правиш, прави го с Любов. Като погледнеш обущата си, благодари за кожата на животното, което ти е дало кожата си. Влез в съзнанието, че някое животно пострадало, да могат твоите крака да бъдат в изправно състояние. Туй същество ще почувствува твоята благодарност. Ние хич не влизаме в положението

на страдащите. Благодарете на житото, което страда заради нас. Благодарете на ябълките, които страдат заради нас. Благодарете на водата, става нечиста и ни очиства. Благодарете за въздуха, за светлината, за всичко онова, което Бог ни дава. Благодарете за всяка хубава мисъл, която прониква в ума, благодарете за всяко хубаво чувство, което прониква в сърцето. Благодарете за здравето, което е във вас.

Ако всичките народи биха ме послушали, може да направим един опит. Ако бяха послушали моя съвет, всички биха станали велики. Германците имат свое велико предназначение. Англичаните, русите, славяните, имат велико предназначение, но не по пътя, който вървят. Сега то е път на пияните хора, които не мислят. Ето аз какво разбирам под разумно в света. Ти имаш право да заколиш една кокошка децата ти да не умрат гладни, но нямаш право да консервираш кокошките. Ти имаш право да хванеш 10 риби да ги изядеш, но нямаш право да ги консервираш. Ти имаш право да свариш няколко килограма жито, но нямаш право да го мелиш, да го туряш в чували. То е престъпление. Ние, съвременните хора, като мелим житото, създаваме своето нещастие, но не разбираме Божиите Закони. Ще кажат религиозните хора, че вършат Волята Божия. Те нямат право да мелят житото. Аз разбирам Божия Закон, туй жито ще го свариш и тъй с Любов ще го приемеш в себе си. Бог присъствува в житото. Ние мелим Господа в житото. Той е там. Всичките мазнини отиват нагоре. Остават за нас триците. Той казва: И аз така ще те меля. Учим се да се молим на брашно. Това е философията. Това е Кесаревото, не е Божието. Да възприемеш всичко с Любов. Да правим всичко с Любов.

Добре да разсъждаваме сега. Аз искам да остана във вашия ум: Не мислите кой ще победи. Аз да ви кажа кой ще победи? - Победата е свършена. Светлината, която иде, ще победи света, Любовта иде да въдвори своето царство на земята. Туй е 101 %. Бъдещето царство ще бъде царство на Любовта, царство на Мъдростта и царство на

Истината. Бог ще се въдвори и на небето, и в духовния свят, и на физическото поле. В небето с Любовта си ще се въдвори, в духовния свят със знанието си, с Мъдростта си ще се възцари и на земята с Истината си ще се възцари. Истината иде сега. Любовта не може да слезе на земята. Истината може да слезе. Бог ще царува в умовете ни, знанието ще царува в сърцата ни, истината - в телата ни. Та казвам: На всичките хора телата им трябва да бъдат носители на онази Истина. Под Истина разбирам да не измъчваме телата си. Трябва да се научим да възпитаваме. Не измъчвай краката си с тесни обувки, не измъчвай главата си с тясна шапка, не измъчвай тялото си с какви и да е дрехи. Ние туряме каква и да е дреха. Аз ако бих ви препоръчал дреха да носите, бих ви препоръчал следното: Един овчар да вземе сто овци да ги пасе с Любов. Никога да не псуваш, да не казваш лоша дума. Всички да ги помилва, да ги познава. След туй с Любов да остриже вълната им и то в най-хубавото време, че и те да са доволни, че са ги остригали в най-голямата топлина. Тази вълна да се опере с Любов, да се изпреде с Любов, да се изтъче с Любов и след туй платът да се оваля с Любов. То е Божествената дреха. Тогава ще просветне умът, ще бъде светло и сърцето. Тя е дреха на един светия.

Кесаревото кесарю, Божието - Богу. На Бог всичко се дава с Любов. На Кесаря всичко се дава със знание. Изобилно трябва да се даде. Човешката душа е излязла от Бога да служи в материалния свят. Материалният свят е Кесар. След като служил човек на този материален свят, пак трябва да се върне назад, за да се обнови. И в тялото си имаме две системи: артериална и венозна. Артериалната кръв е Любовта, която иде от Бога, венозната кръв, която се връща в сърцето, да се пречисти. Някои искат да бъдат само артериална кръв, да не бъдат венозна. Който е бил артериална кръв, ще стане венозна. Еволюционният път е венозната кръв. Инволюцията е слизане на Бога към земята. Инволюцията и еволюцията, това са два процеса. Ние сега трябва да се върнем. Всеки един от вас може да замине. Той като иска, знае дали работите в Божествения свят вървят добре. Много лесно се

познава. Като туриш ръката на челото и ще знаеш. Ако искаш да знаеш как са работите в духовния свят, ще пипнеш носа с дясната ръка. Ако искаш да знаеш дали на земята работите вървят добре, ще пипнеш устата. Като пипнеш устата, ще знаеш хляб ще има ли. Пипни устата си и ще знаеш дрехи ще има ли, пари ще има ли, обуща ще има ли. Младите моми нали тъй казват, турят ръката си (до) устата и после настрана /както се пращат целувки/. Всичко от устата зависи, казва: Момъкът казва: Беден съм, не може да се оженя. Тя казва: Всичко може /дава целувка/. Но учение трябва. Не на всяко време може да си туриш ръката на челото. Има специално, когато можеш да си туриш ръката. Но ако си туриш ръката на челото без време, нищо няма да знаеш. Ако чакаме слънцето да изгрее и да рисуваме, може да рисуваме. Ако излезем два, три часа по-рано, не може да рисуваме. Или когато излезе, пак нищо не можем да видим. Всяко нещо има свое определено време. Има време за Божествения свят да работиш, има време за духовния свят, да работиш, има време и за физическия свят да работиш. И очите, и ушите, и устата, всичките бръчки ще изучаваш. Тепърва има да учим. Побеляват косите, не знаеш защо побеляват. Защо е черна косата и това не знаеш. Черна е косата, излязъл си от Бога, ще идеш да работиш. Побелява главата ти, ще се върнеш при Бога. Казва: Побеля ми главата. Казвам: При Господа трябва се връщаш. Казва: Още трябва да живея. Казвам: Трябва да почернее косата ти. Щом имаш дълго време да живееш, трябва да почернее. Вие казвате: Побеля ми главата. Зимно време като завали снегът, ще влезеш в къщи, ще запалиш собата, ще влезеш в къщи да работиш. Отвън всичките други работи ще туриш настрани, абсолютна почивка. Ще работиш само в къщи. Уреждане на вътрешния живот е зимата, на човешките работи. Щом дойде пролетта, ние ще излезем вън от себе си, ще бъдем полезни на ближните си. Любовта към ближния е пролет. Любовта към Бога е есен. Любовта към нас е зима. Следователно, за нас е сложена зимата, за ближните пролетта, за Бога есента. А пък лятото то ще бъде за

нашите приятели, за развлечение. Отношението е дето всички заедно трябва да работим. Всичките хора колективно трябва да работят. Та казвам: Работете за ближните в пролетта. Работете за Бога в есента, а за себе си - в зимата.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога. Това е живот вечен, да възприемаме Любовта в нашите умове. Това е живот вечен, да възприемаме Любовта в сърцата и телата. Това е живот вечен, което Бог ни е дал и затова ни е призвал. Всички трябва да го призоваваме. Да кажете: Господ туря мир на земята. Писанието казва: Ако ония дни не се съкратиха, нито една плът не би се спасила. Но заради избраните ония дни ще се съкратят. Следователно, за тия избрани тия дни ще се съкратят. Туй, което Христос е предсказал преди две хиляди години, то е за нашите времена. "Ако тия дни не се съкратяха, ако Бог не дойде на помощ, никой няма да се спаси. Той като дойде всичко това ще се прекрати и ще се превърне в едно благо. Отворете си сърцата за Бога, призовете Го да дойде на помощ. Не само вие, но всички, които търсят да изпълнят Неговата Воля, да въдворят Неговото Царство и да прославят Неговото Име. Тогава Господ ще се прослави и всички хора ще се прославят на земята. Съвременните хора имат едно много извратено понятие за земята. Затова се бият. Те мислят, че земята е много малка. Това, което очаквате, мирът скоро ще дойде. На войната часовете са преброени. Мирът ще дойде за хиляди години. Такъв мир, какъвто никога не е слизал на земята. Казвам сега: Всички вие се безпокоите. Господ ще отвори съзнанието на съвременните хора да видят, че земята е десет пъти по-голяма, отколкото те я виждат. Тъй щото има място за всичките, няма защо да се бият.

Тайна молитва.

23. беседа, държана на 1 март 1942 год., неделя, 10 ч. с. Изгрев, София

ЖИВОТ, ПЪТ, ИСТИНА

Отче наш.

"Фир-фюр-фен".

Ще прочета част от 14 глава от Евангелието на Йоана от 18 стих до края.

"Духът Божи".

Ще взема онези думи на Христа, дето казва: "АЗ СЪМ ПЪТЯТ, ИСТИНАТА И ЖИВОТЪТ".

На пръв поглед като че думите са ясни, не съдържат нещо повече. Път, обикновеното разбиране на пътя е място, по което се ходи, но пътят е и връзка. Ако от един свят до друг няма път, няма да можеш да влезеш. Път, значи път за влизане в по-висок свят. За този път човек трябва да има средства. Ако вие от екватора вървите към северния полюс, ще забележите една промяна, която става в температурата, после ще стане една промяна в годишните времена, в дните, в часовете. Щом дойдете до полюса, ще се намерите в едно противоречие. Там имате 6 месеца ден и 6 месеца нощ. Имате приблизително 2 месеца изгрев, слънцето не залязва, но се върти, спирално се подига. Почти лъчите на слънцето са хоризонтални, затуй топлината е малка.

Някой искат да кажат, че нас земята ни интересува толкова, доколкото може да ни храни. Но земята е една книга, една Библия, един склад на знание. Тя държи много работи. Приблизително тя има един живот от два милиарда години и половина. Каквото е видяла, написано е. Мислим, че тя е глупава земя, няма никакво знание, че е неразумна. Земята е много по-умна от хората. Когато говорим за земята, че е по-умна не разбираме материята на земята, както когато говорим за човека, не разбираме тялото, то е средство. Има един дух,

който живее в земята. Сега аз не съм да се поддържа да се доказват нещата. Туй, което се доказва, то не съществува. Туй, което не се доказва, то съществува в света, според мене. Щом доказваме нещо, аз го зная, че то не е реалност, то е сянка на живота. Едно време хората доказваха, че идолите са богове. Едно време хората доказваха, че силните хора са поставени от Бога и те са богове. Виждаме, че идолите се разрушават и силните хора и те умират. Това са човешки понятия. Казва: Какво нещо е истината? - Христос казва: Аз съм Пътят, Истината и Животът. Ако ти в твоя път, в който вървиш, вдигаш много прах, ти не знаеш, как да ходиш. Ако пътят, в който ходиш, има кал, пътят ти не е онзи, в който трябва да ходиш, пътят на истината. Той не трябва да има прах, не трябва да има кал, нищо повече. Щом има прах и кал, този път не е прав. Да се разберем какъв е пътят. Път без прах, път без кал, път без умора, той е най-приятният път, по който човек може да пътува. Той е пътят на живота и няма нищо по-приятно от този път. Сега виждаме хората са уморени. Не е този правият път, по който вървят, те вървят в мочурлаци. Сега този объркан свят, не е този свят, за който аз ще ви говоря. Някой път вие виждате облачно небе, мислите, че цялата земя е облачна. То не е така. Едно малко пространство е облачно. Другите места е ясно. Вас ви е неприятна мисълта, че животът е много тежък. Не зная, дали животът на един човек е по-тежък от живота на заяка. Виждам този заяк след като го гонят, животът му виси на косъм, той си играе, забавлява се, майстор е, разсъждава, дойде донякъде. Направи един кръг, подскочи 20-30 крачки, пак направи друг кръг. Вие се чудите защо играе. Дойде копоят, започне да обикаля по кръга, няколко пъти, дойде до центъра, озадачи се копоят. От центъра копоят мисли на къде е подскочил, направи втори кръг копоят. Някой път ходи, после пак се върне. Вие мислите, че това същество е глупаво. Казва: Да си поиграя с този глупак. Понеже, той като не разбира живота, взел да ме гони, да ме хване, каквото съм събрал да го изяде. Няма да го бъде. Мене Господ ми дал дълги крака, голямо геройство се иска, докато ме

стигне. Даже най-голямата хрътка не може да стигне един заяк. Старите турци имаха големи хрътки, тазове ги наричаха. Задигне пушката, две хрътки като даначета, тънки, четат им се ребрата, коремът много тънък, като изкарат някой заяк, хрътката като наближи заяка, турчинът вика: Ха кузум, ха чучум, много любезни думи. Но, ако заякът изпревари хрътката, вика ѝ: Ха гяур, ха домуз, най-лошите имена туря. Заякът дошъл нагоре бяга, задните крака са дълги, бяга лесно нагоре. Като влезе в гората, хрътката вече го напусне.

Та казвам: Ние като турците по някой път, като върви нашата хрътка, като наближава заяка, казваме: Ха чочум. Като се изгуби заякът, казваме: Животът няма смисъл. Животът има смисъл в учението. Човек трябва да учи. Който разбира, никога, никога не трябва да си тури на ум, че старо било знание. За новото, което иде, ще му по-служи. То е предисловие, ще му помогне. Новото знание изисква съвсем други условия. Ти пееш една песен, може да си започнал с основния тон на песента или от ре, ла, ми или фа, но последователно трябва да вземеш всичките тонове и да ги вземеш вярно. Певец е онзи, който е изправен в тоновете, може да предразположи хората. Ако вземе само няколко тона вярно, не е певец.

Сега някои хора казват: Той е много добър човек, религиозен, той е човек на сърцето. Мисли, че като е религиозен, всичко завършил. Той, религиозният човек, да пее фа. Специалист е на един тон и втората октава на човешкия живот. Казва: Той детински живот, той е физически живот. Основният тон е ре, с ре се занимава. Казва: Много културен човек, той е в третата октава, който има основен тон сол. Тия три октави имат междини, влизането на една октава в друга. Тук в пианото имате отражение, седем октави имате, три октави са отгоре, три октави отдолу, едната е основна. Но в живота октавите на сърцето се различават от октавите на физическия свят и от октавите в умствения свят, различават се по своите трептения. Тоновете на

физическия свят произвеждат сила. И съвременните хора, които живеят в него, казват: Силни трябва да бъдем. Всичко със сила не става. Някъде трябва топлина. Да кажем имате вода. Ако под думата сила разбираш, че трябва да я мачкаш, с мачкане нищо не става, иска топлина. Ако я стоплиш, влиза в работа. Някъде в умствения свят иска светлина. Ако вие нямате светлина, животът ви няма смисъл. Едновременно вие трябва да имате и сила, и топлина, и светлина. Например вие може да сте много богат човек, да имате много знание, но ако нямате топлина, вас ви липсва нещо.

Та казвам: В съвременния живот хората се разделят, казват, този е светски, тези са религиозни, тези са глупци. После казват: Те са културните хора, в умствено отношение. Те го изопачават по много начини. Може да докажат, че три е равно на четири. Прави са, но при дадени условия. Една ябълка, разделена на три части и същата разделена на четири части, три е равно на четири, не е противоречие. Но три е равно на четири при известни условия. Но три е равно на четири при известни условия. Не всякога три е равно на четири. В три основни това е друга, в четири основни това е друго. Ако ги разгледаме астрологически съвсем се различават. Четири е число на гъстата материя, означава човека, който каквото вземе за себе си, събира. Може да умреш гладен, той казва: Мене не ме интересуват. Аз искам да живея. /Прави движения с ръцете отвън навътре/. Три е благородно число. Бог е в три лица, Юпитеровско число е. Дави се човек ще го извадиш, имаш да плащаш, ще ти плати, бие се за него, казва: Свобода му дайте. Каква голяма разлика има между тия две числа.

Казвам: Нека дойдем до основните неща. Ако пътят представя материалния живот, ако животът представя органическия живот, ако истината представя крайната цел, свободата на човека. Христос казва: Аз съм Пътят, Истината и Животът. Крайната цел на живота е истината. Какво трябва да разбираме под крайна цел? - Каква е крайната цел на една мома? - Младият, красивият момък. Но това не е

крайната цел, това е само привидно така. Тя казва, аз те обичам, заради тебе ще жертвувам всичко. Но тя не говори истината. Тази мома ни най-малко не иска момъка. Тя иска да му даде един такъв подарък, дето само Господ подарява. Тази младата мома, за да я задоволиш, трябва да станеш посредник, да се яви нейният възлюблен. Кой е нейният възлюблен? - Това (е) нейното детенце. Тя се жени, за да има свой възлюблен. Той ще се яви в такава форма, в каквато ще бъде послушен, каквото да му каже, тя (той) ще слуша. Онзи, големият, иска да заповядва. По него ще дойде възлюбленият, понеже, знае това казва: Ако не ме обичаш, аз няма да го пусна да дойде; ако ме обичаш и той ще дойде. Съгласяват се двамата. Заинтересовани са мъже и жени. Мъжът става средство да дойде възлюбленият на майката; майката става средство, за да дойде възлюбленият на бащата. Това са момиченцето и момченцето. Туй, което създава всичките скандали в света, Господ ги примирява. Мъжът казва: С друг мъж работа няма да имаш. Като дойде момченцето, тя може да го гали, да го милва, казва: Позволявам, аз съм допуснал. Тя казва: С жени работа няма да имаш, но дъщеря си може да я милваш. Питам защо хората са добили тия изопачени идеи? - Казва: По други жени да не ходиш. Жените се обезверили в себе си. Те не вярват в себе си. Мъжете се обезверили в себе си и те не вярват в себе си. Аз говоря сега принципално. Аз съм гледал женени хора, наблюдавал съм ги. Жената върви и мъжът я наблюдава като един орел, види някой красив мъж, погледне го. Мине някъде красива жена, тя го наблюдава. Някой път са доста умни. Тя е умна, казва: Хареса ми тази мома, мяза малко на майка ти. Той казва: Виж този мяза малко на баща ти. Тъй щото замаскират се.

Има нещо в света незаконно. Незаконни неща са, ти едно дете не може да го храниш с твърда храна. Ако го храниш с твърда храна, осъждаш го на смърт. Ще го храниш с много деликатна храна. Като стане на четири, пет години, може да го храниш. Има една любов, която уморява хората. Прави са тия хора. Сега някой казва: Да се

обичаме. За да се обичаме, трябва да пречистим любовта. Любовта на земята не е чиста. Тия покварените мисли развалят работите. Най-първо се оженят с любов и след като се оженят имат най-голямото недоверие. Преди да са станали религиозни хората са много вярващи, после като станат религиозни, влизат какви ли не съмнения. Съмнения, колкото искаш.

Та казвам: Нас ни трябва една наука, която да ни обясни нещата. Има известни елементи в природата, които носят една отрова. Вие ако съедините азота с някой елемент, може да образувате азотна киселина, ако съедините сярата, образува се сярна киселина. Ако извадите тия отровни елементи, вие добивате онези естествени елементи. Как става сярната киселина? - Отпосле се образува. То е едно човешко съединение. Понеже азотът е от високо произхождение, той е в материалния свят, тъй го вземат. Окултно, той завзема най-високо положение, най-голям аристократ е. Пречистена кръв има. Ако вие го съедините с по-долните елементи, тогава той с тия елементи образува отровите. Той не трябва да има вземане и даване с жени. Такива съединения не може да прави рядко. С когото завърже приятелство, женитба, не разчитай на женитбата, то ще бъде до ден и половина. По някой път ме озадачават някои факти. Някои млекопитающи по отношение на брачния живот, пример са. Лъвът е еднобрачен. Той веднъж се жени. Като умре единият, другият остава сам. И орелът е еднобрачен и гълъбът не е еднобрачен, като умре другарката му, намира си друга и гугуцат. Гълъбът е пример в друго отношение, по отношение на храната, той (е) прецизен. Хиляди години той живее в най-лошите условия, никога не се е изкусил да хапне месце, червейчета, а само зрънца. Каквито и да са били условията, не са го заставили да хапне. Той е обърнал внимание на храненето. Храненето е по-важно за гълъбите, отколкото брачният живот. Че ти искаш да дойде някой твой възлюблен, аз ще стана пример. Няма какво да се занимавам с тебе. Ти искаш да дойде твоят възлюблен.

Преди няколко време дойде една госпожа от София, която живяла с мъжа си и тя го считала за светия. След много време тя видяла една бележка, че той бил женен и имал деца преди. Това тя не е знаела. И не го допущала. Тя не може да му прости, как така да я лъже? - И на себе си не може да прости. Ами ти как да излъжеш, защо да не можеш да простиш? - По някой път вие като не прощавате, кои са причините? - Ако някой човек има да ви дава пари, че не ви ги плаща, вие му прощавате, ако ви плати четирикратно, вие сте готов да плащате. Непрощаването е свързано с всички тия материални блага. Щом някой човек не е донесъл тия блага, които очаквате, не можете да простите, не е идеално. Законът седи другояче. Ние трябва да зачитаме Божия закон, Законът на Любовта трябва да се зачита, понеже от този закон зависи човешкото щастие. Ти ако любиш един човек, ти ще създадеш царски път на своята душа. Онзи, когото любиш, не мисли, че може да го обичат десет, двайсет души, ти като обичаш този човек, ще създаде възможност за твоето бъдеще. Себе си подигаш. Ако ние любим Бога, ние ще подигнем Господа, но ние като го обичаме с това обичаме и себе си. Казвате: Каква нужда има да го обичаме Господа? - Ти имаш нужда. Ако обичаш Господа, във всяко отношение може да успееш. Ако не Го обичаш, ако твоята любов е колеблива, ти не можеш да очакваш никакво постижение в света. Понеже, връзката между всички неща е Бог, който е скрит във всичките прояви на живота. Единственият, Който може да те упъти, да ти даде светлина, Единственият, Който може да ти даде топлина, Който може да ти помогне и в най-тежките времена на живота, Той е, Който се жертвува. И в ада да си, Той може да те извади. И в най-благоприятните моменти, Той може да те извади. Казвате: Не може ли и без да се молим на Бога? - Чудни сте по някой път. Молитвата е език. Ти трябва да знаеш езика на Баща си. Бог те пратил на земята, трябва да знаеш Неговия език. Ти като не говориш на езика на баща си, какъв син си? - Роден си от Господа, не искаш да говориш езика Му. И Той няма да ти говори. Тогава какво ще стане с вас? - Няма по-

голямо нещастие от това, да престане Той да ти говори. Невидимият свят, когато искат да накажат един човек, го наказват по този начин. То е най-голямото наказание. Има един живот в ада, дето се мъчат и пак са блажени, че има на кого да се оплачат един на друг. Пък има един ад, останеш сам в карцера, никой няма наоколо, ни глас, ни услишание. Досега всичките хора са проповядвали, но на земята има този ад. Казва: Чужд съм на света. Коя е причината? - Щом се отчуждаваш, ти си се отделил от Божия Закон. Ти искаш да те обичат хората, трябва да бъдеш честен в Любовта си, да нямаш никакви задни цели. Ще дойде, неизбежно е. Не е виноват, ако Любовта не е дошла. Ще разбираш тази Любов, ще разбираш нейния език. Ти трябва да разбираш нейното ухание, трябва да разбираш нейния свещен трепет, трябва да разбираш нейната светлина, да разбираш нейната музика, тя си има своя октава. Чудни са хората, говорят за Любовта. В какво седи Любовта? - Любовта си има основен тон, основен тон от 12-тата октава, дето я няма на земята.

Нека сега да се повърнем във възможното в света. Ние се стремим към постижения. Искаш да се развиеш, искаш да станеш музикант. Трябва да знаеш пътя на музиката, какъв е. Ти искаш да станеш човек на изкуството, художник или искаш да станеш скулптор, или искаш да станеш поет. За постижението на туй казваш, че то тъй ще дойде от Господа. Дарбите са дадени на всички, тия дарби имат известни пътища, по които се развиват. Житното зърно се развива при известни условия, при известна температура, при известна почва. Тя е из лозените пръчки и те избират почвите. Колкото почвата е по-подходяща, по-добре. Колкото топлината е по-подходяща, толкоз соковете са по-сладки на гроздето. Ние в ума си страдаме от недоимък на светлина. Често в сърцето си страдаме от недоимък на топлина, често тялото страда от безсилие, няма достатъчно сила. Аз я наричам животворна сила на организъма. Когато човек е здрав, ходи изправен, пазете се. Почнеш ли да се навеждаш, земята те привлича, ти изгубваш своето равновесие. Не се

свивай. Дръж ръцете си изправени, гръбнака перпендикулярен. До този перпендикуляр светлината и топлината идват правилно. Има две течения, които стават по гръбначния стълб надолу, едното слънчево течение, другото лунно течение. Сега няма какво да ви разправям. Някои от вас, които се интересувате, има школи. За да бъдете във връзка със слънчевото течение, вие трябва да обичате живота, вие трябва да обичате центъра на този живот, отдето произтича. Да сте във връзка с лунното течение. Вие трябва да обичате луната. В какво седи Любовта на луната? - Нейната задача е да лекува хората. Ти си неразположен, ще обичаш луната, ще оздравееш по-скоро. Забелязано е, че ако ти се разболееш, при празненето на луната, болестта лесно ще мине. Ако се разболееш, когато се пълни луната, мъчно се лекува. Единственият начин е Любовта. Ако обичаш луната, лесно се лекуваш, ако не - по 4-5 години може да страдаш от безлюбие. Луната е свързана с религиозните вярвания на хората. Под думата луна, разбираме трябва да обичаш Бога, Този, Който те лекува. Бог направил две светила, за да ти светят, едното в тъмнината на живота, другото в светлината на живота, да ти дава живот. Ти трябва да разбираш луната, която в живота ти помага. Казваш: Луната сега ще обичам. Ще я обичаш, защо не? - Няма да й се покланяш. Казано е там, да и се не покланяш. Ние всичко, което Бог е създал, трябва да обичаме. Да възлюбиш Господа Бога Твоего на земята и всичко, което Той е създал. Навсякъде трябва да го виждаш. Така няма заблуждение. Щом ти обичаш света, изваждаш Бога от света, ти си на крив път. Всеки трябва да върви по онзи път, който Господ е определил. Да видиш как Господ е създал едно растение, да научиш закона. Какъв закон трябва да научиш. Че Господ е поставил главата на растенията в земята, затрупал я. Туй растение е пак благодарно и дава най-хубавите сокове и плодове и не роптае. Твоята глава е обърната нагоре, Господ ти дава и ти си пак недоволен. Следователно, тия растения при най-лошите условия и те благодарят на Бога, ти при най-добрите условия постоянно мънкаш, казваш: Не го бива, това не е

добро, онова не е добро. Всичко все лошо. По някой път българинът гледам има две неща: Българинът има едно чувство, много преувеличава. Като иде на някой сбор, казва: Свят, свят, яйце да хвърлиш няма къде да падне - преувеличава. Пък то събрали се сто двеста души. Ако му кажеш за материалните работи, как е берекетът тази година, започва да мисли, едва ще се изкаже, хич не преувеличава. Ако попиташ турчина, казва: Бинберекетверсин. Той обича да се хвали, че е много. Българинът казва, че е малко. Българинът го е страх да каже, да не би Господ да чуе и да му вземе, казва, че е малко, че Господ като чуе, да увеличи. Хитрина има малко. Понеже, знае, че е щедър, да даде повече, понеже е заинтересован. Психологически е това. Аз така разсъждавам. Туй, което не засяга него, той е щедър. Когато хвали някого, той е учен човек, всичко знае, много знае. Казвам: Всички тия работи имат своя психологически произход. В българина чувството Любов към Бога, е слабо развито, това съм установил в моите наблюдения. Съвестен е, твърд е. Съвест има от Божествения свят. Твърд е, когато в духовния свят искат дирек, хващат българина. На невидимия свят, всичките диреци са българи. Другаде няма да го намериш, но за дирек става. Когато наблюдавах една от най-големите български ясновидки, казвам ѝ: Много си съвестна, честна, справедлива, но любов към Бога нямаш. Много малка любов имаш. Всичкото, което го правиш, не го правиш от любов. То казва ме мъчи. Ако има нещо, което ме мъчи, то е. На главата известна част показва това. Когато има това чувство, успява навсякъде, носът, ноктите нормални. Когато човек има това религиозно или Божествено чувство, в него има един свещен трепет, благоговее пред всичките хора. Когато е слабо развито, казва, че никой нищо не струва. Аз говоря сега, когато в него са развити разумността, интелектът е развит, съвестен е, то е едно от най-хубавите чувства, от най-деликатните чувства. То предава една много красива осанка на човека. Такъв човек никога няма желание да излъже. Като дойде, той винаги е щедър, пази твоите интереси и

гледа с нищо да не те оскърби. Много внимателни хора са. Аз ги наричам тия хора, които обичат истината. Аз съм пътят и истината. Истината може да живее само тогава, когато в нас е развито това Божествено чувство Любов. Сега вие всинца има да развивате още това чувство. Ако разгледате вашия живот, по някой път Господ ви дал хубави условия, вие сте доволни, като дойде някакво противоречие, веднага вие се колебаете. Вие считате за всичките неща, че Господ е отговорен. Господ е отговорен за Него. Мен ми разправяше един българин своята опитност. До едно време считал, че обществото е виновно, казва, после забелязах, че не е обществото, най-после дойдох до мисълта, че всичкото зло е в мене. То е другият полюс. Нито светът е причината, нито сам човек е причината. Светът може да е съблазън, и ти си съблазън. Казвам: Не осъждай себе си. Направил си една погрешка, не се съди. Считай, че ти си актьор, играеш известна роля, не ти е по характера, кой е крив. Ролята е крива. Ти не искаш да играеш. Но в драмата е турена и ти искаш, не искаш, ще играеш. Да кажем, че си сприхав човек, и гледаш да не вземеш за в бъдеще такава роля, по един добър начин да се подигнеш, да ти дадат видни роли. По-простите роли да останат за по-простите актьори. Ти като виден актьор се подигаш да имаш ролята на някой поет, на някой музикант, на някоя отлична майка, на някой цар, на някоя царица, на някой философ, на някой калугер, на някой постник, отшелник, не такива роли на коцкар, хайдук.

Ние, съвременните хора, сме лишени от онова великото благо, което Бог ни дава поради крайното подозрение, което съществува. Има какво да се плашим, но няма някъде, дето подозрението не е на място. Има две неща по-съвместими: вълкът не може да опасе нивата и овцата не може да изяде един вълк. То са несъвместими неща. При топлината водата не замръзва, а ври, но при студа замръзва. При студа водата не завира. Казвам: Хората като станат религиозни, стават крайни критици и казват: Той не върви по правия път. Че кой е човекът, който върви по правия път? - Той трябва да е крайно

съвестен. Най-първо трябва да започне с милосърдието, крайно милостив трябва да бъде. На физическото поле трябва да бъде съвестен и честен. Две неща различни, със Съвестта е правото. Като човек мене не ми подобава да кажа една лъжа. Другояче дали е право или не, направил съм погрешка, не може да се извинявам, не е права постъпката. Ти не трябва да допущаш никаква погрешка като честен човек. Значи богат си, защо ще вземеш парите на друг човек. В справедливостта ти може да си най-бедният човек, няма да се обърнеш да кажеш: Сиромашия е това. При най-голямата сиромашия ти и последният кодрант, който имаш, ще дадеш, ще си изпълниш дълга. Онзи човек, който е така развит, не се бои от сиромашия. Сиромашията е изпит за човека. Има много деца, които в съвременния свят са подхвърлени или много деца има откраднати. Не е подхвърлено, от голямо произхождение е. Изтезават го. Един ден като намери баща си, освобождава се. Всичките сегашни хора са откраднати. Мнозина сте от-краднати. Трябва да намерите баща си. Имате един баща, който седи над вас. Този, който ви терзае, не е ваш баща. Той казва: Тебе знание не ти трябва, за тебе работа, работа постоянно, препоръчва работа. Ни най-малко не ти препоръчва да си честен, добър, казва: Каквото искаш, но работа трябва. Казва: Смел бъди, претърпи го. По този начин не се говори. Имаме един много добър пример. Най-добрата черта в един от израилските царе, като го гонеха Саул, да му докаже, че не му мисли зло, отряза едно парче от дрехата му. Казва: Можех да те убия, виж отрязах това парче от дрехата ти. Онези те заблуждават, които мислят, че аз искам да те убия, аз не се нуждая да взема царството ти. Казвам: Добрата страна в Давида беше съвестта, защо да го убие. Той се настани най-доброто място.

Ние, съвременните хора, трябва да зачитаме онова, което Бог ни е дал. Всеки от вас не знаете какво велико предназначение имате. Някои от вас сте предназначени в далечното бъдеще да бъдете ръководители на цял един народ. Сега се изпитвате, минавате през

един такъв курс. Вие се задоволявате с малки работи, да се ожените, да имате един мъж, да бъдете богат, да има пари, да има слуги, апартамент, да имате няколко деца. Утре вашите деца се оженят и ще имат свои деца, ще ви напуснат. Казват: Този старият да си върви от този свят. Един баща, който не може да роди една дъщеря или един син, който да казва: Баща му да живее и бащата да иска синът да живее, че и бащата е добър и синът е добър, той е истински баща и истински син. Бащата да не казва: Отгде се пръкна този син, по-добре да го нямаше. Това не е баща.

Та казвам: Всички вие искате да бъдете бащи и майки. Ако не можете да отхраните добри деца, какви бащи и майки сте? - Нали майките и бащите създадоха този свят. Тия хора защо се бият? - Бащите и майките са виновати. Ако бащите и майките биха внушили на синовете си ония възвишени идеи за Бога, ние щяхме да имаме съвсем друга култура. Даже още сега ние можем да се освободим. Щом един постъпва добре, ние сме по-добри. Щом те ухапе един току изведнъж се измениш. Искаш да си отмъстиш. Слушай тогава възмущават се слабите хора, силните хора не се възмущават. Ухапала ме една мравя. Може да я хвана, да я стисна. По някой път я взема и я туря във вода, като рече да се дави, извадя я. Казвам ѝ: Не се занимавай да ме хапеш. Най-после що се плашите вие. Онеправдае ви някой. Тази идея е лъжлива. Никой не може да ви онеправдае. Веднъж един ми казва: Знаеш какво може да направя, като извадя кобура. - Я го извади, рекох. Ще ти остане ръката във въздуха. Ти мислиш, че можеш да ме убиеш, ха бръкни. Не се е родил онзи, който може да бръкне и да хване кобура. Мислите, че в света всичко можете да направите. Но може да се откъсне ръката. Той като бръкне и ръката ще отхвръкне. В първото християнство като дойде Ананий и Сапфира да лъжат. Казва му Петър: Защо тази лъжа, туй имане, което даваш не е ли твое, защо скри от него, пък искаш да лъжеш. Падна Ананий и умря. Иде неговата другарка и тя лъже, казва ѝ: Ето онези, които изнесоха мъжа ти и тебе ще изнесат.

В света има ред и порядък. Хората умират по своя несправедливост. Ти си господар, никой не те заставя насила, никой не те заставя насила да идеш да (се) биеш. Ти го желаеш. Аз може да бъда полезен във войната като лекар да ги превързвам. Ако ме викат във войната, ще ги приспя всичките. Докато съм там, всичките ще спят. Ако искат да се бият, мене трябва да ме евакуират, да си вървя, че да могат да се бият. Някои хора мислят, че могат да се бият. Ако Господ иска да прекрати, ще тури 150 под нулата, как ще се бият тогава? - При 10, при 40 градуса под нулата се бият, но при 120, 150 никакъв бой не може да има. Сега аз говоря на вас, не какво да се прави. Ако вие имате вяра в Бога, Той ви изпитва. Казвам: Ако ме вземат насила, ще престане боят. Понеже, тях ги е страх да ме накарат. Както и да е ние им желаем доброто. И те един ден ще ме послушат. Аз им казвам: Не се бийте. Престанете да се биете. Те ще се примирят, ще си подадат ръка. Туй ще го видите. Туй, което Господ направил в света, то не е човешко. Туй, което Бог казва, ще бъде. Тогава Господ ще заповядва в сърцата на всичките хора. Казва: "Ще се заселя между тях, Аз ще им бъда Бог и те ще Ми бъдат народ, и ще Ме познаят от малък до голям". Щом Го познаваме, само тогава ние ще можем да живеем. Когато Господ дойде на земята да се всели в хората, в техните умове да се всели в техните сърца, тогава ще настане тази епоха, която ние очакваме. Та казвам: Преди тази епоха, ние трябва да изучаваме законите. Светът няма да се оправи тъй, както ние мислим. Докато се изваe една статуя, чукът на скулптора има да работи, да чука, докато се изрисува една картина. Дълго време има четката да работи. Докато един цигулар може да изсвири една пиеса, дълго време лъкът трябва да играе по струните, ръката да се движи, докато се изсвири както трябва. Така е и с пеенето.

Изисква се в света хора на Любовта във всяко отношение. В художника, в картините виждаш Любовта заговорила. В цигуларя Любовта е заговорила. Като четеш поета, да направи реформа, да кажеш: Искам от сега така да живея. Като свири цигуларят да кажеш:

Искам тъй да живея, както свири този цигулар, така искам да живея, както този художник рисува, така искам да живея. То е вече изкуство на Любовта. Религиозните хора не държат, казват: Искам като този човек да бъда добър. Ти няма да говориш за религия. Вечерно време той е в тъмнина, веднага ти ще светнеш, ще му покажеш пътя, ако е в затруднение ще го улесниш, ако е смутен, ще премахнеш неговото смущение; ако не знае предназначението си, ще го упътиш. Този човек ще те обича. Казва: Да си поговорим за Господа. Аз ето какво бих поговорил на един човек, ето какво бих му казал: Ти имаш един отличен глас. То е един капитал. Ти имаш един музикален тон, много хубав. Обърни внимание на музиката. Там е твоето бъдеще. Една дума бих му казал. Аз го пращам при Господа. Там е твоето бъдеще. Една дума бих му казал. Аз го пращам при Господа. Той като започне да свири, той ще намери Господа там. По някой път гледам религиозни хора, които не са музикални. Религия без музика не е религия. Религия без поезия, не е религия. Религия без наука, не е религия. Религиозният човек той диша живот от себе си, той не съди никого, той вижда хората, извинява ги, той живее добре и иска всички хора да живеят както него и им дава един добър пример.

Та казвам: Ние няма какво да се делим, на сектанти, на окултисти, на православни или на католици. Не е лошо православието, право да славиш Господа. Право да славиш Господа, трябва да си съвестен, трябва да си твърд в убежденията, право да славиш Господа, трябва да Го обичаш. Право да славиш Господа, трябва да бъдеш милосърд, трябва да бъдеш разумен, деликатен в обходата си. Всякога трябва да бъдеш деликатен, не само като излизаш от църквата, в неделя, но и в най-тежките моменти на живота си. Човек като копае на нивата, подигне се, усмихне се. Всяка работа го занимава. Казва ти: Както обичаш. И в тебе се зароди желание и ти да вземеш мотиката.

АЗ СЪМ ПЪТЯТ, ИСТИНАТА И ЖИВОТЪТ. Ако в живота ние не може да пазим органическия живот, ако в пътя ние не можем да

подобрим умствения живот, ако в истината, не можем да подобрим духовния живот, тогава нашите вярвания не са прави. Аз опитвам някои хора, срещам някои хора и виждам, колко са упорити. Аз го усещам така. Гледам той е толкоз алчен, че трепери на парата. Като дойде и аз ставам като него и аз дребнав ставам, извадя пет стотинки, тури ги в джоба, ако имаше една стотинка щях да извадя. Туй го зная. Дойде друг човек, изведнъж ставам щедър, извадя пет лева, десет лева, давам. Щом съм щедър и давам, този човек е добър. Щом съм скържав*, той е лош. Тогава какво правя? - Когато искам да давам, отивам при онези, които дават; когато нямам нищо в джоба си, отивам при тия, които са скръжави, за да се извиня. В света като се приближиш при един човек, всеки човек остава върху нас своя отпечатък. Ако е поет, поезията си; ако е музикант, музиката; ако той е весел и ти се настройваш весело; ако е тъжен и ти ставаш тъжен. Казвам: Ние си и предаваме чертите. Не сме така бедни, както мислим. При добрите хора сме свободни, понеже, те не ни ограничават. Единствените хора, които ни ограничават, то са хора недоразвити.

Под думата ПЪТ, аз разбирам онзи възвишен умствен живот, който разбира смисъла, защо е науката. Понеже, всички неща са за науката. Горе най-възвишените същества за наука са създадени. Под думата Живот ние разбираме органически живот, който сега се развива. Под думата Истина, ние разбираме тия сили, които хармонират тия трите свята в една хармония. Нашият умствен живот и нашият живот на сърцето, защото нашето сърце мяза на езеро, в което се втича животът, капиталът - аз тъй го уподобявам.От физическия живот става втичане. Дето човек работи с волята, втичане става в този живот. Защото, ако нашата воля не внесе и не изнесе, процесът в нас не е правилен. Тогава в нас се зараждат всичките болезнени състояния. Когато втичането е нормално и изтичането е нормално. Тогава имаме здравословно състояние. Затова сърцето на човека трябва да бъде езеро пълно, да разчитаме, че има с какво да

разполагаме, да не се боим, че ще изтече. Туй, което изтича от ума, трябва да изтече и из волята, трябва да възприемем. Бог чрез нашата воля ни дава. От земята имаме жито, пълним хамбарите. Умът като мисли, ти ще раздаваш от онова, което Бог ти дал.

Казвам: Всинца трябва да бъдем носители на ония велики блага на щедрост, които Бог дава да изпълним Волята Му. Тогава ние ще имаме Неговото благословение: и философи, и поети, музиканти, съдии, майки, бащи, всякъде. Навсякъде новото учение така трябва да се приложи. Сега, когато вие искате да развивате вашата воля, то е първата октава, съвсем други са трептенията. Ако искате да развивате вашето сърце, вие сте втората октава, в музикалния свят на сърцето имате други тонове, не е същата октава. Щом искате да развивате вашия ум, вие сте в третата октава на живота. Три октави, от три различни системи, които са свързани помежду си. Казвам: За в бъдеще ти искаш да развиваш тялото си, трябва да разбираш първата октава, какъв е основният тон на здравето. Искаш да развиваш чувствата, трябва да знаеш, какъв е основният тон на чувствата. Тогава ще започнеш хубаво да изучаваш тази гама. Сърцето има своя песен, своя мелодия, има основен тон. Ако знаеш умствено да пееш, ако знаеш сърдечно да пееш и физически да пееш с глас. Как ще разбираме тогава? - Пейте и възпявайте Господа в сърцето си. Сега сме дошли до онова положение на сърцето. От изобилието, което имаме, от препълването на сърцето човек говори. От препълването на доброто сърце човек музикално да дава, музикално да прави добро, че всички на-всякъде да знаят, че той върши Волята Божия. Музикално хората за бъдеще трябва да правят добро.

Един факт. Вестниците пишат, че водата над Видин била на 6 метра висока. Виждам сега българите как тичат да помагат. И във време на война такова наводнение е. Добрите хора трябва да ходят със своите лодки да помагат на онези, които са окръжени с вода.

Добрата молитва.

24. неделна беседа, държана на 8 март 1942 год., неделя, 10 ч. с. Изгрев, София

ПРИСТЪПИХА ПРИ ИСУСА

Отче наш.
“Иде, иде”.

Ще прочета част от 15 глава от Евангелието на Матея отначало до 21 стих.

“Духът Божи”.

Противоречията на живота са една неизбежност на самия живот. Започват с индивида. Човек става основа на всички други прояви. Народът е размножена форма на човека. Човечеството е още по-размножена форма. Говоря за неща, достъпни за човешкото съзнание. Има неща недостъпни за съзнанието. Може аз да говоря за сладчината, но ако нямате вкус, не можете да я разберете. Може да ви говоря за цветовете, но ако нямате зрение, не може да ме разберете. Може да ви говоря за тоновете, но ако нямате слух, не може да ги разбирате. Не може да разберете вкуса, ако нямате език. На съвременните прояви на природата трябва да се погледне малко по другояче. Учените хора имат много добри желания и са постигнали много добри наблюдения. Религиозните хора имат съвсем друго понятие за Любовта. Учените хора започват от правдата, религиозните хора започват от Бога. Някои казват няма Господ в света. Турците казват: Седем ката нагоре, седем ката надолу. Религиозните хора не допущат някой път възражения. Един негърски проповедник проповядвал за човека, как Господ направил човека, че го сушил три дни на плета. Попитали го, ами плета, кой го направил. То не е твоя работа. За човека се говори, питат за плета от де е взет. Казваме: Бог направи света. Как го направи? - Казвате: Иван и Драган направиха къща. Но Иван и Драган ли направиха, пратиха само други направиха къщата. Трябва да имате едно понятие за Бога. Трябва да

имате едно правилно понятие. Когато разбираме като един творчески принцип, е друго понятие. Когато разбираме Бога като човек, то е наше лично схващане. Божествената Любов не мяза на човешката, защото човек е почти сляп. Той на 10 хиляди нещастия, едва вижда едното. Че каква е тази любов? - В дадения случай Бог всичко вижда и помага. Будно е съзнанието. Казвате: Човешката любов. При човешката любов трябва да чакаш 10 години един човек да те приеме на аудиенция или човек е като онзи милиардер. Влиза един друг и казва: Искам да видя милиардера. Милиардерът казва, че неговото време е скъпо, пет лири му струва минутата. Онзи казва, че само 5 минути му иска. Пет по 5 - 25 ще плати. Влиза при милиардера, изважда си часовника. Моля, казва, какво имате? - Казва: Искам да ви видя. Аз се хванах на бас, че ще вляза при вас за 250 лири. Вашето време струва 25 лири, моето 250. Покланя се, казва: Благодаря, че станахте причина аз да спечеля. Може да си извадите заключението, кой е по-умен. Умен е, разбира се. Онзи, който казва, че пет минути му струва всяка минута е умен, разбира се. Англичаните казват, времето е пари. Английски понятия. То е само идея за парите. Когато парите не бяха знайни, какво беше времето? - Казвам: Имаме и ние някое понятие.

Ако разгледаме съвременния човешки път, по който е дошъл, ние ще се учудим. Животните, когато бяха създадени, отидоха на запад. Когато човек е създаден, отиде на изток. То е само фигура. Ако вземете и сравните ръцете на човека и задните крака на коня, ще видите - еднакво се сгъват. За какво е създадена ръката? - Най-първо природата създаде ръцете за защита. Ръцете на хората бяха задните крака на коня. У коня те са създадени да ритат неприятеля, кой как дойде удря го да се пази. Когато дойдоха у човека задните крака на коня, станаха ръце на човека. Как стана това, нямам време да ви обяснявам. Трябва геометрически чертежи, има математически отношения, как са се изместили силите - сложна научна работа. Тогава например ти някой път искаш да удариш някой човек. Имаш

конски характер. То не е човешко. Конят от кога рита? - Казва: Искам да го ритна. Туй конете го знаеха милиони години преди ти да риташ. Какво е новото, като удариш някого. Кажете кое е новото с ръцете. Ако вземеш перо и пишеш, то е новото. Напишеш, че Бог е Любов, братство, равенство. Конят това не може да го пише. Той само рита. Вземеш с четката, нарисуваш някоя хубава картина. Конят това не може да го направи. Ти го правиш. Седнеш и с ръцете си на пианото свириш. Конят това не може да направи. С двата крака отзад рита. Казвам: Трябва да се отучим от конските работи. Хубаво е ритането и без него не може. Не мислете, че някога ще се освободите. Като дойде злото, ще го риташ. Ще му дадеш един ритник. Ритай, нищо повече. Конското ритане за злото може. Като дойде злото, колкото искаш, ритай. Но когато дойде доброто, не ритай, тогава пиши.

Сега нека се разберем на един ясен език, но понятен език. Имате наука и религия. В старо време, когато се създаде слънчевата система, знаете ли причината? - Нека започнем с Уран и Нептун. Когато те се отделиха, кои бяха подбудителните причини? - Когато в слънцето се отделиха, чисто социални въпроси се разрешаваха. Понеже, не били в съгласие със слънцето, казват: Ще се отделим. Отделят се, слънцето ги изпраща, казва: Уреждайте живота. След това Сатурн се отдели, кои бяха подбудителните причини? - Чисто философски разбирания. Какъв е смисълът на живота? - Понеже слънцето не споделя неговите възгледи, казва: Аз ще се отделя. Отделя се. Дойде Юпитер. Какви са подбудителните причини? - Религиозни работи, разбирания за достойнството, голяма почит и уважение. Понеже не го считаха, че той е най-голям и той се отдели. Дойде Марс, той казва: Ние трябва да се бием, да завладеем света. Не може, как ще завладеем света? - Само като не приели тази идея, той се отделил. Дойде земята, казва: Нито философия ме интересува, нито религия ме интересува, абтен гевезен. Може да кажем, че земята представя онзи пример на Христа за младия син, който се е отделил от баща си. Земята казва: Каквото ми

се пада, дай ми моето. Тя излезе да яде и пие. Виждаме едно подобие. Той се разкайва, връща се при баща си. На земята става спасение, хората се избиват, връщат се при баща си, казват: Съгрешихме. То са теории. Венера се отдели по любовни работи. Млада мома искаше да се жени. Не се съгласиха на слънцето, напуща бащиния си дом. Най-после Меркурий се отделя по търговски работи, искаше търговец да стане. Остана слънцето и гледа всичките свои синове и дъщери, които се отделиха. Около Юпитер има доста негови съпътници. Това са аксиоми, които са верни принципално. Защото, когато дойдеш под влиянието на Юпитера, някои хора мязат на Юпитер. То са религиозни заблуждения, колкото искаш. Може да е религиозен с разбиране, може да те поставят на ешафода. Казва: Ти как вярваш. Христос Син Божи ли е, или не? - Дали ти живееш според както Христос учи, не се интересува, но ти какво мислиш, какъв е той? - Отде да го зная. Преди две хиляди години е живял някъде, не бях там да го слушам като човек. Писано е тук в Евангелието, но други са го писали. Сега някои казват: Така не се говори. Хубаво тъй не се говори, но ако тъй не говоря, е бяла лъжа. Аз не говоря едно да разбирам друго. Казвам: Чакай туй учение да го опитам, говорил ли е Христос право или не. Учението ще го приложа на опит. Казва Христос: Раздай всичко. Не казвам, че е глупава работа да не раздавам. Тук имаше един адвокат, няма да му кажа името, мисля, че е заминал сега за другия свят. Хващат го за едно престъпление като адвокат, осъждат го 4 години на затвор. В затвора изучава Евангелието. Решил да живее по евангелски. Излиза из затвора и колкото длъжници има, се разправя с тях. Вика един и му казва: Готов ли си да ми върнеш парите без лихва. Готов съм. Отива при друг. Ти три четвърти от това, което ми дължиш, можеш ли да ми платиш? - Не три четвърти не мога, но половината мога да платя. Взема половината. Така ликвидира с длъжниците си. Хайде да му кажа името, Бъчваров се казваше. Не този Бъчваров, но адвокат. Разправям ви една история действителна, както на мене ми разправяха. Казваше ми: Постъпих

съобразно Христовото учение и ми тръгна напред, направих си къща, заживях без вълнения. Казва: Христовото учение. Този човек преди да бъде в затвора, казва: Този ще дам под съд, онзи ще дам под съд. Тъй скоро се свърши процедурата.

Сега някой ще възрази, ще каже: Учението Христово не е модерно, не е социално, но е много мистично, отвлечено. Какво ти отвлечено? - Ти с 2 кила злато като се давиш във водата, няма ли да се отделиш от златото? - Ще се откажеш. По-добре златото на дъното, ти отгоре, отколкото ти със златото на дъното. Христос разбира, че вие с тия материални работи, ще изгубите бъдещите блага, които Бог ви дал. Но вие трябва много да учите. Не буквално човек да се откаже от всичко да гладува. Аз ще поставя въпроса малко по другояче. Ако вие внесете вашите капитали в една банка, че ви дадат лихвите, не е ли полезно. Самоотричането, то е да получиш капитала с лихвите. Христос иска да каже: Внеси този капитал в бедните хора, то са Божиите банки. Ти като го внесеш, ще ти върнат лихвите. То е законът. Може да го опиташ. Няма човек в света, на когото ти да си направил едно добро да не ти плати, когато и да е.

Мисля, че това в Будапеща е било. Един унгарец отива при един банкер и казва: Моля, дай ми 1000 лева искам да отида в Америка. Този богаташ му дава. След 15 години случва се така, че богаташът закъсва, загубва всичкото си богатство. След 15 години онзи му връща 15 хиляди от Америка, казва: Еди кога си вие ми дадохте 1000 лева, сега се замогнах, плащам ви 15 хиляди лева. Праща му парите точно, когато имал нужда. Какво изгуби като даде?

Казвам: Божествения порядък на нещата трябва да разбираме. Няма добро в света да направиш, колкото и да е микроскопическо, което да не принесе своята полза. Изключение няма никакво. Може 1000 години да минат, законът е верен. Каквато и малка пакост да направиш все ще ти се върне, законът е верен. Правиш добро, се връща, правиш зло, връща се. Сега според този закон някоя жена потупва мъжа си. Много лош е мъжът. Защо я потупва мъжът? -

Преди три прераждания, мъжът е бил жена и тя мъж, тя като мъж го потупвала. Сега в замяна на това, тя като мъж го потупва. Аз се чудя как ще намери причина да бие жена си. Той трябва да има някакъв повод. Ако във вълка се заражда едно желание да изяде една овца, той има повод. Месото на овцата или на агнето привлича, то има магнетическа сила. Вълкът не може да се въздържи на своя инстинкт, сладко му е. Мисли като изяде това агне, че ще стане нещо, ще се възмогне. Виждал съм котка мине покрай жаба, бутне я, хич не я яде. Защо? - Няма сродство между тях. Онази змия като хване жабата за крачето, жабата, която е мълчалива, можеш да чуеш как кряка. Змията щом я хване, започва да крещи, на половин километър можеш да чуеш, когато жабата дига шум.

Та казвам: В сегашния живот трябва да се изучават законите на миналото, понеже, преживяваме миналата наша история. Някой път прониква нещо мрачно, искаш да се самоубиеш. Туй трае 4-5 часа. Може 3-4 поколения назад да се връщаш, ти преживяваш един от твоите животи, цяло едно съществувание на земята от преди 500 години. Сегашният живот е съчетание, история на 200, 500, 1000 поколения, хиляди прераждания. Някой ден се чувствуваш радостен. Ти чувствуваш миналото, заобиколен си от такива условия. На другия ден си неразположен, казваш: Как Господ направи света? - Но Господ направи другояче, ние го чувствуваме другояче.

По някой път дойде в съмнение със себе си, обезверите се. Малки са причините. Малък е поводът на едно съмнение. Ти след като даваш някому, ще го използуваш. Ще кажеш, дали те лъже или не. Този човек, който лъже, той има особена миризма. Колкото лъжата е по-голяма и миризмата е по-голяма; колкото лъжата е по-малко и миризмата е по-малка. Добрият човек като дойде има ухание като розичка, или някое карамфилче, другото не зная на какво да го уподобя. Който лъже мирише, като че нещо се разлага, когато умира, така мирише.

Мене ме питат: Напреднал ли съм. Ако миришеш хубаво, напреднал ли (си); ако не миришеш хубаво, не си напреднал. - Толкоз години съм се подвизавал. Ти може да си се подвизавал. Уханието, което излиза, изкуството, което имаш, силата, която имаш, умът, който имаш, сърцето, което имаш, туй, което носиш в себе си, което сме припечелили, в дадения случай, то ни ползува. Затуй Бог спазва едно правило: Винаги възнаграждава онези, които изпълняват закона му. Няма същество на света по-точно от Бога. Той не онеправдава никого. Приятно Му е всички да живеят добре. По някой път като не живеем, казва: Защо Господ допусна злото. Аз питам младата мома, защо допусна (в) един синеок и (в) един черноок да се влюбва? - На двама пише. Религиозни хора има, пишат. Историята е пълна с такива неща. Ако четат от Толстой има един разказ на един светия, руски Иван, живял и много добре. Идат при него да го изкушават. Иде една княгиня млада, красива, влиза в стаята му, той си туря пръста на свещта и започва да гори. Тя като вижда излиза навън. Значи издържа Иван. Но донесли да лекува едно сираче, бедно момиче, малоумно. След като го излекувал, той се влюбил в него. При княгинята издържа, но се влюбва в него. Иван после забягнал. Защо забегнал? - Защото не могъл да издържи изпита си. Той трябваше да си вземе заплатата, понеже я въздигна. Сега тук престъплението е много малко. Престъпление е, че гледате един човек и не му се усмихвате. Туй се счита за престъпление. Един човек си го срещнал десет пъти, гледаш го сериозно, не го гледаш любезно. Де е престъплението сега. Престъплението в какво седи? - Ти му даваш една задача. Може да разбираш защо гледаш така. Един българин в Америка, поканили го на гости. Дъщерята на хазаина била доста красива. Той искал по български, като в България да я прегърне, да я целуне. Най-първо го гледали любезно, но като го изпращал, гледал го сериозно. Какво искал да му каже? - Още веднъж в къщата ми да не стъпваш. Че това е. Сега какво ще кажете. Тук е една бяла лъжа. Да видите как се разрешават социалните въпроси. Той да иде при бащата

и да каже: Обикнах дъщеря ви. Да не е скрито. Той е баща. Той работи за нейното създаване. Няма да работиш зад гърба, но ще бъдеш кавалер. Ще кажете: Обикнах дъщеря ви, ще извините. Той ще каже: Ето един честен човек. Зад гърба му да върши работи, то не е почтено. Ние, съвременните хора, които мислим, че Господ (не) вижда всичко, някой път в тъмното се крием. Бръкнеш някъде, мислиш, че Господ не те вижда. Че Господ ще те срещне и ще те погледне сериозно. Теглят те пред съдията и съдията те погледне сериозно. Съдят един българин във Варненско. То е един анекдот, доста големи мукалити са тия от Чатма. Като го съдили, той казва на съдията: Господин съдия, ние сме прости като говеда, вие сте наши братя. Направили сме една погрешка. Ние сме хора говеда, пък вие сте наши братя. Значи косвено му казва.

Та казвам: В съвременния живот ние живеем при най-свободните времена, а много сме се ограничили, понеже, сами си създаваме ненужни подозрения и съмнения. Едно време в България мъжът замине в странство и десет години се занимава там с градинарство, жена му има доверие. Той след 10 години се завръща, носи придобитото. Тя няма никакво съмнение в него. Сега живее при жена си, всеки ден го следи като стражар, къде ходил, с коя се срещал. Онзи градинар не се ли срещал с някоя жена. Няма ли да дойдат да купят.

Религиозните хора казват, че всички трябва да се подигнем на един висок морал. В природата аз виждам хлъзгави места. Когато човек има слабост, аз го извинявам ето за какво. Той е поставен на един наклон, хлъзгаво място, почвата е гладка, мазна, като дойде там, хлъзга се. Не че иска, но отива надолу без да иска. Слабостта на човека не е нещо лошо. Някой път човек може да добие светлина повече, отколкото да изгуби. Казвам: Всички трябва да се пазите от такива наклонени площи в природата. Светът не е така безопасен. Нашата земя, както сега е устроена, има много изкушения. Има много съблазни вътрешни и в умствения свят, и в духовния, и във физическия свят. Ако например имаш повече кислород, който

поддържа горението, ще бъдеш много импулсивен. Ако имаш повече водород, отколкото трябва, ще бъдеш твърд. Ако имаш повече азот, ще бъдеш инертен. В природата азотът има своето място, кислородът, водородът и въглеродът си имат своите места. Имат място и в умствения свят. Ти може да се въздържаш от едно престъпление да на-правиш, но ако ти се въздържаш да направиш едно добро, ти правиш престъпление; ако се въздържаш да направиш престъпление, правиш добро; ако се въздържаш да правиш добро, правиш престъпление. Но въздържанието едновременно е в две посоки: при въздържанието, при злото, доброто се създава, при въздържанието от доброто, ти губиш. Ако при злото се въздържаш, в доброто трябва да бъдеш смел, да направиш доброто.

Та казвам: Ние сега искаме да живеем в мир с всичките хора. Да разберем как се живее. Заякът да живее с мир с всичките хора, той да плюе на петите си и да бяга. Ако иде, няма отношение, не може да живее добре с тях. За да живеем в мир, ние трябва да имаме един отличен ум, пълен със светлина, отлично сърце, пълно със светлина и една отлична силна воля. Човек трябва да бъде силен. Онзи, който говори за мир, трябва да бъде силен. Онзи, който трябва да прояви доброто, трябва да бъде добър. Онзи, който трябва да прояви ума, трябва да бъде справедлив. Този човек е силен. За него е мирът, той трябва да живее в мир с всичките окръжаващи, а не със страхливците, които нямат нищо, те не може да живеят в мир. Слабите хора, страхливите хора казват: Да живеем в мир. Най-първо ще станете силни, че тогава ще живеете в мир. Преди да сте станали силни, че тогава ще живеете в мир. Преди да сте станали силни, плюйте на петите си. Туй е неразрешен социален въпрос. Ако искаме, то е Божествен закон. Казва: Да обичаш всекиго. Да обичаш всекиго, но кой? - Страхливият не може да обича. Немислимо е страхливият да обича. Любовта най-първо разбира смели и силни хора. Слушам някои говорят за Любовта. Аз го гледам той мяза на заяк, и говори за Любовта. Несъвместими са тия неща. Любовта изисква герои хора, по

ум по сърце. Те са силните хора. Те могат да приложат закона на Любовта. Под думата Любов разбираме един Божествен процес, който изтича от Божественото, от цялата природа изтича. Трябва да дадете ход. При процесите на Любовта, то са условията, то е възприемане. Да възприемаш и да даваш, са два процеса различни. При даването и възприемането има начини, как да възприемаш. И как да даваш? - Като имаме правилни понятия върху тия работи, ние ще можем да поправим много погрешки. Сега често аз гледам и изучавам литературата, поетите. Изучавам английски, френски, немски изучавам. Не зная немски, но разбирам, не зная френски, но разбирам. Говоря малко английски, но разбирам английски. От старите езици по малко разбирам. Всяка дума има няколко значения. Има думи, които претърпяват известна еволюция. Има думи, които са били женски, сега за станали мъжки. Думи преди години са били мъже или жени и сега са деца. Фигуративно говоря. Такава дума имаме в английски език, привент, която преди 200 години значела - накарай ме Господи да направя тази работа. Сега тази дума има точно обратното значение, значи въздържай ме, Господи. Питам: По какъв начин станала тази еволюция в ума на англичанина в 200 години да добие точно противното значение. За вас това е философия. По същия начин ти имаш един съпруг, който може да те обича три, четири години и след 3-4-5 години измени се характерът му и не те обича. Не че се изменил характерът му, но изменила се неговата Любов. По-напред неговата Любов е била мъжка по форма, след пет години е станала женска по форма. Ти чувстваш, че станала една промяна. Казваш: Той не ме обича. Не. Неговата Любов станала малко по-широка. Вие сте чудни по някой път хората. Той направи един хамбар, който побира 20 кила жито. Стане голям земеделец, събира сто кила жито, направи друг хамбар, който събира сто кила жито. Каква вина има този човек, че направил по-голям хамбар и има сто кила жито. Де е престъплението? -Няма никакво престъпление. Престъплението седи в употреблението на житото, в неговата обхода.

В Любовта ние не страдаме от изобилие, но от една въздържана Любов. Всичките болести произтичат от въздържане на Любов. Всякога когато ти трябва да любиш и не любиш, ще се роди едно болезнено състояние. Всякога когато ти трябва да обичаш и не възприемаш Любовта, ще дойде едно болезнено състояние. Неизбежно е. Не само за хората, но и за ангелите било неизбежно, каквито и да са големи князе, напреднали същества, от неразбирането на този закон са се отдалечили. Законът ще изправи работата. То са Божии закони. Хората не са виновати, но техните разбирания.

Та сега трябва да знаем противоречията, които съществуват. Природата не обича еднообразие. Детето като дете обича по един начин. Стане на 15 години обича по друг начин, стане на 21 година обича по друг, на 35, на 45, на 55. Различава се тази Любов. Тези работи не трябва да ви смущават. Някой ще каже: Аз имах повече Любов към Бога. То е въпрос. То е твое лично схващане. Аз да ви дам един съвет: Когато си бил в най-доброто състояние, трябва да имаш една статистика, колко пъти си се вкисвал на деня, на седмицата или на месеца. Ако вкисването започва да става по-често през месеца, през седмицата, през деня, ти вървиш в низходяща степен. Най-първо ако си имал много вкисвания, после се намаляват, ти вървиш във възходяща степен. Любовта има възходяща и низходяща степен. Когато идем в съприкосновение с напредналите същества, Любовта става по-ценна. По някой път се бъркате в Божиите работи. Един мъж в съприкосновение с една жена по-високо културна, той се подига. Някой път жената иде в съприкосновение с мъж по-високо културен, тя се подига. Моралът не седи в тялото. Престъплението не става във физическия свят. Престъплението става в духовния свят, когато душите не се подигат. Душите трябва да растат. Те са като скъпоценните камъни, като плодовете, които трябва да се изявят. Всякога, когато помагаме на тяхното развитие, ние служим на Бога в тяхното велико дело. Когато спъваме този велик процес, ние вършим това, което не е в съгласие с този велик Божи закон и затова носим

отговорност. Невидимият свят казва: Да се не месим в Божиите работи. Често снахата казва на мъжа си: Ти при майка си няма да ходиш. От где накъде тази жена има право да забранява да ходи при майка си. Казва: При майка си няма да ходиш. То е прекалено. Ако той престанеше да ходи при майка си, неговите синове и дъщери ще престанат да ходят при него, ще се върне върху него това. Каквото правиш на другите, ще дойде на тебе. Каквото правиш на майка си и на баща си, ще се върне отгоре ти. Ако искаме да благуваме в света, ние трябва да бъдем гениални в света. Давай щедро, храни хубави мисли. Като видиш погрешка на човека, кажи: Ще се поправи, за добро е. Не го съди, понеже, като го съдиш, трябва да го поправиш. Ако не можеш да го поправиш, задръж своето мнение. Този човек ти причинява една голяма добрина, понеже, тази погрешка, която виждаш, той те избавя от нея. Аз срещнах един младеж, беше доста отдавна. Казва ми: Аз съм трезвеник. Знаете ли коя е причината? - Пиянството на баща ми ме накара да стана трезвеник. Като идваше пиян в къщи от обноските му се погнусих и реших да не пия никога. Пиянството на баща му му подействува. Той е трезвеник, значи изправя погрешката на баща си. Отде знаем тия хора, които наричаме грешници в света и те носят един товар. Колко нощи са прекарали в разкаяние, никой не го знае. Всички казват, че той е такъв или такъв. Търси изходен път и не може да го намери. Всичките души търсят някоя душа да разбира положението, да го извади от този мочурляк навън. По кой начин ще се очистят хората? Пране трябва, вода трябва, светлина трябва, култура трябва, говорене трябва. И ти трябва да знаеш, какво говориш.

Сега има една философия. Един адвокат съветвал клиента си, един селянин, как да отговаря. Казва: Господин съдия, будала съм, не разбирам, будала съм, не разбирам. Свършило се делото, оправдали селянина, дошло ред да плаща на адвоката. И на него казва: Будала съм, не разбирам, будала съм, не разбирам. Прилага същия метод. Често и ние носим последствията на нашата философия. Трябва да

внесем най-хубавото, което имаме в света. То е закон. Трябва да внесеш най-хубавото, за да получиш най-хубавото. Да внесем Любовта в най-чистата форма. Всеки един да внесе Любовта тъй, както разбира. Да му се не меси никой. Светът ще се оправи много по-лесно така, отколкото сега, когато искаме да се коригираме едни други. Не знаем законите и си създаваме ненужни страдания, плачове, скърби. Съдят ги, отделят ги, затварят ги. Хубави са тия работи. Затворът е хубаво, но този затвор трябва да се преобрази. Казва: Да го отделим той не е заради нас. Новите времена изискват нови средства. Едно правило ще ви дам: Ако искате да въздействувате на един човек, най-първо намерете в него една добра черта, която той има, нещо, което остава винаги с него и дръжте я в ума си. С туй вие ще му помогнете повече, отколкото да го морализирате 10 години. Дръжте хубавото и имайте доверие в хубавото в него. Другите неща ги оставете, провидението сега ще ги изправи. И за себе си същия закон. Да вярваме в доброто в нас, в онова, което Бог е вложил в нас. Въпреки всички наши погрешки, като мислим така, ние ще излезем много по-скоро от мъчнотиите, в които сега се намираме.

Казвам: Сега се нуждаем от мир. Мирът разбира светъл ум, добро сърце и силна воля. Силни хора трябва да станем всички. Важното е. Това е живот Вечен да позная Тебе, Единаго и Истиннаго Бога. Човек, който може да познае Бога, той е силен човек, който може да познае Христа, той е силен. Той има воля. Онзи, който не може да познае Бога, той е от слабите, от страхливите. Страхливите хора оставете настрана. Онези смелите, решителните, дръжте в ума си. Върху смелото, решителното във вас градете. Не бойте се. То е бъдещето благословение, което иде за света. Трябва да бъдем добри, когато живеем за (на) земята. Да бъдем справедливи, когато живеем в духовния свят. Да любим, когато живеем в Божествения свят.

Тайна молитва.

25. неделна беседа, държана на 22 март 1942 г. неделя, 10 ч. с. Изгрев, София

ДА ИЗПОВЯДВАМЕ

Отче наш!
"Изгрява слънцето".

Ще прочета няколко стиха от 12 глава на Лука от началото до 13 стих.

"Духът Божи".

Какво трябва да изповядвате днес. Задава се въпросът, какво човек трябва да изповядва, какво учение трябва да изповядваме днес. Ако учиш медицина, ще станеш доктор по медицина, ще изповядваш, че си доктор по медицина. Ако си доктор по правото, ще изповядваш, че си доктор по правото. Ако си по естествените науки, ще изповядваш, че си доктор по естествените науки. Ако си доктор по психология, ще изповядваш, че си доктор по психология. Те са специални работи. Ако си мъж, ще изповядваш, че си мъж. Ако си жена, ще изповядаш, че си жена. Ако си дете, ще изповядаш, че си дете. Ако си слуга, ще изповядаш, че си слуга. Ако си господар, ще изповядаш, че си господар. Сега в какво седи изповедта? - Много неразбрана е изповедта. Направил си някакво прегрешение, да го изповядаш, това е изповед. ИЗПОВЕДИ. Съвсем друго значение турили на изповед. Трябва да знаеш нещо и да го знаеш на свят. Не само да говориш, но да знаеш основно.

Сега жените аз ги уважавам в едно отношение. Казват: Не си струва човек да бъде жена. Не всякога. Някой път трябва да бъде жена и горко, ако не бъде жена. Ако искаш да научиш търпението, трябва да бъдеш жена. Да носиш едно дете 9 месеца в утробата си, търпение се изисква, геройство се изисква. Всичките генерали на бойното поле не могат да се сравнят с една жена, която носи едно дете. Тя ражда нещо разумно, ражда живота. В какво седи достойнството на човека.

Един мъж, който не може да услужи на една жена, не е мъж. Мъж е онзи, който може да услужи на една жена. Дете, което не може да забавлява баща си и майка си, не е дете. Какво значи забавлява? - Има една забава в природата. Цялата природа е велика забава за нас. Онези, които изучават великите хора, имат една смешна идея за великите хора. Те мислят, че са надути хора. Великите хора не са никак надути. В тях няма никаква надутост. Великият човек, той не мяза на една кратуна. Един велик човек следва не само училището на земята, но следва и друго училище - те нищо не говорят. Смешно е на днешните хора, ако кажеш, че свършил друго училище на слънцето. Мислят, ако кажеш така, че си смахнат. Да краде човек не е смахнат, но да каже, че е учил, в училището на слънцето, ще кажат, че е смахнат. Да лъже другите хора не е смахнат, но да каже, че се е учил на слънцето, е смахнат. Ние от сутрин до вечер живеем на слънцето. Казва: Може ли да си бил на слънцето? - Ти никога не си излизал. Той в слънцето живее, но не иска да го признае. Земята от хиляди години се мъчи да си представи, че е извън слънцето. Една погрешка е, че иска да се отдалечи от слънцето, тя се върти около него. Сега не разбирайте буквално нещата. Слънцето е не само това, което виждаме. Под слънцето разбираме онази вътрешна разумност, в която живеем. Разумността в света, това е слънцето. Казва: На слънцето бил ли си? - Бил съм на слънцето, може да го подпиша с двете си ръце. Ако не съм бил на слънцето, ще бъда първият глупак. Сега някой е смирен, казва, че не е на слънцето. Мислите ли, че много знае. Ако е писал за това слънце, което вие виждате, то е друг въпрос. Ти може да живееш в главата на един цар, без да живееш в неговия двор. Той като те види. Фотографираш се в неговата глава, може никога да не си ходил в неговия двор, ти живееш в царската глава, отпечатан си, той те видял някога.

Та казвам: Ако ние разглеждаме в какво седи величието на човека. Вие имате някаква идея. Някой човек за пръв път го виждате и го обичате. Кое ви заставя да го обичате? - Кое обичате в него. Има

нещо, което се обича. То не е конкретно. Ако ви попита някой не можете да дадете отговор. Казвате: Обичам го. Че го обичате, обичате го, но кои са подбудителните причини? - Те са скрити от вас. Дотогава, докато вие не можете да си обясните любовта в себе си, Любовта не ви се изявила, тъй както трябва. Вие имате само външните прояви на Любовта. То е една любов на сенки. Не казвам, че тя не е любов, но тя е нагодена според състоянието на хората. Сегашните хора със своята нервна система не могат да издържат лъчите на Любовта. Под думата Любов сегашните хора мислят, че като се влюби човек, роб става. Робството не е любов. Единственото нещо, което освобождава хората, то е Любовта. Слънцето като огрее земята освобождава всички ония семена, които са притиснати вътре в нея, те излизат. Сегашните хора са били роби, че от постоянните лъчи на слънцето хората са излезли от земята, започнали са да мислят. Горенето на слънцето ги е накарало да ходят по земята.

Сега се заражда противоречие, какво е писано в Библията. Всеки може да оспорва, какво е писано в тази Библия. Смешно, нищо не е писано в тази Библия. Много малко работи са писани. Има една друга голяма Библия, за която трябват най-малко десетина хиляди години да прочетем само половината от нея. Трябват 20 хиляди години да я прочетеш цялата Библия. Има и картини вътре. Всичките тия епохи са описани с картини и ти трябва най-малко няколко милиона години да изучиш и да се опознаеш. Сега някой прочел Библията и дошъл до Откровението. До Откровението дошъл, друга манджа не яде. Казва: "Слънцето ще потъмнее, луната ще потъмнее". Слънцето е емблема на държавата, на светската власт. Когато се казва, че слънцето ще потъмнее, значи властта на всичките държави ще потъмнее. Кога се казва, че луната ще потъмнее, значи всичките религиозни вярвания, ще потъмнеят. Когато се говори, че всички звезди ще паднат от небето, това са великите хора, които ще паднат. Това са уподобления. Онези звезди, които падат, те са велики слънца. Де ще паднат, на кое

място ще паднат? - Простите хора казват - звездите падат. Падат тия малките парчета, но изгарят.

Та казвам: Тепърва ние имаме една епоха, в която човек трябва да учи и то с Любов. Ако учи другояче, то е товар. Сега гледам учените хора, които поддържат Айнщайновата теория, не можаха да издържат. Тя е смешна. Те са толкоз малки работи. Иска да знае Айнщайн разширява ли се вселената, дали е безгранична или гранична. Дойде и намериха, че още се разширява, расте. Намериха, че сегашният свят е относителен. Какво се подразбира под думата относителен? - Може би, ако ние запитаме мравите за вселената, какво понятие ще имат. Съвременните хора са слепи. Тя е сто пъти по-голяма, отколкото те я виждат. Всичките ни телескопи са направени според нас, тя е сто пъти по-голяма. Най-големите телескопи още нищо не виждат. Те не са приспособени. В човека ще се създаде нова мрежа. Ние не схващаме всичката светлина. Ние схващаме само 7 цвята. Светлината има повече цветове. Някои мислят седем. Седем са засега. Едно време бяха три, после четири, пет, шест, сега са седем. Светлината се развива. Какъв ще бъде погледът на един ангел за вселената?

Има един разказ. Един астроном се молил да му покаже Господ величието на вселената. Като наблюдавал небето, явило се в него амбицията за величието на вселената. Молил се много, Господ да му покаже величието на вселената. Господ изпратил един ангел на земята и му казва: Ще го вземеш, ще го лишиш от неговото тяло, но ще му оставиш човешкото сърце. Взел го ангелът да го носи по вселената. Минали през слънцето, минали през друго слънце, навлезли във вселената. Казва: Няма ли край? - Казва му ангелът: Това е още началото. Казва: Моля ти се да ме върнеш, моето сърце не може да издържи. Не е за мене това, върни ме пак на земята.

Сега най-високите идеи за оня свят, какви са? - Чисто човешки идеи. Такива напреднали идеи. Къде е оня свят. Вие мислите като въздуха. Като стъпиш на оня свят толкоз твърда почва има, че е по-

твърда от диамант. Сега аз не искам да доказвам, че е твърда. Който не вярва да иде да провери. Аз, който съм видял нещата, не ги доказвам. Който не вярва, да иде да ги провери. Нито аз искам да ми доказват на мене. Без доказателства. Как ще ми доказват дали пея право или не? - Аз съм автор. Отде знаеш? - Чух го. Отлично пее човекът. Какво доказателство? Кой професор го доказва? - Никой професор не ми доказва. Аз го зная. Ние имаме пет сетива. Като пипна с пръстите познавам, че материята е твърда. С пръстите познавам тази твърдата материя. Какъв е вкусът? - Ще близнеш и ще познаеш, сладко ли е или горчиво. После тази твърдата материя има и ухание. Под думата твърда материя разбирам организирана материя, тя издава звук. След туй тя е по-модно облечена, в дрехи, с краски. Ние сме дошли до гледането. Туй е азбука. Седем букви са открити в битието. В битието знаете още колко букви има? - Сега не искам да ви казвам още колко букви има, защото ще ви смутя. Не искам да смущавам хората. Ако ме пита един човек и каже: Колко ти дължа? - Казвам: 50 стотинки. Не се смущава. Изважда и плаща. Ако му кажа 500 хиляди лева, ще се смути. Като му кажа 50 стотинки, никак не се смущава. Малкото е разбрано, голямото сплашва човека.

Та казвам: Най-хубавите неща не се доказват. Любовта не се доказва. Мъдростта не се доказва. Истината не се доказва. То са непосредствени неща, които засягат човешката душа. Всеки един човек в света, който е излязъл от Бога, той носи Божието благословение. Всички онези същества, които са излезли от Бога, понеже, всички са излезли в разни епохи, ние мислим, че някои хора нас не ни ползуват. Ние се самозаблуждаваме. Няма същество, което като срещнеш на земята, да не ти причини едно голямо благо. Сегашните хора се оплакват, страх ги от влияния. Лошите влияния произтичат от закона на безлюбието в света. Ако големият син намисли на него баща му да му остави най-вече, той веднага започва да се държи със своите братя и сестри. Той е любезен с баща (си) и с майка си, но той има една задна цел. Онзи брат, който иска да помага

на своите братя, постъпва другояче. Ние трябва да бъдем от ония синове, които искаме да помагаме. Досега ние сме били синове да се обличаме най-хубаво, да вземаме първите места. Във времето на Христа се яви една майка с двама синове, която искаше да тури единия от дясно, единия от ляво на Христа. Целият християнски свят иска да бъде от ляво или от дясно. Не върви. Най-великите хора трябва да вземат последните места. Когато великите хора вземат последните места, глупавите първите места, светът ще се оправи. Първите места за ядене дайте ги на глупавите. Умните хора да се наредят последни.

Ние трябва да изучаваме вселената такава, каквато Бог я създал, не каквато ние я създаваме. Всичкото противоречие седи в противоречивите възгледи. Колко майки ще срещнете сега, които отговарят за качеството на майка? - Много малко. Колко бащи ще срещнете, които отговарят на качеството на баща? - Аз не искам да направя упрек на съвременното човечество. Намирам, че семейният живот на птиците е много добре развит. Наблюдавайте там майката мъти, после бащата топли яйцата, помагат си. Като се излюпят и той, и тя носи храна. Като ги отхранят оставят децата свободни. И в тях има различие. Майката обича някое повече, бащата обича някое повече. Имат симпатия. Неизбежно е. В природата няма такова равенство. Под думата равенство разбираме същество, което обича повече, повече го обичат, което обича по-малко, по-малко го обичат. Онези, които не разбират този закон, казват: Не ме обичат, и те малко обичат. Много го обичат, и той обича много. Обича човекът, много е богат. Обича много, Бог му дал. Ако говорим за богатството в този смисъл, което се дължи на ума, на сърцето, на човека. Този човек, който много обича, много му е дадено. Но и много се иска от него. Съвременните хора страдат. Много им е дадено. Съвременните учени изследвания показват, какви възможности има в човека. Те казват, че всичкото знание, което има днес човек може да се запечата на 90 книги като Библията. Ако това знание се напечата в човешкия мозък,

ще остане место още за 900 такива книги. Тогава едва една десета от това, което е в човека, (е) развито. Какви големи възможности има, девет десети има неразвито. Някой пита какво трябва да правя. Ще учиш. Оженила се младата мома, тя бяга от мъжа си. Тя няма търпение. Трябва да го търпи. Че тя ако имаше Любов, този мъж ще бъде по-лек от муха. Тя ще го хване за врата, ще му каже: Ти си пратен да ми помагаш. Ако помагаш, ти си мъж. Той ще каже: Ако търпиш, ти си жена. Не може да търпи, не е жена. Да си върви. Не може той да помага. Той да си върви, не е мъж. Следователно, в сегашното разрешение, ако жената не носи търпението като основа на себе си, не е жена. Ако мъжът не може да услужи на една жена, не е мъж. В най-разбраната форма не е мъж. Казва: Да бъде кавалер. Чудна работа. Кавалер. Тази дума е безсмислена. Кавалер, значи конник. Той е кавалер без кон. Как е кавалер без кон? - Казва: Кавалер не е. Няма никакъв кон, какъв кавалер е? - Той е мъж без кон, нищо повече. Тя иска да бъде кавалер. Казва: Дама. Оставете, дама нас не ни трябва. В България колко дами има? - Такива нас не ни трябват. Нас не трябват дами, ни лейди, но жени ни трябват. Давам смисъла на две думи. Деви, девици, значи чисти. Жена е, която има търпение. Тя носи живота. Дама, като умре мъжът й, ще се почерни, ще иде на гроба, ще се поклони и ще си замине. Тя гледа какво оставил на нея. Лейди е, като умре мъжът, ще иде на гроба, ще тури цветя на гроба, ще тури вода, ще остави той да разрешава въпроса. Ако е жена, ще го възкреси. Ще го зачене в себе си, ще го роди. Искате да възкръснете, ще минете през тесните врата. То са тесните врата, вратата на раждането и смъртта. То са два пътя, по които човек трябва да мине. Този въпрос не може да се разбере, без онзи вътрешен процес, без онази чиста представа за нещата. Ти седиш най-първо и нямаш една идея. Онова, което Бог е създал като жена, какво е? - Онова, което Бог е създал като мъж, какво е? - Трябва да имаш представа, че по образ и подобие го направи. Трябва да имаш представа. За жената не казва, че я направил по образ и подобие. Но за първия Адам казва: Направи го

по образ и подобие свое - мъжки и женски пол. В първото създаване и двамата ги направи. Във второто създаване мъжът е направен, но за жената нищо не е казано. Жената тогава не беше, тогава тя беше дете. Не говоря за Ева, тя отпосле стана жена. Тя не беше подготвена за жена. Тя едва сега е Ева. Като се яви в новото човечество, Ева ще издържи изпита си. Ева в новото човечество, което сега иде, ще роди нещо хубаво. Те ще се нарекат хората на братството. За сега Ева, която родила, не зная какво да кажа. Ние сме онази Ева, която ги роди вън от рая, единият брат уби другия брат. Сега родените са от първата Ева, всеки гледа да убие другиго. Всичкото недоволство в света произтича от там. Има нещо от майката, Новата Ева, която иде в света, трябва да изяви роденото от Бога. Казва в християнството: Да се родят. Трябва да дойде една Ева в света. Апостол Павел казва, че ги родил. Те загатват за тази първата Ева, която Бог създаде по образ и подобие. Тя слиза сега на земята. Първият човек, когото Бог създаде и той сляза сега на земята. Дето се казва: Второто пришествие, възкресението. Туй възкресение ще бъде новото раждане, в което хората ще се родят по нов начин. Няма да се раждат както сега. Сега вас може да ви се вижда малко странно.

Ако влезете в един музикален свят, знаете ли колко странни работи има? - Аз съм слушал мнозина да изпълняват някои сполучливо направени, някои майстори съм слушал, никакъв образ не дават. Щом се дават тоновете, веднага образ се дава, има трептения. Цяла епоха представят, някои имат само размътени образи, нищо определено нямат. Казвам: Ако нашата мисъл, ако нашите чувства, нашите постъпки (не) ни дават един чист образ на нещата, ние нямаме една представа за Бога. Например ние мислим, че то е велико същество някъде. Аз Го виждам скрит зад най-дребните неща. Заставам пред един цвят и с благоговение седя, Той е скрит зад него. Гледам колко хубаво е направено това цвете, какъв аромат има. Казвам: Господи, Господи, познавам Те, Ти си. Не казвам и това, но като дойде, изменя се лицето ми, погледът, мислите ми, всичко става

друго. Влизам в един друг свят. Отваря се един свят, виждам ангели, които изложили своите картини. Всеки цвят е една картина на един ангел, който е работил. Седя с благоговение в туй изложение. Гледам един цвят, други и гледам да не наруша нещо, да се не събори някоя картина някъде. Такава една ясна представа имам. Та казвам: Когато дойде един музикант, аз го виждам. Та когато аз видя един музикант, те нямат една поза. Клати се на една или на друга страна, като че мъчно се свири. Има едно клатене немузикално. То не е хармонично, според мене. Аз съм изучавал музикалните движения на всеки тон. Има известни движения, които са важни. От движенията зависи здравето. Когато мислиш, се движиш, когато чувстваш, се движиш, когато постъпваш, се движиш. Да знаеш какво е движението на постъпките, какво е движението на чувствата и какво е движението на постъпките. Ти ще имаш ясна представа. Казвам: Сега ни трябват хора, които са опитали. Нас ни трябват музиканти, които са следвали в консерваторията на слънцето и са дошли на земята. Тези тук, които сега се упражняват, минават за професори по музика. Щом се занимавате с музика, ще дойдат един ден и ще ви вземат. Достатъчно е 24 часа да бъдете там, като се върнете, ще бъдете професор тук. - Как е възможно? - Аз ще ви докажа, което не се доказва. Легнете вечерно време сънувате, че оттук отивате в Америка, свършите колегия, университет, вземете докторат, връщате се в България. Как става? - Цяла една епоха, а ти за една вечер свършваш. Такива сънища са ми разправяли.

Та казвам: Онези, даровитите, гениалните деца, които се раждат, как на 4-5 години свирят на пианото. Раждат се. Но тия деца са били на слънцето. Не мислете, че гениалността е от земята. Земята не е за гениалните хора. Тук се проявяват гениите. Като го хванат, като го турят при най-лошите условия, ще може ли да търпи. Ако може да се освободи музикално, ще пее на гъстата материя, ще пее и тя ще те пусне, ще минаваш. Ще претърпиш. Един Буда искал да се освободи, да си поотпочине, да не мислят заради него. Легнал под едно плодно

дърво и заспал. Дебнала го тази астралната змия, обвила го и като се събудил, намерил се стиснат. Той започнал да се смалява, смалява, станал толкова малък, че се изплъзнал из нейните гънки. Сега музикантите като дойдат лошите условия, смаляват се, смаляват се като излезе навън, той вече е музикант. Музикант без Любов не може да бъде музикант. Без Любов по музика, не може нищо да се постигне. Може да ми каже някой, че може да постигне, но то е невъзможно. Ще туриш в основата Любовта. Ще пееш, тия ноти, като произнасяш, като че пее някой в душата ти. До пееш, носи блага, ре пееш, носи блага. След като изпееш една гама, една песен да се чувствуваш радостен. Сега изпееш една песен, дотегне ти. Това не е пеене. Аз не пея така. Не може да се пее така. Сега кой е начинът, по който вие можете да постигнете нещата? - Понеже, не сте работили над себе си, вие имате едно бъдеще, вас ви въодушевяват обикновени хора. Хубаво е да ви въодушевяват. Но казвам: На вас ви трябва да се спре някой цигулар при вас. Има един анекдот за Паганини. Като минавал покрай една улица, вижда един стар цигулар, побелял, паднала цигулката, той седи и мърмори. Взел Паганини цигулката и започнал да свири. Събрала се цяла публика. Гаванката на стария цигулар се напълнила, всички хвърляли. Та старият цигулар казва: Синко, защо не дойде по-рано, къде си толкова закъснял? - Какъв отговор е дал Паганини? - Казва: Благодари сега. Казвам: Туй наричам гениалност. Гениалният е този музикант, който се е спрял в невидимия свят. То е гений. Не мислете, че в дадения случай вие сте гений. Геният е особено същество от Божествения свят, нищо повече. Талантът е едно същество от духовния свят, обикновеният човек е от земята. Сега мислим, че сме талантливи и гениални. Ако си талантлив, ти си от духовния свят, посетило те е едно същество. То, докато е с тебе, всичко върви. Ако си гениален, посетило те е едно същество от Божествения свят, помагат си заедно. Сега, някои, които не разбират, казват. Тъй ми каза Духът. Оставете този начин, но говорете тъй: Тъй ми каза Духът. Духът в човека никога не говори

като човек. За мене е тъй. Много рядко говорят духовете. Защото езикът им е толкова съдържателен, една дума на едно гениално същество в духовния свят, е цяла реч, от 10 000 думи. Тази реч като ти каже, никога няма да я забравиш. Като влезе тази дума е светлина, веднага умът работи. Дойде мъчна задача, веднага я разрешава. Това същество разреши задачата и казва: Подпиши се. Дойде друга задача, разреши я и казва: Подпиши се. Ти мислиш, че си гениален. Ти си само този, който се подписва. Ти си свидетел. Казва Писанието: "Ще изпратя Духът си". Когато Бог изпрати Духът Си, всички хора ще бъдат гениални. Гениално в нас е само Божественото. Само духовното е талантливо. Та сега както е на земята, казват, че има гении, полугении. Това не е обяснение. Гениите имат особени линии. Те имат особено устройство на очите. Всичките линии са съвсем другояче устроени.

Та казвам: В онази притча, дето Христос казва за талантите, този, който имаше 5 таланта, беше гениален. Който имаше два таланта беше талантлив, който имаше един талант, беше обикновен. Онзи, който беше гениален, спечели още 5, който беше талантлив, спечели още 2, а онзи обикновеният, който имаше 1, зарови и него. Ако сте заровили вашите таланти, вие сте обикновени. Не си правете илюзии. Казва: За в бъдеще като се преродя втори път на земята. Ще се преродиш в някоя крава. Ни най-малко не ви насърчавам за в бъдеще. Гениалните и талантливи хора имат бъдеще. Не е лошо да се родиш в крава. Ти няма да имаш условия да учиш. В една крава мляко знаеш да правиш, ще го събираш от дърветата, ще те доят. Като се научиш да си даваш млякото, ще влезеш във втора степен. Дойде талантливият. Щом човек дойде в таланта, в гения, трябва да работи за Божествения свят. Каквото вземе, всичко трябва да раздава даром. Както от цветята излиза аромат, така и нашата дума да раздава, както слънцето раздава своята светлина. Туй се изисква от онези, които искат да служат на Бога.

Та казвам: Оставете този страх. Хората от постоянния страх остаряват. Казвате: Ще се остарее, ще се остарее. Какво ще се прави? - Като остаряват, къде ги заравят? - Ще направят паметник. Защото какво е паметник на земята? - Един паметник, това е затвор за тебе. Защо ми е затвор? - В затвора, нищо повече. Ще каже: Не ми трябва затвор. Ако ми повярвате и без затвор може. Като не вярвате, направят затвор. Имайте вяра, отворете душите си. Вие сте живели по един начин. Трябва да има правилно разбиране, защото някой път можете да ме разберете криво. В Русия един студент, след като се молил дълго време, явява му се Христос и му казва: Не ти харесвам очите. Става и си казва: Щом Христос не ми харесва очите, защо ми са? - Запалва една свещ, туря едно око и започва да го гори. Влизат студентите и спасяват другото око, искал да изгори очите си. Христос му казва: Поправи си очите. Той разбира буквално. Казва:_. Не тълкувайте криво, не искам да си изгорите очите. Не искам каквото хората имат да го раздадат. Искат да раздадат богатството си. Светът така не може да се поправи. Най-първо в света трябва да влезе Любовта като подбудителна причина. Всеки човек, който иска да направи добро, да го направи от Любов. Ученият да учи от Любов. Ако Любовта влезе във всичките области на човешкия живот, всяко нещо да става от подтика на Любовта. И каквото направиш, да си доволен. Другите хора да живеят, както разбират. Да не казва никой, те ме изнудиха. След като раздадеш всичко, да не усещаш, че си осиромашел. Тогава може да имаме опитността на онзи английски проповедник, мисля, че било на остров Цейлон. Отишъл там да проповядва. Проповядвал, проповядвал, никой не се обръщал. Един ден казва: Ще ви проповядвам Христовото учение реално. 20 години ви проповядвах, че Христос учеше, че който има две ризи, да даде едната. Като чули идат тия диваци и всеки като влязъл в къщата, задигнал нещо: някой стол, друг - дреха, задигнали всичко и офейкали. Той се зарадвал, че проповядвал учението. Докато проповядваме Христа и всичко седи у нас, ние не сме дошли още до реалното учение. Тия диваци по едно

време си казват: Този човек 20 години живее между нас, никому зло не ни е направил, ние отидохме като разбойници и разграбихме. Всеки се върнал и му върнал взетото, всичко каквото имаше. Ние се страхуваме, че ще ни оберат. Те ще донесат взетото назад. Целта на провидението не е да ни оберат, но иска да ни научи да вършим Волята на Любовта. Всичкият стремеж на Бога е да ни научи да работим с Любов в света. Не че е принуждение. Принуждението произтича от съвсем друг закон. Христос казва: Защо ме наричаш благ? - Благ е само един Бог. Едно благо същество може да носи всичкия този произвол, който имаме сега на земята. Казва: Ще поумнеят всичките хора. От всичките противоречия, които сега виждате, Бог ще извади скъпоценнни камъни. Тия гранати, тия бомби, всичките танкове, параходи, всичко ще се промени и вие ще се чудите на чудесиите, които станат. Съвременните хора светии ще станат. Светии, но като се родят от новата майка Ева, която е направена по образ и подобие Божие. Затова всички трябва да се поставите да минете по новия път на Любовта. Свириш, свири с Любов. Сиромах си, приеми сиромашията с Любов. Не те слуша жена ти, ти с Любов приеми това. Защо да не ме обича. Ако обичаш жена си, която (не) те обича, не е Любов. Като не те обича да я обичаш, то е Любов. Любовта няма стимул отвън. Любовта е сама стимул за себе си. Докато не дойдем Любовта ще бъде стимул <%-2>за нас, не отвън да бъде стимулът да влезе онази истинската Любов сама да бъде стимул в нас, туй наричам в нас да се весели Божественото начало. Та при най-лошите условия да станат чудесии, каквито никога не са ставали. Да допуснем сега, че искате едно чудо. Какво чудо? - Искате по един самун да имате или искате по 100 или 200 златни да имате. Кое от чудесата искате? - Ако искате по 100-200 хиляди лева, трябва кредит от банката; ако ви дам тия пари, то е залъгалка, то е заблуждение. Най-първо ще наруша порядъка на нещата. Понеже, златото се ражда като плодовете. То е свързано със здравето на човека. Златото има отношение към целия органически свят. То е проводник на

слънчевата енергия. Да ви дам сега на вас златото, значи да ви създам зло. Вас злато не ви трябва, нищо повече. Но ви трябва една светла мисъл. Материалните работи ще дойдат. Целият материален свят трябва да го добием отпосле. Засега трябва да се приготвим. Материалните светове Бог е приготвил като възнаграждение. Ако вие служите на Бога както трябва, един ден, ако сте гладен за земя, за слава, ще ви пратят някъде. Казва: Не търсете слава от хората, от Бога слава търсете.

Сега такива, каквито сте, вие не може да идете на слънцето. Защо не може? - С тяло не можете да идете. Понеже на слънцето има 16 хиляди тона налягане, на слънцето ако идете, вие ще се превърнете на най-тънката хартия, която съществува в света. Или на научен език казано, ще се превърнете на газообразно състояние. Вашата мисъл не трябва да има теготение на земята. Човек иска да иде на слънцето. Трябва да има съвършена Любов. С Любов може да иде и да издържи на всичкото налягане. При сегашното състояние да идеш, е голямо нещастие. Даже по някой път да мислим за слънцето, то е доста трудна работа.

Най-първо се въоръжете с Любовта на малките мъчнотии, които имате, понеже в тия малките мъчнотии ще ви се разкрият бъдещите закони, по които ще се направляват законите, по които талантите ще дойдат да се вложат във вас, по който геният ще дойде. Пред всинца ви седи едно велико бъдеще. Вие искате сега на земята. Вие сте в училище. Няма какво да очаквате повече. Ако възприемете така Любовта, вие ще влезете в новия живот по един естествен път. Няма да се плашите. Когато дойде смъртта, ще дойдат вашите приятели отгоре. Най-първо ще се явят двама ангели, облечени в светло, ще дойдат, ще ви вземат, ще ви ръководят, няма да ви говорят нищо за смъртта. Ще станете, те с Любов ще ви изтеглят и ще напуснете тялото, като че излизате от къщи и ще си заминете весел за другия свят. Няма да се мъчиш да излезе душата да я пуснеш. Те са двата ангели, най-красивите, които не сте виждали. Опасност има, че като

не сте живели добре, наместо да дойдат светли, ще дойдат двама черни, с мечове. То е лошото. Искам да ви представя Онзи Велик Баща, да имате един образ заради Него. Няма по-добър от Него. Няма по-велик от Него. Заслужава да живеем за нашия Баща. Заслужава да бъдем музиканти заради Него. Заслужава да бъдем певци заради Него. Каквато работа вършим заради Него, заслужава на земята. Тази работа ще се благослови. Дето сте болни някои, то е че не правите опити. Срещам мнозина. Казва: Сестра, аз много вярвам, но няма да го бъде. Много вярва, но няма да го бъде. Тъй ли се говори? - По старому няма да го бъде, по новому ще го бъде. По старому никой от вас не живее добре. Всички от вас трябва да имате един много подвижен ум, подвижно сърце. Човек е изпълнен със страх. Като дойде една болест, започва да го (е) страх. Няколко деня правя опити. Изучавам теченията на болестта. Опасни течения са. Знаеш какво значи да правим опити с температурата. 150 градуса да те турят на пиростията*, докато се приспособиш, после 200, 400 градуса, ще започнеш да подскачаш. Започваш да изгубваш вярата, небето се затваря, остават те, не можеш да се молиш. Говориш, никой не слуша. Отвън ние механически се молим. Ние мислим Духа. Ще се обърнеш по съвсем друг начин за молитвата, ще разчиташ. Ще видиш какво Бог може да направи в тебе. Ще уповаваш на себе си, тогава ще имаш равновесие, няма никакъв страх. След тази голяма тъмнота, която ви е посетила, ще видиш отдалече една малка светлина се задава. Видиш светлото лице, постоянно се приближава, ще чуеш думата мир. Да изповядваме Бога с Любов, не с насилие. Като помислиш заради Него, да ти стане весело, че всичко можеш да направиш. Всичко наоколо да ти е мило. Като искаш да направиш една постъпка по Любов, всичко в света да ти стане мило. То е Любов в света. Не правите малки опити. Само така можете да се подмладите. Писанието вярно казва: Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови, които с Любов го чакат, ще се обновят.

Та казвам: Остава единственото нещо в света, което хората трябва да направят. Аз ви казвам: Иде нещо в света много добро. Аз така виждам. Иде нещо в света много добро. Аз така виждам. Какво ще стане? - Много добро иде в света. Толкоз хора измряха. Не измряха, опознаха се. Войната от Божественото гледище е опознаване. Два народа като се бият, се опознават и се влюбват един (в) друг. Следователно, тази война, която става сега, е опознаване на народите. Не само с бой работата става. Който много има, много трябва да дава. Всеки, който има, да принесе на олтаря от любов най-хубавото, което има. Кажи на един човек две думи. Не иска много този човек. Един ден иде един болен и му казвам: Иди, ще оздравееш. - Как ще оздравея? - Иди, ще оздравееш. Най-после му креснах, иди си, ще оздравееш. След един месец иде да благодари, че е оздравял. Искам да му кажа: Ако не оздравееш, ела при мене. Като ти казвам, че ще оздравееш, отгоре казват, че ще оздравееш. Аз няма да те лекувам, други ще те лекуват. Ще оздравееш. Той мисли, че аз го лъжа. Казвам му, върви ще оздравееш. Казвам му: Върви, ще оздравееш. Сега не е въпрос за оздравяването. Дойде някой, не е добър. Казвам: Добър си, само си ашладисан с диво. Всички сте добри.

Та казвам на всинца ви: Всички ще станете за в бъдеще талантливи и гениални. Ще кажете: Кога? - Гледайте да не ме предизвикате да кажа: Вървете си. Които се сподобят с този век, нито се женят, нито за мъж отиват по стария начин. Ще имат Любов, ще бъдат като ангели. Ще видите служение, за което ви говоря. Ние трябва да се подготвим да служим с Любов. Казвам: Ще се оправи светът. Умрял някой. Не е умрял, повикали го в другия свят, отишъл да се учи.

Та казвам: Нека изповядваме нещата. Под думата: Който ме изповядва пред хората с Любов, казва Христос, и аз ще го изповядам пред ангелите. Който не ме изповядва пред хората и аз няма да го изповядам пред ангелите. Любов, за Любов. Безлюбие за безлюбие. Всички работете с Любов. Всички други философии си ги държте, но

започнете новото да служите. Имате баща, служете му с Любов. Имате другарка, служете й с Любов. Имате мъж, служете му с Любов. На всички служете. Жените да дават. Ще кажете: Уважение и почитание. Аз казвам: С Любов. Досега сте работили с почитание и уважение, оставете тези работи, с Любов работете. Услужи на една жена с Любов. Жените сега са обеднели, като нямат Любов, треперят като животно. Любовта е, която дава. Щом обикнеш, като услужиш с Любов, веднага става красива; щом е без Любов, погрознее. Един мъж като го срещне една жена, която няма търпение, той отслабва; като има търпение, мъжът става смел и решителен. Щом тя не е търпелива, стане баба. Казвам: Жените търпеливи, мъжете с обхода, тогава ще бъдат смели и решителни. Или според моя език: Ще служат в света с Любов. Всичко ще постигате с най-малка енергия. Не разрешавайте въпроса, как. Няма да се мине дълго време и това ще се отбележи на вас. Нека да се чете на вашите очи, в движенията, че Любовта е подбудителната причина, че служите на Бога. Питат те: На кого служиш? - Кажи: Уча се сега да служа на Любовта. Ученик съм на Любовта. Искам да служа тъй, както аз вече разбирам.

Не правете опити с големи работи. Големи работи не искайте да свършвате. Правете опити с малките работи. Направи един опит най-малък. Служи на човека, кажи му една дума с Любов, тъй че да почне думата. Една дума тъй да я произнесеш, че той да я запомни. Не големите работи, но малките работи опитвайте.

Тайна молитва.

26. беседа, държана на 29 март 1942 г. неделя, 10 ч. с. Изгрев. София

БЪДИ ВЕРЕН

Отче наш.
"Ще се развеселя".

Няколко стиха от 20-та глава на Йоана.
"Духът Божи".

Нашият век е век на реалното. Реалистичния век няма да го нарека материалистичен, понеже го свързват с думата безверие. Понеже думата безверие не съществува в света. Тя е псевдоним. Някой не вярва. Той не вярва в едно, но вярва в друго. Бих желал да срещна някой човек съвършен безверник. Този век не е на безверие, но е реалистичен век. Понеже е реалистичен век, костеливи орехи има, като ги чоплиш със зъбите, ще си повредиш зъбите, трябва чук. Много деца повреждат зъбите си с чупене на лешници. Кой въпрос е много лесен? Казват някои: Откровение имаме. Откровение на един гениален човек разбирам, но един обикновен човек никакво откровение не може да има. Ако откровението може да се даде на обикновените хора, до сега светът щеше да цъфне. Но на гениалните, на талантливите хора ще дадат. Талантливите и обикновените до като ги убедят в туй, минава се време. Сега има едно положение, което трябва да знаете: Как да гледате на света. Сега на вас ви трябва почивка. Всички сте турени като на парила. Тия парила може би, вие да сте ги създали. Тия парила може и другите да са ги създали. Но ще ви преведа един български анекдот. Не е много поетичен, но е изразителен. То седи в следното: Някой селянин се оженил за една селянка, и тя му забранявала да яде яйца. Казва: Яйца няма да ядеш, само ако ти позволя. Без мое позволение нито едно яйце няма да изядеш! Не зная, може би от Великден на Великден му е давала. Анекдотът е следният: Един ден тя умряла, дошла една болест,

припаднала и умряла. Той като видял, казва: Отървах се вече. Не плача заради нея, но взел човекът 4-5 яйца, заровил ги в огъня и казва: Сега не може да ми заповядваш! Чули съседите, че се е поминала жена му и 4-5 дошли да го посетят. Като чул да се тропа, той извадил набързо яйцата и ги сложил в пазвата. Забравил за момент, че жена му умряла и помислил, че ще има скандал. Те започнали да го окайват и казват: Голям огън гори на тази къща. - Много голям е, но този, дето гори /показва сърцето/, е по-голям. Виж, казват, колко обичал жена си! Не, че обича жена си, но яйцата го горят. Ние, съвременните хора, страдаме от нашите яйца, от печените яйца. Създаде се една мисъл, създаде се едно чувство, създаде се една постъпка, които не може да се организират.

Да дойдем до основните работи. Физическият свят е твърд. Материята, от която е създаден, е твърда и се дели до безкрайност. Духовният свят е жидък, на вода мяза, воден е. Умственият свят е въздухообразен. Божественият свят и той е твърд, но той е неделим. От него се образува голямото тяло, от физическия свят се образуват малките тела. Има едно подобие. Когато идваш да създадеш едно нещо голямо, трябва да се хванеш за Божествения свят. Когато искаш да създадеш едно малко нещо, трябва да се хванеш за човешкия свят. Хората когато създават малки работи, хващат се за Божественото; когато създават големите - хващат се за човешкото - не върви работата. Ако човек не разбира вътрешния смисъл на света, ако той не разбира своите чувства, ако няма ясна представа за чувствата, за постъпките и за своите мисли, мъчно може да се справи със света. Той мисли. Всеки мисли, че е най-важното нещо. Ако попитате един комар, той мисли, че е най-важното нещо. Като комара няма друго такова същество. Жабата мисли, че като нея няма друго същество. Ами вярно е, че няма. Не че светът е създаден само за комаря, то е въпрос. Светът да е създаден само за жабата, то е въпрос. Трябва да имаме една ясна представа. Не само теоретически нещо да го помислим, трябва да го почувствуваме и още трябва да го направим.

Не само трябва да го направим, но има едно състояние, трябва да го опитаме. Аз вземам опита като една проверка. Има неща, които могат да се проверят. За пример, как определят учените хора с каква бързина се движи светлината? Или как далечните слънца от земята, по какъв начин измерват? С аршин ли? Макар, че не може да идат на слънцето, знаят какви елементи има. После определят температурата му. Има други работи, които не знаят. Не че не знаят, но не искат да кажат, понеже ние разглеждаме света от чисто земно гледище, според законите на земята. Целият физически свят стои в едно безкрайно разнообразие на живота при разни състояния. Животът може да се яви при 37 градуса, при сто градуса, при 125, при 250 градуса, при 1000, при 2000, при 100 000 и при няколко милиона градуса. Сега ние само от нашето гледище на земята мислим. Тук на земята е така. Ами, че как мислите? В Библията се казва: +Бог създаде небето и земята, и земята била неустроена и пуста и Дух Божи се носел на повърхността на земята. Голяма температура имаше в този Дух. Имаше живот. Той се носеше по повърхността на земята. Сега всички вие имате един свят неустроен във вас. За пример по това се отличава небето. Небето е устроено. В началото Бог създаде небето и земята и земята беше неустроена. Светът се създава всеки ден. Той се създава разумно. Небето е създадено. То носи разумния идеал в света. От там се вземат всичките форми. Казвам: Всеки един трябва да работи, да пресъздаде себе си. То е задачата на земята. Ако дойде един художник, той няма да се роди със своята гениалност. Той се ражда с всичките възможности. Постепенно като работи, той става виртуоз в тази област, да рисува. Така става с музикантите, така става с писателите, така става с онези, които говорят или работят. Религиозните хора казват: От Духа ще дойде! От Духа ще дойде, но Бог иска работа. Не може да дойде така. Аз не го помня. Че ти не го помниш. Много религиозни хора мислят, че като не помнят, забравили го. Не трябва да го забравяш. Някои неща, които са важни защо ще ги забравяш? Ако забравиш как да си обуваш обущата, какво ще бъде? Ако

забравиш как да се качиш на един кон, или как да се качиш на някоя каруца или ако забравиш от къде да влезеш в къщата, идеш от там дето няма врата, искаш да влезеш, търсиш нова врата.

В човека има вродено едно тщеславие и гордост. Човек мисли, че много знае. Да ви приведа един анекдот. Трябва да се пазите. Той не е поетичен, но обяснява. Една доста интелигентна селянка не знаяла как да готви. Отива в съседите и пита: Вие как варите боба? - Туряме го във водата и като стоплим първата вода, хвърляме я. Втората не я хвърляме. - И ние така го варим. Пита, житото как го варите. Казват й. - И ние така го правим. Казва: Баницата как я правите? - Казват й как. - Тя казва: И ние така. Един ден съседката искала да я изпита колко знае и когато тя дошла да ги пита как те готвят охлювите, тя казва: Туряме ги в чутурата, начукаме ги, начукаме ги хубаво, туряме ги в тенджерата, туряме ориза отгоре. - И ние, казва, така ги правим. Това е човекът, който не знае. Така не се говори. Има един анекдот, ще го оставим него. Нас ни е потребно едно знание, което да ни освободи от тежестите, които имаме. Съвременните хора имат големи тежести. Има неща неверни, празни. Четеш едно съчинение, писал някой, всичко това те смущава. Писал друго нещо. Той доказва. Все неверни работи от всякъде. Смущаваш се. Трябва човек да проверява нещата. Често има преувеличение. У българина чувството на преувеличение е силно развито. Харесвам това чувство на българина. Не казва нещата както са, той ги преувеличава. За пример, в практическо отношение някой казва толкова свят много - 20 000, а то едва 1000 души има. Друг казва: Като отиде на някой събор свят, свят, яйце да хвърлиш няма къде да падне. Събрали се 1000 души и яйце нямало къде да падне. - Преувеличение. Само в едно нещо той не преувеличава. Като го попиташ колко даде нивата, няма да преувеличи. Казва: Едва ще прекараме. Там няма увеличение. Като е за друго много увеличава. Казва: Учен човек е, звездите снема от горе. Щом дойде до там, трезвен е вече, разсъждава. Много знае. Та казвам: Сега ако вземеш един човек, който много те обича, преувеличава работата. Ако ще ти

даде мнението си за някой човек, когото обича, казва: Този човек е ангел, той е добър, добър! Да ви приведа един анекдот, колко са добри хората. В едно богато семейство през постите заклали един паток. Идва един гост, скрили патока в една голяма тенджера, турили коприва да ядат. Поседял гостът, мирише му. Питат го: Кога ще си ходиш? - Утре рано. Казват: По-добре тъй, времето ще се развали. Турят го там да спи дето е патокът. Сутринта става рано, взема патока в торбата. Казват му: Ха, на добър път! Той казва: На добър път, но се опасявам. В моя живот патиците дойдоха да царуват, ако ме хванат някъде. Казват: Няма, няма да те хванат, от патка нищо не става. Казва: Няма лошо. Търсят патока в тенджерата, няма го. Ти ще преувеличиш една работа, ще туриш на един човек, той да е способен. Всичките хора, които са създадени, те са с различни способности. Някой човек не може да го туриш на някоя работа, за която няма способност. Ние мислим, че всеки може да бъде съдия. Не всеки може да бъде учител. Не всеки може да бъде майка. Не всеки може да бъде баща. Не всеки може да бъде адвокат. Не всеки може да бъде виртуоз или певец. Раждат се хората в света. Следователно, ние трябва да уповаваме на онова, което природата е внесла, или онова, което Бог първоначално е вложил, на туй трябва да разчитаме. Често в живота ни се ражда един дисонанс, който аз го отдавам на две причини, три причини има. Един дисонанс се ражда от движението на земята, друг - от движението на месечината, около земята, един - от движението на слънцето. Слънцето се движи с една скорост 300 000 клм в секунда. В подсъзнанието на човека, човек трябва да вземе влиянието на земята, на слънцето и на месечината заедно. Един човек, който няма перпендикуляр, който не е свързан с центъра на слънцето, аз считам центъра на слънцето интелигентността на слънцето. Слънцето е разумно. Земята е разумна. Между тия две разумности има отношение. Видимата земя е тялото на земята. И земята има душа. И слънцето има душа. Туй не искам да ви доказвам дали вие вярвате или не, аз вярвам, това е важно. Нещата, които не

съществуват, те съществуват, те са. Нещата, които не съществуват, аз и да не вярвам нищо не значи. Не важат за мене доказателствата има ли Господ, няма ли Господ. Казвам: Какво подразбирате: Сит съм, гладен съм? Няма Господ - гладен си. Има Господ - сит си. Мислиш добре - има Господ; не мислиш добре - няма Господ; добър си - има Господ; лош си - няма Господ; справедлив си - има Господ; не си справедлив - няма Господ.

Та казвам: Ония неща, отрицателните, те са в тъмнината. В тъмнината няма знание. Там човек не чувствува никаква перспектива. Всичките ония хора, които отричат реалността на света, умът им е помрачен. В същност аз разглеждам хората. Много хора безверници, които са, тъмен цвят имат. Щом видя чер цвят на лицето зная, че той е развален. Някои отричат, но имат светло лице. Казвам: Ти си вярващ. Туй съответствува на известни области в човешкия мозък. Човек сега няма какво да разправя дали има вяра. Човешкият череп показва дали има вяра или не. Вземете човека, като умре по-добър се показва. Ако е бил вярващ, тази част на черепа горе, колкото е по-тънка, ако не е живял във вярата, костта е дебела. Ако е бил религиозен, костта е много тънка, ако не е бил религиозен, костта е дебела. Значи не е имал. Достатъчно е да турите една свещ в черепа и да видите де е светъл черепът, там човек е работил най-много. Дето е дебел, светлината не може да проникне, значи невежа е. Ние, съвременните хора, понеже сме се отдалечили от Бога, отричаме Бога, нас ни е срам. Ще ви приведа един пример. Американците имат туй чувство на преувеличение. един проповядвал за лисицата, че имала дълга опашка. Той имал един приятел и му казал: Ти знаеш, че много обичам да преувеличавам. Като започна да преувеличавам, ти ще мръднеш с показалеца си да се не излагам. Започнал той да проповядва с примера за Гедиона, който хванал лисиците. Той казва: Но тия лисици са имали опашки по 6 метра. Приятелят му направил знак с показалеца. Казва: Вижда ми се малко невероятно и намалява с половин метър. Приятелят му пак направя знак с показалеца. Казва:

Но и това ми се вижда невероятно, намалява още повече. Не преувеличавайте нищо в себе си. Нито увеличавай, нито намалявай! Казва: Много страдам. - Че какво страдаш? Колко деца си отгледал? В какво седи страданието? Ти не си отгледал едно дете. Зная един господин 90 години е живял и с молитвата е отгледал 2500 деца. Само с молитва, се е молил! А ти колко деца си възпитал? Де ти са страданията. - Нямам обуща. Много страдаш, че нямаш обуща, че нямаш шапка, че някъде не те приели добре. Кого приемат добре? Заякът приемат ли добре? Лисицата приемат ли добре? Птичките виж, на всякъде преперят. Помнете, че земята е място на изпит. Тук хората идат на проба. Земята е пробно място. Най-великите хора на небето, когато искат да ги опитат, ги пращат тук. Следователно, вярвайте, че идете на проба. Ще се пробва вашето търпение, ще се пробва вашия ум, ще се пробва вашата добродетел, ще се пробва вашата ученост, ще се пробва вашето знание, ще се пробва вашето изкуство. В музиката ще се пробвате. Всичко трябва да мине през проба в света. Само онова, което е пробвано, то остава в човешкото съзнание. Като идеш в оня свят може да работиш. Онова, което не е пробвано, се изгубва. Тъй както сега учат в гимназията, свършат и всичките формули ги забравят. По история забравят много дати. Много неща забравят. Знание, което се забравя, изкуство, което се забравя, музика, която се забравя. Има знание Божествено, което следва човека. В туй знание радостта е съпътница. Всякога при това знание ти имаш вътрешна радост. Като пееш радваш се, че може да пееш. С пеене всичко може да направиш. Ако посадя един декар земя, че й пея, тя ще ми даде десет пъти повече жито, отколкото един, който не е пял. Какво ще кажете? Това е опит. Ако садя дини и пея, тия дини ще растат по-хубаво. Всичките ония хора, които работят добре, те пеят. Човек, който има любов, той пее вече. Онези, които правят една работа без любов, те не може да успеят в работата си.

Казвам: Радвайте се на малките благословения, които Бог е дал. Една пчела, за да събере един грам мед, трябва да посети 633 цвята!

Ако имаш търпението на тази пчела, Божиите блага по малко се вземат. В умствения свят има цвят. Има цвят и в духовния свят. Ние сме се научили на такива благословения, стотинка по стотинка или зрънце по зрънце. Житото, както е, не се ражда така голямо, но малки зрънца. После мнозина са изгубили предназначението си. Казва: Защо съм дошъл на този свят? - Ти си дошел, в естеството ти виждам, да утешаваш. Казваш: Аз като страдам няма кой да ме утеши, а аз да утешавам другите. Казвам: Няма какво да те утешават тебе, Господ те е пратил, ти да утешаваш. Ти си пратен за музикант да свириш на хората. Като дойде да осиромашееш, Господ ще ти помогне. Не се съмнявайте! Човек, който е изпълнил задълженията си към Бога от Любов, няма в цялата история на човечеството да е бил някой разочарован. Йон, който бягаше и не искаше да иде, какво му стана? Този Йон къде ще го намерим? Вие ще кажете за Йон, че беше любимият ученик. Този Йон направи така, какво ще кажете тогава? Казва: Господи, не те разбирам. Ти вършиш неща, спокойствие нямам. Да им кажа, че след 40 дена Ниневия ще пропадне. Казах и не стана. Това го търпя. Но стига една тиква израсна с листата си и дойде един червей, изяде я. Не можеше ли тази тиква да остане? Казва: Защо червеят я изяде? - Ти искаш каквото си казал да стане. Ти съжаляваш, че една тиква пострада, а не съжаляваш, че в Ниневия има толкова деца. Отвори му се сърцето - Да, Господи, аз не разсъждавам право. Казвам: Йон дойде да бъде един от любимите ученици на Господа. Когато правите погрешка някой път, ще дойдат тия мъчнотии. Ще разсъждаваш: Не може ли да не дойдат тия мъчнотии? Няма да обиждаш Господа да казваш: Господи, така не се прави. Да знаеш, че има едно същество, което държи всичко, твоето щастие зависи от него. Когато всичко изгубиш, ти ще дойдеш до него и тогава ще чуеш неговия глас. Когато влезеш в дъното на пъкъла, тогава ще чуеш гласа му. Йон влезе в ада - в устата на кита. Като започна да се моли, чу го Господ, казва: Какво правиш? - Казва: Избягах от лицето ти. Той заповяда на тази риба да го изхвърли

навън. Като го избълва на брега към Испания, на изток отиде. Сега мнозина сте като Йона. В това място ви е мъчно, вземете торбата. Казвате: Да си поживеем. Ще се намерите в корема на рибата, в утробата на кита. Като дойде сиромашията, болестта, тогава кой ще ви помогне? Писанието казва: Когато пътищата на един човек са угодни на Господа, Бог го примирява с враговете му. Значи Господ изпитва пътищата. Когато имаш сила да извършиш Неговата Воля, Той те благославя. Ти преди да вършиш неговото дело, гледаш твоето дело, оставяш Господа. Най-първо мисли за главата, мисли за сърцето и най-после мисли за стомаха. Ако най-първо мислиш за стомаха, после за сърцето и главата, ти си на крив път. Мисли главата да вземе участие в храната и в сърцето да вземе участие. Във всяка работа нашият ум и сърце да вземат участие. Като направим едно дело, да се радваме. При мене са идвали някой път - не е хубаво да говоря лични работи, има изключения. Един мой метод: Иде някой не му говоря има ли Господ, няма ли Господ. Дойде някой и ми се оплаква, не му вървяло. Това, онова, не му върви. Виждам, че има бъдеще. На онези, които нямат бъдеще, казвам: Сега съм много зает, нямам време, тъй се избавям от тях. Не че нямам време, но трябва да му говоря защо е така. Иска философия. Казвам: Слушай, след две години работите ти ще тръгнат добре. След три години ще се ожениш, много добре ще тръгнат. Ще се родят две деца - едното мъжко, другото женско. Много даровити деца. Ще се възмогнеш. Когато стане туй, ела при мене. Казва: Вярно ли е или ме смяташ. След толкова години дойде. Питам го, как стана. Тъй както каза, тъй стана. Рекох: Аз ти прочетох това, което Бог е наредил за тебе. Божият път прочетох. Вярвай в Този, Който ти е определил пътя, Който те изведе, вярвай в Него!

Отива един при ясновидката Кортеза в Сливен. Оплаква се един селянин, че не му върви работата. Тя му казва: Не ти върви работата заради едно еренде*, което открадна преди четири години. Едно голямо еренде, не от тези малките. Да върнеш ерендето, тогава ще ти тръгне. Казвам: Защо задържа това еренде, защо му е? И той не знае,

но работите му не вървят. Ще върнеш ерендето на човека, да ти тръгнат работите. Аз да ви кажа: Имам омраза към един човек, обидил те е. Дръж ерендето в себе си. Съмнението дойде, дръж ерендето. Върни туй еренде на дявола, отдето си го взел, да ти тръгне напред. Тури хубавата мисъл: +Както Господи, ти прощаваш, прости и ти нашите дългове! В Отче Наш, нали така се молите? +Прости нашите дългове, както и ние прощаваме на нашите длъжници". Бог обича хора, които постоянно се коригират. Ако си цигулар и слушаш някой друг цигулар, слушаш го и ти започваш да свириш. Някои не се коригират, казват: Защото не съм даровит като него. Радвай се, че си го срещнал. Ако ти задържиш туй недоволство - ерендето - в себе си, туй недоволство ще бъдеш като онзи руски виртуоз, слушал друг виртуоз, теглил си куршума, защото не можал да свири като него. Не искал да живее. Някой път има стари хора не искат да живеят, искат да се самоубият. Казвам: Ако някой път ви дойде на ум да се самоубиете, аз да ви дам един метод как да се самоубиете. Не търси револвера, но почни да гладуваш 5, 6, 8, 20, 30 дена. Ще почнеш да поумняваш. Пости и ще видиш дали ще искаш да се самоубиеш? Ти ще идеш от канарата долу да се хвърлиш или в кладенеца долу да се хвърлиш с главата надолу. Не, пости! Единственото самоубийство, което се позволява, е постът. Като постиш 40 дена ще прецениш какво нещо е животът. Че така не се мисли. Всички сме турени на голямо изпитание без разлика. Онези, най-великите хора, в света най-много страдат. След тях талантливите страдат. И обикновените страдат. На всяко същество една необходимост е страданието. Казват вече, че вечната скръб не е скръб. Скърбите са една необходимост за нашето повдигане. Те са необходимост за нашето облагородяване. Без страдание ние не можем да разберем Божественото в живота. Не да страдаш постоянно, страданието е извън времето. Сенките на страданието са после. Един минава по една греда, една вечер като се напил минал по гредата над една голяма пропаст. Как минал като пиян, не паднал. Сутринта като минал като видял къде е минал,

побеляла му главата, уплашил се. В 24 часа побелял отпосле. Как е минал? Защо да не се зарадва как са го привели по тази греда от невидимия свят? Наместо да благодари той подлудял. Казва: Как съм минал, но ако бях паднал? Ние седим върху нещастието на миналото, преживяваме го до като напълно изгубим смисъла на живота. Сега някой път казвате: Има ли смисъл? Старите идете да утешавате младите. Дайте им своята опитност. Покажете им пътя, не ги обвинявайте. Казвате: Аз как ще постигна по-добре желанието. В такъв случай младият ще помогне на стария. Аз сега говоря за старите хора, в които вече умът се е развил, мозъкът се е развил в ущърб на тялото. В младите не е така. В младите има хармония между мозъка и тялото. Старите дойдат на стари години напуснат .... област само от вътре гледат. Всичко, което се върши на млади години мислят, че е глупаво. Тия глупости, ти създаде. Мислиш, че баща ти бил глупав като те родил. Ако не беше те родил баща ти, какво щеше да стане? Никога не осъждайте баща си за една постъпка, която е направил. То е едно правило. Защото ако го осъждаш, ще дойдеш до положението на баща си, да минеш през същите горчиви опитности. Никога не осъждайте един вярващ за неговите вярвания. Не ги съдете! Говори му, за да го изправиш, покажи му добрия път и го остави свободен да възприеме. Всякога имай едно зачитание в душата си, както трябва. Та казвам: За да се справите със земята .... с туй вие не можете да разбирате физическия свят, вие не разбирате какво нещо е човешката свобода, какво нещо е истината. Човек, който не е свободен не може да разбере физическия живот. Като стане свободен той ще разбере, ще види, че във физическия живот има много богатства, които могат да се придобият. То е рядък материал, който трябва да добием, че като идем в Божествения свят, туй което сме придобили на земята, ще го оставите. Онзи студент, който свършил гимназия, който свършил университет, нали като влезе в живота ще му дадат диплом, че знанието, което учил в гимназията и в университета, ще го вложи в живота. Онова, което сте учили на земята, ще го приложите в

Божествения свят. Някои от вас мислите като умрете, какво ще правите в оня свят? - Като умрете, от оня свят, ще ви пратят тука на земята да се учите как да проповядвате. Представете си, че в къщата ви живеят два вида хора: Едните видими, другите не видими. Дойде този, който не е видим, пратят го да те ръководи. Речеш да направиш нещо, той дойде на ухото ти и ти шепне, казва: Не прави това! Когато шепне на ухото, говори по три начина. Някой път говори от корема долу, някой път говори от сърцето нагоре, някой път - от долнята част на главата, някой път - от горе. Друг път говори от дясната страна малко. Сега допуснете, че вие вярвате. Не искам да създадете едно верую, но да имате разумни отношения. Този, който ти говори при дясното ухо, аз ще чувам неговата мисъл. Казвам: Онова, което ми каза, трябва да го проверя. Ако той ми казва нещо, което не става, той не е от много от учените. Да ми каже нещо да стане. Днес каже, утре каже. Онова, което в нас говори, което е истина, с което проверявам, то е вярно сега. Сега ние наричаме всичките същества, които работят заради нас, те са земни учители. Може да си имал един земен учител, който те е обикнал и като те е обичал на физическия свят, идва да ти помага. Целият живот е целокупна деятелност на безброй същества, които те обичат и работят заради тебе. Всички идат всеки ден. Ти си се обезсърчил. Казват: Не бой се, ще се уреди твоята работа. Сега идат всеки ден: Един дойде ти каже, втори, трети, четвърти. Вие искате да ги видите такива като хора. Питам: Когато една плоча ти говори, как я виждаш? Когато една плоча пее една песен или говори една реч, с какъв език го прави? Една игла има, която притиска, тази игла върви, мяза на човешкия език. Сложна е човешката реч. При човешката реч, езикът взема хиляди положения, речта е много изящна. В една плоча с игла не може да се предаде тази реч. Реалните неща в света не са плочи. Реалност на плочите има. В плочите има съзнание. Туй, което е полуреално отегчава. Всяко нещо, което те отегчава е полуреално. Онова, което не те отегчава, а постоянно внася подем, ти се движиш, то е реално. Туй, което расте, е реално. Вярата, която расте, е истинска

вяра. Любовта, която расте е истинска любов. Надеждата, разумността. Добродетелта, която расте, тя е истинска. По човешки говориш. Всичките тия неща, които носят мир и съгласие, и човек се радва в себе си, то е реалното. Всички ония отрицателни неща, с които ние сме заразени, то не е реално. Тогава, за да ви тръгне напред, търсете добрите хора. Ако искате да добиете знание, няма да търсите някой невежа, един професор може да ви помогне. Един господар, който не те разбира, ще те прати да му пасеш говедата. Какво ще направиш с пасенето на говедата? Един учител ще ти даде един клас деца, после ще ти даде един метод, как да ги възпитаваш. То е реалното. Да се опознаеш с душата на децата. Тия души излезли от Бога носят известни благословения. Може да не обичаш добрите деца, но ти бъдеще нямаш. Майка, която не обича децата си, бъдеще няма. Баща, който не обича децата си, бъдеще няма. Учител, който не обича децата, съдията, който не обича, бъдеще няма. Това е закон в света. Доброто, което е в децата, ако не обичаме, не онези болезнени деца, не онези деца, които са плочи, аз не говоря за тях. Аз говоря за тези, които ангелите от горе гледат, те са отражение на ангелите.

Та сега този Тома каквото пожела и стана. Дойде Христос и казва: Тома, ела и виж! Този век, днешния са томовци, като се яви Христос Тома казва: Господи мой и Бог мой! Христос казва: Искаш ли повече доказателства? Тома повярва. И ние трябва да имаме доблестта на Тома. Не като замине Христос да кажем: Дали това беше действителност или илюзия? В илюзиите прираст няма. Всякога когато има илюзия в човешкото съзнание, човек губи от своята тежест, човек губи от своята сила, човек губи от благородството на своето сърце. Губи микроскопически, но губи. Всякога когато (е) в Божествената реалност, микроскопически печели, тялото печели, умът печели, сърцето печели. Туй, в което печели, е Божествено, туй, в което губи, не е Божествено. Казвам: Радвайте се в света на малките придобивки! Радвайте се на една радост, която иде. Радвайте се на една красива мисъл. Радвайте се на една хубава картина. Радвайте се

на едно хубаво цвете, което виждате. Радвайте се на малкото изворче, което тече. Радвайте се на малкото поточенце, което говори. Аз вземам пример от него: Доволно е. Казва: Колко е добър Господ! То се радва, защо аз да се не радвам? И аз тъй се радвам. То запява и аз запявам. Казвате: То е птичка. В дадения случай това птиченце ходи със своя аероплан. Аз виждам една душа се е качила и ходи с аеропланчето. Ти не виждаш душата, виждаш аероплана. Аз тепърва има да си образувам такова едно аеропланче. Сега има такива аероплани, те започват да носят яйца. Тия, човешките птици, които се родиха, не знаят къде да снасят яйцата. Трябва да ги възпитаме. За бъдеще да имат малко възпитание. За бъдеще тия птици ще носят големи блага. Сега не знаят. Най-сладките плодове ще носят.

Христос казва: Дай си пръста. Казвам на всинца ви: Турете си пръста в раната, в язвата и като турите пръста, тогава да повярвате, да няма друго доказателство. Да тръгне светът напред.

По-добър Великден от този не сме имали. София не е имала по-добър Великден. Всички вървете в дома си. Обърнете се към Господа. Христос посреща англичаните и им казва: Не правете беля на тия хора, не трябва да ги смущавате. Паднаха от коня си и казвам: Кой си ти? - Аз съм Исус. Не правете зло на тия хора!

Тайна молитва.

27-ма беседа, държана от Учителя на 5 април 1942 г. неделя, 10 ч. с. - Великден. Изгрев. София

ДЕЦАТА И ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

Отче наш.

“Изгрява слънцето”.

Ще прочета част от 12 глава от Еванг. на Лука от 22 стих до 32 стих.

“Красив е животът”.

Всичките хора, всички живи същества имат стремеж за подобрение на условията, в които те живеят. Често ние казваме, че условията са лоши. Това е относително верно. Че най-първо ние сме поставени на земята. Земята е едно условие. На земята има въздух, вода има, всичко онова, от което човек се нуждае, а при това човек иска да подобри своите условия. Как ще подобриш условията без слънцето? Как ще подобриш условията без земята? Как ще подобриш условията, без водата? Как ще подобриш условията без въздуха и т. н., значи всичко е дадено, ние само трябва да (го) намерим. Че въздухът на километри ли е далече от тебе да го търсиш. Като отвориш вратата, сам влиза. Светлината къде ще дириш? Като отвориш очите си, тя влиза. Единствените, които не влизат, малко се канят, то е хлябът. Иска да го земеш да го туриш в устата. Трябва да го убеждаваш малко. Трябва да го погалиш малко. Светлината и въздухът са демократични. Онова, което е демократично, само влиза, а което е аристократично, трябва да го приемаш. Мъчните работи са аристократичните. Някои искате да постигнете, то е аристократично. Не може да по-стигнеш лесно. Лесните работи са демократични. Светлината веднага приемаш. Кое е по-хубаво сега? Светлината ли, при аристократизма, имаме работа. При демократизма имаме почивка. Сегашните хора, които искат за тях да се работи, казват: Ако направиш услуга, ако си готов да работиш, ще те посетя. Сега това са

алегории. Вие искате в живота всички да обръщат внимание на вас. Хората може по два начина да обръщат внимание. Или обръщат внимание на светлината и въздуха, или като на храната. Но единият и в другия случай. Храната много добър аристократ е. Но той като дойде благородно носи нещо. Каквото ти каже, ще ти даде, няма да те излъже. Ако се откажеш, казва: Ще ти дам всичко, ако не, няма. Казвам: Ние трябва да постъпим тъй, както светлината постъпва, както въздухът постъпва или както хлябът постъпва. Искаш сега хората да обръщат внимание на тебе. Какво си дал на света, за да обърне внимание светът на тебе? Ти трябва да дадеш нещо от себе си, и при туй трябва да бъдеш неизвестен. Земята ще обърне внимание с това, че ни носи, разхожда ни, насъбрала ги децата такива, които викат и крякат, разхождат ги из пространството. Защо? Казва: На екскурзия. Събрани тук, от далечното пространство, разхожда ги. Ние ще създадем известни теории, както на киното се създават някои неща, изкуствени. Някой художник нарисувал на някой гениален човек носа, дългъ, по-дългъ, отколкото (е) в действителност. Или ухото по-голямо, отколкото е, или по-малко, отколкото е. Природата не търпи това. Ще нарисуваш, както е в действителност. Няма да продължаваш носа. Като продължиш носа, ти правиш престъпление. Като го скъсиш пак правиш престъпление. Ще изядеш от неговите качества. В първия случай ти продължаваш носа му. Не е вярно. Ние често преувеличаваме добродетелите на хората. Преувеличаваме и техните погрешки. Според мене погрешките на хората, това са техните корени. Лошото в човека са корените. Доброто в човека, това са клонищата. Органически така разглеждам. Сега вие може да запитате защо е така? Казвам, за сега е така, за в бъдеще другояче ще бъде. Как ще бъде? Ще го видите как ще бъде.

Да ви приведа един анекдот из древността. В древността имало хора, направени едни от замръзнала вода, другите били направени от захар. Тези, които били направени от замръзнала вода, трябвало да ги извеждат вечерно време, защото щом ги зърне светлината, разтапяли

се. Другите, които били направени от захар, ходили само денем. Не се стопявали, а вечерно време, ако останат, изгубват се. В какво седи погрешката? Но по нещастие, не знаели, казват да ме не зърне светлината. Щом ме зърне и изчезвам. Но един ден се случило, че един момък от захарните се оженил за една мома от леда. Трябвало тя да се движи вечер, а пък той денем. Тя му казала да ме не зърне светлината. Отидох. Вечерно време трябва да се движа. А той казва: Да ме не зърне тъмнината, отидох. Как ще се примирят. Как ще имат приятелство. Единият ходи вечер, другият ходи денем, как ще ходят заедно, да се не женят, нищо повече. Онзи, който е направен от лед, да се жени с друг, който от лед е направен, да ходят вечер. Този, който е направен от захар, да се жени с онзи, който е направен от захар. Да ходят денем. Туй е разрешението сега. В света има проблеми, които са неразрешими по никой начин. Не може да примириш един човек, направен от лед, и един човек, направен от захар. Не може да ги примириш, различни са техните качества.

Сега ние се безпокоим и казваме, нямаме условия. Не е вярно. Не разсъждаваме правилно. Казваме: Лош е светът. Не е лош светът. То е едно криво разбиране. Питам: Онзи, здравият човек, след като се разболее стане само кожа и кости, четат му се ребрата, къде отиде неговото геройство? Този герой, който заплашваше всичките наоколо, болен е сега, местят го от едно легло на друго. След туй слабият човек, мисли, че е слаб. Питам: Ако на един вълк, ако започнат да му се четат ребрата, и седи на леглото, трябва ли да му направим тлъсти ребрата, да стане той герой? Бог, когато създаде овцете, постави ги далече от вълците. Овцете вършиха една работа, и понеже, вълците и овцете се събраха на едно място, измени се светът. Сега виждаме ги смесени. Тогава съществува една борба, не от омраза. Ако един вълк прави пакост на една овца не е от омраза, от любов. От обич е. Казва той, толкоз те обичам, че трябва да влезеш вътре в мене. Аз ще те гледам, иначе другите ще те вземат. Като намери овцата, казва: Ти при мене ще дойдеш. Ние разсъждаваме. Казвате: Вълкът не

мисли така, той мисли да се наяде, но в туй ядене му е приятно, че е намерил една овца, радва се, казва: Ще излезе нещо от тебе. Та казвам: В света съществуват всевъзможни условия. Съществува светлина, тя е едно условие. Съществува въздух, той е едно условие. Съществува земята, тя е едно условие. И за нас съществуват най-малките работи. Да употребим онова, което Бог е създал за нашето благо. При тия условия ние постоянно се оплакваме. Едни се оплакват от главоболие. Как определяте главоболието? Главоболието някой път се дължи на нечиста кръв. Главоболието някой път се дължи на неразпределянето на силите в мозъка, някъде се набира повече сила, някъде по-малко. Някой чувствува голяма болка, напрежение. Но болките на главата винаги съществуват, когато сърцето не е разположено. Човек винаги го боли главата. Когато умът е неразположен, винаги коремът страда. Главата е неразположена, но коремът страда. Сърцето е неразположено, главата страда. Следователно, за да не страда главата, ти ще гледаш сърцето ти да бъде разположено. Там е сега. Вие ще викате един лекар, втори, трети. Никакъв лекар не викам. Лекарят е вътре. Има един лекар, който живее вътре в човека, него трябва да викате. Всичките други лекари са асистенти на този вътрешен лекар. Много лесна наука е да бъдеш лекар. Трябва да бъдеш силен човек. Значи този, който е болен, има повече нечиста кръв. Насъбрало се голямо богатство. Ще вземеш, ще извадиш нечистата кръв и ще му дадеш чиста кръв. Сега лекарите започват така: Някой път недоимък има. Тогава вземат, че му натурят с инжекции. Турят прясна кръв от някой здрав човек и човекът се освежава. Туй, което лекарите правят, това става в света. Когато някой път в света загазят, потънат в грехове и в психоза в техните нечисти мисли, трябва да дойде някой човек от невидимия свят, да тури някаква инжекция, чиста, върху истината, любовта и знанието. Това са елементи, които трябва да влязат в умовете и сърцата на хората, за да се обновят. Един човек не може да се обнови без мисъл. Един човек не може да се обнови без благородни чувства. Един човек не може да

се облагороди без добри постъпки. Сега хората не разсъждават правилно. Много механически разсъждават. Ако на физическото поле трябва да се тури чиста кръв, за да се обнови, на човека трябва да му се дава добра храна и подходяща храна. Вие децата не може да храните, както се хранят възрастните. Подходяща храна трябва. От памти века, туй, което природата е приготвила, трябва да спазваме. Често слушам да казват. Казва: Не зная защо го направих. Че го е направил, имал съображения. Не съм го питал. Той е много занят. Да намериш Господа, преди да говориш. Трябва ти 1 десетмилионна част от секундата. Казваш: Нямам време. Ти с туй време, в което живееш, Господ с такова време не разполага. Това време трябва да го увеличиш на милионни пъти, за да ти даде 1/10 000 000 част от секундата. Ако може да намериш туй време, ти си умен човек. Казвате: Това не е научно. Та кажете ми от 2500 години кое нещо е научно. Че умира човек, научно ли е. Че се ражда човек, научно ли е? Докажи, че се роди. Той без да го докажеш, не се ли е раждал? Без да го докажеш, не умира ли? Ние мислим, че като знаем нещата, като че ще изменим реда. Нещата и като ги знаеш и като не ги знаеш, вървят по същия начин. Това е относително знание в света.

Та казвам: Търсете първо Царството Божие и Неговата правда. Два елемента. При новите условия онези, които са дошли, какво е Царството Божие? Царството Божие, това е млякото на здравата майка, която храни детето да стане гений. Казват: Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие. Всичките деца в Царството Божие са все гении, първокласни гении са децата. Някой казва: Аз не искам да бъда дете. Какво искаш да бъдеш на земята? С всичкото невежество човек се ражда и умира. В беднотия ходи, не иска да бъде като децата. Гениалните деца създадоха света. Бащата и майката, децата ги заставиха да се женят. Отнемете децата и те няма да се женят. Вие обикнете някого, трепне ви сърцето за Любов, идеал, то е някое идейно дете дошло и като го видите, вие искате да услужите. Децата са, които създадоха света и всичките хубави работи.

Една гениална мисъл ще те накара да станеш учен човек. Едно гениално чувство ще те накара да станеш добър човек. Тъй е, който иска да знае истината. Кое е Царството Божие, в което децата живеят, което всичко устройват, на тия деца е Царството Божие. Всичко е за тях, те разполагат. Христос казва: Ако не станете като тях. Не като дете, но гениални са тия деца, имат знание. Но като имат тия знания, ни най-малко не говорят за знанието си, но работят. Не мислят за себе си. Тия деца срещнат един момък и една мома, казват, да бъдете като нас, ще започнете да работите. Как? Започват да ги учат как да се обичат. Хората не знаят да се обичат. Децата знаят как да се обичат. Аз съм виждал децата на нежните прегръдки. Като прегръща майка си каква нежност има. Като те погледне в очите, тъй те погледне. Така нежно прегърне с ръцете, че тази милувка струва. Като те помилва като някоя пила, благодарим за такава милувка. После ще се обърне и казва: Много съм работил. Гениалните деца не работят много. Те не са роби на условията. Сега проповядвам на тия, като пили да не станат ръцете, че много са работили. Това е робство. Това, което днес се проповядва, благодарим за този живот. Мене, ако питате, втори път не идвам, само веднъж при такива условия идвам. Нито един от вас не е съгласен. Дошли сте сега, ще слушате гениалните деца какво казват. Ще измиете ухото и те ще ви научат. Гениалните деца са, които носят всичките Божии блага в света. Децата ги носят, затова всички ние трябва да станем като тях да носим Божиите блага, тогава светът лесно ще се оправи. Сега имаме само философия. Философията е създадена от бедните хора. Българите имат един анекдот. Събрали се 12 души големи юнаци, в един голям гювеч е сипано яденето, и всички ядат с една лъжица, направено е мляко и хляб и 12 души ядат. Целия ден спорят кой да започне с лъжицата. По два начина ще започнат. От най-силния ще дойдат до най-слабия. После всичките поред. Питам: 12 души как ще ядат с една лъжица? Целия ден спорели и вечерта слънцето залязло, останали гладни. Като започнали да ядат, тази лъжица вървяла така бързо от един на друг, така били заети,

устата била пълна на всичките, та като минал един заяк, нямало кой да извика на заяка “ху”. Ако ти на един заяк не можеш да кажеш “ху”, ти не си свободен. Като извика на заяка “ху”, казвам: то е поздравление, казвам му на добър път. Като хука, то е криво разбиране. Заякът се поздравлява за юначеството му, че знае да бяга. Никой не може да оспорва юначеството за бягането. Заякът казва: Ако ме хванеш. Той е юнак на бягането. Казвам: Ние, съвременните хора, които имаме всичките условия за един добър живот, седим и казваме: Лош е животът, ще се мре. Дойде един и казва: Ще остарееш. Гледаш ли дойде ти гроба. Ходиш един ден, остарял си, казваш: Ще се мре. В оня свят какво има не знаеш. Създали са един голям ад, дявол има, с вили. Този свят е създаден от нас. Ние сме начупили милиони шишета, по пътя, които разсичат краката на хората. Хората създадоха тия шишета. Светът не е създаден така. Всичките условия, които ни мъчат, ние ги създадохме, не са създадени от Бога. Тебе те мъчи една мисъл, то е счупено шише. Аз ще умра, то е счупено шише. Ти ще остарееш, то е счупено шише. Мъжът ще ти изневери, то е счупено шише. Той не е добър човек, той е счупено шише. Всичките тия работи са счупени шишета, нищо повече. Помнете една максима има. Ако аз стана гениално дете, ако аз стана добър, целият свят става добър. Ако аз стана добър може да поправя целия свят. За мене този свят съставя условия да го поправя за в бъдеще. Аз казвам: Всичките тия хора ще поправя. Може ли един майстор цигулар, който прави хубави цигулки, като види хубава дъска, да не може да направи най-хубавата цигулка? Приятно му е. В дъската има ли хубавата форма? Формата, която има една цигулка на Страдивариус, която струва 5 милиона, този майстор може да я направи.

Казвате: Вярвам в Бога. Че какво си създал, като вярваш в Бога. Аз зная да свиря. Като свириш колко ти дават? Аз, ако свиря, бих свирил, при някоя къща и ако излязат и кажат “стига, стига” си дрънкал искат хората да се махна. Казват: Благодарим за смущението. Ще зная, че не съм добър цигулар. Казват ми, много ми е приятно.

Остани. Това е на втора степен. Третата степен е казват, заповядайте, елате вътре. След като ме викат, повикат ме, угощават ме. Доста съм напреднал. А като свиря някъде, изгладнял съм, обедът е готов. А четвъртата степен е, като излизам, виждам хората турят нещо в джоба. А пък петата степен е, когато обичаш, заповядай, на твое разположение сме. Ти си добър певец, нищо повече.

Та казвам: Ние, съвременните хора, говорим за добро. Ти му говориш за доброто, а той казва: Какво ли мисли в ума си. Какво ли иска да замотае хората за оня свят. Той си има някаква идея. Ние, съвременните хора мязаме на млади моми и момци. Те минават за много скромни, идеалисти, за идеализъм говорят. Най-първо започват отдалече, само примигва. Казва: Много хубаво ангелче, отлично същество, въздъхне дълбоко. После започне да се приближава, да се приближава, най-после запознават се. Започват да си пишат писъмца, второ, трето писъмце, все ангелчета. Един ден като се приближат, изменят си условията. Най-първо тя е ангел, после стане един обикновен човек, а той стане господар. Тогава мязат на турския анекдот. Превеждал съм го. На един турски бей, казвали му княз. Наричали го княз на князете. Той казва: Чакай да се сгодя, ще бъда по-високо. Сгодил се. Казват му близо до хората е. Той казва: Нека да се оженя. Оженил се и казват, с хората наедно е. Той казва: Не се яде това. Чакай да напусна жена си. Тогава казват: Посмешище на хората е. Често ние започваме като турския бей и свършваме като него, с лошото. Какво може да има по-хубаво, от княз на князете. Сега във всичките тия анекдоти, хората са турили някаква истина, наполовина вярна. Че той станал княз, благодарение на майка си. Туй, което майка му станала, той не може да създаде нещо повече от това. Той е княз на князете, но това го дължи на майка си и на баща си, които го създадоха. То е неговото гениално дете. Той иска да се приближи до една мома. Какво ще стане? Близо до хората ще бъде. Като се ожени ще бъде с хората заедно, а като напусне жена си, ще бъде посмешище на хората. Та казвам, от всичките тия примери,

трябва да се извади някаква истина. Ти си свободен, зачитан си, свободен си. Но, като се сгодиш, считаш, че ще имаш по-голяма свобода. Ти ще изгубиш от свободата си. Като се ожениш ще изгубиш повече от свободата си, а като я напуснеш жена си, ще изгубиш свободата си. Ако при сгодяването може да запазиш свободата си, ти си гениален човек. Ако при жененето може да запазиш свободата си, ти си гениален човек, нищо повече. Ако и при напущането на жена си може да запазиш свободата си, ти си гениален човек. Ще кажете: Вие много обикновено разбирате. Как да напусна жена си? Трябва да я напуснеш. Ако ти (си) се качил на гърба на един човек и ако напуснеш гърба, няма ли да благодари този човек? Ти мислиш, че като напуснеш гърба на един човек, той ще бъде нещастен. Не, той ще бъде щастлив. Целият ден стоиш на гърба, мърмориш. Да напусне жена си, значи напусни жена си, не мърмори. Остави и добрите условия и тя да бъде свободна, и тя да слезе от твоя гръб, и двамата свободни да бъдете. Като гениални деца да се разхождате в света. Съвременните философи казват, той не постъпи добре. Че как трябва да постъпи? Аз бих желал някой да по-стъпи добре. Казвате: Той не е щедър човек. Каква е мярката на щедростта? Според мене мярката на щедростта е, минавам някъде, посявам една семка на едно плодно дърво. Туй дърво изникне, започва да дава плод. То се размножава, всичките хора може да се ползуват. Това е щедрост. Минавам някъде, отсичам едно дърво, то е скържавост*. Задига туй дърво, то е скържавостта на човека. Или идеална щедрост е: Минаваш някъде, подпушен на вода. Пробиваш един канал, протече водата и всичките хора започват да се ползуват. То е щедрост в света. Всеки един човек и съвременните хора са подпушени, трябва да се отпушат. Седим и казваме: Нямам никакви дарби. Тогава без дарби защо си дошъл на земята? Аз се чудя как един човек е дошъл на земята. Невъзможно е да се роди един човек без дарби на земята. На друго място може да бъде. Всеки човек, който е на земята, ще има дарби. Така са моите наблюдения. Туй го зная. Като дойде той има за какво да работи.

Питам сега всеки един от вас какво е направил за баща си и за майка си? Ти, ако не може да донесеш една светла мисъл, ако на майка си не може да донесеш една светла мисъл, какво дете си? Ако на баща си не може да донесеш едно светло чувство, ако на майка си не можеш да донесеш едно светло чувство. Ако на баща си не може да донесеш една светла постъпка. Ако на майка си не може да донесеш една светла постъпка, какво дете си? През целия живот да внасяме една светла мисъл в света. Всеки мисли сам по себе си, ще се размножи. Както плодните дървета се размножават. Така и светлите мисли. Ние, съвременните хора, имаме много ограничени понятия. Казваме: Защо трябва да го обичам? - Или защо трябва да го любя? Ако любиш, ако обичаш, ти ползуваш най-първо себе си. Ако не любиш и ако не обичаш, вредиш на себе си, след (това) вредиш и на другите. Щом любиш, ти си във връзка с Бога. Бог чрез тебе се проявява. Божият капитал, животът, той се проявява, и в обичта, и в любовта ти се ползуваш. Ние седим и се питаме защо трябва да обичаме. Той е единственият начин, по който може да се ползуваш. Без любов и без обич не може да се ползуваш. Животът за тебе ще бъде непознат на земята. Животът няма да се изяви. Животът започва да се изявява, само когато станем носители на Любовта. Животът се изявява и благата, които крие, разкрива. Животът без Любов, той крие всичките си блага и остават триците. Ние седим, искаме да придобием живота, без любов и без обич. Какви ли не теории са се създали. Да възпитаме света, че това да направим. Хубави теории. Но това, как ще го отхраниш ти.

Търсете първом Царството Божие и Неговата Правда.Поне направете един опит. То е много мъчно веднъж може да ви се случи в живота. Ти си бил на 60-70 години. Някой мъж, имаш бяла брада, може да бъде дълга. Има хора дългобради, чак долу до пръстите. Ако си жена с дълга коса, след като остарееш, ако в действителност не може да се подмладиш, поне на сън да се видиш, че си млад. Веднъж да се сънуваш, че си млад и красив. Сънуваш се стар и в

действителния живот си стар. Че няма никакъв смисъл в туй. Под думата стар, тази дума разбирам да се прояви човек. Под думата стар се разбира, да се прояви човек в три направления; като един мъдрец, като един добродетелен човек и като един силен човек. Значи да бъде силен, добър и разумен човек. Туй е стар човек. Да разполага. Под думата стар ние разбираме един човек, който станал на 120 години, остарял, разбираме стар човек, натоварил се с излишен товар, негоден вече за света. Казва: Трябва да се иде за другия свят, отдето е дошъл. В другия свят стари хора не искат. В оня свят има едва за 24 души място за стари. Там да бъдеш стар се изискват милиони години, да дадеш кандидатурата си за стар човек. 10-20 милиона години са нищо. Трябва да чакаш 100-200 няколко милиарда години, за да станеш стар човек. Тук всичките сте стари. В Америка, туй го уподобяват. В Америка доктор на богословието се казват: Диди. Българинът на воловете казва: Дий. Доктор по богословие. Ти да идеш да ореш. Аз намирам, че българинът е умен. Човек на богословието трябва да иде да оре, да прави добро, и за умовете на хората да оре. Аз казвам на англичаните, българите са много щедри в даването на титли. Там трябва да държиш теза, за да ти дадат титлата Диди, а българинът без теза го кръщава "дий". Но, аз не бих желал да бъда доктор, както българинът кръщава, ни най-малко. Ние сме окарикатурили всичките работи. Днес да говориш за Любовта на хората, турците имат още по-лоши работи за Любовта, няма да ви разправям. За Любов, говориш, казва: Те са химери, те са неща непостижими. От памти века хората са живели така и тъй ще върви светът. Вярвам от памти века. Сняг има на северния и южния полюс. И от памти века, тия ледове (не) са стопени. Това са условия от памти века. Но полюсите на земята се сменят. Сегашният полюс на земята едно време е бил екваторът. Сегашният екватор след време ще бъде полюс на земята. Земята се върти по особен начин. Оста постоянно се мени. Всичките точки на земята, ще бъдат полюси и с това земята се обновява. Хората мислят, че земята (се) върти през главата. Земята се върти около главата в

хоризонтално положение. Главата на земята не се върти. Всичко около нея се върти. Нейната глава остава на място. Главата на слънцето и тя остава, не се върти. Ако един човек се завърти, главата му остава на същото място. Той изменя само положението. Това са психологически вътрешни промени, които стават в света. Там, от където иде мисълта, то е горе. Там, (където) отива мисълта, там е долу. Та_вете точки, от гдето слънцето изгрява и залязва. Апостол Павел казва: "Всички няма да умрем, но всички ще се изменим". Като деца сме мислили по един начин, като възрастни мислим по друг, а като стари - по трети. Нито туй, което в младини сме мислили, е вярно, нито в зрялата възраст, нито в старини. Във всичките тия неща, нас ни липсва нещо. Ние, съвременните хора, мязаме на тези падащите звезди. Нямаме един определен център, около който да се движим. Приближаваме се тук и там, падаме там, дето не трябва. Някой се спира и казва: Къде ще бъде след хиляда години. Ако съставяте един орган на едно дърво, след 1000 години, аз зная къде ще бъда. Ако сега съм в положението на корените, след 1000 години ще бъда в клонищата, след други хиляда години ще бъда в цветовете, а след други хиляда години, в плода ще бъда. Та има вътрешен процес, приближаване към Бога. То е разширение на нашето съзнание. Светът, в който живеем, става по-достъпен за живеене. Може да живееш един щастлив живот с малко усилие. Ти си живял в един свят, гладен си. Тамън* помислиш, че хляб ти трябва и хлябът дойде. Всичко това, за което помислиш, на масата дойде. Вървиш по пътя казваш, да си имам къщица. Седиш и къщицата е там, чака те. Значи каквото помислиш, става. Ако си в такъв един свят, какво ще бъде? Не знаеш да свириш. Казваш да зная да свиря. Гледаш пианото е там, пък можеш да свириш. Четеш книга, казваш: Да бъда поет, да мога да пиша. Веднага започнеш да пишеш. Ако се намериш в един такъв свят какво да мислиш? Това е идеалният свят, туй, което помислиш да става. Постепенно се реализира. Да няма нещо невъзможно. Постепенно туй, за което мислиш, става и ти си доволен. Постепенно

се разширява твоят живот. Ще бъдеш във връзка с онези, които мислят. Каквото мислят те и то става. Каквото помислим, веднага ще стане. Ние каквото помислим, трябва да стане. Ние, каквото мислим, не става. И там е злото в света. Този свят трябва да го наследим. Изпрати Бог човека да наследи земята, със своите най-хубави мисли, със своите най-хубави чувства, със своите най-хубави постъпки. И тогава ще преведете. Ако насадим своята мисъл, които неща на земята биха представяли човешката мисъл. Има разни неща, които ще представят. Неговата мисъл ще представи светлината, която постоянно иде. Без тази мисъл светлината няма да дойде. Неговите чувства ще представят въздуха, който постоянно иде и всички други условия, а постъпките му ще представят по-дребните материални работи. Уреден ще бъде светът. Вие сега, които ме слушате, казвате: Има ли някой туй да го на-прави? Вие не разсъждавате. Има, разбира се. Ами този свят, който го е направил? Ами тия дървета, кой ги посади? Дърветата в гората, кой ги посади? Тия извори, кой ги кара да текат? Горе тия звезди в пространството, кой ги направи? Чудни са хората, когато питат кой ги е направил. Целият свят е направен. Ти си последната част, последният глупак тук на земята останал. Стегни се да учиш, каквото мислиш да става. Ще ви приведа пример: Един искал да иде в оня свят, да види какво се готви заради него. Като отишъл - гледа големи палати направени, от какво ли не. Пита: Този на кого е? На еди-кого си? А онзи на еди-кого си. Намира неговата последна колиба недовършена. Пита това на кого е. Това е твоята колиба. Защо е така? Материал не си изпратил да се съгради. Ако вие не изпратите материал от този свят, за оня свят, какво ще ви се даде? Целият ден се смущавате за нищо и никакво. Целият ден ще мислите с колко е спаднал българският лев. Хубаво паднал и се покачил, какво има? Или Дунавът се покачил или спаднал. Дунавът през цялата година няма да спада и няма да се покачва. Не са важни работи. Важна работа е мисълта, която имаме към Бога. Да служим в живота.

Важно е чувството, което имаме да служим. Важни са постъпките. Туй съставя триъгълника.

Търсете първом Царството Божие, в това седи човешката сила. Всичките хора, които търсят Царството Божие и Неговата Правда, те са наследници на бъдещето. И бъдеще е създадено за тях. Вие като срещате онези, които спят още трябва да ги убедите. Какво трябва да правите, убедете хората в три неща. Казва: Какво да правя? Да създават светли мисли. Да създават благородни чувства и добри постъпки. Това е. Да бъдем добри. Да мислим добре, да се радваме на мислите. Срещна някоя рекичка. Колко хубаво клокочи. Някое дърво хубаво цъфнало. Ето една полза. Давам му една круша, една ябълка, една бучка захар. Казвам: Нещо за Господа, една ябълка, круша, слива, череша, един портокал. Това ще бъде за в бъдеще. Сегашните богослови ще изучават Библията и ще цитират стихове. Ще напълниш джобовете си с ябълки, ще кажеш от Лука, от Марка. И ще даваш от единия джоб. Ще вадиш от другия и ще кажеш от Посланията. Ние сме смешни хора с нашето невежество, искаме да се покажем какви ли не. Време е да бъдем изразители на светли мисли, че да светим. Като погледнем себе си, да чувствуваме ние самите светлината. Нашата светлина да ни озарява нас. Нашите чувства нас да стоплят. От нас да се разпространяват. Аз се радвам на своята мисъл, на своите чувства и на своите постъпки. Да се радват и другите хора. Всеки да се радва на онова, което му е дал.

Благословен Бог наш.

Някой път се явява някаква лоша мисъл в човешкия ум. Някой път се появяват лоши чувства в сърцето, а някой път лоши постъпки. Враждебник човек е посял това нещо в човека. Туй не е посято от Бога.

Отче наш.

28. беседа, държана от Учителя на 12 април 1942 год. неделя, 10 ч. преди обяд/, Изгрев, София

НАСТАНА ДЕНЯТ

Отче наш
"Ще се развеселя".

Ще прочета няколко стиха - от първия до деветия стих.

"Духът Божи".

Ако човек би бил лишен от своите сетива и имаше само едно сетиво, как щеше да му бъде представен светът? - У човека всички сетива не са събудени, той има пет сетива събудени, а има още седем, които трябва да се събудят. И половината още не са събудени. Трябва да се събуди още едно сетиво, за да бъдат половината пробудени. Сегашните хора от всичката наука, като се разгледат, мязат на деца от първо отделение, което изучило азбуката, всичките букви не ги знае. Ако вземеш и разгледаш аналите на природата, какво мислят напредналите същества, то е просто смешно сегашното схващане на хората. Казва: Той е учен човек, той всичко знае. Право е, всичко знае, каквото е писано в букваря, но какво е писано в читанката, не го знае. Този, който всичко знае в читанката, не знае какво е написано в граматиката, но знае само какво е писано в читанката. Право е, че всичко знае, каквото е писано в читанката.

Сега как да ви говоря, вие всинца тук нямате еднакъв интерес. Тъй щото някой път една реч, една беседа може да ви интересува. Зная какво интересува хората. Например, сега всинца ви интересуват парите, ако на всеки очаквате да ви се даде по сто хиляди лева, ще отворите очите на четири. Или вие сте болни, веднага вие ще се интересувате за някой цяр. Или пък вие сте чиновник, който чакате да ви назначат. Чакате дали ще ви назначат или не. Но там дето човек се интересува, все има някакъв интерес. Аз ще ви заинтересувам сега. В небето са взели едно решение да ви турят всинца ви чиновници.

Всички, които сте тук, да ви турят чиновници на земята и то доста видни постове да ви дадат, кой професор, кой доктор, кой свещеник, кой министър, който генерал, кой офицер. Понеже, вие сте хора на положителната наука, ще кажете: Как ще го докажеш? Аз не вярвам в доказването на нещата. Какво ще доказвам на един човек, че ще му дадеш пари. Изваждам, давам му парите. Доказвам му. Сега да седна да доказвам, че в банката имам пари, то е безполезно. Извадя, дам парите. Дойде някой болен, казва: Може ли да ме излекуваш? - Казвам: Стани. Аз само веднъж казах на едного да стане. Много пъти не се казва. Само един опит имам. Седя тук в София, пишат един брат от Търново се сцепенил, хем от вярващите. Лекарите го оставили за оня свят. Не може да стане, краката вцепенени, лежи на леглото. Пращам двама братя и казвам, как да го лекуват. И двамата много вярващи, обаче, като отиват и двамата заболяват: единия го заболял кръстът, другия - коремът. Пишат ми: Тази работа не е за нас, ела да си гледаш работата. Ставам, отивам. Гледам братът лежи и ми казва: Аз съм готов за оня свят. Като дошло времето ще си вървя, смел брат. Рекох: Какво има. - Не мога да стана, вцепенени краката ми. Казвам: Това е духовно вцепеняване. Като му говорих 20 минути, казвам: Стани. Той стана на леглото. Пак му говорих, казвам: Ти вярваш ли в болестите? - Не вярвам. - Я стани от леглото. Стана от леглото. Пак му говорих и му казвам: Я се поразходи в стаята. И той се поразходи в стаята. След два, три дни човекът оздравя. Той беше адвокат и отиде да си гледа работата. Пита го лекарят какъв цяр ти даде? - Каза ми да стана и аз станах от леглото. - Второто. Пак ми каза да стана и аз станах от леглото. После ми каза да стана и да ходя из стаята. Казва: Не може така, нещо други има, ти го криеш. - Не го зная скритото какво има. Сега за мене тази работа е детинска работа. Влизам и виждам, че дяволът го е вързал, вързал краката с конци, вързал ръцете му, вързал гръбнака му. На три места го вързал дяволът и не може да мърда. Изваждам ножчето и прорязвам конците на дявола на гръбнака и той става на леглото. Като му приказвам, той без да знае разрязвам

конците, с които са завързани краката и ръцете, и казвам: Стани. Как оздравя? Разрязах конците. Трябва да имаш остро ножче.

Във всичките хора има желание да направят нещо, но се съмняват. Един евангелски проповедник чел, че Христос казвал на слепия: Иди се умий и ще прогледаш. Той бил баптистки проповедник. Пред неговата църква имало един сляп човек. Казвал си, като свърша, ще ида да кажа на слепия: В името на Исуса Христа да прогледаш. Свършил си беседата и иде до слепия и си казва: Ако кажа на слепия, че не стане? - Поседял, поседял, преглътнал и си заминал. Ние решим да направим нещо и дяволът рече: Ако кажеш и не стане. Разбира се, тогава ще ти се смеят хората. Който е цигулар като вземе цигулката, всичко може да направи, на онзи, който не е майстор, каквато и цигулка да му дадеш, ще си подигне рамената. Трябва да знае човек. Ако в тоя живот остане вие да придобивате знанието, тя е загубена работа. Туй трябва да го носите в себе си. Виртуози трябва да бъдете, като дадат тази цигулка, ще свирите. Човек трябва да разчита на онова, което Бог е вложил в неговата душа. Най-първо всички хора трябва да се освободят от всички човешки наслоявания, от хиляди поколения има наслоявания. Всичките човешки наслоявания трябва да се изхвърлят, да стане Божественото, тогава всичко е възможно. Ние трябва да се повърнем в рая, да вземем онова, което беше вложено в Адама и Ева в рая, не онова, което придобиха вън от рая. На онова, което беше в рая, на него можем да обусловим. Адам и Ева като приеха онова, което беше вън от рая, то ги изкара вън от рая. Сега мислим, че знанието, което хората добиха в света, ще ни ползува. С туй знание нищо не се добива. Някои говорят за оня свят. Един евангелски проповедник, казва: Ако аз живея добре, и ако има оня свят, ще ми бъде добре на мене. Ако живея добре, че няма оня свят, нищо не губя. Че как нищо не губи. Животът е загубил. Като няма оня свят, всичко е загубил. Логика било това. Аз не поддържам тази логика. Всякога, когато човек загуби Божественото в себе си, то е загуба. Когато ти ставаш причина

да не функционира или да (не) се проявява Божественото, то е загуба. Божественото носи свобода.

Съвременните хора говорят за зло и добро. Това разбирам: Доброто е законът на Любовта, злото е самият закон. Злото само по себе си го ограничава човека, нищо повече. Само по себе си законът не е лош. Законът, който създава злото, не е лош. Но щом се подчиниш на закона, е лошо. Една жена преди да се е оженила, свободно може да обича, когото момък иска, няма никакво прегрешение, може да ги обича свободно. Щом се ожени, хване я законът, казва: Ти само един мъж ще познаваш. Противоречието къде произтича? - Допуснете, че вие сте един човек на 80 години, имате ред фотографии, когато сте били на 19 години, на 31 година, на 40, 50. Дойде някоя мома започне да целува портрета. Който гледа, ще каже: Защо целуваш този старичок? - Той е млад. Какво прегрешение има, че целуваш портрета? - В православната църква са натурени там икони. Като ги целуват, то са все мъже. Свети Георги целуни го; св. Иван, целуни го. Няма никакво прегрешение в целуването, на общо основание целува всичките. Значи в реда на нещата е. Прегрешението седи в следния конкретен факт: Всяка една жена, която целуне един мъж, че се окаля, то е прегрешението. Когато една жена целуне един мъж, че се очисти, просветне нейният ум, явяват се най-добрите благородни пориви. Този мъж ѝ предал Божественото благословение. Ако един мъж целуне една грешница и тя измени живота си, стане благороден член в обществото, то е благословение. Ако един мъж целуне една чиста жена и после тя започне един разпуснат живот, прегрешението е там, че той я отклонил от правия път. Тъй се разбира.

Та казвам: Аз прилагам закона. Общият закон навсякъде действува еднакво, чрез когото и да е. Всяка една мисъл, която ви отклонява от правия Божествен живот, не е чиста мисъл, излиза от нечист източник. Всяко едно желание, което отклонява човека, излиза от някой нечист източник. Не да нямаш желание. Ние ще възприемем

ония желания, които носят живот, ония мисли, ония чувства, които носят живот. Искаме в света да се премахне грехът. Грехът ние сме създали. То са нашите криви мисли, криви разбирания. Благодарение, че Бог е предвидил тия неща, които ще станат на земята. Човешкото тяло постоянно се изменя, сменя се материята във всеки 7 години, и от материята, която е била преди 7 години, нищо не остава. Като направиш една погрешка, след 7 години пак си чист. По един естествен път ще се очистиш, понеже, нечистотата е вложена вътре в самата материя.<%0>

Слушайте сега, аз ще ви дам един опит: ако някоя сестра иска да целуне някой мъж, имате право да го целунете, но ще направите един опит. Вие поискайте една кърпичка или нещо друго, което има в него, че най-първо целунете кърпичката и ако ви въздейства светло, целунете и него. Ако след като целунете, че ви потъмнее умът, надалече стойте. Или мъжът иска да целуне една жена. Да вземе кърпичката и кърпичката носи светлина, да я целуне. Най-първо опит ще направите, без опит не целувайте. Най-първо целунете кърпичката. Гледам младите като намерят някоя кърпичка, на млада мома, целуне я. Много са прави. Научно разглеждам въпроса. Ако тази кърпа внася светлина в него и момата ще внесе; ако кърпата не носи щастие и момата няма да донесе. Аз ви говоря това, понеже, другояче разбирам живота. Животът е училище, вие сте на училище. Като се върнете на небето, ще ви изпитват, какво сте научили на земята. Вие мислите като идете на оня свят, ще ви посрещнат с диплома. Най-първо ще ви питат, какво сте научили. Ще дадете отчет, искат да знаят. Оня свят е свят, дето ще ни изпитват, какво сме научили на земята. Не е лошо, много добре е. Но в изпита може да те скъсат. Като те скъсат, може да те върнат на земята и пак ще повтаряш. Сега вие мислите да идете в оня свят, облечени хубаво, без никакъв изпит, да ви посрещнат ангелите, да видите лицето на Христа. Хубави, поетични работи са. Ти като влезеш в един университет, или в една колегия, или в една гимназия, учителят няма

да те посрещне с венци, но ти ще седнеш, ще учиш, ще държиш изпит. Ако учиш, ще имаш уважението и почитанието на учителя си, ако носиш цветя, даваш му това онова, сладко ядене, говориш му сладко, а не учиш, той ще ти каже: Така не става тази работа. Казва: Аз обичам Христа. Ако го обичаш, ще учиш. Ако обичаш Христа, ще служиш на човечеството. Ако обичаш Христа, ще служиш на децата си, на мъжа си, на всички ще служиш. Щом на мъжа си не служиш, ти и Христа не обичаш; щом на мъжа си не служиш, ти и Христа не обичаш. Ако обичаш Христа, ще обичаш и мъжа си, ако обичаш мъжа си, ще обичаш и Христа. Така седи законът. Сега аз не ви говоря по закон.

Да кажем, че вие не живеете добре. Тази сутрин гледам дошъл един евангелист и други православия, гледат упражненията. Този седнал, коленичил на земята и казва: О, Господи, просветли ги тия, които са се заблудили. Аз му гледам челото 2 см - един човек на физическото поле, тепърва има да става религиозен. Религиозен, който хванал жена си, казва: Аз съм Господ сега. Друг Господ няма в света. Той мисли, че неговото верую е право, казва: Просвети ги Господи и ми казва: Бог ще те съди. Той не разбира какво значи съд. Съд, значи, в който трябва да се тури нещо. Той не разбира какво нещо е съд. Господ ще съди, значи ще тури нещо в съда. Сега той адвокатски разбира, ще ме съди Господ. Казвам: Да идеш (да) свършиш, да не проповядваш без да си свършил. Бог не съди никого. Някои неща са странни. Прав е той. Хората се бият на бойното поле, с милиони хора умират, той не ходи да се моли да престане войната, дошъл да се моли, че тук хората си играят с музика. Бог ще ги съди. “Не съдете, за да не бъдете съдени”. Ние туряме в действие музиката, да се упражняват хората по Божествен начин. С музика то е Божественото. Те имат особени схващания. Най-първо гледам на него умът не е развит, не знае причини и следствия. Един човек като учил дошъл до елементарните работи, до фактите на природата, до групирането на фактите, до законите едва е дошъл. Законът винаги

ограничава. Още столетия му трябват, докато дойде до принципите. Той не разбира, какво нещо е Любовта. Понеже, той седи и като ме гледа прави прегрешението, което маймуните правят. Като покажеш едно огледало на маймуната, тя бърка зад огледалото, за да хване другата маймуна, която вижда в огледалото. Аз съм огледало за него, той търси другата маймуна да я види. Понеже, Господ, ще го съди, седнал той да се моли. Господ да ги просветли. То е все-таки да влезе някой да каже: Господ ще те съди, понеже никой не ти е дал правото да съдиш. Казва: Всяка власт от Бога е дадена. На основание на закона и на евангелието, нищо в света не може да стане без Волята Божия. Нищо зло не може да стане без волята на хората. Никакво добро не може да стане без волята на човека. Следователно, когато правим зло, действува волята на човека, действува човешката воля; когато правим добро, действува Божествената Воля. Всеки човек, който се подчинява на Божествената Воля, прави добро. Всеки човек, който се подчинява на човешката воля, прави престъпление. Човек толкоз знае, толкоз може да разбира. Та в туй отношение даже не трябва да съдим себе си. Щом намериш един недъг, не мисли, че Бог го е вложил в тебе да те съди. Онова, което считаш за недъг, изправи го. То е много малко. Едно писмо си писал, не си турил някъде “малък ер”. Дойде ти на ум, стани, тури. Казваш: И без “ер малък” ще мине. Не няма да мине. Малкият ер ще ти причини голяма вреда. Пишеш, не си турил някъде е двойно. Стани и го тури. Казваш: И без е двойно може. Не може. Две е-та имат българите. Едното е да се разширяваш, е двойно е да побеждаваш. Ако пишеш е двойно, побеждаваш. Ако не пишеш е двойно, не побеждаваш. Ако пишеш е, просто само ще се разширяваш. Българинът е много умен, казва: Освен че трябва да се разширяваш, но трябва и да побеждаваш.

Казвам: Елементарни работи, които трябва да изучавате. Вземете човешката реч. Ако някой ви попита, кои думи са образувани най-първо в света на земята? - Най-първо тези думи, които са образувани, са съюзите. После идат глаголите, причастията, прилагателните,

местоименията и най-после съществителните. Именно на кое основание? - Когато хората заболяват от афазия, престават да говорят, най-първо загубват имената. Не могат да кажат кон, казват: Това, което се язди. Не може да казват брадва, казват: Това, което сече. После загубват и глаголите и най-после казват само и, със. Като започне такъв човек да се поправя, думите се възстановяват по обратен ред. Учените хора намират тази вътрешна връзка. Не само това. Ти научаваш един език, и не знаеш къде да туриш едно прилагателно, не знаеш къде да туриш едно местоимение, не знаеш къде да туриш един глагол, не знаеш къде да туриш един съюз. Най-първо като туриш едно съществително име, каква реч ще говориш в дадения случай. После когато произнасяш един глагол, ако той в тебе не произвежда някакво впечатление. Вземете думата любов, какво произвежда. Като кажеш любов, нищо не произвежда във вас. Като кажа пожар, всички ще станете на крака. Динамична дума е пожар, като я чуете, всички гледате да намерите вратата. Като кажа Любов, гледате нагоре. Няма смисъл Любовта. Тепърва трябва да се възстанови ценността на тази дума. Казва:Любов. Детинска работа. Игра на младите. Пък старите хора, умните хора без Любовта остаряват, оглупяват. Глупавите и неучените с Любовта поумняват и деца стават. Казва: Защо? - Без учение вие не можете да се подмладите. Казвате: Знанието нас не ни интересува. "Отчасти знаем и отчасти мъдруваме". Отчасти знаем, само с пет сетива, още седем сетива има да развием, колко неща има, които не знаем още. Колко неща има, които трябва да се учат. Туй трябва да ви радва. Седите, казвате: Като умрем. Няма какво да умирате. Знаеш на какво мяза вашата философия? - Тамън те назначат министър и те уволняват. Че то беше 10 пъти по-добре да не те назначават. Тамън те назначат министър и те уволняват. Тамън си дошъл на земята и те уволнят от земята. Казвате: При Бога ще иде. Като уволнят министъра, при царя ли отива? - Или е далеч от царя? - Като умрял някой при Бога ще иде. Значи уволненият министър ще иде да живее при царя. Като го

уволнят, царят хич няма да го среща, отдалече ще го види само, ще го поздрави. Религиозна логика: Като умре някой при Бога ще иде. Докато живеете при Бога сте, като умрете извън Бога сте. Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите. Няма какво да се радваме, казва: Ще умра. Аз не искам никой да умира, нищо повече. Да умрем и да оживеем, то е друг въпрос. Да живеем и да умрем, това не е нищо. Съгласен съм да умра и да оживея, но да живея и да умра, не съм съгласен. Няма смисъл.

Та казвам: Предназначението на живота, какво е? - Бог изисква от нас, децата му, които са дошли на земята да се учим. Не изучавайте Адам, който Господ направи от пръст, него не го изучавайте, но изучавайте този Адам, дето казва: И направи Бог човека по образ и подобие свое и даде му власт. Този е Адам, той не (е) съгрешил. Този Адам, който е направен от пръст и му вдъхна диханието си и Ева, която е направена от ребрата на Адама, те съгрешиха. Има една Ева, която не е направена от ребрата на Адама. Направи ги Бог мъжки и женски пол по образ и подобие свое. Никакво ребро няма. Като дойде вторият Адам, казва: Взел пръст и направил човека и за Ева се казва, че взел две ребра от Адама и я направил. То е човекът на земята. И Ева направена от ребрата, греши. Всеки сега търси изгубения рай, сродни души. Сродните ребра търсят. Жената търси отдето излезли ребрата. И мъжът търси изгубените си ребра. Значи има един Адам, направен от пръст, и Ева, направена от ребра, и има и други, направени по образ и подобие на Бога. Човек по любов и по мъдрост прилича на Бога.

Сега вие като ме слушате, може да си имате право (на) възгледите, които имате, може да бъдат опаковка на новото. Всеки ден внасяйте нещо ново в живота. Защото щом престанете да внасяте ново, животът изгубва смисъл. Гледам срещна някого, казва: Ти си остарял, побелял. Така не се говори, остарял си. Най-първо не съм остарял. Стар, значи да бъда учен. Не съм учен. По химия едва зная няколко теории и по физика също, толкоз работи има да се учат и по

биология и по астрономия. Нашата вселена има повече от 10 милиарда слънца. Ако турите на всяко слънце по 12 планети, колко ще станат, 120 милиарда. Ако турите и на тия планети спътници като месечината, много стават. При това тези, които са създадени, знаят на 10 милиарда слънца имената. Ти знаеш 3-4 хиляди думи, каква памет имаш? - Един човек, който може да знае на 10 милиарда имената, какъв ум има той? - После разбира техния път, каква интелигентност има, какво нещо е Бог. Бог, Който обхваща всичко, всичко седи в ума Му, всичко знае къде се намира в дадения момент. Искаш да знаеш какво е Господ. Той и тебе има предвид, знае какво ще свършиш. Всичко туй го знае. Като седиш пред Неговото лице, ще имаш всичкото благословение. Като ти каже една дума, ще считаш, че е свещена. Една дума ще ти каже, ще бъде талисман за тебе. Ако дойде и ти каже: Люби, люби, нищо повече. Обичай, Обичай! - Говори истината! - Казва: Горчива е истината. Ни най-малко не е горчива. Най-сладкото нещо е истината. По-сладко нещо не съм намерил от истината. Даже може да направите един опит. Ако ти си на умиране и произнесеш името на истината, както трябва, ще възкръснеш. Мислите ли, че един човек, който обича Бога, може да умре? - Той може да се измени. Аз не съм за промените. Една гъсеница може да се превърне на пеперуда, не е умряла. Минава в по-съвършена форма. Едно дете минава в по-съвършена форма. Сутрин човека ще го видите, той минава в друга форма. Има стари светии, които минават в небето. Ще го видите, служител, млад (и) много красив. Брадата, белите коси изчезнали, сега станал ангел да се разхожда по цялата вселена, да ходи от едно слънце на друго, да носи Божиите Слова. Вашият идеал какъв е? - Най-големият ви идеал какъв е? Една мома иска да се ожени за един момък, за един апартамент. Стаите от по4, 5 метра, да се разхожда от една стая в друга и туй счита за голямо щастие?! - После ще има автомобил, ще седне, ще се разхожда, пак ще се върне. Ще излезе в градината, ще поработи, пак ще се върне. Ще се качи на балкона, ще погледа, казва: Колко е щастлив светът? - Ще

вземе (да) опере в коритото дрехите. Мислите ли, че в един свят, в който се пере като нашия, е много хубав. - Много смешно е да переш дрехите на един мъж. Разбирам една жена да ти опере ризата в любовта, че като я облечеш, човек да станеш, това разбирам. Но след като си опрал дрехата, кажеш: Аз съм ти прала дрехата, ти постоянно ги омърсяваш. Мъжът, който постоянно кирливи дрехата, и жената, която ги пере, за препоръка ли са? - Вие много по старому ходите и мислите.

Женени сте. Които се сдобият с този век по този начин няма да се женят. Дойде веднъж една млада жена, от доста видно семейство, казва: Ще ти кажа нещо. Моят възлюблен, който по-рано коленичи пред мене, казваше, че съм Божество заради него, целуваше краката ми, снощи ме би. Каква е тази любов? - Как да утеша? - Казвам: То е от голяма любов, иска да ти опита любовта, може ли да търпиш. Опитва те дали имаш любов, ти какво ще мислиш? - Казва: Аз ще му простя, като е така. Втори път, ако ме бие, какво трябва да правя? - Втори път рекох, ако те бие, ако си по-силна, вземи, че го набий ти. Произходът на биенето, то е съвсем друг. Сега децата бият плодовете. Като не могат да стигнат един плод, вземе някое дърво, удари го, падне плодът, вземе го. Не че мисли зло, но понеже го обича, хвърля да го удари да падне. Ако беше птичка да се качи, хич не щеше да хвърля. Хората като са изгубили своята трезва мисъл, се бият. Сега като обичат много жените си, ги бият. От любов ги бият. Тогава ще ви приведа този анекдот. В старо време, понеже, турците не виждали своите възлюблени, другите му намирали възлюблената, той не я вижда, едва като се ожени, тя ще му се покаже, да я види. Ще поиска позволение кому да се показва и кому не. Един турски бей се оженил, намерили му възлюблената. Като се явила пред него да му се покаже, го пита, кому да се показва, той й казва: Показвай се комуто искаш, само на мене да не се показваш. Ти като се ожениш на твоя възлюблен да приготвиш такова ядене, че като (яде) от това ядене, през целия си живот да помни и да каже: Никога не съм ял такова

сладко ядене. После само веднъж да му опереш ризата. Да каже: Никога не съм носил такава прана риза, десет години я нося и не се окирлявя.

Та казвам: Ако ние, съвременните хора, можем да носим ризата на Любовта, знаете какви хора щяхме да бъдем? - Знаете какви умове бихме имали? - Сега като говори тия неща се виждат като хиляда и една нощ. Но туй е идеал за в бъдеще. На една райска птица колко пъти й се перат ризите? - Никога не се окирлявят, чиста е. Ако човек би живял един чист и свят живот, в него щеше да има толкоз сили. Когато държи чисто неговото тяло, държи чисти и дрехите. Разправят за Едисон, който след като правел своите опити, нацапвали се дрехите му с масла. В неговата лаборатория вечерно време се качвал на един диск и пускал един силен ток от сто хиляди волта. Туй електричество като мине, всичките мазнини на дрехите се очистват и дрехата става чиста. Ако в нас тече този Божествен ток, никаква нечиста материя не би останала на тялото.

Та именно, ако ние не можем да възстановим туй първично състояние да бъдем смели, не външна смелост. Много смели хора има външно. Вътрешно много малко смели хора има. Аз ще ви кажа смел човек, какво е. Един мой познат ми казваше следния пример: Той е бил в Америка, седи и гледа, че един апаш бърка в джоба му. Казва му: Не бъркай понеже, съм твой колега. Той казва: Извинете, аз съм майстор на това, не знаех. Извинете щом си мой колега.

Ако ние не сме колеги на Любовта, какво е нашето положение? - Ще кажеш: Колега съм. Не бъркай в джоба ми. Колега съм с тебе, не гледай така криво. Този занаят го зная. Ти искаш да покажеш любовта и аз ще покажа и двамата сме колеги; ти ще покажеш един вид любов, аз ще покажа друг вид. Моята любов произтича от един източник, твоята любов от друг източник, имат разни съдържания. Жената внася едно, мъжът внася друго, детето внася друго. Всичките хора внасят различни качества на Любовта. Един съдия внася съвсем друга любов. Един учен човек внася друга. Всеки човек, според степента на своето

развитие, внася известна любов, която е необходима за човечеството. Тъй щото ние всички сме нужни за човека. И грешникът, и праведният са нужни. Грешните, това са корените на човечеството, праведните са нужни за клонищата. Ако грехът не служеше в света за някакво благо, Бог не би го допуснал. Аз говоря на вас, понеже, сте ученици, трябва да се учи защо е грехът. Той наторява корените. Ако грехът го няма, той знае законите, слиза на земята в известни години. Тогава грехът наторява корените на човечеството и то се подига. Той знае законите, показва, какво трябва да правят. За сега ние се учим в доброто, като се научим в доброто, как ще се справяме, тогава ще учим законите на злото, как да торим. Тази е много сложна наука за злото. Сега като научите доброто, тогава ще дойдете да учите, какво е злото и как трябва да го изпълните. Щом дойдем до въпроса за злото, ще кажем: Тази работа е на Господа. Щом дойдем до доброто, ще кажем: Ето нашата работа, учим вече урока, който ни е преподаден. Всеки един от вас може да направи едно зло, но не знае как да го направи. Как ще направите злото, я ми кажете? - Представете си, удариш един човек, откъснеш му ръката, как ще (я) поправиш? - Постъпките на злото не могат да се поправят. Извадиш окото на един човек, как ще го поправиш? - Развалиш неговия характер, как ще го поправиш? Ние си играем някой път. Не се опитвайте да правите зло. Вие направете доброто, злото оставете други да го правят. Като дойдете до злото, вие ще кажете: Тази работа е на Бога, Бог прави зло. Но Той като откъсне ръката на човека, тури му друга по-хубава. Той един ден дойде, откъсне всичките изкуствени ръце, които дяволът създал, тури Божествени ръце на тях. Вземе дяволските умове, изхвърли ги навън и тури Божествени умове и сърца и оправи нещата, оправи туй, в което ние се оплитаме съвсем и не може да го поправим в съдружие с дявола. Не мислете, че някой път може да надхитрите туй, което природата е направила. По някой път играем ролята на онова магаре, което един път натоварили със сол и като преминало реката, клекнало във водата и товарът му олекнал. Раз-

брало магарето, че като кляка във водата, олеква товарът му. Един ден господарят му разбрал, че със сол не върви работата и го натоварил с вълна. То пак клекнало във водата, но не могло да стане. Докато носи сол, работата върви добре, като дойде вълната, тогава работата не става.

Та казвам: На нас ни трябва едно Божествено знание, което да примири противоречията, които съществуват в нашите умове, противоречията, които съществуват в нашето сърце и туй терзание, което постоянно става. Гледам как се натрупват тия мисли. Седиш и дойде някоя мисъл ни в клин, ни в ръкав. Интересува те един човек, казваш: Какъв бил този човек. Че той е написан, ако знаеш да четеш, може да знаеш. Той има едно хубаво чело, един човек с въображение, главата отзад широка, съвестен, справедлив, челото издигнато, милосърд. Устата хубаво закръглена, благородни чувства, носът добре определен - отличен ум, очите ясни, не са мъжделиви, като го погледнеш, надалеко гледа. Казва: Какво ли мисли този човек? - Добро мисли.

Той е проводник на Божественото благословение. От дето мине този човек може да е лекар, съдия, всичко разрешава правилно. Лекарят като дойде и пипне, болният веднага става. Съдията като съди, веднага осъжда делото. Един пример и други път съм го привеждал. Двама американци свършили една колегия, приятели. Единият станал съдия, другият станал търговец. Един ден направил търговецът една погрешка и се случва приятелят му да го съди. Осъжда го и му налага най-голямата глоба, не може да го оправдае. Но като приятел, той му плаща глобата. Справедливостта изисква да го осъди, при това неговото чувство за милосърдие и приятелство му налага да плати глобата. Тъй щото изпълнява закона по два начина. Ние като изпълняваме глобата. Тъй щото и ние като изпълняваме закона, глобата, която сме наложили, трябва да я платим. Казвам: Ако ти не можеш да обичаш, какво даваш на човечеството? - Човек се нуждае от любов. Всичките хора умират от безлюбие. Всеки мисли за

себе си. Всичките хора трябва да станат проводници, извори на Божествената Любов, че целият свят да се изпълни само с Божествена Любов, да има изобилие, да не умират хората. Сега от безлюбие умират. Гледаш някоя красива мома ожени се и след 4-5 години повяхнала, подозрения, съмнения. Мъжът е като цвят, погледнеш и той увехнал от безлюбие. Децата повяхнали. Казвам: Нам ни предстои една велика работа. Майката да бъде разположена, красива, до 120 години да бъдат чертите й хубави, да бъде изправена, да не се прегърбва, да ходи като млада мома. На 120 години да каже: Искам да си замина за другия свят, да повика приятелите си, да даде угощение, да се оттегли някъде и да замине за дома. То е идеал за оня свят.

Сега аз ще ви позанимая, ще ви туря една интрига. Човек има две радио, едното радио на слънчевия възел, едното в мозъка. Радиото на слънчевия възел е свързано със слънцето и каквито новини стават на слънцето, се съобщават. Всички новини каквото става на месечината, се съобщава в ума. Вечерно време курдисайте радиото от слънцето да слушате новини. Отворете радиото, толкоз хиляди години седи, отворете го да слушате, какво има на слънцето. Чудна работа. Месечината не е както учените хора, казват. Малко учени хора има на месечината. Около 100 хиляди души има на месечината. Горе-долу така е. Идеално положение е месечината за наблюдение (на) небето. Не зная, в слънчевата система няма друга планета, месечина, в която атмосферата да е така чиста, както на месечината, идеално. Небето ясно, чисто, никаква влага, никакви микроби, чисто небе навсякъде, тихо, спокойно, бури няма. Туй дето казват чистилище, то е месечината. Там ще ви пратят. Ако сте праведни, ще умрете и ще идете на месечината, ще се пречистите и после от слънцето ще идете на Меркурий, Венера, ще дойдете тук на земята. Сега за тия неща вие казвате, че са като хиляда и една нощ. Аз ви говоря като забавление. Вие вярвате в хиляда и една нощ. Казвате: Възможно е, но месечината е един отличен свят за научни наблюдения; месечината не е мъртва. На месечината има градини, не са на повърхността, под кората са.

Има градини с портокали, не като нашите. Жителите на месечината не дишат въздух, но етер, те етерни тела имат. И плодовете им са етерни, ябълките им са етерни. Като вземеш портокала, се топи в устата, както бонбоните се топят. Тук на земята трябва да ги дъвчеш, после да плюеш.

Аз не искам вие да вярвате в туй, ще направите една погрешка. То е един научен факт, който трябва да го проверите. Учените хора казват, че няма бръмбарчета. Ти бръмбари и бръмбарчета не си видял, казваш: Бръмбари, бръмбарчета. Аз като кажа, че на месечината няма бръмбари, трябва да различавате. Учениците в една колегия в Америка събрали разни части от бръмбари, крилца, крачка и от 20, 30 бръмбарчета направили един бръмбар много майсторски, показват го на учителя по зоология и ботаника. Казват: Господин професоре, към кой вид спада това насекомо? - Той го разгледал, разгледал и казал: Това е хъмбък. То е ваша измислица хъмбък. Някой дойде и на мене ми разправи един сън. Казвам: Това е хъмбък. Такъв сън не съществува. Казва някой какво видял. Не може да бъде. Това е хъмбък. Щом е хъмбък, то не е реално. Някой казва, че видял Христа в шопски дрехи. Христос не може да бъде облечен в шопски дрехи. Христос се облича в дреха, направена от материята на слънцето. Като Го видите отлична дреха има. Туй, че си видял Христа в шопска дреха, то са вашите въображения, хъмбък е това.

Пазете се по възможност да допущате лъжливи работи в ума си. Допусни, че си видял един шоп на сън, но не допущай, че този шоп е Христос. Шопът си е шоп, Христос си е Христос. После чудно е, че някой казва, че познавал Христа. Не можеш ти да познаваш слънцето, ако не си стоплен. Може ли слънцето да те грее и да не си стоплен? - Може ли слънцето да изпраща светлина и ти да не я възприемеш? - Христос е една душа, която има обич към всички души на човечеството и желае тяхното добро. Христос желае подигането на цялото човечество, за всички ония съзнателни души има най-голямото желание всякога да съдейства за тяхното подигане. Като

мине покрай тебе, ти си нажален, Той няма да те утешава, Той кротко говори: Твоите работи ще се оправят, изпълнявай Волята Божия, осветявай Името Божие и желай идването на Царството Божие на земята. Сега по някой път седим и казваме: Дотегна ни животът. Животът без Любов дотяга. Няма нещо по-тежко от живот без любов. И най-лошият живот с любов, никой не иска да се раздели с него, той носи едно благо със себе си.

Сега всички опитвайте. Не трябва да говорите за Господа много, защото има една опасност. Аз като ви говоря, считам, че правя една погрешка. Аз като ви проповядвам за Господа, то е обида. Аз говоря за един Господ, Който ви дал живота на всички ви и всичките блага, на които вие се радвате, се дължат на Него. Всичките хора по лицето на земята трябва да осветят това име. Да има едно същество, което ние да обичаме, като дойдем там, да престанат всичките спорове. Като дойдем при Него, всичките спорове да престанат, да се яви в нас една радост, че сме готови всичко да пожертвуваме. Аз искам вие да имате този идеал. То е идеята. Казва: Все за Господа говори. От Него иде туй, което ние очакваме за в бъдеще, което сега ще внесе мир в света. Той е Който ще внесе мир. Той ще примири народите. Той ще ги приеме. Кой ще даде деца на майката и бащата? - Той ще даде. Кой ще даде плодовете? - Той ще даде. Кой ще накара земята да се движи? - Той ще я накара. Кой ще накара слънцето да свети? - Той. Кой ще създаде вселената? - Той.

Казвам: При Него като дойдем всичко да жертвуваме. Да кажем: Да се освети Името на Господа, Нашият Бог, на Когото ние служим!

Пожелавам днес слънцето, което Бог създал, да ви се усмихне. Пожелавам месечината, която Бог създал днес, да ви се усмихне; звездите, които Бог създал, да ви се усмихнат и вятърът в цветята и всичко, което Бог е създал, да ви се усмихне.

Тайна молитва.

29. беседа, държана на 19 април 1942 г., неделя, 10 ч.с. Изгрев, София

НЕРАЗБРАНИТЕ НЕЩА

Отче наш.
“Изгрява слънцето”.

Ще прочета само няколко стиха от 12 гл. на Йоана. 44 ст. до 48.

Ще прочета нещо от “Ценното в живота”.

Ще ви говоря върху неразбраните работи. Ние страдаме от едно фиктивно знание, мислим, че знаем нещо. Ние сами се заблуждаваме. Например, съвременните хора поддържат философията на Платона, намират, че е много красива. 2500 години от тогава до сега духовният свят се е изменил, теорията на Платона в някои точки не е права. Следователно, ние говорим след 2500 г., цитираме какво е казал Платон. До известна степен е вярно, но някъде не е вярно. Нещата са верни за даден случай. Но ние да кажем виждаме някоя звезда, имаме понятие за нея, преди години каква е. Сегашното състояние не го знаем. Ние казваме еди-кой си човек го знаем. В какво седи познаването? Не е външният образ на човека. Срещнеш един човек с дебели вежди, с дебели устни, с широк и къс нос, с къси ръце и дебели в рамената и долу в пръстите, краката и те са дебелички. Какъв е този човек, дебел е навсякъде. Дебелината какво означава. Казвате дебели вежди. В какво седи човекът. Той е един умен човек, в какво седи умността на човека? - Ако един певец разправя за ноти, теория, а не може да пее, че той не е певец, не разбира музиката. Какво ухо има. Всичко невярно взема, а минава за музикант, за учен, че как ще учи другите. Всичките ще ги учи грешно. Гледам мнозина, които преподават музика, не разбират. Малко учители съм срещал, които вземат вярно тоновете. Фалшиви ги взима, някъде крякане на жаба. Жабите са много музикални. Но трябва да се върнем хиляди години назад, когато жабите учеха музикална теорията, светът беше друг.

Сега жабешката музика остана назад. Някога е била музика, цяла хармония имало в жабешкото пеене. Сега един джаз банд.

Казвам и времето е в даден случай и от времето от Христа светът се е изменил. Каквото е говорил Христос едно време, ако се яви сега няма да говори по същия начин. Както са вярвали хората едно време, сега не може да вярват. Вярата е цяла наука. Какво значи вяра? - На степени е. Вярвам и не може да вярвам. Силният вярва по един начин. На слабия вярвам, че няма да ми свърши работата. На силния вярвам, че ще свърши работата. На умния човек вярвам, че ще свърши работата, глупавият няма да я свърши. Две противоречиви вярвания имам, вярвам, че няма да свърши. На щедрия вярвам, че ще даде нещо, на скържавия* вярвам, че няма да даде. Та казвам, има неща, които са строго определени. В даден случай ефектът, който произвежда един тон, е верен, защото за бъдещето на до. Ние още не сме готови. Ако се изпее един тон, тъй както е сега музикално. Малко хора има, които ще издържат на трептенията. Ако се изпее, те ще се стопят като восък. Сегашният тон е нагоден според сегашните условия. Сегашната музика, технически както са наредени тоновете, то е техника, механически много вярно е. Но тази музика в органическия свят, не е вярна. Не е вярна, понеже като свириш технически, като пееш, едно растение то расте, ако като свирят технически, спира се растенето. Може да направите опит. Може да свирите с тъпан на някое цвете. Правили опити. Свирили са му с медна тръба, свирили му с кавал, или попей на цветето, да видиш каква разлика има в пеенето. Музиката не е нещо .... Музикалните тонове имат каймак, тъй както млякото от кравата. Няма да го кръщаваш, да му туряш вода. Като го издоиш, ще го свариш, образува се дебел каймак отгоре. Някои изядат каймака на тона, и като го изядат остава само суроватката. Аз ви говоря за неща, за които съм правил опит. Заради мене музиката съставя съвсем друго нещо. Има една Божествена сила и там правят фалшификации. Тонът още като пееш знае къде е. Онзи, който е страхлив, предава на

музиката страх. Онзи, който е недоверчив, предава на музиката недоверието си. Още като пее остава в тебе недоверие. Онзи, който няма вяра, чрез пеенето ти предава и ти се обезвериш. Музиката е туй, което предава, понеже, един от най-добрите методи да се предаде едно качество на духовния свят, музиката е най-добрата среда. Ако чрез музика не може да предадем Божествените качества, за които човешката душа мечтае, защо ни е такава музика? - “Заплакал е Стоян!” - Защо плаче, защото си няма любима. Защо си няма любима? - Защото кой Стояна ще го люби, когато няма за какво да го любят. Да се опретне Стоян, любима ще си има, плаче Стоян, горкият човек да плаче. Плачът показва, че му липсва нещо, трябва да се замести плачът с нещо разумно. Всички онези неща, които ние не сме добили тази разумност, плачем. Не е лошо. Плачът е хубаво нещо, омекчава нещата. Природата турила плача, за да се свърши работата. Защото често имаме един свят, който е пълен само с прах. Напрашиш си окото, тия жлези, които са турени, пращат вода да се умие окото, да може да гледа ясно. Когато плачеш, подразбираме да умиеш духовните си очи, за да виждаш ясно. Тогава плачът е на място. Ти плачеш, казваш, тежко ми е, плачеш. Ако Любовта ти е тежка, какво показва? - Любовта ли е тежка или ти я правиш жежка. Казваш, той ме изгори. Как може Любовта да гори. В какво отношение гори? - Тази любима не е от силните. Ако е силна да пречупва лъчите, да концентрира слънчевите лъчи, тогава може да изгори. Следователно лъчите на Любовта вървят успоредно. Ако ние пречупим някой от лъчите. Например в Любовта, ако пречупим червения цвят или ако в Любовта пречупим зеления цвят, или ако в Любовта пречупим жълтия цвят, или ако пречупим синия цвят, зависи как се пречупват. Когато един цвят минава от една по-рядка в една по-гъста среда, се пречупва. в това направление. Затуй нямаме ясна представа, изгубваме правилното направление и се образува един доста голям ъгъл между предметите, дето се пречупва. Казвам в Любовта ние често пречупваме любовните лъчи, вследствие на това имаме изопачени

понятия за Любовта. Във фотографията имаме същия предмет. Като се фотографира един човек, фотографира се образно. Ако го представим така както е на плочата на негатива, грозен е. За да го направим, трябва да го превърнем наново, да имаме същинския образ, трябва два пъти да се префотографира. Казвам, ние сега, когато изучаваме Любовта, трябва да знаем, че тя снема на земята негативната страна на човека. Най-първо като обикнем един човек, го обикнем като ангел. Като го опознаем, виждаме го като дявол. Като го познаеш като ангел и като го видиш като дявол, значи не си имал ясна представа в началото, няма защо да се сърдиш. Ти от един човек с дебели вежди два см, не може да очакваш да бъде идеалист. Той и да говори за идеализъм, колкото иска, той е краен материалист. Той вярва във видимото, във видимото, в паричките, в кравите, във воловете. Те са обект за неговата вяра. Казва: Аз вярвам. Той вярва. Като има пари, вярва в Бога. Но пари 500 000 лева. Щом 500 000-те изчезнат от банката, той се прегърбва, и казва: Изгубих си вярата. Там дето се губи вярата, нямаме онази реалност, която се търси в света. Защото той е в света на сенките. Не е в онзи свят на реалността на нещата. Сега аз не отричам реалността. Що е сянката? - Не трябва да даваме цена на сенките като на самата реалност. Ако ти вярваш в сенките на нещата, ще боледуваш, ще осиромашееш, ще станеш груб и всичките противоречия ще се явят. Докато вярваш в сенките, тия неща са неизменни. И радости, и скърби ще имаш. Щом се запознаеш със самата реалност на нещата, тогава преходният свят ще изчезне. Остава реалният свят, той ще бъде свят на Бога, хармония, няма да има скърби, няма да има страдания. Тогава ще имате един органически свят, в който страданията ще бъдат в корените, а радостите в клонищата. Главата ще бъде в цвета и плодовете. Всичките работи в едно цяло, всичко работи в едно цяло. Сега страданието е отделно, радостта е отделно, всичко е отделно. Ние се натъкваме на тях, както се натъкваме на парчетата, на едно счупено шише. Сега всеки един е в състояние да счупи едно свое чувство. Вие

често губите мнението за един човек. По преди мислехте, че е ангел, после се изменяте. Той какъвто е бил в началото, такъв е бил и в края. Вие сте повярвали в позлатената мисъл, че всичко е златно, но като се из-трило златото, останало същността .... (в)същност. Та казвам, докато вие се изменяте като хамелеона, вие вярвате в сенките. Ако един човек няма самообладание, например някой път искате да пипнете някъде. Гледам децата често вървят,....... купуват плодове. Някой тури ябълката в джоба. Ако този плод, който си взел, подигне твоята душа, няма нищо. Ако ти си взел този плод да го посадиш, прав си. Взел плода, но ако си взел, че не го посаждаш, ти създаваш на себе си едно зло на бъдещето. Всичките злини на хората произтичат, че те ядат ябълките, без да посаждат техните семки. Доят кравата без да се грижат за нея. Издоят я, дадат ѝ малко сламица и в неделята ще ѝ дадат малко зобчица, използуват кравата. Природата никога не обича използуването. Казвам, горко на онези, които използуват ближните си. Горко на бащата, който използува сина си. Горко на майката, която използува дъщеря си. Горко на сина, който използува баща си. Горко на дъщеря, която използува майка си. Горко на учителя, който използува учениците си. Горко на учениците, които използуват учителя си. Горко на всички, които използуват. Горко на тях. Блажени са, които не използуват.

Сега Христос казва: “Които вярват в мене”. Не вярват в мене, но вярват в онзи, който ме е изпратил.”

Вие виждате един човек, външността му виждате. Това е дрехата, в която е облечен. Човека като разглеждате, има една светлина, която излиза от него. Когато се приближите при един човек, който идва от Бога, в него има мисъл, че веднага умът започва да работи, занимава се с хубави работи. Сърцето и то се съживява. Ако си болен, веднага започваш да чувствуваш животворното влияние. Някой ми казва: “Дошъл при мене и ми казва: “В мене вярваш ли?” Аз вярвам. Една сестра доста напреднала иде и ми казва: “Аз вярвам в тебе”. Как е възможно, ти като вярваш, защо боледуваш? - Защо не ходиш

самоуверено, но едва креташ. Ти си изгубила равновесието, ти вярваш не в онзи, в който трябва да вярваш. Да вярвам в една цигулка Страдивариус, че ще произведе един хубав тон, или в една цигулка от Гарнелии. Или от някой майстор, който построил цигулки, има знание в техниката на музиката. Много техници има, които построяват цигулки, но не знаят. Той знае как да сече дъските, задните дъски как да ги сече и предните дъски. Какво отношение трябва да имат. Фибрите на растението и как се предава тонът. Онези, които не знаят. Имаме един цигулар, който ги правеше от орехи ...... После се изисква като направиш тази дъска, навсякъде дебелината да бъде еднаква. Определена дебелина трябва да има. Има един инструмент, с който се мери дъската. Не е лесна работа да направиш една цигулка на свят. Сега вие искате по някой път да създадете едно любовно чувство, че то е много мъчно. Как ще създадеш любовното чувство? Дойдат някои, нямат формата на любовта. Дойде някой и казва, гори сърцето, може да гори сърцето и печката гори, ако е за горение. Горението не е Любов. Любовта поддържа горението, но в нея никога работите не изгарят. В Любовта като гори човек, той се слива, при сливането става пречистване, когато органическите предмети попаднат в трептенията на Любовта. Диамантът в неорганическия свят, който е попаднал в трептенията на Любовта, е станал диамант. Две трептения са направили диаманта да пречупва светлината. Пречистил се е. Въгленът влязъл и като се пречистил в една среда без да изгори, тогава става най-хубавият диамант. Сега цяла наука е как е станал диамант. Всичките диаманти са минали през умовете на ангелите, на напредналите същества. Тази материя, която е излязла от техните умове, се е кристализирала. Единственото нещо, което ангелите са оставили, то са скъпоценните камъни. В минералите, единственото нещо, което ангелите са оставили и по-напредналите от ангелите, аз наричам ангели всички разумни същества, те са на степени. Онези ангели, които са оставили плодните дървета. После в Бога като влезем, в света на Неговата мисъл, са създали човека. Сега в

нас имаме от всичките по нещо. В нашето състояние от всичките нисши същества имаме и от всички висши същества. По някой път, когато се проявявате лоши, не сте вие, то е светът. Едно време не сте били такива, каквито сте сега. Наполовина е вярно това, което ще ви кажа. Едно време вие сте били лъвове, които размахват опашка, хванехте някого, разкъсвахте го. Едно време вие сте били боа, стегнете някое животно, глътнете го. Едно време вие сте били кит, какво не сте били. Вие казвате - светии сме били. Какви светии? - Пред моите очи такива светии не минават. Докато не се освободите от всичките форми на миналото, да кажеш не като кит ще живея, не като лъв ще живея. Хубаво беше едно време. Дядо ми беше лъв, няма да живея като дядо си. Дядо ми беше кит, няма да живея като дядо си. Едно време дядо ми беше като боа, няма да живея така. Сега Бог като направи човека, аз говоря за животните. Казвате, аз не съм змия. Змията е хубаво нещо, лошото в змията е, че няма никаква справедливост, няма никаква доброта, много жестока е. По-жестоко същество от змията няма. Като хване жабата, тя кряка, но змията я гълта. Песен е крякането на жабата. Приятно (й) е да й пее. По малко я гълта. На цял километър се чува като дига шум, а тя я гълта. Змията казва: Много добре Господ създаде света, такива жаби за нея пеят, много хубаво пеят. Да гълташ яденето и да ти пее, музика е. Най-хубавото ядене има змията. Като хване жабата тя й пее. Тя казва, касапин ли съм, не ги режа и кръв не пущам, цели ги гълтам. Не искам да страдат.

Ако ти в себе си, от всичките противоречия, които се зараждат в твоя ум, от всичките противоречия, които се зараждат в твоето сърце, и в твоето тяло, и вън в целия космос, ако ти в дадения случай не можеш да пречистиш, да направиш нещо, де ти седи знанието? Аз съм превождал един пример:

Един ученик в древността в една окултна школа се разгневил на своя учител, че отишъл една вечер му занесъл три мраморни камъчета пред вратата, затворил вратата да не може да излиза.

Учителят му разбирал малко от скулптура, като ги вижда, изделя камъните, направил три стъпала и турил трите стъпала. Прославил се ученикът. Целта му е била да го накаже, да ме помниш, с камъните затворил устата му. Учителят казва: Това е един от моите ученици, виж колко обича Учителя. Обича го. Всички наши постъпки, с които правим добро, има нещо кити, кити. Ако не знаем какъв процент има, че любовта да не съдържа някакъв ....

Някой път несъзнателно става. Кокошката, за да я хванеш, милваш я по гърба. После я заколиш и казваш, такава е Волята Божия. Няма закон да я защити. Господ като влезе, казва: Ще дадеш почит в себе си, тя оживее в тебе и започне да рови. Тогава преди да си изял кокошката ти си бил човек мълчалив. Нищо не си казвал. Щом влезе кокошката в тебе, ти ставаш вече лала. Кой как дойде, започваш да се хвалиш. Кокошката рови навсякъде. Кокошката като се качи върху една крина, показва, че е щедра, разхвърли житото и казва: Яжте, има за всинца ви. Тя е много разточителна. Ако светът би останал, кокошката да го храни, всички щяха да измрат, тя знае само да рови. Като изрови нещо, казва от земята е излязло. Сега по някой път, ровенето на кокошката не е лошо, но не е и добро. Ако рови на място, добро е. Много пъти кокошката като рови, заравя някои зрънца. Някой път като рови, изважда семенцата навън. В кокошките чувството на стяженолюбие* не е развито. Тя не е стяженолюбива, не е скържава. Кокошката е доста тщеславна. Като снесе едно яйце, окряка орталъка. Всички ще знаят, че е снесла яйце. Българите, които знаят, че свраките се научили, когато се разкряка кокошката, ще дойдат две, три свраки и ако човек не го вземе (яйцето), те го изпиват.

В Америка има един вид християни, които казват тъй: Аз вярвам в Христа, който обръща не само сърцата на хората, но обръща и кесиите на хората. От какво произтичат нещастията? - По някой път, ако Христос е проповядвал, да се обърне сърцето, че се обърне и кесията, няма съблазън в кесията. Кесията е пълна. Дойде един брат, видя, че кесията не е обърната. Той като я обърне, вие това го

наричате кражба. Той казва, аз го наричам, кесията се е обърнала. Сега от християнско гледище, дойде някой и казва: Обърнаха ме, че щом те обърнаха, ти си имал пари. Според християнското учение, не трябва да имаш нито пет пари в джоба си, кой те е обърнал? Според учението на Христа ще имаш една златна монета в десния си джоб. Ще я бутнеш. Не трябва да бъркаш, ще бутнеш кесията. Вие сега ще възразите: Кой има право? - Ако вие, съвременните хора, от Рила сте докарали вода на 4-5 етажа, в къщите сте качили рилска вода и тече, защо по същия начин като бутнеш златната монета, да не потече и тя. Знание трябва. Пък и Любов се изисква.

Гледам онези, които вземат билети от лотария, идват да ми разправят. Взел билети и казва: "Ще спечеля ли". Още като го видя и зная, че не печели билетът. Който печели, числата са наредени по особен начин. Не може да разправям на вас. Ако вземете да изучите за 10 години, печелившите билети, след 10 години, може да имате вече една печалба. Три, четири пъти да спечелите милиона. Трябва да имате всичките числа, които печелят през 10 години по един милион и да видите през кои месеци. Казвате: Аз ще се занимавам с тия работи. Хубаво, който иска да се занимава. Ти искаш да бъдеш красив и там има закон. Не може да бъдеш красив, ако не знаеш как да съчетаеш мислите си, ако не знаеш, кои мисли, кои чувства да съчетаеш, ти не можеш да бъдеш красив. Ако нямаш една правилна мисъл, как ще създадеш носа? - Мисли има, които поддържат дължината на носа. Мисли има, които поддържат широчината на носа. Мисли има, които поддържат дължината на ухото. Мисли има, които поддържат широчината на ухото. Мисли има, които поддържат кривините на ухото. От кривините на ухото зависи музикалността на ухото. Като видя ухото зная, какъв музикант е, гениален ли е. Гениалните музиканти имат съвсем други вдлъбнатини. Талантливите имат други, и ухото на обикновените хора имат други извивки. Светът е направен разумно. Всеки човек, какъвто е, такъв и организъм му дават. Сега, когато говоря за любовта, някои мислят, че

е много лесна работа. Да любиш, това е най-великата наука, да знаеш кога да любиш. Ти не можеш да любиш, когото и да е. Всички да любиш. Вие не разбирате какво значи всички. Всички значи. Аз образувам един хор. Всички, които са дошли, да ги обичаш. Любовта като туриш имаш отличен хор. Ако хорът не пее хубаво, няма любов. Музикантите искат да наложат. Музиката не търпи никакво насилие. Може да туриш насилие, но всичко е мъртво. Капелмайсторът и певците по любов трябва да дойдат. От само себе си да пеят. От Любов да те слушат, разбират те. Преди да си почнал тоновете излизат верни. Имате отличен хор на любовта. Щом започнеш да ги избираш, те не се избират. Музикантите се раждат. Раждат се обикновените музиканти, раждат се талантливите музиканти, раждат се гениалните музиканти. В един живот какъвто си роден, такъв ще останеш. Следующия живот можеш да бъдеш друг. В един човек си роден обикновен музикант, такъв можеш да бъдеш, до най-високата степен, но талантлив не можеш да станеш. В талантливия човек, широчината на челото се отличава. В обикновените хора челото е тясно, а в талантливите, челото е широко. В гениалните хора, няма да ви кажа каква широчина има. Те са пропорции. В какво седи една гениална пропорция? Сега мислите, че един италианец дал една нова форма на гениалния човек. Едно съчетание на едно скулптурно творение е дал.

Та казва, ние трябва (да) работим над себе си. Работа над себе си. Ти в света, ако не можеш да предизвикаш Любовта поне на един човек, ти ще бъдеш нещастен. Щом предизвикаш Любовта на един, ти си обикновен; щом предизвикаш Любовта на двама, ти си талантлив; щом предизвикаш Любовта на трима, ти си гениален, повече не ти трябва. На трима души като предизвикаш, най-първо това е човешкият свят. Един човек на земята като те обикне, всички те обичат. На земята двама като те обикнат, вторият вече е от духовния свят и всичките от духовния свят те обичат. И в Божествения свят един като те обикне, всички те обикват. Трима души да те обичат, туй е Троеличието. Ако те обикне Любовта, всички хора на Любовта те

обичат. Ако те обикне Мъдростта, всички хора на Мъдростта те обичат, ако те обикне Истината, всичките хора на Истината те обичат. Ако те обикне живот, всичките хора на живота те обичат. Ако те обикне един човек на знанието, всичките хора на знанието те обичат. Ако те обикне един човек на свободата, всичките хора на свободата те обичат. Та казвам, ние трябва да се радваме, тъй както светът е създаден. Всички говорят, че земята не е добре създадена. По-хубава земя от нашата не съществува. Ако някой мисли, нека създаде някоя друга земя, понеже, тя вече се е изморила, поостаряла малко. Господ иска да я извади. Земята е дала заявление, казва на Господа, такива деца не искам да раждам. Не искам да отхранвам, отказвам се. Господ е намислил една нова земя да направи, на старата й дава почивка. Тя казва, не искам постоянно да ровят, да ме човъркат, дотегна ми. Търпение, търпение, ама не се търпи. Нито едно от децата не е благодарно. Всички остават своите нечистотии, плюят, ровят отгоре ми, не ги искам вече, отказвам се. Какви хора сме ние, които нямаме обхода. Само ровим да извадим богатствата, крадем. Къде ще ги турим? - Изваждаме масло, въглища, камъни, градим къщи, пък те тук ще останат. Земята казва, отказвам се, от всичко се отказвам. Господ е намислил да изгори цялата земя и ще я изгори по особен начин. Туй понятие, което имаме за земята, то ще изгори, ще изчезне. Но тази земя ще остане. Нашето понятие за земята трябва да се измени - ти тропаш, удряш. (Тя) да търпи. Не може да тропаш, тя е чувствителна, нямаш право да тропаш. Като вървиш нямаш право да тропаш. Ще вървиш, като че минаваш по гърба на майка си, та знание трябва да има. Казвате, земя е това. Мислим, че ние сме единствените умни същества. Казвате, Господ кой знае къде е. Няма го бащата. Майката я няма, а ние от къде сме пръкнали. Най-умните същества, които са родени без баща и без майка. Такова е почти понятието на сегашните хора. Най-добрите. Кой от вас не е тропал на земята. Кой от вас не е тропал на гърба на земята. Има ли някой, който да не е тропал? Кой е виноват? Ти се разсърдиш. Ти тропаш на

земята. Казваш: Защо го държиш тук, защо не го махнеш? Заповядва(ш). Та казвам: Какъв е нашият религиозен морал. Туй, което съвременните хора правят, то е обикновен животински морал. Нямаме понятие, за онова, благородство, че тя от хиляди и милиони години, давала, давала от себе си, и по някой път ви се разгневи, и землетресение стане някъде. Друг път като й дотегне пак дойде земетресение. Хората обясняват, че ставало разместване на пластовете. Чудни са хората, обясняват така. Ако моята ръка се свие, коя е причината за свиването на ръката. Мускулите са се свили. Но има нещо разумно в мене. Като заповядвам свива се ръката. Който не разбира, изхвърля нещо. Защо изхвърля нещо? Разум има. Когато земята прави земетресение. Във всичко туй има нещо разумно, което се дължи на някакво несъответствие. Земетресенията стават, когато има несъответствия, когато хората станат много лоши, земетресенията стават по-често. Сегашните учени, както обясняват, то е тяхна работа. Но земетресенията в света имат отношения към нашия живот. Защото, когато ще стане едно земетресение, има дълго време търкане на пластовете, развива се такава грамадна енергия. Например, тия земетресения, които имаме в България, ако хванат тяхната енергия, за хиляди години българите щяха да имат гориво, за фабриките, и да се отопляват за хиляди години, щяха да имат и електричество. всичко туй отива в пространството за в бъдеще, когато стават земетресения, ще съберем тази енергия, да я складираме, да имаме гориво. Колко чисто ще бъде. Сега всичко отива на халос. Всички като се разгневите, знаете ли каква топлина би се развила. Като се гневите за цяла година, може да си отоплявате стаята. Толкоз енергия има. Всеки ден по 5, 6 пъти на ден. Хиляди пъти се разгневиш за цялата година. Отлично гориво може да имаш. После за в бъдеще, и светлината ще бъде друго. Като се разгневим, няма да имаме тия лампички, но ще имаме голяма светлина, и после всичко туй ще утихне. Казвам: За в бъдеще всичките противоречия, които сега съществуват, ще се превърнат за благо. Сега като се

разгневи някой човек, всичко го заобикаляме като благо, като извор. Разгневи се някой, няма да се спрем да кажем, защо се гневиш, но ще вземеш част от енергията. Човекът дава свободно. Тогава мъжете ще търсят една жена да се гневи. Няма да я намер(ят). Сега горката набавя енергия. Той като не знае, събира енергия, казва: Много лоша е тази жена. Тя прави добро не на време, нищо повече. Сега както разглеждам, работите са от 1001 нощ. Казвате, що ни интересува това. Казвам: Вие вечерно време защо сънувате? Преди няколко време един ми разправяше съня си. Дойдоха, хванаха ме и ме направиха цар. Туряха ми корона. Като се събудих, нямам ни калпак на главата, ни корона. Питам, защо са го направили цар. То е тщеславие. Имал неща чудни, актьори има, които играят царска роль. Играе ролята на един цар. Та казвам: В съня ти турят царска мантия, като се събудиш да направиш разлика. Аз бих предпочел един действителен живот, с обикновена дреха, отколкото в царска дреха (да) е.

Сънуваш вечерно време, че те викат, на увеселение да ядеш. Събудиш се, гладен си. Какво ще ядеш? Няма насищане. Празна е тази работа, тук нещо вкусни ябълки, круши, усещаш, че са нещо реално. Казвам, животът, който имаме сега не оценявате. Животът не бих го заменил с нищо. Някой път вие сте неблагодарни, не разбирате. Нито един от вас не цените. Сега и цар да ви направят, по-голямо благо от туй, което Бог е турил на вас, в дадения момент, няма. За бъдеще като се измени формата, то е друг въпрос. Сега всеки човек, ако е доволен от тази форма, да развива богатствата, които има в себе си. Знаете ли колко богатства има неразвити човек? Аз съм превождал туй научно доказателство. Всичкото знание, което досега съществува в света, може да се напечата на 98 книги като Библията. Ако всичкото туй знание се напечата, ще остане за мозъка още за 900 такива книги. Какви грамадни възможности има мозъкът. Казват, какво ще правя. Кое е по-хубаво, да бъдеш цар, или да бъдеш запознат с Любовта, да говориш на нейния език, и тя да те слуша. Знаете колко е красиво да те слуша природата. Знаете какъв хубав

език има, и колко хубаво говори! Та казвам някой път, аз съм казал нещо и тя изпълнила. Казвам, тънки дрехи имам, тънко съм облечен. Онзи, който се занимава с проветрението, ще послуша, и него ден ще е топло, ще е хубаво. Два пъти не искай едно и също нещо, или веднъж искай. Втори път съм с дебели дрехи облечен. Ще се научим да говорим така, за да ни слуша природата. Искай от този, който ще ти даде. Не ходи да искаш от този, който няма да ти даде. Ти не разбираш. И в Цариград се случило, имало един религиозен човек, отива при директора на колегията. И му иска пари да му даде. Казва му: Господ ме прати ти да ми дадеш пари. Онзи му казва, ако те беше пратил Господ, трябваше аз да имам пари. Понеже, нямам пари, ти криво си разбрал Господа. Ти ще идеш там, дето може да ти дадат. Не ходи да искаш пари, от там, дето не те обичат. Като минеш някъде и няма Любов, замини си. Като намериш, дето има Любов, влез вътре. Всичко, каквото искаш, ще бъде. Ако в света се молиш и не стават нещата, то е безлюбие, безверие, безнадеждие. Всичките тия неща ще дойдат. Казвам, трябва да имаме едно съзнание. Не да се самоосъждаме. В дадения случай аз не искам него, искам да пея. Не искам да науча музика, но искам да пея една песен. Искам тая песен да я изпея по всичките правила, че като я изпея да ме слушат. Аз по някой път съм пял, когато вятър има, и вятърът престава. Като му запея и той престане. Като спра да пея, той започне пак да бучи. Някой път пея и той не престава. Не харесва пеенето ми. Като ми хареса пеенето, престава. А като не ми хареса пеенето, не престава. Той бучи, аз пея. Заглушава ме, не му се сърдя. Казвам, престани, и той престане, когато пея хубаво. Млъкне, казвам: Хубаво пея. Когато той бучи, аз пея и той престава. Казва: Харесвам те. Но, когато бучи, и аз го слушам. В големите бури има една музика. Много пъти от бучението на вятъра съм се научил как да пея. Който не разбира музиката, е бучение. Аз разбирам, има скрити тонове. Някой път идват периодично. След като престане вятърът и пее същата песен, по-хубаво излиза. Затуй, когато в света ви се случи едно

противоречие, показва, че вашият живот не е в съгласие с Божествения закон. Щом има съгласие, се явява хармония. Радвайте се при скръбта. Скръбта ще ви каже какво ви липсва. В скръбта трябва да работите в корените, трябва да учите. Не съм учил, скръб имам. Учил съм, радост имам. В радостта какво ще имаме? Плод ще имаме. Плодът след като изям, ще имам едно вътрешно доволство. Бог се весели в света, когато ставаме отглас, изявяваме онова, което Той ни е дал. Не се радва Бог, но се весели. Когато ние в застой съдим, по човешки говоря. Господ казва: Тия деца всичките благословения очакват, Господ да ти даде благословение. Цял ден се молим за благословение. Нищо не си свършил, какво ще те благослови? Ако дойде дъжд, бодили ще израснат. Често в нашите мозъци хората сеят. Всеки посял каквото иска. Ние нищо не сме посяли. Ние сме длъжни да посеем. Всеки ден като ставаме, да посеем. Слушам една вечер тук кучето скимти. Казвам, защо скимти? То е гладно. Не лае, но издава едно скимтене. Гладно е, като му дадох хляб, престана да скимти. На другия (ден) дойде, пак чувам същия глас, пак скимти. Като му дадох хляб, пак престана. На третия ден не лае, но само скимти, едно доста музикално скимтене. Не е много музикално, но доста музикално. Погледна го, скимти. По някой път аз отгоре, от високо го гледам, не слизам долу. По някой път слизам долу, аз го опитвам. Покажа му хляба, то вземе хляба, и благодари. Някой път, аристократически, отгоре му го хвърлям. То отиде и го вземе. Аз го гледам отгоре, то се обърне към мене, и казва, защо не ми дадеш, защо го хвърляш отгоре - защото не учиш. Та казвам, невидимият свят, когато учим, тъй ни дава, в устата, а когато не учим, го хвърля, ние го събираме. За себе си така разсъждавам. Законът е все същият. Ние искаме Бог да има обхода към нас. Когато изпълняваме волята, няма по-хубава обхода. Но, когато не я изпълняваме, нещата идват дисхармонично. Та ви препоръчвам един от най-хубавите методи в света. Сега вече сме преживяли механична Любов. Стъпваме вече в органичната Любов. Когато говори някой за Любовта, механичната Любов е. Затуй

механичните неща в света са много добре наредени. Един съвременен автомобил, една съвременна фабрика, всичките тия колелета, както са направени, всичко върви наред. В духовния, в Божествения свят, органическите неща са така наредени хубаво. Тук органическите неща в нас не са наредени. Например, един аероплан като се движи с няколкостотин километра, правили са изчисления. Като стрелят с оръжията, куршумите да излизат без да се повредят перките. После правят много точни изчисления. Сега вие всички говорите за Любовта, но щом се говори за Любовта, всички ги е страх от Любовта. Каква е тази Любов, от която вие се страхувате? Най-хубавата Любов е. Когато слънчевата светлина иде, говори ни. С разлагането на цветовете. В червения, в портокаления, жълтия, зеления, синия цвят и някои други нюанси говори, но досега светлината никога не ни е говорила за любовта. Защото в една Любов, в която се говори, се раждат противоречия. Показва, че ние живеем (в) една много груба среда. Ние в името на Любовта сме прекарали толкоз страдания, та сме се наплашили вече. Всичките хора са така изплашени от страданията, които идат от Любовта, та казват, не ми говорете за Любовта, дотегна ми. Та сега аз наричам Любовта, мълчаливата Любов. Аз говоря, това е декламиране. Туй, което говоря, не е любов. То не е любов. Нарисувал съм любовна картина, но това не е любов. Нарисувал съм цвете, но това не е любов. Любов е туй, което ти е дадено, че не знаеш кой ти го е дал. Радваш се.

Да ви приведа следния пример: Минава едно малко момиченце, дъщеря на един княз, 10-годишно. Вижда едно момче, на 15 години, казва на майка си: Туй момче ми се вижда даровито, бедно е, я да го издържим, то е даровито по музика. Майката започва да го издържа, тя го издържа и той става доктор по музиката, прочут музикант. Но то никога не казало на този доктор музикант, че го обича. Този музикант дължи своите условия на туй малкото момиче. Погледът, който хвърлило то към него, казва, да го издържаме. Ако вас няма някоя княжеска дъщеря, която да е казала да ви издържа, какво ще

стане с вас? Всеки един от вас има ангел хранител, който казва на Господа да го издържаме Господи, този е даровит. Погледне те така, вие се считате радостни, весели. Туй момче като израства, какво ще стане? Той става прочут учител по музика. Като свършил тя дошла да взема уроци да се учи от него. И тя била една от най-добрите ученички, не ходила да се любува, но изучава музиката. Една нейна съученичка започнала да й завижда, завист се явява. Казва, тя не е даровита толкоз. Тя гледа да преписва от другите, но учителят вижда, той разбира, че е даровита, и както каже, той, тя прави. А онази постоянно търси. Той само погледне и ние често най-даровитите се пържим в своето масло, търсим погрешките. Питаме кой е за препоръка. Онова младо момиче, което казва, този младият да го издържаме, или тази, която оттук оттам вземала. И без да му каже той отпосле се научил, че като завършила курса по музика при него, тя си заминала. Отпосле се научил, че цялото негово щастие зависи от нея, че БЕЗКОРИСТНА Е БИЛА ТАЗИ ЛЮБОВ.

Казвам, да дадем ход на нашите души, да кажем като това момиче, да поддържаме истината, да поддържаме нашия ум, да поддържаме нашата душа, да поддържаме духа, за да се издигнат и те, за да можем и ние с тях да се издигнем. Единственият път, по който човешкият ум, човешкото сърце, и човешката душа се въздигат, то е пътят на Любовта.

Добрата молитва.

30 беседа, държана от Учителя на 26 април 1942 година, 10 ч.с., неделя. Изгрев. София

ИДЕ В СВЕТА

Отче наш.

“Благославяй, душе моя, Господа”.

Ще прочета само един стих от 12-та глава от Евангелието на Йоана, 12-ти стих: “На утрешния ден народ много, който беше дошел на празника, като чуха, че иде Исус в Йерусалим, взеха вейки финикови и излязоха да го посрещнат”.

“Духът Божи”.

Аз вземам само глагола иде. Той е една динамична сила. Иде нещо в света! Туй, което иде, е само доброто. Туй, което се търкаля, злото не иде. Казват някои, че злото иде. Не иде злото, то няма крака. Онова, което иде в света, то е доброто. Иде доброто. Туй, което иде, е само Любовта. Безлюбието, злото, не могат да ходят. Аз вземам глагола иде като положителна, динамична сила. Мъчно е да се говори в едно такова време. Хората не обичат да им се говори туй, което е. Например, никой не обича да говориш зло заради него. А той прави лошото. Обича да говориш добро за него, а той не прави доброто. Значи, иска да се говори за туй, което не прави. И прави са хората. Казва: Не говорете за туй, което не иде. Ние го знаем, не ни говорете за злото. Говорете ни за нещо, което никой не ни е говорил.

Казвам: Три неща има, на които човек трябва да се обоснове. Имаме една ясна представа за Бога. Говорим, но нямаме нещо, на което да разчитаме. Ние се съмняваме в Бога, дали е така или не, имаме съмнение. Ако ни поставят на изпит, ще се поколебаем. Да има нещо, на което да разчитаме. Доброто, което е твърдо, то не се изменя. Туй, което е жидко*, не прави пакост никому. То е водата, жидкото. Туй, което осветява света, то е разумността. Разумността, то е светлото, справедливостта в нас е жидкото. Доброто е твърдото, то е

основата в нас. Човек, който не е добър, няма основа. Основата е доброто, понеже е твърдо. Сегашните хора като градят, търсят твърда основа, каменна. За туй казва Христос: “Туй, което е съградено на пясък, събаря се”. Или казано другояче: Всеки човек, който не е съграден на доброто, той се разсипва, корените му се разсипват. Всеки живот, който не се храни със справедливостта, той изсъхва. Всеки един живот, който не се подхранва със светлината, с човешката разумност, остава в тъмнина. Та необходимо е да пазим светлината, да пазим силата на нашия ум, защото сме в един свят, който не е съграден, както трябва. Светът се още строи. Някои казват, че Бог направил света. Загатване има, че Бог прави ново небе и нова земя. Старият свят не ни съответствува. Сега имаме две форми.

Ти казваш: Религиозен човек си. Религията е наука за нощта, за вечерно време е религията. Като няма какво да правиш, тогава религиозен ще бъдеш. Светският живот е за денем. Следователно, религиозните хора са виновати, когато не спят добре. Религията е създадена да си починеш, да спиш. Да спиш значи да идеш в другия свят, да се учиш. Щом не спиш, седиш тук на земята, не работиш, тогава нито тук, нито в оня свят си, правиш прегрешение. Светските хора са виновати, че те в света трябва да работят, а не работят. Религиозните не спят, светските не работят! И двата вида хора закъсняват сега. Светският човек, който не работи, не е светски; религиозният човек, който не спи, не е религиозен. Едно определение за светския човек: Който работи, е светски, който не работи, не е светски. Който работи, е човек от света. Който не работи, не е светски, който работи е човек от света. Писанието казва: “Бог толкова възлюби света”, значи, този свят на работа, тези прилежните, трудолюбивите хора казва, да идем да им помогнем на тях, ще стане нещо от тия прилежните. Понеже вижда, че религиозните хора спят хубаво, казва: Да идем да им помогнем, да ги събудим! Религиозните хора са кандидати за света. Всички вие ще станете светски хора. Казва: Аз светски не искам да бъда. Светските ще станат религиозни и

религиозните ще станат светски. Сега аз искам да примиря нещата. То е наше определение. Човек, който не спи добре, не е религиозен човек, който не работи, той светски не е. Значи един човек, който не върви по Божия закон, не работи. Работата определя човека в света. Само човек работи. Другите, животните работят по принуждение, от нямай къде. Едва човек е почнал да работи, и то малцина работят. Когато човек се заставя да работи по вътрешни прекрасни подбуждения да работи, че започне работа, то е работа на ума.

Значи иде. - Кой иде в света? - В света иде твърдостта. И който е твърд, твърдостта ще го съгражда. Той трябва да бъде жидък*, че като дойде твърдостта, да й отвори път. Дето казва Христос: "Не се противи на злото". Отвори път, когато твърдостта иде в света. Когато добро иде, всичките хора трябва да отварят път. Който не отваря път на доброто, ще бъде премазан. Не че иска да бъде премазан. При доброто, хората трябва да се учат. Колко твърди трябва да бъдат. Човек твърд трябва да бъде всякога. Твърдият човек не трябва да изменя на своите убеждения. Твърдият човек е постоянен в любовта си. Твърдият човек е постоянен в доброто. Твърдият човек е постоянен в справедливостта. Защото справедливостта, която е жидка*, има основата, върху която да почива. Върху твърдите неща текат жидките*. Такова определение давам, като не намирам по-хубаво определение, да обясня. Твърдото е, на което може да разчитате. Жидката вода, ако беше твърда, тя не би дошла до София. Справедливостта значи отива на всякъде. Като говорим за справедливостта, ако нямаме туй състояние да помагаме на всичките, не е справедливост. Ако нашият ум не носи качествата на светлината, навсякъде да отива, да носи светлина със себе си, той не може да бъде ум. Без светлина, знание не може да дойде в човешкия ум. И без светлина никаква радост не може да стигне до човешката душа. Светлината е превозно средство. Тя е колесницата, по която Бог изпраща своите благословения в света. Като погледнеш в света, да знаеш, че от нея идат благословения, които Бог изпраща. Като

погледнеш водата да се радваш, че в света има справедливост, да знаеш, че всичко ще дойде. Като погледнеш на тия твърдите скали, да знаеш, че има нещо в света, на което да разчиташ. Да имаме една основа. В Писанието често говорят за вечната канара, от която съм отсечен. Те подразбират тази идея. До тогава, до като се колебаеш в себе си, не си твърд. До тогава, до като не си жидък, не си справедлив. Дотогава докато не мислиш хубаво, нямаш светлина. Светлината е необходима за човешкото растене. Без светлина, ти не можеш да мислиш. Без тази вътрешна мекота, ти справедлив не може да бъдеш. Едно от качествата на справедливостта е милосърдието. Не само да осъждаме един човек. На каква основа може да осъждаш? Да осъдиш един човек, който определил да върне онова, което взел, излишното. Ти нямаш право да го лишаваш от известни блага. Вземи своето. Не вземай това, което принадлежи на твоя ближен! В нашата мисъл, в нашето сърце, в нашите постъпки, в изпълнението на Божия закон, никога да не вземаме чуждото. Абсолютно човек трябва да спазва това. Нито сянка не трябва да хвърля върху неговия живот. Не трябва да отнемаш условията, които Бог му дава, нито основата, върху която той е съграден, да искаш да го разколебаеш. Съвременните хора, бащи и майки, разколебават своите деца. Не ги учат в Бога, но казват: Синко, ти гледай да бъдеш богат. Богатството не е твърдост. Няма по-изменчиво нещо от парите. Те се търкалят. Само на добрия човек, на твърдия човек, този, който носи доброто, само на него може да я разчиташ. Твърдостта е нещо съзнателно. Казва: Той е твърд. Той съзнава, че се опира на известен принцип в света. Твърдостта подразбира Бога. Бог е неизменяем. Твърдостта е неизменяема в себе си. Единственото нещо, което остава неизменяемо, то е твърдостта. Може да ви кажа, че от всичките народи в света, няма по-твърд човек от българина. С девет чифта биволи, не може да го мръднеш от пътя му. Те го наричат инат, не, твърд е. Господ е турил българина като дирек*. Ако не бяха твърди, щяха да загазят, благодарение, че са твърди. То е единственото нещо, което ги спасява. Българите не са

милосърдни. Българинът с милосърдие не може да се хвали, но с твърдост. Който дойде до твърдостта, българин е там. Когато искат да препоръчат за твърдостта, някой път, казват: Българин ли си? За милосердието не търсят българина. За твърдост казват: Българин ли си? Дръжте го, на него може да градите всичко!

Казвам и на вас: Като българи градете вашия живот върху твърдостта, която имате. То е единственото качество, което човек добил в далечното минало. Милосердието отскоро време взело да се развива. Изтокът на човешкия живот е милосердието. Българинът тепърва има да учи милосердие. Не, че не е милосърд, в някое отношение е милосърд. Някой път е много мукалитин; казва: Нека да пострада, оставете го да се научи. Аз докато стана твърд, колко ми е страдала главата. И той, за да стане твърд, нека пострада.

Иде в света Любовта, която е твърда. Иде в света Любовта, която е жидка* - справедливостта. Иде в света Любовта, която носи новата светлина. Някой път гледам някой червей се движи. Казва: Пеперуда ще стане. - Че как ще стане пеперуда? Влече се с толкоз крака, как ще стане пеперуда? И става. Вие сега се запитвате: Как иде? - Ще дойде. Как ще се поправи светът? Вземете един фотограф, турил една камара, гледаш фотографирал те. - Как го направи? Той нито рисувал, но впрегнал светлината. Казва: Понеже аз не зная да рисувам, не съм майстор, светлината работи. Той само й отваря път. Влезе светлината, нарисува ме, и той само си подпише името. Фотографът знае да фотографира. Но той не е фотографирал, светлината свършила работата. Той само цъкнал и после ще ги тури на книга да се отпечатат и за фотограф минава. Казват: Много голям специалист. То е благодарение на светлината, благодарение на водата, благодарение на твърдото стъкло. Ако не беше стъклото твърдо да пречупва светлината, ако нямаше тази вода да се промие, ако не беше светлината да влезе вътре да фотографира, нищо не може да стане. Умът е взел участие, светлината - справедливостта е взела участие, водата, твърдостта е взела участие и стъклото, което събира тия лъчи.

Казвам: Ако искаме ние да постигнем Божия свят, трябва да бъдем като фотографа, да имаме една фотография да бъде твърда, жидка* и да събира светлината. Ако хората биха били твърди, ако хората биха имали тази мекота, жидкостта наричам мекота. Мекотата не предава идеята. В милосърдието приблизително донякъде се предава. Думата в български език, която може да замени туй жидкото състояние е - благост. С благост приблизително идеята може да се изрази. Понеже благостта не съдържа отрицателни неща. Тя съдържа реалното, което е, може да бъде благо. Един човек, който е милосерд, в милосердието има една отрицателна идея. Значи човек, който е болен, да му помогнеш. Благостта разбира да имаш един човек здрав, способен, който е роден за музикант, може да му преподаваш музика.

Та казвам: Трябва да напуснем онова болезнено състояние. Казва: Нямаш ли милост към мене? - Щом искаш милост, ти не си здрав, човек благ да бъда към тебе е друго. Не е лошо да бъда милостив. Милостив означава едно състояние, имаш един недъг, който трябва да се премахне. Благостта подразбира един човек, който е роден здрав, на когото трябва да се преподава истинската наука на музиката, или в пеене, или в свирене. Вие искате да бъдете видни в света. Че ако знаехте да пеете, вие всички ще бъдете видни. Съвременните певци, магия има в техния глас. Имало е певци, вземете Аделина Пате, която за една вечер вземала 25 хиляди долара. На гласа й плащали. В човешкия глас има такава сила! Ако един беден се спре при един богат и му изпее една песен, ще се отвори сърцето на богатия. Казва: Ти знаеш да пееш. Ти отиваш и казваш: В името на Бога, дай! Като идеш, ще му пееш. Той казва: Ти си от Бога пратен, отваря се сърцето му. Чудни сме съвременните хора. Искаме да ни уважават хората, без да имаме качествата на Бога. Че когато един българин го направят министър, каквото каже става. Официално е признат за министър. Един цар, официално е признат за цар. Има власт. Ние искаме да бъдем царе в света, без да бъдем признати от Бога. Най-първо ти ще се стремиш Господ да те признае, да те

санкционира, че тогава да влезеш в света. Сега ние сме кандидати за министри, без да сме министри. Кандидати сме за синове Божи, без да сме синове Божи. Аз разбирам не само да носиш името син Божи, но като кажеш, думата ти да стане. Какво по-хубаво нещо? Не само да гледаш хората нещастни, годината суха, ти като пожелаеш само дъжда и дъждът ще дойде. Един добър човек като пожелае и цял народ се ползува, на цял народ се изпращат Божиите благословения. Ако той не пожелае, всичките хора ще опъват, ще се намерят в лошо положение. Казвам: Ние, съвременните хора, се намираме в тягостно състояние. Светът не се нуждае от критика. Казва: Нямаме пари. Друг казва: Нямам пари. Нямаме хора. Че това хора ли са? Това справедливост ли е? - Не е справедливост. Това поп ли е? Поп е. Това владика ли е? Владика е. Това майка ли е? Майка е. Това баща ли е? Всичките отрицателни неща, отрицателни неща. Хубаво, знаем го сега. Сега книгата написана неясно, попът лош, владиците лоши, майки лоши, бащи лоши, всички лоши. Турците казват: Какъв е изходът, какъв е краят? Когато някой път засягам пеенето, разбирам гърлото. Гърлото е само радио на пеенето. Песента иде от другаде. Ти като се съединиш с музикалния свят, ще видиш, че съществува музиката някъде извън земята надалече в пространството. Може да ви кажа, вие ще ме запитате, къде е. Най-добрите певци на слънчевата система са на слънцето. Най-възвишените същества, които управляват цялата слънчева система, живеят на слънцето. Всички други планети са апартаменти, предградия на слънцето, където те някой път излизат, както богатите хора отиват в предградията да живеят. Например Венера е предградие, Меркурий е предградие, Земята е предградие, Марс е предградие, Юпитер е предградие, Сатурн е предградие, Уран, Нептун са се предградия. Нали богатите хора през лятото отиват в предградията? Лятно време на тях (им) става много горещо и те отиват в предградията на хладина, да прекарат лятото. Аз ви говоря на ваш език. Например вие лятно време

отивате в планински места на курорт, на високо, не отивате на горещо, но отивате някъде на хладно да е.

Мене ми е желанието да ви извадя малко из обикновения живот. Ние, съвременните хора, сме толкоз погълнати, казвате: Какво ще се прави, гладни ще измрем? Безпредметен е страхът. Да умрат хората от глад е безпредметно. Единствено хората умират от слаба вяра. Един човек с вяра може да продължи живота си на земята, да живее, колкото иска, ако има вяра, ще живее толкоз, колкото иска, ако иска, няма да живее на земята. След като живееш на земята 4-5 хиляди години, ще ти дотегне, ще искаш малко разнообразие. Какво има на земята? Да допуснем най-първо вие се интересувате от едно меню на риба. Ядете риба. Дотегне ви рибата, не ви се яде. Яде ви се агнешко. Почвате да ядете. Дотегне ви, започнете да ядете телешко. И то ви дотегне, ядете свинско. После кокошки и те дотегнат. Ядете череши, круши, и най-после търсите разнообразие. Какво правите на земята? Ще отидете на друго място дето има разнообразие на яденето. Представете си, че в света има същества, които се хранят с мисъл само. Има същества, които се хранят само с думи. Има същества, които се хранят само с човешки постъпки. Пък има същества, които се хранят само с твърда храна.

Вие ще кажете: Нещо реално, парици, парици. Пари колкото искате да ви дам. Аз да ви дам пари, но нито един няма да остане тук. Като ви дам по две, три кила златни, идната неделя не зная, колко души ще дойдат? Ако ви дам по три кила злато, вие ще отидете по курорти. На човека не трябва голямо богатство, но трябва да измени състоянието си. Човек и като има милиони може да е сиромах и като стане сиромах пак да е богат, само той да знае, че е богат. Ние се самоизмамваме от сиромашията, ние сами се лъжем. Ние, съвременните хора, употребяваме бялата лъжа, която не е хубава. Казваш: Не съм даровит човек, сиромах съм. Не е така. Ти нито си сакат, нито си сляп, нито си глух, нито си нещо друго, здрав си. Стомахът ти камъни мели, казваш: Няма какво да ям. Господ иска да

ни научи да работим както трябва. Знаете ли колко милиони години е взело на Господа, колко време е мислил докато създаде сегашния свят? Сега не ви давам мои изчисления, но изчисленията, които дават старите кабалисти и съвременните адепти. Те дават едно число от три цифри и турени 15 нули отподире. Толкоз години е мислил Господ, до като създал сегашния наш свят. Мислил подробно за всички детайли, за най-дребните неща мислил, за всички същества всичко предвидил. Ние искаме за една, две години тъй да си уредим живота. У тебе, у твоето тяло някои изчисляват, че има 30 милиарда клетки, други ги изчисляват 300 милиарда клетки. Ти даже не знаеш имената на клетките на милосердието, не знаеш имената на клетките на Божията Любов, не знаеш имената на клетките на Божията твърдост, дето е българинът, не знаеш имената на клетките на съвестта, на Божествения свят. И там не знаеш тия души. Казваш: Какво има да уча в този свят? Той още тук нищо не е научил има амбицията да иде в оня свят да види Христа, да види ангели. Че ангелите имат такава висока култура! Не зная ако човек се приближи до един ангел, ще може ли да издържи? Той ще се стопи като восък. Някои хора искат да отидат до слънцето. Съвременният човек ако го принесат на слънцето такъв какъвто е, как ще издържи той? Ще има едно налягане върху него от 16 хиляди тона. Той ще се превърне на една тънка хартия, или другояче казано, на научен език, ще се превърне в газообразно състояние. Той няма такава интелигентност, за да издържи. Само доброто може да устои на такова налягане. Твърдостта може да се не разложи. Значи един човек, който се принесе на слънцето, трябва да бъде крайно твърд и слънчевото налягане да не може да го измени. Погледнете целия органически свят, докато Бог започнал с живота, казал и станало. Но това е процес. Човешката душа се е приспособявала на всичките условия, в най-нисшите форми, дето налягането е слабо. Колкото човек се качва, налягането се увеличава, докато дойде човек на земята, има най-голямото налягане. Дето има по-голямо налягане, има по-голяма интелигентност.

Интелигентността се обуславя от налягането, което има. 16 хиляди тона, които тежат, представете си тия същества, да уравновесяват тази тежест на слънцето. Тия същества там, които живеят, са ангели, които ходят свободно като пеперуди хвъркат, ни най-малко не им пречи това налягане. Изисква се едно знание. Представете си, че вие седите вкъщи, всеки може да излезе. Пишат вестниците еди-къде си имало землетресение, но няма земетресение, пишат някаква новина, но не е вярна. В съвременните изказвания, нищо не е вярно. Както вие приемате по цял ден по вестниците лъжливите сведения, то се отразява на вашия ум. Казва: Еди-колко хора са убити. Убийството съществува само в един свят дето има безпорядък. В един Божествен свят, никакво убийство няма. Значи, ако става убийство, то не е в Божествения свят, но извън Божествения свят. Ако има несправедливост, извън Божествения свят е, не е в Божествения свят.

Та казвам: Най-първо трябва да се обединим с Божествения свят, да имаме едно нещо, на което да разчитаме. Всички цитират стиха: "Ако Бог е с нас, кой ще бъде против нас?" Кажете да няма война. Нас не ни препятствува войната. В света нека си има война. Нищо не значи, че има война. Сега казвате, да не се ядат кокошки. Не е въпрос да не се ядат. Представете си, че има кокошки, направени от захар, представете си, че има прасенце, направено от захар. Какво лошо има, че си изял кокошка,направена от захар? Изядеш онази кокошка, която е нечиста, ядеш болни кокошки, ядеш болни ягънца, болни овце. Месото не трябва да се яде, понеже оттам се зараждат болестите. Здравото месо яжте го, но колко говеда има днес здрави? Всичките млекопитающи страдат от една зараза. И съвременните хора всички страдат, понеже животните като ги колят, зараждa се страх, заражда се една омраза към хората, образува се една страшна отрова. И тия нервните болести у хората се дължат на тая отрова, на отравянето от млекопитающите. Заколиш едно животно, заколи го с любов. Да му е приятно, че го колиш, то само да си подложи главата, заколи го тогава. Като вземеш един плод, той как се предлага? Ако ядеш един

плод без любов, ти не постъпваш право. Защото щом като ти изядеш една свиня, тебе, тя ти става квартирант. Изядеш една кокошка, каквото изядеш, стане квартирант. Какво ще ги правиш, кажете ми? Изисква се един разумен живот. Ние виждаме всичките противоречия. Учените хора искат да обяснят хубаво, но тъй както обясняват, наполовина е вярно. Нека дойдем до онази истина. Критикуват онези хора, които ръководят съдбините. И ние да сме на тяхното място какво ще направим? Тази война не е само за един човек. Ние воюваме не от наше желание. Тази война е създадена от хиляди години. Една канара се откъсва горе от планината, тази планина от преди милиони години се е образувала, откърти се, завлича всичко. Тя не се е образувала сега. Всичките наши страдания, които имаме, са от миналото, и са неизменни. Какво ще кажеш? Трябва да живеем всички добре, за да създадем хубави условия, за бъдеще да бъде добре. Не се (с)пираме върху настоящето. Казва: Тъй не трябва да бъде. И да кажеш, ще бъде. Да не воюват. Ще воюват. Единственият, който има вето, то е Бог. Сегашните хора, които воюват, се опознават. В една война става опознаване. Всичките народи, които воюват, смесват кръвта си. Като се смеси кръвта, се примиряват. Ако не е така, няма с какво да се оправдае. Аз разглеждам нещата от Божествено гледище. Христос като умре, какво изгуби? Неговата кръв, която изтече, колкото падна на земята, тя влезе и се смеси с човешката кръв. В тази кръв по закона на имунитета, нали някои хора, които имат слаба кръв, внася се чиста кръв. От кръвта на Христа се направи една инжекция на човечеството. Без тази кръв човечеството не можеше да издържи. Следователно трябваше да се вземе от кръвта на Христа. Неговата кръв влезе в човешкия организъм, в цялото човечество влезе. Във всички почти е проникнала.

Та казвам: За бъдеще всеки, който вярва, той ще предаде тази кръв. В кръвта се крие словото. Казва: Кръвта ми и плътта ми. То е разумното, живото слово, което влезе в кръвта на всички хора и те

станаха разумни. От разумното, разумно се ражда. Не мислете, че като ядете ябълки, ябълките са неразумни. От неразумното, разумно не може да стане. Ябълките са разумни. Бог прати разумните същества, които стават жертва заради нас. Вие не знаете кой е скрит в една ябълка, вие не знаете кой е скрит в една череша. Учените изчисляват толкоз водород, толкоз азот и т. н. разни елементи откриват. Това ни най-малко не определя, какво те съдържат. В една ябълка има живот. Тогава казват тъй: Растенията са деца на ангелите. Следователно ние се храним с децата на ангелите. Млекопитающите, с които се хранят хората, са деца на архангелите. Следователно архангелите казват: Няма да мъчите децата ни! Ще се храните с плодовете на ангелите. А_о време и хората се ядяха. Понеже са направени от Бога, казва: Онова, което аз съм направил, няма да го ядете. Ако съвременните хора бяха живели по Бога, ако такъв човек бутне един плод, той ще бъде десет пъти по-хранителен, отколкото е сега. Той ще внесе нещо в плода, което го няма. Сегашните хора с лошия си живот стават причина, че светлината, която иде от слънцето, не може да остави всичките благословения, на земята. Ние ставаме причина да не можем да приемем Божиите благословения. Има едно хигиенично условие. Ако ние не вложим в живота доброто като основа и ако не вложим правдата като разпределително средство, и ако не приложим разумността, ние не можем да се подигнем. Всичката култура, която може да имаме, тя е привидна. Ще бъдем дресирани животни, невъзпитани, животни. Вие може да дресирате един тигър, но в него остава естеството, не се изменя естеството на един тигър. Трябва да се измени.

Та казвам: Религиозните хора по какво се отличават? По какво се отличават християните? По какво се отличават будистите? Всички вярващи по какво се отличават? Религиите на миналото са били основани на твърдостта, на милосърдието и на справедливостта. Станали са жестоки. Сегашната религия е обоснована на светлината. Христос казва: Аз съм виделина, светлина на света. Значи

Християнството не се схвана. Християните дойдоха да мислят и пак да приложат справедливостта, започнаха наказания на оня свят, създадоха ада, грешници. Християнството не се занимава със съдене на хората. Християнството се занимава да се създаде един път, да се въплотят напредналите души на земята. Не праведни и грешни, но да дойдат синовете Божи, да се въплотят на земята. Това е целта на християнството. Всеки християнин да стане жилище на един дух, който ще дойде да се всели в него, да стане квартирант. Той сега иска да се спасява да има пари, да има жена, да има деца. Това е животинско състояние. Кои животни нямат деца? Кой паяк няма дечица? Ако е за деца и къщи и те си имат. То няма нищо ново.

Иде в света. Бог желае доброто, което иде в света, което носи Любовта. Доброто не е любов. Иде справедливостта, тя не е любов. Тя отваря път за Любовта. Иде светлината и тя не е любов. Тя отваря пътя на Любовта. Та казвам: Бъдещата Любов трябва да дойде по пътя на светлината, по пътя на справедливостта, по пътя на доброто. Доброто, това е бащата. Справедливостта, това е майката. Светлината, това е детето. Аз така ги поставям в едно семейство. Цяло семейство трябва да дойде. Дом без деца не си струва. Когато дойде светлината, там дето има светлина показва, че справедливостта е на място и доброто е на място. То са пътищата на Любовта. Сега може да ви се вижда странно. Кой от вас не би се зарадвал? Казва: Новото. Щом сме в новото, ще се радваме. Представете си, че вие сте една стара баба на 85 години със стари вярвания за онзи свят. Представете си, че прекарвам ръката и вие ставате млада мома на 19 години, подмладите се. Питам: Кое е по-хубаво, да чакате да идете в оня свят, или да се подмладите? Аз не проповядвам едно учение да умирате, но да се подмладявате. Това умиране да е - да потеглиш ръката и да се подмладиш. Тъй като ви говоря, вие ще кажете: Ако това е така, голяма лъжа е. Как така да се потегли? - Може. Невъзможното за човека за Бога е възможно. Често правят опити. Осъждат един престъпник - правили са следния опит. Осъждат някого на смърт и на място да го обесят, завързват

очите му, режат малко врата, че от там да изтече кръвта, така знае той. Наблизо турят да тече вода и той чува как тече водата, а мисли, че така изтича кръвта му. Този човек за половин час умира. Той мисли, че умира и умира. Ако един може да умре от внушение, защо едно внушение да не може да го подмлади? Законът е един и същ. Ако с внушение може да се умъртви един човек, защо с внушение не може да се подмлади? Казвате: Ще остареем, ще остареем и остарявате. Слаби сме, слаби сме и слаби ставаме. Не може да се живее добре, не може да се живее добре и не може да живеем добре. Ние с внушение си създаваме ред неща. Бащата казва за сина си: Кой знае какво ще стане от него? Майката казва: Кой знае какво ще стане от него? Ако майката вярва 101, че детето й ще стане добро, и ако бащата вярва, туй дете ще стане такова, каквото бащата и майката вярват. Не само това. Но като погледнеш един човек, е една формула. Като погледнеш някои хора имат всички възможности да се подмладят. Ако вие сте били при един мъж, който 4-5 пъти в седмицата ви е изтупвал праха, сега вие, за да се подмладите, друг мъж да ви изтупа праха, какво ще добиете? Ще се усили вашето изпитание.

Аз разбирам да се подмлади човек, да служи на Бога. Знаете ли защо мъжът изтупва праха на жената? Той казва: Жената не служи на Господа и започва да й тупа праха, казва: Защо не служиш на Господа? Тя се оплаква. Той казва: Що дойде тук да си правиш тия бели, защо не служиш на Господа? Аз разглеждам от ново гледище този въпрос. Някъде пък жената изтупва мъжа, казва: Ти защо дойде, защо не служиш на Господа? Жени има, които бият, знаеш как бият? Мене ми разправяха за една от село Николаевка, Варненско, било преди 80 години една мъжка Драгана. Мъжът й бил пехливанин и се борил с друг пехливанин. Казали й, че като се борили, другият пехливанин изкълчил ръката на мъжа й. Тъй ли казва: Отива при този пехливанин, който изкълчил ръката на мъжа й и като му ударила един удар, повалила го на земята. Представете си, че с един

удар го поваля на земята! Казва: Ти ли си този пехливанин, който изкълчи ръката на мъжа ми? - Повалява го. Има жени, които с един удар може да повалят човека. Такава жена какво ще я правиш като ти стане жена? Това се прави в един неразумен свят.

Обаче в един разумен свят дето доброто е основа, справедливостта е благо, което се раздава, а Любовта носи туй благо, живота носи, ние сме в Царството на Бога, дето възприемаме Божиите благословения. Защо да не възприемем Любовта в най-чистата форма? Ние, съвременните хора, се отклонихме. Най-първо ние се заблудихме, че ние уповаваме повече на тялото, отколкото трябва. Ние уповаваме повече на сърцето, отколкото трябва. Ние уповаваме повече на ума, отколкото трябва. Но никога не сме разчитали на духа. До сега малцина са разчитали на своя дух, на своята душа. Душата и духът, това са принципи, които живеят и на тях трябва да разчитаме, понеже Бог се проявява напълно чрез нашия дух и нашата душа. Ако бихме слушали духа и душата си, тогава щяхме да имаме между нас единство, общение навсякъде, щяхме да слушаме гласа Божий и да изпълняваме Неговата Воля. Говоря за изпълнението на Волята Божия, тогава съвсем друг живот щяхме да имаме ние. Хората щяха да умират млади. Една баба и на 85 години като стане, ще бъде като млада мома на 19 години и тъй ще си замине за оня свят. Като млада мома ще си замине. Даже и 120 години да живее, ще бъде млада. Сега съжаляват, че са умрели стари. Умират от бездействие. Ние ще правим опити да се подмладим. Подмладяването става с човешката мисъл. Не искаш да мислиш, занимаваш се с дребни работи, с обикновени - с дрехи, с обуща, с шапки, главата ти е пълна с такива неща. Един човек, който живее 60, 70 години, колко съдрани шапки има в главата? Колко съдрани дрехи, ризи, палта, цял бит пазар. Колко тухли, къща правил, колко смет, че като влезеш вътре в него, не можеш да го намериш, потънал в бит пазар. Няма нещо идейно да се завърти в ума му. На стари години казва: Празен е животът. Всичко е фалш. - Как няма да бъде фалш? Ти старият човек като погледнеш да

се радваш на всичките млади. Да кажеш: Да обичате Господа! Да обичате справедливостта, да живеете за доброто! Като срещнеш младата мома да кажеш: Да бъдеш добра, разумна и справедлива! Като срещнеш стария да го потупаш по гърба. Няма защо да бъркате в тази или онази каса. Ако по този начин вие живеете, парите сами щяха да идват. Ще станеш сутринта, парите дошле на масата отнякъде. Идат толкоз, колкото ти трябват. Помислиш за хляба и хлябът дойде. Помислиш за захарта и захарта дойде. Помислиш за ябълките и ябълките дойдат. Не е ли приятен такъв един живот, каквото помислиш да стане? Помислиш за вода и водата дошла, с едно хубаво шише на масата. Не казвайте сега: Тъй да е, но то е от хиляда и една нощ! Казвате, сега трябва да се ходи на фурната, за да чака ред.

Сега практичната страна. Когато добрите хора се увеличават, когато справедливите и разумните хора се увеличават, увеличават се и благата в света. Гледам от икономическо гледище несгодите на живота: с намалението на добрите хора, на справедливите и на разумните хора, намаляват се и благата. Те са кредит. Невидимият свят, слънцето определя благата Божи, съобразно с добрите хора, които са на земята, и за Англия, и за Германия, и за Русия, и за България, навсякъде, един добър народ повече приема. Един справедлив народ повече приема. Един разумен народ повече приема. Колкото народите стават по-несправедливи, намаляват се и благата. Така седи органически въпросът. Един народ щом се отклони от доброто, справедливостта и разумното, Божиите блага го напущат. Бог е на страната на доброто, справедливото и разумното. То е принцип, без разлика, всеки народ, който иска да се подигне, трябва да тури за основа доброто. Да се увеличат в него добрите хора, да зачита добрите хора, защото те са кредит!

Иде в света! Иде доброто. Желаем повече българи да бъдат умни. Иде в света! Желаем повече българи да бъдат справедливи. Иде в света! Желаем повече българи разумни да има. Иде в света! Желаем

във всичките народи да има повече добри хора, повече справедливи хора, и повече разумни хора. Тогава Божиите блага ще дойдат в света!

Мир иде сега с конска бързина.

Приемете Любовта по пътя на доброто.

Приемете Любовта по пътя на справедливостта.

Приемете Любовта по пътя на разумността!

Отче наш.

31. беседа, държана на 3 май 1942 г., неделя, 10 ч. с. Изгрев, София

ВРАТА НА ЛЮБОВТА

Отче наш.

“Ще се развеселя”.

Ще прочета само няколко стиха от 10 глава на Йоана, от 1 до 7 стих.

“Духът Божи”.

Има едно класическо изречение, което казва: “Истината ще ви направи свободни”. Животът без свобода е робство. А свободата се добива чрез Истината. Истината е емблема, която дава свобода на човека. А за да се прояви човек в какъвто и да е смисъл, в който и свят да е, където и да е, нему му трябва истинската свобода. Без свобода той се намира в крайно ограничение. Никакъв прогрес не може да има. Ние искаме да бъдем свободни без да познаваме истината. Истината не е един механически процес. Да кажем искам да бъда свободен. Понеже мислим, че като сме богати, ще бъдем свободни. Това не е вярно. Богатите хора са най-големите страдащи в света. Богатите страдат най-много. Може да ви докажа. Вижте богатият тежи 150 кгрм, храни се много добре. Но като ви хранят в гроба тия малките буболечки идат, изпоядат всичко във вас. И от този знаменития философ, какъвто и да е, остава само един гол череп и голи кости. Казвате: Ето тука един герой. Какво ни ползува нас героят, който оставил костите си. Казвате: Да си оставим костите на бойното поле. Това не е свобода. Големи герои в света са малките буболечици. Всичките големи хора ги изпоядят. Те не умират, но големите умираме. Ние, съвременните хора, имаме едно изопачено понятие за живота. Забавляват ни с неща, забавляват ни с богатство. Казва: Богат ще станеш, учен ставаш. Като станеш учен, ще бъдеш ли свободен? Доколко време ще бъдеш свободен? До 120 години. 120 години като

минат, този големият герой, ученият човек остарява, и не може да се движи, трябва му трети крак, един бастун. Върви с бастуна си и казва: Остаряхме. Какво е туй знание, което състарява човека? Най-после какво е туй богатство, което състарява човека? Казвате: Да вярваме в Бога. Защо ни е тази вяра, при която остаряваме? Хората, които вярват в Бога, умират. Защо ни е вяра, която уморява? Казвате, като идем в оня свят. Че как ще идете в оня свят? Ще идете в оня свят, без да знаете как се отива. Че как ще отидете в оня свят? Имате този свят, който виждате. Друг свят не съществува. Аз ви казвам: Значи на слепите ние проповядваме, че има един свят, красив свят на красотата. Той е някъде. Слепите живеят в този свят, но не го виждат. Ние живеем в Божествения свят, но не го виждаме, слепи сме. Ние проповядваме едно учение, че като умрем, ще идем в оня свят, като че е далече някъде, пък той е тука. Доказват, че има оня свят. Единственото нещо, което виждаме, то е оня свят. Ябълки, круши, сливи. Звезди, хора, да се движат, то е оня свят. Че ангели между нас има. Всеки ден се движат между нас, не ги виждате. Малките буболечици, микробите, виждате ли ги? Ако в света на микробите, техните философии им разправят, че има грамадни същества, които са милиарди пъти по-големи от тях. Те казват: Къде е една голяма микроба? В същия свят, в който те живеят. И ние сме в света на ангелите. Писанието казва: Движим се и живеем в Бога. Ние Го търсим някъде, искаме един Господ извън Него, извън Бога искаме да излезем. Извън Бога нищо не съществува. В Бога всичко съществува. Извън Бога нищо не съществува. Ние представяме щастието на живота като убеждават младата мома, казват: Този момък не го обичам. Казват й, като се ожените вие ще се обикнете. Аз да подпиша с двете ръце. Че като се оженят двамата няма да се обикнат. Сега й е неприятен, че като се ожени, ще й стане враг. Търпи го, казва: Че тогава каква е идеята? Свободен ли е? Качи се една въшка на главата и чопли. Според Христовото учение: Не противи се злому, не я бутай. На една философска глава се е качила, нека чопли. Господ казва, че

трябва да не се противим на злото, да не я бутаме тази кокона. Според Божия Закон да си стои в главата. Не е християнско туй учение. Въшките нямат право да живеят в човешките глави. На главата по някой път може да дойдат. Сега аз засягам един въпрос, по който всички можем да бъдем свободни. Свободата е достояние на Божествения свят. Свободата е право на всяко живо същество. И от най-малките до най-големите, имат еднакво право да бъдат свободни. Значи да проявят живота, който Бог им е дал. Ако вие бихте ме попитали защо светът е такъв, ще ви кажа, всички тия животни, които се проявяват, такива каквито не са, те не са свободни. Те живеят по своему, те не живеят както Бог е определил. Каквото и да мислим по някой път, даже туй, което ние мислим за живота, на Господа на ум не му е идвало. Ти искаш да станеш богат, за да те уважават хората. Ти искаш да станеш учен човек, за да те уважават хората. За три неща може да се уважава човек: Уважава се човек, който носи Любовта, уважава се човек, който носи Мъдростта. Уважава се човек, който носи Истината. Вън от тия неща, човек не съществува. Няма никаква свобода, той е роб на условията.

Следователно, ако ние носим Любовта, ще бъдем безсмъртни. Щом умираме, значи не сме разбрали закона на Любовта. Какво ще се заблуждаваме. Казва, ожени се за него, че ще го залюбиш. Аз вземам думата: Ожени се, в друг смисъл. Няма да ме разбирате криво. Някой път ме разбирате криво. Аз ни най-малко не разбирам човешкия порядък. Когато говоря за изкуство, не разбирам карикатура. Карикатурата не е художество. Ако намеря някой човек, който изопачава истината, той е карикатурист. Ще направи човека с дълъг нос, изкривена уста, с изкривени уши, с изкривени очи, туй не е човекът. Човек, ни най-малко не е с дълъг нос. Вълнува ви дали тази година ще има плодородие. Мене ми е чудно, когато питате, ще има ли плодородие. Кога не е имало плодородие. Тази година какво ще бъде лятото? Че кога не е имало лято? По някой път, ако има зима, хората правят зима. Ако някой път пролетта закъснява или се разваля,

хората я развалят. Хората са майстори на едно нещо, зимата докарват, лятото развалят, плодородието намаляват. Стават врата за смъртта. Казват: Защо Господ направи света така? Ние сме най-големите критици, че Господ не го е направил. Ние го правим. Аз бих желал съвременните хора да дадат един план. Искат да бъдат щастливи. По кой начин? Как ще бъдат щастливи? Питам: Ако майката роди едно дете, даде го другите да го отхранват, тя не го е кърмила. Тя ще каже ли, че му е майка. Или мислите ли едно дете, което майка му го е пометнала, или като го е родила, че го е изоставила, тя му е майка? Сегашните хора страдаме от две неща: Помятане в широк смисъл. Всяка хубава мисъл е помятане. Казваме: Защо ни е тази мисъл? Заченем това дете, страх ни е да го родим, понеже трябва да се възпитава, средства трябват. Наскоро дойде при мене една госпожа с мъжа й, при лоши условия. Тя забременяла, пита ме, да пометне ли детето или да го остави да живее. От чисто научно гледище доказва, че ако го пометне е по-добре. Казвам: Мене ако питаш, ако го пометнеш, ще навлечеш своето нещастие на главата, ако родиш това дете, ще имаш едно благо. Туй е Божият Закон. Ако не искаше да имаш деца, не трябваше да се жениш. Никой не те караше да се жениш. Сега си се оженила, ще родиш детето. Женят се хората, да раждат, да стават врати, да дойдат от невидимия свят, да кажем някой гост хлопа, ти отваряш вратата, той влиза. Аз го наричам това раждане. На когото ушите са отворени, той ще отвори. Ако този човек хлопа и не го чувам, не се отваря врата, отива на друго място, дето ще го приемат. Всичките майки са тия, които отварят вратите на онези пътници, които отвън хлопат на вратата. Ще приемеш госта. Като приемеш гост някой ангел сте приели. Тия деца са ангели. Майките ви изпитват. Вие искате едно щастие, Господ прати един ангел да се въплоти, майката на 4, 5 месеца го пометне. Той носи своето благословение, ти го пометнеш и от там насетне дойде нещастието. Дойде някой учен човек. Евреите защо страдаха? Дойде един гениален човек, който им изпрати Господ от небето, под името Исус,

хукнаха да го гонят еврейските учени патриарси. Богоизбраници, които имаха ключовете на Царството Божие. Казват: Той е нехранимайко. Той ще ни опропасти със своето учение. Прави ли бяха? Не. Защо страдат евреите? Защото не приеха учението на Любовта. Защо страда съвременният свят? Защото християните не приеха Христа. Християните не са християни. Казвате, че те приеха Христа. Как Го приеха? Че те се бият както евреите. Нас не ни очакват във войната нещо хубаво. Нас ни очаква едно велико бъдеще само от три неща: Ако внесем Божията Любов в света. Не този Господ, Който е някъде в небето. Но Господ е този Господ, който е в България и гледа какво правят българите. Гледа какво правят англичаните в Англия. Гледа какво правят германците в Германия. Гледа какво правят французите във Франция. Гледа какво правят американците в Америка. Гледа какво правят русите в Русия. Гледа ги как се карат. Аз поддържам само едната страна. Аз поддържам, че всички трябва да изпълним Волята Божия. Народите не създадоха света, Бог ги създаде. Всичките народи, които искат да се подигнат, християнските народи трябва да имат един Бог, един Бог, от Когото Любовта излиза, един Бог, от Когото Мъдростта излиза. Един Бог, от Когото свободата излиза. Един Бог, от Когото животът излиза, един Бог, от Когото знанието излиза. Сега нали искате да бъдете патриоти. Какво значи отечество? По-добро отечество от онова, което Бог е създал, няма. Та казвам: Докато вие се страхувате от човешкия порядък. Ти пътуваш с един кораб в морето вътре, целия живот ще пътуваш, то е превозно средство. И като излизаш минаваш от океана на сушата. Тогава ще започнеш да живееш. Докато пътуваш с кораба, не си свободен. В кораба си ограничен с условията. Та казвам: Аз започвам със свободата. Свободата започва от майката. Свободата започва от бащата. Свободата започва от децата. Ако бащата не е свободен, ако майката не е свободна, ако детето не е свободно, този въпрос не е разрешен. Кой ще ни даде свободата в света? Кой ще ни освободи от смъртта? Казвате: Да умрем. Съгласен съм. Ако човек умира, за да

оживее, разбирам. Ако като житното зърно умираш, ако житното зърно не се посее и не умре, и да оживее, то само остава. Та казвам: Ако като житното зърно се посяваме в почвата и възкресяваме, възкресението е новият живот. Тъй както тълкуват богословците, посятото, е неразбиране. Посятото жито трябва да умре и да възкръсне. Възкресението е новият човек, който няма да бъде подложен на закона на смъртта. Няма да има въпрос на гниене.

Казва Христос: "Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема". Сега не зная как може да дойде в света една свобода без Любов. Как може да дойде една свобода без знание и как може да дойде една свобода без истина. Или как може да се прояви животът без ний да сме свободни. То е невъзможно. По този начин, по който сега мислим, ние сме всички хора нещастни. На вас, които сте тук, бих направил един опит, да посеете един декар земя жито, да посеете и ще ви кажа колко сте добри, какъв е бил вашият мир, каква е била вашата свобода и какво ще очаквате. Ще определя ще оживеете ли или ще умрете. Защото ще се роди толкоз житени зърна, каквито сте вие. Представете си, че сеете едно житено зърно и то даде само едно житено зрънце. Или едно житено зърно даде само две зрънца. Сеете едно зърно, даде три, четири, пет, седем, осем, може да даде 100 - или 150 зърна, зависи от вас. Според степента на Любовта ще се развият и зърната. Виждам в живота колкото един човек се подига по-високо, става разумен. Повече същества живеят. Човек се отличава по това, че в него живеят много разумни същества. Не е човек както мислите едно разумно същество. Милиарди разумни същества живеят в него, а пък в онези животните, в тях живеят по-малко разумни същества. Тъй седи въпросът. Сега в България, ние искаме да турим. В бъдеще се изискват майки да стават, които не умират, и бащи да стават, които не умират. Тогава, колко бащи ще има в България? Или за в бъдеще една майка ще се ожени, когато е на 120 години. Адам, като излезе от рая, като роди първия син, на колко години беше? Ние имаме едно понятие в живота. Има еднодневки, които от сутрин до вечер живеят,

целият им живот е това. Какво ще научи една еднодневка? Какво ще научите вие в 120 години? Или какво ще научите в 60 години? Казвате: На 40 години съм. Какво са 40 години? Какво са 120 години? - Разбирам да е човек на 20 милиона години. Или да е човек на 50 милиона години.

Казва Христос: "Аз те прославих на земята, прослави ме от самаго себе си, със Славата, която имах в Тебе, преди създаването на този мир". Какво е било Неговото понятие, с онази слава ме прослави. Колцина от нас помним де е нашата слава? По какво се отличава Христос? Той е помнил, че е имал слава преди създание мира, и казва да го прослави Бог със славата, която имал, преди създание мира. Колцина от вас помните? Колцина имате такова възпоменание? Нямате никакво възпоменание, от къде сте дошли не знаете. Искате да знаете къде ще идете? Питам: Дали ние сме много учени хора. Казвате: Аз знаех това, но го забравих. Може ли да разчитаме на един човек, който забравя. Съвременните хора са забравили дали има Господ или не. Какво ще кажете за онзи американски професор, който отишъл на пощата и му казват: Господине, кажете ми името. Той си забравил името и не може да помни. Има такова едно болезнено състояние. Той казва: Извинете ме, имам малко работа, после ще дойда. Не искал да каже, че е забравил името си. Отива в къщи да пита жена си. Върви по пътя, среща го един негов приятел, и казва: О, Мистер Джон. Той казва: Благодаря. Ние, които сме забравили дали има Господ или не, дали има онзи свят или не, казваме: Този свят реален ли е или някаква илюзия? Питам: Ако този свят е илюзия, кой е действителният свят? Ако туй, което виждаме, е илюзия, кое е действителността? Какъв е оня свят, какъвто не виждам. Нека да си изясним думата: Туй, което не виждам. Ти, слепият човек, като се отворят очите ти, тогава ще разбереш истината. Докато си сляп, ти имаш тъмнина, ти нямаш още зрение. Като дойде истинското знание в нас, тогава ще разберем. Съвременните хора сме малко късогледи.

Сега не искам да ви обезсърчавам, да кажете: Ние нищо ли не знаем. Защо ми е едно знание, което ще ми навлече страдания.

Има един анекдот. Отива един турчин да го съдят. Той направил една погрешка. Мировият съдия го съди. Той разбрал от съдията: Бир понеже, бир обаче, но отиде моето даначе. Какво го интересува една съдба, когато неговото даначе си отишло. Него го интересува да остане даначето. Щом се вземе даначето, какво ме интересува мене. Интересува ме животът, който живея. Мене ме интересува, туй, което имам да остане. Бъдещото човечество щяло да живее. Бъдещото човечество, подразбирам целокупния човек. Под думата Бог аз разбирам, Бог е идеал за нас. Той като живее и ние ще живеем. Докато Бог живее и ние живеем. Ако Той умре, с нас е свършено. Аз се радвам, когато ни кажат. Има един в света, на Когото може да се разчита.

Истина, истина ви казвам: Който не влиза през вратата, който не влиза през закона на Любовта вътре в живота, той е крадец и разбойник. Сега туй го турете като едно правило. Всеки един от вас може да опита. Аз на младата мома бих й препоръчал три неща, които ще я направят щастлива. Аз на момъка бих му препоръчал три неща, които ще го направят щастлив. Аз на майката бих й препоръчал три неща, които ще я направят щастлива и на бащата бих препоръчал три неща, които ще го направят щастлив. Ако младата мома люби и служи, ще бъде щастлива. Ако младата мома има знания и служи на знанието, ще бъде щастлива. Ако младата мома има здраве и служи на здравето си, тя ще бъде свободна и ще бъде щастлива. Щастието на света зависи от нашия ум. Щастието на света зависи от нашето сърце. Щастието на света зависи от нашата воля. Бог е вложил щастието в ума ни. Бог е вложил щастието в сърцето ни. Бог е вложил щастието във волята ни. Ние го търсим в оня свят. Че де ще Го намерим. Мислите ли, че ако идете на гости в оня свят, колко деня ще ви държат. 3-4 деня и после ще ви питат, ще седите ли още? Ще кажат: Малко тясно ми е, неразположен съм. После условията са

лоши. Значи трябва да разчитаме на онзи живот, на онова, което е в нас. Аз разчитам на онова, което Бог е вложил в моята душа. Разчитайте на онова, което постоянно ви говори във вас. Някои мислят, че само на един човек се говори. Питам: Когато младата мома се жени, кой й говори? Ще кажете: Майка й. Майка й, като се ожени, кой й говореше? Баба й. Ами най-първо кой й говореше? На Адама, кой му проговори да поиска Ева. Той не я искаше. Господ искаше да го направи учен човек, да добие живота извън света, изведе го из райската граница, че прекара всичките животни и му каза, ако живееш добре, всичките животни ще ги дам на твое разположение. И Адам имената им даде, кръсти ги. Той вижда, че във външния свят не са сами, по две ходят. Казва си, че е на (каква) работа: Аз в рая съм, един съм, а те извън рая, по двама.

Като дойде в рая, остана идеята за двама. Кръсти ги, но се зароди идеята на животните, че и той трябва да бъде двама. Сега като говоря по този начин, ще кажете какъв глупав човек е бил Адам. Че хубаво сега държавата ви дава по 300 грама хляб. Защо ви е 600 грама? Като дойде хлябът заповядайте му, кажете: Аз ти заповядвам да станеш 600 грама. Той ще стане и ще набъбне. Искате ли да ви докажа. Като сееш малкото житено зърно, един малък плод, погледнеш голям става. Ако малкото може да се увеличи, защо хлябът да не може да стане голям. Ще стане. Дадат масло 10 грама. Кажи, заповядвам ти 100 грама да стане, и ще стане. Захарта дойде и на нея ще заповядаш. Имаш 100 грама, 1 кило искам, кажи. Сега тъй като ви говоря ви допада. Всичко туй може да стане, ако имаме онази безкористна любов, онова безкористно знание и оная безкористна свобода. Ако обичахме Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила. Всичко туй щеше да бъде. Писанието казва, че Господ казва. Ако онези, които така ме обичат, преди още да са попросили ще им дам всичко и туй ще бъде на ваше разположение. Бог много хубави работи направил и понеже, вижда, че ние не сме готови за благата, затова той ги отлага. Ние не знаем какво ще направим сега. Да кажем, ако вие сте богат,

имате цял хамбар с жито, какво ще го направите? Ще кажете, осигурен съм. Ще замязате на онази притча, дето казва богатият напълнил хамбара и си казва: Има душо, за много години да ядеш и да пиеш. Но Господ му казва, о безумни, тази вечер ще ти извадя душата и туй, което имаш, на кого ще го оставиш. Аз, ако бих проповядвал един нов порядък на света, щеше да бъде такъв. Една мома, когато иска да се жени, най-малко трябва 10 години да го наблюдава, вярва ли той в това и каквото казва, прави ли го. Според мене, ако аз бих бил една млада мома, никога не бих се оженил за един момък, който носи пари в джоба си. Никога не бих се оженил за един момък, който носи пръстен на ръката си. Що ми са неговите пари, що ми са неговите пръстени. Мене ме интересува неговият ум, който Бог му е дал. Умът, който носи светлина в себе си. Мене ме интересува неговото сърце, топлината, която е проводник на живота. Мене ме интересува неговото знание, в което е вложена Божествената сила. Пръстените, тия неща са последни работи. Пръстенът всеки може да ти го вземе от ръката, парите всеки може да бръкне и да ги извади из джоба. Не си господар на парите, не си господар на пръстените си. Всеки е собственик на своя ум. Ако нещо в света има, което трябва да пазим, това е нашият ум, да го не опетним. Ако нещо в света, има, което трябва да пазим то е нашето сърце. Докато сърцето ти е чисто, ти си здрав. Щом започне да се опетнява сърцето, всички болести идат. Ако има нещо, което трябва да пазим, то е нашето тяло, да е чисто. Ако храниш тялото си (с) нечиста храна, започваш да боледуваш. Та проповядвам ви, искам да ви кажа просто една истина: Ако вие с Бога не може да живеете, как ще живеете с хората? Питам сега нашите огньове ли създадоха слънцето или слънцето създаде нашите огньове? Нашите огньове стават причина за слънцето или слънцето е причина за огньовете. Всичкият този порядък, който съществува, всичките блага, които съществуват, са по единствената причина на Божествената Любов в света, която слиза, на Божественото знание, което слиза, и на Божествената сила, която слиза. Бог ни

обкръжава със своята добрина. Всичките нещастия в света идват от човешката светлина, от човешкото знание, от човешкия огън идат всичките нещастия.

“Истина, истина ви казвам, който не влиза през вратата на кошарата”. Единствената врата, която е отворена за хората, то е Любовта. Тази Любов, ако я приемат хората, веднага тя ще произведе цял преврат. Всичките хора ще бъдат добре организирани, ще има в домовете им мир и съгласие, навсякъде. В един народ ще има съгласие. Много малко стражари ще има, по-малко ще работят. Сега сме роби на труда. Колко трябва на един човек да работи. Не му трябва много. Един декар земя му трябва за цялото семейство. Сега по 200-300 декара ще работиш, по 10-12 часа, къщи ще градим, камъни ще носим, остаряваме само с работа. И градене .... се препоръчва. Хубави са тия работи. Какво остава в края на краищата. Нищо не остава. А пък онзи човек, който има знанието, той би си направил една дреха от слънчеви лъчи. Вълна има доста, която иде от слънцето. Онзи човек, който има знания, ще събере своята храна от слънцето и въглища няма да ходи както сега да чака, да му дадат. Ще събере доста гориво от слънцето. Тя ще бъде енергия без дим. Туй е бъдещето, дим няма да има, караница няма да има. Дългове няма да има. Смърт няма да има. Тогава във всяка къща като влезеш, ще гледаш децата ще бъдат красиви, като ангели. По две деца ще има и майката ще бъде красива. Не стара. Тя ще бъде млада, като дъщеря си, че не може да направиш разлика, че коя е дъщерята, коя е майката. Бащата като погледнеш, ще бъде млад, не може да направиш разлика между сина и него, всички ще бъдат млади и подмладени. Сега вие влезете, старите с бели бради, прегърбили се, майката грохнала и всички проповядват, казват: Един ден и ти ще станеш като нас. Проповядват, че всички трябва да умрем. Всички трябва да умрем за този порядък, който носи от единия край до другия край само нещастия в света. Аз наричам сегашния свят, свят на безлюбие, свят на тъмнина, свят на робство. Робство е навсякъде. В очите на млада

мома, която те люби, зад любовта ѝ седи, тя гледа има ли пари той или не. Учен ли е или не. Взема ли някаква голяма служба или не. За такива работи мисли. Още в началото го лъже. Погледне го в очите, погледне в земята. Защо малките деца след като направят погрешка гледат надолу към земята. Когато изкриви живота си все към земята гледаш. Ние, съвременните хора, се страхуваме. Всички се страхуват да кажат, че имат някакво убеждение. Не, няма да говорим нищо. Аз не може да скрия своето убеждение. Вие, ако запалите една соба, няма ли да проповядва. Кой как дойде при нея, ще каже, че гори собата. Ако вие имате едно убеждение, вечерно време всичките хора ще знаят, че имате. Аз не съм виждал хора да светят. В нашите времена опасно е да светиш. Затъмнение има. Трябва черни книги да тургаш, ще те глобят. Защото горе в аеропланите бомби има. Да ви кажа една ясна истина, не очаквайте на онези голите обещания, на лотарийните билети, че ще ви се падне един милион и ще станете богат. Вие имате условия днес да бъдете богати. Проявете вашата любов към Бога и ще бъдете богати. Проявете вашата любов към Бога и вие ще бъдете свободни, проявете вашата любов към Бога, вие ще се освободите и всичко ще ви тръгне. Писанието казва: "Когато пътищата на някой човек са благоугодни на Бога, Той оправя всичко за него и всичко тръгва наред". Ако мене ме попитате как ще се поправи светът, ще ви кажа: Когато всичките хора възлюбят Бога, какво ще стане с българите? Щом българският народ възлюби Господа, всичките му работи ще се оправят. Не само на един българин, но всичките българи от малък до голям. Когато всичките народи по този начин възлюбят Господа, работите на всички ще се оправят. Писанието казва така: "Ще се заселя между тях и те ще ми бъдат народ и аз ще им бъда Бог". Ще им дам всичко онова, което съм приготвил за тях. Това е една реалност. Мислим, че животните Бог ги е създал по-рано, а растенията още по-рано ги е създал в света. Но ги оставил Господ да живеят на земята. Този, когото Бог създаде най-после, той стана господар. Сега казвам, кой ще бъде господар на света? Бог създава

сега един нов човек. И онзи човек, който сега се създава. Казано е така: Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие. Ако не можете да възприемете Любовта, вие не можете да влезете в новия порядък на нещата. Новият порядък без любов не може. Той носи живот вътре. Та казвам, от хиляди години се проповядва за Бога. Кой не е проповядвал за Господа? Всякога са Го проповядвали. Турили са Го извън света, някъде далеч и са му правили разни истукани. В Египет туряха бикове, на които се покланяха, обожаваха ги, като за светии ги имаха. Горко на човек, ако в Египет обидеше една котка. В турско време, турчинът като хване една въшка, не я убива, пуска я на земята и казва, бумбарек. Защото е грехота да се убие, според турския закон. Тя пълзи. Тя пълзи, качи се. Един гяур може да убие, но една въшка не може да се убие. Питам: При такъв морал какъв живот може да се образува? При такова понятие, такова е турското разбиране.

Човека убива. Човека роб го направил, а въшката оставя да ходи по земята да лази по другите. Аз зачеквам този въпрос. И ние даваме свобода на въшките. Всички лоши мисли и желания пазим като светии. Дойде някоя хубава мисъл, гяурин, хайде навън. Като дойде лоша мисъл, бумбарек. Като дойде добрата мисъл, навън гяурин. Докато дъщерята не обикне Бога, Който живее в майка й, докато синът не обикне Бога, Който живее в баща му. Докато бащата не обикне Бога, Който живее в сина, докато майката не обикне Бога, Който живее в дъщерята, докато господарят не обикне Бога, Който живее в слугата, докато офицерът не обикне онзи Бог, Който живее във войника, докато не обикнеш Бога в едно дърво, докато не обикнем Бога, Който живее навсякъде, ние нямаме ясна представа какво е Той всъщност. Нямаме представа за благата, че дърветата Господ дава. Той е, Който ражда плодовете на дърветата. Господ е, Който прави хубавите плодове. Той е. Тия плодове са Негови. Те са излезли от Неговото сърце, от Неговата душа. Той ги е направил. Казваме, това дърво ги роди. Дървото е само проводник. Всички хора са проводници

на ония хубавите мисли и желания, които идат от Него. Всичко онова хубаво е от Него. То е навсякъде. Казваме: Къде е Господ? В хубавите плодове. Къде е Господ? В онзи хубавия, честния поглед. В онова благородно сърце, Бог е в светлия ум, в онази благородна душа, в онзи благороден помисъл. Всеки човек, който ви приема добре, там е Господ. Сега аз не искам да ставам сват, да продавам младите моми. Младите моми ги подмамват, казват: Той е богат. Той е учен. Добра служба има. Това са користолюбиви работи. Не. Ние трябва да обичаме Бога, затова, което Той ни е дал, не за онова, което Той ще ни даде. За онова, което ни е дал, да бъдем признателни. Това, което съм сега, се дължи на Него. Никаква признателност, не съм показвал към Него. Кой от нас е възлюбил хората? Да знае как да ги люби. Срещнеш един човек, не знаеш как да го обичаш. Казваш: Как да го обичам? Срещна жадния човек, що иска от мене? Една чаша вода. Срещна един човек гладен, той иска малко хляб. Срещна един човек, който иска почивка. Той иска легло да си почине. Всеки човек в даден случай има малка нужда. Ако ти задоволиш тази негова нужда, ти си възлюбил Господа, Който живее в него. Следователно, ако ние всякога услужим на нашите желания, които хлопат, които са необходими. Ние го вършим това от любов за Бога. Това е познаване на Бога. Малките желания, които детето има, бащата ги изпълнява. То е възлюбил Бога. Малките желания, които детето има, майката ги изпълнява, то е служене на Бога. Майката като изгледа едно дете, служи на Бога. Бащата като изгледа едно дете, служи на Бога. Един господар, като служи на слугата, служи на Господа. Казвам: От малък до голям, ние трябва да се научим да служим. За бъдеще и господари, и слуги, всички да знаем да служим на Любовта. На три неща да служим: Да служим на Любовта. Да служим на Божията Мъдрост, да служим на Божията Истина. Да служим на Бога като Дух, Който ще се всели и ще живее в нас. Той е приготвил един свят красив, ще отвори очите ни и цялата земя ще се превърне, ще видим, че има друг свят. Сега сме слепи, с тия очи много малко можем да виждаме. Ще ме

попитате как познавам? Ако ти си на "бал маске", дето хората са облечени с разни маски, да може да проникне зад маската, които са скрити. Не да видиш маската, но човека, който е скрит под маската. Срещат се мъж и жена на един "бал маске". Тя му се е понравила. Той казва, не може ли благородната маска да даде да й видя лицето? Боя се, казва, усеща, че е мъжът й. Да не би да й каже: Ти на "бал маске" ходиш. Не е лошо на "бал маске" да се ходи. То е свобода. Само в маскираните балове, ние сме свободни. Сега не сме свободни. В сегашния живот, не сме свободни, познават ни. Като туриш маската ти си свободен. Няма да те познават, ще правиш каквото искаш. Сега искаш да правиш добро, страхуваш се. Искаш да нарисуваш нещо, страхуваш се. Искаш да свириш нещо, страхуваш се. Искаш да направиш добро, да дадеш нещо. На-всякъде страх, какъв е този живот, свобода ли е? Да принесеш дара си на човешкия олтар. Каквото Бог е вложил в тебе, изяви го, покажи се свободен.

Та първото нещо, "Истина, истина ви казвам, Който не влиза през врата на кошарата, той не (е) истинският човек". Бъдещите хора, които ще дойдат, или сегашните хора, са пак същите. Сегашните хора трябва да станат врата за бъдещите, които ще дойдат. Значи те трябва да станат хора на Любовта, да отворят тия врати, за да може хората да влязат през тия врати, и тогава, които отворят Бог ще ги благослови, заедно с тия, които влязат.

Желая българите да правят всяко нещо от Любов към Бога. Всички каквото правят, да го правят от Любов. Майките да раждат от Любов. Бащите да отглеждат от Любов. Съдиите да съдят от Любов. Във всичко, навсякъде да царува Любовта. По този начин ще дойде Господ в света.

Тайна Молитва.

32. неделна беседа, държана на 10 май 1942 година, неделя, 10 ч. пр. пл. Изгрев, София

ГЛАДУВАТ И ЖАДУВАТ

Отче Наш.

"Ще се развеселя".

Ще прочета само един стих от петата глава от Евангелието на Матея, шестия стих: Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят.

"Духът Божи".

Най-трудното нещо е да говори човек на един разбран език. Ние, съвременните хора, още не сме научили разбрания език. Ако бихме имали един разбран език, всички щяхме да се разбираме, не щяха да съществуват противоречията. Виждаме нещо, не се назовава с едно и също име, във всеки език има особена дума. Добрите думи в българския език са авторитетни за български, не са авторитетни за другите. Английски, германски, френски, италиански, всеки език има свои специфични думи, които са авторитетни за езика. Природата има един език, който хората тепърва има да го изучават. Ти страдаш, говориш на един непонятен език на Бога, искаш Той да те разбере. Ние искаме Господ да знае всичките езици, ние не искаме да знаем Неговия език. Аз се чудя някой път на туй голямо противоречие, което съществува. Искаме само Господ да знае нашия език. Нали едно дете, което се ражда, научава езика на майка си. Най-първо в първата година, майката научава неговия език, но като расте, то научава езика на майка си. Ако на Господа не говорим на Неговия език, не отговаря, на нашия език не отговаря вече. На детето майката първата година отговаря, после съзнава, че детето не може да говори.

Казвате, че хората са много набожни. Коя е първата набожна дума. Нито една набожна дума нямате. Имате свои набожни думи. Вземете думите правда в разните езици, имате различни думи.

Имайте пред вид, че светът не е създаден само за вас. Ние мислим, че светът е заради нас, като че целият свят трябва на нас да ни служи. Тя е Божествената идея. Аз нищо не съм направил, искам всички да ми служат. От где на къде? После искаме всички да ни обичат. Ако ние бихме приложили Любовта, не обичта, в реалния смисъл да разберем, бихме се намерили в трудно положение. Има 500 милиона християни. Ако всеки един пожелае да те прегърне и целуне, да изразят обичта си, колко време се изисква, за да изразят, трябва години. То е буквално, ако разбирате. След като изразят обичта си, ще се откажете да ви обичат. Ще кажете: Никаква обич отсега нататък не искаме. Казвам: Трябва ни един език, който да внесе ония здравите понятия. Защото на сегашните хора като се говори за религия, ние засягаме само едно, две, три чувства. Когато говорим за наука, засягаме само една, две способности. За каквато и наука да става въпрос, засяга се само отчасти човек, не е засегната човешката душа, цялата душа. Душата трябва да работи. Човек във всички области трябва да работи. Ако само ръцете работят, а краката не работят, ще се атрофират; ако краката само работят, а ръцете не работят, ще се атрофират. Ако само ръцете работят, а очите не работят, ще се атрофират очите. Всичко, което не работи, се атрофира. Всичко, което чрезмерно работи, се разстройва. От бездействие се атрофира. По-лошо е бездействието. От много работа се разстройват.

Казвам: Нас ни трябва настройване. Изисква се наука, познание. Човек не се настройва, ако не знае. Ний имаме пиано и често трябва да го настройват, плащаме по 150, 200 лева да го настройват. Този, който го настройва, работи 2, 3 часа да го акордира. Вий без да акордирате пианата си, искате да свирите. Ние всеки месец даваме по 200 лева, те са 800 лева на година, някой път стават и 1000 лева. Всеки трябва да си има един акордьор на всеки три месеца. Не на три месеца, но всеки месец трябва да се акордира човешкото пиано. Аз срещам хора, на които 10 години пианото не е акордирано. Как ще проповядваш на един човек за Бога, ако не е акордирано пианото. Не

може да предадеш Божествената идея. Как ще говориш, когато неговият ум е дезакордиран; как ще говориш, когато той е болен човек. Някои казват: Ние вярваме. Не е въпрос за вярване. Казва ми някой: Вярваш ли в мене. Вярвам, кажа, и не правя нищо. Не да ми каже, че след е,.... година ще го направи. Казва ми, че не вярва в мене, съмнява се, но работата след половин час казва, че ще бъде готова. След половин час като ми каже, да не се извинява, но да направи работата. Дойде някой в дома ми, казва: Аз ви обичам. Той като дойде в дома ми, дървото изсъхне, - едно съвпадение. Втори път като ме посети, гледам нещо друго изсъхнало. Трети път като ме посети казва ми, че ме обича, но виждам нещо от къщи изчезнало, пак от обич. Дойде друг, изсъхналото дърво стои, той ми казва, че ме обича и изсъхналото дърво се раззелени. Дойде и ми каже, че ме обича и изгубената дреха се намери и т. н.

Тук има един интересен пример. Преди време тук една наша сестра музикантка свирила на пианото, имала едно златно перо и го турила на пианото. Като свършила взела си чантата и изгубило се перото. Казва ми: Отиде ми перото. Казвам: Ще се намери. Как ще се намери? Събрахме пари, купихме й, новото перо дойде, но старото отиде. Казвам й: Туй перо не си го изгубила тук, на друго място трябва да си го изгубила. Иде след два месеца, тя е учителка на село и казва, че като лежала на едно легло, на другото майка й намерила старото перо на леглото си. Казва: Ето моето перо, два месеца къде било? Толкоз пъти леглото се нареждало. Как мислите, как е станало? Дошъл един, който задигнал перото, дошъл друг, който го донесъл. При едни, които ни обичат, дървета изсъхват, при други, които ни обичат, дърветата растат и плодове дават. При едните нещата изчезват, при другите нещата винаги идват. Онези, които ни обичат и нещата изчезват, те са благодетели, на тях трябва да благодарим, те не искат да бъдем натоварени. Едно перо все тежи колкото и да е леко; дрехата и тя тежи. Разправяха ми днес една наша сестра като дошла сутринта, оставила прозореца отворен да се проветрява. Някой,

който много я обичал, влязъл и задигнал палтото и парите ѝ. Да олекне малко.

Богатите не могат да влязат в Царството Божие. Разбирам, когато морето е бурно, трябва параходът да олекне, но когато морето е тихо, параходът трябва да бъде пълен, да си изпълни предназначението. По-добре богатите да се разтоварват сами, не другите да ги разтоварват. Защото да те товарят и да те разтоварват, не е наука. Все трябва да платиш на този, който те товари и който те разтоварва, пък трябва да платиш и когато сам се разтоварваш и сам се товариш. То е закон.

За какво трябва да гладуваме и да жадуваме. Блажени, които гладуват. Кои гладуват? За какво? За правдата. Глад трябва да има само за правдата, тогава всичките неща ще се наредят. Глад в света трябва да има за Божията Любов, глад трябва да има за Божията Мъдрост, три степени. Които гладуват за Любовта, то е Божественото, които гладуват за Мъдростта, то е Божественото, и които гладуват за Истината, то е Божественото. Този глад, ако не дойде човек, никога не може да се подигне. Ако не дойде гладът на Любовта, човек не може да се подигне. Ако не дойде гладът за Мъдростта, човек не може да се подигне. Ако не дойде гладът на Истината, човек не може да се подигне. Искаме сега да се реди животът. Но има известни основи, върху които трябва да се гради. В Англия като оберат един човек, той никога не ги дава под съд. Английските закони са такива, че ако го дадеш под съд, открадната вещ ще струва много по-скъпо. Хората се отказват от откраднатото. Такъв пример с един българин от Новопазарско, от Шуменско. Отива той на едно търговско изложение на чехли. Той продавал чехли на изложението. След като продавал, на края му задигат едни чехли. Хванали крадеца. Той казва: Влякоха ме три месеца по съдилища, станах пишман, трябваше да се разправям със свидетели, това онова и трябваше да дам още два чифта, трябваше и пари да давам, че изгубих десет чифта вън от изгубеното време. Похарчих много пари. Не можа да се докаже, че той ги откраднал.

Онзи, който ги задигнал, казва: Даде ми, не ги откраднах. Мина един човек, даде ми ги. Не знаех, че са крадени. На туй основание Христос казва: “Не съдете, откраднати неща, не ги търсете”. Преди години тук беше се настанил един от тези, който обичаше да краде и задигна неща на (за) повече от 60 хиляди лева. Исках да се запозная с него. Един ден гледам го, той иде да краде, аз се разхождам, той попаднал на една от стенографките на вратата, мъчи се да влезе. Като му казах, какво правиш, той хукна да бяга. След три дена го хванаха и го затвориха. Казвам му: На лош занаят си се хванал, не трябва да крадеш по този начин. Крадецът не може да наследи Царството Божие. Лъжецът не може да наследи Царството Божие. Изключено е. Кражбата. Всичките месоядни животни са крадци. Кражбата се е образувала от месоядните животни, от лисиците, вълци, мечки, змии, паяци. Всички месоядни са бащи на кражбата. Ти крадеш, те са твоите бащи, от които си научил кражбата. Всички добри работи ний ги научихме от тревопасните. Тревопасните животни са добродетелни. За мене има две неща, които са невъзможни: има две неща невъзможни в света: овцата вълка не може да изяде и вълкът нивата не може да опасе. Има две неща възможни: вълкът овца може да изяде и овцата нивата може да опасе. Щом нивата е опасана, овцата е виновната. Щом овцата е изядена, вълкът е виновен. Кой я изял? Вълкът. Кой опасъл нивата? Овцата. Овцата е по-практична, тя прегризва тревата и я остава пак да расте. Казвам: Донесете онези виноватите. Делото на овцата се разглежда в мировото съдилище; делото на вълка - углавно дело. За престъплението има наказание най-малко 10 години. Наказанието на овцата е три месеца затвор и сто лева глоба. Аз засягам трите света от ново становище. Духовният свет за физическия свет е затворен. Ние нямаме достъп в духовния свет, понеже нямаме органи, с които да влизаме. Трябва специално разрешение да влезем в оня свет. Божественият свет е затворен за духовния. За да влезем в Божествения свет, изискват се две разрешения, а пък за духовния свет се изисква едно разрешение.

Някои мислят, че от физическия свят в духовния и в Божествения може да се иде. Тия светове са затворени. Затворени са, понеже са организирани. Ако ти влезеш в един свет по-висок, той е вече невидим за тебе. Хората ще станат невидими за тебе. Ако влезеш в духовния свет с физическата светлина, нищо няма да видиш. Тук на земята има толкоз дребни същества, които трябва да се увеличават 10 или 15 хиляди пъти и пак остават невидими. Увеличението достига сега до там, да може да се види молекулата, но се вижда безцветна, че трябва да се оцвети, за да бъдат формите видими. Да се види една молекула или едно дребно същество, те са безцветни, трябва да ги оцветиш, за да ги видиш. Скрит е светът, не можеш да го изучаваш. Някои същества се пазят от тия дребните. Засягам този въпрос, защото човек не може да бъде здрав, докато не е праведен. Понеже те са три степени. Физическият свят има известно количество трептения. Духовният свет има още по-високи трептения, Божественият има съвършено силни трептения.

Та казвам: Когато аз говоря за здравето, разбирам, че здравето е свързано с тия трептения. Когато искаш да бъдеш здрав, трябва да повишиш тия трептения. Докато тебе те нервират малките работи, за 5 и 10 лева, ако тебе те смущават скъсаните обуща, ако тебе те смущава малката стая, ако тебе те смущава малкото хляб, такива малки прояви в живота, ти здрав не може да бъдеш. Някой казва, че има лоши условия. Условията ние създаваме. Ако си умен човек, ще създадеш един аероплан. Ще се качиш и с 900 километра в час ще бъдеш на 1800 метра височина в планината. Веднага ще си починеш. Ако не си умен, ще си затворен в земята и ще чакаш да те освободят. Ти си като затворник, който чака да го пуснат на двора за малко и пак ще те затворят. Така е определено. Всички съвременни хора казват свободни. Всички са доброволни затворници. Осем часа седиш на масата като чиновник. То е затвор. Седиш и учиш, то е затвор. Ако ви държа 8 часа или 4 часа да седите, предметно учение е. Ще ви изведа в природата. Няма да ви държа да ви говоря за Бога, но ще ви изведа в

природата, ще ви говоря за Бога и ще се спра при изворите, ще се спра при една мравя, ще се спра при бръмбарите при тревите ще ви говоря за въздуха, за слънцето, за светлината за облаците, за хиляди работи ще ви говоря, за музика ще ви говоря. Туй наричам религия. Тъй както сега говоря то е теория. Казвате дали това е вярно или не. Как ще ви докажа? Ако ви кажа, че някой е ходил на слънцето, казвам как може ли да се ходи на слънцето? С физическото си тяло човек не може да иде, той трябва да е много културен. Даже най-праведният на земята много мъчно е да иде на слънцето. Как ще изтърпиш на слънцето, дето казват, че 500 милиона градуса топлина е в центъра. Как ще изтърпиш тази топлина? Обаче, ако си готов тази топлина ще се превърне в едно благо. На слънцето не може да има крадци и разбойници, на слънцето не се краде. Каквото туриш на слънцето, кой ще го открадне. 500 милиона градуса топлина има, кой ще открадне. На повърхността на слънцето учените казват има 10 хиляди градуса. Кой разбойник ще влезе да ти вземе палтото? Аз ще ви кажа по някой път да направите следното нещо, вие излизате сутрин, оставяте прозорец отворен. Два начина има да се опита да ви не крадат. Не оставяйте нещо за кражба. Оставете само една маса, един стол, отворете двата прозореца и от далече наблюдавайте кой ще дойде. Ще дойде някой ваш приятел, той казва, исках да зная дали сте тук или не. Втори път оставете палтото, оставете на масата малко пари. Непременно, ако сте малко захласнат, ще идат парите. Понеже тия, които крадат, всички са ясновидци, разбират кога сте захласнат. Изследвал съм тия, които крадат и в странство и на всякъде имат един и същ характер. Много са наблюдателни. Турете в джеба си един лев, дръжте ума си съсредоточен и никой няма да бръкне. Само някой да ви отвлече вниманието да приказвате, вий като турите парите няма да ги има. Ние се намираме в един свят, неуреден свят. Не мислете, че е уреден. Ние имаме доста крадци и в астралния свят. Астралният свят е уреден, но из горите на астралния свят има доста крадци. Щом се захласнеш малко, веднага дойде тъжна мрачна мисъл. От къде иде?

Тя не иде от Бога. Някой път дойде една мисъл: От мен човек няма да стане. Днес мислиш, че човек няма да станеш, утре мислиш, справедлив не можеш да станеш, трябва да имаш една положителна мисъл. Хроникират се всички престъпления, които стават в земята, се хроникират. Всяко престъпление, направено, се хроникира в невидимия свят. Твоят образ се отпечатва. По начин, по който си влязъл на кино. В оня свят като идете, ще ви извадят филма на вашия живот и така ще ви съдят. Ти ще видиш целия филм, как си го направил. Отишел си да крадеш една кокошка, начин, по който си вървял, всичко е отпечатано. Вечерно време като отидеш да крадеш, пак филмуват. И в тъмното се филмуват нещата. Та казвам: Докато тия неща се филмуват, в нашия ум те остават. Някой път като се роди някой, турят филм и започват да филмуват нещата. Наместо да гледаш филма, в тебе се зароди желание пак да крадеш. Че как ще се откажеш от кражба? Каква нужда има един богат да краде? Да краде сиромахът, който не е ял три дена, разбирам, но да краде богатият, богатият краде повече от сиромаха. Казвате: Защо? Какъв е честният труд? Ако работи един ден, колко ще му дадат? Да допуснем, че трудът струва 1000 лева, взема за работа 10 000 лева. Хубаво. Тази енергия, която аз съм изразходвал, вземам 1000 лева. Колко съм платил на съдружието, което ми е дало енергията в природата. Турил съм го в джоба за себе си. Ти не зачиташ никакъв закон. Не признаваш, че тази изразходвана енергия е Божествена, не е твоя. Ти си мислил. Мисленето е Божествен процес. Ти чувстваш. Чувстванието е Божествен процес. Ти казваш, воля. Но волята на тялото е Божествен процес. Изразходвал си известна енергия, за какво си го употребил? За нищо и никакво. Питам, ти защо изразходва тази енергия? Сега тия неща са атавистични. Кражбата не е изобретение на хората. Кражбата съществуваше преди хората да са крали. Животните отдавна крадат. То е едно животинско състояние. Преди хората да крадат отдавна вълците са крадели овци и са ги изяли. Отдавна паяците са крали мухи и са ги изядали. В кражбата вече ти имаш

един атавистичен труд на животинското царство. Турил Мойсей закона да не лъже човек, защото и лъжата не е човешко изобретение. После казва, не убий. То е пак животинско състояние. Убийството го създадоха месоядните животни. Казвате, че е герой, че убивал, то е животинско състояние.

Поддържате, които гладуват и жадуват. Трябва да се освободите от всичките пороци на животните, които съществуват в нас. Правдата е мерило. Които гладуват за правдата. Правдата е единствената, която чисти човека. Казват, не прави престъпление. Ако обичаш някой, ще имаш повече изобилие, отколкото ако крадеш. Ако си справедлив ще имаш повече, ако крадеш. Ако си добър ще имаш повече, ако крадеш. Защо да не приложиш доброто, защо ще приложиш кражбата? Защо да не приложиш любовта, а ще приложиш насилието. Бог не е Бог на насилието. Бог е Бог на Любовта. Бог е Бог на справедливостта. Бог е Бог на свободата. Бог е Бог на милосърдието, на кротостта, на въздържанието, на всички тия добродетели.

Блажени тия, които гладуват и жадуват за правдата. Това е трояк процес. Трябва най-първо да се прояви Любовта, тя образува глада за правдата. Правдата предизвиква доброто. Правдата и доброто се предизвикват. Ние на земята не можем да уредим нашия живот както искаме. Индивидуалният живот, животът на обществото и на народите не може да се уредят извън Любовта, из вън правдата, извън доброто. Всичките закони, които съществуват, трябва да почиват на Любовта. Всичките закони, които съществуват, трябва да почиват на правдата. Всичките закони, които съществуват, трябва да почиват на доброто. Всеки един човек, всеки един народ, който престъпи Божествения Закон, идат последствията, които за в бъдеще много зле се отразяват. "Ако праведният се отдели от своята правда и съгреши, правдата му няма да се вмени. Ако грешникът се отдели от греха и направи правда, грехът му няма да се вмени". Често сте слушали български поговорки, казват: Ний грешните ще се хванем за краката на праведните, няма такова нещо. Ти за краката на един праведник не

може да се хванеш, понеже огънят е горещ, как ще се държиш за него. Тогава иде ми на ум онзи анекдот, дето един богат човек като умрял, отишел в оня свет, турили го в ада да гори. Започнал той да се моли на Господа: Толкоз добрини съм направил. Като разгледали книгите, намерили, че той е направил една църква, но вестниците писали за църквата и св. Петър казал, приел е заплатата долу. Направил училище, но вестниците и за това писали, приел е заплатата си. Разправял, разправял и най-после му дошло на ум, че един ден вървял по пътя, една вдовица го безпокояла да му иска. За да се освободи, дал й един долар, казал й, моля ти се не ме смущавай. Вестниците писали ли? Никой не писал. Отива в оня свят и Господ казва - дайте му два долара и пратете на земята. Ако ние не се научим да обичаме безкористно. Аз, обичам някого, срещнал съм любов. Виждам, колко користолюбие се крие. Обичаш една мома, млада е, обичаш една жена, защото е красива, обичаш я защото е здрава. Користолюбие се крие. Ще ти шета. Той е учен човек, користолюбие има. Няма нищо, което да е безкористно. Ти искаш да направиш нещо да се наредиш, да има добро мнение, то е користолюбие. Направете едно добро, в което да няма користолюбие. Често при мене идват и ми казват, аз се моля, че какво като се молиш. Ти като се молиш то е твоя длъжност, учиш един език. Като се молиш, то е заради тебе. То е закон. Казвам, направи нещо, което е извън закона, покажи ми една безкористна любов. Като обичаш някого, да не те знаят, като му направиш добро да не знае. "Каквото прави лявата ръка, да не знае дясната". Ти казваш: аз направих това, аз направих онова, ти плашиш орталъка. После казваш: "Ний сме много добри хора, молим се, пеем." Молете се, пейте, то е заради вас. Пеем, че хората оздравяват. Пеем, че нивите растат, пеем и плодовете стават. Има резултат. Пеем има плодородие, пеем и всичко изсъхва, благодарим за такова пеене. Онази правда, която внася всичките блага, тя е правда. Тя е път за Божиите блага, тя е път за Любовта. Туй, което е път за всички Божии блага, то е новото схващане. Казваш, добър човек съм, какъв добър човек си, Господ ме е

направил, добър съм. Ако е за добрина, Господ е направил и вълка. Господ Го е на-правил. Че си направен от Господа, не показва, че си добър. Направен си от Господа, но не си опечен. Гърнето като се опече, става гърне. Не си опечен. Занаята ти не си научил. Аз давам един пример, един български анекдот. Един българин търсил лесен занаят, отива при един грънчар, три години учи при него. Мислил, че е научил занаята и казва на майстора си, произведи ме майстор да стана, самостоятелен и искам да се женя - върви. Той излязъл и започнал сам да прави грънци. Направил гърнета, но като ги опекъл, всички гърнета се напукали. Казва, виж майсторе, как се напукаха гърнетата. Ти сам бързаше, трябваше още три години да се учиш. Ще внимаваш. Учил още три години, внимавал добре. И той му казал, ела да ти покажа изкуството. Като изваждал гърнетата от пещта, казвал "ху" в гърнето. "Е, казва, за едно "ху" трябваше три години да работя." Като кажеш "ху", не се пука гърнето. Всички ние може да знаем много работи, но "ху" не знаем да кажем. То е човешкият ум, човешката разумност, това е правдата, това е любовта, това е правдата, това е доброто, не се пука. Всякога гърне, в което е казано "ху", остава здраво. Всяко гърне, в което е казано правда, остава здраво. Всяко гърне, в което казваш доброто, остава здраво. Всяко гърне, в което казваш любов, остава здраво. Всички други без добро, без правда, без любов се напукват. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, всички тия неща се напукват. Животът се обезсмисля и ние живеем в един обезсмислен живот, защото не духаме. Дал ти е Господ уста, ще духнеш. На гърнето като духнеш да се не пука, тогава любов имаш. Дойде у вас скръбта, често идат при мене. Скръбта е едно гърне, вземи я от пещта, кажи "ху", тя не се пука, понеже се е пукнало гърнето, то иде плачът. Защо се е пукнало гърнето? Понеже не си духнал. С пукнато гърне на работа никой няма да ме впрегне. Онези старите религиозни хора казват: "Умря Христос заради нас." Христос го направи и се прослави. Ние какво сме направили, съвременните хора. В една богата американска църква имало един богаташ

милионер, бил много скържав. Проповедникът проповядвал за щедростта, казвал не струва много да се дава. На разбойника до кръста на Христа и без да живее добре, Христос му казва: "Днес ще бъдеш в рая с мене." Той беше умиращ разбойник, а ти си един жив разбойник, който трябва добро да правиш. Той нямаше време добро да прави. Той му казва: "Помени ме и мене, не мога на света добро да правя, направи ми една услуга." Ние, живите разбойници, раз - значи веднъж бой. Че разбойник значи - висок човек. Казвам, трябва да имаме един нов морал, който да внесе веселие и радост в ума ни. Ние, съвременните хора, сме замислени. Замислил се е за какво, ще покажеш, че след десет години, казва, какво ме очаква. Казвам, много лоша съдба те очаква. Каква лоша съдба? Че ти не си мислил. Червеите ще те изядат в гроба. Ще те изядат, подписвам с двете ръце. Какво да правя? Ако внесеш Любовта в душата си и ако внесеш правдата в ума си и доброто в духа си, червеите няма да те ядат.

Казват: "Блажени, които гладуват и жадуват" - червеи няма да ги ядат. Тия деветте блажени, които казва Христос, те са хора, които червеи няма да ги ядат. Кои са хората, които няма червеи да ги ядат? Тези, които имат деветте блаженства. Тия, които нямат тия блаженства, ще бъдат изядени. То е положително да не те ядат червеи. Да се освободи още от сега. Онези са кандидати. Казват: Мазен ли? Не е в техен интерес. Казват: Заблуждавайте го да не би да става добър, няма да си вкусим от месцето. Какво нещо в света има по-хубаво от онзи живот, какъв отличен живот е, който произтича от чистата Любов, който от правдата, който произтича от доброто. То е великото. Ако ние влезем по пътя на доброто, по пътя на правдата, ще дойдем на земята не в оня свят. Но ще бъдете весели, бодри, здрави, няма да бъдат джобовете празни. Децата ви ще бъдат здрави. Майките ви ще бъдат здрави, мъжът ви ще бъде здрав, слугите ви ще бъдат здрави, плодовете ще се радват, на всякъде ще чуваш пеене и радост. Туй е любов, туй е правда, туй е доброто. Ако имаме любов и плачем по няколко пъти на ден, каква е тази любов, ако целия ден сме скръбни

каква е тази любов? Защо е скръбен? Обича го. Казва, кой знае на къде отиде. Учениците нямат доверие в учителя си. Учителят няма доверие в учениците. Мъжът няма доверие в жената. Жената няма доверие в мъжа си. Туй е в света. Трябват герои. Аз съм срещал едно дете, казва: Счупих стъклото. Как го счупи? Играх с камъчето, изхвръкна, счупих го и ще го платя. Погрешката е моя, да не набеждавате друг. Ето едно дете. Играх си, счупих го. Друг коджа* човек, който е счупил едно стъкло, казва: Не зная кой го счупи. Лъжата туря. То е слабост. Счупих го, нищо повече. Казах една обидна дума, нищо повече. Казах, ще я поправя. Във всинца ни трябва да има едно желание, туй фалшивото възпитание да го оставим. Все за Бога говорим, - лъжа да няма. Поне да оставим черните лъжи. Да останат белите лъжи. От черните лъжи се образуват най-тежките болести в света. Сифилис, проказа. Не искам да ви изнасилям. От черните лъжи се раждат най-лошите болести. А от белите лъжи се раждат: хрема, треска, простуда, ревматизъм в крака, болки в кръста, във врата, зъбоболие, ечемичец на очите. Някъде лъжата е несъзнателна, някой път човек излъже, излъгал ме е някой и аз съм повярвал. Казвам, като го намеря, ще ме извините, не проверих работата, предадох го на вас, направих погрешка. Не трябва да подражаваме. Всички неща трябва да се проверяват. Чуеш нещо без да го провериш, ходиш, разнасяш го. Еди-кой си какъв е бил. Без да го провериш, казваш. Провери го и като установиш факта, тогава разказвай. Туй, което сам не си го проверил, не го разнасяй. Туй трябва да бъде правило. Четете нещо, проверете го. Вий казвате, чакайте да ви кажа нещо интимно. Туй, което е интимно, е цяла шашарма. Сега как ще се възпитавате? В някои хора трябва да има туй съзнание. Разправят за един грък в Бургас, един богаташ, борили се в него скържавостта и щедростта, дойде някой просяк да проси, той му каже бягай навън, като излезе просякът започне да го гризе съвестта. Вземе десетина лева, настигне го в някоя улица и му дава парите. Казва му: Вземи това. Най-първо го изхука, нищо не му дава.

Туй ми разправяше един познат, предполагам, че е вярно. В този човек скържавостта и щедростта се борят. Казвате, какво има да кажем? Някаква бяла лъжа. Често казвам на някой, как искаш да ти кажа, една бяла лъжа да ти казвам, или истината. Рекох днес не мога да ви приема. Защо? Няма защо да ти разправям защо няма да те приема. Един английски проповедник, знаменитият Спържен, явява се един млад проповедник при него и пише на една книжка: Твой брат в Христа те очаква от вън. Той му пише на книжката: Твоят брат се разговаря с Христа и не може да те приеме. Нека чака. Разговаря се с Христа, не може да го напусне. Събратът ще чака. Ний си даваме някой път цена. Мислим това, което не сме. Долу всичките бели лъжи. Никакви лъжи. Няма нещо в света по-отвратително от лъжата. Черната лъжа, бялата лъжа е позлатена. Тя е политика. Много съвременни народи страдат от бялата лъжа. Много съвременни религии във философските си твърдения за Бога белите лъжи са прокарани. Белите лъжи са прокарани и в науката. Една теория не е вярна, след десет години се опровергава. Не че всичко е лъжа. Един учен човек каже някои неща, някои неща са верни, някои не са. А някога сто на сто не е вярно. Дойде някой, казва: Ти обичаш ли ме? Как ще ви докаже, ако ви каже, че ви обича. Казва, ти обичаш ли ме? Заповядай днес на обед да поговорим нещо за Господа. Като излезе от вън приказвам за водата, приказвам за земята, за ябълките, за крушите. За Господа нищо не говоря. Какво ще говоря за Господа? Единствено нещо, в което Бог се проявява, то е светлината, единственото нещо, в което Бог се проявява, то е земята. Единственото нещо, в което Бог се проявява е човекът, който е създаден. Във всичките тия същества е Той. Във всичките тия неща ние виждаме една кардинална сила. Искаме да ни разправят за Господа извън Неговите дела. Да ни разправят за художника извън неговите художествени картини какви са. Картините са, които представят художника. Художникът е скрит. Всеки човек е скрит. Къде е доброто в човека, кажете ми! По някой път като говорим, къде е

доброто в човека. Къде е справедливостта на човека, къде е милосърдието на човека? Къде е кротостта на човека? Где е изобилието на неговите чувства? Ний се плашим сега от тия работи, че ние носим облик. Всичко туй е написано. Знаете ли, че лъжливите хора имат особена миризма. Знаеш каква отвратителна миризма е. Единствената миризма, която не мога да търпя, е на лъжата. Казвам, малко на далеч стой, мирише, нищо повече. Че как ще влезеш в оня свет с туй ухание? Не можеш. И онези хора, които лъжат, още приживе започват да гният. Умирането е разлагане в човека. Един светия, който живее по закона на Любовта, от него лъха едно ухание, което живот носи. Праведният човек като дойде, гледаш живота дава, онези хора на лъжата отнемат живота, носят смърт. Хората на истината носят живота. Да имаш Любов значи да носиш живота. Да имаш Божията Мъдрост значи да носиш живота. Да имаш Божията Истина, значи да носиш живота. В туй седи новото. Сега не мислете. Аз разглеждам много обективно, даже не разглеждам въпроса, ако разглеждам въпроса, как ще определите, един праведник се нагърбил да носи престъпленията на цялото човечество, за да ги изкупи. Как може праведният да носи греховете на грешните и без да страда. То е теория в Богословието. Това не е изяснение. Положението другояче трябва да се изясни. Христос в света не изкупи греховете, но дойде да внесе от своята кръв в човешката кръв, да я обнови. Христос обнови кръвта на хората. Христовият живот се смеси с живота на хората и в туй обновление той понесе греховете, докато хармонира техният живот със своя живот. Както един учител, когато се намира между своенравни деца, своенравието изчезва, щом го обичат. Докато се убедят, че той им желае доброто.

Христос казва: “Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, не можете да имате живот”. Туй е новото учение, да влезе в нашата кръв неговата кръв, и нашата кръв да стане еднакво чиста, или нашият ум да стане подобен на Христовия ум. Нашето сърце да стане подобно на Христовото сърце, нашата душа да стане подобна на Христовата

душа. Туй е закон, туй е смисълът, към който трябва да се стремим. Туй не е за един ден, нито за днес, нито за утре, това са векове, години. От ден на ден ще бъдеш радостен. Достатъчно е да се нацръкне от тази кръв и да усещаш радост, обнадеждваш се, че един ден ще излезеш от черната зона.

Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят. Блажени, които гладуват и жадуват за Любовта, защото те ще бъдат наследници на новия живот, който идва на земята от Бога.

Да ви оставя една хубава мисъл: Пожелавам ви да имате чисти умове, чисти сърца, чисти души. Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога.

33. беседа, държана от Учителя на 17 май 1942 г., 10 ч. с., неделя Изгрев, София

ВИДЕЛИНАТА СВЕТИ

Отче наш.

"Ще се развеселя".

Ще прочета първите стихове от Евангелието на Йоана, I-вата глава.

"В начало бе Словото".

"Духът Божи".

Най-мъчното нещо в света е да задоволиш един човек. Няма същество в света е да задоволиш един човек. Няма същество в света по-претенциозно от човека. Не се задоволява. И Господ до сега не могъл да го задоволи. Каквото да му даде, все му липсва нещо.

"Светлината свети в тъмнината и тъмнината не я обзе". Иде ми на ум за един разказ: един рибар ходил да лови риба, пък хванал едно човешко око във водата. Донесъл го на царя. Царят казал: Колко да ти платя. Толкова, колкото тежи окото. Лесна работа. Турете окото на едната страна на везните и турете злато на другата страна. Турят 1, 2, 3, 10, 20, 1000 не се насища. Всичкото богатство, което царят имал и не могъл да се разплати. Окото било по-тежко. Принудил се царят да повика един мъдрец и му казал: Извади ме от това отвореното око, какво да се прави? - Лесна работа. Донесете малко пръст. Като посипали малко пръст на окото поолекнало. Щом човек е недоволен, поръсете го малко със страдания, веднага той се задоволява. Сега вън от всяка философия, от всяка наука. Науката ни представя факти, обществения живот, законите, а в религията методите за живеене. Нито религията ни е научила как да живеем. Тя дава методи, вярвай в Бога. Как да вярваш? Науката ни дава достатъчно факти. Но как трябва да живеем? То е най-важното. Не може човек да живее, ако умът му не мисли. Не може да живее човек, ако сърцето му не

чувствува. Не може да живее човек, ако волята му не работи. Ако душата му не вземе участие. Три фактора има. Животът без смисъл е тъмнина. Животът без страдание е студ. Животът без движение това е мъртвило. Сега всичките хора искат да бъдат щастливи в света. Може, това е най-лесното нещо да се придобие щастието. По-лесна работа от щастието няма. Друг е въпросът за блаженството. Щастието на земята може да го добием, то е материално. Но трябва знание на човека, за да добие щастието. За да бъде човек щастлив на земята, той трябва да бъде здрав. Без здраве не може да бъде щастлив. Ядеш, ти си щастлив. Гледаш така, че ти е приятно. Здрав си. Каквото ядеш, все си щастлив. Ако си здрав, спиш, щастлив си. Ако си болен, ще се обръщаш на една, на друга страна, не може да имаш щастие. Щастието на земята зависи от здравето. Някой казва, защо ми е голо здраве. Че то е щастието. Ако го не оценяваш, ти си търсиш белята тогава. Онези, които не разбират плановете на природата, казват: Не този земен живот, но небесния. Земният живот, който виждате, не разбирате, че онзи небесния, какъв е небесният живот не го знаете. Небесния живот Бог го е направил. Туй, което виждаме, Бог го е направил. Не трябва да се спираме върху нашите понятия. Земни са нашите понятия, нашите теории, хипотези, те са земни работи. Всичко, което съществува в природата, то е един свят, Божествен свят. Едно дърво расте, Бог създава това растение. Този човек е смъртен. Бог не създаде смъртния човек. Че хората са смъртни то е друг въпрос. Че на дърветата падат листата то е друг въпрос. Листата на първоначалните дървета не падаха. И първоначалните хора не умираха.

Та казвам: Трябва светлина. Човек говори за своя ум. Много философи има, които не знаят. Първокласни философи има, които не знаят как мисли човек. Много хора говорят за милосърдие, на кое място е турено милосърдие не знаят. Ако кажете в София къде е София? Къде е софийската катедрала, не знаете. Смешно е да говорите за софийска катедрала и да не знаете къде е мястото на катедралата. Или да говорите за министерство и да не знаете къде е

зданието. Трябва да знаете къде е. Хората някой път говорят за справедливост и не знаят къде е жилището на справедливостта. Има особена стая в човешката справедливост. И набожността и тя има особен храм. Та ний сме дошли до лесното. Съвременните хора са дошли до лесното. Лесно е червисването и белисването. Измиеш се, пак се червисваш. Уважавам, които се червисват и белисват. Хубаво е да се мажат стаите от вън, ако не мажем става ли? Трябва човек да знае как да се маже. Някой казва, че се червисал. Не е лошо да се червисваш. Аз като стана сутрин измивам с вода червилото. Всеки се червисва. Има три вида белисване и червисване. Едно физическо белисване и червисване, което младите правят. Другото моралистите, които правят. Ти се представяш такъв, какъвто не си. И то е червисване и белисване. Особено духовните хора знаят изкуството, майстори са да се червисват и белисват. Утре като туриш малко вода изчезва. Учените хора и те си турят. И те се представят, че са много учени. Какво знаеха? Веднъж имах разговор с един учен, той ми разправяше за диагнозите на болестта. Казвам: Не е важно да пипна пулса да видя дали бие сърцето. Той казва: Важно е. Мъжът на една жена не обича лекарят да я пипа за ръката. Лекарят обича да пипне някоя млада. Но някой път му е неприятно да пипне някоя студена стара ръка, заразителна болест има. До някъде опасна работа е пипането за определяне диагнозата. - Че как може? - Ще измеря периферията на носа, широчината на носа ще измеря и ще зная има ли болест или няма. Казва: То не е научно. Хасъл това е научно. Че как по носа може да познае човек. Това не е наука. Всичката наука е там. Казвам: Коя ръка е силна. Силните ръце имат силна мускулатура. Ръка, която се упражнява, е силна. В силните хора мускулатурата е силна. Един човек, който диша много добре, е здрав. С мисълта си диша, с чувствата си диша и със силата. Този човек е здрав. Той има една особена широчина на носа. Дупките на носа са по-големи. Онзи, който не диша, малки стават ноздрите. Колкото по-малко въздух влиза в дробовете, толкова повече човек е изложен на заболяване.

Казва: Както казваш, близо до ума е. После зависи как са развити мускулите. Рекох: Ще ти направя една диагноза. Че как го знаеш. Не може да ти кажа как го зная. Ти може да ме питаш как виждаш червеното. Червеното го виждам. Как го виждаш? И аз не зная как го виждам. Виждам жълтото, как го виждаш? Виждам го добре. Как ще го докажеш? То е друг въпрос. Че го виждам, го виждам. Как ще го докажа е друг въпрос. В света има една реалност, с която трябва да влезеш в съприкосновение. Реалността не се нуждае от доказателство. Някой път не са нужни логически доказателства. Вий казвате: Трябва логически доказателства. Какви логически доказателства? Ще докажеш, че захарта е сладка. Накваси я във вода, сладка е. Какъв глагол, какво съществително турих. Захарта с какво се доказва. Сам доказваш, че е сладка. Казвам: Сладко е. Как е сладко? Близнеш. Че е добро как ще го докажеш. Близни доброто. Що е благо? Близни го. Що е справедливост? Право мисли. Всяко нещо, което произвежда една приятност в мисълта ти, то е право. Всяко нещо, което образува разположение на сърцето, то е доброта. Сега аз не говоря за болните сърца. Сърцето е мярка. Сърцето никога не може да излъжеш. То не се лъже, то знае. Като започне да страда, то знае. Щом страда сърцето, излъгано е. Умът щом се помрачи, той знае, че си го излъгал. Щом излъжеш ума си, той се помрачава. Щом излъжеш сърцето си, топлината се намалява. Щом топлината на сърцето се увеличава, най-приятно желание е. В съвременния морал как определяш. Нямам нищо против този морал, но той не гради. Аз наричам морала добър, щом направиш едно добро, ти няма да олекнеш, но с един грам ще се увеличи тежестта ти. Щом направиш зло, тялото ти ще олекне с един грам. В злото винаги тялото губи. Очите губят, носът губи, ушите губят, всичко губи. Туй, което губи, то е зло. Туй наричам разточителност, не е щедрост. Икономията е щедрост. Те са нормални мерки в природата. Скържавостта и разточителността природата ги наказва. Те са неестествени положения. Например: ти простудиш и измъчваш тялото. Яж и благодари. Яж и не преядай. Като дойдеш до

най-приятната хапка, прекрати. Казвате: Какво трябва да правим? Ще благодариш на Бога. След като се наядеш, мисли, чувствувай, свърши една работа. Ако си бил художник, нарисувай една хубава картина. Ако си скулптор, извай някой камък. Ако си поет, напиши най-хубавото стихотворение. Ако си философ, развий най-трудните въпроси, обясни ги. Ако си астроном, открий нещо ново в света. Ако си майка, роди най-доброто дете. Ако си слуга, слугувай на най-добрия господар, не на лошия. Слугите са виновни, които слугуват на лоши господари. Ний сме виновати, че слугуваме на един лош господар. Много лоши работи ни е научил. Много лошият господар, много умен е, добре плаща, ама е лош. Ний по някой път мязаме на него. Когато българинът гледа някоя свиня в кочината, става по 3-4 пъти да я храни. Поглади я, побута я. Като дойде Коледа почва да квичи свинята. Тури й ножа. Питам: Какво се е ползувала свинята, че са я хранили по 4-5 пъти. Благодарим за такива господари, които ни хранят много добре. После ни прекарват ножа. Аз го давам като една вътрешна мярка.

Всяка една идея, която съблазнява човека, всяко едно желание, което съблазнява човека, всека една постъпка, която съблазнява човека, пазете се от тях. В края на краищата спира човек своята еволюция. Хубаво е човек да се спира. Предназначението на човека в природата Бог прати хората да бъдат щастливи. Всеки човек на земята трябва да бъде щастлив. Не чакайте да умрете, за да бъдете щастливи. За блаженство на земята дума не става, но за щастие. Блаженството е в по-висш свят. Щастието е чисто за земята.

Та казвам: Трябва да разбираме ония закони, по които е създаден човешкият ум. Онези същества, които служат на човешкия ум, това е човешкият мозък. Трябва да бъдем добре запознати с нервната система, да не безпокоим ума си. Често ний се безпокоим. Какво ни допринася безпокойствието. Всякога безпокойствието произтича от факта: Всякога когато човек иска повече, отколкото му е дадено, безпокойствията идат. Искай толкова, колкото ти е възможно. Закон

съществува: Във всеки един момент ние приемаме толкова светлина в очите, колкото ни е потребна. Ако приемем повече, веднага започва едно спадане. Ако приемем повече въздух, отколкото ни е потребен, ние не се чувствуваме доволни. Ако приемем по-малко, от колкото трябва, пак сме недоволни. Някой път, ако приемем повече, има друга опасност. Казвам: Съществува един закон в природата. Щедрост. Щедро трябва да дишаме. Човек не трябва да бъде скържав. Когато диша, след като дишаш не само да изпратиш въздуха, но да платиш за въздуха. Да ви дам едно ново правило: Вие дишате сега повърхностно. То не е дишане. След като приемеш въздух, като дишаш и издишаш тури нещо от мисълта си. Кажи: Господи благодаря ти за хубавия въздух, който ни го даде. Три пъти благодари на Господа за въздуха. На обед благодари три пъти и вечер благодари три пъти. Девет пъти ще благодариш. При това като срещнеш някой твой приятел, в този въздух като изпращаш, кажи една сладка дума. Ние когато дишаме трябва чрез въздуха да изпратим нашите светли мисли в този въздух. Да кажат: Тия хора са умни, като дишаха, платиха. Ние, съвременните хора, дишаме и не плащаме. Вследствие на това идат наказанията. После ядем и пак не благодарим. Три пъти ще благодариш за въздуха. Всичко девет пъти. По три пъти ще благодариш за яденето. Всичко девет пъти, значи 18 пъти. Три по девет стават 27. Трябва да благодариш 9 пъти за хубавите мисли, които Бог ти е дал. За въздуха ще благодариш, който участвува в дробовете. Ще благодариш за хубавото ядене, което Бог ви е дал. Това е здравословно. Ако пазите това, ревматизъм няма да имате, главоболие, коремоболие, нервоболие, няма да имате тия работи. Ако ние не облечем нашата мисъл с една благодарност, ако ние не облечем нашето сърце с една благодарност, ако ние не облечем нашата душа с една благодарност, ние, съвременните хора, какво искаме да бъдем? Решаваме кой ще влезе в оня свят. Много проповедници съм слушал, много свещеници съм слушал, то е тяхна работа, което те проповядват. Кое е вярно? Всеки, който люби Господа,

ще влезе в Царството Божие. В последния час, ако го залюби, ще влезе вътре. Онзи, който люби Господа, на последния час ако го разлюби, ще го върнат пак назад. В последния момент, ако твоята любов е до край, ще влезеш в рая. Не в какво вярваш. Вярата не играе такава важна роль, вярата играе съвсем друга роль. За да влезеш в Царството Божие, Любов трябва да имаш. Всичките други работи не важат. Без Любов в Царството Божие кракът на човека не може да стъпи. Някой казва: Аз съм православен. Ти в Царството Божие не можеш да влезеш. Аз съм протестантин. Ти в Царството Божие не можеш да влезеш. Аз съм българин. Българинът не може да влезе. Онзи българин, който люби Господа, ще влезе в Царството Божие. Онзи, който не люби, кракът не може да стъпи. Онзи англичанин, който люби Господа, ще влезе в Царството Божие. Онзи германец, който люби Господа, ще влезе в Царството Божие. Онзи русин, американец, който люби Господа, ще влезе в Царството Божие. Новият живот е който люби Господа, той ще влезе в Царството Божие. И онова растение, което люби Господа, и то ще влезе в Царството Божие. Туй е казват еретичество. Първите еретици са българи. Първите еретици са християните. Правоверни бяха евреите, християните бяха еретици. Тия еретици се бият сега. Бият се понеже не приложиха учението на Христа. Ако англичаните проповядват учение с мир , ако бяха приложили Христовата Любов, тази добрина щеше да съществува. Англия е отговорна, Бог я наказва. На нея, на която даде 40 милиона километра да изправи света, да управлява себе си, те се надигнаха, светът не е създаден за англичаните. Онзи народ, който служи на Бога, той е свободен. За това казвам: Българите да вземат поука от евреите. Евреите имаха 36 хиляди обещания от Бога. Ако има народ, който не е изпълнил Волята Божия, то са евреите. Не требва да ги гоним. Не трябва да ги мразим. Един българин, който слушал на Великден попа, че евреите разпънали Христос, казва: Тъй ли? Тия ли евреи направили това? Среща един евреин, с кривака си по врата го поваля на земята. Викат го да го съдят. Казват: Това е преди две

хиляди години, не е сега. Тогава казва: Да бяха пред мене, щях да ги бия. Той казва: Сега го намерих, сега го бия. Това е буквата на закона. Така не се разбира.

Трябва да се създаде в света едно семейство. Светът е едно семейство. Бог е създал хората по образ и подобие свое и иска всичките Негови създания, които ги е направил, да живеят съобразно Неговата Воля. Мене не ме тревожи сегашната война. Знаете ли защо? Всички ония, които умират, стават проповедници за новото в света. Колкото повече умират, по-добре. Повече проповедници има. Като влязат в другия свят, всички са правоверни, проповядват новото учение, учението на Любовта. Казват: Побратимяване на всичките народи. На всеки човек, на всеки народ, на всяко семейство те проповядват, не само привидно. Казвам: В тази война блажени са, които от сега умират в Господа, за да проповядват новото учение в света. Русия дава много проповедници за оня свят. Англичаните най-малко дават. Много скържави са. Светлината свети в тъмнината и тъмнината я необзе. Та казвам: Сега от нашето гледище, от всеки един народ трябва да извадим онези хубавите черти и да избягваме лошите черти. Всеки народ има хубави черти. На земята трябва да се учим да бъдем съвършени. За бъдеще всеки един от вас е предназначен за някаква работа. Ако вие не сте учени, как ще свършите вашата работа? Да кажем: На вас ви дават най-хубавата цигулка. Ако не сте майстор да свирите, защо ви е? На вас ви дават богатство, пари, ако не знаете как да ги употребите, защо ви са? Дават ви златно перо, но не знаете да пишете, защо ви е? Или Бог ви дава красив език, не знаете какво да направите с езика, защо ви е? Дал ви очи, ако вие не можете да видите хубавите работи, защо ви са? Вий очаквате и казвате като отидем на оня свет. В оня свет очите ще изчезнат. Ако с тия очи не си се старал да гледаш тук на земята, ако с очите си гледаш на земята и са здрави, и в духовния свет ще бъдат здрави. Ако тук са болни и там ще бъдат болни. Те мислят като идат в оня свет, всичко ще се уреди. Оня свят е Божествен свят. Любовта е. Аз

реално проповядвам. Ти обичаш, то е Божествения свят. От Любов всички страдате тука. Знаете колко е мощна Любовта в света. Само като дойде момъкът и като погледне Бог една мома през очите на момъка и тя напуща бащиния си дом, тръгва с него вече. Казва: Господ е това. И момата като погледне момъка и той напуща бащиния си дом. Като ни погледне Любовта, и ако не можем да напуснем всичките работи, и да тръгнем по пътя й, каква е тая Любов! Похвалявам тия моми и момци. Казват: Господ ни е погледнал. Блажени, които са погледнати с очите на Любовта. Блажени са младите моми, които са погледнати и с очите на младите момци. Блажени са младите момци, които са погледнати и с очите на младите моми. Ще кажете: Ами ний, старите? Блажени старите, които са добри шивачи, че правят хубави дрехи за младите моми и които правят хубави дрехи за младите момци. Блажени са те. Вас, старите, нали ви е погледнала веднъж, ама се съблазнихте и Господ ви е оставил. Казвате: Не е Господ. Защо се съблазнихте в Господа? Погледнал ви е. Запалило се е сърцето. Вие казвате: Може да не е Той. На вас, старите, като се подмладите, още веднъж да не се съмнявате. На вас, младите, казвам: Да не се съмнявате, по пътя на старите да не вървите. На старите казвам: По пътя на младите да вървите. Казвате: Как по пътя на младия човек ще тръгна, по пътя на зеления човек. Щом Господ е в младия, тръгни по него. Щом Господ е в младата мома, върви по нейния път. Щом Господ е в младия момък, върви по неговия път. Щом Господ е в стария, върви по неговия път. Щом не е Господ там, ни по пътя на младия, ни по пътя на стария върви.

Сега не искам да ви проповядвам обезсърчение. Казвам: Трябва да се избавим от тия заблуждения, от тия фалшивите каймета, които съществуват. Да се избавим от тях. И да имаме звонковите пари. Да се избавим от тия консерви. Веднъж ме питаше един англичанин мисионер, от старото християнство. Старото, рекох, е консерви. Ний имаме зрели плодове, от дърветата. Във войната лошото е онова консервираното, остарялото. Когато няма новото на дърветата,

хубавото за късане, яжте консерви. Щом дойдат зрелите плодове, яжте тях. Ако новото не е дошло, яжте консерви. Когато дойде новото, яжте пресните плодове. Казвате: Старата истина. Не. Такъв голям материализъм е старата истина. Няма никакъв смисъл. Истината е вечно настояще, тя не може да бъде стара. Бог живее само в настоящето. Туй, което Бог сега проявява, то е реалното. Ако някой би ми похвалил старото, аз ще го попитам: Какво е дал от старото на света? Понеже старото не е дало на света, затова настоящето е което постоянно дава. Вечното настояще е туй, което сега излиза от Бога, то е най-важното. Тази енергия, която слънцето е изпращало преди милиони години, не е важна за нас, сега, която изпраща, тя е важна заради нас. Защото онази енергия, която е била преди хиляди години, тя е била нагодена според тогавашната земя. Ако искаме пак същата, тя ще ни подействува разрушително. Тази светлина, която сега иде, тя е нагласена. Тази светлина, която сега иде, тя е най-важна. В нея Бог е вложил всички мисли. Туй, което светлината носи, е благословение. Тази светлина на учените хора показва новото. Казват: Бог изпраща духа си. Чудни са хората? Божественият Дух е в светлината, която иде от слънцето. Божественият Дух е който разнася светлината. Тази топлина, която иде от слънцето, е Божествена. Тази сила, която иде от слънцето, е Божествена. Ние искаме да знаем едно време какво е говорил. Едно време говори на тогавашните хора, не го познаха. Ако тогавашния свят дойде в настоящето, ще го разбере ли сега? Ако ние не разберем закона, както трябва, Той ще измени и този свят. Други хора ще дойдат. Господ търси хора, които ще изпълнят Неговата Воля и ще проявят Неговата Любов. Ако ние възприемем Любовта, ще влезем в новата епоха. Те са хората, които ще възкръснат. Хората на Любовта ще възкръснат, ще влязат в бъдещия живот. Тука на земята ще влязат. Не зная как представяте оня свят. Оня свят е като този свят. Този свят е освободен от изверженията на мухите. Освободен е от изверженията на комарите. Освободен е от изверженията на хората. Освободен е от помиите на хората. От плюнките. Там е останало

Божественото. Значи когато говорим за Божествения свят, разбираме ония прибавки, които човек е внесъл вътре в живота със своя нередовен живот. Той най-първо не е мислил както трябва, не е чувствувал както трябва и не е постъпвал както трябва. Че как? Виждаме двамата братя Каин и Авел. Каин уби брата си. Пита го Господ, къде е братът ти? Не съм стражар. Казва: Кръвта на брата ти вика към Мене. Тогава той се коригира и казва, сега той се уплаши и казва: Всеки, който ме срещне, ще ме убие. Тебе, казва, няма да те убият. Нас ни е страх да не умрем. Блажени, които умират в Любовта. Ако човек може за Любовта да умре! Първият, Който е умрял от Любов, Той е Христос. Който умря от Любов заради Него и понесе греховете на хората. Умря, но Господ Го възкреси. Не зная дали има по-лоша участ от участта на Христа. Да си праведен и да носиш греховете на хората. Когато те хулят, ругаят, да кажеш: Господи, прости им, не знаят какво правят. Туй е съвършен човек. Туй е Божествено. Не зная, ако Христос не беше се молил, какво би станало със света? Хубаво е някога да си спомните за този опростителен дух. Аз отивам малко по-далече. Има един стих в Писанието, който казва: "Като дойде Син человечески на земята, ще намери ли вяра?" Аз турям думите на Христа така: Когато Син человечески дойде на земята, ще имат ли хората Любов да възприемат новото Божествено учение. Ако ние не можем да възприемем Божественото учение, ще имаме култура както в миналото. Ако възприемем Божественото, тъй както Бог иска, то е най-добрият живот. Тогава всеки един човек ще живее на земята толкова, колкото иска. Ще замине, когато иска, доброволно. Хората от този свят ще минат в другия свят. Сега какво искате да ви кажа? Ха да ви кажа. Не го вземайте буквално. В оня свят искате да бъдете. Той е в слънцето. Раят е в слънцето. От тук от земята 92 милиона мили далеч е раят. Онези жители на слънцето почти безсмъртни са. Който ме слуша, ще каже, той е еретизъм. Всички хора, които не слушат Волята Божия, те са еретици. Тези, които решат по целия християнски свят, трябва да се съберат във всичките държави

и да кажат: Господи, ний изпълняваме Твоята Воля, ние от сега ще служим на Любовта. Туй се изисква. Той е един мощен свят. Любовта действува в безлюбието и безлюбието не я обзе. Искате да знаете нещо за Бога. Ако не може да обичаш брата си, ако ти не можеш да превъзмогнеш себе си да обичаш брата си, тогава каква Любов имаш? Ако не обичаш жена си както трябва, ако не обичаш децата си както трябва. Много бащи има, които не обичат както трябва. Бащата да обича както трябва и децата да обичат както трябва, то е Божественото. Не само бащата, но и майката и бащата да се обичат. Майката и децата да се обичат, то е Божественото.

Та казвам: Ако ний не може да служим на Любовта в света така, тогава как ще идем в оня свят? Те са елементарни работи. Да обичаш мъжа си, то е елементарна задача. Ако тази задача е мъчна и не може да я разрешиш, как ще разрешиш по-мъчна задача в алгебрата като влезеш, или ако влезеш във висшата математика, как ще разрешаваш сложните задачи? Ако не може да отгледаш две деца, които са ти дотегнали, ако ти даде Господ на разположение цял народ да го възпиташ, как ще го възпиташ? Казвам: Бъдете герои. Харесвам геройството на момите. Като дойдат до старите баби, те се заблуждават. Казва: Дъще, залюбила си се, ти да не му вярваш. Казва: Да не вярваш на момъка. Старите дядовци казват на момъка: Слушай, ти да не вярваш на момата, утре ще ти измени. Мислите не излизат от нас. Онзи, който е в младите моми, не може да ме излъже, то е невъзможно. Всичко в света може да стане, Любовта на младите моми никога не може да ме излъже. Любовта на младия момък никога не може да ме излъже. Не съм срещал човек до сега да ме излъже. Вий ще кажете: Излъгва се човек. Ти гледаш огъня на картина. Това не е огън. Огънят не може да те излъже. Ти като гледаш огъня на картина, никаква топлина не излиза от огъня. От огъня изтича едновременно топлина и светлина. От тази Любов, която излиза от Бога, има топлина и светлина едновременно и сила. То е Божественото начало. То като дойде ти се чувствуваш обновен. Новото обновява ума,

обновява сърцето, и на трето място обновява тялото. Ние трябва да любим, понеже като любим, светлина излиза, която обновява ума. Тази Любов е от Бога. Топлината обновява сърцето - тази Любов е от Бога. Силата обновява тялото. Тази Любов е от Бога. Имаме три мерки: Любов е туй, което в даден момент обновява ума, обновява сърцето, обновява тялото и вечно го подмладява. Има такова класическо изречение: Вечното подмладяване в живота. То е онзи вечен процес, който постоянно преминава в човешката душа. Бог постоянно чрез своята светлина обновява ума, чрез своята топлина обновява сърцето и чрез своята сила обновява тялото. И трите заедно в служенето се обновяват. Обновява се нашия дух. Обновява се нашия ум, нашето сърце и воля. Ти с духа служиш на Бога. Служенето е да придобиеш Любовта. Любовта може да се приложи само със служене на Бога. Сега това служене, което до сега е било. Никога не отказвай каквато и да е малка мисъл по пътя, обърни внимание. Дойде ти мисъл, вдигни това камъче, вдигни го, никак не отказвай. Помогни на тази мравя, помогни й. Никога на един вътрешен порив, който ти казва да направиш нещо, не отказвай. Не казвай туй не е важно. Казва ти нещо, кажи една сладка дума. Кажи сладката дума. Мнозина идат при мене и ми казват, умирам - ще оздравееш. Че как ще оздравея? Аз тъй само казвам. Ще оздравееш. И оздравява човекът, нищо повече. Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. Бог иска всичките хора да живеят. Бог иска ний да бъдем здрави. Бог не иска ний да умираме. Бог не иска ний да страдаме. Не е желанието Му да бъдем лишени. Той иска ний да се радваме на ония блага, които Той е създал за всички същества. Той създал съответни условия те да се учат. Казвате: Какъв смисъл има животът? Животът има смисъл да се обновява умът, да се обновява сърцето и да се обновява тялото ти. После какво ще стане? Тогава ще станеш ангел да слугуваш. После като свърши служението пак има какво да прави. В цялата наша слънчева система има повече от един милиард слънца. Във всяка слънчева система ще живееш по един милиард години. Вий като ме

питате, като служа на Бога какво ще правя? Ти като обиколиш всичките слънца по един милиард години, тогава ще ти кажа. Той сега не е обиколил цялата вселена, той глупавият, такава голяма надутост и горделивост има, мисли, че е философия, пък то е най-голямата глупост, която човек е изказвал. Какъв смисъл има животът? Ето какво ще ти кажа: Животът има смисъл да станеш толкова малък, никой да не те вижда. Животът има смисъл да станеш толкова малък микроскопически, никой да не може да те ограничи. Животът има смисъл да не станеш безкрайно голям. Някой път така ще разрешиш задачата. Ти като станеш голям, ще видиш какво нещо е големият. И като станеш малък ще видиш колко красиви са ония малките микроскопически животни. Учените хора са дошли до протона, който е един милиард по-малък от един милиметър. Ако една муха бихме я увеличили толкова голяма, че да има 150 клм в дебелина, ако увеличим протона, той пак щеше да бъде невидим. Тия малките работи по някой път искат да ги преодолеете. До като не станете малки няма да можете да преодолеете вашите мъчнотии. Мъчнотиите се преодоляват с малките работи. Големите блага може да се постигнат само с големите стремежи. За да станеш щедър, трябва да имаш какво да даваш, а за да се избавиш от злото, трябва да станеш малък, да може да се промъкнеш. Защото трябва да има турени врати, от където може да излизаш. От всякъде да може да се повдигнеш, за да може да схванеш доброто, трябва да станеш голям, да бъдеш вече щедър, както Бог е щедър. И да станеш малък, че да не може никой да те изкушава. Ще ви приведа онзи анекдот за един свещеник. Той ми разправяше тази опитност. Той бил от Варна. Канят го да излезе, казват: Ела да походиш. Той казва: Не ме държат краката. Как Господ ме лиши от сила. Но убедих се, че мога да ходя. Дошли русите и започнали да обстрелват Варна. Паднали гранати до българската църква. По едно време гледам, че съм на 2 клм от моето жилище и нося една тиква. Как съм я взел не помня. Със себе си нося тиквата, а мислих, че две крачки не мога да направя. Как съм изминал 2 клм,

уплахата от тия гранати съживи ме. Накара ме да нося тиквата. Господ казва: Може ли да ходиш? Ти като свещеник много си се заблуждавал. От сутрин до вечер мислиш да изповядваш хората. Трябва да има изповедници, но аз съм се отказал да изповядвам. Предпочитам някой да дойде да ми разправя своите проекти. Той може да дойде да ми разправя прегрешенията си, мене не ме интересуват греховете на хората. Той като ми разправя за греховете ще трябва да ги плащам. Да ми каже какво взел да работи. Бог се интересува не да изповядвате греховете, но какво желание имате да служим с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичката си сила. То е за нашето благо и за благото на народа ни, между който живеем и за благото на цялото човечество.

Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога. Това е живот вечен да започнат всичките хора да служат на Любовта, която излиза от Бога.

Светлина в ума, топлина в сърцето и сила в тялото.

Тайна молитва.

34. беседа, държана от Учителя на 24 май 1942 г., 10 ч.с., неделя Изгрев, София

ВСЕЛИ СЕ МЕЖДУ НАС

Отче наш.

“Благославяй душе моя, Господа”.

Ще прочета само един стих от първата глава на Евангелието на Йоана 14 стих: “И Словото стана плът и всели се между нас и видяхме Славата Негова, Слава както на Единароднаго от Отца, пълен с благодат и истина”.

“Духът Божи”.

Казва се в Писанието, че разумното станало плод. Проекцията се проектирала на земята и добила вече образ, достъпна станала за човеците. Съвременното човечество се намира в голямо напрежение. Ангажирани са за една велика задача без да знаят. Ако само човек вникне с какво се занимава, туй напрежение не съответствува към целта, към която те се стремят. Да дойдем до конкретното разбиране. Ние седим на земята, не знаем от къде сме дошли. Макар да говорят хората, че има оня свят, никой от вас не е ходил в оня свят, тъй както сте ходили в театъра. Питам: Вий сте ходили на концерт и сте слушали. В оня свят религиозните хора може да са ходили някои. Но казвам: Колцина са ходили в оня свят и имат някакво понятие. Туй не е за упрек. Но ако кажа кой е ходил в оня свят, то е все-таки да питам кое дете е ходило в университета да слуша лекции. То за университета не е готово и за гимназия не е готово. Едва е готово за 1, 2, 3, 4 отделение. Някой е филолог. По законоведство какво знае човек? За старите езици какво знае човек? Кой е първият език на човечеството? Някой счита ватанския език. На български има една ватанска дума - вата - туй дето тъкат. Питайте онези, които тъкат, те ще ви кажат какво значи, тя е ватанска дума. Туй, с което се тъче и се образува един плат. В природата има един вътрешен план, който

човек трябва да схване. Само по него се осмисля животът. Другите реализирания, към които ние се стремим, те са временни и преходни. Зимно време вие имате сняг, лятно време този сняг се стопява. Имаме вода, ще дойде един ден водата да се изпари. Тогава ще имаме друго едно състояние. Или имаме четири състояния, в които ний сега минаваме. Твърдо състояние, течно, въздухообразно и етерообразно. Ако човек би живял само на една твърда материя, ще има едно понятие за света. Ако е в течно, както рибите живеят, ще има друго понятие. Ако е във въздуха, както ние живеем, ще има друго понятие. В етерното пространство съвсем друг е животът. Има същества, които живеят в етерния свят. За пример: Ти седиш, решаваш да направиш нещо. Промяна става в ума ти, без да знаеш. Има нещо, което изменя мисълта. Искаш да направиш нещо, едно нещо в тебе се противопоставя, казва: Не е така, но е така. Този процес вътре веднага се изменя. Вземете едно дете, искаш да следва, още в началото доктор да стане или адвокат да стане. Бори се сега. Вземат участие майка му, баща му и то само да възприеме. Но за да стане доктор, да изучи докторската наука да лекува хората, или да стане правник, да защищава правата на хората все трябва да има едно вътрешно предназначение. Лекарят и адвокатът не са еднакво построени. Лекарят има съвсем друго разбиране, адвокатът има съвсем друго разбиране. Художникът има друго разбиране. Архитектът има друго разбиране. Религиозният човек има друго разбиране. И всеки според разбирането си постъпва. Тъй както хората определят религията, то е външна форма. Ето що е външна форма. Ти може да имаш хиляда празни шишета, какво те ползуват! Може да струват пари, но нямат съдържание. Под думата религия разбирам форми, които са пълни с известно съдържание, от което ние не можем да се ползуваме. Да кажем религията е наука за човешкото сърце. Всичките религиозни системи, които сега са образувани, те имат предвид да се създаде, да се възпита човешкото сърце. Сегашните религиозни системи не съответствуват за възпитанието на сърцето. Няма

правилно възпитание. Казват: Има един Господ. Добре. Има един цар. Но този цар подразбира. Един народ, закони, ред, порядък, общество, морал. Всичките тия трябва да се спазват. Вземете съвременната наука, която има предназначение да възпитава човешкия ум, да възпитава мозъка, не сърцето. Възпитанието на човешкия мозък зависи от тази наука.

Та казвам: Човек е построен, има една наука в природата, по която човек е построен. Тялото му е построено. Силите, които се намират в неговия ум, количествено там са определени. Определена е възможността до каква степен може да се развие. Възможно е да се определи точно каква степен може да има постижението на своите чувства. Има известни желания, които трябва да се постигнат. Сега казвате: Това не желая, онова не желая. Човек трябва да има желание да постигне нещо. Та казвам: Първото нещо трябва да се определи правата посока, истинските желания. Една жена не може да има желанието на един мъж и един мъж не може да има желанието на една жена. Едно дете не може да има желанието на един мъж или на една жена. Тогава, желанията на жените образуват жените. Желанията на мъжете образуват мъжете. Мислите на жените образуват жените. Мислите на мъжете образуват мъжете. Желанията на децата образуват децата. Мислите на децата образуват децата. От тия три вида се образуват всичките други видове, които съществуват в света. В мъжете е разумното начало. Той представя на природата мисълта. Желанията доставят финансирането. За да се постигне човешката мисъл, трябва сърце. Една човешка мисъл без сърце не може да се реализира. Един мъж никога не може да постигне своите желания, ако една жена не го финансира. Казвате жена. Капиталът е от нея. Една жена не може да постигне желанията си, ако един мъж не работи заради нея. Пък ако децата не работят, мъжът и жената и те никакви печалби не могат да имат. Сега аз не говоря за семейството. То е привидно. Един външен образ е. Но всеки един човек трябва да има едно дете в себе си: едно женско дете трябва да има и едно мъжко дете

трябва да има. В ума си едно мъжко дете и в сърцето си едно женско дете. Всеки, който е бездетен, то е нещастен човек. Туй, което вие наричате без идеал, значи няма деца. В този смисъл мъжкото дете ще финансира мисълта на мъжа. Женското дете ще финансира живота. Едно момиче ще финансира живота. Сега аз засягам един въпрос, който е доста отвлечен. Хората мислят много обикновено. За много дребнави работи, мислят, че много знаят. За пример, всеки би казал, че знае много за слънцето, но същественото, което хората трябва да знаят за слънцето, не го знаят. Всеки може да знае за Вечерницата, за Венера нещо. Че изгрява сутрин, но колко малко хора има, които знаят какво е предназначението на Венера. Вие Меркурий надали сте го виждали. Марс сте го виждали. То е доста червеничък. Юпитер, Сатурн сте ги виждали, но какво е предназначението им, не знаете. Съвременната наука никак не се спира за това. Те се спират върху някои физически черти. Обаче планетите, системите, слънцето е ангажирано с живота на земята. Целокупният живот зависи от слънцето. Умът на човека зависи от Меркурий. Чувствата на човека зависят от Венера, не зависят, а се създават формите на чувствата от Венера. Ако един човек не е свързан с Венера, ето какво разбирам: От Венера излизат известни влияния, които се предават по етера, невидимо както светлината. Тия влияния оказват едно влияние на малкия мозък, на задната част на мозъка, до известна част и на предната част на мозъка. Земята и месечината оказват влияние на мислещата част на човека. Земята поддържа материалистическата наука. Единственото нещо, което вие може да отречете, каквото и да е, но вие не може да отречете факта, че сте на земята, че се возите на един параход в пространството. Всичко може да отречете, но земята не може да отречете. Ако хората биха разбирали философията на земята, биха живели много по-добре, от колкото сега. Те имат за земята едно долно понятие. Казват: Това е земя. Мислят, че е нещо неразумно, че човек е над земята. То не е вярно. Аз считам един кон, който те носи на гърба по-умен, отколкото ти, който го яздиш.

Земята, на която ние се возим, е по-умна. Една слугиня, която носи малкото дете, е по-умна от детето. Носеното дете не е по-умно от слугинята. Ако глупавото нещо може да носи разумното, разумното нещо носи нещо в света. Земята носи нещо разумно. Нима майката е глупава, когато носи своето дете? Че тя го е създала. Нима бащата е по-глупав от сина си, който го ражда.

Та казвам: Ние сме дошли до една фаза, гдето трябва да преобразим нашите възгледи за нещата. Ние, съвременните хора, почти мязаме на онези, които посещават кръчмите. Мислят, че без кръчмари не може. Потребни са кръчмарите до някъде. Защото кръчмарят може да образува кръчма при едно езеро и който дойде, да го черпи с вода. Кръчма значи черпене. Кръчмар значи с вода да черпи. Човек може да напълни стомните и амбулант да бъде, да продава вода. Та казвам: Ако вземем съвременните хора да ги измерваме, сега употребяват в математиката известни математически отношения. Но често съвременната математика е достъпна за малцина. Какво е отношението или геометрическата проекция. Едно отношение може да се проектира в геометрическа проекция или в правата, или в плоскостта, или в сечението на телата. Плоскост хоризонтална или плоскост перпендикулярна. Сега математиците имат една наука, наричат я чиста наука. Ако измерим един човек, един добър човек, ще видим математическите отношения са поставени на пръстите. Отношението на палеца към първия пръст се отнася тъй, както се отнася към средния пръст, както средният пръст се отнася към безименния, както безименният (се отнася) към малкия пръст. Отношения математически. След туй имаме вече геометрическа проекция. Проекцията на когото и да е, е определена. Целият живот е определен. Главните черти са определени. Ще се ожениш ли? Деца ще има ли? Колко от тях ще бъдат живи и колко ще умрат? Жена ти ще те напусне или няма да те напусне. Ще те обича или няма да те обича. Децата ще те обичат или не. Колко слуги ще имаш? Колко пари ще имаш? До колко години ще достигнеш на

живота? Колко пъти ще боледуваш? Колко кризи ще имаш? Всичко е написано. Някои казват как? Наука е това. Ако се измери, аз съм се занимавал с измерването на тая наука. 12 години съм правил измервания. Математически отношения съм правил и ред геометрически проекции. Добрият човек има особени размери. Гениалният човек има особени размери. Талантливият човек има особени размери. Обикновеният човек има особени размери. И подолните имат особени размери. Вземете човешката глава. Ако (на) човешката глава широчината ѝ хоризонтално става по-голяма, в такъв тип се явяват анормалности, става много активен, много издръжлив, но може да завърши с престъпност. Престъпността се определя. Онези хора, които престъпват, имат особени размери. Аз ги наричам анормални типове. Човечеството започва с две раси. Едната раса на Каина е престъпна. От Адама излязоха. Каин не беше роден от Адама. Ева имаше двама мъже, нищо повече. От първия имаше Каина, а вторият е от Адама. Едно незаконно съчетание имаше. Жената съгреши в рая от любовни работи. Тя имаше двама мъже и вследствие на това ги изпъдиха из рая. Бяха нечисти. Сега в света една жена има двама мъже. Любовта не прави хората престъпници. Ето в какво седи престъплението. Направен е нож да режеш хляба, с този нож убиеш един човек. Туй действие е престъпно. С ножа може да убиеш някого. Има едно положение в живота, където човек може да направи престъпление. Фактът седи в следното: В природата имаме два стремежа. Единият стремеж от центъра на земята, който отива към нейната повърхност. Другият от центъра на слънцето, който слиза към земята. Това е възвишеното. Когато един мъж и една жена се поставят във връзка, да помогнат на възвишени души да дойдат на земята, този брак е естествен, Божествен. Когато стават проводници да дойдат души, които не са напреднали, по-нисши, някой път хората стават условия светски души да се въплотят. То е неестествен брак. Не идат напреднали души. Мислите на бащата, който пиянства, мислите ли, че един баща, който пиянства, и една майка, която живее

разпуснат живот, че чрез нея може да се родят възвишени души? Ако се оженят, ще се родят ненапреднали души. Първото нещо да се създаде чистота. В мъже и жени трябва да има абсолютна чистота. Не външна на тялото, абсолютна чистота на мислите, абсолютна чистота на сърцето. Не безразборно той да обича тази жена, да обича онази жена. В Любовта няма никакво престъпление. Две чисти води като се съединят, не се опетняват. Една чиста и една нечиста като се съберат, се опетняват. Една чиста мисъл не може да опетни човека. Едно нечисто и едно чисто желание като се съберат, се опетняват. Една чиста и една нечиста мисъл като се съберат, може да те опетни.

Сега искам да ме слушате. Аз не се занимавам с порядъка, който съществува в света. Аз не се занимавам с калта. Калта си е кал. Прахът си е прах. Растенията са растения. Животните са животни и т. н. Занимавам се с онзи първоначален Божествен план, по който човек може да се създаде и да бъде чист, и чист да остане. Мислите ли, че Адам се поквари? Когато Господ го изведе, той се занимаваше със зоология. Бог не прекара в рая животните, но изведе Адама извън рая, в предградието на рая, че там прекара всичките животни, той ги видя и им тури имена. Видя порядъка на животните. Нему се хареса този порядък. Този порядък две по две вървяха. Казва: Виж какъв порядък! Той пожела да има този порядък в рая. Тогава от животинския свят му пратиха един адепт, за възпитанието на Ева. Първите уроци той започна да ѝ дава. Аз сега развивам тема. То беше предметно учение. Не е тази работа както Мойсей писа. Ева дълго време ходи да проучва и той учи. Дойдоха до изпита за познание на добро и зло.

Та сега да се върнем: Един гениален човек не може да се роди всякога през годината. Може да се роди в март, ще има едни качества. В април ако се роди - други, в май - други, в юни - други, в юлий ще мяза на лъв, в август, в септемврий, в октомврий, в ноемврий, в декемврий ще бъде друг, ще имат разни характери. Но гениалните хора се раждат при особено съчетание на планетите и на слънцето. Да се роди един гениален човек не трябва да има между мъжа и жената

никакво противоречие. Щом (на) една жена е раздвоен умът ѝ между два мъжа, не може да роди гениални духове. И един мъж ако е раздвоен между две жени, не може да роди гениално дете. Единство трябва да има в Любовта, защото всичките жени си мязат. Мязат си по какво? Два вида жени има: едните жени на деня, другите жени на нощта. Два вида мъже има: едните на деня, другите на нощта. Тези, които прекарват вечерно време по нощните свърталища, от кои мъже и жени са? Една жена когато излиза, времето трябва да бъде ясно. Звезди трябва да има, не трябва да бъде облачно. Защото чистото небе показва чисти мисли. Чистата нощ със звезди показва чисти желания. Щом нощта е мрачна и облачна, може да са нечисти. Щом и денят е мрачен. Тогава защо бягат хората, когато иде дъжд? Българите бягат като попарени, когато има дъжд да не би тия нечисти мисли да дойдат. Българинът е сит от нечисти мисли. Казва: Толкова вали. Ще дойдат да влязат отгоре. Нека нечистите мисли паднат върху растенията. Те разбират да ги пречистят. Българинът не може да пречисти нечистите мисли. По някой път препоръчвам дъждовни бани. Трябва да имате вехти дрехи. С нови дрехи не се квасете на дъжд. Като се наквасите, съблечете се голи, не с нови дрехи. След като ви е къпал дъждът, свалете дрехите, облечете чисти дрехи и излезте на светъл ден. Защото светлината е емблема на Бога. Ако не разбираме законите на светлината, нищо не можем да разберем. Бог е същество на светлината. Светлината носи в себе си скрития живот. Ако обикнем тази светлина, ние ще почувстваме нещо, което излиза от нея меко и приятно, което като влиза в умовете и сърцата ни, ще почувстваме вътрешна радост. Някои хора се мъчат. Сега не е въпросът да се кланяме на слънцето, но то е видимата страна, проявление на Бога. Ако тази светлина не разберем, кое друго ще разберем. Къде ще го намерим? Бог се проявява в светлината. Ще го намерим в храната. Храната е сгъстена светлина. После тази сгъстена светлина има други качества. Казвам: Едновременно ние сме свързани с три свята. Има нещо в нас, което ни изяснява какво е

Божественият свят. Има нещо в нас, което ни обяснява какво нещо е духовният свят. Има нещо в нас, което ни обяснява физическия свят. Ние трябва да се подчиняваме на това вътрешно ръководство. Тогава ще имаме естествен живот. На земята човек трябва да бъде щастлив. Щастието е достояние на човека. Много хора искат да бъдат щастливи, търсят щастието по криви пътища. Щастието е възможно за човека. Абсолютно всеки един човек може да бъде щастлив, най-малко 4-5 часа. 4-5 часа щастие е достатъчно. 4-5 часа да ти тече водата, ще напълни целия шадраван, ще може да поливаш градината. Щастието е материално. 4-5 часа твоето тяло, както се пълни електрическата батерия, така да се напълни тялото и ти да бъдеш мощен, силен. 4-5 часа да имаш щастие ще се напълниш със светли мисли. 4-5 часа да тече в сърцето ти, то магнетично става. И в тялото ти като тече, жизнено става, с енергия ще се напълни. Ти целия ден право ще мислиш, право ще чувствуваш и право ще постъпваш и по тяло радостен ще бъдеш и весел.

Тогава помнете: Единственото здраво същество, което никога не боледува, единственото същество, което никога не спи, единственото същество, което всякога действа на всякъде, е Бог. Ако ти за Него не може да мислиш, ти здрав човек не може да бъдеш. Всичките болести произтичат от факта, че ние прекъсваме връзката между Бога и нас. Всяко прекъсване носи след себе си боледуване. Учените хора твърдят това. Това е наука. Всякога свързването с Божествения свят носи здраве. Свързването с Божествения свят носи светлина за ума. Свързването с Божествения свят носи топлина за чувствата и човек се повдига. Всякога при свързването на тялото с Божествения свят иде здравето.

Та казвам: Ние идем в религията до хигиената. Ако една религия не може да направи тялото здраво, не да пие вино, но да пие хубава вода, не да яде свинско месо. Една религия трябва да повдигне човешкото сърце. Науката трябва да повдигне човешкия ум. Социалният живот ще се роди от тях. Социалният живот е роден от

човешката мисъл и човешките чувства. Следователно, всяка една специална работа, каквато и да е, мяза или на бащата или на майката. В едно семейство като влезете ще видите дъщерята на кого мяза. Онази дъщеря, която мяза на майката, носи чертите на майката. Онази дъщеря, която мяза на бащата, носи чертите на бащата. Синът, който мяза на бащата, носи чертите на бащата. Синът, който мяза на майката, носи чертите на майката. Някой път носи външно чертите на майка си, не носи характера на майка си, а някой път носи сърцето на майка си. Някой път носи ума на баща си, а някъде е обратно. И с дъщерята е същото. Казвам: При сегашните вярвания, какво трябва да правите? Вие казвате в какво вярваш? В какво ще вярвам. Вярвам в това, в което си роден. Ако не е вложена в тебе вярата, в какво ще вярваш? Ако не е вложена надеждата, в какво ще вярваш? Ако Любовта не е вложена, възможността да обичаш ако не е вложена в тебе, какво ще обичаш? Искате по някой път да ви обича човек. Дайте си отчет. Една жена се обича заради капитала, който съдържа в своето сърце. Един мъж се обича заради капитала, който съдържа в своя ум. И двамата като се съединят, децата обичат баща си и майка си заради капитала на баща си и майка си. Тогава се явява от капитала на ума и сърцето се ражда човешката сила. Децата са, които са силни. Помнете, децата са най-силните същества в света, няма по-силни от тях. Като се явят в къщи, заповядват на баща си и майка си. Те се подчиняват, треперят. Разправяше ми един господин. Тамън се облякъл един български професор с фрак, с цилиндър, ще отива на угощение някъде. Неговото дете, момиченце или момченце, хвърлило топката и тя отива под кревата. Татко, казва, дай ми топката. И бащата с цилиндъра, отдолу под кревата изважда топката и я дава на детето. Той като войник отива да я извади. Децата са силни. И бащата е силен. Много бащи правят една погрешка. Искат да бъдат силни. Но бащата може да влияе със своя ум. От мене помнете един съвет. Бащата влияе с ума си, инстинктивно се подчиняват. Майката заповядва със своето сърце, със своето желание. Ако рече да заповядва

със силата си, възпитанието винаги не върви. Децата трябва да заповядват с разумната сила. Децата трябва да бъдат разумни. Бащата трябва да бъде със светлина, да носи силата на ума. Майката да носи силата на сърцето. Казвам: В сегашното възпитание има една неразбория. Казвате да се възпита човешката душа. Една човешка душа не може да се възпита без дух. Един дух не може да се възпита без една душа. Един човек не може да се възпита без дух и без душа. При сегашното възпитание ние признаваме ума и сърцето. Има нещо, което куца. За душата казваме: Кой знае - една функция. Духът е нещо отвлечено. Значи, признаваме произхода на ума, значи признаваме съществуването на децата, а отхвърляме на бащата и майката. Човек няма ни баща, ни майка. Един неестествен ред на нещата поддържаме. За мене под думата Бог разбирам Онзи, Който първоначално родил нещата. За мен Бог е от Когото поляризирането излиза. Бащата и майката са излезли от Бога. Бог се поляризира в два полюса. В Мъдростта и в Любовта се поляризира. От туй поляризиране е излязъл човекът. И създаде човека по образ и подобие свое. Някой път вие искате да знаете какво нещо е Господ. Онова най-благото същество. Тия хубавите мисли, които по някой път ви идват и ви вдъхновяват, за които вие сте готови да се жертвате, ония хубавите желания, за които вие сте готови да се жертвате, то е Бог. В тия желания, в тия мисли е Бог. Тия хубави мисли са образи. Хубавите желания - това е подобие на Бога. Когато казваме, че Бог се е въплотил в нас, когато в нас се проявява силата, Бог в нас се е въплотил. Най-първо Бог се проявява като мисъл, като чувство. Той ще се въплоти в нас. Казва: Ще се вселя да живея в тях. Няма по-хубаво нещо Бог да се въплоти в човека. Тогава има един организъм здрав, навсякъде може да ходи, неговият път е отворен. Той е щастлив. Въплощение аз разбирам. Писанието казва: "Роден е от Бога". Заченат в утробата на майка си, ти си ограничен в утробата на майка си. Нямаш право да разсъждаваш. Нямаш право да гледаш. Само ще чувстваш. Каквото казва майка ти, ще слушаш.

Необходимост е. Щом те роди майка ти, тя изведнъж ти дава тази свобода. Майка ти, която те родила, и баща ти искат да бъдеш свободен. Започнеш да говориш, да дишаш, да гледаш, да слушаш. Постепенно ние минаваме от сила в сила в живота. От свобода в свобода. Постепенно трябва да се освобождаваш. Свободата в нас иде според степента на Любовта. Според степента на знанието иде свободата. Човек, който е слаб в Любовта, слаб е и в свободата. Който е слаб в своите желания, слаб е и в_

Да се върнем. Тази разумна природа е създала човека. Тя го е създала разумен. И за бъдеще, които искат да възпитават, трябва да знаят едно дете кога е родено и как е родено. Детето още като го погледнеш ще знаеш гениално ли е, талантливо ли е, или е обикновено. Обикновеното дете, обикновено ще си остане. Не е лошо, за бъдеще може да бъде талантливо. Талантливото дете ще остане талантливо. За бъдеще може да бъде гениално. Гениалното ще си остане гениално. Гениалното и то трябва да прогресира.

Та срещам хора, които искат да влязат в рая. Що е раят? Раят е школа да придобиваш знания. Като влезеш в рая трябва всичко да проучваш, всичките предмети. Вие се намирате събрана публика. Ако вие разбирате, вие сте толкова разнообразни, с разнообразни енергии, напълнени с такива разнообразни мисли, листове сте на разни епохи, какво ли няма написано на вас. Много важни работи има написани. Някой път вие се срещате, но не знаете как да се четете. Като срещнете кого и да е от вас, може да прочетете на стотната страница. Ще кажат: Обърни внимание на неговия дух, ще видиш какво нещо е хубав дух. Обърни внимание на неговия нос, ще видиш какво нещо е хубав нос. Обърни внимание на долната бърна на неговата уста, ще видиш какво нещо е долна бърна. Обърни внимание на неговата горна бърна, ще видиш какво нещо е горна бърна. Обърни внимание на неговите очи, на зеницата, да видиш какво нещо е зеница. Обърни внимание на бялата част на окото. Виж (на) брадата му каква вглъбнатина, как е заострена, или каква широчина има. Вижте

скулите издадени ли са или вглъбнати. Гледайте неговите линии на неговото чело. Аз гледам по някой път като ме срещат, плашат се. Аз го чета, той нека се крие колкото иска. В едно зърване аз фотографирам и зная какво има. Като го зърна, взема само ухото и го чета. Фотографирам нещата и чета. За мен са данни, мене не ме интересува неговият личен живот, но той цяла библиотека носи в себе си. Туй, което носи в ухото, написано в никоя библиотека го няма. На ухото е писано. На друго ухо като се фотографира, няма това. В никого другиго разбира се го няма, туй, което е в туй ухо, написано за създаването на света. Ако иска някой да изучава анатомия, той трябва да изучава човешкото ухо. Та казвам: При голямото богатство, при което вие сте създадени, богати хора сте вие, вие ходите, ядете коричките. Хамбарът ви е пълен с най-хубавото жито, вие ядете горчив хляб, горчиво брашно. Оплаквате се, че нямате никакво знание. Аз имам за знанието друго понятие. За мене знанието е чист извор, който се излива. Не само да биеш един тъпан, това не е знание, но един човек, който има знание, който дойде при вас, един гениален човек, който е съвършен, той като мине по-край вас и вие сте болен, ще оздравеете. Ако хората се пекат на слънце, ще оздравеят. Как ще оздравеят? Ще го видите. Печи се на слънцето, болестта, която имаш, слънцето я обича, ще я вземе, ще я изтегли и в замяна на болестта ще ти даде друго нещо. Туй вещество слънцето ще обмени. Ако по обед вие се печете, ще имате слънчев удар. Тази светлина не е за вас. Слънчевите лъчи вие не можете да възприемете перпендикулярно. Преди години наш приятел ходеше гологлав. Цял месец ходеше замаян, не може неговият мозък да възприеме. Не е лесна работа. Трябва да се аклиматизира. Казвате: Ходи гологлав. 10 часа като дойде, носете сламена шапка. Ако косми достатъчно нямате, носете сламена шапка. Българинът много се е уплашил. Носи калпак да не би да го удари слънцето.

Разумното начало иде в света да се въплоти. Създават се нови хора в света. Първото нещо в света, забелязват се млади моми не се

безпокоят за нищо, но щом се оженят, започват да се безпокоят. Защо се безпокоят, каква е разликата. Понеже един нов живот се е родил. Децата разбират новия живот. Новото, което в нас се ражда, носи туй безпокойство. Ти ако не се безпокоиш, нищо ново не е родено. Първото нещо, което се роди, страх ни е туй роденото дете да не се изгуби. Безпокоим се за онази хубавата мисъл в нас. За хубавото желание, което съществува в нас. Всеки човек, който не може да отхрани една хубава мисъл, едно хубаво желание, той е бездетен, няма никакво бъдеще. Всеки трябва да упова на тази Божествена мисъл. Ако има 2, 3, 4, 5, още по-хубаво. Най-малко трябва да има една гениална мисъл, която да отхрани в себе си. Туй е едно семейство. Ти ако нямаш една хубава мисъл, за която да умреш - по човешки говоря, аз не искам хората да умират. Смъртта за мен не е идеал. За мен умирането. Ти ако нямаш една мисъл, за която да се жертваш, ако нямаш едно желание, за което да се жертваш, и ако няма една постъпка, за която да се жертваш, за три неща да си готов да се жертваш, или другояче казано, или да може да устояваш на Мъдростта, да може да устояваш на Любовта, за можеш да устояваш на Истината. Или да можеш да устояваш живота, значи да обичаш живота, да устояваш знанието или да обичаш знанието. Да устояваш свободата или да обичаш свободата. Второто проявление на Любовта, Мъдростта и Истината. Съществува един закон в света, когато ние обичаме един човек в света, ние искаме да се запознаем с целия негов род. Ако някой каже Бог и не се запознава с неговите близки, каква Любов има? Понеже Христос казва: Както ме е Отец възлюбил. Бог го е възлюбил и Той дошъл да възлюби хората, да се запознае с хората. “Тия овци твои бяха, даде ги на мене, заради тях полагам душата си, за тях всички страдания мога да понеса. Да покажа, че Любовта към Бога каквато е към мен, такава е и към онези, които принадлежат Нему”. По някой път някой казва: Аз не мога да любя всички. Ако ти Бога не любиш, никого не може да любиш. Щом обичаш Бога, обичаш всички. Щом не обичаш Бога, никого не може да обичаш. Под думите

да обичаш всички разбирам Бога ще обичаш. Бога ще обичаш най-първо. Щом Него обикнеш, възможно е и всички да обикнеш. Без Неговата виделина невъзможно е да обичаш другите. Онзи младият момък, който като зърне младата мома, даже едно косъмче като падне от главата, вземе го, че го свие в книжка. Носи го. Някоя дрепчица паднала, някое парче, тури го в джоба. Изважда портрета, гледа го, туря го в джоба по 20 пъти. Как е възможно човек да обича? Чудни сме ние. Ние искаме да лъжем себе си. Любовта ни към Бога трябва да бъде искрена. То е силата ни. Силата на бъдещето човечество зависи от Любовта към Бога. На всинца най-първо препоръчвам: Научете се да видите Бога. Научите ли него всичко е възможно. Не научите ли него и другите неща са невъзможни. Не препоръчвам да обичаш този или онзи. То е лесно, щом обичаш Бога. Всичко е възможно като обичаш Бога. Като не Го обичаш, нещата остават нереализирани. Тъй седи новото в света. Та казвам: За да се освободим от миналото на живота си, трябва да обикнете Бога. Като обикнете Бога в тази Любов животът ви ще върви от сила в сила. Всеки ден ще се подмладявате. Ако един от вас обикне Бога, още днес ще се подмлади 10 години, утре 20 години. Виждам във вас един оттенък на лицата. Казвате: Тъй се говори, но мъчна работа е. Мъчна работа ли е за жадния да пие вода? Ако не си жаден, три дена си седял, казваш: Не мога да я пия. Не една капака, а хиляди капки ще пие изведнъж. Поглъща тия капки. Казваш: Колко е хубава тази вода! За Любовта казвам: Трябва жажда. Да трепери и духът, и душата, и умът, и сърцето, да имат жажда, че като възприемеш Любовта, да кажеш: Това е животът. Казвам: Възлюбете Господа с всичкото си сърце, за да се освободите от всичките несгоди, в които сега се намирате.

Ще ви дам едно външно правило. От горе ще започна. Радвайте се на очите, които Бог ви е дал. Радвайте се и на туй, което виждате. Радвайте се на ушите, които Бог ви е дал. Радвайте се и на туй, което чувате. Радвайте се на носа, който Бог ви е дал. И на уханието се радвайте. Радвайте се на устата, която Бог ви е дал. Радвайте се после

на ръцете, които Бог ви е дал. Радвайте се на устата си, на носа си, на ушите си, на очите си и Бог да ви благослови.

Тайна молитва

35. беседа, държана от Учителя на 7 юни 1942 год., 10 ч. с., неделя Изгрев, София

РАЗУМНИ И НЕЗЛОБИВИ

Отче наш.
"Благост, благост".

Ще взема няколко стиха от 10 гл. на Матея, от 16 ст. до 21 ст.

"Духът Божи".

Отдавна в миналото още от памти века с обърнато внимание на големите противоречия, които съществуват в света. Христос дава едно правило: Бъдете разумни като змиите и незлобиви като гълъбите. Стремежът на всички хора в света е да живеят добре. Това е един вътрешен стремеж. В цялата природа всички живи същества имат желание да живеят добре. Ние хората нямаме ясна представа за растенията. Не че в тях няма желание към добър живот. Например, за малките насекоми и за другите животни ние мислим, че те нямат страдание. Значи само ние страдаме. За растенията казваме: Това е растение. Допуснете, че в света има един Промисъл. Този промисъл може да е чисто обществен, може да е само на физическия свят - за личността, или за човека, а може да съществува и за всички живи същества. Например, един автор, някой философ или поет пише една книга. Той все ще я пише за някого. Този, за когото е писал един ден като чете книгата, ще разбере вложеното в нея. Та казвам, и природата има писани книги, както Бог е писал. Който знае, как да чете, той ще намери ония неща, които са необходими за неговия живот. И трябва да се признаят тия неща, а не само да кажем, че някой говорил или писал нещо. Може да е писал някой търговец, да препоръчва дрехите си. Той пише: Това са хубави вълнени дрехи. Ако търговецът знаеше как да препоръчва своите дрехи, да ги представя като чисто вълнени, каква пропорция, колко на % от всичко е истината. Не че този човек няма желание да продава чиста стока, но е

него са излъгали. Продали са му дрехи за чисто вълнени без да са такива. Той продава на другите дрехи от чиста вълна, но като ги разгледаш, оказва се, че не са чисто вълнени. Всички съвременни теории за живота не са абсолютно чисти, има някакъв процент примеси. Например, теорията за създаването на света на учените и на религиозните хора отговаря ли на абсолютната истина? Следователно, тя е създадена в тъмно време, не е създадена когато слънцето е греело, тя е създадена през нощта в бурята на живота, а не когато дърветата и цветята са цъфтели. Каква философия има в тази теория. Тя е временна философия, временна теория. Такива са и състоянията на хората - временни, преходни. Като видят, че някой е весел, радостен, те не могат да го търпят и казват: Какво се е развеселил този човек, защо е толкова радостен, не знае ли, че има страдания в света. Страданието е повече от радостта. Според мене страданието е изключителен процес в света, а радостта е закон вътре в света. Не са болестите, които преодоляват. Животът преодолява. Здравето е качество на живота. Може да се приведат много примери за изяснение. Вие, религиозните хора, често се спирате върху известни въпроси. Казваш: Господ не се грижи за мене. Не. Много се грижи за тебе. Трябва да имаш ясна представа, че в нашата система има два милиарда слънца. Около тях има други слънца и те си имат там свои планети, които се грижат. Кой се грижи за тях. Те сами ли се движат. Значи милиарди земи, милиарди слънца и всички заемат част от пространството. Земята, която се грижи за своите произведения, мислите ли, че Господ няма да се грижи за всички. Как мислите върху това? Кой друг може да се грижи за тебе. Ти мислиш, че за тебе трябва да се грижат всички. Колко време трябва да мисли Господ заради тебе? Ако Той е създал два милиарда слънца и всички очакват Той да има грижата за тях. Колко време ще определи за тебе? Вие трябва да разсъждавате правилно. Вие трябва да дойдете до заключението, че Господ никога не е престанал да мисли за вас. И ще дойде ред за всеки едного поотделно. Това е специфичната Му мисъл.

В Неговата мисъл всички са предвидени. Ти трябва да разчиташ на общия Промисъл на Божественото. Там, дето всичко е предвидено. Ако е до частния Промисъл, там вече въпросът е друг. Един вол не може да третира стиха, дето се говори за Божия промисъл. Но в общия промисъл и волът е предвиден. В специфичния промисъл, друг е въпросът. Представете си сега всички мислят, че са независими в света. Те мислят, че каквото искат могат да направят. Това е едно заблуждение, че човек е независим. Могат да мислят каквото искат, но не е така. Ако (на) актьора му кажат, че ще играе една роля, може ли да играе каквото той си иска. Той може да играе само такава роля каквато е предвидена в пиесата. Каквато авторът е съставил. Но не каквато публиката иска. Той никога не играе ролята каквато той иска, но играе каквото му свирят. Ако една майка се подава на желанията на децата си, каквото те искат, каква майка е тя? Не ти ще заставиш децата да правят каквото е нужно. Пък и майката не ражда каквито иска деца. Може ли да ражда деца, каквито хората искат? Може ли да бъде денят какъвто ти искаш? Не. Ти ще раждаш такива деца, каквито природата изисква. Ти ще се проявиш както настоящето изисква, а не както бъдещето. И дървото ражда плодове, каквито днес отговарят на него. Прав е човек да каже: Аз играя роля, каквато искам, но не става така. Обаче, Божественото, когато се появи в човека, тогава той може да играе каквато роля иска. Ако е цигулар, ще каже: Аз ще свиря на цигулката и цигулката не може да издава друг глас, освен на цигулката. Тя издава такъв звук, за какъвто е направена. Ако вземете една стара цигулка от Гарнелии или от Амати, те се различават по тембъра си, по мекотата си, но вън от това зависи и от цигуларя, който свири. Ако свири на една цигулка от Гарнелии, ще излезе един тон, но ако свири на Амати или Страдивариус, тонът ще бъде друг. Та казвам: Хората са различни инструменти. Някои от тях ги виждаме, че са много прости цигулки, свирят на него, но не издава хубав тон. Тази цигулка, която е попаднала в лоши ръце, губи от гласа си. Попадне ли в ръцете на един майстор, тя се повдига.

И тъй когато се проповядва едно учение, и се тълкува дали и право или не, трябва да се види, дали се ръководи от Божествения Дух. Ако Божествения Дух ръководи, хората се повдигат. Същото се отнася и до знанието. Трябва да се знае, за какво е предназначено това знание. Вземете в съвременния свят безпокойството, което съществува между хората. Те казват, какво ще стане с нас. Какво ще се страхуваш, какво ще стане с тебе. Това зависи от тебе. Ако се грижиш за себе си, ще ти бъде добре, ако не се грижиш, ще пострадаш. Казвам: В света съществуват условия, които трябва да използуваме. Често ние страдаме от това, че не сме използували всички добри условия, които ни са дадени. Да ви приведа един пример. В един от съвременните европейски университети един от професорите, няма да ви кажа името, той бил някак си неразположен към един от студентите, гледал да го скъса някак, да го смачка. Студентът се чудил, какво иска професорът от него. Неразположен бил професорът. Един ден професорът вървял по една улица, паднал някак си и изкълчил крака си - не може да стане. Притичва се един господин, повдига професора, хваща го под ръка и го пита, къде живее. Като го завел у дома му, професорът се обръща към господина и вижда, че това е този студент, към когото имал неразположение и късал на изпитите. Като погледнал към този момък, в тоя момент сърцето на професора се обърнало към този студент. Оттам насетне професорът бил крайно разположен към този студент и на последния тръгнало напред. До това време студентът беше неспособен, но един важен момент спаси положението му и той стана талантлив. Професорът казва: От този момент като влизах в класа, поглеждах, дали този студент е там. Той ми стана приятел. Докато беше злото в мене, студентът ми беше неприятен. Ако и студентът мисли, че професорът има само едно желание да го измъчва и той не е прав. Професорът, това е съдбата. Щом си внимателен към нея, и тя ще се смекчи. Ако студентът беше казал: Така му трябва, нека си счупи крака, съдбата нямаше да се смекчи към него. Друг един пример. Това се случва в

България. Един господин върви по улицата и носи в джоба си едно хубаво перо от тези златните. Случайно пада перото от джоба му. Гледа един човек тича подир него и му подава перото. Той казва: Благодаря! Благодари той, но след два, три дни вижда същия господин - хванали го двама души и го карат някъде. Той се заинтересува и пита, къде го карат. - Има да дава, не си платил дълговете, затова ще го затворим. - Оставете го, не го затваряйте. Изважда от джоба си и плаща заради него дълга му. Това е услуга. Това е благодарност. Той казва: До това време аз нямах желание да давам, но от този момент в мене се пробуди чувството на състрадание и справедливост. Казвам: Този човек намери перото ми и ми го даде. Той можа и да го скрие. Тази постъпка събуди в мене чувство на справедливост и аз бях готов да му помогна. И аз пожелах да покажа своята човещина. Ако ти занесеш перото на човека, ще видиш от друга страна подкрепа. Така ще ти благодарят. И в света съществува един общ промисъл. Дойде един човек, иска от тебе една услуга. Господ работи чрез него, услужи му. Може да се случи този същия човек да помогне на другите хора. Той казва: Този човек ми помогна и аз ще му помогна. Той ми направи една услуга, и аз ще направя друга услуга. Той постъпи по човешки и аз ще постъпя по човешки. Ако ти в даден случай направиш една услуга, това е онзи Божествен импулс, който действува в тебе. Няма да се мине дълго време, ще видиш добрите последствия от твоята постъпка. Ако ти постъпиш по Божествено, и с тебе ще се случи това, което ти си направил. Ако не постъпиш по Божествено, ще носиш последствията.

Христос казва: "Бъдете разумни както змиите, и незлобиви както гълъбите. От тях трябва да се учим. Незлобив трябва да бъде човек като гълъб. Казвате: Човек не може да бъде незлобив. Самата наука ще го застави да не бъде такъв. Той изучава често растенията, бръмбарите, насекомите, ще реже главите им, ще къса главите им, ще ги туря в спирт за някакво бъдещо време. Та учените хора без да искат правят престъпление. Тук имаше един познат, който цели десет

години хващаше пеперуди, осакатяваше ги, туряше ги в спирт, под стъкла. Не мина много време, случва му се едно голямо нещастие. Той казва: Аз зная, че това нещастие ми дойде заради пеперудите. Някой път някои отидат в операта да играят, да пеят. Знаете ли че тези оперни певци са мъченици. Аз никога не бих желал да бъда оперен певец или артист. Те като играят на сцената, заемат такива мъченически пози, които не им се отразяват добре. Като ги гледаш на сцената, виждаш мъчението, което преживяват. За да създадат ефект, те се изопачават. Този грим на лицата им не се отразява добре. Друг е въпросът с тези, които дават концерти, те не си турят грим. Тия артисти трябва да изчистят този грим от лицата си. Те изтриват лицата си с кърпите и после със същите кърпи си услужват. Представи си, че тия хора трябва по четири, пет пъти да мажат лицата си, веждите си. Мъченици са те. После има други мъчения. Да играеш роля, която не ти е присърце. Например, една млада девица търси чистотата, а артистът я прегръща, трябва да играе роля любовна. Той иска да се жени за нея. Тия неща се оправдават с бъдещето, което иде - страданията. Страданията на едно растение се оправдават с това, че от това растение може да се направи една хубава цигулка, един хубав инструмент, който да причини на хората хиляди блага. Един добър цигулар може да причини на хиляди хора полза. Една цигулка, направена от едно дърво помага на цялото растително царство. Като се свири на тази цигулка, цялото растително царство се подобрява. Един човек като живее добре, с неговия живот се подобрява и животът на цялото човечество. Той е като един център. И Бог е център. Ти като живееш добре, ти ще подобриш живота на всички същества. Един ден като отидеш на небето, ще кажат: Този е, който повдигна цялото човечество напред. Той може да е един философ, или поет, или цар, или може да е един овчар в гората, не е важно, но той става подтик. Дванадесетте апостоли не бяха милиони, не бяха свършили с някои особени дипломи, но дванадесет обикновени хора, но те помогнаха на

света. Те принесоха много по-голяма полза на човечеството, отколкото много учени или философи.

Та казвам: В нас, съвременните хора, Бог е вложил много голямо богатство, в един човек Бог е вложил една душа. Това е ценното. Ти търсиш своето щастие вън от себе си, не се вглеждаш в своята душа. Ти не подозираш, че си предназначен за нещо велико в света. Това е предназначението на душата. Ти си предназначен един ден да станеш ангел, да ходиш като посланик от едно място на друго, да внесеш нов ред, свобода, да носиш знанието на Бога в света. Казваш: Какъв ще бъда. Питам ви: Във времето на Адама, когато ви създаде Господ, какви бяхте? Вие бяхте като бръмбарчета в Адама, малки клетки. Казват, че в Адама всички са сгрешили. Вие в Адама играхте роля, каквато играят сегашните клетки в човешкото тяло. Има повече от тридесет милиарда клетки в човешкия организъм. Знаете ли, колко голямо число е 30 милиарда? За да прочетете тия клетки, знаете ли колко време ще ви вземе? Един живот няма да ви стигне, пък и два няма да ви стигнат. Обаче днес вие сте извън Адама. Този Адам е станал по-голям, че вие, малките клетки, не може да играете роля сега, но само разсъждавате и критикувате Адама, защо той е направил тази по-грешка. Че тогава защо гласувахте и вие в него? Защо не си дадохте бюлетината за друго нещо? Ако ви кажа, че двама от вас тук сте били съветници на Адама, какво ще кажете? Ако вие не бяхте си дали думата. Ева нямаше да сгреши. Какво ще кажете на това? Ще кажете, че това не е истина. Но това още не значи, че вашето отричане е абсолютна истина. Това е предположение само. Душата на човека е нещо, в което човек трябва да вярва. Сам човек е жива душа, в която живее един безсмъртен дух. Казвате: Тогава той има отлично сърце, един отличен ум. Значи, ти си изпратен в света да работиш чрез този дух, който е вложен в твоето тяло. Чрез твоя ум, чрез твоето сърце ти придобиваш необходимото за тебе знание. Това знание иде от възвишените същества. Всички хора се нуждаят от вътрешно познание. Представете си, че в миналото сте имали едно голямо

нещастие. Ти се молиш, но никой не те слуша. Даваш сигнал, никой не те чува. И в сегашния живот, когато някой параход потъва в морето. Дава сигнал и се притичат на помощ. В миналото е давал сигнал, но никой не се е притичвал. Значи като влезем в един организиран свят, веднага ни се отговаря. Когато Бог не отговаря на нашите мисли и желания, ние сме вън от организирания свят. Това показва, че човек още не е станал част от организирания Божествен свят. В организирания свят, всякога се дава отговор. "Просете", казва Евангелието. Аз прося чистия въздух. Трябва ли ангелите да ми донесат този въздух в бъчва? Те ще ме заведат на такова място, дето има чист въздух и аз ще дишам благото, определено за всички. Та в миналото хората са били затворени и благата са били затворени. Ние отваряме света на Любовта. Някога като проповядвам за Любовта, казвам: Че това е нова врата, която Бог е отворил за хората. Хората трябва да я търсят. Затова Христос казва: "Аз съм вратата". Любовта е новата врата, която Бог е отворил и която ще ви въведе във Вечния живот, във вечния порядък на нещата, дето ще се реализират най-хубавите ви желания. Като влезеш в този порядък, ти няма да искаш да бъдеш богат, няма да искаш да бъдеш много учен, да имаш много книги. Дето и да се намираш в този порядък, като искаш да четеш, навсякъде ще имаш възможността: Във всеки лист навсякъде ще може да намериш това, което те интересува. Някога ходиш, търсиш някой авторитет да четеш. За мене всеки лист е авторитет. В листа аз чета. Аз зная как да го чета. Какво е написано във всеки един лист? (В) сегашните библиотеки не е писано туй, което е в природата. Едва след 10 хиляди години ще бъде написано. Ако река да чета какво е писано там, ще кажа: Там е писано и за зелената трева и за камъчетата, и за дърветата. Във всичко има известна философия. Във философията на живота се крият благото и радостта. Аз поставям работата така: 5 или 10 дни си бил гладен. Ти носиш един диамант голям като паче яйце. Аз нося един хляб и ти казвам: Избери си едно от двете: диаманта или хляба. Кое от двете ще избереш? Предстои ти да извървиш един

път от 50 километра. Ще избереш ли диаманта голям като паче яйце или хляба? В случая хлябът е по-ценен от диаманта, нищо повече.

Казвам: Всяка Божествена мисъл, която може да посееш. Всяко Божествено чувство и всяко Божествено желание, което може да посееш, струва повече от всичките богатства, които човек може да има в света. Да ви приведа един древен анекдот: Един овчар в миналото, като пасял овцете си, от време на време се изгубвала по една овца, по една от неговите овце, и другите овчари се оплаквали, че някой крадял от овцете им. Един ден първият овчар се запознал с друг овчар, дошъл отнякъде със своите овце. Щом се запознал с него, оттам насетне той забелязал, че неговите овце не се губят вече. Всичките овчари, които пасли овцете си около първия овчар, които го крадели, се махнали от това място. Казвате, как тъй. Казвам: Щом дойде една отлична мисъл, или едно отлично желание във вас, всички лоши желания и мисли във вашата душа напущат душата ви и бягат. Хубавата мисъл господствува вече. Щом хубавата мисъл не е в твоята душа, около вас се трупат лошите овчари и вие постоянно се смущавате, и вашата нервна система ще се омаломощи от лошите условия. Това не ти върви, онова не ти върви, оскъден е хлябът, малко е водата, вкъщи викат. Казвам на съвременните хора, че те трябва да имат вяра в Бога, придружена с любов. Чудни са сегашните хора, даже и най-напредналите. Те не знаят, че даже и най-малкото съмнение, проникнало в ума им, е вече спънка. В древността един от великите учители из-пратил своя ученик да мине през една гора, дето никой не могъл да мине. Всеки, който минавал, все пострадвал. Учителят му казал: Като минеш през гората, ако обикнеш съществата, които населяват гората, те ще се отнесат много добре с тебе. Ако не ги обикнеш, те ще се разправят с тебе така, както те си знаят. В тази гора имало една голяма змия и много жестоки зверове. Ученикът минал през гората благополучно, върнал се при учителя си и казал: Много добре се отнесоха с мене. - Добре се отнесоха с тебе, защото ти ги обикна. Сега вие седите и казвате: Това е звяр. Знаете ли, че вълкът

коленичи и се моли на Бога, и мечката, и тигърът, всички животни, колкото и да са жестоки, и те се молят на Бога. Казвате: Възможно ли е? Един ден като бях във Варна, наблюдавах чайките. Една чайка се спусна надолу, а рибите навлизат дълбоко във водата. Тя слиза надолу, те потъват надълбоко. Двайсет пъти се спуща надолу, двайсет пъти се издига нагоре, нищо не може да хване. Като не можа да задоволи глада си, тя се спря на едно място и започна да се моли на Господа. Казва: Господи, дай ми нещо за ядене, гладна съм. Аз намирам желанието на тази чайка на място. Често и човек има едно желание непостижимо, може би цели двайсет години се стреми към него, казвам: Обърни по-гледа си към Бога. На двайсет и първата година твоето желание ще се постигне. Не губи надежда. Моли се постоянно и желанието ти ще се реализира. Казвате, че сте остарели. В Божествения свят старо няма. В Божествения свят има вечно подмладяване. На земята хората вечно остаряват, а в Божествения свят вечно се подмладяват, точно обратното. Туй, което на земята вечно остарява, на небето вечно се подмладява. На земята всички един след друг остаряват, а в Божествения свят процесът е обратен. Там съществува вечно подмладяване. Там всички са млади, а на земята всички са стари. Онова дете, на което майката постоянно помага, не е младо, то е старо, по-старо от най-стария човек. То и като младо е старо, и като старо е пак старо. В Божествения свят такива работи няма. Това дете няма нужда от майка си да му помага. В него се заражда желание то да помага на другите. Това е казано в Писанието: "Които очакват Господа, ще се подмладяват". Не мислете, че баща ви или майка ви ще ви подмладят. Процесът на подмладяването е процес на Божествения свят. Като възприемате Божествената Любов, ще се подмладите. Ако гъсеницата знае, как да се подмлади, защо човек да не знае? Гъсеницата след четири, пет месеца се подмладява, пеперуда става. По същия закон е хората могат да се подмладят, но те са забравили закона на подмладяването. Защо? Защото живеят при съвсем лоши условия. Докато е гъсеница, условията на живота ѝ са

лоши, след известно време, когато се превърне на пеперуда, животът й от несносен, става отличен. Тя се преоблича в хубава царска премяна и става като царица. Тя се облича в хубави красиви дрехи.

Казвам: Онзи, който ви е изпратил на земята, има грижата за вас. Сега аз говоря на онези от вас, които съзнават, че има душа. Вие някой път се намирате в дълбоки изби, при които мъчно е да ви се покаже, какво е Божествения свят. Трябва да ви извадят от тези изби, да видите, къде е онзи свят. Вие сте потънали в една изба и докато не излезете от нея, и не уповаете на вашите криле, вие не може да видите Божествения свят. Като излезете от избата, ще видите, че отвънка е раят. В избата, в която живеете, там е адът. Казвате: Кой ще прецени? Казвам: Ако животните познават, кога полетата се раззеленяват, когато цветята се разцъфтяват, защо ние да не знаем, кога ще дойде Божественото в човешката душа? Ако животните познават, кога иде пролетта, защо ние да не познаем, кога иде Божествената пролет? Всеки от вас трябва да даде подтик на своята душа, да работи за общото благо. Когато реката потече, има ли тя възможност да задържи водата за себе си? Не, тя пропуща водата да тече през нея, да тече надолу. Следователно, когато Господ дава своите благословения, ние туряме ли каци да го събираме? Оставете тези каци. Цялата земя е Божествена съкровищница. Тя е проводник на Божествените блага, проводник на Божествените мисли, на Божествените чувства и желания, които Бог изпраща в света. Тя е проводник на онези Божествени сили, които Бог изпраща на земята. За да се подобри твоето положение, стани и ти проводник на Божественото. Когато си поставиш за цел да не мислим за себе си, твоето положение ще се оправи. Да ви приведа един пример. Ако майката постоянно казва на детето си, че трябва да израсте и детето мисли само за това, то скоро ще се сбабичоса. Ако детето не мисли за своето израстване, то само по себе си ще израсте, толкова, колкото му е потребно. Ти не трябва да мислиш и колко богат ще бъдеш. Това ти е определено. Не трябва да мислиш и колко умен да бъдеш. Аз мисля,

че богатството е изключено за глупавите хора. То е изключено и за болните хора, то е изключено и за слабите хора. Богатството е качество за здравите, за умните, и за добрите хора. То е на тяхно разположение. Аз сега разглеждам право. Не тъй както статистиката казва, че богатството е на разположение на богатите. Но богатството, което е на мое разположение, на най-умния човек. Всичкото богатство, което съществува в природата, е на негово разположение. В дадения случай, аз мога само да се ползувам. Сега чудни са по някой път хората. Някой иска, търсят лекарство. Аз някой път като съм неразположен наместо да отида в аптеката, излизам вън, турям си гърба на слънцето, концентрирам ума си и лекарството от слънцето иде. След като се попека 10-15 минути, каквото и да е главоболие, ще изчезне. Коремоболието ще изчезне. Как става това, то е моя работа. Най-първо като се пека на слънце, аз се нагаждам тъй хубаво, че да ме стопли. И да прати енергиите си към стомаха ми. Аз когато се пека на слънце, мога да ви дам един метод, много малко закусвам, като бръмбара. Приемам един бръмбарски обед. Една-две череши, ще сипя в термоса си топла вода и от време на време ще гълтам по малко топла вода. И се пека на слънце. Казвате: Какво ще стане? Ще стане туй, което никъде не става. Тази вода привлича енергиите, които идат от слънцето. Като пожелае това вече знаят на слънцето или изпращат туй, което ни трябва. Туй, реалното, което лекува, ни го изпращат от специфично място. Веднага се размърдва мястото. Това е доста трудна работа. Помоли слънцето да ти изпрати слънчева енергия и то ще ти изпрати от своята енергия, от специално място. Тази енергия иде по права линия. Знаете ли каква малка част се изпраща. Земята е един милион и 500 пъти по-малка от слънцето. Нашата България е още по-малка от цялата земя. Колко енергия пристига до нея? Да ви кажа магията. Когато обичаш човека и когато той те обича, всичко ще направи заради вас. Когато вие обичате, всичко могат да направят заради вас и в Писанието е казано: “Око не е видяло и ухо не е чуло, това, което е приготвил Господ за онези, които го любят. Цялата

природа е приготвена за нас, за онези, които любят, много неща. Трябва да отворите душата си за Божествената Любов, за да се притекат Божествените блага, да дойде онзи процес за вечното подмладяване на земята. Хората трябва да се обичат, да се стремят към Любовта, за да се подмладят. Сега ние трябва да станем слепи за погрешките на хората, в какъв смисъл? - Във всякакъв смисъл. Някой казва: Ти имаш да даваш. Защо не си платиш дълга? Че ти се поставяш съдия. Кажи на човека: Имаш ли да даваш нещо? - Имам. Тогава аз изваждам и плащам. Аз разполагам с несметно богатство. - Ти имаш ли да платиш? - Нямам. Там, дето минавам, аз плащам дълговете на хората. Щом съм по-богат, аз ще плащам за всички. Някой е болен, аз ще отида да помогна. Че някой съгрешил, не го питам защо съгрешил. Но казвам: Ти болен ли си? - Болен съм. - Ще ти помогна. Та Божествения живот, в който живеете, даром сте взели, даром давайте живот, в който живеете, даром сте взели, даром давайте. Докато търсиш погрешките на хората, ти не може да приемаш Божествените блага. Често, вие правите погрешките на животните. Минава едно куче през един мост, носи в устата си една кост. То вижда, че друго куче носи костта. Оставя костта на моста и се хвърля във водата да гони другото куче. Вън от брега друго куче чака, да вземе костта. Взима я и заминава. Първото излиза мокро от водата, търси костта, но костта я няма. Задигнал я някой. И ние сме от онези, които търсят костта във водата. Това е въображаемото нещастие, което съществува. Дръж костта в устата си. Благото, което търсиш, Бог е вложил в тебе. Благодари за него. Виждаш, че един човек се проявил, умен е той. Казвам: Радвай се, че този човек се е проявил. Радвай се, на доброто сърце на добрия човек. Гледай и ти да се проявиш. Често чувам някой да казва: Не мога да бъда като апостол Павел. Че как да не можеш. Апостол Павел го биха пет пъти по 39. Апостол Павел имаше една особена философия. Знаете ли защо го биха толкова пъти? Той ходеше да гони християните, да ги връзва, да ги затваря. Затова и той стана християнин, всичко му се върна. Той

казваше: Братя, с големи страдания ще влезем в Царството Божие. Понеже той гонеше християните и него гониха. Та трябва да престанем и ние да се гоним. Чрез тия страдания той се убеди, че не трябва да се гоним едни други. Трябва да убедим света, че за всяка наша погрешка има възмездие, и на всяко добро се отговаря с изобилни блага. Няма защо хората да се изнудваме. За всеки едного е дадено повече, отколкото трябва да има. И отколкото той очаква.

"Бъдете разумни като змиите и незлобиви като гълъбите". При най-лошите условия, когато се намирате, бъдете разумни като змиите, при най-лошите условия и при най-добрите условия бъдете незлобиви като гълъбите. Затова Христос казва: Като се намериш в трудно положение, бъди умен като змията. Като се намериш в добро положение, бъди незлобив като гълъба. При най-лошите условия бъди като змията. Като живееш, ще се намериш и при едните и при другите условия. Аз сега имам други методи. Значи при лошите условия ще бъдеш разумен като змията, при добрите условия, ще бъдеш незлобив като гълъба. Само така ще използуваш едните и другите условия. Бъдете разумни като змиите, за да използувате най-лошите условия бъдете незлобиви като гълъбите, за да използувате най-добрите условия, които Бог ви е дал. Благодарете на Господа за душата, която е вложил във вас, за духа, който е вложил във вас. Тъй казва Христос: "Не бойте се, молете се на Отца, Който е благоволил да ви даде Царство. И в това Царство както на земята, ще бъде онази вечна справедливост, вечна Любов, които ще премахнат всички страдания, всички сълзи, които сега текат по човешките лица.

Благословен Господ Бог наш.
Отче наш.

36. беседа, държана от Учителя на 14 юни 1942 год. 10 ч. с., неделя Изгрев, София

НЕДЕЛИМОТО

Отче наш.
“Изгрява слънцето”.

Ще прочета само 12 стиха от Евангелието на Матея от 15 глава.

“Духът Божи”.

Ще говоря върху един предмет: Неделимото в света, върху туй, което не се дели. Аз го наричам реалното. Туй, което се дели, е преходно. Реалното е животът. Той има две страни: Радост и страдание. Страданието е вечер, нощ на живота, радостта е ден. Двете образуват едно цяло, 24 часа. Тия 24 часа показват движението на земята около оста си, около себе си. Когато едно дете е на една година, казват: Кърмаче; когато е на пет години, казват: Дете. Когато е на 20 години, наричат го момък; когато е на 35 години, наричат го възрастен, когато стане на 120 години, казват: Стар. Кой е човекът? - Що е човекът? - Тия определения са временни в живота. Това не представя човека. Това показва едно преходно състояние, едно неразбиране на ония великите закони, които съществуват. Следователно, той като се отклонява от правия път на своето развитие, попада в тия противоречия. Туй дете не разбира своето детинство; възрастен е, не разбира своята възраст; стар е, не разбира старините си. Турците казват: Теле дойде, вол си отива.

Искате да кажете какво нещо е духовното начало, какво нещо е религия. Може някой да каже, че има църкви, но църквата не е религия. Държавата може да има затвори, но то не е държава. В природата държавата е слънцето, религията е месечината, великите хора са звездите, преходните мисли са облаците, животът е водата, мисълта е въздухът. Ританицата между животните, това са противоречивите мисли, с които хората се посрещат, поздравяват се.

Защото в животинския свят да се запознаеш, трябва да те ритат. Конят като те рита, запознава се с вас; кучето като те ухапе, запознава се; лисицата като изяде кокошката, запознава се; вълкът изяде агнето, запознава се. Това е запознаване. Вие казвате: Защо вълкът изяде агнето? - Да се запознае, нищо повече. Лисицата изяде кокошката да се запознае. Казвате: Защо Бог създаде света така? - Как трябва да се създаде? - Защо е така? - Хубаво, аз ви питам, вие като имате един кошер пчели, вие отивате и без да ги питате, кадите ги с пушек, вземате меда и считате това право. Пчелите се чудят защо ги кадят. Да кадиш пчелите това религиозно убеждение ли е? - Казва: Ще накадиш с тамян пчелите и те ще ти дадат мед. Те никога не биха имали такъв кадеж в живота, то е свещен кадеж човекът. Значи да накадиш пчелите е в реда на нещата, лисицата да извади кокошките от курника, не е в реда на нещата. Лисицата казва: Ще се запознаем с кокошките. Казва: Ние, лисичият народ, трябва да ядем кокошки, да станем като тях хвъркловати. Един ден всичките лисици кокошки ще станат. Ония лисици, които ядат кокошки, са пионери на лисичия прогрес.

Та казвам: Истината е в света, която внася безсмъртие, подига човешкия дух, подига човешкото сърце и създава едно ново тяло. Ние като разглеждаме съвременните учени хора, разглеждаме зоологията по много механичен начин, разглеждат ботаниката механично, разглеждат минералогията много механично. Минералното царство това е един процес на приготовления на растенията. Растението е един процес за животинския свят. Млекопитающите са пионери за появяването на човека. Ние, съвременните хора, сме пионери за една нова раса, за едно ново човечество в света, в което Любовта ще бъде основен закон. Той ще се отличава по това, че силните ще слугуват на слабите, слабите ще заповядват. То е новата раса.

Казва: Блажени нищите духом. Блаженствата са методи. Казва: Блажени нищите духом. Нищите духом, това са най-силните хора в света, нищо повече. Той не е натоварено магаре. Нищият духом не е

човек, който повел 10, 20 магарета и той ги кара. Нему не му трябват магарета. Нему не му трябват магарета, той е човек и разбира законите. Като каже една дума, всичкият багаж през въздуха върви. Казва: Напред, и всичко върви - и той върви, и багажът върви. Никакви магарета не му трябват. Ако хората могат с аероплани да прекарват, нали във въздуха сам аеропланът не може да стои, но като се завърти колелото отзад на този аероплан, аеропланът стои и носи тежест. Вие казвате: Как е възможно това? - Ние сме толкова ограничени и в нашата мисъл, че един комар как ще разсъждава, какво нещо е човек. Казва: Има същества, които са милиарди пъти по-големи от комара. Как е възможно. Какви са тия същества? - Ние не сме ги виждали. Може философите на комара да са писали много томове, но никой не ги е видял. Това е една илюзия в света. Като кацне един комар, бутнеш го с пръст, той казва, че някакъв въздух го е духнал. Казвам: Закон има, не ме чопли, попитай ме, ако искаш кръвчица, може да ти дам, без позволение не може. Някой път го натисна с пръста си, той казва: Не зная, но една година канара падна отгоре ми и ме смаза. Сега питам: Кои са причините, кой накара тази канара да падне на този комар. Проста работа. Пръстът на един човек го натиснал, а той мисли, че е канара. Никаква канара няма. Тази канара е ръката на едно висше същество. Ти минаваш, не слушаш, дойде пръстта, голямата канара дойде. Казвам: Ти, дребният комар, какво разсъждаваш, с кого имаш работа, трябва да слушаш. Ти като натиснеш комара, няма никакъв закон да те съди, 20 комара убиеш за герой минаваш. Ти казваш: Как тъй да ме убият? - Ти как убиваш комара? - На този комар ще се спреш да му кажеш: Слушай, пред тебе седи едно велико същество. Той дигне хобота. Това не е сонда да пущаш кръв. Аз може да му дам кръв да тури хобота си, но той научни изследвания прави. Иска да знае, защо кръвта е топла. Всички животни, млекопитаещи, имат топла кръв.

Сега някои от вас искат много ясно да се говори. На децата се говори ясно. Майката казва: Не бутай. Защо? - Защото пари. Не бутай,

защото ще изгориш, защото е вряло. Защо е станало вряло? - Майката ти стоплила тази вода, питай майка си защо е турила, тя ще ти каже. Защо топлите водата? - Да пиете. Защо турят вряла вода? - Да изперат дрехите. Каква е философията на живота? - Трябва да знаеш каква вряла вода да пиеш. Че топлата вода помага повече на хората, отколкото студената. Топлата вода е добър човек, студената вода е лош човек. Защо е лош? - Топлата вода дава, студената взима. Щом пиеш студена вода, като влезе в стомаха, свива капилярните съдове. Като пие някой студена вода, казва: Урочасаха ме, някакво течение. Той пил студена вода, набедява въздуха. Случило се тъй като пил студена вода, течение имало. Понеже, човек нямал достатъчно топлина, тогава той се простудил. Щом те духне вятърът, изпий една топла вода, никакъв ревматизъм няма да дойде. Ако пиеш студена вода и дойде вятърът, и на двата крака ревматизъм ще дойде и главоболие ще дойде.

Сега в света съществува едно съотношение на разумния свят. Когато човек не живее съобразно с поставените закони вътре в природата, той е попаднал в едно противоречие, студена вода пие, лед ще яде, месо ще яде, винце ще пие, ракийца ще пие, коняк ще пие, абсент ще пие, ром ще пие, ще запуши една цигара, уж ще мисли. Ще каже: Това е култура. Отлична култура е това. Цялата земя е покрита с такива култури. Преди човека са минали хиляди култури, с които природата е правила и прави своите нови опити. Всичко туй е постигнала.

Казват: Един нов ред иде в света. Знаеш, колко хиляди години взело на коня да създаде задните крака да рита? - Счита го за голяма култура. За неприятелите ги направил. Хиляди години взело на воловете да направят рога. Като ги направиха това е култура вече, оръжия имат да победят света. Когато животните създадоха своите муцуни и своите зъби, можеха да разкъсват, казваха: Ние вече сме осигурени. Виждаме днес всичките коне, волове са станали слуги на хората. Хората ни ритаха, нито бодяха, нито хапеха. Човек беше

лишен от тия неща. Задните крака на животните ги направиха предни на човека. На човека казват: Ти няма да риташ, ще работиш. Рогата ти туриха на друго място, на носа. Казват: Рога не ти трябват, но ум и благородно сърце. Зъбите взеха, че ги туриха на носа, образуваха линията на носа. Казват: Няма какво да хапеш, но ще мислиш. Значи зъбите в миналото образуваха правата линия на носа, рогата образуваха ноздрите, а задните крака образуваха ръцете на човека. На място да са свити, ръката им има пет пръсти да може да свири на пиано, на цигулка да свири. През хиляди и милиони години го направиха. Казват: Как може задните крака на коня да станат предни да свирят на пианото? - Сега казват: Какво ще стане с дългия език на човека? - За в бъдеще дългият език на човека ще бъде най-хубавата четка, с която природата ще разполага, всичко ще поправя с нея. Като се скарат двама души, ще се близнат, ще се примирят. Ританица има, като се допрат двата езика, всичко по мед и масло ще тръгне. Такива неща ще станат. Като имаш да даваш, само ще покажеш езика си, ще се свърши работата. Като си гладен, ще си покажеш езика и хлябът ще дойде. Навсякъде езика си ще показваш. Сега казват, че езикът се запалва от ада. Там е всичкото зло. За в бъдеще езикът ще се запалва от небето, ще имаме небесен огън, ще стане цял един преврат. Тогава ще имаме най-красноречивия говор, най-хубавите певци. Сегашните певци имат дисонанс в тоновете. Езикът е запален, някой път се отразява на гърлото. Бъдещите певци ще имат в регистрите си десет октави. Сега имаме пет октави, горни и долни регистри, всичко пет октави има. Един, двама души има в цялата история, които са могли да ги вземат.

Вие ще кажете сега: Защо ни говориш за тия работи. Мода е да се говори. Туриш червен ширит или панделка, мода е. Или дрехи червени, сини или жълти. В природата какво разнообразие има. Аз съм за мода, но когато се облечеш, да знаеш цветовете как да ги турим. Ако си слаб в ума, носи жълт цвят. Ако си слаб във вярата, носи син цвят. Ако си слаб в живота, хилав, носи червен цвят. Ако те

тъпчат хората, носи портокален цвят. Ако си слаб, носи виолетов, люляков цвят. Сега говоря за положителната страна на цветовете. Има отрицателни цветове, има и положителни цветове. Един положителен цвят е здравословен.

Сега например в природата законът е, че всичките цветя, които са жълти, той е, с които разполагат. Казват: Ние продаваме само жълтия цвят. Цветята, които са червени, казват: Даваме само червения цвят, излишен е. Сините цветя дават излишния им син цвят. В човека, когато има жълт цвят, показва, че има недоимък. Защото не е онзи чистият живот. Казват: Ние, съвременните хора, се нуждаем от жълт цвят, не се нуждаем на лицето от виолетов, не се нуждаем от портокален. Той не може да даде. Тепърва трябва да носим онзи светъл, бял цвят, който е в постоянно движение. В бялото един трепет има, този е светло бял цвят. Умът и сърцето са изпълнени с възвишени мисли. Ти ставаш здрав, благороден по чувства, благороден и по ум. Веднага започваш да живееш един разумен живот. Този цвят се предава чрез хората. Вие не можете да го приемете от цветята. Цветята са само пионери, хората са само проводници. Има хора, които са проводници на червения цвят, има хора, които са проводници на жълтия цвят. На синия - трите основни цвята. Има хора, които са проводници на смесените цветове, те са повече от 40 цвята. Цяла наука е да знаеш какъв цвят трябва. Недоимъкът на цветовете носят известни храни. Цветовете са форма на светлината. Светлината е носителка на Божествената храна. Ако вие не знаете как да сгъстявате, да възприемате светлината, вие не можете да бъдете нито умен, нито благороден по чувства, нито здрав човек. Трябва да имате знание. Казват, че Бог е светлина. Светлината е форма, по която Бог изпраща живота в света. Виждам слънцето свети! - Грее, живот има. Подтикът в човека на светлината засяга и човешкия ум. Първото нещо е да държите ума си в изправно положение. Никакви отрицателни мисли да не влязат в ума ви. Отвън може да има отрицателни мисли, колкото искате. После трябва да

пазите мозъка си от противоположни неща. Защото мозъкът е музикално построен. Правят се опити. Досега човешкият мозък е създаден по законите на музиката. Той има тонове. Трябва само да знаеш, къде да бутнеш по повърхността на мозъка, ще произведеш най-хубавата музика. Правени са опити. Един професор, виден професор, намерил една мома, която имала отличен глас, но умът й не е развит. Той съединява своя двойник с нейния и тя става отлична певица. Той седи зад сцената, изпраща силата си и тя се проявява. Един ден се влюбил един момък и мислел, че тя е гениална, че застрелял професора. Професорът умира и певицата престанала да пее, престава песента. Ти говориш, но тоя говор иде от друг човек. Ти си оратор, зад тебе седи друг, който изпраща сила. На земята се показва реалното. Не се самозаблуждавайте да казвате: Аз съм майка. Зад тебе седи прадядо ти. Зад всичките дарби, които имате, седят други. Не мисли, че ти си господар, че ти си ги създал. Зад дядо ти седи прадядо ти. Ние сме проводници. Ние се самозаблуждаваме. Казвате: Аз съм даровит човек. "И създаде Бог човека по образ и подобие свое". Зад твоя образ, който имаш, седи Господ, който те създал. Като скъсаш връзката с Него, ти си вече една жаба, която крякаш. Като държиш връзка с Него, ти си гениален. Оплаквате се, всички искате да оправите света. Света хората не могат да го оправят. Никой не го е оправил и няма да го оправи. Всичките хора трябва да се сдружат, да знаят, че зад тях седи една жива сила, Онзи, Който ги е създал. Той чрез тях ще оправи света.

В съвременната наука искат да се доказват нещата. Може да пишем цели томове, доказателство много лесно може да се даде. Казвам: По някой път искате да знаете онзи свят има ли. Аз ви питам: Тоя свят има ли (го)? Има го. Добре. Хубаво, откъде (е) дошъл този свят, който сега имаме? - Значи, ако той вечно съществува, нас не ни трябва друг свят. Светът е един за мене. Има само един свят. Този свят е само една проекция, една форма на големия свят. Човек първо е малко дете, после на пет години, на десет години, на 20 години, на 45

години, (в)се е човек. Мислите, че са различни хора. (В)се един човек. Значи ние имаме Божествения свят, който се проявява. Този свят е Божествен свят. Ще кажете: Туй не е реално. Реално е. Реалността търпи преобразования. Не е еднообразна реалността. Тя се изгубва на едно място, но туй, което се изгубва, иде друго по-реално. След туй иде още по-хубаво. Имаме ред животи, които съществуват. Те са дошли по други процеси. Една форма сменя друга форма. Докато имаме една възвишена форма. Зад тази възвишена форма иде друга по-възвишена. Казвате: Къде са тия хора? - Тия хора, които са писали Библията, къде са? - Ти като четеш един пророк като повярваш, ще го извикаш и той ще дойде. Трябва да знаеш как да го викаш. Ще му говориш на неговия език, с който той се разправя не на своя си език. С езика на Христа, с който Той е говорил, ще говориш и Той ще се изяви. Ако Му говориш по български, той няма да се яви. Христос, ако дойде на земята, тепърва ще учи български език. Мислиш, че е много мъчна работа. Слязъл един ангел да живее между конете. Не могъл да произнася конските думи, смели му се всичките коне. Казват: Не е така. Мъчил се, мъчил се. Като се върнал от конете, казал: Само при конете да не съм, по-мъчен език от техния няма. Мислите ли, че ако научите един конски език, сте научили много нещо в света. Сега тия работи аз ги споменувам. Българският език има друг произход. Трябва да се научите български език. Има един български език, който се отличава. В небето има много езици. Ангелски езици има. На български език трябва да знаеш корена. Мисля, че на български език коренът е ватански, най-старият език. Българите имат една дума, която е останала - ВАТАЛИ, тя е от ватански език. Ще попитате в дома какво значи “ватали”.

Когато хората се задушават е едно здание, има много хора, че няма достатъчно въздух, никаква философия не им трябва, но трябва да има прозорец, да влезе чист въздух. В света трябва нова мисъл. В нас всяка една мисъл трябва да носи живот, всяко чувство трябва да носи живот и всяка дума трябва да носи живот, не живота на

млекопитающите, не живота на растенията, не живота на миналите хора, но на възвишените хора. Казвам: Ние сме в една област, дето трябва да се подмладим. Всичките хора трябва да се подмладят. Всичките хора са остарели преждевременно. Питат ме: В оня свят какво ще бъде, къде е баща ми, майка ми? - Казвам: Твоят баща никога не е умирал. Твоята майка никога не е умирала. То е заблуждение, че баща ти умрял. Баща ми никога не е умирал и майка ми никога не е умирала. Какво ще разправяте на мене. Докато вие търсите умрялата си майка и умрелия си баща, вие се заблуждавате. Когато започнете да мислите, че баща ти не е умрял, то е реалният живот. Ако ги търсите някъде, вие сте в областта на заблужденията. Къде са? - Ще ви приведа един анекдот. Един български баща казва на сина си: Синко, ти човек няма да станеш. Казва синът: Татко, не казвай, човек ще стана. - Не става човек от тебе, ти си говедо, човек няма да станеш. - Татко, добре, ще ти докажа, че човек ще стана, човек и половина ще стана. - Аз да го видя, няма да го повярвам. Напуща баща си и 10 години се бави, след 10 години се връща в България. В турско време било, направили го губернатор. Праща той 4-5 души стражари, задигат баща му. Водят го при сина му. Казва: Познаваш ли ме? - Аз съм твоят син, за който казваше, че човек няма да става. Казва: Синко, така плаши ли се? - Хлопна ми сърцето. Ти не си поумнял. Трябваше да ми пратиш каляска. Казва: Татко, извини и туй ще го направя. Сега трябва да се по-прави лошият говор на бащата. Трябва да се поправи и лошата постъпка на сина. Синът искаше да покаже, че не е както баща му казваше. Тази приказка има обратен смисъл. Когато Господ създаде човека, каза: Синко, от тебе човек ще стане. Вие казвате: Туй и да го видиш, да не го вярваш. Туй, което българинът го е казал на сина, Бог го е казал обратно. Синко, от тебе човек ще стане, ще се чуди светът. Вие казвате: Туй и да го видиш, да не го вярваш. Туй, което вие не вярвате, което Господ е казал, за ангели се готвите. Всички вие след време ще бъдете ангели с крила, ще ви пращат да служите на хората. Вие сега не го вярвате. Че ангели

ще станете, аз го подписвам с двете ръце, че ще служите, пак го подписвам с двете ръце. Като се даде, да кажете: Туй е вярно. Сега няма какво да говорим. Сега добри хора да бъдете, справедливи да бъдете, разумни да бъдете. Трябва да станете светии, че от светии ангели да станете. Доста хляб има да се изяде, доста вода има да се изпие. Колко училища има да учите. И сега има доста хора, които са ангели. Тези ангели, които жертвуват живота си, които служат на всичките за познание, не са ли ангели? - Ангел значи служител. И сега ги има. Казвам: Ние всички трябва да станем ангели. Преди да станем ангели, трябва да станем много силни хора, не трябва да бъдем страхливи, както сега. Някой път вие четете за хапливите мухи. Кое е, което спъва света? - Целият свят се спъва от хапливите мухи. Край едно говедо мине един малък бръмбар, като избръмчи край ушите му, то дигне опашка, хукне в гората. Цялото стадо от говеда може да бяга. Казват: Ужасни същества са тия хапливите мухи, тия малки мушици.

Няма по-ужасни мухи от лошите човешки мисли; няма по-ужасни мухи от лошите човешки чувства; няма по-ужасни мухи от лошите човешки постъпки. Това са хапливите мухи. Има цяр за тях. От човешките мисли човек не може да се освободи без добро. От лошите мисли човек не може да се освободи без справедливостта. От лошите мисли човек не може да се освободи без разумността. От лошите мисли човек не може да се освободи без Любовта. Доброта, справедливост, разумност, любов, това са пътища за въздигане на човешката мисъл, за въздигане на човешкото сърце и за каляване на човешката воля. Това са положителни неща, които може всеки да опита. Ако вие приложите доброто за основа, справедливостта за основа, разумността за основа и любовта за основа, веднага вашият ум ще стане така светъл, паметта ви, общественият живот и богатството в света, ще потече. Ние не сме пратени в света да бъдем сиромаси. Досега светиите са били облечени със скъсани дрехи. Един светия трябва да бъде облечен с най-хубави дрехи. Йоан беше облечен с кожени дрехи. Христос не беше облечен с кожена дреха, но с една

такава хубава мантия, че римските войници не искаха да я разделят, но жребие хвърлиха за нея. Днес един американец 10 милиона би дал за тази мантия. До тази мантия, ако се допре някой болен, ще оздравее; ако се допре някой глупав, щеше да поумнее; ако се допре някой, който е напуснал жена си, ще се върне при жена си; ако се допре някоя жена, която напуснала мъжа си, тя ще се върне при него; ако се допре някоя майка, която загубила детето си, то ще се намери. Казвам: Ако на един професор не му върви, ако се допре до тази дреха, веднага ще му тръгне. Чудесна е дрехата, в която е бил облечен Христос. Тя е дрехата на Любовта. Затова ви проповядвам, без дрехата на Любовта в света никакъв не можете да станете; без дрехата на Любовта никой народ не може да прогресира. Без Любов никакво споразумение между хората не може да стане. Единствената мощна сила в света, това е Любовта. Без Любовта нито човешкия ум, нито човешкото сърце, нито човешката душа могат. Тя ни подига от сила в сила. Аз проповядвам за Любовта, която ще (ни) направи силни. Щом станем силни, тогава ще дойде свободата, човек не може да бъде свободен, ако не обича, ако не е добър. Човек не може да бъде свободен, ако не е справедлив. Човек не може да бъде свободен, ако не е разумен. Човек не може да бъде свободен, ако не обича. Човек не може да бъде свободен, ако не люби. Любовта е единственото нещо, с което светът е създаден. Светът първоначално е създаден от любов, от обич. Любовта създава материята, обичта го съградила, разумността управлява света. Справедливостта разпределя благата. Доброто е дало условия за живота. Ако ние не поставим тия добродетели в живота, на какво ще градим? - Та казвам: Сега ви говоря за един Господ, Който живее в нас. Той живее във вас, вие не го съзнавате и вие живеете в Него. Бог съзнава, че вие живеете в Него. Вие не съзнавате, че Той живее във вас. Вие живеете в Бога и Той ви дава свобода. Като съзнава Бог, че ние живеем в Него, Той ни дава свобода в себе си. Ние като се съзнаваме, че Той живее в нас, ние сме Го заробили. Ние страдаме, понеже, сме го заробили. Като не Му даваме свобода, заробваме и себе

си. В Бога всинца сме свободни. Бог в нас не е свободен. Следователно, (на) бъдещото човечество предстои да даде свобода на Господа. Да възкръсне Бог в нас. Той като възкръсне, всичко се разрешава. То е първото възкресение в света. Всеки човек, който даде свобода на Господа в ума, в сърцето и в тялото си, това е възкресение. Според мене това е възкресение. Това е свобода.

Казва там: Блажени нищите духом, които дават свобода на Господа. Блажени кротките, които дават свобода на Господа. Блажени, които гладуват и жадуват, и дават свобода на Господа. Блажени милостивите, които дават свобода на Господа. Блажени чистосърдечните, които дават свобода на Господа. Блажени миротворците, които дават свобода на Господа. Те, Синове Божии, ще се нарекат. Това са блаженствата. Нищ духом, дай свобода на Господа. Не ти върви, не-сретен си. Дай свобода на Господа. Ще ходиш да ти врачуват. Тук на ръката са писани всичките глупости на човека. Хиромантията е наука, в която са описани всичките глупости и несрети на човека. На ръката има три линии, казват: Дай свобода на Господа в живота си /сочи линията на живота/. Дай свобода на Господа в сърцето си /сочи линията на сърцето/. Дай свобода на Господа в душата си /сочи белодробната линия/. Дай свобода на Господа в ума си /сочи умствената линия/. Това е хиромантия. Всяка хиромантия, която не проповядва това, е заблуждения. Колко деца ще има, за кого ще се ожени ще гледат. На колко ръце съм гледал, не съм намерил нито един, който се е оженил за един, по два, по три, по четири мъжа имат жените и все минават за девствени. Девствен човек считам, на който душата е чиста, на който умът е чист, на който сърцето е чисто. Не че до мен се допряла една жена. Ако до един голям извор няколко капки мътна вода влязат, то е нищо за него. Какво ще нахранят. Тази мътна вода не е цяло море. Един мъж опетнил една жена. То е заблуждение. Никой не може да опетни никого. Сам човек се опетнява, като мисли, че е опетнен. Аз казвам: Онзи, Който ме е създал, е чист и аз съм чист /служа на Него. Че от

вън са ме каляли, нищо не значи. Калта е благословение от вън, отвътре е една болест. Калта отвън е богатство, а отвътре е сиромашия. Сега не искам да отлагате. Казвате: Идеология е това, то не е за нашето време. Не се лъжете. Ако едно ябълково дърво не дава ябълки, ще бъде отсечено. В нас е важно хубавите ябълки да дават хубави плодове. За нас е важно ние да сме чисти. Нашите мисли са плод в духовния свят. Нашите желания, нашите чувства са плод в духовния свят. Нашите мисли са най-хубавите плодове, от които ангелите чакат да узреят и да се нахранят. Те се хранят с плодовете на нашия ум, те се хранят с плодовете на нашето сърце, които обработва, те се хранят и от плодовете на нашето тяло. Така седи въпросът. Казва: Нахрани ни Бог с хляб ангелски. Умът, който човек носи, той не е човешки, той е от един възвишен свят. Този ум му е даден да може да се подигне. Умът и сърцето, това са най-големите благословения, които Бог дал. Сега само сърцето на човека е опетнено вътре, отвън е чисто. Умът отвън е опетнен, отвътре е чист. Ако човешкият ум би се опетнил отвътре, много време щеше да мине да се спаси човечеството. Сега понеже само погрешката е в сърцето, затова иде великото избавление, което наричат възкресение. Когато човешкото сърце се очисти, Бог ще влезе да живее в него. Казва: Сине мой, дай си сърцето. В сърцето да влезе Бог да живее свободно. Той ще устрои нашите сърца, там ще бъде раят. Ще видим всичката красота, която ще се отрази, тогава умът ни ще се зарадва. Сега търсим рая. Раят е в сърцето. Казва: Сине мой, дай си сърцето, не казва: Дай ми живота, дай ми тялото, дай ми ума, но иска сърцето. Не може ли да пожертвуваме нашето сърце. Чудно е, ако един войник отива в България на бойното поле и жертвува живота си, смешно е онези духовни хора да не искат да жертвуват сърцето си. В какво седи тяхното юначество? - Светските хора жертвуват всичко, ние не искаме сърцето си да жертвуваме. Днес милиони хора умират. Аз ги похвалявам. Тези, които умират, са пионери на бъдещата култура.

Сега, когато бях на Рила нощно време чувах блеенето на овците, майките блеят и агнетата блеят. Някои ще кажат, че съм смахнат. Но моят слух е толкова остър, чувам на сто километра като блеят овците. Тогава в тия овци виждам човешки души, казват: Помагайте, молим ви се, гладни сме, в заблуждение се намираме. Викат тия души.

Идете и кажете на хората: Бог ви е дал свобода на вас. С двете ръце подписвам, и вие му дайте свобода във вашето сърце. Какво ви струва. Бог ви дал свобода, слънцето грее, месечината свети, растенията растат, това показва, че Бог дал свобода, за вас е дал. Всеки ден работи заради нас и ние при все това пазим сърцето си Той да не го завладее. Толкоз говеда са живели на вашите сърца, защо да не живее Господ?

Отидохме на Рила, една хижа направена и две коли тор извадихме - показва какъв е българинът. Онези, които бяха пет, шест души, не искаха да я очистят, казват: Мирише, да седим на чист въздух. Като дойде една градушка, до вечерта за два, три часа очистиха хижата, изкараха всичкия тор. Казвам: Да очистим хижата, да дадете свобода на Господа. Като дойде градушката, ще я очистите за два часа. Думите ми ще се сбъднат с двете ръце го подписвам.

Сега аз не говоря за онова, което говорят духовете, аз говоря за онова, което Бог е създал, реалното, което виждате. Онова, което Господ го създал, вие го виждате. Онова, което духовете говорят, Той ще разправя за това. Господ казва: Гледай на слънцето - да пазиш ума си. Казва Господ: Гледай на луната, казва: Да пазим сърцето си. Гледай на звездите - да имаш добри отношения към хората. Гледай на облаците, да гледаш навсякъде, да направиш добро, да поливаш градините навсякъде. Казвате: Така му хрумнало. Аз с хрумване на ума не се занимавам. То е забавление. Туй, за което ви говоря, то е работа. Вие, за да ви накарат да пеете една нова песен, трябва да се изкашляте. Аз ако река да ви пея една нова песен, може да ви пея, но не искам да ви плаша. Не сте готови.

Двама англичани се обложили, единият имал 40 булдога, най-лошите кучета, другият ходил в Индия, научил изкуството, казва: Никое куче не може да ме ухапе. Обзалагат се, както англичаните обичат да се обзалагат. Направил един кръг и седи единият в кръга, другият пуснал кучетата. Те дойдат до кръга и не може да минат кръга. Като турил двата пръста и засвирил, запява една песен, тия кучета като дигнат опашките и бягат. Песен, която не може да плаши кучетата, не е истинска песен. Като запееш да бягат кучетата, зверовете да станат като овци, то е песен. Като запееш да се спрат ангелите да те слушат.

Та препоръчвам за всинца ви сутрин като станете да запеете. Оставете Господа свободен да живее във вашите сърца, да ги очисти, да ги преустрои тъй както Той разбира. Тази песен пейте: Ние сме от новите хора, които сме отворили сърцата за Господа, Той да живее в нас и ние да възкръснем в Него. - Туй да бъде новата песен - АМИН.

"Благословен Господ Бог наш".

/Учителят изпя следните думи, непосредствено след свършването на песента:/ Ние ще бъдем добри Синове.

Отче наш.

Ще бъдем добри Синове и добри Дъщери.

37. беседа, държана на 5 юли 1942 год., неделя, 10 ч. с. Изгрев. (На 21 и 28 юний - на Рила.)

НОВО РАЖДАНЕ

Отче наш.
"Изгрява слънцето".

Ще прочета 3. глава от Евангелието на Йоана. /Прочете първите три стиха./

Раждането е за всичките хора. Раждането е, което дава прогрес на човечеството! Казва му Никодим: Как може стар човек да се роди? Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди! Има друго разбиране. По-старо от слънцето на земята няма; всека сутрин като изгрева слънцето, не е ли старо слънцето? Някой човек казва: Какво е прераждането? Като слънцето. Всека сутрин като изгряваш, то е новото слънце, като залязва то е старото слънце. Нито като изгряваш си млад, нито като залязваш си стар. Тъй трябва да разбирате работите. /Прочете Учителят от 4 до 13 стих/. Раждането е една земна работа. Какво е да се роди човек изново? То е да изгрее изново. Какво значи да остарее? Да залезе някъде. /Прочете от 13 стих до края главата/.

"Духът Божи".

Съвременните хора са нещастни по единствената причина, че не вярват в това, което е вложено в тях. Като умрат мислят, че ще се свърши всичко. Една неразбрана работа. Нима слънцето като се скрие зад хоризонта изчезва? Даже и смъртта, както се представя, не е такава. Представят много страшна смъртта. Смъртта има повод, за нея работи непослушанието. Когато хората не искат да изпълнят ония закони, които управляват битието, те си създават нещастия. Вземете един цигулар модерен, той изучава свойствата на своята цигулка. Всеки тон има известни позиции. Ако не знае къде да тури пръстите, не може да свири. Ние се възхищаваме от цигулари, които свирят. Ние се възхищаваме от художници, които рисуват, ние се възхищаваме от един скулптор, който вае. Ние се възхищаваме от земледелеца, от какво ли не се възхищаваме? Аз казвам: По-голямо изкуство да люби човек няма в света. То е най-голямото изкуство. Няма по-голямо изкуство да знаеш да мислиш, няма по-голямо изкуство да знаеш да имаш свобода в себе си. Не обяснявайте

свободата такава, каквато я няма в света; не обяснявайте живота такъв, какъвто не е. Сега казват: Кой е прав? Който живее добре, е прав; който не живее добре не е прав. Който мисли добре, е учен човек, който не мисли добре, не е учен. Учението с тапия не се взема. Той може да вземе 10 диплома. Учен човек е онзи, който е роден учен, проявява се; онзи, който не е роден, може да е дресиран учен, има дресирани хора, има дресирани маймуни, но маймуни са. Има учени плочи, които свирят от Бетовен, от Бах, но само едно парче, повтарят. В тази плоча няма съзнание.

В света мощното, силното е човешката душа, която съзнава. Туй, което не умира, туй, което страда и се радва в страданието. Туй, което се радва и дава радост на другите без да осиромашава. Казвате, как? Едно езеро, което дава вода, осиромашава ли? То има притоци. Съвременните хора ги е страх като дават, да не осиромашеят. Който дава, забогатява, който не дава, осиромашава. Такъв е законът. То е в съзнанието. Няма по-хубаво нещо човек да съзнава в света. Ний всички страдаме, защото сме господари, искаме само да заповядваме. На кого ще заповядваме? Ако двама силни хора заповядват, ще дойдат в стълкновение. Единият иска да заповядва и другият иска да заповядва. Всички съвременни хора искат да заповядват. Най-първо двама млади, които се обичат преди да са встъпили в търговски отношения, те се обичат и уважават. Щом се оженят, искат да заповядват в къщи и двамата са сериозни. Защо са сериозни? Защото искат да заповядват. В света силните заповядват, слабите трябва да се подчиняват. На физическото поле ако си силен, ще заповядваш, ако си слаб в умственото поле, жена ти ако е по-умна, тя ще заповядва. Ти искаш и по ум да й заповядваш. Помнете: Слабият никога не може да заповядва, нищо повече. Който слугува, заповядва. Който заповядва, той се готви за слуга вече. Хората умират в света по единствената причина, че искат да заповядват. Хубаво, що не заповядват на смъртта. Като дойде смъртта да кажат: Ти знаеш, че аз съм господар, аз ти заповядвам да си вървиш. Човек, който иска да заповядва, нека

опита своята сила на смъртта. Ако победи, той е господар; щом тя го побеждава, той ще се учи да слугува. Смъртта казва: Щом вие умирате, вий сте слуги, вий не сте господари, вий нямате сила. Казвате: Да се поборим. Повлече те смъртта, събори те на земята, казва: Какво е твоето господаруване. След това вий питате, къде е оня свет? Аз ще ви кажа. Как образувате вашия свет навън? Във вашия свет вий образувате един вътрешен свет. Оня свет е оня вътрешен свет, който вий мислите такъв. Туй, което вий виждате в природата, ви радва. Виждате една микроскопическа страна. Вземете сега един микроскоп, който увеличава 10, сто хиляди пъти, с 10, сто милиона пъти. Знаете колко неща ще се открият? Казвате: Аз виждам. Какво виждаш? Ти не можеш да виждаш човешката мисъл, ти не можеш да виждаш човешките чувства, даже и човешките постъпки не виждате. Туй най-възвишеното, което ний имаме в света, то е нашата мисъл, която е отвлечена в Божествения свят. Това са като черешите, сливите, виждат се. Човешката мисъл е плътна, от нея ангелите похапват. Ти си като дърво, един ангел като дойде ще опита мисълта ти сладка ли е. Ако е малко горчива, оставя я. Тия дървета, които са изпратени на земята, са от горчивите, не са хас дървета. Изпратени са тук да ги присаждат, да ги облагородяват и после ще ги пренесат в Божествената градина.

Вие може да кажете: Това вярно ли е? Питам: Туй, в което вий вярвате, вярно ли е? Кои неща са верни? Аз считам в света три неща верни. Вярно е туй, което Любовта говори. Вярно е туй, което Мъдростта говори. Вярно е туй, което Истината говори. Другите неща не са верни. Любов, която говори, носи живот. Живот, който говори, носи радост. Животът сам по себе си трябва да носи радостта. Че животът носи нещастие, причините са съвсем други. На този живот не даваме подходяща храна, не го храним с любов. Съвременният живот е хранен с отровна храна. Цялата кръв е покварена и мислите, и сърцето, всичко е покварено. Аз гледам един религиозен човек говори за Бога. Бог, който е Любов, и казва: Ще бъда ли спасен. Той

проповядва на другите, че има Господ, не знае той дали ще бъде спасен или не. Ние мязаме на онзи българин, наречен Стоян, който бил при един свещеник. Свещеникът казва: Стояне, Стояне, на оня свят като идем, ще скърцаме със зъби. Той му казва: Ти няма какво да се безпокоиш, твоите зъби са опадали, моите са здрави. Който има здрави зъби, може да скърца, на когото зъбите са опадали, не може да скърца. Думите скърцане със зъби, трябва да се разбират. Един човек, който не живее добре, скърца със зъби. Зъбите са емблема на човешката добродетел, затова имат бял цвят. Когато на хората падат зъбите покварени са зъбите. За бъдеще по-хубави зъби трябва да се дадат. Вие имате дарби, които трябва да проявите. Един цигулар, който не свири, е престъпник. Един певец, който не пее, е престъпник. Един скулптор, който не вае, е престъпник. Всеки човек, който не работи в света върху своите дарби, е престъпник. Престъпник в добър смисъл го казвам. Българите имат обичай, когато детето ходи на четири крака и започва да се изправя, наричат го престъпулник. Майката ще омеси една пита, ще повика съседките, че детето е престъпило. За всяко престъпване правят пита. Трябва да се радваме, че сме престъпници. Радвай се, че излизаш от един затвор и влизаш в света на светлината. Радвай се, че си паднал. Пак стани, господар си. Ако не можеш да станеш, там е лошото. Онова доброто във вас, което е вложено, то е важно. Няма по-хубаво нещо човек да живее. Животът е цяла песен. Цяла музикална пиеса. Човек, който може да свири, ангелите турят ухото да слушат, когато човек живее. Има много важен живот да се изучава. Много гами има, по много начини може да се живее човешкият живот. Някои казват: Дотегна ни да живеем. Вие още не сте живели, тепърва трябва да живеете. До сега сте вземали елементарните уроци на свиренето, от сега нататък ще трябва да свирите по-сложните песни, ще трябва да давате концерти. За Любовта ще израснете като плодове: круши, ябълки, на пазара ще ги продавате. Всеки, който вкуси от вашата Любов, ще оживее. Някои казват: Говори ми за Любовта. Аз не искам да ви говоря за една Любов

на доброто. Казвам: Виж в твоята градина, в градината на твоя ум, в градината на твоето сърце, в градината на твоята душа, влез и виж плодовете узрели ли са. За мене Любовта е реално нещо. Тя е най-сладкият плод, тя е най-хубавата вода, която вий може да вкусите, тя е най-хубавият хляб, който вий може да ядете. Няма нещо в света, което е толкоз красиво и така приятно, както Любовта.

Сега ще ви прочета нещо, една събрана мисъл. Туй са обяснения. Това, което ще ви чета, е събрана мисъл.

/Учителят прочете "Дом на блаженствата" - слово, говорено на 3.VII.1942 година, петък, на Молитвения връх на 7-те Рилски езера./

/Чете:/

Роденият изново е човекът, който е роден от Любовта, оживял от Мъдростта и възкръснал в Истината. Той е човекът, който сега излиза от Бога и иде в света, за да покаже силата Божия, за да покаже силата на доброто, силата на правдата, силата на разумността. Те са хората, които носят знамето на Любовта; това е милосърдието. Те са хората, които носят светлината на Мъдростта; те са хората, които отварят очите на слепите, внасят свобода в Истината; те са хората, които носят живота на безсмъртието.

Прочие, съгради дома си от нишките на Любовта, изплети го от нишките на Мъдростта, украси го от нишките на Истината. Сложи тогава трапезата в дома си и покани на гости Любовта, покани на гости Мъдростта, покани на гости Истината. Стани, та им послужи, за да се научиш, как да живееш. Престани да се тревожиш за малките неща, от които се създават скъпоценнни камъни. Престани да се тревожиш за мътната река, от която животът се наторява. Престани да се смущаваш от тъмнината, от която животът се ограничава. Тъмнина и светлина, това са приятели на Любовта. Знание и невежество, това са приятели на Мъдростта, робство и свобода, това са приятели на Истината. Тъмнината това е Старият завет, а пък светлината - това е Новият завет. Тъмнината това е нощ, вечерно време трябва да почиваш. Любовта е ден.

Роденият от плът е човекът на Стария завет, а роденият от Духа е новият човек, роден от Любовта.

Всеки човек, който се тревожи от хапливите мухи, не може да разбере света. А пък, който впряга хапливите мухи да орат земята, той е разбрал живота.

Създавай от хапливите мухи говеда, крави, коне, тури им самар нека да работят, да помагат на живота. Не мисли какво ще стане с тях, каква е тяхната участ. Нека да работят. По-добре работа, отколкото хапане. По-добре ядене, отколкото ритане. По-добре говорене, отколкото злословене.

Накарай хапливите мухи да пеят. Накарай хапливите мухи да играят, както младите моми на хоро и както младите момци до тях. Нека хапливите мухи да станат ученици на добрите хора в света. Нека хапливите мухи да забравят своето минало недоволство и да се не гордеят, че карат големите волове да бягат по полето, защото слабият когато гони силния, става смешен. Когато слабият рита силния, краката му се изкълчват. Когато слабият прави спор със силния, той оглупява. Не се опитвай да победиш Всесилния. Не се опитвай да надхитриш разумния. Не се опитвай да ограничиш свободния, защото ще изгубиш това, което имаш.

Стани слуга на Любовта. Стани ученик на Мъдростта и стани придворник на Истината. По-добре Любов, отколкото омраза. По-добре знание, отколкото невежество. По-добре свобода, отколкото робство.

Безлюбието го създадоха хапливите мухи. Невежеството го създадоха хапливите мухи, и робството го създадоха хапливите мухи. Какво ти коства да се откажеш от една хаплива муха. Няма по-слаби същества от хапливите мухи. Какво те спъва да победиш една хаплива муха. Ти си помислил, че хапливата муха е най-силното същество в света. Това е твоето първо заблуждение, което носиш сега в света.

Бог ще засвири и всички хапливи мухи ще почнат да играят на хоро. Бог ще засвири и всички хапливи мухи ще почнат да пеят в хор наедно. Бог ще засвири и всички хапливи мухи ще дигнат знамето на свободата и ще го разнесат в света.

Прочее, стани началник на хапливите мухи и поведи ги напред като знаменосец. Да пеят и да играят, и да кажат, че това е новият живот в света.

Благодарим Ти, Господи, за Любовта, която си изпратил в света.

Благодарим Ти, Господи, за Мъдростта, която си изпратил в света.

Благодарим Ти, Господи, за Истината, която Си изпратил в света, за да ни въведеш в Своя дом на блаженство.

Радвайте се, че имате една душа, която ви прави съучастник в цялата вселена.

Радвайте се, че имате един дух, който ви прави да воювате за Истината.

Радвайте се на вашия ум, който мисли за Любовта.

Радвайте се на вашето сърце, което възприема всичките Божии блага.

Добрата молитва.

38. беседа, държана от Учителя на 12 юли 1942 г. 10 ч.с., неделя Петровден, Изгрев, София

ПЪТ НА ДОБРОТО - ПЪТ НА ЛЮБОВТА

Отче наш.
"Изгрява слънцето".

Ще прочета 44 стих от 5-та глава на Матея: Но аз ви казвам: Любете враговете си, благославяйте тия, които ви кълнат, правете добро на тези, които ви ненавиждат и молете се за тия, които ви правят пакост и ви гонят.

Духът Божи.

Земният живот се отличава със своето разнообразие, със своите форми и противоречия. Онези, които не са изучавали живота, намират много големи противоречия. Постоянно казват: Това защо е, онова защо е. Търсят причините. То няма никаква причина. Всичко в света си върви в ред и порядък. Човек не знае, как да постъпи. Ще ви приведа един пример: Майката изпраща сина си в странство, в старо време било и му казва: Синко, две неща ще спазваш: като срещнеш умряло, ще започнеш да се кръстиш, да се молиш. Ако срещнеш сватба, да играеш с тях. Излязъл синът, но най-първо не срещнал умряло, но сватба. Започнал да се кръсти, понеже майка му казала първо да се кръсти. Сватбарите го набили и му казали: На сватба не се кръсти. На сватба ще играеш. Били го, че направил грешка. Срещнал умряло и започнал да играе. Казали му: Ти като срещнеш умряло, ще се кръстиш, и пак го набили. Връща (се) при майка си и казва: Мамо, биха ме и на отиване, и на връщане ме биха. Казва: Не си изпълнил както трябва.

Ние сме от тия, които на сватбата се кръстим, а при умрялото играем. Сега ще заменя играта и кръстенето. Този умрелият човек трябва да го съживиш. На сватбата ще играеш. Там е весела работа. И младата невеста е здрава, и зетят е здрав, и сватбарите са здрави.

Няма какво да мислиш много. Казвам на сватбата не се мисли, човек е весел и ще играе. Кога мисли, кога е сериозен, когато има да дава, когато е болен, тогава ще мислиш. Здрав си, какво ще мислиш? Ще благодариш на Бога за здравето.

Аз ви говоря, като на ученици. Аз ви виждам, че сте способни ученици. Не доста способни, но способни. Не ви казвам, че сте способни, но само способни, защото за мене способен е повече от много способен. Даровити хора сте. Сега като ви казвам, че сте даровити, някой може да каже дали е тъй или не. Според мен нещата стават ясни само когато се опитат. Аз ви казвам, че съм добър цигулар, като ви казвам, че съм добър цигулар, доказвам ли го? Всичко свиря. Няма песен, която да не свиря. Какво ще научите вие, от моето свирене, ако не ме слушате. Казвате: Голям цигулар е! Но не си го слушал да свири човекът. Аз не съм свирил. Казвам: И свиря най-мъчните работи, защото нямам време за мъчните работи, разполагам само с 5, 10 минути, за 5, 10 минути изсвирвам някое парче. Та казвам: При сегашните условия ние казваме, защо трябва да обичаме този човек, аз ви питам, защо трябва да пиеш вода, защо трябва да ядеш хляб - то е все същият въпрос. Защо трябва да обичам. На същото основание трябва да го обичаш, защото Бог го е направил да го обичаш. Разбираш ли това? Ти трябва да го обичаш, понеже той е хубава написана книга, ако четеш, човек ще станеш, ако не четеш, говедо ще станеш. Сега вие ще кажете: Говедо ще стана? Всеки човек, който не се учи, рога му изникват; който се учи, рогата му падат. Ще кажете: Как тъй! Градината, която не се обработва, трева израства в нея - това са рогата в градината. Градина, която се обработва - всичките рога изчезват. Говедо ще станеш, значи ако не обработваш градината си, рога ще изникнат навсякъде. Бобът, картофите и другите зарзавати няма да имат условия.

Сега земята е едно училище. Аз постъпвам съобразно с туй училище. Искам да ви говоря за философия, не какво аз мисля, не какви вътрешни схващания имам, как разбирам живота, то е частно

мое разбиране, но има едно общо разбиране в света, което всички хора еднакво разбират. Горчивото за всички е горчиво. Сладкото за всички е сладко. Животът за всичките хора е живот и смъртта за всичките хора е смърт. И комарът умира, и човекът умира по същия начин. Умира по същия начин, но степента на разбирането е различна. Комарът в смъртта разбира едно, човек разбира друго. Вие още не сте умирали, сега за смъртта нямате понятие. Някои мислят, че ако умрат, ще изчезнат. Аз не зная, какво разбирате, че ще изчезне. Думата ще изчезне, за мен е ясна. Когато синът изчезне от къщи, той е в затвора; когато стане видим, той се връща от затвора. Умираш, то е затвор. Смъртта е най-голямото ограничение, което съществува в природата. Само хората са подложени на смърт, на това ограничение. Тя е за тяхно благо. Ангелите и другите напреднали същества не са подложени на туй ограничение. Един ако направи една погрешка, много мъчно се изправя неговата погрешка. Един човек, ако направи една погрешка, лесно се изправя погрешката му понеже умира. Ще благодарим, че умираме, понеже погрешките, които правим, лесно се поправят. Смъртта има своята добра страна. Ние сме в областта на смъртта, за да се поправят погрешките. Радвайте се, че умираме. По някой път е приятно човек да умре за пиянството. Пил по кило и половина ракийца, не е ли хубаво да умре за тази ракийца? Убивал си хора, рязал си на хиляди кокошки главите, един касапин си бил, не е ли хубаво да умреш, да напуснеш този касаплък?

Сега искам да ви представя туй, което е реално в живота, понеже всички искате да растете, да бъдете щастливи. Щастието се обосновава на един вътрешен закон. За пример, вземете един пианист, на който бъдещето зависи от пианото. Той трябва да изучава тия клавиши, трябва да изучава най-хубавите модерни методи за свирене на пианото с двете ръце, да прекръстосва лявата и дясната ръка, да разбира много добре законите на секундите, на терците, квартите, квинтите, септимите, октавите, ноните и

деканоните и т. н. Един цигулар, на който бъдещето зависи от цигулката, той трябва да разбира инструмента си. Една ръчка от 30 см на някой цигулар му трябва, за да изучи тази ръчка. На тия тридесет см са поставени най-хубавите тонове. Един цигулар се слави с ръчката на цигулката, че знае точно къде да тури пръстите. Няма определени позиции. Девет позиции има по някой път трябва да свири на двойни, тройни акорди. Някой път и четирите струни взема. Голямо изкуство е. Сега да се върнем. За човешкото сърце говорят. Знаете ли колко сложно е човешкото сърце? Знаете ли колко сложен е човешкият ум и човешката душа? Казвате: Душата какво нещо е? Казвам: Че умът има свой орган - мозъка. Ние още не сме изучили органа на нашия ум. Мозъкът какво съдържа в себе си. Не сме изучили и нашето сърце. Някой път страдаш, защо страдаш? Понеже вземаш неверен тон. Страданието показва дисонанс в живота. Животът е музикално парче, целият човешки живот е голяма пиеса, която тепърва цялото човечество трябва да изучава. Музикално творение е той. Причината, че ние страдаме, е, че не сме музикални. Не знаем как да пеем. Като говорите, като живеете много груби гласове имате. Колкото по-благородни и разумни са съществата, гласът им става деликатен. Ако ти искаш да ти върви в света, най-първо трябва да обърнеш внимание върху гласа си. То е цяло изкуство. Не може да се научиш да говориш правилно, ако ти в душата си не си приел Любовта като метод на възпитание, и тя да даде съдържание на твоята реч. Ако ти не си разумен, не може да дадеш красота на речта. Речта трябва да има съдържание и красота. Това са две неща нужни на човешката реч. Има хора, които за една дума биха дали 20 000. Те чакат да им кажеш една дума. Казвате: Че как така? Аз ще ви приведа пример. В миналото, един богат княз търсил да се жени. Среща една, тя му говори, среща друга, тя му говори, но срещнал една мома и тя му казала само две думи. Той ѝ казва: Всичко, каквото имам, ти го давам. И сърцето си го давам на тебе. Че Бог един ден ще дойде и като ти каже две думи, да ги

разбереш, и да си дадеш сърцето. Вий искате да срещнете Господа. Той ще ви каже две любовни думи: Ако тази мома, като каза две думи на момъка той ѝ даде всичкото богатство и сърцето си, какво показва това. Доверие има, среща едно същество, което няма да злоупотреби с него. Тази мома тя ще го издигне. Коя е тази мома? Аз говоря малко по другояче. Тя е човешката душа, която трябва да срещнем, тя е която издига човешкия ум. Трябва да срещнем онази разумната човешка душа, която излязла от Бога и тя като ни погледне, като ни каже само две думи, ще ѝ кажем: Моето сърце принадлежи на тебе. Тогава какво ще чуеш, какво ще ти каже твоята възлюблена? И моят ум принадлежи на тебе. Двамата ще се съединят, ще станат едно, в едно тяло, и в едно сърце, и Бог ще живее в тях. Това е дълбокият смисъл в живота, към който се стремим. Хиляди и милиони опити са правени. Страдания, страдания, докато се научим да пеем. Срещаш едного - не знае да пее, срещаш друг - нищо не ти дава, срещаш трети - нищо не ти дава. Той не дава и ти не даваш. Питам, единият като не дава и другият като не дава, какво ще правите?

Светът сега Бог го е създал и е вложил всичко в него, направил този свет заради нас. Ние, хората, не сме разбрали този закон. Ангелите го разбраха. И лошите, и добрите ангели служат на Бога. Не мислете, че те не признават Бога. Те Го признават и благодарят за туй. Само ний, хората, половината Го признаваме, половината Го отричаме. Казват, няма Господ. Смешна работа е, когато казват, че няма Господ. Ето аз какво разбирам, когато казват, че няма Господ: Аз съм още толкоз невежа и толкоз голям простак, че Господ още дълго време няма да ме срещне. Такъв простак и будала като мене няма да Го срещне. В мене няма желание да уча. Туй значи +няма Господ+. Учителят, който ще ме учи, няма го, понеже аз не съм годен. Не че Той не съществува, аз не съм годен да възприема Неговото знание. Щом стана готов, Той на момента ще се яви. Казвам: Зависи от нашето сегашно разположение, от стремежа на нашата душа. Душата трябва да се събуди. След като се събуди душата ви, пак остава във вас

едно колебание. Вие мислите, че вашият учител може да ви го вземат. В старите времена боговете ги крадяха. Всеки има там един идол, на който се кланял. Дойде някой, задигне идола, може да го търсиш.

Имаме един пример от Стария завет, когато се връщаше Яков от своето странствуване с двете си жени Рахил и Лия. Откраднаха боговете на баща им и той тогава тръгна да ги търси. Казва: Боговете сте ми взели. Казват: Виж, къде ще ги намериш. Рахил ги беше взела и ги беше скрила под самара на коня, на който седеше и казва на баща си: Татко, ще ме извиниш, имам обикновеното на жените. Тя скрила боговете, баща й ги търси. Те са скрити под нея. На боговете седи. Тогава Яков, като не ги намери баща й, казва: Как като разбойник ли ме гониш, где са твоите богове. Твоите богове са при тебе. Пък те са скрити.

Често ние имаме богове, скрити от долу под обикновеното на жените. Какво ще ни допринесат нашите идоли, кажете ми. Имаме някоя слабост, крием я. Нас ни е страх да знаят хората нашите слабости. Чудна работа, няма скрито покрито. Един певец, който иска да пее на хората, никога не знае къде е скрил своята слабост в пеенето. Как ще скриеш, че някои високи тонове не може да ги вземеш правилно. Най-обикновените слушатели ще разберат. Изисква се от нас едно изкуство. Ще излезеш, ще кажеш: Аз ви давам най-хубавото, което имам. Един певец като излиза да пее, той трябва най-първо сам да знае и сам да се любува на себе си. Аз считам един певец добър, като се качи на сцената. Да пее публиката, която не е разположена, като запее, всичките изведнъж да имат хубаво разположение. Той е добър певец. Първото положение е всички да добият разположение, всички лоши мисли да изчезнат. Второто положение е всички да вземат участие в пеенето, да се яви в тях желание да пеят, да се отвори сърцето им да пеят, като слушаш певеца, да го и придружаваш, не само да го слушаш, но и вътрешно да пееш. Аз като слушам някой певец да пее, и аз пея вътрешно, и аз пея, помагам му. Някой човек иска да изяви своята Любов, ако вий не

вземате участие - Любовта не е изявена. Любовта е най-хубавото пеене, което съществува в света. Тя е магическо нещо. Като чуеш тона всичко се преобразява. Тя като дойде в света, всичко израства. Любовта като дойде растенията растат, плодните дървета плод дават, децата добре учат, в семейството навсякъде където влиза Любовта, внася хармония. Болните оздравяват.

Та казвам: Нека да имаме ясна представа за Любовта. Любовта примирява всичките противоречия, които съществуват вътре в нас. Не трябва да търсиш причината, да се прояви светът отвън. Казвате: Светът трябва да стане добър. Не, ние трябва да влезем във връзка да се учим от невидимия свят да пеем. Казвате: Дали човек заслужава да го обичат. Най-големият престъпник заслужава да го обичате. Писанието казва: +Бог толкоз възлюби света, щото даде Своя единороден син да не погине всякой, който вярва в Него, но да има живот вечен+. Ако Бог е възлюбил света, тия престъпления, които ги туряме в света, те не фигурират в Божия ум. В Божия ум фигурира само едно престъпление, което хората имат. То е непослушанието. Ето в какво седи. Един беден човек е турен на пътя да показва на хората, че пред тях има изкопна яма. Казва: Господине, не минавайте от тук. От там минава един богаташ и бедният му казва: Моля господине, не минавайте от тука. От тук не се минава. - То не е твоя работа. Минава богатият и пада в ямата. Започва да вика от ямата. Отива бедният и казва: Ти знаеш ли кой съм? - Че кой си? - Аз съм оня, който ти казах да не минаваш от тук. - Моля, дай едно въже и ме извади от тука, ще те слушам. Трябва да дойде послушанието, ще слуша този човек. Този просяк, който мислиш, че е такъв, той е който ще спусне въжето, ще се хванеш за него и ще излезеш. Като ти каже: Братко, не минавай от тук - не минавай. Не минавай по онзи път, дето Любовта не минава, нищо повече. Там са опасните и най-големите трапища, най-големите кладенци са там. Не минавайте по пътя на безлюбието. То е човешкото страдание. Вървете по пътя на Любовта. Или казано на наш език, ходете по пътя, дето може да ви

обичат хората. Ако вий минавате в някоя гора, дето има големи змии, зверове, лъвове, тигри, леопарди, крокодили, питам какво ви очаква вас? Очаква ви голямо страдание. Защо ще минавате по този път, ако искате да минете, трябва да бъдете много учен човек. Трябва да имате само един метод за ходенето. Вие трябва да минете с аероплан. Може да минете, но с аероплан. Може да минете с някой автомобил. Сега през пустинята минават с автомобил, наблюдават живота на лъвовете и на другите животни. Един американец го поставили в един кафез, затворили го вътре и го турили, дето има змии и други зверове. Той седи вътре, заобикалят го, леопарди и змии, той ги наблюдава, но е в безопасност, изучава ги и те го наблюдават, но той е запазен.

Казва: Вярвай в Бога. То е мъчна работа. В музиката има 7 начина, по които ти човек може да станеш. Не ти върви в света. В най-лошите условия си, ще се научиш да вземеш ДО. Щом се научиш да вземеш ДО правилно - всичко ще тръгне. Мъчнотиите ще изчезнат. Не ти върви на пътешествия, имаш големи спънки, ще се научиш да вземаш РЕ, нищо повече. Всичките ти трудности ще изчезнат, всичко ще тръгне на ред, всичките пътища ще бъдат отворени. Но музикално трябва да вземеш РЕ. Сега вий ще ме запитате: Така ли магически действува музиката. Музиката има магическата сила на царя. Царят каквото каже, става. Като тури подписа си всичко се изпълнява. Като даде заповед и тя става. Ако вий разбирате музиката тъй както трябва, всичко може да постигнете. Тя е пътят, по който Бог е направил всичко. И всичко ще стане тъй както в музиката. Тебе с някой човек не ти върви, не може да се спогаждаш. Ще вземеш МИ по всичките правила. Туй МИ да е добро, да е справедливо и да е разумно. Или другояче казано: да е красив тонът, силен, ясен. Да съдържа повече мощ този тон. Тебе те гони сиромашия, ще се научиш да вземаш ФА. Искаш в света дипломат да станеш. Министър да станеш - цар да станеш, ще се научиш да вземаш СОЛ. Искаш светия да станеш, ще се научиш да вземаш ЛА. Хайде не светия, гений да станеш. Най-после искаш да идеш при

Бога, ще се научиш да вземаш СИ. Знаете колко лесно е? Като изпееш гамата, всичките мъчнотии ще изчезнат, при ГОСПОДА ще идеш. Сега ще се пънкаш, в църква ще ходиш да се кръстиш, икони имаш - не върви. Евангелие четеш, не върви. Проповедници слушаш, не върви. Добри хора са тези, които проповядват само това, което знаят. Казвате: Ние знаем да пеем гамата. Някой е музикант, пее, но е болен. Аз не вярвам в неговата музика. Някой музикант е сиромах. Аз не вярвам в неговата музика, някой пее, но е невежа, аз не вярвам в неговата музика. Един музикант е гений. Най-простият музикант е гений от I-ва степен, нищо повече. Говорят за музикалните плочи. Аз говоря за същността на нещата. Няма да се учиш от музикалните плочи, но ще се учиш от гениалния музикант, който е изпратен от БОГА. Някой е поет. Аз не вярвам в поет, който не знае да пее. Някой е философ, аз не вярвам във философ, който не знае да пее. Ето аз какво разбирам. Аз не искам да туря философията по-горе, аз искам да разглеждам нещата тъй както са. За мене музиката е брашното, от което трябва да се създадат всичките форми. За хляб, за баница, за баклави брашно трябва. Трябва да знаеш как да го направиш. Има брашно, всичко има. Няма брашно, няма ядене. Казвам: Бог ни е дал музиката в нас. Тя е крайният предел, тя е границата на нашия умствен свят. Музикалното чувство се намира от двете страни на челото, по ръбовете на челото. Казвам: Всеки ще постави музикален венец, че всеки като стане да изпее една песен. Вий станете сутрин, какво правите. Ще пеете до, после ще пеете ре, ми, фа, сол и т. н. след туй ще пеете секунди, терци. Терца аз наричам един интервал с един потенциал. Да кажем имате ДО и МИ. РЕ е потенциалът. Те съществуват на този интервал. До и Ми като се вземат, черпят своята сила от Ре. Имате една кварта, До - Фа, имате два потенциала Ре Ми. Те са капитал. В една терца имате един потенциал, то е слънчев интервал. Ако имате една кварта, квартата не е тъй силна както терцата. Малко по-земна, по-груба е. Ако искате мекота, в една терца. Ако искате сила - в една кварта. Сега вий казвате: Няма ли някой по-

лесен път, да се не оплетем? Има лесни пътища. Аз да ви кажа: Много лесен път има. Има пътища на дините, има пътища на дъбовете.

Отива един американец да учи философия при един германски професор. Казва му: Господин професор, ние американците не обичаме дълго да се учим, няма ли някой курс за 5-6 месеца. Има. Когато Господ иска да направи една диня, взема му 6 месеца. Когато иска да направи един дъб - взема му 100 години. Туй, което лесно става, диня е. Това, което мъчно става - дъб е. За един добродетелен живот се изисква дълго време. Природата има изобилно време. Ние искаме някой път да съкратим времето, силата не е там. Изобилно е времето. Затова за предпочитане е да употребим повече време. Природата харчи повече време. Икономисва сила. Силата мъчно се придобива. Време изобилно има. Силата, с която разполагаме в дадено време, е ограничена. Ние искаме в кратко време много да постигнем. Ний сме вече на един опасен път. Ако натегнеш една жица повече, отколкото трябва, ще се скъса. Някой път за предпочитане е половин тон по-малко, не е толкоз в натягане. Защото ако пеете сопран или бас, тоновете се различават. Сопранът има ясен тон. Ако искате един тон със съдържание и мекота, то е басът. В баса има едно отражение. На земята онези, които искат да пеят меко, трябва да пеят бас. Тогава казвам, според теорията. На земята басисти са жените, а мъжете са сопрани. Да се не заблуждаваме. Тоновете на сърцето се изявяват чрез баса. Тоновете на човешката мисъл се изявява чрез сопрана. Тогава трябва да стане едно преплитане на тоновете, на човешката мисъл, с тоновете на човешкото сърце. И тогава се образува така наречената хармония вътре. Първото нещо, човек да съгласува неговата песен, каквото пее неговият ум, да пее и неговото сърце. Ако вий се събудите сутрин и не чувствувате песен в себе си и не чувствувате песен във вашия ум, вашето положение не е нормално. За да бъде нормално, вие трябва да чувате тази вътрешна хармония. Отглас трябва да бъде цялото битие. Движението на нашата земя, движението на слънцето, на всичките планети, и

движението на всичките слънца, онези, които имат развит слух, чуват Божествената хармония. Божествената хармония показва, че всичко е в ред и порядък. Щом една планета се разгласи, по тона се познава. Слизат да я поправят. Най-малките погрешки, които стават на земята, музикалните същества слизат да ги поправят. Понеже ако не поправят малките погрешки, може да се образува някоя голяма ката-строфа. Казвам: Законът на безлюбието в света внася най-голямото нещастие на хората. Аз не ви говоря за неща, които са невъзможни. Какво ви коства вас да дишате. Нали няма по-лесно нещо от дишането в света. Има ли нещо по-лесно от гледането. Какво ти коства да гледаш? Какво ти коства да слушаш? Какво ти коства да вкусиш хубавите работи? Какво ти коства да кажеш една хубава дума? Понеже в този въздух, който приемаш, какво ти коства на този нечист въздух като излиза да вложиш една хубава Божествена мисъл? Какво ти коства да кажеш: АЗ СЪМ ГОТОВ ДА ТИ СЛУЖА. Като го кажеш - да го направиш. По някой път трябва да реагират върху нас, за да ни принудят, със закон за заплашване. Казват, като умреш в ада ще идеш. Всички тия неща хората говорят без да ги знаят. Никой не е ходил в онзи свет. Данте описал ада - Данте не ходил в ада. Милтон пише за рая и Милтон не е ходил в рая. Ако англичаните биха ходили в рая щяха да образуват....... Сегашните хора говорят за Господа. Този Господ, който създаде слънцето, този Господ, който създаде растенията, хората тури този музикален закон. Ние него трябва да намерим. Този Господ всички растения и животни Го слушат.

Аз ще ви приведа два примера. Във времето на гръцко-българската война, като са се оттегляли българите, един българин останал в гръцка територия. Той се скрил в една пещера и три деня седял гладен. Той бил от Казанлък - учител, с висше образование. Говорил философски, но в Господа не вярвал. Като седял три дни гладен, казал: Господи, майка ми ми разправяше заради Тебе. Обезверих се, умирам гладен. Ако ти съществуваш, ако отговаряш на молитвите по какъвто и да начин, по който Ти можеш, избави ме, аз

ти обещавам, че като ме избавиш, ще ида и ще говоря на хората за тебе. Седи така, размишлява, гледа една костена жаба иде, носи половин хляб, влече го, донася го до него. Остава хлябът и се връща назад. Наял се, добива сила, минава гръцката линия, иде в България. Събира учениците и им казва: Аз ще се изповядам. Мене учените хора не можаха да ме убедят за Господа, костената жаба ме убеди, че има Господ. Но трябва да има един канал, светлина трябва да има, един път, по който да дойдат лъчите. Любовта трябва да има един път, по който трябва да дойде. Любовта върви по пътя в света. Този закон е законът на доброто. Той е пътят на Любовта. Ако ти не си добър, Любовта при тебе не може да се яви в тази форма, в която искаш. Той е пътят на доброто. Ако ти не си готов да проявиш една щедрост, ако имаш последното петаче и не си готов да се разделиш с него, Любовта не те посещава. Любовта всякога обича хора, които могат да се разделят с всичко, което имат външно. Да няма нещо, за което да можеш да кажеш: Това не мога да го дам. Казвате: Защо е така? Бог е в света, който е дал всичко, Бог ти е дал една душа, която излязла от Него. Ако имал доверие да ти даде тази душа, не мисли, че иска да ти вземе душата. Душите живеят с Бога заедно. Душата, която Бог ти дал, няма да я вземе, тази душа ще я благослови. Не мисли, че твоята душа Господ ще я вземе; не мисли, че сърцето Господ ще го вземе. Като ти вземе сърцето, Той няма д_ум, ще тури душа, ще послужи и ще влезе да живее в душата и в сърцето. Ти ще почувствуваш, какво нещо е благият живот. Тогава ще се изпълнят думите: като помислиш нещо то ще стане. Някои от вас искате да бъдете певци. Без Любов певци не можете да бъдете. Има много методи за пеенето. Вий искате да учите без Любов. Не се учи без Любов. Сега вие казвате: Да имам това и онова.

Ако в съвременна Европа се намериха 10 души хора, които да обичат Господа тъй с всичкото си сърце, като кажат войната да спре, ще спре. Няма 10 души. Трима души има. В Индия има един Ганди, който поддържа: Не противи се злому. Другите где са. Още двама

има. 10 души трябва да има. Казвам ви, че единият е в Индия. Преди две хиляди години се яви един човек, който положи душата си, показа, какво нещо е Любовта Божия. Един човек се яви, който взе всичките дългове на хората, изплати ги, показа новия път на хората. Казва: Обърнете се към Бога, понеже ако не се обърнете, за бъдеще ще ви дойде голямо изпитание, такова, каквото никога не сте виждали. Аз ида отгоре да ви предупредя. Обърнете се към Любовта, тя може да ви избави. Ние живеем в един свет на привидна любов. Това не е любов. Хората, които се бият, нямат любов. Двама братя, които се хващат за космите за имане, това не е любов, това е неразбиране. В този егоизъм всеки от тях иска да вземе повече.

Та казвам: И вие вътре сте раздвоени. Като срещнете някого, казвате: Той не е правоверен, той не вярва в Бога. И аз понякога минавам за голям еретик, не съм правоверен. Аз бих се радвал аз да бъда еретик, а всички в света да живеят в Любовта. Да видя да не се убиват. Тия хора още се избиват в света. Каква любов, каква човещина, каква култура има. Да говорим истината. Германците толкоз убили, русите толкоз убили, англичаните толкоз убили. Сега може то е тяхно схващане, то е тяхно разбиране. Колко кокошки, колко волове изколват в България, няма закон да ги защити, трябва да станат жертва воловете, трябва да станат жертва кокошките. В реда на нещата е. Казвам: Каква нужда имат хората да се избиват. Тяхното месо употребява ли се за ядене. Поне нека да ги консервират, да не отиват напразно. Защо ще ги избиват тия хора? То е вълча култура. 20-30 овци ще ги издави, тия овци се вмирисват. Ако има нужда от човешко месо, избият хората, да ги вземат. Това е култура на миналото. То не е сегашно разбиране. Всички тия хора, които ръководят, усещат това и страдат. Няма пълководец, няма държавник, който да не чувствува скръб в себе си. Има нещо, което ги мъчи. Един българин, който убил 10 души хора, казва: От сега нататък се заклевам, прекъсвам с убийството.

Да се повърнем. Тия работи, които сега хората ги правят, Бог ще ги поправи. Аз гледам по-оптимистично. Всичките тия хора, които сега умират на бойното поле, отиват при Господа. Той ги поглежда и казва: Защо умряхте преждевременно. Изпратиха ни тук. Той ще им създаде нови тела и ще им каже: Идете на земята да работите с Любов. От сега нататък да не убивате никого. То е закон. Бог никого не убива. Ние не трябва да се радваме, че хората умират. Ние трябва да се радваме, че хората живеят. Ние не трябва да се радваме, че хората са нещастни, сиромаси, прокажени. Нас ни радва животът, всичките хора да са радостни, очите им да са здрави, ушите им да са здрави, тялото им да е здраво, умът им да е здрав, всички да се радват. Какво трябва да проповядваме. Всички здрави трябва да бъдем. Всички чисти сърца трябва да имаме. Чисти умове трябва да имаме. Често разсъждаваме и казваме: Лоши хора сме. Аз разглеждам този въпрос и казвам: Много добри хора сме, не сме лоши хора. Много хатърджии сме. Дойде един приятел, каже: Хайде за мое здраве една чаша, дойде друг, пак една чаша. Десет души дойдат, пиеш за здравето, напиеш се, все за хатър. Днес за хатър, утре за хатър. Може да пиете за хатър, но единственото вино, което за хатър може да пием, то е водата. Другото вино за хатър не се пие. Дойде някой, кажеш: Дайте ми една чаша за здраве. Ще пиеш няколко глътки.

Сега вие си въобразявате, че за бъдеще ще дойде един порядък, ще дойде Царството Божие на земята. Това е въображение на вашия ум. То е въображението на младата мома, която излиза из бащиния си дом, мисли, като излезе, ще има къща, деца, нейният възлюблен ще бъде добър с нея, ще седи на мекичко столче, с автомобил, слугини ще има. То са въображения. Мисли като княгиня ще живее. Като се ожени, впрегнат я, ръцете задебелят, прави дрехи, каква ли не работа. Казва: Какво мислех, какво излезе. Право е мислила. Така е по закона на Любовта. Тази мома много хубаво е мислила. И момъкът много хубаво е мислил, така е по закона на Любовта, но понеже хванали

кривия път, кривият път е причината. Не че е заблуждение. Те не са хванали онзи истински път на Любовта. Така е в Любовта.

Ние по някой път имаме характера на Якова, един от отците на еврейския народ. Бащата на Якова мислеше да благослови големия син, майката обичаше Якова. Според закона на евреите първият син вземаше благословението, по-малкият никакво благословение не вземаше. На бащата понеже отслабна зрението, не виждаше, казва на големия син: Синко, ще идеш да убиеш лов, да ми приготвиш, за да те благословя. Майката понеже обичаше Якова, той беше възлюблен на нея, казва: Аз тебе ще те пратя ти да вземеш благословението. Казва той: Може баща ми да ме познае, че тогава ще навлека неговото проклятие. - Не бой се, аз ще уредя тази работа. Приготви тя храна и той я занесе на баща си, да му поиска благословението. Бащата казва: Гласът ти е Яковов, но отвън си като Исава. Ще те благословя. И го благослови. Ето след време иде Исав. Яков трябваше да странствува.

Исав според мене представя Стария завет, Яков - Новия завет. Благословението Яков го взе по изкуствен начин. Това показва, че християнството в първата фаза няма да бъде прието, както трябва. Минаха две хиляди години на разни изпитания. Яков трябваше да носи последствията. Той, който взе с лъжа благословението, отиде при Лавана. Още по пътя видя Рахил, влюби се в нея. Казва: Хареса ми се. Бащата каза: У нас има закон, седем години ще ми служиш заради нея. Тогава ще ти я дам. След като слугува седем години, даде му по-старата дъщеря Лия. Тя е Старият завет, закона му даде. Казва: Защо ме излъга? Слугувах ти за Рахил. У нас такъв е обичаят, че младата не (се) дава преди старата. Ще слугуваш още седем години заради нея. Рахил е Новият завет. Яков взе Стария и Новия завет, събра ги заедно. От Стария завет имаше 10 сина, От Новия завет - двама: Йосиф и Венеамин. Старият завет е плодороден в раждането на мъжки. Новият завет - само двама. Тогава трябваше да се върне назад Яков, да се примири с брата си. Законът трябва да дойде на примирението. Езичниците християни и езичниците евреи трябва да се примирят.

Исав това е Старият завет, Яков е новият, но трябваше той да поправи погрешката. Той взе благословението с измама. Като се върна, смири се, коленичи пред брата си и се смири. И ние трябва като Якова, които сме слугували за две жени 14 години, за Стария и за Новия завет, трябва да се върнем и да се примирим. Яков като се връщаше при брата си Исава да се примири, яви се един ангел през нощта и се бори с Якова. Преподаде му урок, казва: Ти трябва да се примириш с брата си. Трябва да живееш с брата си по Любов. Никаква лъжа не трябва, да бъдеш справедлив. После казва: Аз няма да те пусна, докато не ми помогнеш да приложа туй, което искам в живота си. Тогава ангелът го бутна по хълбока и Яков охромя. От там насетне евреите станаха много страхливи. Като ги бутна Господ по хълбока, дойде страхът. И досега евреите са почти най-страхливият народ. За материални работи са страхливи, там треперят. Страхът е едно чувство в света, всичките хора го имат. То иде от неизпълнението на Божия закон, или от напускането на закона на Любовта се явява страхът. Когато Любовта е отвън, се ражда страхът вътре; когато Любовта е отвътре, страхът е отвън. Тогава е истинското положение.

Казвам: Ние трябва да се върнем като Якова да възприемем Любовта в света. Мнозина имат изпитания, умират и отиват в другия свет. Дали има Господ или не, не знаят. Молят се. Човек трябва да има една опитност с Господа. Аз ще ви приведа един пример: Нали когато ви обичат, като ви приемат, запалват много свещи в къщи, къщата е наредена, приемат ви с Любов. Когато не ви приемат с Любов, никакво осветление няма, къщата е затъмнена. Щом къщата е затъмнена, значи не сте познали Господа. Ако познаем Господа, всичките свещи в нашия ум ще се запалят. Когато познаем Господа, всичките свещи в нашето сърце ще се запалят. Когато запознаем Господа, всичко в нашия ум ще оживее, ние ще се зарадваме. Туй показва, че нас ни приемат на гости. Не мислете, че вий сте собственици на вашите глави, на вашите тела. Вашите глави други ги управляват. Господ е, който управлява главите ви. Досега човешката глава е под

ръководството на Бога. Че сърцето е нечисто, показва, че не се управлява от Господа. Мозъците на Господа са под управлението на Господа. Само човек е в състояние да измени човешкото естество. Когато ние се обърнем към Бога, той ще запали всичките в нашия мозък, ще дойде Неговата светлина и Неговата топлина ще проникне. Тогава всичко в света ще се свърши. Гдето Бог присъствува, всичко става. Писанието казва: +Когато пътищата са благоприятни на Господа, Той го примирява с всичките врагове+. Щом ние се запознаем с Господа, тогава всичките противоречия, които съществуват в нас, те ще изчезнат.

Любов, която не може да люби враговете, е слаба любов. Аз казвам, че злото има само един приятел - Любовта. Злото, което няма за приятел Любовта, тази любов не е любов. Казвам: В Божия закон Любовта е единствената сила в света, която превъзмогва всичките мъчнотии, понеже злото служи на нея. Ние като възприемем Любовта, всичките противоречия, които сега съществуват в света, ще се изменят. Хубаво е, не е лошо човек да се гневи. Не лошо нещо. По някой път човек е сприхав. Такива каквито са хората, то е хубаво, само тия хора, трябва да се ръководят от Любовта. Ние каквито сме, погрешката е там, че не се ръководим от Любовта. Онези, които скачат от десетина метра, без да си изкълчат крака, работата е там. Кракът затова е направен така, има три-четири свивки, на ходилото, на коляното, на хълбока. Като скача перпендикулярно, туй перпендикулярното падане образува една крива линия, че човек може безопасно да скочи.

Казвам: Любовта има всички възможности в света да се примирят противоречията, в които се намираме. Стихът казва: Благославяйте тия, които ви кълнат, правете добро на тези, които ви ненавиждат; молете се за тия, които ви правят пакост или ви гонят. Защото човек на Любовта е всесилен. Някой път индуските факири употребяват закона на Любовта. Застават на места, гдето минават много зверове и концентрират ума си. Когато имат Любовта, всичките

зверове не ги закачат, бягат. Ако се от-клонят да не мислят за Любовта, ще хвръкнат от мястото, на което седят. Казвам: За бъдеще мислете добре. Или като се намерите в една мъчнотия, отправете ума си към Бога. Не казвам, че Го знаете. Не Го търсете някъде. Кажете: Някъде е Господ не го зная. Помислете заради него. Вашата мисъл ще иде до Господа. Имаш някаква мъчнотия, отправи ума си към Господа. Имайте вяра на онова дете, което писало писмо на Господа в оня свет. И отговорил му. Директорът на пощата, като научил за писмото, събрал всичките в пощата и им казва: Да съберем на това дете, което писало на Господа, и да му помогнем.

Та казвам: Онези от вас, които обичат хората, той е Бог. Онзи във вас, който мисли, Той е Господ. Вий кои сте? Вие, които се учите от Господа, едновременно съзнаваш, че има един, който мисли, пък има един, който възприема това, което той мисли. Има един, който раздава, ти чувствуваш, че възприемаш. Ти си, който възприемаш. Казвам: Туй, което у вас мисли в даден случай, туй, което във вас е силно, мощно, на което може да разчитате, то е Господ. Не можеш да го локализираш някъде. Та казвам: Разчитай на Онзи Господ, който е у вас в даден случай. Ще се учите. Неговите пътища трябва да учите. Всеки приятел, когото имаме сега, много малко сте го разбрали. Някой човек се разсърди, може някой да те нахука, да ти каже много горчиви думи. Где седи лошото? Той дойде и се извини пред вас. Един човек, който ви нагруби, и после се извини пред вас, той се повдига във вашите очи. За мене един човек, който ме обиди и се извини, като че никак не ме (е) обиждал. Казва: Ще ме извиниш, не постъпих както трябва. Казвам: Сега всички трябва да постъпвате тъй. Не е лошо да обидиш някого, но признай погрешката в себе си. Или направиш някаква погрешка, да я признаеш в себе си. Аз ако направя една погрешка, съдрал съм дрехата на някого. Ще му изпратя нова дреха, ще му изпратя нов костюм. Няма да се извинявам, но казвам: Оставете съдраните дрехи заради мене, вземете новите дрехи заради вас. Вземайте съдраните дрехи заради вас, давайте нови дрехи, нищо

повече. Не ходете да се извинявате. Никакво извинение! Скъсаш дрехата, дай нов костюм. Скъсаш шапката, дай нова шапка. Всички да раздавате. Сега раздавайте. По Коледа събират вехти дрехи за бедните. Новата култура изисква, Божественото изисква да дадем пресните плодове от дървото, най-хубавите нишки, които овцете са направили. Желанието да имаме вътре, макар да не можем да го направим. Имай най-хубавите мисли. Което си намислил, направи го, не се спирай. Никога не казвай това аз не мога да направя. Каквото ти дойде на ума, направи го. Тогава законът Христов казва: Ако Ме любите, ще опазите Моя закон. Казвам: По същия начин хлябът ще се увеличи, дрехите ще се увеличат, мирът ще се увеличи, всичко в света седмократно ще се увеличи. Затуй може да направите опит. Ако опитът не става, не сте приложили Любовта.

Ако вложите Любовта си Господа да Го обичате, да няма никакво противоречие, ще се явят противоречия вътре. Старият и Новият завет ще дойдат. Яков обичаше Рахил повече от Лия. Тази, която не обичаше, я благослови Господ, даде ѝ 10 сина, тази, която обичаше, даде ѝ два. Трябва да разбираме тия материални работи. Всеки човек, който малко е любен, повече блага му се дават; който е обичан, малко блага му се дават. Някои от вас, които сте много обичани, малко блага му се дават. Някои от вас, които сте много обичани, малко блага се дават. Щом сте малко обичани, много ще ви се даде. Господ ви дава много работи. Вий се запознавате с някой богат човек, като му кажете само две думи, отваряте сърцето му. Онази младата мома каза две думи и отвори сърцето на момъка. Защо вий по същия начин да не може да направите? Аз бих ви превел много примери. В историята има Любов не само между мъже и жени, Любовта не е само между мъже и жени, тя е специфична. Някой път има Любов между жени и жени, някой път има Любов между мъже и мъже. Под думата жени ние не разбираме само тия същества, които по форма са жени. Цялата човешка раса са жени. На земята няма мъже. Тепърва има да дойдат. Сега някои минават за жени, някои минават за мъже. Мъжът разбира

нещо възвишено, благородно. Ние учим сега закона на Любовта. Под думата жена, разбираме да изучаваме живота. Вземете жените в тази форма. Формата на една жена, която служи за слугиня, ни най-малко не е жена. Божественият живот, който е излязъл от Бога, той е жена. Тази жена, която е излязла, това е животът. Този живот Бог го внесе в Адама.

Та казвам сега: Не казвам да бъдете жени, но да възприемете Божествения живот такъв, какъвто е. Тогава ще бъдете истински жени и истински мъже. Жените, които внасят топлината в света, мъжете, които внасят Божествената светлина в света. Защото без тази светлина и топлина никакъв прогрес не може да стане. Следователно, жените като носители на Божествената топлина в живота, и мъжете, като носители на светлината ще се съединят и тогава ще дойдат децата на истината, които ще произведат Божествената сила, чрез която животът в света се разнася.

Бъдещата култура ще научи хората да живеят по Любов и никога да се не убиват.

Тайна молитва.

39. беседа, държана от Учителя на 12 юли 1942 г., 10 ч. с., неделя Изгрев, София

ЩЕ ТИ ВЪЗДАДЕ

Отче Наш.
“Иде, иде”.

Ще прочета само шестия стих от 6 глава от Евангелието на Матея: А ти кога се молиш, влез в скришната си стаичка и като си затвориш вратата, помоли се Отцу Твоему, Който е в тайно, и Отец Ти, Който види в тайно, ще ти въздаде на яве.

“Духът Божи”.

По някой път ние сме очаровани от живота, по някой път сме разочаровани. Момата е очарована от живота, понеже мнозина обръщат внимание на нея. После каквото облече, прилича ѝ. Пък грозната не може да се свърти в кожата си. Природата работи толкоз хубаво, че сега няма да се свърти в кожата си. Природата работи толкоз хубаво, че сега няма да се спирам на това. Красивите хора са на място и грозните хора и те са на място. Грозотата и красотата това са илюзии в живота. Перспективно е така. Вечерно време хората са грозни. Когато изгрева слънцето, са красиви. Красотата зависи как пада светлината. Някой път някои хора като ги погледнеш в очите са красиви, някой път са много грозни. Някой път истината като се погледне, е красива, привлекателна, някой път не е красива.

Та казвам: Три неща има, които стимулират човека. То е неговият ум, който се занимава със светлината, то е неговото сърце, което се занимава с живота, то е неговото тяло, което се занимава с благата на природата. Те са три стимула, които ни занимават. Човек трябва винаги да е в съприкосновение. Щом тялото ти не се занимава с благата на природата, ти започнеш да скучаеш. Щом сърцето ти не се занимава с живота, ти пак скучаеш. Щом умът ти не се занимава със светлината, скуката иде.

Сега по някой път вие искате да знаете от какво зависи вашето щастие. Аз виждам всичките хора са щастливи. Мене ми е чудно, хора, които имат толкоз блага, как може да са нещастни, как може при туй голямо щастие да бъдат нещастни. То е един въпрос, който не съм могъл да разреша. Как е възможно при такива големи щастливи условия да бъдат нещастни хората. Това не може да си представя и още не съм разрешил това. Защо хората като са родени щастливи, са нещастни.

Сега хората най-първо трябва да знаем, какво е нашето предназначение. Като погледнем самата природа е едно разнообразие на същества, които Бог е създал. С Неговия ум, Той разбира отношенията на тия същества малки и големи, на всички тия небесни тела, които се движат в пространството, на всички тия сили, които функционират в света. Казвам: За нас туй е един голям безпорядък. Например, по някой път вие виждате едно същество поглъща друго, вас ви се вижда странно. Но когато едно езеро поглъща малките реки, изяда ли ги? Изяда ги. Като дойде реката до езерото, изяде я, престане вече, няма я. Тя е река, докато дойде до езерото. Щом дойде до езерото, изчезне. Но то е привидно. Тя водата след като влезе в езерото, тя продължава пак да върви по същия начин. Капките, които са образували езерото, всяка капка е пак отделна. Вие виждате като че са слети. Всяка една капка има свой живот в езерото. Сега да оставим противоречията, които съществуват в света.

Един човек е по-голям, друг е по-малък, един е по-голям, друг е по-сиромах, някой е невежа, друг е по-учен, някой е поет, някой е музикант. Всичкото разнообразие, което съществува, да го оставим настрана. Вие имате едно вретено в къщи. Защо ви е това вретено. Разбира се, който иска да преде, има нужда от вретено. Без вретено не се преде. Хурка трябва да има, прежда трябва да има. Имате един инструмент. Защо ви е? За свирене, да свирите на него. Вие имате метла, метете с нея. Имате ръце, работите, имате очи, гледате; имате уши, слушате; имате уста, ядете сладко, говорите сладко. Да, устата е

да се запознаете с хората. Казваш: Защо ми е устата, не може ли без уста. Не може ли една бяла книга без да е написана, че да има съдържание, както когато е написана. Трябва тази книга да се нацапа по един начин в черно, но разумно да се нацапа и тогава тази книга става съдържателна. Сега аз не искам да ви утешавам. Вие имате една болест, ревматизъм. Ревматизмът е малък комар, който се е качил, забил се в крака. За един комар ще тръгнете да търсите лекар, да му турят инжекции, да се махне комарът. Аз виждам като духна само, може да се освободя. Ще доказва сега какви са причините за ревматизма. Комарът като кацне, намира голото коляно, облеченото коляно хич няма да дойде. После доста е хитър. Като намери дреха доста тънка и през тънката дреха хапе. Като туриш дебела дреха, хич не може да достигне.

Сега някой ще каже. Така не се разсъждава. Че как се разсъждава? Всичките тия теории, които се образуват за болестите, това са такива направено драми, които нямат никаква основа. Аз може да ви нарисувам един човек, да го направя така, че да представя престъпник, без да е престъпник. Но и престъпникът може да го направя светия, без да е светия. Има една привидност на нещата. Природата не търпи привидни неща, тя не обича позлатяване. Хората обичат позлатяването, обичат да позлатяват. После природата не цапа. Хората две неща са научили: да позлатяваме и да цапаме, туй, което природата никога не върши.

Сега някой ще попита: Какво ми е дал баща ми. Баща ти (е) дал началото на живота. Казваш: Каква роль има баща ми. Ако не беше баща ти, ти не щеше да се явиш на този свет. Щом си се явил, ще помислиш за онова начало. Ако не мислиш за онова начало, нищо няма да излезе. Дотогава, докато мислиш за първото начало, ти живееш. Казваш: Как да мисля. Ако онази река, която извира из извора, измени и не се съобщава с извора, какво ще стане. Ще пресъхне, не може да има съществуване. Благодарение на този извор се е образувала тази река. Това е за сравнение.

Сега искам да ви наведа на онези неща, на които вие може да разчитате. Може да разчитате на вашето тяло във формата, в която сега се намирате, тя съдържа всичкото ваше благо, всичкото богатство. Да кажем, за 20, 30, 40 години всичко е предвидено, светлина прониква във вашата глава, съдържание е вложено във вашето сърце и силите, с които се организирате, са вложени във вашето тяло. Сега по някой път казвате: Как може да се предсказва. Предсказанието е много лесна работа. Аз може да предскажа на една зряла круша, кога хората ще дойдат и какви хора ще дойдат. Но тя сама ще ги привлече със своите плодове. После ще й предскажа, какви птици ще кацнат. Ще й предскажа, какви мухи ще дойдат върху нея. Казвате: Как? Аз може да ви предскажа, какво ще бъде от вас, какво ще станете. То е написано. Ако е написано да бъдете поет, на челото е написано и отгоре го има, и отзад го има, и на ръката го има написано, навсякъде поетът е написан поет. Още като го видя, чета написано с големи букви - поет първостепенен. Религиозният човек и той е написан. За каквото е написан човек, това става. Ученият човек и той е написан. Човек като вземе хиляди семена и казва кое семе какво ще стане, знае от какво семе какво произлиза. Като го посееш, не излиза ли? Като посееш семето излиза туй, което семето съдържа в себе си. То е на което трябва да се радвате и да обръщате внимание. Всеки човек, който ви среща при каквито условия и да е, носи за вас едно благо, малко или голямо благо. Много пъти майката, която е бременна, среща един поет, туй дете се определя и то става поет. Ако не беше срещнала този поет, то не щеше да стане поет. Или пък някой път срещне един силен човек пехливанин, детето става пехливанин. Този пехливанин дава. Някой път срещне красива мома и то става красиво; някой път срещне грозна мома и то става грозно. Външно става грозно, не по ум. Грозотата в живота е нощ. Красотата е ден. Знаем, че нощта е тъй полезна, както деня. Денят ни дава всички материали, с които трябва да разполагаме. Нощта обработва тия събрани материали. Грозната мома всякога е по-умна, понеже като не може да разчита на своята

външна красота, разчита на своя ум, разчита на своето добро сърце, разчита на своята сръчност. Аз, когато говоря за грозотата, разбирам друго: черничка е малко, после не е красива, сухичка е, хлътнали са очите й, очите са някак потъмнели, има нещо изкривено, космите й са малко острички, дебеличка, ръцете не са оформени хубаво, сбутани са, елементарни ръце. Има практични ръце, има религиозни ръце, има философски ръце, има светийски ръце. Казва: Той е светия. Един светия, който няма светийски ръце, не е светия. Светийски нос има, светийски очи, уши, всичко е светийско. Ако му липсва нещо, той не е светия. Българите много лесно произвеждат светия. Ако лицето му е малко жълтичко, с потънали очи, жълто лице - минава за светия. Светията мяза на слънцето, дето мине осветява, дава от себе си. Той върви по определен път. Някой път, като слънцето прави някоя пакост. Нали някой път хората слънчасват.

Важно е онова, на което може да разчитате. Вие седите и сте нещастен, мислите само за вашите работи. Да допуснем, че някой ви на-прави някоя пакост. Че аз може да ви кажа всичките ония пакости, които вас са ви направили, те са вашето благо. Вие не знаете, в книгата на Провидението е писано това. Аз съм превеждал този пример. Една мома, която се годила за 9 момци, последният излезе из търпение, че я набие, изкълчи й крака. Лекарят, който дошъл да я лекува, бил млад лекар, той се оженил за нея. Благодарение, че я набил този, за да намери лекаря. Казвам: Това са едностранчиви примери.

Вие седите някой път и сте обезсърчени от живота, мислите, че от вас нищо няма да излезе. То е едно заблуждение. Аз съм превеждал този анекдот: Един беден княз се влюбил в една много красива мома. Тя обичала много парите. Тя му казала: Ако ми донасяш по една торба жълтици, може да се оженя за тебе. Беден бил, той се запознал с царя на духовете на гномите. Започнал да ходи при царя гном, казва: Ти може ли да ми дадеш една торба жълтици. Той му обещал да му дава торба с жълтици, но момъкът трябвало да му дава по десет косми

от главата си. Той си казал десет косми за една торба, лесна работа. Занася една торба на нея. Давал косми от главата си, вземал торби, докато най-после оголела главата му. Отива един ден, но няма вече косми. Няма коси, няма пари, казал гномът. Сега до тук анекдотът, който го създал, добре върви, но сега с какво да ги сравним, на какво да уподобим косите? Косите са човешката мисъл. Докато умът мисли, има пари, докато тече тази мисъл, гномът пари дава. Като оголее главата, като няма нито една мисъл, престава кредитът вече. Бог, Който ви е дал в ръцете мощното, вие седите и казвате: Бог не се грижи заради мене. Най-първо тази мисъл не е вярна, тя е лъжлива. Бог е създал в тебе едно отлично тяло, създал една отлична глава, дробове, отличен стомах, майка ви се грижи за вас, братята ви се грижат и вие при богатствата, които имате, при дарбите, които имате, казвате: За мене никой не се грижи. И то не е вярно. Ти остава по някой път да благодариш на Господа за всичко, да напишеш едно писмо. Колко писма ти си написал за това, което ти е дал? Или чакаш като умреш да идеш при него. Господ не иска умрели хора. Писанието казва така: “Бог не е Бог на мъртвите, но на живите”. Ти при Него трябва да идеш, когато си жив. Нас са ни създали една идея, че Господ е страшен, при него не се ходи. Трябва много хора да ни преведат до Господа. То (е) едно заблуждение. Всичките хора са проводници на Божиите блага. Майката, бащата, братята, сестрите - това са проводници на Божиите блага. Зависи каква е майката, какво благо ще ти даде. Зависи какъв е братът, та какво благо ще ти предаде. Всичките приятели, всичките слуги, които идват, това са носители на Божиите блага. Много пъти онези, които идат да ви донесат едно благо, вие ги изпъждате. Да допуснем във вас влезе една хубава мисъл, искате да помагате на бедните. В туй помагане на бедните, вие ще намерите някой човек, който вас да ви помогне. Тия бедните хора не са така сиромаси, мислите, че тази сиромашия ще ви научи да намерите онзи път, по който вие може да се подигнете. После във вас, съвременните хора, влиза съмнението, има ли Господ

или няма Господ. Аз всякога може да уверя най-голямия безверник, че има Господ. Преди години един като дойде спори с мене, има ли Господ или не. Това беше във Варна, той спори с мене, той е на 25 години и казва, че не вярва в Господа. Казвам му: Ако Господ сега ти даде най-красивата мома, която да те обича, ще повярваш ли? Ще повярвам. Безверието е въпрос. Всяка мома, която е разлюбила един възлюблен, той не вярва, отрича го. Но то е едно заблуждение. Нашият сегашен свет се нуждае от тези религиозни неща. Религията, която е сега, тя е една система, но тия религии са отживели до някъде. Съвременните религии нямат онази преснота на вярванията. Дошъл Христос преди две хиляди години и страдал. Хубаво дошъл и страдал. Светиите страдали. Много добре, страдали. Христос, това е един случай. С него се обходиха не добре. Той не одобряваше поведението на ония хора. И те преди две хиляди години Го разпнали. Ти не живееш по Него. Ако Го обичаш, вземаш Неговата страна, живееш както Той е живял. Казвате: Такъв живот не се живее. Че как да се живее? Казва: Мислите ли човек да живее на земята, той трябва да бъде като калугерин, някъде да не живее с хората. То е първото заблуждение. Ти, ако станеш християнин, всичките ще обичаш. Че тогава казва: Ще се изгубя в тях, ако ги обичам всичките. Тогава ти не разбираш живота. Ако си капка вода, ти не може да разхладиш гърлото на всички хора. Но ако си едно голямо езеро, няма ли да може. Не говорим ние за капката вода. Когато говорим за Любовта, разбираме онази Божествена Любов, която трябва да изтича в нас. Най-първо хората трябва да разбират. В Любовта ти най-първо ще възприемеш. Ние още не сме носители на Любовта. Ние само възприемаме Любовта. Най-първо трябва да възприемеш добре Любовта. Ако ти не я възприемеш добре, не може и да я предадеш добре. Тъй както в музиката, един не е учил хубаво да пее и ако дава уроци по пеене, как ще покаже. Ако криво е научил една песен, криво и ще я предаде. Ако е научил майсторски, ще я предаде тъй, както я е научил. Та казвам: Има една практическа страна на Любовта, която

регулира. Във възприемането трябва да се научиш как да възприемеш една мисъл. Трябва да се научиш, как да възприемеш една сила вън от природата. Ти искаш да бъдеш здрав човек. Някой път се усещаш уморен, неразположен духом. От никого не можеш да възприемеш тази енергия. Ако знаеш, от природата може да вземеш и ще знаеш как да се обновиш. Тъй както съвременните шофьори, някъде малко въздух прониква, гумата е мека и ако този въздух не излезе от колелото навън, не може да има движение. Някъде въглища трябват. Някъде вода трябва. Всичките тия неща имат едно вътрешно съчетание. Ти пипаш ръката, тя е малко студена. Пипаш тялото, то е горещо. Пипаш краката, те са студени. Имаш неестествено положение. Главата трябва да бъде студена. Ръцете и краката топли. В тебе е станал обратен процес. Какво трябва да направиш? Ще направиш ръцете топли, главата си студена и краката си топли. Никога не бих ви препоръчал приятел, който има студени ръце и крака, и да образувате приятелство с него. Аз не говоря за студенина. Има една хладина, която произтича от електричеството. Когато от някой човек изтича много електричество, има една хладина. Аз за нея не говоря. Студенината е един недоимък у човека, а топлината е изобилие. Студенината спира процеса на живота. Топлината поддържа този процес. Та казвам: Топлината на твоите ръце зависи от твоите чувства. Ти си неразположен. Свадил си се с майка си, с баща си, с брата си. Ръцете ще бъдат студени. Целия ден се свиваш и не си разположен. Баща ти и той не е разположен. Баща ти иска син му да се смали, а той се е надигнал. И синът иска баща му да го почита. Закон е, той трябва да почита баща си. Синът трябва да почита баща си. Аз ви казвам: Вий сте нещастни хора. Понеже не обичате баща си, не обичате и майка си. Аз разбирам. Дойде време ти не обичаш душата си. Ти не обичаш духът си. Ти не слушаш духа си. Духът ти каже да направиш нещо, ти не искаш да го направиш, срам те е от хората, а да излъжеш не те е срам. Някой път да вземеш да поработиш някоя работа те е срам. Едно време ги беше срам хората

гологлави да вървят. После боси със съдрани обуща да вървят, а сега нарочно ги дерат. Едно време като направят една дупка, ще търсят кърпач да я направи. Сега направили 10-20 дупки, считат, че е модерно. Хлътнало ти лицето, никак не си разположен, усещаш, че стомашната ти система не е добра. Срещнеш хора, които са талантливи, няма какво да ходиш при лекар, защото някой път някъде може да намериш някое талантливо дърво, после може да намираш талантлива ябълка, круша. Ако имаш известно неразположение, външната форма на хората дава тяхното разположение. Вие не сте наблюдавали, вижте онези сериозните, гневливите или сприхавите. Още като срещнете някой човек ще видиш, че е сприхав. Още като срещнеш някой човек разположен, усещаш, че е богат човек. Друг като го побутнеш, веднага като барут е. Една мома да си намери момъка, аз да му кажа: Още в началото те не са един за друг. Той я гледа, а тя гледа на земята. Казва: На земята гледа, който на земята гледа........ Дойде някой на пазаря и само на земята гледа. На пазаря когато купуваш яйца и те поглежда, купи си от него. Но ако само на земята гледа, не купувай. Той ти продава масло, но той вътре има турена ряпа, а отгоре е маслото. Вътре е ряпата.

Аз ви говоря за този въпрос, понеже вие се намирате в семейството и в голям конфликт сте между хората. Хората не може да живеят заедно. Тук преди няколко месеца, доста богато семейство, идат при мене, майката втора, дъщерята от първата майка, неразположена спрямо майката. Зная причините. По някой път тя иска да се освободи, тя иска да има свое дете. При сегашните условия не може да има свое дете, пък и това не обича. И детето не я обича. Тогава се заражда едно стълкновение. Бащата пита какво да прави, може ли да ги примири. Аз дадох един пример: На майката един горещ чукундур, на дъщерята един горещ чукундур. Имайте предвид, че имате един социален въпрос, който е труден за разрешение. Този социален въпрос се явява разногласие между ума и сърцето ни. Явява

се едно разногласие между нашата воля. Да кажем искаш да станеш въздържател. Обещаваш, че вино няма да пиеш. Хубаво, не е лошо. Аз не съм за пълното въздържание. Пий. Но какво трябва да пиеш? Ти ако искаш да опиташ волята си колко е силна, образува се един лош навик, ако можеш да поправиш този навик, ти си силен човек. Ти ще бъдеш силен да го образуваш, но ще бъдеш силен и да го премахнеш. То е волев човек. Ако създадеш един навик и не можеш да го поправиш, ти си слаб човек. Ако не можеш да създадеш един лош навик, ти си пак слаб човек. Ако създадеш един лош навик, че го изправиш, ти си силен човек, умен човек и добър човек си. Казвате: Да създадем лоши навици. Създадени са вече лошите навици. Много навици има в нас, които са продадени, съществуват. Какво трябва да правим с тях? Имаш един навик на подозрение. Най-малкото подозрение. Влизат някои хора, погледнеш вратата, погледнеш столовете, за зор заман. Като че като влизат взимаш предвид. Ако е за бягане, как да отвориш. То е един навик несъзнателен. Погледне ме, иска да проникне какво е моето намерение. Какво мисля, или иска нещо от мене, да изисква, мисли какво е моето разположение, ще търси някои характерни черти. Ако съм милосърд, ще бие на моето милосърдие, ако съм честолюбив, на моето честолюбие, че има добро мнение заради мене, ще говори за деди и прадеди, ще се покаже, че иска да му направя някаква услуга. И без да ми говори за моите прадеди, ще го направя. Аз съм като извор и без да ми говори за моето произхождение, аз не мога да не тека. Ако рече да ме хвали, няма защо да ме хвали, аз и без да ме хвали, тека. И като ме хвали, пак тека. Ако има какво да ме хвали, добре. Ако няма какво да ме хвали, пак добре. Ще си вървя нататъка.

Казвам: Запознавайте се със себе си. Как може да се запознае човек със себе си? Ако слънцето, което изгрева, не може да му се радваш, ако на един узрял плод не може да му се радваш, ако на едно цвете не може да му се радваш, ако на едно бръмбарче не може да му се радваш, питам тогава, на какво ще се радваш? Кажете ми. Зарадвал

си се на едно наполеонче. Зарадвай се на един лев, нищо повече. Един лев имаш, зарадвай се на единия лев. Имаш един наполеон, не го изваждай из джоба, докато не се запознаеш с него добре. Ще ви покажа сега една тайна, която трябва да пазите, за себе си я употребете. Ти обикни твоя наполеон. Той всякога ще идва в джоба ти. Ти като го обикнеш, където и да го дадеш, той пак ще се върне при тебе. Как да го разбираме? Разбирайте го както искате. Законът е верен. Водата, която отива в океана, тя се връща през въздуха пак на сушата. Става кръвообращение вътре. Има неща, които трябва да ги вярвате. Има хора, които лекуват. Има прости хора, които са лекари. Такъв човек като хване болния, веднага оздравее. Казва: Нищо ти няма, ще оздравееш. Треска имаш, ще мине. Гърбът те боли и кракът те боли, веднага всичко изчезва. Казва: Ще мине. От този човек е излязло нещо от него. Туй, което ти не си имал, този човек ти го е дал. Ний страдаме от недоимък на живота. Ония хора, които имат изобилен живот, дават от себе си. Ти се усещаш радостен и весел. Казвам: Предавайте от онова, което Бог ви е дал. Храниш една хубава мисъл, едно хубаво чувство, една хубава постъпка - туй значи да бъдеш проводник, да предадеш Божественото и да знаеш как да го предадеш. Ние грешим като не вярваме. И в съвременната наука, ако ние оставим, хората се възпитават много добре. Аз често съм следил този въпрос и съм го проучавал. Гледам някои хора като деца като са били, този го целуни, онзи го целуни, извеждат го от люлката, турят го в люлката, забелязал съм тия деца, които са много целувани, хора стават. Тия деца, които не са много целувани, не са обработени. Онази майка, която дълго време целувала детето си от него става нещо. Майка, която оставила детето си, умряла, туй дете трябва дълго време да се блъска, да стане човек. В целувката на баща ти, на майка ти, на брата ти, седи твоето благо. И в облъхването на вятъра и в целувката на светлината, в хубавите мисли, които хората изпращат, и в хубавите чувства, които ни изпращат, седи твоето благословение. Когато ние говорим да възлюбиш Господа, подразбира да влезем във връзка с

извора на живота. Ако има един в света да ни обича, Той е Бог. Ние трябва да бъдем разположени, когато отиваме при Бога. Трябва да изпразним всичко онова, което има в нас, трябва да се изпразним, защото Той ще ни даде нещо ново. Непотребните неща трябва да изхвърлим. Той ще внесе новия живот. И животът ще има смисъл. Някои мислят като идем при Бога какво ще придобием. Ако идеш при Бога, като се върнеш ще обичаш жена си по-добре, ще обичаш децата си по-добре. Сладко ще ядеш, сладко ще пиеш, сладко ще спиш, добре ще бъдеш облечен. Не мислете, че като идеш при Господа, ти ще оставиш Господа. Не. Сегашната съвременна система е система за подобрение на тия блага. Светът има една система, но по този начин светът няма да се оправи. Ако всичките хора биха възлюбили Господа, ближния си, светът щеше да се оправи и всичко ще дойде на своето място. Адвокатът ще бъде адвокат, той е потребен. Лекарят ще бъде лекар, той е потребен. Свещеникът ще бъде свещеник, той е потребен. Учителят, майката, братята, сестрите, слугите, всички са потребни. Не е в знанието, което носим. Ние, съвременните хора, живеем без любов и там е всичката мъчнотия. Търсим в парите силата. Не. Аз вярвам в едни пари, които Любовта ги е създала. Аз вярвам в едно право, което Любовта го е създала. Аз вярвам в едно възпитание, което Любовта го е създала. Тогава нещата са реални. Ти ще имаш едно дете, което ще те обича. Учителят ще има ученици, които ще го обичат. Онзи, който пее, ако по този начин се възпитава, гениално ще пее. Не като пее да се мъчи 7-8 часа, достатъчно е един час с Любов, отколкото 10 часа без Любов. Достатъчно е един час учение с Любов, отколкото 10 часа без Любов. Сега увеличавам часовете. Достатъчно е един час да шета с Любов, отколкото 10 часа без Любов. Та да не остава свободно време за разходка. Сега сме станали роби. Труд, по 10 часа ще копаеш. Вземете метлата и десет часа чистене. С метлата като чистете дига се прах и това е най-нехигиенично чистене. Като метеш прашинките се дигат във въздуха и ще влязат в дробовете. Аз ако бях една къщница, ще взема влажен парцал, ще прекарам по предметите, ще хвана праха.

После с кални обуща няма да влизам. После има много неща неверни. При мене са идвали и казвам: Туй го провери - казаха ми го. За пример десетина души са ми казвали, кога ще се свърши войната. Един казва на 14 юний мирът ще дойде, друг на септемврий. Друг на октомврий. После някой казва на Коледа. Ще видим сега. Казвам: Тия работи провери. Едно дете проговорило и казало, че на 14. Казаха ми го. Вярвайте в това, което сте проверили.

Любовта на хората е още слаба и мирът не може да дойде, понеже няма достатъчно Любов, нищо повече. Дотогава, докогато снеговете се топят, реките ще преливат. Къщи ще влекат. Докато има големи порои, докато падат големи дъждове, ще има наводнение. Щом престанат дъждовете да валят и снеговете да се топят, нещата ще дойдат в стария ред. Кога ще престанат тия наводнения? Когато ще престанат снеговете да се топят. Когато ще дойде мирът? Когато ще дойде Любовта. Казвате: Господ не знае ли? Господ знае, но мирът е потребен заради нас, не е заради Господа. За Господа е безразлично дали хората се бият, или кротуват. Той ги гледа. Ако един грънчар вземе една сопа, ще изтроши грънците, кому ще направи пакост? Хората с войната правят пакост само на себе си. Знаете ли, че за всяко едно гневно състояние има един гняв в човека, че като се разгневи няколко пъти, около пет милиона клетки измират. Живи клетки умират. Ти, който дигаш една война, и умират пет милиона клетки в тебе, миролюбив човек ли си? Казваш: Кога ще се оправи светът? Когато ти се оправиш. Че ти избиваш от два до пет милиона същества у себе си. Мъжът и жената се карат, всеки избие по пет милиона, десет милиона клетки. Синът и дъщерята се карат, по пет милиона, десет милиона избиха. Двадесет милиона избиха. Много миролюбиви хора са. Сега се бият на земята. Ако целият християнски свет, навсякъде по земята, ако хората обърнат поглед нагоре, тези, които вярват на думите, мирът как ще дойде. Аз да ви кажа: Имах един случай преди години, минавам на едно място, гледам около 7-8 деца хванали един паток, вързали го, нанизали царевица на една нишка,

той я нагълтал и те го разиграват. Той ял царевицата, нагълтал конеца, държат го те за конеца, той си отворил устата и играе. Не може да излезе царевицата от стомаха. Смеят се децата. Минавам аз и казвам: Деца какво правите? Казва: Този паток яде нанизана царевица. Рекох: Не може ли да го пуснете. Как да го пуснем. Колко пари искате за тази негова глупост. Какво искате. Ако купиш шекер, може да го пуснем. Казвам: Купихме шекер и пуснаха патока. Отрязаха конеца. Аз можех да чета морал на тези деца. Казвам: Внимавайте, че Господ като ви гледа един ден и той ще наниже някоя царевица за вас. И вие ще се намерите в положението на патока. Казвам: Не яжте нанизана царевица. Той е доста умен патокът. Ако му дадеш кафе не го яде, но не знаял, че има тънка нишка царевицата. Глътнал я, мислел, че ще я разкваси.

Та казвам: Този недоимък, трябва да се премахне. Има неща, които трябва да се раздават в света. Да не съдим хората за това, което правят. Оставете, не говорете за това, което правят. Трябва да престанем да говорим за греха. Защо стават убийства в света? Двама момци се влюбиха в една мома. Единият убива другия заради момата. Ако единият каже, нека я вземе другият, няма да има никакво убийство. Някой път убийствата стават за пари. Та казвам: Ако се премахнат всичките ония неща. Че първото убийство, коя беше причината? Религиозна работа. Първите хора като принесоха своята жертва на Бога, стана причина да се зароди едно убийство. Понеже димът на единия отиваше на горе, а димът на другия - надолу. Следствие на това, единият убива брата си, защо неговият дим да пъпли по земята. За религиозни работи какви ли не войни не са ставали в света. Във вярванията в миналото, във всичките идейни хора са се убивали едни други. Та всичките спорове в семейството, че не са ли любовни работи. Сегашните мъже и жени, сегашните културни жени не живеят добре. Едно време живееха по-добре. Като тръгне сега жената прави само по-грешки. Забелязва на мъжа коя жена погледнал, какво говорил. Да се радва жената, че има воля в мъжа, че с която и

жена да ходи, чист е мъжът, не е мислил да прави пакост. Така разрушаваме семейството. Онзи брат, който ходи със сестрата, лошо ли мисли? Онзи баща, който ходи с дъщерята си, лошо ли мисли? Ти имаш един мъж, който баща ще стане. Ти му туряш големи престъпления, че тази жена, че онази жена, върши престъпления. Какъв баща ще стане? Казва: Не бива туй да го търпиш. Та казвам: Напуснете този ваш стар навик, той е останал от дявола. Ще го предадеш на мъжа. Подозрението ще го предадеш навсякъде. Имайте вяра, че ние живеем в Бога. Има едно същество в света, което е чисто. То е Бог. Ако мъжът обича една жена, ако той има Любов към нея, той никога не може да направи пакост на другата жена, изключено е. Туй е, което аз зная. Ако една жена обича един мъж, никога не може да направи пакост на друг мъж. Една жена, когато обича един мъж, никога не може да събуди лошата страна, ще събуди много благородна страна. Всичките мъже ще гледат с уважение и почитание. Когато мъжете не гледат по този начин, закона не разбират. Казвате: Играем си с мъжете. Онези жени, които си играят с мъжете, друг въпрос е. Онези мъже, които играят с жените, друг въпрос е. Ние говорим за закона. В Любовта престъпление няма. Сега вие ще кажете: Ние къде сме? Ако любите, от първите сте. Дали любим, то е друг въпрос. Ако не любите, ще се научите да любите. В това седи да възлюбиш Господа Бога Твоего. Това значи да възлюбиш баща си, да възлюбиш ближния си, да възлюбиш себе си. Три неща в света да възлюбиш: да възлюбиш Бога, да възлюбиш ближния си, да възлюбиш себе си. Това е редът, по който вървят. В дадения случай Любовта към Бога, това е бащата. Любовта към ближния е майката, а Любовта към себе си е синът. Нищо повече. Ако ти обичаш ума си, ако обичаш сърцето, ако обичаш и тялото си, ти не можеш да направиш престъпление. Престъпленията произтичат само като не обичаш ума си, сърцето си и тялото си. Ако ги обича, той не може да направи престъпление. Първото нещо е - трябва да имаме Любов. Или казано другояче: Не може да направиш престъпление, ако обичаше

майка си, баща си, братята си, сестрите си. Ако не обичаш майка си, баща си, братята си, сестрите си, ти ще направиш престъпление. Християнството седи в туй: Възлюбете се всички. Любовта ще внесе във всяко отношение новия живот. Любовта това е новият живот, това са новите хора, които влизат в света, новите семейства, новите бащи, новите майки, новите братя, новите сестри, новите учители, новите адвокати. Това е новото в света. Любовта трябва да влезе. Тя е мощната сила в света. Някои мислят смирение. Смирението не е Любов. То е друг въпрос. Ние говорим за Любовта, която иде да изправи света и всичките недъзи в света. Дотогава, докато делиш парите с брата си, ти нямаш Любов. Що ми са тия пари? За мене всичко, което имаме на земята, е мое. Може да се ползувам от всички блага на слънцето. Ако е за пари, аз мога да заставя хората да ми дадат пари. Но външното заставяне е заблуждение. Аз разполагам с Любов, която е мощна сила. Не само за себе си. Аз една нощ ще направя и ще запаля света с Любов. Ще оставя той да се изправи. Ще запаля света с Любов и ще го оставя сам да се справи. Като се запали целият свет с Любов, всичките хора ще имат това, от което сега се нуждаят. Та казвам: Любовта седи да възлюбиш баща си с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила, да възлюбиш майка си, да възлюбиш ближните си и най-после и себе си като възлюбиш, ще възлюбиш ближните като себе си. Казвам: Сега да възлюби човек своя ум, да възлюби човек своето сърце, да възлюби човек своето тяло. Казваме другояче: Да възлюбиш своята душа, да възлюбиш своя дух, това е онова новото, което сега иде.

Ще ви прочета само малко нещо:

40. беседа, държана от Учителя на 26 юли 1942 г., 10 ч. с., неделя Изгрев, София

XXVIII СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1942-1943)

ПРОЯВЛЕНИЕ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета из книгата „Светът на Великите души“. (Беинса Дуно, „Светът на Великите души. Словото на планината“, София, 1933 г. В края на настоящия том е поместен целият текст на книгата. Беинса Дуно е духовното име на Учителя Петър Дънов.)

Прочутият учен Ломброзо посетил веднъж Толстой. Ломброзо изучавал престъпните типове, типовете, които са се отклонили от правата посока на развитието. Толстой мислел, че ще го посети някой философ, че ще го осветли по някои въпроси. Но какво било неговото учудване, когато Ломброзо почнал да го изследва дали няма някаква анормалност, дали няма някаква престъпност, дали неговата философия не се дължи на някаква анормалност. Той се чувствувал постоянно нащрек, каквото и да направел, чувствувал, че онзи го наблюдава и си вади някакво заключение.

Ние, съвременните хора, като Ломброзо изучаваме престъпността. И в религиозно отношение ние търсим пак някаква престъпност, казваме: „Той не е набожен.“ Православният ще гледа дали той ще се кръсти с трите пръста, ще наблюдава дали правилно ще се прекръсти. Някои се кръстят с два пръста, някои – с три, някои – с цялата ръка. Но какъв е смисълът на кръстенето? Всяко нещо трябва да има смисъл. Ако турим ръката на главата, когато се кръстим, за да мислим както трябва, ако турим ръката на сърцето си, за да чувствуваме както трябва, и ако турим ръката си от двете страни на гърдите, за да постъпваме както трябва, тогава кръстенето има смисъл. Да постъпвам както Господ ме е създал, да проявявам туй, което Бог е вложил в сърцето и в ума ми, такова кръстене има смисъл.

Казват: „Той е набожен.“ Ако ти, като правиш кръста, туряш в действие ума ти, да се запали като свещ, и като туриш ръката на сърцето си, то да се запали като огън и да се прояви силата ти, това е кръст.

Следователно човешката мисъл, човешките чувства и човешките постъпки вървят по пътя на кръста. Когато заковаха Христа на кръста, заковаха ръцете, краката, а главата оставиха свободна, не я заковаха. Заковаха волята, да се не мърда, а оставиха само главата свободна. Може да ви закoват, но мисълта ви да бъде свободна. Някои мислят, че са свободни, а аз виждам как ги разпъват. Да знаеш, че най-близкият ти приятел един ден ще те предаде. Колко синове има, които са претрепали бащите си, колко ученици има, които са претрепали своите учители. Ние се намираме в един свят на противоречия. [В] света, в който живеем, не всички елементи са в хармония с нас, не всички мислят добре за нас, не всички същества са в хармония с нас. Те не мислят за нас. Вземете живота на проказата – то са малки същества, физиологически и много други болести се дължат на малки същества, които образуват известни язви вътре. Има други, които образуват тумор в мозъка, тумор в стомаха, в белите дробове или някъде другаде.

Казвате: „Защо Господ създаде света така?“ Света Господ го създаде, но ний изопачихме света. Съвременните хора естественици, които изучават света, обясняват някои неща, че са унаследени. И аз съм изучавал света, но в самата природа, в чистата природа, унаследени неща няма. В самата чиста природа има вложени неща, унаследени[те] неща са второстепенни. Те са присадени. Може на една череша да е присадена бяла или червена, може и слива да е присадена (костилка на костилка се присажда) и вие може да се чудите как присадената слива се е изопачила, че да ражда череши. Човек съединил кобилата с едно магаре и се е образувал катър. Вие питате как е станало. Едно неестествено унаследяване. В цялата природа имаме хиляди милиони разумни същества, които са правили

толкова опити и са останали последствията. Природата най-първо трябва да се освободи от техните заблуждения. Те са искали да направят природата по-красива. Изопачиха света, изопачиха живота. Всичко това трябва да го изхвърлим и да остане вложеното вътре.

Следователно аз вярвам само в онова, което е вложено, а не в онова, което е унаследено. Някои унаследени неща са хубави. Има пиянство унаследено, има кражба унаследена. Унаследените крадци, като се родят от родители крадци, като баща си и майка си са. Казвам: Трябва да се освободим от унаследените неща.

Казвате: „Как е създаден светът." – Този свят е създаден както трябва. – „Много недъзи има." – Те се дължат все на такива умници философи. Какво нещо е животът, не разбират. Как е устроен мозъкът, не разбират. Как се е образувала човешката мисъл, не разбират. Как става дишането, не разбират, пък разрешават един важен въпрос: как е създаден светът.

Аз говоря сега за миналото. Съвременните хора казват: глупците се занимават с миналото, мъдреците – с настоящето, а завеяните – с бъдещето; това е като една поговорка. Казва: „Той е извеян човек." Че думата „извеян човек" има хубаво съдържание! Кое жито е по-хубаво: извятото или неизвятото? Казвате: „Той е извеян" – значи, той е чисто жито, няма слама, няма плява, чисто жито е в хамбара и от него може да направиш хубав хляб. Думата „извеян" човек има хубаво съдържание. А сега, като кажете „извеян", хората се докачат – чудна работа! Като кажат някому, че е извеян, значи, че е чисто жито и от него може хляб да се направи, а той се докача. И сега на вас казвам: Като ви кажат „извеяни", не се докачайте.

Сега вие говорите за въздържание. Аз не вярвам във въздържанието. Да се въздържа човек, това е престъпление. Новата религия отхвърля въздържанието. Ние казваме: „Пий!" – Но какво? – Вода. Водата, която Бог първоначално е създал, пий от нея, но онова създаденото вино, създадената ракийца, пази се от тях. Ние не казваме: „Въздържай се!", но казваме: „Пий!" Като пиеш вода, нямаш

нужда от ракия, щом се въздържаш от вода, ще пиеш ракийца. Започнат да те убеждават хората, че като пиеш ракийца, ще ти стане по-добре.

Тръгнали двама екскурзианти, единият от старата култура, другият от новата. Този от старата култура носел едно светло шишенце, пълно. Пита го другият, младият: „Какво е туй?“ – „Джибринка“. Тук пийне малко, там пийне малко и най-после казва: „Прекъснаха ми се краката.“ Той мисли, че джибринката ще му помогне, а джибринката никак не помага.

Има писатели, които, за да пишат, трябва да пият. Като не върви писането, той вземе шишето и пие. Пие, пие и като изпие шишето, започне да пише. Има други, които вярват, че като запушат цигара, ще пишат по-хубаво. Като не му иде на ум нещо, той запуши цигарата, изпуши десетина цигари и му тръгне. Не зная какви светли мисли може да се зародят от изгарянето на тютюна, не зная какви светли мисли могат да се зародят от изпиването на едно шише ракия.

Казвам: Не се въздържайте от добродетелта, не препятствувайте на доброто, което се явява у вас, не препятствувайте на вашата мисъл, в каквото и направление да се проявява, дайте ход на мисълта си. Зад всички наши стълкновения Бог е, Който работи. Всеки, който противодействува на Бога, се наказва. Под думата „се наказва“ не разбираме наказване под обикновен смисъл.

Има три фактора, които са създали човека: първият фактор е мисълта на духа, вторият фактор са чувствата на душата и третият фактор са действията на човешкия ум. Казваме: когато ти служиш на стомаха, не мисли, че твоят ум, той малко взема участие. Щом се наядеш, няма да може да мислиш – тя е елементарна работа. Трябва да възприемеш известна храна и тази храна трябва да принесе чрез соковете ѝ в белия дроб да се пречистят. От дробовете да мине в човешката мисъл, да се образуват форми и после тия форми трябва да се реализират. Здравословното състояние на човека зависи от неговата глава.

Аз ви говоря за неща, [за] които вече имаме опити, милиони опити и наблюдения имаме. Зависи от формата на неговите гърди, зависи от стомаха и от формата на човешките рамене. Рамената на мъжа са по-широки от тия на жената. Жената в бедрата е по-широка от мъжа. На мъжа дихателната система е по-силно развита, [в] следствие на това рамената у мъжа са по-широки. У жената симпатичната нервна система е по-развита и за това у нея бедрата са по-развити. Развити са повече бедрата, защото тя трябва да ражда деца. Мъжът понеже трябва повече да работи, развити са неговите рамена.

Сега казваме, че трябва да се работи, но работата е един разумен акт. Тя още не е работа, то е труд и съвременният труд трябва да се превърне на работа. Работата е най-разумното състояние. Трябва да има едно съответствие в работата. Ние искаме да работим повече, за да забогатеем, после да живеем един охолен живот. Искаме да свършим училище, университет, втори, трети, да се специализираме, лекар ставаш, професор ставаш, какъвто и занаят да вземеш, имаш за цел да забогатееш. Не е лошо човек да забогатее, богатството в човека е вложено. Да придобиеш богатство, да придобиеш сила на мисълта, да придобиеш сила на чувствата, да придобиеш сила на твоите постъпки.

Ние, съвременните хора, прахосваме своята умствена енергия. Колко хиляди съвременни хора има, които се занимават с изобретенията на разрушителните неща, с които повече хора да умират. Представете си сега хора, които спускат бомби от 4 тона. Достатъчни са 4 бомби да паднат в София, за да я разрушат. Нищо няма да остане.

Вие казвате: „Това е култура.“ Това не е култура, то е присадка. Това е аномалия. Във вълка има такива аномалии. Той като влезе в едно стадо, ще удави 40–50 овци. Нему му трябва една овца да изяде, а той ще удави 40 овци, не да ги яде, но като някой търговец мисли, че след време ще мине да ги събере. Питам: Кога се зароди във вълка

това желание да дави овцете? Вълкът е едно същество на тъмния живот, той не се е родил денем. Той е създаден, когато е било тъмнина в света. Онези, които разглеждат нещата кога Бог е създал човека, казват, че в шестия ден Бог е създал човека – когато имаше най-благоприятни условия. Човек е създаден в светлина, затова Той го изправи перпендикулярно на земната ос.

Та сега се проповядва едно учение. Едно учение, една религия, която не може да измени един обществен живот, тази религия не може да служи на културата. Защото християнството, така, както е разбрано, то е закон на жертвата. Християнството още не е християнство на Любовта, но на жертвата. Следователно навсякъде се дават жертви. Вземете една война – милиони хора стават жертва. Тази жертва е необходима. Жертва стават милиони, милиарди кокошки, за да живеем ние. Милиони, милиарди агънца стават жертва, за да мине техният живот в по-висши същества.

Та казвам: Ние досега сме вървели по закона на патките, най-елементарния живот, по пътя на законите, и едва сега влизаме в пътя на принципите, на свободата. По законите си ограничен – формата е създадена, ти трябва да възприемеш формата на закона, както е създаден. В закона ти нямаш избор. В закона ти ще признаеш виновен ли си или не – едно от двете. Ще те питат: „Ти това нещо направи ли го или не го направи?“ – ще си признаеш. Следователно законът се занимава с неща, които са направени.

На Земята само за престъпления наказват. За добрите хора няма закон да ги възнаграждават. Едва сега прониква в света тази идея, че някои учители награждават добрите ученици. В миналото казват: „Това е негова работа“, не ги награждават за доброто. Сега, ако някой направи престъпление, веднага ще дойде стражарят и ще го заведе в участъка. Като направи някой добро, няма да го викат да го питат на какво основание е направил това добро.

В бъдещия порядък законите ще бъдат за доброто, което е направено. Щом някой направи добро, ще дойде стражарят, а когато

някой направи зло, няма да има стражар. За бъдеще хората, които правят престъпление, ще бъдат тъй свободни, както ние сега сме свободни да правим добро. Ще кажат: „То е негова работа, да си живее както иска.“ За бъдеще ще се интересуват от доброто, което правим. Сега свързваме тия понятия.

Според мене културата е важна дотолкова, доколкото служи на индивида да въздигне човешката душа, човешкия ум, човешкото сърце и човешката воля. Вие искате да подобрите вашето положение, но не знаете как да подобрите вашето положение. Трябва да имате светли мисли, които да проникнат какви са дадените условия, при които живеете, следователно да се съобразите с тия условия, а не да наложите. Невъзможно е да се наложи какъвто и да е порядък. Временно може да наложиш на хората, но даденото в човека, то винаги остава основа на всички неща. Казвам: Като работите за Божественото, то ще остане вечно начало.

Досега ние не вярваме на Любовта. Съвременните хора, ако им кажете нещо за Любовта, те казват: „Любовта е за младите хора.“ Хората вярват, че младите от 16 години нагоре се занимават с Любовта. Наричат ги смахнати, завеяни, извеяни млади.

Аз имам друго понятие – моите понятия за младите и старите се различават. Аз считам, че младите хора са стари и старите са млади. Младият постоянно мисли за стария, иска да стане като него. После, старият има знание, знае как да използува живота. Старият винаги има желание към младия. Старият, като не разбирал младостта в себе си, търси я в другите. Старият, като не намери младостта в себе си, я търси на друго място, та са се забъркали млади и стари. Сега аз искам младите да кажат: „Н[и]е остаряхме, стари сме, дойдохме в света да се подмладим.“ Като остарее, човек се подмладява. Освен че се е подмладил, изваждат го от разсадника, завеждат го в Небето, завеждат го да живее на определено място. Като млад го пращат да се прероди, посрещат го с венци. Вие не знаете как да посрещате хората в онзи свят.

Някои имат вярвания. Аз вярвам само в онова, което виждам, много обективен съм. Аз виждам толкова работи, които хората не виждат. Под микроскоп виждам неща, които с обикновените очи не се виждат. Аз седя, размишлявам върху една своя работа, иде една сестра и иска да определя един ден на някоя друга да дойде. Започваме да се разговаряме. Още като я виждам – тя върви по бащина линия. Един мъжки глас има. Казвам: „Такива и такива черти има баща ти". Тя не е една жена, тя е един мъж, скрит в женска форма, престорил се и той дошъл. Те са го пратили като жена, да се облагороди, да стане малко мек. Мъжете според мене са се много ухитрили, те са жени, пратили са ги като мъже, да се очовечат. Сегашните мъже според мен са едновремешните разпуснати жени, а сегашните жени са едновремешните груби мъже.

Сега вие казвате: „Как тъй?" За мене това не е обида. Ако един художник нарисува нещо и види, че формата е груба, той ще работи и ще [я] измени. Ние не носим завършени форми. Върху нас постоянно работят. Писанието казва, че Господ направи човек по образ и подобие Свое. Бог оттогава постоянно работи върху човека. Аз разглеждам, че бялата раса се различава от жълтата и жълтата раса се различава от черната. Какво голямо различие има в постъпките. Колкото да са груби белите, седят много по-горе от жълтите, и колкото да са груби жълтите, седят по-горе от черните. Черната раса – според историческите данни и съвременната история – означава падението на първото човечество в правата посока. „Кали юга" я наричат индусите. След черните идат жълтите. У тях има малко подобрение. После червената, жълтата раса и най-подир идват белите.

Нашата Земя, от чисто органическо гледище, излиза от една област на една много гъста материя, етерна, гъста, неорганизирана материя, наречена 13-а сфера, дето се раждат всичките несъответствия и престъпления. Туй, което Писанието казва, че влязъл онзи Люцифер в рая. Бих задал въпроса: Как са пропуснали ангелите той да влезе в рая? То е един вътрешен процес. Ева имала желание да научи нещо.

Злото не е нещо външно, то е вътрешен процес. Направиха хората погрешката в един свят, дето злото не може да се обуздае. Злото се обуздава, като опитаме последствията. Казва: „То не работи за моето добро.“ Съвременните хора сме се убедили, че злото руши, убедили сме се, че доброто гради. Няма човек в света, който да обича това, което го руши, и няма човек в света, който иска да бъде гонен, който иска да бъде грозен, който иска да гладува, който иска да страда в света.

Казва: вярата в Бога. Вярата е един път за един установен ред, който е вложен. Бог във всяка една душа е вложил възможности. Всеки един човек има свое предназначение. Какъвто и да е [в] Божествения организъм, всеки човек трябва да се укаже, че е достоен за това място, което му е дадено. Зависи от работата, която ще свърши. Колкото по-добри работи върши, [колкото по-добре върши] работата в Божествения организъм, толкова неговото положение се подобрява. Колкото по-зле върши работата, толкова се влошава положението. Щом се влошава животът ти, трябва да знаеш, че твоите деди и прадеди не са работили както трябва или ти не си работил както трябва. Някой казва: „Мене нещо ме преследва.“ Действително в света има нещо, което може да преследва. Щом ядеш една неестествена храна, веднага ще те преследва нещо.

Преди години аз имах един случай. В 66 (на ул. „Опълченска“ 66, където Учителят е живял) една майка води едно малко дете на две години и казва: „Учителю, умира детето ми.“ Казвам: „Викайте някой лекар.“ Тя казва: „Не, не искам лекар, понеже те умориха първото ми дете.“ Казвам: „Пък сега може да не уморят детето ти.“ – „Не, не, не искам, помогни ми! Здраво беше, сега е много зле.“ – „За да му бъде така, да не си му дала някаква храна?“ – „Дадох му една ябълка.“ То откъсвало от ябълката парченца и ги гълтало несдъвкани и му става лошо. Казвам: „Дайте му очистително.“ И след 2–3 часа детето беше спасено. Ако дойде някой лекар, който не е опитен, ще каже инжекция да се тури. Инжекцията е рициновото масло.

Та казвам: Всеки от вас трябва да вярва преди всичко в онзи лекар, който е вътре в него. (Сега говоря принципално. Всички външни лекари са асистенти на нашия лекар вътре. Следователно те като асистенти имат право да помагат.) Този лекар, той е свързан с Божественото. Когато ти ядеш, той казва: „Стига толкова ядене!“ Ти не го послушаш, преядеш. Лекарят казва: „Не работѝ толкоз, много работиш.“ Някой път ви казва: „Много малко работиш.“ Слушай го, когато ти казва: „Малко работиш“, започни повече да работиш. И когато ти казва: „Много работиш“, престани да работиш.

Сега ние трябва да се пазим от лакомията. Четох веднъж един разказ. Един богат търговец сънува един сън. Сънят е следният: Иде една голяма каруца, теглена с три чифта бели коне, пълна със злато и скъпоценни камъни и други богатства. Всичките отиват и един в каруцата с лопата им дава. Някои носят малки съдове, други – по-големи. Този богаташ, като чул, че раздават такива богатства, изважда един голям сандък, носи го и иска да му сипят. Погледнал го този, който раздава богатството, и му казва: „Легни на гърба си, ще турим сандъка на корема ти и ще сипваме богатството. Но ще внимаваш да не се препълни повече, отколкото може да носиш.“ Легнал, турили сандъка върху му и започнали да турят. Една лопата, още една лопата и той все искал. Напълнили сандъка. Той започнал да пъшка и понеже взел повече, отколкото трябва, казват: „Оставете го да понесе последствията на своята лакомия.“ Като се събудил, богатият се стреснал и като се стреснал, реформирал живота си. „Богатството, което имам сега, ще ми отнеме живота“ – казал той. „Мене ми трябваше само няколко лопати, не да се пълни целият сандък. Той ще ме удуши.“

Нас ни трябва само една лопата. Вземете две ябълки, но хубави, големи. Едното е за предпочитане. При две караница ще има. Цялата вечност е създадена заради нас, да опитаме всичките блага, които Бог е вложил. Бог има нещо велико, което е приготвил, което трябва да опитаме. Ние трябва да бъдем подготвени да опитаме всичките

материални блага. На нас ни трябва едно здраво тяло, един здрав мозък, здраво сърце, здрави крака, здрави ръце. И като спиш да ти бъде приятно, и като се събудиш да ти бъде приятно, навсякъде да усещаш една приятност и да благодариш – това всеки може да има.

Аз ви питам: Ако един баща, който е оставил на един от синовете си повече наследство, според сегашния закон на кой син ще остави по-голямо наследство? На онзи, който е умен и който обича баща си, който му изпълнява волята, на него ще остави повече. Онзи, който е бил разпилян, баща му ще остави по-малко. Мислите ли, че Бог ще остави Своите блага на онези, които разпиляват?

Вие считате, че външното богатство е богатство. Богатство е това, което е вложено в ума, което е вложено в човешкото сърце, което е вложено в човешката воля. Външното богатство е привидно богатство. Единственото богатство, което човек ще запази, е вътре в човека.

Често мене са ме питали: „Ти как се прехранваш?“ Много лесна работа – имам знание в света. Аз, ако осиромашея, ще намеря някой богат човек, когото лекарите не могат да излекуват. Зная целебните свойства на билките и ще му кажа: „Ти колко даваш, за да те излекувам?“ В което село и да вляза, където и да ида, като имам това изкуство, аз ще си изкарам прехраната. На една мома мога да ѝ кажа за кой момък да се ожени, за да бъде щастлива. На момъка мога да кажа за коя мома да се ожени, за да бъде щастлив. На майката мога да кажа кога да роди детето си – кой месец, кой ден, коя минута, за да бъде детето здраво. После, имам толкова остро око, че зная всичките скъпоценни камъни къде се намират в земята. Всички заровени съкровища ги зная. Няма защо да ги разправям на хората. Питат ме как мога да бъда богат. Или някой път ме питат: „Ти как се прехранваш?“ Прехранвам се с въздух, прехранвам се с вода, прехранвам се със светлина. Събирам светлината и се храня със светлина, с въздух, [с] вода, с хляб. То е унаследено как да преживеем.

Малко повече доверие в Онзи, Който ни е възлюбил. Доверие в безграничната Любов на Бога, да имаме доверие, че Бог никога няма

да ни остави да измрем гладни, няма да ни остави невежи. Желанието Му не е да бъдем лоши, но да бъдем добри. Желанието на Бога е да бъдем любящи. Казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила". Ако ние, съвременните хора, бихме възлюбили Господа така, рай щеше да бъде Земята. Безлюбието в нас донесе всичките тези страдания, от които сега страдаме. Търсим един изходен път. На какво се дължат болестите? – На нечистата кръв. Подобрете кръвта, подобрява се и здравето. Подобрете храната, подобрява се и здравето. Нечистата храна, нечистите жилища са причина за нечистата кръв. Защо жилищата са нечисти? – Безлюбието е причината. Жената казва: „Защо ще чистя на този мъж, не го обичам." Тя не обича децата, не се грижи за тях.

Та казвам: На съвременния свят липсва Любов. Някои препоръчват, че майките имали Любов. Аз виждам: Любовта е еднаква и у птиците, еднаква е и в млекопитающите, и в човека е еднаква. Има една любов, която не е Божествена, в млекопитающите и в хората не е Божествена. Виждал съм котки, които, като добият котенцата, гледат ги, а след това ги изядат. Някой път котараците ги изядат, а някой път и самите котки ги изядат. Нали когато някой обича някого, казва: „Ще те изям." Туй го наричат атавизъм, присадка от миналото. В нас изпъкват някои присадки.

По какво се отличава един добър от един лош човек? [В] присъствието на един лош човек, колкото и да е културен, префинен, само като минете покрай него, ще си изгубите мира. Българинът вярва в туй и някой път като го срещне този, лошия човек, ще му се случи някакво нещастие, ще си навехне крака или ще го счупи, или друга някаква пакост. И затова българинът, като срещне някой лош човек, предпочита да се върне вкъщи, а особено да срещне някой свещеник. Има хора, които вярват, че във вторник или петък не им върви и считат, че не трябва да работят. Доброто се изразява в човека.

Като минеш покрай един добър човек, ако си скържав, изменя се състоянието ти и ти ставаш весел.

Не само това. Един ден правех своите изследвания (Учителят говори за френологическите изследвания, които е правил из България в периода 1900–1912 г.) в Търновско. Пътуваме двама души и гледаме, небето навсякъде облачно и само на едно място е отворено много хубаво, ясно небе. Казвам: „Виждаш ли това отвореното небе? В това село има един много добър човек. Навсякъде небето е облачно, а само над това село е ясно. Този човек се е молил и от силата на неговата молитва небето се е изяснило. Той е свързан с небето. Рекох, добър човек има там". Казва ми: „Че какво отношение има добрият човек с небето?"

Когато един народ става добър, небето става ясно. Сега нашето небе става ясно по причина на жертвите, които се дават на бойните полета. Онези, които умират, са благодарни, че са се освободили от ада, в който са били. Сегашната война е голям ад, по-страшен ад няма.

Ще кажете, че тази война е необходима. Аз не съм против войната, не съм и против церовете. На болния човек трябва да му дадете цяр, но на здравия няма какво да му давате цяр. За болния е церът. Тази война е едно изпитание, едно посвещение. Бялата раса минава, по закона на посвещението, най-голямото изпитание. Да видят хората колко са смели – като се бият в този ад, наистина са смели. Не ги е страх, да бягат, показва се храбростта на хората, колко са смели, колко решителни. В тази борба вековете се борят, а хората се опитват доколко са герои да понесат изпитанията. Какво беше мъчението на Христа? – Едно посвещение. Геройството на Христа е, че Той понесе всичкото с търпение. Казва: „Аз съм по-силен, отколкото всичките римски войници." И благодарение на тия удари имаме сегашната култура. Благодарение на всичките светии, които пострадаха, благодарение на всички тия хора, които измират. Те са благото в света.

Войната носи едно благо за света и ние трябва да бъдем умни, да схванем добрата страна, не да се интересуваме кой ще победи. Аз зная кой ще победи, но няма да ви кажа. Вие ще го видите. Любовта и Обичта ще победят. Всичките народи ще станат слуги на Любовта. Няма нещо в света, което може да отмени това. Те ще победят. Тази Любов и тази Обич ще възкресят всичките, които са умрели, ще ги върнат на Земята и те, като дойдат, ще станат най-добрите проводници. Вие сега не се заблуждавайте. Вие трябва да бъдете войници, но войници на Любовта. Казва: „Не искам да бъда войник." Войници, герои трябват сега.

Да дойдем до онова същественото, което отличава живота. Ние сме заобиколени с един разумен свят, който не виждаме. Ние, съвременните хора, се намираме в положението на мравите – трупат някакъв мравуняк и мислят, че като мравите други културни няма. Много културни са мравите, много войнствени са; и те имат капитани, фелдфебели, полковници, редници. После, имат пръскала, с които пръскат своите неприятели. Като ги нападне някой, напръскат го. Някой път вземат роби. В мравите робството е узаконено. Сега няма да се спирам да ви разправям кога тази култура се е образувала, какви са били мравите, но това е една история написана, от която ние трябва да се ползуваме.

Понеже човек е направен по образ и подобие на Бога, той трябва да върви по Божествен път. Казвате: „Къде е Господ?" – В ума, който мисли, в светлината. Тази светлина е от Бога. Казва: „Рече Бог: „Да бъде светлина." И стана светлина." Казвате: „Къде е Господ?" Ти чувствуваш топлината – в тази топлина е Господ. После, ти чувствуваш волята, силата – във волята, [в] силата е Бог. Бог се проявява в мисълта, в твоите чувства, в твоята сила е Бог. Трябва да отличаваш силата на твоята мисъл, силата на твоите чувства и силата на твоите постъпки, за да не [се] лишаваш от същественото в живота. Как разбирате вие думите на Христа, Който казва: „Отец е в Мен"? Как

казваш, че ти не си видял Бога? „Щом сте видели Мене, видели сте и Отца.“

Христос казва: „Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.“ Не че сега ще дойде. Той е вложил от памтивека Своето благо в нас. Когато нашата душа излязла от Бога, в дихането на нашата душа, което вложил, ние носим благото на Бога. Душата носи всичките блага, само че сега ни се дават условия да се развият. Всички ние носим ония прекрасни заложби на Божествените блага, които сега се развиват

Някой казва: „В какво да вярвам?“ Вярвай в твоя ум, в който Бог живее. Господ живее в ума. Вярвай, че Бог живее в сърцето ти, желанието е от Бога. Да вярваш, че Бог е в душата ти, в дихането, което е излязло от Бога. Казва, че Бог вдъхна в ноздрите на Адама и той стана жива душа. Един човек, който вярва в присъствието на Бога в неговата мисъл, в неговото сърце и в неговата душа, този човек е силен. Този човек е, който е дошъл да помага в света. Светът се нуждае от такива хора.

Не само да вярваш в Бога – не само трябва да вярваме, но всякога да мислим тъй, както Той иска, да чувствуваме тъй, както Той иска и да постъпваме тъй, както Той постъпва. Моята работа е да изпълнявам волята Божия, моята радост е да възприема Неговата мисъл, да възприема Неговите чувства и Неговите постъпки. Всичките неща тогава работят заради нас. При такова верую ние ще бъдем свободни.

Като дойде цигуларят, за да свири, трябва да му платиш. Колкото повече плащаш, повече свири. Ако не му плащаш, не свири. Като дойде цигуларят, като го обикнеш, той изважда цигулката си и свири. Щом цигуларят ми свири, значи ме обича, щом не ми свири, значи не ме обича. Трябва да го накарам. Майката, която е вложила доброто, което има в себе си, в своя син, тя обича сина. Бащата, който е вложил своето добро в дъщерята си, обича дъщеря си. Приятелят, който влага доброто, което има, в своя приятел, той обича приятеля си. Учител,

който влага знанието в учениците си, да ги просвети, обича ги. Всички ний, които влагаме най-хубавото, което имаме, в другите, ние проявяваме Божията Любов. Понеже Бог е вложил в нас най-хубавото, което има, Той иска и ние да бъдем като Него. Затова всички ние трябва да бъдем достойни синове.

Казвам: Вие имате бащи на Земята. Да виждате във вашия баща образа на Бога. Като виждате образа на Бога в баща си, той е баща. Ако в баща си не виждаш образа на Бога, той не е баща, той е пастрок.

Та казвам: Щом виждаме образа на Бога в нашите приятели, щом виждаме образа в нашите майки, в нашите сестри и братя, навсякъде, където виждаме образа Божий, Бог е там. Там, дето не виждаме този образ, Бог не е там, отсъствува. При отсъствието Той не се проявява. Той е в едно [непроявено] състояние. По някой път страдаме, мъчим се, и за туй, което правим, Господ минава отдалече и казва: „Не правиш добре." Пак се оттегли. После пак нещо не правиш добре, Той казва: „Не правиш добре."

Сега аз ви четох това, а някой казва, че е грехота да се чете друго нещо, само Библията е свещена. За мен звездите са свещени, Слънцето е свещено, Луната е свещена, дърветата са свещени, водата е свещена, въздухът е свещен – всичко онова, което проявява Бог, за мен е свещено. И в скъпоценните камъни се проявява Бог, не в еднаква степен. Във всичките добри хора виждам проявлението на Бога.

Да се радваме, че сме в един свят, дето Бог е започнал да се проявява. Щом Той се проявява, Той е вече благо, което иде да озари нашата Земя и ние ще бъдем свободни, когато приемем Любовта и Обичта и я приложим като закон в живота си.

Искам да ви оставя три образа, за да [не] забравите това, което съм говорил. Една богата американка, милионерка, се влюбила в един американски владика, Джон Хол. Така се запалило сърцето ѝ, че тя му пише: „Давам богатството си, сърцето си и ръката си на тебе." Той ѝ пише: „Дай ръката си на онзи, който те обича, парите си раздай на

бедните, а сърцето си дай на Бога. Мене остави свободен да служа на Господа така, както разбирам.“

Тайна молитва

1-ва беседа, държана от Учителя на 27.IX.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ХАРМОНИЯ И ДИСХАРМОНИЯ

„Отче наш“

„Изгрей, ти мое слънце“

Ще прочета само няколко стиха от първата глава на Иоана, от 1-вия до 17-ия стих.

„Духът Божи“

Ще говоря за хармонията и дисхармонията в света. Кое от кое произтича?

Често се задава философският въпрос: Кокошката ли излиза от яйцето или яйцето от кокошката по-рано, но въпросът не е зададен правилно – кокошката не е вече снесено яйце, но измътено яйце, а пък яйцето е недоразвита кокошка. Плодовете най-първо се посаждат и после узряват, дървото като се посажда, най-напред снася се яйцето, плодът като узрее, пада долу. Само узрелите плодове капят на земята; на дървото неузрелите остават.

Сега, логически това е вярно. Някой път казвате: „Трябва да бъдем разположени.“ Но има две логики в света: едната – логика на Истината, а другата – логика на лъжата. Те вървят по два различни закона. Има една логика на безправието, има една логика на вечната Правда в света. Има една логика на грозотата, има една логика на красотата.

Защо ние обичаме красотата? – Понеже дава повече. Защо не обичаме грозотата? – Понеже взема повече. Защо обичаме правото? – Дава повече. Защо не обичаме безправието? – Взема повече. Защо обичаме Истината? – Внася свобода. Защо не обичаме лъжата? – Лишава ни от свобода. Следователно внася в света едни условия, а Истината внася други условия.

Някой път [човек] разсъждава логически дали думите са наредени една до друга. Една реч може да е нелогична, но не и хармонична. Когато думите следват една подир друга, то е мелодия, а пък когато една реч има не само мелодия, но мелодията има четири части и те едновременно, паралелно вървят, съгласуват се в едно, то е вече хармония, а в мелодията следват едно подир друго.

Според мен тенорът е мъжко дете, алтът е женско дете, сопранът е майката, а пък басът е бащата. Казвате: „Той е басист“ – баща е, баща на музиката е. Сопранът, това е майка на музиката. Тенорът е големият син, пее хубаво, син на музиката е. Алтът е дъщерята.

Сега да дам друго едно сравнение. Бащата е дълбока долина. Майката е висок планински връх. Тенорът е хълмисто място. Алтът е равно поле, затуй той е останал недоразвит, прах има много, няма нещо приятно за гледане. Тенорът е хълмиста градина, плодове има. Майката е висок планински връх, виждате бели снегове. Бащата е голяма долина.

Това са сравнения сега. Който иска, върху туй може да мисли. Ако имаше тук един гениален музикант, ще направи цяла симфония от това, което казах сега; ако не е музикант, ще каже: „Дали е вярно или не?“ Ще иска да се доказва.

Когато искаш да излъжеш някой човек, тогава доказваш. Щом не доказваш, няма лъжа, щом доказваш, лъжата е там. Казва: „Доказах.“ Но ти внесе лъжата, убеди хората в туй, което не е нищо. Аз нищо не внесох, но не заблудих хората. Когато много говорите, помнете: има опасност. Аз засягам много въпроси изведнъж. Лъжата като влезе, през една врата мъчно излиза. Оставете повече врати, за да излезе по-лесно.

Но сега да се върнем към основните неща в света. От какво се ражда хармонията? Тя се зарежда от великата хармония на живота.

Защо една жена е нещастна? Нещастна е по няколко причини. Не мислете, че говоря заради вас. Аз говоря за една жена, която някога е съществувала на Земята. Вие, които сте тук, сте само отражение на

тази жена, не го считайте, че е за вас. Вие носите известни неща, за които не сте виновни. Носите една фаза, когато е била млада. Някои са красиви – казвам: то са снети картини на младата жена, когато е била красива. Някои от вас сте грознички – вие сте отражение, когато тя е била стара. Вие не сте виновати.

Сега някой от вас ще каже: „Дали е вярно?“ Всичко в дадения случай в света е вярно. Когато аз говоря, който ме слуша, е вярно; когато аз говоря, ако някой е глух, говорът ми не е верен. Някой казва: „Не го чух“ – вярно е, че не ме е чул, защото е глух. Не че аз не съм говорил, то е лъжа. Някой казва: „Ние го чухме“ – те са ме чули с ушите си.

Казвам: Едно нещо в даден случай може да бъде вярно и невярно. Някой път аз следя, когато говоря на някои хора. Някой път речта ми е много логична, той ме слуша – говоря на някой момък, слуша ме, говоря за братство. Той има възлюблена, иска да каже богата ли е. И като започне да мисли дали е богата, не ме слуша вече каквото говоря, понеже той мисли за младата мома, за която иска да се ожени, дали е богата или не. Ако се ожени, като е богата, много добре ще живее. Ако не е богата, той ще опъва каиша. Аз зная той защо не ме [е] чул – той мисли за нещо друго.

Та казвам: В дадения случай хората логически не разбират нещата, защото има нещо, от което са заинтересувани. Туй аз не го считам за едно престъпление, защото в даден случай всеки човек се интересува от онова, което е полезно. Ако хората биха постъпили в даден случай да избират само това, което е полезно, щяха да правят много повече погрешки, отколкото сега правят. Ние правим погрешки по единствената причина: отиваш някъде, искаш да се наведеш, искаш да напълниш чувала, за бъдеще да имаш, искаш да се осигуриш за няколко години, там е погрешката. Сега, когато изучаваме миналото на хората, на място е, ако ще се ползуваме, но когато изучаваме миналото на хората, за да търсим техните погрешки, ние сме на кривата страна. Щом изучаваш добрата страна

на хората, добър ще бъдеш; щом изучаваш лошата страна на хората, ще бъдеш лош – туй не е абсолютно, туй е относително вярно.

Често на мене са ми казвали: „Кажи ми една погрешка." Казвам: Ти знаеш своите погрешки. Защо ще ме питаш колко пари имаш в джоба си, искаш да познаеш дали съм ясновидец? Казва ми: „Кажи колко пари имам в джоба си." Защото ако не са толкова, колкото казвам, ще извади кесията си и ще покаже, ще каже: „Ти не говориш Истината." Аз може да му отговоря така: „Не зная колко пари имаш в джоба си, но зная колко пари имаш в банката." Кесията веднага може да изкара. Казвам, че имате около 60 000 лева в банката. Казвам му колко има в банката. Веднага в него се заражда друга мисъл: как съм се домогнал да зная колко пари има в банката. Не мисли вече, че съм ясновидец, мисли, че някой ми е съобщил.

Често казват: „Нашият Учител всичко знае". Това не е вярно. Аз от всичко не се интересувам и всичко не зная. Мене ни най-малко не ме интересуват престъпленията на хората. Когато някой прави погрешка, мене [не] ме интересува, но когато направи някой добро, не може да се освободи. Каквото и да е направеното добро, [аз зная], но за престъпленията не зная. Казват: „Че как да не знаеш?" – Не е моя специалност, не съм специалист по това. По доброто съм специалист – всичко зная. По злото отстъпвам – други професори има по него. Аз съм слушател по тази работа. Това са ред разсъждения.

Казвам: Онези от вас, които се интересуват повече от злото, лоши стават, онези, които се интересуват повече от доброто, добри стават. Общо заключението е вярно. Ако ядеш хубав хляб, здрав ставаш. Ако ядеш мухлясал хляб, болен ставаш. Ако дишаш чист въздух, здрав ставаш. Ако дишаш нечист въздух, болен ставаш. Малки са изключенията. Един учен човек може да направи възражения. Казваме: Въглената киселина трови хората, но въглената киселина не трови растенията. Туй, което най-трови [хората], на растенията дава храна. Ония растения, които са сочни, зелени, то е по единствената причина, че въглената киселина носи живот за тях. Не

мислете, че туй е зло заради нас. Злото за едни е добро за други. Доброто за едни е зло за други. Красотата в дома много нещастия създава. Красивата жена често е бита повече от грозната. Не че е направила някакво престъпление. Бият я защо? Красивата излязла някъде, видяла друг мъж, мъжът ѝ казва: „Защо ходиш да се показваш на другите мъже?“ Тъй например, според турското право, когато носеха фереджета, жената не можеше да си махне фереджето. И в живота, всички жени, преди да са се оженили, все с фереджето. Отгде започва престъплението? – Тази ханъмка снема фереджето, показва се на един мъж и тя може да се покаже и на втори после. Щом я види един мъж, има възможност и друг мъж да я види. Защо единият като я видял, е добро, а другият като види, е зло? Това са ред разсъждения, които показват какъв е редът, порядъкът на нещата.

Казвам: Злото в света произтича от доброто. Добрите хора могат да станат лоши. Лошите лоши не могат да станат, лошите добри могат да станат, в реда на нещата е. В природата съществуват два различни закона. Доброто зло може да стане – не да стане зло, но да се употреби доброто за зло. Доброто може да се употреби за добро. Злото добро може да стане и доброто зло може да стане. В Писанието се казва: „Аз съм, Който творя и добро, и зло.“ Какво е разбирал пророкът тогава от тия две противоречия, от тия два закона в света? Който не ги разбира, произтичат много нещастия. От изгрева се ражда залезът, от залеза се ражда изгревът. Ако Слънцето не изгрява, не може и да залязва. Щом Слънцето изгрява, непременно и ще залезе. Закон е. Щом е залязло, ще изгрее.

Щом едно тяло се движи в пространството, непременно ще имаме една хубава разходка. Но при всяко движение има възможност да стане сблъскване, може да се сблъскат две тела и да стане нещастие. Между хората, които Бог е създал, понеже всеки човек го е турил да се движи в неговата орбита, когато той се движи около някоя цел, не става сблъскване, но когато човек измени орбитата си, тогава става изключително сблъскване, което ние наричаме нещастие.

Някой път тия нещастия са големи, някой път – малки. Какво бива от една дума? Само една дума може да стане повод за война. В 1914 г. войната се отвори, че сърбите убиха един австриец. За един човек стана цял скандал, зароди се една война и толкова милиони хора се избиха, че убили едного. Не казват: „Господ да го прости“, но стана една война, как тъй да го убият. Избиха се повече от един милион хора. Какво се допринесе? Върнаха ли го този? – Не го върнаха, но и други хора избиха.

На сегашната война коя е причината? За тази война англичаните задигнаха колониите на германците и колониите на Германия станаха причина да се обяви войната. Казват: „Не може ли другояче?“ Съвременна[та] история се пише по неверни работи. От съвременна[та] история по-невярна няма. Всички неща са написани не тъй, както са. Някой описва биографията на някого, че бил много велик, никакви погрешки не туря. Казват: „Тази история не е вярна.“ Казвам: онази младата красива мома, в която се влюбва много някой момък, колко бели е причинила на майка си, колко пъти трябвало е да я мие, да я къпе, да я чисти. Сега това е завършен факт, казват: „Колко е красива!“ Знаете колко струва на майката, докато я направи красива?

Та, ние, съвременните хора, не мислим колко струваме ние на Провидението, на този Божествен принцип колко костваме, хич не мислим за това. Знаете колко скъпо струва? На Земята живееш, зрение имаш, очи имаш, всички блага имаш и си недоволен. Казваш: „Аз съм недоволен от живота и не искам да живея.“ Нищо не си платил, даром ти дават ядене, казваш: „Не искам да го ям.“ Нищо не си платил за краката и казваш, че си недоволен.

Бог, за да ни направи, за да видим колко скъпо му костваме, затова той е допуснал хората да се женят, мъже и жени, за да се научим колко скъпо костваме на Бога. Майката 9 месеца носи в утробата детето си. Бащата 20 години като работи за сина или дъщерята, те не оценяват това и казват на баща си: „Ти не си богат, да

ни дадеш милион, ти си сиромах, аз трябваше да имам висше образование, ти ме направи роб на тая храна.“ Бащата не смее да му се оплаче, понеже разчита, че на стари години той ще го гледа, а на стари години синът налага баща си. Казва: „Аз ти връщам онова, което ти си ми дал. Понеже ти ме потупваше, да се научиш: втори път като се жениш, да не потупваш сина си.“ Синът бие баща си и казва: „Да не биеш синовете си после.“ Бащата, като бие сина си, ето какво трябва да му каже: „Синко, аз те бия сега, понеже ти едно време беше баща и биеше синовете си. Аз те бия като син и казвам на тебе: ти, като станеш баща, да не биеш синовете си.“ Така разсъждавам. Синът да каже: „Татко, аз те бих, понеже ти би сина си.“

Допуснете, че вие сте беден човек. Възможно ли е всичките хора да бъдат богати? Цялата Земя може ли да бъде едно море? Ако искаме да има морета и океани, трябва да има суша, да има едно разнообразие. Защото водата винаги се събира по котловините, не е в долините, а пък равнините и полетата служат за плодородие.

Защо съществува мракът? Потребен е мракът за почивка. Потребна е светлината. Потребна е – без нея никаква работа не може да стане. Без светлина, без топлина растенията не може да растат. И ние без светлина и топлина не можем да растем. Но ако няма един вътрешен мрак, ние не можем да си починем. Онзи мир, който някои хора чувствуват, се дължи на тъмнината, в която те са обгърнати. Ако искаш ти да си починеш, направи нощ около себе си. Сега даже хората, когато се бият във война с параходи, за да не ги обстрелва техният неприятел, образуват една завеса от мъгла, скрият се зад нея, за да не ги улучат. Те вървят и завесата ги забулва.

Потребен е мракът, за да избегнем от изстрелите на нашите неприятели, които ни гонят. Защо хората стават сиромаси? За да избегнат крадците, които отиват да ги убиват. Всеки човек ще стане сиромах, за да избегне обирането.

Защо стават хората богати? Ти не можеш да направиш добро, ако не си богат. Само богатите хора могат да направят добро, само

учените хора могат да дадат нещо от себе си. Глупавият, който нищо не е учил, какво ще даде? Аз казвам: Само добрият може да направи добро, само силният може да даде нещо от себе си. Безсилният не може да направи никаква услуга. Който е лош, той не може да направи услуга, той е бедняк. Който е добър, може да направи едно добро, който е умен, може да направи добро. Ако искаме да разберем живота, тия противоречия, които съществуват, трябва да ги имаме и да поставим живота в хармония.

За бъдеще аз имам една теория за музиката, която съм я прилагал. Мисля да пиша нещо върху нея, понеже като изследвам характера на българите… но се въздържам и може би още 20 години няма да говоря за това. Теорията седи в туй: Защо ти си сиромах? Има особени часове в деня, в годината има особени дни, ако изпееш „фа" музикално, майсторски, богат може да бъдеш. Ако знаеш как да го изпееш, като вземеш лотариен билет, един милион ще ти се падне. Три пъти като изпееш „фа", ще спечелиш милиона. Този милион никога не може да дойде, ако не знаеш този специфичен ден, този специфичен час, в който „фа" да го изпееш.

Нищо в света не е случайно. Всички неща стават разумно и последователно. За нас, които мислим, че светът е произволен, колко други разумни същества има, и които работят. Тия растения са творения на разумни същества, които са живели преди нас. Те ги направиха. Един ден, може би [след] 1000, 2–3000 години, какво ще остане от сегашните здания, паметници, от параходите? Разумни същества са съществували на Земята и са направили тези параходи, големите риби. Вие казвате: „Камъка никой не го е направил." Направил го е някой. Тия камъни, с които си градим къщите, направил ги е някой. Във вас се ражда някаква мисъл – тази мисъл не се явява за пръв път. Вие искате да обичате някого. Мислите, че от вас се е родила мисълта за обич. Но още първите, най малките същества, които са идвали на Земята, знаеха закона на Любовта. Тия мисли са родени от тях. Вашите предци, като ги повикате, те разбираха този

закон. Питайте ги: „Във вашето време как сте обичали?“ Как се заражда Любовта между един човек и една череша? Като изядем децата на черешата, образува се връзка между нея и нас. Понеже нейните деца в мен ме научават как да обичам черешата. Като [видя] череша, пакост няма да направя, гледам дали има нещо за ядене, дървото няма да бутам. Ако отсека дървото, и ядене няма да има. Вие искате да се запознаете, казвате: „Защо черешата е череша?“

Ако вашият ум не може да роди една хубава мисъл, от която хората да се хранят, вие не можете да се запознаете с тях. Ако вашето сърце не може да роди хубави мисли, от които да се хранят хората, не може да се запознаете. Ако вашата душа не може да роди хубави постъпки, не може да се запознаете. Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.“ „Трябва Моите мисли, Моите чувства, Моята Любов, която излиза от душата Ми – ако вие не се храните с тях, вие не може да Ме познаете.“ Той иска да се храни от нашите мисли. Иска да опита плодовете на нашата мисъл, на нашия ум, на нашето сърце. Тогава, щом се опита, се образува една връзка между Бога и нас. Тогава цитират стиха: „Така да просветнат делата ви пред човеците, щото които ги видят, да познаят Бога.“ Така да просветне вашият ум, вашата мисъл в света, че като ги видят хората, да прославят Отца вашего, Който е на [Небесата]. Така да просветнат чувствата във вашето сърце, че като ги видят, да прославят Отца вашего на Земята.

Ние искаме всички Господ да ни обича, вие искате някой път от Господа, които не сте порядъчни, които не сте разумни, да ви обича. Представете си, че Господ носи Слънцето в ръката [Си], като изгрее, го носи и го показва на хората и вие искате Господ да остави Слънцето и да ви помилва. Ако не го носи, какво ще стане със Слънцето? Господ ви казва: „Откажете се от това ваше желание и бъдете благодарни, че нося Слънцето. Като свърша тази работа, тогава ще ви погледна.“ Чакайте Господ да си свърши работата, че тогава да ви помилва. Казвате: „Защо е така?“ Много естествено, логически

иска да говори. Чакайте да узрее плодът на дървото, че тогава да се носи плодът. Ти искаш да късаш зелен плод – не е разумно.

Във всички съвременни научни теории има такива съображения, казвате, че туй не е съгласно с нас. В какво ще бъде съгласно, в какво седи съгласието? Между двама души да има съгласие, когато и двамата пеят, единият пее тенора, другият пее бас. Единият пее хубаво и другият пее хубаво. Единият казва: „Така не се пее."

Вие казвате: „Да живеем добре." Да живеем добре, то е музикален закон. Теб ти трябва някой подтик, да пееш.

Пееш алт – как ще го пееш? Какво нещо е алт? Житото, което си приготвил, ще го пренесеш, житото е алт. Плодната форма в градината, това е тенор. Хубавият сняг, най-чистият, е сопрано. Хубавата вода в дълбочините, това е басът. Басът, за да стане бас, трябва да мине водата да се филтрира, да излезе солта и да излезе чистата вода. И снегът трябва да се филтрира отгоре. Тогава, като се филтрира хубаво от високите планини, слизат благата и тогава ние имаме в плодните дървета нектара на сопрана. За мене плодът [на] една круша или плодът на една ябълка е отличен сопрано. Хубава вода, която извира, това е басът, филтрирана е тази вода. Виждали ли сте как тече хубава вода? Казва: „Какво пееш?" Тя като тече, отличен бас е. В природата баса го слушам в изворите, сопрана го слушам в гласовете.

Вие ще кажете: „Ти си напреднал човек, ами ние?" Аз съм напреднал, понеже снех всичките була. Вие с много була ходите. Снемете булата – нищо повече. Понеже имате голямо богатство, образува се вашата каса. И сега, като се изпразни от вашите каси богатството, не смеете да ги отворите, чакате да ги продадете, да вземете нещо. Едно време бяха пълни, сега са празни. Вие искате и сега да накарате хората да вярват, че вашите каси са пълни. С празни каси не се занимават хората. [В] пълните колко пари имат, не знаят и в празните колко пари има, не знаят.

Какво знание има в това да ви кажа, че нямало нищо в касата? Ако аз ви кажа, че в тази каса има 25 000 лири стерлинги, това е едно знание, но тия пари са изхарчени, касата е празна – какво знание е това? После, може да ви кажа, че тази каса едно време беше празна, нямаше петаче в нея, сега има 25 000 лири стерлинги и те са предназначени за благотворителни цели. В касата са тия пари, те са собственост на вас, но това не е вярно. Вярно е, че касата е негова, вярно е, че парите са в неговия дом, но че парите са негови, не е вярно. Онзи, който ги постави, ги завеща за благотворителни цели. Тогава скъса документите и той ги счита за негови. Така не се говори.

Ние, съвременните хора, сме скъсали всички документи, които Бог ни е дал, и казваме: „Всичко е наше, и умът е наш, и сърцето е наше." Това не е вярно. Умът е даден да правиш добро, сърцето е дадено да правиш добро, душата ти е дадена да правиш добро, тялото ти е дадено да правиш добро. Така седи въпросът. Ти си скъсал тия документи и казваш: „На мен всичко ми е дадено да живея и да се наслаждавам." Не е вярно това, така не се говори.

Как се проповядва? Едно време защо умря Христос? Че умря, е вярно, но защо вие поддържате едната страна? То е наполовина вярно. Христос, Който е живял и умрял преди 2000 години, Той умря, но и сега живее. Защо вие поддържате, че преди 2000 години е умрял на кръста, а сега не поддържате, че живее?

Ти изтезаваш своя слуга и казваш: „Вярваш ли, че едно време Христос умря?" Казвам на този господин: Ами ти защо не Го слушаш? Ти вярваш ли, че Той е жив? Че като изтезаваш слугата си, че Той те гледа! Той казва: „Не изтезавай този човек като Мен." Защо умря Христос? Христос казва: „Не правете на другите това, което едно време направиха на Мен. Не заковавайте хората на кръста, не ги бийте, както Мене биха, не ги плюйте, както Мен плюха. Не правете това, Аз го зная."

Сега ще ви чета „Пробният камък" из книгата „Светът на Великите души".

В теорията на бъдещата музика седят следните неразбрани работи: ако аз умножа трептенията на основния тон в сегашната музика на две, ще получа един резултат, ако умножа на 4, ще получа друг резултат, ако умножа на 5, ще получа друг резултат, ако умножа на 6, 7 – резултатите са други. Който не знае, ще каже: „Как се умножават тоновете?“ Ако умножа „ре“ на 2, 3, 4, 5, 6, ще имам различни резултати. Всичките тонове като се умножават, се добиват такива резултати, които са в хармония – да подобрят живота. Вие всички умножавате с числа, които са в дисхармония и се получава един дисонанс в природата. Трябва да знаем как да умножаваме.

Тайна молитва

2-ра беседа, държана от Учителя на 4.X.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ОТМЕРЕНИ ПРИНЦИПИ И ИЗЯВЕНИ ФАКТИ

„Отче наш“
„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета част от 6-а глава на Лука, от 31-и стих до 37-и.
„Духът Божи“

Искам да ви говоря върху един предмет малко философски. Що разбирате под думата „закономерност“? – Отмерени принципи и изявени факти.

Ние сме дошли на Земята и не знаем защо сме дошли. Някои мислят, че са дошли на Земята да ядат и да пият. Имат погрешно схващане. Защото, ако си отишъл на концерт, не важи да вземеш първото място. Не е важно първото място, да бъдеш личен. Може да вземеш последното място, но онова, което чуеш, което разбереш от музиката, то те ползува. Не важи колко си бил близо или далече. Не че е лошо – ако си малко глух, ще седнеш наблизо, ако остър слух имаш, надалече може да седнеш.

Някои хора искат да бъдат близо до Истината – те са глухи. Истината е нито много близо, нито много далече. Единственото нещо, което [е] точно на място, е Истината. Всякога тя е на фокус – дето и да се поставиш, тя съответствува. Не мисли да вземеш някой фокус към нея, да се нагодиш. Тя иска да имаш слух, дето и да седнеш, не важи. Казва: „Слушай!“ За Любовта не е важно какви писма пишеш, какви трактати четеш, не значи нищо как ще хванеш баща си, майка си, но как ще я възприемеш и как ще живееш съобразно с нея.

Досега ние сме имали един метод, един начин на възпитание. Сега препоръчвам, че дървото из рая излязло, че тоягата из рая излязла. Но тази дума на български какво значи? Тоягата не значи сухо дърво, с което да биеш хората. „Тояга“ излиза от „тога“ – хубава

дреха. Хубавата дреха е излязла от рая. Никаква тояга из рая не е излязла. Хубавата дреха е излязла от рая. Онова учение, което хубаво може да предадеш, онова свирене, което хубаво може да предадеш, онази песен, която хубаво може да предадеш, онази обхода, която много хубаво може да предадеш, те са излезли от рая. А всички ония глупави работи, те са фабрикувани тук, на Земята. На тях не туряйте, че имат произхождение из рая. Глупавите остават на наша сметка. Фалшивите пари държавата ги преследва. Който направи фалшиви пари, държавата го преследва.

Сега всичките религиозни системи и науки имат толкова фалшиви работи, толкоз лъжливи работи. Природата преследва фалшивите работи. Тя обича онова, което е нейно. Ние страдаме, че сме вметнали неща, които не са произлезли от законите на природата, от принципите на природата и не са произлезли от фактите на природата. Фактите на природата се отличават от един наш факт. Законите на природата се отличават от нашите закони. И принципите на природата се отличават от нашите принципи, от това, както ние разбираме.

Та казвам: Целия си живот ние прекарваме в смут. Като се родим, само безпокойство. Детето се мъчи да проходи, тамън се дигне на краката – пращат го в училище да свърши четирите отделения, да свърши прогимназия, гимназия, университет, после трябва да специализира. Тамън вземе диплома – хайде на работа го впрегнат. Започне да оправя света. Оправя го, оправя и погледнеш – остарее. Нито той се е оправил, нито светът се е оправил. Светът си върви по същия начин: Слънцето си изгрява, както си знае; звездите изгряват, както си знаят; реките текат по същия начин; житото расте, както знае; сливите растат, както знаят.

Ние все оправяме света. Какво сме оправили? Ако ви дадат една задача: дадат ви един орех и една череша, какво бихте направили? Ако ти изядеш ореха, не можеш да го посееш. Ако изядеш ореха, отиде вече – черупката не може да посееш. Ако ти дадат черешата, за

предпочитане е – като я изядеш, може да посееш костилката. Ако имаш едно знание като ореха, тогава или ще го изядеш, или ще го посееш. Ако го посееш, е за предпочитане, понеже след няколко години ще ти дава повече орехи, от които половината ще посееш, половината ще изядеш. С ореха не може да си позволиш това, което с черешата си позволяваш.

Та казваме, ние искаме да задоволим себе си в света и нямаме един мироглед. Ти ако не знаеш как да ядеш, никога няма да се задоволиш. Ако не знаеш как да мислиш, никога няма да се задоволиш. Ако не знаеш как да чувстваш, да възприемаш, никога няма да се задоволиш. Ако не знаеш как да постъпваш, няма да се задоволиш.

Ще каже някой: „Какво ще се задоволяваш?“ Вземете един цигулар, един, който знае да свири и един, който не знае да свири. Онзи, който знае да свири, той знае как да си държи подбрадника. Никога цигулката на един вещ цигулар не пада. На онзи, който не е вещ, често цигулката пада. После, добрият цигулар знае как да държи лъка си. При това неговите пръсти стъпват на ръчката на цигулката точно на място. Той знае всеки тон на кое място е. На място е, нали? Знае всичките позиции, които има. Същият закон е и за пианото – с двете ръце свири и знае всеки пръст къде да стъпи. Чудното е, че хората, без да са учили, искат да станат гениални, да направят всичко в света. Казват: „Не трябва много знания.“ Ние се лъжем. Ние искаме по някой път да излъжем себе си.

Дошъл в турско време един турчин и казва: „Аз зная български, разбирам, ако речете да говорите лошо на български, предупреждавам ви, ще се разправям с вас много добре.“ Българите мислят, че знае български. Той пушил цигара и по едно време оставил цигарата настрана и се запалила чалмата му. Казват му на български: „Господин ефенди, чалмата гори.“ Той отговаря на турски: „Няма нищо.“ Казват му втори път, че чалмата се е запалила. Той пак казва,

че няма нищо. Но когато му казали на турски, че чалмата гори, той казва: „Така кажете!“

Дотогава, докогато не можеш да изправиш една погрешка или да превърнеш една погрешка в добро, много малко разбираш. Чистотата от какво зависи? Гледам, в къщи хората не са музикални. Не знаят как да говорят, не знаят правилно да вземат тоновете. Наблюдавал съм как се карат хората, кавгите как започват. Има известни тонове в музиката, които произвеждат скандали. Не искам да ви говоря за тази работа, вие я знаете добре. Понеже ще осакатите езика си. Навсякъде в музиката, щом вземеш неверен тон, става голямо сътресение в човешкия мозък.

Ако хората биха били музикални, биха задоволили себе си. Има някои хора, толкоз алчни са за пари, че с нищо не можеш да ги задоволиш. Ако им даваш милиарди, не можеш да ги задоволиш, ненаситно нещо, но на този, алчния човек, ако му изпееш едно „фа“, веднага ще го задоволиш – казва: „Стига вече.“ Не иска повече богатство. Някой религиозен човек минал, че му изпял „фа“ и този, богатият човек, не иска повече богатство, обърне се умът му и стане щедър. От какво е станало? – Само един тон му изпели. Казвате: „Как е възможно?“

Ще ви приведа друг пример. Вземете някоя мома или някой момък – ходят неглиже, носят оцапани дрехи, небрежни, не искат да учат. По едно време погледнеш, момъкът току се спретнал, стегнал се, чист, с връзка, добре вчесан, носи се добре, в него има желание да се учи. Учудват се вкъщи. Аз да ви кажа къде е всичката тайна. Той срещнал една красавица, че като го погледнала, казала: „Ако се държиш чист, ако се учиш, ще имаш моето уважение.“ Той никога не забравя тия очи. Вечер ги сънува, стане, отвори книгата, те го гледат, светят, той учи. Благословение е, че тези очи го гледат.

Казвам: Ако няма такива две очи във вашия живот, да светят в книгата, ако няма никой отдалече да ви пее „фа“... За онзи, който е ненаситен на пари, като изпее „фа“, задоволи го и като го задоволи,

хване друго направление. Да не търсим нашето спасение там, гдето го няма.

Казвате: „Да видя Христа.“ Ако видиш Христа и Той те погледне с двете очи, ако живееш добре на Земята, ще имаш всичкото Негово уважение и Любов. Тогава, като седнеш, Неговите очи хвърлят светлина. Ако ти имаш пред вид един Христос, разпънат на кръста, турен в гроба и три дни седял там, ако говориш за умрелия Христос, е безпредметно. Не че не е важна смъртта Му, [но] животът е по-важен. Ние се интересуваме за възкръсналия Христос повече, отколкото за умрелия Христос. Умрелият Христос не ни интересува повече, понеже онзи, който умира, показва, че е слаб. Онзи, който възкръсва, е силен, следователно ако в този смисъл ние минаваме от едно слабо състояние в по-силно, има смисъл. Законът в природата е: ако житното зърно не умре, ако не го засадиш, ако остане само, не дава плод. Ако ти го посееш на нивата, то става силно и принася плод 30, 60 или 100.

Ако вашата мисъл от слаби не може да ви направи силни, мисълта не е права. Ако вашите чувства не може от [слаби] да ви направят силни, чувствата ви не са прави – не че са лоши тия чувства. И ако вашите постъпки от слаби не може да ви направят силни, тия постъпки не са прави, не се надявайте на тях.

В света има Божествени чувства, Божествени мисли и Божествени постъпки. Човешките постъпки, човешките чувства и човешките мисли правят хората слаби. Божествените ги правят силни.

Що е Божествено? – Туй, което спасява човека от смърт. Туй, което създава смърт, е човешко. Не че хората създадоха смъртта, смъртта беше създадена преди хората. Преди хората да съществуват, други същества създадоха смъртта, понеже те бяха силни. Те не умираха. Само се отклониха. Човек беше слабо гърне – като дойде време да го изпитат, той се строши. Аз тълкувам работата. Първото изпитание беше, когато Бог каза на Адама: „Няма да ядеш от плода

на забраненото дърво за познание добро и зло.Този плод не можеш да го издържиш. Твоето гърне още не е изпечено.“

Аз веднъж направих един малък опит с едно момиче на 6 години. Това беше в Пловдив. Аз не обичам да давам откъснати цветя. Те са умрели цветя, трябва да ги съживявам. Дадоха ми една хубава роза и аз я давам подарък на едно момиче. Казва ми: „Аз не мога да нося тази роза. Кака ми е голяма, тя може да я носи.“ То разреши въпроса. Вие можете да мислите: защо кака ѝ може да я носи? – Каката може на едно умряло цвете да даде живот. Защо всички млади булки [ги] кичат с откъснати цветя? То значи: всички умрели души, които нямат живот, тази мома се жени, да ги възкреси – чрез нея ще дойдат. Тя е гроб.

Жените ще възкресят умрелите цветя. Тъй гледаме. На всичките жени утробата е гробище, от което трябва да възкръснат мъртвите. Трябва да слезе някой ангел.

Питам: Какво е предназначението на жената? – Да възкресява мъртвите. Какво е предназначението на мъжа? – Той е ангел, който слязъл да отмахне камъка – онзи, който е в гроба, да излезе. Туй е предназначението. Не е предназначението на жената да се маже с мазилки, да носи хубави обувки, ръкавици, була – то са второстепенни работи. Важно е в живота да се даде живот, или да станем носители на Божествения живот. Аз вземам това в широк смисъл. Ако няма кой да отмахне камъка, който седи на нашия ум, ако няма някой да отмахне онзи камък, който седи на сърцето, и ако няма някой да отмахне камъка, който седи на душата... Кой няма такъв камък, кажете ми?

Питате къде са ангелите? Те са онези същества, които идат отгоре, които работят за човечеството, да отмахне тия камъни. Паднал някой камък някъде – кой ще го отмахне? Само онзи, който знае как.

Сега вие искате да се запознаете с невидимия свят. Ако днес дойде Христос, как ще се запознаете, какво ще Му говорите на Земята? Ако дойде Христос, тъй, както Го представяте, [с] една

мантия, тога, като един цар, всички ще се натрупате, ще си дадете заявлението да ви назначат на служба. Хиляди, милиони служби ще искате. Младата мома ще поиска да бъде красива, младият момък ще поиска да бъде силен, учителят ще иска да бъде учен, богатият ще иска да има повече... Всеки от вас ще си каже желанието. Ако е така, вие тия неща ги имате. Ако е учението, което спасява, човек има знание. Знаем как е създаден светът, грандиозни теории има. Как е създаден светът ние го знаем, ясновидци сме.

Та казвам: Когато вие се запознаете с онзи, когото обичате, каква е вашата дума, която му казвате? Аз зная, наблюдавал съм: една мома най-първо като гледа момъка, хвърли един мил поглед на онзи, когото среща, обикне го, но същевременно примигала очите си и гледа надолу към земята. Той го счита, че е срамежлива, а пък то не е така. Тя му казва: „Действително обичам живота, обичам тебе, но да знаеш, че аз искам материални работи, песни, дълбоки корени. Животът е сериозен." Той не разбира и казва, че е много срамежлива. Нямам нищо напротив, че е срамежлива.

Булките, докато не са хвърлили булото, са много срамежливи. Щом хвърлят булото, не са така срамежливи. Гледам българските обичаи какви са. Всичките като атакуват булката, девери, зълви, всички казват: „Или ще ни я дадете, или нищо от тази къща няма да остане." И веднага дадат я. Повеждат я дома. Турят я на колата. Двама ангели има. Един – нейният възлюблен и друг – нейният брат. Хванат я, водят я, отподире 10 зълви. Качат я на колата, запеят песни. Сега всичките обреди, както стават, са много добри, но след една седмица те разсекат знамето на 4 парчета и тогава едното парче хвърлят към изток, другото – към запад, към север и към юг, и казват: „Булката е свободна към изток да говори каквото иска, към запад да говори каквото иска, към юг и към север." И булката е съгласна с моята теория и отвори уста тогава вече – дотогава мълчи. Те всъщност направо разсичат знамето, а тоягата, на която е вързано знамето?

Не е лошо да бъде човек свободен да говори каквото иска, но да говори хубаво, да пее хубаво. Аз това не зная, свекървите имат думата, те са авторитети за това. Туй е външна страна. Не е виновата булката. Най-първо, тя вижда, че туй, което са ѝ обещали, не ѝ дават. Те я взеха да я направят царица, а тя стана слугиня вкъщи. Даже в бащиния си дом тя не е слугувала, както тука. Тя казва: „Как стана тая работа, защо се ожених? За какво се ожених?“

Там е всичкото заблуждение. Ако един човек не го любите, ако не го обичате, мъчно е да се живее с него. Няма по-голямо страдание [в] дома или в обществото, или в народа, където Любовта не царува. То е ад, то е мъчение.

Ние, съвременните хора, искаме да бъдем свободни. Свободата в света може да дойде само с изобилието. Хората ще престанат да бъдат жадни само когато има изобилно вода. [Хората ще престанат да бъдат гладни] само когато има изобилно храна. Хората ще престанат да се задушават, когато имат чист въздух изобилно. Хората ще престанат да се препъват в света само когато дойде изобилно светлина на човешките умове. Всичко трябва да бъде ясно.

Сега, един български писател ми даде следното и аз ще ви го цитирам:

„На път дълги аз пътувах, да видя златната планина. На нейния висок връх аз се качих и слязох и оттам видях широкия свят с неговите реки, долини и полета. Всичко отдалеч аз добре видях, но отблизо що там става, не познах. Отвън всичко беше светло и ясно, но отвътре бе забулено, тъжно. Красивата светлина бе привлякла жителите от вънка. Ще остана на планината да видя що ще стане.

Денят премина, нощта настана, светът потъна, на небето се появиха звездите, в големия град светнаха къщите. Чу се звукът на песен на живущите, що се върнаха от труда на живота. Казаха си: „Денят е работа, нощта е отвътре светлина, песен.“ О, нещо в мене ми пошепна: „Не всичко е светлина и песен.“ Замълчах, не исках да

възразя, рекох си: нека остане тъй, както сме. Аз съм доволен от всичко, що видях.“

Казвам, не е поощрение. Ние седим между две неща: унаследени неща и вложени неща. Унаследените неща са външни, те са придобити. Вложените неща са нещо, което Бог е вложил.

Досега цялото човечество не се е занимавало с вложените неща, а с присадените неща, с унаследените неща. Всички искаме да унаследим. Ако искаш да наследиш нещо от баща си, баща ти трябва да умре. Като умре баща ти, ти имаш право на това, което е оставил. Всякога в наследството някой трябва да умре. Какво се разрешава? Ако имаме наследствени черти, в [нас] някой е умрял вече. Но ако има вложени неща, нещо в нас живее вече. Вложените неща показват, че онези, [от] които са вложени, те са живи. Унаследените показват, че онези, които са ги оставили, вече те са умрели. На кое може да разчитаме: на живите ли, на умрелите ли?

Казвате: „Ще умрем.“ Не е въпрос, че ще умреш. Ако човек в смъртта може да внесе живота, смъртта е без смисъл. Защото смъртта е най-голямото ограничение, в което човек може да падне. Животът, това е най-голямата свобода, която може да се даде на човека Ако ние при най-голямата свобода, която имаме, не знаем как да живеем, тогава где е вината? Вината седи в това, че пътят, който сме хванали, е погрешен, разбиранията, които имаме за живота, са погрешни, работите, които вършим, не съответствуват на живота. Тогава сме дошли до една философия.

Ако идете в Индия, ще видите, че там са разделени на 4 касти. (Четирите касти в Индия са: 1. жреци (брамини), 2. воини (кшатрии), 3. търговци, земевладелци, висши занаятчии (вайши), 4. работници, домашна прислуга (шудри).) Тук, в съвременния живот, можем да ги наречем клерикали, милитаристи, капиталисти и социалисти – 4 течения. Клерикалите се занимават с главата, военните се занимават с мишците, с ръцете на хората, капиталистите се занимават със стомаха, а пък социалистите, или пък тъй наречените демократи, се

занимават с краката. Всеки един от вас тия 4 касти ги има. Той е клерикал, той е милитарист, той е капиталист и той е социалист. Вие ги делите. Все едно са. Според индуската философия те са създадени от Брама. Браманите са излезли от главата му, военните – от мишците му, капиталистите – от слънчевия възел, а пък социалистите – от краката. За да дадат авторитет на своето учение, те са създали тая теория.

Според моето схващане, всяко едно учение, което няма импулс или подбудителна причина – Любовта отвън и Обичта отвътре – то не е Божествено. Винаги последва смъртта като един резултат на отклонението. [С] всяко едно учение, което влага Любовта и Обичта, иде и възкресението, животът. Всеки един човек, който върви по Божествения път, се подмладява. Неговата мисъл се обновява, сърцето и душата му се обновяват. Който не върви по Божествения път, застарява, изгубва мисълта, казва: „Няма животът смисъл, всичко е празно.“ Тогава Соломон е казал: „Суета на суетите, всичко е суета.“

Как няма да бъде суета? Той имаше 300 жени и 900 наложници, той е искал да опита живота само в ядене и пиене. Сега ако вие бяхте на мястото на Соломона, щяхте ли да се откажете от неговата философия? Понеже нямаме условия, отказваме се. Ако вие имате неговата философия и при същите условия, и вие ще искате да опитате. Какъв резултат ще имате, ако имате условията на Соломона? Вие ще имате същите резултати, каквито той имаше. Защото, според Божествения закон, всяка жена иска да има своя другар, нищо повече. С един крак не се ходи. Но с 1200 крака пак не се ходи. Аз се чудя на този еврейски цар, който искаше така да разреши въпроса. Много тщеславен беше, обичаше удоволствията. Той е роден от една жена незаконна, баща му я взе по любов, но тя си имаше друг мъж и оттам се ражда всичкото зло. Баща му, като видя една красива жена, и като цар, я взе. Не че е прав. Първото му дете умря. Соломон, който се е родил от нея, у него дойдоха тия унаследени черти. Той като умря, при сина му се раздели еврейското царство.

Сега нас не ни интересува това, което е станало, процесите, които са станали. Но принципът е важен, идеята, която ние възприемаме правилно, обединена в нашия ум, нашето сърце и нашата душа, е важно. Следователно не можем да примирим нещата в света. И до днес евреите ги гонят навсякъде. Защо ги гонят? И досега те не знаят защо ги гонят. Гонят ги по единствената причина, че те не станаха проводник на Божествената Любов и на Божествената Обич. Те трябваше да станат пример в света, да покажат какво нещо е Любов, какво нещо е Обич. Те не станаха. Те станаха търговци, искаха да станат господари, да управляват света, да събират данъци. Кой не събира данъци? Всеки, който е силен, събира данъци. Вълкът събира данъци, лъвът събира данъци, тигърът събира данъци и всеки човек, който е по-силен, винаги събира данъци.

Правото схващане е, че силният човек е онзи в света, който приема Божията Любов. Няма по-голяма сила в света от Обичта и Любовта. В нея човек става безсмъртен, всичко, каквото желае, ще го постигне. Не само физически да постигне богатство. Кому ще остави богатството? Никому няма да го остави. Той мисли за бъдеще като дойде. Какво стана с руските богати князе? Като дойде болшевизмът, какво ще стане с днешните хора? Процесът, който иде сега в света, ще произведе промяна. Сегашните хора мислят, че светът ще се преобрази. Външният свят и нашият вътрешен свят само по един начин може да се подобрят: ако всички приемем Божествената Любов и я приложим. Приемем я в ума си, приложим я в сърцето си, приложим я в душата си. Тогава светът ще се оправи. Всеки да възприеме Любовта тъй, както той разбира. Всички можем да възприемем Любовта, не по същия начин, както него.

Христос опита две неща: колко може да бъде търпелив, колко може да издържа. Дали за Любовта на човечеството може да изтърпи едно велико страдание. Той идея имаше. Тия поругания, да го плюят, да го бият и той да седи спокоен, да гледа какви са хората, какви са техните разбирания. Защо биха Христа? Защо евреите се отказаха от

него? Те казваха: „Нито за нас е полезен, нито за човечеството е полезен и затова – да се премахне.“ Казва им Пилат: „Не намирам никаква вина в Него.“ – „Ако ти не го осъдиш, ти не си приятел на Кесаря.“

Питам: Кой човек може да се въздигне без Любов и без Обич? – Никой. Кой ангел може да се въздигне без Любов и без Обич? – Никой ангел. Всичките животни, които са създали своите форми, които сега съществуват в света, не считайте, че всичко това е глупаво. Вие виждате една пеперуда. Не разбирате живота на тая пеперуда. Всичките тия форми, които съществуват в света, са създадени по Любов и по Обич. Всяка една форма е азбука на великия Божествен език. Ако премахнете една малка буболечица... формата на тази буболечица е потребна в живота.

Гледам философи философстват, да им се доказва има ли Господ в света или няма. Бог е в светлината, Бог е във въздуха, Бог е във водата, Бог е в хляба. Че Бог е в хляба, се показва [от това, че] щом ядеш, ти се обновяваш. Че е във водата – [от това, че] щом пиеш вода, утоляваш се. [Че Бог е във въздуха, се вижда от това, че] щом дишаш, весел ставаш. Че Бог е в светлината, се вижда [от това, че] всичко в света при теб се изявява и ти весел ставаш. Къде ще го търсите на друго място? Ще го търсим като човек в нашите слабости? Бог на всичките казва: „Аз съм в светлината, Аз съм във въздуха, Аз съм във водата, Аз съм в храната.“

Но то е външната страна. Светлината, въздухът, водата, храната са външен израз на Любовта и Обичта. Те са бащата и майката на всичките тия неща. В света Любовта е бащата, а Обичта е майката, която е родила всички неща. Когато говорим за Обичта, разбираме майката. Що е Обич? Ако има Обич, ще намериш майка си. Ако не беше майка ти, на света не би дошъл. Ако не беше баща ти, ти на света не би дошъл. Следователно ний, съвременните хора, питаме: Що е Любов? – Туй, което ни е направило път да дойдем на Земята.

Що е Обич? То е майката, която първа е приела, родила ви е, тя е вашата майка.

Ние търсим къде е същината на нещата. Живеем при баща си и майка си и не познаваме нито баща си, нито майка си. Баща у тебе е онзи, който не остарява. Майка у тебе е онази, която не остарява. Трябва да имаме ясна представа: онзи, който умира, не е [наш] баща, онази, която умира, не е наша майка. Онзи, който умира, не е наш брат; онзи, който умира, не е наш слуга; онзи който умира, не е наш учител. Човек, който умира, той не поддържа реалността. Ние трябва да се откажем от временните лъжи. Казваме: „Ще живеем." Отсега трябва да знаете ще живеете ли или ще умрете. Аз ви казвам един начин: Ако любите, ще живеете, ако обичате, ще живеете, ако не любите, ще умрете. Макар че живеете, ще умрете. Ако не обичате, пак ще умрете.

Сега искате да ви се доказва. Посетете гробищата и прочетете тия надписи, които съществуват. Какви оплаквания! Има ли нужда да се плаче за един пашкул, че пеперудата е изскочила? Пеперудата е изхвръкнала, гледам – ходи като царица. А вие казвате: „Горкия пашкул." Не се самозаблуждавайте с пашкулите, които хората носят. Радвайте се на ония пеперуди, които са излезли из пашкула.

Аз бих желал да ви видя на 120 години и да бъдете като млад момък. Когато дойде да умирате, като дойде да ви повикат за невидимия свят, да кажете: „Тръгвам." Женитбата показва туй положение. Младата мома, която живее при баща си, един ден, като дойде нейният възлюблен, каже: „Хайде!" и тя напуща бащиния си дом. Следователно и човек на Земята, като дойдат от другия свят да го поканят, да върви с колата, да върви нагоре. Сега ще има плач. Има нещо хигиенично в плача. Една българска невеста, като я извели из бащиния дом, много плакала. Деверът ѝ казва: „Много плаче, да я върнем." Тя казва на девера си: „Аз макар че плача, вие ме водете." Тоя обичай ще покаже, че много обича баща си, но по никой начин не иска да я върнат.

Новото верую е: всички да станем синове на Бога. Поне две неща да имаме, в които да се не съмняваме никога. Да се не съмняваме в Любовта никога и да се не съмняваме в Обичта. Любовта болест не носи, живота носи, Обичта болест не носи, сиромашия не носи, богатство носи. Любовта глупост не носи, знание носи, гениален става човек. Любовта е извор на всичките блага, на всичките изкуства, на литература, поезия, музика – всичко се дължи на Любовта. Запазването на всичко онова хубаво, което съществува в Любовта, се дължи на Обичта в нас. Туй, което ние имаме, е благодарение на тази Божия Любов, която създава най-хубавите неща в нас и благодарение на Божията Обич, която запазва онова ценното. И за бъдеще което имаме да придобиваме, пак се дължи на Обичта.

Казвам: Нека да бъде за нас свещена светлината, нека да бъде свещен въздухът, да бъде свещена водата, да бъде свещена храната, чрез която в света се проявява Любовта. Да бъдем достойни синове за бъдещето на човечеството и да изпълним Божията воля на Земята.

Сегашният свят ще бъде спасен само чрез Обич и тази Обич се показва само чрез човешкия ум, чрез човешкото сърце, чрез човешката душа, чрез човешката воля. Спасението от Любовта иде.

Тайна молитва

3-та беседа, държана от Учителя на 11.X.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ТЪРСЕТЕ ГОСПОДА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета само няколко стиха от Исаия, от 55-а глава, 6-ия стих: „Търсете Господа, доде може да се намери, призовавайте Го, доде е близо.“

„Духът Божи“

Когато Исаия е говорил, говорил е на деца, които не са знаели да четат и пишат, не са разбирали. Когато е говорил, са били деца. И до сега тия деца, наречени евреи, не разбират. Пък другите деца и те не разбират. Стихът казва: „Търсете Господа.“ То е съвсем физическо. Търсят се пари, вода се търси, хляб се търси. Господ не може да се търси по този начин.

Сега ще ви прочета из книгата „Светът на Великите души“, от главата за човека. (Учителят прочете една част от страница 6-а, от думите: „Скръб е това, което не се разбира“, и цялата 7-а страница (Посочените страници са според изданието от 1933 г. Цитираният откъс е на стр. 346–347 от настоящия том, до изречението „Нахрани този, който никога не е нахранван.“ включително.).)

Сега на вас ви казвам, за да ме разберете: Изуйте обущата си. С вашите обуща по този начин вие не може да ме разберете. Господ казва: „Изуй обущата си, защото мястото, на което стоиш, е свято.“ Моисей беше един адепт и Господ му каза да си изуе обущата. Изуй обущата си с Любов. Ако ги изуеш без Любов, няма да те пуснат. С Любов ще ги изуеш, ще измиеш краката си хубаво. Ще ти дадат нови обувки на Любовта, ще ги обуеш пак с Любов.

Ние изхождаме от един материален свят, от едно знание, което е чисто материалистично. Всички идеи, които имаме, са все

количествени. Казваме: „Много знае.“ Многото е количествено. „Той е много силен“ – и то е количествено, „Той е много праведен“ – и то е количествено. Който има повече, е по-богат, който има по-малко, е по-сиромах. В какво седи сиромашията и богатството? Богатият е натоварено магаре, бедният е ненатоварено магаре. Неученият, невежият е ненатоварен с наука, а ученият е натоварен. [Туй] е само една идея. Ние казваме: „Той е невежа.“ Това е едно криво разбиране. Невежа е онзи, който не знае как да си обува обущата и как да си изува обущата. Невежа е онзи, който не знае как да си тури шапката. Тури я наляво, надясно или напред, назад. Ще ме извините, аз виждам често дамите си накривяват шапките, намирам много изветрели. Накривена наляво значи казва: „От мен ако търсиш Любов, няма да я намериш.“ Накривена е някой път надясно. Казва: „Ако търсиш разумност – и тя е изфирясала.“

Че тогава на какво да разчитаме? Аз разчитам на една мома, на която шапката е турена ни наляво, ни надясно. Бих разчитал на една мома, която не носи никаква шапка, вчесана е хубаво, успоредно всичките ѝ косми вървят – на нея мога да разчитам. Щом тури къдри, тя е вятърничава. Щом маже устата си отвън, тя е вятърничава. Не че това е лошо, но това е механически начин. Ако аз искам да почервя устата си, отвътре ще го направя. Нека всичко става по вътрешен начин. По вътрешен начин, разбирам: с най-малките разходи. Външното мазане е много опасно. Мажат устата отвън, тази боя запълва порите на устата, не могат да дишат. Аз предпочитам да са ми черни устата, да могат да дишат, отколкото да са червени, с червено намазано и да не могат да дишат. Не е хигиенично това. Нямам нищо против червената боя. Хубаво е да се червосвате, но аз бих ви препоръчал да ядете череши. Като дойдат черешите, яжте череши. Ако искате да се белите, яжте грах – нищо повече.

Ние живеем в един свят на мода. Модата е нещо преходно. Ония обреди, които хората имат, и те са мода. Навиците и те са мода. Малкото дете пъпли по ръцете, става, пада – мода е това. Възрастният

се изправя, има съзнание – пак е мода това. Народят се деца, дъщери – пак е мода. Той родил синове, дъщери, като че ли е някакво божество. Казва: „Като Бога станах. Бог създаде Адама от пръст, аз го създадох това дете – малко по-горе съм.“

Господ като създаде от пръст Адама, той съгреши. Този човек, направеният от пръст, съгреши. Адам и Ева, като ги туриха в пещта – като ги поставиха на изкушение, съгрешиха. Моисей за деца е писал така. Господ така направил човека от пръст, рекъл да ги пече и като ги турил да ги пече, най-първо се пукнала жената, после се пукнал мъжът – и двамата се пукнаха. Господ казва: „От тия паници не става нищо.“ Оставил ги, да прави друг човек, друг Адам. Тогава оставил този Адам, който излязъл извън рая. Нас ни интересува сега този Адам, който сега прави. Старият Адам не ни интересува. Господ за него не се интересува. Прати го като една кола, направена за носене на боклук. Всички хора грешници все боклук носят. Мислите ли, че един човек, който живее в греха, не носи боклук? Мислите ли, че един човек, който носи покварени чувства, не носи боклук?

Нека дойдем до мисълта. Ние сме в XX век и мислим, че сме християни. Евреите мислеха, че са избран народ. И ние мислим, че сме избран народ – Христос ни е говорил. Туй християнство, което се[га] имаме, ние, съвременните християни, ще влезем в рая толкова, колкото евреите влязоха. И сега тази война не е нищо друго, освен една пещ, в която се пекат християните. Знаеш колко християни се напукаха? Всеки човек, който е убит, вече е напукан – не издържа изпита си.

Аз наричам християнин този, когото като повикат на война, да стане невидим. Повикат го за бой, стане невидим. Повикат го за престъпление, стане невидим. Повикат го за разумна работа, стане видим. Повикат го за неразумна работа, стане невидим.

Казваме: „Такъв е светът, какъвто Господ го е създал.“ Не трябва да петним името Божие. Този свят ние го създадохме такъв, какъвто е сега и искаме да му турим какво ли не.

Ако съвременните хора не си изуят обущата по Любов, ако съвременните хора не си снемат шапките по Любов, ако съвременните хора не си съблекат дрехите по Любов и ако не си облекат новите дрехи на Любовта, нищо няма да стане. Ако ти ядеш храната без Любов, ако дишаш без Любов, ако слушаш без Любов, ако ходиш без Любов, това не е живот. Да ти е приятно, когато тръгнеш. Да има изражение. Всяка стъпка, на която стъпиш, стъпката ти да отпечатва една мисъл, да отпечатва едно благородно чувство, една благородна постъпка, че който мине по твоя път, да каже: „Тук е минал един разумен човек.“ То е един закон. Вижте онзи, добрия професор, учения професор, какви студенти изкарва. Или вземете онзи, учения професор по музика, какви виртуози е изкарал. Обикновените хора обикновени работи правят. Ако искате хора да станете, трябва да имате добри учители.

Сега аз не съм за вярване[то], аз съм за вярата. Според мене вярата е облекло на Любовта, за да бъде Любовта за нас достъпна, понятна. За да бъде Любовта понятна на нашия ум, потребна е дрехата на вярата. За да бъде Любовта достъпна за нашето сърце, потребна е дрехата на надеждата. Така седи въпросът. Ако ти не си облечен в дрехата на надеждата, ако твоята Любов не е облечена в тази дреха, Любовта ще бъде непонятна за сърцето. Ако ти не си облечен в дрехата на вярата, ако твоята Любов не е облечена в дрехата на вярата, Любовта ще бъде недостъпна за твоя ум.

Сега говорят много неща. Говорят, че науката е открила това и онова. Много работи е открила науката, но това са механически неща. Каква е температурата на Слънцето, има много теории. Дошли са учените хора до 40 000 градуса. Някои казват 25 милиона градуса, някои казват 40 милиона градуса. Но каква е тази температура, е непонятно за човека. При 40 милиона градуса, даже при 10 милиона градуса, всички твърди метали се стопяват, какво тогава ще остане? Може би при 50 милиона градуса топлина и самите атоми да се

разтопят. След като се разтопят, какво ще стане? Може би тази горещина да не засяга йоните. Много дребни частици има.

Сега в мен желанието не е да обясня. Вие казвате: „Нас това не ни интересува." Съгласен съм. Може би вас ви интересува един обед повече, отколкото една беседа. Гладни сте, три дена не сте яли, един обед струва повече, отколкото моята беседа. Казвате: „Я по-скоро да свърши." Не е на място беседата. Аз обичам хигиената. Аз считам, много храна за закуска да се вземе. Сутрин – солидно ядене, обед и вечер ако е доста пищна храна, мъчно се смила.

Та казвам: Любовта трябва да влезе във всичкия живот, за да облагороди всичките форми, в които човек сега живее. Само Любовта носи тази, мощната сила, в която могат да се облагородят тия форми и да направи живота сносен. Три неща са, които могат да направят това: Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина. Три неща в света има, които могат да направят живота свободен: Божественият живот, Божественото знание и Божествената свобода. Те са, които могат да направят живота свободен. Животът не е свободен, ако страдаме. Ние не сме свободни, ако има с какво да се безпокоим. Ако сърцето се безпокои, това не е свобода. Когато сърцето се храни с радост и веселие, когато умът се храни със светли мисли и творчество, тогава е под влиянието на Любовта.

Та казвам: Трябва да излезем от обикновеното разбиране. Какво е вашето вярване? Ако някой ме попита какво е моето вярване, ще му кажа: „Ела да се разходим на Витоша." Ще кажа: „Хайде, ходи!" И като видя неговия ход какъв е, ще зная какво е неговото верую. Ще му кажа: „Виж моето ходене какво е и ти ще си съставиш понятие за мене." Като идем на Витоша, то е моето верую. Питаш в какво вярвам. Аз вярвам, че мога да изляза до Витоша, чак до върха, и да ми е приятно. След като изляза и се върна, пак ми е приятно. Приятно ми е, че съм се качил, приятно ми е, че съм слязъл. Ти като слезеш, казваш: „Що ми трябваше да се качвам, измориха се краката ми,

много стръмно, пътеки няма." Аз, където и да мина, ще ми бъде приятно. Щом ми е неприятно, аз съм вървял по един път без Любов.

Че как ще разберем Христовото учение? Много малко е казал Христос. Много работи каза, но и това, което слушаха тогава, от едно[то] ухо влезе, от другото излезе. Христос казва: да се отрече човек от себе си и да пожертвува всичко. Казва Христос: пожертвувай всичко, но никога не жертвувай Любовта. В християнството, да жертвуваме всичко за Любовта, то е един факт. Той казва тъй: онзи, който е имал голямо богатство, много ниви, отишъл, продал всичките ниви, да купи един скъпоценен камък. Скъпоценният камък е това ценното, което нас ни трябва и то е единственото нещо, което остава в нас. И то няма никаква цена, то е Любовта. Ако жертвуваме всичко, за да придобием Любовта, ние сме умни хора. Като придобием Любовта, ние създаваме новия човек, красивия човек. Човек без Любов красив не може да стане, човек без разумност красив не може да стане, човек без разумна воля красив не може да стане.

Човек, който не носи Любовта, е остарял. Човек, който не носи Божията Мъдрост, е остарял. Сега, както хората остаряват, косата побелява, зъбите изпадат, оглупее човек, изгуби зрението, всичко става. Това е неизбежно. Защо ослепяваме? – От кал. Светлината, която влиза в нашите очи, оставя кал. В 120 години тази кал се натрупва и очите ослепяват. Не че ослепяваш, но калта замазва прозорците. Че и знанието, и то натрупало кал на ушите и не може да чуваш. После, върху езика се е натрупала кал, не може да говориш. В обонянието кал, в ръцете кал, в дробовете кал. Най-после ще се задушиш, ще умреш.

Умирането е повикване на човека да го очистят от калта в очите, в ушите, в ръцете, в краката, в стомаха, в дробовете, в ума, в сърцето. И пак наново да го пратят да продължи работата. Ще го операт, за да стане чист. Някой път прането е малко. Някой път има пране, че 45 години трябва да си в онзи свят, да те измият, че след 45 години да дойдеш.

За един Учител, за да го измият, 2000 години се искат. За да дойде пак на Земята, понеже голям товар носи, голям товар пренася на цялото човечество, 2000 години се изискват. Теоретически казва, че след 2000 години пак ще дойде. Той трябва да се приготви, да се екипира, да носи нещо на света. Не само да дойде и да носи името Учител.

Вие като свършите университет, току мислите, че може да оправите света. Много теории има за възпитанието. Човек трябва да има воля, ум трябва да има и сърце трябва да има. Ще туриш по новия начин, по Любов. Никакво наказание да няма. При сегашното възпитание е останала само плесницата.

Няколко фази са минали на възпитанието. Най-първо считаха, че краката са виновни за всички престъпления, затова, като направи нещо ученикът, ще турят краката във фаланга и учителят налага краката. Казва: „Твоите крака са виновни." Биха ги краката, възпитаха ги, не грешат. Старите учители казват: „Възпитаха се краката, задницата не е възпитана." Почнаха нея да възпитават. Като биха нея, възпита се. Като възпитаха задницата, казват: „Ръцете не са възпитани" и започнаха ръцете да възпитават. Учителят ще вземе пръчката, детето ще си проточи ръката и той удря по ръката. Сега останаха само ушите да се възпитат и ние сме дошли до края на възпитанието. Сега само лицето е виновно. Най-добри са краката. За да биеш краката, снеми старите груби чорапи, които си обул, измий краката си, облечи ги с много меки, хубави чорапи. Като искаш да ги накажеш, измий ги хубаво с топла вода и сапун, облечи ги хубаво с хубави чорапи – то е биене, то е новото биене. После, ако искаш да биеш задницата с тояга, измий задницата хубаво, облечи хубава риза и хубави гащи. Не бий ръцете си, но измий ръцете си. Няма какво да бием лицето.

Аз по някой път съжалявам, че съм решил да пречистя българския език. Много думи съм пречистил. Казват: задница. От какво произтича думата „задница"? „Ница" какво означава? Нали

Ница е мястото, дето хората ходят на курорт. „Задница“ значи „зад Ница“. Где е лошото? Ние сме турили в някои думи съдържание, което го няма в самите думи. Трябва да имаш една отлична задница, която ти е направила природата, и дето седнеш, да поставиш задницата. Благодари на тази копринена задница, че ако я нямаше, животът щеше да бъде страдание. Седнеш на тази задница, мекичко е. Трябва да я пазиш. Ако я изгубиш, животът ти става несносен. Докато е здрава задницата, ще бъдеш здрав. Щом тя се скъса, и ти няма да бъдеш здрав. Казвате: задница. Не задница, а възглавница е то. Сега искам да имате едно чисто понятие.

„Търси Господа.“ Господ не е като човека, да го търсим. Да го търсим с Любов. Ако не може да видим Господа в светлината, която иде от небето, ако не може да видим Господа в звука, който иде от разумните същества, ако не може да видим Господа в уханието, което излиза от цветята, ако не може да видим Господа в хубавата храна, която причинява удоволствие, ако не можем да видим Господа в онова, което пипаме, где е Господ? В какво можем да Го видим? Ако Господ Го няма в светлината, въздуха, где ще Го търсиш? Ако ти не можеш да видиш Господа във въздуха, който постоянно праща в тебе и носи Неговата сила, влиза и излиза в дробовете, къде ще търсиш Господа? Кажи: „Благодаря Ти, Господи, че Ти си изпратил Твоята сила, Твоята благост, която влиза и съгражда.“

Бог е, който съгражда красотата всеки ден. Види някого грозен, казва: „Да го направим красив.“ И започне да го прави красив. Гледай онази мома, грозничката – като я види Господ, като я посети след 4–5 години, тя става красива. Господ е работил върху нея. Един ден тя се откаже от Господа и постепенно погрознява. Всеки, който се отказва от Господа, погрознява. Всеки, който приема Любовта като начало, става красив.

Що ще се смущавате от страданието? Страданието е една баня. Да се пречистиш, за да облечеш една дреха. Ще мине банята, ще мине страданието. Разтривка може да ти направи някой теляк – като имате

време, идете на баня, плащате теляк, за да ви умие. В света без пари ви дават теляк – защо се оплаквате? Трябва да страдате, да се пречистите, за да дойде Любовта. Другояче не може да разбереш Любовта. Дрехата, която ще облечеш, ако не минеш през банята, ще се опетни.

Казвам: сега има голяма разлика между онова, което Моисей е казал, което Моисей е разбирал и което Христос е разбирал. Ако дойде Христос, Той няма да проповядва същото, което проповядваше тогава. Казват на Христа учениците му: „Защо говориш по този начин?“ Казва им: „На тях е дадено в притчи, а на вас е дадено да разбирате.“ Дадено е, когато можем да приложим едно учение; когато не можем да го приложим, не е дадено. Онзи певец, който може да пее, му е дадено, онзи певец, който не може да пее, не му е дадено. Онзи художник, който може да рисува хубаво, му е дадено, онзи, който не може да рисува, не му е дадено. Онзи, който пише хубаво, дадено му е; онзи, който не може да пише хубаво, не му е дадено. Който работи за създаването на красотата, дадено му е.

Красотата на човека не е да бъде като месечина. Според моите разбирания, има известни линии, Божествени линии в човешкото сърце. Тия линии трябва да се оформят. Красотата седи в Божествените линии. В човека има известни линии, които се менят. Тия линии дават приятност на лицето. Когато попадне окото ти на една Божествена линия, ти усещаш известна приятност. Някой път не попадаш на тази Божествена линия, казваш: „Грозен е този човек.“ Всичките линии, които не хармонират, които нямат отношение към Божествените линии, са грозни и отвратителни. Те са спомагателни линии. Такива линии има в окото.

Онзи човек, който те обича, не може да те лъже. Никой не може да лъже в Любовта. Когато гледаш, в Любовта има един ъгъл на окото, нито е нагоре, нито е надолу, нито е хоризонтално. Няма да ви кажа какъв е този ъгъл. Когато следвате училището на Любовта, тогава може да ви се каже да направите един опит: едного, когото не

обичате, как го гледате и когото обичате, как го гледате. Един гледате любезно, много сте внимателни. Човекът, когото обичате, гледате прах да не падне, когото не обичате, съвсем не се грижите. Тогава мислиш ли, че човешката душа може да се поддава на една любов, която не е Божествена?

Всичко в света може да се лъже, но душата никога не се лъже. Човешкият дух и той не се лъже. Божественото съзнание, което е в нас, не се лъже. Има нещо в нас, което не се лъже. Един човек, който те обича, да знаеш, че любовта му не е такава, каквато той я препоръчвал. Най-първо, един човек, който живее в Любовта, в съвършената Любов, той не страда. Ние страдаме, понеже малка е Любовта ни – тази е причината. Ако удвоим Любовта си, страданието ще се намали два пъти. Ако утроим Любовта си, три пъти ще се намали страданието. Ако удесеторим Любовта, и страданието ще се намали десет пъти. С увеличението на Любовта страданието се намалява. Енергията на Любовта се обръща в хармонична, дисонансите стават хармонични, образува се една акустична среда, която отразява музикално вълните.

Един салон не е навсякъде акустичен. Нашият салон някъде е акустичен, някъде не е. Изобщо той е акустичен, но има места, които не са акустични. Не е лесна работа да се създаде един салон акустичен. Човек трябва да има акустика в себе си. Акустика трябва да има в ума, акустика трябва да има в сърцето, акустика трябва да има в душата. Ако няма тази акустична мисъл, ако няма това акустично желание, ако няма акустично действие на човека, те не се предават правилно и ние не се разбираме.

Сега трябва да се разбере: един православен казва, че трябва да се прекръстиш, евангелистът казва, ако идеш в църквата, трябва да коленичиш. Не е лошо да се кръстиш, защото като туриш трите пръста на челото, ти казваш: „Както Господ ме е създал, да мисля разумно“, туриш ги на пъпа, на сърцето, казваш: „Аз чувствувам правилно, с Любов“, после отляво и отдясно на гърдите, казваш:

„Постъпвам тъй, както Господ иска.“ Питам: тъй ли правят хората, като се кръстят? Моето разбиране за кръста е това. Ако ти не мислиш така, не е кръст, ако не чувствуваш така, не е кръст и ако не постъпваш правилно, това не е кръст. Кръстът подразбира правилна психологическа форма. Ако формата е правилна, и работите ще станат най-лесно.

Ще ви приведа един пример из съвременната Руска революция. Осъждат 250 души офицери на разстрелване. Разстрелвали всичките и като дошли до последния, казва: „Батюшка, чакайте да се помоля на Господа.“ Той дигнал ръката да се прекръсти. Онзи болшевик, който щял да го застреля, казва: „Ти не заслужаваш да те застрелям, ха си върви.“ Той е единственият човек, който, като се прекръстил, и помислил за Господа. Не го убили. Казва: „Тез говеда, които са загубили Господа, ги убиваме. Ти си свободен.“

Ако ти пред 250 души офицери не може да се освободиш от застрелването на болшевизма, ти не си помислил за Господа. Кръстът, за който мислиш и любиш, то е кръст. Кръстът, това е най-мощното в света. Казва: „Да нося ли кръста?“ Да носиш кръста значи да носиш всичките форми на Любовта, да си всякога готов да постъпваш еднакво. Няма нещо по-приятно от Любовта в света. Плашим се да дигнем кръста. Че не е въпросът за дървен кръст. Мен дървени кръстове не ме интересуват. Светът е пълен само с дървени кръстове. Всички черкви страдат все от кръстове.

Кръстът е навсякъде. Движущият се кръст, това са четирите опорни точки на човешкия живот. Било е време, когато това разбиране е било полезно. Но при сегашните условия, това нещо е несъвместно. Туй е несъвместно, както съвременните учени хора казваха, че човек е станал от една малка буболечица. Това обяснение е за децата. Неразумни буболечици няма. Този, разумният човек, е станал от малка буболечица, казват. Другите искат по друг един начин да ни кажат, че Господ всичко е направил. Те как мислят, че Господ направи света? Както Иван е направил къщата ли? Има едно

неразбиране в това. Той казва: „Аз направих тази къща.“ А той какво направил? Платил само. Най-малко 30 души работили, да направят къщата, друг направил плана на къщата, а той казва: „Аз направих къщата.“ А той само дал парите.

Разправят за един турски султан, който идвал в България и се сприятелил с един български овчар. Допаднал този овчар на султана. Казва: „Като дойдеш в Цариград, ще ми дойдеш на гости.“ Тръгнал овчарят, отишъл в Цариград. Отива при султана, той му казва: „Аз живея в този палат.“ Казва му: „Ти живееш в този палат, но ти не си го направил. Баща ти го е направил.“ Казва: „Прав си.“ А той казва: „Това е моят палат.“ Казва му: „Не е твой , той е на баща ти, ти нищо не си направил.“

И ние като турския султан казваме: „Този е моят палат“, а пък ние нямаме наш палат – баща ни го е направил.

Седнали султанът и българският овчар да ядат. Казва му българинът: „Ти още не си се научил да ядеш, ти ядеш, както баща ти е ял, ти сърбаш, както баща ти е сърбал, ти нямаш свой начин на сърбане.“ Ти сам не знаеш да ядеш. Ти ядеш с чужда лъжица, като баща ти. Казва: „Ти ще ми дойдеш втори път на гости и аз ще ти кажа как да ядеш млякото.“

Трябва да ни научи някой как да ядем млякото. Трябва да се научим отнякъде. Чуваш един музикант като свири. Какво нещо е един мек, хубав и приятен тон? Да чуеш онази музика, при която мъртвите стават, да чуеш онази музика, при която ангелите се явиха и пяха. Пяха една хубава песен. Тя беше миньорна песен. Да имаме едно понятие за Христа, да Го видим. Ако видите Христа, ще Го видите тъжен, не е весел Христос.

Разправят, когато Моисей се качил на Синайската планина, отивал да се качи, минал покрай един овчар (един анекдот е това), този овчар заклал едно агне и казва на Моисея: „Господ ми каза днес, че ще ми дойде на гости, затова заклах това агне за Него.“ Моисей бил еднобожник, казва: „Господ агнета не яде, ти си се заблудил.“

Станало тъжно на овчаря, започнал да плаче. Моисей отишъл при Господа и Господ като го видял, му казал: „Ти знаеш ли, че даде лош съвет на този овчар. Да се върнеш да поправиш погрешката.“ Върнал се Моисей и казал на овчаря: „Аз ти казах, че Господ няма да ти дойде на гости, но това не е вярно, както ти мислиш, е право. Аз не обмислих работата.“ Овчарят станал пак радостен и весел. Моисей се скрил да види как Господ ще слезе да яде агне. По едно време вижда овчарят заспал, слязъл огън от небето и погълнал всичкото агне. Овчарят като се събудил, казва: „Много хубаво ядохме и пихме.“ Моисей разбрал, че Божественото ядене е огънят, който погълна нещата.

Любовта е туй, което дава живот в света. Любовта е туй, което дава живот, а знанието е това, което дава свобода. Без тия неща Любовта е неприложима, несъвместима. Три неща са необходими за приложението на Любовта: живот, знание и свобода. Само така Любовта се разбира. Тя се разбира като живот, тя се разбира като знание, тя се разбира като свобода. Ако ние не носим живота във всичките негови противоречия, без тия противоречия животът не е живот.

Ако вие носите 10 килограма злато, друг ги носи на гърба си, а вие само вървите, 10 килограма злато са крупна сума, вас ви е приятно, но онзи, който носи товара на златото, нему му става тягостно. Ти се радваш, а той усеща тежестта. Тебе гърбът ти е свободен. Това е неразбиране. Този човек казва: „Твоето щастие е мое нещастие“ и обратният закон: „Моето нещастие е твое щастие.“

За да разбере живота, всеки трябва да носи своята раница. Защо искаш да избягаш, да не носиш раницата си? Като тръгнеш за Витоша, тебе не ти трябва една раница от 30 килограма, не ти трябва раница от 20 килограма, не ти трябва раница от 10 килограма, но ти трябва 5 килограма: хляб, сиренце, 2–3 ризи – всичко 5 килограма, за да бъдеш свободен. Ти отиваш за цяла седмица на Витоша, носиш грамадна раница. Най-после ти с Любов отиваш на Витоша, никакъв

хляб не трябва да носиш, само ще носиш една малка просфора, от тези малките питки, едно малко симидче. 4–5 дена ще се храниш с него и то пак ще бъде толкова голямо. Ти ще ядеш, то ще се увеличава. Ще вземеш малка бучка сирене. Небесното сирене е много хубаво, защото е направено от Божествените крави, то е чисто сирене.

Казвате: „Как сирене да яде, нали учениците на Христа опекли риба и той яде?“ Каква беше тази риба, която пекоха учениците на Христа? Тя беше риба, хваната от Божествения аквариум, донесена от небесната риба. И аз съм ял. То е мое разбиране. Така сме по-близо до реалността на нещата. Храната е нечиста, която има нечистота в себе си. Чистата храна е тази, която не носи нечистотия в себе си. Никаква гнилота да няма. Да носи първоначалния Божествен живот. За сега можем да кажем, че плодните дървета носят най-хубавата храна на човека, събрана светлина вътре имат. Ако дълго време седи тази храна, покварва се храната и става нечиста.

Казвам: В новия живот трябва една съвсем нова литература в света, една нова поезия. Не че старото е лошо, но то е несъвместимо. Ние сме живели, живели, какво ново има в старото, какво ново има в тази любов, за която говорите? Казвате: „Гори ми сърцето.“ На това сърце можете ли да сварите боб, на това сърце може ли да опечеш хляб? Не може. Каква е тази любов, която не може да опече хляба? Любов аз наричам тази сила, която може да услужи на ума, да услужи на сърцето, да услужи на душата, да услужи на тялото. Това е Любов. Този, който ти услужва с тази Любов, той е доволен, и ти си доволен. Образува се една връзка, единствената, най-мощна връзка. В света трябва да съществува само една връзка – на Любовта и така да се познават хората. Казва: „Привлякох ви с нишката на Любовта.“

Бог ни привлича с плодовете, със светлината, с въздуха, с водата, с всички блага. Бог ни привлича с хубавите дрехи, с хубавите коси, с всичко онова, което носим. Като погледнеш ноктите, приятно ти е. Има нокти, които показват разум, сприхавост, гневливост, подозрение. Има други, които показват разумност.

За в бъдеще няма тъй да се жените. Сега много лесно се жените. Най-първо ще ти прегледат ноктите на краката, на ръцете, после ще прегледат очите, ушите, носа, устата, после ще прегледат гърба отзад каква линия има. После ще прегледат широчината на раменете и ако всичко това отговаря, тогава ще се ожениш. Ако не отговаря, ще кажат: „Не може да се жениш.“ Ще искат да изправиш всичките погрешки. За в бъдеще хората, които ще се женят, ще бъдат без всякакви погрешки. Който няма погрешки, да се жени, който има погрешки, не му се позволява да се жени. То е новото.

В стария живот всичко е позволено. Вие не разбирате новото. Новото е несъвместимо със сегашния живот. Нашите сегашни разбирания са детински. Ако влезете в новия живот с тия разбирания, ще бъдете най-големите нещастници. Сегашните хора станат религиозни и са подозрителни. Религията трябва да направи човека в ежедневния живот да издържа. Каква е тази религия, която кара човек в целия ден да седи в църквата като калугерин, да съзерцава?

Сега бих ви привел много примери. Една руска княгиня се запознала с един калугер и искала да провери какъв е животът в монастиря. В монастиря не се позволявало да влизат жени вътре. Какво да направи? Този калугер ѝ казва: „Сестра, не е позволено. Много строго е. Нашият игумен е строг.“ Тя измислила нещо. Казва: „Намислих да вляза в един чувал, ти ще носиш този чувал на гърба си и ще кажеш, че носиш гъби в чувала и така ще ме заведеш в манастира.“ Среща го игуменът, пита го какво носи. Той казва: „Гъби.“ – „Я да ги видя!“ Като отворил чувала, вижда една княгиня. „Вот, казва, Ваше благородие, как гъбите станаха на такава мома.“ От Бога чудо. Той внесъл гъби, а те се превърнали на княгиня. И всичките дошли да видят тази княгиня. После пак я турили в чувала и я изнесъл навън. Една рускиня, която Господ от гъби направил княгиня. Като влезе в чувала, се позволява да влезе в мъжкия монастир, а на друга жена не се позволява.

В новия живот не е позволено да влезеш в монастиря като гъби. Ще влезе като тази княгиня. Гъбите трябва да станат красива жена. Значи ще носиш отличен ум, отлично сърце, отлична душа, отлична воля, отлично тяло и като излезеш от този манастир, всичките калугери само за тебе ще мислят.

Казват: „Сега разбрахме какво нещо е животът.“ Ако една девица не може да вдъхнови един мъж, [каква девица е тя]? Ако един момък не може да вдъхнови една девица, какъв момък е той? Новото учение носи живот навсякъде, живот на възкресение носи. Като дойдат тия, младите хора, светът ще се обнови, ще се подмладят. Писанието казва: „Ще обърша сълзите от очите ви и ще Ме познаете от малък до голям. Аз ще ви бъда Бог и те ще Ми бъдат синове и дъщери.“ Затова трябва да работите над себе си всички, за да може да възприемете новия живот. Светът има нужда от работници. Всеки да работи тъй, както разбира.

Та казвам: Що е светлина? – Туй, което възвръща зрението на човека. Що е слух? – Туй, което възвръща слуха. Що е обоняние? – Туй, което възвръща обонянието. Що е вкус? – Туй, което възвръща вкуса. Що е движение? – Туй, което възвръща движението в неговата първична чистота. Като ходиш, да се чувстваш като някой ангел, който пътува от живот в живот. С Любов в светлината и със светлина в Любовта.

Ще ви изнеса една мисъл ясна как може да я запомните: Любов и безлюбие. Вие по някой път обличате Любовта в безлюбието. Няма по-мъчна работа от тази. Някой път обличате безлюбието в дрехата на Любовта. И това е мъчна работа. Любовта ще оставиш в нейната дреха. По-лесна работа няма от тази, когато Любовта е облечена в нейната дреха. Тогава всичко лесно става. Ако облечете друга дреха, много мъчна работа е. Не обличайте Любовта в никаква дреха, освен нейната дреха.

Тайна молитва

4-та беседа, държана от Учителя на 18.X.1942 г., неделя,10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ВЪЗЛЮБЛЕНИ

Тайна молитва
„Аз мога да любя“

Ще прочета няколко стиха от 4-та глава от Първото послание от Иоана.

„Духът Божи“

Ако разгледаме по-низшата природа, [тя] има съвсем друг облик, не е такава, каквато ние си я представяме. Ние всякога изхождаме от човешкото гледище и мислим, че то е единственото. Ако е по старост, тази, низшата природа е създадена много по-рано, отколкото ние. Низшата природа, низшите същества са създадени много по-рано, отколкото хората. Хората са много млади в сравнение с животните и растенията. Ние, хората, се намираме в едно голямо противоречие. Всеки един човек се намира в едно противоречие и не знае от какво произтича противоречието. Представете си едно същество, което вижда един светъл ден като днешния. Изведнъж този ден помрачее, чуди се къде отиде светлината. Значи, туй същество мисли, че е станало в света някакъв катаклизъм. То ще измени закона за почивката. Писанието казва: създаде Бог първия ден, стана ден, стана вечер, ден първий. Нощта и светлината образуват един ден.

Сега нас ни е страх от тъмнината, но тъмнината има своя роля в света. Ако ние искаме този свят да бъде създаден така, както ние мислим, ние щяхме да бъдем най-нещастните същества на Земята. Ние искаме това, което не сме опитали. За пример, човек иска да яде много. Че то ще бъде едно нещастие да те накарат целия ден да ядеш. Ден и нощ да ядеш, то е несъвместимо. Малко трябва да ядеш и да почиваш. Ние сме в началото, когато хората сме се пробудили. Сега се говори за Любовта. Но Любовта още в съзнанието на хората не е

реална. Старите хора се съмняват дали има Любов или не. Младите по някой път вярват, но казват, че те са смахнати. Казват: „То е зелен, който люби. Който [е] престанал да люби, той е разумен.“

Да оставим тия неща. Светът е едно голямо представление, в което всички същества вземат някаква роля. Някои роли са хубави, някои роли са неприятни. Някои питат: „Защо светът е така създаден?“ – Че как да се създаде? Вие създавате в едно представление една роля. Всичките царе може ли да бъдат? Ще има един цар, една царица. Ще има един княз, една княгиня, един министър. После ще има някое духовно лице и най-после ще дойдат крадците, лъжците, пияниците – ще ги натурят там. Всеки иска да си играе ролята. Който краде, да краде майсторски, който пие, да пие майсторски, който бие, да бие майсторски, но всичко там е привидно. Най-първо имате едно впечатление. Имате някаква болка и казвате: „Тази болка аз никога няма да я забравя.“ Да кажем, кракът ви боли. Не се минат 2–3 дни и нищо не остане в ума ви. Заглади се, като че ли не е било.

Най-първо трябва да се избавите от илюзиите. Ти казваш: „Аз мразя някого.“ Че какво нещо е да мразиш някого? Ако ви се даде една докторска теза, да пишете за произхода на омразата? Докторат може да получите, ако напишете хубаво тезата си: „Произходът на омразата“. Или може да пишете „Произходът на Любовта“. Как бихте писали за Любовта? Казвате: „Аз много зная за Любовта.“ Възможно е. Колко неща знаете? В Любовта сърцето ви говори, умът ви се смущава, не ви се яде, не ви се спи. Въобразявате си някои неща. Като дойде Любовта, какво ли не туряте. Като дойде Любовта у младите, турят забрадки, обуща, връзки, пръстенчета. В старите къщата е добре мобелирана, столове, кревати. При старите има удобства, да не се мърдат много, само дрънкат на звънеца. Дрънне веднъж, дрънне пак, и това го наричат аристократически живот. Слуги ще има. Представете си, че цял живот дрънкате на звънеца. Какво ще научите, кажете ми? Ще станете специалист само на звънците.

Аз веднъж зададох въпрос на един млад момък. Казвам му: „Как би проявил своята Любов към мене?“ Казва: „Не зная.“ – „Ами ако ти дам една хубава ябълка, как ще проявиш Любовта си към нея?“ – „Ще я изям.“ – „Ако ти дам хубава вода?“ – „Ще я изпия.“ – „Ако ти дам хубава дреха?“ – „Ще я облека.“ – „Ако ти дам хубави обуща?“ – „Ще ги обуя.“ – „Ако ти дам една хубава книга?“ – „Ще я прочета.“ Казвам: Четенето Любов ли е, обуването Любов ли е, обличането Любов ли е? Казва: „Мисля, че е Любов.“ Ако е за Любов, волът люби повече. Понеже кожата, която носиш на обущата, е негова, жертвувал се е, дал [е] нещо. Той си е пожертвувал кожата, за да обуеш ти нещо. Това считам за Любов.

Нашите понятия са временни понятия за света. Какви са? Ние не сме били, когато светът се е създавал. Пък имаме претенции като че ли сме били там, били и пребили, знаем какво трябва да се прави.

Сега, кое е онова, същественото в живота? Най-простото определение на Любовта кое е? Най-простото определение на Любовта е: туй, което дава светлина на ума ти. Любов е това, което дава топлина на сърцето ти, Любов е това, което дава храна на душата ти, Любов е това, което дава свобода на духа ти. И ред други определения.

Като дойдем до Любовта в нейното първично проявление, тя няма сенки. Любовта е без сенки, Мъдростта е без сенки и Истината е без сенки.

Ето какво разбирам „без сенки“: Ти в Любовта може да обичаш само едного, нищо повече. Вие сега имате понятие за едното, но вземете един цвят. Ако вземете едно дърво, то може би има 200–300–500 хиляди цвята, но всичките все на едно дърво. Целият живот представя едно дърво, на което се явяват всичките цветове. Ние гледаме природата, но природата от Божествено гледище е едно дърво разклонено. Казвам: В света съществува само един човек. Всички други човеци са цветове на този големия човек, той цъфти във всичките.

Казва: „Защо ми е философия?“ – Ако знаеш философия, ти ще освободиш главата си от известни мъчения, които съществуват в света. В съвременната Любов каква роля играе ревността? Ревността е, че някой може да люби друг повече от тебе. Този човек ти не си го раждал, не си го създал, а искаш той тебе да обича повече от другите хора. Той без да ти е дал нещо, искаш да го обичаш повече. Младият момък казва: „Ако не ме обичаш, утрепвам те.“ Не само това, но налага един закон.

Ние считаме, че някой е постъпил спрямо нас нечестно. То е въпрос. В какво седи честността? Да допуснем, че някой идва тук, пък има слабост да пие вино. Казва: „Имаш ли вино?“ – „Нямам вино.“ Като скривам от него, това лъжа ли е? Казвам му: „Нямам вино.“ „Ти – казва ми – ме излъга.“ – Не те излъгах, но понеже ти не си достоен за виното, затова така ти казвам. Че хората не са достойни за виното се показва, понеже като пият вино, започват да залитат. Виното казва: „Такива серсеми като вас да ме не бутат.“ Аз бих желал да видя един пияница, като пие вино като вода, че да не се опива. Разправят такъв случай във Варненско. Българите изобщо имат обичай да канят гости. Това станало в село Николаевка. Дошъл един гостенин, пият вино, той се понапил. Българинът казва: „Можеш ти да ми дойдеш на гости.“ Като нямало кой да го кани, той тръгнал. Като отиват до къщата, този човек се обръща и казва: „Тебе кой ти позволи да дойдеш в къщата ми?“ Виното заработило у него. Взема едно дърво, онзи отскача вън. Той забравил, че го поканил.

Светът не може да се оправи, докато хората не разберат какво нещо е приложението на Любовта. Всички недъзи в света произтичат от един вътрешен недоимък. Щом има един недоимък в ума, има смущение в ума, има смущение в сърцето, в организма има смущение. Какъвто и да е недоимък, винаги ще произведе едно вътрешно смущение. От туй смущение се зараждат всичките противоречия и болезнени състояния. Болезнените състояния от хиляди години са създадени. Те не са само на една епоха.

Та казвам: Новият живот ще бъде за изучаване и прилагане Любовта в света. Има изопачаване на елементарните форми в Любовта. Да любиш един човек, да обичаш един човек, без да искаш нещо от него; той да те обича, без да иска нещо от тебе. Те са две страни на Любовта. Любовта, която дава, Обичта, която оценява, взема и съгражда. Ако една любов не произвежда съграждане, тя не е Любов. Туй, което съгражда, е Обич, то е основата. Туй, което дава, е Любовта. Човек винаги става устойчив само с Любовта. Този, който дава, добър става, този, който обича, силен става. Защото онзи, който обича, работи, който работи, съгражда. Всяко нещо, което се упражнява – ръце, крака, ум, силно става само по себе си. Ние обаче имаме друго понятие за Любовта. Мислим някой да ни обича, да ни освободи от обикновения труд на живота и да имаме охолен живот, всичко да ни е наред. Всичко в света е наред, кое не е наред? Светлината е наред, въздухът е наред, водата е наред, хлябът е наред, Земята е наред, Слънцето е наред, всичко в света е тъй определено, върви хиляди години, никакво стълкновение не става.

Учените хора казват, че някой свят се е запалил. Но то е предположение. От Земята казва, че някой свят е изгорял. Това е научен факт, но как ще определиш от Земята дали някой свят е изгорял? Имат илюминация в пространството. Хората запалили голям огън – пожар ли е това? Правят си осветление, някакво забавление имат и е поставено осветление. В пространството стават такива илюминации. Това учените хора го наричат изгаряне на някой свят. То е толкова научно, колкото когато момата казва, че момъкът ѝ е изгорил сърцето. Не зная как един момък може да изгори сърцето на една мома отдалече. Как е възможно? Той седи на 4–5–10 хиляди километра, изгорил ѝ сърцето или запалил ѝ сърцето. Донякъде и момите са прави. Нали онзи италианец запали свещите в Австралия от Рим, електрическите свещи ги запали. Тъй че, може да се запали отдалече, но това запалване не е запалване, осветление е. Защо момата не казва, че е станало осветление? Науката опровергава, че от

такова далечно пространство сърцето не изгаря, осветява се, запалва се, гори. За бъдеще момите ще поправят своята научна теория, но ще кажат: „Не ми изгаря сърцето, но запали сърцето. Благодарение на този момък откак запали сърцето ми, чета.“

Човек в света става [човек] само когато го залюбят. Ако не бяха младите момци да обичат момите, от тях нищо няма да стане. Ако не бяха младите моми, ако не любеха младите момци, нищо не става от тях. Ако майките не любеха децата си, нищо не става от тях. Ако бащите не любеха децата си, нищо не става от тях. Всичко става по единствената причина, че ние се любим. Те са мощните фактори в природата и тогава ние се оплакваме от онзи велик процес, който действува в света.

В тази наука, в природата съществуват известни фокуси. Човек всякога, когато върши някоя работа, трябва да се постави на някой фокус, който е хармоничен с неговия живот. Всякога, когато човек не се поставя в такова хармонично съчетание, се раждат такива дисонанси, от които ние страдаме. Ако човек е близо, не е добре, но и ако е далеч от фокуса, пак не е добре. Трябва да бъде на определено разстояние.

Ние, жителите на Земята, сме се приближили на такова разстояние до Слънцето, каквото е нужно. Ако се приближим повече до Слънцето, нашите очи не могат да издържат на тази светлина и нашата нервна система няма да бъде в състояние да издържи. Някои от вас искате да имате Божията Любов. Тъй, както разбирате, човек не е в състояние да издържи Божията Любов. Един евангелски проповедник се е молил да опита Божията Любов. (Това е било в Бургас.) Той се молил, и нещо му казвало: „Още не си за Любовта.“ Казва: „Аз искам да опитам Любовта, Божията Любов, каква е.“ Молил се е дълго и една вечер иде едно същество и в него се запалва един огън, той ляга на корема си и започва да рита. Рита, рита и казва: „Господи, моля Ти се, ще се пукна, повече не искам от тази Любов.“

В света Любовта разпъва човека. Като влезе, като дойде, тя го надува като гайда, и ако не знаеш да свириш, ще се пукне гайдата. Като се отвори тази гайда, свирѝ. Ако не знаеш как да я отвориш, опасна работа е.

Сега всички философи говорят за Любовта. Това са ред разсъждения, ред картини за Любовта. Ако е за такива картини, аз мога да ви рисувам колкото искате. Това са сенки, това не е Любов. Може да са много хубави картини, но тази картина живот не дава. В Любовта картините не се окачват на стените, както тук. Щом престанеш да любиш, изложението се дига. Щом любиш, колкото картини искаш, ще има. Сега тук както са картините, не можете да се освободите от тях. Ти може да се смущаваш, че може да ти ги откраднат. Казваш: „Отиде хубавата картина.“ В Любовта картините никой не може да ти ги открадне.

Вие сега говорите за крадена любов, за крадени погледи. Има един поглед краден, погледнете скрито, гледа някой, приятно му е. Хвърли един бегъл поглед, може да е една десета от секундата, и пак гледа другаде. После отвлича му се вниманието, като философ гледа. Гледа нещо друго.

Отива един в една църква в Америка. В Америка има богати църкви направени, с плюшени столове от кадифе и направени така отделно за цели семейства. Цялото семейство ще насядат. Аристократически църкви, богати. Влиза един бедняк в такава една църква. Казва си: „Божия църква!“ и сяда на едно кресло. След малко влиза един вярващ, отива до стола и го гледа така. Онзи си седи спокоен. Онзи стои, иска да му покаже, че столът е негов. Пише му едно писмо: „Ти, казва, знаеш ли мястото, на което седиш, на кого е?“ Той пише: „Не зная.“ – „Трябва да знаеш, че това място е мое.“ – „Харесвам го, много е хубаво.“ – „Ти, казва, знаеш ли колко платих за него?“ – „Не зная.“ – „2500 долара.“ – „Отлично, струва си парите.“ Казвам: този, бедният човек, е влязъл в един друг порядък. Не че той иска да направи нещо, но той му отговаря, че си струва парите. После

той като става, казва на богатия: „Приятно ли ви беше моето присъствие или не?“ Казва му: „Трябваше да ме питаш по-рано.“ – „Де да те намеря?“ – „Трябваше да чакаш.“ – Казва: „Втория път като дойда.“ Пита го: „Ще ме извиниш ли сега?“ Богатият го гледа и казва: „Виждаш ми се добър човек, може да те извиня.“ Казва: „И аз те виждам, че си добър човек, двамата ще се споразумеем, ако може да ме поканиш, не да те търся. Ако сега ме поканиш, втория път ще дойда, ако не ме поканиш, няма да дойда.“ Казва: „Заповядай, може да дойдеш.“ – „Благодаря Ви.“ Свърши се работата.

Та казвам: Ако ние, разумните същества в света, не можем да разрешим малките въпроси, как ще разрешим големите въпроси в света? Да чупиш камъни, това не е култура; да сечеш дърва, това не е култура; да късаш цветя, това не е култура; да разливаш вода, това не е култура. После, ние имаме едно криво, изопачено понятие за живота. Казват: „Аз като умра, да ме правят каквото искат.“ Имаме много лошо понятие за тялото. Казват: „Това тяло да го турят където искат.“ Смешна работа е. Едно тяло, върху което Бог е работил, което от Божиите ръце е излязло, като антика трябва да го държим.

Ако хората в християнския свят търсят честен кръст, доста честни кръстове има. Може би в сегашния християнски свят, ако се съберат всичките честни кръстове, ще напълнят цели параходи с честни кръстове. Колко беше този кръст, на който разпнаха Христа? Аз виждам честния кръст израснал, 2000 години расте, израснал е този мъртвият кръст, оживял е, голям [е] станал.

Преди няколко години в Сливен, едно 12-годишно момиче и то даваше честни кръстове. Как го дава? – Дава го, не лъже. Казва: „Дайте ми памук.“ Дават му памук. Туря го в ръката си, помоли се, поседи така 10–15 минути, даде памука и видят някой път 4–5 парчета дърво, завити в памука. В Сливен ще срещнете доста такива кръстове. Ще кажете: някакво шмекерство. 12-годишно момиче ги даваше. До известно време все даваше, после престана да дава. Кое го е заинтересовало да дава тия малките, хубави издялани дръвчета?

Кой се интересува да кара тия цветя да цъфтят, кой се интересува да кара тия плодове да зреят и дърветата да раждат? – Онова, Божественото начало. Ние седим и мислим, че ние сме фактори в света. Фактор е Бог в света, Който работи. Реалното и мощното е от Бога. Любовта и Обичта е от Бога. Туй, което е по Любов и по Обич, е от Бога. Ако този процес престане, светът моментално ще изчезне. Когато Бог действува с Любовта, да се не противим и когато Бог действа с Обичта, да се не противим. Да бъдем носители на Божията Любов. Ако ти един човек не можеш да го любиш за Бога, ако не можеш да обичаш заради Бога, в какво седи твоето верую? Ако ти дава[т] една мрежа, с която да ловиш риби и рибите излизат през дупките на мрежата, защо ти е тази мрежа? Ще я хвърлиш. Като хвърлиш мрежата във водата, да хванеш някоя риба.

По някой път не е лошо да изядеш една риба. Аз говоря свободно. Да кажем, ти не можеш да търпиш. Като изядеш рибата, тя ще те научи да бъдеш мълчалив. Ти ще опечеш рибата, ще я изядеш – тя нищо не казва. Да изяде човек една риба разбирам, като те прекарат на пирустия, да бъдеш мълчалив като риба – то е да ядеш риба. Ако не можеш да носиш страданията в света, никаква риба не си. Сега казват, че Христос опекъл риба и ял. Христос защо им даде риба? Искаше да им каже: „И вас ви пекат. Вие искате да бъдете Мои ученици – казва им. – Като ви пекат тъй на огъня, ще може ли да издържите?“ Те ядоха. Който може да издържи, като го пекат на огъня, да яде. Който не може да издържи, да не пипа. Понеже сте яли, няма освобождение – ще ви пекат. Нали детето казва на баща си: „Малко риба.“ Щом яде риба, ще дойде мъчението.

Стихът казва тук: „Възлюблени, да любим един другиго.“ Аз бих казал така: Възлюблени, да любим, като че Любовта излиза от нас, да проявим Божията Любов. Ако дойде някой гост, когото обичаш, лесно може да му услужиш. Но ако дойде някой, когото не обичаш, мъчно се служи. Когото обичаш, заслужава да служиш. Няма в света по-красиво служене от да служиш на Любовта. Ние на въздуха служим,

на Слънцето служим, възприемаме светлината, препращаме я. Тя влиза в нашите очи, разпределя се на всичките. Ние сме главни фактори, които предаваме. Щом приемаме по-малко светлина, болезнените състояния започват да идват. Щом започнем да приемаме по-малко топлина, болезнените състояния започват да идват.

Светлината е Любовта, топлината е Обичта. (Това само за сравнение го казвам.) Що е светлината? – Тя е Любовта. Божията Любов работи вън и отвътре. Топлината е Обич. То е Любовта, която отвътре гради.

Нас не е ли приятно – вземете простия процес, седнеш да ядеш, приятно ти е. Ти дъвчеш за кого, кому слугуваш? – Работиш за хиляди същества или милиони същества, които живеят в тебе. Не само за себе си работиш, но и за тях работиш, дъвчеш и приятно ти е да работиш. Ти на нито едно от тях не знаеш имената, но работиш заради тях. Учените казват, че 300 000 000 000 клетки има в тялото. Това са живи души, които са съединени вътре и приятно ти е да работиш. Един ден, когато това чувство намалее, ти започваш да остаряваш. Щом не вярваш в Любовта, остаряваш. Всичките хора остаряват по единствената причина, понеже изгубват Любовта си.

Съществува един закон и вие трябва да знаете. Човек трябва вечно да се обновява. Вечно, постоянно трябва да се преражда. Някои говорят за прераждането. Ако на годината 365 пъти не се родиш, не се обновиш, ако ти седиш и почваш да мислиш, че си на 40 години... – че какво са 40 години? Или станал си на 80 години – какво са 80 години, 120 години какво са? Има дървета по на 8000 години. Дърветата, които вие считате за невежи, живеят 8000 години, а ние, умните хора, едва можем да живеем 120 години. После ние мислим, че имаме голяма Любов. Ние, съвременните хора, не можем един ставен ревматизъм да го изпъдим из краката си.

Ставният ревматизъм, това е един особен живот. Всички болести произтичат от един особен род живот, който съществува в човека. Ако

ти знаеш как да ги лекуваш тия същества, които те мъчат, ти ще оздравееш. За пример, държавата иска да вземе известен данък – ако не плащат, нали правят екзекуция. Задигнат от къщи неща и ги продават. Чакат една, две, три години и като не платиш, насила ще платиш. И често в органическия свят, ако не искаш доброволно да платиш, идат тези болести, които са изплащания на данъците. Те са същества, които са дошли. Ти ще ги угостиш хубаво, ще се отнесеш хубаво с тях и тогава болестта ще си замине.

Някога ти си здрав, сънуваш, че те гони някой бивол. Криеш се тук-там. На другия ден заболееш. Болестта е служащ. Казва: „Ще плащаш." Този бивол ти ще го намериш – или ти мразиш някого, или някой те мрази от миналото. Този, който те мрази от миналото, ще създаде болезнено състояние и когото ти мразиш, пак ще създадеш болезнено състояние. На всички болести причините са кармически. Мрази те един човек – ще дойде от невидимия свят и ще ти направи една пакост. Ти трябва да се примириш. Моисей, който разбираше този закон, застави евреите да принасят жертвоприношения – тия духове да ги нагостят, да им се простят греховете. Когато грехът се прости на един човек, болестта минава. Проказата се лекуваше, свещениците я лекуваха. Някой път проказата не можеха да я излекуват.

Някой път казвате: „Нас не ни трябват лекари." Лекарите трябват, но три фактора са нужни, за да оздравее човек. Природата е един фактор; Бог е един фактор; третият по ред, това сме ние; лекарят е третият фактор, който ще те лекува; а четвъртият, това са окръжаващите хора. Ако тия четири фактора са в една вътрешна хармония, всяка болест може да се лекува. Ти ще дадеш 25 [процента] от себе си, лекарят ще даде 25 от себе си, а природата в дадения случай дава 50 процента.

Всеки един лекар, който е истински роден лекар, той дава от себе си. В себе си има магнетическа сила, от която отделя малко количество. И ти ще отделиш малко количество и тогава става

лекуването. Има хора, които, като турят трите си пръста в чаша вода и болният изпива тази вода, оздравее. Но не всеки може да направи това. Българите, които са толкова обективни, старите българи са знаели, че от човек изтича нещо – не го вижда, но вярва. В някой дом има 4–5 снахи и свекърът няма да накара тази снаха, която е на 60 години, най-старата, но ще накара най-младата, която е пълна с живот, да му омеси хляб и да му сготви яденето. То е сладко. Някои разбират така. Щом чуеш думата „Любов“, трябва да се подмладиш. Ако си болен, веднага да станеш. Казва: „Възможно ли е това?“ – Как да не е възможно?

Аз да ви приведа един пример, за който отдавна писаха вестниците. В един малък планински град в Южна Америка, в тропическата местност, в една болница лежали двама паралитици, които лекарите смятали за неизлечими. 20 години те лежали на легло и двамата само си приказвали: „Ще се мре.“ Влиза в градчето една голяма боа, подгонили я, и тя като бягала, влиза в болницата и влиза в стаята на тия паралитици. Те като видели змията, намерили се на двора. Забравили, че са болни и веднага излезли на двора. Те казали: „Благодарим, че Господ изпрати тази змия, лекарите не можаха да ни излекуват, но змията ни излекува.“ Що е змията? – Човешкият ум.

Сега ще гоним някоя болест, да я убиваме. Болестите как ги убиваме? На болестите трябва да се махнат причините, да има по-малко болести. Болестта в настоящия живот може да бъде по-лоша, отколкото сега. Всяка болест донася смекчаващи условия. Човек като мине една болест, става мек. Толстой в своята биография казва, че всякога след едно боледуване той се просвещавал, добивал нови възгледи за живота. Този човек, който се бори, той прекара една голяма мъчнотия. Най-първо той избяга от дома си. Отиде в един манастир да се просвети. Той избяга от любовника на жена си, не можеше да го изтърпи. Казват, имал божествени съображения да се просвещава. Но после по пътя умрял. Но туй нещастие му дойде с

умирането на неговия любим син. Син му като умря, тогава жена му го тури на това изпитание. На Толстой не трябваше синът му да умре.

Кои са по-безкористни: които умират, или които живеят? При сегашния живот, които умират, са по-безкористни. За в бъдеще, които ще живеят, ще бъдат по-безкористни. Ти умираш от недосвършване в света. Животът седи в това, да свършиш една работа. Мислите ли, че една жена, която напуща мъжа си, жени се без позволение, напуща мъжа си без позволение, тя не знае дали този момък е за нея. После го напуща, че не може да го търпи. Тя иска този момък да бъде честен. Как ще бъде честен?

Аз разсъждавам по следния начин: представете си, че ме държат отговорен, че аз като тръгна по света, се спирам в една гостилница. Представете си, че всяка гостилница е жена, с която трябва да имаме вземане-даване. Где е престъплението? Прегърнал си една жена – какво има в това? Хляба прегръщаш – не е престъпление, човек прегръщаш – е престъпление. Где е престъплението? Изядеш една ябълка – няма престъпление, прегърнал си някоя жена – има престъпление. Когато си прегърнал жената, да я развалиш, престъпление е. Когато си я прегърнал, да ѝ дадеш един подтик на ума, да се облагороди сърцето ѝ, ти вършиш волята Божия. Ако ти прегърнеш едно дърво, защо прегръщаш дървото? Децата нали прегръщат дърветата от обич? Има нещо горе на дървото. Качи се на клоните, пак ги прегръща. Те се радват. Дърветата се радват, че ние, благородните хора, сме се качили и сме ги прегърнали. Какво лошо има?

Ние, съвременните хора, трябва да се освободим от ония изопачени понятия, които съществуват в нашия ум. Никога ония хубавите работи, които Бог е създал, да ги не каляме. Да не каляме Любовта. Казвате: „Аз го обичах.“ Представете си, че Бог живее във всички същества. Живее в овцете. Вълкът изяде овцата – той изяде Господа. Днес изяде една овца, утре друга, Господ не му се сърди. Пък ние от ревност, че изял овцата, че ние не сме я изяли, тръгнем с

куршуми, та го убием. Лисицата обича кокошките, хванала кокошката, изяде я, изяде Господа в кокошката. Господ страда, пък ние се сърдим. От нас нищо не взема лисицата. Ние считаме вълците виновати, че ядат овците, считаме лисиците виновати, че ядат кокошките. То е право на собственост в света.

Има един закон, който трябва да спазваме: човек не може да яде себе си. Който изяда себе си, той унищожава себе си. Ако ядеш друг, печелиш. Ако другите те ядат, те печелят. Ако едни други се ядем, ние се изтребваме. Христос, който искаше да проектира тази идея, казва: „Ако не ядете плътта Ми.“ 70 души от неговите се съблазниха – разбираха много буквално. В самия хляб Божественото е, което ние изтегляме. Туй, Божественото, не се яде. Само житеното зърно става проводник на Божествения живот, да мине. Всеки един човек може да стане проводник на Божественото, да мине в него. Когато Божественото в нас се събуди, ние сме готови тогава да служим.

Често ние сега се спираме и питаме как ще стане със света. Бъдещият свят е разрешен. Гъсеницата яде груба храна. Докато гъсеницата стане пеперуда, тя ще яде листа, но като стане пеперуда, тя няма да яде листа, но ще яде само онези ненужни сокове в цветовете. В света престъплението е в това, че изядаме листата на живота, не изтегляме соковете на самия живот. Всеки цвят, който цъфне, има известни сокове, с които ние трябва да се храним. Всъщност това са нашите мисли, това са нашите чувства и постъпки, които хранят. Всъщност Божията Любов е, която се излива отгоре, тази сила, която изтича. Материята, материалният свят е обвивката, за да се предаде Божествената енергия. Материята не изядаме – ние възприемаме силата и живеем.

Казвам: Ако по новия начин хората започнат да живеят, ще бъдат други. Вие искате да бъдете свободни. При свободата какво се изисква? При новата свобода какво се изисква? Ако двама души идат при един извор, как трябва да постъпят? Ако единият изуе обущата си и си измие краката в извора, е престъпление. Той трябва да вземе

от тази вода, дето не пият хората – там трябва да си измие краката. И като си мият двамата краката, единият не трябва да бъде по-горе, другият – по-долу, но и двамата да бъдат на една линия. Единият – на единия бряг, другият – на другия и така да си измият краката.

Ние нямаме доверие. Ако се яви един човек и каже: „Господ казва да живеят хората добре“, кой ще повярва? Не вярват хората. Дойде ти една мисъл и ти казва: „Ти трябва да живееш добре.“ Вие и на себе си не вярвате. Веднъж ти каже, два пъти, три пъти, четири пъти и вие донякъде изпълнявате. Изпълнявайте волята Божия.

Имаме един добър пример с Авраама – Бог, за да изпита неговото користолюбие... Той нямаше деца. Сара нямаше деца. Тя беше много горделива. И затова не можеше да роди. Тя не само беше горделива, но беше и красива. Две неща я спираха да роди едно дете. Най-после тя даде слугинята си за жена на мъжа си, че тя да роди едно дете, та Господ да я благослови. За евреите се считаше за голям позор да не може да роди. В духовен смисъл, позор е за човека да не може да роди една хубава мисъл, позор е за човека да не може да роди едно хубаво чувство, позор е за човек да не можеш да родиш една хубава постъпка. Можеш да родиш едно дете, а не можеш да родиш една хубава мисъл. Преди да родиш детето, ти трябва да родиш една хубава мисъл. Тя ще отгледа детето. Преди да родиш детето, трябва да родиш едно хубаво чувство, една хубава постъпка и тогава детето ти, което ще родиш, ще бъде добро.

Когато ангелът каза на Сара, че ще роди, тя се засмя: „Не било на млади години, че на 80 години когато станах?“ Пита я: „Защо се смееш?“ И тя веднага тури лъжата, казва: „Не се смея.“ То не е лъжа, но тя се уплаши и казва: „Не се засмях.“ Въпросът остана неразрешен. Господ казва, че се е засмяла, а тя казва, че не се е засмяла. Господ казва тъй: „Сара, за в бъдеще има много да плачеш. Понеже, ако беше признала, че се засмя, все весела ще бъдеш. Понеже отпъди веселото, ще дойде скръбта.“

Другата погрешка къде е на Сара? След като се роди синът ѝ и стана на 12 години, тя не можеше да гледа сина на другата, на слугинята. Тя казва на Авраама: „Махни тази, наложницата Агарт. Да се махне.“ Мъчно беше на Авраама. Казва: „Нека седи.“ – „Не искам да я гледам.“ Господ казва на Авраама: „Послушай я, понеже тя, като ѝ казах, че се е засмяла, тя каза, че не се е засмяла, затова махни наложницата.“ Значи пак не се смее, няма смях. Авраам я изпъди и тя си отиде. Господ казва на Авраама: „Ще вземеш и ще принесеш в жертва сина си.“ Авраам знаеше, че ако каже на Сара, тя нямаше да се съгласи, затова той скри от нея, замълча. Взе сина си, тури дърва на гърба им и те тръгнаха за планината. Сара като ги попита къде отиват, той каза, [че] отиват да се разходят. Ако беше казал, [че] отива да го принесе в жертва, тя ще каже: „Ти луд ли си, как ще принесеш сина ми в жертва?!“ Отиват на планината и Авраам казва: „Това е волята Божия, Господ дава и Господ взема.“ Господ му казва: „Опитах, Аврааме, вярата ти, ти показа своето безкористие. Няма да принесеш сина си в жертва, но един овен.“ Той намери овена и го принесе в жертва. Той го принесе на ония духове, на онзи по-низш живот, понеже имаше заинтересовани в живота на Исаака. Ако не бяха принесли тази жертва, той щеше да пострада. Това показва, че и за в бъдеще има много да се жертвува. И той, и синът на Исаака, и всички евреи имаха да пожертвуват. Много изпитания започнаха. Най-първо от жената и се свърши с мъжа.

Сега евреите са пак на изпитание. Евреите минаха изпитанията на Сара. Сара роди, Христос се роди, но те го принесоха в жертва. Бог каза на Авраама: „Няма да принесеш сина си в жертва.“ Като дойде Христос между евреите, те не постъпиха по същия начин и принесоха Христа в жертва. Кой ще ги избави сега? Те трябваше да постъпят според Писанието. Те трябваше да постъпят съобразно Закона, не трябваше да принесат Христа в жертва. Друг евреин трябваше да пратят на негово място. Че не се яви друг евреин да пострада, и те не можаха да се освободят от страданието. Защо вместо Христа не

заклаха едно волче, или едно агънце, та да освободят Христа според Моисеевия закон? Тази жертва трябва да се прави, тази жертва трябва да стане в духовния свят. Евреите не издържаха изпита на Авраама. Изпита на Сара донякъде го издържаха, но изпита на Авраама не го издържаха.

Питам: в една гимназия, дето се преподава на учениците, и онези ученици, които не издържат изпита, може ли да минат в по-горен клас? – Не може. Този закон е същ и за личност, и за народ, и за цялото човечество. Трябва да издържим. Ако ние в нашата Любов не може да издържим, ако не сме готови за всичките, трябва да има някоя жертва. Да бъдем готови тази жертва в света да я направим. Ние виждаме първите християни в какво седи тяхното геройство. Понеже Христос се пожертвува доброволно, и те се жертвуваха доброволно. Като се жертвуваха, пееха на кладата: „Не умира човек, няма смърт, отива в духовния свят."

Ако възприемем учението на Любовта и Обичта и да заживеем според него, ние ще минем в една нова фаза на живота. Досега и в религиозно отношение държим отношението на Сара. Някои едва държат изпита на Сара, други – на Авраама. Авраам беше готов за жертвата. Писанието казва: „Бог не съизволява в смъртта на грешника." Той иска всичките хора да се обърнат и да възприемат Любовта. Желанието на Бога е всички да възприемем Любовта и да минем от смъртта в живота.

Та по този начин като разсъждаваме, има известни закони, които трябва да се спазват. Никой човек, който не е разбрал Любовта и не я е приложил, който не е разбрал Обичта и не я е приложил, той няма бъдеще. Ти като Авраама трябва да дадеш всичко. Сара трябваше да претърпи едно посвещение. Тя обичаше Авраама и трябваше да даде слугинята си да му стане жена, да я целува, да я прегръща, да роди дете, туй, което на нея се падаше. Знаете ли какво изпитание е това за една жена? Един човек, който е гладувал три дни, да му вземат

хляба и той да седи гладен. Сега навеждам пример в най-хубавия смисъл.

Не считайте, че туй, което хората мислят за раждането, е право. Една жена, която е бременна и не може да носи своята бременност с Любов, това е престъпление от Божие гледище. Това се нарича блуд, прелюбодеяние. Всяко нещо, което се носи с Любов, това е раждане. Човек не може да се роди от Дух. Роден от Дух разбирам роден от Любов. Роден по плът разбирам роден без Любов. Какво се разбира под „роден по плът“? Рибата ражда по 300 000, но тя и имената им не знае. Роденото по Любов става наследник на живота, носи самия живот в себе си. Туй, което има Любов, носи живот, туй, което не е родено по Любов, носи смърт в себе си.

В сегашното вярване ето къде е слабата страна. Казват: „Как може да го търпиш?“ Има един Божествен живот в света. Мислите ли, че един светия може да опетни някого? Мислите ли, че на когото и да е от вас, ако му дам най-хубавия хляб, престъпление не може да стане? Престъплението става само при известни условия. Ако вие сте гладен и ви поднеса мухлясал хляб, ще ядете ли мухлясалия хляб? Може ли да убедите някого да яде мухлясал хляб? Никога. Светията всичко може да направи, но мухлясал хляб не яде. Светията само чиста вода може да пие, но калната вода – никога. На езика си не я турва, не я близва. Може да се зароди желание да положи ръката си да излекува един човек. Да излекува, да оздравее, но да направи престъпление, да заколи някой човек, да го изяде, не може. Всичко вярвам, но това не може да повярвам. Болния да заколят и да го изядат.

Има някои, които ядат хора. Разправят за една канибалка в един остров във Великия океан, която станала християнка. Когато била на 85 години, се разболяла и казва на проповедника: „Мисля, че ако имам ръчицата на едно малко детенце да я изям, ще оздравея.“ Тя мисли, че като изяде опечената ръчица на едно малко дете, ще оздравее. Това е атавизъм. Няма да оздравее, но съвсем ще умре. Туй дете се подразбира: ако има едно дете да ме обикне, да положи ръката си

отгоре ми, ще оздравея. Значи да има едно дете да я обича и да положи ръката си върху нея, тя ще оздравее.

Казвам: Ние сме в едно стълкновение, като не правим нещата, както Господ иска. И ние все търсим извинение. Сара издържа първия изпит. Доста хитрини има[ха] онези духове, които препятствуваха. Тя първо даде слугинята на мъжа си, а щом се роди нейният син, тя по търговски ги изигра. Казва: „Не ги искам, нека да си вървят.“ Туй, което остава, не, заради него не правете договор с Любовта, не играйте. Ако един човек посее едно дърво във вашата градина, не го посее в моята, кое е правото? Нека сее за себе си само във вашата градина. Някой път като дойде, да му дадем право да има ябълки.

В какво седи престъплението? Всичкото престъпление в семейния живот, да го знаете, е там, дето престава Любовта. Щом престане Любовта, то е моментът на престъплението. Там, дето започва Любовта, то е Добродетелта. Казва, оженил се някой, венчали го, но то не е ни най-малко венчавка, то не е семейство. Семейството седи в Любовта. Когато се образува с онази Любов между двамата млади, да се жертвуват при всичките условия, то е Любов. Щом започне ревността, има падение. Сарината любов е.

Казват: „Какъв ще бъде социалният строй? Социалният строй, какъвто е сега, не го желаем, но какъв трябва да бъде?“ Аз говоря за един социален строй, Божествен, който иде и който съществува в света. Благодарение на този социален ред, благодарение на Любовта, светът още се крепи. Щом хората не се обичат, се развеждат, щом не се обичат, умират. Като не може да се разведе, предпочита да умре. Жената иска да мре, да се освободи. Че как няма да иска да се освободи, ти я мъчиш, туряш ѝ всичките престъпления. Това направила, онова направила – а тя нищо не е направила.

Има един анекдот. Един от древните индуски монарси опитал жена си по следния начин: Като се оженили, в неговия дом заповядал да няма нито един мъж. Мъжете били жени, облечени в мъжки дрехи. И пак при това мислил, че жена му върши престъпление. Мислил, че

може жена му да е оставила някой мъж скрит някъде в женски дрехи. Ходил постоянно, събличал дрехите, да не би в някоя жена да се е скрил мъж. Сам създал закона да няма нито един мъж, че жена му да бъде свободна от престъпление и при това все се съмнявал, че може да е останал някой мъж да носи женски дрехи. И ние, съвременните хора, мислим, че може да е останал някой мъж в женски дрехи.

Туй изнасям за илюстрация, за да дойдем до разбирането на истинския живот, както е. Аз не съм за монастири, не съм и за формите на сегашния религиозен живот. Аз живея между вас. Мога да се отдалеча, да ида да живея в гората, да бъда първокласен светия. Като живея между вас, вие казвате: това прави, онова прави. Каквото правя, нищо не крия. Някои казват: „Той и рибица яде." Възможно е. „Кокошки яде." Възможно е. В дадения случай кое е вярното? Което е вярно, е вярно, и което не е вярно, не е вярно. Мене не ме смущават възгледите на хората. В мене има съзнание, че има едно будно око. Аз виждам Господа. Някой път, когато направя микроскопическа погрешка, дето с микроскоп трябва да я видите, Господ ме погледне и ми се усмихне. Като ми се усмихне, аз зная, че някаква погрешка съм направил, върна се да я поправя. Когато Бог ми се усмихва, аз зная, че съм направил нещо. За пример, дойде някой, искам да му дам нещо. Бързам, гледам, има големи ябълки, червени, други – малки. Хвана малката ябълка и я дам. Господ мине и ми се усмихне. Тогава взема голямата ябълка [и] я дам. Изправя погрешката. Дай голямата ябълка. Какво ми коства да направя това? Някой ще каже: „Давай малко, но от сърце." – Давай многото от сърце! Като имаш, дай многото от сърце. Там е Божественият закон.

Та казвам: Когато ние правим малките погрешки, Господ се усмихва. Господ те гледа. Ако ти не поправиш по-грешката си, изпрати друг да поправи. Някой път дойде някой човек за помощ при вас, вие не искате да му дадете. Господ казва: „От своето не искаш да му дадеш, но дай от Моето." Ти и от Божието не искаш да дадеш. Всичко, което имаш, не е твое. Животът, който имаш, не е твой. Този

ум, който имаш, не е твой. В твоето сърце всичко не е твое. Господ казва: „Дай от Моето, задоволи този човек.“ Не го прави отвън да богохулства, да казва: „Такива ли хора Господ създаде?“ Заради Любовта към Господа, задоволи го. „Сега малко имаме.“ Дойде някой – кажи му една сладка дума.

Че ние сме галени – всеки ден Господ ни гали чрез светлината, милва ни, чрез въздуха ни милва, чрез водата ни милва, чрез храната ни милва. Ние седим в обятията на Бога, милва ни и досега не можем да познаем тази милувка. Като слиза светлината в очите, това е милувка. Ония трептения на [светлината, това] е милувка, онова ухание на цветята, това е милувка. Като слушаш сладките думи, то е милувка. И ти като изказваш сладките думи, то е милувка.

Казва: Възлюблени, да се любим един друг. Възлюблени, да [се] обичаме един друг. Това е изпълнението Волята на Бога и на Земята, и на Небето.

Какво нещо е Любовта, как трябва да се приложи? В Америка една видна певица иска да направи нещо любовно. Тя събира 20–30 души бедняци, взема ги със себе си, отива при един милионер. Казва: „Аз ще изпея една песен и каквото ти обичаш, ще им дадеш. Аз имам желание да им помогна. Мога да пея. И колкото ти искаш да дадеш на мене, дай го на тях.“ Тя като запяла, потичат сълзите на този милионер. Той изважда 50 000 долара и ги раздава на бедните. Тя казва: „Благодаря, че Вие оценихте моето пение за 50 000 долара за бедните.“

„Добрата молитва“

5-а беседа, държана от Учителя на 25.X.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

БЪДЕТЕ СЪВЪРШЕНИ

„Отче наш“
„Красив е животът“

Ще прочета един стих от 5-ата глава на Евангелието на Матея: „И тъй, бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни.“

„Духът Божи“

Както [и] да се говори на хората, все остават незадоволени. На Земята човек никога не може да се задоволи. За една недовършена картина както и да говориш, все ще кажеш, че има нещо, което да ѝ липсва.

Сега често учените хора, религиозните хора и обществените хора разглеждат недостатъците на живота. За пример, някой скулптор колко прах ще издяла от някой камък не е важно, но какво ще направи от този камък, това е важно. Какви недъзи има в света не е важно, но колко добродетели има, това е важно.

Сега под думата „съвършенство“ някои мислят нещо недостъпно. Като стане съвършен, човек може да работи. Който не е съвършен, не може да работи. Несъвършеният се труди, а пък онзи, който живее в безпорядъка, той се мъчи. Сега съвършеният само работи. Съвършеният човек е доволен от всичко, нему не му липсва нищо. Той може отвън да е несъвършен, вглъбява се в себе си, че това-онова няма, това-онова не му достига. Съвършеният всичко има. Понеже като има всичко, има един малък излишък и с него иска да създаде един нов свят. Та всичките хора в света искат да създадат нещо. Даже и мравката, и тя иска да създаде нещо. Най-малката клетка, като влезе някъде, и тя създава, и тя почва да образува друга клетка.

Сега три вида условия има: условия, при които хората се мъчат, условия, при които се трудят и условия, при които работят. Има

съвършени хора, които са съвършени да направят една мисъл; има хора, които са съвършени да направят едно добро на света.

Много хора искат да знаят в какво се състои животът, какво нещо е животът. Никой не знае какво нещо е животът. То[ѝ] се п[р]оявява – един се мъчи, друг се радва, един плаче, друг скърби, един умира, друг се ражда. Но във всичките тия прояви, това не е животът. В Евангелието има един стих, дето казва: „Това е живот вечен, да познаят Тебе, Единаго Истиннаго Бога.“ В какво седи това познание? То не е така лесна работа. Да познаеш цялата Вселена в нейната пълнота, това не е лесна работа. Засега учените хора са дошли да мислят доколкото телескопите са открили; казват, че има 10 милиарда слънца, във всяко слънце има по 12 планети, някои по-големи, някои по-малки, около всяка планета има по 5–6 спътници, такива малки луни като нашата. Ти искаш да знаеш какво е светът? В тия 10 милиарда слънца може да живееш по 1000 години, за да ги изучаваш – във всеки свят би живял по един милиард години. То са сега въображаеми работи.

Колко дълго време се изисква, за да дойдем до едно частично понятие на живота! Някой път мислим какво нещо е животът, задаваме въпроса какво нещо е Господ. Като дойде времето, какво нещо е Господ, ще го знаете. (Учителят показва дясната си ръка.) Когато ме питат какво нещо е Господ, казвам: За всичко ще ме питате, но за това няма да ме питате. Светът страда, че хората питат какво нещо е Господ. „Не вземай името [на] Господа твоего напразно“.

Всички сега се бият и разрешават въпроса какво нещо е Господ. Всички тия хора, които измират – 35 милиона хора умират в годината, – кой се грижи за умрелите? Всяка година се раждат 40 милиона хора – кой се грижи за тия хора? Колко насекоми се раждат в годината – кой се грижи за тия [насекоми]? Колко риби се раждат в годината – кой се грижи за тях? Колко говеда се раждат в годината – кой се грижи за тях? Колко треви растат – кой се грижи за тях? Ами за камъните кой се грижи? Ами за нашата Земя, за Слънцето, за

Юпитер, за Марс, за Сатурн, за Венера, за Меркурий – кой се грижи за всичките? В природата по-лесно се грижат за големите работи, отколкото за малките. Да задоволиш една малка микроба е много по-мъчно, отколкото един съвършен човек с всичките изисквания. Туй, малкото същество, с какви прибори можеш да го нахраниш? Искаш да му дадеш един обед – как да му дадеш? На каква маса, в каква тенджера да му готвиш яденето, с какви лъжици ще туриш, какви слуги ще му прислужват; отгде ще намериш такива слуги? Много взискателно е това същество, мисъл има в себе си, иска да бъде като някой цар. Много голяма мъчнотия е да се задоволи такова същество.

Мене ми разправяха един анекдот, във Варна било, в турско време. Дошъл някой си виден българин във Варна на гости на друг, на когото майка му била гъркиня. Синът я учил да каже на български на госта: „Аз много се радвам за вашето присъствие в къщи“. Учил я, учил я, и вече като запомнила и като дошъл гостът, му казала: „Откъде дойде, да не дойдеш!“ Чуди се той, синът ѝ – толкова я учил и как е могла да каже туй „Откъде дойде, да не дойдеш!“ Като заминал гостът, тя питала сина си: „Хубаво ли го казах?“ Казва ѝ: „Много хубаво го каза.“

Че и ние понякога, като много ни учат, казваме: „Откъде дойде, да не дойдеш!“ И всички сега казват: „Откъде дойде, да не дойдеш!“ И сега хората, вместо да благодарят на Бога, казват: „Откъде дойде тази пущина, да не беше дошла!“ Ние не сме виновати за това. Има неща, за които не сме виновати. Минаваш през някоя област, има нещо отвън, но ти не си разположен. Туй неразположение не се дължи на тебе. Отвън е студено, лоши са условията, свиеш се, не си разположен. Външна е причината. Топъл е денят – пак не си разположен. Но все са външни причините. Не трябва да се съ[р]дим, има неща, които ще ги носим. Когато дойде прашният ден, ще го носиш; когато дойде дъждовният ден, ще го носиш; когато дойде студеният ден, ще го носиш; когато дойдат неблагоприятни условия, ще ги носиш. Друго разрешение няма. При тия условия, при които ние живеем, няма

никакво разрешение. В Америка минават американците-богаташи в западната част, дето се запалила гората, и тренът минава между тоя [огън] и всички избягали от трена и влезли в езерото. И за да не ги опърли огънят, натургали кал по главата, да не се запалят косите им. И така седели няколко часа в езерото потопени и всички са благодарни, че може да седят във водата, че могат да се избавят, защото иначе ще изгорят в трена.

По някой път казвате: „Защо ми се случи това?“ – Случи се. Ако тия работи не бяха се случили в света, какво щяха да пишат писателите? Ако нямаше тия големите противоречия, как щяха да напишат една драма, един роман, една комедия или една трагедия? Ако животът ставаше тъй, както ние искаме, нямаше да бъде красив. Красотата на живота седи в големите противоречия, които съществуват.

Вас ви е страх от ада, нали така? Че адът, това е сянката на рая. Ти направиш една земя райска, ще туриш сенки наоколо. Без тия сенки никаква картина няма да имаш. Пъкълът, това са сенките на рая. Изпъкват противоречията. В какво седи раят, виждаш. Ако нямаше ад, нямаше и раят да се възприеме. Нашите разбирания за доброто и злото в света, те са частични понятия.

Злото в света е творчески принцип, който е създал света. Злото е създало света. Онази инертна материя, първо злото е било в сила да я обърне, да направи един свят. После дошло доброто, което да работи върху света, да го уреди. Злото беше необходимо, да се създаде светът. Как бихте го създали вие? Вие, които не знаете, много лесно го създавате.

Сега, тази реч, която аз ви говоря днес, ще ви служи за в бъдеще. Ако ме слушате, ще се подмладите, ако не ме слушате, ще остареете. Тъй щото, не ви съжалявам, ако остареете. Ако се подмладите, ще се радвам, че сте ме слушали, а ако остареете, тогава няма да ви съжалявам. Ще се научите, когато умирате, да се влюбите – силата е там. Не като се раждаш, но като умираш да се влюбиш. Който иска да

се подмлади, като умира, да се влюби и ще се подмлади. Който умира, като се влюби, ще се подмлади. Ще изучавате всички Божии блага. Който се ражда и не се влюби, той ще остарее, ще има всичките противоречия в живота. Когато се раждаш, да се влюбиш и когато умираш, два пъти да се влюбиш. Първият път като се влюбиш, да се родиш млад. А пък втория път ще се влюбиш, да се освободиш от дряхлявостта на живота.

Казвате: Любов. Вие не търсете Любовта като забавление. Любовта е не само един стимул, но най-великата храна, която се доставя на човека, на човешкия ум. Без Любов храна не можеш да доставиш. Без Любов храна на сърцето не можеш да доставиш, без Любов храна на душата си не можеш да доставиш и без Любов храна на духа си не можеш да доставиш. Какво нещо е Любовта? Туй, което доставя условия за живота в света. Не така, както сега – за пример, някой, който се е влюбил, го е срам, че се е влюбил. Ти като се влюбиш, ще носиш нещо. Ти като се влюбиш, ще носиш две кошници, две гърнета – ще носиш нещо. Влюбените ходят с празни ръце – не зная каква Любов е тази.

Христос носи едно време кръста с Любов. Той с Любов до края не го носи, за да се научите да обичате. Само до половината път носи кръста, та и ние да го поемем, и ние да поносим – и за нас остави малко работа. Ако беше свършил всичката работа, какво щеше да бъде в света? Половината от физическите страдания остави ние да ги носим. Те са благословение. Какво има да плачем? Аз се чудя на хората.

Една майка, като роди едно дете, се радва. А като умира детето, скърби. Накарай това дете да се влюби. Майката да каже, преди да е заченала детето: „Аз ще те приема в дома си, ако се влюбиш в Господа.“ Като дойде да се роди, да му каже: „Аз ще те родя, ако се влюбиш в Господа, ако не – ще те изпъдя.“ Ето как ще се подмладите. Много обикновени работи говорят хората, те говорят за покаяние, да плачат много малко искат. Ще занесе хубаво малко на Господа, на

Света Богородица ще запали една свещ. Много евтино искат да минат. После ще направи едно малко добро, ще даде едно парче хляб, ще даде някоя съдрана риза, ще даде някои съдрани обуща, ще даде 1000–2000 лева. Че си дал две книжки, какво е то? Светът не се нуждае от книжки, от тия каймета. Светът се нуждае от живо злато в кръвта на хората. Достатъчно е да има сребро, да има достатъчно желязо, да има достатъчно злато, които дават сила, да има достатъчно фосфор, който дава мисъл; светлина да има, която дава сила, и топлина да има.

Досега всички са ви говорили за Любовта. Гледам, писатели има, които говорят. В какво седи Любовта, в какво се проявява Любовта? Кой е първият предмет, с който ти можеш да обичаш някого? Ти обичаш един плод заради съдържанието, което има в себе си. Ти обичаш една книга заради съдържанието, което има в себе си. Ти обичаш една картина заради красивата форма, която има в себе си. Писанието казва: „Възлюбил си Истината в човека." Истината сама по себе си носи два други елемента: тя носи елемента на Любовта и носи елемента на Мъдростта. Истината, това е мощното в света, в което Бог се изявява. По същество Бог е Любов. Но без Истина ние не можем да познаем Бога. Само в Истината можем да познаем какво нещо е Бог и какво нещо е Любовта. И знанието без Истина е непонятно заради нас. Само Истината прави Любовта понятна. Само Истината прави Мъдростта понятна. Що е Истина? Туй, което прави нещата понятни в света, прави ги достъпни [и] приложими в живота. Туй, което изявява самата реалност. Ние, хората, сме сънаследници на тази реалност.

Сега вие как разбирате Истината? Тя не гледа на външната форма на хората. Истината, когато вземе един въглен, направя го диамант. Истината, като намери един камък, направи го драгоценен камък. Истината, като намери мъртвия, оживява го. На страдащия отмахва страданието. Дето влезе Истината, тя урежда света. Този нашият свят ще бъде устроен – тя ще го устрои. Как ще го устрои, тя си знае. Но сегашният свят ще бъде устроен.

Следователно всички онези, които искат да прогресират, те трябва да обичат Истината. Как ще обичат Истината? Ако ти, който си се разтревожил, че си изгубил нещо, като видиш Истината, изведнъж всичко това ще изчезне, забравяш всички свои страдания. Щом дойде Истината при тебе, загубеното ще се върне. Ти като видиш Истината, умрелият баща при тебе ще дойде. Умрялата майка при тебе ще дойде. Умрелият брат при тебе ще дойде, всичко загубено при тебе ще се върне. Какво има да скърбиш? Не само ще се върне, но и с лихвите ще дойде. За какво има тогава да плачеш?

Следователно за в бъдеще ако възлюбите Истината, всички ваши изгубени вещи ще се върнат, всички ваши разрушени чувства ще се върнат и всичко ваше изгубено ще се върне. Ще се върнат при вас всички онези, които ви обичат и ще видите всички, които ви любят. Какво искате по-хубаво от това, какво искате повече? Ако изгубите Истината, ще изгубите всичко – нищо повече. Светът ще остане неустроен.

Що е безлюбие? Светът, който няма никаква форма, няма никакви възможности, няма никакви условия. Един свят, в който да се мъчиш да направиш нещо, да дигнеш известен товар и да не можеш да го дигнеш. Случвало ли ви се е някой път вечерно време, искаш да се събудиш и не можеш да се събудиш? Някой товар паднал на гърдите и не можеш да го вдигнеш. Благодарение, че в тия сънища имаме някои, които ни обичат и ни помагат.

При мене са идвали мнозина, които казват, че няма кой да ги обича. Аз се чудя на ума на тия хора. Иде някой при мене и казва, че е нещастен. Аз гледам, двама светли ангели вървят с него. Казва: „Нещастен съм.“ Казвам: „Нещастен си, защото двама ангели имаш.“ „Да, да – казва – двама ангели ме мъчат.“ Не съм виждал при никого тъмни ангели, все светли, а те ги виждат тъмни. Защо са тъмни? Единият ангел казва: „Възлюби Господа“, а другият казва: „Не може. Где да го любя?“ Казва: „Възлюби Господа“ – „Няма Го.“ На другата

страна му говори постоянно. Той Го отрича. И двамата ангели му говорят, а той отрича. Щом отричаш, страданията идват, идат, идат.

Всичките страдания не са нищо друго, освен отричане на реалността. Дадат ти една хапка хляб – хвърлиш я, казваш: „Аз такава хапка не ям." Дадат ти втора – и нея хвърлиш, дадат и трета – и нея хвърлиш. 20, 30, 40, 50 хапки изхвърлиш – как няма да бъдеш гладен? Глътни първата, втората, третата, четвъртата хапка, 10 хапки. Искаш малко, вземеш го, задържиш го. Вземеш втори път, трети път, докато дойдеш до едно съзнание да бъдеш свободен.

Често ме питат: „Где да зная дали ме обича той или не?" Хубаво, аз ви питам: Как знаете, че някой ви мрази? С чувството, с което познавате, че някой не ви обича, със същото чувство познавате, че ви обича. Защо познавате кой не ви обича, а не познавате кой ви обича?

Помнете закона, че Бог, Който иска да ни обикне, най-първо ще тури едно пречистване, едно генерално пречистване през огъня и при това пречистване ние страдаме. И като те пречисти, ще вложи най-хубавото, което има в Себе Си. Ще вложи Истината в тебе. Никога няма да вложи тази Истина в едно същество омърсено. Ние не искаме да страдаме. Ако страдаме, ще се пречисти нашият съд, в който ще се вложи Истината в живота.

Какво нещо е Истината? Щом помислиш за Истината, щом сърцето ти е чисто, веднага скърбите ще изчезнат. Щом сърцето е нечисто и мислиш за Истината, скърбите остават. Щом остават скърбите, знай, че си нечист. Има някаква нечистота в човека.

При тебе има едно куче на един човек. Не знаеш как да го обичаш. Как ще обичаш човек, кажи ми? На човека ще му дам една хубава книга, а на кучето ще му дам един хубав обед. В какво седи разликата между куче и човек? Кучето е още едно същество, което живее в астралния свят, не е слязло на Земята, но има съвсем илюзорни понятия. Кучето е неоформено. Кучетата два месеца седят в утробата на майка си и може би ще им трябват десетина милиона

години, за да се раждат като нас. 10 милиона години, това е една сериозна работа.

Да се създаде едно човешко жилище, това не е лесна работа. В живота са работили ангелите и други напреднали същества, за да дадат формите в света. Когато дошло да се създаде човешката форма, трябвало е и Господ да работи. Знаете ли колко години е работил Господ? Казва там, че в един ден създал Господ човека. Какво значи един Божествен ден? Когато съвременният свят се е създавал, Бог го е създал като е намислил, но колко милиарда години Господ е мислил, докато дойде до едно разрешение как да създаде човека и каква форма да му даде?

Богословците по някой път са много смешни. Питат: „Ти какво мислиш за Христа, ти вярваш ли в Христа?“ Не за какво мисля за Христа, но казвам: „Ти обичаш ли Христа?“ Аз питам: Ти обичаш ли Христа? Преди да се е създавал светът, ние вярвахме. Сега светът е създаден. Любовта е самата реалност, в която я изучаваме. Любовта е наука. Вярата е за непроявения свят. Светът, който се е проявил, не е светът на вярата, но е светът на Любовта. Непроявеният свят е свят на вярата. Проявеният свят, който трябва да изучаваме, е светът на Любовта.

Ако ние не се заемем да изучим този свят на Любовта, ако ние не оценяваме онези, които ни обичат, ако ние не оценяваме онези, които ни любят, какви хора ще бъдем тогава? Ако Бог, Който ни е дал всички условия, ако ангелите, които са работили за нас, ако светиите, които са работили за нас, ако гениите, талантливите и обикновените хора, които са работили за нас, ако всички тях не ценим, какви хора сме? На всички хора, които са работили заради нас, ние сме длъжни да се отплатим. Не да се отплатим, да благодарим. Да благодарим на растенията, на водата, на въздуха, на светлината, на всичко в света. Не изведнъж сега, но и за бъдеще. Благодарение, че ни обичат, ние съществуваме. Благодарение, че Бог ни обгръща със Своята Любов и като гледа снизходително към нас, се усмихва.

Сега бих ви говорил, но има неща, за които не може да се говори. Защо? – Изопачават се. Толкова години говоря за Любовта, но не знаете колко страдания и мъчения съм изтърпял за тази Любов. Аз виждам голямата неразбранщина, която съществува в този свят, какви изопачени понятия има. Щом кажеш някому, че го обичаш, веднага като попарен седи на страната, като че ли разбойници го гонят. Ако му кажеш, че го мразиш, по те разбира. Щом кажеш, че го обичаш, веднага бяга. Защо? Защото в името на Любовта са вършени всичките престъпления. Любовта е била като покривало, да се вършат престъпления в света. И в религиозно отношение.

В Индия, в един от храмовете – има един анекдот – една от жриците се е влюбила в един жрец. Когато жрицата му казала, че тя го люби, тя го разлюбила. Той се разгневил, излязъл от търпение, че я проклел. Като я проклел, тя станала на змия. Отива един англичанин – един разказ има – един английски лорд, като отишъл в новата епоха, той я благословил и тази жрица добила своята първа форма. Колко хиляди години тя е седяла във формата на една змия? Тогава всички змии не са ли проклети красиви жрици, които са ги проклели и сега тия адепти трябва да дойдат и да си изкажат думата? Какво стана с онази змия, която злоупотреби в рая? Змията имаше ръце и крака. И след като направи престъплението, прокле я Господ и ѝ каза: „По корем ще се влачиш.“

Ние живеем в един свят, който е проклет. Този свят е проклет и трябва да се вдигне проклятието. Вие искате в този свят, дето има голямо проклятие, да бъдете щастливи. Затова Писанието казва: нов свят трябва да се създаде, да се премахне проклятието, грехът от света трябва да се вдигне и само така ние ще бъдем свободни. Нашата любов не е в състояние да вдигне това проклятие. Следователно, за да се вдигне проклятието, съвършени трябва да бъдем. Само при съвършените същества може да се дигне това проклятие. То е най-нечистата материя, която съществува в света. Тя е турена, за да се организира. „Проклет“ какво значи? „Клет“ значи клетка, в която е

турено нещо, ограничено е, трябва да го извадят из клетката. То са най-лошите условия, неразбраните условия. Сега ние живеем в един свят, дето Любовта е неразбрана и не може тази Любов да ни освободи.

Та казвам: Иде на помощ Истината, да ни освободи от миналото робство на света. Как се е заробил светът, нас това не ни интересува, но как ще се освободи светът? Няма по-хубаво нещо човек да живее в Истината. Няма по-хубаво нещо думите да имат само едно значение. Което говориш, да има едно значение. Когато казваш „милост", да знаеш какво значи милост. Когато казваш „Правда", да знаеш какво значи Правда. Когато казваш „Доброта", да знаеш какво значи Доброта.

Казвам: Ако вие повярвате това, най-малко за 10 години ще се подмладите. Ако следующия месец ви проповядвам и пак повярвате, още 10 години ще се подмладите. Три пъти като ви говоря, който е на 60 години, ще стане на 30. Четири пъти като ви проповядвам, ще станете на 20 години. Може да станете на 10 години после. Защо трябва да умирате, да се минат 45 години и пак ще станете малко бръмбарче, да се увеличавате и пак ще станете човек? Сега тамън сте порасли, да не губите съзнание, изведнъж да се подмладите.

Който не се влюби, не може да се подмлади. Що значи Любов? Любов значи да родиш Истината. За да родиш Истината, трябва да се влюбиш. Единственото нещо е да се влюбиш в Любовта и да родиш Истината. Като родиш Истината, тя ще ти даде възможност човек да станеш. Човек, който се е влюбил в Любовта, родил се е в Истината, възпитан е от Мъдростта, той е човек. Що е човек? Това е човек според мене.

Вие ще попитате: „Това вярно ли е?" Аз казвам: Вярно е. Вярно ли е, че вие сте такива, каквито сте? Вярно ли е, че вие сте стари? Вярно е. Вярно ли е, че някои сте млади? Вярно е. Щом сте стари, какво означава? Ако сте недоволни, зная какво е старост. Ако деца сте недоволни, зная, млади сте. Ако сте възрастни недоволни, зная защо

сте недоволни. Зная защо детето е недоволно, зная защо възрастният е недоволен. Ако е доволен възрастният, пак зная защо е доволен. Детето, като няма кого да обича, е недоволно. Ако оставите едно дете само, то е недоволно. Дайте му другарче, да видите как знае да обича децата. Виждал съм едно малко дете да носи друго. Едно дете, като намери друго по-малко, носи го. Малкото дете разбира, че онова е по-малко и е готово да му услужи. Да видите децата как знаят да се докарват! Учудвал съм се на тях. Голяма деликатност имат и как знаят само да поглеждат! Ако е някой голям, няма такава деликатност.

Да се отнесем с човешката душа, изисква се голяма деликатност. Човешката душа не мяза на тялото. Колко деликатни трябва да бъдем с душата, която е излязла от Бога! Спрямо своята душа и спрямо душата на окръжаващите трябва да бъдем деликатни. Туй ни липсва. Липсва ни, понеже сме изгубили нещо от това дете. Имаме желание да знаем, но не знаем как.

За пример, някой иска да пее, но някой път ухото е тъпо, не може да схване ония нежните трептения, мъчи се. Най-първо трябва да стане отзивчив в слуха, да схваща тия вълни – първото нещо. Ние се оглеждаме в огледалото. Най-първо се виждаме красив. Направи един опит. След 2–3 месеца се огледай в огледалото и ако се видиш стар, скрий огледалото. Започни да мислиш, че си млад и ще мислиш дотогава, докато дойдеш до положението, че каквото мислиш, като се огледаш в огледалото, да го видиш. Ако мислиш, че си красив, а огледалото показва, че си грозен, не си познал какво нещо е Истината.

Преди години дойде при мене един човек, загазил в материалните работи – цяла грозотия. Казвам: Огледай се – лицето погрозняло, очите хлътнали, жълт цвят има. Давам му една почетна сума в ръцете, давам му пак да се огледа. Казва: „Измених се.“ Веднага се усмихна, весел стана, очите изглеждат изпъкнали. Като се усъмни човек, пак лицето му потъмнее, той мисли: „Какъв ли е краят?“ Казвам: „Аз ти давам един опит.“

Онова, което Бог прави, ония блага, които Бог ни дава, да оценяваме. Да оценяваме светлината, въздуха, храната, всички хора, които ни обичат да оценяваме. Аз какво съм направил? Нищо не съм направил. Те са залъгалки. Най-лесното на вас казвам, другото благо лесно идва. Не се самозаблуждавайте с външните блага, с 5–6000, 20 000 или 100 000 – те ще дойдат сами по себе си, те са на ваше разположение. Важното в света е да бъде будно съзнанието ви за Истината, да влезете в съприкосновение с нея. Тя е като изгряващото Слънце. Да имаш всичките възможности и да оцениш в себе си какво нещо е Божественият свят.

Какво е новото разбиране? Хубави са тия работи. Миналото е на наше разположение. Ние трябва да бъдем готови за новото, което иде в света. Кое е това новото? То е новият живот, който иде в света.

Иде вече безсмъртието – един живот, без да умира човек. За в бъдеще хората няма да умират както сега, да ги пренасят с катафалки, да плачат. Той както се е родил, когато умира, ще се стопи. Като умира човек, ще повика приятелите си, ще се ръкува и ще замине, ще се разпръсне. Гробове няма да има. Ще каже: „След години пак ще се върна." Кое е по-хубаво: на гробища ли да ходиш или без гробища да бъде? Да ги горим ли или ида ги заравяме в земята? За в бъдеще лесно ще се лекуват хората. Страдаш от някаква болест – ще направиш услуга на някоя череша. Може да донесеш от Витоша 4–5 кофи вода и тогава ревматизмът от крака ти ще изчезне. Или боли те гръбнакът – 4–5 кофи от Витоша ще донесеш и ще изчезне болестта. На болестта Витоша лечебно действа.

Сега аз не искам да ви питам как сте разбрали, но как ще приложите. Не как говорите френски език, английски език, турски език. Аз съм слушал англичани, французи, германци, китайци съм слушал, японци, руси съм слушал. Има много неща в произношението.

Сега ще ви приведа примера за ония светии, които се събрали на едно място и всеки показвал кой как вярва, кой как обича Господа.

Един казал: „Аз нищо не мога да ви кажа.“ Той взел един камък, стиснал го и от камъка отдолу излязла вода, а отгоре – огън. Другите разправяли колко обичат Господа, всичко знаели, но като стиснали камъка, не могли да изкарат нито вода, нито огън. Казват: „Тия работи не сме научили.“ А онзи светия казва: „Това, което вие говорите, аз не съм научил, но аз съм научил да стискам камъка и да излиза вода отдолу, и който е жаден, може да вземе вода и да си напълни чашата. Който няма огън, като стисне камъка, запаля си огъня.“ Онези говорят, нито вода, нито огън има.

Казвам: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни.“ Най-първо не се стремете да стискате камъка, най-първо стиснете един лимон и като стиснете лимона, да опитате дали сила имате. Вижте колко капки са капнали. Стиснете портокал, стиснете ябълка, стиснете слива и вижте колко сок са пуснали. Ако сте от тези, които обичате Истината, като хванеш една малка слива, цяла чаша сок ще напълниш. Дотогава, докогато няколко капки има само, вие сте далеч от Истината. Щом се напълни чашата от една малка слива, вие сте близо до Истината.

Ако не можеш да хванеш едно страдание и като го стиснеш, отдолу да излезе радост и отгоре да излезе светлина, ти си далеч от Истината. Като стиснеш един камък, жаден си, да потече вода, и отгоре да излезе светлина, да можеш да четеш. Има хора в света, които нямат нашите лампи и като влязат в къщите си, главите им светят. Виждаш, светлина има, но тази светлина излиза от неговата глава. Този човек като влезе, цялата къща е осветена. Но тази светлина излиза от самия него. Той като излезе, къщата се помрачава. Влезе, и цялата къща светне. Не е ли същото със Слънцето? Като се яви Слънцето, едно малко кълбо се движи и цялото пространство, всичко е осветено. То като залезе, всичко става мрачно. Слънцето докато е тук на Земята, докато го виждаме, всичко е светло. Щом като залезе на запад, веднага цялата къща потъмнява.

Казвам: Един ден ние трябва да бъдем като Слънцето. Писанието казва: „Господ ще ни бъде слънце.“ Пък и ние трябва да станем слънца за страдащите. Като дойдем до тях, да озарим техния свят. Трябват ни слънца на новата Любов, на Истината, която ще ви направи свободни и господари на живота. Да служим на Бога тъй, както Той обича.

Радвайте се на три неща: Радвайте се на всеки човек, на когото умът работи, радвайте се на всеки човек, на когото сърцето работи, радвайте се на всеки човек, на когото душата работи.

Тайна молитва

6-а беседа, държана от Учителя на 1.XI.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ЩЕ ВИ СЕ ИЗЯВЯ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета само един стих: „Ако думите Ми пребъдат във вас и вие пребъдете в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем, ще направим жилище във вас и Аз ще ви се изявя.“

„Духът Божи“

Ние живеем в един век, дето хората се учат само да се събличат. Много малко има, които се обличат. Някои лука събличат, някои зелето събличат, пипера, доматите събличат, житото събличат, няма нещо, което да не събличат. Седнеш, ядеш, пак си се научил да събличаш. Хората, които се научат само да събличат, могат ли да бъдат здрави и щастливи? То е едно еволюционно състояние. Човек се съблича, когато се готви да спи. Ние, когато се събличаме, мислим, че вършим голяма работа. Човек, който съблича лука, той се готви да спи. Щом се наяде, той спи.

Сега аз ще ви говоря за обличането. Най-първо трябва да научим как се е облякъл лукът. Той е една млада мома. Вие вземате дрехата му и я събличате. Обижда се тази мома. Не я оценяват вкъщи, малко уважение и почит ѝ имат. Казвате: „Лук. Че лукът какво знае?“ На един англичанин ако кажете: „лук“ (Look! (англ.) – Виж!), той ще разбере „Виж!“ Той ще погледне някъде, ще разбере да гледа. Лук който яде, да гледа навън, към Бога ще отправи погледа. Българите режат лук и хич не гледат. Ряпа, значи зяпа.

Да дойдем до онова, което е интересно. Има неща интересни. Ние се занимаваме с неинтересни неща в живота, с обезсърчението. Когато хората искат да ви обезсърчат, вие обезсърчавате ли се? Две моми когато се влюбят в един момък, всяка една иска да обезсърчи

другата. Разправя ѝ: „Той е такъв, не струва“, укорява го пред другата, за да не му дигне цената – политика има. Някой път, когато хората имат гарез към някого, пак обезсърчават.

Да бъдем искрени. В доброто трябва да се насърчават всички хора. Не сме работили. Едва сега настава една от най-хубавите епохи, когато можем да работим. Срещнеш някого, казва: „Моята мина, остарели сме.“ Какво си остарял, сега си човек тамън за работа. Туй, че изглеждаш стар, ти си се дегизирал. В театъра си. Не ти хващам вяра, дегизирал си се.

Един млад момък искал да види една мома. Баща ѝ бил много ревнив, строг, не пущал никого. Този момък се дегизирал на един стар дядо, куца и влиза в дома на момата. Влиза вкъщи да я види, да я посети и тя да му даде нещо. Бащата, като го вижда, казва: „Помогни на този старец, дай му малко хлебец.“ Дядото казва: „Много ти благодаря.“ Той благодари на младата мома. Ако беше влязъл като млад момък, баща ѝ щеше да го изпъди навън. Та вие, старите, едва сега сте за ученици; ако бяхте млади, щяха да ви изпъдят навън. Сега сте стари и няма какво да ви съблазнява светът. Вие сте доста стари, не сте от младите. Във Франция един казал на едно дете, че е дете. То казва: „Вие, господине, не знаете ли, че във Франция няма деца?“

Най-първо трябва да се занимавате с всичко онова, което става в света и което има да стане. То е свързано с човека и допринася нещо. Ако дъждът пада на планинските върхове, тази вода слиза надолу, нищо не остава горе. Тя се събира в долините. Зависи от нашето разположение. Някой път мязаме на планински връх и всичко, което пада върху нас, слиза надолу. Казвам: Трябва този връх да се обърне на долина, а пък някой път, като се превърнем на долина, ако долината е затворена, може да стане на езеро, ако няма изтичане.

Трябва да има едно правилно разбиране. За да бъдем щастливи, трябва да има едно правилно разбиране. Да влезем в пряк досег с всички живи същества. Ти виждаш една мравка се движи, ти не разбираш живота им. Казваш: „Тя е мравка.“ Ако разбереш мравката,

ти ще научиш един добър урок от нея. Ти гледаш пчелите. Ако разбираш живота на пчелите, те ще ти допринесат. Всяко животно допринася на твоето мозъчно развитие, на твоето сърдечно развитие в известна област.

За пример, ако ти се молиш на Бога, ако ти обичаш Бога, главата ти ще расте само в най-горната част на темето отгоре. Ако развиваш милосърдието – на този дадеш 5 стотинки, на кучето помогнеш, на птицата дадеш, ти ще развиваш главата си отпред горе. Ако обичаш парите и искаш да ги събираш, ще развиваш главата си отстрани. Ако обичаш да ядеш много, ще развиваш главата си при слепите очи. Ако слушаш с внимание, ухото ти се развива. Всичко, което човек върши, то се дължи на вниманието, то е, което образува. Условията в миналото не са били така благоприятни. Следователно нашият организъм не е така създаден, както трябва. За в бъдеще настават по-благоприятни условия за зрението, за устата, за ушите, за храненето, за дишането и ще имаме един организъм, по-хармонично създаден, отколкото сегашния.

Кое е онова, което може да зарадва бащата? Като се върне в къщи и намери сина си здрав, придобил знание – не философия, но или знае да рисува хубаво, добър художник е, или е скулптор, или се е научил да свири хубаво. Бащата обича да слуша син му да свири, бащата не обича да му разправя философия, но като му свири, той е разположен. Или пък синът е научил да говори хубаво – цяло изкуство е да знае човек музикално да говори. Сега, аз съм изучавал говора и на французи, и на англичани, и на германци, и на българи, и на руси, и на японци, и на италианци, и на всички им липсва нещо в говора. Срещал съм някои, които донякъде много хубаво говорят, имат много добър акцент, нещо хармонично има в техния говор. Но съвременните хора не са още достатъчно музикални. Някои са повече музикални, но не са на този уровен.

Тази музика трябва да мине в едно преходно състояние. Ние сега имаме анатомическа хармония, статическа хармония, неорганическа

хармония, която е в движение. Повечето от музиката, която имаме, е инволюционна, слиза в гъстата материя. Колкото материята е по-гъста, гласът е по-груб. В гъстата материя звуковите вълни не са акустични. Следователно колкото се качваме в една по-рядка среда, вълните стават по-акустични, по-хармонични.

Сега част от човечеството, което слиза, половината е слязло, половината още слиза. Една трета е в полето, една трета възлиза. Старите хора в света показват възлизане към Небето. Младите хора показват слизане, а възрастните хора показват работа, те са, които вървят по полето. Такава е картината в мен. Казвате: „Това е дете." Значи то слиза от невидимия свят, да работи. Възрастният човек е на полето, работи, а старият човек се качва нагоре. Той не може да ходи, разбира се, стръмно е нагоре. Детето слиза, търкаля се надолу. Старият се качва нагоре, обръща се назад, надолу гледа.

Старият е изгубил тия свои стари вярвания. В сегашните хора много мъчно е да срещнеш вяра. Вярвания можеш да срещнеш, колкото искаш. Вярата се отличава от вярването по това, че във вярването, на 10 000 вярвания, само едно става – те са моите статистически изследвания. А във вярата, на 10 000, само едно не става. Що е вяра? – На 10 000, само едно не става. Що е вярване? – На 10 000, само едно става. Казвате: „Не върви тази работа." – Вървиш в закона на вярването. Във вярата върви. Във вярата едно на 10 000 няма да стане. То е като за цяр. Трябва да има едно изключение. Туй, което не става, то е изходният пункт, от туй, което не става, ти ще минеш в закона на Любовта, дето всичко става. Пропорцията на надеждата е: в 10 000, две не стават, във вярата едно не става, а в Любовта всичко става. Що е надеждата? – На 10 000, две не стават. Във вярата на 10 000, [едно] не става. А в Любовта всичко става. Там, дето всичко става, то е Любов – ако искате статистически да ви определя що е Любовта – на 10 000 всичко става. Що е вяра? – На 10 000, едно не става. Що е надежда? – На 10 000 две не стават. Що е омраза? – На 10 000, деветстотин деветдесет и девет не стават.

Казвам: Има какво да се учи сега. Вие още не сте влезли в небето на човешката душа. На Земята ще влезете в рая на една човешка душа, да видите колко е красива душата. И какво съществува. Нашите райове се празни, затворени, забравили сме как да отворим, поне другите да влязат, да видят каква красота има. Нас ни забавляват, че раят е някъде из пространството. Че е из пространството, то са условия и възможности. Оная сила, която трябва да влезе в рая, е вътре в нас. Христос казва: „Аз съм вратата". Щом обичаш Бога, Той казва: „Аз съм врата", щом не обичаш Бога, тази врата е затворена. Що е омразата? – Затворена врата. Що е Любовта? – Отворена врата за всичките възможности, за които човешката душа мечтае от хиляди години.

Ние тургаме постиженията в другия свят. Онзи свят има постижения. Любовта не е за човешкия свят. Светът на Любовта е за най-възвишените същества, които в християнския свят наричат серафими, херувими – то е светът на Любовта. Духовният свят е за ангелите, а човешкият свят е за човеците. Ако ние не може да използуваме условията на човешкия свят, тогава тия възможности ще станат една възможност за духовния свят. Ако едно дете, което влиза в първо отделение, не научи азбуката, как ще се научи да чете? Азбуката отваря пътя за четенето. Второто отделение отваря пътя за третото отделение (предметите са наредени постепенно), третото отделение е път за четвъртото отделение, четвъртото отделение е път за първи клас на прогимназията, за втори, за трети – един прогрес има. Така е според сегашната система. После ще влезе в по-горните класове на гимназията или във висшите отдели на колегията. В Америка академиите имат 3 класа, след туй идват отделите на университета – 4 години висш отдел.

Вие казвате: „Аз се научих да се моля." Че как се молите? Да знаеш да се молиш, то е най-красивият език, който съществува в природата. Да знаеш да се молиш, то е музика, то е изкуство. Човек казва: „Аз се научих да се моля." Ти, ако си се научил да се молиш, ще

бъдеш един ангел, ще знаеш всички ония, които се молят, ще чувствуваш тяхната молба. Не само ти като се молиш, но на всички хора, които се молят, ще чувствуваш молитвите и ще подтикваш това, което желаят, да стане. Ти искаш, като се молиш, туй, което ти искаш, да стане. Много малка е тази работа. Мислите ли – сега хората имат едно понятие –, че Бог за Себе Си мисли? Бог за Себе Си никога не мисли. Той мисли за нас. Той всичко има. И ние, ако постоянно мислим само за себе си, нищо няма да придобием. Като мислим ние за Него, тогава всичко се постига. Да мислиш за Бога не само, но да работиш заради Него, да учиш заради Него, ще пееш заради Него, в обществото ще работиш заради Него, ще се жениш заради Него, деца ще раждаш заради Него, ще обичаш майка си заради Него, ще обичаш брата си заради Него: всичко ще работиш заради Него.

Защото всяка една наука е област, която отваря простор за разбирането. Знаеш какъв свят открива съвременната химия? Това са елементарни понятия, които сега съвременните химици имат. Има цял един свят – това са разумни същества, които наричат йони, електрони. Това са разумни същества, на които изучават техните постъпки, както изучаваш, когато някой художник рисува на някое платно. Зад тия същества седят разумни същества, които работят. Вие казвате: това са химически съединения, разединения.

Често вие казвате: „Какво представя онзи свят?“ и казвате, че всички са наредени на масата, на нея има наредено ядене, но всички само гледат нагоре. Аз казвам, че такъв рай не съм виждал. Онзи свят е свят на работа. Там има подвижност, там има същества от всички възрасти. Вие трябва да идете в онзи свят и да видите какви са децата. Те не приличат на нашите деца. Там като идете, ще видите младите моми какви са, старците какви са. В онзи свят има 24 души старци и те се ползуват с голямо уважение. Ако искате красота, там може да видите какво нещо е красота. Те са толкова красиви, че всичките един от друг са по-красиви. Като погледнеш едного, когото си видял, не можеш втори път да го видиш, така си приличат. Ти в онзи свят не

можеш да видиш едного втори път. Или пък, като го видиш, не знаеш дали е той или не. Там не можеш да се караш с хората. Как ще се караш, като не знаеш дали е той или е някой друг. (Аз по човешки разсъждавам.) Там не можеш да обичаш едного. Любовта само един момент се проявява. Ти не можеш с часове да му приказваш, както тук да се обичате. Един момент го видиш, и вторият път друг е пред тебе. Да обичаш всички, там ще се научиш какво нещо е. Обичаш тук някого, стане ти тягостно. Казваш: „Няма да се махне!“ Някоя жена казва за мъжа си: „Какво е седнал като кюп, не излезе, увиснал е вкъщи, няма да излезе.“

Сега аз искам да ви дам едно поощрение. Вие сами си внушавате и казвате: „Аз съм неспособен.“ Никога не казвай, че си неспособен. По-добре е да кажеш, че си способен. Ако някой ти каже, че си неспособен, кажи си: „Едно време бях неспособен, сега съм способен.“

Когато един физиономист видял Сократа, казва му: „Ти си бил много женкар, обичал си много да ядеш и да пиеш.“ Сократ казва: „Всичко това беше, но сега го изправих с усилия.“ „Прав си, бях такъв едно време, но сега не съм такъв“ – ето Сократовския девиз. Като ти каже някой: „Ти си неспособен“, ще му кажеш: „Аз бях, но сега съм способен.“ Като ти каже някой: „Ти си лош човек“, ще му кажеш: „Бях, сега не съм.“

Та ви казвам: като ви кажат нещо отрицателно, кажете: „Едно време бях, сега не съм.“ Туй е вярно. Сега сте 10 пъти по-добри, отколкото едно време. Сега сте 20 пъти по-добри, отколкото преди 1000 години, сега сте 30 пъти по-добри, отколкото преди 3000 години, сега сте 40 пъти по-добри, отколкото преди 4000 години, сега сте 50 пъти по-добри, отколкото преди 5000 години. Че то е прогрес. Вие по някой път се подценявате, че някой бил имал голяма памет. Че когато се тури един филм, филмът говори – учен ли е той? Във филма човекът се движи, но тия хора движат ли се? Ние се самозаблуждаваме от преходните работи в света. Някой човек е учен, но хиляди души има, които са работили. Някой е чел, чел, но туй

знание не е негово. „Той е учен човек“, казвате – но той е написана книга, справочна книга. Няма какво да се хвали със знанието на всичките хора. Казва: „Аз съм учен човек“, но благодарение на неговите колеги, които хиляди години са работили преди него. Аз съм учен, но другите са работили за моето учение. И аз ще трябва да работя за учението на бъдещите. Тъй щото, един ден ще бъдем всички на Слънцето, на онова знание, което ще се разпространява в този свят.

Едно време българите, който свиреше на цигулка, го наричаха циганин. Помня, първия път, когато почнах да свиря на цигулка, и аз минавах за циганин. Казваха ми: „Какво си научил тази циганска работа?“ Казвах: „Циганската работа като науча, ще науча и другите работи.“ Колко цигани ми са свирили! Щом свири, не е циганин, щом не свири, е циганин. Сега циганската работа успя. И сега, който е добър човек, мислят, че е някой голям будала. Ако не може човек да се занимава с будалията на доброто в света, и с другите работи не може да се занимава. Един ден всичките хора ще се занимават с тая будалия, всички хора ще станат добри, ще видят, че доброто е в света, което подига, а не злото. Доброто е в света, което носи здраве, доброто е, което носи свежест на човешкото сърце.

Гледам за какви малки работи хората се обезсърчават. Някои хора казват, че не съм го обичал. Ако сега остане да ви обичам, то е изгубена работа. Сега никого не може да го обичам. Той казва: „Не ме обича.“ Той лъже. Не е било време, когато да не съм обичал. Обичам всичките хора – нищо повече. Ти искаш специално тебе да обичам. Аз тебе съм те обичал като част от тялото. Ти живееш в Бога и Бог живее в тебе. Аз те обичам, аз те обичам толкоз, може да кажа: малко по-малко от Господа.

Ти голямата Любов не може да носиш, голямата Любов е товар. Да те обичат много не е лесна работа. Като дойдеш да те обичам много, ще ти дам 4–5 кошници и няма да ти дам магаре, нито кон, но ще трябва ти да ги носиш. Ще се нагърбиш да ги носиш. „Ние искаме

голямата Любов, [но] искаме магарета и коне да ни носят товара“ – такова нещо няма. Аз може 100 килограма да ти дам, да ти покажа, че те обичам, и аз като дойда в дома ти, можеш да ми дадеш стотина кила. Ако не ги нося, ще те обидя – ще ги нося. Ще кажа: „Много добър човек, виж колко много дал.“ Като искам, много лесно ще се освободя. Срещна хора, които нямат нищо на гърба си. Казвам: „Да ти дам.“ Лесна работа. Стига да дадат хората 100 килограма ябълки, не може ли да се справите с тях? Като излезете навън, какво ще стане? Щом излезете, ще давате.

Турете идеята в ума си да давате. Не туряй в ума си „Ще даваш“, но тури в ума си „Започвам да давам“. Мини покрай някой човек и мислено си кажи: „Давам ти 100 000 лева.“ Като минеш край друг, кажи: „Давам ти 200 000.“ На друг – 500 000, на друг – милион, на друг – 100 милиона и като се върнеш, кажи си: „Много раздадох.“ Не казвай колко си раздал, но кажи: „Доволен съм от туй, което дадох.“ Може да кажеш: „16 000 лева раздадох.“ Какво значи 16 000 – това е едно кило жито. В едно кило жито има 16 000 зърна. Всяко зърно е един лев. Раздавам едно кило жито, това са 16 000 лева. Ако раздам едно кило просо, те са почти 20 000. Значи като кажа, че съм раздал 20 000, това е едно кило просо. Всяко зърно струва повече от един лев. Казва: „Хубава боза става от просото, лечебно действува просото.“

Просото като житото на хляб не става, но някой път просото може да се употреби за цяр. Просото е дребничко, влиза там, дето житото не може да влезе. Едно време, когато отивали всички растения да воюват за своята свобода, останало просото да храни света. Дотогава то заемало най-ниската служба, житото било на първо място, и то попитало житото: „На баница да ставам ли?“ Житото му казва: „Ти стани на хляб, че за баница остави.“ Баница от просо никога не можеш да направиш. Просото е най-скромното. Хляб може да стане от него, просеник; лесно се чупи, не е жилав, няма да се мъчиш, понеже е неустойчиво. Хората не си правят хляб от просото, мъчно се обработва просото.

Засега най-хранителното е житото – то е дошло от Венера, то е растение на Любовта. Хората ако ядяха просо, много дребнави щяха да станат. Житото е много устойчиво, много устойчив характер има. Оказва се, че близо от 6000 години (това трябва да се провери) жито, което е намерено в египетските гробища, като се посее, израства. Устойчиво е житото.

Казвам: ние, съвременните хора, имаме нужда от хляб. Българинът яде хляб повече. Доста грубичък е. Той като яде житото, добива характера на Любовта. В България има една хубава черта – любознателност. Българинът иска да се учи. Често тука българите не прогресират, но ако един българин отиде в странство, много прогресира. Големи патриоти са българите.

Има един английски художник, който нарисувал една картина. Нарисувал един планински връх, той представя идеалът отгоре. И на този планински връх, долу, в подножието, има наредени отвсякъде много хора, безброй хора, които искат да се качат на върха. Но щом един рече да се качи, друг го хване. И постоянно един друг се дърпат. Никой не дава възможност друг да се качи преди него. Щом някой рече да тръгне, другите го потеглят, не могат да изберат кой да бъде пръв. Който и да е, нека тръгне. Едно и също е да бъдеш пръв или последен.

Помнете, че в природата вие ще имате условия да бъдете първи, трябва ви само време. Дайте ход на хората да бъдат първи и вие ще бъдете първи. Вие като не им давате да бъдат първи, вие оставате назад. Желайте доброто на хората, желайте идването на Царството Божие. Всеки ден ние да бъдем заети и като станем сутрин, да ти е приятно, да искаш да дойде Царството Божие, не да съжаляваме за доброто.

Сега се бият хората. Да ги оставим, те тия хора се опознават на бойното поле. Няма какво да съжаляваме. В тази война хората се опознават, сприятеляват се. Като хванат сега противника ранен, ще го занесат в болницата, да го лекуват. И като го излекуват, ще го

затворят. Човещина има и от двете страни – лекуват своите врагове. В миналото не е било така. Като видят врага, ще го утрепят. А сега ще го занесат в болницата, ще дойдат милосердни сестри да го гледат.

В сегашната война целият невидим свят е зает. Цялото Небе мисли. Небето е, което ръководи съдбините на човечеството, какъв начин да избере. То иска да избере най-добрия начин, по който може да се прекрати войната, но да направи тази война да излезе за добро. Да изкарва Любов от тази война и да не искат хората за такива малки работи да се бият и следователно, близо е вече до едно разрешение. Щом решат, и войната ще престане.

Често ме питат кога ще се свърши войната. Казвам: Ако знаете кога ще се свърши войната, ще се продължи. Ако не знаете кога ще се свърши, по-рано ще се свърши. Затова, не желайте да знаете. Ще видите. Пита ме някой: „Кога ще се свърши?“ Казвам: „Ще видиш.“ Какво ще казвам? Ако някой ме пита колко е часът, мога да му кажа, ако имам часовник. Сега нямам часовник, няма какво да му казвам. Няма на какво да гледам. Българите казват: първи петли, втори петли, трети петли. Какво е разстоянието между първи и втори петли?

Някой се помоли, казва: „Аз се помолих.“ Пазете се от друго заблуждение. Ние не трябва да се молим, да желаем да се свърши войната. По Любов че войната ще се прекрати – ще се прекрати, понеже това е волята Божия. Бог желае да се прекрати и туй, което Бог желае, трябва да го желаем и ние. Ние като пожелаем това, което Бог желае, ще стане. Да не мислим, че ние заставяме Господа. Той иска да ни застави, както Той мисли и ние трябва да мислим както Него, защото нашето мислене не е право.

Всинца искаме да бъдем първи. Искаме този народ да победи. Че кой ще победи? Няма кой да победи. Народите са като синове на Бога. Един народ е като негов син. Един народ не трябва да измъчва другите народи, това не е волята Божия. Казвам: вземете англичаните, много користолюбиви са. 40 милиона, колко милиона километра земя владеят? Ако те признаваха, че Бог е Любов, трябваше да повикат

другите народи и да кажат: „Елате, братя, имаме доста земя, 10 милиона, не е навсякъде населена, елате да живеете.“ Русите имат 21 милион – и те можеха да отделят 5 милиона, но те за русите само отделят. Французите имат 15 милиона – и те можеха да отделят 3 милиона най-малко. И те за французите държат. И американците можеха да отделят. Съединените Щати са така големи, както цяла Европа. И те за американците държат. Мислим, че много културни хора са. Всички сме културни, пък сме взели Божиите блага, не искаме да дадем на онези, които искат от нас.

Не само между народите е това, но същото е и като дойдем в религиозните разбирания. Всеки един народ иска да има еднаква религия, християнска религия. В България искат православието да бъде само, християнството не е православие. Православието, това е гръцка измислица. Католицизмът, това е католическа измислица. Християнството е наука за побратимяването на народите. Господарите да се обхождат добре със слугите си, не само да считат, че Христос е бил голям герой.

Христос не е ли могъл и Той да повика от невидимия свят да му помогнат ангелите? Той казва на едно място: „Имам власт да повикам 12 легиона ангели.“ Знаете ли каква работа биха свършили 12 легиона ангели? В една война в европейската история, когато се явил един ангел, в една нощ унищожил 150 хиляди, избил ги е. Ако дойдат 12 легиона, всеки легион по 6000, те колко са? Че те могат да очистят човечеството и нищо да не остане от него. За половин ден нищо няма да остане от два милиарда хора на Земята. Учениците, които знаеха силите, които имаше Христос, и като знаеха силите, които те имат, казват: „Учителю, да поискаме от горе да слезе огън да ги изгори.“ Казва: „Син человечески не е дошъл да разрушава, но да спасява.“ Ако е за рушене, от памтивека се руши. Аз дойдох да създам, да внеса нещо ново в света, да се запали новият огън, при който хората да се обичат и да вършат волята Божия. Някой път ние обичаме като Илия да снемем огън.

Казва: „Ако Словото Ми пребъде във вас, и ако вие пребъдете в Мене“ – подразбира ако пребъдете в Любовта, ако силата на Любовта пребъде във вас – „Аз и Отец Ми ще дойдем, ще направим жилище във вас и Аз ще ви се изявя“.

Сега като ви говоря, казвате: „Тия неща са невъзможни.“ Не туряйте мисълта, че тия неща са невъзможни. За Любовта, за надеждата, за вярата няма нещо невъзможно. За вярата има едно невъзможно на 10 000. За надеждата – две невъзможни на 10 000, значи остават 9998 възможни. А за вярата – 9999 възможни. А за Любовта – 10 000, всичко е възможно.

Всички трябва да се опретнем за възможното в света, да го направим. Ние тук имаме един ключ за електричеството. Ако братът завърти ключа, ще дойде светлината. Я завъртете ключа! (Един брат въртна ключа.) Какво ни коства сега да завъртим ключа, да дойде светлината? Помнете: във вас се яви едно желание да направите нещо. Друго нещо ви казва: „Не ви трябва, защо ще се показвате пред хората?“ Хубаво, пред хората не се показвайте, покажете се пред Бога. Господ не иска да се покажеш пред Него, покажи се и свърши тази работа заради Него. Сега вие седнете на трапезата, погледнете 250 грама хляб, казвате: „Какво ще се прави, не стига хлябът.“ С 250 грама хляб вие може да нахраните 1000 души – че нали Христос с 5 хляба и 5 риби нахрани 5000. Казвам: Вие с 250 грама хляб можете да нахраните 100 души, възможно е това.

Ето каква е моята идея. Ако вие ми дадете една чаша вода, аз може ли да напоя с тази чаша 1000 души? Това не е възможно, но ако тази чаша или това шише е свързано с едно езеро, с едно каналче, как мислите, не може ли да напоите 1000 души? И 10 000 може да напоите с вода. Ти, човекът, ако се свържеш с Божествените възможности, можеш всичко да направиш, но сам, като едно шише, не можеш. Ти, свързан с Божествената Любов, всичко е възможно, всичко е възможно в Любовта на Бога. Всичко е невъзможно в бога, който не е Любов. Има един бог, който не е Любов – тия неща другояче седят. Този Бог,

Който е Любов, Когото ние знаем, всичко е възможно, защото нещата са възможни там, където са разумни, добри и силни. Там, дето не са съгласувани разумността, доброто и силата, нещата не стават. Малки работи стават.

Казвам: Всички трябва да си помагаме. Не трябва да си противодействуваме, но да се насърчаваме един друг. Като седнеш на масата и видиш 250 грама хляб, пожелай на всички хора в света да стане по едно кило – увеличи го. Ще видиш, че след 3–4 дена ти ще имаш едно кило хляб. На хората пожелай по едно кило. Има други, които имат 500 грама. Да пожелаят едно кило и половина, 2 кила да пожелаят. Увеличавайте малките работи. Ти имаш 5 лева в джоба си – пожелай на някого да спечели 100 лева. Ти помагаш на себе си. Пожелай на този човек да спечели.

Туй, което пожелаеш, става в света. Ти желаеш да си съградиш къща. В същия момент, в който желаеш, някой вече гради. Туй, което ти желаеш, става в света. Всичко онова, което искаме в света, става, с нас и с другите. Следователно поддържай тази сила, която гради. Поддържай Божественото, то ще дойде до тебе. Един ден хората ще пожелаят и заради тебе. Казвам: Ти желаеш да свършиш училище – но някой вече го свършва! Ти си остарял и искаш да се подмладиш – някой се е подмладил вече! Пожелай за другите, и твоят ред ще дойде.

Не е мъчна работа един стар човек да се подмлади. Не е мъчна работа да направиш леда на вода, само огън трябва и трябва да знаеш как да го стопиш. Мъчно е, когато няма огън, тогава ледът остава. Старият, като разбира законите на Любовта, лесно може да го стопи. Видим, старите хора постоянно се топят. Виждал съм хора по два метра, след 20–30 години снишил се постепенно, станал малък. Големите работи се смаляват.

Силните хора трябва да станат слаби, умните трябва да станат глупави, добрите трябва да станат лоши и обратното – глупавите трябва да станат умни, лошите трябва да станат добри, слабите трябва да станат силни. Всеки човек, който не желае другите хора да станат

силни, той става слаб. Всеки човек, който не иска другите хора да станат добри, той става лош. Всеки човек, който не иска другите да станат умни, той остава глупав. Законът е неизбежен, защото просветата ще дойде. Защото разумността, и тя ще дойде при теб, и силата ще дойде при теб. Защото Господ проявява Своята Мъдрост, Своята доброта, Своята сила безгранично. Тази сила ще дойде при тебе. Аз ви говоря за закона. Казваш: „Защо той да бъде пръв?“ Нека бъде пръв. И ти ще бъдеш пръв. Христос казва: „Първите ще станат последни и последните – първи.“ Как ще разберете? – Онези, които вървят по този път, ще станат първи. Онези, които вървят по сегашния път, ще станат последни.

Тогава дойде някой, казва: „Какво да правя, болен съм.“ Желай здравето на другите хора – здравето ще дойде до тебе. Искаш да учиш. Желай учението на другите хора – учението ще дойде до тебе. Искаш богат да станеш. Желай богатството на другите хора – и до тебе ще дойде.

Давам едно педагогическо правило. Желайте доброто, желайте разумното. Говорим за разумното в света. Желай доброто на едно куче, желай доброто на едно дърво, желай доброто на едно цвете, желай доброто на извора, който тече. На всичко онова, което е живо в света, желай му доброто, понеже Бог се проявява. Като не желаеш доброто, ти спъваш Божия процес, спъваш и себе си, понеже всичко, което става в света, е свързано с нас. Ти не желаеш доброто на растенията отвън – ти спъваш растенията, които са в тебе. В човека има цели гори, които съответстват на външните, в човека има достатъчно извори, които съответстват на външните, има и морета, и езера.

Казвате: „Възможно ли е това?“ Аз ви говоря за неща, които са опитани, опитани са 9999 пъти, само едно изключение има. Какво искате повече от туй? Едно изключение има само.

Когато минавате от един свят в друг, като мислите за Бога, казвате: „Аз не се интересувам от светския живот, аз няма да се

интересувам“. Но аз се интересувам и от светския живот, интересувам се от духовния живот, интересувам се и от Божествения живот – за мен е еднакъв. Бог е и на Земята, и в духовния свят.

За мене всичките светове, които Бог е създал, са еднакво ценни и еднаква цена им давам. Физическият свят ми е приятен и духовният свят ми е приятен. Физическият свят ми е приятен за тялото ми, духовният свят е приятен за сърцето ми, Божественият свят е приятен за ума ми. Ти ще кажеш: Всеки един свят обичай и му дай цената, която Бог му дал.

Да благодарим, че сме на Земята. Като влезем в духовния свят, ще благодарим, като влезем в Любовта – пак. После можем да се повърнем назад. Че си се качил на планината, е хубаво, че слизаш, пак е хубаво. Кой пътник, кой турист, който се е качил на планината, не се е върнал назад? Казвам: Като идем в онзи свят, ние се връщаме на Земята.

Някой казва: „В тази гостилница не стъпвам.“ Докато не си гладен, не стъпваш, но като огладнееш, пак ще стъпиш. Друг казва: „На тази чешма не отивам.“ Докато не си жаден, не отиваш, но щом ожаднееш, пак ще отидеш. Не казвай, че не отиваш, защото не зависи от тебе. Кажи: „Там, дето ме праща Любовта, на драго сърце ще ида. Щом Любовта иска да сляза на Земята, ще сляза. Щом Любовта иска да ида в духовния свят, на драго сърце ще ида. Щом Любовта иска да отида в Божествения свят, на драго сърце ще ида. Където тя ме праща, ще ида. Тя няма да ме прати насила. Тя отива и аз подир нея ще ида.“

В живота не е ли тъй? Като тръгне момъкът, и момата тръгне подир него. Тя като тръгне, той тръгне подир нея. Тя тръгне – и той тръгне. Тя се спре – и той се спре, като войник. Тя тръгне – и той пак тръгне. В истинската Любов, момъкът никога не се доближава до момата, той седи на десетина крачки. Щом тръгне тя, и той тръгне, щом тя спре, и той спре. Тя седне, и той седне. Тя само като посочи това, и той го направи. Туй, дето вие говорите за Любовта, щом се

приближи до нея, то е друго. Говоря за идейната Любов. Майка, която има деца...

Душата, която е в човека, помнете, е толкова малка, че с микроскоп не може да я видиш. Много бързо се движи, навсякъде ходи из тялото. Но е толкова голяма, че не може да ѝ се тури никаква граница. Как ще разберете, че е малка? Малка е в проявлението, голяма е пак в проявлението. Забележете: някой човек някой път има едно цяло кросно, но към края то е много тънко, като иглица. Тури през една дупчица, мислите ли, че тази игла е толкова малка? Не, цяло кросно е. Душата, която е малка, само проявата ѝ е малка. Зад нея стои голяма, безгранична душа, която работи. Нашата душа е малка, но проявлението едва се докосва. В малките неща, то е най-нежното докосване.

Колкото едно същество е по-малко, толкова е по-деликатно и колкото е по-голямо, по-грубо става. Ако Слънцето ти дойде на гости, какво ще правиш? То на Земята на гости не може да дойде. Де ще го събере Земята? То е един милион и 500 хиляди по-голямо от нея, то ще бъде цяло нещастие за нас. То нищо не може да донесе, а каквото има, ще го вземе. Ако е малко, може да дойде на Земята на гости.

В малките неща се проявява Божието благословение. Радвайте се на малките работи. Радвайте се на ония, хубавите чувствувания. То само мине, и то е, което остава. Че тия, малките работи, Бог ги прави. Хубавите работи на сърцето, на ума, и туй, което човешкото око не е видяло, велики работи са написани. Много хубави неща има написани от Любовта. Когато вие обичате някого, как светъл е образът му! Какви художествени картини са нарисувани. Щом не го обичате, всичкото е грозотия. Щом вървиш по закона на Любовта, лицето свети, то е свежо, светлина излиза. Щом човек изгуби Любовта, той се прегърби, свие се, всичко се свършва. Щом хората изгубят Любовта, всичко се свършва. Щом хората спечелят Любовта, всичко идва.

Казвам: Не скъсвайте нишките на Любовта. Нишките на Любовта никога не се късат. Веднъж дойде един при мене и му казвам: Ти си

скъсал много нишки, остава само една нишка, за която се държиш. Нека никой да не къса тази нишка, тази нишка аз за нищо на света не я късам. Тази нишка е, с която Бог те е свързал. Аз му казвам: Ако ти ме заставиш да я скъсам, аз ще те оставя. Всеки, който има Любовта, който люби, той пази тази нишка.

Има една нишка в света, която не се къса. И в ада да бъдеш, тя те държи. Може да се мъчиш. Един ден Господ ще те извади и ще каже: „Ти можеш ли да обичаш?“ – „Не мога.“ Той пак те тури вътре. Печеш се, печеш се в ада и пак те извади от ада. Пита: „Ти можеш ли да обичаш?“ – „Не мога.“ Пак те тури. Като кажеш „Мога да обичам“, веднага Той ще те изтегли нагоре и се свършва работата. Дотогава, докато казваш „Не мога“, Той ще те туря в ада. Ще седиш да се печеш там. Този Божествен огън ще те застави да обичаш.

Няма нещо по-красиво от човека, който може да обича и да желае доброто. Виждаш някой да обича – желай му доброто. Виждаш някой да пее – желай му доброто. Виждаш някой ходи – желай му доброто. Виждаш някой добре облечен – желай му доброто. Каквото и да прави човек, желай му доброто. Видиш пеперудата – желай [ѝ] доброто.

Преди години бях на едно летовище към Батак. Там има доста комари. Наричам го „Баташки рай“. Там има едно езеро, при това езеро е Баташкият рай. При езерото има една ливада, на която има безброй пеперуди от разни видове. Като отидохме, като накацаха по рамената, по шапките, играят си, усмихват се. Казвам: Много се радвам на вашия рай. Всички са хубаво нашарени, казват: „От колко време ви чакаме да дойдете!“ Имаше някои сестри, искаха да ги пъдят. Казвам: Оставете ги, нека си седят. Кацат по лицата ни, целуват ни. Казвам: Оставете ги свободни да кацат по лицата, по шапките, по косата. Не оставиха място, дето да не кацат. Казват: „Да ви видим.“ Не само мене целуваха, но и другите, които бяха с мене, и тях целуваха. Тази старата сестра (Учителят сочи към сестра Попова), и тя беше там, и нея целуваха.

Дотогава, докато нас Слънцето ни целува, блажени сме. Дотогава, докато въздухът ни целува, блажени сме. Дотогава, докато водата ни целува, блажени сме. Дотогава, докато хлябът ни целува, блажени сме. Всичко отвън, което Бог е създал, ни целува, ние живеем.

Да благодарим на Бога, че Той се отнася към нас. Че вятърът духа, благодари. Че Слънцето те грее, благодари. Да благодарим за всяка мисъл, която целува ума ни. Да благодарим за всяко чувство, което целува сърцето ни. Да благодарим за всяка постъпка, която целува душата ни. За всичко онова, което Бог върши, да благодарим. Да благодарим за условията и възможностите, които Бог ни [е] дал. Да бъдем доволни в този век. Да започнете по-малко да се тревожите и повече да учите.

Дръжте в душата си, в сърцето и в ума си светлия образ на Този, Който всичко ви е дал.

Тайна молитва

7-а беседа, държана от Учителя на 8.XI.1942 г., неделя, 10 ч.сутринта, София, Изгрев.

ЖИВОТЪТ Е ПО-ДРАГОЦЕНЕН

„Добрата молитва“
„Кажи ми ти Истината“

Ще прочета 25-ия стих от 6-ата глава на Матея: „И тъй, нямайте грижа за живота какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото си, какво ще облечете. Животът е по-драгоценен от храната.“

„Духът Божи“

Ще говоря за това, което най-много ви интересува на Земята. Мнозина има сега, които се интересуват, но ще говоря за нещо, за което се интересувате – то е самият живот.

Всички за това мислите, какво ще ядете и какво ще облечете. Важно е, разбира се. Животът без ядене не може и тялото без облекло не може. В живота трябва една положителна наука. Наука е във всеки случай да знаеш как да постъпваш.

Вземете един художник, който рисува – той знае как да рисува. Художникът има 3–4 четки, които са основни. И всяка линия е важна. Туря най-първо правата линия, постави основните неща и започва да туря сенките. Всичките другите сенки излизат на тия 4–5 черти.

Тази крива черта образува неговата разумност, Божественото начало. Правата линия изразява основата, на която животът е поставен на Земята. Веждите представят границата на тия два свята. Подбрадникът под носа представя физическия свят, границата между духовния и физическия свят. Тъй щото, ако устата ви не е в изправно състояние, отношенията между физическия и духовния свят не са нормални. Ако отношенията ви са ненормални с духовния свят, мисълта ви е ненормална. Ако очите ви са изопачени, отношенията ви с Божествения свят са ненормални.

Всеки един човек трябва да знае: Щом те сърбят очите, липсва ти нещо, щом те сърби носът, липсва ти нещо. Щом те наболяват устата, липсва ти нещо. Аз бих желал да срещна хора, които да не ги болят устата, да не ги боли носът и очите и ушите да са трезви. Някои са доста тъпи. На някои [устата, носът, очите и ушите] са доста отворени, като се говори за ядене, а като се говори за доброто, за Истината, за Любовта, казват: „Тия работи са празни."

Сега, в какво седи животът? Среда за живота е Любовта. Ако ти не живееш в една среда на Любовта, животът е невъзможен за тебе. Ако е невъзможен животът за рибата във водата, тогава и за човека животът е невъзможен без Любов. Някои мислят, че Любовта е нещо, което се взема и дава. То нито се яде, нито се пие. Рибите, които живеят във водата, те не пият вода, те прекарват през хрилете си водата, да изкарат нещо. А пък ние живеем в една по-рядка среда – във въздуха. Ако излезем из въздуха, влизаме в друг един свят, наричат вече, че ние сме умрели хора тогава. Всеки, който излиза из въздуха, умира. – То е едно погрешно схващане. Трябва тепърва да се научите да живеете по два начина: и във въздуха, и вън от въздуха. Нали има земноводни същества, които живеят и на Земята, живеят и във водата, едновременно имат приспособление да живеят във водата и да живеят във въздуха. Сега и хората, по закона на земноводните, трябва да живеят във въздуха и да се научат да живеят извън въздуха, в другия свят. Рибата, като напуснала онзи свят, тя във въздуха иска да живее. Отишла е в другия свят за рибата.

Казвате: „Къде е оня свят?" Оня свят е на един милиметър от рибешкия свят. Оня свят, за който рибите мислят, границата е един милиметър, даже по-малко. Сега имате понятие за новото Небе. Къде е, и вие не го знаете. Нагоре, на някое място из въздуха. Оня свят откъде е? На твърдата почва извън водата. Кое е по-хубаво: сушата или водата? Водата заема по-голямо пространство. Следователно духовният свят на същото основание е по-голям, отколкото физическия.

Ще кажете: „Да докажем това.“ Неща, които се доказват, винаги са неверни. Туй, което не можеш да го докажеш, то е вярно. Всяко нещо, което доказваш, то съдържа известна лъжа. Всички неща доказвани са за мен наполовина лъжливи. Туй, което твърдиш и което отричаш, наполовина е лъжливо. Например, ти твърдиш, че някой човек е много добър. Наполовина е добър. Казваш за друг: „Много е лош.“ Наполовина е лош. Колкото добрият е добър, толкова и лошият е лош. Както в добрия наполовина има зло, така и в лошия наполовина има добро. Само че лошият оперира със злото, а добрият оперира с доброто. Единият оперира с лошевината, другият – с добрината. Да кажем, имаш един нож, с който можеш да убиеш човек – ти си лош човек. Имаш един нож, с който може да разрежеш въжето, с което е завързан един човек, да го освободиш – ти си добър човек.

Сега вие имате разни възгледи. Те са ваше право. Всеки има особен възглед. То е право, наполовина е право. Каквото и да вярвате, наполовина е право. Какво мислите за онзи свят? Какъв си го представяте? Такъв, каквато е Земята. Ще попитате: там хората женят ли се? Че откъде им дойде на ум [на] хората да се женят? Тук на Земята ли научиха това или от другия свят им дойде? Децата, като отидат в училището, учат се. Туй учение те ли го измъдриха или други им го наложиха? – Отвън им го наложиха.

Питам сега: Кой е образувал дома? Братята и сестрите по какво се отличават? Братята и сестрите се отличават по това, че имат по-интимни връзки, отколкото между другите хора. Колкото кръвта е по-чиста, по-голямо богатство има, колкото кръвта е по-нечиста, богатството е по-малко. Колкото духът на човека е по-силен, братството е по-силно. Колкото духът на човека е по-слаб, умът не е силен. Колкото чувствата са по-силни, сърцето е по-силно, колкото чувствата са по-слаби, сърцето е по-слабо. Те определят сега.

Сега като ви товаря [говоря?], нали Христос казва: „Животът [не е] ли по-драгоценен от храната?“ – По-драгоценен е. Тялото е по-

драгоценно от облеклото. Значи Онзи, Който ти е дал тялото, ще ти даде и облеклото, Онзи, Който ти е дал живота, ще ти даде и храната. Невъзможно е един художник да рисува най-хубавата картина и да не тури една хубава рамка. На хубавата картина той ще тури най-хубавата рамка. Казвате: „Ами ако е беден?“ Беден художник не може да рисува. Бедният художник не може да рисува – в моите понятия е така. Казвате: „Беден човек е.“ Той като е беден, да иде да работи, да оре нивата. Той не е за художник.

Казвате: „Ние сме бедни хора.“ То е първата лъжа. Господ ти е турил една глава, с която те е надарил с най-хубавите дарби. Ти казваш: „Аз съм беден човек.“ Всеки човек, който не развива своите дарби, е беден човек. Всеки човек, който не развива своите чувства, е беден човек. Всеки човек, който не развива своята воля, е беден човек.

Сега другото определение: слабите хора са, които плачат. Ние считаме слаби хора, които пеят. Богатите хора не пеят. Мислите ли, че един, който не говори, е по-умен от онзи, който говори? Именно онзи, който говори, има шанс да стане по-умен. Онзи, който не говори, ще остане още по-назад. Животните не говорят. Сега се приготовляват за хора. Казвате, че мълчанието е мъдрост. Мълчанието покрива глупостта на хората.

Говорът разкрива човек какъвто е. Сега, по някой път колко трябва да говори човек? Имайте пред вид, че природата е много умна. Колкото повече въздуха го употребяваш, тя държи сметка и от това заключава колко си умен. Ако иждивяваш много въздух за говора, ти си разточителен. Ако иждивяваш много малко въздух, ти си скържав. Ако иждивяваш толкова, колкото трябва, ти си разумен човек. Има икономия в природата. Ще кажете: „Да говорим.“ Имайте пред вид, че когато срещате мъчнотии в живота си, вие само сте размътили въздуха. Въздуха, който вие сте размътили, него ще срещнете в живота и той ще бъде заради вас или едно благо, или едно мъчение. Българите казват, че волът, като рине, хвърля пръстта на гърба си.

Човек каквото мисли, каквото чувствува, каквото говори, това го претърпява в себе си.

Следователно защо плачат хората? Щом хората плачат, аз изваждам едно заключение: окръжаващата среда образува много прах, сухо е наоколо и следствие на това част от хората трябва да плачат, да образуват дъжд, да слезе, да очисти атмосферата за дишането, да принесат полза. Благодарение на плачещите хора се ражда жито на земята. Ако не плачеха хората, всичко ще изсъхне. Ако много плачат, всичко ще започне да гние. Не е лошо да плачат. Аз съм гледал, някой дойде при мене и ми казва: „Много плаках." Той съжалява, че плаче, понеже не може да продаде плача си. Плачът не се продава. Най-свещеното нещо са сълзите. Виждам, тия хора, като капят сълзите им, оставят ги да падат на земята. Не съм виждал нито един да носи шишенце за сълзите си. Да имаш едно шишенце, в което да събираш сълзите си. Казва: „Много съм плакал." А где ти е шишенцето? Да имаш едно мускалче със сълзи. От 3 килограма рози като сварят, получават розово масло. Ако вие бихте имали едно мускалче от сълзите, щеше да ви тръгне. Дето не ви върви е, че мускалче нямате.

Някои от вас ще кажете: „Това е забавление." Всичко в света е забавление. Кое не е забавление, кажете ми? Като ядеш не е ли забавление, като пиеш не е ли забавление, като четеш не е ли забавление, като се молиш не е ли забавление? Кое е най-сериозната работа в света? Казвате: сериозна работа. Никаква сериозна работа няма. Сериозна работа е, когато имаш да даваш. Когато вършиш едно престъпление, е много сериозна работа. Когато вършим едно престъпление, много сериозни ставаме. Ако гледаш да избавиш някои хора, можеш да мислиш как да им помогнеш. Казвам: Най-първото, освободете се от ония излишни противоречия.

Някои искат да знаят каква е реалността. Казвате: „Има ли някой да ме люби?" В четири неща в света не се съмнявайте никак: Не се съмнявайте в светлината. Само светлината ще ви услужи. Щом

можеш да четеш, тя те обича. Ако при светлината можеш да четеш книгата, обича те. Тя е заради тебе. Щом можеш да поемеш въздуха и ти е приятно, въздухът те обича. Щом обичаш водата и тя ти утолява жаждата, и тя те обича. Щом ядеш хляб, и той те обича. Четири неща има в света, без които никой не може да живее. И най-големите, и най-малките, и не само тук на Земята, но и в Небето, законът е същият.

Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от Небето. Който Ме яде, има живот.“ Онези, които не разбираха, мислеха, че за този, земния хляб [говори]. Когато един цар каже, може една кола хляб да докарат. Само една дума да каже и цяла фурна може да ви дадат, ще се чудите какво да го правите. Господ само една дума да каже и светът ще се изпълни с хляб. Казвате: „Откъде ще дойде хлябът?“ Че откъде иде хлябът във фурната? Отдето иде хлябът във фурната, оттам ще дойде и онзи хляб.

Ще ви приведа един анекдот, който никога не е привеждан досега. Той е за цар Соломон, никъде го няма. Всеки един от вас може да прави известни коментарии. След като станал цар и добил много жени и наложници, нямал какво да прави, дотегнало му, излязъл да се разхожда. Един ден видял, че няма някой да го обича. Той усещал, че и той не може да обича хората. Срещнал едно младо момиче, овчарка. Тя се наричала Сонамка. Той ѝ казва: „Какво правите тук, на полето?“ Тя казва: „Уча се от овцете. Ходя с тях, да се уча от тях как те живеят.“ – „Пасете ли ги?“ – „Не ги паса, те сами си пасат.“ – „Доите ли ги?“ – „Не, гледам как ги доят. И туй не зная.“ – „Стрижете ли ги?“ – „И това не зная, сега уча тия работи. Ти защо си излязъл да ходиш?“ – „Дотегна ми да живея.“ – „Защо ти дотегна да живееш? Кажи истината.“ – „Много овци и аз имам, 1200, ами не ме слушат тия овце. Ти може да дойдеш при мене, да станеш една от тия овци.“ – „Ако дойда в твоето стадо, всичките овци ще изчезнат, ще остана само аз.“ – „Виждам, че си много умна, може ли да те целуна?“ – „Ти, който не знаеш да пасеш овците, не знаеш да говориш разумно. На такъв

човек аз не позволявам да ме целува. После ще трябва да идеш да разпуснеш овцете си, да идат в гората и ти да тръгнеш подире им, както аз съм тръгнала. Тогава ще дойдеш при мене и ще видя тогава може ли да ме целуваш.“

Какво разбирате вие – неговите овци кои са? Колко овци Господ е допуснал човек да има? На един мъж колко овци е допуснал да има? – Една. Ако има 300 овци, от Господа ли са? – Не са.

Върнал се Соломон в дома си, запалило му се сърцето. Пише той една книга – „Песен на песните“, показал той как разбира. Срещнала го тя и му казва: „Такова писмо не се пише, такива глупави царски писма не се пишат. Ти, наместо да разпуснеш овцете, занимаваш се с такива работи. Ще напишеш нещо сериозно.“ Върнал се той и започнал да пише притчите. Тя му казва: „Това е чужда мъдрост, която ти не си употребил. Ти говориш неща, които другите прилагат, ти не прилагаш. Така не се пише.“ „Песен на песните“ се счита една неканоническа книга.

Пише той „Еклесиаст“. – „Ти пишеш за края на живота. Защо не пишеш за началото на живота? Защо пишеш за счупената стомна, която не може да носи никаква вода? Каква полза имат хората от нея? Че човек остарял, ще има съдба... Защо да се не говори за онези, здравите стомни? Дойде един човек между еврейския народ, който показва пътя, как трябва да се живее. Ти ще трябва да дойдеш в неговото време, да се научиш. Тогава като те срещна, ще видя дали можеш да се целунем или не.“

Досега всички хора вървят по същия път. Никой не иска да се откаже. Защо да се не откажеш от калта? Защо да се не откажеш от ония терзания, които те измъчват? Една мисъл те измъчва, държиш я в ума си. Що ще я държиш? Или едно желание те измъчва. Защо ще го държиш в сърцето си? Дай му ход. Ако на туй желание трябва да му дадеш живот, дай му живот. Ако на една мисъл трябва да ѝ дадеш живот, дай ѝ живот, [тя] е оправдана. Всяка мисъл, която изостава в

живота, е опасна. За всяка мисъл, за всяко чувство и за всяка постъпка има свое време.

Въпросът не е как да живеем за себе си. Въпросът е животът, който е Божествен в нас, как трябва да го изразим. Трябва да се изяви животът. Животът трябва да стане по-добър. Важно е в даден случай дали човек е чист или нечист. Не мислете, че като живеете хиляди години, ще станете по-добър. Възможността е в човека. Само богатият човек може да прави добро. Който е богат по ум, който е богат по сърце, който е богат по душа, той може да прави добро. Който е сиромах, никакво добро не може да прави, няма възможност да прави. Кому може слепият човек да бъде водител? Кому може глупавият да бъде учител? Кому може сакатият, който има схванат крак, да бъде генерал? Може ли да сложите един генерал само с един крак? Не може, той трябва да бъде здрав.

Сега казвате, че човек не трябва да воюва в света. Не, ще воюва. По какво се отличават добрите от лошите хора? Лошият, като те мушне, ще те убие. Добрият, като те нарани, няма да те убие, ще ти даде един добър урок. Той като дойде да те удари, ще се обърнеш 3–4 пъти, казва: „Внимавай!“ Лошият човек ще ти смъкне главата, да няма противници. Казвам: Не умъртвявайте противниците – направете вашите противници да срещнат Истината.

Знаете по какво се отличава Любовта, Мъдростта и Истината в органическия свят? Досега не съм срещал автор да определи Истината в органическия живот. Любовта повива хората, да възкръснат. Тя ги храни. Мъдростта учи хората. Що е Истината? Истината е това, което освобождава човека от утробата на майка му. Истината за мене е това, което ме освобождава от ограниченията на природата. Що е Любовта? – Това, което ми представя храната за мене, въздуха, светлината, всички тия блага. То е Любовта. Привлича баща ми и майка ми да ми служат – това е Любовта. Казва: „Кой ще служи на това дете?“ Що е Мъдростта? – Туй, което привлича учителите да ме учат. Що е Мъдростта? – Това, което дало подтик аз да уча. Що е Любовта? – Туй,

което дало подтик на мене да възприема храната. Що е Истината? – Туй, което ми дало подтик аз да се ограничавам, да не ограничавам другите. Външната обективна Истина и вътрешна субективна, Любовта – външна обективна и вътрешна субективна.

Изоставили сме Истината и казваме: „Що е Истина?“ В Истината ние ще ходим свободни. Още не знаем къде е Истината. Кой казва Истината? Че майка ти казва Истината! Ако не беше те родила? Ти казваш: „Що ме роди?“ – „Истината ме накара да те родя, да те освободя.“ Баща ти и майка ти защо се заблудиха? Заради тебе. Че те ти показват Истината! „Защо ме повикахте в света?“ – „Да те научим в Любовта.“ „Защо ме повикахте в света?“ – „Да ти дадем знанието, Мъдростта, които Бог е дал в света.“

Казваш: „Защо ми е баща ми и майка ми?“ Тогава какво разсъждение имате? Ти може ли да станеш баща, ако не си имал баща, или може ли да станеш майка, ако не си имал майка? Може ли да станеш брат, ако не си имал брат? Може ли да станеш сестра, ако не си имал сестра? Не може.

Христос казва: „Всеки, който изпълнява волята на Отца Ми, той Ми е майка, брат и сестра.“ В дадения случай под думата „изпълнение волята Божия“ Христос разбира „онзи, който има Духа на Баща ми, той ми е баща, майка, брат и сестра.“ Всичко е той, който има Духа. Ако нямаме Духа, кое ще ни свърже? Единственото нещо, което ни свързва, то е Духът на Бога, Който живее във всинца ни. Ако ти за този Дух не може да отвържеш един тумор, ти не си разбрал закона. Ако заради този Дух не можеш да почиташ едно дърво, ти не си разбрал закона. Ако заради този Дух не можеш да почиташ един извор, ти не си разбрал закона. Като идеш, благоговей пред него. Той носи живот. Ако в изгряващото Слънце не можеш да видиш присъствието на Бога, тогава в какво ще разбереш живота?

Аз като виждам, някои хора обичат да носят хубави дрехи – това е една хубава черта. Някои хора се носят много небрежно, липсва им нещо. Някои не са музикални, липсва им нещо, някои са музикални,

имат нещо. Онези, в които музиката е слабо развита, липсва им нещо. Онези, в които редът е слабо развит, липсва им нещо. Онези, в които тежестта е слабо развита, липсва им нещо. Онези, в които времето е слабо развито, челото им тясно, недоразвито. Вие не знаете какво нещо е развито чело. То е най-красивото, има гладка повърхност, красива повърхност има. То е като един равностранен триъгълник.

В животните туй чувство на красота е слабо развито. В пеперудите има чувство на красота, носят най-хубавите дрехи. После, тия пеперуди са тъй умни, че когато се заоблачи, ще се скрият зад един лист, тъй кацат, че колкото да го върти вятърът, нито капка да не падне на нея. Така са внимателни. Те са много по-внимателни от хората. Ние мислим, че сме много внимателни. Кой от нас е по-внимателен, че да не са развити неговият ум и сърце? Това не е за осъждане, но сме много невежи, да ни се развие душата, много сме невежи, да ни се развие и тялото.

Казвате: за бъдеще, като дойде друго тяло. Ние трябва да повдигнем тялото на същата висота. Коя е причината за нашите ежедневни постъпки? Един ден ние трябва да изработим тяло, да не умираме. Ако тази Библия трябваше всяка година да се препечатва, ние не сме много умни хора. Че колкото тя става по-стара, по-хубаво. Колкото по-дълго време четеш една книга, толкова по-добре; колкото по-малко четеш, по-лошо. Колкото по-дълго се занимаваш с ума си, по-добре. Колкото по-дълго време се занимаваш със сърцето си, по-добре. Колкото по-дълго се занимаваш с душата си, да мислиш за душата си, по-добре.

Сега, представете си една млада мома (туй говоря само за изяснение – аз говоря за младите моми и за младите момци, които Господ е направил). Младата мома се облича. За кого се облича? – За младия момък, в когото Господ живее. Ще види Господ ще я хареса ли или не. Щом не я хареса, върне се вкъщи, поплаче, казва: „Има нещо, което не ми харесва.“ Пак се облече, пак не я харесва. Тя пак поплаче. Плаче момъкът и тя плаче.

Трябва да съзнавате за какво ще ви обича човек. За кои очи ще те обича? Ако зад твоите черни очи няма череши, защо ще ви обича? Ако зад твоите черни очи има сухо дърво, защо ще те обича? Ако зад твоята уста или зад твоя нос има сухи листа, защо ще те обичат хората?

Аз когато срещна един човек, интересуват ме неговите добродетели. Добродетелта е, която ще принесе полза. Злото в човека е недовършено. То е един свят неорганизиран. Всичко онова, което е красиво, то е Божествено. Доброто е, което живее, за което ние нямаме понятие. Тепърва трябва да видим някои хора, които имат тия добродетели, за да се зароди в нас един подтик. В нас се зарежда един подтик на Любовта. Тази Любов в нас за колко време трае?

Веднъж срещнах една стара баба с правилни черти на лицето – българите наричат „вещици“ тия баби. „Вещица“ значи умна, „вещица“ значи специалистка. След като говорих с нея, тя ми казва: „Е, синко, защо не дойде, когато бях млада.“ Казвам: Имаше опасност тогава. Сега аз се радвам, че те намерих на 85 години. Сега ти можеш да обичаш по-безкористно. Няма какво да ти замотая главата. Че някой момък ще дойде, ще ти достави скъпоценни камъни, както на един арменец в София – не зная колко е вярно, не съм го проверил, в миналата война било. Явява се един при него и му казва: „Имам пълна торба със скъпоценни камъни, ето 10 екземпляра, 100 000 като ми дадеш, милиони ще вземеш.“ Дава му парите, взема десетте камъка, взема торбата. Като отваря торбата, то са все такива стъкълца боядисани.

Сега много моми и много момци има, за 10 скъпоценни камъни цялата торба със стъкълца продават. Десетте са на място, но множеството не струват. В живота всичко онова, което носим, трябва да бъде ценно, нищо повече. Защото вие сте влезли в един свят, дето обикновените пари не струват. Мислите ли, че Господ, Който ни е създал, иска да има невежи деца, невежи дъщери? Не, ни най-малко. Мислите ли, че Той иска да има братя, които не знаят да се обхождат

добре със своите сестри, или сестри, които не знаят да се обхождат със своите братя или със своите слуги?

По някой път ми казват: „Какво те интересува този бръмбар или тази пеперуда?“ Много ме интересува. Език имат пеперудите, изучил съм езика на пеперудите. Като кацне пеперудата, обърне лявата страна и казва: „Хубава ли е?“ Обърне дясната и пак казва: „Хубава ли е?“ После показва главата, хобота, крачката си. Тя се смее, ходи и казва: „Може ли да те целуна?“ Казвам: „Ако ти позволя.“ По някой път погледнеш, ще те изненада, кацне на носа ти.

Вие ще питате: „Това вярно ли е?“ Аз ви питам: Всичко туй, за което вие мислите, вярно ли е? То е един свят по човешки. Аз виждам пред себе си едно същество, разумно като мене. Казва: „Ще ме извиниш, аз съм взел[а] тази малката форма, да не ме мислят голямо величие. Сега ще скоча на носа ти, да не се смущаваш. Защото ако [съм] в голяма форма и кацна на носа ти, ще го счупя. Понеже искам да те целуна, затуй взех малката форма. Ще те целуна и никой няма да ме обвинява. Другояче, ако имам човешка форма и те целуна, ще кажат: „Как смее тази мома да те целуне?“ Че пеперудата го целунала, въпрос не става.“

Сега вас ви се вижда интересно за какви работи говоря, за целувки. Животът не е ли постоянна целувка? Като ядеш хляба, не е ли целувка? Докато се наядеш, 40 пъти ще целунеш хляба. Не само целувки, но и дъвкане има, гълтане. Ти се занимаваш с много по-обикновени работи, вижда ти се важно, че те целунала една пеперуда. От него ден като те целуне тази пеперуда, всичко ще ти тръгне наред. Тогава какво ще кажеш? Досега си бил болен – като те целуне, ще оздравееш. Какво ще кажете? Българите в туй отношение са вярващи. Като дойде някоя котка вкъщи, считат, че ще им тръгне. В котката българите вярват, имат индуско учение, считат котката за късмет. Египтяните са считали котките същества, които носят известно щастие.

Аз ви говоря за едно учение. Вие ако бихте повярвали, ще се подмладите. Старият човек носи условията за подмладяването. Старостта седи в знанието. Той остарял, натрупал известен материал. Този материал трябва да се превърне в млад. Да се превърне в млад, трябва познание, Истина. Само Истината може да го тури в пътя на Любовта. Без Истина никой не може да намери Любовта, без Любов никой не може да намери знанието. Няма какво да се смущавате.

Аз съм виждал, някой [грозен] като го целуне, плюе, като го целуне някой красив, драго му е. В Америка една американка от аристократически произход среща един негър в тъмнината, целува я, приказват си, приятно ѝ е. Като излизат на светлината, вижда го – черен, извиква стражар да го арестуват, защото е черен. Значи в тъмнината беше добре, в светлината не е. Ще кажат, че една американка черен я целунал.

Нас черен не ни ли е целувал? Всяка нощ тъмнината не ни ли целува? Кой е свободен от целувките на тъмнината? Целувката в живота е носител на Божии благословения. Въздухът се научил да целува. Светлината се научила да целува. Водата донякъде целува. Хлябът не целува, казва: „Мене ще целувате.“ Значи светлината е най-подвижна – дойде, целува. Въздухът влиза, излиза от тебе – и той целува. Водата ще идеш да я вземеш, ще я накараш насила. Тя е малко аристократка. Ще вземеш, ще я пренасяш. Тя ще те целуне. Насила я караш да те целува. Казваш: „Много ми стана хубаво.“ След като те нацелува водата, усещаш приятност. Ще идеш на баня – навсякъде по тялото ще те целува водата. Това е в реда на нещата.

Трябва да разбираме какво нещо е святост в живота. Всичко онова, което Бог е създал, да седи на една висота, на една чистота. Нещата са престъпни само когато стават без Любов, без Истина, без знание. Всяко действие в човешката душа, всяко нещо в живота, което става по пътя на Любовта, по пътя на знанието, то е Божие благословение. За какво сме дошли да се учим? Дошли сме да се

научим на Истината, как трябва да постъпваме, да се учим по Любов как да постъпваме.

Всеки човек има ръководство в себе си. Не мислете, че това, което аз сега ви говоря, сега ще го учите. Вие го знаете. Има едно схващане.

Казват: „Коя е правата религия в света?“ Всичките религии са едно заблуждение. Религия, която не води по пътя на Истината, религия, която не води по пътя на Любовта, религия, която не води по пътя на знанието, да освети името Божие, да работи за Царството Божие и да изпълни волята Божия, това не е религия. Религията е отношение на човешката душа към Бога. Ако човек не знае как да постъпва с Бога, какво знае? Отношение трябва да имаме.

Ние, съвременните хора, плачем като малките деца за една кукличка. Аз съм виждал, много малки момичета плачат, че крачето на куклата е счупено, че носът е счупен. Утешават я, че ще направят нова кукличка. Не е лошо, хубаво е туй, дето се забавлява. Аз виждам една хубава черта: един ден това момиченце ще стане майка и като има деца, ще ги обича. Едно момиче, което не обича куклите си, не обича и децата си. Кажем на момичето, че куклата ще оздравее и то стане весело.

Сегашният живот е забавление. Невидимият свят ни изпитва с куклите си как ще постъпим. Както постъпваме с куклите, така ще постъпим и със самата реалност един ден. Ако не можеш да пазиш куклата си чиста, и като ти дадат [дете], подобно на куклата си няма да го пазиш. Куклите и живите същества, които ще дойдат, са подобни.

Сега, моето желание какво е. Вие седите и се смущавате. Цял въпрос има кой кого да обича. Как трябва да обичате водата? Ако е студена, не я пийте. Постоплете я, направете си чай. Ако е студена, не я пийте, нито я целувайте. Ако е много гореща, пак не я целувайте – ще ви изгори. Ако хлябът е много горещ, няма целувки, ако е много студен, пак няма целувки. Ако светлината е много ярка, не я приемай, ако е много слаба, тогава трябва да си отвориш хубаво очите.

Когато светлината е слаба и имате слаби очи, бих ви препоръчал да се разхождате на нея. Ако започват да ви се премрежват очите, излезте нощно време и се старайте да гледате. При туй усилие, което правите, ще дойде повече кръв. Малката светлина поврежда нервната система, става несъдържателна. Тъмнината усилва нервната система. Използувайте тъмнината, по един час ходете из мрачината.

Няма никаква опасност да ходите нощем, да не ви е страх. Дене е по-опасно. Страх ви е вечерно време да ви не хване някой. Възможността вечер да ви хване е по-малка, отколкото денем. Лошите хора знаят това. Лошите хора никой няма да ги хване нощем, денем ги хващат. Тъмнината говори по-малко, светлината говори повече. Светлината казва: „Ако ти си направил някое престъпление, иди при сестра ми, тъмнината – ще те скрие. Аз и да искам, не мога да те скрия. Кой как дойде, ще те издам. Тя е по-добра, може да те скрие. Тогава искам да бъдеш смел и решителен, ако искаш да страдаш, остани при мене. Ако не искаш да страдаш, да идеш при сестра ми. Тя ще те скрие."

Когато вие не искате да страдате, идете при тъмнината. Когато останете при светлината, ще страдате, но ще изправите вашите погрешки. В тъмнината няма да страдаме, но и погрешките не могат да се изправят. В светлината може да се изправят погрешките, може да изберем условията или други методи. Човек може да страда или да не страда. Но в страданието придобива нещо – изправление. Ако избягваме страданието, няма изправление.

Сега по някой път казвате: „Кога нещата ще се подобрят?" Нещата може да се подобрят в един ден, или сутрин, или вечер може да се подобрят. Или нещата може да се подобрят в една седмица, или в началото на седмицата, или в края на седмицата. Може да се подобрят в един месец, или в началото, или в края на месеца – не както е турен в календара, но според движението на Месечината, в началото, когато Месечината става видима или в края, когато Месечината става невидима, може да се поправят. Или Земята когато

завърши един кръг, може да се подобрят. Те са три мерки, с които се мери 365 дни. Ако разбираш закона, всякога може да подобриш своето положение. Всеки ден носи в себе си известни възможности.

Когато обичаме един човек, когато любим един човек, той знае, без да му говорим. В Любовта има светлина, в Любовта има топлина, в Любовта има сила, в Любовта има богатство, има всичките възможности. Някои искате да скриете Любовта, че обичате. Щом светиш, ти обичаш. Щом грее Слънцето, показва Божията Любов. Бог го направил да свети и изявява своята Любов и тази Любов постоянно иде и ни въздига. От Любов въздухът се движи и влиза в нас. Водата се движи по Божията Любов. Тази вода влиза и от Любов всичката мръсотия, която е оставена, прощава и очиства. Хлябът заради тази Любов се жертвува.

При това казваме: „Има ли Господ, няма ли Господ?“ Всичко наоколо е все Любов. Когато един човек ви мъчи, то е пак от Любов. Майката, която хване детето, то плаче, тя го изчисти. Някой път му взема нещо и му дава по-хубаво. То плаче, че му взема. Взема орехите, които са от 2–3 години, и му дава орехи пресни, от тази година.

Мнозина искат да се освободят от старите идеи. Някои от тях са мухлясали. Ябълките са хубави, но са изсъхнали. Онези новите желания, новите мисли, новата сила в света, която иде да обновява – туй ново всички трябва да възприемем. Казвате: „Едно време как е живял дядо ми.“ Оставете как е живял едно време вашият дядо, вашите прадеди. Христос казва: „Преди да беше Авраам, Аз бях. Авраам рад би бил да види този ден. И видя го и възрадва се.“ Във времето на Христа беше Авраам. Той видя Христа и се зарадва. Авраам не остана да чака, но се зарадва. Кой беше този Авраам? Вие ще го намерите в Евангелието. „Сега освобождаваш Своя раб.“

Не искам да говоря преди 2000 години, във времето на Христа, какво е било. В света християнството е преживяло два Божествени деня. Трябва да преживее 7 деня – една седмица. Християнството има

най-малко запас от 7000 години. Вие ще минете вашия златен век, ще минете вашия сребърен век, ще минете вашия меден век. Сега Русия е в своя железен век. България ако се въздига, то е по причина, че е в златния век. Следователно кредитират я във всичко. Един ден, когато влезе в своя железен век, да има кой да ѝ помага. Русия е в железния си век, затова са тия нещастия. Ще минем през епохата на Истината, ще минем през епохата на Любовта и през епохата на Мъдростта. Ще минем през епохата на живота, през епохата на знанието и през епохата на свободата.

Какво чака младият момък? Иска да стане възрастен. Възрастният – да стане стар. Младият като млад да се ползува, старият като стар да се ползува и възрастният като възрастен да се ползува. Каквито сте като млади, такива ще бъдете и като стари. Не вярвам, че в младини ще бъдете по-глупави, пък в старини – по-умни. Аз съм на особено мнение по този въпрос. Какъвто е човек в младини, такъв е и в старини, нищо не се изменя. Само че в старини маскира нещата. Като дете е откровен, вижда всичките погрешки. Като стар крие погрешките си, минава за набожен.

Мен ми разправяше един български свещеник, казва: „Хората ме мислят за набожен, проповядвам пост. Един дявол ме кара да накарам попадията през всичките пости два–три пъти да ми заколи ярка, да я сготви с оризец с лимон, хубава супа, ще тури воденицата на ситно нарязана, като ям, стане ми приятно.“ Сега всички ядат пиленца и минават за праведници. Не е лошо, не обвинявам. Този свещеник казваше: „Той Господ ще ми прости, попска шмекерия. Не искам да науча другите да ядат, защото ще пострадат моите интереси. Казвам: „Не яжте“, ако всеки яде по три пъти кокошчици, хиляди кокошки ще пострадат по моето учение. Не съм още до вегетарианството. Имам две неща, от които не съм се освободил. Едното е тютюнът. Когато влизам в църква, 24 часа не бутам, нямам желание. Щом свърши службата на обед в неделя, запаля цигарата. От събота на обед до неделя на обед нито една цигара не паля. Щом свърша службата,

веднага запаля. От този тютюн не зная как ще се откажа. Като ида горе, няма тютюн, какво ще правя? Няма откъде да се купи. После, и кокошки в оня свят няма. Какво ще правя с тия кокошки?“ Тук ще ядеш, но като идеш в оня свят, няма кокошки, няма пилета. И попадията няма да я има, да я кара да коли кокошки. Казва: „Аз не коля кокошките, но попадията тури кокошката, отреже ѝ главата.“ Аз я утешавам, казвам: „Аз ще се помоля на Господа, Господ да ти прости греха. Не си ти виновната, аз съм виноват. Че ако наказват, мене да накажат.“ Духовит свещеник! „Аз съм виновен. Попадията е много добра, защото от Любов към мене коли кокошките. Като ѝ кажа: „Режи главата!“, тя реже и готви. Тя го наготви и ще ме накара да го вкуся, ще ме пита дали е вкусно и дали е добро на сол. Тя не яде.“

Сега някой може да се ползува. Това не е опитността на един поп, но на много. Не е лошо да се яде една кокошчица или пиленце. Но туй пиленце ще влезе вътре в тебе и ще започне да рови в тебе. Който много кокошки яде, Истина не може да държи. Тези, които много кокошки ядат – има такива стари баби, те са вестникари, които ходят да разправят новини. Дойде в къщи, казва: „Ще ви кажа нещо ново: нашият свещеник отишъл на хаджилък. Никому да го не казвате.“ Ще иде на друго място: „Нашият свещеник отишъл на хаджилък, никому да не го казвате.“ Вечерта цялото село знае, че свещеникът отишъл на хаджилък.

Хубаво е, ако си направил нещо [добро], да го разказваш, но ако си направил нещо лошо? Трябва да държиш някои неща в тайна, които са чисти, да се не опетнят. Не е лошо да показваш хубавото, но да го не пипат. Тук, като видят някоя дреха, искат да я пипат. Ще я омърсят. В странство никога не пипат. После, слушаш някой, че си казва мнението – не коригирай мислите му. Туй, в което ти 101 процента не си убеден, остави го, не го коригирай.

Ако човек, след като яде месо, е здрав, нека яде. Ако човек, след като яде вегетарианска храна, се разболява, да яде месо. Нека плаща

за бъдеще. Ако човек, след като яде вегетарианска храна, е здрав, нека яде. От хиляди години не само животните, но и хората ядяха. Едно време, като се биеха и убиваха, и враговете си изядаха. Колкото души убият, изядат ги. Ние сме се избавили от едно голямо зло в света – яденето на човешкото месо. Толкоз диференцирано е, че внася голяма зараза.

Аз искам да ви кажа причината, дето не трябва да ядем месо, в какво седи. До известно време, докато сме слизали за животни надолу, като сме яли месо, можем да поправим погрешките – те се ползуват, и ние. Понеже човечеството е подело по обратен път на животните – животните още слизат и има хиляди години да слизат, а ние възлизаме –, следователно месната храна служи като голяма спънка за подигането на човека. Месото е, което създава тия големи страдания, които хората имат. Те образуват едно вълнение в умствения свят, дето се образуват всичките болести. В тях се образува голяма омраза. Омразата е, която ражда най-силните отрови. Хора, които ядат месо, постоянно се заразяват.

Бъдещата раса трябва да се откаже съвсем от месото. Който не се откаже, ще остане назад. Който иска да влезе в Царството Божие, ще се откаже, защото Царството Божие не е ядене и пиене. Когато Моисей извади евреите, учеше ги манна да ядат и те не искаха. Стана ли нещо от тях? Не са готови. После Моисей им позволи да носят жертвоприношения. Свещениците ядяха най-вече месо, най-хилавото месо вземаха с вилушки.

Следователно животът, който Бог ни е дал, да му дадем онази храна, която Бог е отредил заради нас. Всеки да носи онова облекло, което Бог е приготвил заради нас. Всеки от вас да носи краски, които обича. Никога не носете краски, които не обичате. Червеният цвят е хубав, жълтият цвят е хубав, зеленият, синият, ясносиният, виолетовият е хубав, черният е хубав. Черният при какви условия е хубав? Щом си нервно изтощен, носи черен цвят, той поглъща

всичките лъчи. Ако си много активен, носи бял цвят, той издържа. Всеки цвят е на място.

Всичко да бъде по свобода – онова, което умът схваща, онова, което сърцето схваща и онова, което волята схваща. Или – да носим дрехи по съвета на Истината, по съвета на Мъдростта и по съвета на Любовта. Онова, което Любовта ни съветва, онова, което Мъдростта ни съветва и онова, което Истината ни съветва, да носим. Тогава дрехите ни ще бъдат царствени. Един човек, облечен в Истината, има дреха. Един човек, облечен в Мъдростта и знанието, има дреха. Един човек, облечен в Любовта, има дреха. Считайте всичко туй най-хубавото, което човек трябва да носи.

„Не е ли животът по-драгоценен от храната?“ Да благодарим на Онзи, Който ни е дал живота. Той иска да носим най-хубавото. Ако Той е облякъл райската птица в най-хубави дрехи, не ще ли облече нас повече? Ако Той ни е дал тялото, не ще ли ни даде храната, която е необходима? Ще ни даде. Следователно, да станем разумни в света в името на Истината. Да станем разумни в света в името на Мъдростта. Да станем разумни в света в името на Любовта. Да изпълним Волята Божия на Земята.

Три неща са ви потребни: Сутрин като станете, приемете първия лъч на Любовта в сърцето си. Сутрин като станете, приемете първия лъч на Мъдростта в ума си. Сутрин като станете, приемете първия лъч на Истината в душата си.

„Отче наш“

8-а беседа, държана от Учителя на 15.XI.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ВРЪЗВАНЕ И РАЗВЪРЗВАНЕ

„Отче наш“

Ще прочета 18-и, 19-и и 20-и стих от 18-а глава от Евангелието на Матея.

„Духът Божи“

Две неща има в света, с които мъчно се справяме: С малките деца, които се раждат, мъчно се справяме и със старите хора, които са на 120 години, и с тях мъчно се справяме. Много взискателни са те вече. Младият никакъв съвет не чува и старият никакъв съвет не чува. Слиза младият от един свят и всичко тук му се вижда особено, тепърва има да се приспособява. Най-първо го удари на плач.

Ние живеем в един век, наречен културен. Постоянно даваме си мнението за всичко. Защо духа вятърът? Духа, защото духа. Разпокъсал сума листа, клончета, кому ще се сърдиш? Вятърът духа и по закон не може да го дадеш под съд. Счупи някакво дърво, направи някаква пакост, катури някой човек. Дойде студът, този измрази, онзи измрази, осакатил някого – кого ще хванеш да го съдиш? Ял си някаква неестествена храна, осакатила те – кого ще съдиш? Няма да го хванеш. Някаква мисъл влезе в главата ти, причини ти пакост – не може да я съдиш. Всички казват: „Да го съдим!“ Кого ще съдиш? Ние, съвременните хора, гоним Михаля по горите. Духа вятърът – ще кажеш: „Духа, защото това му е работата, много добре си върши работата, когато духа.“ Кого ще съдиш? Не се занимавай с него, нищо не му казвай. Не го съди. Тогава де е гаранцията?

Казваме: „Защо туй да ми се случи?“ Че кой ти е крив, защо дойде на Земята? Ако не беше дошъл, не щеше да ти се случи. Дошъл си, случило ти се е. Ти идеш на Земята, случило ти се нещо, ти искаш законите на Земята и на природата да се изменят заради тебе. Че

някой голям човек дошъл на Земята, случило се. Че както бедният умира, така умира и богатият, и владиката, и царят, и патриархът – с каквато и дреха да го турят, че смъртта го намира, че разчопли, всичкото ще вземе. Египтяните, които балсамирваха своите мъртви, и царете балсамираха, и своите учени хора балсамираха, и владиците и поповете, понеже казваха: „Защо да се мъчат, да са готови телата им да оживеят, да не си създават наново тия тела." Сега трябва да ги търсят из английските музеи и т.н. Има една мумия, която причинила нещастия на всички, които се докоснали до нея, от единия до другия край. Кой как я вземе, все нещастия причинява. После, има такива скъпоценни камъни – който го е взел, не е харосал. Казва: „Защо да не се случи?" Що ти е този камък, защо ти е тази мумия?

Влезе някой бръмбар на някоя мома да се жени за някой момък и оттам насетне дойдат ѝ всичките страдания. На някой момък момата влезе. Що ти трябва? Господ направил този момък, да му шета, слуга да му стане, да му върши работата, че ако му остане време, да се разговаря с нея. Тя иска да го отстрани от неговата работа. Той дошъл да се учи, тя иска да обърне внимание на момата. Не може тази работа.

Сегашните хора, като видят двама, казват: „Хайде да ги оженим." Че какво ви дава право да ги жените? То не е ваша работа. Хората нямат право да женят никого, нищо повече. Тия двама може да се женят, но вие да ги жените – оставете тази работа. Защо има толкова развалени бракове? Защото хората ги женят. Българите казват: „Или се млад жени, или се млад калугери." Другояче, дяволът ще те ожени.

Сега искам да ме разберете. Не съм против вашето мнение. Вие искате да извършите Волята [Божия], но по вашему. Ето къде е глупавото. Един постил 40 дена и като отпостил, наял се хубаво и умрял. Че постил, е хубаво, но че ял, не е хубаво. 40 деня като постиш, не трябва да ядеш, но ще вземеш едно зрънце грозде, ще го нарежеш на четири части, вземеш едната част в устата си, после втората, третата. Той се наял изведнъж и умрял. Казва: защо да умре? Защо

постил? Умира, защото постил. Ако не беше постил, щеше да бъде жив.

Сега навсякъде слушам, всички говорят, бащата иска да има добри синове – добро е желанието. Майката иска да има добри дъщери, учителят иска да има добри ученици, господарят иска да има добри слуги, мъжът иска да има добра жена, жената иска да има добър мъж – отлични желания са тия. Най-първо господарят трябва да се научи как да се обхожда със своите слуги. Най-първо бащата трябва да се научи как да ражда добри синове. Майката трябва да се научи как да ражда добри дъщери. Не само да бъдеш грънчар, но добри грънци да знаеш да правиш. Ако за грънците си добър грънчар, колко повече за човека. Ако не си майстор грънчар, не се занимавай, защото ще фалираш съвсем.

Сега имаш една вяра. Защо ти е една вяра, която не може да ти помага? Защо ти е една религия, която не може да ти помага? Защо ти е една къща, която тече, мухъл има, навсякъде молци има, мишки има, какво ли няма вътре – защо ти е такава къща?

Христос дава един подтик какво може да вършите. Христос казва на учениците си: „Всяко нещо, което вържете на Земята, ще бъде вързано на Небето.“ Но не казва с какво да се върже. Да се върже, но с какво да се върже? Ако един човек вържеш с въже, мислиш ли, че е вързан? Едно куче като вържеш с въже, го прегризва. Някой може да умре вързан. Даже с вериги да свържеш някой човек, сега лесно се отърват от веригите, има такива лампички, че като ги тури, стопяват се халките. Няма нещо, с което може да вържат човека. Какво подразбираме ние да го вържем? В света има само едно солидно връзване. Всички други връзвания са залъгалки и губене на време. Ако свържеш един човек с вълна, изплетена от нишките на Любовта, не се къса. Ако имаш една овца, която те обича и ти я обичаш, израсне вълна на гърба ѝ, че с тази вълна изплетеш едно въже, когото вържеш с него, той е вързан вече, когото развържеш, е развързан.

Сега за думите „връзване“ и „развързване“ нямаме еднакви понятия, за „отвори“ и „затвори“ нямаме еднакви понятия. Казваме: връзвам – много добре, ами като го развържеш, отношението е същото. Една врата, като я отвориш, ще излезеш и после ще я затвориш. Като я отвориш втори път, пак ще я затвориш. Този, когото развържеш, втори път ще го вържеш. Той ако рече малко да шава, пак ще го вържеш. Като се подчини на закона, пак го отвържеш. Хората не схващат така – мислят, като се развърже веднъж, не се връзва. Временно е, веднъж ако вървиш по закона на тия нишки, връзване и развързване ще има. Ако не може да се развържеш, ще мязаш на голям петел, който се уплел в кълчища. Гледа се, кълве, кълве, уплел си краката, махмузи има, кукурига, но и то не го освобождава. Кокошките гледат наоколо, но и те не може да го освободят. Казва: „Голямо чудо е туй.“ Най-после иде разумният господар, та го освободи от кълчищата.

Кълчищата в нас са необработени постъпки, мисли и желания, които ни спъват в живота на всяка една стъпка. Да кажем, че има някой с тояга ви бие. Къде е вината: в тоягата ли е вината или в онзи, който ви бие? Знаеш защо ви бил.

В света има две въжета, които се правят: едното – направено от вълната на Любовта и едно въже, което е изплетено от безлюбието. Ония, лошите хора, Господ ги е свързал с тия въжета на безлюбието. Искаш да се покажеш много милостив. Развържеш го. Той ви намери с тоягата, наложи ви. Срещнах един ден едного, казва:„Защо да ме бие?“ Хубаво, защо да те бие? Ти не позволяваш. Ами ти да биеш жена си позволяваш ли? Казва: „Тя трябва да позволи.“ Не съм срещал, дето баща да е бил сина си, че синът да не го бил. Ако бащата мисли, че с биене възпитава сина си, той е на крива посока. Ако го бие, има един бой на Любовта, той е съвсем друг. Онзи пее, как бие. Поетът, който едно време се е учил да бие хората, разбрал, че сега бие книгата – пише. Написаните редове са боят. Хората, като четат неговия бой, хора стават. Куплетите са въжета, някой път 4 куплета,

някой път 6, 7, доста дълги въжета. На туй въже отгоре какво трябва да се прави?

Сега често казвате: Христос как пострадал. Аз съм виждал проповедници, като проповядват, сълзи им текат за Христа. Виждал съм религиозни хора, набиват човека хубаво по Моисеевия закон. Проповядва Христа, а поддържа Моисеевия закон.

Какво е допринесъл боят в света? Единственото нещо, което боят направил, е че натрошил много камъни за градеж, че много прах се е образувал, че могат да се направят керемиди. Виж, туй не може да се откаже. Но боят досега не е дал живот никому. В Стария завет има един пример – пророк Елисей след като умрял, след време в неговия гроб турили друг умрял и като го турили върху пророка, мъртвият оживял. Пророкът казва: „Не го искам тук, да си върви!“ и да се освободи от него, оживил го. Казва: „Да си вървиш, при мене да не седиш да ме безпокоиш!“ Превеждате го като факт, че като сложили умрелия на костите и той оживял. От зор пророкът казва: „Господи, освободи ме от този. Едва се освободих от хората, и този дойде при мене.“

Сега ще ви наведа друг анекдот, ама няма да се докачите. Един имал много умна жена, пък сприхава, много пъргава била и по-силна от мъжа си, че му давала урок като учител – натупвала го. Той се молел да му прости, тя го биела. Той се моли за прошка. Един ден [тя] не знае какво да прави, казва: „Дотегна ми да те бия. Ако не се поправиш, ще се хвърля в кладенеца.“ Дотегнало ѝ да го бие, ще се хвърли в кладенеца да се освободи от него. Казва ѝ: „Не прави това, ще търпя още. Как да те изгубя?“ Един ден се хвърлила в кладенеца и той отгоре плакал, плакал. По едно време гледа, един дявол бяга от кладенеца. Дяволът, който е черен, побелял и хукнал да бяга. „Що бягаш?“ – казва му. – „Една жена, както виждаш, за половин час ми побеля главата, морализира ме, не се търпи. Избягах.“ Мъжът, който бил толкова бит, поумнял. Казва: „Понеже жена ми изплаши дявола.“ Иде му на ум, като иде при някой болен човек, казва: „Жена ми иде!“

и всичките дяволи бягат, оздравява човекът. Могъл да лекува всичките болести, понеже всичките болести от дявола се образуват, всичките избягват и човекът става здрав.

Казвам: Ние, съвременните хора, трябва да извлечем една поука. Ние вземаме жената, създаваме една жена, която не съществува. Казват: „Жената е лоша." Щом жената е лоша и Адам е лош – жената излезе от Адама. Но Адам, аз го виждам, имаше много добри чувства. Като направи погрешка неговата другарка, казва: „И аз съм виновен, и аз ще вървя с тебе. Туй, което си направила, то е в мене. Аз направих същата погрешка. Нека вървим извън рая, да се научим. Като се научим как да живеем, ще се върнем пак в рая".

Нито мъжът е виновен, нито жената е виновна. Под думата „виновен" разбираме „прощава им се". Бог пита Адама: „Да не би да си ял?", не го пита: „Яде ли?" Казва: „Ядох." Казва: „Кой ти каза, че си гол, да не би да си ял от плода?" – „Ядох." Адам веднага казва: „Жена ми, която ми даде, понеже Ти я направи, доверих се на нея." Господ не му казва нищо. Отива при жената: „Ти защо яде?" – „Онази змия, която Ти си направил, тя ми даде. Че Ти я направи умна." Казва: „По Твоята воля е." Остави въпроса – и на нея не каза нищо. Тогава каза на Адама: „Ще работиш много, ще страдаш много." На жената казва: „Ще раждаш, много ще страдаш." На змията каза: „Понеже ти си направила това, твоята глава ще бъде смазана."

Който прави прегрешението на Адама, ще оре земята, малко ще му дава. Последствие е това. Който прави прегрешението на Ева, [Бог му] казва: „Ще раждаш деца и ще ти умират." Който върши прегрешението на дявола, главата му ще бъде смазана. Никой не може да се освободи от три последствия в живота: ако носиш постъпките на Адама, ще ореш, ако носиш постъпките на Ева, ще раждаш, ако носиш постъпките на змията, главата ти ще бъде смазана.

Сега време е, когато всички религиозни хора трябва да мислят тогава как е Господ създал света. Време е, когато хората трябва да

знаят защо Господ създаде света и своето предназначение. Ние сме създадени, за да работим по закона на волята Божия, да служим на Бога от Любов. Вън от живота нямаме никакъв смисъл. То е само промяна, понеже никакъв резултат няма. Самото Евангелие поддържа, че само човекът на Любовта може да стане наследник. Само човекът на Любовта може да се роди от Бога. Писанието казва: „Роденият от Бога грях не прави.“ За да се роди от Бога, той трябва да е роден от Любовта. Ако не си роден от Бога и не си роден да жертвуваш всичко, то значи, че си роден по плът. Роденото по плът, плът е, а роденото по Дух, Дух е. Под „роден“ разбираме човек, който е роден по Любов.

Сега съвременните хора имате спор за религиозни въпроси. Има спорове религиозни. „Ти в какво вярваш? Какво е твоето вярване за Христа?“ Има хиляди вярвания за Христа. Казва: „Какво мислиш за Христа?“ Казвам: Остави този въпрос. Христос казва тъй: „Никой не познава Отца, тъкмо един Син, и никой не познава Сина, тъкмо един Отец.“ Ние съзнаваме, че Бог е Любов, имаме възможности да се учим. Бог като ни изпитва, съзнаваме, че Той ни е създал, за да се учим.

Три неща има [за] Бог [, които човек трябва да] съзнава едновременно: първо, че ние имаме привилегията на Неговата Любов, имаме привилегията на Неговата Мъдрост и имаме привилегията на Неговата Истина. Значи, привилегията от Любовта Му е животът, който ще получим. Привилегията от Мъдростта е знанието, което ще получим. Привилегията от Истината е свободата, която ще добием. Защото ако не добием живот, ако не добием знание и ако не добием свобода, какво вършим в живота? В Божествения свят такива работи няма. То е един свят съвършен. Всички същества, които са там, са съвършени, живеят във вечна Любов, във вечната Мъдрост и във вечната Истина. За хора не може да се говори в Божествения свят.

Та казвам: Ние, религиозните хора, с какво ще се препоръчаме пред Бога, кажете ми? С какво ще се препоръча една мома пред един

момък? Или с какво може да се препоръча един момък пред една мома? С какво може да се препоръча една майка пред дъщеря си и пред сина си? С какво ще се препоръча бащата пред своите синове и дъщери?

Единственото нещо, с което можем да се препоръчаме, е Любовта. Момъкът казва: „Обичам ви!“, готов е да се жертвува заради нея. С туй се препоръчва. Че другите работи са съществени: може да е красива, може да е силна, може да е богата, всичко може да има, но единственото нещо, с което се препоръчва, е Любовта. С какво ще се препоръчаме пред Бога? Ако младата мома може да се препоръча, защо ние, духовните хора, да се не препоръчаме с Любов?

Често ние казваме, че ние сме свободни. Но трябва да знаем какво нещо е свобода. Ние, съвременните хора, се самозаблуждаваме. Не сме свободни. Ние сме толкоз свободни, колкото е свободен един народ, който е хвърлен. Един аероплан из въздуха ходи, но друг го кара. Един кон е свободен, но друг го кара, има някой да го кара.

Свободен човек е, който не можеш да го ограничиш. Някой казва: „Ти си свободен.“ Казваш: „Не съм свободен.“ Свободен ли е наемателят? Изпъжда го хазяинът или повишава му наема, той се тревожи. Някое писмо си изгубил, тревожиш се. На свободния писмата не се губят. Свободният човек има своите неща. Той не се нуждае от нищо, всичко има. Той е свободен да помага на всичките хора. Всеки човек, който е готов да помага на всичките хора, той е свободен. Онзи, който чака да му помагат, той не е свободен. Не че е лошо. Но защо ще се самоизмамваме – не сме още свободни. Сега по този начин като ви говоря, вие казвате: „Ние какво ще правим?“ Защо трябва да се самоизмамваме, че сме свободни?

Не трябва да се лъжем, не трябва да бъдем като онзи българин – не че искам да правя упрек, но ето къде е заблуждението. Един българин се хвалил в селото, че знае турски. В селото никога не идвали турци. Той казвал: „Аз зная турски език, само да дойде турчин.“ Дохожда в селото един аянин, нещо като българския

началник или съдия. Дошъл кадията в селото. Казват: „Да кажем на този българин.“ Повикали българина. Той му говорил, говорил. Най-после го питали селяните какво казва. – „Иска един съдран сак, не зная защо му е.“ Приел го кадията, говорил му пак и българинът казва: „Откъде му дошло на ум, иска една коза, сляпа с едното око.“ Кадията казва: „Този българин е много умен.“ Тълкува турчинът. Доста патил този българин, иска да покаже: „Вие този сак може ли да поправите, на тази коза вие окото може ли да излекувате?“ Кадията му говорил на турски и му казва: „Работа на Господа е това, ние не сме дошли да поставяме очи и човешките съдрани работи да поправяме. Ние не искаме сакове.“ Най-после кадията се докачил, ушил на Стояна две плесници, казва: „Бива, бива, ама такава шега не бива.“ Питат го селяните защо го бие, казва: „Наддумах го, не може да ми отговори.“

Ударил му две плесници – едната за козата, другата за сака. Говорил е турчинът, но той нищо не е разбрал, каквото му е говорил. Турчинът ето какво говорил на българина: „Стояне, идем отдалече. Да се заколи едно агне, да се опече. Да се направи една хубава баница, после да има джибренка. От агнето да се направи хубава супа, с ориз да се направи.“ Нему на ум не му иде какво му разправя кадията.

Ние, съвременните хора, разбираме живота като този българин (наричам го С.): мислим, че се нуждаем от сак, да хващаме риби, или от някоя сляпа коза, понеже по-евтино се продава. Казва: „И с едно око може.“ Не. Поляризиране има на очите. Очите менят се постоянно. Ако вие сте наблюдавали очите денем, едното е положително, другото е отрицателно. Сутрин действува дясното око, вечер – лявото. На другия ден сменят се, едното е положително, другото става отрицателно. Има смяна на очите, почиват си. Имаме също две уши, с едното възприемаме, с другото предаваме. И мозъкът, и той е двоен. Дробовете, и те са двойни. Сърцето има две камери. Не можеш да се избавиш от силния принцип и мекия.

Христос казва: „Онзи, който връзва“ – той е силният принцип. Силният човек на Земята и на Небето е силен. Слабият на Земята и в Небето е слаб. „Каквото развържете на Земята, ще бъде развързано горе.“ Щом отворите вратата на Земята, и в Небето ще бъде отворена, щом затворите вратата на Земята, и горе ще бъде затворена. „В Небето“ в дадения случай значи: то е в твоята мисъл – това е Небето. Земята в дадения случай е сърцето. Това, което става в сърцето, винаги подкрепя човешкия ум. Ако не е сърцето да изпраща кръв на човешкия мозък, престава всяка деятелност. Постоянно сърцето изпраща кръв в мозъка, храни го. Мислим, че сърцето е независимо, няма нищо общо с нашите чувства. Мислим, че умът е независим, няма нищо общо с нашия мозък, няма нищо общо с човешката мисъл.

Има Любов – тя е единственото нещо, което можем да пазим в себе си в едно здравословно състояние. Аз говоря за Любовта. Любовта на Земята е здравословно състояние. Без Любов, то е анормално състояние на Земята. Любовта е едно здравословно състояние, при което човек може да живее.

Сега трябва да отличаваме. Земната Любов има известни качества. В земната Любов има особена правилна обмяна. Каквото дадеш, толкоз и ще вземеш. Не мислете, че само трябва да вземате. Ако очакваш само да те обичат хората, след време ще те намразят. Всеки човек, който ти направи услуга, ти трябва да му се отплатиш. Във всичките хора има туй желание. Всеки човек, като му се направи услуга, иска да се отплати. Ако приемеш каквато и да е услуга, и ти ще му се отплатиш. Четеш една хубава книга – като прочетеш тази книга по закона на земната Любов, ще благодариш на този човек, който я писал. Ама ти мислиш, че си взел книгата с пари. Туй, което написал, което напечатал, с пари не се купува. Синът трябва да благодари на майка си, че го е родила. Да благодари на баща си, колко енергия е изхарчил баща му. Един слуга трябва да благодари на господаря си и господарят трябва да благодари на слугата си за това, което той свършил заради него. Отношенията са взаимни. Казва

слугата: „Аз му слугувах.“ Но и ние трябва да слугуваме – когато слугуваме на другите, слугуваме на Господа, Който живее в тях. Слугата слугува на Господа, Който живее в господаря. Господарят трябва да уважава слугата си, понеже Бог живее в неговия слуга. Господарят и слугата, те са само имена. Много пъти слугата седи много по-горе от господаря в знание, в благодарност, в постъпки.

Сега, по някой път ние се самозаблуждаваме, мислим, че може да направим сами много нещо. Човек на Земята не може нищо да свърши. Казва: „Мене не ми трябва никакъв Господ.“ Как никакъв Господ не ти трябва? „Мене не ми трябва никаква жена.“ Как никаква жена не ти трябва? „Мене не ми трябват никакви деца.“ А, не! Значи тебе ти трябваше една майка да те роди. Щом те роди, вече нищо друго не ти трябва. Ще се намериш в една задънена улица. Ще дойде време, когато нито една жена няма да иска да те роди, тогава? Ще дойде време, когато нито един баща няма да иска да те роди. Ще искаш слива да станеш – няма да искат да те посеят. Като те посеят, трън ще станеш. [Според] моите схващания, тия тръне са изгонени души, които са станали тръница. Аз им зная престъпленията, защо са станали тръница. Зная защо са станали черешите череши, сливите, ябълките – цялата история зная. Много хубава история е. Онези, красивите цветя, красивите плодове, те са форми, които са се жертвували по Любов в света и Бог ги благославя. Те имат много по-голямо бъдеще, отколкото някои хора, които са на Земята.

Ще кажете: „Това е заблуждение.“ Хубаво, всичките тия теории, които имат хората, верни ли са? Кой е ходил да проверява какво има в Небето? Някои казват преди 2000 години какво е казал Господ. Аз се интересувам какво днес казва Господ, не преди 2000 години, но сега какви са Неговите закони. Аз не се интересувам какви са били плодовете преди 5–6 000 години, но сега какви са плодовете, които Бог ги е създал. Аз не се интересувам от големите мамонти, които оставиха своите кости, но аз се интересувам от сегашния живот, интересувам се от сегашните риби, много повече се интересувам от

сегашните дървета. Всички трябва да ни интересува сегашният живот. Мене ме интересува сегашният въздух, мене ме интересува сегашното Слънце, което изгрява, интересуват ме звездите, интересуват ме сегашните жени.

Под думата „красив“ човек аз разбирам един чист човек, защото само чистотата носи красота. Без чистота красота няма. Под думата „красив“ човек аз разбирам чист човек. Под думата „чист“ човек аз разбирам разумен човек, добър човек и силен човек. За мене чистият човек е разумен човек. Всяко нещо, което го прави, [го прави] без оглед на каквото и да е користолюбие. Какво се ползуваме ние, ако изопачаваме? Казва: „Той иска да заблуждава хората.“ Какво се ползувам, ако заблудя хората? Ако заблуждавам хората, ще се намеря само в задънена улица. Ние мислим, че в заблудата може да спечелим повече. Има един свят, дето няма заблуждение. Слепите хора може да ги заблудим. Заблуждаваме слепия, че свещите горят – не вижда човекът. Човек, който гледа, никога не можеш да го заблудиш. Той вижда, казва: „Не гори тази свещ.“

Да ви приведа пример – има неща, които не могат да се заблудят. В древността имало един шах на Индия, който бил много щастлив, искат да му направят дреха, без да е пипана от човешка ръка. Всичките мъдреци, които били около него, казали, че не може да се направи такава дреха. Явява се един, който казва: „Аз ще ти изтъка такава дреха, дайте ми средства.“ Направил стан, започнал видимо да снове, но преждата не се виждала, започнал да тъче, но платът не се виждал. Праща шахът министрите си да видят дрехата. Те виждат как хвърля совалките, но не виждат плата. Казват на царя: „Много хубаво е насновано, много хубаво се тъче.“ Онзи тъче 20–30 деня. Всички казват, че платът е много хубав. Явява се един със своите ножици, който ушива дрехата, след като я скроява. Облича царят дрехата и всички казват: „Много хубава е дрехата на царя.“ Като минава едно дете, извиква: „Царят е гол!“

Сега разбирайте. Искам да ме разберете добре. Защо художниците не рисуват Христа с мантия, но го рисуват гол на кръста? Има голота, която е грозна. Има голота, която е красива. Ако вие повишите трептенията на човешкото тяло, ако вие повишите температурата на тялото на 100 000 [градуса], човекът ще светне. Тялото няма да бъде такова. Ще имате много красив човек, ще има много хубава, красива дреха около себе си.

Та казвам: Ние, духовните хора, не трябва да се самоизлъгваме. Седиш, казваш: „Не съм толкова лош, добър съм." Аз, ако искам да видя дали съм добър или не, ще направя следния опит: Ще посадя една ябълка, или круша, или слива. Ако тази слива ражда много хубави плодове, няма нито един червей, всичките плодове са чисти, листата остават неопарени, аз съм добър човек. Но ако някои от сливите са наядени, ако листата са опарени, аз зная, че още ми липсва нещо. За мене ако искам да правя опит, може да правя.

Често ме викат някъде да лекувам някого. Казвам: Аз може да ви помогна, ако имате вяра, и то донякъде. Ако има поне един човек, когото обичате, може да ми помогне, ако няма кого да обичате, не мога да ви помогна. Казвам: За да помогна, някой път аз искам един човек с трезвен ум, умът да не е раздвоен и сърцето да не е раздвоено и волята да не е раздвоена. Аз мога да му помогна. Щом умът е раздвоен и сърцето е раздвоено, не мога да помогна. Пък някой път някои хора трябва да си заминат за другия свят – освободят се от затвора. Има хора, които са родени и в затвор живеят. Дошло му времето да го пуснат от затвора. 20 години живял там, пускат го, за да дойде да се роди втори път, свободен да бъде. Какъв е този живот, да бъдеш сляп или глух? Ако искаш да развиваш добродетели, разбирам, но такъв живот не разбирам. Ако не можеш да ядеш сладко своя хляб, ако не можеш сладко да пиеш вода, ако не можеш сладко да възприемаш своята светлина и всичките други блага, какъв е този живот? – „Така Господ е направил."

Оставете тия лъжливи философии. Бог е създал отличен живот в рая на хората, но те не можаха да издържат на онези условия, които той изисквал. Сега Христос казва: за да влезем в рая, да се отречем от всичкия този живот на Земята. Не от добрия живот, но от онзи живот, който носи всичките престъпления. Не е ли престъпление онзи син, който иска баща му да умре, че да му остави наследство? Не е ли престъпление, когато онази дъщеря иска майка ѝ да умре, че да може да ѝ остави наследство? Не е [ли] престъпление един ученик да иска да умре учителят му, че той да му вземе мястото? Не е ли престъпление един слуга да иска да умре господарят, че той да се намести на мястото му? Не е ли престъпление да иска един вярващ да умре свещеникът, че той да вземе мястото му и да стане свещеник или владика? Че какво служене на Бога е то? В служенето, в религиозните отношения хората нямат Любов към Бога. Не че нямат Любов, но тази любов е човешка.

Сега не искам да съдя. Аз не съдя нещата, но само ги разглеждам. Показвам един червен цвят защо е червен. Показвам един жълт цвят защо е жълт, един син цвят защо е син. Аз не правя червения, жълтия, синия цветове. Пък един червен цвят е такъв, какъвто е направен от природата – чист цвят.

Цветовете са в три октави, в три степени. В третата октава цветовете показват едно възвишено състояние. Най-хубавите чувства, най-хубавият живот, който човек може да има, то е червеният цвят. Онзи, красивият жълт цвят са най-хубавите мисли, които човек може да има. Синият цвят показва най-хубавата сила, която владее – може да я тури за добро на другите. Синият цвят не сте го виждали. Ако го видите, той е може би сто пъти по-красив, отколкото го виждате на небето. Ще го видите, блика, блика светлина, синкава светлина излиза. Тази светлина като блика, подбужда те да направиш добро. Трепериш да направиш добро и на най-малката мушица, радваш се, че можеш да направиш добро. Ако синият цвят не те стимулира да направиш добро, ако жълтият цвят не те стимулира да мислиш

хубаво, да имаш най-хубавите красиви мисли, ако червеният цвят не те стимулира да приемеш най-хубавите трептения в живота, защо ти е този цвят?

Казвам: Всяко нещо, което вържем с Божията Любов, в името Божие без никакво раздвоение, всяко нещо, което вържем с Божията Мъдрост без никакво раздвоение на Земята, всяко нещо, което вържем с Божията Истина, то е вързано и на Небето. Всяко нещо, което развържем с Божията Любов на Земята, е развързано и на Небето. Всяко нещо, което развържем с Божията Мъдрост на Земята, е развързано и на Небето. Всяко нещо, което развържем с Божията Истина на Земята, е развързано и на Небето.

Тъй седи въпросът. Туй е развързване. Старайте се да развързвате чрез Любовта. Най-първо, да се свържете с Любовта значи да влезете в живота. Под думата „свързване“ Христос разбира, като се отвори вратата, да влезеш в живота. И като излезеш, да те развържат, да можеш свободно да излезеш и да те пуснат навън. Казвам: Старайте се в живота да влезете вързани с Любов и излизайте из живота развързани от Любов. Влизайте в живота вързани с Мъдрост и излизайте развързани с Мъдрост. Влизайте в живота вързани с Истина и излизайте из живота развързани с Истината. Връзването е Любов, връзването е Мъдрост, връзването е Истина.

Нас, всичките хора, Бог с три нишки ни е свързал. Засега ни е известна само една нишка – то е Неговата Любов. Другите две нишки са непознати за нас. Казвам: Ако съзнаете нишката на Любовта, вие може да изучавате и другите нишки. Ако имаш връзка с Любовта, само тогава може да живееш. С Мъдростта ако имаш връзка, тогава само може да се учиш. Ако имаш връзка с Истината, само тогава можеш да бъдеш свободен. Без връзки нищо в света не може. А пък да се развържеш, значи да влезеш в живота, да работиш.

Най-първо трябва да се ограничим, да се вържем. Значи всеки един човек, който реши да служи на Бога, той е вързан. Всеки, който излиза да воюва отвън, той е развързан. Сега трябва да влезем в

живота, да се ограничим и тогава да излезем да воюваме. Когато ние извадим тия, силните оръжия на Любовта, когато извадим тия, силните оръжия на Божията Мъдрост и на Истината, когато извадим тия оръжия на живота, на знанието и на свободата, когато извадим всичките оръжия на движението, на учението и на работата, Царството Божие ще дойде на Земята.

Желая ви всички да вървите в този път на новите оръжия и да побеждавате.

Искам да ме разберете, не искам да ме разбирате буквално. Сега има едно буквоядство. Сега от невидимия свят Бог е турил в действие следното: Един народ, който не се подчинява на Божията Любов, един народ, който не се подчинява на Божията Мъдрост и на Божията Истина, няма бъдеще. Един народ, който не се подчинява на Божия живот, един народ, който не се подчинява на Божието знание и на Божията свобода, няма бъдеще. Онези, които зачитат Божията Любов, зачитат Божията Мъдрост, зачитат Божията Истина, зачитат живота, зачитат знанието, зачитат свободата, те са хората в света, които имат бъдеще. Те са народите, които ще управляват. Другото всичко е заблуждение.

Тайна молитва

9-а беседа, държана от Учителя на 29.XI.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев. (На 22.XI. Учителят не дойде. – бел. на стенографката)

ЧЕТИРИТЕ НЕЩА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета само първите 5 стиха от първата глава от Евангелието на Иоана.

„Духът Божи“

Ако попитате съвременен един човек защо е дошъл на Земята, той не може да ви отговори. Той не знае откъде иде, защо е дошъл от онзи свят, не знае и къде отива, не знае. Че е дошъл от онзи свят, не знае. Че ще иде в онзи свят и къде ще иде, не знае.

Всичките наши вярвания лежат във въздуха. Вярваме, но в какво вярваме – и ние не знаем. Ние мязаме на онази мома, която се е влюбила в някой момък и тя мисли, че той я обича, пък той няма хабер за нея. Тя пише писма и мисли, че писмата са се изгубили, понеже няма никакъв отговор. Някой певец все пее, но вестниците не пишат за него. Той мисли, че е знаменит. Сега всеки може да цитира – цитираш едно изречение от Шекспира или цитираш едно изречение от Гьоте, или от Платон, или от Сократ. Хубаво е да цитира човек, то е развлечение. Един певец изпее една песен – той цитира една песен. Но някоя хубава песен да даде. Някои песни са консервирани. Някои са станали доста сухи. Трябва по-нови песни.

Като дойдем до нашето верую, и то е изсъхнало. Казваме: „В Бога вярваме.“ Че кой не вярва? Животните и те вярват, човек за тях е Господ. Като видят човека, покланят му се, работят заради него. Орат нивите му, бие ги, наказва ги, а те го гледат с умиление. Казват: „Божества са хората.“ Казват: „Да търпим, всичко ще се уреди.“

Питал съм толкоз ясновидци какво мислят за онзи свят и нищо не са ми казали. Не съм срещал някой, който да ми каже туй, което е,

все ми казват туй, което не е. Че онзи свят не можеш да го видиш. Ти си се научил да гледаш само физическите тела. Онзи свят не е населен с физически тела. Телата са от съвсем друг род, други трептения имат, друга светлина и друга топлина имат и разумността съвършено се отличава.

Ние имаме превзети възгледи. Мислим, че Бог ни е направил по образ и подобие Свое. Но кои хора е направил по образ и подобие? Бог е направил ония същества, които сега Му служат в цялата Вселена, изпълняват Волята Му, не ние, дребните хора, сме направени по образ и подобие. Хората са създадени от кал. Казвате: „Аз съм от Бога роден.“ Друга манджа не яде. Един вол да каже: „Аз съм роден от човека.“ О-хо-хо! Волът е роден от вол. Кравата – от крава, лисицата е родена от лисица, вълкът е роден от вълк, не е роден от човека. Те искат да турят всичките погрешки на човека. Не е така.

Желанието ми е да хвърля една светлина, да се не спъвате. Съвременните хора остаряват от безпокойство какво ще стане. Побеляла ми е главата да ме питат какво ще стане с войната. Що е война? Мажуват се хората, опознават се. Едни се нараняват, други се нараняват. Германците поглеждат русите, русите поглеждат германците, англичаните поглеждат германците, германците поглеждат англичаните. Пишат, съобщават колко са пленили, как е благосъстоянието, хранят ги, по някой път се оплакват. Доста културни сега са хората. Един пленник гледат го хубаво, та като иде в отечеството си, да каже, че те са един отличен народ. „Много хубаво ме гледаха.“ Това не е варварство. Много културна е съвременната война. По-добра война от тази в света не е съществувала и по-добър бой от този не е имало. Хората казват, че е лошо, а според мен не е лошо. Ако беше лошо, Господ не щеше да го допусне. Щом го е допуснал, е добро. Всички неща, които Бог ги е допуснал, са добри, другояче нямаше да ги допусне. Той е всемъдър, всесилен – как ще допусне в Неговото царство да се направи нещо, което не иска?

Ние, съвременните хора на Земята, ако мислим, че можем да направим каквото искаме, лъжем се. Ние вършим това, каквото Той върши. Ако не вършим, Той ще ни хване за носа, за ухото. Казва: „Слушай!“ Някой казва: „Аз съжалявам, че се родих на Земята.“ Защо съжаляваш? Че откъде идеш? Трябва ни мисъл. Трябва ние, съвременните хора, да имаме една ясна представа поне какво нещо е Онзи, Който създаде света, Който ни даде всичките дарби, дал ни тази светлина, дал ни уста. Да имаме една представа за Него. Ние през просото ходим. Казваме: „Какво е Господ?“

Разправяха ми за един млад българин [на] около 30 години. Това било във Видинско. Доколко е вярно, не зная. Често обичал пред майка си да говори по адреса на Христа неприлични думи. Майка му казала: „Не говори, синко, че е срамота.“ – „Какво няма да говоря?“ Една сутрин става и започва да плаче. Пита го майка му защо плаче. Казва: „Снощи бях в църква, излезе Христос от олтаря, че като ми уши две плесници, завалих се на земята.“ И той след две седмици умира. Ти ще произнесеш лоши думи – като ти плеснат една плесница, ще паднеш на земята. Ти можеш да говориш за идеалното, за Божественото, но като дойде за Онзи, Който създаде света, устата ти трябва да бъде свещена.

Аз се чудя на съвременните хора – те нямат страх от Бога. Аз съм готов да направя опит с когото и да е. Да извикам един владика (той е владика, всичките мои почитания, но дали Господ го е направил владика, е въпрос), да повикаме този владика да се помоли за един болен човек. Моли се десет пъти и не оздравява човекът. Тогава никакъв владика не е, човешки владика е. Господ не го е пратил за владика. Владиката да се помоли за един лош човек и той да стане добър.

Може и мене да ме повикат по същия начин, да видим дали ме е пратил Господ. Трябва да докажа, че ме е пратил. Казват Моисей какво е казал. Пратил един посланик първокласен, второкласен и третокласен и тебе те турят за един стражар. Ти си стражар, или може

да си някой фелдфебел, или за лице може да са ти турили три звезди, полковнишки чин имаш. Не трябва да се мисли кой знае какво. За какво съм дошъл? За какво си дошъл?

Като съди някой от вас, мисли, че е голям човек. Казвам: Ти създаде ли Слънчевата система? Не. Създаде ли Земята? Не. Заповядваш ли на морето, на рибите, на птиците? Че какво си тогава? Някой казва: „Аз се помолих за дъжд и заваля дъжд.“ Когато ти си се молил, и 20 други са си изпратили молитвата за дъжд. А може би още 100 души са се молили. Той мисли, че като се е помолил, е заваляло. Пък то още 100 души са се молили за дъжд. Той няма скромността да признае, че други хора са се молили. Може би те са причината.

Бях веднъж в Сливен. Една сливненка на 50 години, разстроена е, страда от неврастения. Дойде зет ѝ, пълничък, здрав човек, и дъщеря ѝ, доста красива. Искат да помогна на майка им. Казват ми: „Чуваме, че ти можеш да лекуваш.“ Казвам: „Мога да лекувам, но от себе си нищо не давам. Ти си доста тлъст, мазен и от тебе може да взема нещо за баба ти. Ако ти си готов да взема от тебе и да туря на баба ти, мога да я излекувам. Но ако искаш аз да дам, не мога.“ Казва: „Готов съм.“ – „Радвам се, че обичаш баба си. Лесна работа е сега. След 24 часа баба ти ще бъде весела, радостна.“ Казвам му: „Ти обичаш баба си.“ И на нея казвам: „Да знаеш, че зет ти те обича. Аз мога да бъда само проводник. Сега ще се сприятелите. Досега не се познавахте, а за бъдеще ще се обичате повече.“ При лекуването, не може да те лекува един лекар, който не те обича, и ако ти не го обичаш. То е едно правило. Не може един човек да те учи, ако не го обичаш и ако той не те обича. Не може един човек да те освободи, ако ти не го обичаш.

Та казвам: Кое е разумното в света? Един човек проповядва. Аз проповядвам за себе си. Изучавам хората. Като изучавам хората, аз помагам: и на себе си помагам, и на тях помагам. Защото в моето подигане е тяхното подигане, в тяхното подигане е и моето подигане. Така седи въпросът в моя ум. Така се върши Волята Божия. Когато помагаме на главата, помагаме и на тялото; когато помагаме на

тялото, помагаме и на главата. Когато помагаме на сърцето, помагаме и на главата. И за тялото една възможност има. Не можеш ти да се погрижиш за своите крака и да не повлияеш на своята глава; не можеш да се погрижиш за главата и да не повлияеш на очите, на ръцете. Има взаимност, взаимни отношения има. Най-малкото добро, което направиш, най-малката справедливост, която покажеш, ще се отрази върху твоите органи навсякъде. Взаимност съществува.

Та казвам: За мен схоластичното знание не е знание. И то не е лошо, хубаво е. Не е певец, който разправя само за пеене, но онзи, който пее, който има глас, той е певец. Кой е мъдрец? Който може да предаде. Не само да четеш, но да предадеш, да станеш проводник на това.

Казвам: Ние сме хора, доколкото сме проводници на Любовта. Тя е първият, най-велик импулс в света. Ако тя не ни засегне, какво ще станем? Човек е станал човек по единствената причина, че Бог го е засегнал. Той като казал Слово и направил всичките животни със Слово. За човека казва: „Да направим човека." Значи, Божията Любов го е засегнала. Любовта създаде човека. Дотолкоз, доколкото ние съзнаваме тази Любов в нас, ние сме хора; доколкото ние се отказваме, ние се вживотяваме.

Не е лошо да бъде човек животно, но животното не може да направи много неща. На пиано не може да свири едно животно. Един кон не може да пее. Може ли да пее като човек? Един кон не може да пише тъй красиво като поет, в ритъм да туря думите. Може ли да пише стихове? Има неща, които конят не може да прави. Туй, което конят не може да прави, а човек го прави, той е човек. Туй, което човек го прави и конят го прави, той е кон. Туй, което животните не могат да правят, а ние го правим, това сме ние. Туй, което животните правят и ние го правим, то са те.

Нека да бъдем наясно. Аз не унижавам животните, понеже животните са отворена книга, от която трябва да учим. Животните са първите учители на човека, само че в първото отделение, когато човек

е бил дребнав, те са го учили. Човек е минал през всичките форми на животните. Те са 400 класове, през които човек е минал, докато дойде в тази форма. Всичките класове е преминал от степен в степен и като дошъл в тази последна степен, дошъл Господ да го учи. Сега Господ го учи. Какво ни научиха животните, ние го знаем. Сега ще се учим каквото Господ трябва да ни научи. Казва Писанието: „Всички ще бъдат научени от Господа." Но ние не сме научени още.

Питам: когато вие обикнете някого, как си изказвате вашата Любов? Най-първо как си изказвате Любовта? Аз да ви кажа. Един ми разправяше един анекдот. В Бургас имало един арменец, много набожен човек, но скържав. Дойде някой просяк, казва: „Махни се, защо си дошъл?" Като си отиде просякът, започва да го мъчи съвестта. Вземе 10 лева, гледа никой да не го види, настигне просяка и като върви из улицата, мушне му парите в джоба, върне се назад, та му олекне. Туй не е по Бога. Гледам сега, религиозни хора, извади 2–3–5 лева, даде. Това не е любовно даване. Някой ще отчупи малко парче хляб или някаква ябълка, или съдрана шапка, или кирлива риза – за празнични дни на бедните. Не е лошо това, хубаво е.

Сега се изискват плодове от дървото, прясно откъснати, тях да дадем. Да съзнаем, че бедните са наши братя. И той да съзнава, че съм му брат. Аз не може да му дам повече. Аз може да му дам това, което Бог ми е дал. Ябълките не ги направих аз. Тази светлина, която излиза от Слънцето, не я направих аз. Бог я изпраща. Дърветата се потрудиха, а аз станах само проводник между тях и бедните, за да се опознаем. Тази ябълка запознава него с мене, нищо повече. Те ни карат да се влюбим. На една мома е достатъчно да ѝ дам една ябълка, за да се влюби. Ако ѝ дам една ябълка нищо и никакво, втори път няма да ме срещне. Ако ѝ дам една хубава ябълка, без никакви недостатъци, ще гледа на мене другояче. Тази ябълка седи като една връзка.

Казвам: Защо да не може да му дадем най-красивата дума, която съществува в езика? Защо да не му кажем най-хубавата дума? Какво

трябва да му кажем, на български коя е най-хубавата дума? По-хубава дума на български от думата „благост“ няма. Според мене тя е най-съдържателната дума. В много езици тази дума я няма. Думата „благост“ има съчетание на елементите, тя е много мощна дума. Като кажеш „благост“, Господ ще те послуша.

Като снемеш от дървото един плод, измий го с най-хубавата вода и тогава го давай. Ти вземеш от земята, че така го дадеш. Не е зачитане на любовното чувство. Онова, което даваш, с Любов ще го избереш. Понеже плодовете посетители имат – някоя муха е кацнала, оставила е визитната си картичка, втора, трета са кацали, оставили са си тия визитните картички. Човек изяде този плод и може да се зарази. Много хора има заразени от ябълки. Мухите са кацали, а преди това са били на някой умрял вол. Измий хубаво ябълката и тогава, когото обичаш, дай му тази ябълка.

Аз не искам да ви говоря. Аз не искам да приличам на някой, който ходил на угощение и казва: „Не ме угостиха добре.“ Аз нищо не давам от себе си. Такава критика не е на място. Аз ни най-малко [не] критикувам. Аз [се] радвам, че ви угостиха, и аз ви угостих. Вие сами да направите разликата – онова, което придобиете от угощението, какво е, и кое угощение е полезно. Ползата, която придобиваме, тя е важна заради нас.

Вчерашният ден беше много добър и днешният ден е добър ден. Тия двата дни съдържат нещо хубаво. Понеже висши разумни същества вземат участие в един план и Небето скоро ще преустрои света. Следователно тяхната мисъл веднага се отразява върху вчерашния ден и днешния ден.

От моето становище, всяко добро дело, което човек направи, то е израз на Божественото вътре в него. Ако в двора ви дойде един добър кон и е свързан, този кон докара някой добър конник, някой посланик от баща ви, той ще слезе от коня – конят е свързан – и като свърши мисията, ще се качи на коня и пак ще си замине.

Сега ние, съвременните хора, искаме да бъдем свободни. Не може да живееш свободно, ако Любовта не те е засегнала. Не можеш да бъдеш човек, да имаш знание, ако Мъдростта не те е засегнала. Не може да бъдеш свободен, ако Истината не те е посетила. Трябва да имаш тия три подтика в света. Те са от Божествения свят. Трябва да имаш подтика от Любовта. То е Словото. Трябва да имаш подтик от Мъдростта и трябва да имаш подтик от Истината. Що е Истина? Туй, което подтиква към свобода.

Свободният човек е развързан, вътрешно развързан е. Свободният човек няма никакво главоболие, няма стомахоболие, няма напрежение на сърцето. Той е свободен. Като ходи, радостен е и като птица хвърка, като риба плава, като ангел пътува в пространството. Това е свободен човек. Кой е свободен? – Който като ангел може да хвърка от един свят на друг, ходи, хвърка, да разнася Божиите новини. Който е свободен, не зависи от нищо. Дърветата са свободни, понеже дават най-хубавите плодове, хранят ни и ни освобождават от лошите условия. Житото е по-свободно от нас, понеже то ни освобождава от несгодите на живота. Ако два–три дена ти не ядеш хляб, веднага лицето ти пожълтява. Ако 2–3 дена ти не пиеш вода, веднага чувствуваш жажда.

Четири неща нас ни освобождават: освобождава ни светлината, освобождава ни въздухът, освобождава ни водата, освобождава ни хлябът. Ние казваме: „това е светлина“, „това е въздух“, с едно презрение се отнасяме. Всичко критикуваме, нищо не може да направим. Ще научиш езика на светлината, да видиш колко красив говор има тази светлина. Тя, като влезе, казва: „С какво мога да ви услужа?“ Влезе вътре в тебе и върви. Въздухът, като дойде, казва: „Какво мога да направя?“, влезе в тебе и излезе навън. Водата, като дойде, и тя прави същото. Хлябът, като дойде, и той същото прави. Най-добрите слуги на Бога са те. Някой ме пита: „Как трябва да слугувам?“ Ще слугуваш на Бога тъй, както слугува светлината, тъй, както слугува въздухът, тъй, както слугува водата, тъй, както слугува

хлябът, така и вие ще слугувате. Конкретно ви казвам. Да слугуваме както светлината. Ще влезеш, без да питаш. Щом намериш отворена врата, влез вътре, направи работата и кажи: „Още нещо може ли да направя?“ и излез навън. Направи, остави каквото трябва и излез.

Ние сме обезверени. Мнозина са обезверени, понеже няма кой да ви обича, малко светлина имате. Мнозина се задушават, малко въздух имате. Не обичате въздуха. Мнозина от жажда горите, огън имате. Мнозина от вас не може да ядете хляба, не обичате хляба. И вие започвате да се страхувате. Влезе въздухът, караш се; дойде хлябът, караш се; дойде светлината, караш се. Светлината седи отвън. Казваш: „Защо не влизаш?“ Толкоз години все си се карал, не я обичаш. Престанете да се карате на светлината, престанете да се карате на въздуха, престанете да се карате на водата, престанете да се карате на хляба. Ще ги приемете братски. Като дойдат, да се отворите, да е будно съзнанието. Защо да не се радвате на светлината? Ето, днес светлината иде.

Някои искат да знаят кой е Христос. Ето, Христос днес е в светлината, половината Земя е озарил. Казвате: Царството Божие е настъпило вече на Земята. Нищо в света не е в състояние да отмени Божиите намерения. Колкото повече се бият хората, по-добре; колкото повече хора умират, по-добре; колкото повече се раждат, по-добре; колкото повече гладни има, по-добре; колкото повече сити има, по-добре; колкото повече недоволни има, по-добре; колкото повече доволни има, по-добре. За всички е добре. Христос иде от доволните да даде на недоволните, от здравите да даде на болните, от богатите да даде на бедните, от умните да даде на глупавите, разумно да разпредели на едните и [на] другите, не едни да бъдат господари, а другите – слуги.

Що е господар? Господарят е майка. Що е слугата? То е или дъщерята, или синът. Знаете ли вие, че всеки един ваш слуга, то е един ваш син скрит? Слугинята е ваша дъщеря. Ти мислиш, че ви е слугиня, а тя ви е дъщеря. Вие трябва да я родите, за да ви стане

слугиня. Никой не може да ви стане слуга, ако не сте го родили. Никой не може да ви бъде господар, ако той не ви е родил. Само онзи, който ви ражда, той ви е господар. Само на онзи може да слугувате, който ви е родил. Бог ни е родил, Той ни е господар. Понеже сме родени от Него, само на Него може да бъдем слуги. Всеки, който постъпва както Господ, той може да бъде господар. Ние сме против да слугуваме. Тъй седи новото в света, което иде.

Вас ви се виждат тия работи много мъчни. Някоя мома се плаши да се влюби, понеже трябва да пише писма. После, като пише, онзи момък е взискателен. На първото писмо, което получава, не е взискателен, но колкото повече писма пише, започва да става взискателен, започва да забелязва, че запетаята не е турена на място, точката, двоеточието, удивителната или въпросителната не е турена на място. Някъде има много точки турени. Нещо, което не може да изкаже, ще тури много точки. Какво иска да каже с тия точки? Колко е умна иска да каже. Ако е турила 15 точки, значи царството на дявола се е разклатило, ако е турила 16 точки, царството на дявола съвсем се е стопило. Може да е турила 6 или 3 точки. Трите точки означават: може ли да обичаш Бога, може ли да обичаш ближния и себе си. Трите точки това означават. Четирите точки значи: може ли да обичаш баща ми, може ли да обичаш майка ми. Шестте точки означават може ли да обичаш брата ми. Седемте – сестра ми. Това вече има смисъл.

Другояче какво означават точките? Те го намериха това нещо. Те са много големи философи,те пишат философии. Библията има хиляди години да я разгадават. После, точката, запетаята е особено направена. После, двете точки са някъде по-близо, някъде са по-далече. Някой път въпросителната е голяма, някой път е малка и това е философия. Голяма въпросителна.

После, някоя мома, като пише на някого, че много го обича, пише едри букви, щедра е. Някоя пише със ситни букви – малко го

обича. Издавам една тайна. Някой започне по-дебеличко, свърши тъничко. Това е вътрешната тайна на любовните писма.

Няма скрито-покрито, което да не се изяви. Скрити са нещата. Един ден в живота ще имате най-хубавите филмове. Всичките любовни писма от създаването на света, които са писали момите, ще бъдат филмувани. Която е написала най-хубавото писмо, премия ще има. Гениалната млада мома на Любовта, талантливата мома на Любовта и обикновена мома на Любовта – за всяка от тях три премии ще има. После, и за момците пак същото ще бъде. Живот отсега ще има. Вие пишете любовни писма и ще видите какво ще излезе. Внимавайте като пишете, колко точки туряте. Щом Любовта е гениална, и знанието е гениално, и Истината е гениална, и животът е гениален, и движението е гениално, и учението е гениално, и работата е гениална.

Под думата „гений“ разбираме човек, който е свободен. Геният слиза. Светлината, която слиза от Слънцето, тя е гениална. Светлината, която се разпространява на Земята, е талантлива. Онази светлина, която влиза в очите, е обикновена. Те са степени. Гениалният е зает с широкия свят. Талантливият е по-ограничен, а обикновеният човек е зает с една малка област, която той трябва да обработва. Аз не искам да гледам обикновения, ограничен човек, обикновения човек, който малка област обработва.

Ние трябва да се запознаем с гениалността. Има един закон в света: човек, който не е готов доброволно да изпълни един подтик на Любовта, той си създава най-голямото нещастие. Ако Любовта те подтиква към една дело, колкото и дребно да е, колкото и малко да е, ако ти не го направиш, ти създаваш нещастие на себе си. Любовта не обича противодействие. Като дойдете до Любовта, никакво противодействие! Тя носи за тебе във всичките свои изявления най-великото благо, което ти си мислил. Онова, което тя те подбужда, направи го без никакво противодействие. В другите работи може да противодействуваш колкото искаш. В Любовта една мисъл имаш и

колкото и да е малка, не считай, че е нищожна, дребнава. Не считай, че животът е безсмислен. Ако те накара кал да направиш, направи кал, ако те накара да посадиш едно дърво, посади го. Ако те накара да съградиш нещо, съгради го. Каквото те накара да направиш, направи го.

Всяко нещо, което Любовта направи, то остава за вечни времена. Туй, което Любовта създава, то вечно остава. Всичките неща, които по Любов извършваме, те с нас ще дойдат. Онези, които без Любов са направени, те ще останат на Земята. Не са лоши. И Земята е работила. Земята работи и те имат смисъл дотолкоз, доколкото са свързани с Божествената Любов.

Тялото благува дотолкоз, доколкото Любовта функционира. Една тяло, свързано с отличен ум, едно тяло, свързано с отлично сърце и душа, туй тяло благува. Ако тялото не е свързано с такъв отличен ум, всичките страдания идат.

Болните хора искат да се самоубият, не искат да страдат. Защо страдат? Хората не знаят какво да правят. В църквата, религиозните хора, като се разболее някой, нека всички да се молят, и владиците да се молят за болния човек. Те седят, чудят се какво да правят. Само благославят. Как благославят? Те благославят така с ръката си (Учителят показва както поповете благославят.) Така не се благославя. Така се благославя (ръцете напред). Тъй се благославя. Ще извадиш, ще даваш. Туй е благословение. Ако съм земледелец, ще взема една шепа жито, втора, трета – това е благословение. Ако взема с най-голямата лъжица, как благославям? Това сега не е за упрек. Сега благославят с трите пръста. И с трите пръста е хубаво. Нали ние с трите пръста пишем писмата. Хубаво е, и това не е лошо.

Преди всичко трябва да се научим да бъдем щедри. Мнозина не искат да страдат. Кой ще страда тогава? Страданието е работа и радостта е работа. Страданието е една по-груба работа, радостта е една по-благородна работа. Най-благородните работи са излезли от по-грубите работи.

Онези цигулки, които са направени, как са направени, от Гуарнери и от Страдивариус как са направени? Човек отрязал някое дърво и това дърво седяло 100 години, изсъхнало хубаво и той знае как да го нареже. Този човек изучил това дърво, накъде са нишките, накъде вървят и като направил цигулката, направил я така, че да падат вътре хармонично, движенията да дойдат в хармония, горните линии и долните линии навсякъде, като се раздрусва това дърво, да дават правилни вълни. Онези, които не са знаели тези закони, са направили много обикновени цигулки. Една такава цигулка днес струва 5–10 милиона. Такава цигулка звук има, тон има.

Ако в нас мислите [нишките?] не са прави, не може да предават правите мисли. Тия нишки на сърцето, ако не са хубаво изтъкани, ако тия нишки на нашата душа не са хубаво изтъкани и тия нишки на нашата воля, ако не са хубаво изтъкани, не може да предават Божествената хармония. Най-първо трябва да се създаде един отличен мозък, трябва да се създаде едно отлично сърце, едно отлично тяло, което да устоява на всичките външни влияния, което не само да приема, но и да предава.

Сега, много пъти проповедници, които проповядват, оратори, които говорят, имат някой път някакъв недъг. Един американски проповедник, на когото стомахът бил разстроен, страдал от стомах, проповядвал за онзи свят, за ада, за дявола, за големи наказания, за хиляди години че горят хората, че в пъкъла ще се мъчат. Изпоплашили се всичките богомолци. Проповядва за свършването на света. Църквата била доста заможна и го пратили в една клиника на модерно лечение. Лекарите измили стомаха му от всичките киселини и той се излекувал. Като се върнал, започнал да проповядва за Царството Божие, за идването на Христа, за Небето. Няма киселини вече в стомаха. Трябва да се премие стомахът.

Казвам: Дошло е време, когато трябва да се направи една любовна промивка на стомаха, да се направи една любовна промивка на дробовете, да се направи една любовна промивка на ума. Тогава

ние ще предаваме мислите и чувствата, даром ние ще приемаме и ще предаваме Любовта. Има какво да се промие. Има любовно течение.

Тази любовна мисъл не е направена от най-хубавото жито, смесена е с просо, ечемик, ръж. Да направиш хляб от най-хубавото жито, да си изкопал нивата с бел, да си посял нивата и да си пял, никога да не е влязло лоша мисъл, лошо чувство, да си го пожънал, да си извадил житото добре, без да си казвал лоша дума. И от това жито като направиш хляб, на всеки като дадеш, ще му падне като мед на сърцето. Този хляб, който ядем, не е такъв.

Всичките българи най-първо трябва да се научат да орат и да не псуват говедата. Нали искат педагогика – няма да псуваш вола, няма да псуваш кравата, кокошката. Ако я псуваш, яйцето, което ще снесе, ще те зарази. Нищо няма да псуваш. Свинята няма да псуваш. В свинята има нещо хубаво. Българите, когато искаха да укротят турците, със свинско месо ги угощаваха. И действително, като ги угостят, омекнат. Като дойде Любовта, ще омекнете. Свинята обича живота. Само я пипни за корема и тя обича да грухти. Издава един басов звук. Аз ви изнасям неща, които са верни. „Благодаря, макар че съм прасе, много ти благодаря. Много обичам да ме мажуват по корема. Няма кой да го направи, ти се случи, че ме погали. Не съм виждал такова галене.“

Ние, съвременните хора, много жестоки сме станали. Към млекопитающите, онези, които жертват живота си за нас, ще се отнасяме човешки. Нямаме съзнание, че те страдат. Ние им създаваме повече страдания. Че трябва да страдат, тъй е, но не трябва да им създаваме повече страдания. Щом допуснем тия страдания, те ще дойдат и върху нас. Сега искам да ви наведа на онази, реалната страна.

Дайте влияние на Любовта. Нека да упражни първия подтик и животът ще ви се поправи. Свържете се с Любовта и постоянно [постепенно?] ще стане едно подобрение в живота ви, здрави ще станете. Всичките хора, които трябва да се срещнат с вас, ще се

привлекат от закона на Любовта. Като приемат подтика на Божествената Мъдрост, всичките хора трябва да дойдат да помогнат за знанието. Знанието ще ги привлече. Ако искате да придобиете свобода, запознайте се с Истината. Истината ще привлече всички онези хора, които може да образуват тази свобода, която вие търсите. Защото свободата е само с онези, на чиято страна е Бог. Ония хора са свободни, на чиято страна е Бог. Ония хора, на чиято страна не е Бог, не са свободни. Свободен човек е човекът, който има Любовта. Свободен човек е човекът, който има Мъдростта. Свободен човек е човек[ът], който има Истината. Туй трябва да бъде като максима.

В геометрията има такива максими. Може да го докажеш, но никакъв спор няма заради него. 2 и 2 е 4. Защо 2 и 2 е 4? Само от два ъгъла може да направите един квадрат. Квадратът има 4 страни. 2 по 2 е 4 и 2 и 2 е 4, не може да бъде 5. От двете страни като туриш двата ъгъла, образуваш други ъгли, на онази свободна страна образуваш други ъгли. Следователно образуват се 4 ъгли и 4 страни. Туй, което образува четирите страни и четирите ъгла, това са 2 по 2, или 2 и 2 е 4. Следователно само майката и бащата, които съставят един ъгъл, синът и дъщерята, които съставят другия ъгъл, само те могат да образуват един дом. Един триъгълник може да се образува от бащата, майката и сина, един триъгълник може да се образува от бащата, майката и дъщерята. А един квадрат може да се образува само от майката, бащата, синът и дъщерята. И следователно, като прекараме двата диагонала, имаме 4 триъгълника вътре в квадрата.

Или, човек, в когото господарува сърцето и човешката душа, той е един триъгълник. То е Божественият свят. Човек, който слиза на Земята да живее, той е един квадрат. Щом си квадрат, условията са други. Щом си триъгълник, условията са други. Спорят някои хора, искат да живеят на Земята, както на Небето. Небесният живот е друг, земният живот е друг. В земния живот материята е гъста, тук се изискват много по-големи усилия за живот. На Земята много работи се проверяват, в Небето много работи не могат да се проверят. В

духовния свят, когато искат да проверят дали някои неща са верни, пращат ги тук, на Земята, да проверят. Тук се познават.

Сега някои от вас мислите, като идете в онзи свят, да ви съдят. В оня свят няма съдба. Който умре, тук го съдят. Онзи, когото съдят, в гроба, докато изгние, все съдба е. Като изгние последната частица, съдбата престава, свободен е от затвора. 15 години лежиш в затвора и като излежиш този затвор, освободят те, тогава отиваш в оня свят. Много хора мислят, че като умрат, отиват в оня свят. Много бързат. Христос, едно от най-чистите същества, седя 40 дни в затвора. 3 дена всъщност седя в затвора, а 40 дни седя в преддверието на този затвор. Ако Христос днес се изяви на хората тъй, както едно време, ще го тикнат пак в затвора. Ще кажат, че не го е доизлежал.

Бог има думата. Бог на Любовта, Бог на Мъдростта и Истината има думата в света и Неговата дума ще се зачете. Всичките хора не знаят, че има един Господ, Който се нарича Любов, че има един Господ, Който се нарича Мъдрост, че има един Господ, Който се нарича Истина, че има един Господ, Който се нарича Дух. Когато хората познаят този Господ, Който е Любов, този Господ, Който е Мъдрост, този, Който е Истина и този, Който е Дух, тогава всичките хора ще бъдат научени от Господа. Тогава ще живеем другояче.

Сега аз мога да стана приятен за всинца ви, може да се сприятеля с всинца ви. Ако старите подмладя с 10 години, болните ги излекувам, ако на бедните дам парици, всички ще бъдете доволни, ще кажете: „Много добре.“ Но това е подкуп. Аз не искам да ви дам, искам да ви пратя на едно място сами да си вземете. Аз искам да ви пратя при онзи извор да се начерпите с буре – колкото искате. Искам да ви пратя на фурната и сами да си вземете хляб. Не искам аз да ви дам. Да идете на Божествената фурна, дето се образува най-хубавият хляб. Да идете на Божествената съкровищница и там да си вземете колкото искате. Да идете там, дето се образува светлината и да си вземете толкова, колкото си искате. Като се върнете, тогава ще се разберем. Защото, за да се разберем, трябва да бъдем еднакво богати, да бъдем

еднакво господари и еднакво слуги, еднакво синове, еднакво дъщери, еднакво бащи и майки. Те са служби. Хубаво е човек да бъде баща. Хубава служба е бащата, но не е всеки за баща. Това е най-високата служба. Майка, това е най-висока служба. И син е висока служба.

Аз сега се уча какво нещо е син. Като син уча. Не искам нищо друго да бъда. Искам да бъда един хубав син. Аз сега уча да бъда един добър ученик, като ме учат от горе. Аз на Земята се уча. Някои искат да ми разправят нещо. Аз не се мамя. Не ме съблазняват човешките съблазни. Мен не ме съблазняват младите моми, мен не ме съблазняват младите момци. Мен не ме съблазнява богатството. Мен не ме съблазнява знанието. Три неща ме съблазняват: Любовта, Мъдростта и Истината. Като дойда там, те каквото кажат, казвам: „Така е."

Няма по-хубаво нещо човек да служи на Бога. Може да видиш какво е величието на Бога, светът, който създаде. Ще видиш какво нещо е да се наречеш баща, господар, тогава ще видиш обходата, с безброй същества как се разправя и тогава ще видиш как ще се поправи работата. Тогава ще видиш, ще дойде онази Истина как трябва да се говори.

Аз по някой път не харесвам езика, но по някой път и аз говоря. От мене в България няма, който да говори по-меко. И от света няма да се намери. Има нещо, което не харесвам. Има язвителен език, някой хапливо говори. Някой път трябва [да] кажа нещо както трябва. Понеже, съжалявам, някои хора като са по-близо, чуват по-остро. Онези, които са по-далече, чуват по-меко. Едните казват, че съм говорил меко, защото са далече. Които са близо, казват: „Остро говорите." Казвам: И едните, и другите са прави. На далечните меко говоря. Някои ми казват: „Защо говориш остро?" Казвам: Идете надалече. Та, идете надалече, да видите, че съм много добър, много мек. На онези казвам: Елате да видите, че не съм толкова добър, както ме мислите. Слушайте да ви кажа: Аз ако станах добър, то е по причина на хората. Като исках да имат тяхното добро мнение, станах

добър. Ако нямаше хора около мене, ако бях между животни, които не разбират, щях да [ги] потупвам [и] те щяха да имат лошо мнение. Щяха да имат лошо мнение, макар че можех да минавам за много добър. Хората не мълчат, пишат в книгите си.

Слушайте сега причината, аз искам да се оправдая. Между българите като дойдох, взех от тяхната форма най-хубавия инструмент. Какво ще направиш от българското дърво? От едно българско тяло каквото можеше да се направи, направих – повече от това не може. Колкото и да го облагородяваш, все си е българин. Че е българин, българин е. Най-добрите хора са българите. „Българин“ произлиза от „благ“, от благите хора са те. Понеже са много сладки, че някой път се случва, че са горчиви, но от сладчина горчат.

Сега от невидимия свят искат от българите да приготвят поне едно тенеке мед [...]. Понеже българите са благи, най-хубавия мед искат от тях, за да си дадат мнението какви са българите. Сега действувайте – българите да изпратят едно тенеке мед в другия свят, да се изправи светът.

Кажете всички в душата си: „Да бъде благословен Господ Бог наш, Който ни е изпратил на Земята да извършим Волята Му.“

Тайна молитва

10-а беседа, държана от Учителя на 6.XII.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ЛЮБОВТА БЕ В НАЧАЛОТО

„Отче наш“
„Красив е животът“

Ще прочета няколко стиха от първата глава от Евангелието на Иоана: от 1-ви до 6-и стих.

„Духът Божи“

В съвременния живот има едно противоречие – че младото поколение отрича старото. Синът отрича баща си, дъщерята – майка си, слугите – господарите си. Кога човек отрича нещата? Сиромахът отрича, че има да дава, защото ако приеме, че има да дава, трябва да плаща. Богатият, когато има да взема, приема, защото, като твърди, че има да взема, взема. По някой път хората твърдят, че са богати – искат да вземат. Някои отричат – не искат да дават.

Защо младото поколение отрича старото? Казва: „Нашият баща не е културен човек, малко невежа е, смахнат е малко, майка ни е смахната.“ Чудно е, че един смахнат баща и една смахната майка раждат един гений.

Всичкото нещастие в света произтича от факта на отричането. Всичките съвременни хора са отрекли нещо. Всичкото нещастие произтича от факта, че хората отлагаха Любовта. Не може да се живее с Любов, казват, Любовта е празна дума. Иска човек да бъде богат. Защо? Какво ще му донесе богатството?

Има две неща, от които едното трябва да се твърди, другото трябва да се отрича. Ако човек твърди и поддържа Любовта, а отрича безлюбието, то е на място. Безлюбието ражда всичките нещастия в света. Любовта ражда всичко в живота. Сега няма да говорим за Любовта. Любовта, която отричат, туй, което се изпарява, не е Любов.

Казват, че Любовта изгаряла някога. Туй, което изгаря, не е Любов. Туй, в което човешката интелигентност потъмнява, то не е Любов.

Казва: „Ти в какво вярваш?“ В какво вярват очите? – В светлината. В какво вярват ушите? – В звука. В какво вярва носът? – В ухането. В какво вярва устата? – В яденето. В какво вярват ръцете? – В работата. В какво вярват краката? – В движението, в ходенето. Ако краката престанат да вярват в движението, те се парализират. Ако ръцете престанат да вярват в работата, те се осакащат. Ако очите престанат да вярват в светлината, ослепява човек. Ако ушите престанат да вярват в звука, оглушава човек. Казват: „Какво е допринесло отричането?“ Казва: „Аз в това не вярвам, в онова не вярвам.“ В какво вярваш? Вярва, че го ужилил един комар и умрял. Сега хората вярват, че холерата имала малки бацили, от които човек умира. Чудно е, че някой малък бацил, с микроскоп де е не може да го видиш, че туй малкото уморява човека.

Хората не ги уморяват тия бацили, но всички хора умират от безлюбие. Когато престане Любовта, холерата се явява. Когато престане Любовта, чумата се явява. Когато престане Любовта, проказата се явява. Когато престане Любовта, сифилисът се явява. Когато престане Любовта, ревматизмът се явява. Когато престане Любовта, сърцеболието се явява. Когато престане Любовта, хората оглупяват. Казвате: гениални хора да се родят в света. Гениални хора се раждат само в Любовта. Вън от Любовта всичко е объркана каша.

Пита ме някой: „Ти в какво вярваш? В какво е новият живот?“ Казвам: Ако за бъдеще хората не турят за основа Любовта в самия живот, те ще имат един порядък, много по-лош, отколкото сегашният. Питам: на коя млада мома не трепери сърцето да се ожени, да роди най-хубавото дете? Отлична идея. Роди това дете, след 5–6 години дойде някой сокол, задигне това дете. Тогава тя ходи на гробищата и харчи сили, плаче. Казва: „Къде е детето ми?“ Защо умират децата? Децата умират от безлюбието на майката. Ако една майка люби детето, то никога няма да умре. Ако бащата има Любов, детето никога

няма да умре. Ако човек има Любов, неговите свещени мисли никога няма да изчезнат. Де са онези благородни мисли?

Често слушам някой да казва: „Досега бях милостив, глупав, сега поумнях.“ Досега бил милостив, сега поумнял вече. Много по-лесно може да се спре една война, дето се бият хората, отколкото да научиш хората как да живеят. Хората се бият, защото не знаят как да живеят. Аз съм за войната. Не съм против войната. Да се бият хората, но на свят да се бият. Като се бият, ръцете си да не трошат, като се бият, краката си да не трошат, главите си да не пукат. Да се бият колкото искат, но да няма сакати хора. Дето хората се осакащат, то не е култура. Трябва да го знаят. Бъдещите историци искат да оправдаят войната. Война, която осакаща хората, не е война. Всяка война да допринася хубави опитности.

Сега някои може да ми възразят и имат право. Те ще възразят следното: тия хора, които се избиват на бойното поле, стопяват ги, но те не са направени на свят. Войната ги строшава, стопява ги и те пак ще се родят. Умират в другия свят, отиват да ги направят на свят. Хора, които се осакащат, не са направени както трябва. Ще идат в другия свят, ще ги моделират и ще ги пратят пак на Земята.

Съвременните културни хора трябва да се поставят на един опит. Ако попитате защо е сиромашията, ще ви кажа, че сиромашията ражда всичката активност, деятелност в природата. Вижте, в природата има едно надпреварване, всичко е в движение. С разна бързина всичко се движи. Каква е целта на туй движение? Може да определите бързината на това движение. Колкото движението е по-голямо, по-бързо, интелигентността е по-голяма. Колкото движението е по-голямо, Любовта е по-голяма. Човек, който не се движи и е медлен, не го интересува нищо, няма никаква бързина. Мене ако биха ме изпратили като сват, да избирам някоя мома, ако сватове след като влязат и момата не става от стола, казвам: не отивайте да я вземете. Тя къщница не е. Ако има сватове да пращат, защото в миналото имало сватове за момите да ги избират, не за момците. Момците са

[се] научили да стават, момите не са се научили. Когато момите се научат да стават, защо ще пращате сватове? Момъкът да иде сват да стане.

Сегашния свят аз го представям във всичкото негово разнообразие. В миналото – има един анекдот – един гениален човек създал една лична, красива кукла, толкоз красива, че можела да говори, да се движи. Започнали от цял свят да се трупат да гледат тази кукла и започнали да правят кукли. Този направил кукла, онзи направил кукла, милиони кукли, които говорят все като първата кукла. Коя кукла е най-интересна? – Първата кукла, другите кукли са отражение. Аз, като срещна хората, гледам на коя кукла мязат: на първата или на хилядната. Ако не мязаме на първата кукла, ние сме далеч от самата култура.

Ние по някой път се обиждаме. Обидата е на място. Обиждаме се, когато един човек не ни каже Истината. И действително, хубостта на живота седи да кажеш Истината. Казвате, че Истината е горчива, а Любовта горяла. Че Истината е горчива, това е първата лъжа. Че Мъдростта оглупявала хората, това е първата лъжа. Че Любовта горяла, това е първата лъжа. Три лъжи има в света. Няма нещо по-хубаво да кажеш Истината на един човек. На болния, като му кажеш Истината, той ще оздравее.

Как ще кажеш Истината на един човек? Ако един човек е сакат и в него се зароди желание да бъде здрав. Защото всеки сакат човек е вързан. Христос казва: „Този, когото беше вързал Сатана, не трябваше ли да го развържа?“ Всичките хора, които са сакати, са болни хора, вързани.

Какво е лекуването? Ще вземеш ножчето, ще разрежеш вързалката и ще освободиш човека. Той е вързан с въже, турят капки да го лекуват. Няма какво да туряте капки. Вземете ножчето и развържете, освободете човека. Болен е човекът – дай му вода да пие. Болен е човекът – дай му хляб да яде. Болен е човекът – отвори очите му, да прогледа. Болка има на сърцето – заведи го в градината, да

помирише цветята. Болят го ушите – заведи го, дето се дава концерт, да послуша песните, които се пеят. Сега ние искаме да бъдем здрави, че тогава да слушаме. В болно състояние като сме, тогава трябва да се яви желание да слушаме музиката – началото на човешката разумност в света.

Никога не е приличало на човека да говори лъжа, неверни работи. Никога не ставай проводник на една невярна мисъл, на едно невярно чувство. Неща, които са неверни, никога не ги предавай. Целият свят разгласява неща, които са неверни. Казвате: „Така Господ го направил.“ Не е вярно. „Майка му така го родила.“ Не е вярно това. „Баща му така го създал.“ Не е вярно. Когато кръчмарят даде на един човек половин кило винце, че не стане като баща му, баща му ли го направи? Баща му като внесе една присадка в него и той стана това, което не е. Дойде ти една мисъл: „Знаеш какво се говори за тебе? Ти си такъв, ти си такъв.“ То е цяла лъжа. Никой не е говорил. Кой може да говори лошо за светлината? Кой може да говори лошо за слънцето? Кой може да говори лошо за хляба? Кой може да говори лошо за водата? Кой може да говори лошо за Земята?

Някои не са доволни от Земята. Де искат да идат? Хубаво, нека поискат, може да ги пратят на Месечината. Какво ще търсят на Месечината? Там като идат – пустиня, няма растения никакви, всичко е тихо, спокойно, но и никаква поезия няма. Месечината я харесвам само в едно отношение. Тя е екран, на който се пращат човешките мисли и желания да стават явни. Да приличаме на Месечината – мисълта ни да бъде ясна. Хубаво е да приличаме на Слънцето – трябва да имаме онази енергия, която слънцето изпраща.

Някой път астролозите говорят за слънчев тип в света. Слънчевите типове в света са на онази Божествена усмивка. Само в разумния човек има една усмивка. Като видиш някого, няма да забравиш слънчевия тип. Като се усмихне на умрелия, оживява. Усмивка, която не може [да] внесе едно успокоение, тя не е усмивка. Аз считам, първия лъч на Слънцето, то е най-хубавата усмивка. Един

момент има, преди да се е появило Слънцето, тогава има една хубава усмивка и ако художниците можеха да я нарисуват, щяха да създадат една от най-красивите форми, които съществуват във физическия свят.

Някой път страдаме от вътрешна грубост. Страдаме в себе си, че има нещо грубо. Има нещо грубо, прониква те, както виното прониква в мозъка, не си в себе си, разсеян си. Има една любов, която мяза на виното – прави хората разсеяни. Правилната Любов трябва да внесе една светла мисъл, едно светло чувство и една светла постъпка. В светлите мисли мозъкът функционира правилно, в светлите чувства сърцето функционира правилно, в светлите постъпки стомахът функционира правилно и всички удове функционират правилно.

Та, Писанието казва: „В начало бе Словото и Словото бе у Бога." Най-първо всички съвременни хора, духовни хора, трябва да проучват светлината в нейните вътрешни проявления. Вие по някой път сте радостни, някой път сте весели, имате разположение. Туй разположение зависи от светлината, която е влязла във вас. Човек всякога не може да бъде радостен и весел. Радостта при сегашните условия иде от светлината.

Тази, разумната светлина периодически иде на Земята. Периодичността, това е закон на Любовта. При сегашните условия, понеже нашата нервна система не е достатъчно силна, Любовта иде периодично. Понеже е чрезмерно активна, тя се приближава и отдалечава от човека, за да му даде възможност да укрепне. Любовта се приближава и отдалечава, за да укрепне нервната му система, за да може да възприема благата, които тя носи. Ако не можем да приемем благата на Любовта, щастието не може да дойде. Щастието напълно зависи от ония сили, които Любовта внася в човешката мисъл, които внася в човешкото сърце и в човешкото тяло.

Човекът на Любовта има съвсем други движения. Каква пластичност има в неговото тяло! Като се движи, има такава пластичност, дето художниците не са сънували. Някои хора говорят

за Любовта, [а] не са подвижни. Тромави са и за Любовта говорят. Онзи, човекът на Любовта, всичко в него е в трепет, свещен трепет. Всичко трепери, звук има. Когато пее, в гласа му звучи Любовта. Когато се движи, в неговия ход звучи Любовта. Когато яде, в яденето е Любовта. Достатъчно е да ви пратя един здрав човек вкъщи и може да направите един опит. Ако един здрав човек посети болния, той оздравява. Като го погледне, ще се зарази с яденето. Някой яде, гледам, и едва мърда устата си. Така не се яде. Някой поздравява тромаво, някой поздравява пъргаво. Някой мижи, като те погледне – уж нещо високо гледа. Някой се пули. Господ ни е дал очите и ако знаем как да движим тия очи и уста, ще се ползуваме. Когато ти говори онзи, когото обичаш, как го гледаш? Или когато ти говори онзи, който те люби, как трябва да го гледаш?

Момъкът, когато обича момата, туря [я] отдясно. Момата, когато се движи с момъка, туря го отляво. Нали кавалерите придружават момите. Аз не съм придружавал, но аз като видя как момъкът хваща момата за ръката, виждам какъв ъгъл образува ръката и като видя ъгъла, може да ѝ предскажа какво я очаква за бъдеще.

Няма скрито-покрито в природата, което да се не изяви. Аз говоря сериозно. Думата сериозно трябва да се разбира. Всичките красиви форми в света внасят една жизненост, една стабилност, едно постоянство, които никоя друга мисъл не може да внесе. Да кажем, ти имаш да плащаш 20 000 лева. Отиваш при кредитора и ти трепери сърцето, ще отложи ли той или не. Ако ти беше една мома с ангелска красота, като влезеш при онзи кредитор, който има да взема 20 000 лева, той веднага ще стане от стола си. Ти, който не си красив, като влезеш, ще седи на стола. Седи като съдия и те пита: „Какво искаш?“ Като влезе красивата мома, ще каже: „Моля, на Ваше разположение съм.“ Младата мома ще каже: „Може ли да ми услужите с 20 000 лева?“ – „На Ваше разположение.“ Като влезе без Любов, ще каже: „Нямам средства сега, не разполагам със средства.“ Там, дето не царува Любовта, все намира нещо за извинение. Не [е] готов, затуй няма

време, не е разположен. Там, дето Любовта функционира, всякога има време.

С какво ние можем да се похвалим, съвременните хора? Аз мога да ви кажа, веднъж имах случай да видя един крадец какво нещо е. Този крадец го наблюдавах. Веднъж един даровит художник рисуваше и в него виждам един крадец: като взема боите, като посяга, като че краде. Не бях виждал такъв крадец. Всичко хубаво нарисува и след туй крадецът се скри вътре и пак излезе обикновеният човек. Преди години, гледам една много красива дама отиваше да купува колбаси, наденици. Като влезе вътре, като погледна, като се отвориха очите ѝ, нещо зверско имаше. След като взе колбасите, тури ги в чантата, лицето ѝ стана пак като икона.

Ако тебе те е страх, че без пари не можеш да живееш, ти не си човек. Като умреш, с какво ще живееш, кажете ми. Като умреш, ще престанеш да дишаш въздуха, но ще дишаш нещо по-съществено – от етера ще започнеш да дишаш. Човек като умре, туй тяло престава да функционира и друго тяло започва да функционира, с етера диша човек. Казва: умрял. Не е умрял, но не функционира това тяло, не му е потребно там. Как дишат рибите? – Прекарват водата през хрилете и изкарват въздуха. Човек прекарва въздуха и изкарва нещо по-съществено в дробовете. Казвам: От въздуха ние поддържаме живота си. Но във всичките прояви на живота вложи Любовта.

Вложи Любовта в мисълта, вложи Любовта в чувствата, вложи Любовта в постъпките, ако искате хора да бъдете, ако искате да постигнете нещо. Един обикновен художник, който няма Любов, много обикновени работи ще постигне. Онзи, който има Любов, ще постигне туй, което е безсмъртно. Ако една майка ражда едно дете и не може да го свърже с вечния живот, ако не може да тури душата му да бъде в съприкосновение с Бога, какво струва тази майка? Ако един учител, който учи хората, не може да ги свърже с Бога, защо е този учител? Ако един съдия съди хората и не може да ги свърже със закона на справедливостта, какво струва този съдия? Казвам: Не да се

съдим, но животът седи да се свържем... не да се свържем, но да дойдем в съприкосновение с Божествената Любов, която работи от милиони години в природата.

Вие обвинявате младите. Истински религиозни хора са младите. Младата мома е религиозна, младият момък е религиозен. Старите хора не са религиозни. Но защо не са религиозни? Мислите ли, че онзи стар дядо, който позволил да остарее баба му, че той я обичал? Мислите ли, че онази стара баба, която позволила дядо ѝ да остарее, че тя го обича? Мислите ли, че онзи учител, който позволил учениците му да оглупеят, че този учител ги обича? Мислите ли, че онзи свещеник, който позволил пасомите му да се обезверят, че той ги обича? Мислите ли, че онези майка и баща, които позволили децата им да боледуват, че те ги обичат? Безпокоите се отвън, имате надежда, че лекарят може да ги излекува. Не че лекарите не лекуват, но лекарят като дойде при болния и няма Любов, не може да лекува. Като дойде, дадат му 100 лева. За 100 лева лекува ли се човек? Какво струва? Дай 10 000 лева, да обърне внимание. По 4–5 пъти ще дойде на ден. Дай му 10 000, като дойде сутрин, 10 000 – на обед и 10 000 – вечер. На другия ден ще му се запали сърцето, ще даде нещо от себе си.

Вземете пример какво казва младият момък. Младият момък, като види момата, само за едно виждане, казва: „Аз съм готов да дам целия си живот заради тебе.“ Само като я види и целия си живот дава. Какво богатство само за едно гледане! Привилегия счита да даде. Като я види и е готов да даде всичко, което има. Укорявате младите хора. Само че младите хора в първата фаза са добри, но [във] втората казват: „Много дадох“ и започват да намаляват, намаляват, докато най-после тяхната визита стане един лев.

Ако ти за Любовта не си готов всичко да жертвуваш, твоята любов е човешка. Ако ти в Любовта мислиш, че ще изгубиш нещо, това са човешки понятия за Любовта. Ако ти в света, като обичаш, мислиш, че ще изгубиш, твоите понятия са човешки. Любовта ще те въведе във връзка с всички разумни същества в живота, ще отвори

всичките врати, навсякъде, дето има интелигентност, да те приемат като добре дошъл брат или добре дошла сестра.

Представете си, че вие, съвременните хора, отивате при Господа. Ще ви попита Господ: „Вие какво направихте с вашия ум, какво измислихте, какво благо направихте на света, с вашето тяло какво благо принесохте, с вашето тяло какво благо допринесохте на света?“ Вие с какво ще се похвалите? Гледам ви тук, вие, които ме слушате – всеки излезе и иска да намери Истината само за себе си. Само за себе си мислите. Престанете да мислите за себе си.

Досега има два закона в света: Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила; да възлюбиш и ближния като себе си. Третият закон, който не е бил, сега е: Да възлюбиш и себе си.

Вие още себе си не сте възлюбили. Вие си правите пакост. Вие в себе си мислите лоши неща, измъчвате се, мислите лошо за своята душа, мислите лошо за своето сърце, мислите лошо за своя ум. Казвате: „Умът ми не струва, сърцето ми не струва.“ Няма да опетнявате сърцето си. Вие носите опетнени сърца на миналото, вие носите опетнени умове на миналото, вие носите опетнени души на миналото. Законът е: да обичаш себе си, да не петниш себе си. Никога не допущайте отрицателни мисли. Ти измъчваш себе си, измъчваш сърцето си, измъчваш душата си. С една отрицателна постъпка ти измъчваш душата си. Ако ние мъчим душата си, какво ще придобием?

Ние, съвременните хора, трябва да се радваме на страданията, ние, съвременните хора, трябва да се радваме на мъчението, ние, съвременните хора, трябва да се радваме на скърбите. Кой от вас се радва на страданията си, на мъченията си, на скърбите си? Дойде една болест, не може да търпите един–два деня, търсите 10 души асистенти, да я изпратят навън.

Старите българи са разрешили този въпрос за яденето. Той седи в следното: някой стар българин, [на] близо 100 години, има 5–6 сина,

има 5–6 снахи, които не са разделени. Той ще каже на младата, която е на 21 години – не на старата си снаха, но на младата си снаха – да му меси пита. Той казва на младата, която е дошла от Бога и носи Любов. [У] онези, които са живели по-дълго време на Земята, Любовта е изчезнала, загубили са я, укоряват го. Младата като му сготви, мед му пада на сърцето на дядото, казва: „Господ да те поживи."

Препоръчвам и на вас: не търсете стари вярващи, но вчера които са повярвали да ви месят една пита, да ви кажат едно верую. Те като месят питата, мед ще ви падне на сърцето. Старият ще го увърта, ще го увърта, нищо няма да излезе. Един млад момък питали го защо обича тази мома. Казва: „Аз бях осакатен от ревматизъм, имах разстроено сърце, имах разстроени дробове, умът ми беше разстроен. Като я видях, ревматизмът ми изчезна, сърцето ми се намести, дробовете се оправиха, започнах да дишам хубаво." Казва: „Как да не я обичам? Ако не я обичам, трябва да умра. Ще я обичам." Онази вяра в Бога трябва да възвърне нашето здраве. Любов, която не може да възвърне нашето здраве, любов, която не може да възвърне функциите на нашето сърце и на нашия ум, оставете я.

Казвам: Новото верую е вторият път като дойдете, да имате една усмивка. Сега вие сте сериозни, личи по лицата ви. Някои от вас казвате: „Заплатите ни са малки". Някои от вас казват: „Стаята ми е малка, по-голям апартамент трябва, въглища трябва, хляб нямам." Божествената Любов ще възвърне в нас онзи недоимък, който ни липсва.

Аз да ви кажа каква е разликата между реалността и илюзията. Илюзиите в живота къде са? Илюзията за мене е едно състояние, реалността е друго състояние. В илюзията може да хипнотизирам един човек и да му кажа, че му давам да яде, без да му дам. Хипнотизираният постоянно губи от своята сила. Днес му казвам, че му давам без нищо да яде, утре му казвам, той вярва, отслабне и най-после изчезне, не може да се движи. В реалността той всякога придобива, по няколко грама, но придобива; в илюзията той губи. Ако

вие във вашата мисъл постоянно губите, то е илюзия; ако във вашата мисъл печелите, то е реалност. Ако печелите във вашите чувства, то е реалност; ако губите, то е илюзия. Ако в тялото печелите, то е реалност, ако губите, то е илюзия. Същия закон защо да не приложим в нашето вярване. В реалността на живота човек има повече светлина, краката може да ходят, има светлина в ума, има топлина в сърцето, навсякъде може да ходи, има нещо хубаво в сърцето ни. И в тялото усещаш една голяма приятност, в движенията на ръцете, на краката. Всяко помръдване на неговото тяло произвежда една вътрешна приятност.

Казвам: Първото нещо – приложете тия три закона. Първо, като станеш, ще мислиш за Господа – обичаш ли Го или не. Като станеш, да Го възлюбиш в ума си, че после да възлюбиш ближния си и най-после да възлюбиш себе си. Ще решиш да не измъчваш ума си, да не измъчваш сърцето си, да не измъчваш душата си. Ще бъдеш доволен от онова, което има вътре. [Няма да измъчваш ума си], той е един добър слуга. Няма да измъчваш сърцето си, един добър слуга е сърцето. Няма да измъчваш душата си, тя е много добър слуга.

Що е человек? Това е Божественото в нас, което проверява същината на човека. В даден случай [ти], който чувствуваш, че Бог е Любов, ти, който в дадения случай чувствуваш, че Бог е Мъдрост, ти, който чувствуваш, че Бог е Истина, ти, който чувствуваш, че Бог е живот, Бог е знание, Бог е свобода – туй е човекът. Той само чувствува вътре. Вървиш по този път, то е човекът, роден от Бога – да се радваш на онова, което Той е създал. Ако ти не можеш да се радваш на очите на твоите ближни, ако ти не можеш да се радваш на ушите на твоите ближни, на техния нос, на техните ръце, крака, ако ти не можеш да се радваш на всичко онова, което е пред тебе, на какво ще се радваш, кажете ми? Ако и ближните, и те не могат да се радват на тебе, както ти на тях, тогава нямаме отношение. Що е Любовта в света? Да се радваме на Любовта в света, да се радваме на ония блага, които възприемаме. То е съответствие.

Сега вие мислите, че тия работи са много мъчни. Аз имам една опитност в моите изследвания. Веднъж изследвах един стар дядо на 85 години. Той седи на стола и охка. Казва: „Стари години, едно време бях много деятелен.“ Някоя снаха дойде, той седи на стола. Влезе едно 12-годишно момиченце, като погледна дядото, стана от стола, да посрещне младото момиче. Другите не посреща, като дойде младото момиче, стана. Казвам: Туй младо момиче носи Любовта. Казвам: Ако вие не можете да събудите в хората този Божествен импулс, когато дойде някой при вас, да хвърлите светлина...

Щом срещна един човек, който внася светлина и топлина в ума, то е човек, който обича. Няма какво да говорите, че обичате някого. Аз няма какво да питам дали Господ ме обича или не. Когато хората са неразположени към мене, причината е вътре в мене, аз не казвам, че хората са лоши. Ако вие отивате в домовете на бедните и внасяте блага заради тях, няма ли да ви посрещат, няма ли да ви приемат? Ако вие отивате като кредитор, само да си вземете заема, онова, което сте им дали, ще ви приемат ли добре? Казваш: „Не ме приеха.“ Ти отиваш като кредитор, като екзекутор. Отиди да им кажеш сладки думи, да им занесеш нещо. Умряло едно дете в един дом и ти казваш: „Господ го взел.“ Не е утеха това. Аз, ако вляза в един дом, дето заминал един 120-годишен старец, няма да го върна от оня свят. Да го върна значи да го туря пак в затвора. Той е свободен. Ако е едно дете на 5 години, ще му върна живота, нека занесе радост на майка си. Казвам: И вие правете същото. Като влезете в дома, дето са заминали децата на 5 години, върнете живота им. Дето е заминал стар дядо, кажете: „Много добре, че заминал, да отвори място на друг.“ Светът няма нужда от стари хора. Земята се [е] наплодила с много стари хора. Млади хора се изискват сега. Те са носители на новото.

Казвам: Новото в света е законът на Любовта, който трябва да подмлади човешкия ум, който трябва да подмлади човешкото сърце, който трябва да подмлади човешката душа, да осмисли живота, навсякъде да виждате хора радостни и весели.

„В началото бе Словото и Словото бе у Бога.“ В началото бе Любовта и Любовта бе у Бога и Любовта бе Бог.

Ще ви приведа един пример, един древен разказ, написан от един поет. Един красив момък извършил престъпление и го осъдили на смърт. Повели го, по церемониално да го накажат. Случило се, че царят минавал с малката си дъщеря на 12 години. Казва: „Накъде водят този млад момък?“ Казва: „Да го накажат.“ Казва: „Татко, много добър човек ще стане от него, ще се подобри животът му.“ Царят казва: „Да се освободи!“

Казвам: Любовта е, която освобождава хората.

„Отче наш“

11-а беседа, държана от Учителя на 13.XII.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ТЪРСЕТЕ ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

„Добрата молитва“
„Венир Бенир“

Ще прочета само част от 6-а глава на Матея – от 25-и стих до края.

„Духът Божи“

Ако Евангелието би се превело на един съвременен език, трябва да се преведе по друг начин. На малките деца се говори по един начин, на възрастните – по друг, на старите – по трети. Сега съответствие има. В Стария Завет се е говорило на бебета, в Евангелието – на малко по-възрастни. Казва: „На двама господари не може да служите.“ „Не си събирайте съкровища.“ Събирайте съкровища, но не ги туряйте в банки, които фалират. В миналата война в Северна Америка фалираха около 8000 банки, пропаднаха с един капитал на милиарди. Едва в скоро време започнаха да се образуват нови банки с по 400–500 милиона долари. Хората си спестяваха в банките за черни дни. Отидоха черните дни, дойдоха светлите дни. Не влагайте парите си в такива банки.

Казвате: „Той не говори съобразно с Евангелието.“ Прави сте, че не говори на възрастни. Съвсем се пречупва езикът, не става, другояче се говори. Едно време ходех с фенерче, вечер беше. Сега е ден, Слънцето грее, що ще нося фенер? Ще бъде смешно да нося фенер, да не би да се препъна някъде.

„Търсете Царството Божие.“ Това е идеал, който трябва да имате, за един общ стремеж. Царството Божие показва един организиран свят, дето живеят душа с душа. Казвате: „Да се обичаме.“ Да се обичаме душа с душа. Душите се обичат и се любят. Телата са посланици. Тялото се регистрира чрез Любовта. То е свидетел. Ако

някой каже, че не си любил, там е регистрирано. Като кръщавате някой човек, свещеникът пише кога го е кръстил, кога го е венчал, пак пише. Душата е туй, което, като пипнеш тялото, че е топло, то е душата. Като пипнеш, че пулсът бие, то е душата. Музикален ритъм е. Като мисли мозъкът, това е душата, която мисли. Този ум благодарение на Любовта, на душата мисли. Човек да се радва, че има една душа, която той може да люби. Душата и тя се радва, че има един ум, който може да люби, че има едно сърце, което може да люби. Пък има отвън други души, които могат да се любят.

Ние, хората, трябва да дойдем до Любовта на душата. Ние разбираме Любовта на телата – то е механическа любов. Зимно време не можеш да обичаш една студена соба. Топлата соба всякога можеш да я обичаш. Като седнеш при нея, имаш най-хубавото разположение, макар светът да е черничък. Каквито и да са очите, дали са сини очите, дали са черни, обичаме я, защото даваме нещо от себе си. Виждаме, че са червенички. Лъчите светят. Нали червено има отпред, лъчите светят. Мене ме радва, когато очите на собата светят.

Трябва да се цени животът. Ние, съвременните хора, ценим живота. Мислим за оня свят, как живеят светиите. Той като човек е живял дълго време, придобил е нещо, минал е през страдания, изпитания. Ние искаме без никакви изпитания, без никакво учение, току изведнъж да влезем в оня свят. Хубаво е изпитанието. Някой иска да бъде ангел. Един ангел е минал през съвсем друга култура. Те са минали през огън, такъв огън, какъвто хората не са [и] сънували. Те са имали такива спорове между себе си, че някои от тях са паднали, някои са станали. Каква борба са имали, че целият свят е пострадал от тях. И ние страдаме от това. Като са паднали, ангелите са засегнали и нас, че и нас са ни повлекли със себе си заедно. Сега невидимият свят иска хората да не падат, защото ако падат, ще повлекат и другите, по-долу от тях. Та падението да няма укор.

Ново разбиране трябва. Туй, което вие сега сте учили, едва 25 процента е вярно. Всичкото друго са огризки. Всичките богословски

тълкувания за Бога, 75 процента да отстраним, а на 25 процента да се спрем за Него. Да се избавим от заблужденията. Като пита някое дете вкъщи откъде дойде малкото братче, те му казват, че от реката са го взели. Вярно ли е това? Казва: „Снощи от реката го хванахме.“ Може би за децата е тъй, но за възрастните може ли така да се говори? И на възрастните може да се говори, не че в това има прегрешение – „от реката“ значи: от голямата река е дошло. Мистично може да се вземе „от голямата река“.

„Търсете първо Царството Божие и неговата правда“. Царството Божие е един организиран свят на душите. Царството Божие е един свят на организираните духове, които са напреднали и имат всичкото знание и всичката Любов да помагат. Напредналите души, напредналите духове, които помагат за въздигането на съвременното човечество, те са в Царството Божие. В тази война, която става в Европа, те са започнали да работят върху всичките европейски народи. За в бъдеще очакваме да имаме една светла култура. Всичко туй ще се преобрази. Всичките черни въглени, които сега съществуват, всички те ще станат на диаманти. Всичките нескъпоценни камъни ще станат на мрамор и скъпоценни камъни. Целият свят ще бъде покрит с мрамор и злато. Всяка една къща ще бъде направена от такава материя, че Слънцето ще прониква отвсякъде. Няма да бъдат направени от такава кал, такива тухли, както сегашните. И телата няма да бъдат направени както сегашните.

Ще се отклоня малко. Когато разглеждаме света механически, съвсем друг е. То е статическо положение. Това е механическо разглеждане на света. Това е един неорганизиран свят. Да разглеждаш костите отделно на човека, отделно главата, отделно рамената, отделно мускулите, това е статическо положение. Когато го разглеждаме органически, всичките кости са съединени, облечени са в мускули, облечени са в нервна система. Всичко това е едно тяло, в което функционира животът. Това е органическият свят.

Вземете числата от 1 до 10, или вземете единицата. В неорганизирания свят те нямат смисъл. Вземете числото [5] – 5 лева, 5 къщи. Но ако кажеш, че човек има чело 5 сантиметра, нос 5 сантиметра и брада 5 сантиметра, съвсем друго значение има това число, друг смисъл има. Ако кажем, че има чело 6 сантиметра, по-голяма степен е. Ако кажем, че има 7 сантиметра, степента е още по-голяма. 7 сантиметра нос ще бъде много дълъг.

Природата има известно отношение, хармония има колко трябва да бъде челото високо, колко трябва да бъде дълъг носът и колко трябва да бъде подбрадникът, каква трябва да бъде широчината на лицето, каква трябва да бъде дължината на лицето, каква трябва да бъде широчината на неговите гърди, каква трябва да бъде дебелината.

Ако един човек има 190 сантиметра височина, а 30 сантиметра широчина и 15 сантиметра дебелина, той съвсем е загазил. Ако има 40–50–60 сантиметра широчина на гърдите и близо 40 сантиметра дебелина, той има добре развити гърди. Важи как е съградено тялото, важи какъв е обемът на вашите дробове, важи какъв е строежът на главата ви, обемът на вашия мозък, важи как е построен стомахът, как са построени вашите ръце. Ако ръцете ви са дълги или къси, това не значи едно и също нещо. За пример, един човек с къси ръце, не бих го турил математик, да смята. Той ще бъде много небрежен. Вие не знаете кое аз наричам къса ръка. В кой уд има отношение? Дълга ръка наричам ръка, която е дълга един метър. Когато ръката има 50 сантиметра, тя е къса. Не е дълга, когато е около 75 сантиметра. За дългата и за късата ръка си има причина. Късите ръце са в едно отношение анормални и дългите ръце са анормални. Между късите и дългите ръце са нормалните ръце.

Не искам да изнасям цифри, може да ви кажа колко са нормалните ръце. Защото и да ви го кажа, ще го имате като [амулет], нещо да ви пази от зло. Мнозина, които не знаят да четат Библията и Евангелието, държат ги под възглавницата, да ги пази Господ от зло. Като амулет ги имат, да ги пази от зло. Някой има някое камъче или

око от змия, или око от някой бръмбар, или някое малко парче от някоя светиня, от кръста, на който е разпнат Христос. Ако сега съберете тия частици, може да натоварите цял параход. Кръстът, който Христос е носил, той се е увеличил, увеличил се е с християнството заедно. Цял един параход може да го дигне сега честния кръст. Туй показва, че в хората има едно чувство външно.

Не е лошо това. Едно външно уважение и почитание и то е хубаво. Хората са добили уважение за кръста отвън, но още не са добили онова съдържание отвътре. Не са се научили да търпят както трябва. Защото кръстът е свързан с търпението. Кръстът, това е един отворен куб. Триизмерното пространство, за да се пречисти, непременно трябва да стане кръст, да се отвори кубът. Когато отворите прозорците и вашите врати, това е кръстът. Кубът е зданието, в което човек живее. Човек трябва да страда. Защо трябва да страда? Да влезе новият въздух, да излезе навън старият. Кръстът показва, че се върши една работа. Ако няма кръст в света, тогава ще престане всяка работа.

Най-първо имаме три движения в кръста. Едното – по права линия, от едната точка към другата. Другото разширение е движение към трета точка, а третото е движение към четвърта точка. Три измерения има в куба. Най-първо имаме три пречупвания, три прави ъгла: точката, която е перпендикулярна на себе си, правата линия, която е перпендикулярна на себе си и плоскостта, която е перпендикулярна на себе си. Три перпендикуляра имаме. Кръстът се нарича човек с три перпендикуляра, три направления, в които човек трябва да върви. Човек трябва да знае как да върви по права линия. Човек трябва да знае как да върви в плоскостта. И човек трябва да знае как да се качва по куба.

„Търсете първо Царството Божие.“ Търсете, значи, организирания и разумен свят. Търсете Царството Божие. Царството Божие е създадено в Любовта, в Божията Мъдрост, в Божията Истина. [В Любовта, в Мъдростта и в Истината] е съградено Царството Божие.

Това са три пътя, по които ние можем да влезем в Царството Божие. Има хора, които влизат по пътя на Истината, има хора, които влизат по пътя на Мъдростта и има хора, които влизат по пътя на Любовта. Аз препоръчвам Любовта, понеже е най-лесният път. Другите два пътя са по-мъчни. По-мъчен път от пътя на Мъдростта няма. Няма и по-мъчен път от Истината.

Някои говорят за Истината, казват: „Да говориш Истината." Какво значи да говориш Истината? Трябва ли да отвориш мозъка, че който дойде, да погледне в него? Нищо няма да разбере. Ако се отвори нашият мозък, хората още повече ще се смутят. Ако ние направим 49 дупки – понеже 49 центъра, 49 способности и чувства има човек, ако на всеки център направим на костта по една дупка около 1 сантиметър, ако направим 49 дупки, ще видим, че мозъкът изскача като рогове през тия дупки. Ако човек стане религиозен, от дупката, която е над този център, ще се покаже един рог. Ако станеш милостив, пак рог ще излезе от съответния център. Ако станеш философ, пак рог ще излезе. Ако се влюбиш, пак рог ще излезе отзад. Доста големи рогове ще излязат. От големината на рога ще зависи и силата на съответния център. Колкото рогът на Любовта е по-голям, и Любовта е по-голяма; колкото рогът на Любовта е по-малък, толкова и Любовта е по-малка. Рогчета ще видим да изскачат отвсякъде. Някой рог може да бъде от 1 сантиметър, 2, 3, 4, 5 сантиметра. Ще се научим да смятаме. Сега мозъкът е турен в черепа, има напрежение и някой път казвате, че главата ви ще се пукне. Че как няма да се пукне – напрежение има.

Ние, съвременните хора, се спираме и казваме: „Нас много наука не ни трябва, нас много чувствувания не ни трябват. Много топлина нас не ни трябва." Като дойде голямата топлина, която ще разтопи всичко, какво ще остане? Ако всичко се разтопи, какво ще видиш? Ако дойде голямата топлина, никакъв образ няма да има в света. Целият свят ще бъде само светлина, нищо няма да виждате, само ще чувате един глас, нещо приказва, но никого няма да виждате. Светът

ще бъде за вас невидим. Вие ще избягате от оня свят, ще бъде мъчно за вас.

Вие искате един свят с очите да го видите. Не зная как си представлявате оня свят. В оня свят кал няма. В оня свят комари няма, вълци няма, въшки няма, тахтаби няма, молци няма, печки няма, в оня свят клозети няма, касапници няма, бакалници няма, в онзи свят пазар за зарзават няма. Тогава, казвате, какво има в оня свят? В оня свят има Любов, колкото искаш може да си купиш. Ще ти дадат едно кило, 2 килограма, 4 килограма. Знание и Мъдрост колкото искаш ще ти дадат, като въздуха – без пари. Истина колкото искаш ще ти турнат. Течна е Истината там. Как ще разберете вие сега? Това е фигуративно.

Истината в оня свят, това са най-хубавите форми, които вие сте виждали. Красив свят е. Красотата, която като видиш, ще ти стане леко на душата. Ще видиш какво нещо е красивият образ. Мъдростта е една светлина така хубава, че осветява красивите образи. Като видите тази светлина, тя ще внесе друга радост. Най-после от тоя образ ще почувствуваш, че излиза такава хубава светлина, ще се пренесеш в друг свят и ще почувствуваш блаженство, ще кажеш: „Тук се живее“. Щом помислиш за крушите и те идват сами. Щом помислиш за ябълките и те идват. За каквото помислиш, всичко иде. Няма нещо невъзможно. Ако помислиш богат да станеш, из рая навън ще излезеш. Гладен си – помислиш и яденето ще дойде. Като помислиш, че имаш нужда от знание, туй знание ще дойде. Но искаш учен човек да станеш – из рая навън ще излезеш. Искаш да станеш знаменит цигулар – из рая навън ще излезеш. Ако искаш свирец да станеш, ще свириш най-хубавото парче. Ако пожелаеш за друг път да го имаш, навън ще излезеш.

Това са най-важни неща – тия неща, които давам. Вие не сте виждали онзи свят. Ако идете някъде на гости и стопанинът на къщата като ви приеме и ви се усмихне, тази усмивка няма да я

забравите, онзи прием, който ще ви се даде, никога няма да забравите.

Сега аз не искам да идете в оня свят, но оня свят да слезе при вас. Не вие да идете в оня свят, но оня свят да дойде във вас. Вие още не сте готови за онзи свят. Ето как аз представям оня свят. Вие искате да идете в оня свят. Вие сте деца, с количка трябва да ви возят. Значи без количка сами не може да ходите, трябва да ви водят и извеждат. Вие искате в оня свят да ви изведат, да видите ангелите и светиите. Не сте готови още. Баща ви, дядо ви подир вас вървят. Ако в оня свят баща ви, сестра ви ви следват, те ще ви изпъдят навън. В оня свят като идете, там ще намерите баща си, братята си, сестрите си. Ако в оня свят не можете да намерите вашия баща и майка, ако в оня свят идеш [и] мислиш за баща си, за майка си, те ще [те] изпъдят в този свят.

В този свят, ако не мислите за Бога, не можете да идете в оня свят. Някой мисли постоянно за този свят. Баща ти не е тук. Бащата на баща ти, неговия баща и т.н., наредили са се 20–30 бащи, прадеди и всеки търси баща си и не може да го намери. Вие трябва да намерите Оня, Първия Баща, Който е родил човека, Който е създал човека.

Мен ми разправяше един американец, слушал Камила Русо да свири „Сънят на живота“. Тя е била ученичка на Паганини. Казва: „Когато я слушах, аз бях готов да се примиря с всички и да раздам всичкото си състояние. Така ми подействува, че бях готов от всичко да се отрека в света. Какво нещо е самият живот! Колко красив е животът!“

Казвам: Ако ние не можем да възприемем този живот на Любовта, не може да се подигнем, да преодолеем всичките големи мъчнотии и страдания в света.

По-силна ли е смъртта от Любовта? Смъртта за Любовта е една играчка. Хваща я, подигне я. Един ден туй, което ви е мъчило, тя ще ви го покаже като пеперудка. Вас ще ви се види чудно как сте се плашили от смъртта, от една пеперудка. Тази пеперудка без Любовта е слон, а с Любовта става пеперудка. Любовта като пипне смъртта, тя

става красива пеперудка. Тогава вие ще видите един красив ангел и той ще ви каже така: „Ще ме извините за всичките страдания, които ви причиних. Без да искам направих тия работи.“ Смъртта пред Любовта се извинява. Вие ще видите едно хубаво лице. Смъртта ще ви се усмихне и тя ще ви бъде приятелка. Ако смъртта ще ви стане приятелка, Любовта е с вас. Ако смъртта ви е враг, показва, че Любовта я няма във вас. Защо умират хората? – Умират от безлюбие. Туй трябва да залегне във вас.

Ако Бог живее във вас, кой ще ви отнеме живота? Чудна работа: кой може да ни отнеме живота, ако Бог живее в нас? Възможно ли е един човек да изгаси Слънцето? Чудна работа: може ли човек да изгаси Слънцето? Не може. Слънцето в мене никой не може да го изгаси. Щом се докосне смъртта, на пеперуда става. Щом докосне смъртта, на ангел става. На Онзи, Който живее в мене, всички се покланят. Няма същество в света, което да не [Му] се покланя, защото живот на всички Той е дал. Ние какво мислим, то е друг въпрос.

„Търсете Царството Божие и неговата Правда“. Търсете Любовта и нейното проявление на Земята: и в растенията, и в дърветата, и навсякъде. Търсете Божията Мъдрост навсякъде, и в небето, и в звездите. Търсете Истината навсякъде. Любовта е възможна само при Мъдростта и Истината. Любовта е възможна само при живота, знанието и свободата. Любовта е възможна само при движението, учението и работата. Любовта е възможна при големите страдания, които стават причина да се прояви нейната сила. В края на краищата Бог трябва да се прояви, че по-мъдър и по-силен от него няма.

Всичките противоречия, които съществуват днес в света, те са незавършена картина. Виждате, един човек не е завършен – не го обвинявайте, работи се върху него. Виждате един вол – едва Господ е започнал да работи върху него. Едва Господ е започнал да работи върху човека. Върху растенията работят ангелите. Върху животните работят архангелите. Върху човешкото сърце работят серафимите, херувимите и нагоре. Може да се оплете умът ви сега.

В света като сте дошли, намерете един да ви обича по Бога, да видите какво нещо е Божествената Любов. Ако в Слънцето не можете да видите Бога, ако в ябълката не можете да видите Бога, ако в чистия извор не можете да видите Бога, ако в чистия въздух не можете да видите [Бога], ако в чистата роса не можете да видите Бога, не зная къде можете да го търсите. Ако ти, като вървиш по Земята и не можеш да чувствуваш, че Господ е в тази Земя, где ще го намериш? Като напуснеш Земята ли?

Под думата „Земя" разбираме нашите страдания и несгоди. Знаете ли колко е красива Земята? Вие нямате представа. Тя беше толкоз красива, че Бог дойде на Земята, устрои я, облече я хубаво. След като я облече, казва: „Моля, за всичките добрини, които ти дадох, тия – Моите деца, ще гледаш." Земята от Любов към Господа, за добрините, които Той ѝ е дал, трепери над нас. Ровим я – търпи ни. Много Любов има, казва: „Да знаете, аз ви търпя заради Него." И вие трябва да търпите другите заради Божията Любов. Ако вашата Божествена Любов не може да търпи несгодите на живота, Любовта ви е слаба. В себе си трябва да го чувствуваш.

Не трябва да се връщаме какво е казал Моисей. Моисей беше при Господа, ходи на планината горе и Бог му даде заповедите, говори с Господа. Той разбра много добре работата, но евреите, които не бяха горе на планината, те съгрешиха, Моисей не съгреши. Те на Моисея се оплакваха, казват: „Ти ни лъжеш. Какво ни изведе из Египет? Там имахме за ядене, тук с манна ни храниш, не искаме такива работи."

Вие говорите за Христа. Христос казва: „Но съм се възкачил при Отца", чете Иоан, който написа Откровението и видя Господа. И пророците видяха Господа. Ние казваме: „Пророците Го видяха – и ние трябва да Го видим." Пророците казват: „За вас е невъзможно да видите Господа." Всеки пророк, който казва така, че вие не трябва да видите Господа, той ви заблуждава. Всеки един трябва да види красотата, която Господ е създал. Всеки един трябва да види един ангел. Доста ангели има на Земята. Вие мислите, че няма ангели.

Доста ангели има. На Земята има около един милион ангели, оплели са се в хората. Слизат сега тях да освободят. Най-първо иска да освободят ангелите. Много ангели са искали да освободят хората. Сега идват техните братя да ги освободят и като освободят тях, ще освободят и нас. Много ангели са се заплели в гъстата материя.

Мнозина казват: „Защо говорите така?“ Вие не сте живели. Какво ви е дотегнало? Туй, което живеете, не е живот. Новият живот е живот по закона на Любовта. Вие за Любовта имате следното понятие: цяла канализация, тръбите наредени, 15–20–30 тръби. Едни казват, че водата ще дойде от тръбите. Водата няма да дойде от тръбите, тя минава през тръбите. Ние не очакваме водата да дойде от тръбите. Всичките тръби очакват водата да дойде от друго място. Тия лампи, които светят, техният ток на светлината, той е една течност, минава през жиците и като дойде в лампата, свети. Ценни стават лампите. Сега не са приятни, но вечерно време ценни стават тия лампи. Като мине вода на живота, всички ще светнат. Любовта като мине през нашата нервна система, през костите, ние ще светнем, ще излиза от нас живот и всеки ще чувствува приятна топлина, една здравословна сила. Отдето минем, ще носим живот в себе си. Сега много малко знаем за оня свят.

Ние разсъждаваме кой е светия и кой не е светия. Кой е светия? Българинът, като види някой човек жълт, очите му потъмнели, носи кръст на калпака, казва: „Той е светия.“ Светията е най-добрият слуга. По-добър слуга от него няма. Той е готов навсякъде да услужи. Единствените хора, които услужват, са светиите. Навсякъде са готови да услужат. Този човек, който не услужва на всички, той не е светия. Това е моето определение за светията. Болен си – като лекар услужва. Навсякъде услужва, казва: „Всякога съм на ваше разположение, потърсете ме.“ Тия хора, които навсякъде служат, това са светиите.

Така трябва да бъдем всинца. Най-добрият слуга е, който служи на хората с Любов, с Мъдрост, с Истина, един човек, който предава живот и знание. Сега, всички сте чели онзи стих, гдето казва Христос:

„Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих.“ Отец като възлюби Сина, Синът дойде да извърши една от най-трудните работи. „Син человечески не дойде да Му послужат, а да послужи“. При най-големите страдания Той извърши една работа. Това е Любов. Ако ние не сме готови да бъдем такива герои, какви хора сме? Любовта не е страхлива. Петър Му казва: „Учителю, да избягаме някъде“. Казва: „Ти не знаеш какво говориш. Чашата на Любовта, която Отец Ми я даде, да я не пия ли?“ Казва: „Ако е възможно, да мине тази чаша, ако не – готов съм.“

Ние, съвременните християни, не сме станали такива герои. Не че хората не са герои – във вестниците са големи герои. Като направят едно дело, пишат. Според мен герой е онзи, който никога не се чупи. Според мен герой е онзи, който никога не се помрачава. Според мен герой е онзи, който никога не се обезсърчава. Според мен герой е онзи, който никога не се спъва. Според мен герой е онзи, който на гърба си вярва. Според мен герой е онзи, който никога не спи.

Разбирайте сега. Защото всички заспиват. Сънят е едно естествено положение. То е чувство. Спането е чувство. Душата трябва по някой път да излезе от тялото, за да може слугите да изчистят тялото. После тя пак се връща в тялото. То е прекъсване на съзнанието. Спането е един естествен процес, влизане от един свят в друг и пак се връща в тялото. Казва: заспал човек – умът му заспал, сърцето му заспало. Ние не се нуждаем от хора със заспали сърца, не се нуждаем от хора със заспали умове, не се нуждаем от хора със заспали воли.

Най-хубавото нещо е човек да има воля. Под думата „воля“ разбирам да има човек душа. Казвате: „Пречупи се волята ни.“ Никога не трябва да се пречупва човешката воля. Не се старайте да пречупите неговата воля. Като се пречупи волята, какво става? Човешката воля не трябва да се пречупва.

Да се даде ход на човешките желания, по един естествен път да се изпълнят, не изведнъж, едно по едно. Да не остане в живота ви нито едно желание, което да не се изпълни. Нека се изпълнят на своето време. Желайте каквото искате. Искаш да станеш богат, заради хората искаш. Като станеш богат, ще турят всичкото богатство на гърба [ти]. Искаш няколко милиона – ако ги турят на гърба ти, можеш ли да ги носиш? Ще бъдеш нещастен. Искаш къща – ще я турят на гърба ти. Затуй в Божествения свят, в даден случай, приемаме най-малкото благо. По това се отличават напредналите души. Те имат микроскопически желания и като ги задоволят, се радват. Един светия се радва да види един грешник, който се върнал. Радва се, че е видял грешника, той не се радва, че е видял някой праведник. Казва: „Чакай да видя какво ще направи Господ от този грешник.“ Един ден, като му прости, Господ, се радва. Грешникът е една възможност за Бога да прояви своята Любов. Казваме: „Той е грешник.“ Радвайте се, като видите един грешник. Това са нови неща.

„Търсете Царството Божие и неговата Правда и всичко друго ще ви се приложи.“ Съединете умовете си, не само за себе си. Аз гледам, българите не могат да се освободят от своята българщина. Германците не могат да се освободят от германщината, американците – от американщината, евреите – от еврейщината, турците – от турщината, жените – от женщината, мъжете – от своето мъжество. Една неразбрана работа.

Мъжът да има в ума си знанието, Мъдростта, светлината, която се проявява. Българинът да мисли, че е благ в света. Българинът е по-благ. Бог тури българина при най-лошите условия, той има да върши най-трудната работа в света. Българите са жлъчката, черният дроб на човечеството. Ако те се откажат да работят, всичката деятелност ще спре. Казва: „Какво ще стане с вас?“ – Черният дроб и стомахът, те заповядват. Ако речеш да ги нападаш, турят от своята отрова, отравят ги. Като влезе храната, една капка отрова пускат и всичко се смила. Всичкото храносмилане става по желанието на българите.

Българите, понеже са най-богатите хора на света, и при най-лошите условия, пак са благи. Упорити са малко. Без упоритост не може, твърдост трябва. Българите трябва да извършат много хубава работа. Казвам: Много хубаво да свършат работата докрай, не да казват „Нас ни дотегна туй робство.“ Докрай да свършат работата и да докажат, че са българи. Като дойде новата епоха, Господ ще ги снеме, ще ги тури на друго място, тях ще назначи на друга служба.

Всичките народи трябва да свършат работата, която им е определена. Евреите трябва да свършат работата си. Евреите трябва да станат запушалка на раната, която отвориха на Христа. Онази рана, която направиха, да влязат да я запушат – само така евреите ще поправят погрешката си.

Сега говорим за евреите и за българите. За другите народи друг път ще говорим. Евреите трябва да научат закона за Любовта. И българите трябва да научат закона на Любовта. Какво трябва да правят евреите? – Да се приготвят да запушат тази рана. Като погледне Христос, че раната е запушена, ще им се простят прегрешенията. Да кажат: „Прости ни, че ние не приехме Любовта, която Ти ни донесе.“ Българите да се не възмущават, че са в черния дроб, че са станали роби, че не са големи както германците, като англичаните. На Господа не му трябват мамонти, следователно, по-долнички, да му вършат работата.

„Търсете първо Царството Божие.“ Казвам: Ако си евреин, на раната на Христа ще бъдеш запушалка. Ако си българин, ще влезеш в стомаха на хората. Не като влезеш, да се разстройва стомахът. Като се разстрои стомахът, хората не могат да се обичат. Ако българите не помагат за храносмилането, те не могат да се обичат. Ако българите не помагат за храносмилането, те няма да свършат работата. Българите се обезсърчават. Другите народи сега се бият. Като поправят българите и евреите погрешката си, ще престанат да се бият. Когато хората започнат да се обичат, ще престане войната. Сега

се бият, понеже българинът си е посръбнал. Българинът казва: „Да си пийнем малко винце.“ Не му се позволява да пие винце. Само като се освободят от тежката работа, тогава може да пият сладко вино – за бъдеще, не сега. Сега казват: „Не ме бутайте.“ За благото на човека, работата, която Бог ни е дал, да я свършим.

Казвам: Българинът трябва да бъде доволен от работата, която Бог му е дал.

„Търсете първом Царството Божие и неговата Правда и всичко друго ще ви се приложи.“

Вървете по пътя на Любовта, която прави хората герои.

„Отче наш“

12-а беседа, държана от Учителя на 20.XII.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ТЪРСЕТЕ, ХЛОПАЙТЕ, ИСКАЙТЕ

„Отче наш“

„Кажи ми ти Истината“

Ще прочета част от 11-а глава на Лука – от 5-и до 14-и стих.

„Духът Божи“

Търсете, хлопайте, искайте – разбирам разумно искане. Какво се разбира под думата „разумно“ искане? – Разумно искане е, в което има повече светлина, топлина и сила. Ние сме влезли в една фаза, дето се изисква едно ново схващане за живота. Ако ние постарому схващаме живота, на никакъв край няма да излезем. Човек е излязъл из водата. Ако се върне във водата, какво ще добие? Като влиза сега във водата, е направил параход. По-напред във водата е плувал като риба, сега пътува с параход, има всичките удобства.

Ние, съвременните хора, сме се научили да разваляме. Най-първо, нямаме една представа колко време е взело на невидимия свят, докато се създаде човешкото тяло. Само тялото да се създаде колко време е взело, в това тяло докато се вложи човешката душа, да се приспособи, да се образува човешкото сърце, да се създаде мозъкът, човешката разумност. Даже най-учените хора нямат ясна представа колко време е взело. Те мислят, че човек с целия мозък мисли. Казват: „Умен човек е.“

Философът е философ, защото отпред на челото си има два центъра, които са изпъкнали и там е философията. Той търси причините на нещата. Който няма тия центрове, той с философия не се занимава. Някой е набожен, но горе на главата си, на най-горната част на темето, има един друг център, едно чувство, което прави човека набожен. Който няма туй чувство развито, казва: „Това са празни работи.“ Някой човек обича красивото – има една линия на челото отстрани. Който я има, обича красивото, който я няма, не

обича красотата. Някой човек е паметлив – на средата на челото има един център. Казва: „Без памет може ли?“ – Не може.

Най-първо ние трябва да се съобразим с реалността. Без реалността животът няма смисъл. Що е реалност? – Туй, което може в даден случай да изпълни нашия ум, нашето сърце и нашата душа. Търсете реалността. Реалността на миналото я няма. Това са наши понятия – минало, бъдеще и настояще. Миналото не ограничава реалността, нито настоящето, нито бъдещето я ограничава. Те само показват кога реалността може да се прояви.

В религиите, когато представят Бога, представят Го такъв, какъвто не е. Няма същество, което да е било по-изопачено представено, в по-изопачена форма, отколкото образът на Бога. Как [ли] не са го представяли. Изучавайте само историята и ще видите какво са мислили, какви изопачени образи са създали. Египтяните са имали свещен бик – Апис, свещена змия, свещена котка, и т.н.

С нашите криви понятия ние изучаваме себе си. Защото, какъвто е нашият Господ, и ние мязаме на Него. Вземете един говедар, който дълги години пасъл говеда – замязва на говедата. Овчарят, който дълго време е пасъл овците, маза на овците. Някой, който много години е пасъл свини, замязва на свинете. Придобиват се чертите. Щом дружиш с лоши хора, придобиваш техните черти. Ти добиваш навиците им, похватите им.

Казвате: „Да си поживеем на Земята.“ Ти живееш, работиш 50–60 години на Земята и тамън си забогатял, дойде смъртта, тури те в гроба, дойдат твоите малки братя, започнат да чоплят и да вземат от тялото ти. Ти седиш при тялото, те оттук откъснат, оттам, ден след ден късат, ти ходиш, обикаляш, не можеш да си помогнеш. Най-после те изядат. Какво ще бъде положението ти, като ти изядат тялото? Какво ще остане? Кое е реалното, като ти вземат тялото? Нашите добродетели са минали. Кое е реалното тогава? На съвременните хора не може да се говори на опит. Те казват: „Като умрем, тогава.“

Турците имат една поговорка, казват: „Теле дойде, говедо си отива." Едно класическо изречение.

Аз турям една форма: Бог е създал света за учение, да се учим. Понеже някои хора са влезли, които са изопачили Божия План, и сега туй училище ни се вижда странно. Странно е, понеже странен човек работил. Има примесени неща в живота. Казва: „Унаследих някои работи от дядо си, там е лошото. От баща си унаследих някои черти, там е лошото. От майка си унаследих, там е лошото."

Човек трябва да носи онези неща, които са вложени първоначално от Бога в неговата душа. От унаследените работи трябва да се освободи. Те са човешки. Бащата му бил пияница и той станал пияница, унаследил. Баща му обичал да пооткрадва и той обича да пооткрадва. Вълчето, което се ражда от вълка, на него прилича. Баща му ходил да дави овцете и малкото вълче отива да дави. Бащата лисичко ходил да дави кокошките и малкото лисиче, и то отива. И то е като баща си кокошкар. Унаследени неща. Туй, което лисицата прави за кокошките, то не е Божествено. Вълкът което проявява за овцете и то не е Божествено. Те са техни изобретения, после предадени на живота.

Та казвам: Ние в себе си трябва да направим едно цяло преобразуване. Някои мислят, като дойде Христос на Земята, Той ще оправи всичко. Те мислят, като че Той ще вземе восък, ще го стопи и ще го излее. Ако така се учеше, то е лесна работа. Сега някои мислят за няколко хиляди години да станат добри. Ако след един милион години можете да станете добри, то е нищо. Благодарете се. Казват, че 8000 години, откак човек е на Земята. Окултистите поддържат, че има 18 милиона години, откак човек е дошъл. Преди това човек пак е живял на Земята, но понеже условията са били много лоши, човек дошъл да създаде Земята за сегашните хора.

На Бога му трябват разумни хора. Ако отидеш в една библиотека, какво те радва? – Радва ме една библиотека, пълна с класически съчинения, които могат да ме ползуват. Ако е пълна само

с романи и разкази, какво ще ме ползува? В романите най-първо е героят или героинята. Този, който написал романа, мисли комичен, драматичен или трагичен да напише. Ако иска да напише комичен, ще постави героите в смешно положение, ще ги осмее „а ла“ Дон Кихот и Санчо Панса. Те са измислени, за да се осмеят Средните векове. Дон Кихот е идеалист, из въздуха ходи, има някаква Дулцинея, заради нея всичко прави. Санчо Панса е практичен човек. С магаренцето си ходи. Ако Дон Кихот се подигне, и за него ще бъде добре. Той е много практичен. Като четете „Дон Кихот“, виждате, той три дена е царувал и колко умно е постъпил. Знае как да управлява. Сега ние не трябва да играем ролята на Дон Кихот или на Санчо Панса. Ако си краен материалист, ти си Санчо Панса. Ако си краен идеалист, ти си Дон Кихот. Някъде е за предпочитане да си Санчо Панса, на друго място е за предпочитане да си Дон Кихот. Виж, Дон Кихот е незлоблив. Той гледа овцете, напада ги, овчарите го набиват, а той мисли, че някакво геройство е направил. Вижда воденица, сражава се, че го вдига воденицата, върти го, а той мисли, че е извършил някакво велико дело.

Сега в съвременния свят има християни, които казват, че са обърнали някого към Бога. Обърнали го някого, накарали го да вярва. В Америка има една секта, които не признават такова обръщане. Те казват: „Ние не вярваме в едно обръщане към Бога, догдето и кесията не се обърне.“ Ако човек се е обърнал, а кесията не се е обърнала, не е обърнат човек. Когато кесията се обърне с него заедно, то е обръщане. Обръщането, то е обхода. Тази обхода не трябва да бъде механическа. Трябва да има динамика в нея, органическа трябва да бъде.

Ако един човек, който живее в света, не съзнава, че в света има един център... Под „център“ разбирам туй, Разумното, Което е създало всичко. Какъв е този център, ние не можем да определим. Какво е всъщност Бог, ние не можем да определим. Туй, което ние не можем да определим, е Бог. Туй, което не търпи никакво определение, то е Божествено. Туй, което се определя, то не е Божествено, то е

проявление на Божественото. Човек сам по себе си не може да го определиш.

Три неща [има], от които човек се влияе: човек се влияе от светлината, влияе се от топлината, влияе се от силата. Влияе се от мисълта, влияе се от подтиците на своята душа. Ти имаш известен подтик, ти мислиш, че чувствуваш. То е чувството. В чувството винаги има топлина, приготвена в светлината. [Светлината е] най-възвишеното състояние, отгдето тази материя трябва да се сгъсти. Защото чувството съдържа по-гъста материя, подтиците – още по-гъста материя. Ако ти не си запознат как да функционираш с рядката материя, с гъстата и с най-гъстата, как ще се справиш с живота?

Ние казваме: „Защо светът е създаден така?" Създаден е хората да се раждат и умират. Какво ще кажеш? Може да протестираш, може да кажеш, че светът е лошо направен. Родиш се, учиш се, учиш се и като остарееш, започваш да забравяш онова, което си учил. Раждаш се невежа, ставаш учен и после пак се връщаш към невежеството. Човек иде от тъмнината, влиза в светлината и пак отива в тъмнината. Смъртта е тъмнина.

Сега, разумното искане в света кое е? Безсмъртен е само Бог в света. Всеки, който иска да стане безсмъртен, трябва да се запознае с Бога, трябва да изучава кое е благоприятно на Бога. Трябва да изучава кое на нас е благоприятно и кое на Него е благоприятно. Слънцето няма да изучи нас, ние ще изучим Слънцето. То изпраща своята енергия както знае. Ние трябва да изучаваме Слънцето, как трябва да приложим тази енергия. Тъй, както сега изучаваме Слънцето, ще ни причинява вреда. Ние го изучаваме доста механически.

Слънцето има три фази. Нашата висша разумност се регулира от слънчевата енергия. Нашето сърце, то се регулира от Слънцето, деятелността ни се регулира от Слънцето. Вие мислите, че от ума излиза светлина. Ни най-малко умът не носи засега светлина. Ако вземете ума, мозъкът е студен. Мозъчното вещество е най-устойчиво. В него има голямо напрежение, то издържа. При разните болести

тялото може да изгуби 30–40 кила, мозъкът не се губи, много устойчив е. Мозъкът се намира под друго влияние. Единственото, което е свързано със Слънцето, то е сърцето – слънчевият възел. Най-близо до сърцето е слънчевият възел, или душата е, която е свързана със Слънцето.

Сега хората отричат, че човек има душа. Какво има човек? – Тялото е облекло на душата. Реалното е душата. Тя е организирана. Външната обвивка е тялото. Сърцето [и умът], това са спомагателни органи. Умът е неговото осветление, сърцето е неговото отопление. Понеже живеем в един свят студен, трябва ни топлина. Сърцето създава топлината. Както ние имаме отопление, така сърцето носи отоплението, а осветлението е човешкият мозък. Ако нямате осветление, ако нямате светлина, каква ще бъде вашата мисъл?

Да кажем, обичате някого. Трябва да имате някакъв повод за обичта си. Вие обичате някого. Защо го обичате? Ти обичаш водата, понеже тя ти доставя нещо, което ти е необходимо. Ти обичаш въздуха, понеже е необходим. Обичаш хляба, понеже е необходимост. Любовта е необходима за нас по единствената причина, че тя носи живота в себе си. Животът е необходим, понеже носи знанието в себе си. Знанието е необходимо, понеже носи свободата в себе си. Свободата е потребна да се движим свободно. Движението е потребно, понеже ще има учение, ще се учим. Учението е потребно, че като се учиш, ще знаеш как да работиш. Те са свързани едно с друго.

Казва някой: „Аз искам да живея." Да живееш е най-великото изкуство в света. Като някой музикант, който изучава някой инструмент. Пианист, цигулар или артист – той трябва да разбира нотите много добре.

Да кажем някой път, че ти се енервираш. Щом се енервираш, станеш вече нервен, носът ти започва да се изтънява. Тогава трябва да знаеш, че ако се изтъни съвсем, ще се скъса конецът. Не трябва отвърстията на носа да се слепят – тогава ще се развалят гърдите. Колкото отвърстията са по-развити, по-добре е. Щом се раздразниш,

хвани върха на носа си с пръста си. Той разбира. Побутни носа си с пръста. Носът разбира какво е. Или най-първо го помилвай.

Ти като се нервираш, пипни носа си – ще омекнеш. Тогава ще кажеш хубавата дума, ще уредиш работата. Ако не са думите, ще създадат голям скандал. Не знаеш как да се справиш с носа си. Вие попитайте носа си как да се справиш. Вие как правите работата? За мен реално е да пипам носа си. Бог не ми вдъхна дихането през устата, но вдъхна през носа. Господ в носа вдъхна диханието и човек стана жива душа. Бог дал разумен подтик чрез носа. Тия клетки вътре, които образуват носа, са много разумни. Вие мислите, че само вие сте умни.

Това са наши богословски вярвания, кое верую е право и кой прав вярващ. Аз наричам „прав“ вярващ да говори с въздуха. Аз наричам „прав“ вярващ с водата да се разговаря. Аз наричам „прав“ вярващ да знае да говори с хляба, както хлябът да говори с него.

Тия работи няма да дойдат изведнъж. Има неща, които трябва да учим. Назад сме останали. В онези богати библиотеки всичките възможности са. Ние седим и чакаме. Младата мома седи, мисли, че някой ще мине, ще дойде да я направи щастлива. Туй, което никога няма да бъде. Никой момък не може да направи една мома щастлива. Никоя мома не може да направи един момък щастлив. Никое дете не може да направи майка си щастлива, нито майката да направи детето щастливо.

В служението на Бога може да дойде щастието. Като обичаме Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила, като служим на Бога, от Него идат благата. Ако майката предаде Любовта на Бога на детето си както трябва, и детето ще предаде онази Любов на майката, която иде от Бога. Детето предава нещо от себе си. То е изпратено да предаде нещо и майката е изпратена да предаде нещо. Майката мисли, че детето ще израсне, герой ще стане, да я гледа. Аз доколкото виждам, нито едно дете не е гледало майка си, а много деца са създали повече скърби, отколкото радости на майка си.

Откакто съм дошъл и в 66 (на ул. „Опълченска“ 66 (в София), където Учителят е живял) са се извървели хиляди, [хиляди] са се извървели, за да ме питат „Къде е синът, къде е бащата ми?“ Какво да му казвам? Казвам: „Баща ти иде с тебе.“ Той върви, баща му – подир него, и пита: „Къде е баща ми, на онзи свят ли е?“ Казвам: „Баща ти е от дясната ти страна.“ Казва: „Защо аз не го виждам?“ – „Сляп си.“ Виждам, учени хора турили микроскоп и виждат това, което обикновените хора не виждат. Този микроскоп увеличава 2–3–10 000 [пъти], а сега има и 100 000 [пъти] увеличават. Вижда човекът много неща. Казвате: това е заблуждение. Има едно око вътре, което трябва да го развием. Това се нарича едно Божествено състояние.

Не считайте това, което ви говоря, за нереално. Аз ви говоря за реалността на живота. Единственото същество, което може да ви направи разумни, красиви, силни в света, единственото същество, чрез което можем да постигнем всичко, то е Бог. Той е толкоз чувствителен, няма по-чувствителен от Него. Той влиза в нуждите на най-малките същества и промисля за тях. Той държи всичко в ума си и каквито нужди имат съществата, Той ги задоволява. Няма нещо в света, което Бог да не е предвидил и да не ни задоволи. Само Бог не задоволява нашите желания, които ние сме създали. Стига е да постигнем онова, което Бог е създал.

Ние си създаваме изкуствени желания. Ние казваме: „Без пари не може.“ Добре, отиваш ти да се къпеш в морето, без пари не можеш ли да се къпеш? Ако туриш 4–5 кила на врата си, от тях какво ще остане, като влезеш в морето? За в бъдеще разменната монета каква ще бъде? – Аз да им дам. Бъдещата разменна монета ще бъде една малка усмивка. Като идеш при бакалина, ти ще се усмихнеш и той ще ти даде на вяра. Той ще те попита от какво имаш нужда, ти ще се усмихнеш и той ще ти даде захар, хляб. Ти ще се усмихнеш и ти ще се качиш на трена, там ще те пуснат. Дойде кондукторът и ти ще му се усмихнеш. Ожени се някой, малко е скаран, дойде, ще му се

усмихнеш. Яденето не е сготвено, жената не е сготвила – ще се усмихнем и за 5 минути ще бъде готово.

Сега вас ви се вижда невъзможно това. Невъзможно е тъй, както сте вие сега, при сегашното разбиране. Туй, което аз говоря, е невъзможно сега. С бързия трен трябва 250 години да пътуваме, за да идем на Слънцето. С обикновена биволска кола потребни са няколко милиона години. Но ако пътуваме със светлината, за 8 минути можем да отидем на Слънцето. Ако се движим с бързината на светлината, за 8 минути ще отидем на Слънцето. Може да следваш университет на Слънцето. Ще отидеш за 8 минути, ще учиш там, ще се върнеш за 8 минути – 16 минути отиване и връщане. Може да живееш на Земята и да ходиш на Слънцето да се учиш. Казвате: „Как е възможно, милиони години трябват да идеш на Слънцето." За един бърз трен 250 години трябват. Сега, за да бъде разбрано за 8 минути отиване на Слънцето, трябва някой да е ходил. Ако някой каже тъй: „Аз ходих", какво ще кажете?

Вие всички сте излезли от Слънцето, забравили сте. Земята е излязла от Слънцето. И вие с нея излязохте от Слънцето. Тази история, когато Земята се е отделила от Слънцето, е цяла епоха. Когато се ражда от Слънцето, всички взехте участие, гласувахте. Сега сте забравили за това гласуване. Като излезе Земята отвън Слънцето, вие бяхте станали на прах. Господ дойде, взе този прах, събра го, организира го. Вашата душа, която се скиташе из пространството, я взе и с дихането я тури в тялото. Каза: „Бъдете разумни, втори скандал да не вдигате." Защото, от Слънцето като излязохте, вдигнахте скандал.

Той ги тури в рая, пак дигнаха скандал. В Небето човекът – мъжът, дигна скандал. Изпъдиха го оттам. На Земята жената дигна скандал и пак ги изпъдиха из рая. Човекът на Земята нямаше възможност да се изкушава. Жената се изкуси, че тя даде от плода на мъжа, тя стана причина за второто изкушение на Адама. Жената изкуси мъжа, тя като падна, имаше място за изкушение. Адам не

можеше да се изкуси втори път. Той казва: „Аз ядох попарата горе." Господ му каза: „Няма да ядеш от забраненото дърво." Жената яде от забраненото дърво. Мъжът е направил една погрешка. То е погрешката на ангелите. Те паднаха. Те са разумното – мъжът. На Земята паднаха жените.

Най-първо Христос, Един, Който слезе от Небето, свърза ангелите, после свърза хората с мекия елемент. Всичките мъже и жени трябва да се обърнат и да приемат Любовта в света. Единствената врата, през която можем да се върнем и да разберем на опит живота, то е Любовта. Ако вие бихте приели Любовта, ще имате един опит. Може да излезете преспокойно от вашето тяло и да направите екскурзия до Месечината, до Слънцето, да идете и да се върнете. Ама не трябва да разправяте на хората. Туй, което е видяно на Слънцето, не може да го предадете на човешки език. Туй, което сте видели на Месечината, не може да се предаде с човешки език. Може да [се] предаде само нещо частично. Как е възможно човек да живее на Месечината? 150 градуса студ има. Човек със земен организъм не може да живее там. Как е възможно човек да живее на Слънцето при [15–20] милиона [градуса] топлина? При 30–40 милиона [градуса] топлина разумни същества живеят и тази топлина е приятна заради тях. Топлината е отвън, не е в самото Слънце.

Сега, физическите работи са свързани с разумния свят. Всички ония прояви на живота, които не са свързани с процеса на Любовта, са опасни за живота. Всеки процес, който не е свързан с Любовта, той носи смърт, защото Любовта е едностранна, не е пълна. Положителното и отрицателното на Земята не са еднакво силни, вследствие на това при раждането човек приема повече и оживява, после отслабва и умира. Любовта носи живота и когато животът отвътре е отслабнал, човек умира. Любовта, която иде от Бога и когато Обичта у човека е слаба, вследствие на това губи се равновесието. След като изгуби равновесието, човек постепенно отслабва и умира. Ти ще идеш в друг свят и после отново ще дойдеш да се преродиш.

За в бъдеще човек ще пази туй равновесие. Той ще дава възможност на всичките клетки, които образуват неговия организъм, да живеят хармонично. Човек не трябва да изтезава ни ръцете, ни краката, ни стомаха, ни очите, ни дробовете – трябва да се научи да живее един отличен живот. Ти постоянно плачеш. Защо ще плачеш, защо ще изтезаваш очите си? Защо плаче човек? – Като не му дадат нещо, плаче. Ученикът, като не му турят висока бележка, плаче. Като не го посрещнат добре, плаче. Всички хора страдат, че не са добре посрещнати, не са добре оценявани.

Ние искаме от хората това, което сами не правим. Ако аз искам хората да ме оценяват, аз трябва да ги оценявам, аз най-първо трябва да вляза в тяхното положение. Бащата и майката трябва да влязат в положението на своите деца, трябва да ги заченат добре. Трябва да разбират много хубаво науката на най-добрите условия, трябва да ги заченат добре. Не всякога се ражда добър човек. Има гениални дни, в които се раждат гениалните. Има талантливи дни, в които се раждат талантливите. Има обикновени дни, в които се раждат обикновените хора. Всеки човек зависи в какъв ден е роден. Щом си роден в обикновен ден, ти обикновен ще бъдеш. Ако на Земята не си роден гений, гений не можеш да станеш. Ако някои мислят светии ще станат... Трябва да си роден светия.

Сега някои правят възражения, какво е писано в Библията. Какво е писано в Библията? – „Дигни кръста си." Аз виждам, хората носят кръст на дрехите, на шапките, навсякъде кръст. То е емблема.

Кръстът е един разумен акт. Той е образуван от ума, сърцето, душата и духа. Четири направления. Отгоре е духът, долу е душата, вляво е умът, вдясно е сърцето. То е кръст. Да направиш един кръст, значи да призовеш духа, душата си, сърцето си и ума си в една работа. Вие не викате ума, мисълта, че тази работа ще успее? Ония, които изучават електричеството, знаят сменните фази, които стават на положителното и отрицателното електричество и тогава могат да работят. Положителното у човека е долу, отрицателното – горе. Сега

мислите, че положителното е горе. Казвате: „Глава има.“ Главата е създала всичките мъчнотии. Главата за нас е отрицателно. Много студена е главата, една студена, неразумна жена е и хвърля всичката вина на сърцето. Сърцето е опетнено, огрешено, по причина на ума.

Човешките души се огрешиха от неразумните ангели. Ангелите, които участвуваха в създаването на Вселената, не можаха да устоят и те развалиха човешките сърца. Затова именно Господ прощава на тях. На змията казва: „Понеже ти си направила туй, затова твоята глава ще бъде смазана, разумността ще ѝ се отнеме.“ На жената казва: „Ти ще раждаш в скръб, за да се облагороди сърцето ти. Още веднъж да не правиш погрешка.“ На мъжа казва: „Понеже ти послуша жена си, ще ореш нивите, да се научиш да мислиш.“

Тази нива трябва да орем, трябва да раждаме с ума. Ако с ума не можеш да раждаш, ако със сърцето не можеш да раждаш, ако с душата не можеш да раждаш, какъв човек си? Вие казвате: „Аз жена не искам да бъда, мъж искам да бъда.“

Та казвам: Съвременните хора поддържат духа. Що е един народ? – Един народ е една велика душа, един велик дух, в един народ има едно велико сърце, един велик ум, всичките свързани заедно. Всичките хора, които образуват тоя народ, са малки клетки. Ако не са свързани с тази Първична Причина, да живеят, какво бъдеще може да има един народ?

В Стария Завет Господ казва: „Елате да разсъждаваме.“ „Опитайте Ме“ – казва Господ. Как ще опитате Господа? „Опитайте Ме със закона на Любовта, за да Ме разберете.“ Ние трябва да опитаме Господа с Любовта. Ние се сърдим на Господа, както пророк Иона. Опитайте Бога чрез закона на Любовта. Дръжте мисълта в ума си, че е разумно Същество и че няма по-добро от Него. На Него като се гневиш, какъв ти е халът? На туй благото Същество ако се сърдиш, тогава какъв човек си? Ти трябва да имаш пълно доверие в Него. Ние нямаме едно пълно доверие.

Ще ви приведа един пример, който е реален. Близо до Шумен има едно малко градче, има едно село, няма да ви кажа името. Оттам е взет примерът. Едно младо момиче било на 16 години, имало един дядо, който много го обичал. Казва: „Дъще, да ти дам туй Евангелие, то ще ти дотрябва, като се ожениш.“ Дал ѝ едно хубаво Евангелие. Като ѝ дал Евангелието, тя го турила в сандъка, правила си чеиз и Евангелието останало на дъното. Туряла чеиз, трупала чеиз, напълнила сандъка. Оженила се. След като се оженила, ражда едно момче и умира детето ѝ. В голямата скръб започнала да рови сандъка и намерила Евангелието долу, след 16 години. Започва да го чете. Тя ми разправяше тази опитност. Събира селянки, разправя какво се случило. Казва: „Ако бях чела Евангелието по-рано, синът ми нямаше да умре. Той трябваше да замине за другия свят и [тогава] да намеря Евангелието.“

Та казвам: И вие нареждате чеиза си, туряте го отгоре на Евангелието. Ще дойдат страданията, синът ще [си] иде. Ще намериш Евангелието, да го четеш.

Ако ние, съвременните хора, не можем да турим на работа нашето сърце, ако не можем да турим на работа нашия ум, ако не можем да се хванем за нашата душа и за нашия дух, да следваме наставленията, които те ще ни дадат... Няма по-хубаво нещо [от това] да слушаш доброто си сърце, няма по-хубаво нещо [от това] да слушаш светлия си ум, няма по-хубаво нещо [от това] да слушаш светлия си дух, който ти говори. Няма по-хубаво нещо [от това] да слушаш благородната си душа, която ти говори. С всички тия неща Господ ти говори и трябва да Го слушаш какво трябва да правиш и как трябва да живееш.

Ако ние така бихме живели, щяхме да бъдем гении. Не е лошо да бъде човек гений. Ако бяхме гениални, щяхме да бъдем красиви. Гениалните са много красиви. Гениалните са с отлична красота, очите им са красиви. Геният не гледа направо, но нагоре. Има една дълбочина в един гений. Отлична е главата му, другояче е построена.

Особени линии имат гениалните. Един талантлив човек е пъргав, каквото приема от гениалните, веднага го разпространява. Гениалните, талантливите и обикновените съставят един човек. Обикновеният човек е тялото, талантливият е сърцето, геният е умът. Светията е още по-горе от гения. Той ги свързва с един свят извън Земята. Не само да бъдеш гений, но светията дава светлина, от която геният черпи своята сила.

Вие търсите някой да ви обича. Единственият, който може да ви обича, то е Бог. Ако ти в този, който те обича, не можеш да видиш в него Бога, Любовта не е силна. Този, който ви обича, този, който ви люби, ето какви са признаците: пръв път като дойде в дома ви, ако сте болен, ще оздравеете. Като дойде този, който ви люби, ако сте беден, ще се подобри положението ви. Ако не сте разбрали живота, ще се заинтересувате. Ако в дома ви който ви обича, дойде, ще се измени целият ви живот. Христос като дойде в света, измени се целият ход на човечеството.

Ние, съвременните хора, страдаме за неизпълнение. Ако бихме ходили по правилата, които Христос даде, тия страдания нямаше да дойдат. Може би 10 милиона хора ще измрат. То е един резултат на миналото, неизбежен е. Трябва да се измени животът, за в бъдеще да не дойде по-лошо. Ако сега не вземем една поука, за бъдеще ще дойде нещо по-страшно. То няма да дойде сега, след хиляди години ще дойде по-страшно, което хората не са [и] сънували. Ще дойде една война и цялата Земя ще пламне в огън, ще се стопи Земята и нищо няма да остане. От цялата човешка култура нищо няма да остане.

Това ще бъде след хиляди години, не сега. Сега войната ще се прекрати. „Ако ония [дни] не се съкратяха, ни една плът не би се избавила“. Бог ще съкрати тия дни. Никога светът не е бил в такова положение, както сега. Туй положение трябва да се измени. Ако не се измени, лошо е за хората. Но понеже Бог ще съкрати тия дни, народите трябва да поумнеят. Всичките народи на Земята трябва да си услужват в Любовта. Всеки трябва да прави жертви. Всеки да

пожертвува по нещо и да се решат да изпълнят волята Божия. Не да иска всеки народ да победи, но да изпълни волята Божия. Това е тяхна работа.

Вие какво трябва да правите? И вие воювате. Война има всеки дом. Братя и сестри воюват, слуги воюват, учители воюват, художници воюват, музиканти воюват. Мен ми разправяше един за един италиански [диригент], като се разгневи, като кипне, хвърли палката, с която дирижира, после се извинява, че е хвърлил. Хвърля я, после ходи да я търси. Извинява се, че това е унаследено. Той иска да се извини. Като не може да изяви гнева, хвърля палката. Че може да пукне главата на някого, хич не му идва на ум. Някой път и ние хвърляме палката, казваме една обидна дума. Като каже човек една обидна дума, казва: „Да ме помни". Ти с дума главата на човека не можеш да пукнеш, но с думата можеш да накараш човек да ти пукне главата.

Тук, в България, преди години имаше един редактор на един вестник, той сега е заминал за другия свят. Той ми разказваше следното: „В нашия род на всеки две години трябва да ни пущат кръв, прихваща ни нещо. Аз, като редактор на вестника, написах две статии, нападнах някого. Намериха ме и като ме биха, пукнаха ми главата. Таман беше времето, когато трябваше да ми пускат кръв. Пуснаха ми кръв. Приятели от провинцията ми пишат съчувствени писма, съжаляват за станалото. Пък аз поумнях." Казвам: „Точно навреме дойде пукването. Пукнаха ми главата, когато трябваше да си пусна кръв."

Ако туй, което направиш, съвпада с пукването на главата, нямам нищо против него, само да не дойде преждевременно. Ако дойде преждевременно, създавам излишни страдания. Казвам: Всички хора са виновати. Той не е разумен, не постъпва добре, това култура ли е, това образование ли е, всичко не е хубаво.

Повикайте на помощ Любовта, повикайте на помощ Обичта, повикайте на помощ разумността, повикайте на помощ силата в света.

Сега аз разглеждам живота. Ние сме носители на добри и лоши качества на миналите векове и неизбежно участвуваме в доброто и злото. Всеки един от нас трябва да работи, за да помага на човечеството. По-добре човек да диша чистия въздух, отколкото нечистия. По-добре е човек да приеме хубавата храна, отколкото нечистата. По-хубаво е човек да приема чистата вода, отколкото калната и нечиста. Турците имат една поговорка, която казва: „Който дава пари, ще му свирят." Който дава, това е Любовта. Като имаш Любовта, парите ще дойдат. Ти вървиш и парите отподире вървят. Без Любов, ти ще гониш парите, с Любов, парите ще дойдат. Без Любов, ти ще ходиш да търсиш служба тук-там – не ти дават. С Любов, ти не искаш – турят те на служба.

В Китай живял един беден китаец, един от най-големите китайски мъдреци. Оженил се за една много красива китайка. Обикнала го. Като живели 10 години, тя му казва: „Много си добър, но тази сиромашия, тази беднотия не мога да изтърпя. Може ли да ме освободиш, да намеря някого, да си поживея." Освободил я. Намерила друг богат китаец, оженила се за него. След като го напуснала, [след] 5 години, китайският народ повикал този китаец мъдрец да управлява целия Китай. Тя като се научила, дошла при него и му казва: „Можем ли да живеем както по-рано?" – „Можем." Той взел едно шише нектар, излял го на земята и ѝ казал: „Ако можеш да събереш този нектар и да е чист, можем да живеем пак."

Ние, съвременните хора, мислим като тази китайка и казваме на Господа: „Освободи ни да си поживеем, с Тебе не можахме." Ако ти със своя дух не можеш да живееш, ако ти със своята душа не можеш да живееш, ако ти със своето сърце не можеш да живееш, ако ти със своя ум не можеш да живееш, с никого не можеш да живееш.

Да благодарим на Бога за въздуха, който ни е дал, за онези светли мисли и чувства, да бъдем готови на всякаква жертва. Няма по-красиво нещо от жертвата. Жертвата, то е бъдещето. То е съдба. Защото да любиш, то е най-красивото нещо в света. Няма по-красиво нещо [от това] да любиш. Няма по-красиво нещо [от това] да обичаш. Единственото нещо, на което и ангелите се радват, е когато един грешник напусне пътя си и се обърне към Бога от Любов. Голяма радост става между тях, че се е обърнал да обикне Бога.

Казвам: Ние, съвременните хора, ако не можем да обикнем света такъв, какъвто е… Не какъвто не е – такъв, какъвто е. Хубавия свят всеки го обича. Този, лошият свят, да го обикнем. Че този свят в Бога е. Ние мислим, че светът е лош. Не е лош светът. Ние криво разбиране имаме.

Искайте да служите на Любовта. Просете да служите на Любовта. Търсете да служите на разумността. Търси, не мисли на някоя врата да хлопаш. Като намериш Любовта, ще ѝ кажеш: „Ето един, който е готов да служи.“ Всички, които искат да ѝ слугуват, Любовта е готова да ги приеме. И Обичта всекиго може да приеме. Така казвам: Ако направите един опит, ще стане цял преврат във вашия ум, във вашето сърце, във вашата душа, във вашия дух, ще стане цял преврат в окръжаващата среда наоколо.

Ние, съвременните хора, се срамуваме от Любовта. Защо се срамуваме от Любовта? Единственото нещо, което ни въздига, е Любовта. Тя внася живота. Без Любов ще бъдем мъртви, без разумността ще бъдем глупави, без сила ще бъдем като червеи. Онова, което ни прави красиви, е Любовта. Тя ни дава тази красота. Като обикнете някого, не го пускате. Какво нещо е Обичта? – Като обикнеш един цвят, ходиш всяка сутрин да го поливаш. Какво ще ти даде този цвят? След като го поливаш, ще цъфне, ще усетиш неговото ухание. Ще кажеш: „Много ти благодаря.“ Какво ще ти даде? – Мекота. Туй цветенце ще ти даде едно чувство, което никога няма да забравиш. Виждали ли сте пръв път като цъфне едно цвете, как се

усмихва? Вижте как се усмихва един цвят. Няма по-красиво нещо от усмивката на един цвят.

Ако всяка ваша мисъл не се усмихва, ако всяко ваше чувство не се усмихва, ако всяка ваша постъпка не се усмихва, ако ръцете ни не се усмихват, ако краката ни не се усмихват, ако космите ни не се усмихват... Като се усмихват, те са живи. Всеки косъм по някой път възприема енергия, която идва от Слънцето, от всичките слънца. И благодарение на тия косми човек приема енергия. Затуй човек, като му оголее главата, загубва възможността да поумнява. Докато има косми, може да поумнява, като няма косми, не може да възприема горните светове. Обръснете веждите на един човек, обръснете главата му, смачкайте носа му, какво ще стане с човека?

Вие не знаете какво нещо е красотата. Казвате: уста. В устата има една хубава черта. Някой се влюбва в устата, някой се влюбва в носа. Има помръдване в носа, има помръдване в очите ви, в очите ви има един поглед, има помръдване в брадата, в ушите – и в ушите има известна красота. Ако ние не се влюбим в слушането, ако ние не се влюбим в гледането, в зрението, ако ние не се влюбим в уханието, през което иде Божието дихание, което влиза и излиза, какво искаме? Ако ние не можем да обичаме нашите мисли, ако ние не можем да обичаме нашите чувства, ако ние не можем да обичаме нашите постъпки, на какво ще се радваме?

В света се радваме на всичките хора, които са родили хубавите мисли. В света се радваме [на всичките хора], които са родили хубавите чувства и които са направили хубавите постъпки. Те са реалното. В света ние се радваме на хубавите постъпки. Цялата красота е израз на онази Божествена красота. Минават разумни същества, които са взели участие в създаването на Земята – има изложение. Цялата Земя е изложена на разумните същества. Те идват в нас, наблюдават ни и се радват. Казвам: За какво можем да живеем? – Един ден ще почувствувате Любовта на онези, които ви обичат.

Казва: „Просете“. Какво казва Христос? – „Колко повече Отец Небесни ще даде Святия Си Дух на онези, които просят от Него“. Святият Дух, то е Любовта. Който огорчи Любовта, не му се прощава. Човек, който съгреши против Любовта, единствено това не му се прощава. Докато държиш Любовта, имаш спасение; щом оставиш Любовта, няма спасение. Затуй казва: „Който каже хула против Духа Святаго, не му се прощава.“

Така казвам: Нека има във вас нещо свещено, на което да се радвате. Туй свещеното, то е красивото, то е хубавото, в което участвува човешкият дух, в което участвува човешката душа, в което участвува сърцето, в което участвува човешкият ум. Това е единственото, което аз наричам Божествената Любов, която въздига цялото човечество, която работи за него.

Всичко туй, което става, е много хубаво. Бог поправя света. Как ще се поправи светът? – Ще видите как става. Само тук, на Земята, гледайте да имате Любов. И горе ако сте, ще видите как ще се поправи светът, ще видите как става. Само гледайте да имате Любов. Ако имате Любов, ще разберете. Ако сте без Любов, не можете да намерите Вашия Небесен Баща. Този Баща, Който е Любов и Обич, този Баща, Който ви е дал, заложил е Духа Си, дал ви е душа, дал ви [е] ум, сърце, потърсете Го. Потърсете Го вътре в себе си. Туй, което имате, изявете него. Имайте уважение и почитание към всичките хора. Да ви се радват, когато идат напредналите хора.

Ако Слънцето не грееше, какво би станало? Един германски учен изчислил, че светлината, която праща една звезда за цяла година на Земята, [е] колкото Слънцето дава за една шапка. Една звезда дава на цялата Земя толкоз светлина за една година, колкото Слънцето дава на една шапка за един ден да я освети. Ако остане вие да живеете на светлината на звездите, ако остане да уповавате на лъчите на хората, ще останете на сухо.

Ние всинца се нуждаем от светлина. Ние всинца се нуждаем от Любовта. Дотолкоз, доколкото можем да бъдем носители на тази

Любов в света, която трябва да преобрази света, дотолкоз може да се ползуваме.

По някой път изпитанията в живота идат да опитаме силата на човешкия живот. Невидимият свят, да ви изпита колко сте силни, ще ви накара да направите ред погрешки, че да ги изправите в едно кратко време. Или ще ви натовари с една чужда карма, с погрешките на хората, да ги поправите, да покажете колко сте умни.

Майката може да поправи своето дете, преди да го е родила. Тя може да го направи гений, може да го направи светия. След като го роди, то е невъзможно да го поправи. Докато една ваша мисъл не се е родила, вие можете да я направите да бъде гениална. Щом веднъж я родите, вече е свършено. Едно ваше чувство може да го направите гениално, докато не сте го родили. Но веднъж роди ли се, не можете да го направите гениално; докато не сте го родили, [може], но веднъж роди ли се, не можете да направите никакво преобразувание в него. Не мислете, че е лесна работа на стари години да се поправите. Не се лъжете.

Тръгнал един млад момък да иде на църква – има един анекдот, – срещнал го дяволът и казва: „Къде, синко?“ – „На църква.“ – „Ти си млад, на хорото иди, поживей си с момите, на стари години, тогава на църква се ходи.“ Той го послушал. Като остарял, пак го среща. „Къде, дядо?“ – „Отивам на църква.“ – „Стар си сега, на стари години трябва да се почива, на млади години се ходи на църква.“

Църквата е човешкият ум. Църквата е човешката душа. Църквата е човешкият дух. Църквата е човешкото сърце. Ти, човекът, да служиш на Бога. Животът във всичките най-долни прояВления на човека да се радва, че е един слуга на Бога.

Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът. “ – „Аз съм Любовта, Аз съм Истината, Аз съм Животът.“ Бог ще извърши всичко онова, което искате.

Възлюбете живота такъв, какъвто е сега, за да постигнете онова, което търсите.

„Добрата молитва“

13-а беседа, държана от Учителя на 27.XII.1942 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ПЪТЯТ НА ПРАВЕДНИЯ

„Добрата молитва“
„Ще се развеселя“

Ще прочета само 17-и и 18-и стихове от 16-а глава на Притчите.

„Венир Бенир“

Ще ви говоря върху един предмет, върху нещо, което всеки ден вършите и не го разбирате, вършите го, без да го знаете. Вие едновременно вървите по три пътища и не ги знаете тия пътища кои са: пътят на живота, пътят на знанието и пътят на свободата. Казва: „Как е възможно човек да върви по три [пътя]?“ Те са три пътя за три свята. Пътят на живота е за човешкия свят, пътят на знанието е за ангелския свят, пътят на свободата е за Божествения свят.

Някои хора искат свобода. Ако не си запознат с Божественото, свобода не можеш да имаш. Искаш знание. Ако не си запознат с ангелите, не може да имаш знание. Ти искаш живот. Ако не си запознат с хората, живот не може да имаш.

Сега нещата да бъдат малко ясни. Представете си един човек, който е една терезия, поставено има нещо отгоре [да] се тегли. Някой хванал тази терезия и тегли отдолу едното блюдо – другото се дига, 50–60 кила тежи. Като тегли отдолу 50–60 кила, дига се другата. Или някой се качил отгоре, че натиска терезията, пак 50–60 кила. Единият отдолу тегли 50–60 кила, другият отгоре натиска пак 50–60 кила. Кое предпочитате: отдолу ли да тегли или отгоре да натиска? Отдолу се нарича теглене, а отгоре – налягане. Когато говорим за външните условия, то е човекът, физическият живот. Когато говорим за напрежение отвътре, то е Божественото отгоре. Който натиска отгоре, по-лесно разрешава въпроса.

Аз искам сега да се освободите временно. Вие сте чели много работи, много пояснения. На някой човек поясненията са верни, има нещо у тях. За пример, от вас онези, които сте готвачи, чели сте много готварски книги – някои рецепти са много хубави, някои не са така практични, даже не са здравословни. Там се определя точно как се готви.

Вие, готвачите, още не сте изучавали кухнята на природата, как тя готви. И тя готви. Между сготвеното от човека и сготвеното от природата има голяма разлика. Един човешки плод не може дълго време да изтрае. След една година разваля се, изгнива. В Божествения свят плодовете, които са Божествени, не гният. Плодовете, които са човешки, гният.

Защо вашите плодове гният? Понеже казвате: „Това дърво е мое." Щом кажеш, че това дърво е твое, ще го нападнат гъсеници, пеперуди ще снесат яйца. Казвате: „Защо го нападнаха?" – Защото казваш, че е твое това дърво. Ти това дърво не си създал, не се грижиш за него, нито светлина му изпращаш, нито топлина, нищо, а казваш: „Това дърво е мое." Тогава плодовете му не стават. Защо се развалят децата на някоя майка? Тя зачне някое дете и казва: „Това дете е мое" – разваля се, щом е нейно. Аз бих казал една дума, но не искам да я кажа.

Кое е твое? Трябва да знаете. Има неща, които са наши. Онова, което през целия живот сме опитвали, че няма никаква погрешка, то е мое. Или което сме направили в Любовта, което сме направили в знанието, което сме показали, което сме приложили било добро за мене, било за ближните ми. След като съм го направил, 120 години съм го опитвал, казвам: „Туй е мое". За нещо още в началото казва, че е мое. Отиде работата. Не казвай, чакай да залезе Слънцето. Като изгрява Слънцето, не казвай, че е твое. То е ден за работа. Като залезе Слънцето, направи сметка и кажи кои работи са твои. Което е останало с тебе, то е твое; което не е останало с тебе, не е твое. Защо ще ми разправяш: „Едно време бях богат, милиони имах". „Едно време

бях учен човек, знаех френски, сега съм забравил.“ Не ми говори за френски, който си забравил. „Добър човек бях, сега съм лош.“ Сега станахте добър. Едно време бяхте глупав, сега поумняхте. Защо да не говорите?

Та казвам: Пътят на живота е път, в който има Любов, пътят на знанието е път, дето има Мъдрост, пътят на свободата – път, дето има Истина. Ако пътят на свободата не е свързан с Истината, този път е фалшив, не е истинен. Ако пътят на знанието не е свързан с Мъдростта, този път не е истинен. Постоянно, непреривно трябва в нашето съзнание Любовта да бъде ръководна нишка.

Сега аз не искам да ви направя калугери и калугерици, не искам да ви направя богаташи, не искам да ви направя сиромаси, не искам да ви направя генерали, полковници, нито последни просяци. Не искам да ви направя и светии, даже и ангели не искам да ви направя. Пожелавам ви добре да се учите, Господ да е доволен от вас. Сега ви предстои учение, какво ще мислите за ангелите. Сега ще учите в училище азбуката. Каквото правите, добре да го правите.

За оня свят не мислете. Свършете земния живот и тогава ще мислите за оня свят. Оня свят като на кино ще го гледате. Един, който не е свършил отделенията, какво ще мисли за гимназията? Може ли да влезе в гимназията? – Невъзможно е. Онзи, който не е свършил гимназията, може ли да бъде в университета? Може да идете в университета, може да се запознаете с професорите, да знаете колко стаи има университетът, но стаите в университета не представят знанието на университета. Професорите още не представят знанието, което те ще преподадат.

Сега всеки от вас има свещено чувство, иска да постигне нещо. Всички вие има да постигате разни неща и двама души няма еднакво да постигат. Трябва да знаете за вашето постижение какво ви трябва. Онзи готвач, който иска да меси хляб, трябва му брашно, вода, сол, после му трябва пещ. Той трябва да знае да меси, да направи хубав хляб. Онзи, който иска да сготви, трябва да [има] елементи,

съответния зарзават. Музикантите, които искат да дадат някой концерт – нему му трябва едно хубаво пиано, ако е пианист, ако е цигулар, трябва му една хубава цигулка, най-малко трябва да учи 10 години, [за] да излезе на сцената. Не му се позволява да свири „Цвете мило, цвете красно“, 10 години трябва да е свирил. Сега някои искат някое даровито дете да излезе. Всички даровити деца, които излизат, преди да са свирили 10 години, се развалят. Чудни са хората, когато искат да излязат по-рано от 10 години. Да свири 10 години е една необходимост.

Онова дете, което се зачене в утробата на майката, ако иска да излезе на първия месец, какво ще стане? На втория месец ако иска да излезе, нищо няма да излезе, и на третия, и на четвъртия. 9 месеца му трябват, че на десетия да излезе и ще знае само да вречи. Като излезе на десетия месец, то 10 месеца е учило само да каже: „Вае-е!“ Но знаете какво значи „Вае-е“? – „Втасахме я.“ Знаете какво нещо е втасването? Значи „завърши се работата“. Детето казва, че стана вече това, което мислило, и казва: „Вае-е!“

Във всеки език има отрицателни страни. Когато някой ми каже, че ме обича, аз виждам, че той има обичта на брашното. Казва: „Обичам ви“. Казва, че ме обича, но като брашно е обичта му – зная, че при най-малкото духане на вятъра всичкото брашно ще хвръкне из въздуха и ще ми причини някаква вреда на очите. Не е завършена Любовта. Казва: „Обичам ви.“ – Ти си в пътя на живота. „Обичам те.“ – Той е в пътя на знанието. „Обичам ви.“ – Той е в пътя на свободата.

Сега разбрахме се. Три пъти трябва да кажеш, че обичаш човека. Единия път, че си в пътя на живота, другия път, че си в пътя на знанието, и трето, че си в пътя на свободата. Тогава обичаш този човек. Трябва Истината и Мъдростта да дойдат, тогава да се прояви Любовта.

Да допуснем, че един цигулар иска да даде концерт в един салон. Трябва да има най-първо акустичен салон. Второто положение: трябва салонът да бъде добре отоплен, ако е зимно време. После: да е чист

въздухът, да има отлична публика, да няма влага. Тогава може да свири.

Салонът не е отоплен, нечист е въздухът, публиката и тя е със скъсани дрехи. Не се позволява на концерт със скъсани дрехи да ходите. Знаете ли защо не се позволява? Ти отиваш да ловиш риба със съдрана мрежа – всичката риба, която хванеш, ще излезе из съдраната мрежа. Мрежата трябва да бъде здрава, без дупки, не трябва да бъде съдрана. Мрежата да бъде със ситни дупки, че като хванеш рибата, да остане. Като идеш на концерт със съдрани дрехи, никак не може да схванеш ония хубавите тонове, които носят живот заради тебе. Аз казвам: със скъсани дрехи не ходи. Имаш 10 дрехи – облечи най-хубавата. Имаш само една дреха – тогава иди с нея. Но като имаш повече, ще облечеш най-хубавите дрехи. Човек, който отива на концерт необлечен, няма светли мисли за музиката. Той играе ролята като Сократа. Един от неговите ученици се явил със съдрани дрехи, бос, тогава той му казва: „Твоята гордост се показва през съдраните ти гащи.“ Горделив е онзи, който е хубаво облечен; горделив е и онзи, който ходи със скъсани гащи. Казва: „Не давам внимание какво мислят хората, аз имам особено мнение.“

Ти ако не можеш да разбереш музиката, ти нямаш никакво мнение. Ако не може да схванеш музикалните тонове, ти си един от последните [хора] в света. Един човек искаш да познаеш какво ще излезе от него, ще излезе или не. Като се роди едно дете, понеже 9 месеца е седяло, още 3 пъти по 9 като седи, като стане на 27 месеца, ще повикаш един добър цигулар да му изсвири [нещо]. Каквото каже детето, каквото е разбрало, ако е разбрало тоновете, човек ще стане. Като му свири цигуларят и онова дете се разкряква, нищо няма да стане от него, но онова дете, което даде внимание, слуша, от това дете ще излезе човек. Ако един човек не даде внимание на музиката, от него човек не може да стане. Като чуеш музиката, то е Божествен глас, ще дадеш ухо, с дясното мъжът, с лявото жената в тебе – или в тебе

Мъдростта [от едната страна] и Истината от едната страна, ще дадете внимание на онова, което е хубаво.

Тази музика, дето свирят музикантите, ако видите, тази музика слиза от висши светове, разумни същества изпращат музиката. Ако твоето благо, което пращат, ти не цениш, какъв човек ще станеш? Ако тебе не те интересуват плодните дървета, ако тебе не те интересува водата, ако тебе не те интересува въздухът, какъв човек ще бъдеш, кажете ми?

Казва: „Аз искам да живея добър живот." Как ще живееш добър живот? В какво седи добрият живот? Мислиш ли, [че] като се понамажеш с пудра, като теглиш тегели на устата, е добър живот? Едно лице свежо, червено, едни очи светли, едни уста зачервени отвътре, една ръка топла, крака топли, гъвкаво тяло, то е добрият живот.

Някой религиозен човек казва: „За Бога какво правя." Ние вършим малки прегрешения. Не е позволено на човека да си наведе главата надолу. То е прегрешение. Досега всичките християни, като се молят, коленичат. Кой не коленичи, като го бият? Някого прострат на Земята, бият го, той се моли. Това не е молитва. Какво значи това? (Показалецът превит с ъгъла нагоре.) Това значи: „Всичко давам за Божественото, нищо не давам за Земята." Когато ъгълът е обърнат към Земята, тогава значи, че всичко даваш на Земята, нищо не даваш на Небето. Ти като туриш колената надолу, туй показва, че всичко даваш на Земята. Сърцето трябва да е преклонено, да е обърнато към Бога. То значи поклонение на сърцето. Когато си на колене, не показва, че е обърнато сърцето към Бога. Трябва да издигнеш колената, да покажеш поклонение. Господ не се афектира от такива молитви. Единствено, което го засяга, то е човешкото сърце. Ще имаш едно човешко сърце благородно, обърнато нагоре.

Сега аз искам да ви предупредя. Аз не искам да изнеса вашите погрешки. Мене погрешките, които имате, не ме интересуват. Мене човешките погрешки не ме интересуват. Мене ме интересуват

добродетелите, благата, дарбите, които хората имат. Онези неща, които вие ги знаете, те са за вас. Кой човек е лош, мене това не ме интересува.

Вие се намирате в известно противоречие. Да кажем, неразположени сте. Може да ви кажа защо сте неразположени. Вие сте неразположени, защото ръката ви боли, тъй ли е? Тъй. Ти си неразположен, защото ухото те боли. Тъй ли е? Тъй е. Вие сте неразположени, защото носът ви боли, тъй ли е? Тъй е. Вие сте неразположени, защото устата ви боли, тъй ли е? Казвам: Ръката те боли – неразположен си, стомахът те боли – неразположен си. От разни места идат неразположенията. Боли те ухото – неразположен си. Окото и ухото са две неща различни. Боли те окото, понеже си несправедлив. Боли те ухото, понеже си несправедлив спрямо музиката, спрямо хубавите звукове си несправедлив. Боли те носът – не си работил както трябва. Боли те устата – не си ял както трябва. Боли те ръката – не си помагал както трябва. Болят те краката – не си ходил в пътя на доброто както трябва. Боли те коремът. Като ви заболи коремът, веднага на лекар.

Кой от вас, като са го лекували лекарите, е оздравял? Аз ги виждам всичките хора, от памтивека, които са лекувани от лекари, са все в гробищата. Аз ги виждам, от памтивека са чели молитви и са все в гробищата. Лечение без Любов не е лечение. Учение без Мъдрост не е учение. Свобода без Истина не е свобода. Казва: „Аз съм жив." Живот без Любов не е живот. Живот без Любов и Мъдрост не е живот. Живот без Любов, Мъдрост и Истина не е живот. Тия неща трябва да залегнат в нас.

Аз ви казах тази сутрин: вие сте остарели, понеже много кал се е хвърляло във вас. Изчистете калта и ще се подмладите. Вие ще ми кажете: „Дядо ми умря." Дядо ти умря, защото го боляха очите. Дядо ти умря, защото го боляха ушите, дядо ти умря, защото го болеше носът, защото го болеше устата, боляха го ръцете, краката, стомахът,

гърдите. Човек, който боледува от всичките болести, резултатът е смъртта.

Казвате: „Какво трябва да се прави?“ Ще обичаш светлината, която Бог изпраща в света, ще оценяваш очите. Ще обичаш звука, хубавите думи, които чуваш. Ще лекуваш ушите. Ще дишаш хубаво, въздуха ще приемаш чрез носа си. Като ядеш, ще благодариш на Бога за храната, която ти дал. Не да се мръщиш, че това не е хубаво, онова не е хубаво, да креякаш. Мъжът дойде, кряска на жена си, че не е хубаво сготвено. Да каже: „Днес аз ще готвя заради тебе, ти иди да работиш заради мене. Аз ще ти покажа.“ Ако земеделецът може да иде да оре на нивата, ако една свиня може да оре, защо една жена да не може да оре? Свинята, мъжът, жената, все орат с носа си. Ако една свиня с носа оре, защо една жена с една малка лопата да не може да оре? Не се изисква много, с малка лопата да разкопае 4–5 метра. Не е работата в много, един метър на ден да разкопае, то е достатъчно.

Трябва да се измени писането. Мома иска да се жени. „Любезни, откак те видях, вече целият свят ми светна, сърцето ми трепери, аз те обичам, готова съм за тебе всичко да направя.“ Туй писмо да го задържи. Всичко, каквото пише, да го направи – да види дали може да го направи. Какво ще му казва – то са фалшиви банкноти, които нищо не струват. Ти като кажеш, че обичаш някого, ти да си готов да направиш всичко заради него. Ако не си готов, не го обичаш. Туй, което не си готов да направиш, не говори.

Господ вас ви изпитва. Гледам, двама седят и той поглежда другарката си, казва: „Тази ли Господ намери да ми даде?“ Тя го гледа и казва: „Този ли намери Господ да ми даде?“ Гледа някого друг. Господ я пита харесва ли този. После не го харесва. Че кой е крив? В началото я питаше – тя го харесваше. Сега не го харесва.

Аз да ви кажа защо не го харесва. Най-първо, тя счита, че е здрав и може да ѝ носи вода. Пък тя донесе вода от чешмата. Освен че не носи, но нея кара да носи вода. Казва: „Втасахме я, аз мислех той да носи вода, сега аз трябва да нося. Затова ли се ожених?“ Ето

погрешката. Най-първо да каже: възлюбленият да иде на чешмата, двамата да идат, 3 месеца да отиват, да види дали ще може да носи вода. Тя без проба предполага – то е теория.

Ти, като искаш да се жениш, не искай да ти носи вода. Кажи: „Аз ще ти нося вода.“ Ти мислѝ ти да носиш вода, ти като носиш вода, той да седи вкъщи. Ти да носиш вода – свободна да бъдеш. Виж сега, ако той ходи, ще дойде съблазънта. Той отива за вода, позакъснее – „Защо закъсня?“ Ето беля. „Защо закъсня, да няма нещо, да не си приказвал с друга на чешмата, там и жени, и мъже има. Защо отиваш?“ – „Очи имам, Божие творение са всички жени, хубави картини.“

Всеки има право да гледа една жена. Когато иска тази жена да стане негова собственост, то е престъпление. Няма нищо да се приближи, да ѝ даде въздушна целувка. Няма право да целува иконата – изтрива се. Ако я целува, ще се развали. Никой няма право да целува една нарисувана икона, понеже се разваля боята на иконата. Ако ще развали боята, да даде въздушна целувка.

Сега аз ви говоря на един език, искам да ме разберете. Светлината ни целува, въздухът ни целува, въздушни целувки ни дават от невидимия свят. Светлината ни целува, донася нещо, въздухът ни целува, донася нещо, водата ни целува, донася нещо, хлябът донася нещо. В Божествения свят всяка целувка носи живот в себе си.

Същият закон е заради вас. Кажеш някому, че [го] обичаш. Този човек да почувствува, че думите са живи, че носят живот, да не каже: „Я ме обича, я не.“ Представете си, в тъмната нощ не съм взел свещ, викам само – тази е неразбрана Любов. Ще изляза с най-хубавите свещи, ще хвърля светлина в пътя – може да му говоря. Не разчитай в мрачната нощ да викаш – този човек може да падне някъде. Този път не е осветен, може да има трап, може да има кладенец. Осветете пътя. Този, когото обичаш, освети [му] пътя, освети целия път пред тебе, за

да не пострада. В Любовта ние трябва да имаме благото на онзи, когото обичаме.

Сега туй са практически правила. Ние, съвременните хора, не сме се учили да живеем. Ние изкуството да живеем имаме. Вие ще попитате аз как разбирам работите. Дойде някоя, иска да се жени, [пита] от Бога ли [е това] или не. Казвам: Ти като се жениш, женитбата ще ти принесе ли по-голяма полза, отколкото сега? Щом ще ти принесе по-голяма полза, жени се. Ако ще ти принесе по-голяма вреда, отколкото сега, не се жени. Искаш да хванеш търговия – ако търговията ще ти донесе повече печалба от сега, започни, ако ще изгубиш, не ти трябва търговия. Искам да стана професор някъде – ако ще ми донесе повече полза, да стана, ако не, защо ми е? Ще видя дали ще ми принесе полза. Ако стана проповедник и причиня вреда, няма да стана проповедник. Каквато и да е работа, в света каквато и работа да захвана, и най-малката, ще гледам дали ще произведе една по-голяма полза, едно благо.

Питат сега за войната. Същия закон турям. Искаме да се бием. Може да се бием. Ще принесе ли боят по-голямо добро, отколкото го имаме – да се бием. Ако причини по-голямо зло, отколкото имате, не се бийте тогава. Едно божествено правило. Тогава на всичко трябва да гледаме как Бог гледа. Майката иска нейното дете да се въздигне, да стане учено – то е Божествено. За другите не се грижиш – поне да ги не спъваш, ако не се грижиш. Да желае доброто и на другите деца, понеже Бог изисква всичките хора да прогресират. Всичките души да бъдат в пътя, да опитат благата на Любовта, да опитат благата на Божията Мъдрост и Истина, да опитат благата на живота, на Божието знание и Божията свобода, да опитат благата на Божието училище и работа, която Господ им дава в света.

Та казвам: В новия път, в който сме тръгнали, знаете какво разочарование влиза в сърцата, когато имало един човек, който ви обича, бил готов да се пожертвува, че ви намери, че вие сте фалшив. Какво разочарование в неговата душа има! Разочарование не внасяйте

в душата. Ако се разочарова, погрешката ще бъде негова. Всякога в Любовта да бъдем неизменни.

Сега може да ми зададете въпроса кого имам пред вид. Някои мислят, че в света англичаните са виновати, някои мислят, че французите са виновати. Французите че са виновати, виновати са. Някои мислят: германците, русите са виновати, американците. Всички имат малка вина.

Аз казвам: Мирът иде отгоре. Идат щастливите години, когато Бог е определил да опита съвременното човечество. Бялата раса се намира на едно голямо изпитание. Аз желая доброто на всички народи. Нека англичаните покажат своята човещина, нека англичаните покажат своето благородство, нека англичаните покажат своята разумност и доброта. Нека германците покажат своята човещина, нека германците покажат своето благородство, своята разумност, своята доброта. Нека русите покажат своята човещина, своето благородство, своята разумност, своята доброта. Нека американците покажат същото. Всичките народи да покажат същото и мирът ще дойде. Ще имат едно благо, което никога не са имали в света. Ще опитат новото, което Бог им дава. Не искам да кажа, че нямат.

Ако това не го направят, Господ ще ги приспи, ще приспи онези народи, които не са изпълнили волята Божия, ще ги принесе в един друг свят [и] на мястото им ще тури други. Ще кажете: „Как да го разбираме?“ Разбирайте го както искате. Ако аз имам един син, баща съм, и ако той не иска да изпълни волята ми, ще взема, ще го приспя, ще го изпъдя, ще взема сираче да изпълни волята ми. Този, който изпълнява волята ми, той ми е син. Бог иска народите да изпълняват Неговата свещена воля. Благороден е онзи народ, който изпълнява волята Божия.

Казвам: Ако вие не изпълнявате волята Божия, ще ви приспи Господ, ще си намери други на вашето място. Вие като идете, като богатия ще видите Авраама и Лазара, вие ще бъдете на мястото на

мъчението. Как дойдохте до това място? Когато Лазар седеше при вратата на богатия, той казваше: „Това низко същество!“, а той ядеше [и] пиеше с музика. После музиката се превръща на страдание. Човешки живот е това. Човешкият живот започва с благо, свършва със страдание. Адът е земният живот, човешкият живот е адът. Адът е тук.

Считам човек онзи, който може да люби. Всеки, който не може да люби, той е едно животно. Човек, който не може да обича, той е едно животно. Който люби, той е човек. Човек е по образ и подобие, който люби и който обича. Ако ние не можем да вложим Любовта като един побудител в този път на човешкия живот, не може да турим основа, не може да турим Обичта като водител в пътя на знанието... Кое трябва да приложим и в какво седи нашата човещина? Единственото нещо, което ни препоръчва пред очите на Бога, то е Любовта, която работи в нашата душа, и Обичта едновременно. Това радва Господа. Като гледа, се радва, че има деца, които са готови да изпълнят волята Божия.

Често са идвали някои хора при мене, още като влезе, погледне ме от главата до петите. Аз чета – казва: „Мене така не можеш да ме излъжеш. Представяш се на светия. Не мисли, че можеш да ме излъжеш.“ Мисля да му кажа нещо реално, но мисли, че може да го заблудя. Казвам: Аз ако нося твоя ум, ще бъда като тебе. Ако аз нося твоя ум, ще постъпвам като тебе, от тебе по-ниско ще бъда. Ако аз искам да съблека дрехата на един свещеник, аз съм крадец и разбойник. Ако аз искам да го пропъдя из църквата, аз съм насилник.

Казвам: Твоите одежди трябва да съответстват на реалността. Ако на нашето знание, което имаме, не съответствува Обичта и Любовта, какво е нашето знание? Ако на нашето богатство не съответствува Любовта и Обичта, в какво седи то? Ако на нашата сила не съответствува Любовта и Обичта, каква е нашата сила? Тази сила ще бъде нашето нещастие за насилие. Ако няма това, ще дойде измама, лицемерие, всичките тия неща ще дойдат.

Аз се оплаквам и казвам: „Защо ми дойде всичко това до главата?“ Защото не си турил в действие Божията Любов и Божията Обич. Казва: „Нямам достатъчно знание.“ – Ти имаш повече знание, отколкото ти трябва. – „Сърце нямам.“ – Не говориш Истината. Сърце имаш и откакто си се родил, то казва: „Люби!“ То тупа и казва: „Люби!“ Всеки ден ти казва: „Люби!“ „Туп-туп!“ – и като тупа, сърцето казва: „Люби! Люби! Люби!“ Какво значи търпение? Аз ви казвам: какво значи ще любим? Лекарят да тури инжекция. Инжекцията е: Ще любиш, ще обичаш.

Ти бързаш. Бързат някои. Като се турят някои плодове, внимавайте, не бързайте да вземете някой плод. Аз съм повикал гости. Гости съм повикал и ако имам един слуга, който люби и обича, него ще пратя да обере плодовете. Няма да пратя човек, който не люби. Той ще ги опорочи. Турете някой човек да сготви, който има Любов. Някой шивач да ви ушие дреха, който има Любов и Обич. Да ви ушие без Любов е проказа. Обущар да ви направи обуща, който има Любов да вложи. Бакалин продава нещо – като няма Любов, не му влизайте в дюгена.

Те са правила в света. Някой е учител – да обича децата. Майката трябва да обича децата. Всички хора трябва да започнат каквато и да е работа с Обич, и най-простата работа да я почнат с Обич и Любов.

Вие се намирате в лоши условия. Аз съм беден, с туй знание, което имам, ето как бих си пробил път. Представете си, че нямам никакво обществено положение, никъде не ме приемат за чиновник. Харесвам двама души студенти, един гимназист, който беше свършил гимназия с отличие – това беше преди войната – ходил за чиновник, не го приели. Отишъл при един свой приятел, взел 500–600 лева назаем, купил едно точило, турил го на гърба си, турил дипломата на точилото и почнал да точи ножове. Другият беше студент втори семестър, закъсал, той стана ваксаджия, ходеха при него да си лъскат обущата. После му тръгна.

Вземете една долна работа, но вложете Любов, не се обезсърчавайте. Казвате: „Аз ли ще слугувам?“ Всичките бедни хора са слуги на Любовта. Всички богати хора са слуги на болестите. Кой е богат човек? Болните хора са богати. Болният току охка. „Миличка, какво искаш?“ Този болен е аристократ. Като го запитате, иска пилешка чорба, после – малко хайвер. „Скоро хайвер!“ Всичко, само за да оздравее. Онзи, здравият, е демократ, здравият човек тича за вода, за това-онова, болният само седи и разправя кое е за предпочитане. От охкането и слугуването аз предпочитам слугуването.

Сега аз се отдалечавам от моята идея. Аз бих взел две стомни хубави, чисти, по 3 кила – 6 кила. Тогава ще ида на място, дето се разхождат надалече богати хора, пък няма вода. Ще избера ден, когато е горещо, засъхвало им гърлото. Аз съм хубаво облечен, спретнат, налея вода на този, на онзи. Той иска да плати, казвам: „Не, не.“ Ден, два, три, тези хора когато имат нужда от вода, им давам, колега ставам, услужвам им. Те казват: „Да направим нещо за него.“ Зимно време, като нямат нужда, ще помислят: „Той лятно време ни услужваше. Хайде в зимата да му направим една услуга – и ние да постъпим като него.“ Аз им дадох пример как да постъпват. Ето един начин как да постъпват. Ще напишат препоръчително писмо, диплом. То не е още препоръка.

Хората от света, богатите хора, като идеш, той те гледа как ще се усмихнеш. Ако намери погледа ти в хоризонтална посока или ако върви под плоскостта, казва: „Не е за мене.“ Ако е над плоскостта, казва: „За мене е.“ Или има една хубава усмивка. Този човек, който има хубава усмивка, той е благороден човек. Има една усмивка, няма лъжа. Има усмивка престорена. Има една усмивка, има нещо Божествено, като се усмихнеш, с години не можеш да забравиш усмивката. Като те погледне човек искрено, сърдечно, с готовност за услуга, каквото направи, не го забравяш.

Ако ние не може да представим Бога в тази красота, която Господ изявява, защо сме дошли на Земята? Като свирим, за Него да свирим. Като шетаме, за Него да шетаме. Като орем, за Него да орем. Като учим, за Него да учим. Каквото правим, Той да е в ума ни. Той е далече, Той не иска да хвърли сянка върху нас. Абсолютна свобода ни е дал – каквото правим, да го правим тъй свободни, както е Той свободен. Тогава ще имаме Божието благословение.

Всеки да работи каквото сърцето му иска да работи. Да не ходим по ума на хората. Към първоначалното желание да се стремим. Желанията ще дойдат по естествен път. Всяко нещо, което човек желае, ще го постигне. Ще го постигнеш ти, като вървиш по един музикален път. В една песен ти не можеш да прескачаш нотите. В песента ще вървиш последователно, не може да прескочиш няколко ноти. Един човек, когото вие любите, то е една пиеса – или той трябва да ви свири, или вие трябва да му свирите нещо. Или вие трябва да бъдете слушател, той – цигулар, или вие – цигулар, той – слушател, едно от двете. Като ви свири, всичкото богатство приемете от музиката.

Аз ви говоря за неща, които се сбъдват. 12 години, когато аз правех своите изследвания (Учителят говори за френологическите изследвания, които е правил из България в периода 1900–1912 г.), казват ми: „Искате ли препоръка?“ Аз отивах да изследвам без препоръка, нито исках някой да ми плаща. Аз ще плащам. Само, аз искам да видя как ще ме приемат без препоръка. Действително само на две места имах възможност да видя българите. Но то е малко, то е 2 1/2, то е едно изключение, на 2 1/2 изключение, половината изчезнало. Ако половина имаше, в реда на нещата трябваше да бъде.

Често ме питаха защо нямам препоръка. Казвам им: „Ако имам препоръка, вие ще се явите каквито не сте. [Със] знанието, което имам, аз сам се препоръчвам. Аз ще направя опит.“ Влизам в гимназията, казвам: „Ще направя един опит, правя известни изследвания, да проверя туй, което аз зная, вярно ли [е] или не, колко

на стоте е вярно.“ Казвам: „Изберете ми 10 ученици най-способни, 10 души средни и други 10 души най-слаби. Нищо друго няма да ми кажете и аз ще определя техния характер. Много материално ще определя за бъдеще какво ще стане от тях. Как може? Как може, няма да ме питате, това е теория. Аз искам да зная от вас дали това, което ще ви кажа, е вярно, а откъде аз го зная, няма да питате.“ Казвам за един ученик: „Този, в математиката, от 10 задачи, 3 остават нерешени. Така ли е?“ – „Така е.“ – „Този – казвам – от 10 задачи 4 разрешава, другите не може. Така ли е?“ – „Така е.“ – „Този от 6 задачи една решава. Така ли е?“ – „Така е.“

Не ме питайте как познавам. Това е наука. Турено е в главата. Виждам го. Неговата глава показва, че в миналото е бил немарлив. На този ученик, казвам, майка му е здрава, баща му бил богат, заможен, роден е при много добри условия, не знае какво нещо е сиромашия. На лицето е написано туй. Този, хубавият организъм, даровит е, това е писано на лицето му, че това и това ще стане. Отгде познавам, няма да питате. Отгде го зная, не е важно, но искам да знам вярно ли е това и колко на стоте е вярно. Ако дойде един с Божественото знание и ни каже доде сме достигнали, казвам: Това е, което ще препоръчам.

Вие може да мислите, че искам да ви лъжа. Възможно е. То са предположения. Но казвам: Като ви излъжа, тогава ще ми кажете. Да предполагате, че аз ви лъжа, може да е, но може и да не е вярно. Като дойда аз, вие имате едно убеждение. Казвам: Днес вие ще се коригирате и утре ще се измени мнението ви. Викам един учител и му казвам: „Ти си женен, не живееш добре с жена си, жена ти е много сприхава, одумничава, опърничава, обича да полъгва и любовни работи има не само с тебе. Ти се пържиш.“ Казва ми: „Кой ти го разправи?“ – Ти го носиш написано на лицето.

Каквото върши мъжът, се пише отвън по лицето на жената и каквото жената върши, се пише на мъжа. Всичко се пише, няма скрито-покрито. Лъжата се пише. Миналите поколения каквото са

лъгали, то е написано. И доброто, каквото са направили, и то е написано.

Аз съм дошъл с едно желание: Трябва да се коригират миналите поколения. Каквото добро са вложили във вас, мене това ме интересува, другите неща не ме интересуват. Доброто ме интересува.

Българите имат едно предназначение от Провидението – искам да им дам подтик да служат на Бога. Ако вървят по този път, ще имат бъдеще. Ако се откажат, ще носят своите последствия.

Вие ще кажете: Да е даровит човек. Бог ви е дал дарби, но и досега не вярвате в туй, което ви е дал, чакате да се преродите втори и трети път. Сега сте преродени, използувайте сегашния живот. Вие като сегашния живот никога няма да го намерите. Следующия път като дойдете, съвсем други ще бъдат условията за вас.

Веднъж на един български чорбаджия казвам. Иде при него един млад момък и от него иска една помощ. Той казва: „Нямам пари, не мога да ти услужа." Аз му подшушнах: „Видиш ли този момък, той за бъдеще ще бъде министър на България и ти ще имаш нужда от него." Той ми казва: „Имам пари, ще ида да му услужа." Помогни на този човек – впоследствие той ще заеме видно място. Този човек, който иска от тебе, помогни му – той ще бъде министър. Всеки човек, който иска една помощ, аз го зная, той ще бъде министър. Аз му помагам – той ще стане министър и ще ми се отплати. Всеки, който идва при мене и е богат, няма нужда – аз зная, че те ще го смъкнат. И министър ако е, ще го смъкнат.

Всеки човек, който има нужда от Любовта, има бъдеще. Всеки, който има нужда от Обичта, има бъдеще. Човек, който няма нужда от Любовта, свършено е с него, няма бъдеще. Туй, което мога да ви кажа е, че човек, който не се нуждае от Любовта, няма бъдеще. Човек, който постоянно има копнеж за Любовта, той е човек с бъдеще. Туй трябва да влезе в ума ви, помнете го.

Най-хубавото нещо, което може да ви каже Любовта, е единственото благо в света. Тя е, която ни е въздигнала. Когато казва

Бог: „Да направим човека по образ и подобие Наше“, то е Любовта, която казва: „Да направим човека.“ Любовта като проговори, Бог тогава направи човека. Ако Любовта не беше проговорила, човек досега щеше да бъде в онова положение в материята. Като дойде Любовта и проговори, даде Божественото дихание на човека.

Когато Любовта говори, отговорете на нея. Не се срамувайте от Любовта. Не изповядвайте Любовта си с думи, да кажете: „Аз ви обичам.“ Кое нещо е Любовта? Любовта е огън, но ако тя изгаря, не е Божествен огън. Любов, която не изгаря, тя е Любов. Любов, която произвежда светлина в човешкия ум – светлина на живота, Любов, която произвежда топлина в човешкото сърце – топлина на живота, Любов, която произвежда сила в човешката душа – сила на живота, тя е Божествена Любов. За тази Любов ви говоря, тя е, с която ще се подмладим.

Често вие говорите за старост. Под думата „стар“ се разбира учен човек, има знание как да живее. Виждам стари хора сега, не може да живеят. Ти като човек още на 40–50 години носиш бастон, подпираш се. Хората като били маймуни, носили тояги, да се подпират, да ходят на два крака, за да излязат от маймунското състояние. Понеже не можели да ходят на краката си, та се подпирали с тояга. Щом ходиш без бастон, показва, че си проходил. Без бастон гледай да ходиш. Ти имаш 100 000–200 000 лева в банката – те са бастон. Утре ти вземат бастона, тогава? Имаш един апартамент – то е бастон, на който уповаваш. Утре ти вземат апартамента – не можеш да ходиш. Имаш една нива – тя е бастон. Не разчитай на бастона.

Защото цялата Земя е дадена на разположение. Всеки един, който е пратен на Земята, са му дадени всичките условия за развитие. Няма какво да се оплаквате. Аз се чудя, тия блага, които Бог ви е дал, вие сте големи богаташи и пак сте недоволни. Седите и чакате да бъдете още по-богати. Като идеш сутрин за вода, ще си напълниш стомната с вода и като срещнеш един свой приятел, ще му услужиш. Като отидеш на лозето, ще имаш една кошница и като срещнеш един

приятел, дай му един хубав грозд. Или ще имаш една кошница с ябълки, череши и като срещнеш един свой приятел, да се зарадваш, че срещаш едно същество, което Бог е направил. Всички да се радвате. Ако вие не може да го направите, отворете се, да дойдат други да го направят във вас. Ти не може да го направиш, съгласен съм. Нали някой път имате къща, не ви върви и давате стая, някоя стая под наем, кираджии туряте. Туряте кираджии, за да ви тръгне. Та и сега, когато не ви върви, турете кираджии във вас, да тръгнат работите.

От невидимия свят има доста кираджии, които ще дойдат да изпълнят волята Божия. Ако вие сами [я] извършите, още по-добре. Ако кираджиите [я] извършат, и то е добре. „Кираджия“ как се казва на български? – Наемател. Или можете да дадете вашата къща на някой ваш възлюблен приятел, който иска да живее във вашия апартамент. Дълго време като чакате, повикайте ваши приятели да съжителствуват.

Сега вие казвате: „Да забогатеем, да имаме 10–15 къщи.“ Казвате: „Остаряхме, зъбите опадаха, очите потъмняват, ушите оглушават.“ Казваш: „За оня свят съм вече.“ Въобразяваш си оня свят такъв, какъвто не е. В оня свят ще срещнете само ония хора, които сте обичали на Земята. В оня свят, щом срещнете онези, които не сте обичали, те ще обърнат гърба си. Щом срещнете онези, които сте обичали, те ще обърнат лицето си. Тъй че, на едните ще гледате гърба, а на другите – лицето. Тези, на които гледате лицето, те са, които сте ги обичали и са ви обичали. Онези с обърнатите гърбове към вас са, които не сте ги обичали и които не са ви обичали.

Вие срещате един камък. Какво е един камък? Онзи, когото не са обичали хората, камък е станал. Необичаните хора са станали камъни. Ако ги обикнем, хора ще станат. Казва: „От тия камъни Бог може да направи чада на Авраама.“ Какво значи? – Тия камъни са необичаните хора. Като обикнем тия камъни, ще станат хора. Тия дървета са необичани. Като ги обикнем, хора ще станат. Тия животни са необичани. Като ги обикнем, хора ще станат.

Вие имате един кон, той е ваш приятел, който за 20 години ви служи и вие не го познавате. Като идете в оня свят, ще го срещнете, той си е изменил формата и ще каже: „Много добре ви познавам характера.“ Вие сте го държали в обора, качвали сте се на гърба му, ходили сте с него, слама сте му давали, някой път с камшик сте го удряли.

Вие казвате: „Кон е.“ Друго понятие трябва да имате. Да виждаш в един кон разумно същество, което доброволно е слязло да ти служи, от Любов. Аз съм гледал какви хубави очи имат воловете. Веднъж гледам два вола впрегнати, каруцата е много натоварена, отивам при господаря и му казвам: „Много добри волове имаш, какъв хубав поглед имат. Много си ги натоварил. Малко човещина да имаме. Ако и тебе те впрегнат, какво ще ти бъде?“ Погладих ги. Той казва: „Тежко ще бъде.“ Казвам: „Може да бъдем по-справедливи – и те имат всичкото добро желание. Ти нищо не им плащаш, само слама им даваш.“

На нас, съвременните хора, ни трябва обхода, благородна обхода. Българинът казва: „Ти като говориш така, правиш ли го?“ Мен ме питаха: „Ти защо ходиш да мериш главите?“ Аз рекох: „Без пари меря, нищо не искам. Без пари всичко правя.“ – „Че без пари може ли?“ – Аз може да съм много богат. Богат съм, и като нямам друга работа, тръгнах да се занимавам с хорските работи, да видя кой какъв е, да видя кой как живее с жена си и искам да направя някои измерения.

Този българин ми казва: „Ти какво ще кажеш за моята баба?“ Гледам, има една хубава брада, едни хубави живи очи, хубави скули, вежди тънки, много хубаво гледа. Казвам на дядото: „Ти си щастлив, че си имал такава баба и благодарение на тази баба ти си такъв дядо.“ Казва ми: „Отгде го знаеш? Тя е ангел. Пък знаеш как готви! Едно време на хорото, като ми запали сърцето, знаеш какво беше! Имаше много момци, които я искаха, на тях хич не обръща внимание, само

мен гледаше. Гореше ми сърцето.“ Рекох: „Тя ще се подмлади.“ – „Как ще се подмлади? Вярно ли говориш?“ – Ще се подмладим.

Хубавото в света е да тропаме на хорото, да гориш сърцето, но да гори и да не изгаря. Нека горят сърцата. Аз се радвам на горящите сърца. Аз се радвам на дърветата, които цъфтят. Аз се радвам на реките, които текат. Аз се радвам на вятъра, който духа. Аз се радвам на всичко онова, което носи Божиите блага на хората. Казвам: Всички трябва да се радваме на онова, което Бог е създал. Туй е хубавото заради нас.

В тия години, които идат, всички нечисти съдове трябва да се изчистят. Трябва да се измият съдовете. Всички необработени места трябва да се обработят. Всички нечисти места трябва да се очистят. Всичко да се поправи.

Разумност се изисква. Не да търсим погрешките. Ако има някой в света, който търси погрешките, то е Бог. Но и Той не ги търси. Има един стих в Писанието: „Господ влезе в нас и иска да примири целия свят с нас, като не ни вменява в грях.“ Казва: „Няма какво да ги съдим.“ Няма съдба. Съдбата е работа. Съдба има за доброто да проявим, не за злото. Сега ще се съдят праведните какво трябва да вършат. На всеки един добър човек, на всеки един умен, справедлив човек ще му се дадат условия да извърши добро, да се подигне светът. Всички затвори ще се отворят, всички болни ще станат от леглата, всички мъртви ще излязат от гробовете, които са в гробовете. Всички ще излязат, ще дигнат онова трикольорно знаме – знамето с червеното, жълтото и синьото, знамето на Любовта, знамето на Божията Мъдрост и знамето на Божията Истина. Напред! Всички да тръгнем да служим на Бога!

Едно просто правило: Измийте очите си, да приемете добре Божествената светлина, да извършим волята Божия. Измийте устата си и кажете на устата: „Може сега да изнесете най-красивото Божествено слово.“ Измийте ушите си, да чуете Божествената Мъдрост и добре да я предадете. Ще погладите вашия нос, който ще

измиете, и ще кажете: „Въздухът, който влиза, да го приемеш добре.“ Всички вие и аз ще служим на Господа, тъй, както Бог иска.

„Отче наш“

14-а беседа, държана от Учителя на 3.I.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

С БЛАГОДАТ И ИСТИНА

„Отче наш“
„Благост“

Ще ви прочета само 14-и стих от първата глава от Евангелието на Иоана: „И Словото стана плът и всели се между нас и видяхме славата Негова, слава както на Единороднаго от Отца, пълен с благодат и Истина.“

За нас, хората на Земята във физическия живот, духовният живот и Божественият живот не е понятен. Някои не струват хас от земния живот, но не знаят, че той е само отражение на Божествения. Онзи, който не може да разбере земния живот, той Божествения никак няма да разбере.

Сега трябва едно разбиране, туй е реалното разбиране. Човек трябва да знае кога е гладен и кога е сит. Трябва да има два усета. В глада има едно активно състояние, едно неспокойство, незадоволение. В ситостта има спокойствие, почивка изисква човек. Те са две състояния. По кое се определя кога човек е сит и кога е гладен?

Сега често казват, че някой човек е духовен. Как ще определиш? Божественият човек и физическият човек си мязат, само че на Божествения човек главата е нагоре, а на земния човек главата е надолу. Туй е и в съвременната фотография. Когато фотографирате нещо, отражението е обратно. Трябва да го поставите в първото положение. Истинския живот трябва да го поставите във фокус. Онези, които не разбират този закон, като фотографират, дават тези негативи, дават изопачен живот. Казват: „Не мяза на човека, с главата надолу е.“ Огледайте се в една бистра река и ще видите, че човек в реката е поставен с главата надолу, а с краката нагоре. Вие сте с

главата нагоре и с краката надолу, а гледате образа във водата, че неговата глава е към центъра на Земята, а вашата е към центъра на Слънцето.

Най-първо трябва да се избавим от известни илюзии или самозаблуждения, които съществуват във физическия свят. За пример, някой път човек е недоволен. Щом си недоволен, имаш отражение. Виждаш човека с главата надолу. Вземи огледалото и може да го поставиш с главата нагоре. В огледалото ще видиш себе си. Само че в огледалото не може да го накараш да говори. Той може да направи всичките гримаси, но никога не може да чуеш гласа. Може би човек още по-напреднал да направи този в огледалото да говори. За бъдеще туй ще го направят. Един ден ще направят тъй, както скулптура, и второто лице там да говори. Може да турят един апарат и каквото ти си казал, и той ще говори. Казва: „Знае да говори.“ Но точно ще каже това, което ти казваш, нищо ново няма да каже от себе си. Ще каже само онова, което ти си казал.

Ние, съвременните хора, сме само автомати на същинския човек в нас. Ние говорим това, което той е говорил в нас. Казва: „Аз много зная.“ Знаеш толкоз, колкото той ти е казал. Той като престане да ти казва, ти млъкваш, не знаеш повече от това. Сега е необходимо едно огледало. После, човек сам не може да се огледа. Приятно е огледалото. Ти на физическия свят може да се оглеждаш. В Божествения свят, ако останеш там, не може да видиш себе си. Щом слезеш на Земята, ще видиш какво нещо е Божественият човек в умалена форма. В духовния свят човек е толкова голям, че не може да го фотографираш по никой начин. Като слезе на Земята, може да го фотографираш, виждаш го в умалена форма.

Трябва да имаме една ясна представа за физическия свят. Тепърва трябва да се изучава. Цялата материална Вселена представя нещо подобно на нашата Земя. Тя има своя ос, има северен и южен полюс, има изток и запад. Онова, което става на Земята, става и в материалната Вселена. Туй, което става в цялата Вселена, става и на

Земята. Следователно когато ние говорим за Земята, за земния живот, разбираме за в бъдеще след милиони години, понеже човек няма да живее само на Земята. Той хиляди, милиони години ще пътува от свят на свят, от земя на земя, от слънчева система в друга слънчева система и ще учи. Сега е бил малко дете в отделенията. Казва: „Какво има за в бъдеще?" Той [си] представя Небето такова, каквото не е. Той докато дойде да живее в Небето, ще мине много време. Той трябва да завърши своята екскурзия по всичките материални светове и тогава само ще надзърне в Божествения свят и тогава ще бъде готов да разбере.

Сега тия работи ги считате като „Хиляда и една нощ". Може някои от вас да кажат: „Дали това е вярно или невярно?" Вие казвате: „Тия работи не са верни." Туй, което сънувате в съня, вярно ли е? Като се събудите, това, което сте видели в съня, в действителния живот не е вярно. В съня съвсем друг е животът. След като се събудите, животът се различава от сънния ви живот.

В туй няма противоречия, защото тъй, както е Божествената реалност, без сенки тя не може да се разбере. Един художник, който не може да тегли една хубава линия, не може да нарисува една картина. Един художник, който не знае как да нарисува сенките, той не знае как да нарисува една картина. Мислите ли, че да нарисувате един нос е лесна работа? Малко художници съм виждал, които да са нарисували вярно един нос. Малко едно подвижване на тази линия на носа дава съвсем друг образ. Защото, ако носът е дълъг, показва, че е обективен, очите му са отворени, всичко вижда. Ако носът е много широк, тогава е много чувствителен, обича да си похапва, обича удоволствията, работлив е, но той обича другите да работят, а той да заповядва. Ако е много дълъг, е взискателен, каквото направиш, все ще коригира. Посолиш яденето – ще прави въпрос, че повече сол си турил. Затуй на такъв човек с дълъг нос ще оставиш яденето неосолено. Ще кажеш: „Вие сте добър, вие сте специалист."

Сега тези неща са вметнати, за да разберем духовния свят. Защото, като ви говоря за кухнята, ако ти не разбираш обикновената кухня, как ще разбереш кухнята на своето сърце, как ще разбереш кухнята на своята мисъл? Че и мисълта си има кухня. Там, в умствения свят, се вари боб със зехтин и се вари без зехтин, сол му се туря, някъде не се туря. И в духовния свят, и в Божествения свят и там се вари боб.

Вие ще кажете: „Какъв е Божественият свят?“ Какъвто е физическият свят, такъв е и Божественият свят. Духовният свят и от двата има еднакво. Ние трябва да се запознаем с физическия свят в неговите подробности. Ако един човек не може да види красотата в своята ръка, ако един човек не може да види красотата в своя крак, ако един човек не може да види красотата в своите рамена, ако един човек не може да види красотата в своите уши, в своите очи, в своите уста, той нищо не е разбрал.

При създаването на човека са взели участие най-възвишените същества. Най-после взел участие и самият Господ. Те като го създали, Той взел, че го доправил и го направил по образ и подобие Свое. Казваме, че човек е направен по образ и подобие Божие. Но по образ и подобие ще го разберем, като проучаваме този човек какъв е. За да го познаем, трябва светлина. Представете си, че вие влизате в този салон, когато е пълен с хора, но вечерно време, няма светлина – какво ще видите? Ще чуете шум само, но тия хора как са разположени няма да ги видите.

За да разберем физическия свят, имаме засега доста малка светлина и не може да видим света такъв, какъвто е. Ние недовиждаме нещата. Не е станал пълен ден. Сега идва зазоряването и туй го наричат „тъмен век“. От 8000 години е наречен „тъмният век“ и едва сега започва да се пуква зората. Сега ще изгрее духовното слънце и този свят ще има съвсем друг облик, отколкото сега. Без тази Божествена светлина ще знаем толкоз, колкото може да ни се открие сега. Вие във вашите умове може да си предполагате дали това

е вярно. Аз може да ви задам много въпроси. Вие, които живеете сега тук, вярно ли е, че живеете? Аз искам от вас доказателство.

Правят в Сливен един сеанс. Един наш приятел, Димитър Голов, прави сеанса. Явява се един дух, и [Димитър Голов] пита духа: „Ти знаеш ли кой съм?“ Духът му казва: „Ти си Стоян Станчев.“ Той казва: „Аз съм Димитър Голов.“ – „Ти не си никакъв Димитър Голов, ти си Стоян Станчев. Ти си Станчев, понеже стоиш до медиума. Ти си Стоян, понеже стана причина той да заговори и аз да дойда, затова си Стоян Станчев.“ Значи, говори му по дух.

Един музикант след като свири, аз мога да кажа дали той е музикант. Преди да е свирил, не зная какъв музикант е. Но щом като свири, вече зная дали е музикант. За да бъде човек музикант, той трябва да носи онова име, което си го създава. Ние казваме за някой човек, че е добър. Един човек не може да му туриш името „добър“, докато той не проявява доброто. Като прояви доброто, тогава може да му кажеш, че е добър. Като прояви разумността, тогава може да му кажеш, че е разумен. Като прояви справедливостта, тогава може да кажеш, че е справедлив. Като прояви Истината, тогава може да кажеш, че е истинолюбив. В Божествения свят само тогава те кръщават с туй име. Тук, на Земята, казват, че някой е истинолюбив човек, но той е статическо положение – прилича на човек, но същинският човек е онзи, който се проявява.

Следователно същите заблуждения съществуват у хората за Бога. Хората имат много понятия за Бога. Някой път те Му се молят, молят, но Той не ги чува.

Имаме в Стария Завет един пример, когато Израилският народ стана идолопоклонски, служил на лъжливи богове, искали да знаят где е истинският Бог. Отива в това време Илия и казва: „Да принесем жертвоприношение на Бога и Онзи Бог, Който изпрати огън да пояде жертвата, Той е Бог.“ Събират се 400 души лъжливи пророци и от сутринта започват да викат: „Ваале, Ваале, Ваале!“. Илия ги подиграва и им казва: „Викайте по-високо, може да спи, може да е зает с някаква

работа, недочува, викайте по-високо.“ След като са се молили дълго, не слиза огън от небето. Тогава Илия направил жертвоприношение, заколва жертвата, помолва се и след известно време слиза от небето огън и пояда жертвата. Тогава Илия избива тия лъжливи пророци.

Сега онези, които не разбират философията, казват: „Как тъй да се избият пророците?“ Много естествено става това избиване. Лятно време Слънцето не избива ли снега? Всичките глави на снега падат, нищо не остава. Всичките ги изколва до една и на какво стават? Обръщат се на вода и хубави извори. Зимно време, погледнеш, пак започват да възкръсват тия изкланите пророци. Илия ги изкла. Но сега имаме още повече пророци, сега пак трябва да се колят.

Трябва да се изучава физическият живот на хората, понеже той съдържа Божественото в себе си. Той е едно семе, което съдържа всичките възможности. По някой път много духовни хора казват: „В Небето да идем, Небето е разумният живот, там ще изучаваме човека на Земята.“ Щом започнем да изучаваме човека на Земята такъв, какъвто е, ние сме вече в Божествения свят. Щом ти си в Небето и ако идеш да търсиш това, което е на Земята, ти си на Земята. Вие ако се качите в Небето, да ви заведат, вие няма да видите никакви ангели, никакво Божество. Ще видите празен салон, навсякъде празнота. Ще гледате една пустиня, ще се върнете и ще кажете: „Няма нищо там.“

Хората имат едно смътно понятие за Небето. Невъзможно е да стъпи човешки крак в Божествения свят, той може да го зърне отдалече, но там да влезе е невъзможно. На мене няма това да ми разправяте: „Може да го зърне, да го види.“ Често мене някои са ми казвали, че са ходили в Божествения свят и видели Бога. На сарафина не може да прокараш позлатена монета за златна. Като вземе монетата, пробва. Щом се изтрива златото, знае, че е позлатена. Щом не се изтрива и като я претегли вижда, че има известна тежест, знае, че монетата е истинска.

Истината има една определена тежест, която никога не се мени. Единственото нещо, което има тежест, без да се изменя в цялата

вечност, това е Истината. И следователно чрез Истината ние подобряваме знанието, подобряваме Любовта, защото Любовта няма тежест. Това е нейното преимущество. Единственото нещо без тежест е Любовта. Единственото нещо, което е безгранично, то е Мъдростта. Единственото нещо, което тежи и което никой не може да дигне, то е Истината. Ти Истината не може да я мръднеш никъде. [Тя е] туй, което никой не може да го мръдне, но което е толкоз подвижно, че то като иска, навсякъде се движи. Като не иска, никой не може да го мръдне. Никое божество, никой ангел не може да го мръдне. Що е Истина? – Туй, което никой не може да го мръдне. Що е Истина? – Туй, което никой не може да го претегли.

Туй са моите определения с кратки думи да ви кажа какво нещо е Истината. Сега, има една Истина, която е отражение. Аз не говоря за това, то е друг въпрос. Като говориш за Истината, да живееш в нея. Да живееш в Истината и да говориш за Истината са две неща различни. Да живееш в Истината с Любов е едно нещо и да живееш в Истината без Любов е друго нещо. Ти тогава ще живееш в света на мъчението. Да живееш в Истината без Любов е ад, да живееш за Истината с Любов, това е рай. Що е пъкъл? – Да живееш в Истината без Любов. Що е рай? – Да живееш в Истината с Любов.

Следователно ние, хората, сами си създаваме нашия ад и нашия рай. Ти отхвърляш Бога и казваш: „Няма Бог, няма Любов“ – ти създаваш ада тогава. Казвате: „Защо Господ създаде ада?“ Ти го създаде. Измени възгледа си, възлюби Господа и веднага ще дойде раят.

Всичката съвременна философия е в това: има ли Господ, няма ли Господ. Цели томове се пишат за това. Щом Бог Го няма, адът е там. Щом признаваме, че има Господ, рай има. Като вляза в някой дом, гледам, всичките скръбни – Господа Го няма. Като вляза в друг дом, усмихнати са хората – Господ е там. По някой път гледам по лицата на хората, или като пипна ръката, казвам: Господ е тук. Някой път го няма, студена е ръката, суха е, живот няма. Гледаш някое

същество бездушно, хилаво, погледна веждите – недоволно. Казвам: Защо си недоволен?

Един млад момък питам: „Защо си недоволен?“ Казва: „Имах една мома, обикнах я, изигра ме.“ Казвам: „Ти си обикнал чужда, тя не е била от твоето ребро. Има една жена, която Господ е създал от твоите ребра. Ти си обикнал чуждата. Ти ще опиташ, ще пипнеш и ако уйдисват на място – тя е, ако не уйдисват ребрата – ще оставиш, тя е чужда жена. И да се жениш за нея, ще ти я вземат.“ Сега някой момък иска да се жени. Трябва да види дали е от неговите ребра. Той е имал 13 ребра и от двете тринайсети ребра е направена жената.

От туй число 13 и дявола го е страх. Дяволът и до днес казва: „Тази глава ми побеля от жената. Що ми трябваше да кажа на тази жена да яде от забраненото дърво? Главата ми побеля от туй“. Той се оплаква и казва: „Никога не бих накарал една жена да яде плода. Нейната глава не побеля, но моята побеля. Вижте на какъв хал е главата ми, смазала я, толкоз хиляди години все заради нея ме гонят – все заради жената.“ Туй е фигура на речта. Гонят го, понеже дяволът предаде едно учение на Ева без Любов. Той създаде ада. В този ад го тури Господ, във вечния огън.

Туй, което направим без Любов, в този ад ще влезем, да го опитаме, да знаем за бъдеще как се лъже. Казвам: Вие сега ще идете в своя си ад, който създадохте. Жената, която лъгала един мъж, ще иде в ада; мъжът, който лъгал една жена, ще иде в ада, който създал. Едно дете, което лъгало баща си и майка си, ще иде в ада. Слугата, който лъгал господаря, ще иде в ада и господарят, който лъгал слугата си, ще иде в ада. Всеки в своя ад ще иде. Учители, свещеници, всички, без разлика, в ада ще идат. Всички, които употребяват Любовта, в рая ще идат. Тук няма никакво лицеприятие.

Та казва Писанието, че е „пълен с благодат и Истина“ Онзи, Който дошъл. Казвате: „Христос как е издържал?“ Само един човек, който е обосновал живота си на Истината, той може да издържи тия страдания. Не е въпрос само за страдания. Много хора са страдали

като Христа, но да издържиш страданието, да не роптаеш... Виждаме, Христос и при най-големите страдания казва: „Прости им, Господи, защото не разбират този въпрос.“ Най-после и Той се намира в едно противоречие, казва: „Тъй както вярвам, в Твоите ръце предавам душата си. Туй, което е добро за Тебе, то ще бъде добро и за Мене. Аз понасям с радост всички тия страдания.“ Христос понесе скръбта с радост. Сега ние искаме да понесем страданията и да имаме радост. То е обратен процес. То е най-лесното. Всеки човек, като му дадеш, благодари. Да намериш хора, които благодарят, когато вземеш от тях. Като те обере, няма да благодариш. При какви условия да те обере?

Представете си, че са завързали 20 кила злато на врата и [са] ви хвърлили в реката или в морето. Онзи, който дойде да те обере, да вземе тия пари, той ще спаси живота ти. Значи един човек, който те обира, той те спасява. Ако един човек те обира, за да те спаси, е едно нещо, но ако след като вземе златото и наместо златото тури два килограма желязо, то е съвсем друг въпрос.

Та казвам: Ние, съвременните хора, трябва да имаме съвсем ясна представа за живота. Какъв трябва да бъде животът? Всички искате да бъдете щастливи. Днес може да бъдете щастливи, щом днес може да имате Любовта. Няма нищо по-ценно от Любовта. Един поглед на Любовта струва повече от цялата Земя. Да ви дадат един поглед на Любовта е по-ценно, отколкото цялата Земя със злато да ви дадат.

Вие разсъждавате да имате погледа на Любовта и да имате златото на Земята. Те са несъвместими. Земята е слугиня, служи на погледа на Любовта. Следователно тебе не ти трябва слуга. Тя ще те научи как да слугуваш, пример дава как да станеш господар. Съвременните хора искат да бъдат господари. От Земята ще се научим да слугуваме на Бога. Тъй, както тя слугува, и ние ще слугуваме. Голямо търпение има Земята. Тя изтърпява, нечистотии хвърляме, преработва тия работи.

Хората не разсъждават, казват, че Земята не е жива, но мъртва материя, една топка, която се върти. Едно заблуждение е. Никаква

топка не е Земята. Земята е едно живо яйце, голямо яйце, от което всичко се измътя. Яйце, което съдържа всичките яйца в себе си, яйце, което има всичките възможности.

Пратени сте на Земята да добиете едно от нейните качества. Другояче защо човек ще дойде на Земята? Бог от тази Земя извади онази есенция, най-чистата материя, и създаде човешкото тяло, което отговаря на всичките части на Земята. Има нещо в човека, което отговаря на цялата Земя. Има нещо, което отговаря на Северния полюс, има нещо, което отговаря на Южния полюс, има нещо, което отговаря на изток; има нещо, което отговаря на запад. Защото северът, това е Истината, или посоката на нашата глава. Северът е горе – нашата глава, югът е долу – нашите крака. Югът е Добродетелта. За да бъде човек добър, в него трябва да е добре организиран южният полюс. За да бъде истинолюбив, трябва да е организиран северният полюс. Или, ти за да бъдеш истинолюбив, главата ти трябва да бъде добре организирана. За да бъдеш добър, сърцето ти трябва да бъде добре организирано.

Сега, аз за това, което ви говоря, не мислете, че всичко може да го направите. Върху този въпрос няколко милиона лекции ще ви държат, докато го разберете. Аз мисля, още десет милиона лекции има да слушате върху този въпрос и тогава едва ще надзърнете. Десет милиона лекции като ме слушате, слънцето на хоризонта ще се покаже. След десет милиона сказки Божественото слънце ще го видите и ще кажете: „Разбирам."

Сега вие ще кажете: „Много дълъг период." Десет милиона сказки, по една на година – десет милиона години. Който отива на театър, не трябва да се интересува за времето. Десет милиона години за мене нищо не значат. Десет милиона години за мене са един Божествен ден. Вие ако влезете в Небето, десет милиона години като седите, като ви кажат да се върнете, ще кажете: „Чакайте, едва сме влезли." В този, щастливия живот, времето ще ви се види малко, ще кажете: „Нищо не съм видял." Нещастието продължава времето,

щастието го съкратява. Следователно блаженството е така съкратило времето, че милиони години нищо не значат. Нещастията, мъчнотията така са продължили времето, че минутата са я направили милиони години.

Сега не искам да ви кажа къде е Господ, искам да се занимая с онова, което Господ е направил. Казва: „Бог никой никога не е видял.“ Казва: „Бог взе пръст, направи човека и вдъхна дихание.“ Виждали ли сте строежът на ръцете какво означава? Възлите какво означават, първият пръст какво означава, вторият пръст, третият пръст, какво означава дланта ви? Една жена не може да живее с мъжа си. Аз да ви кажа защо: тя не е запозната с повърхността на ръката. Щом я бие мъжът ѝ, не познава ръката. Щом познава горната част на ръката, мъжът като писано яйце ще я гледа. Мъжът, който страда, не познава долната страна на ръката. Защото долната страна на ръката на мъжа е жената. Тази жена, която носи [на] ръката [си], не познава, че [с] онази, която е вън, как ще живее? Съобразно тази жена, която носи на ръката си, както познал, така ще познае и онази жена.

Сега практически вие искате хората да бъдат добри с вас. Помнете един закон: Човек, който не знае как да се отнася добре със своето тяло, със своите ръце, със своите крака, със своите очи, със своя нос, със своята уста, със своите гърди, със своя стомах, и хората не може да имат уважение към него. Ако нямаш уважение към своята глава, за своя мозък, туй вещество, което Бог е турил, онази сила, която е скрита... Ако нямаш уважение за своето сърце, за живота (понеже сърцето е свързано със слънчевата система, с енергиите на живота)... Ако ти не си добре запознат с дихателната система, която вдъхва диханието вътре на Бога и то оживява...

Вие мислите да умрете и да идете на оня свят. Нищо няма да научите. Господ ви е пратил тук да учите, вие искате да изклинчите, че в оня свят да идете. Малките деца от отделенията отиват в университета. Оставете тия работи, свършете отделенията, прогимназията, гимназията, университета, после ще влезете в живота.

То е естественият ход. Може да идете и в оня свят, но само външно ще го видите. Вие не можете да вземете участие вътре в живота.

Ти искаш да те обичат хората. Знаеш какво нещо е да те обичат? Трябва да участвуваш в живота. Какво си направил, за да те обичат? Досега Бог, Който те е създал, не си Го обичал, нищо не си направил заради Него, искаш другите хора да те обичат. То е невъзможно. Според както мислим, както чувствуваме, Бог възвръща нашите мисли на Земята и всеки от вас преживява своя си живот. Казвате: „Дотегна ми да живея." Че как живееш?

Сега аз нито на кафе гледам, нито на боб гледам. Аз съм човек, който съм изучил туй, което Бог е създал. Цялата природа съм я проучил тъй, както никой друг не я [е] проучил. Аз съм проучил дърветата така, както никой друг не ги е проучил. Аз съм проучил камъните тъй, както никой друг не ги е проучил. Аз съм проучил водата тъй, както никой друг не я е проучил. Казвате: „Кога си ги проучил?" Кога съм ги проучил, то е моя работа. Че съм ги учил, учил съм ги. Искам да ви кажа, че и вие трябва да учите. Всекиму се дават условия, но ако не вложите Любовта в онова, което Бог е създал, няма да имате никакъв успех.

По какво се познава Любовта на Бога? Търсите Любовта. Изядете една ябълка – то е Любовта на Бога. Този сладък вкус е излязъл от Бога. Ядеш една круша – този вкус иде от Бога. Дишаш – туй приятното, което въздухът има, то е излязло от Бога. Светлината приемаш – туй приятното, което светлината създаде, то е Бог. Светлината, Божественото възприемаш и ти казваш: „Къде е Господ?" Туй приятното, което възприемаш, то е Бог. Ако Този, Който ти е дал радост и веселие, милиони години е проявил дълготърпение и ти не Го познаваш и питаш: „Къде ли е този Господ?", то е материално схващане. Търсиш Го някъде.

Но всяко нещо има свой фокус. Поставете се точно на фокуса, нито напред, нито назад, но на фокуса, дето предметите са най-ясни. Щом си неразположен, не си на фокуса. Щом си болен, не си на

фокуса. Щом си сиромах, не си на фокуса. Щом си невежа, не си на фокуса. Щом не говориш Истината, не си на фокуса. Щом не ти вярват, не си на фокуса. Щом се разболяваш, не си на фокуса. Щом умираш, не си на фокуса. Тури се на фокуса веднага, няма да умреш.

Да ви приведа един пример. В древността осъдили на смърт един престъпник. Царят дошъл и искал да види неговото наказание, понеже извършил много престъпления. Той казва на царя: „Аз съзнавам всичките престъпления и ще ги изправя. На всички хора, които избих, ще им върна живота. Ако ме убиеш, по-велик няма да станеш. Аз като вляза в света на душите, ще ти направя повече пакост. Остави ме да живея – и на тебе ще бъде добре. Сега зърнах Господа и ми остава сега онова, което видях, да го изпълня. Ако не го изпълня, тогава ми тегли присъдата.“ Царят се поусмихнал и казал: „Дайте му свобода.“ Този престъпник станал един от най-големите светии на времето си. Станал най-ученият човек, донесъл на царя и държавата най-големите блага.

Трябва да бъдем готови да изправим прегрешенията си. Ще кажете: „Всичко туй го направихме, ще го изправим, понеже зърнахме лицето на Бога. Както бяхме усърдни да правим престъпление, така ще бъдем усърдни да правим доброто. Както бяхме усърдни да направим своя ад, така ще бъдем усърдни да направим своя рай. Защо да не се заемем да създадем нашия рай? Какво ни коства да създадем нашия рай сега?“ Може да ви наведа много примери. Ако четете Библията, там има една земя, която е наречена Офир, дето има много злато, слонова кост, търсят тази земя, знаменита е била. Тази земя изчезнала, понеже царят, който живял в тази земя, имал 600 жени и много жестоко се отнасял към своите поданици, към народа си много зле се отнасял. Един ден дошъл ангел от Небето и му казал: „Господ иска да измениш живота си, да не се отнасяш така зле. Търпението се е изчерпало на Бога, по този начин не може да търпи да живееш.“ Царят веднага заповядал да го

екзекутират. Не признавал никого. Вечерта още паднали бодли от небето и разрушили цялата земя на тоя цар.

За този разказ имаме разказа за Содом и Гомор. Че туй е станало с нас! Онази земя, в която живеехме, изгонването на човека от рая е из тая земя. То е описано като за Адама и Ева, но то е съвсем друга история. Тя седи така: Съществувала една раса много възвишена, която раса се е отклонила от Бога, влязла вътре в материята. Та покрай тях и другите по примера вървят. Синът върви по примера на баща си. Дъщерята върви по примера на майка си.

Един от тия първичните, които са останали да не съгрешат, е Христос, Който слязъл на Земята, за да възвърне човечеството. Сега всичките решиха да поправят погрешката. Той отиде в ада и показа погрешката им, какви са били техните заблуждения, извади ги.

Казвам: Поправете вашите погрешки на миналото. В целия свят поправлението трябва да стане, да се поправят всичките погрешки. В какво седи новият ред на нещата? Брат брата не трябва да изнасилва. Брат сестра си не трябва да изнасилва. Господар слугата си не трябва да изнасилва. Слугата господаря си не трябва да изнасилва, учителя – учениците си, учениците учителя си не трябва да изнасилват. Никакво насилие в разумния живот не се позволява.

Онова, което разрешавахме на Земята, говори не за горния живот. На какво замязахме? Сега погледнете тия хора на какво мязат, като ги срещнеш. По-напред бяха ангели, сега те са изопачени, черепите, ръцете им, очите са като на един престъпник. Ръцете на убийците са дебели и къси, главата – чрезмерно широка, челото много ниско, отпред сплеснато, отзад издигнато. Разгледайте главата на един вълк, разгледайте главата на един тигър, разгледайте главата на една кобра – тя е широка при ушите. Всички ония същества, които са миролюбиви, имат съвсем друга конструкция.

Ние искаме сега такива, каквито сме, да влезем в Царството Божие. Аз ви казвам: Вие от една круша може да вземете един

неузрял плод, но няма никакъв вкус. Може да го вземете да го консервирате. Избират се най-хубавите плодове за това.

Хората са плодове на Божествения свят. Бог очаква. Ние ако не станем най-хубавите плодове, каква цена имаме? Ако Бог се е жертвувал заради нас, защо и ние да не се жертвуваме за Бога? Бог не изисква това. Той сам се е жертвувал. Следователно и ние ще се жертвуваме. Бог като се е жертвувал, ни най-малко не се е изгубил, проявил [е] своята сила. Ние като се пожертвуваме в света, ставаме силни. Сега всички казват: „Като се пожертвува човек, става лошо." Като се пожертвува човек, става силен. Ледът като се стопи и стане вода, водата е по-силна. Водата като пара е още по-силна. От пара пак може да се превърне на вода. Водата може да се превърне на лед. Всякога, когато нещата се превръщат от едно състояние в друго, водата е по-силна от леда, парата е по-силна от водата.

Та казвам: Ако ние се пожертвуваме, ние ще станем по-силни. Вие мислите, като се пожертвувате, ще изгубите нещо. Не, ще се трансформирате. Вие срещнете един учен човек. Най-първо не се заражда Любов, но гледате по кой начин е станал [учен], да вземете знанието, и вие да станете авторитет. Пример за такъв авторитет имаме за един млад българин, млад момък, името му Илия, сега е в Америка, Илия първозванец. Кортеза се прочува като ясновидка. Той отива със смирение и гледа какво прави. Шест месеца седи и гледа, най-после се подига и казва: „Зная повече от Кортеза." Видял, че кади на всяка икона с тамян. Този Илия се фотографира и туря Бог Отец от дясната си страна, Сина Божи Христа туря от лявата си страна, Духа Святи – отгоре и той по средата. И на мене ми изпрати един образ – прочул се в света.

Така знание не се добива. Един учен човек като срещнеш, ще го залюбиш. Ако искаш да ти даде знание, един учен като срещнеш, ще го възлюбиш. Един художник като срещнеш, ще го възлюбиш. В света хората се изявяват само като ги възлюбиш. Да възлюбиш ближния си.

Приложете закона. Ако ти не може да възлюбиш човека, всякога ще бъдеш невежа.

И себе си да възлюбиш. Често и върху себе си хвърляте съмнение. Донякъде вярвате в себе си. Като остареете, казвате: „Остарях.“ Ти започваш да се лъжеш, че си остарял. Кой ти каза, че си остарял? То е първата измама на дявола, че си остарял. Поумнял си. Казва: „Аз се подмладих.“ Младостта носи сила в себе си. Младостта носи голяма сила. Посланието казва: на младите, които победиха лукаваго. Кои са млади? – Които побеждават лукаваго. Кой е стар? – Който никога не се обезсърчава. Ако ти си се обезсърчил, че си стар, де ти е знанието? Като гледам, някои стари казват: „Побеля ми главата.“ Мене не ме интересуват твоите бели коси, но ме интересува чисто ли е сърцето. Главата е побеляла, но сърцето не е побеляло, умът не е побелял. Ако побелее умът ти и сърцето ти, вече има на какво да разчиташ. Светлината и желанието, то е здравословно състояние.

Казвам: Приложение трябва. Вие седите по някой път и страдате по единствената причина, че нямате правилни отношения към средния пръст. Средният пръст означава справедливост. Щом не обичате средния пръст, не сте справедлив човек, нищо повече. Това е, което аз зная. Ти някой път не зачиташ достойнството на хората и на себе си – ти нямаш отношения към показалеца. Този пръст е за достойнство. Този пръст господарува във всички същества, които са разумни и духовни. Ти трябва да разбираш. Той е роб заради тебе, ти ще черпиш сила. Ти казваш: „Този пръст ми е изкривен.“ Той е инертен, ще приемеш, ще го обърнеш, ще го пипнеш, ще ти дойде нещо в главата. Аз съм виждал: българинът, когато иска да си припомни нещо, туря пръста на челото, казва: „Разбрах.“ Ще почетеш първия пръст, ще ти даде достойнство. Ще почетеш средния пръст, да бъдеш справедлив. Ще почетеш безименния пръст, за да имаш красивото. Ще почетеш малкия пръст, той е секретар на боговете. Ако него не обичаш, твоите материални работи ще бъдат неуредени. Дето

вземеш, не връщаш, дето трябва да дадеш, не даваш, оттук ще вземеш, оттам ще вземеш – не върви.

В оня свят като идете, ще кажат: „Я си покажи дясната ръка“, ако е мъж. Ще кажат: „Върнете го на Земята.“ Жена като иде, ще покаже лявата ръка. И на нея ще кажат: „Назад!“ Сега се формират ръцете. Тогава само като покажеш ръката, ще видят какво си постигнал.

Един американец намира един банкер и му казва: „Разбираш от хиромантия? Виж на ръката ми колко ще ме кредитираш.“ – „1000 долара.“ – „Дай. Ще опиташ дали е вярно знанието ти или не.“ След две седмици той връща хилядата долара. Казва: „Виж ми другата ръка, за колко ме кредитираш?“ – „За 2000.“ – „След четири седмици ще ме опиташ.“ Връща парите след четири седмици. Казва: „Разбираш от физиогномия? Я виж очите ми. Колко кредитираш?“ – „10 000 долара.“ – „Дай ми ги.“ След един месец връща ги. – „Виждаш ушите ми, за колко ги кредитираш?“ – „50 000.“ Дава му. Той пипнал ушите. Сега ушите на младата мома струват повече. Ухото не може да се бута. Той само прекарал ръката си по ухото и приятно му станало. Казва: „50 000 долара.“ Само като бутнал по ухото, казва, че дава 50 000 долара. Има хора, които ще дадат 50 000 само да те бутнат по ухото, но трябва да бъдеш млада мома, сърцето ти да е пълно с Любов, умът ти – със светлина, душата ти – пълна с Истина, тогава може да се бутне ухото.

Ние, съвременните хора, отсега трябва да се подмладим. Има за какво да живеем. Казва: „Какво ли ни чака за бъдеще, страшен съд.“ Знаете ли нещо за ръцете? За бъдеще като дойде един човек, ще си покаже лицето, ръцете и ще каже: „Туй, което виждаш, за лицето ми колко ме оценяваш?“ Колкото оцени, той ще бъде доволен. Десет долара оценява – десет. Ако оценява пет долара – пет, ако един – един. Колкото оцени, толкоз ще даде. Оценка ще има.

Две неща велики има в света: да знаеш, че има някой, който те обича, и да знаеш, че някого ти любиш. Това са две неща велики. Да знаеш, че има някой да те обича, да знаеш, че има кого да любиш, че

заради него си готов да направиш всичко. Да знаеш, че някой те обича, готов е заради тебе всичко да направи. Без тия две величини в света, ако не вложим туй знание на Любовта, с какво ще започнем? Или с едната Истина, или с другата трябва да започнем. Или с Любовта, или с Обичта трябва да започнем.

Трябва да знаеш да обичаш и като обичаш някого, да не ходиш да го човъркаш, че има престъпления. Изключено е онзи, когото обичаш, да направи престъпление и онзи, който те обича, не може да прави престъпление. Ако той не вярва в твоята Любов, той не е прав. Сегашните хора подозират. В туй подозиране няма никаква Любов. Който люби, престъпление не прави. У хората на Обичта и Любовта е абсолютно изключено всякакво престъпление. За мене е изключено. Роденият от Бога – онзи, който има Любовта и Обичта, той е роден от Бога – грях не прави.

Сега аз не се спирам върху погрешките, то е друг въпрос. Не мислете, че ръцете всякога може да бъдат чисти. Ние живеем в една материя, която не е чиста. Ще се окаляме. Има достатъчно вода, ще се очистим. Казват за Едисон, след като е работил целия ден в своята лаборатория, опръскал дрехите си с разни химикали, вечерно време сяда на един стол и през един диск пускал ток. За 20 минути дрехите му се изчиствали. Ще се туриш на Божественото търкало, ще пуснеш този ток и след 20 минути ще бъдеш чист, всичките петна ще изчезнат.

В съзнанието ще бъдеш добър и весел. Защо да не носиш Божията Любов, да си свободен от всички съмнения и дрязги човешки. Че някой не те обичал – то са заблуждения. Да ви не интересуват заблужденията на хората. Тях ги дръжте отвън. Интересувайте се от хубавите образи, които Бог е създал в света. Интересувайте се от хубавите образи, които ангелите са създали в света. Интересувайте се от хубавото учение, което великите хора създадоха в света.

Казвам: Цялото човечество и всичките народи са призвани. Според мене един народ трябва да бъде разумен. Силата седи в неговата разумност. Един народ трябва да бъде добър. Силата седи в неговата доброта. Един народ трябва да се състои от здрави членове. Всичките членове трябва да бъдат здрави, да има здраво поколение, всичките моми и момци да бъдат здрави.

Бъдещата религия не е само да вярваме в Христа. Трябва нещо положително. Написаното вече трябва да се чете. Туй тяло, с което ти си роден, тоя образ, тия очи, тия вежди, всичко ще четеш. Ще си пипнеш косата, ще видиш каква е. След като туриш ръката си, че ти става приятно, добра е. Като туриш ръката на гърдите си, да ти стане приятно. Като туриш ръката върху едната си ръка, да ти стане приятно, като туриш ръката си върху другата, да ти стане приятно. Здравият човек като тури ръката си на коляното, да му стане приятно. Ако искате диагноза, здравият човек където и да тури ръката си по тялото, му е приятно. Като тури ръката си на тази страна, дето е болна, усеща дисонанс. Научно е доказано, че лъчите, които излизат от тялото на болния, са пречупени. Лъчите, които излизат от здравите места, не са пречупени. От здравия човек ще видите да излиза светлина, бяла светлина. От болния лъчите, които излизат, са като драка начупени.

Сега казвам: Вие сте храм на Бога. Този храм е създаден да служи на Бога. Говорим за тайна станция. Ако ти не пазиш себе си, ако с тази глава не може да мислиш хубаво за Бога, ако с туй сърце не може да обичаш, ако с твоята душа не може да обичаш, да възлюбиш Господа с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила, кога ще Го обичаш? Цялото човечество с тебе трябва да е занято. Във физиката да чувствуваш тази Любов. Човек, който може да люби в душата си, със сърцето си, с ума си, със силата си, този човек всякога съществува. Този човек е безсмъртен, нищо повече. Щом престанеш да обичаш, колебаеш се с ума си, колебаеш се със сърцето си, болезнените състояния идат. Трябва една диагноза.

За бъдеще какви трябва да бъдат максимите? Ще любиш, ще търпиш хората, както Бог ги търпи. Ще бъдеш към тях снизходителен, както Той е. Не изведнъж, постепенно. Той е дълготърпелив, ние трябва да бъдем търпеливи. Той е вселюбящ, ние трябва да бъдем любящи. Ще мязаме на Бога.

Като се върнете дома, поблагодарете на Господа, кажете: „Господи, прости ни прегрешенията, които направихме против нашите ръце, че не проявихме нашата правда. Прости нашите прегрешения, че доброто, което искаха нашите крака да направят, не го направихме. Прости, Господи, прегрешенията, че очите, които ни даде, искаха да покажат Истината, [а] ние не я показахме. Прости за ушите, които ни даде да слушаме твоята Мъдрост, [а ние] не слушаме. Прости и за прегрешенията на устата, която ни даде да говорим любовно, [а] ние говорим какво ли не. Прости ни за тия прегрешения, отсега нататък решаваме да живеем тъй, както искаш. Да осветим Името Ти с всичкия си дух и с душата си да търсим Твоето Царство и неговата Правда и със сърцето си да изпълним Твоята воля сега и всякога."

Ако птицата в тихо време хвърка, а в бурно не хвърка, не е птица. Птица е онази, която и в тихото, и в бурното време знае как да се справи с мъчнотиите си. Ако ние, хората, не можем да се справим с големите мъчнотии, ако се справяме с тихото време, а в бурното не можем, не сме хора.

Желая на всинца ви да се справите в тихото и в бурното време с мъчнотиите си!

„Добрата молитва"

15-а беседа, държана от Учителя на 24.I.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

БОГ Е ВИДЕЛИНА

„Бог е виделина и никаква тъмнина няма в Него.“ (из Първо (Съборно) послание на апостол Иоан, глава 1, стих 5)

„Отче наш“
„Изгрява Слънцето“

Ще ви прочета няколко стиха от Първото послание на Иоана, от 6-и стих [на 1-ва глава].

„Духът Божи“

Има неща, които се поставят на своето място, те са разбраните неща. Но има неща, които не се поставят на своето място – те са неразбраните неща. Ако не знаеш как да поставиш една мисъл на мястото ѝ, тя остава неразбрана; ако не знаеш как да поставиш едно чувство на мястото му, то остава неразбрано; и ако не знаеш как да поставиш една постъпка на мястото ѝ, и тя остава неразбрана.

Сега често казваме, че в света стават известни промени. Вярно е това. И промените, които стават, се отразяват върху човека. Ако отидете на Северния полюс, веднага ще се измени положението ви, ще почувствувате какво нещо е Северният полюс. Студът ще ви стисне и няма да имате същото разположение, каквото сте имали по-рано. Ще искате да имате дебели дрехи, кожух, здрави и дебели обуща, мазничка храна, която да произвежда повече топлина. Ако отидете на екватора, и там ще се измени положението ви. Там ще искате да облечете тънки дрехи, леки обуща, лека храна и т.н. Там пък има други опасности: може да ви ухапе някоя змия или да пострадате от друго нещо. Казвате: „Защо стават тези промени?“ – Защото не сте отишли на своето място. Вие сте застанали на мястото, за чиито условия не сте готови. Вие сте отишли неподготвени на

Северния полюс и казвате: „Защо е студено тук?“ Това е северен полюс, какво търсиш тук? Северният полюс е място на студа. Студът показва, че си на Северния полюс.

Какво нещо е студът? Студът показва трезвата човешка мисъл. Който иска да развива мисълта си, да отиде на Северния полюс. Който иска да развива сърцето си, да отиде на екватора. Ако отидеш на Северния полюс и мислиш да развиваш любовни работи, ще се вцепениш. На Северния полюс няма любовни работи, там няма и разходки. Там не се говори много сладко и медено, там ще се съсредоточиш в себе си. Щом отидеш на екватора, там има условия за разходки.

Това са само обяснения, чрез които да ви станат ясни някои противоречия, които съществуват в духовния и във физическия свят. След всичко това ние казваме, че светът е тъй или иначе направен, не ни харесва. Светът е добре направен, но ние сме се преместили от едно място на друго и искаме светът да се мести така, както ние се местим. Ние искаме светът да се мени така, както ние се меним. Това е невъзможно.

Вземете например обичаите на хората. Преди години, ако отидете на гости в някое турско семейство, за всичко можете да говорите, но не и за жената на домакина. Можете да го питате за децата му, за роднините му, за всичко, каквото ви дойде на ум, но никога за жената. Ако речеш да попиташ нещо за жената, ще излезеш вън от къщи. В дома на турчина има едно свещено нещо, за което нищо не можеш да говориш. Там е свещено името на жената. Казано е в Свещеното Писание да не произнасяш името на Господа Бога твоего напразно. И турчинът казва: „Не произнасяй името на жена ми напразно.“ Свещено име е жената за турчина. Ако някой го попита нещо за жена му, той счита, че се интересуваш специално някак за нея. Българинът, напротив, свободно ще запита за жената на своя приятел.

Сега аз разглеждам въпроса вътрешно, от социално гледище. Има една космическа социология, в която отношенията на хората са еднакви. В космичната социология и жените, и мъжете са на еднаква степен на развитие. В нея и жената е силна, и мъжът е силен – еднакво са силни. Ако се борят, нито жената може да победи, нито мъжът може да победи. Ако се сравняват по ум, и жената е умна, и мъжът е умен. Ако се сравняват по добродетели, и жената е добродетелна, и мъжът е добродетелен. Между такива двойки може ли да има спор? Те имат широчина, простор. И жената е свободна, и мъжът е свободен. Жената не крои никакъв план, с който да завърти главата на мъжа. И мъжът не носи никакъв план, да завърти с него главата на жената.

Там, дето жената завъртва главата на мъжа и дето мъжът завъртва главата на жената, там не може да се говори за космическа социология. Там се говори за обикновената социология на света. В нея хората не са еднакво умни, не са еднакво силни, не са с еднакви разбирания.

И после казваме, че Бог създал света така. Не, Бог не е създал света така. Преди години бях във Варна. Там срещнах една ученичка от пети или от шести клас, която не можеше да вземе два тона верни. Майка ѝ и баща ѝ казваха, че така била родена. Аз виждах, че тя не е така родена, защото в рода на майка ѝ имаше доста добри певци. Един ден казах на бащата, че в дъщеря им има музика. – „Никаква музика няма, тя си е родена без музика и така ще си остане.“ Реших да направя опит с нея. Дадох ѝ няколко урока по музика и след 5–6 месеца тя влезе в хора да пее, донякъде стана добра певица.

Та казвам: Във всеки човек има вложени известни дарби и способности, но се изисква малък подтик, да започнат да растат. Те са като семенца. Като стоят в хамбара, нищо няма да излезе от тях, но ако се извадят оттам и им се дават подходящи условия, те ще почнат да се развиват.

Ние, съвременните хора, трябва да насърчаваме добрите си подтици и побуждения. Не е достатъчно само да преподаваме. Какво е преподаването? Срещаме двама учители по педагогия. Единият прилага един метод: дебне само ученика, да го хване в престъпление и да го накаже. Другият прилага друг метод. Той не търси само слабостите на ученика, за да го накаже, но търси метод как да изправи неговите слабости. Той вижда, че един ученик се мъчи да отвори една каса и тихо се приближава при него. Потупва го по гърба и му казва: „Не се мъчи. Не виждаш ли, че касата не се отваря? Колко ти трябват?“ Ученикът се обръща и учудено поглежда учителя си. Последният продължава: „Защо се спираш пред тази каса? Не виждаш ли колко е упорита и своенравна? Тя не иска нищо да ти даде. За да вземеш нещо от нея, трябва с чук да я биеш. Когато имаш нужда от нещо, обърни се към мене, аз ще ти дам каквото и колкото ти трябват.“ Първият учител ще го предаде на полицията, да го турят в затвора, че направил престъпление.

Днес се прилагат и двата метода, но кой от двата е за предпочитане? Вторият метод е на свободата и на знанието. Но на колко случая от десетте хиляди ще се употреби той, не зная. Що се отнася до първия метод, на дебненето, той навсякъде се употребява. Той се прилага не само в обществения живот, но и в религията. Навсякъде те дебне, питат те: „Ти какъв си, вярваш ли в Христа? Вярваш ли, че Христос е Син Божи? Какво мислиш за Него?“ – Какво ще мисля за Христа? Той е жив, преди 2000 години не зная какво е мислил Той, не съм говорил с Него. Има един стих от Евангелието, който казва: „Никой не познава Отца както Сина и никой не познава Сина както Отца.“ В друг стих е казано: „Никой не може да отиде при Отца, ако Синът не го е приел.“ Бог е виделина, а виделината е нещо разумно.

Казано е в Писанието: „Бог е виделина и никаква тъмнина няма в Него.“ Значи, в Бога няма никакви користолюбиви мисли да използува нещата. В Него всяко нещо е на мястото си. Или, с други

думи казано: Всяка мисъл, която има зад себе си едно побуждение на Любовта, е Божествена. Всяко чувство, което има зад себе си едно побуждение на Любовта, е Божествено. И всяка постъпка, която има зад себе си едно побуждение на Любовта, и тя е Божествена. Във всяка такава подбуда е Бог на Любовта. Единственото същество, Което подтиква хората към добро, е Бог.

Всеки, който се отказва от закона на доброто, от подбудата на Любовта, той влиза във втория закон, в закона на противоречията и на ограниченията. От този закон се ражда злото. Като влезеш в областта на злото, ти се вече ограничаваш. Там, искашне искаш, трябва да направиш нещо. Там няма избор. Като дойде някой при тебе и ти иска доброволно помощ, не даваш, но ако ти покаже револвер, ще дадеш.

Аз съм привеждал този пример и сега пак ще го приведа. Това се е случило в Англия някъде. Отива един беден човек при един голям банкер и му иска някаква помощ в името на Господа. Банкерът не му дал нищо и му казал: „Няма защо да просиш, иди да работиш." Изобщо, англичаните не обичат да се проси. Ако имаш нужда от пари, можеш да отидеш в някой локал, да изпееш нещо, после да поднесеш шапка да ти дадат нещо, но без да си направил някаква работа, не обичат да дават пари. Английско разбиране е това. Бедният човек посещавал няколко пъти банкера с цел да изучи характера му и след като го изучил, отишъл една вечер при него, когато банкерът турял златото си на купове и го броял. Бедният човек извадил револвера си, насочил го към банкера и го попитал: „Сега ще ми дадеш ли нещо?" – „Моля ти се, вземи колкото искаш, само не ме убивай." Тогава бедният казал на банкера: „Преди известно време дойдох при тебе да ти поискам нещо в името на Бога, но ти нищо не ми даде. Сега, като видя този револвер, уплаши се и даваш всичко." След това той добавил: „Когато дойде някой при тебе да ти иска нещо в името Божие, дай му. Иначе ще дойде този, вторият, и в негово име ще дадеш колкото ти иска."

Следователно ако и ние отказваме на този, който иде при нас да иска нещо без револвер, ще дойде този с револвера. Среден път няма. В света управляват или доброто, или злото. Има едно трето положение, което и аз сега уча – то е Любовта. Но човек трябва да е минал школата на доброто и на злото, за да влезе в Любовта. Това не е лесна работа.

„Бог е виделина, и никаква тъмнина няма в Него." Ако ние искаме да влезем в областта на Любовта, там никаква тъмнина не трябва да съществува, ясно трябва да ни бъде. Преди повече от 20 години, иде при мене един учен българин и започва да ми говори върху научни работи. Това беше в Ючбунар. Той ми говори дълго време. По едно време ми каза: „Слушал съм за тебе, че виждаш много неща." – „Виждам както всички хора виждат." – „Не крий нищо от мене, но кажи ми, какво мисля сега?" – Ще ти кажа какво мислиш. Точно в този момент ти мислиш: „На много места ходих, мнозина ме лъгаха. Чакай да видя и този какво ще ме излъже." Сега ще ти определя какви са качествата на онзи, който говори Истината, и на онзи, който лъже. Който лъже, бърза, а който говори Истината, оставя времето да говори за него. Хората на Истината работят във виделина, а хората, които не поддържат Истината, работят в тъмнина.

Понякога ние ходим в тъмнина и искаме да имаме резултатите на виделината. Това е невъзможно. Така постъпват и са постъпвали някои напреднали същества, които са изменили своите прави възгледи и са повлияли на човешката раса да влезе в кривия път на живота. Казвате: „Тази работа с добро няма да стане." Така е, с добро няма да стане, но знаем, че всички работи, които са станали със зло, са много скъпи.

Вие имате сега една такава скъпа работа – войната. Целият християнски културен свят се намира в обсадно положение. Всички части на света са размърдани. Какво ще придобие християнската култура от сегашната война? Нищо няма да добие. Милиони хора ще измрат, милиони тонове ще потънат във водите, милиони хора ще

станат нещастни. Много хора се обезверяват, огрубяват. Всички правят това, което не трябва да се прави. Някъде падне бомба от 10 000 килограма тежест. Знаете ли какво нещо е да падне такава бомба? Пишат, че в Англия има един милион и 200 000 къщи разрушени. Знаете ли какво нещо представя това разрушение? При това между религиозните хора се води тази война.

Бият се сегашните християни и се питат кой ще победи. Значи, всеки иска да вземе надмощието. Смешно положение. Всички ще победите в гробищата.

Без Любов няма победа в света. Когато се говори за победа, аз поставям едно ново правило: победа има само в Любовта. Само Любовта побеждава. Само Любовта може да даде победа, но не в този смисъл, какъвто вие разбирате. Побеждавайте злото чрез доброто. Всеки момент имайте влияние върху вашия ум, върху вашето сърце. Да разбирате основните качества на вашата мисъл, да знаете права ли е вашата мисъл в даден случай или не е права. Да разбирате в даден случай право ли е вашето чувство или не е право. И най-после, да знаете права ли е вашата постъпка или не е права.

Казвате: „Как ще разберем това?“ Чудна работа! Пчелите разбират 5–6 часа по-рано кога ще се развали времето и се прибират, а вие не знаете кога ще се развали времето. Два часа преди да се развали времето, петелът предсказва това, а човек не знае кога ще се развали времето. Петелът познава времето по-рано и от най-точния барометър, а човек не знае.

Ще ви приведа един случай от моя живот. Тръгвам от Варна с един познат за едно турско село, Гюлекю. Казвам му, че трябва да почакаме два часа и след това да тръгнем. – „Не сега да чакаме, веднага да потеглим.“ – „Ако ме слушаш, да почакаме, ако не ме послушаш, да потеглим.“ – „Защо да чакаме?“ – „Виждаш ли това малкото облаче на запад? Да почакаме да мине то, и тогава да тръгнем.“ – „Какво ще го чакаме? Ще ни е страх от такова малко облаче! Да вървим!“ – „Да вървим.“ Едва изминаваме два километра, и

се изви голяма буря, силен дъжд, достигна до половин метър височина. Той носеше захар и кафе – всичко това стана на каша. Слизаме в Аджабер. Не можахме да продължим. Той се чудеше, че от това малко облаче е произлязъл цял потоп. И си казваше: „Отсега ще зная, като видя това облаче на запад, какво може да създаде." Като мина бурята, продължихме. Дойдохме до моста, но той беше залян с вода. Пак му казах: „Сега ще се оставим на конете. Ако без да ги буташ тръгнат, ще вървим. Но ако те спрат и не искат да вървят, и ние ще се върнем назад." – „Как така? Ще се оставим на конете?" – „Ако ти караш колата, и двамата ще паднем във водата, аз ще изляза, но тебе ще те оставя във водата, да научиш урока си." Той ме послуша. Оставихме се на конете. Те минаха през водата, която ги обхвана само около 20 сантиметра. Казвам: Конете разбират работата по-добре от нас.

Казвам: Има неща у нас, в които трябва да се вслушваме. Има нещо дълбоко в човешката душа, което ни нашепва какво трябва да правим. Има неща, които засягат дълбоко човешкия ум, човешкото сърце и произвеждат приятни състояния. Но някой път това чувство произвежда един дисонанс и трябва да се вслушаме в него. Щом в човека се яви този дисонанс, той трябва да бъде внимателен.

Та казвам: Когато се говори за Любовта, трябва да се знае, че тя говори именно чрез това вътрешно чувство. Някои наричат това чувство интуиция, други – душа, трети – дух, четвърти – човешки ум, пети – космическо съзнание и т. н. Както и да го наричат, има нещо, което говори на човека. Човек расте именно в Божественото, което му говори. Децата, които се вслушват в Божественото, растат. Старите, които престават да вярват в него, преждевременно остаряват и главата им побелява.

Разправяше ми една стара жена: „Мома бях, но пропаднах от любовни работи, главата ми побеля. Най-напред ми израсна един бял косъм и аз го изтръгнах. След два деня ми израснаха два бели косъма – и тях изтръгнах. След това ми израснаха четири бели косъма –

изтръгнах ги, но ми израснаха осем. Изтръгнах и тях, израснаха ми шестнайсет. След това престанах вече да ги изскубвам и главата ми побеля.“ Защо побелява главата на човека? – Защото е зима вече. Вън е станало студено, а отвътре е топло.

Често хората се безпокоят какво ще стане с тях, къде ще отидат, след като умрат. Чудно нещо: като си се раждал, отде дойде? – „Къде отивам?“ – Отиваш там, отдето си дошъл. Отде дойде баща ти? Всеки човек отива там, отдето е дошъл.

Има един свят, който е еднакво достъпен и за праведни, и за грешни. Той е свят на приготовление. Като умрат, хората отиват в този свят. Той е Божествен свят. Но онзи свят, за който специално говорим, той е като един университет или като една гимназия. Само подготвените ученици влизат в университета. Обикновените хора не могат да бъдат ученици на този университет. Само като се приготвят, тогава влизат там.

Човек се учи вън, в общия живот. В живота всички могат да вземат участие – и сиромах, и богат. Там е друг въпрос. Някои мислят, че животът изключва невежите. Не е така. Невежеството се дължи на известна тъмнина, която присъствува в човешкото сърце. В дадено отношение всеки може да бъде невежа. Сега аз чета Библията, защото е ден, светлина има. Ако е вечер и няма свещ, и аз ще бъда невежа. Трябва да има свещ, да се чете на нея. Като изгуби светлината на своя мозък, всеки човек не може да чете. Някога вие забравяте нещата, не помните. Защо? – Тъмнина има във вашия мозък.

Най-първо всички трябва да се стремите да избягвате тревогите. Защо да не мислите, че Бог е Любов и да не се страхувате? Ако една мома се поддава на един момък и уповава на него, защо и вие да не уповавате на Бога? – „Ама къде ще ме заведе?“ – Не мисли по това. Ще те заведе, дето трябва. Къде те завежда момъкът? В бащиния си дом. Момата като хване момъка, где го завежда? Някой път момата отива в дома на момъка, а някой път момъкът отива в дома на

момата. Когато момъкът отива в дома на момата, казваме, че той е приведен зет. Какво е положението на приведения зет? Лошо е положението на приведения зет, защото често му казват: „Ти си дошъл тук по благодат, нищо не си донесъл.“ Той седи на тръне. Като влезе вкъщи, трябва да козирува на всички. Това са специални порядки в живота, не са създадени от Бога, но от хората.

Божественият ред изисква от всички хора да се уважават едни други, да се обичат, да обичат баща си и майка си, братята и сестрите си, ближния си, слугата си, да дават на всеки човек това, което изискват за себе си. Няма по-хубаво нещо в света от това да бъдеш разумен в своята обхода. Ти изключваш Бога от себе си и питаш: „Къде е Бог?“ Когато аз постъпвам правилно, Бог е в мене. В даден случай никой не ме вижда, но има едно око, което вижда всичко и си мълчи. И след като се проявиш, Той ти казва: „Добре направи.“ Ако не си постъпил добре, Той казва: „Не направи добре.“ И Той си дава мнението. Ти се извиняваш, казваш: „Слаб човек съм.“ – Не. „Не направи добре“ – нищо повече. Ако си постъпил добре, ти имаш едно приятно чувство, което в тебе ти казва: „Така постъпвай.“ Питам: защо да не слушаме този вътрешен глас, който одобрява или не одобрява нашите постъпки? Като се вслушва в този глас, човек става бодър, весел, животът му се осмисля.

Казва Иоан: „Бог е виделина, и никаква тъмнина няма в Него.“ Във виделината растат най-хубавите мисли, най-хубавите чувства и най-добрите постъпки. Във виделината идат най-големите добрини, които ние научаваме. Сегашният свят се нуждае от хора, които да носят запалените факли на Истината, да има повече свещи, да светят в тъмнината. Казвате: „Какъв трябва да бъде животът?“ Както звездите светят на небето, така и хората трябва да бъдат малки свещи. Колкото и да е малко това блещукане, по него хората могат да се ориентират. Някои хора са подобни на Месечината, други на Слънцето. Има едно слънце в човека, има една основна мисъл в човешкия живот, която е

подобна на Слънцето. Тя е Божествена мисъл, тя е фар, който ориентира човека.

Та казвам: Хората на сегашните времена трябва да престанат да се безпокоят. Дойдат ли безпокойствия, радвайте се, че се безпокоите. Не е въпросът да избягваш безпокойствията, но като се безпокоиш, да се радваш, че се безпокоиш. Като скърбиш, да се радваш, че скърбиш; като гладуваш, да се радваш, че гладуваш. Каквото зло да ти се случи, да изпитваш приятност. В това се заключава добрият живот. Всеки може да влезе в този живот.

Съвременният човек се радва на противоречията в живота, защото Бог е в противоречията. Той не е в самите противоречия, но седи зад тях и наблюдава, иска да знае как ще ги разреши. Така постъпват и учителите. Някой учител по математика даде една задача на ученика си и гледа как ще я реши. Той ясно вижда решението на задачата, но иска сам ученикът да я реши. Тук-там подсказва. Има мъчни задачи и в живота, като тези по математика, които трябва правилно да се решават. Някои искат със заобикалки, с прескачане да ги решат. Така не се постига нищо. Някои мислят, че с преписване на задачите ще постигнат нещо. И така нищо не се постига. Някои ученици от гимназията написват формулите на ръката си. Учителят вижда това и казва на ученика: „Я да видя какво си написал там?“ Според мене той не трябва да проверява какво е написал ученикът, но да му каже: „Не гледай какво е написано на твоята ръка, но гледай на моята.“ Така той подсказва малко на ученика.

Нашият век има за цел да оценим противоречията, сиромашията, безправието, които съществуват. Да имаме ясна представа за причините, които са произвели този безпорядък. Като знаем причините, можем да ги изправим. Представете си, че имате един човек, когото не обичате, но той ви дължи една сума. Вие сте взискателни към него, искате да си плати дълга към вас и му казвате, че по закон трябва да си плати. Как щяхте да постъпите, ако обичахте

този човек? Най-малко щяхте да отложите плащането на човека, а можете и съвсем да му го простите.

Съвременните хора още имат нужда от съдии, да разрешават въпросите им, а те сами трябва да станат съдии на себе си. Разправят за един българин лихвар следния случай. Той бил голям богаташ. Един ден се разболял и се пренесъл в онзи свят. Като бил здрав, той имал три големи тефтера, на които държал сметките на своите длъжници. Обаче като се пренесъл на другия свят, научил нещо много и обещал, че ще измени живота си. Като се върнал на Земята и оздравял, извикал синовете си и им казал: „Аз научих един добър урок. Дайте ми трите тефтера, на които си правя сметките." Той взел тефтерите и ги турил в огъня да изгорят. „Това иска Бог от нас" – казал той на синовете си.

И тогава ние трябва да имаме тефтери да пишем не кой колко има да ни дава, но на кого имаме да даваме. Нека правим добро и следим не какво имат другите да ни дават, но какво ние имаме да даваме. Любовта е закон на даване. Като се научим да даваме, светът ще се оправи. Пътят на Любовта е най-лесният път. И ако ме питате кога ще се оправи светът, казвам: Ако вървите по стария начин, трябват ви още 10 000 години. Ако вървите по новия начин, по пътя на Любовта, трябват ви още 10 години. Питам ви сега: Какво искате – десетте хиляди години или десетте? Ако изберете десетте години, блажени сте. Ако изберете десетте хиляди години, има още много да се учите.

Как да се справяме с мъчнотиите? Вие имате билет за трена, трябва да пътувате. Идете на трена, заемете си място и за нищо не мислете. Дали има въглища, кога ще потегли – това не е ваша работа. Сега и вие имате по един билет за живота. Какво ще се безпокоите кога ще тръгне тренът? Вие ще отидете на мястото си и ще чакате. Сега вие се безпокоите дали ще тръгне тренът или няма да тръгне. Това безпокойство е безпредметно. Без тревоги!

„Аз мога да любя“

„Отче наш“

16-а беседа, държана от Учителя на 31 януари 1943 г., 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ЩЕ БЪДАТ НАУЧЕНИ

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Писано е от пророците: „Всички ще бъдат научени от Господа.“

„Духът Божи“

Мнозина са говорили върху този предмет – „всички ще бъдат научени“ – и всеки го е развивал според своето разбиране. Фактите в природата имат само едно значение. Един факт, то е една Истина, която нито се потвърдява, нито се отрича. То е единственото реално нещо в света, от което всички се учат. Върху тия факти ние градим своите хипотези, теории, религии. Единствени, неизменни – това са фактите. Туй, което наричат абсолютна Истина, което е най-тежкото нещо, което никой не може да помръдне, нещо, което не се руши, нито се изменя.

Разбира се, в тия работи се говори лесно, но не са понятни. Да говориш за сладкото, човек може да провери. Думата „сладко“ не значи сладко. Сладко е като близнеш, [да] е сладко. Думата „горчиво“ не е горчива, като близнеш горчивото, става горчиво. Някой казва горчива дума. Като чуеш тази дума, горчиво ти става. Ухото ти различава горчивите думи от сладките думи. Ако не чуеш думата, не е горчива.

Ще бъдем научени от Бога, значи от Разумното в света, от Което хората от памтивека се учат. Мислят, че сега ще ги научи. Откак се е създал светът, все от Бога хората се учат. Каквото учи майката, от Бога се учи. Един баща каквото учи, от Бога учи. Някой философ писал – то не е от Бога. Поети, учени хора, растенията, които растат, всичко все в името Божие говорят. То са факти.

Сега някой път хората се спират, казват: „Като ям, каква полза ще имам?“ Яж, не мисли каква полза ще имаш. „Като гледам, каква полза ще имам?“ Не мисли каква полза ще имаш, гледай. „Като слушам, каква полза ще имам?“ Не мисли каква полза ще имаш, слушай. Не търси някаква полза, слушай.

Чудни са някои, казват: „Ще умрем.“ Че като умреш, каква философия ще разрешиш, каква философия има? „Искам да изчезна.“ Че като изчезнеш, какво ще разрешиш? Казва: „Не ми се живее.“ Че като не ти се живее, какво ще разрешиш? Ти като живееш не разрешаваш нищо, че като умреш какво ще разрешиш? Къде ще изчезнеш? Никаква философия няма в това. Разбира се, който има да плаща, трябва да изчезне някъде, да го не безпокоят, да го не тревожат неговите кредитори. Иска да бъде невидим, разбирам това. Но когато има да взема, ни най-малко не иска да изчезне, но иска да живее.

Сега трябва едно положително разбиране. Когато се ходи в тъмнина, има спънка, когато се ходи в светлина, няма спънка. Когато се храни човек с хубава храна, болест няма, но когато се храни с лоша храна, болест има. Когато следвате едно учение, което е чисто, болни няма; когато не възприемате хубавото учение, болни има. Съвременните хора искат да бъдат щастливи, да живеят добре, без да обичат Бога. То е невъзможно. Значи, все таки е да искаме в тъмнината да не се спъваме, без хляб да бъдем сити, без сила да направим всичко – нещо невъзможно.

Допуснете сега, че някой казва: „Аз не искам да обичам никого.“ Много добре, ами защо искаш да те обичат? Ти не искаш да обичаш никого, а искаш тебе да обичат. Какви са съображенията, защо искаш да те обичат? Необикновеното излязло от обикновеното и обикновеното излязло от необикновеното.

Най-първо се яви човекът, после се яви сянката. Сянката никога не е съществувала преди човека. Никаква теория, никаква хипотеза, никаква наука, никаква поезия, никаква философия не е съществувала

преди фактите. Най-първо фактът е съществувал, необоримата Истина е съществувала и тогава се явили всички науки. Нашият живот се дължи на тази Истина, в която ние живеем. В тебе ще се яви правата мисъл.

Казвате: „Какво има, като следвам правата мисъл?“ Чудни са хората. Ти си в един кладенец, пущат ти едно въже, ти казваш: „Защо ми е това въже?“ Без него ще седиш в кладенеца, на дъното ще идеш, с него ще излезеш из кладенеца. Правата мисъл е едно спасително въже, едно спасително средство, с което може да излезеш в реалния свят. Без нея ти ще останеш в ограничения. Казваш: „Защо ми е това чувство?“ Това чувство ще те извади навън. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, това са средства, които ни изваждат из онзи неорганизиран свят на страданието. Когато дойде една мисъл, ние я отхвърляме. Днес отхвърлим една мисъл, утре отхвърлим една мисъл, четвърта, пета и си създаваме своето нещастие. Тогава ще вземем едно положение, ще направим една молитва и мислим, че Господ ще ни слуша.

Не се лъжете. Молитвата без Любов остава глас, въпиющ в пустиня. Единственото нещо, което слуша Бог, то е молитва чрез Любов. Онова дете, което от Любов иска хляб, хлябът иде. Мъртвото дете, което затворило уста, че дума не казва на майка си, майката го оставя да изгние. Де са умрелите деца? Щом умре детето, което не иска да люби, заравят го. Щом умре детето, то не обича майка си и майката казва: „Навън!“ Защо умират хората? – От безлюбие. Казвам: „Любете!“

Казвате: „Аз като умра, в оня свят ще живея.“ Тъй не се говори. Няма живот в света без Любов. Ако тебе те е страх от смъртта, има нещо в тебе, което не ти достига. Ако се радваш, че ще умреш, ти си разбрал какво нещо е смъртта, тя за тебе ще бъде отворена врата за нов живот. Ако умрем без Любов, е страшно нещо. Няма по-страшно нещо да умреш без Любов. Няма по-хубаво нещо да умреш с Любов. Влизаш в един кладенец с въжето, ще влезеш и ще излезеш. Влизаш в

кладенеца без въже, ще останеш вътре. Ако слезеш в кладенеца без въже, ти ще се нараниш.

Всичките нещастия в света произтичат от това, че хората не мислят, нямат ясна представа какво нещо е добро, какво нещо е правда, какво нещо е милосърдие, какво нещо е кротост, какво нещо е въздържание, нямат ясна представа. Казват: „Да бъдем богати.“ Богат човек е онзи, който е разумен, [с] разположение. Има много работи да се учат.

Нас ни носи доста голям параход, който в миналото е имал няколко хиляди комини. Сега са останали 100, някои ги наброяват 50–60, някои – 150 комини. Тези вулкани на Земята са комини, дим излиза, вижда се, че параходът пътува. Носим се някъде в пространството, някъде отиваме, носят ни, на някакво далечно пристанище да излезем. В този път някой път е опасно. За пример, преди милиони години Земята е минала през една космическа прашна пустиня, в която като минавала Земята, се е образувала ледената епоха на Земята. Този прах е попречил [на] лъчите на Слънцето, Земята приемала много малко лъчи, че се образувала ледената епоха. Из тази ледена епоха излизаме. За бъдеще пак се опасяват, че пак ще минем през такъв космичен прах и пак може да дойде ледена епоха на Земята. Има друга опасност сега. Ще минем през една зона, дето нашата Земя има опасност да се запали. Като се запали, всичко, каквото има по Земята, ще изгори. Туй ще го намерим в посланието на апостол Петър.

Сега това не казвам, за да се плашите. Ако имаме Любов към Бога, ние ще се радваме. Ако имаме Любов, ще разпръснем праха. Ако имаме Любов, като минем през праха, той ще се дигне, няма да стане ледена епоха. Ако имаме Любов, Земята няма да изгори. Ако нямаме Любов, или Земята ще изгори, или ледената епоха ще дойде. Защо ще изгори? Защото хората нямат Любов. Ще дойде огънят да ги стопли, като ги стопли, всички ще започнат да любят.

Сега не искам да ви представя нещата да се плашите. Наука, която иде от страх, не е наука. Според мене всяка наука трябва да има за основа Любовта. Според мене зад всяка теория трябва да бъде Любовта. Зад всяка хипотеза трябва да е Любовта. Любовта трябва да седи зад тях.

Само обятията на Истината са в състояние да възприемат Любовта. Никога човек не може да възприеме Любовта без тази чистота, без обятията на Истината. Човек трябва да има обятията на Истината, да възприеме Любовта, да внесе в него новия живот. Ако едно дете се роди и майката няма обятия да хване това дете, защо ѝ е? Каква полза има? Истината, това е същественото, с което възприемаме Любовта. Щом дойде Любовта, ще донесе всичко. Та казвам: На хората е необходима Истината, за да могат да възприемат Любовта. Без Истина Любовта е непонятна.

Казвам: Тогава имаме три положения. Някои говорят за идеална Любов. Това е Божествената Любов. Някои говорят за реална Любов. Това е тази Божия Любов. Някои говорят за човешка Любов. Това е тази Любов. Тия три вида Любов са едно и също нещо. Само че идеалната Любов е облечена с едни дрехи, реалната е облечена с други дрехи и човешката – с други дрехи. Дрехите са различни, Любовта е една и съща. Човешката Любов в основата е Божествена Любов, ангелската Любов в основата е Божествена Любов. Само дрехите са различни външно.

Тогава казваме: „Да имаме Божията Любов.“ Божествена Любов има всеки, на който мислите се подчиняват на Любовта. Божествена Любов има всеки, на който чувствата се подчиняват на Любовта. Божествена Любов има всеки, на който постъпките се подчиняват на Любовта.

Всичко, каквото човек върши, чувствува и мисли, той го върши от съображения на Любовта. Майката роди едно дете, Бог ѝ казва: „Търпи, ще израсне това дете, ще ти благодари.“ Посееш една ябълчна семка, Господ казва: „Търпи, след време ще принесе плод.“ Сееш

някоя градина със зарзават, казва: „Търпи, този зарзават ще израсне, ще даде плод.“

Ние бързаме в света, искаме да израснем. Младото момиче иска да израсне, по-скоро да се ожени. Какво значи да се ожениш? Някое, като не е израснало, нещо като не е узряло, как ще се жениш? На български „женя“ значи да оженеш узрялото. Зеленото жене ли се? Казва: „Да го оженим.“ Не, не се женят нещата така. Турците имат една поговорка, казват: „Ако ми е късмет, на краката ми да дойде.“ Късметът при краката на доброто иде. Като си добър, късметът иде при краката ти. Като не си добър, при краката не иде. Разправят за една баба, която се молила на Господа. Един искал да се подиграе и взема един кошер пчели и ги изтърсва при нея, мислил, че ще жилят бабата. Като изтърсил целия кошер, всичките пчели се превърнали на жълтици, станали звонкови монети 12 кила. Отива на сутринта да види подула ли се е бабата, гледа тя седи и дрънка парите. Ако всички наши мухи, които ни турят, не можем да ги превърнем на звонкови, да се превърнат всичките нещастия на звонкови монети… Тези пчели, които жилят, които хапят, на звонкови монети да се превърнат.

Това са иносказания в света, но са верни. Срещне те някой човек да те обере. Каквото имаш, взема го насила. Среща те друг, дава ти два пъти повече, отколкото те обрали. Питаш: „Защо ме обраха?“ Аз да ти кажа защо. За да срещнеш онези, които ще ти дадат двойно за обраното. Една нещастна мома, която [я] били нейните любовници, понеже не се определила, изкълчили крака ѝ. Дошъл един млад момък, тя плаче. Тя казва: „Защо ме биха, защо туй голямо нещастие?“ – „Тебе – казва – те биха, за да те намеря. Аз откога те търся. Добре, че те биха.“ Псалмопевецът казва: „Добре ми стана, че пострадах.“ Във всяко страдание виждам, че израства в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа нещо много хубаво и красиво. Всякога, когато един народ минава през големи изпитания, същият закон е. Когато пострадва човечеството, всякога в тия изпитания има нещо хубаво, което иде в света, в което Бог се проявява. Когато хората

загазят някъде, тогава се явява Божественият промисъл на Любовта, да покаже, че в света има нещо разумно, което учи хората да уповават на туй Божественото.

Та казвам: Ние трябва да се радваме на нашите бащи, ние трябва да се радваме на нашите майки, ние трябва да се радваме на нашите учители, трябва да се радваме на нашите списатели, на философите, на всички ония, които работят. Чрез хиляди и хиляди умове Бог се проявява и изказва онова, което се събужда в Него. За какво ти говори една ябълка? Щом ядеш, казва: „Благ е Бог, пълен с благост." Въздухът, след като влезе в дробовете, казва: „Благ е Бог, живот има в Него", казват: „По Неговата воля взима и оставя живота", казват: „Вярвайте в Него, както ние вярваме." Светлината влиза в ума и казва: „Благ е Бог. Приемете Божията благост, както ние сме я приели и сме дошли във вас." Светлината ни говори за Божията Любов. Въздухът ни говори за Божията Любов. Водата ни говори за Божията Любов. Земята, плодовете, сливите, черешите, течението на водите, всичко в света ни говори за Божията Любов. То е закон.

Ние питаме къде е Господ. След като сме получили едно писмо, казваме: „Дали е от Господа или не?" Онова, което е написано от Бога, има уханието на Бога. Едно писмо, написано от философ, има уханието на философията му. Едно писмо, написано от поет, има уханието на поет. Едно писмо, написано от момък, има уханието на момък. На 21 година когато е момъкът, уханието е друго, на 15 години като е, уханието е друго. Според годините се мени уханието на човека.

Задава се въпросът: „Кой ще ни утеши?" Когато дойде някой да ви утешава, кой ви утешава? Единственият в света, Който утешава, то е Бог на Любовта. Той казва: „Вярвайте, че създадох Небето и Земята." Има ли причини ние да се обезсърчаваме и да не искаме да живеем? Казва: „Мене не ми се живее." Защо не ти се живее? Не ти се живее, понеже имаш да даваш. То е лъжа вече. Онзи, който има да дава, да посрещне кредитора и да каже: „Ще платя." На някой дължиш Любов

– ще покажеш. На някой дължиш да пожертвуваш от доброто – доброто ще покажеш. На някой дължиш справедливост – справедливост ще покажеш. На някой дължиш да покажеш милосърдие – ще покажеш милосърдие. Има хиляди полици положителни, които сме подписали. Ние искаме много лесно да минем.

Събрали се в Англия, в Лондон, в една знаменита баптистка църква, дето е бил знаменитият проповедник Спържен. Трябвало им голяма сума от няколко милиона лири. Казва: „Да се помолим на Господа, да ни даде тия пари." Спържен казва: „Братя, да не изкушаваме Господа. Всички сме богати. Аз съм богат, давам сто лири. Ти, брат, си богат, и ти можеш да дадеш." Нашите каси са пълни с пари. Искаме от Любовта. Ще отворим касите, туй, което имаме, ще дадем навън. Аз другояче проповядвам. Аз проповядвам молитва, след като сме отворили кесиите, направили сме Божията воля. Да идем да Му благодарим, че може да извършим волята Божия, не да ходим да просим от Него. Всичко ни е дал. Като извършим волята Му, ще благодарим, че сме могли да извършим волята.

„Всички ще бъдат научени от Господа." Ти ако не можеш да запалиш собата на един човек, какво знание имаш? Често идват някои сестри и им казвам: „Знаете ли да палите соба?" Действително, дърва има, кюмюр има, някои знаят да палят много хубаво, някои не са се научили. После съжаляват, извиняват се.

Казвам: Ще се научим. Лесна работа е да се пали една соба. Ако не знаеш как да буташ човешкото ухо, ако не знаеш как да буташ човешкото око, ако не знаеш как да буташ човешкия нос, ако не знаеш как да буташ човешката уста, ако не знаеш как да буташ лицето, твоите работи не вървят. Като бутнеш ухото, да е доволно, да кажеш една сладка дума, да се отвори сърцето. Като изпратиш един поглед, да каже: „Този човек има нещо особено." Като изпратиш от себе си онова ухание, пак да те търси като някое цвете. Като свършиш някоя работа за някого, човекът да е благодарен, че ти си му услужил.

Защо са ръцете? Царят да е доволен, че писал да се отложи смъртното наказание, да пуснат от затвора, да се помогне на този, на онзи.

Не отрицателно, но положително да се пише. Аз всеки ден срещам някой дядо, казва: „Боли ме коремът." Казвам: То е щастие. Казва: „Болят ме гърдите." – То е щастие. – „Боли ме окото." – То е щастие. – „Боли ме носът." – То е щастие. – „Болят ме ръцете." – То е щастие. Казва: „Как щастие, то е нещастие!" – Щастие е, как! Ако не можеш да познаеш онзи, който те стиска, то е нещастие. Казва: „Обърни внимание" [и] ще те прегърне. Той те стиска да се върнеш в себе си. Всяка болка е да не те прегази някой трен, автомобил, тегли те навътре. Боли те кръстът – щастие е, избягнал си смъртта. Болят те краката – щастие е. Да се опасявате вие, когато престанат болките.

Говоря за нашия свят. Нашият свят е свят на причини, дето всички ще бъдат научени от Господа. Тепърва трябва да се учим. Каквото прави човек, да го прави, да има една идея в себе си. Една домакиня, другарката на мъжа, целия ден е недоволна, вложи всичките горчивини в хляба, в яденето, какво може да очаква от него? Такова ядене не се туря на масата. Тя трябва да вложи в гозбата на своя възлюблен най-хубавите мисли, най-хубавите чувства и постъпки любовни, че той като яде, да му се отвори сърцето. Сега той като яде, започва да се стяга, казва: „Пресолено е яденето." Значи турила е нещо лошо. „Много пипер си турила." Тя се оправдава. Тогава знаете на какво мяза.

Имало във Варненско един мъж, много сприхав. Жена му наготвила едно пиле, турила толкоз лют пипер, че не могло да се яде. Той ѝ казва: „Ти не си наготвила добре яденето." Вземе яденето, че го изсипва на главата ѝ. Често сготвеното ядене на нашите мисли и чувства се връща върху нас. Тя започнала да ходи по съседките си и да казва: „Сготвих му пиле, че било люто, го изсипа на главата ми." Цялата махала знаела, че пилето е сипано на главата [ѝ]. Това е един анекдот, може да е верен. Има нещо вярно, че този мъж е сприхав. Аз се колебая дали той го изсипал на главата [ѝ] или тя го преувеличава.

Във Варненско се случило друго: жената сготвила пиле, но хубаво го сготвила. Тя се разсърдила и той я вика да яде, тя не иска да яде. Сяда човекът, много хубаво сготвено пилето, и започва копанче по копанче, яде. Тя гледа с едното око. Като останало само едно копанче, тя казва: „Моля, остави едно копанче за мене.“ По-хубаво да се помолиш, отколкото цялото да бъде турено на главата. Той погледнал, засмял се и ѝ оставил копанчето. Казва: „Ще ме извиниш, бях лаком, трябваше да ти оставя две копанчета.“ Те са анекдоти, от които трябва да извадим онова, хубавото в живота.

Седим и се безпокоим за нищо и никакво. Гледам, хората се безпокоят за нищо. „Той ме обиди.“ Какво те обидил? Защо да го обиди – няма разрешение. Не може да запретиш на хората да говорят по твой адрес каквото искат. Може ли да забраниш в стаята си да говорят? Ти го чувстваш, че говори зле. Някой път ти писне ухото, по радиото си приел, или неспокоен си духом. Някой път си радостен – говорят нещо хубаво заради тебе. Когато хората говорят хубаво, ние сме радостни; когато хората говорят лошо, ние сме неспокойни. Като говорят всичките хора, всичките хора да бъдат любящи.

Само Любовта е в състояние да внесе тия хубавите мисли в материалния живот, туй, което нашите чувства може да произведат в материалния свят. Хубавите чувства организират материята. Защото има чувства и постъпки на хората, [които] играят важна роля в сладчината на плодовете. Колкото хората стават по-добри, плодовете стават по-сладки; колкото хората стават по-лоши, плодовете стават по-горчиви. Тия, горчивите плодове се дължат на човешките мисли, чувства и постъпки. Тия, отровните змии научиха туй изкуство, когато хората са били най-лоши. Кобрата е създадена в епоха, когато хората са живели много лош живот. Тигрите са останали от една епоха, когато хората са живели много лош живот, те са остатъци. Овците са остатъци от епоха, когато хората са живели много добър живот. И ние ако искаме да оставим едно бъдеще, ако живеем добре, ще оставим нещо, някои добри животни ще останат, плодовете ще

станат по-сладки, овците ще станат по-добри, вълците ще станат тревопасни, вегетарианци ще станат вълците, ако сме добри. Ако ние не станем добри, тия вълци няма да изменят характера си.

Пророците са предвиждали това и са казвали: „Вълкът и агнето ще пасат заедно." Като попитали един руснак бедняк как разбира този стих, вълците и овците ще пасат заедно, той се поусмихнал и казал: „Ето, вие сте вълците, аз съм овцата, заедно живеем." Що е вълкът? Вълкът е, който живее за себе си, не разбира Божията воля, прави каквото иска. Що е овца? – Да имаме съзнанието, че не трябва да правим пакост. [Овцата] трябва да пасе. Не трябва да прави пакост на своите ближни.

Господ учи, че каквото Бог е създал, не трябва да разваляме, но да обичаме. И вътре в нас не трябва да разваляме собствените си мисли, собствените си чувства, не трябва да разваляме и нашите постъпки. Постъпките живеят в нас. Ние носим постъпките на хиляди поколения складирани вътре в нашата душа. Ние носим чувствата и мислите на хиляди поколения в нашите умове. Защо да не бъдем тъй честни и справедливи спрямо хубавото, че и ние да придадем нещо на това.

В сегашните времена казва Господ: „Обърнете се към Мене, елате да разсъждаваме." Сега не мислете, аз виждам, че имате Любов, но имате Любов на 10 градуса, на 20, на 30, на 40, 50, 60, 70, 80, 90, 100, 110, 200, 300, 400, 1000, 2000, 10 000, 15–20–30 000, милион, 100 милиона – то са степени на Любовта. Тази Любов, която носиш 100 милиона градуса, то е нещо, което създава най-хубавото в света. Не че на 10 градуса Любовта нищо не струва, но трябва да има един подтик, постепенно да увеличаваме с един градус, всеки час да увеличаваме с един градус няма да бъде зле. Чакаме сега един градус на година, 120 години – 120 градуса. На 120 градуса само водата завира. Със 120 градуса Любов нищо не можем да направим в света. Малка вода е. С малка вода голяма градина не се полива. Голямата градина иска голяма вода, всичките зарзавати да се полеят.

Божията Любов трябва да полее нашите мисли, нашите чувства, нашите души – само по този начин ние можем да бъдем щастливи в света. Всичко, каквото майката ви учи и бащата ви учи, приложете го. Всичко, каквото вашите учители са ви учили в миналото, приложете го.

Днешният ден е мъглив, но то е едно заблуждение, само тук [в] Софийско е така, оттатъка горе Слънцето грее. Туй показва, че ние често си създаваме такива мъгли около себе си и мислим, че целият свят е мъглив. То е като пътниците, които пътуват през пустинята и дигат много прах [и мислят,] че целият свят е прах. Прахът е на 10–20 метра около тях само.

„Всички ще бъдат научени от Господа." Господ ви е учил, слушайте Го. От памтивека ви е учил. Когато ви говори чрез плодовете, слушайте Го. Когато ви говори чрез изворите, слушайте Го. Когато ви говори чрез въздуха, слушайте Го. Когато ви говори чрез светлината, слушайте Го. Когато ви говори чрез тъмнината, чрез звездите, слушайте Го. Когато ви говори чрез книгите написани, когато ви говори чрез нарисуваните картини, когато ви говори чрез скъпоценните камъни, слушайте Го. Когато ви говори чрез устата на майка ви, чрез баща ви, чрез вашите братя и сестри, навсякъде Го слушайте.

Идем при един извор, да благодарим: „Благодаря ти, Господи, за сладката вода." Минаваш през планината, благодари на Бога за хубавия въздух, който дишаш.

Казвам: Животът ни трябва да бъде едно благодарение на Онзи, Който е безгранична Любов.

Ние сме затворени в себе си, затворени сме. Казваме: „Няма кой да ни обича, няма кой да мисли заради нас, усещам се самотен." Някой път ни дойде на ум да се самоубием и искаме да умрем. Че като умреш, къде ще идеш? Да умреш, но да умреш в обятията на онзи, който те люби. Да умреш в обятията на онзи, който не те люби,

отбягвайте това. Смъртта без Любов, това е ад. Смърт с Любов, това е рай.

Желая ви сега да не умирате в обятията на безлюбието, но да умрете в обятията на любящите. Пожелавам ви да не седите в обятията на онези, които не ви любят, но в обятията на онези, които ви любят. Този, Който ви люби, само ще ви научи. В ръцете само на Бога и в Неговата реч може да ни научи на всичко.

„Отче наш“

17-а беседа, държана от Учителя на 7.II.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

УМИТИ В ЛЮБОВТА

„Отче наш“

„Кажи ми ти Истината“

Ще прочета само няколко стиха от 9-а глава от Евангелието на Иоана: 6-ия стих: „Това като рече, плюна на земята, и направи кал от плюнката, и помаза с калта очите на слепия, и рече му: „Иди, умий се в къпалнята Силоам.“ И тъй, отиде, уми се и дойде прогледнал.“ – и 7-ия стих.

„Духът Божи“

Има само един пример в историята, гдето калта се е използувала за едно благо. Плю, направи кал, намаза очите на слепия и каза: „Иди, умий се.“

Земята е важна по едно стечение на обстоятелствата – че е едно училище, предметно училище за онези, които са родени на нея. Онези, които разбират, [за тях] животът е предметно учение. Онези, които не разбират, постоянно си блъскат главите, както мухите в съвременните къщи, постоянно си блъскат главите по прозорците. Знаят как да влязат, не знаят как да излязат. За пример, вие имате млада мома, искате да я ожените. Защо? Представяте на тази мома това, което не е. Вие представяте, че вечният живот е едно блаженство, че семейният живот е блаженство, че е рай. Тя решава една от най-трудните задачи на Земята. Тя ще стане бременна и после как ще ражда, е въпрос. Ние, съвременните хора, всинца сме бременни и трябва да раждаме сега, нищо повече. Всички, които плачат, са бременни. Ако го родиш, добре, ако не, може и ти, и детето заедно да [си] идете.

Сега може да се питате защо човек трябва да яде? Радвайте се, че може да ядете. Защо трябва да се питате защо трябва да ядете? Ще

бъде най-голямо нещастие, ако не може да ядем. Защо да ядем? Това е най-голямото щастие, което може да се даде на човека. По-голямо щастие не може да се даде. Представете си животът без ядене какъв би бил? Единственото нещо, което реално радва човека, то е яденето, хубавото ядене. Дадено е нещо разумно. Ядеш, имаш един усет в езика. Сладчината, която усещаш, не е нещо, което можеш да хванеш. Усещаш се доволен. Материалът, който приемаш, е реален. Онзи усет е невидим, усещаш го и го свързваш с храната. Тази храна, по този усет, ти стане приятна. Дотогава, докато ние ядем сладко, докато яденето е приятно, ние сме добре. Щом яденето става ненормално, и в духовния, и в умствения свят сме ненормални.

Съвременните хора имаме малко знание върху същността на нашия живот. Как трябва да живеем, не знаем, много малко правила имаме. Казваме: „Да бъдем добри. Да бъдем справедливи, да бъдем честни, да бъдем здрави." Но това са резултати. Да бъдеш справедлив, това е един резултат на едно стечение на твоя ум и твоето сърце. Не всякога човек може да бъде справедлив.

Мислите, че един вълк е справедлив с една овца, като я хване и я разкъсва? Ако питаш защо я разкъсва, казва: „Това е баница, направена заради мен, да я опитам." Вълкът за овцата ще ви даде такъв отговор, както вие разкъсвате баницата. Вие като разкъсвате баницата, казвате: „За мен е направена" и не влагате никакъв живот в баницата. Вълкът не мисли никога, че има една душа в овцата и че [тя] страда. Счита я като баница. Дали така мисли вълкът, то е въпрос, аз правя едно сравнение, аз го сравнявам и вие може да сравнявате, има подобие в аналогията. Ако вълкът схващаше, че овцата страда, че един ден и той ще страда, то той не би го направил. Схваща го като една необходимост, че трябва да изяде овцата в дадения случай. И ние, съвременните хора, се оправдаваме, заколваме една овца и казваме: „Необходимост е заради нас". Няма Божествен закон, който да забрани. В природата няма закон, който да казва какво да се яде. Яденето на месо за нас е един произвол.

Някои се осланят на думите на Христа: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта [Ми], нямате живот." То е буквално схващане. Може да изядеш една кокошка. Ще я попиташ: „Обичаш ли ме, готова ли си да се жертвуваш заради мене?" Ако е готова, ако те обича, може да я ядеш. Ако я извадиш от курника, без да я питаш, това е една човешка работа. Ти като ходиш зимно време в гората и може да те нападнат вълци. Човек някой път става гощавка на вълците. Някой път вълците може да не те изядат, но войници има някой път намерени, само пушките им останали, дрехите. Казвате: „Господ е решил." Това е наша работа.

Аз ви говоря на вас като на разумни. Вие искате едно разрешение – не търсете туй разрешение по стар начин. Човек, който иска да излезе към Слънцето, не трябва да отива към центъра на Земята. Може би някой учен човек ще каже, че като идете към центъра на Земята, ще идете и ще излезете от другата страна на Земята и там ще видите Слънцето. Досега нито един човек не е минал през центъра на Земята да иде от другата страна на Земята и да види Слънцето. Може да кажете руската поговорка: „Колкото по-лошо, толкова по-добре." Задачата не е турена правилно. Колкото задачата е по-трудна, толкоз по-добре. Не тъй, както се цитира, но колкото задачата е по-трудна, по-добре е. А не колкото задачата е по-лоша, е по-добре.

Често мене са ми цитирали стиха, че човек е направен от кал. Такова нещо няма. Цитирали са може би стиха, дето Христос е излекувал слепия с кал. Казват: „От кал е направен човек." Не е направен човекът от кал, от пръст е направен. Сега всичките невярно цитират. Ще ги поправите. Не се позволява да се изопачава Божествената Истина. Една Божествена Истина е както един Божествен музикален тон. Ще цитираш тона с всичките трептения, няма да изядеш нито едно трептение. Един музикант един тон трябва да го цитира правилно. Щом го изпее фалшиво, другите още по-фалшиво ще го изпеят. Оправдават се с времето, атмосферата, влагата,

яденето – това не е извинение. Един добър музикант, който има хубава цигулка, държи я в хубава кутия, покрита с вълнен или копринен плат, не оставя да се овлажняват струните, държи лъка в изправно състояние.

Ние никак не пазим себе си. Оставяме разни влияния да ни влияят и оставяме най-хубавото в нас да се нарушава. Извиняваме се. Ще пазиш ума си, сърцето си и душата си като инструмент. Няма да излагаш ума си на поругание, няма да излагаш сърцето си на поругание, няма да излагаш душата си на поругание. Няма да излагаш и тялото си [на поругание]. Не да излагаш ума си на поругание, да учиш криви работи. Не да правиш зло, да излагаш сърцето си на поругание. Като вършиш зло в света, и слагаш душата си на поругание. Не излагайте ума си на поругание, не излагайте сърцето си и душата си на поругание – туй е целта на Новото човечество.

Аз не говоря за съвременното човечество. Ние извиняваме всичките наши погрешки. Съдят се хората. Ние имаме повече съдии, отколкото трябва. Официални съдии има, пък неофициални с милиони има. Отгдето минеш, съдии съдят. Казват: „Ти не мислиш добре.“ Отгде знае той, че ти не мислиш добре? Казват: „ Ти не свириш добре.“ Отгде знаеш ти, че не свири добре? Казва: „Ухо имам.“ Той не знае сам да свири, а ухо имал.

Аз поставям нещата чисто на опит. Аз съм правил опит с музиката. Правил съм опит да свиря при бурно време и да утихне времето. Правил съм опит, когато е ясно времето, и като свиря, да се заоблачи. Един път, два пъти, три пъти, четири пъти съм правил опити и виждам: музиката има влияние. Когато е голяма суша, ще свиря, като молитва ще бъде – ще дойде дъждът. Пък когато е бурно времето, свиря, свиря, и ще се умири. Казвате: „Каква е тази музика?“ Тази музика не може да ви кажа, тя е свещена. Как да ви я кажа? – „Изсвири ни я.“ Не може да ви я изсвиря. Не може да ви дам

изкуството да правите бомби, че после да хвърляте на хората и да ги осакащате.

Какъв морал имат съвременните културни хора, туй култура ли е? Ако вземете културните хора, които правят съд: съдят един виноват човек, който заслужава една плесница, удариш му две плесници – право ли е? Направил една малка погрешка и го наказваме. Ние, съвременните хора, извиняваме големите погрешки, а наказваме малките. Казваме: „Понеже големите не може да се поправят, затова не трябва да се наказват, малките погрешки може да се наказват." Не е право. За една малка грешка голямо наказание не се дава.

В природата няма такива неща. За малки погрешки – малки наказания, за големи погрешки – големи наказания, така е в разумната природа. В природата няма лицеприятие. Между слуга и син в природата няма разлика. Онзи, който е близо до нея, и който е далече, еднакво ги съди. Когато не иска да ги съди, взема всичките прегрешения върху себе си и ги изправя. Все трябва да има някой да страда. В страданието има заместници. Има заместници на страданието. Човек трябва да стане бременен с една идея. Тази идея, за която отговаря, съответствува ли на неговите страдания? Ако за 100 лева се осакатиш и станеш хром за цял живот, заслужава ли? Да станеш сакат за 100 лева. Да се осакатиш и да станеш инвалид през целия си живот, умно ли е това? Трябва да се пазим.

Човек трябва да пази и по никой начин не трябва да осакаща ума си. По никой начин не трябва да осакатява сърцето си и не трябва да вреди на душата си. Туй трябва да бъде едно правило за бъдеще. Не само за нас, но по възможност навсякъде трябва да се стремим да не повреждаме човешките умове. Онзи човек, който иска да работи за човечеството, той трябва да бъде справедлив, защото благото на цялото човечество е наше благо. Човечеството на Земята е цяло, единно, а ние, отделните хора, сме като органи на това човечество. Ако е добре на цялото човечество, и на нас ще ни бъде добре. Ако не е добре на цялото човечество, и на нас ще ни бъде зле. Като се удариш,

боли те кракът и в тази болка вземат участие всичките органи. Дойде здравословното състояние и всичките органи се радват на общото здраве, което съществува в организма.

При сегашните условия, при които живеем, ние очакваме нещо ново. Кое е новото на физическия свят? Новото е всеки ден Слънцето, което изгрява сутрин, и Слънцето, което залязва. Новото на Земята е светлината, която идва всеки ден, и благата, които ни носи. Старото е тъмнината, която идва. Те се редуват.

Има епохи, които са тъмни. Едва сега ние излизаме от една тъмна епоха от милиони години. Едва сега сме на излизане от тази епоха. Безпредметно е да ви разправям как сме попаднали. Историята на Космоса е обширна. Като излезете из съвременното земно училище, вие ще учите тази история. Вие ще видите причините кои са били. Понеже всичко в природата се движи, и ние се движим към някаква цел, ние не знаем къде, но се движим нанякъде. Излизаме от една тъмна зона и влизаме в една светла зона. Когато Писанието казва, че Бог създаде Небето и Земята, и Земята беше неустроена, показва, че Земята е била в тази тъмна зона. Дошло е времето за излизане навън и тогава Бог построил Земята, за да бъдат хората в сегашните времена готови да го разберем. Ако тия хора са слепи, ако тия хора са глухи, ако тия хора не мислят, ако тия хора нямат сърца и души, какво ще разберат от новата епоха, от онзи ангелски живот? Ангелският живот са Божествените блага, които сега идат в света. Те се разнасят във въздуха.

Говорим за наследственост, как се унаследяват благата на майката. Онова дете, което върви по линията на майката, скритите блага на майката се предават на детето. Дете, което върви по линията на бащата, скритите блага на бащата се предават на детето. Не само добрите, но и лошите работи се предават. Лошите работи, скрити в бащата, се предават на детето и скритите работи, които са в майката, се предават на детето, което върви по нейна линия. Всичките добродетели, които се раждат в нашето сърце и всичките хубави

постъпки, които излизат от нашата душа, какво излиза от нас? Ако нещо се роди от нашия ум, какви качества ще предадем? Ако аз със своя ум не може да предам на един човек спокойствие, веселие... Виждам го обезсърчил се, казвам: „Ти си на края на своя тъмен век, след няколко месеца иде нещо ново." – „Откъде го знаеш?" – Не питай отгде го зная и как го зная; но ако след няколко месеца не се случи, тогава може да ме питаш.

Та всичките ония пророци, които са пращани на Земята, защо са дошли? Защо е дошъл Христос, защо дойдоха пророците преди него, защо идат на Земята великите хора, защо идат музикантите, поетите, философите? Мислите ли, че то е произволно? То е план. Тия хора идат да ни забавляват. Има един Промисъл: в туй училище, в което сте, да нямате живот несносен, но [да] имате всички външни удобства. Всичките дървета, които раждат плодовете, реките, които текат, ветровете, които духат, всичките носят блага за човека. Седим и търсим благата извън Земята. Някога като умрем, ще идем в оня свят. Считайте, че тук е раят. Казвате: „Като идем в Небето."

Земята е един рай, но ние не я разбираме. Земята, която Бог създаде, е рай. Че в началото Бог създаде Небето и Земята и втори път ги създаде. Значи тази Земя, която Бог е създал, ние вярваме, че е благо за нас, един рай за нас, ако разбираме. Ако не разбираме, както Бог я създаде, тя е ад. Земята е ад, когато не разбираме Божия план и не ходим по Неговите закони. Но щом разбираме Божия план и ходим по Неговите закони, Земята е рай. Сега за пример, какво ви липсва на вас, да мислите, че Земята е рай? Казвате: „Как може да мислим?" Мислете, че е рай. Какво ми липсва на мене да вярвам, че след като е залязло, Слънцето ще изгрее? – „Отгде да зная?" – На Земята след 12 часа ще опиташ. Даже още сега, като е залязло Слънцето, едва може да ви убеди дали ще изгрее. Ще изгрее, но по някой път попадне тъмен облак в тебе.

Неразположен си. Казвам: Ако вярваш, ще оздравееш! Ние сме наранени, защото се нараняваме. Всякога раните идат, че сме били в тъмнина, тъмнина някъде.

Някой път човек е замислен в нещата и иска в света повече да постигне, отколкото му е дадено. Природата не обича разточителност. Ние трябва да напуснем онази област на разточителността и да влезем в икономиите на природата. Всяко нещо да бъде на място, да няма никакви излишества, да не злоупотребяваме със земните блага. Как ще изтълкувате стиха: „Бог толкова възлюби света" – онзи разумния свят, – че изпрати Сина Си да им покаже един път, по който човек трябва да живее и да използува Божиите блага. Защото в света Бог е вложил Своите блага, в света Бог е вложил Своя капитал и иска да научи хората да живеят по-добре. Ако не живеят добре, този капитал един ден ще изчезне.

Ние остаряваме, по какви причини? Най-първо, старите не знаят защо са стари и младите не знаят защо са млади. Младият трябва да се учи да не остарява. Старият трябва да се учи как да се подмладява. Старият не може да се учи как да не остарява, той остарява. Но той трябва да се учи как да се подмладява. Младият трябва да се учи как да не остарява. Ние казваме, че остаряваме. Че остаряваме – остаряваме, няма съмнение. Като остарееш, ще умреш. Какъв смисъл има смъртта? Подмладяването е вечно, понеже в света хората умират, за да се подмладяват. Учат закона за подмладяването.

А за да не остарява, човек трябва да живее добре. Щом вкуси от доброто и злото, двете неща ги събира, тогава се ражда смъртта. Злото по всеки начин трябва да се избягва. Туй избягване не може да стане без закона на Любовта в света. Ако вие искате да запазите своята младост без Любовта, то е невъзможно. Ако искате да се подмладите без закона на Любовта, пак е невъзможно.

Туй трябва да стане като наука, не само твърдение, но трябва да се опита. Светиите са правили този опит, подмладявали са се. Мислите ли, че онези светии, които са живели по 30 години уединено,

че те са учили закона? Те са внесли Божествения закон, като са придобили онова знание и те са излезли да го предадат на света.

Светиите не трябва да ги представяте тъжни. Те са най-веселите хора, най-жизнерадостните хора. Аз не съм виждал такива весели хора, както светиите. Той не е замислен, но виждаш една душа жизнерадостна, като погледне целия свят, казва: „Тия страдания са временни, страданията са външни. В себе си животът има друг смисъл."

Ако ние, съвременните хора, не може да повярваме в безсмъртието на живота, ако ние очакваме да умрем и ако още приживе не направим да ни се отворят очите да видим онзи свят, който е затворен пред нас, сегашният свят е едно голямо представление. Има една завеса пред онзи, истинския свят и трябва вече да се вдигне тази завеса и да видим онзи свят.

В миналата война изчисляват (във войната от 1914 година между англичани, германци, французи), имало хора, които, като излизали на позицията, играели, не ги ловили куршумите. Имало е около 1000–2000 хора, които, като излязат на позицията, хвърлят куршуми, но никакъв куршум не ги лови. Наричали са ги луди. Ти при най-голямото нещастие да играеш, ще се чудят хората. Казват: „Глупав човек." Мен ми разправяше един български капитан, във Видинско било, във време на войната, пратил генералът един войник до него, да му даде една заповед. Тръгва войникът и всичките сърби стрелят по него. Той върви полекичка, те стрелят, той върви полекичка, те стрелят, но куршумите не го удрят. Минава преспокойно, цял час го стрелят и нито един куршум не го удря. Нито ляга да се скрие, върви, като че не се отнася до него. Този човек има вяра в себе си, погълнат е с една идея в Божественото. Погълнатите хора с идея, тях куршум не ги хваща. И да мине куршумът, само ще пробие шинела. Разправят за един, който ходил на война, но не е влизал в сражение, турил шинела си встрана и накарал другарите му да стрелят 50–60 куршума. Като се връща в къщи, казва на жена си: „Виждаш ли колко куршума са

пробили шинела ми?“ Не трябва да бъдем такива герои, само шинела ни да стрелят. Доста умен българин, 50 куршума минали през шинела му, но него никой не го засегнал.

Ние, съвременните хора, сме повикани на едно голямо представление и ние се отличаваме с краен скептицизъм. Казвате: „Кой знае дали има някаква реалност.“ Ще ви приведа онзи пример на един английски лорд, който имал 500 длъжници, доста крупна сума дадена. Той дал обявление във вестниците: „На еди кой си ден, на еди кой си час, който от длъжниците ми дойде, ще му простя дълга.“ На уреченото време, събрали се 499 длъжника пред къщата му отвън, разсъждават какви са намеренията на лорда. Решават, но никой не влиза вътре. Идва един беден човек и пита дали е тази къщата на лорда. Хлопа на вратата, отварят му, влиза вътре. Казва: „Защо идете?“ – „Четох във вестниците, че който дойде, ще му простиш дълга.“ Гледа на часовника си лордът, като англичанин, и от 500 души един се намерил, който повярвал, че лордът е искрен в намеренията си. Съвременната наша вяра е 1/500. Така е според англичаните, те са търговци, реалисти са.

Какво е заставило Христа, като срещнал този, слепия човек, да се спре при него и какви са били мотивите да му отвори очите? То е дълга история. Разправят за Буда, че дошли един ден много видни хора и той не ги приел, че е занят. След малко дошъл един беден човек, Буда го приел любезно. Учениците питали: „Учителю, защо другите не прие, а този прие?“ Буда дал едно изяснение: В миналото, преди хиляди години, този беден човек направил на Буда една голяма услуга – пожертвувал се заради него. И вследствие на това, затова той му направил тази услуга. А от тези, видните хора, никой нищо не е направил заради Буда. Та нямало какво и той да прави заради тях.

Всеки човек, който [се] е пожертвувал заради нас, може и ние да направим [това] заради него. Който нищо не е направил заради нас, какво ще направим ние? Законът е същият. Сееш нещо в полето – ще даде. Не сееш – няма да даде. Божественото добро е, което прилагаме

в света. Добрата мисъл, която ще посеем в своя ум, доброто чувство, което посеем в нашето сърце и добрата постъпка, която посеем в нашата душа, тия неща ги сеем и те ще дадат за бъдеще плод у нас. Най-първо човек прави добро на себе си. Като внася светли мисли в ума си, веднага ще роди хубави плодове. Правиш добро на другите хора, но ти ще посееш в твоето сърце. Казвам: Всичко онова, което правим в света, ние го посаждаме в себе си и първи ще опитаме плодовете на Божествените блага в нашия живот. То е радостта.

Колкото повече светли мисли посаждаш в себе си, колкото повече светли чувства посаждаш в сърцето си, колкото повече светли постъпки посаждаш в душата си, толкова животът става по-благ, по-блажен. Ние така не го разбираме. Разбираме го много механично. Казваме: „Господ да бъде милостив към нас." Нима майка ни не е милостива към нас, нима баща ни не е милостив към нас? Че баща ми е пожертвувал живота си, за да се родя аз, майка ми, която [се] е пожертвувала за нас, какво може да ни дадат повече? Те са дали вече. Аз какво съм дал? Аз трябва да се отплатя за тази жертва, която баща ми е направил и която майка ми е направила. Какво искаме от Господа още? Ние, съвременните хора, трябва да се отплатим, малко признателност трябва.

Казвате: „Дали има съдба?" – Оставете съдбата в света, ние не се нуждаем от съдба, дали ще се съдят хората. Ако е за съдба, викайте Моисея. Аз се интересувам ще бъдете ли [с] Любов посрещнати в невидимия свят. Вие, които заминавате за другия свят, този свят е тук. Вие, които се връщате от лозето и лозето никакви плодове няма, ако не носите поне една кошница с грозде, или череши или други плодове, кой ще ви посрещне? Ако носите грозде, всеки ще ви посрещне. Та казвам: Нашите кошници трябва да бъдат пълни с череши, круши, грозде, ябълки и да занесем на нашите приятели от онова, което сме работили на Земята. „Така да просветнат делата ви пред человеците, щото като ги видят, да прославят Отца вашего, Който е на Небеса."

Една цяла идея има скрита в Любовта. На пръв поглед вас може да ви се вижда, че е много трудно. Вие досега сте се трудили да угодите на хората. Желая, ако някой е могъл да угоди на хората, да дойде и да ми разправи. Аз, който се старах да угодя на хората, не можах. Разбрах две неща: Ако искаш хората да бягат от тебе, давай им пари назаем. Ако искаш хората да те търсят, имай да им даваш, вземай пари от тях. Всички се интересуват, молят се да не умреш. Като имаш да им даваш, молят се за тебе да не умираш. Като имат да вземат от тебе, те да ти дават, казват: „Да умре, да се отървем." Които имат да вземат от мнозина, които има да им дават, се молят да умрат. Който иска да живее дълго време, да извади тефтерите си, да обяви във вестниците, че прощава на тия, които имат да му дължат. Да каже: „Прощавам дълговете на всички." Веднага всичките ще се явят. Да каже: „Ето полиците, накъсвам ги." Това е законът на подмладяването.

И тъй, всичките задължения, кой каквото има да ни дава, да скъсаме полиците. В „Отче наш" е казано: „Прости нашите грехове, както ние прощаваме на нашите длъжници." Бог постоянно прощава. И ние като Него ще прощаваме. Бог не ни държи отговорни за онова, което сме направили. Той иска да изведем една хубава поука, да проявим Любовта. Във всяка погрешка имаме условие да проявим по-голяма Любов, отколкото без погрешка. Погрешките, които правим, да станем герои – да ги поправим с Любовта, че и невидимият свят да се радва. Христос казва, че за всеки грешник, който се кае, който поправя погрешките си, става голяма радост в ангелския свят горе. Не за праведник, но за грешник, който се оправя, става радост. Да се радваме. Имаме условия да станем видни. Според мен всеки един, който изправя живота си, е виден вече. Всички мислят заради него.

„Иди и се умий." Аз казвам: Идете сега и се умийте във водата на Любовта. Вярвайте в Любовта.

Вие най-първо не вярвате в Любовта. Нима вашата крава, която ви дава мляко, няма Любов към вас? Нима онази ябълка, която изядате, няма Любов към вас? Нима онази круша, която изядате, няма

Любов към вас? Нима онзи хляб, който изядате, няма Любов към вас? Не се лъжете. Това е Любов. Храната, която приемаме, е Божията Любов. Във всичките плодове е скрита Божията Любов, която се проявява. Въздухът, който дишате, то е Божията Любов. Светлината, която приемаме, е Божията Любов. Този параход, на който пътуваме, е Божията Любов. Животът в нас който тече, това е Божията Любов. Защо да не благодарим на Бога? Ние носим някаква външна философия. Казваме: „Къде е Господ?" Животът в нас от Бога иде, светлината от Бога иде, всичките блага, които чувствуваме, добрите мисли, добрите желания, добрите постъпки, всичкото иде от невидимия свят, или от разумния свят.

Времето беше облачно и от невидимия свят като знаят, че ще говоря върху туй, проясни се времето и Слънцето грее. Към края облаците се оттеглят. Решете в себе си. Вие досега сте се влюбвали в парите. Най-хубавото нещо, което виждам във вас, то е вашето влюбване. Единственото нещо, което ме радва, то е влюбването. Защо да не можете да се влюбите в някого, което иде по същия начин? Вие считате, че то е нещо глупаво. Не, най-разумното нещо е това. Отпосле, когато разлюбите, то е глупавото нещо, което сте направили. Любовта е вечно подвижна.

За бъдеще всичката наша радост ще бъде само делата на Любовта в света. Само мисли, които са дошли по закона на Любовта, те остават, само добрите чувства, които са дошли по закона на Любовта, те остават. Всичко в света, което е дошло по пътя на Любовта, то остава, то ще ни радва. И в Небето, като се научим, ще видим любовните работи. Когато вие обичате някого, как се раждат във вас хубавите мисли? Майката само с Любовта става бременна. Ако нямаше Любов, тя никога не би станала бременна. В Любовта ние сме готови на всички жертви. Без Любов на никакви жертви не сме готови, трябва насила законът да работи.

Та казвам: Ние сме в епохата, когато искат не със закон да ни накарат, но доброволно да възприемем пътя на Любовта, понеже е

един от най-светлите пътища. Всичките тия дрехли умове, които имаме, всичките дрехли сърца и души, всичко, като приемем Любовта, ще просветне, ще просветнат лицата ни, сърцата ни, умовете ни, душите ни, както ангелите. Защо да не се радваме?

Смущавате се сега, трябва ли да излизаме вън от София, да се евакуираме? Накъде да идем, къде да бягаме? Аз ви препоръчвам селото на Любовта. По кой път да тръгнем? По пътя на Любовта. С какви мисли? С мисли, добити по пътя на Любовта. С какви чувства? С чувства, добити по пътя на Любовта. Всичко в света по Любовта да бъде.

Идете при Любовта и се върнете назад. Умийте се и като прогледнете, елате да помагате в света. Някой казва: „Аз вече на Земята не искам да се върна.“ Някои искат да се освободят от Земята. Като идем в оня свят, трябва да се върнем да помагаме на света. Има нужда от помощници. Добри работници трябват на тази Божия нива, че да се превърне цялата Земя на един рай. Писанието казва: когато се върнем така умити в Божествената вода на Любовта, тогава ще имаме един нов свят, дето Правдата ще царува на Земята. Хората ще бъдат братя и сестри, ще гласуват на Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила.

Молитвата на Христа е била: „Отче Наш, гдето съм Аз, да бъдат и те.“ Всички да бъдем, гдето е Христос, понеже Той представя любовния свят – да бъдем в този любовен свят. Той е тук.

„Добрата молитва“

18-а беседа, държана от Учителя на 14.II.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ПРИЯТНИ НА БОГА

„Добрата молитва“
„Ще се развеселя“

Ще прочета само няколко стиха от 14-а глава от Евангелието на Матея, от 15-и стих нататък.

„Духът Божи“

Сега всички искате да чуете нещо. Но има неща, които могат да се чуят, но остават неразбрани. Има неща, които могат да се разберат и пак остават недоразбрани. Обикновените неща, които често се повтарят, се втръсват на хората. Когато някой човек постоянно ти повтаря една и съща погрешка, че ти това си направил, онова си направил, най-после казваш: „Да се махне този човек от главата ми.“ Когато учителят постоянно казва на ученика си, че е неспособен, не е даровит, най-после на ученика се втръсват думите на учителя и той казва: „Да се махна от главата на този учител, да се освободя от него.“ И съвременните хора казват: този лош, онзи лош, това било лошо, онова било лошо. Няма някой да ти каже нещо добро, но все отрицателни работи говорят.

Какво ще кажете, ако някой би ви запитал за отношението между електричеството, между атомите или между прашинките, или разстоянието от Полярната звезда до Земята? Ще ви кажат, че за всичко това са правени измервания, една четвърт милиони пъти по-големи или по-малки линейни измервания. Ние казваме, че някои неща са големи, а някои са малки, но това са относителни неща. Няма абсолютно малки или абсолютно големи неща – това са все относителни величини. Малко е това, което стои далеч от нас. Голямо е това, което е близо до нас. Колкото е по-далеч нещо от нас, толкова е по-малко. Колкото е по-близо, толкова е по-голямо.

Казват за нещо, че има известно математическо отношение. Какво е отношението между двама души? За да се намери отношението им, трябва да се направи една проекция. Те се хващат за ръцете и образуват една права линия. Следователно правата линия е отношението между две разумни същества, които се сдружават, за да свършат една работа.

Казват за някого: „Той е организиран човек." Това значи, че човекът е в движение. После казват, че той е разумен. Значи той е не само в движение, но е производителен, във всяко нещо има резултат, осмисля всяко нещо. Един цигулар свири така, че всички остават доволни от него. Всяка енергия, всяко движение на лъка е на мястото си.

Като гледам светлината в природата, за мене тя е един разумен акт. Аз виждам хиляди разумни същества, които взимат участие в светлината. Аз гледам на растенията като на разумни същества. Затова, като видя едно посято семе в земята, радвам се. Радвам се, защото това е един разумен акт. Аз се радвам, когато семето расте, цъфти, връзва и плодът му зрее, защото в тези процеси виждам разумни актове. И най-после, като вкуся плода, най-много се радвам.

Ние разделяме процесите, но това [не] са отделни процеси. Казваме: този е млад, този е възрастен, този е стар. Така не се разглеждат процесите. Младият е на мястото си, възрастният е на мястото си, старият е на мястото си. Животът е на мястото си и смъртта е на мястото си. Това са полюси, които вие не разбирате. Като не ги разбирате, вие се страхувате. Смъртта съдържа неизявени богатства, а животът съдържа изявени богатства. Като се роди, човек отваря касата си. Като умре, той затваря касата си, нищо на никого не дава. Не мислете, че умрелият няма богатства. Големи богатства има, но не иска да дава. Следователно когато ми кажат, че някой умрял, аз казвам: – той е затворил богатството си. Той не съчувства на никого и казва: „Пет пари не давам за тези хора. Не искам да зная за тях." Когато ми кажат, че някой се е родил, казвам: Той отваря кесията си и

започва да раздава: 5, 100, 1000, 2000 и повече лева. С раждането се започва цял процес на даване.

Та сега гледам, вие сте се изпоплашили от смъртта. Казвам: Сега смъртта си е затворила касата, но иде един голям банкер, който отваря касите и всеки може да си вземе колкото пари иска. Няма защо да се плашите. Иде старият, най-добрият банкер, той отваря всички каси. „Къде е той?“ – Идете при него сами да се запознаете, няма какво да ви разправям аз. Ще отидете при него, ще се запознаете, ще направи договор. Някои искат да знаят името му. Той взима участие във вашия живот. Той иска да знае жените и децата ви здрави ли са, имате ли къща, имате ли ниви. Той се интересува от всичко. Ето един банкер, който взима участие във вашия живот. Нали искате да се запознаете с него?

Сега, има много работи, които могат да ви се говорят. Да кажем, че искате да преброите един милион. Знаете ли колко време ще ви отнеме? Ако броите по 10 часа на ден, ще употребите цял месец, докато преброите един милион. Представете си, че вземете един човешки косъм, който е една десета част от милиметъра на дебелина и го увеличите един милион пъти – той ще стане 100 пъти по-дебел, отколкото е в действителност. Ако увеличите една муха милион пъти, тя ще стане голяма 7 километра в дължина и 7 километра в широчина. С нея ще може да се покрие цяла София и предградията ѝ. Вие нямате ясна представа какво нещо е да увеличите един малък предмет милион пъти, а при това говорите за билион. Ако увеличите един косъм милион пъти, знаете ли колко дебел ще стане? Той ще стане 8 пъти по-голям от земния диаметър. Ако пък една муха увеличите един билион пъти, тя ще стане 7 пъти по-голяма от Слънцето.

Това са математически изчисления. Като нямат работа, понякога математиците си правят такива изчисления. Често се запитват кое е най-голямото трицифрено число. Какво число ще се получи, ако умножите числото 999 три пъти само на себе си? Някой не е [ли] правил това изчисление? Ще се получи 364 милиона и 693 хиляди.

Ако това число се нареди по единици, ще заеме 1848 и пет десети километра пространство.

Сега хората искат да знаят много работи. Ако ви питат по какво се отличава един философ, какво ще отговорите? Философът се отличава по три неща. Той има отпред на главата си издатини. Религиозният човек пък има горе на главата си 9 издатини. Красивата мома има пък красиви очи, красив нос и красива уста. Силният човек по какво се отличава? По своите мускули. Краката и ръцете му са мускулести. Той е силен. Тъй щото, като говорите за философа, ще знаете, че той има в мозъка си две издатини и постоянно мисли за причини и последствия на нещата. Ако философът осиромашее, той постоянно мисли за причините на осиромашаването, дали се крият в майка му или баща му, в дядо му или баба му. Какво от това, че знае причините? Някой счупил стомната си и знае, че някой го бутнал, стомната паднала от ръката му и се счупила. Какво от това?

Сега всички ние се връщаме към миналото и се питаме как е станало, че стомната се счупила. Това значи: какво е станало, че човек е съгрешил? Ще кажат, че първите човеци – Адам и Ева, яли от забранения плод и сгрешили. Има и друго разрешение. По-добре ли щеше да бъде, ако Адам и Ева не бяха яли от забранения плод? Ева ако не беше яла, щеше да остане и досега неоформена пъпка. Като яде, тя цъфна [и] даде плод. Със съгрешаването стана нещо от нея. Иначе щеше само да цъфне, без да узрее. Хората са чудни, когато говорят за съгрешаването на първите човеци. Ще кажете, че аз насърчавам греха. Не го насърчавам. Това е един закон, който накара Ева да яде. Има нещо в нея, което я накара да яде без позволение. Тя си казваше: „Защо да не ям? Имам право да ям от този плод. Защо от всичките плодове да ми се позволява, а от този да не ми се позволява? Ще ям именно от този плод.“

Казвате, че нищо не може да се направи. Това е по човешки. По човешки може и не може, но в природата всичко може. Това е закон. В човешкия живот може и не може, но в Божествения живот всичко

може. Ако става въпрос за грях, ти разсъждаваш по човешки. В Божествения свят грях не съществува. Грехът, сиромашията съществуват само в човешкото разбиране. Ако имаш едно шише, което съдържа едно кило вода, ти го пазиш с четири очи, да не го изпият хората. Но ако имаш едно езеро, стотина километра дълго и широко, какво ще се безпокоиш, че ще изпият водата му? Че дошло някое говедо или този или онзи да пият, ще ги дадеш ли под съд? Ще пият колкото искат и пак няма да се забележи нищо. Интересно е, че след всичко това съвременните хора говорят за свобода.

Радвайте се, че Истината ви дава свобода да мислите. Като направиш една погрешка, радвай се. И като поправиш погрешката, радвай се два пъти повече. Това е закон. Трябва ли след това да плаче, че направил една погрешка? Това е неразбиране.

Да допуснем, че ти имаш една кошница ябълки. Ако ти или жена ти, или синът ти или дъщеря ти изяде ябълките, ще си доволен, защото ги обичаш. Но ако ги изяде някой, когото не обичаш, ще бъдеш недоволен. Какво означава това? Бог, Който е създал всичко, на Когото всичко принадлежи, не гледа така. Той не е пристрастен, не гледа на един по един, на друг – по друг начин. В Бога има хармония. Но ние, като се отдалечаваме от Бога, казваме, че това не е на мястото си или онова не е на мястото си. И правим въпрос за нещата. Това е от човешко гледище. Обаче от Божествено гледище нещата стоят другояче.

От човешко гледище, ако имаш да вземаш от някого, имаш право да го дадеш под съд. Но от Божествено гледище, колкото ти е взел, толкова още трябва да му дадеш. Ако е взел 10 000 лева от тебе, дай му още толкова. Ако е взел един милион, дай му още толкова. Давай на човека да се наяде. Как може така? Може, това е Божествено. Божественото подразбира давай, а човешкото – вземай. Сега ние сме се научили само да вземаме. И това не е лошо.

Ние чакаме последния ден, последната тръба да затръби и да възкръснат мъртвите. Къде ще се съберат всички мъртви от

памтивека досега? Къде ще се съберат всички мъртви от времето на Адама досега? Невъзможно е всички умрели от времето на Адама досега да възкръснат и да се съберат на Земята. Няма да има място за вас. Да се мисли така, това са детински работи. Да възкръснат стотина–двеста души, да видят Христа, разбирам. Но не трябва да се мисли, че всички могат да възкръснат. Да бъде детето в първо отделение и да мисли като дете от първо отделение, това е на мястото си, не е лошо, но възрастният да мисли като детето, не се позволява.

Сега да не се спираме върху погрешките, защо е счупена стомната. Въпросът остава неразрешен. Защо се създава стомната – и този въпрос остава неразрешен. Защо грънчарят създава грънците? Този човек гладувал дълго време. Като не знаел нито да оре, нито да свири, най-после намерил калта и си казал: „Не мога ли от тази глина да правя нещо?“ Като мислил дълго време, най-после направил от тази каша една стомна. Аз се радвам на умния човек, който е направил стомната. Ти употребяваш стомната, но си казваш: „Виж този човек с какви работи се занимава.“ И цигуларят е станал цигулар от зор. Като гладувал известно време, и видял, че не може да оре земята, това не може да направи, онова не може да направи, току взема цигулката и започне да свири. Като се научи да свири, викат го на една сватба, на друга сватба, тук му ръкопляскат, там му ръкопляскат и току виж на вечер по 10 000 лева изкарал. Това не е малко. Ще кажете: „С какво се занимава този човек?“ С хубаво нещо се занимава. Като раздвижва въздуха, той произвежда особени трептения и препраща тези звукове в душите и в сърцата на хората. Те го слушат и са доволни от него.

Срещате някоя религиозна мома и всички ще я нарочат. Защо? Че се червисала. Нека се червисва. Лицето е нейната къща. Нека си маже къщата. Тя се причесва, туря си добре забрадката, украсява си пръстите, иска да направи добро впечатление на хората, да я харесат. Защо ще я съдите? Хората са станали много дребнави, готови са да се съдят едни други. Ако Бог украсява толкова много пеперудите, защо

и хората да не се украсяват, да се кичат с пръстени и със скъпоценни камъни? Те искат да бъдат жълти, изпити, да минават за светии. Някои ще постят, да бъдат приети в онзи свят. Не е добре да се пости безразборно. Ако постът има за цел да усили вярата, има смисъл. Не да пости човек, за да икономисва, да стане богат – този пост не е на мястото си. Не измъчвайте тялото си. Някой яде много, измъчва тялото си. И това не е на място. Някой измъчва ума си, ще разрешава философски въпроси. Не измъчвай ума си, тези въпроси не са за твоя ум.

Един ден всички хора ще се ползуват от своите резултати, от своите взаимни трудове. Има една взаимност. И в човека вътре има една взаимност. Всички въпроси не се решават само с една способност. Ред способности има, които взимат участие при разрешаване на въпросите. Някой човек е музикант, но в музиката влизат десетина способности. В музиката влизат много чувства, много сили, сложен въпрос е тя.

Като гледам как свирят различните музиканти, виждам, че те правят различни движения: един се навежда на дясната си страна, друг – на лявата, трети – напред. Тези движения не са произволни. Гледаш едно цвете, приятно ти е. Ти взимаш участие в движенията на неговите листенца, цветове. Така и при свиренето на някой, ти можеш да взимаш участие в неговите движения. Това и на тебе ти става приятно. Това е гимнастика. Но ако разглеждаш движенията механически, ти нищо не можеш да разбереш.

Ако обичаш цветето и го разбираш, и то ще те разбере. Ако разбираш цветето, то ще ти даде от своето ухание. Не го ли разбираш, не дава нищо от своето ухание. Ако си болен, но обичаш цветята, като отидеш при тях, ще оздравееш. Ако не ги обичаш и разбираш, не само че няма да оздравееш, но болестта ти ще се увеличи. Има дървета, които ако обичате [и] отидете при тях с Любов, те ще ви дадат изобилно от своята енергия. Често хората отиват в горите и казват: „Дървета са това.“ Те се отнасят небрежно към тях. Ако

отношенията ви са добри към дърветата, те ще подобрят вашето здраве, ще подобрят умственото ви развитие, а даже ще помогнат и по отношение на религиозния ви живот. Има дървета, които са по-религиозни даже и от хората.

Ще кажете, че това е противоречие. Това е само твърдение, не е още доказано. Какво ще кажете за онова дърво на живота? Какво ще кажете за онова дърво за познаването на доброто и злото? Нали и до днес още хората се учат от него, да различават доброто от злото?

Та, първото нещо във века, в който живеем, е да се освободим от мислите, които безпокоят ума ни. Има много безполезни мисли, които не са необходими. Всеки ден четете вестниците, но в тях има неща преувеличени, не са всички неверни, но са преувеличени, и то доста преувеличени. Има една Истина, която човек трябва да я познава и да се ръководи от нея.

Мнозина казват: „Ние познаваме Вселената." Вие познавате Вселената такава, каквато е била първоначално, преди хиляди и милиони години, а не такава, каквато е днес. Каква е днес, ще я знаем след милиарди години. Светлината, която виждаме от една звезда, е светлината, която е излязла от преди милиони години. Каква е светлината ѝ днес, не я знаем. Същото може да се каже и за Земята. Каква е Земята днес, не я знаем. Ние я изучаваме такава, каквато е била преди милиони години. В бъдеще ще я изучаваме такава, каквато е днес. Може да има напреднали същества, които познават Земята такава, каквато е днес, но те са малцина. Ето защо, когато хората казват, че Земята е лоша, те я имат пред вид в нейното далечно минало. Когато се прави, една къща красива ли е? Не е красива. Като я съгради, измаже отвън и отвътре, като се мобелира, къщата става приятна. Тогава ти е приятно да я гледаш. Докато се строи нещо, всичко е разхвърляно. Защо ще гледам как се е строила къщата? Земята още се маже, не е завършена напълно. Отвън още тя не е замазана с калта на Любовта както трябва. Тепърва има още да се маже.

Сега вие ще ме питате какво е казал Христос преди 2000 години. Че какво е било съзнанието на тогавашните хора? Едно време Христос е говорил на глухи хора, които много малко са чували. Той им е говорил повече с притчи. Казва Христос: „На тях още не е дадено да разбират тайните на Царството Божие."

Ако вие не можете да разберете отношението на красотата към човека, отношението на доброто към човека, на чистотата и на разумността към човека, какво друго ще разберете? Те имат отношение към сегашния живот, към Любовта. Те не са фиктивна сила, но сила, която иде в света да уреди всички отношения, които съществуват между хората, между най-дребните същества и буболечици. Те имат пред вид да изгладят всички отношения между живите същества, да ги направят хармонични.

Сега вие искате да имате много пари, да имате милиони. Ако аз съм на ваше място, бих искал да имам само един наполеон в джоба си, но той [да] има свойствата като нещата от приказките на „Хиляда и една нощ". Като отида до една бакалница да купя нещо, разваля наполеона, купя си каквото ми трябва и като бръкна в джоба, пак наполеонът е на мястото си. Отивам да си купя дрехи, разваля наполеона, но като се върна вкъщи, той пак е в джоба ми.

Това не може да го вземете буквално, но то се отнася до друг един свят, а не до физическия. Във физическия свят нещата са поставени другояче. Учениците, които изучават математиката, не вярват в този наполеон, но онези, които разбират свойствата на единицата, ще я държат постоянно в джоба си. От това гледище, математиката не е трудна наука. Докато единицата е в джоба ти, всичко ще знаеш. Щом единицата не е в джоба ти, нищо няма да знаеш. Мислите ли, че който има една ябълчна семка и я посади в земята, след няколко години няма да има достатъчно ябълки? Ако е разумен, ще има много ябълки. Разумност трябва в света. И Бог е създал човека за разумното. Всички хора са слуги, които помагат за подобрението на живота. Всеки човек, в каквото и да е отношение, е

работник. Като видите един бръмбар или една пеперуда, не казвайте, че са дребни същества, но гледайте на тях като на работници. Че и водата е една работничка.

Та казвам: Новият начин на мислене изисква нов ред на живота. Мислите ли, че ако един беден човек сте го обидили 10 пъти и след като стане министър, ще ви услужи? Ни най-малко. Той ще помни, че сте го обидили 10 пъти и ще ви отговори по същия начин. Обаче ако, като беден, сте му направили 10 добрини, и той ще ви отговори по същия начин, и ще ви бъде признателен. Та, когато казвате, че животът е лош, отговарям: Обидили сте министър, той ви познава и ви отговаря със същото.

Не обиждайте никого. На никого зло не правете и за никого зло не говорете. Казвате, че някой човек е лош. Не казвайте, но кажете, че този човек не си е свършил работата добре. Казвате, че някой цигулар е лош. Не казвайте така. Никой цигулар не иска да свири лошо, но или времето е влажно, или струните не са добри, или лъкът има някаква повреда, или самият цигулар е нещо неразположен. Някои цигулари са любимци на публиката, а някои не са. Как ще свири такъв цигулар? Публиката е шило за него. Който свири добре, той е любимец на публиката. Който не свири добре, публиката не го обича.

Вие не можете да бъдете религиозен човек, ако не ви обичат. Вие не можете да бъдете добър философ, или добър поет, или добър работник, ако хората не ви обичат. Без Обич няма постижение. Ако нямате едно Божествено разположение, ако нямате Обич в себе си и предизвиквате Бога, мислите ли, че ще имате някакви постижения? Ако критикуваш Бога, как мислиш, че ще те благослови Той? Отде накъде ти, който нищо не знаеш, имаш право да критикуваш Бога? Ще седнеш и ще благодариш за всичко, което ти е дадено. Ама еди-какво си казали философите. Остави философите настрана. Какво знаят те? Философът има два рога. Трябва единство в нещата. Не че не уважавам мнението на философите, но тяхното мнение не е меродавно. Те не са били при създаването на света, не знаят нищо.

Той не е участвувал на Земята от преди милиони години, да знае какво е ставало, но дошъл на Земята едва от 45–50 години и ще дава мнението си за неща, които са станали хиляди и милиони години насам. Ама чел някакви книги от библиотеките. Всеки може да чете такива книги. Никой философ не е авторитет по тези въпроси.

Казвате: „Знаете ли какъв огън ни гори в главата?“ Че кой ви е крив? Защо го подклаждате? Ако лятно време подклаждате силен огън, разбира се, че ще ви стане горещо. Не подклаждайте чрезмерно огъня. Има една философия в живота. Тя е следната: В един съд можеш да носиш най-много толкова вода, колкото той събира. И в един съд можеш да носиш такъв огън, колкото той може да издържа. Носиш ли по-голям огън, отколкото той може да издържа, ще се стопи. Има известни енергии, известни материали, от които можем да направим някаква течност и да ги носим спокойно. Всеки човек носи това, за което е подготвен.

Някои хора искат да видят ангел. Това е невъзможно. За да видиш един ангел на Земята, ти трябва да се преустроиш. Енергията, която излиза от ангела, е толкова мощна, че ти не можеш да издържиш. Ти ще се простреш на земята. Искаш да го прегърнеш като човек, но това е невъзможно. Ти трябва да стоиш далеч от него. Ангелът минава от една слънчева система в друга, той сам пропътува пространството. Той минава милиардите километри така, както човек няма понятие. Човек няма представа какво нещо е ангелът. Когато ангелът иска да провери нещата, да изучи нещо, той сам пътува от една планета в друга и там получава това, което го интересува. Той отива на Сириус и се връща. Отива на Полярната звезда и се връща. Колкото бързо и да пътува, все пак има едно различие в знанията му от това, което сам е видял в момента, и това, което се е изменило. И той употребява известно време, докато отиде на една планета и се върне назад.

Човек трябва да има широки възгледи в живота. Ние трябва да благодарим, че сме се родили на Земята, че сме дошли да учим. Вие

гледате един бръмбар и казвате: „Бръмбар е това.“ Но бръмбарът благодари за положението, в което се намира, и казва: „Господи, благодаря за това, което си ми дал. Дотук ми стига, само да проуча това, което ми е дадено.“ Като стане недоволен от своята форма, той казва: „Господи, искам друга форма да ми дадеш, друго нещо да уча.“ И молбата му се чуе, той се превръща в друга форма.

Сега вие сте дошли във формата на човек, но има още милиони форми, през които трябва да минете. Докато не проучите тези форми, в които живеете, няма да минете в друга форма. Всяка форма има свои възможности, които трябва да се използуват. И бръмбарът има свои възможности за развитие. И сегашните хора имат свои възможности, чрез които се развиват. Добре е да имате такива знания, че каквото кажете, да стане. Ако времето е облачно, да кажете да се изясни, и то да се изясни. Или, ако искате да се заоблачи, да стане облачно. Или кажете цветята да цъфнат, и те да цъфнат. Но какво знание е това – казвате да стане топло, не става. Казвате да цъфнат цветята, не цъфтят. Казвате да стане това-онова, но нищо не става. Това още не е знание. Ако вие обичахте Бога както трябва, Той щеше да отговаря на вашия зов. Понеже не Го обичате, Той не ви отговаря. Човек не върви по пътя, който Бог му е определил.

Сегашните хора искат една религия, една наука, в които Бог да върви по техния ум. Та те и досега са свободни. Бог е оставил хората свободни, да правят каквото искат. Забранил ли им е да вършат своите желания? Аз си представям човешките желания във форма на животни и Бог търпи всичко. Кой е видял Бога във всички форми, които е създал? Кой в каквато форма Го види, такъв е Той. Значи, Бог е дал свобода на всички хора да мислят, да чувствуват и да постъпват както искат.

Често се запитват какво нещо е човекът. Само когато обичаме човека, ние ще имаме ясна представа за неговия образ, за неговия ум, за неговото сърце. Само тогава ще разберем какво нещо е човекът. Гледаш един човек, но затворен е, не разбираш неговите нужди. Ти

минаваш край него и казваш: „Да си носи товара!“ Не, кажи му една сладка дума. Загубил се е човекът в гората, попитай го какво иска. Кажи му: „Братко, какво искаш?“ Или виждаш, че този човек е гладен, три дена не е ял. Кажи му: „Братко, имам малко хляб, мога да ти дам.“ Човещина е това. Всички гледаме картини в живота, без да се трогваме и всеки иска да бъде богат, да заповядва.

Не е лошо да заповядваш, но да заповядваш с Любов е едно нещо, да заповядваш без Любов е друго нещо. Като заповядваш с Любов, има един резултат, като заповядваш без Любов, има друг резултат. Ако ти даваш пари назаем като банкер с висока лихва, всички ще те намразят, ще те нарекат кожодер. Ако пък даваш пари назаем като един богаташ, без никаква лихва, всички ще кажат: „Ето един добър човек.“ Казвате: „Къде ще му отиде краят?“ – Къде ще му отиде краят? И който е много добър, умира, и който е много скържав, пак умира, но къде отиват двамата? На две различни места. Единият отива нагоре, а другият отива надолу. Единият, като богатия, отива в ада, а другият, сиромахът, отива в лоното на Авраама, при добри условия. При Любовта цялата природа е отворена за нас и ние се радваме на живота. Без Любовта цялата природа е затворена за нас. Повечето хора са в ада, в гладорията, в сиромашията, в болестите, в страданията, в недъзите и т.н.

И тъй, като дойде Христос, какво ще ви учи? Христос ще ви каже: „Изпълнете волята на Отца Ми, както Аз съм я изпълнил и както сега я изпълнявам.“ Всички трябва да служим на Бога. Той е съвършен и ние трябва да бъдем съвършени. Да се откажем от себе си и да служим на Бога. Какъв ще бъде светът тогава? Светът ще бъде много добър. Караници няма да има, убийства няма да има. Тогава ще има висока култура, музика ще има, хубави къщи ще има, театри ще има, всичко ще има. Тогава няма да има никакъв недоимък.

Някои мислят, че и този живот щял да стане скучен на хората. Те питат какъв ще бъде крайният предел. Предел има само в злото. В доброто предел няма. Недоволство има само там, дето злото

присъствува. Това е закон и така трябва да бъде. Ако няма предел, злото не би могло да се поправи. Всеки предел показва, че злото у нас трябва да се поправи. Какво правят някои хора? Когато имат да вземат даже 10 лева отнякъде, помнят и записват името в тефтерчето, да не забравят. Когато имат да дават, не помнят.

Ето какъв е законът: Ако една жена иска да живее по-дълго време, трябва да обича мъжа си и да му услужва хубаво. Ако жената е лоша, мъжът ще иска по-скоро да я махне от него, да си замине. Ако жената му готви хубаво, ако го посреща любезно и му говори мекичко, той ще каже: „Да я поживи Господ, да поживее по-дълго време." Някои жени са недоволни от мъжете си и казват: „Да се махнат тези мъже!" Така те осакатяват живота си. Всяка жена трябва да говори любезно и мекичко с мъжа си.

Сега вие ще ми възразите: „Ти бил ли си на наше място, да знаеш как се говори нежно с мъж?" Влизам в положението ви, разбирам ви, не казвам, че е лесно. Геройство се изисква за това. Ще кажете, че това е много мъчна работа. Възможно е, но аз ви говоря за онези разумни отношения, които трябва да съществуват.

Ние се приближаваме към една епоха, в която се изисква разумност. Ако четете цялата Библия, ще видите, че разумността е, която трябва да вземе първото място и връх. Спокойствие се изисква за това. Като ви гледам лицата, виждам, че не сте спокойни. Това не е спокойствие. В очите на спокойния човек се изразява красотата. В очите му се чете радост. Вие още живеете с мрачни мисли. Често мъжът казва за жена си: „Тази грозотия ме измъчи." Същото казва понякога и жената за мъжа си. Това са неразбрани думи. Шишето, като се счупи на части, става опасно. Докато е здраво, то е добро. Съберете частите му и то пак ще стане добро.

Не чупете живота. Счупеният живот в своите части става опасен. Като съберете частите му, той става красив, като плод, като една нова дреха, като една ценна монета. Целокупността на живота носи всички хубави работи. Мъчно е, наистина, в големите смущения, вътре да

седиш тих и спокоен, да мислиш добре. За това се изисква достатъчно сила на човешката воля, на човешкото сърце, на човешкия ум. Защо да не сме това? Ако на бойното поле употребяват десет пъти повече енергия да се бият, защо ние в доброто да не бъдем поне толкова герои?

Та казвам: Оставете този механически начин на живот. Вие очаквате Христос да дойде и по един механически начин да ви освободи, да ви пусне от затвора. За да се пусне един човек от затвора, преди всичко той трябва да знае как да живее отвън. Ако не знае как да живее, той пак ще намери лошите условия. Какво представят лошите условия? – Затвор. Какво представят добрите условия? – Живот вън от затвора, на свобода. Дето има свобода, там не може да има война. Сега хората се бият за свобода. Често между мъжете и жените има спор. За какво спорят? Като влязат в къщата, те спорят кой от двамата да заповядва. Ще ви кажа кой трябва да заповядва. Ако мъжът е служител на Любовта, жената трябва да бъде служителка на Обичта. Ако мъжът е служител на Обичта, жената трябва да бъде служителка на Любовта. Нищо повече.

Сега вие пренебрегвате този закон и спорите кой от вас да бъде пръв. Казвам: Любовта е първа. Който обича, той е пръв. Който не обича, той е последен. Често искате да бъдете първи. Всеки може да бъде пръв. Като любиш, можеш да бъдеш пръв, като един цвят, като един плод, като един хубав лист, като един скъпоценен камък, като една росна капка и т.н. Като гледа росната капчица, как хубаво пречупва светлината, [на] Бог му е приятно. И Той не прави разлика между нея и големите същества. В дадения случай росната капчица е жива. В нея има едно същество, което пречупва светлината. Тя благодари, че може да вижда лицето на Бога. Един ден тя се изпарява, но не се губи.

Та казвам и на вас: За всяко нещо, което ви е дадено, тряббва да благодарите. Защо да не благодарите на Бога за всичко, което ви е дадено? Всичката погрешка на хората се заключава в това, че не

благодарят. Казваш: „Аз не съм красива, аз не съм умен, аз не съм добър, тялото ми не е здраво, не съм здрав.“ Това са неразрешени въпроси. Ако боледуваш, трябва да благодариш. Не си ял три дена, пак благодари. Като ти донесат парче хляб, благодари. Дадат ти една чаша вода, благодари.

Ще кажете, че това са противоречия. Бог примирява противоречията и превръща злото в добро. Обърнете се тогава към Бога. Само Бог е в състояние да превърне злото в добро. Следователно не се месете в Божиите работи, не казвайте, че светът е създаден лошо. Ако светът е лош, Бог ще го подобри, вие не се месете в Неговите работи. Що се отнася до вашия живот, до вашите мисли, чувства и постъпки, вие можете да ги организирате както искате – от вас зависи. Във вашия живот вие можете да създадете всичко, каквото искате. Представете си, че вие сте научили песента „Цвете мило, цвете красно“. Дето ходите, все тази песен пеете. Не е лошо, че сте научили само една песен. И питам: Кои бяха съображенията ви, че не научихте друга някоя песен? Според мене първата песен, която сте научили, е само за вас. Научете друга песен за вашите ближни. Който иска да се жени, трябва да знае две песни. Който иска да бъде певец, трябва да знае три песни. Ако човек има и син, и дъщеря, и жена, трябва да научи четири песни. Ако иска да има повече деца, той трябва да научи повече песни: 5, 6, 10 и повече.

Казвам: От качеството на песните зависи вашето бъдещо положение. Така гледам аз на музиката. Тъй щото, ако пееш само за себе си, можеш да знаеш само една песен. Ако се ожениш, ще знаеш две песни. Ако имаш дете – момче, ще знаеш три песни. Ако имаш и момиче, ще знаеш четири песни. Ако не знаеш да пееш хубаво, детето ти ще се роди и ще умре. Знаеш ли да пееш хубаво, децата ти няма да умират. Майка, която знае да пее хубаво, децата ѝ не умират. Баща, който знае да мисли правилно, и който чувства и постъпва правилно, децата му не умират. Такъв е Божественият закон. Тъй

щото, когато казваме, че трябва да мислим, да чувствуваме добре, това е за наше добро, за доброто на нашия дом.

Когато говорим, че трябва да приемем Любовта, това е, защото тя ще преобрази тялото, ума и сърцето ни. Човешката Любов трябва да бъде служителка на Божията Любов. Само така сегашният свят може да се поправи.

Ще кажете, че на сегашния свят трябва да се говори. Това не е достатъчно. Това, което се говори, трябва да се прави. Като говоря, аз често се запитвам: „Правя ли това, което говоря?" Аз проповядвам само онова, което правя. Ако онова, което говоря, не го правя, и ти не можеш да го направиш. Онова, което аз проповядвам и съм го направил, и вие не можете да се освободите от него. Така не можете да се освободите от Словото, което проповядвам. И вие ще го направите – нищо повече. Обаче ако от онова, което проповядвам, нищо не съм направил, и вие не можете да го направите. Следователно ако от онова, което проповядвам, правя всичко, всичко ще стане. Ако говоря и не го правя, нищо няма да стане.

Следователно ако изпълните волята Божия, ще стане така, както Бог е наредил. Ако не изпълнявате, нищо няма да стане. И тогава или ще стане, или няма да стане. Значи, ако извършваме волята Божия с Любов, ще стане всичко така, както Бог го е наредил. Бог ще се всели в нас и ние ще се радваме на Неговите дела. И ще бъдем сработници с Него в цялата природа. Аз се радвам, че и ние, между всички, принасяме своя дар. Че и ние можем да направим нещо по Бога.

Та казвам: Служете на Бога. С най-малката ваша мисъл, която имате, с най-малкото ваше чувство и с най-малката ваша постъпка, направете една услуга на някого. И така да бъдете приятни на Бога, така, както Той иска.

„Аз мога да любя"
„Отче наш"

Отворете най-малките прозорци на вашия ум, отворете най-малките прозорци на вашето сърце, отворете най-малките прозорци на вашата душа още днес, за да дойде Божието благословение.

19-а беседа, държана от Учителя на 21.II.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

МЪДРОСТТА СЪГРАДИ

„Добрата молитва“
„Благост“

Ще прочета 9-а глава от Притчи.

„Блага дума на устата“

Човек в света има да изучава две единици: крайно голямата единица и крайно малката единица – две крайности. Жалкото е, че човек е започнал с голямата единица, опетлал се е. Всички съвременни хора искат големи работи. Кого как срещнеш, казва: „Турете ме да управлявам, всичко ще оправя.“ Като го турят да управлява, всичко забърква. Направи една каша, че хиляди години след туй не може да се оправи.

Вземете еврейския цар Соломон, който имаше 300 жени и 900 наложници. Защо му бяха толкова жени? В природата няма такъв закон. С 900-те наложници той изучаваше лошото в жените, а с 300-та жени изучаваше благородното в жените. Тъй щото му трябваха 900 лоши жени, за да ги изучава и 300 добри жени.

Туй е тълкувание сега. Вие мислите сега, че сте мъже и жени. То е въпрос сега. За да бъде човек жена, за да бъде девица, трябва да има мек елемент. Мекият елемент омекчава всичко в природата. Без меко не може нищо да има. Мъжът силен трябва да бъде. Мъжът без сила нищо не върви. Или на модерен език казано: мъжът е електричен, динамичен, жената е магнетична, огнена, гори, запаля, изгаря чергата на света, отдето мине, на този мъж главня, на онзи мъж, запаля. Двама души се карат някъде – жената е причината. Двама души се намират някъде – жената е причината. Напуснал някой училището – жената е причината. Някой осиромашал – жената е причината. Туй е сега 900-те наложници. Но че се родил някой гений в света – жена е

пак причината. Че се е родил някой талант – жена е причината. Че се е родил някой изкусител – жена е причината. Някои хора вземат само едната страна. Има жени на нощта, на тъмнината, има жени на деня. Те се различават по характера. Онези са караяз, чернички, с дебелички устни, а жените на деня са белички, със сини очи.

Не е само до формата. Човек е мислещо същество. Трябва да се определят съществените качества на човека. Кое отличава човека? Светлината, която човек носи в себе си, светлината, която носи в себе си, и силата, която носи в себе си, възможностите, които носи – то е човекът. Човек без ум що е? Човек без сърце що е? Човек без сила какво е? Без сила той е един индивид, без топлина той е полярна страна, без светлина е мрачна нощ.

Сега туй е едната страна. В сегашния живот ние разглеждаме само лошата страна на живота. На Земята има толкоз хубави работи да се изучават. Хората хубавите работи не изучават. Където и да идете, един българин знае да заколи една кокошка. И децата знаят как да откъснат главата на кокошката, знаят как да заколят едно агне, как да го одерат, един вол знаят как да го заколят, много работи знаят. Щом дойдат до доброто, казват: „Как да го направим?“ Доброто е естествено, злото е присадка. Естественото в човека е добро да прави. То е много по-естествено, отколкото злото. Да яде човек сладка храна е много по-естествено, отколкото развалена храна.

Та казвам: В сегашния живот трябва да се започне отнякъде. Казват: „Как да се помогне?“ Ако растенията знаят как да използват слънчевата светлина, да вземат от нея туй, което им е потребно, ако камъните са използвали светлината, взели са туй, което им е потребно, всичко живо на Земята разбира светлината, защо човек в сегашното му състояние да не може да използва светлината и да вземе онова, което му е потребно?

Хората търсят Господа в някое философско съчинение, търсят там какво е писано за Господа. Да кажем, много пъти е писано, че тия хора са ходили в оня свят. Оня свят е тук. Значи тогава са ходили, от

2000 години няма ли някой, който да е ходил? Значи едно време са ходили, пък днес не ходят. Казвате: „Невъзможно е да идем в оня свят.“ Не е вярно. Когато иде вкъщи бащата вечерно време, умрелият ли баща даде съвет? Откъде иде бащата? Казвате: „Умрял е.“ Дойде вечерно време и даде съвет.

На един български държавник се явява майка му и казва: „Синко, ти напусни този политически живот, ще ти смаже главата, в Царството Божие може [да] не може да влезеш. Напусни го, започни да живееш добре.“ Какво интересува майката? Казва: „Аз много добре съм в този свят.“ Синът плачел за майка си. Тя му казва: „Много добре съм, не искам да плачеш.“

Питате: халюцинация ли е туй? Че халюцинации има. Как ще докажеш, че си гладен? Изплезиш езика си – бледен. Бледният език глад ли е? Гладът в известен смисъл е един от великите подтици на Земята за работа. Човек, който не е гладувал, няма тласък. Глад има физически, глад има духовен. Ако не знаеш как да гладуваш, ще образуваш ад в себе си. Ако знаеш как да гладуваш, да използуваш глада, ще създадеш рай в себе си.

Мнозина искат да се докаже. Някои казвате, че са отвлечени работи. По-отвлечено нещо от Любовта няма. Как ще ми докажеш, че обичаш някого? Казва, той се поизчервил. То не е Любов. Светнали очите. То не е Любов. Виж как се оперил. То не е Любов. Това са прояви, но Любовта се чувствува. Онзи, който те обича, в негово присъствие ти се променяш. В присъствие на Любовта умрелият оживява. Гладният при Любовта се нахранва. Невежият при Любовта се просвещава. Като се яви Любовта, всички недоволства изчезват, тази сила храни.

За Божията Любов пишат писма. Какви [ли] не писма няма. В любовните писмовници съм ги чел. Всяка мома пише от писмовника, но умира. Един момък се оженил за една мома. Преди да се ожени, казва: „Умирам за тебе“ – това около 20 пъти ѝ го написал. На двайсетия път се оженили. Като се оженили, казва: „Досега аз умирах

за тебе, сега ти ще умираш за мене." Ако един човек, преди да се ожени, казва: „Готов съм всичко да направя заради тебе", а като се ожени, казва: „Сега ти ще направиш всичко заради мене" – в какво седи Любовта?

Най-първо ти се молиш на банкера да ти даде пари назаем. След като банкерът даде, той ще се моли да му върнат парите, той ще пита къде е длъжникът му. Човек може да стане много виден, като направи много борчове. Всичките вестници ще пишат заради него, ще стане знатен. Ще го съдят, ще има доказателства. Този човек, който от 20 души е взел пари назаем, той не е глупав, стига му умът. Парите са само едно средство, проводник са.

Ние се заблуждаваме в неща, които не са реални. Ако една мома се жени за един момък, или ако един момък се жени за една мома, аз бих му казал как да я опита, ще може ли да живее с нея. Не като се ожени да пита, но момата без да знае, момъкът да я заведе при някой болен човек. Като иде момата и болният започва да оздравява, да се подига, да се ожени за тази мома. После момъкът да заведе момата при някой сиромах човек и като влезе момата при сиромаха, да започнат работите на този беден човек да се поправят. Да заведе момата в някой дом, дето се карат хората и след като я заведе, ако настане мир, тази мома е добра. Но ако я заведе в един дом, дето има мир, [и] оттам насетне започват да се карат, стават скандали, или иде някъде, хората са оздравели и се разболеят, иде при богатия [и той] осиромашее, той да се не жени за тази мома. Онези от вас, които не сте женени, може да го изпитате. Онези от вас, които сте женени – за втория път като дойдете на Земята.

Казва там в Писанието, че нито се женят, нито за мъж отиват. Но вечният живот съвсем друг израз има. Не че няма да има женитби, но по този начин няма да се женят хората. Ако мъжът живее на Месечината, а жената – на Земята, как ще се карат? Той може би с аероплан ще дойде веднъж на деня, ще прескочи и ще се върне. Може ли да се карат? Не може. Тя ще въздиша на Земята и той от

Месечината. Ние се караме, понеже много близо физически сме, много тягостно е. Живеят в една стая с 5–6000 лева, как няма да им дотегне? Аз съм слушал много приказки. Ако бих писал един роман, тия работи не са лоши, но нямам време. Те са исторически факти. Мене ми разправяше един евангелски проповедник: „Четох един педагог, който поддържаше, че трябва да вземеш една упорита жена и да я възпиташ. То е благородство. Аз намерих една такава, както този педагог казва. Аз се тревожа, тя мълчи.“ Той ѝ каже да направи нещо, тя седи. Казва: „Дето ще ми даваш уроци, ти го направи. Що ще се сърдиш на мене, в туй време, дето ще се сърдиш, запалѝ собата, да се свърши работата.“ Но тази жена, като замина мъжът ѝ, чудна промяна стана, тя съвсем измени характера си. Но трябваше да замине мъжът ѝ, да живее в нея, да се измени характерът ѝ.

Ще приведа един пример. Във Варненско, на един Атанас чорбаджия синът му се оженил за една красавица, наречена Минешка. Тя била толкова ленива, че постоянно седи, не се дига. Две слугини ѝ слугуват, децата, които родила, други ги гледат. Като искат да кажат някой, че е ленив, казват „като Минешка, снахата на Атанас чорбаджи“. След 12 години, слушам, мъжът ѝ умрял и тази Минешка станала работлива, търсят я жените да ги учи как да сноват, как да навиват. Променила се, като умрял мъжът ѝ.

Трябва някой добър човек да умре, да влезе в жената, или жената да влезе в мъжа, да стане нещо от него. Има закон: не да умре, но да се пожертвува. Ако в нас няма добри мисли, да се пожертвува [някой] за нас, ние как ще се подобрим? Когато пожелаем доброто на един човек по закона на Любовта, може да стане нещо от него, но когато искаш да го използуваш, нищо не става. Бог е създал всичките хора много разумно. Не трябва да си правим илюзии, не трябва да се опитваме да насаждаме нищо ново в човека. Невъзможно е по никой начин да се всади нещо ново в човека. Туй, което е дошло чрез майката, може да се развие. Каквато и присадка да се присади, тя като се счупи, пак израства онова, с което човек е роден.

Казвам сега: Не трябва да се вземе обезсърчителната страна. На всичко трябва да се радваме, че в човека има едно добро естествено, на което човек трябва да разчита. Човек трябва да разчита на своя Божествен ум, човек трябва да разчита на своето Божествено сърце, човек трябва да разчита на своята Божествена душа. Ако сърцето нямаше Божествен характер, нямаше Бог да каже: „Сине мой, дай си сърцето." Ако в ума ни нямаше нещо Божествено, нямаше да има онова изречение в Писанието, гдето казва Господ: „Елате да разсъждаваме." Всички трябва да извикаме Божественото в себе си, да извикаме живота такъв, какъвто си е. Често ние виждаме лошата страна. Лошите страни са опаковка. Зад всяка лоша черта седи нещо добро. Доброто не е излязло от злото, но злото от доброто. Когато бащата е богат, синовете се карат. Когато бащата е сиромах, понеже се разпръскват да работят, никак не се карат. Този е отишъл някъде да слугува, онзи отишъл другаде. Щом има да делят, караница има. Злото в света е оня материал на неразбориите, които съществуват между нас.

Сега говоря на онези от вас, които може да приложите закона. Разчитайте на Божественото благо в себе си, на благото, което Бог ви е дал. То е разменна монета. Някои хора са сладкодумни, има нещо хубаво в гласа им, като говорят, разполагат те. Някои хора в езика си са динамични. Някои хора, като пеят, предразполагат. Някой човек, без да ти говори, само като го видиш, те разполага. То е Божествената сила, която Бог ти е дал – разчитай на нея. Дал ти е един отличен прозорлив ум – разчитай на ума си. Дал ти е едно добро сърце – разчитай на сърцето си. Дал ти е една душа – разчитай на душата си. Цигуларят трябва да свири, песнопевецът трябва да пее, поетът трябва да пише, скулпторът трябва да дяла камъните.

Сега има много школи, които препоръчват. И в религията препоръчват един метод, той е добър за насърчение. Казват, че Христос дошъл да спаси света – никак не са дали Христовото учение така, както трябва. Че Христос дошъл в света, но учението Христово

спасява света, само ако се приложи Любовта към Бога. Като започнат хората да любят Бога, спасяват света. Човек, като люби Бога, учен може да стане, поет, музикант. Без тази Любов, ако остави настрана Любовта, не става. Тук-там се появява Любовта, за милостиня. Милостинята е второстепенно нещо, най-първо човек трябва да има Любов към Бога. Бог е най-близкото Същество, Което е за нас. Бащата, майката, които имаме, са Негови настойници, братята, сестрите наоколо ни, в тях Бог се изявява. Той е скрит във всички неща. Зад тия форми ние трябва да виждаме Причината, Която ни обича. Ние казваме, че този ни обича, онзи ни обича и всякога оставаме излъгани. Нямаме една правилна философия.

В света туй, което спасява света, е Любовта, без Любов светът не може да бъде спасен. Светът без Любов не може да се оправи. Светлината е израз на Любовта. Движението на нашата Земя е израз на Любовта. Движението на Слънцето, изгревът на Слънцето, всичко в света, което се движи, е израз на Божията Любов. Любовта е, която движи нещата. Земята се движи около Слънцето. Гледана от чисто физическо гледище, Земята представя една топка, гледана от Божествено гледище, Земята е девица – девойка, дева е тя, още не е майка. Тези деца, които са на нея, те са храненичета, тя ги отглежда на Земята. Земята е красива мома, а Слънцето е величествен красив момък, като ангел. От туй гледище вие като погледнете Космоса, няма да видите топки, които се движат, но ще видите живи същества, които се разговарят. Земята е превозно средство на тази мома. Слънцето е превозно средство на този момък. Земята обикаля около момъка, поздравява го всеки ден и той с всичките си свои приятели в пространството се движи.

Някой ще каже: „Това са халюцинации, илюзии." Кое ли в света не е халюцинация, илюзия? Да кажем, една майка роди едно дете, питате къде е то? – Умря. Че как тъй позволи ти на смъртта да ти вземе детето? Ние за бъдеще искаме майките да не позволяват на смъртта да взема децата им. За бъдеще искаме майки, които да не

позволяват невежество да влиза в умовете. За бъдеще искаме майки, които да не позволяват на постъпките на злото да влизат. Майката може да предпази всичко туй. Майката е един творец. Когато се зачене едно дете, тя влага всичко в него. Какъвто живот тя прекара през деветте месеца, такова става детето. Всеки може да направи опит. Ако тя в девет месеца се въодушевява с най-хубавите възвишени идеи, такова ще бъде и детето. Ако се тревожи с дребнави мисли, и детето ще стане дребнаво. Като се роди това дребнаво дете, започваме да се молим на Господа, Господ да му даде ум. За ум майката трябваше да се моли през деветте месеца. И след като се роди, трябва да се молим, но от зачеването до края на деветия месец, тя трябва да се моли на Бога и тогава от туй дете може да излезе нещо.

Казвате: „В религията, каквото Господ даде.“ На онези, които не орат, праща тръни, а онези, които посаждат дървета и жито, тях Господ благославя. Ние искаме в живота да минем с малко работа. Ние виждаме: някой, който копае земята отгоре-отгоре, не получава това, което чака. Малко по-дълбоко ще копаеш. Та сега в света, докато имаме майки, така е. Има друг един начин за раждане за бъдеще. Хората сами ще се раждат. Сам ще се роди човек. Христос казва: „Ако не се родите наново от вода и Дух, не може да влезете в Царството Божие.“ Вие казвате, че някой е станал гений, значи някое гениално същество е влязло. Когато в почвата израсне някоя форма, значи някое семенце е паднало. Тази почва не може да произведе семето, но може да го възрасти. Един скъпоценен камък не излиза от земята. Тя не го е създала. Туй, което създава скъпоценния камък, е съвсем друго.

В съвременната наука всичко се разглежда механически, прави са учените хора. Те вземат факта, скъпоценния камък. Който иска да му търси историята, може да я изучи. Външната страна е едно, а как се е създал този камък, е друго. Един скъпоценен камък е създаден от баща и майка. Скъпоценните камъни имат страдания, много болести имат те. Скъпоценният камък понякога изгубва своята светлина, не

може да пречупва светлината. Дадат този камък на някой здрав човек и той като го поноси, възстановява се светлината на камъка. Казват: „С какъвто човек дружи, такъв и става.“ Ако нас ни занимават дребнавите мисли на животните, на растенията, на камъните, на тия дребнавите мухи, какви хора може да станат от нас? Може някой, като изучава живота на мухите, да стане доктор. Може някой, като изучава живота на растенията, да стане доктор. Но дотолкоз, доколкото е разбрал живота на растенията, дотолкоз може да се ползува. Ще стане доктор дотолкоз, доколкото е разбрал живота.

Аз не отричам този живот, но има един свят малко по-висок от животните, с който ние трябва да се занимаем – защо не се занимаваме с ония хубавите мисли? Казвате, че на млади години сте имали илюзията да се занимавате с Любовта. Докато младите се занимават с Любовта, щедри са, в тях има замах. Щом минат тази младост, и казват, че Любовта е една илюзия, започват реалния живот, съвсем друг характер се явява в тях.

Човек не може да предизвика в другите хора чувства, които в себе си ги няма. Никога не може да предизвикаш в хората тия мисли, които в теб ги няма. Ти не може да бъдеш добър, ако не си добър. Ти не може да направиш хората умни, ако ти не си умен. Ако твоята душа не се стреми да бъдеш проводник на Божията Любов, как ще повлияеш на хората? Туй всички трябва да го знаете.

Аз поддържам в света, че Бог е туй Същество, Което е най-близко до нас. Този, Който е създал всичко, в Него погрешка няма. Той е най-близкото Същество, Което ни разбира. То ни разбира тъй, както никое друго същество, То е отзивчиво на всичките мисли, чувства и страдания, както никой в света не е отзивчив. Няма какво да се съмняваме в това. Може да ви приведа много примери. Тогава ако се съмнявате, казвате: „Дали този пример е факт или измислица?“

Един българин ми разправяше следующия пример: В миналата обща война, когато българите отстъпили, той там бил градинарин. Един войник останал в неприятелската страна и той се скрива в една

пещера. Този войник бил учител от Казанлък, гимназиален учител. Дотогава учил учениците, че няма Господ. Седял 3 дни в пещерата, гладувал и казвал: „Господи, майка ми ми е говорила, че Ти съществуваш, че Ти [с] всичко разполагаш, аз нямам никаква опитност, умирам гладен. Ако сега по някой начин може да ми дадеш хляб, ще позная, че Ти съществуваш и като се върна, ще проповядвам за Тебе. Ще седя на думата си, ако ми дадеш доказателство.“ Не се минава и половин час и гледа: една костена жаба носи половин хляб. Откъде го е взела, никой не знае, но носи хляба в пещерата, и го оставила и се върнала назад. Той взема хляба, нахранва се и през нощта успял да се промъкне през гръцките позиции и да се върне в България. Като дошъл в Казанлък, казва: „Аз разбрах, туй, което Кант и другите философи не можаха да ме убедят, една костена жаба ме убеди. Когато бях гладен, тя ми донесе хляб.“

Ако нас не може малките причини в света да ни убедят, не големите, малките разумни причини, ако може да ни убедят – добре. Ние се спъваме. Един мъж изтезава жена си – той създава едно страдание на себе си. Тази душа [е] излязла от Бога, Бог не благоволява в това. Този мъж не е питал Господа, той трябва да пита Господа да я изтезава или не. Той казва: „Имам право.“ Никакво право няма. Той си присвоява туй право. Жената и тя може да изтезава мъжа – и тя няма право. Ако жената обича мъжа си, тя от Любов не трябва да го изтезава. Тя да го погледне, да види, че има нещо Божествено в него.

Сега вие ме гледате и казвате: какви са причините, защо ли ви проповядвам, каква ли задна мисъл трябва да имам? Две цели може да имам: или да стана виден, знатен, че като замина от този свят да питат за мене, или да изявя онази Божествена Истина. Може да е едното, може да е другото. Ако първото е причината, аз се намирам на крива посока – понеже нищо не съм създал, искам да убедя хората, че всичко аз сам съм създал. Не е право, не е честно. Моите

отношения към Бога не са прави. Най-първо Бог създаде света, аз съм проводник и трябва да спазвам Неговия закон, нищо повече.

Сега често казвате, че той е ръкоположен. Има човешко ръкополагане. Единственото нещо, което може да ви ръкоположи, е Божествената Любов. Единственото нещо, което може да ви ръкоположи е Божествената Мъдрост. Единственото нещо, което може да ви ръкоположи, е Божествената Истина. Ако Любовта я няма, кой ще ви ръкоположи? Вие искате да имате влияние. Човек, който няма Любовта за тил, той влияние не може да има. Човек, който няма Мъдростта за тил, влияние не може да има. Човек, който няма Истината за тил, влияние не може да има. Три неща са, които подигат човека. Да имате Любовта за цел, Мъдростта за цел и Истината за цел.

Мен и цветята като ми говорят, и тях слушам. По някой път се спирам при някое цвете, то си разправя цялата история. Това за вас може да е приказка. Много пъти съм се спирал по десетина минути да разговарям с някое цвете и то ми разправя своята история. За вас е цвете, а за мен ни най-малко не е цвете, но едно разумно същество, което взело формата на едно цвете. Казвам му: Кои са причините, че дойдохте в тази форма? Казва: „Аз се нуждая от чистота, затова нося белия цвят.“ Друго ми казва: „Аз нося червения цвят, понеже в миналото съществуване не използувах живота, сега искам безкористен да бъда в този живот.“

Всичките плодни дървета, житото, царевицата, ябълките, крушите, сливите – всичките се жертвуват, за да придобият някоя добродетел. Всички се жертвуват за нас, разумните същества, направени по образ и подобие на Бога. Ние ходим и много малко вършим.

За пример, колцина от вас могат да приложат това, което ви говоря? Ако един приложи нещо, не съм загубил. Аз като ви говоря, казвате: „Сега не може, но след 100 години.“ Аз за след 100 години не говоря, но за днес говоря. Туй, което ви говоря, днес може да се приложи. Ако приложиш Любовта, ще станеш здрав. Ако приложиш

Божията Мъдрост съзнателно, което е в тебе, ще влезе във връзка с хората. Ако приложиш Истината, веднага свободен ще станеш. Свобода, светлина и живот са необходими в живота.

Много пъти гледам, жените се мажат, да бъдат красиви отвън. Аз виждам, мазилката е хубава. Както мажем къщите си, защо да не мажем и лицето си? Аз съм много свободен. Не да не се маже, но с боя по вътрешен начин, не по външен начин. Вижте една пеперуда как боядисва дрехите си отвътре, една птица как боядисва дрехите си, а ние ги боядисваме отвън. Ти може да направиш лицето си красиво както един ангел. Може да бъдеш красив, защо не? Може да го направиш в 24 часа, може да го направиш в една седмица, може да го направиш в един месец, може да го направиш в една година, може да го направиш в цял живот. Зависи от знанието, от степента на Любовта, от степента на Истината. Може да си адепт и да не го направиш. Има грозни адепти, които не са красиви. Някои, като добият закона, придобиват красотата.

Ние, съвременните хора, сме в една епоха, за да вземем участие в творчеството. Ако ние не можем да бъдем носители на Божественото за бъдеще, тогава защо сме дошли на Земята? Ако възприемем Любовта, Мъдростта и Истината, ще влезем в Божественото Царство и бъдещето е наше. Ако не може да възприемем Любовта, Мъдростта и Истината, нямаме никакво бъдеще.

Вземете един пример: 36 000 обещания имат евреите от Бога, че ще ги направи велики. Те не разбраха Божия закон и досега още страдат. Като дойде Христос да приемат Любовта, не я приеха. И досега, 2000 години оттогава, евреите казват, че Христос е донесъл най-голямото нещастие, най-голямото страдание, да ги гонят всичките хора.

Една жена се оплаква от мъжа си, че той не я разбира. Причината не е в мъжа, причината е в жената. Знае как една жена хваща друга жена, знае как една жена хваща един мъж. Не е лошото да хванеш жената. Сега разбирайте: Всяка жена, която се жени, всяка мома, която

се жени, тя се жени за една по-голяма идея. В ума си тя иска царица да стане. Тази идея беше и в първата жена, като дойде онзи адепт и ѝ каза, че като Бога ще стане. Всяка жена мисли, че като Бога ще стане, ще твори, деца ще ражда. То е първото заблуждение. Деца, родени без Любов в света, са едно нещастие. Престъпници се раждат.

Всяка една мисъл без Любов е престъпление. Всяко едно чувство, което се ражда без Любов, е престъпление, всяка една постъпка, която се ражда без Любов, е престъпление. В моя ум тъй седи въпросът. Аз или вие, който и да е, не е право. Трябва да бъдем наясно. Мисълта трябва да я родиш с Любов. Умът и сърцето ти трябва да вземат участие, че тази мисъл се познава, тази мисъл е жива, тя не умира. Мисъл, която е родена от Любовта, не умира. Които не са родени от Любовта, умират.

Та казвам: Това са новите схващания. Преди няколко дена, като ме слуша една сестра, казва: „Много високо, забърка се умът ми.“ Сега тия работи не са високи, те не са отвън. Някоя стара баба на 50–60 години, казва: кой ще я гледа? Любовта, Мъдростта и Истината да я гледат. Тя да счита Любовта най-добра дъщеря, тя ще ѝ дойде на помощ. Да счита за най-добрия син, който ще ѝ дойде на помощ, Мъдростта. И да счита Истината за спасител. Ние не сме разчитали на тях.

Разчитай на свободата, разчитай на Божията Любов, разчитай на Божията Мъдрост, дълбоко в душата ти да стане промяна в тебе. Като минеш през сухата гора, да се раззелени. Като минеш през камъните, да се размърдат. Като минеш покрай водата, да потече. Аз наричам, това е Божията Любов. Това е Божието присъствие. Там, гдето стъпи Божият крак, животът започва. Гдето Бог стъпи, животът започва; гдето не е стъпил – за бъдеще, като мине.

Ние трябва да бъдем носители на Божествената Любов в света. Новата религия е това. Няма да се бият хората както сега. Трябва нови войници, въоръжени със светлината на Любовта, със светлината на разумността. Нека се бием. И светлината като минава, бие, тя се

движи с 300 000 километра в секунда, знаеш какви удари нанася? Като дойде 300 000 в секунда, но тя полекичка удря. Вятърът, и той е деликатен. Ако светлината в 300 000 километра знае гладко да гали, защо ние да не можем да постъпим като светлината, защо ние да не можем да постъпим като въздуха?

Вие сега ще ми кажете, че ние още не сме отживели. Не, не сме отживели, но сме закъснели. Какво очаква бъдещото поколение? – Старост, гробища. На колцина от вас ще останат имената в историята? От богатството, всичко, което имате, помен няма да остане. Онзи, в когото Любовта се весели, онзи, в когото Мъдростта се весели, той има гражданство, той може да стане жител на Слънцето. Той може да пътува из пространството, той може да види лицето на Бога и Бог ще бъде доволен от него.

Сега някои се чудят какво трябва да се проповядва. Новобранци на Любовта, новобранци на Божията Мъдрост, новобранци на Божията Истина. Аз уважавам тия хора, които сега умират на бойните полета. Тия хора за отечеството се бият и полагат живота си за нищо и никакво. Нищо няма да придобият. Те като умрат, ще им турят паметник.

Като се проповядва на хората за живота в Бога, казват: „Кой знае?“ Хората вярват в туй, което не е реално, а от това, което е реално, се отказват. Разчитайте в онова, в което не вярвате – то е реално. А в което вярвате, в него се съмнявайте. При сегашните условия, аз разчитам на неверието, на туй, което хората не вярват, на туй, което отричат.

Някои поддържат, че има оня свят. Повече има доказателства, че има оня свят от неверующите, отколкото от верующите. Понеже неверующите нямат интерес да има друг живот, не вярват в оня свят. Те имат да дават. Онези, които отричат бъдещия живот, които отричат прераждането, те имат да дават. Затуй го отричат, за да не плащат. А онези, които поддържат прераждането, имат да вземат. Те

го поддържат, за да вземат парите си. Двете категории са заинтересовани. Двете не са безкористни.

Всеки от вас може да има един опит, той е най-красивото състояние, което човек може да има. В този момент, като се отвори цялата природа, Слънцето всякога дава. Усещаш едно блаженство. Всичките животни наоколо стават приятни, мухите не хапят, като че ли има мир и спокойствие и това не трае дълго време. Може би ден, два, три, четири. Може би за бъдеще ще трае за по-дълго време.

В тази глава се казва: „Мъдростта съгради дома си." Казва: Да дойдат онези, които искат блага. Всичките искате да бъдете здрави, всички искате да бъдете умни, всички искате да бъдете силни, всички искате да бъдете богати – то е ваше право. Човек не трябва да бъде сиромах. В еврейския смисъл „сиромах" се разбира – не трябва да желаеш туй, което хората имат. Туй, твоето, което ти е дадено, то ще работи в човека. Туй, което те съблазнява, то не е за тебе. Моисей казва: „Не пожелавай туй, което ближният има." Пожелай всичко онова, което Бог ти е дал на тебе. Имаш право да изучаваш звездите, имаш право да изучаваш водата, имаш право да изучаваш облаците, имаш право да изучаваш скъпоценните камъни, имаш право да изучаваш човешките умове, имаш право да изучаваш човешките сърца. Какво богатство човек има!

Ако човек изучава себе си, знаете колко лесно може да поправи своите погрешки! Дойде някой при мене, оплаква ми се, че хората не го обичат. Казвам: „Всичката причина е в брадата, в долната устна. Всеки ден натискай брадата си, ще си помогнеш повече. Ако натискаш брадата си, ще те обикнат повече, отколкото ако седиш." Та казвам: Добри неща са вложени в нашето лице. Ще видим добрите страни и отрицателните страни – така може да се изучи човешкият характер. Ще изучаваме и слабите страни.

Казвам: Защо да не работим всички? Аз ви препоръчвам да работите върху себе си. Някой минал 45, 50, 60 години Ти и на 120 години като станеш, работѝ. Едно слънчево същество на една година,

то е на 120 милиона наши години. Слънцето, за да обиколи около своя център, му взема 200 милиона години. Едно същество на 200 милиона земни години, то е на една слънчева година. Ти си на 100 години – каква част съставлява от Слънцето? Говорите за старост. 120 години са играчка, нищо не значат. Да мерим живота с Любовта.

Според мене мярка е Любовта за късите вълни, за средните вълни е Мъдростта, а за дългите вълни е Истината. Целият наш живот трябва да бъде проникнат с трептенията на Любовта. Късите вълни са, които проникват навсякъде. Средните и дългите вълни проникват физическия живот. Ние по радиото имаме къси вълни и дълги вълни. Който се занимава с Любовта, трябва да се занимава малко с късите вълни. След като обикнете някого, след 20 години вижте какво ще окаже вашата Любов върху този човек. Ако след 20 години виждате подобрение в този човек, радвайте се. Ако не стане промяна, гледайте да измените нещата.

Сега няма какво да се противим. Вие се обезсърчавате и вие имате ролята на брашното в чувала. Казвате: „Какво ще излезе от мен – брашно съм." Ще дойде един майстор, ще извади това брашно, ще го тури в нощвите, ще стопли вода, ще тури във водата брашното, ще замеси тия частици, ще направи хляб и ще извади най-хубавата погача. От туй брашно, което сте сега, Господ ще извади най-хубавата пита. Искате-не искате, хич няма да ви пита.

Казвате: „Свободен съм." Свободата е относително нещо. Един ден Господ ще дойде, ще развърже чувала, ще донесе вода и ще замеси брашното и ще го тури в пещта. Ще дойдат онези, които знаят да ядат, и ще имат опитността на ябълката, на сливата, на крушата. Тия същества, които ще ви ядат, ще бъдат ангели, в ангелската уста ще ви сдъвчат малко. Аз ви облажавам, ако всинца можете да станете такъв хляб за ядене. Моите уважения и почит към всички вас, които могат да станат такива пресни погачи. Имайте вяра в Онзи, Който е промислил, Който е направил Слънцето да ви свети, да ви помага,

Който е направил звездите и цялата природа. Той е промислил нещо хубаво заради вас. Да нямате никакво съмнение.

Тайна молитва

20-а беседа, държана от Учителя на 28.II.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ТРИТЕ ЗОВА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета 23-ти псалом.

В псалома се казва: „Твоят жезъл и твоята тояга, те ме утешават.“ Не зная дали жезълът и тоягата могат да ни помагат.

„Духът Божи“

Големите трудности, които хората изпитват, седят в самите тях. Мъчно може да се угоди на човека. Няма друго същество толкова взискателно, колкото човека. С нищо не може да му се угоди. Все ще се намери нещо, от което е недоволен. Ако е сиромах, пита защо е сиромах. Да си сиромах е в реда на нещата. Какво е грехът? Никакъв грях – разтоварен кон. Сиромах е човекът, никакво богатство не носи. „Какво прегрешение направих, че Господ ме е поставил така?“ Никакво прегрешение не е, на почивка си. Ако си богат, ти си натоварен кон, почивал си – натоварили са те. Кога ще те разтоварят, не зная. Чудни са хората, особено младите – искат да знаят какво ще бъде за бъдеще. Старият знае, казва: „Нашето се свърши.“ Младият пита как ще се свърши една работа.

Аз в живота си два пъти имам нещо, за което съжалявам, че съм го казал. Първото беше на един мой приятел, д-р Миркович. Той искаше да знае кога ще умре. Определих деня, годината. Като му казах, като че го попарих с вряла вода. И умря точно когато му казах, замина за другия свят. Другият случай беше в 1914 г., беше дошла една млада мома един ден и тропа. Казва: „Много сериозно имам да Ви питам.“ Казвам ѝ: „Нямам никакво време сега.“ Като нямам време, зная, че ще ме пита нещо, дето нито в нейната работа влиза, нито в

моята. Казва: „Моля, пет минути да определиш, понеже туй решава съдбата [ми].“ Щом ѝ решава съдбата, я приемам. Казва: „Кажи ми, ще бъда ли щастлива.“ Гледах, гледах, казвам ѝ: „Ти има да живееш само две години. Има една малка възможност да останеш на Земята. Случва се на 10 000 веднъж. Може да ти се случи. Вземи Евангелието да го четеш. След две години ще идеш на другия свят. Определено е. Ще похлопа ангелът.“ Свършиха се петте минути. „Ако те оставят, ела да ми кажеш.“ И досега още не е дошла. Казвам: Що ми трябваше да ѝ казвам, че след две години ще замине! Можеше да ѝ кажа: „Нищо не зная.“ На д-р Миркович казах... Човек по-добре е да не знае, то е най-хубаво. Невежеството е за предпочитане пред знанието.

Да знаеш кога ще те обесят, да знаеш кога ще се удавиш, да знаеш кога ще си счупиш крака, да знаеш кога ще си пукнеш главата, да знаеш кога ще си счупиш кръста, да знаеш кога жена ти ще умре или кога децата ти ще умрат, това [е] една страна. Има нещо конкретно. Сега говорите за противоречие. Една овца живее в една местност, дето има хищници, и пита: „Каква ще бъде моята съдба?“ Казвам: „След година твоя другар ще го опапат, след две години децата ти ще опапат, най-после и тебе ще опапат и ще се свърши.“ Казва: „Друго няма ли?“ Засега туй е съдбата. При сегашните условия тъй е. Туй е в един неуреден свят. В един неуреден свят е така. Аз различавам света на безлюбието, то е свят на нещастие, на големи противоречия, големи контрасти. Този свят на нещастие е щастие за вълците. Един вълк, който изяде една овца, е щастлив. Децата му са охранени добре.

Сега някой може да пита защо е така. Има си може би някакви причини. Казва: „Защо вълкът трябва да изяде овцата?“ Не зная. Аз питам: Защо трябва да пиеш вода, като си жаден? Тази вода не можеш да изпиеш, тя като влезе в тебе, ще излезе от тебе. Нейното влизане ще причини утоляване на жаждата. Хляба като приемеш, всичко няма да погълнеш – голяма част от туй, което си ял, ще излезе, ще си замине и една малка част ще остане у тебе.

Сега ние се спираме върху ред разсъждения, които не ни влизат в работа. Ние искаме да бъдем щастливи, никой не иска да бъде нещастен. Обаче, без да искаш да бъдеш нещастен, ти, който искаш да бъдеш щастлив, ще намериш своето нещастие. Тогава по закона на контрастите, ако търсим щастието, ще намерим своето нещастие. Да обърнем другото – да търсим нещастието, за да намерим щастието. Един човек, който се занимава с взривни вещества или който се занимава с отрови... много химици има, които се занимават с отрови и всякога животът им седи на косъм. Някой акробат играе на някое въже. Случило се на един такъв акробат, ангажирали го за огняр и трябвало по едно въже от едната улица да мине на другата, да помага за гасенето на един пожар. Обаче като се качил на въжето, огънало се това въже, то било високо 30–40 метра, подхлъзнал се и се захванал с ръцете и краката за въжето. Притекли се на помощ, турили стълби да може да го стигнат и след като слязъл, попитали го какво е било неговото чувство горе на въжето. „Какво мислеше горе на въжето?“ Той казва: „Мислех, че всичко се свършва, и огнярството, всичко, мислех, че ще падна на земята и ще се пръсна като яйце.“ Друга философия. „Не мислех нищо друго, а мислех, че като яйце ще се разчупя. Благодаря, че не паднах, не си счупих главата. Отсега нататък напускам този занаят и не искам да вървя по такова нагънато въже.“

Ние в живота вървим по такова въже. Казваме: „Защо животът е така създаден?“ Не е така създаден. Сега някои от вас живеете в закона на Любовта и пак търсите Любовта. Другите живеят извън Любовта и търсят Любовта. И вие търсите Любовта, и онези, които са в нея, търсят я, и които са извън нея, пак я търсят. Какво е търсенето на едните и другите? Защо търсят Любовта? Много естествено, ние търсим хляба, защото този хляб ще ни даде нещо. Любовта придава нещо на живота, една необходимост е. Безлюбието носи всички нещастия, които съществуват. В безлюбието няма какво да търсиш.

Можем да кажем, че адът, както го описват, е място на насилие – едни други се изтезават. Ако питаш защо изтезават един човек... Един вълк, като хване една овца, най-първо не я вземе кротко да я разкъса, но ще я раздруса и ще къса. Тя блее, той къса от месото и не иска да знае. Тя като плаче, нему му е приятно, като музика е нейното блеене, като че тя пее и той къса от месото и яде. До известно време блее и после престане да блее. Где седи злото? Понеже месото, от което е направена тази овца, е мекичко, приятно. Ако беше направено от камък, щеше ли вълкът да яде туй месо? Не само това, но съвременните учени виждат, че желязото, което ръждясва, не се окислява, но го ядат известни животни, които турят известни киселини, изядат го. Те ядат желязото, а туй, което остава, то е триците. Какви са побудителните причини на тия животни, които ядат желязото, никой не ги знае.

Кои са побудителните причини на някоя мисъл, която се е вгнездила в тебе, мъчи те? Тази мисъл има интерес от тебе. Една мисъл, след като те е глождила, хубаво ѝ става, а тебе ти е неприятно. Лошите мисли в хората са паразити, лошите чувства в хората са паразити. Тия паразити са от разни степени. Някои от тях са доста умни. Цялото сегашно човечество е потънало в такива паразити, въшлясали са съвременните хора. Десет години се съдят за една малка сума, за 10, 20 или 100 хиляди лева се съдят. Големите последствия, които могат да създадат, не си струва труда. Двама братя ще се съдят, две сестри ще се съдят. Някой каже обидна дума, ще се съдят за нея. Светските хора имат законност, но онези, които говорят за Любовта, казват: „Не си струва само Любов, работите само с Любов няма да станат.“

Хората още не са приложили Любовта. Любовта е едно състояние, което задоволява целокупния живот. Любов наричаме туй, което в даден момент задоволява всичките нужди на човека и не оставя никакви противоречия. То е Любов. То е едно Божествено

състояние. Тия състояния в нас рядко идват. Ако дойде Божественото състояние, се разширяваме, понеже Бог идва.

Мен ми разправяше един американец: дошла Камила Русо и свирила „Съня на живота“. Той казва: „В дадения момент бях готов да се примиря с целия свят, да си раздам имането и като напуснах концерта, като излязох от залата, изчезнаха тия желания. Казвам: Не съм готов да раздам всичко, не съм така глупав. Докато ми свиреше „Съня на живота“, казвах: „Не ми трябва повече от това.“ Като престана музиката, полека-лека се изгуби туй състояние и останах със старото.“

Като дойде Божествената музика, готови сме всичко да дадем. Като излезем от концертната зала, казваме пак старото. Туй няма да бъде така. Една гъсеница е определена да бъде за известно време гъсеница. Човек във вечността е определен за нещо велико. Понеже е минал през всичките етапи, ще мине всичко това, което е определено. Той ще мине през шлифовките, като скъпоценен камък, който е излязъл из утробата на Земята, ще го шлифоват, за да стане диамант, да пречупва светлината. Ако не мине, не придобива цена.

Някои искат да бъдат диаманти, без да минат през тия шлифовки. Всички изпитания, които имате, не са нищо друго, освен приготовления на онези плоскости, за да станете диамант, или да разбирате смисъла на вътрешния живот. Има контрасти в света. Ако ти си много учен човек и дойдеш при друг учен – двама учени, които не се интересуват от своето знание, отблъскват се. Невежият, който няма никакво знание, като намери учения човек, интересува се от него, понеже този учен може да му предаде знание, което му е потребно. Един болен човек се интересува от здравия. Здравият човек, дето мине, предава нещо от себе си, има тази магнетическа сила. Като мине, всички болни се усещат радостни и весели в неговото присъствие. Ако мине един болен човек, не може да произведе това състояние.

Казвам: Съвременните хора говорят за Любовта и разбираме бедните хора. Любовта подразбира човек, който има в природата всичко на свое разположение. Туй, с което оперира, трябва добре да го употреби. Законът на Любовта не търпи никакви погрешки. Там е несъвместима мисълта за някаква икономия, изтощаване или изхарчване напразно силите. Всяко нещо трябва да се употреби навреме, да принесе своята полза. Един певец като пее, казвате: „Защо пее?“ Пеенето е проводник на здравето. Природата е направила хората певци, за да бъдат носители на жизнените сили. Онези хора, които пеят, са по-здрави от онези, които не пеят. Онези, които пеят, са по-щастливи от онези, които не пеят. Онези, които обичат да слушат пеенето и музиката, са щастливи; онези, които не обичат да слушат пеенето и музиката, не са щастливи.

Ние употребяваме думата „Любов“ в българския език, но думата „Любов“ в българския език не съдържа всичките елементи. Нито в английски думата „лъв“ [love] (love (англ.) – любов) ги съдържа. Англичаните са взели от славяните думата „лъв“, тази дума не е тяхна. Те нямат глагол от същата дума.

Мнозина си позволяват да казват, че познавали Бога. Вечната Любов е непозната. Това е, дето казват, че Бог е непознат и никой не Го е видял. Отчасти можем да познаем Бога. Вечността ние не можем да обхванем целокупна каква е. Много малко съприкосновение има. В туй отношение, Бог никой никога не Го е видял. От философско гледище, това твърдение, че Бог никой никога не Го е видял, то е невъзможно. Любовта, която отчасти прониква в някоя душа, може да имаме известна представа за Бога какъв е. Трябва да проучваме ония контрасти. Някой път имаме известни понятия вътре, които ни измъчват. Нашето състояние, което прилагаме, нашата грубост влагаме и мислим, че Господ е като нас. Някой път мислим: защо Господ е допуснал [злото] в света. Злото е една приятност, едно развлечение за Бога. Нашето зло за Бога не е зло. Когато онзи кит погълнал Иона, който бягаше от Бога, Господ казва на кита: „Слушай,

Аз ще ти пратя един ученик да му дадеш един урок, много няма да го биеш. Само за два–три вечера ще му дадеш един урок да види какво нещо е преподаване." Иона се моли в кита и видя, че от лошо по-лошо има. Господ казва на кита: „Изплюй го навън."

Смъртта какво е? Умори ви, ще ви погълне китът. Който не слуша Господа, ще влезе вътре в кита; който Го слуша, ще се изпари нагоре. Който не слуша, като вода ще потъне в земята, да се пречисти. Сега аз ви превождам тия контрасти, докато дойдем до положението да разберем в какво седи животът. Всички същества, които съществуват, от най-малките до най-големите, искат да живеят. Всяко дърво, колкото и малко да е, има идея, иска да живее. Една птичка иска да бъде щастлива, като птичка разбира. Ние по някой път минаваме и ставаме причина да произведем своето нещастие. Една птичка пее, минеш, хвърлиш камък, подплашиш я – ти създаваш своето нещастие. Ще мине някой край тебе, той ще хвърли камък и ще наруши твоето щастие. Минаваш в гората, откъснеш един лист – ти създаваш своето нещастие. Отчупиш един клон – ти създаваш своето нещастие. Минеш през една река, размътиш водата – ти създаваш своето нещастие. Като размътиш реката, и тебе ще размътят. Откъснеш лист – и от тебе ще откъснат. Каквото мислиш, ще ти дойде. Хората мислят, че всичко имат право да направят, а на тях не може да се направи.

Мнозина казват: да се докаже научно. Има неща, които аз може да ги докажа и кое кога ще стане. Казвам: Непременно Слънцето ще изгрее. Казвам: Тази вечер Слънцето ще залезе, и залязва. Непременно зимата ще дойде и сняг ще има, и туй ще бъде – снегът ще дойде. Казвам: Ще има 25, 30, 40, 50 градуса студ, и става. Не че аз го правя – предсказвам нещата.

Казвам: Има неща в природата, които стават и ние може да констатираме, че ще станат. Има неща, които не са в реда да станат, предсказваме, че ще станат, но нищо не става. Казваме нещо, но няма да стане. Видя някой просяк и казвам: „Ти след година цар ще

станеш.“ Каква вероятност има след година просякът цар да стане? В историята само един такъв пример има. В Китай един китайски мъдрец, много беден човек, той се оженил за една красива китайка. Много добър е бил. Оженил се заради нея. Тя била много взискателна. Един ден иде при него и му казва: „Намъчих се с тебе, позволи ми да си намеря някой друг, да може да живея с него, нали ти си философ.“ Той казва: „Намери си някой, ако можеш с него да живееш по-добре.“ Тя намерила един богат търговец, напуща философа, за да живее с него. След година Китай се намерил в трудно положение и вика този китайски мъдрец да изправи Китай и той става император. Тя дошла при него и казва: „Не може ли да живеем пак заедно?“ Той казал: „Може, може, как не.“ Той бил умен философ. Взел нектар, че го излял на земята. Казва ѝ: „Събери този нектар така чист, както беше. Ако можеш да го направиш, можем да живеем заедно.“

Вие когато живеете с Любовта, сте като тази китайка. Понеже не е дошло щастието, искате да намерите по-щастлив. Не напущайте Любовта. Там е погрешката на мъжете и жените. Те напускат Бога. „Що ще вярваме, кой знае какво същество е, виждаме какъв свят е направило – страдания, бият се хората. Ние да си уредим работите, както ние знаем.“ После като тръгне наред, искаме да Го потърсим. Не мислете, че тъй, както в старите времена ще му носят масълце, агънца ще му носят, ще коленичат, да го склонят.

Три неща има, в които Бог отговаря, на нищо друго. Той отговаря на зова на Любовта, Той отговаря на един зов на Мъдростта, Той отговаря на един зов на Истината. Вън от това на всичко друго не отговаря. На три неща Господ отговаря. Ако в душата ти има зова на Любовта, слуша. Като кажеш зова на Любовта, слуша. Ако в душата ти има зова на Мъдростта, слуша. Ако в душата ти има зова на Истината, слуша. Може цялата вечност да крякаш, няма да те чуе. За да те послуша Господ, трябва да имаш този зов. Ти минаваш и виждаш, че една мравя се дави във водата. Тя има зов, вика, ти казваш: „С мравята ли аз ще се занимавам. Велика идея имам, нека се

дави мравята.“ И загубиш едно условие, с което може Бог да ти помогне. Помогни на мравята, то е Любов в дадения случай. Някой паяк хванал някоя муха, ти чуваш гласа ѝ, тя се моли. Казваш: „С муха ли ще се занимавам!“ Спри се, кажи на паяка: „Ти нямаш право в мое присъствие да я давиш.“ Ти ще се избавиш от едно зло. Ако помогнеш на тази муха, и на тебе Господ ще помогне, ако не ѝ помогнеш, и на тебе няма да помогне. Ти минаваш покрай пътя, някое зрънце паднало на земята. То казва: „Моля, посади ме някъде.“ Казваш: „С такива зрънца не се занимавам, да си вървя по пътя.“ Вземи туй зрънце, посей го. Ти срещаш някоя костилка някъде, ритнеш я, тя казва: „Не ме ритай, посей ме някъде.“

Ние, съвременните хора не само, но и от памтивека хората презират онзи любовен акт, който човек трябва да изрази, онзи разумен акт, който човек трябва да изрази, и онзи акт на Истината, който трябва да изрази. Три акта има: единият акт засяга неговата душа, единият акт засяга неговия ум, единият акт засяга неговото сърце. Ако нито на едно побуждение ти не отговориш, ако не отговориш на туй, което може да внесе сила в твоя живот, какво очакваш? Ако ти си глух за Любовта, за Божията Любов, ако ти си глух за Божията Мъдрост, ако ти си глух за Божията Истина, която във всяка животинка се отправя към теб, да помогнеш, какво очакваш? На целия свят не можеш да помогнеш. Безброй същества има, които по същия закон помагат. Ако всички постъпват така, светът ще се уреди. Ние се занимаваме само със себе си и мислим, че светът е създаден заради нас. Право е. Бог създава света за нас, за всички го създава. Всеки присърце трябва да ти бъде. Като си на Земята, желай да живееш, да работиш, тъй, както Господ е създал Земята. Не че ние не работим, работим, но нямаме онова съзнание.

В какво седи един добър певец? Казвате: „Лошо пее.“ Не че иска да пее човек лошо. Онзи, добрият певец, в какво седи? Добрият певец – аз зная – седи в Любовта. Неговият тембър седи в Любовта, в тази подбуда на Любовта. Този певец има достатъчно светлина. В зова на

Мъдростта седи добрият певец. В добрия певец Истината говори, затуй му е хубав гласът. Който не може да пее, трите побуждения ги няма. Някой поет не може да пише. Поет, който пише, който има поезия, тия побуждения ги има. Който не пише хубаво, който пише безразборно, няма тия побуждения. В света всеки трябва да отговори на най-малкия зов на Любовта, даже на крякането на Любовта. При най-малкия зов на Любовта душата ти да бъде будна, там е радостта.

Мен ми разправяше един български свещеник, лятно време било, пътувал между две села и казва: „Седнах при една круша. Гледам нагоре – доста узрели круши. По едно време съм се унесъл, като свещеник мисля как да се оправи светът. Нещо изфуча и една чучулига се скри в джубето ми вътре. Погледнах – един сокол я гони. Тя предпочете попа пред сокола.“ Той ми предаде думите си, малко нецензурни думи са: „„Слушай, казвам, в мое присъствие ще я оставиш свободна, няма да я гониш. Виждам, че ти не се обхождаш добре. Да си вървиш!“ Той се въртя, въртя и си отиде. Отворих джубето и чучулигата излезе навън, няма опасност вече.“

Няма по-безопасно джубе от джубето на Любовта, няма по-безопасно джубе от джубето на Божията Мъдрост, няма по-безопасно джубе от джубето на Истината. Казвате: „Къде ще ида?“ Там е безопасното място. Казвам: Чудеса има.

Може да ви приведа пример. Един от великите певци в един голям град дава концерт. Едно бедно момиченце искало да го чуе, но не могло да си купи билет и плакало отвън, че не може да го слуша. Като излязъл певецът навън, обърнал внимание на това момиченце. То казало: „Съжалявам, че не можах да те чуя, четох във вестниците, но нямах пари.“ Певецът взема името и адреса на туй момиченце, за да отиде при него. Отива и на нея ѝ пее. То е Любов. Мисля, че това момиченце е слушало много хубаво, повече от цялата публика. Певецът на всички дава концерта си с пари, на нея дава един концерт без пари. По някой път и Любовта дава своите концерти и може би някой път дава концерт само за един. То са изключения.

Красотата на живота седи във великите изключения, които рядко стават. Но когато стане едно изключение, то има цяла епоха. Едно изключение като дойде в човешкия живот, той се подига.

Сега наближава пак едно изключение. Едно изключение се случи и Адам излезе из рая. Друго изключение сега ще се случи и Адам ще влезе в рая. Казвам: Сега пригответе се за изключението, което иде, да влезете в рая, както сте излезли из рая.

Ще ви прочета из „Светът на Великите души“ (Беинса Дуно, „Светът на Великите души. Словото на планината“, София 1933 г. В края на настоящия том е отпечатан целият текст на книгата. Цитираните тук три изречения са на стр. 359. Беинса Дуно е духовното име на Учителя Петър Дънов.):

„Ученият да се справи със знанието си.

Добрият да слуша разумността си.

Любящият да служи на ближните си.“

Тайна молитва

21-ва беседа, държана от Учителя на 7.III.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

НАВРЕМЕ И БЕЗ ВРЕМЕ

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета от книгата „Светът на Великите Души“, няколко изречения от „Пробният камък“:

„Ходѝ в светлия път на живота, где огън гори, где вода тече, где въздух лъха, где трева никне, где цвят цъфти, где риба плува, где птица хвърка, где човек мисли, где Духът бъдеще чертае и Истината цари.“

„Духът Божи“

Ще ви говоря върху време и без време.

Всичките противоречия в света произтичат от времето и безвремието. Всичкото щастие произтича от времето, всичкото нещастие произтича от безвремието. Не си отишъл някъде навреме – нещастие ще те сполети; отишъл си навреме – щастие ще те сполети. Сега философите твърдят, че всяка причина има последствия. Но философите трябва да турят, че всяка причина и последствие трябва да имат една основа. Философите разсъждават без основа. Следователно досега нито един въпрос не са решили както трябва. Казват: „Логически причината има последствия.“ Основа трябва да имат. Върху основата причината може да гради. Тогава вече имаме едно следствие, градене на цялата къща. Казват: причина и последствие. Основата я няма.

Някои от вас сте дошли без време. Казвам: Върнете се назад, че елате навреме. Казвам: Продължавайте, не се връщайте назад. Ти си сиромах човек, защото си дошъл без време. Ти си богат човек, защото си дошъл навреме. Красив си – навреме си дошъл. Грозен си – без

време си дошъл. Слаб си – без време си дошъл. Силен си – навреме си дошъл. Добър си – навреме си дошъл. Лош си – без време си дошъл.

Сега ще кажете: „Откъде се пръкна туй без време?“ Не разсъждавайте така. Безвремето е време на по-напреднали същества. То е едно нещастие за тебе, но е щастие за напредналите същества. А пък туй, което е щастие за тебе, е нещастие за по-малките същества от тебе. Ти си щастлив, когато кокошката кряка; щастлив си, когато агнето блее; щастлив си, когато кравата доят. Но кравата питат ли я дали е щастлива или не? Щастлив си, когато някое дърво гори в печката, но попитайте дървото дали е щастливо. Твоето щастие ни най-малко не обуславя щастието [на] другите. Ние искаме да бъдем щастливи, ние сме много егоисти хора. Някъде идеш – щастлив, някъде идеш – нещастен си, защото щастието се ражда от нещастието. Без нещастие щастие няма и без щастие нещастие няма. Следователно нещастието е майка на щастието.

Сега аз няма какво да ви доказвам нещата. Ако искате да приемете. Мен това не ме интересува. Казвате: „Това са глупави работи.“ Зависи где е глупавото, дали това, което говоря, е глупаво или вие глупаво разбирате, дали аз съм глупав или вие глупаво разбирате. Едно от двете е: или аз глупаво говоря, или вие глупаво разбирате. Този, който не разбира, той не е дошъл навреме, не ме чува. Като каже, че не говоря добре, навреме не е дошъл. Навън да излезе. Когато ме разбира, навреме е дошъл. Болният човек в света не може да разбира Божиите пътища. Ако някой има болка в главата или в краката и пита защо Господ е създал света така, той не е дошъл навреме. Да се върне назад и да облече друга дреха. Ако ви канят на дине, няма да отидете с обикновените си дрехи, ще турите фрак, черна връзка, цилиндър може би имате или някой нов вид шапка. Когато влезете в света, вашият ум трябва да бъде на място, навреме да е дошъл. И вашето сърце навреме да е дошло, когато идвате в света. Когато идвате в света, вашата душа трябва навреме да е дошла. Нещастието в света е, че Адам дойде навреме, а Ева дойде без време,

затова стана голямото нещастие. Ева трябваше да излезе навън. Като излезе навън да се оправя, и Адам, и той излезе с нея. Тя като излезе, не ѝ каза да иде в света и да се преоблече, но и той отиде с нея да гледа как ще се преоблече. Гледай му ти ума! И досега гледа как Ева се облича, как туря шапка, как туря обущата си, как се намазва.

Хубаво е всичко, което правите в света, отлично е за света. Като се върнете в рая, тогава ще видите дали е навреме. В рая навреме трябва да влезете. Ако без време влезете в рая, въпросът още не е разрешен. Ти си недоволен в живота в даден момент – тази мисъл се е явила без време в тебе. Ти си зле разположен – туй чувство без време се е родило в тебе. Изпъди го навън, да дойде навреме! Вие искате философия. Че нито един философ не е разрешил един въпрос навреме. Всяко нещо трябва да се тури навреме, секунда не трябва да губиш. Светлината не губи нито една тристахилядна от секундата, ние изгубваме цяла секунда, 2, 3, 4 секунди и считаме, че е нищо. Как тъй нищо?

Казвам: Защо са тия противоречия? Целият свят е в противоречия. Вие, един ден, като ви донесат една диня, не я оставяте вкъщи цяла, но вземете ножа, направите я на парчета, извадите семето. Вие сте щастлив човек, но защо развалихте тази красива форма? Вие не попитахте динята: „Може ли да те разрежем, ще благоволиш ли да се отвориш?“ Ако бяхте от умните хора, веднага динята щеше да се разреже, щеше да се отвори сама. Вие отваряте нещата и затова правите погрешка. Не навреме режете динята. Една пъпка, която цъфти, чака ли тя вие да я отворите? Тя има 4–5 листенца, отваря се сама. Докато дините сами не почнат да се режат, светът няма да се оправи. Вие искате да знаете дали някой като захване търговия, ще му върви. Да внесе една диня и ако се отвори тази диня, ще му върви; ако не се отвори, няма да му върви. Ако той среже динята, аз да му предскажа, че първо ще има печалба, в края ще има загуби.

Сега се иска по-дълбоко разбиране. Сегашното разбиране на хората не е правилно. Вземете сега в музиката: един разбира музиката, пеенето, разбира хубаво, пък друг едва дочува. Не всички хора еднакво разбират. На някой човек като му изпееш една песен, става промяна, на някой след като са му пели десет пъти, никаква промяна не става. Има хора, само от една дума разбират. Има хора, които [и] 100 думи да кажеш, пак не разбират. В света на някои хора бащите са богати, а на някои бащите са бедни. Онези от вас, които имат богати бащи, пък са скържави, във вас се заражда желание по-скоро баща ви да си замине и майка ви да си замине, че да ви оставят богатството да си поживеете. Казвате: „Този старият докога ли ще живее?“ Казвам: „Няколко години“. Често питате: „Обича ли те баща ти?“ Той свие уста. Аз не искам да ми говори повече. Щом си свие устата, там спирам. Казвам: Как, щедър ли е баща ви? Той изкриви устата си. „Образование имате ли?“ Пак си изкриви устата, повече не го питам.

Мислите ли, че в света плодовете без светлина и топлина може да узреят? Мислите ли, че някой цвят може да се яви без светлина и топлина, без влага? Чудното нещо е, че в живота ние изискваме добрия живот, добрите условия, доброто разбиране на живота. Ние искаме един щастлив живот, без да го разбираме, без да имаме знание, без да имаме свобода. Под думата „живот“ аз разбирам да имаш нещо разумно в тебе, което да се втича. Да съзнаваш, че тече нещо в тебе. Под „знание“ разбирам да оценяваш туй, което се е втекло и в даден случай да може да се ползуваш от туй, което ти е дадено.

Та казваме, че Ева дойде не навреме. В еврейската кабала има един анекдот. Кабалистите са казали много фантастични неща. Господ направил Адама и Ева била на гърба му едно момиченце. Най-първо не е усещал, [че] носел нещо на гърба си. Като започнал да се интересува, и тя започнала да расте на гърба му. И той понеже не може да я види, забелязва една промяна и се зародило в него желание

да види тази, която носи. Явило се желание да види коя е тази, която той носи! Тя като расте, започнала да мисли, искала да узнае, кой е този, който я носи. В него се явило желание да види коя е тази, която той носи. Вие казвате, че Ева е направена от двете ребра, а според този анекдот, еврейския анекдот, Господ приспал Адама отрязъл само нарамките, с които е била свързана. Като я видял, казал... Той усетил, че му е леко, но не знае откъде е дошла тя. Казва: „Имах една голяма тежест и много ти благодаря, че ти като дойде, я няма. Леко ми стана." Защото тя слязла от гърба му. Той не е разбрал, че тя слязла от гърба му. Помислил, че тя като влязла в рая, го избавила от голямата тежест, която имал на гърба си. Не знаел, че той нея е носел. Адам трябваше да си тури ръцете да я побара, че да види, но той се плашел да попипа, да не би да развали. Като рекъл да пипа, тя се отстранявала. Като си тури ръцете отпред, тя пак се приближавала и така по никой начин не е могъл да я пипне. Тъй е казано в тази кабалистична история.

Казвам, помнете: Щом ви дойде едно страдание, то е не навреме. Щом ви дойде една радост, тя е навреме. Щом ви дойде една обезсърчителна мисъл, без време е, тя не е навреме. Вярата е навреме, Любовта е навреме, Доброто е навреме, Истината е навреме. Всички ония велики добродетели, които въздигат човека, са навреме, а всичко онова, което спъва човека, то не е навреме. Щом нещата са навреме, всичко е добре.

Ако човек влиза в рая не навреме, той ще направи някаква пакост. Защо ви е една красива жена да се ожените заради нея, когато във вашия рай ще се внесат всичките раздори? Ти като се ожениш за красивата жена, ти вече няма да може да спиш. Може ли красивата жена да не ходи? И ще ви кажа защо. Едно време, като създаде Господ комара, казва му: „Слушай, Аз ти давам хобота, но като видиш някой човек, че иска да направи пакост някъде, с този хобот го ужили в носа му, за да не направи пакостта. Ако видиш някого да бие друг, ще го ужилиш по ръката." Туй било назначението на комара. Но той не си

изпълнил тази длъжност. На красивата мома казал: „Когато хората се карат, ще идете да се облечете с хубавите си дрехи и ще идете при тях, да престанат да се карат и да се бият.“ Те забравили туй предназначение и като се бият хората, никакви ги няма, а като са мирни, дойдат и създават раздори между хората.

Красотата е дадена в света да внесе мир. Красотата в мирните хора е в тях. За онези, които воюват, в тях трябва да се внесе красотата. На глупавите хора ум им трябва, то е красота за тях. Красивият ум е, който внася ред и порядък в света. Ако вие на глупавите хора не може [да] им дадете разумност, всичкото друго богатство, което те могат да имат, е безпредметно. Защо е богатство на един човек, който не е добър? Защо е едно богатство на един човек, който не е справедлив? Защо е богатство на един човек, който не е разумен? Богатството е достояние на добрия, на справедливия, на разумния човек. Тогава то е на място.

Ние, сегашните хора, задаваме въпроса защо Господ е направил света така – всички са станали учители. Хубаво е да бъдем всички учители, но трябва да се тури нов морал. Аз считам съвременния свят идолопоклонски свят. Никъде не е турен Бог на Любовта, на Който хората да се покланят, никой не се покланя на Него, но се покланя на себе си. Той иска да бъде силен, да прави каквото иска, всички да му се подчиняват. Това не е религия. Туй, което досега сме живели, не е лошо. От 8000 години Адам като се роди, хич не му е дошло на ум да дойде да изучава Бога, колко е велик. Той започнал да мисли за своето щастие. Той като отиде в рая, Господ му показа всичките животни, той им тури имена, Господ му казва: „Ще ти ги дам.“ Той си каза: „Богат съм.“ Като видя всичките животни, че те си имаха другарки, той каза: „Тия по-нисши същества другарки си имат, а аз си нямам другарка.“ Другарката му беше на гърба.

Често мене ме питат: „Ти женен ли си?“ Чудна работа. Един човек, който не е разбрал живота, не е женен; като разбере живота, е женен. Какво нещо е жененето? Ти трябва да познаваш човека. Как ще

го познаваш? В света не може да има познания без Любов. Смешно е: оженят се хората и не се познават. В света отношения на хората не може да съществуват без онази Първична Причина, която може да донесе хората на фокус.

Ти не може да обичаш един човек, който не ти е направил добро. Двама души, които не са си направили добро, не може да се обичат. Първото нещо, за да има обич, майката за да има обич към детето, ще му направи едно добро. Детето трябва да направи второ добро, за да се обичат. Ние сега искаме да ни обичат, без да обичаме. Има три положения. Като говоря, може да попаднете в една погрешка. Обичаш, обичат те. Аз може да обичам един човек, без да ми е правил добро. Защо? – Понеже този човек, когото аз обичам, Бог го обича и понеже Бог на мен ми е направил хиляди добрини и заради Любовта на Бога, аз може този човек да го обичам, макар и да ми е направил хиляди злини. Но понеже Бог го обича, считам, че туй зло, което ми е правил, е на място. Този човек, когото Бог обича, прави зло повидимому, а ние навреме не разбираме нещата. Мислите ли, че един човек, който пипа крака ви, когато ви е изкълчен, че няма да ви причини болка? Мислите ли, че един човек, когато вие се давите в морето и имате 100 кила тежест на гърба си, няма да ви одере? Той снема всичкото богатство от гърба, за да ви избави.

Казвам: Всички вие сте свързани с известни непотребни идеи. Някоя жена иска да има красив мъж. Защо ви е красив мъж? Някой мъж иска да има красива жена. Защо му е красивата жена? Най-първо ти желай да бъдеш красив и после желай жената да бъде красива. Ако онази жена е красива, тя на служба трябва да иде. Когато се бият хората, да се облече хубаво и да иде да ги примири. Тя не е пратена тебе да те задоволява в живота. Красивата мома, да бъде красива, трябва да бъде добра певица, трябва да бъде добра цигуларка, трябва да бъде отлична художница, трябва да бъде добра готвачка. Във всяко едно направление да бъде красива. Красотата не седи в оная неподвижна красота. Има красота подвижна. Аз говоря за подвижната

красота, да знаеш в даден момент какво да направиш. Когато се усмихнеш на един човек, да е навреме. Това е красота. Този човек досега са го хулили на сто места, ти го посрещаш, усмихнеш се и той вижда красотата, която никога не е виждал. Ако ти не се усмихнеш, този човек няма да разбере живота.

Казвам: Ако ние, хората, не станем проводници на Божествената красота, да изявим Божиите добродетели, за каква красота може да става дума? На туй място, на което сме ние бедняци, ние, сегашните бедняци, сме станали богове. Смешно е. И тогава природата, за да ни избави от нашето самовнушение, тя ни дава страдания. Ние мислим, че сме велики, че имаме знания, може да оправим света, ставаме царе, князе, ставаме богати, пишем философии, учим хората и какво ли не ставаме и Господ постоянно ни уволнява за нашето невежество. Защо остаряваш? – Защото си невежа. Защо се подмладяваш? – Защото си решил да станеш умен човек. Ако иска някой да се подмлади, нека реши да служи на Бога, нищо повече. Щом реши да служи с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила, ще се подмлади. За онзи, който служи на Бога, всичко е възможно, не изведнъж. Всеки един човек, който [е] решил да служи на Бога, има бъдеще. Онези, които изучават духовния свят, всичките ангели, които са ангели, Бог им дал тази свобода и понеже служат на Бога, дал им свободата си да ходят по цялата Вселена, да се разхождат. Ние, съвременните хора, не сме научили туй служение и затова ни държат затворени на Земята, седим и гледаме високите светове.

Казваме: „Какво ли има на Слънцето?“ На Слънцето има живот. За грешниците Слънцето е огън, който мъчи хората, а за праведните Слънцето е Царство Божие, рай, дето хората благуват. Ако грешникът иде на Слънцето, ще се стопи, ако праведникът иде на Слънцето, ще цъфне, ще завърже, плод ще даде и ще се върне.

Сега вие ще попитате кое е реалното. Всяко нещо, което може да се опита, е реално. Горчивината може да опиташ, тя е реална. Една бучка захар може да опиташ, сладчината и тя е реална. То е илюзия. В

даден момент ти си обезсърчен, мислиш да направиш една пакост. Ако само допреш до твоя език една бучка захар, тази сладчина веднага ще измени твоето настроение и ще се откажеш да правиш зло. Някой път си намислил да направиш едно добро и ако някой те погледне, ти се усмихне, веднага ти се откажеш.

Често някои питат: „Има ли Господ, няма ли Господ?“ Казвам: Аз този въпрос не го разрешавам. Казвам му: „Да тръгнем двамата и да видим има ли Господ.“ – „Къде? И аз Го търся.“ И тогава казвам му: „Ела да идем да попитаме ябълката.“ Отиваме при ябълката и я питаме има ли Господ или не. Тя казва: „Господ е в мене, яжте ме и ще видите, че Господ е всякога сладък.“ Изядем ябълката и виждаме, че Господ е сладък. Отиваме при водата и казваме: „Търсим Господ къде е.“ Водата казва: „У мене е – на когото е засъхнало гърлото, щом ме пие, утолява си жаждата и му става сладко на гърлото.“ Този мой другар казва: „Дали право говорят?“ – Право говорят. Казват: „Господ е сладък“ и като опитаме ябълката, виждаме, че е сладък. Водата казва, че Господ утолява жаждата и виждаме, че е така. Вървим по пътя и питаме един вълк има ли Господ. Той казва: „Едно време беше у мене, а после излезе. И като излезе Господ от мене, ми казва: „Ще ходиш да се храниш с овце. Само овце ще ядеш. Кои овци ще ядеш? – Като намериш овца, която ражда повече, отколкото трябва, туй излишното ще го ядеш.“ Туй е било дадено на вълка – да яде излишното на овцете, то е било дажбата на вълка. Но той си позволил, след като Господ му дал тази дажба, да яде не само излишното, но и неизлишното.

Казвам: Какво е заключението? – Идете при ябълката и щом е сладка, Господ е там. Идете при водата, и щом утолява жаждата, Господ е там. Отворете книгата, и светлината, която ви дава възможност да я четете – Господ е в тази светлина. Срещнеш един добър човек, твоето състояние се изменя – Господ е там. Дойде при тебе един човек, ти си болен, оздравяваш – Господ е там. Щом си

болен, дойде лекар да те лекува, ако ти оздравееш, Господ е там; ако дойде лекарят да те лекува и ти не оздравееш, Господ не е там.

Тогава имаме следния закон: Ако си недоволен от Любовта, влез в безлюбието. Ако си недоволен от безлюбието, влез в Любовта. Казвате: „Как тъй да го направя?“ Ако красивата мома я задяват момците на всяка стъпка, какво трябва да направи? – Да си зачерни лицето и да влезе в грозотата, отвън да стане грозна. Като ѝ дотегне грозотата, да си измие черното и да влезе в красотата. Любовта ни запознава с основата на живота. Безлюбието ни запознава с отрицателната страна на живота. Искаш да изучиш сенките на живота – влез в безлюбието. В земния живот не можеш всякога без Любов. Трябва да излезеш от безлюбието. Има такова състояние на безлюбие. Не е лошо безлюбието, те са контрастни състояния.

В света, всъщност, само Любовта на Земята е изпъкнала, безлюбието е огънато. За мене, щом ми говорят за безлюбие, огънато е. Една чаша е безлюбие, събира водата. Обръщаш чашата, става изпъкнала, изливаш водата – това е Любов. Напълваш чашата – това е безлюбие; изпразваш чашата – това е Любов. Аз така тълкувам нещата: обере ме един човек, това е Любов; даде ми пари, това е безлюбие. Обрал някого и той ще дойде да ми даде 200–300 000, казва: „Уреди си живота.“ Подир него идат стражари, хванат ме, бръкнат в джоба, намерят парите. Аз как ще се оправдая? Мислите ли, че това е щастие? Разправят за един руски проповедник, един пътешественик убил един руски княз, полицията търси убиеца. Той отива при един стар руски изповедник да се изповяда. Изповяда се пред него, че убил княза, но при изповедта турил ножа, с който убил княза, в джоба на изповедника. После казва на властта: „Да ви кажа кой го е убил. Идете при еди кой си проповедник и там ще намерите ножа.“ Хващат изповедника, намират ножа и му казват: „Откъде е този нож?“ Той казва: „Дойде един, изповяда се.“ Но не му хващат вяра. Оплетена работа.

Та казвам: Много мъчно е да определим кое нещо е морално в даден случай и кое не е. За да се опита един акт дали е правилен, трябва да мине през две състояния. Човек е същество с два центъра, двуцентрово същество е. Туй, което съм направил, то ще се върне върху мен, трябва да ми го направят другите и което другите са ми направили, [ако] аз намирам, че е добро, тогава и туй, което аз съм направил, е добро. Щом аз не го харесвам това, което на мен са направили, тази постъпка е лоша, но и първата – моята постъпка, е лоша. Постъпката на другите хора показва, че първия път и аз не съм постъпил добре. Обирам един човек – за мен е приятно, вземам му парите, в реда на нещата е. Оберат мене – неприятно ми е. Значи първото, което съм направил, не е хубаво. Дал съм пари на някого, помогнал съм, после на мене като ми дадат пари, приятно ми е. Услужват ми. И моята първа постъпка е добра. Понеже тя се връща при мен, туй, което аз съм направил, и на мене ми го дават; туй, което съм вземал, от мене вземат. В туй няма изключения.

В нас живеят две същества: аз ги изучавам и двете. От пъпа надолу краката си аз изучавам. Този човек е надолу с главата обърнат. На другия човек лицето изучавам. Туй същество, което е с главата надолу, е крайно упорито. Толкоз е яка главата на туй същество, че всичките чукове да се съберат и да чукат главата му, едва ли ще разбере Истината. Толкоз упорито същество е. Първият пръст, палецът, е толкоз голям, честолюбив. Справедливият – вторият пръст, е малък. Пръстът на изкуството е по-малък, а малкият пръст, който показва отношението към хората, съвсем го няма. Този човек е съвсем обратен. Та казвам: Ние живеем по закона на краката си. Туй същество казва: „На мен трябва да се покланяш, моята воля трябва да става." Някой път туй същество, което започва от два пръста под пъпа, говори. Някой път чувствувате и казвате: „Тъй трябва да бъде." Тогава ще се съберат всичките чукове. Туй същество, то е старият човек в нас, от него се раждат всичките престъпления. Вие не мислите за причините и последствията, направите го, но си казвате: „Да става

каквото ще.“ Туй същество казва: „Убий, кради! Всичко туй да става. Да става каквото ще в света.“ Ако вие не сте господари на туй същество, ако искате отвън да го обуздаете, има съдилища. Никога така не може да се възпита. В даден момент вие сте гневен и вземете револвера. Там не е човекът.

е ви представя един пример: Отива един умен човек, който имал нещо към духовния свят, и пита един религиозен: „Ти вярваш ли в Бога?“ Казва: „Още не съм го намерил, не вярвам.“ – „На такива хора, които не вярват в Бога, не искам да помагам, да си вървиш.“ Казва: „Много хубаво. Аз ще ида да намеря Господа.“ Отишъл той, взел един револвер и се връща пак при религиозния човек, който носил доста голяма сума. Среща го в гората и му казва: „Стой! Давай парите! Ти познаваш ли ме? Ако не ми дадеш парите, ще те убия. Нали си, казва, набожен човек, нали вярваш в Бога, казва, нали се казва там, че религиозният човек трябва да се откаже от богатството. Ти отказваш ли се?“ Той казва: „По човешки го искай. Не така се иска, „ти отказваш ли се?“ – „Слушай, знаеш ли защо те обрах? Аз те видях, че ти си много набожен човек и както виждаш, аз съм един разбойник, исках да обера един набожен човек, че да дойде неговото разположение в мен и аз да правя добро като него. Аз се научих от тебе. Аз те обрах в началото, а сега аз, разбойникът, ще ти дам парите. След туй и от мене да замине.“ Освен че изважда неговото, но изважда още 3000 лева и казва: „Според тоя закон, аз не те питам дали ти вярваш или не, но постъпвам както ти постъпваш. Сега и ти постъпвай както мен. Обери хората и накрая върни обраното и отгоре 3000 лева дай. Сбогом!“

Ако ние, съвременните хора, не вземем този пример на разбойника, не зная каква култура може да има.

(Учителят чете от същата книга [„Светът на великите души“] и от същата беседа – „Пробният камък“.)

„Слушай, когато Истината говори.

Работи, когато духът на Мъдростта бъднини чертае.

Път без светлина, къща без врата, река без вода, празни работи са.

Светли мисли, чисто сърце, възвишена душа, силен дух, приятели за човека са.

Вслушвай се в наставленията на духа си и в упътванията на душата си, за да ти бъде всякога добре.

В пътя на живота се изпитва вярата и надеждата на човека.

В пътя на знанието се изпитва умът и волята на човека.

В пътя на свободата се изпитва благородството на душата и милосърдието на сърцето.

Там, гдето малкото зрънце пада, камъкът стои.

Там, гдето камъкът пада, малкото зрънце стои.

Когато листата от дървото на живота слизат, зимата идва.

Когато листата на дървото на живота се качват, пролетта идва."

Щом в тебе започват лоши състояния, зима е. Щом започват добрите състояния, пролет иде.

„Когато простият царува, прах се дига.

Когато умният царува, мирът изгрява.

Там, гдето мравята се дави, човек се забавлява.

Там, гдето мравята се забавлява, човек спи.

Глупавият слуша с едното си ухо, умният – с двете, а глухият и от двете не се интересува."

Казвам: Сега съществуват противоречия. Да премахнем тия противоречия в нас. Ти едно противоречие не може да го махнеш от душата си без помощта на своя ум, без помощта на своето сърце и без помощта на своята душа. Ако хлябът, който Бог ти дал, ако го ядеш и не го сдъвчеш, причинява болка. Причината е в тебе, защото ти не си го сдъвкал. Взел си една круша – по всичките правила ще я сдъвчеш. Аз съм виждал българските дръндари какво правят. Когато вълната е сбита, той така майсторски я бие, че тази вълна стане рохкава.

Ако ние, съвременните хора, не можем да премахнем тия противоречия, които съществуват в нашия ум, ако ние не можем да премахнем тия противоречия, които съществуват в нашето сърце и ако ние не можем да премахнем противоречията, които съществуват в нашата воля, тогава де е нашата култура?

Сега казват, че майката, като раждала децата, била умна, че увивала детето в пелени. Че и царевицата, преди човек да беше дошъл на Земята, това го правеше. Всяка царевица, когато роди един кочан, тя го увива с пелени хубаво, увие хубаво детето. Кога е научила царевицата това? Сега хората като направят един бонбон, го увиват в книжка. Я вижте ябълката как опакова своите плодове. Онзи бонбон, с какво внимание го е увила, пък и соковете не са фалшиви. Не сега както правят – на десет хубави неща ще ти турят две лоши. Тях ги турят да ги посеете. В природата няма такова нещо. Всяко нещо е чисто. По някой път, на десет хубави мисли, две ще прекараме не хубави.

Целият ни досегашен живот е едно мъчение за невидимия свят. Всяко разумно същество, което иде в нас, ние го поставяме на страшен изпит. Влезеш в един безпорядъчен дом, дето всичко е нечисто. Трябва целия ден да чистиш, да измажеш, докато тази къща се освободи от този злой, който има. От съвременните хора излиза една миризма. Ако обонянието ви е развито, ще избягате. От един лош човек излиза воня. От един несправедлив човек излиза воня. От един човек на безлюбието излиза воня. Трябва да мислим, да станем красиви цветя, ухание да излиза от нас. Ние мислим, като идем на църква, да запалим свещ, да прочетем Библията и с това всичко се свършва.

Ако детето не е добро като майка си и баща си, то не е родено от тази майка и от този баща. Ако детето не мяза на баща си и майка си, то не е родено от тях. Ако върви по линията на майката, майката е майка, но бащата не е баща. Аз бих ви привел примери. В съвременните семейства не само мъжът прелюбодействува, но и

жената прелюбодействува. Ако един мъж има една жена, която не обича, а обича друга жена, тя тази, която обича, го зачева, а другата го отглежда. То не е дете на тази майка. Любимата е майка, тя е майка му. Законът е такъв: щом едно дете не носи добродетелите на родителите си, щом едно дете не носи добродетелите на Любовта, щом едно дете не носи добродетелите на Мъдростта, щом едно дете не носи добродетелите на Истината, то не е родено от Бога. То не е родено от тази майка и баща. Това е моралът. Едно дете трябва да носи добродетелите на Любовта, поне една добродетел да носи.

Казвам: Всяка една мисъл, която се ражда в нашия ум, трябва да носи една добродетел на Любовта, една добродетел на знанието, на Мъдростта и една добродетел на Истината. Защото вие цитирате Любовта. Тя е от съвсем друг свят. Ние Любовта разбираме само по отрицателната страна на живота. От Любовта излиза живот. От Мъдростта излиза знание. Знанието е отрицателната страна на Мъдростта. От Истината излиза свободата. Свободата е отрицателната страна на Истината. Ако ние не можем да разберем свободата, не може да разберем и Истината. Ако ние не може да разберем знанието, не може да разберем и Мъдростта. Ако ние не може да разберем живота, не може да разберем и Любовта, понеже животът излиза от Любовта.

Всичките противоречия, които съществуват, са добри. Ние не разбираме живота. Един човек яде повече, страда, боли го стомахът. Не е лошото в яденето. Ял повече. Някой яде по-малко. И малко няма да ядеш. Ще ядеш толкоз, колкото стомахът в дадения случай може да смели. Ако ядеш повече или по-малко, то е престъпление. Да не мислиш, че като ядеш повече, ще спечелиш и като ядеш по-малко, ще спечелиш? Ще ядеш толкоз, колкото трябва, и да си благодарен. Благодари на туй, което ти е дадено. И в Любовта има пресищане. Не обичай повече, отколкото трябва, не обичай по-малко, отколкото трябва. Не знай повече, отколкото трябва и не ставай невежа [повече],

отколкото трябва. Толкоз, колкото трябва в дадения случай. Не бъди чрезмерно свободен, радвай се на онази свобода, която Бог ти е дал.

Ще дойдем до ограничения. Смъртта ще дойде и ще те ограничи, какво ще правиш? Когато тия хора те понесат, мислят, че си умрял, заровят те. Гледам умрелите, но някои не са умрели, казват: „Колко ангелско лице има." Но той не е умрял човекът. Гледам, много живи заравят. Те го заравят, пък той е жив още, не е умрял; като го заровят в земята, ще научи урока. Защото житото, като го посеят, като научи урока, израства. Онова, което не знае да израсте, умира. Та казвам: Ако вие сте умрели и след като сте умрели, слушате да се говори за вас, че сте умрели, покрият ви с пръст в земята, вие оставате в гроба. Знаете какво е туй състояние? Адът е нищо. Казват: умрял, отишъл при Господа. А пък той е заровен в гроба и седи ден, два, три, излезе из тялото, пак дойде. Така е с тези, които се вампирясват.

Не трябва да се влюбваме в тялото. Тялото е като дреха и трябва постоянно да се преобразява. Ние, съвременните хора, в живота трябва нашият ум постоянно да се преобразява, и нашето сърце да се преобразява, и душата ни да се преобразява. Всичко да расте. Сега на какво мязаме?

Казва: „Като умрем, ще дойде Христос." Не зная как ще дойде Христос. Христос за мене е Любовта, която въздига света. Тази Любов, която функционира в дадения случай във всички сърца, туй е Христос. Тия дървета, които цъфтят и дават плодове, това е Божията Любов. Слънцето, което грее, звездите, които светят, вятърът, който духа, във всичко онова, което носи благо за нас, там е Бог. Това е Любовта. Всеки ден се излива тази Любов. Господ казва на хората: „Дотолкоз, доколкото вие Ме обичате, и Аз ви обичам." Такъв е законът. Не мислете, че като дойде Христос, ще ви обикне. От десетте девици петте влязоха, а петте останаха навън. Отидоха, взеха си масло и като плакаха пред вратата, казва им: „Не ви познавам." Петте влязоха, а петте останаха. Те останаха и хлопаха отвън.

Трябва Любов. С празни дума само да казваме: „да дойде Христос, да влезем в Царството Божие“, не става. Човешкото сърце трябва да стане олтар. Да турим Бога в себе си. Ние трябва да възстановим нашия [...] (На това място в разчетената стенограма изглежда липсват няколко думи.) нашето идолопоклонство. Трябва да турим себе си на заден план и да турим Бога в себе си. Да кажем: „Аз ще служа на Бога тъй, както Господ ми е служил.“ Всички трябва да станем слуги до един, не да чакаме да ни служат. Всички трябва да бъдем най-добрите слуги. Няма по-хубаво нещо в света [от това] да служи човек. Най-хубавото нещо е то. Най-голямото нещастие на един човек е да му служат. Представете си, че ви турят на едно легло и трябва да ви обличат, да ви събличат, да ви не дават да се мърдате, да не мърдате ни крака, ни ръце. Ще се атрофира тялото ви. Ако една година само тъй трябва да ви слугуват, вие щяхте да видите какво голямо нещастие е да ви слугуват хората.

Слугуването по Любов е друг закон. Няма по-хубаво нещо, когато един човек направи една услуга с Любов. В Любовта е тайната на живота. Аз в живота си бих предпочел да ми служат един ден с Любов, отколкото 360 дни да ми служат без Любов. Един ден да ми служат с Любов струва 1000 дни. Защото един ден да служиш с Любов, то е ден в моя ум. То е служение на Бога. Погледнете с каква Любов Бог служи на душите. Казвам: Колко малко ние разбираме туй служение на Бога. Този ден искам да бъде като днешния ден. Както светлината служи, и аз така искам да служа. Както вятърът служи, така и аз искам да служа. Както водата служи, така и аз искам да служа. Както Земята служи, така и аз искам да служа. Това са правила, които трябва да ги турим в живота си.

Ще плачем, че Христос е пострадал. Христос пострада заради нашите грехове. И ако сега не изправим живота си, за бъдеще ще Му приготвим много страдания. Каква е тази Любов? Любов, която приготовлява бъдещи страдания, не е Любов. Любов наричам тази,

която приготовлява бъдещо блаженство на човека. Това е Любовта в моя ум. Онова, което приготовлява нещастие, то е безлюбие в света.

Всички казвате: „Кога ще дойдат свободни времена?“ Свободните времена са днес. Любовта е навреме, Мъдростта е навреме, Истината е навреме. Животът е навреме, знанието е навреме, свободата е навреме. Учението е навреме. Работата е навреме. Да се хванем за времето и да станем ония, добрите слуги. Да станем добри синове на Онзи, Който ни е пратил и тогава ние ще видим лицето на Онзи, Който ни обича. То е най-красивото лице, което досега сме виждали. В моя ум Христос е най-красивото лице, което съществува в света. Като видиш туй лице, никога няма да го забравиш. Като видиш онзи поглед, ще познаеш, че има Един, на Който думите са верни, има Един, Който ви обича.

Казват: „Заслужава ли човек да живее?“

Казвам: Да бъдем готови сега, не както Моисея, който преведе Израелския народ с гръмотевици на Синайската гора и нищо не разбраха евреите. Бог ще се изяви сега в онзи, тихия глас. Ще изяви своята красота в светлината. Той се изявява в цветята, в плодовете, в онзи тихия ветрец, който лъха, в онази тихата вода, която тече и утолява жаждата на хората, изявява се в онзи хубавия хляб, който носи живот. Да благодарим на Бога, че има достатъчно вода. Тя трябва да бъде вряла, да си изперем нечистите дрехи.

Тайна молитва

22-ра беседа, държана от Учителя на 14.III.1943 г., 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

СЪБИРАЙТЕ СЪКРОВИЩА

„Добрата молитва“

Ще прочета само няколко стиха от 6-а глава на Евангелието от Матея.

Много евангелски стихове има, които на съвременен език трябва да са в друга форма. Едно време хората са били деца, като на децата им се говорило. Сега се говори на възрастни. (Учителят прочете 19-и и 20-и стих от 6-а глава на Матея.)

В Америка американците, които си събираха пари, бедното население спестяваше и ги слагаше в банки. След миналата война там фалираха от 8 до 9 000 банки, в които хората бяха вложили парите си, събрани за черни дни. Отидоха и белите, и черните дни. В тази война в Америка се явяват банки с големи капитали, с по 400–500 милиона. Ние все още уповаваме на тия американски банки, спасителни банки.

Казвам: Преведен на съвременен език, този стих значи един порядък, в който да няма кражби и да няма лъжа. Една дреха да бъде чиста – да няма вълна и памук, а да минава за вълнена. Ако е вълна, да е вълна. Ако е памучна, да е памучна. Ако е копринена, да е копринена. Всяко нещо да е на мястото си. От туй разбиране човек да се разочарова. Виното да е на място, сладко вино. В Южна Америка пращат от тези малките буболечици, които образуват виното – няма ги там. Вземат от България подквас, да си подквасят виното в Южна Америка. Там няма такива бактерии, а тука има. Те са, които правят виното да опива. Казвам: Не е лошо виното; отрицателната страна на виното е, че като пие човек, става медиум, става много разговорчив.

„Кажи ми ти Истината“

Аз ще взема само думите „подигна очите си“. Много обикновени думи са да си подигне човек очите. Съвременните психолози и

философи от хиляди години може да са знаели Истината, те търсиха да намерят методи да обяснят Истината. Обяснявали са една Истина, която е недостъпна. И досега обясняват страданието по разни начини. Причините турят там, дето не съществуват. Има страдания, но от какво те произтичат, не е обяснено. Децата се развалят и казват, че причината е обществото и народът. Причината е много малка. Когато се присади едно дърво с някоя присадка, не е причината в дървото, в самата присадка е. Щом се махне присадката, имаме естествения ред. В съвременния живот имаме много присадки. Трябва да знаем кои от тези присадки трябва да се счупят и кои да останат.

Много малко сме запознати със законите на човешката мисъл. Казвате: свободна мисъл. Под свободна мисъл разбираме да допуснем каквато и да е мисъл? Да допущаме каквато и да е мисъл, не е свобода. В чистата вода да допуснем нечиста вода, това не е свобода. Да оцапаш дрехата, това не е свобода. Да счупиш крака си, това не е свобода. Да пръснеш главата си, това не е свобода. Да развалиш живота си, това не е свобода. Да смутиш сърцето си, това не е свобода. Казвате: „Свободни сме да правим каквото искаме." Това не е свобода. Свободата носи светлина, носи топлина, носи сила, носи благородство – всичките добродетели носи свободата. Само свободният човек може да мисли, само свободният човек може да бъде добър, само свободният човек може да бъде силен, само свободният човек може да бъде справедлив. За да бъдеш справедлив, трябва да бъдеш свободен.

Вие досега сте изучавали човешката душа тъй, както не трябва. Имаме смътни понятия, някой път изгубваме понятието, което трябва. Един българин тръгнал из града да продава магарето си. Обаче селото било доста далече от града, легнал под една круша да си почине. Денят бил горещ, позаспал. Минавали деца, извадили юларя от главата на магарето, подкарали магарето и го откарали в града. Става този българин, който се казвал Стоян, и казва: „Ако аз съм Стоян, изгубих магарето, ако не съм Стоян, спечелих един юлар." Един

анекдот е това. А щом загубиш магарето, то е загуба вече, юларят никаква печалба не е. Магарето роди юларя, а не юларят магарето.

Та и ние се утешаваме по същия начин: като идем в оня свят, ще се оправи светът, или бъдещите поколения ще [го] оправят. Бъдещите поколения не могат да оправят нашите погрешки. Бъдещите поколения могат да поправят своите погрешки, но никога нашите погрешки не могат да поправят. Ние, съвременните хора, може да поправим нашите погрешки. Погрешките на миналото ние не може да поправим, може да се поучим, но да ги поправим е невъзможно. Често имаме друга идея. Мнозина мислят един човек да преобразят, да го превъзпитат. Може да го превъзпиташ, но ще бъде временно, но един тигър, един лъв, колкото и да го възпитаваш, остава такъв, какъвто е. Змията остава змия, вълкът остава вълк, мечката остава мечка. Ние не познаваме законите, по които животът може да се трансформира. Може да се преобрази един вълк, но такъв, какъвто е сега, не може да се преобрази.

Та казвам: Известни наши лоши състояния ние не може да ги преобразим. Вие допуснете едно лошо състояние във вас и казвате: „Да го изменим.“ Не, да не го допущаме! Вие сте вложили 100 000 лева в банка „Гирдап“, която, мисля, сега не съществува. Казват: банката „Гирдап“ пропаднала. Веднага ти се преобърне сърцето. Първо иди провери, че тогава се смущавай. Като четеш във вестниците, не мисли, че е свършен факт.

Дойде някой и казва: „Знаеш някой ваш приятел какво говори заради вас?“ Вие без да проверите, казвате: „Какво говори?“ – „Това и това.“ Не бързай, не приемай тия работи. Иди провери.

Даже ти като направиш една погрешка, не се поколебавай. Защото от една твоя погрешка, аз да ви кажа какво става в света. Съвременните хора, които се занимават с хипнотизъм, ето какви опити правят. Ако човек е много добър, не може да се хипнотизира, не може да му повлияе, а на слабите може да се повлияе. Внушават на някого еди в коя година, еди-кой си ден да иде и да направи нещо.

Ако е добро, ще иде да направи нещо добро, ще иде да помогне на бедните. Но внушено е да набие някого, и като дойде времето, ще се яви желанието да набие. Казва: „Има желание да набия някого.“ Тази мисъл не е твоя, тя е присадена, турена е присадка. Влязла е мисълта в ума ти, че хората са лоши. Това е присадка. Тия хора са поставени в природата, Бог знае много добре, Той ги търпи, разумните същества ги търпят, а ние мислим лошо за тях.

Аз не се влияя от авторитети. Моите уважения към философите, които са казвали умни работи, но и детински работи са казвали. Това не е философия. Пророците онова, което са казвали по Бога, моите почитания за това, но ония лъжи, които са казвали, щом говори лъжа, не е пророк. Да говори Истината. Казвате, светия бил някой. Какво е светийско? Но погрешката на светията си е погрешка. И грешният човек като направи добро, признавам. Грешният може да направи едно добро. Казва се, че за престъпленията не се възнаграждава човек, но за доброто. Някой казва, че светията, понеже е светия, всичко му се прощава. Не е право това. Справедливост трябва да има.

Животът е музикален. Както ние го разглеждаме, няма смисъл. Една погрешка е музикална. И в музиката има доста погрешки. Много са приятни музикалните погрешки – дисонансите. След всеки дисонанс в музиката иде един хубав акорд, музикално нещо. Сега ние се нуждаем хората да внесат новата мисъл, която иде. Каква трябва да бъде новата мисъл? За да възприемеш една хубава мисъл, трябва да подигнеш окото си, да не гледаш надолу. Ти никога не можеш да възприемеш една хубава мисъл, като държиш очите си надолу. Като гледаш надолу, и да искаш добре да възприемеш, не можеш. Ти държиш мисълта си при центъра на Земята, не може да възприемеш хубавите мисли. Хубавите мисли не вървят в туй течение. Те вървят в течението, което е съгласно с центъра на Слънцето, с тия течения, които идат от Слънцето

Трябва да имате малко по-друга идея. Казвате: „Туй е неразумно.“ Когато се хвърля един снаряд от 30 километра, самото

оръдие не е разумно. Пукотът е неразумен, възпламеняването е неразумно, пукването на бомбата и убиването е пак неразумно. Онзи, който направил бомбата или това оръдие, той е разумен. Той го е направил да се пукне и знае колко хора може да убие. Казва: в механическите процеси на природата има разумност. Зад всички неща, които считаме неразумни, седи нещо разумно. Една бомба да се пукне и да избие хора, разумно ли е това? – Не е разумно. Целесъобразно е, но не е разумно. Целесъобразността не е още идея.

Казват: „Какво е целесъобразност?" Най-лошият човек има целесъобразност, може да има оръжие да те сплаши. За доброто, добрият език е целесъобразност. Има целесъобразност, която е възходяща, има целесъобразност, която е низходяща. Мисълта си трябва да знаем възходяща ли е или низходяща.

Не мислете, че поддържам само възходящото. Потребни са възходящи и низходящи мисли. За нас не е потребно само Слънцето да грее 24 часа. 12 часа ако грее, 12 часа ще залезе. Степени има. Тази сянка, която сега съществува на земята, е потребна. При сегашните условия казваме: това е непотребно. Ние разумно не разбираме света. Идеята за Бога се проповядва неразумно. Бога турят като страшилище. Казват: „Господ има [в] света." Ако е за Господ, сега съд има. Оберат някого – държавата си има свои съдии, стражари, войници. Щом оберат някого, веднага вестниците пишат и тръгнат да го търсят онзи, [който го] обрал. Господ не изпраща ангелите си да го търсят. Ако ти изпратиш едно прошение до Господа, че са те обрали, след колко време ще дойде отговорът?

Наскоро беше дошла една мома, на която баба ѝ оставила една гривна, която струва 50–60 000 лева. Имала 50–60 000 лева в една книжка. Идват крадци и ги обират, обаче парите от спестовната книжка не можали да вземат. Момата идва и ме пита ще се намери ли гривната ѝ. Казвам: Това е работа на баба ти. Ако тя обича, да иде да намери къде е. Аз не обичам да говоря на хората. Като дойдат за гадания да ме питат, какво ще бъде тяхното бъдеще, не обичам, не

зная. Не че не зная – не искам да кажа, не ми влиза в работата. И знаете защо? Този човек обрал някого, приятно му е, той се радва: деца има, жена има. Ако кажа, онзи ще иде, ще го намери и той ще скърби. А така онзи ще се радва. Да си вършат работите сами. Аз не съм пратен тук да ги оправям и да ги хващам. Казвам: Аз имам работа, не се занимавам с това. Казвам: Ако дойдете при мен, може да ви помогна и да ви кажа: еди кога си ще ви оберат, бъдете внимателни. Но след като ви оберат, дума не правя. Може да кажа кога ще ви оберат. Ако не вземете мерки, ще ви оберат и после ще питате: „Кой ни е обрал?“ Сега не ходете да питате след като са ви обрали, но преди да ви оберат питайте. Аз говоря преди обирането.

Ние се нуждаем от един живот. Както сега вървим, ние отиваме към разстройство на нервната система, тя се разстройва. Избухливи са като барут. Дето му е радостта, там му е и плачът. И то е хубаво, но трябва самообладание. Ние сме станали големи песимисти. Аз се чудя на хората. Ако аз бях слаб, претеглям колко са невярващи. Ида някъде и аз стана неверник. Отвсякъде слушам: „Няма Господ. Всеки да си живее както иска, карай наред.“ Идеш на друго място, дето хората живеят добре и слушаш: „Живеем добре.“

Казвам: Животът мяза като вас. В една градина на благоухание, всичките цветя казват: „Бъдете като нас.“ Като идеш в една местност, дето има измрели животни и гният, има страшна воня, те казват: „Бягайте оттук, не бъдете като нас, не умирайте.“ Не искам да ви препоръчвам да идете и да търпите вонята на умрелите тела. Щом умре някой, заровѝ тялото. Срещнеш живо цветенце някъде, полей го. То е в реда на нещата.

Бог е Бог не на мъртвите, но на живите и следователно щом помогнете на всеки човек, който е жив, да помагаш на живия човек, разбирам. На един човек, на който Божественото съзнание се е пробудило, който търси Бога или търси Любовта в света, или търси смисъла на живота, искрен е, помагай на този човек. Дойде някой, който не търси този път, иска да се удоволствува – да иде да работи,

да се стегне да работи, пък да пие колкото иска. Много жени има, той пие, пък тя работи. Щом той пие, а тя работи, да го остави. Развод! Щом пие, да се разведе жената. В Божествения свят, ти като пиеш първата чаша вино, ще се развеждаш.

Ти може да направиш хиляди престъпления, но Ева, като направи едно престъпление, я изпъдиха извън рая. Адам и той излезе с нея. За много малка работа – една ябълка, един плод изяде, че не послушаха. И знаете колко хиляди години ние не можем да се освободим от една постъпка. Динамична е тя. Знаете какво нещо е непослушанието. Казвате: „Той е мъж, какво ще го слушаш." И Ева не го послуша, Адама. Сегашните жени искат да бъдат свободни. Но каквото им каже вашият черен адепт, те го слушат. Вие търсите щастието. Ако имате един мъж, когото обичате, ще идете да го повикате и да го попитате. Онзи мъж, когото Бог ви дал, ще го питате. И мъжът ще иде при Господа да Го попита, защото и двамата бяха непослушни. Мъжът не попита Господ и жената не попита мъжа си. Децата не питат майка си и баща си и всеки прави каквото си иска. И сега питат защо животът е такъв. Детето ще пита майка си: „Мамо, трябва ли да отида в градината и да откъсна плода?" Слугата трябва да отиде и да пита господаря: „Трябва ли туй да го направя?" Мъжът да пита Господа: „Трябва ли да го направя?" Всички трябва да се допитате. Всеки трябва да се допита до един, който седи по-горе от него. Вече имате радио, което ви съобщава какво има да стане. Вечерно време ще отворите радиото и ще се допитате, ще чуете отговора. Не може по телеграфа. Има ли някакво унижение да се допиташ до радиото? Радиото ще ти каже какво има да стане.

Вестниците описват един факт. По безжичното радио германците дават сигнал и всичките подводници се събират на място и да атакуват един английски и американски конвой. Използуват радиото. Всичките се събират на уреченото място и атакуват. Атакуват, онези се бранят. Казвам: Браво, денем и нощем работят.

Казвам: Защо ние да не атакуваме? Подводниците на тъмните сили ни атакуват и ние трябва да се пазим. Казвате: „Господ ще ни пази.“ Отиваш в океана, плаваш, а искаш Господ да те пази. Не ти е казал Господ да идеш да плаваш в морето с парахода. Не ти е казал да се качиш на трен и да пътуваш с трена. Ти се качиш на трена и казваш: „Господ да ме пази.“ Ако ти каже Господ да се качиш, качи се, ще те пази. Но ако не ти каже, не се качвай, пеш ще ходиш.

И ние, съвременните хора, в себе си трябва да попитаме, една мисъл да я приемем или не. Може да познаеш една мисъл трябва ли да я възприемеш или не. Всяка една мисъл, която произвежда едно раздвояване в ума ви и сърцето ви, тази мисъл я оставете, не я приемайте, вън от вратата нека седи. Изследвайте нейното естество. Всичките погрешки на съвременните хора седят в това, че една мисъл, която причинява раздвояване в сърцето, я слушат и никога работата не излиза добре. Може всеки от вас да направи опит. Вие започвате една работа, искате търговец да станете. Раздвоен е умът ви. Щом си раздвоен, ще имате загуба и 20 години няма да ви стигнат да поправите грешката. Не започвайте търговия. Без търговия ще бъде по-добре, отколкото с търговия. Може да ви бъде мъчно без търговия, но ако се опитате с търговия, ще ви бъде два пъти по-мъчно. Искаш да възприемеш едно учение и пак се раздвоиш. Не го възприемай.

Аз казвам: Божественото никога не произвежда раздвоение в ума и сърцето, единство произвежда. То е като хубавата храна, чистия въздух, чистата мисъл, чистото желание. Има желания, които не са чисти. Може от миналото да са. Едно желание може да е минало през хиляди умове. Една вода като мине през пластовете на Земята, придобива качествата на тия пластове. Една мисъл може да е минала през хора добри и лоши и тя е взела нещо от динамичността на техния ум. Ако възприемеш тази мисъл, тя ще ти предаде това състояние. Възприеми една чиста мисъл. Има чисти мисли в света. От хиляди години чистите мисли са оставени и чакат време хората да ги потърсят. Засега хората имат обикновените мисли.

Сега аз ви говоря онова, което зная. Не изново да започнете. На онези, които знаете Истината, аз ви говоря да се усили вашето желание. Един цигулар като свири хубаво, като дойде друг цигулар, който свири по-хубаво, насърчава го, предава му на него, че и той свири по-добре. Той не го учи, но онзи така възприема. Онзи, който седи по-горе в свиренето, трептенията в него са по-силни, предава и на другия – и се радва. Щом дойде друг цигулар, който не може да свири, нищо няма да предаде, ще ти отнеме. Дойде един човек с по-слаба мисъл – какво ще ти предаде? Той, освен че няма да ти предаде, но ще ти отнеме. Какво ще те учи той какво ще вярваш в Бога, как да станеш щастлив, как да образуваш обществено положение? Глупави работи. Ако търсиш съвет, търси от умен човек да получиш, който, каквото каже, да стане така. В един народ, когато дойде някой държавник, който разбира как да подигне този народ, е добро, но ако дойде някой държавник, който не разбира как да управлява, а има само амбиция, как ще повдигне народа? Не е лесна работа да управляваш хората. То е най-трудната работа. Искаш да направиш тия хора щастливи. Трудна работа е това. Бог, Който е всесилен, Той не може да направи хората щастливи, чака време. Той е предвидил всичко и пак хората са недоволни, а ти като човек, мислиш, че ще бъдат доволни от тебе. Не се мами. Ако хората си позволят за Бога да говорят нещо, то против тебе ще говорят десет пъти повече.

Та казвам: Да си подигнем очите. Когато човек се оцапа, нему му трябва вода. Когато кръвта стане нечиста, нему му трябва въздух. Ние, съвременните хора, сме обеднели, демагнетизирали сме се, малко въздух имаме. Аура нямаме наоколо. Знайте, че ако в нас въздухът се намали, стане малко рядък, нас не ни очаква нещо добро. Благодарение на въздуха, че Земята е запазена. Хиляди взривове стават, цялото пространство е пълно със снаряди. И Земята като минава, от хиляди години я бомбардират. Ние се намираме в 13-ата сфера, дето постоянно артилерийски огън има. Благодарение на

Земята, като идват във въздуха, [снарядите] се разтопяват, стават на прах. Другояче не зная какво би станало с нас.

Казвам: Хубавите мисли, това са атмосфера. Трябва да се пазим, защото не сме в един уреден свят, когато една мисъл и едно чувство могат да те ползуват. Силна мисъл трябва да имаш около себе си, силно чувство и силна воля. Не както сега мислите механически. То е като аура, която окръжава човека наоколо. По този начин ние разбираме, че ние трябва да се обкръжаваме с Божественото. Ако ти, след като се молиш, ако тази Божествена мисъл не може да те ползува, непотребна е тази мисъл. Казва някой: „Аз се помолих на Господа." Ти щом се помолиш, трябва да се образува една аура около тебе. Щом молитвата не е чута, ти не си помолил както трябва.

Да ви приведа един пример. Имахме един брат, който се казваше Симеон, там от Еленско беше, един много религиозен човек, с особени възгледи. Той казваше, че може да заповядва и каквото каже, да стане. Един ден Симеон се разхождал и гледа наблизо един говедар изкарал говедата и една буга реве. Той казва: „Кой ти дал право да ревеш? Аз ти казвам, в името на Исуса Христа, да мълчиш!" Отива, хваща бугата за рогата, да мълчи. Като го натиснала бугата, идва говедарят и едва могъл да го спаси. Той казва: „Бугата излезе по-силна." Казвам му: Ти, като не си силен, не се бори с бугата, ти най-първо направи опит с малко бугле, после с по-голяма. Ти си захванал опита с голямата буга. Казва: „Каква е погрешката? Не ми трябваше да се занимавам с бугата. Що ми трябва тази глупава работа, да се занимавам с бугата? Защо ще ходя да се занимавам с говедарски работи?"

С такива Симеоновци светът е пълен. С туй разбиране мислим, че всичко можем да направим. Но има неща, които не можем да направим. За да се направи нещо, най-първо трябва да имаш една светла мисъл, тази мисъл да я обичаш. Трябва да имаш едно светло желание и туй желание да го обичаш. Трябва да имаш една воля, но туй, което волята изисква, трябва и него да го обичаш. Ако Любовта се

съедини чрез ума, чрез волята, ще стане. Искаш да свириш. Ако Любовта на ума дойде в свиренето, ако Любовта на сърцето дойде в свиренето, може да свириш. Ако не дойдат, [може] да свириш, но онези, които слушат, няма да бъдат доволни от твоето свирене. Този закон е навсякъде. Ако нива посееш с Любов, дето присъствува умът, сърцето и волята, тя плод ще донесе. Ако сееш дърво и Любовта присъствува, то ще даде по-хубави плодове. Дърветата са много отзивчиви на Любовта. Всичко в природата е отзивчиво на Любовта. Всичко е отзивчиво на безлюбието. Следователно всяка една работа, [която] ние започваме без Любов, се отразява. Всяка работа, която започваме с Любов, в която Любовта на ума, на сърцето и на душата е взела участие, отразява се и на работата.

Сега, това е за онези, които искат да вървят по новия път. Те са важни индивидуални схващания. Започнете тази работа, в която умът ви да участвува с Любов и сърцето ви да участвува с Любов. Каквато и да е работата, от какъвто и да е характер, работата може да е много нищожна, но ако направите с Любов тази нищожна работа, благодарение на Любовта вие ще придобиете нещо. Тази мисъл, придобита с Любов, ще мине с вас, като идете в другите светове, ще ви придружава. Мисъл, в която Любовта не е присъствувала, не може да дойде с вас, нито желанието може да иде в другите светове. Всички мисли, които са родени от Любов, всички желания, които са родени от Любов, всички постъпки, които са родени от Любов, всичко туй върви с човека заедно. То е Божията Любов, Божията благодат. Християните разбират думата „благодат“. Всичко онова, в което присъствува Любовта, е благодат. Индусите го наричат „дихарма“. Всичко онова, в което Любовта не присъствува, наричат го „карма“. Казвате: „Това е кармично.“ Безлюбие е. Тогава ще се раждаш, ще умираш и нищо не става. Казвате: „Втори път като дойда, аз ще довърша работата.“ Втория път като дойдеш, друга работа ще имаш, при други условия ще бъдеш.

Казвам сега: Всички тук чертаете бъдещето на вашия живот. Онова, което говоря, не искам нищо да приемете без опит. Когато няма какво да правите, ако ви остане един час на деня свободен, дето ще спите, направете опит за туй, което ви казвам. Не ви казвам да посветите живота си, но ви казвам да направите един опит, да се убедите в справедливостта на Божествения живот. Аз не съм за човешките неща. С човешки неща светът е пълен. Зная кое ще ви помогне. Не че Божествените неща не съществуват. Божествените неща се привличат. Без Любов Божественото не иде. При Любовта – тя е като магнит – привличат се. Щом сърцето е магнетично, привлича нещата. Щом волята ти е магнетична, привлича нещата. Ако нямате Любов, ще ги отблъснете. Следователно ако вие нямате Любов, ще отблъснете вашето щастие и тогава ще плачете.

Аз не искам сега да разбирате механично. Аз искам във вас да се роди желание, да имате една идея за Бога като най-добрия баща в света. И вие като негови деца, не сте извършили волята му както трябва. Той си мълчи, нищо не казва, много неща вижда, че не сте прави. Вие страдате. Туй страдание показва, че не вършите волята Божия. Не че сте виновати – може с вас ред поколения да вземат участие. Трябва да бъдем разумни.

Разправяше ми един стар човек, когато правих своите изследвания: „Иде едно дете с няколко макари, играе си. Обиколи ме с конците веднъж, два пъти, аз, казва, се смея. След това ме омота 300–400 пъти и казва: „Ха, дядо, стани!“ Опитах се – не мога.“ Казваше: „Трябваше това дете в другата посока да започне да отмотава.“ Ти оставяш този конец да се върти около тебе 300–400 пъти, въже става. Ако туй дете те остави тъй, какво ще правиш?

Не си играйте с една мисъл, която се върти. Тя се върти, върти, образува едно въже. Ти казваш: „Развърти се!“, тя не се развърта. Не правете опити да играете с една ваша лоша мисъл, с едно ваше лошо желание. Ще си направите въжета, от които ще образувате кармата. После трябва да вземе цяло поколение, да ги късате конец по конец.

Дойде една мисъл, ликвидира втора, трета – скъсай я. Всяка вечер се справяйте с тия мисли, не оставяйте за другия ден. Вечерно време ликвидирайте с всички лоши мисли, а което е хубаво, оставете го; което не е хубаво – навън. Освободете се.

Сега, туй аз разбирам новия живот. Ако в една година така постъпвате, лицата ви ще се изменят, бръчките ви няма да се махнат, но все таки 10 бръчки ще се махнат. Ако 20 години така вървите, ще се подмладите. След 20 години, ако научите закона, като гъсеницата може да станете на пеперуда. Чудни сте, като казвате, че може да си преобразите живота. Ако една гъсеница знае как да се преобрази, до известно време яде, после не иска да яде, направи си пашкул, скрива се в него.

Казвам: И вие си направете пашкул, скрийте се в него. Господ е направил туй, което не сте очаквали. Или: възприемете Божествената мисъл в себе си, оградете се с нея. Възприемете Божествените желания и силата на Неговия Дух, заспете и като се пробудите, ще има във вас едно подобрение. Оставете се на Господа, както когато влезете в парахода. Като влезете в парахода, не мислете капитанът как ще кара, не ходи да разглеждаш машините долу дали са в ред или не. Щом влезем в Божествения порядък, да бъдем свободни. Да заспим, да си починем, че като се върнем, да бъдем готови за работа. Светът се нуждае от работници. От майките се изисква работа, от бащите се изисква работа, от синовете се изисква работа, от дъщерите, от учениците се изисква работа, от учителите се изисква работа. По кой начин ще дойде? Казвате, ще го създаде народът. Не си правете тия заблуждения. Народът е една нива – каквото сееш, това ще израсне. Ако сееш най-доброкачествените неща, те ще израснат.

Та казвам: Ние, съвременните хора, да посадим в нас хубавите мисли, да ги възприемем. Тези семена съществуват. Те са в природата и чакат. Най-малко 10 семена да посеем. Те са дошли и чакат вече. В съвременния живот, много пъти има писма, които чакат в пощата до поискване, трябва да идеш да го намериш туй писмо. Та, много неща

от невидимия свят, от Слънцето, са дошли заради вас и чакат на пощата да идете да ги потърсите, понеже адресът ви не е даден както трябва. Идете и намерете ги да ги вземете.

Вие ще ми възразите, че учените хора казват, че Слънцето е огън. Има хора, които живеят и в огъня. Има същества, които живеят при 10 000, при 100 000 градуса. Има същества, за които огънят е приятен. Те дишат огъня, както ние дишаме въздуха. Колкото повече го дишат, хубаво им става. Има същества, които дишат светлината. Колкото повече дишат, толкова по-силни стават, тъй както ние дишаме въздуха. Ние приемаме малко светлина с очите и тази светлина ни безпокои. Един ден ще станат очите ни по-големи, повече светлина ще трябва. [На] едни ни трябва повече топлина. Сега едва можем да издържим 40 градуса. Ние сме много слаби същества, сега едва може да изтърпим 42 градуса топлина. При 42 градуса топлина човек умира, организмът не издържа. Има микроби, които са по-силни, които при 160–200 градуса топлина не умират. Човек 200 градуса топлина не може да издържи.

Съвременните хора мислим, че сме много културни, но това не е култура, това е полировка. Докато не се махнат скотобойните, докато не се махнат тия месарници... Това са нездравословни неща. Мислите ли, че това изсичане на горите е здравословно? Мислите ли, че тревата, която се покосява, е здравословно? Трябва да се коси, но трябва да знаеш как да я косиш. Тия дървета [не трябва да] се секат. И плодовете не трябва да се берат. Всяко нещо трябва да изучавате и трябва да знаете кога трябва да се бере един плод. Има време, когато трябва да пожънете една нива. Нищо няма, ако не я пожънете навреме, но ще бъдете нещастни.

Христос какво е донесъл на света? – Христос донесе едно учение, което хората на него време не бяха готови да го приемат. Казва: не им е дадено, не са готови. Христос дойде да научи хората да мислят правилно, да обичат правилно и да бъдат справедливи. Хората не бяха

готови и казват: „Опасен човек е.“ Най-после знаете историята какво направиха с Него. Казвате: „Горкият, как е пострадал Христос.“

Ако днес Христос дойде да проповядва, готов ли е светът да Го приеме? Ако дойде Христос, друг начин ще употреби. В света ще има толкоз голяма светлина, че хората ще ослепеят и толкоз голяма топлина ще има, че сърцата на хората ще се разтопят. И толкоз силно раздрусване ще има, че хората ще легнат на земята. Няма да бъде като едно време, с едно малко раздрусване с езика.

Тази война е раздрусване. Вие казвате: „Миролюбив е Синът Божи Човечески.“ Той е сега на фронта и казва: „Вие не искахте да приемете Моето учение.“ 30 милиона има, които са станали жертва. Ако на времето 30 милиона бяха станали проповедници, друг щеше да бъде светът. Тогава казаха: „Не искаме такова учение.“ Сега говорят, проповядват, но бомбите, оръдията проповядват на хората. Аз искам хората да говорят. Тия гранати говорят. Като ти говори граната, ще ти откъсне ръката. Казва: „Ако не беше се отказал да служиш на Господа, нямаше да ти откъсне ръката. Затуй сега ти откъсвам ръката или крака.“ Ако беше послушал преди 2000 години, ръката ти щеше да бъде на мястото. Може да ти извади окото и какво ли не. И тогава ще те утешават.

Аз похвалявам тези, които се бият, много смели хора са. Ако ние не сме толкоз смели като тях, да проповядваме... Ние сме много страхливи. Ние искаме всичко другите да направят, че ние да идем наготово. Защо ви е срам от Любовта? Защо ви е срам от Мъдростта? Казвате: „Не съм толкова мъдър.“ Защо ви е срам от Истината? Защо не обичате живота? Защо не обичате знанието или свободата? Аз считам, всеки човек, който иска сам да бъде свободен, трябва да обича свободата. Човек, който обича Любовта, иска тя да бъда достояние на всичките хора. Всеки, като я разбира дотолкоз, доколкото я разбира, на туй трябва да бъде проводник, не както аз я разбирам. През малкия прозорец малко светлина влиза, но качеството на светлината ще бъде същото. През големия прозорец голяма светлина ще има.

Ние се срамуваме от Любовта, която досега ни е направила най-големи добрини. Най-големите добрини в света са дошли от Любовта. Най-големите добрини са дошли от Мъдростта. И най-големите добрини са дошли от Истината. Туй, което ни е дало най-доброто, ние се срамуваме от него. Да не се срамуваме. Не говоря за вашия срам, но за вътрешния. Дойде Любовта, казвате: „Не е важно." Дойде ли Любовта, приеми я, прояви я, не говори за нейните процеси. Дойде ли Любовта, проявявам я, както искам към мене да се прояви. Защото онези, които я проявяват, са доволни, и аз съм доволен. Когато те я проявяват, по същия начин и аз да съм доволен. За бъдеще всички да сме доволни от Любовта, тъй, както я проявяваме.

Туй е сега практическото, но просто разбиране. Много философски трактати може да ви дам. Може да ви изчислят математически колко години ще живеете, за каква жена ще се ожените, със сини или черни очи, един метър и половина ли ще бъде висока или два метра, после колко деца ще ви се родят, женски или мъжки ще бъдат, дали тази жена ще ви донесе пари или не, ще бъде ли болна или здрава. Какво ще ви ползува това знание? То е главоболие.

Аз имам един метод, като дойде някой, веднага всичко е ясно. Дойде някой при мене, който крал, и виждам: говедата, кокошките вървят след него. Бил жена си и виждам всичко като на кино. Пита: „Какъв човек съм?" Виждам на киното: десет пъти бил жена си, ходил да краде. После направил добро – и то в киното. Говеда крал – и то е там. Казвам: „Доста интересен човек си." – „Тъй ли?" За мене е едно развлечение, на кино съм. По някой път казва: „Направи още по-гениален филм." Някой път не искам да му кажа, защото ще го обидя.

Някой казва: „Не искам да ми кажеш, че съм лош човек. Правиш ме добър, но зная, че съм лош." Аз се радвам на доброто, аз търся само доброто в тебе. Лошото не е в моята специалност. Туй, което виждам, че е лошо, поправям го. Ако ме питаш за доброто, ще ти кажа, но с твоите погрешки не се занимавам. Аз имам свои погрешки и аз ги

нося. Аз като нямах едно време главоболие, вземах на хората погрешките да ги изправя. И сега не може да се освободя от тях. И сега трябва да изправя всичките погрешки като свои. Ти трябва да изправиш своите погрешки, аз изправям хорските. Ти си направил погрешка и аз съм направил по-грешка. От Божествено гледище, ако поправя погрешките на хората, ползувам се два пъти повече. И ти трябва да изправиш погрешките си. Тогава приятели сме, да си подадем ръка, и двамата в един път вървим. Той иска да си поправи живота и аз искам да поправя живота на другите.

Казвам: Да се заемем всички постепенно да поправим живота си. Една майка се ангажирала да поправи децата си; баща се е ангажирал да поправи децата си; учител се е ангажирал да поправи учениците си. Кой каквото може да го направи, да го направи. Всяко микроскопическо добро, което човек направи с Любов, то е благоугодно на Бога. Най-малкото добро, направено с Любов, е благоугодно. Казва Христос: За един човек, който се разкае, става голяма радост между ангелите. Действителни са тия същества. Аз не говоря за големите погрешки, но за малките микроскопически, които ние само знаем. Ако изправим невидимите погрешки, голяма радост става на Небето.

Желая и вие, малките погрешки, които никой не вижда, като ги поправите, да станете два пъти по-богати, отколкото сте сега.

Четири неща има, които всички, които сте тук, желаете. Няма нито един от вас, който да не цени, няма някой, който да не желае да бъде добър, справедлив, разумен и красив. Работете за вашето добро. Работете за вашата справедливост. Работете за вашата красота. Работете за вашата разумност. Бог ще ви благослови.

Тайна молитва

23-та беседа, държана от Учителя на 21.III.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев. (Празнуване на пролетния ден.)

ДОБРОТО УЧИЛИЩЕ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще ви прочета от „Светът на Великите души“, от „Добрата дреха“, страници 28-а и 29-а. (вж. бел. на стр. 15. Посочените страници са според изданието от 1933 г. и в от настоящия том отговарят на с. 357 (от думите „Лъчът показва изгрева на слънцето.“) и с.358.)

Искам да коригирам едно мнение, което съществува в света и в науката, че Земята е място на мъчение. Това не е вярно. Най-доброто училище, което има засега, аз зная, има на Земята. По-добро училище не може да има. Страданията в туй училище произтичат от това, че някой е влязъл там, дето не му е мястото. Ако всеки влезе на своето място, страданията ще престанат.

От всичките хора не се изисква едно и също нещо. Природата много малко изисква. Когато някой път се изискват големи работи, то е за напредналите души, не е за обикновените. Те ще чакат, няма да бързат. Тогава се смущават децата. Погрешка правят, че като отиват в училището, бащите носят и децата. Училището не е за децата. За тях има друго училище. Желанието на бащата е по-скоро да свършат синовете и дъщерите му и учени да станат. Такъв закон в природата няма: да свършат учението. Учението никога няма да се свърши. Вие искате всичко да се свърши. В туй, което се свършва, там е нещастието. Щом се свърши хлябът, нещастие иде. Щом се свърши водата, нещастие иде. Щом се свърши животът, щом се свърши учението, всичките нещастия идват. Казвате: „Кога ще се свърши тази работа?“ Няма да се свърши.

Та сега искам да ви говоря за неща, които не се свършват. Онези, които се свършват, вие ги знаете. Старият иска да свърши, да не се

учи. Там е нещастието. Че учението е там за стария. Защото какво ще се учи старият? Старият ще се учи как да се подмлади. Какво ще учи младият? Младият ще се учи да не остарява. Ако младият [не] учи как да не остарява и старият не учи как да се подмладява, не са в правия път – старите намират смъртта, а младите остаряват и нещата се повтарят.

Сега казват: „Защо ни са страданията?“ Не са на място. Щом страдаш, влязъл си в едно отделение по-горе. Слез в едно отделение по-долу. Ако и там ти е мъчно, слез едно отделение по-долу. И така слизай и влез там, дето няма да имаш страданията. „Защо страдам?“ – Влязъл си там, дето не ти е мястото. Казваш: „Виж, хората не боледуват.“ Те са на място. „Аз защо боледувам?“ – Защото не си на място. Много лесна философия. Защо Господ направи света? Господ хубаво го направи, но ти влезе там, дето не трябваше. Сега ще доказвате философски защо страда човек. Не е на място. Проста и ясна работа: не е на място.

Ще възразите, че не е модерно. Кои са нови работи? Страданието модерно ли е? Войната модерна ли е? Сиромашията модерна ли е? Смъртта модерна ли е? Слепотата модерна ли е? Всичките болести, които съществуват, модерни ли са? Кое е модерно? Казват, модерна работа била. Не, в света има само едно модерно нещо. Кое е то? Аз ще употребя тактиката на онзи свещеник, който казва: „Братя християни, знаете ли какво ще ви кажа?“ – „Не знаем.“ – „Тогава и аз няма да ви го кажа.“ „Братя християни, знаете ли какво ще ви кажа?“ – „Знаем.“ – „Щом знаете, няма какво да ви го казвам.“

Има едно ново нещо в света. Туй, новото, всички го търсите. Туй, което постоянно ви смущава, то е новото, което търсите. Дето работите, дето се учите, дето страдате, то е, че търсите новото. Къде е то? Няма да ви го кажа къде е. Понеже Земята е едно отлично училище, по-хубаво от нея няма. Няма какво да се смущавате. Щом се смущавате, ще ви дам една рецепта: слезте по-долу. Престани да мислиш за това, което те смущава, мисли за това, което не те

смущава. Мислиш, че ще умреш. Това не е твоя работа, че ще умреш. Мисли, че ще живееш; че ще умреш – ти не си умирал, да знаеш. Защо ще мислиш за нещо, за което нямаш опитност? Че живееш, ти знаеш, Бог те е пратил. Писанието казва: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“ Казвате, че ще умрете. Че Бог не е Бог на мъртвите, Той е на живите. Защо ще говорим за смъртта? Тя е извън Божествения живот.

Казвате: „Да се освободим.“ Че от какво да се освободите? – „Да се освободим от злото.“ Няма какво да се освобождавате от злото. Нито от доброто, нито от злото се освобождавай. Може да се освобождаваш само от едно нещо – от греха. То е човешка работа. От греха се освобождавайте, но от злото – не. То е творчески принцип, който Бог е турил. От греха всички се освободете, ние сме си го създали. Греха отхвърлете навън, то е смърт. Или казано: Да оставим погрешките. От тях се освободете. Имайте пред вид, че когато се изучава човешкият ум, умът, ако не мисли естествено, пренася една голяма опасност. Сърцето ако не чувствува правилно, има голяма опасност. Умът заварява нервната система с една много деликатна кал на повърхността. Сърцето със своите желания, то окалва вътре. Те са две опасности, от които сега страдаме. Склерозата и какви ли не хиляди болести произтичат от калта на човешкия ум и от калта на човешкото сърце. Две неща в света има, от които трябва да се освободим. Сърцето да се освободи от своята кал, трябва топлина. Когато сърцето няма онази морална топлина, която природата му е дала, образува се кал.

Ще кажете, че някои неща не ги разбирате. Радвайте се, че не разбирате нещо. Някои неща са далече от вас, не ги виждате, нищо не значи. Като дойдете наблизо, ще ви станат ясни. Ако изгубите една игла на Витоша, ще знаете ли къде е? Няма да знаете. Ако имате един голям магнит? Такъв магнит има в Америка, във Вашингтон. Той е толкова голям, че онези, които отиват да посещават този магнит, трябва да изуят обущата си навън, ако имат железца на тях. Другояче,

обущата ще се намерят на магнита. Ако не можеш да си изуеш обущата, и ти ще висиш там.

Опасността къде е? Да ви кажа защо хората грешат. Злото е един много голям магнит и доброто е много голям магнит. Като дойдеш до злото, увиснеш, като дойдеш до доброто, и там увиснеш. Казваш: „Какво да правя?“ Ако обущата ти имат гвоздеи, не се приближавай до злото. Ти ще залепнеш и то ще каже: „На работа го туряме.“ Сега хората са залепени на злото, бият се. Докога? – Като им се свършат всичките снаряди, ще престанат да се бият, като няма какво да залепят. Той е лесен път. Хората се бият, не е лошото да се бият. Научно гледам на работата. Щом се бият, пукне му главата. Защо му пукна главата?

Един български редактор – няма да му казвам името – ми казваше, даде ми едно обяснение, казва: „Ние в нашия род всички страдаме от кръвно налягане и на всеки две години имаме нужда да ни се пуска малко кръв. Аз бях вестникар, една година бях редактор на един вестник. Бях написал една статия, не се харесала на някого, намериха ме на едно място и ми пукнаха главата. Изтече малко кръв, аз се освободих от налягането, оздравях от туй налягане, което имах. Пишат ми от провинцията, изказват съжаленията си, пък аз се радвам. Тия хора видяха, че трябваше да ми се пусне кръв. Аз им благодарих, че не ме претрепаха, а само кръв ми пуснаха.“ Вие пишете някоя статия, която не се харесва, пукнат ви главата – зарадвайте се. Ударите си крака, излезе кръв – зарадвайте се. Тази кръв ти е пусната, тя е на място.

Сега ние сме на Земята и трябва да се учим. Първото нещо: не се отказвайте да се учите. Старите се отказват да се учат. Старите стават професори и започват да дават на младите наставления. Не учете младите. На старите давам един съвет: да не дават големи наставления на младите. Ако аз бях стар човек, ще кажа: Синко, живей добре – нищо повече. Пък и на стария няма да му говоря много. Ще кажа: Живей разумно. Справедлив бъди. На стария бих му

проповядвал да бъде справедлив, а на младия бих му проповядвал да бъде добър. На възрастния – да бъде разумен. Три неща има, които може да ни спасят от страданието: добротата ни спасява от един вид страдание, справедливостта ни спасява от друг вид страдания и разумността ни спасява от трети вид страдания. Когато доброто не присъствува в нашия живот, имаме страдание от липса на доброто. Когато справедливостта [не] присъствува в нашия живот, имаме страдание, понеже не присъствува справедливостта. Когато разумността отсъствува, пак имаме друг вид страдание.

Следователно страданията в света идват да възстановим доброто, което е необходимо. Без доброта човешкият живот няма смисъл. Без доброта физическият живот е безсмислен. Без справедливост духовният живот, т.е. животът на сърцето, е безсмислен. И без разумност Божественият живот не може да се изяви. Доброто е един проводник на физическия живот. Справедливостта е проводник на духовния живот. А разумността – на Божествения. Те са необходими неща.

Сега вземат съвременната наука и мислят, че всичко виждат. Много малко виждаме и много малко знаем. Даже една милионна частица от това, което се разкрива на Земята, не знаем. Че какво знаем за растенията, за живота на растенията, какво знаем за живота на насекомите? Туй, което учените пишат, е външната страна. Влизал ли си в живота на другите същества? Ние живеем в природата и нашият живот е затворен. Животът на Земята е затворен за живота на Слънцето. Животът на Слънцето е затворен за живота на Месечината. Животът на Марс, Юпитер, Сатурн, Уран, на всичките светове животът е затворен. Тепърва сега имаме желание да знаем какво има на Месечината. Затворен свят е. Никой не е ходил на Месечината. На Слънцето кой е ходил? Как ще идеш на Слънцето? Предполагат, че в центъра на Слънцето има 50 милиона градуса топлина. Знаете ли какво нещо е 50 милиона градуса топлина? Да ви представя на човешки език: учените хора както казват, ако имате материя колкото

на малката карфичка и ако тази материя е нагорещена 50 милиона градуса, то енергията в тази главичка може да унищожи всичкия живот на 1500 километра. Това значи 50 милиона градуса топлина. Можем да говорим за тази топлина, но трябва да се намираме на 150 милиона [километра] разстояние. Ние сме 3 пъти по-далеч от топлината на Слънцето, за да не ни постигне някое голямо нещастие. Учените хора са изчислили, имат начини за изчисляване. Всеки човек в себе си има едно малко слънце, което отразява голямото Слънце. То е отражение на голямото.

Ние, съвременните хора, трябва да имаме друг един възглед за тази природа, в която живеем. Сега някои искат да докажат има ли Господ или не, разумна ли е природата или не. Разумна е. Вземете човека. Природата го е създала и за гъстата материя му е създала един стомах. В този стомах има 10 милиона клетки, които работят за смилането на твърдата храна, 10 милиона работници работят и ако трябва да им плаща по един лев, трябва 10 милиона да им плаща само за храносмилането. А природата, когато направи стомаха, тези големи разходи тя плаща, а човек седи сега и пита има ли разумност или не. За по-рядката материя, в която човек живее, тя му създаде дробовете. Там има 100 милиона работници. Каква отлична работа извършват! Най-после вземете за човешката мисъл. В мозъка има 3 билиона и 600 милиона клетки, които работят за човешката мисъл. И сега хората питат има ли разумност в природата или не. Значи неразумната природа създала разумни работи? Не че тя ги е създала, но ние неразумно разсъждаваме. Слънцето постоянно изгрява. То е един ред в природата; разумен ред е, върви по един определен път.

Казвам: В света всичко е разумно, не е механично. Понеже в нашия ум има едно безверие и за [да] покаже, че човек е много учен, всичко е отказал. Казва, че няма живот в другите светове. Казва, че няма духовен живот. Има ли живот на Земята? – И на Слънцето има живот. Няма какво да ми доказват учените хора за това. И да ми казват, аз имам начин, по който съм проверил има ли живот на

Слънцето. Има, разбира се. Другояче са устроени тия същества. На Месечината има същества. И те са другояче устроени. На Юпитер има същества, навсякъде има. Няма свят, дето да няма същество. Има светове, които сега се приготовляват и на тях няма още същества. За тях от Земята се приготовляват. Като стане тясно на Земята, там ще ги пренасят. Сега се създават нови светове, дето за в бъдеще ще ви пренесат.

Сега някои от вас искате да идете на оня свят. Няма какво да идете в оня свят. Като дойде време, ще ви вземат оттам. Плодовете като узреят, сами не отиват на гости на разумните същества, но разумните същества отиват при тях. Събират ги в кошници, занасят ги дома. Като узреем на Земята, ще дойдат и ще ни занесат. Сега ще доказва някой учен човек дали като умрем, ще отидем в оня свят. Така не се говори. Хората на Земята не са узрели, зелени плодове са. Ще капнат, ще слизат, ще се качват на дървото. Сега хората слизат и се качват на дървото. Казвате: „Къде е оня свят?“ – Долу при корените. „Къде е другият свят?“ – Горе при клонищата. Къде е оня свят? В оня свят отиват само хубавите, зрели плодове. В оня свят ще идат разумните същества. Те ги ръководят, посаждат ги при особени условия.

Туй е, което аз зная за себе си. Дали хората вярват, не ме интересува. Питат има ли живот. Аз зная, че има живот. „Ама хората умират.“ Които умират, не ме интересуват. Ако има нещо, от което аз [не] се интересувам, то е смъртта. Че хората умират, пет пари не давам. Че се раждат, интересува ме. Че има добри хора, интересува ме. Че има добри и лоши хора, много ме интересува. Но че има грешници, хич не ме интересува, пет пари не давам. Лошия човек като чуя, казвам: то е на място. Добрият и лошият – на място е. За грешния не искам да зная. Аз така разсъждавам. Лошите хора са от Бога и добрите са от Бога, а грешниците са от хората.

Казвам: Сега трябва един нов начин за размишление. Какви ще бъдат новите веяния? Божественото в нас е онова, което носи радост и

веселие на хората. То е Бог. Туй хубавото в нас, което чувствуваме по някой път, то се дължи на Божествената разумност, която прониква. Бог изпраща своите благословения. Някой път виждаме същества както ангелите и светиите и те изпращат своята помощ. По някой път има напреднали същества и те изпращат нещо. По някой път попадаме по Божественото течение, някой път попадаме по течението на ангелите, по течението на светиите, по течението на обикновените хора и най-после – по течението на низшите същества. Кой от вас не знае, като се яви чума или холера, тия малките бацили, като че от техните излишъци човек се отравя и умира.

Та казвам: Най-първо дишайте дълбоко, да имате чиста кръв. Не допущайте в ума си никаква нечиста мисъл. Туй може да го направите. „Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите." Бог не е Бог на грешниците, но на праведните. Бог иска грешниците, като се освободят от греха, да станат праведни. Защо искат да станат праведни? За да бъдем радостни и весели. Защото Бог е единствен в света, който може да ни направи радостни и весели. Единственото същество, което може да ни подигне и може да ни даде онова, което ние желаем за Земята и за Небето. Ти си една жена, искаш да бъдеш отлична, умна жена – Господ може да те направи. Ти си мъж – само Господ може да те направи да бъдеш умен мъж. Ти си дете – само Бог може да те направи умно дете. Ти си учител – само Бог може да те направи умен учител. Ти си военен – само Бог може да те направи умен.

Под думата „Бог" аз употребявам най-умното в света, целокупността на всички разумни същества, които работят за доброто на хората, да бъдат като тях. Понеже светът има нужда от работници. От вас очакват един ден, като свършите училището, да станете работници.

Вие сега мислите за много малко работи. Засега една мома мисли да израсне, да стане 1,50 м, да стане 40 см широка, тантуреста, лице обличко, дебеличко, да я харесват, да се ожени, да има едно–две

деца. След 40–50 години двамата остареят, техните деца се оженят и те умират. Останат без имена. Къде отидоха? – В оня свят. Никъде не са отишли в оня свят.

Някой пък цитира думите на Христа. Христос дава един пример, че богатият отишъл в ада, а Лазар – в лоното Авраамово и оттам си приказват. На кое място е адът? Аз зная къде е адът, аз съм го виждал. И рая зная къде е. Вие мислите, някъде из въздуха. На едно място е. Раят не е само състояние. Рай има тук, на Земята. Ад има тук, на Земята. Те не са толкоз близо, но радио имат и си говорят. Много далеч са адът и раят, но по телевизия богатият видял Лазаря. Тези, които са в рая, виждат по телевизия как се мъчат в ада. И грешниците виждат праведните как се радват. Те си говорят по радиото. И грешниците си имат радио, разговарят се.

Сега вие ще кажете: „Дали това е вярно?" Приемете го като „Хиляда и една нощ". Туй, което е писано в „Хиляда и една нощ", вярно ли е? Приемете го. Какво ще изгубиш, ако го приемеш? Нима всичкото онова, което вие вярвате, е вярно? Едва ли една милионна част от онова, което вие вярвате, е вярно. Другото след 1000 години ще видите, че е вярно. Невярното било полезно на времето, на място било, опаковка е. Невъзможно е да ви се говори Истината на един език. Истината е само за съвършените. На нас, които не сме достигнали до съвършенство, не може да ни се говори Истината. Нещата ще ни се представят такива, че да бъдат достъпни за нас. Така казвам: всички вие се нуждаете.

Плашили са ви, че има ад. Ходили ли сте вие да проверите адът какъв е? Христос ходи и го видя. Той ходи в ада и които бяха в ада, извади ги. Като излязоха из ада, възкръснаха, явиха се на много хора. Убедиха ги, че има оня свят. Христос отдолу ги извади, не отгоре. В Земята бяха затворени, извади ги и ги пусна. Всички тези, които излязоха от ада, са най-умните. Казват: „Още веднъж не влизаме в този затвор." Най-умните хора са, които излязоха из ада. Онези, глупавите, които не са ходили, те само търсят парите.

Христос сега държи ключовете на ада, понеже знае, че е опасно. Като идеш, ще те срещне, ще каже: „Къде отиваш?“ Казва: „Ти не си за ада.“ Някои от вас сте за ада. Не мислете, че е лошо място адът. Адът е училище, то не е мъчение, както този италианец го е писал, Данте. То не беше така. Има нещо вярно, но не е така. Той е писал така, за да бъде достъпно за хората. Както описва ада, като го чете човек, трепери, но като пише за Небето, за рая, бледо е. Не може да се опише раят на човешки език. Непонятно е за хората.

Раят и адът, това са два полюса на Земята. Вие се плашите от ада. Всеки има в себе си един ад. Като дойде болестта, свие те сърцето. Не е ли цял ад? Като дойде проказата, сифилисът, като дойде помрачението на ума, тия неща изтичат от ада. Казвам, че има ад, който разстройва човешките умове, разстройва и човешките сърца. Има рай, който възстановява здравословното състояние на сърцето и на ума. Всякога жителите на ада обират, разстройват човешкия ум, за да го оберат, за да вземат всичко и да го занесат в ада. Те са като вълците, обират. Те разстройват ума, за да те оберат, разстройват сърцето, за да те оберат. Онези в рая са богати, те възстановяват здравето на сърцето и здравето на ума. Туй, което са те обрали, те ти го дават. Ад има и в ада постоянно пращат цели пълчища за обир. Черкезлик има. Всяка година [от] ада идат и задигат 35 милиона хора и ги занасят долу, а всяка година по 40 милиона пращат живи от доброто. Борят се. Да видим кой ще спечели. Едните задигат 35 милиона, а другите пращат 40 милиона. Един ден ще се напълни адът, ще им стане тежко. Като се напълни адът с разбойници, пък и Земята няма да може да им дава храна, какво ще правят? Прекъснали им са пътищата. Добрите духове са прекъснали пътищата на лошите. Лошите духове едно време бяха в Земята и се ползуваха, а [добрите духове им] прекъснаха пътните съобщения. Какво ще правят? – Започват да мислят. Казват им: „Трябва да напуснете ада и да влезете в рая.“

Казвам: Всеки един от вас каквото желае, да иска да го постигне по един добър начин. Не се отказвайте от вашите желания. Каквито желания имаш, само търси да ги постигнеш по един добър начин. Искаш да бъдеш здрав – има един начин. Трябва да си избереш подходяща храна, която навсякъде можеш да намериш и да бъдеш здрав. Искаш да бъдеш умен – ще намериш подходяща храна. Искаш да бъдеш добър – ще намериш подходяща храна за сърцето си. Искаш да имаш една благородна душа – ще намериш подходяща храна.

Подходяща храна трябва в света. То е живият хляб. Всичките учени хора са, които носят храна. На някои храната не е толкоз доброкачествена. Някои учени хора много хубава храна приготвят. В съвременната наука много теории има за Слънцето, много теории има за Месечината. Те са хубави неща, но те са упражнения. Човек трябва да се упражнява, то е гимнастика на ума. Всичките тия теории са потребни. Не че са лъжливи, но в даден случай една теория е потребна, а в даден случай тази теория има известен период, в който трябва да господарува. За пример, през цялата година не може да бъде пролет. Три месеца природата е активна, теченията от южното полушарие идват към северното. Става смяна. След три месеца същите течения се обръщат от северното полушарие към южното. Пролетта се връща назад. Лятото е много по-тихо. Есента пък е бурна. Нашата есен съответствува на южната пролет, и нашата пролет съответствува на южната есен.

Казвам: В природата има една закономерност, която трябва да изучаваме. Вие се смущавате от страданията, които идват във вас. Щом вие страдате много време, пролет е. Щом престанат страданията, вие сте в лятото. Щом затишието мине в живота, есен е. Щом сте на почивка, зима е. Зимата е старост. Стария човек какво го очаква? Старият човек трябва да се подмлади. Онези, напредналите същества, изискват да се подмладиш за 3 месеца. Той ще стане млад след 3 месеца, след 3 месеца ще стане възрастен, след 3 месеца като учи в зимата, пак ще се подмлади.

Животът на напредналите същества е вечно подмладяване. Старите вечно се подмладяват, затова в Небето има 24 старци. Всички в Небето са млади. Тук Земята е пълна със стари. Сега старите хора ги търсят от невидимия свят. Когато искат да подмладят стария човек, пращат го на Земята. Съберат 10–20 старци, подмладят ги, пратят ги на Земята. Старите хора ги купуват много скъпо и ги връщат на Земята млади. Като остареете, имате цена, ще ви купят.

Вие казвате: „Кажете ни нещо за оня свят.“ Какво ще ви кажа? Вие искате да опиша оня свят както Земята. В оня свят съществува същата разлика. Какъвто е животът на едно дете, какъвто е животът на един възрастен и какъвто е животът на един стар. Различават се. Между децата, между възрастните и между старите има вътрешно отношение, споразумяват се. Някой път казвате: деца. Децата не са глупави. Някои казват: „Това е дете.“ Старите хора като ги подмладяват, прекарват ги през една вода в едно езеро. Някой път бързат и не ги държат достатъчно в езерото да се подмладят, та остава нещо от старостта. И затуй някои деца не са хас деца. Стария трябва да го турнат във водата, а не набързо да го извадят от водата, защото няма да се подмлади. Трябва 24 часа да го турнат, той ще се подмлади и ни помен от старостта няма да остане. Като дойде на Земята, ще се зарадва. Един ден, като дойдете на Земята, ще ви турнат в тази вода.

„Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.“ Старите хора, които чакат Господа, Той като ги прекара през тази баня, през водата на Любовта, те ще станат малки деца. Затуй Писанието казва: „Ако не станете като малките деца, не можете влезе в Царството Божие.“ Блажени, които станат малки деца.

Има защо да се радвате. Слънцата са жилище на ангелите. Те са емблеми. Планетите са жилища за нас, хората.

Тайна молитва.

24-та беседа, държана от Учителя на 28.III.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ДВАТА ПРИНЦИПА

„Отче наш“

„Кажи ми ти Истината“

Ще прочета от книгата „Светът на Великите души“, „Дните на Битието“. (Учителят прочете само 22-ра страница. (вж. бел. на с. 15. Посочената страница е според изданието от 1933 г. и отговаря на с. 355 на настоящия том – от началото на главата „Дните на Битието“ до думите „Не давай място на безумието“.))

„Духът Божи“

Лесно смилаемите храни са за децата, за малките деца, мъчно смилаемите са за възрастните. Ако нахраните едно дете с твърда храна, ще спънете неговото развитие; ако един възрастен храните с млечна храна, ще го спънете. В нашия век хората много обичат чорби, навсякъде започват със супи. Ако възрастният изхвърли супата, няма да бъде зле. Зъбите се развалят. Като дъвче човек, уякчава зъбите, със супа зъбите се развалят.

Съществуват големи противоречия в живота. Ние мязаме на млади моми, които чакат да дойдат да ги харесват. Те само през прозореца гледат, този минал, онзи минал, гледат как е облечен, нагизден, с шапка, с парадна форма. Не е лошо това. Всичко, каквото съществува в света, е на място. Лошото е там, че някои неща има повече, отколкото ни трябват. Колкото за чешит е потребно. Погрешките са потребни, но да станат официален живот не е потребно. Някои хора обичат черните очи, приятни са. Някои обичат сините, някои обичат кестенявите. Вкус има. В черните очи има нещо, което привлича. В кестенявите има друго. Казва: „Не гледай очите.“ Ако не гледаш очите, като риба ще се печеш после. Ти живял ли си с жена със сини очи или с черни очи? Жената тебе да те мъчи, та да

видиш какво нещо е. Няма по-хубаво същество от жената, но няма и по-лошо същество от жената. Сега вас ви считам, че сте актьори, играете роля на жени. Не виждам още жени. И мъже няма още. Мъжът в моя ум има определени качества. Не може да считат едно дете, което се родило, че е някой герой. Детето има възможности за герой. Сега е слабо същество, плачливо. То заповядва на майка си да го гледа, да го гали. Тя го гледа в очите и казва: „Герой." Няма никакво геройство.

Преди години, един българин, учител, ме вика и ми казва: „Да видиш детето ми. Имам едно дете гениално." Понеже правех своите изследвания (Учителят говори за френологическите изследвания, които е правил из България в периода 1900–1912 г.), помислих си, може да е гениално, някой голям гений изключителен. Като погледнах – едно обикновено дете. Има талант от трета степен. Не си казвам мнението, а на баща му се вижда гениално. Той вижда себе си в детето. Хубава е тази черта. Като го гледа, много хубаво мисли бащата и като го мисли талантливо, ще му предаде нещо. Ако каже: „От туй дете нищо няма да стане", може да му напакости. Казвам: Поддържай тази идея, ще помогнеш на детето си. Ако така мислиш, ще го направиш талантливо.

Казвам: Има две крайности в живота. Като обичаме някого, виждаме всичките таланти; като го намразим, всичко е затворено, не намираме никаква добродетел. Сега, и омразата, и Любовта са неща потребни – оставете вашите възгледи, – в природата са потребни. Когато едно същество се приближава повече, отколкото трябва, трябва омраза, за да го изпъдиш. Омразата може да го тикне надалече. Когато някое същество се отдалечи, трябва Любовта, да го привлече. Следователно Любовта привлича, а омразата отблъсква. И в природата имаме привличане и отблъскване. Че те отблъсква, какво от това? Отблъсква те, да не се изгориш в огъня. Ако идеш много надалече, ще замръзнеш.

По някой път искате да идете на Месечината. Учените хора, които не са ходили на Месечината, поддържат, че дневната топлина е 180 градуса, а студът е 250 градуса. Учените хора твърдят това. Едва сега съм намислил да проверявам туй нещо, не съм правил проверка. Казвам като турците: „ола билир“ – възможно е. Може да има 250 градуса студ. Значи хората на Месечината мразят повече, а обичат по-малко. Защото 250 градуса под нулата, това е омраза, а 180 градуса над нулата, това е Любов. Тогава извадете от 250, 180 – 70 градуса е разликата, значи със 70 градуса повече, по-силна е Любовта. Когато някой на Земята се много загорещи, казват му да излезе вечерно време, да се посмекчи. Някой път на жена му, като ѝ стане много горещо, извежда я вечерно време, да се оттегли тази топлина. Защото при 180 градуса като калай ще те стопи. Трябва да намалиш температурата според температурата на Земята, около 60–70 градуса може да се търпи, но повече не може да се търпи.

Вие като ме слушате, се усмихвате и казвате: „Какво иска да каже?“ Какво искам да кажа? Какво иска да каже един автор, като пише някаква драма? Той представя героя и някой път му приписва добродетели, които ги няма, а други път му приписва престъпления, които ги няма. Той описва героите си такива, каквито не са. За пример, като четете романа „Дон Кихот“, авторът, който написал този роман, турил Дон Кихот някакъв идеалист, с някаква идея, а другия, Санчо Панса, той е един демократ, обича живота отблизо, много философия не му трябва. Той казва: трябва да си похапне човек, да има къщица, да има женица, деца. Онзи, Дон Кихот, отива да освобождава света. Авторът осмива идеите на средните векове. Такива са били разбиранията на света. Но там са пресилени работите. Онзи автор, за да направи нещата достъпни, представя работата така, както не е. Представя Санчо Панса такъв, какъвто не е. В природата съществува Санчо Панса, но не е такъв, както го описва. Съществува Дон Кихот, но и той не е такъв, както е описан. Не е описан право. Не може да се създаде един тип, който не съществува.

Всичко, каквото човек мисли, съществува. Аз бих желал някой да помисли нещо, което не е в природата. Аз от себе си ще му дам 1000 лева за една идея, която не е в природата. Всичките неща съществуват вътре в света в някаква форма. Виждаш някой палат във въздуха. То е възможно. Сега с тия балони, подигат се и може да направиш да живееш в един балон на 1000–2000 метра във въздуха горе. Едно време беше невъзможно, но сега е възможно.

Ние считаме всичките хора, които идеално мислят, че са глупави. Не са глупави. Глупостта седи в това, когато изключим противоположностите. Ако всичките добри хора на Земята се съберат на едно място и изключат лошите хора, ще идат да ги търсят. Ако всичките лоши хора се съберат на едно място и останат сами, и те ще ходят да търсят добрите хора. Добрите хора са отдушник за лошите, без тях не може да съществуват. Но и за добрите хора лошите хора са отдушник. За лошите хора добрите са отдушник отгоре, а лошите хора са отдушник за добрите отдолу. Ти ще кажеш: „Защо е този лош човек?" Отдушник е той, без него е два пъти по-лошо. Следователно предпочитаме едното зло пред двете злини. И лошите хора предпочитат едното добро пред двете добрини. Без добрите хора ще бъде два пъти по-добре, но то е зле за тях. Няма по-голямо наказание за един лош човек от доброто. Доброто съставлява голяма мъчнотия за него.

Когато се подобрят противоречията в света, някой път искате доброто. Но някой път доброто иде чрез злото, а някой път злото иде чрез доброто. Представете си, че ти имаш един навик да пиеш кафе. Сега няма кафе, струва 1000–2000 лева. Искаш да го свариш със захар, но и захар няма. Като нямаш кафе, ставаш нервен, казваш: „Къде е кафето?" Ако не беше създал този навик, щеше да бъдеш спокоен. Преди години, във Варна, се разхождам, срещам един учител, свършил в странство, с високо образование човек, за някаква погрешка го уволняват. Разговаряме се с него и той ми разправя доста интересни работи. Лятно време беше, минаваме при една градина,

маси сложени и там пържоли има и той въздъхна. Мисли си какво беше едно време. Аз пък каква философия имам: аз гледам по-скоро да минем, че ми мирише, а той въздъхна.

После, вземете някой път възпитанието, че мъжът трябва да бъде красив, хубав, строен, мускулест. В реда на нещата е, че трябва да бъде красив, трябва да бъде силен, да гледа жена. Но този, красивия мъж, не го оставят другите жени. Турците казват: „Да гледаш красивото е добро.“ Но онази негова жена постоянно се пържи. Когато го погледне някоя жена, тя се мъчи. Виноват ли е човекът, че е красив? Даже тя би желала да го направи да стане грозен. Някой иска да има красива жена. Хубаво, но красивата жена обръща вниманието на другите, естествено. Мъжът ѝ ще се сърди защо този я погледнал. Че тя не е виновна, красива е – гледат я.

Вие ме слушате като слушатели. Не че между вас стават тия работи, между вас ги няма. Но ги виждам, че те са специфични работи. Аз като разправям, вие не сте яли попарата на един красив мъж, вие не сте яли попарата на една красива жена. Тъй красива, че постоянно обикалят такива чешити. И през прозорците ще започнат да гледат. Не че има лошо, създала я природата красива. Красотата в природата е благословение. Минаваш, някой плод е красив, привлича вниманието, обръща внимание. Снемаш този плод. Природата има за цел възпитанието, да привлича вниманието. Че ние после придаваме на тази красота друг характер, то е друг въпрос, то е второстепенно.

Красотата е едно благословение, когато се разбира, а когато не се разбира, е едно нещастие. Грозният човек се мъчи от красивия, а пък [на] красивия му е приятно, когато има един грозен при него. Във Франция често правят следното: някоя французойка, която е много красива, ще вземе слугиня много грозна, за да изпъкне нейната красота. Като минава, тази слугиня се пържи, но трябва да ходи с красивата господарка. Ако аз съм на мястото на грозния, по-спокоен съм. На красивата мома какви ли не мисли и желания ще се натрупат. Всеки мъж може да пожелае нещо от нея. Никой не може да забрани

на мислите. Тази, грозната слугиня, никой няма да я пожелае, съжаляват я. Тя ще бъде свободна, какво има да се мъчи! Слугинята не разбира, че тази грозота е благословение за нея. Нека се радва на красивите жени, понеже красивите хора носят греха на света, а грозните носят добродетелите на света.

Казвам: Трябва да влезем в положението на една красива жена. Тя е благословение, защото без красивите хора животът щеше да бъде ад. Без грозните хора друг ад щеше да образуваме. Понеже на Земята имаме красота и грозота, да благодарим: едните изкупват греховете на хората, а другите носят цел за човешката душа. Казвате някой, че е грозен. Добро носи този човек в света. Красивите хора греховете на света носят. Влизайте [им] в положението. На красивите няма да изпратят хубави мисли и едва на сто 10 души ще изпратят добро, а 90 все лошо ще изпратят. Ако влезе в съвременен курник, господарят избира красивите кокошки. Красивите кокошки са тлъстите, а грозните са мършавите. Като влезе господарят в курника, какво търси: тлъстите или мършавите? Като пипне тлъстата кокошка, хване я за гушата, казва: „За ядене става.“ А онази, слабата, казва – като се угои. Тя ще живее може би 5–6 месеца или една година.

Сега някой ще каже: за кокошки ли се говори? Чудни са хората. Пише някой и цял въпрос става, че не турил запетая или точка и запетая. В английски турят много малко точка и запетая. В български точка и запетая какво означава? Точката е най-малкото време за спирането. Точката и запетаята е малко по-дълго. Двете точки е изброяване на предмети, при удивителната се учудваш и [при] въпросителната запитваш. При много точки – недоизказани са работите. Като тури някой 20 точки, ти да знаеш какво означават многото точки. Аз тълкувам. Аз чета писмото на младите моми и след като са писали писмото, са оставили по три–четири точки. Тя, като тури една точка, казва: „Аз обичам един момък със светъл ум.“ Като тури две точки, казва: „Обичам един момък, който да е много взискателен.“ Три точки значи: „Обичам един момък, който може да

услужва", в дадения случай. Четири точки – казва: „Искам, като ме изведе на разходка, да носи столче, да седна." Петтях точки значи: „Като стана от столчето, той да вземе столчето и да се върнат." Това значи пет точки. Сега проверете това, вижте дали е вярно. Ако има 10 точки? Преди да се е оженил, 5 точки туря; 10 точки значи: сгоден е. И кой има 15 или 20 точки? Аз не зная вие колко сте тургали. Аз досега нито веднъж не съм писал повече от една точка. Две точки успоредно съм турял, една под друга.

Ще кажете: „Отде знаеш тия работи?" Сега, въшки не съм имал, но зная какво нещо е въшката. Щом се качи на главата, разбирам какво е. Чопли главата ми. Не зная какво нещо е бълхата, но щом влезе под ризата ми, започва да ме безпокои. Какво трябва да разправяш. Някой проповедник проповядва, някоя бълха влязла, безпокои го. Или някой актьор играе на сцената, или някой музикант свири – като влезе някоя бълха, може да развали целия ефект. Затуй актьорите преглеждат ризите си да няма бълха, главата вчесват, за да няма въшка. Вчесват главата си с гъст гребен.

Вие ще кажете: „За въшките говори." За мен въшката и бълхата са предмет на учение. Една мисъл може да играе ролята на въшка и човек може да е въшлясал. Някоя мисъл може да играе ролята на бълха, влязла бълхата, безпокои те. Казвам: Ние от бълхите и въшките отвън сме се освободили, у културните хора мъчно ще намериш въшка, но още от въшливите мисли и бълхи не са се освободили.

Всичко, което съществува в природата, е на мястото си. Няма нещо в природата, което да е лошо, всичко е добро. Може едно добро да не е потребно за предназначението си. И злото е добро. Но злото, ако не се употреби на мястото, за добро е. Някой път злото е турено за добро да се направи. Ако не се направи добро, злото не е на място.

Не е лошо човек да се разсърди. Вие искате да се сърдите. Ще се сърдите, няма нищо. Ще бъде по-смешно, ако не се сърдите. Но ако целия ден се сърдите, поглъща енергията на мозъка. Понеже сега се открива, че в човека има 50 способности и чувства, които човек ги

съзнава. Тогава ще разделиш на всяка способност, на всяко чувство по колко минути на деня се пада да служиш. Няма да му служиш цял час, може само 5 минути да му дадеш. След 5 минути ще дойде друго на мястото. Като се огледаш, ще кажеш: „Моля!“ Гнева ще го приемеш на гости като един министър, но после ще го пратиш да си иде.

Ние сега казваме, че това не е потребно, онова не е потребно. Представяте някакъв идеален живот, този бил идеалист, светия бил, гениални хора, талантливи хора. Не ми разправяйте какви хора са светиите. Светиите са правили много по-големи погрешки, отколкото обикновените хора. Ангелите в Небето, които имаха знание, направиха една погрешка и увлякоха цялото човечество в съвременното престъпление. Същества с голяма култура се увлякоха и увлякоха и хората в своите възгледи.

Най-първо в своите умствени схващания имате едно криво разбиране на законите, които съществуват в природата. Вие мислите някой човек за гениален. Тъй е, той носи едно голямо благо, но гениалният човек може да стане проводник на злото повече, отколкото трябва. Всичките тия гении са измислили пушките. Едно време със стрели се биеха хората отблизо, а сега се бият на 5–10 километра, даже на 20–30 километра може да хвърлят бомби и гранати. Сега тия учени гениални хора като хвърлят една бомба от аероплана, отгоре, от 4000 метра и от 4 тона, знаете какви разрушения прави. Култура е това. Знаеш какво нещо е 4 тона взрив – човек може да подлудее, ужасно нещо е. Такова сътресение става, че на много хора им изхвръква умът. Някой човек ще каже една дума, обиди те, ти започнеш като гениален човек да мислиш да намериш друго, да му се отплатиш. Той ти пусне също една бомба 50 кила и ти идеш, та пуснеш от 100–150, 150–200 кила. Какво се постига? Нищо не се постига.

Гледам, в България от толкова години обвиняват богомилите, че съсипали България. Богомилите не съсипаха България. Може да имат богомилите някаква погрешка, но за съсипването на България е

причината българският народ. Казваме, че Ева е сгрешила. Ние имаме погрешка. Ние взехме участие. Ева беше колективно изявление на цялото човечество. Ние гласувахме с нея. Ние казахме: „Яж!“ и тя се съгласува с нашето желание. Ева беше израз на милиони същества. Те казаха: „Направи това, ние богове ще станем.“ Тя яде за цялото човечество. Сега ние се оттегляме и казваме: „Тази Ева съгреши.“

Аз разглеждам въпроса другояче. Злото в света е допуснато, за да стане явна Любовта, да се покаже, че Любовта е по-силна. Най-първо хората ядоха от дървото на живота и не знаеха какво нещо е Любовта. Злото и доброто дойдоха като процес, за да стане животът изявен в своята пълнота.

Ние, съвременните хора, ще научим в какво седи добрият и лошият живот. След този добрия и лошия живот, ще влезем в една област на Любовта. Само чрез доброто и злото може да разберем що е Любовта. До това време ще имаме доста страдания, но нищо не значи. Ако изтърпим всичките страдания, които сега минават хората, очаква ни едно светло бъдеще. Един ден Бог ще примири всичките противоречия, ще изведе хората из ада. Векове ще минат и тогава всичките хора ще се радват. Докато дойде да се радват, трябва да се носи страданието. С тия страдания ние допринасяме. Като страдаме, ние допринасяме, ние работим. Ние пренасяме една материя от едно състояние в друго, което е потребно за бъдещото устройство на човечеството, всички ние. Страдащите хора са най-добрите работници, които носят този материал, тази красота, която е необходима за градеж.

Сега разглеждат тия грешници. То е пресилено. Господ никъде не е казал, че са грешници. Туй, което е писано в тази книга, в Библията, то е човешко разбиране. То е все човешка работа. То е минало през човешките умове. Христос казва на едно място: „Защо ме наричате благ? Благ е само Бог единствен.“ Единствен Той не съди никого. Той гледа еднакво на всичките хора и като види един човек, който греши и [един,] който прави добро, еднакво му е приятно.

Защото и двамата имат различни опитности. Доброто и злото се сменят. Злото има нужда от доброто и доброто има нужда от злото. Те са необходими едно за друго. Злото е понижение на температурата, а доброто е повишение на температурата. В злото човек става силен, а в доброто той придобива мекота. Сила без мекота е опасна и мекота без сила няма смисъл. Ако речем хората да не бъдат зли, какво ще направят? Ако не се гневи човек, какво ще направи? Ако на всеки човек се спити главата при ушите и стане 12 см широка или 14 см, той е миролюбив. Но щом като главата стане 15–16, а особено 17 см, такава широка глава е опасна. Тесните глави не са опасни, но каквото обещават, не извършват. Много обещават, но малко свършват.

Казвам: Злото е един творчески принцип, който работи в света. Не го смесвайте с греха. Другите подлости са човешки изобретения. Човек по някой път ще употреби доброто като маска, за да те излъже. Наблюдавал съм, някой ще се покаже, че е религиозен, а виждам, че той ни най-малко не е религиозен. Казва: „Аз споделям вашите идеи, те са възвишени, слушал съм много добри работи заради Вас, много похвали.“ Аз казвам: „Извинете, трябва да четете, че и много лоши работи са писани за мен.“ Веднъж пътувам от София за Варна и един господин ми казва: „Господине, знаеш колко лоши работи пишат заради тебе вестниците?“ – Да, да, зная. Но аз ще ви напомня едно нещо, ни най-малко няма да ме обвините, че съм ги подкупил. Без пари пишат лошо. Може други да ги е подкупил, но мене не може да ме обвините, че съм ги подкупил. Ако бяха писали, че съм светия, ще кажете: „Как ги намаза? Колко им даде?“ Интересно е, досега нищо не са ме виждали, пък все говорят заради мен. По някой път се смея. Казват: господин Дънов е така и така. Дънов те не [са] го виждали. Един параван е. Ако някой автомобил, в който е влязъл някой, като видиш автомобила, виждаш ли този, който е в автомобила? Ако някой не живее добре с жена си, казват, че „неговото учение е причина“. Някой бил жена си – „неговото учение е причина“. Откраднал някой – неговото учение било причина. Излязъл някой от

затвора, пак „неговото учение е причина“. Приемам всичко туй. Аз от 40 години проповядвам, но преди 40 години тия работи като ставаха, кой ги научи? Все таки трябва да се намери някой виновен в света. Аз виждам тяхната грешка.

Много са хитри хората. Идат някъде, кажат: „Имаме един болен, лекували са го лекарите и не са могли да му помогнат.“ Казват: „Ако може да му помогнеш, ще изменим нашите възгледи за тебе.“ Веднъж беше дошъл един софиянец, казва: „Слушал съм за тебе това-онова“, разправя ми. Рекох: „Много хубаво говориш. Действително без пари лекувам, но моите визити са много скъпи, за тебе са много скъпи. Когато вземам, много скъпо вземам.“ – „10 000 лева?“ – „Не.“ – „20 000 лева?“ – „Не.“ – „100 000 лева?“ – „Не.“ – „Половината от това, което имам?“ – „Не.“ – „Че какво?“ – „Всичкото, каквото имаш, трябва да ми го дадеш.“ Казва: „Че как може?“ – „Ако искаш. Ти си осъден да умреш. Как ще ти връщам живота?“ „А бе, казва, половината не може ли?“ Рекох: „Не само това, но искам след като те излекувам, да посветиш живота си на Бога, да проповядваш.“ – „Ами че как?“

Казвам: Не може де си играем с природата. Всичко в нея е точно определено. Никой в света не е свободен. С Божествените блага всеки трябва да бъде много внимателен. Аз може да ти помогна, но условно. Казвам: Ако ти съгрешиш, после?

Казвам: Първото нещо, нас ни трябва една нова наука, която трябва да знаем как мислите творят, как чувствата творят и как постъпките творят. После, всяка една дума трябва да знаете. После, често създавате своето нещастие с думи. Знаете колко хора една и съща дума повтарят, повтарят, и тази дума ще роди нещастие. Езикът ви трябва да бъде разбран и разнообразен. Не повтаряйте някоя дума много пъти. Даже думата „добро“ не повтаряй много пъти. Като повториш думата „добро“ три пъти, спри. Като повтаряш думата „добро“, тя ще стане като захарин. Едно кило захарин е равно на 700 кила захар и няма тази хранителност. Той само ще размърда езика и ни най-малко няма да даде това, което искаш. Ти като кажеш „добро“,

прилагай го. Говориш за Любовта, казваш „Обичам ви“. Какво обичаш? Не може да кажеш, че обичаш някого. Не можеш да любиш. Можеш да бъдеш проповедник на Любовта, то е друг въпрос. Че любиш някого, не разбираш въпроса какво значи Любов. Да любиш някого, значи да бъдеш на негово разположение, както майката, която роди едно дете, е на негово разположение до известно време. В природата даже кокошката за известно време се грижи за малките. Като пораснат, казва: „Ха да си вървите!“ и започва да ги кълве. И между кокошките, както и у хората, майката си има свои възлюблени. Вземете една кокошка – като си излюпи пиленца, вечерно време, когато си ляга, ако се качи до нея някое пиле, което не обича, ще го клъвне. Обаче ако се качи на дървото до нея да легне онова, което обича, оставя го. От едната и другата страна се нареждат нейните възлюблени, тях не ги кълве, и другите започват да се нареждат по ред. Никой не може да избегне този закон. Яков имаше 12 сина, но Иосиф беше възлюбленият.

Та казвам: Първото нещо, някой, който иска да въздейства на писателите [, трябва да им каже:] Когато пишете поезия, не се водете по поетите как римуват думите. Всяка дума, като произнасяш, да ти е приятна. Като произнесеш една дума, която ти е приятна, спри там. Думите, които са ти приятни, произнеси ги. Пишеш – думи, които не са ти приятни, не ги пиши в писмото. Употреби по-малко думи, но със съдържание, понеже са творчески. Хубавите думи се разбират. Една добра дума може да ти създаде едно щастие, но една дума може да ти създаде и нещастие. Често българите имат един лош навик, майките обичат да кълнат. Но случва се много пъти, като кълнат, не става. Не всякога клетвата става, обаче някой ден, каквото каже, става.

Имаме един наш приятел, той сега не е тук, замина за другия свят. Той ми разправяше една своя опитност. Казва: „Всяка сутрин като ставам, трябва най-първо да се помоля и след това отивам на работа, всичко ми върви. Една сутрин бързам да дойда в София, нямам време, ще изпусна трена. И си казвам: „Днес няма да се

помоля.“ Тръгнах от къщи, хванах трена, но него ден като играли децата ми, едно друго дете извадило окото на моя син.“ И сега син му е чиновник с едно извадено око.

Не бързайте, направи молитвата и тогава върви. Ще стане пакост на детето ти. Не бързай да станеш богат преждевременно. Не бързай да станеш сиромах преждевременно. И двете са нещастия. Ако ставаш богат, е нещастие, ако ставаш сиромах, е нещастие. Ако ставаш добър без време, е нещастие и ако ставаш лош без време, е нещастие. Стани добър на време, стани лош навреме – това е от гледището на природата. Лошото употребяваме в материалния живот. Един човек, който обръща внимание на материалните работи, не че е лош, но дава цена на материалното. Платиш добре – прави добре работата; платиш малко – лошо работи. Плащаш на един бакалин за маслото – напълни ти шишето; плащаш малко – той малко туря. „Той не е щедър човек.“ – Тук не е въпросът за щедрост. То е един закон. То е съобразно със закона. Ти си скържав, а искаш другият човек да бъде щедър. Но и на щедрия му трябват скържави хора, но на скържавите им трябват щедри хора. Защото скържавият няма нищо, а щедрият е богат. Следователно щедрият като даде изобилно на скържавия, и скържавият става щедър. Щедрият като осиромашее, изтече се всичкото и той става скържав. Когато сме здрави, ще сме щедри; разболееш се – започваш да икономисваш енергията си.

Първото нещо в живота: вие като станете сутрин, вас ви трябва спокойствие, да имате една идея. Поне да имате свян. Искаш да кажеш нещо, поне свян да имаш. Не срам – срамът е много силно, но свян да имаш. Свянът е деликатно чувство. Спри се и мисли, че има Един, Който те наблюдава. Има хора, които слушат и на 1000 километра. Вкъщи като си, като мислиш, има хора, които на 1000 и на 2000 километра схващат мислите ти. Следователно знаят твоята мисъл. Тази мисъл, като излезе из твоя ум, ако е добра, в твоя полза е, ако е лоша, в твоя вреда е. Следователно всяка мисъл, която пращаш в тия напреднали същества, ще бъде или за спънка, или за твое добро.

Казваш: „Защо да любя?“ Като любиш, ще отвориш път в света, път в света, да влезеш в новия живот. Физическото поле, умственият и духовният свят – всички трябва да служим на Любовта. Тя е принцип. Някои мислят само за духовния свят. И за физическия свят Любовта е потребна, навсякъде е потребна. Без нея нищо не може да се постигне, туй трябва да се знае. Може някъде да съзнаваме, може някъде да не съзнаваме, но без Любов животът не може да се прояви.

Казва: „Защо трябва да любиш?“ Ако ти не любиш, човек не може да станеш. Защото Любовта в теб ще произведе мисъл, а мисълта създава човека. Ако не може да обичаш, ти не може да се проявиш. С Обич ще се проявиш. Най-първо ще предадеш в света Божествения принцип, който минава в тебе, а после – Божествения принцип, който оценява нещата. На всяко нещо, което си приел, ще дадеш цена. Ще цениш Любовта. Обичта е оценка на Любовта. Любовта без Обич не е оценка, не може да се приложи. Обичта е закон за приложение на Любовта.

Казва: „Защо трябва да обичаме?“ Без Обич не може да се приложи Любовта. Любовта е един огън, който всичко изгаря и пепел ще остане. Обичта е творчески принцип. Ако имате Любов без Обич, нищо не става. Тия два принципа работят.

Казвате: „Това е празна работа, Любовта.“ Така не се говори. Единственото нещо, което дава смисъл на живота, е Любовта. Тя подига човешката мисъл, човешките чувства, събужда сила, съгражда сърцата. Стомахът сладко яде, сладко спи, навсякъде отваря път. Вие не разбирате тия работи. Казвате: „Да мисли човек.“ Зад човешката мисъл седи Любовта. Тя е първият подтик на Божествения живот. Или, Любовта наричаме свят на всичките възможности в света. Човек, който не може да влезе в този Божествен свят, ако не може да използува възможностите, той нищо не може да придобие. Любовта трябва да се приложи.

Сега ние сме дошли в една фаза, дето жена не може да търпи мъжа си. Тя има възможност да стане добра. Лошите мъже са по-

добри от добрите мъже. Добрите мъже разглезват жените си, разглезват децата си и лоши стават. На лошите мъже жените им се облагородяват. Един лош мъж, то е една трудна задача да я разреши жената. Ако не разбираш неговия ум, ако не разбираш неговия дух, ако не разбираш неговата душа и сърце, нищо не може да направиш. Ако ти не можеш да всадиш доброто в човешкото сърце, ако ти не може да всадиш справедливостта в човешкия ум, ако не може да всадиш красотата в човешката душа, ако не може да всадиш разумността в човешкия дух, ти нищо не можеш да постигнеш. Като направиш това в себе си, там е възпитанието. Съвременните хора искат да възпитат света. Трябва да знаеш как да вложиш доброто в сърцето, трябва да знаеш как да вложиш правдата в ума, трябва да знаеш как да вложиш Божествената красота в душата, трябва да знаеш как да вложиш разумността в духа. От туй съвременният човек се нуждае. Трябва да знаеш не само да говориш, че вие сте грешници, че в пъкъла ще идете. Това са празни работи.

Ние се нуждаем от доброта – това е материалният свят. Ние се нуждаем от справедливост – това е реалният свят. Ние се нуждаем от красота – това е [идеалният] свят. Ние се нуждаем от разумност – това са бъдещите блага, които идат отгоре. Ние трябва да ги възприемем, да ги вложим в живота, да се ползуваме ние, да се ползуват и нашите ближни. Това е да изпълним волята Божия, да се прослави името Божие, да отворим път за Царството Божие и неговата правда в света.

Казвам: Българите страдат по единствената причина, че не са били красиви. Европейците, които са идвали, всички са ги считали престъпни типове. Онези, които са се занимавали с криминология, са ги считали за престъпни типове. Липсва красота в душата на българина. По някой път съзнание има, съвестен е българинът, но в него чувството на почит е слабо. Чувството на почит е Божествено. Много българи казват: „Жена е това.“ Казвам, че майка те е родила, тя е жена, не бива така да говориш. Ти си роден от жена и благодарение

на нея имаш всичко. Ще я почиташ. Някоя жена казва: „Мъж е." А, не така, ти си родена от мъж, баща имаш. Ако не беше баща ти, и ти нямаше да бъдеш, не говори за мъжа така. Баща ти и майка ти да бъдат образци. Почитай другите хора, както почиташ майка си и баща си. Тъй трябва да се тури. Бащата е Любов, майката е Обич. Семейството са тия добродетели: доброта, справедливост, красота и разумност. Семейство, което има тия добродетели, е семейство, а семейство, което ги няма, то е осъдено на смърт. Един народ, който има тия добродетели, има бъдеще. Ако той страда, липсва му нещо от тия добродетели. Всеки един народ трябва да навакса това, което му липсва. Тия неща са необходими. На българина му трябва красива душа. Той няма почитание.

Изучавайте българския език, изучавайте динамиката и на езика, и на думите. Българския език съм го разчленил, съдържателен е. Той съдържа една дума, няма да ви кажа коя е, но още не съм намерил друга дума да я заместя. Всякога, когато я употребявам, остава нещо бамбашка. Ако не намеря някоя друга дума, ще създам друга дума, за да я заместя. В българския език нецензурни думи има. Ако аз съм критик в българската литература, пердушан ще направя. Това не е литература. Така не се пише, това не е поезия.

Аз съм разглеждал и английския език. Там има една дума – „уършип" (warship (англ.)). Туй е много груба дума. Значи поклонение на Бога. „Уър" значи война, „шип" значи параход. Значи да воюваш с параход, то е да служиш на Бога. Английско разбиране. Даже англичани има, които не знаят какво значи „уършип". Преклонение на Бога. Българите имат думата „пола", но женска пола ли е или планинска пола? В английски някои думи имат 4–5 значения. Пластичен език. „Беер" [bear] значи мечка, значи търпение, значи и роди, „ши беер" [she bear] на английски значи още женска мечка, значи и „тя роди". Много еластичен е езикът на англичаните. И политиката им е такава. Три–четири букви не се четат, нямат никакво значение, но ги поддържат.

Ние трябва да изучаваме нещата, не да се възмущаваме. Да благодарим на Бога, че сме дошли на Земята. Този живот е такъв, какъвто е сега. Да благодарим за този живот, който имаме. Бъдещият живот ще бъде създаден от материала на сегашния. Ако сега не благодарим, ако във време на мъчнотии не може да благодарим, когато дойдат хубавите времена, ще бъде още по-мъчно. Ако във време на сиромашия не благодариш на Бога, в богатството ни най-малко няма да благодариш. Псалмопевецът казва: „Не ми давай голяма сиромашия, да не би да открадна, не ми давай голямо богатство, да не би да Те забравя." Крайното богатство е опасно и крайната сиромашия е опасна. Обикновената сиромашия е благословение и обикновеното богатство е благословение.

Казвам: Сиромашията, това е Обич, богатството, това е Любов. Моето разбиране е така. Когато видя един богат човек, през него трябва да мине Любовта, има какво да даде. Сиромахът, който работи, може да оцени.

Да се радваме, че имаме бедни хора, които носят Обичта. Да се радваме, че имаме богати хора, които ще бъдат проводници на Божията Любов. Аз може да ви дам една идея какво значи да бъдем близо или далече от Слънцето. Близо да бъдем до Слънцето това е запознаване, човек се запознава. Щом се запознае, това е Меркурий. Щом го обикнеш, това е Венера. Щом зачене, това е Земята. Щом стане марсианец, трябва да се учи. Щом стане юпитерианец, ще започне да се възпитава, а като стане сатурнианец, ще стане полезен на хората.

Тайна молитва

25-а беседа, държана от Учителя на 4.IV.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

БОЖЕСТВЕНОТО СЛОВО

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета първите пет стиха от първата глава от Евангелието на Иоана.

„Духът Божи“

Хората се безпокоят за много работи, мълвят се, тревожат се. Младата мома се мълви за едно, майката се мълви за друго, бащата се мълви за трето, учителят [– за четвърто]. И вие, които ви гледам тук, макар че сте тук, мълвите се за неща, не сте спокойни. Накъде ще идете? Земята ви носи някъде и накъде ще излезете. Преместите се от едно място на парахода на друго. Безпредметно е.

Казва: „В начало бе Словото.“ „В какво да вярвам?“, казвате. В начало бе Словото. Туй Слово е, което поддържа днес света, поддържа всичко. Казвате: „В какво да вярвам?“ Но в какво вярвате? Вярата трябва да има някой обект. Ако нямаш никакъв обект, не може да вярваш. Може да вярваш в някой човек, но човекът трябва да съществува. За да вярваш, трябва да имаш ум, без ум не може да вярваш. Следователно щом човек има ум, вярата е един принцип, който поддържа ума.

Та казвам: Най-великото в света е човек да поддържа живота си. Какво се ползува човек, ако целия свят спечели, а изгуби живота си? Какво се ползуваш, ако имаш всичкото знание, а изгубиш живота си? Има правила, по които животът трябва да се поддържа. Всичките религии, които съществуват в света, са изгубили онази нишка за поддържането на живота. След като умре детето, казват: отишло при Бога. Значи детето, като било при майка си, не е било при Бога, а като умряло, отишло при Бога. То е наше заключение. Изгубените пари

къде са отишли? – В касата са отишли. Те като излезли от касата, като са се изгубили, ни най-малко не са в касата, вън от касата са.

Та казвам: Съвременните хора са изопачили своето верую. Голяма деформация има в телата и в главите им. Бялата раса както върви, деформирани са лицата им. На някои носът е много дълъг. Не е нужен да е толкова дълъг носът. На някои носът е къс. На някои ухото е дълго повече, отколкото трябва. Ако е за дълго ухо, заекът има много дълго ухо, като на магарето се е проточило. Заекът много малък ръст има и от страх да слуша, като съсредоточавал ума си във въздуха, пращал кръв в ухото и то е израснало, проточило се е. Много хора, които се интересуват да знаят човешките тайни, понеже турят носа си да помирисват, пращат повече кръв в носа и той е станал по-дълъг. Дългият нос, той търси тайните, отличен детектив става. Някой като наблюдава, наблюдава, казвате: много наблюдателен е, но веждите са станали много дебели, по-дебели, отколкото трябва. Веждите са граница между Божествения и духовния свят. Това са антени. Хубавите вежди дават хубаво разположение. Един човек с дебели вежди, с дебели косми, той е материалист, вярва в парите. „Вар пара, вар Хасан; йок пара, йок Хасан.“ – Има пари, Хасан е; няма пари, няма Хасан.

Важното е, при сегашното състояние на хората, хората искат да бъдат здрави, искат да бъдат щастливи. Съвременното възпитание, съвременната наука както върви, трябва много работи да се изменят. Някои казват: „Не трябва да се учим много, ще се разболеем.“ От учение човек не се разболява, от безпокойство, от тревоги – да. Някой иска да стане философ, но щом се безпокои, философия не може да учи. Някой иска да стане поет – щом се безпокои, поет не може да стане. Някой иска да стане музикант – щом се безпокои, музикант не може да стане. Може да се научи да търка цигулката, но да свири нещо изразително, но да пее – не може.

Сега не е въпрос да критикуваме нещата, но трябва да се върнем към онова положение, както светът е създаден, да се вземат разни

мерки и правила, по които човек трябва да живее. Ако ти, който имаш един хляб, и мислиш за утрешния ден, ти създаваш един нов свят. Понеже в света Бог е промислил за онези, които Го обичат. Нима майката, която ражда своето дете, детето ли трябва да се грижи, или майката ще се погрижи за детето? В продължение на две години по няколко пъти на ден го туря на гърдите си – ще ходи ли туй дете да купува млякото си със шишенце? Добрите майки са млечни. Онези, които не са толкова добри, пресъхват и трябва да търсят кравешко мляко, биволско мляко, магарешко мляко. Човек, който не е захранен с човешко мляко, той човек не става. Като ядеш кравешко мляко, крава ще станеш.

Туй вие вземате буквално. Крава не се разбира само рога и козина да има. Най-първо, „крава“ не е българска дума. „Крава“ значи същество, което храни цял свят. Това значи имате крава: дава мляко на цял свят, поддържа всички същества. Казвате: Това е крава. По-силно нещо от кравата няма. Ако ти искаш в дома да ти върви, трябва да имате в дома си крава. Вие всички сте изпъдили кравата навън, не върви без крава. Или най-малко, денем като станеш, ще намериш някоя крава, ще [я] погладиш с ръката си, да ти тръгне напред. Аз ако бих възпитавал деца или религиозни хора, щях да туря да поглаждат крава, тогава майките ще раждат много добри деца. Децата много добре ще се учат. Ако се женят моми и момци, да поглаждат крава, тогава работите им ще тръгнат напред. Щом не гладят, нищо не върви вкъщи. Карат се хората, казват: „Трябва ви крава, толкоз лесна работа!“

Ще кажете: „Извеяни ли сме ние?“ Не че сме извеяни, но съвсем завеяни сме станали. Я кажете какво прави днешният свят? Мислите ли, една жена, която не е доволна от мъжа си, че не е завеяна? Мислите ли, един мъж, който не е доволен от жена си, че не е завеян? Значи Бог одобрява тази жена, пратил я на Земята, има всичкото внимание на нея, дал ѝ душа, и той не е доволен. Казва: „Туй говедо откъде [е] дошло?“ – От кравата. Неразбиране на думите. Думите

имат своя сила. Не всички думи са силни. Има думи, които са много прозаични. Има думи, които [като] се произнасят, веднага човек може да оздравее. Има думи, след като се произнесат, човек болен ще стане.

Казвам: Това е нарушение на онзи закон, който съвременния свят ще управлява. Заместили сме Божиите закони с човешките закони. Най-първо един мъж се ожени, за да възпита жена си. Абсолютно невъзможно е един мъж да възпита една жена. Абсолютно невъзможно е една жена да възпита един мъж. Да се обхожда добре, да му се покаже пътя – да, но да го възпита не може. Тя си дава една задача, която не е по силите ѝ. Най-първо, този мъж тя не го е раждала. Друга майка го е раждала, тя го задигнала от тази майка и даже не се е допитала. Тя казва на мъжа си: „Ако ти обичаш майка си, при мене не може да живееш." Може да цитирате Евангелието, дето казва: „Който обича майка или баща повече от Мене, не е за Мене." „Ще напусне човек баща си и майка си, ще иде при жена си и те ще бъдат една плът." Ако се ожени за една жена, която е излязла от Бога, той ще напусне баща си и майка си, но една жена, която [е] излязла от съвременните жени, които казват: „Да се оженя за един мъж с малко ум и с много пари"...

Като вярват хората, всякога имат користолюбиво чувство. Казват: „Дали в онзи свят ще ни бъде по-добре?" Като вярват в онзи свят, мислят, че палати ще имат. Може да ви приведа един разказ. Един богат американец отишъл в онзи свят и гледа един хубав палат, пита: „Този палат на кого е?" Целият мраморен палат. Казват му: „Този палат е на слугата ти." – „Че как на слугата ми?" – „Слугата ти има този палат, защото той, каквото вземе от тебе, тук го праща. И този палат му се направи." Върви и най-после дохожда до едно място, една малка колиба, едва може една крава да се помести, пита: „На кого е това?" – „За тебе е." – „Че как, богат съм аз." – „От това което си пратил, едва можахме да направим тази колиба."

Често ние страдаме и каквото направим, мязаме на съвременните кокошки. Като снесе едно яйце, ще се разкряка, че

всички да разберат, че е снесла яйце. И свраките научат и тя като слезе от полога, свраката изяде яйцето ѝ. Първоначалното положение, кокошките мълчаха. Като дошла при човека, станала щастлива, като снесе едно яйце – свършила една работа.

Ние, съвременните хора, проповядваме, някой взел от Библията, от Евангелието, цитира. Но то е декламиране на Евангелието. И аз четох сега какво е казал Иоан. Не е лошо човек да цитира нещата, но онова, което в даден момент не излиза от нас, то не е валидно за нас. Българинът много добре казва: „Чуждото и на Великден се взема." Всичките неща, които са чужди, ще се върнат към онзи източник, откъдето са излезли. При това ще остане само това, за което ти си работил.

Често проповядвам Любовта. Любовта има друго отношение. Ако си живял един живот без Любов, нищо няма да остане при тебе. Казвате, как да обичате всичките хора? Ако си обичал всичките хора, техните придобивки ще бъдат и твои придобивки. И твоите придобивки ще бъдат техни. Ако не си обичал, и ти ще бъдеш като един от тях. Любовта към Бога е, която ни съгражда. Без Любовта към Бога нищо не може да се съгради в света.

Казвате: „Къде е Господ?" Човек е направен по образ и подобие Божие и най-малко 10 души има в света, които са направени по образ и подобие на Бога. Ако някой иска да види образа на Бога, ще ги намери. Най-малко 10 души има, които са направени по образ и подобие, 10 мъже, 10 жени, 10 момичета и 10 момчета, които са направени по образ и подобие, тъй щото 40 души има, които са направени по образ и подобие най-малко. Казвате: „Къде да ги намерим?" Онзи младият момък, който търси за себе си другарка, света преброжда, да я намери. Ти като търсиш Бога, как да не можеш да намериш един от тия, да го зърнеш само?

Сега аз искам да ви наведа на някои факти. Има такива ред факти, насъбрани в живота от онзи, неестествения живот. Неестественият живот в нашето подсъзнание, неестественият живот в

нашето съзнание, неестественият живот в нашето самосъзнание. Всичките недъзи, които съществуват, се дължат на тия, неестествените положения. Онова, от което човек се интересува, то става присъщо на него.

Казва: „Аз вярвам в Бога.“ Не е въпрос да вярваме в Бога, трябва да имаме Любов към Бога. Има едно свещено място в човешката душа, дето човек може да намери това, което търси вътре в себе си, не вътре в тялото си. Апостол Павел казва: „Бях пренесен в третото небе, чух и видях неща, които с човешки език не може да се опишат. В тялото ли бях или вън от тялото, не зная.“ Не, апостол Павел не във физическото си тяло е видял това, но с духовното си тяло. Като иде човек при Бога, три тела трябват: едно Божествено тяло, едно тяло, с което да бъде в общение с ангелите и едно тяло, с което да бъде в общение с хората. Всеки човек, който няма тия три тела да функционират, той е анормален. Само с физическото си тяло разбираме физическия свят. Само с духовното тяло разбираме чувствения свят. Само с Божественото тяло разбираме мисловния свят. Но с тия тела човек трябва да се научи как да манипулира или Духът да живее в тия тела, с всичките възможности, които са вложени вътре.

За пример, вие имате очи, но каква грамадна разлика между един художник, който рисува цветни картини, той има такива нюанси, разбирания за краските, знае как да ги постави. Вие, обикновеният човек, нямате туй разбиране на краските. Краската играе важна роля. Ако ти не може да възприемеш червения цвят както трябва, ти ще бъдеш анемичен. Ако ти не може да възприемеш портокаловия цвят както трябва, твоята индивидуалност ще се обезличи. Ако не може да възприемеш зелените лъчи, в тебе здравето не може да бъде нормално. Ако ти не може да възприемеш жълтите лъчи, умът ти няма да бъде на място. Ако ти не може да възприемеш сините лъчи, вярата ти няма да бъде на място. Ако ти не може да

възприемеш правилно виолетовите лъчи, силата ти няма да функционира.

Не само да възприемем светлината, но тя носи известни сили, които трябва да останат вътре в сърцето, трябва да останат в ума, в душата. Аз казвам: Човек докато не постави доброто в сърцето си, докато не постави справедливостта в ума си, докато не постави красотата в душата си и разумността в духа си, той ще бъде далеч от Истината, която търси.

Сега аз ви говоря за една Истина, не за нещо, което измислювам. Аз не съм от тези, които вярват, че нещата може да се измислят. Неща, които всички напреднали разумни същества знаят, за които тепърва хората има да се учат. Те търсят тия светии, които имат бледи лица. Съвременните светии, както ги представят сега художниците, още не са светии. Преди 30 години бях ходил в Анхиало и гледам, един рисувал Христа, но така го нарисувал, че съвсем не мяза на Христа. Бамбашка човек. И тази църква изгоря, не зная дали не изгоря от този образ на Христа. Църквата изгоря заради този образ. Христос беше нарисуван като един престъпник.

Онези хора, които рисуват Бога като сатрап, какво понятие имат за Бога? Каква Любов има човек, ако не може от Любов да жертвува, да направи една малка жертва, да пожертвува заради Едного, Който е пожертвувал всичко заради тебе, Който има вниманието от хиляди години? Ти питаш кой е Той, искаш научно да ти се доказва. Той те е създал и всичките блага, които имаш – и дом, и деца, и народ –, всичките блага Господ ти ги е дал. Ти философствуваш и искаш да ти се докаже има ли Господ в света или не. За безумните Господ няма, а за умните има. За силните Господ има, а за слабите Господ няма; за здравите Господ има, а за болните няма. За грешните Господ няма, а за праведните има. За слепите няма светлина, не виждат. Те казват: „Няма Господ.“ Значи тия хора са слепи. Търсят Бога навън, да Го пипат. Онова състояние, което ти усещаш, онази радост в себе си, онова веселие, онова вдъхновение, вдъхновението на кого се дължи?

То се дължи на Бога. Единственият в света, Който е блажен, Който е всякога доволен, това е Бог. Следователно като дойдеш при Него, ти усещаш това доволство.

Единственият, Който е безсмъртен в света, то е Бог. Единственият, Който изключва смъртта в себе си, то е Бог. Ние не можем да добием безсмъртие без Него. Казвате: „Кой е Господ?“ Аз не разисквам въпроса има ли Господ, понеже този въпрос е болезнен и няма никаква философия. Всички философи от памтивека, които са отричали Бога, са свършили зле. Всички поети, които са отричали Бога, са свършили зле. Майки, бащи, които са отричали Бога, са свършили зле. Няма народ в света, който да е отричал Бога и да е свършил добре. И съвременните народи, които отричат Бога, няма да свършат добре. Нищо повече.

Някои казват: „Вярвайте в Бога, Той е Любов.“ Любовта е, която свързва хората. Ако един човек ти говори добре, в него е Бог. Бог е в човека, Който ти говори добре. Онази кокошка, която защитава своите пиленца, то е Бог в нея, Който я учи. Когато Господ напусне квачката, тя започва да ги кълве. Кокошката до 5–6 месеца се отнася много учтиво със своите пиленца, но след 5–6 месеца, кълве ги. Казва им: „На работа! Дотегна ми да ви гледам.“ По-напред ще ги повика, ще им тури зрънца, а след няколко месеца вече почва да ги кълве.

Съвременните хора не може да живеят добре. Какво показва – Бог Го няма там. Той се е оттеглил и ги наблюдава отвън. Ние в нашите теории, ние сме влезли като замъци, въздухът, който дишаме, е нечист и се душим в своите заблуждения. Всички трябва да напуснем съвременните заблуждения. Срещам един гадател и ми казва: „Да ти гадая.“ Рекох: „Съгласен ли си ти и аз да ти гадая? Трябва да знаеш, че тази къща, в която сега живея, е взета под наем. Аз ида от онзи свят. Ти ще ми разказваш всичко заради къщата, но не и заради мене.“

По някой път като погледна ръката си, зная какви са българите. Българинът има много добри черти, но българинът е толкова упорит,

че с девет чифта биволи, като се залости някъде, трябва да го мръднеш. Казвам: Хубава черта е. Ако българинът така би се заинатил за Истината, по-добър човек от него не би имало. Ако така би се заинатил за Божията Мъдрост, тогава по-хубаво нещо от това не би имало. Ако така би се заинатил за Любовта, на място е този инатлък. Но той се инати там, дето не трябва. В 1000 години той е направил 150 войни. Как ще прокопса един народ, на 150 години по една война, размирие. Казвам: Какво се безпокоим, ако постоянно воюваме? Има една философия: да победим себе си. – Няма философия да побеждаваме себе си. Най-глупаво е човек да побеждава себе си, няма какво да се убеждава. Онова, вложеното от Бога, него трябва да обработва. Да тури своите желания, своите мисли на място, да ги впрегне всички на работа. Да покаже на мислите по какъв път трябва да върви.

Ние, съвременните хора, мязаме на един американец, който не бил виждал своя приятел 10 години и като го среща, казва: „Днес ще бъдете в дома ми на гости." Отива той и телефонира пред приятеля си на жена си: моля, еди-кой си ще дойде на гости. Тя казва: „Този да не ми го довличаш днес." Тя така отговаря по телефона. Той казва на приятеля си: „Тя не те познава, тя като те познае, както аз те познавам, ще те приеме. Но не те познава, ще извиниш." Тя казва: „Да не ми го довличаш."

Колко пъти вие, които сте религиозни, някой път се отпуснете по телефона и какво ли не говорите. Започвате да говорите врели и неврели. Господ те слуша. Ти на другите ще им туриш какви ли не епитети, че са неразумни, невъзпитани, това било, онова било, пък ти си най-възпитаният. Няма философия в това. Аз съм правил много опити, даже в своите научни изследвания най-първо мислех да пиша нещо за психологията на българина. Но като узнах какъв е българинът, казвам си: Туй, което му кажа, няма да го приложи. Всичките тия данни останаха и сега седят. Казвам: за бъдеще, не е за българина още това.

Едно учение в света трябва да се приложи. Ако ние, съвременните хора, не можем да приложим онова, което е вложено в нас, какво може да направим? Казвам: Когато се занимавах с изследванията на българина, когато се занимавах с изучаванията на музиката, правил съм опити много пъти. Турял съм саксии и съм свирил, изучавал съм цветята каква музика обичат. Свирел съм им разни песни, парчета, и са дали много добър ефект. Изучавах онази музика, която руши в света. Хората я употребяват. Дето се бият, това е музика на разрушението. Тия картечници имат нещо зловещо, това са тонове. Големите снаряди като падат, издават тонове. Бях преди във Варна, при един приятел, и до мене – една кръчма. Два–три месеца всяка вечер до 12 часа дигат шум, крякат, бият се. Пращам им мисли, казвам на хазяина, че ще им платя да си преместят кръчмата – не искат да се преместят. Една вечер изсвирих на цигулката една песен и след една седмица кръчмата я нямаше, кръчмарят я напуснал. „Какво свири?“ – Свирих музикално, но втори път не искам да свиря.

Казвам: И сега съм намислил да изсвиря една песен, за да престане войната. Имам една песен и като я изсвиря, всички ще престанат да се бият. Кой ден ще я изсвиря, не зная, но когато я изсвиря, ще престане войната.

Ние лошото знаем как да го правим, а доброто не знаем. Доброто в света трябва да се прави. Герои се изискват за Любовта, да я приложат. Треперим от страх какво ще кажат хората. Любовта носи живот, носи щастие в семейството. Ще се родят най-гениалните хора, най-красивите моми, най-красивите момци, най-добрите слуги, най-добрите учители. Народите ще се подигнат в Любовта. Какво има да се срамуваме от тази Любов. Героите в света ще дойдат. Трябва хората да си подадат ръка в тази Божествена Любов. Не да мислим за себе си, какво ще бъде в оня свят като идем, при Господа – това са човешки разбирания.

Моисей седя 40 деня на планината и като слезе, евреите не можеха да гледат лицето му и той трябваше да тури един воал.

Толкова светеше, [че] трябваше да тури едно було, за да може да го гледат.

Казвам: Кое е по-хубаво? По-добре е да бъдем на планината и да имаме желание да турим едно було. Сега толкоз сме се отдалечили от Бога, станали сме толкова студени, че сме доближили до 273 градуса студ. Който се приближава, замръзва. Казвате: студен човек. Светът на безлюбието е страшен свят, покваря човешкия ум, покваря човешкото сърце, покваря човешката душа, покваря човешкия дух.

Казва човек: „Изгубил съм смисъла, не ми се живее." Ние тепърва трябва да започнем да живеем в света, досега не сме живели. Тепърва трябва да започнем да живеем, защото в рая отиваме. Аз като посвиря тая песен, ще накарам всички праведни хора в рая да влязат, никой не може да се освободи вече. Не може да се свири без Любов. Човек, който ще свири, той трябва да свири за Небето. Като засвири, Божествената мелодия да зазвучи. Казва Христос: „Когато се въздигна, ще привлека всички към Себе Си."

Та казвам: В начало бе Словото. Защо да не възлюбим туй Слово, че като излиза из устата ви, туй Слово да бъде сладко. Сладко ли е съвременното слово? Аз бих желал устата на всички верующи поне да бъдат чисти извори и Словото да тече, да има ухание. Като се приближиш при някой човек, да има ухание от погледа му, от очите му, от устата му, едно ухание да излиза – то е Словото. Можем да бъдем такива. Ако, след като си седял 2–3 часа между пушачи, замиришеш на тютюн, защо да не можеш да замиришеш на праведните, да се обкръжиш? Казвам: Каквото човек мисли, такъв и става. Мислите, чувствата и постъпките градят човека. И в силата на човешките мисли се спазва онази хармония на човешките чувства. Няма по-хубаво нещо в света да видиш едно красиво тяло. Като срещнеш един човек, да има доверие.

Казвам: На българите им трябва почит. Аз считам думата „почит" на благоговението, или на благостта. Имате почит, свян и срамежливост. Те са три неща. Да почиташ всичките хора, то е нещо

Божествено. Ако този не почиташ, онзи не почиташ, какъв човек си? Да имаш свян, като говориш, да не би да дадеш лош пример и да съблазниш някого в погледа, в обхода. Всеки един човек, който ви срещне, да се радва. Или, като пееш, такава обхода да имаш, че всеки човек, който чуе гласа ти, да е доволен от онова, което е чул.

Пожелавам ви сега умовете ви да бъдат извори на хубавите мисли, да излиза светлина. Сърцата ви да бъдат огнище на онзи свещения огън, от който да излиза топлина, вълни на топлина. Телата ви да бъдат извори на онази хубавата сила, която гради в света, която е готова да помага.

Не е въпрос да вярваме. Казвате: „В какво вярваш, какъв си?“ Аз бих желал да кажете в какво вярвате. Тепърва съм започнал да търся баща си и майка си, искам да ги намеря. Ако ти във всеки човек не може да видиш баща си и майка си, ако във всеки човек не може да видиш брата и сестра си, това не е Божествено. Във всеки човек трябва да видиш баща си и майка си. Един е вашият Отец. Един е вашият Учител. Казват: „Какъв е вашият учител?“ Хиляди учители има в България, няма само един учител. Мисля, 9–10 000 има, наспорил ги Господ. Българските учители можеха да оправят света. Ако умовете им бяха съсредоточени, да издават светлина, щяха да оправят света.

„В начало бе Словото.“ Сега започва една нова епоха. Краят на безлюбието свършва. Земята вече е излязла от 13-ата сфера. И отсега нататък, който иска да ходи с един крив ум, с едно криво сърце, с една невъзпитана душа, с един груб дух, е останал назад.

„В начало бе Словото.“ Сега започва да създава Бог ново Небе, нова Земя, нови хора. Вие мислите, като умрете, ще идете в оня свят. Преди да сте умрели, трябва да идете в оня свят. По-преди ще идете да видите дали ще ви хареса, че тогава ще умрете. Туй е по-право. Най-първо ти искаш да се преселиш в Америка. Ще идеш там и ако ти хареса, ще се върнеш в България, ще продадеш всичко и тогава ще идеш да се преселиш там. Първо ще идете да видите оня свят, преди да сте умрели, и като ви хареса, ще дойдете на Земята, ще продадете

всичко, каквото имате на Земята и тогава чак ще умрете. Без да си ходил, да умираш, не е на място, не е логично – ти ще умреш, преди да си видял оня свят. Ти първо ще идеш да видиш.

Оня свят не е далеч, то е близо – колкото от тук до Драгалевци. Сега представят, че оня свят е много далеч. С биволска кола няколко милиона години се изисква, за да идеш на Слънцето, с конска кола – пак няколко милиона години. А с най-бързия трен ако се движиш, трябват ти 250 години. А със светлината – 8 минути. Казвате: „Много далеч е оня свят." С биволска кола много милиони години е. С конска кола пак е далече, с най-бързия трен трябва да пътуваш 250 години, а ако пък пътуваш със светлината – за 8 минути. По-близо е и от Драгалевци. Онези, които са дали тази идея, идеята е много добра, педагогическа. Понеже не са били готови за оня свят, казват: „Много далече е." Ако кажа, че е наблизо, щяха да кажат: „Идете." Сега, понеже сте израснали, казвам, че оня свят е близо. Ние се приближаваме, Земята се приближава до оня свят. По-близо сме до оня свят, отколкото едно време. Всеки един човек, който възприема Любовта, той е вече близо до оня свят.

„В начало бе Словото и Словото бе у Бога", и Словото бе в Любовта. Ако възприемем Словото с Любовта, ако възприемем Божественото Слово, тогава пред нашата душа ще се отвори нещо ново. Ще бъдем като онзи слепия човек, на който намаза Христос очите с кал и каза: „Какво виждаш?" – „Виждам хората като дървета." – „Какво виждаш?" – „Сега виждам, че се движат" Докато Христос не беше турил кал на очите, не виждаше нищо.

Казвам: Когато Любовта [намаже] човешките очи с тази свещена кал – така аз я наричам, – тогава ще се отворят очите на всичките и човек може да живее. Не насън да е виждал. Среща ме един и казва: „Да ти кажа какво сънувах, какво видях в онзи свят." Какво видя? Ти си сънувал онзи свят, а аз живея в него. Тия работи, които говориш, не са верни. Ти не си бил в оня свят, ти си бил в света на илюзиите, на кино. В оня свят има кино. Някои, като идат в оня свят, забавляват ги в

илюзиите, за да не ходят в оня свят. Какво ще разберат? Най-първо един човек като иде да види един красив светия, един ангел, той ще се обезсърчи, ще се види такава грозотия, че няма да иска да иде. Всеки, който иде в оня свят, красив трябва да бъде. Красота трябва да има човешката душа. Разумност трябва да има, доброта, справедливост, красота. Разумност. Тогава ние ще бъдем готови да видим оня свят.

Вие казвате: „Как ще стане тази работа?“ Много лесно ще стане. Вземете тази дъщеря, която е свършила, която майка ѝ я е учила на всички правила. Минава онзи, младият момък, чужд, като я погледне веднъж, запали се, огънят слиза, търси го. Как стана тази работа? Как намери онзи свят? Както младите хора намират. От тях пример вземете. Ако този, младият момък, не [беше] зърнал младата мома и ако младата мома не беше зърнала младия момък, щеше ли да иде? Ще го зърнеш и тогава ще вървиш. В туй отношение вземам младите моми и момци като герои. Много големи герои, в онзи поглед има нещо. Вие знаете ли какво нещо е онзи любовният поглед? Усмивка няма, но и сериозност не е, но той е много хубав поглед. Като погледне, ще се стопиш. Като види този поглед, младият момък като се върне, хване цигулката, пианото, облече се хубаво. По-рано е бил ленив, [сега] става прилежен, започва да учи. По-напред се е карал с баща си, с майка си, от него ден като види този поглед, става нежен, внимателен. Казват: „Какво стана с нашия Стоян?“ Зърнал го е онзи, любовният поглед.

Ако Любовта не може да измени характера на човека, това не е Любов в света. Туй, което изменя човека, което дава подтик на неговия ум, което дава подтик на неговото сърце, на неговата душа и дух, това е Божествената Любов.

Пожелавам на сестрите да ви зърне онзи с хубавия поглед, на братята – онази с хубавия поглед, да ви зърнат и да се преобрази животът ви.

Едно малко сравнение, какво е Божествената Любов. Един пример ще ви дам. В древните времена имало една градина, насадена

с всичките плодни дървета. Имало един черен човек. Който искал да си купува, този, черният, по 1000 лева продавал килограма. След черния имало един обикновен човек, който по 500 лева продавал килото. Имало и трета – една млада красива мома, която давала даром по една ябълка, без да взема нито стотинка. Божественото е туй, което не взема нито стотинка.

„Добрата молитва“

26-а беседа, държана от Учителя на 11.IV.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ДВИЖЕНИЕ, УЧЕНИЕ И РАБОТА

„Отче наш“
„Благост“

Ще прочета 21-ва глава от Евангелието на Иоана.

„Духът Божи“

Ще говоря върху движение, учение и работа.

Хората на Земята искат да бъдат щастливи, но животът без движение щастлив не може да бъде на Земята. Живот на Земята без учение щастлив не може да има. Относително щастие може да е. И животът без работа не може да бъде щастлив. Има много работи да се изправят.

Някой път майките мислят, че обичат дъщерите си много. Аз не съм срещал нито една майка да обича дъщеря си повече от себе си. Тя обича себе си повече, а дъщеря си – толкоз, колкото може да служи за проводник. Ако майката казва, че обича дъщеря си, че може да се жертвува, не е вярно. Една майка за една дъщеря да се жертвува, то е срамота. Най-после, ако дъщерята иска да се жертвува заради нея, то е безобразие. Искате да имате морал, казвате: жертва. Нека разбираме жертвата в какво седи. Онзи, Който е създал този свят, така разумно го е създал, че ако ние го изучаваме, ще живеем много добре.

Ние искаме да бъдем свободни, всички имат някакво право. Може да имат някакво право. Вие имате два крака, леви и десни. Нямат ли еднакво право – единият е назад, другият напред, когато другият е напред, единият е назад. Назад-напред, назад-напред, движение става. Казва: „Аз отидох назад.“ Важното е, ако не отидеш назад, няма да свършиш работата. Що е качване? Качване, слизане, ще вървиш. Ако няма качване, няма движение. Ако не си готов и останеш назад, или не искаш напред, никакво движение няма. Казва:

„Не изпъквай напред.“ За една секунда ще изпъкнеш, пръв ще бъдеш, следната секунда – последен, пак пръв, пак последен. В туй движение вървиш напред. Ние казваме: „Той иска винаги да бъде на първо място.“ Статично положение е. То е невъзможно. Няма нито едно тяло в природата, което да седи в покой. Ако мислите, че като седите на един стол няколко хиляди години, този стол сам ще ви напусне… Ако не искате да станете, столът ще ви напусне. Не от тежестта, но в човека има една разрушителна енергия.

Гледах във Варна, имаше железни пейки, направени с винтове. Развинтиха се за 4–5 години. Всички тия железа се развинтиха, разклатиха се бурмите, развинтиха се. Младите моми и момци като седнат, развинтват се. Не само това, но може да забележите, дълго време като горят, крушките се развъртят, не горят. Трябва да се завъртят. Защото развъртане и завъртане трябва да има. Казвате: „Завъртя му главата.“ Ако му завърти главата, не може да я отвърти. Не считайте, че да ти завъртят главата е нещо лошо. Ако нашата Земя не се върти около Слънцето, какво ще стане с нас? Ако Слънцето и то не се върти, какво ще стане? Всичко в природата се върти. Този въртеж трябва да бъде разумен. Трябва да бъдем с широка площ, голямо пространство, да се не забелязва движението.

Сега по някой път тия неща са в стълкновение със съвременните наши схващания за живота. Казвате: „Има ли друг живот?“ Един живот има, два живота няма. Всичкото друго е фаза на един живот. Един червей стане пеперуда, пеперудата стане червей. След туй пеперудата постоянно изменя формите си. Спорят се сега как Господ е направил човека. Може да се спорят. Отворете аналите на природата и ще видите, писано е как Господ е направил света. Оттук черпят, оттам черпят, нарисувано е, картина има от памтивека как е направен човек, може да видите.

Сега казват, че човек не е излязъл от животните. Най-първо човек излезе от невидимия свят и животните излязоха от него. Като слезе човек на Земята, животните излязоха от него, после човек

излезе от животните. Човек създаде низшите същества, след туй той мина през низшите същества. Той от низшето стана. От малкото голямото стана.

Сега на съвременните хора око им трябва. Знаете ли, когато се ражда човек, колко кандидати има в същото време? Пет милиона кандидати има за едно раждане. Състезание има. Казват, че за една служба в Париж имало пет хиляди кандидати, а за раждането на един човек пет милиона кандидати има.

Някой може да каже: „Докажи това.“ Няма какво да ви доказвам. Доказаните неща не ги доказвам. Туй, което е, е. Иди го провери. „Истина ли е това?“ – Иди го провери. – „Че как?“ – Щом не може да го провериш, не си за тази наука. Казано е. „Нямам време.“ – И аз нямам време.

Всичко в света е вярно, като вярваш. Всичко е невярно, като не вярваш. Всичко е Любов, като любиш; всичко е безлюбие, като не любиш. Всичко е знание, като знаеш; всичко е глупост, като не знаеш. Всичко е истинно, като постъпваш по Истината; ако не постъпваш по Истината, всичко е лъжа. Това са относителни неща. Коя е побудителната причина?

Сега вярвате какво писал Исаия, какво са писали пророците. Те от Бога са били вдъхновени, така са писали. „Как ще ни докажете?“ – В съвременната наука как ще докажат? Проверка ще направиш. Ако може да става тъй, както е казано, вярно е; ако не може да става, не е вярно. Донесат ми една хубава цигулка и ми кажат, че е направена от еди-кой си майстор. Свиря на цигулката и ако издава хубав тон, от майстор е; ако издава обикновен тон, тя е от някой обикновен човек, който играе ролята на майстор. Майстор е онзи човек, който във всичките позиции на цигулката, от първата до деветата, тоновете са верни и ясни. После, особен лък има. Тия, които са правили цигулката, са разбирали. Тук има наши цигулари, имаше един брат, той замина за другия свят, правеше цигулки от орех. Цигулки прави, но не разбира. Така цигулки не се правят. Онези майстори са знаели

кои дървета са музикални. Има музикални дървета. Орехът не е много музикален. Свирили ли сте на орехова цигулка?

Вие носите вълнена дреха. Някои носят памучна. Не ви са наложени, по свобода ги носите. Някои носите червен цвят. Някои обичате синия, някои обичате жълтия, някои – смесените цветове, кой каквото обича носи. Всеки един цвят на дрехата придава нещо на човека. Една дреха от вълна е здравословна, магнетична. Вълната на овцата е магнетична. Може да направят вълна от дърво, но никога няма да бъде като вълната на овцата. Някои искат да направят изкуствени яйца. Правят ги, но не мязат на тях. Онова яйце, което кокошката го носи, няма същия състав, пропорцията не може да направят. Хиляди години ще минат, докато хората се научат да правят такива яйца, както на кокошките. Казват, че кокошките са глупави. Не са глупави. Кокошката е предвидлива, че в яйцето, като образува черупката, остава въздух, храна за пилето, да има с какво да се храни. Всичките материали е предвидила, като се зароди пилето, да си направи своя организъм тъй, както иска.

Сега някои искат да видят разумното в природата. Съвременната наука показва в най-малките неща каква разумност има. Вземете процеса на нашата мисъл. Къде е човекът? Може ли да ми представите един човек? Виждаш го така: очите светнали, весел, погледнеш после – умислен, навел глава. Къде е веселият човек? Какво стана? Една дума е в състояние да измени неговото състояние. „Банка „Гирдап“ пропаднала.“ – Веднага клюмна. Или на българина да му кажат, че не му провървяло. Те са относителни мерки. Не разчитай на банка „Гирдап“. Може временно. Ти си на Земята, не разчитай на земния живот. Той е временен. След 50–60 години къде ще идеш, не знаеш. Казва се: в оня свят. Щом има този свят, и оня свят има. Аз изхождам от този свят, понеже оня свят се отразява в този. Този свят е като огледало, в този свят влиза оня свят. Онзи свят го виждам в миниатюр, не е голям свят. Слънцето виждате ли го колко е? Изчислявали ли сте колко пъти е намалено Слънцето, едва да се

провре един човек. Има братя тук, които не биха могли да минат през тази дупка. На зор ако са, може да минат.

Аз искам да ви говоря на един език не песимистичен, но надежден. Някой път вие се обезсърчавате, понеже искате туй, което Господ не ви турил в програмата. Всичките страдания на хората седят в това, че те искат повече, отколкото им трябва. Щом страдаш, да знаеш, че много искаш. Програмата, която е турена, учѝ програмата. На Господа няма какво да му даваш ум какво ти трябва. Да кажем, една майка се оплаква от дъщеря си. Кой е виновният? Двама души са виновни – майката или бащата, или и двамата са виновни. Ако бащата не е вложил в дъщерята Любов, ако майката не е вложила разумност, какво искат те от тази дъщеря? Когато се направи автомобил и автомобилът не върви, виновен е майсторът, че не върви. Когато цигулката не издава хубав глас, виновен е майсторът, който я правил. Но ако цигуларят не знае да свири, виновен е цигуларят, не знае как да си тури пръстите.

Казвам: В началото, ако вие в ума си не може да държите една свещена идея за баща си, ако не може да държите една свещена идея за майка си, живота не може да го разберете. Ако нямате свещена идея за баща си, ако нямате една свещена идея за майка си, вие живота не може да разберете. Ако нямате една свещена идея за брата и сестрата, животът във вас не може да бъде понятен.

Четири неща се изискват. Ще имаш една свещена идея за баща си. Той е един, ще го видиш в хиляди и милиони бащи, но той е един. Слънцето в милиарди форми се отразява, но едно е Слънцето. Ако нямаш една свещена идея за майка си... Искаш майка ти да те обича. Майка ти може да ти даде знание. Майка ти ще те научи да предеш, да тъчеш, да готвиш, да переш, да миеш. Бащата е, който дъщерите и синовете учи на Любов. То е моето схващане.

Тогава всинца вие имате изопачена идея за Бога, мислите Бога с един пръст. Не е така, Бог е Любов. Като те види, при най-големите погрешки казва: Не е така, аз ще ти покажа как е. Тъй не се пише, тъй

напиши. Чакай, казва, не е така. Тъй направи, внимавай, казва. Той е баща. Ще дойде, не знаеш да пишеш – туп, туп! – какво ще научиш? Това не е баща. Майката като дойде, наместо знание – една–две плесници. Тъй не се предава знанието. Знанието без Любов е непостижимо. И Любов без Любов е несъвместима.

Две неща трябват в света: Трябва да знаеш, че Любовта е нещо свещено. Единственото нещо в света, което не трябва да обиждаш, е Любовта. Да има нещо в света, което да не обиждаш. Като дойдеш до Любовта, да имаш свещена идея. Има нещо, което не трябва да се обижда – то е Любовта. Мярка трябва да бъде. Ако вие постоянно обиждате Любовта, какъв живот ще имате? Никакъв живот не може да имате. Най-първо ни личен, ни семеен живот; ни учител, ни свещеник може да бъде. Да има една свещена идея. То е Любовта. Дойдеш там, казваш: „Преставам да мисля. Има за мене нещо, което е светло, чисто." Като дойдеш до Любовта, всичките противоречия в тебе да престанат. Като ти каже „Напред!" – напред! Няма да казваш „Защо напред?", или „Защо наляво, надясно, назад, напред?" – накъдето ти каже! „Нагоре!" – нагоре; „Надолу!" – надолу; „Напред!" – напред; „Назад!" – назад; „Наляво!" – наляво; „Надясно!" – надясно; навсякъде се въртиш, навсякъде се въртиш – нищо повече. Защо човек да се върти? – Защо да не се върти? Ако се въртиш, какво ще добиеш? Ще научиш нещо. Ако не се въртиш, нищо няма да научиш. Ако идеш наляво, знание ще добиеш; ако идеш надясно, Любов ще добиеш.

Сега виждам, често момците отиват, избират момите. Той отива от лявата ѝ страна, иска да го обича. То е знание. Право е, за знание отива, тя ще му даде знание. Ако вземе дясната ѝ страна, тя ще каже: „Покажи ми твоята Любов." Щом човек дойде от лявата страна, казва: „Покажи Любовта си." Щом дойде от дясната страна, казва: „Покажи ми знанието си." Затова в лявата страна иска да покаже Любовта. Несъвместими работи. Слънцето изгрява от изток, не от запад. Казва:

„Може да изгрее и от запад.“ Щом изгрее от запад, западът е станал изток, изтокът – запад.

Казвам: Оттам, отдето иде всичко, е изток. Изток представя човешкия ум. Зад човешкия ум седи човешката Любов, която подтиква човека. Любовта е, която кредитира всичките прояви на Битието. Без нея кредит няма. Кредит е тя. Когато кредитира човека, вътрешните сили се събуждат. Единственото, мощното в нас, което работи за нашето създаване, е Любовта. Ние отричаме Любовта и казваме: „Няма Любов.“ Любовта работи чрез знанието, чрез свободата работи, чрез Истината работи, чрез волята работи. Воля без Любов е слаба, сърце без Любов е слабо, ум без Любов е слаб. Ум, който е озарен от Любовта, сърце, което е озарено от Любовта, воля, която е озарена от Любовта, то е силното. Аз ви говоря за силното, мощното. Бог е Любов в света. Великото, разумното Същество, към Което трябва да имаме едно велико благородно чувство. Да трепери нашето сърце. Да има нещо, което да не сме опетнили.

Казвам: Този Великден аз вярвам, не ви казвам, че е опетнена Любовта. То за бъдеще аз предвиждам, че във вас има една склонност, някои от вас сте близо до границата да опетните Любовта. Пазете се. Ще изгубите всичко. Ако цял свят да ви дадат, ако да ви обещаят да ви направят някое божество, нищо не ви трябва. Онези, които искат, те ви лъжат вас. Няма по-голямо благо в света от Любовта. Бог е в Любовта. Няма по-велико благо от Словото, а Словото е Любовта и Любовта е в Словото.

Казвам: В български само първата буква е любовна, другите букви не са любовни. Затуй в български думата „Любов“ малко не е чиста дума. Като рече да люби някого, премрежва си очите, поусмихва се. Казва: „Знаем, Любов има.“ В Любовта има един свещен поглед, има нещо хубаво, което никъде не може да го видиш. Виждал съм в животните, в конете, в биволите, в кучетата, в котките. Някой път котката показва Любов. Дойде вкъщи, измие [си] краката, като влезе, казва „Добър ден“, измита. „Добър ден“ на господарката, после на

децата, „Добър ден, пожелавам ви доброто, казва, Господ да ви благослови." Затуй хората обичат котките. Влезе вкъщи, започне да мърка. Туй мъркане е котешка песен. Ако искате да ви върви, вземете си една котка. Ако не ви върви нещо, ако на някой учител или съдия не му върви, или е баща, или е майка, вземете една котка, да ви помърка. Това не е заблуждение, но един факт. Да ти помърка, нищо повече.

Мислите, онова ухание, което излиза от едно цвете, не е Божествено? Онова дихание, което излиза от котката, не е Божествено? Казвам: Котката е котка, тя е научила някои посторонни работи отпосле. В нея има човешко съзнание. Наскоро имах една котка. Някой оставил сирене, около половин килограм в паницата, много хубаво сирене. Тя се качила горе, снела сиренето, яла, бутнала го, паницата се счупила. Като отивам, виждам паницата счупена на парчета. Друг път като се качвам, чака ме, посреща ме с усмивка, сега минава покрай мене, веднага слиза. Цял ден я няма. На другия ден иде, поглежда в очите. Казвам: „Няма нищо, ти или аз дали сме изяли сиренето, все едно е за мене." Като се разсърдя, ще я ритна някой път или ще ѝ ударя плесница. Понеже показвам Любов, казвам: „Хубаво си направила." Казвам: котешка слабост.

Сега аз ви говоря за същества. Котката, както вие разбирате, тя не е разумна. Но в котката има Божествено качество, като го събудиш, котката е много разумна. Животинското в котката и в човека го има. Човек, като изгуби своето равновесие, и той говори глупаво, това пише, онова пише.

Сега между лошите и добрите хора разликата седи в това: като разглеждат хората, простият човек прави повече погрешки и не ги съзнава, ученият човек, добрият човек прави по-малко погрешки и ги съзнава, поправя ги. Не трябва да съжаляваме за погрешките, понеже те са необходими. Без погрешки нашият свят не би прогресирал. Ако не бяха растенията, които да пущат своите листа отгоре, този чернозем не би се образувал. Благодарение на тия листа, които падат

– те са погрешки в растенията и от тия погрешки постоянно се образува почвата. Един ден ще дойде, когато няма да падат тия листа на растенията. Ние имаме един лимон и наскоро гледам, повече от 500–600 листа паднали в салона от жажда. Тези го забравили. Понеже два възгледа има, че зимно време много малко вода трябва, те го оставили, че никак не го поливали. Едната страна увехнала, 500–600 листа опадали. Наляхме му две–три кофи вода, понапръскахме го.

Често ние страдаме от суша. Да кажем, някой от вас минава за баща, защо да не може да каже на сина си, на дъщеря си, както аз казвам: „Ще купим нова паница, похапни." Позволил си го, защо? Като дойде при мене, не му дадох заповед, не може да го съдя, не му казвам: „Няма да буташ сиренето." Ако бях му казал: „Няма да буташ сиренето", щях да го накажа. Понеже не му казах, искам да съдя право.

Казвате: „С котка се занимава." За мене човекът и котката е все едно и също. Господ създаде животните и човека. Като се занимаваш с животните, учен човек ще станеш. Ако иска някой да създаде чистота и обхода, да се занимава с котки. Ако иска да развие приятелство, привързаност, да се занимава с кучета. Ако някой иска да стане бърборица – със свраката. Ако иска някой малко жесток да стане, да се занимава с тигър, тигрица. Ако иска мек да бъде – с гургулица. Ако иска да беси хората, да се занимава със змиите.

Казвам: Днес Божествената Любов нас ни говори на хиляди езици, има всичкото желание да ни научи. Аз ви говоря на вас, пробудено е съзнанието във вас. Няма нито един от вас, който да не желае Любовта. Всички въздишат за тази Любов. Всички плачете. Плачът не е нищо лошо. Огъвате се, не е лошо. Всичко, каквото става, не е лошо. Да не плаче човек повече, отколкото трябва. Да не говори повече, отколкото трябва. Да се не измъчва повече, отколкото трябва. Някой път е хубаво човек да се помъчи. Ти искаш да знаеш колко си търпелив. Вземи една игла, забий иглата и виж доколко ще търпиш. Забий половин сантиметър, ще търпиш ли. Направете един опит. Казва някой: „Аз съм много силен човек, вяра имам." Разправяше ми

един български лекар, военен беше, казва: „Мене ме учуди един войник. Ранили го на бойното поле, трябваше да се направи операция. Казвам: „Трябва да ви упоим.“ Казва: „Господин докторе, направете операцията, аз искам без упойка.“ Протегна ръката си, аз го гледам, седи спокойно, не се помръдна нито един мускул по лицето му. Тих и спокоен седи. Като свърши, казва: „Благодаря.“ Един човек, който влада себе си.

Религиозните хора много слаба вяра имат. Понеже уповават на Господа, казват: „Господ всичко ще направи.“ Слабата страна на религиозните хора е, че искат да направят Господа слуга – както искат, Господ да им помага. Възможно е, дето желанието е съгласно с Любовта на Бога. Волята и Любовта наедно действуват. Там, дето е съгласно нашето желание с Любовта, Бог отговаря моментално; там, дето не е съгласно, нищо не отговаря.

После, по някой път казвате: „Защо Господ ме събра с този човек?“ Не ви е събрал Господ. „Защо Господ ми даде това дете?“ Не ви го е дал Господ. „Защо ми прати този слуга?“ Не го е пратил Господ. Ти избра този слуга, ти избра това дете, не обвинявай Господа. Отиваш на концерт, не свирят хубаво – излез навън. Не смущавай човека, не го критикувай. Кажи: „Ако аз съм на негово място, как ще свиря?“ Казвате: „Не знае да свири.“ Ако ти знаеш да свириш по-добре, кажи, но ако той свири по-добре от мене, ще кажа: „Много добре свири човекът“, нищо повече. И религиозните хора, като дойдат до Бога, всички стават съдии, казват: „Не живее религиозно, в Господа не вярва.“ Тия възгледи ги оставете настрана.

Аз веднъж вървя с един религиозен човек, той ми разправя за Господа. Иде един беден човек, той бърка три–четири пъти в джоба си и извади едно десетаче и му даде. Друг път вървя с един, който не вярва в Бога, казва: „Не вярвам, но имам слабост, милостив съм. Като срещна един беден човек, бръкна в джоба си и каквото намеря, [давам го].“ Даде 5 лева. Кой е сега набожен? Кой е милостив? Казва: „Слабост имам.“ Извади от джоба си 5 лева, даде му и каза: „Друг път

повече.“ Сега се извинява, че нямал повече да даде. Онзи му казва: „Сега ти давам 10 стотинки, понеже си грешен. Като станеш праведен – 20 стотинки.“ И двамата проповядват, единият проповядва във възходяща степен.

Сега не е въпросът в даването. В мене желанието е да разберете Любовта. Защото всеки импулс, който произтича от Любовта, е благословение. Всичките постъпки на Любовта са еднакво силни. Най-малкото, направено от Любов, то е все еднакво силно. Едно семенце, което е сято в Земята, съдържа всичките възможности. То не пита, но след 4–5 години ще стане дърво. Някое 4–5 години е станало по-рано. Онези импулси, които по-рано са излезли, не трябва да мислим, че са били по-силни. Времето ги е направило по-силни. Онези, които са в нас, ще се проявят, те имат същите възможности.

Затуй благодарете в себе си за две неща. Благодари на Бога, че си промърморил. Кажи: „Господи, една слабост [има] в мене, ще я поправя – мърморя. Имам желанието да се поправя.“ Ако направиш нещо добре, пак благодари. Благодари, че си направил погрешка, виждаш една слабост, един дефект. Може да не е твой, може да е някой прадядо. Няколко хиляди поколения оставили погрешки. Бащата оставил дългове на сина да ги изплаща. Синът да се радва, че бащата оставил дългове – може да направи услуга. Когато правил услуга на някои хора, то е по-добре. Ако човек прави услуга, то е благословение за другите. Христос като дойде в храма, видя, че всички туриха от изобилието си, една вдовица тури най-много. Казва: „Тази вдовица даде най-много – каквото имаше, го даде.“

Аз поставям така: Ако освободиш цял народ без Любов, тази постъпка не струва. Ако помогнеш на едно дете да напише нещо с Любов, туй струва повече. Всяка постъпка, направена с Любов, е мощна, за вечността пребъдва. Постъпка, направена без Любов, е само за този живот. Най-малкото нещо, направено с Любов, на хиляди, милиони години отиват.

Като кажа милиони години, то е непонятно. Туй, което отива за хиляди години, отива и за милиони години. Думата „хиляди“ години е човешко понятие. Давам някому 1 лев, давам 10 лева, то е Божественото – от едно до 10. От 10 до 20, [до] 100, то е ангелско, от 100, 200 до 1000, то е човешко, от 1000, 2000, 3000, то е животинско даване, от 10 000 до 100 000, то е на растенията даване. Растенията дават изобилно. Като дойде до скъпоценните камъни, то са милиони. В един скъпоценен камък е затворен един дух, който се учи. В едно растение е затворен един дух, някой път може би един ангел. В едно животно някой ангел е затворен, в някой човек някой ангел е затворен. Не във всичките хора има ангели затворени. Възможно е.

Сега вие ще кажете: „Тия възвишени същества ще дойдат да живеят в тия колиби тук?“ Аз виждам във всичките пеперуди все ангели, които се разхождат между хората. Дойде някой ангел, кацне на рамото. Казваш: „Пеперуда.“ Превозно средство е пеперудата, аероплан е, но ангел е това. Погледне те, казва: „Какво ще кажеш?“ Ти искаш да го хванеш, той усети, казва: „Няма да ме буташ.“ Ако ти кацне на рамото, какво ти казва? Казва: „Тебе ти трябва Любов.“ Ако кацне на лявото рамо, казва: „Тебе ти трябва знание.“ И си замине. Щом кацне на дясното рамо, Любов ти трябва. Когато кацне пеперудата на рамото, зарадвайте се. Кацне пеперудата на дясното рамо и ти казва, че ти трябва Любов, а ти казваш: „Пеперуда е, ще си замине.“ Пеперудите, това е азбука на природата. Ти искаш да напишеш едно любовно писмо, нали най-първо трябва да знаеш азбуката. На български има 30 букви, в еврейски има 22 букви.

Когато бащата и майката не могат да изправят своите дъщери и синове, Бог поставя, че бащата става син, майката става дъщеря – разменят се ролите. Защото ти си много мърморел, че майка ти, че баща ти... Сега казват: „Поправете погрешките.“ Бащата се ражда у син, син става и казва: „Синко, научи ме, че като ти стана втори път баща, да зная как да постъпвам.“ Вие имате един син и ако не знаете

как да го възпитавате, той ще ви стане баща. Тогава той ще постъпва с вас тъй, както вие сте постъпвали. Вие това хич го нямате предвид.

Знаете ли, че Бог, Който направи първия човек, разкая се Бог, че направи човека? Знаете ли какво значи това? Защо се разкая Бог? Понеже, като направи човека, той не възприе Любовта, Бог се е разкаял. Единственият син, от който Бог е доволен, то е Христос, Който показа Любовта. Адам, който слезе отгоре, каза на света: Следователно, човекът като не искаше да изпълни Волята Божия [......] (В разчетената стенограма на това място има многоточие и празно място – вероятно липсва част от текста.) Бог беше в Христа и примиряваше човечеството със Себе Си, не му вменяваше в прегрешение.

Казвам: Всеки от вас, който иска да влезе в рая, трябва да има Любов. Трябва да имате билети на Любовта. Още като се задавате, ще отвори раят при този билет. Раят е затворен.

Казвам: Сега Любовта има друго приложение в света. Ще бъдете много полезни на света. Какво трябва да разбирате вие под думата „полезен“? Ще бъдете съработници на Бога. Аз искам да ви предам Любовта, от един свят да я предам. Ще ми бъде приятно, ако вие разберете и я приложите. Аз вярвам, че ще я приложите, понеже толкоз ви е страдала главата, толкоз ви е страдало сърцето, така сте наплашени, нито един [не] може да ви изкуси да не обичате. Като ви гледам, виждам, че няма нито един, който иска да греши.

Казвам: Този път, по който сте тръгнали, ще го държите, не се връщайте. Наляво, надясно, назад, напред може да се отклоните, не бойте се, Любовта дръжте! Който път и да хванете, Любовта ви да е искрена вътре. Не е въпрос по кой път ще вървите. Колко е широк светът. Да не кажете: „Този е много напреднал.“ Някои от вас страдате от много напредване. Ако човек стане по-красив, отколкото трябва, е лошо. Ако някой стане по-богат, отколкото трябва, е лошо. Ако стане по-разумен, отколкото трябва, е лошо. Ако стане по-силен, отколкото трябва, е лошо. Силен трябва да бъде, колкото в дадения случай е

потребно. Според мене то е тъй за момента, не за утре. В дадения момент то е най-малката единица. Туй, което направиш, то е добро. Помисли, направи, приложи волята си, сърцето си. То е доброто. Другите неща са приготовление. Има приготовление в света.

Онова, което е мощното в света, е да приложиш едновременно ума, сърцето и волята да извършат една мисъл, която е Божествена, без колебание. Никак да се не колебаеш, не да кажеш: „Дали това е Божествено?“ Без да знаеш дали е Божествено, да го направиш. Като питаш дали е Божествено, да го чувствуваш в себе си. Туй, което е Божествено, еднакво действува хубаво и на ума, и на сърцето, и на волята. Божественото еднакво действува хубаво на тялото: и на органическото сърце, и на органическия мозък, еднакво действува и на човешката душа, еднакво действува и на човешкия дух, на човешкия ум, на човешкото сърце.

На всинца ви сега трябва взаимно почитание. Да почитате в себе си Божественото. То е първото нещо. Да се не укоряваш. Да бъдеш добър, да бъдеш справедлив, да бъдеш красив, да бъдеш разумен.

Сега някои от вас сте чели и знаете за Сократа, чели сте Платона, чели сте Канта, чели сте кой да е философ. Моите почитания към всичките философи. Платон за времето беше много добър, но Сократ и Платон не са добри за нашето време. Малката количка на детето за времето е много добра, но сега това дете е на 21 година, тази количка нищо не струва заради него. Други понятия за Любовта ще имате. Тази детинщина за Любовта ще оставите, ще имате по-зряла Любов. Любов, която не може да възкреси хората, каква Любов е? Любов, която не може да внесе мир в човешкото сърце, каква Любов е? Любов, която не може да успокои човешкия ум, каква Любов е? Любов, която не може да поправи света, каква Любов е?

Този Великден се отличава по това – в 250 години така благоприятен става, веднъж в 250 години иде. Вижте как е облечена природата, красива е. Облаците показват, че нещо има в умовете на хората, с купони, хляб няма, маслини малко. Гледам, един приятел ме

обича, пратил ми една малка кесийка с дребни маслини, не зная дали 50 грама имат. Горе ги държа. От Любов ги пратил, завити с вестник, пратил си дажбата човекът. Пратил ми е от Любов. Този човек си дал дажбата. Тези маслини са малки, дребни, но пак са вкусни. Изядох две маслини вече.

Ние, съвременните хора, за всеки плод, за всяка череша, за всяка слива да благодарим. Ония братя са ни изпратили дажбата. Казвате: „Тия череши не струват." Причината си ти, дето тази череша не е сладка. Аз съм правил опити, садил съм дини, които не са сладки и сладки са ставали. Садил съм сладки дини и не са ставали сладки. Изведнъж не става това. Добрите градинари, които имат Любов, подобряват сортовете. Трябва да вложим Любовта навсякъде. Ако влагате във вашия живот Любов, всичките ви дела ще бъдат сладки. Ако влагаш Любов, мисълта ти е мощна и силна. Ако влагаш Любов в чувствата, чувствата ти ще бъдат силни.

Този Великият, Който създаде света, защо да не разчитаме на Него? Не насила. При Него малко по-другояче трябва да се държим. Колко близо трябва да бъдеш пред Господа? Колко близо е Слънцето до Земята? 150 милиона километра далече е Слънцето. Но тази светлина е таман, която нашата Слънчева система може да издържи. Ако се пренесем на Венера, нашата нервна система [не] е в състояние да издържи. Тази активност на светлината, която Венера има, не може да издържим, затова тя е забулена, скрита, да не знаем какво става. Месечината е близо до нас. Някои считат Месечината за майка на Земята. Има две теории: някои считат, че Месечината е дъщеря на Земята, че се разсърдила на майка си и затова не дошла и станала месечина. Другата версия е, че Земята е дъщеря на Месечината, понеже тя се влюбила, взела любовника на майка си и майката я изгонила. Сърди се постоянно. Дойде, погледне я с лицето, казва: „Не искам да те гледам." Намалява се, намалява се, изчезва, после дотъжнее ѝ, пак си покаже лицето.

Тази идея е турена от индусите, индуска идея. Като направил света, като направил човека, оплаквал се човекът, казва: „Другар нямам, не мога сам да живея в рая." Ва...тра (В разчетената стенограма е написано Ва---тра. Вероятно са изпуснати средните букви от името.), едно индуско божество, оплаквало се на Господа. Господ изпратил всичкия здрав материал. Замислил се много дълбоко какво да прави с него. Трябва другар да направи. Взел нещо от Месечината, за да направи жената. Образа на Месечината взел. Взел нещо от лъкатушенето на Земята. Взел нещо от растенията, от тръстиката, да бъде изправена, стройна. После взел от безгрижността на слънчевите лъчи – да ходи, да се разхожда. Взел качествата от облаците, те плачат, ходят навсякъде. Често плачат облаците. Като плачат, излива се дъждът, като плачат, Земята даруват със своя плач. За да не бъде много своенравна, взел от качеството на заека, малко да е страхлива. За да не бъде много страхлива, да бъде щастлива, да се пъчи, взел нещо от пуяка. Най-после, да я направи малко непоколебима за бъдеще, взел нещо от елмаза – да я направи да бъде твърда. Да я направи малко мека, взел от пуха на шийката на врабчето За да бъде смела малко, жестока, да не се предава, взел от качествата на тигъра. За да се пази от хората, взел нещо от огъня – да гори, да пали сърцето на някого. За деликатност взел нещо от елена. Взел нещо и от свраката. За да гугука, взел нещо от гургулицата. Всичките тия 14 качества Бог ги събрал и направил жената. Дал я на човека. Зарадвал се, казва: „Е, хубаво!" След 8 деня казва: „Господи, вземи това същество. Като дойде, направи ме нещастен. Не ме оставя, цял ден ме разиграва." И Господ я взел. След 8 деня пак иде човекът при Господа, казва: „Господи, разбрах, правеше ми много главоболия, но пак ми липсва, колко любезна беше, милваше се, забавляваше ме. Дай ми я пак." Пак му я дал. След 3 дни казва: „Господи, убедих се, че с нея не мога да живея. Вземи си я." Разгневил се Господ и казва: „Да се махнеш, иди уреди живота си." Казва: „Нали ти казах, че с нея не

може да живееш, но и без нея не може да живееш.“ Замислил се човекът, казва: „Нещастен с жената съм, и без нея съм нещастен.“

Аз сега турям: С Любовта, с жената си щастлив. Когато я няма, да я обичаш, пак си щастлив. Като дойде пак с Любов, пак си щастлив. Тогава с Любовта, и с нея, и без нея си щастлив – може да бъдеш.

Тази жена, това е животът. Какъвто и да е животът, и за най-лошия живот, и за най-добрия живот – да го посрещнем с Любов. Бог ще ни благослови.

Тайна молитва

27-а беседа, държана от Учителя на 25.IV.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ДВИЖЕНИЕ В ПРИРОДАТА

„Отче наш"
„Иде, иде"

Ще прочета само едно изречение (първа глава, 6-и стих от Евангелието на Иоана): „Имаше человек, проводен от Бога, името му Иоан."

„Духът Божи"

Ще говоря за един предмет, който е достъпен, един достъпен предмет, който е понятен за хората – това е движението. Движението в природата. На него най-малко внимание се е обръщало във всички времена, и в сегашния век.

Всеки се движи и казва: „Естествено е." Под думата „естествено" аз разбирам, че в света има три закона, които регулират движението. Движението има разумен произход, един разумен подтик има. Туй движение трябва да засяга всички хармонично, да не бъде в противоречие с живота. После, трябва да дава добри резултати. Ако светлината не се движеше, тя щеше да бъде недостъпна заради нас. Движи се, влиза в очите ни, тя сама влиза и излиза. Ако звукът не се движи да влиза в нашите уши, речта щеше да остане непонятна. Ако храната, която дъвчем, ако остане на едно място, ако не се движи, човек не би могъл да се храни. Някой път някоя хапка се заинати, не иска да влиза вътре и човек се задушава. Често хората страдат от заинатяване, казват: „Не искаме да се движим" и тогава идат най-големите страдания в света. Човек може да се заинати да не мисли, защото мисълта е движение; човек може да се заинати да не чувствува – и чувството е движение. И човешката воля е движение, и там има движение. Само че различава се, във волята движение[то], разумността е отвън. Волята се занимава с механическите процеси в

природата. Разумността е отвън, в самите предмети няма никаква разумност. Да кажем, един часовник разумен е, показва времето, но неговата разумност е отвън. Вземете един фонограф или едно кино – разумността не е в апарата, който имате. Той приема и предава разумната реч, не се интересува какво се говори в Англия или в Америка, но като един папагал предава. Тези апарати на радиото са папагали, както хване, и предава. Като хване станцията, предаде всичко. Разбирай го ти както искаш. Не може да искаш от един механичен процес разумно тълкувание. Той мълчи, казва: „Нищо не тълкувам."

Та казвам: Движенията на живота, на най-хубавите, най-красивите неща имат най-красивите линии. Трябва да знаете, че никога не можете да изразите една красива мисъл, красиво чувство, красива постъпка, без едно красиво движение. Туй е невъзможно. Когато ние говорим за идеална красота, разбираме туй съчетание на красивия ум, красивото сърце и красивата воля, тогава имаме едно красиво лице, за което хората казват: „Красив човек." Туй е хармонично съчетание. В красотата има три качества. Умът придава светлина на движението. Движенията на сърцето са топли. Има нещо приятно в тях. Движенията на волята са ясни, отмерени, ритъм има в тях. Във волевите движения има ритъм. Някой път този ритъм е низходящ, или казано от центъра към периферията, или от периферията към центъра, или нагоре, или надолу. Казваме: възходящи или низходящи движения.

Аз съм срещал много учени хора, религиозни хора и всичката спънка седи в движението. Те не знаят как да си движат езика. Ако не знаеш как да си движиш езика, ще си създадеш неприятности. Един анекдот ще ви кажа: Един българин изпраща сина си във Франция. Той не знае да чете, а има желание синът му да учи. Един ден получава писмо от сина си, който иска от баща си пари да му изпрати. Той минава покрай един касапин и казва: „Прочети, момчето ми иска нещо, какво ще каже?" Касапинът чете (много

грубо): „Татко, да ми изпратиш пари." „Виж го ти – казва бащата, заповядa. Не му пращам пари." Пак казва: „Може да се [е] изменило туй дете." Минава покрай един хлебар. И него помолва да му прочете писмото. Хлебарят чете меко: „Татко, моля да ми пратиш пари." „А тъй!" – казва. Туй е движение. Меко ние говорим. На човека е свойствено да говори меко. Да говориш грубо, това е болезнено състояние. Цигулар, който свири хубаво, значи е майстор; онзи, който свири грубо, не е майстор. В него музиката не е развита.

Някой казва: „Аз не мога да ходя." Гледам, религиозни хора, ходят като биволи, кретат. Човек, който стъпва на петите си, като че тресе цялата земя, той не може да бъде религиозен, той не може да има Любов към Бога. Човек като влезе в една къща, никой да не го усети, като стъпва, леко да върви. Съзнание трябва. Той гледа да не безпокои хората. Българинът особено обича да стъпва на петите си. Сега, това не е лошо, но с удрянето на петите се губи голяма част от енергията. Излишна енергия се губи. В грубите думи се харчи много енергия. И в грубото ходене се харчи много енергия. В природата енергията трябва да се пести, защото мъчно се добива. Веднъж изхарчена, енергията не се добива лесно. Има научни данни. Един учен човек прави едно пресмятване: първичната материя, от която е създаден светът, за да се добие един грам от тази първична материя, трябва всичките фабрики в света да работят 3000 години. Но с този грам вие чудеса можете да направите. Ако имате този грам, всичко можете да направите.

Някой мисли, че хубавите работи лесно се добиват. Не се добиват лесно. Човек, който не знае да се движи, който не знае ума си как да движи, не знае да управлява ума си, човек, който не знае как да управлява очите си, човек, който не може да управлява ухането си, слуха си, езика си, пръстите си, краката си, какво може да направи той? Като стане сутрин от леглото си, казва: „Все ми е едно на коя страна да спя." Не така. Умните хора спят два часа на дясната страна, два часа на лявата и никога не спят на гърба си – на гърба си [лежат]

само когато почиват. Който спи на гърба си, волевите нерви се притискат и човек не може да диша свободно.

Свободните движения, разумните движения, са движенията, които дават подтик на ума, движенията, които дават подтик на сърцето, движения, които дават подтик на волята. Тия три движения са основа за здравословното състояние у човека. Мнозина лекуват охтиката. Няма по-добър цяр да имаш от волевите движения, от подтика на ума, от подтика на сърцето. Движения да дадеш чрез ума, чрез сърцето и чрез волята. За няколко месеца може да се излекува охтиката. Охтичавите хора умират от страх. Човешкият ум е една силна батерия, умът е такава грамадна сила – ако знае тази енергия, която изтича от мозъка, ако прати това електричество в дробовете, всичките микроби ще ги изблъсква. При тази мозъчна енергия може да се освободи, само да не е страхлив. Страхът е, който парализира човека. Човек, който иска да се лекува, той трябва да бъде без страх.

Казвате: дали Господ иска? Господ иска да бъдем живи, Той не се нуждае от умрели хора. Той иска живи хора. Господ не се интересува от стари хора, Той иска млади хора. „Ама остарях." Защото не знаете да се движите, остарявате. Това остаряване се дължи на минали поколения, които оставили тази мисъл във вашия ум. Може милиони същества да казват във вашия ум: „Остарях, остарях." Като минеш 45 години, казваш по 10 пъти на ден „остарях". Под думата „остаряване" разбираш по-малко да се движиш, искаш другите да ти помагат, това донеси, онова донеси, вода донеси, хляб донеси, а ти стоиш на стола. По едно време краката почват да се свързват, казваш: „Остарях."

Някой път старият човек трябва да се сплаши, за да се подмлади. Като го стреснеш, подмладява се. Преди години вестниците предадоха един факт. В Южна Америка двама паралитици от 20 години били турени в една болница. Те си казват: „Тук ще умрем." Лекарите ги турили там да умрат, да ги погребват. Това място било близо до планина в топлите места. Веднъж една от тези големите змии, от рода на боата, влязла в града и като я подгонили отвсякъде, бягала оттук-

оттам и за да се избави, влязла в болницата, влиза в стаята на тия паралитици. Като се показва в стаята им, те забравили, че са паралитици – и двамата се намерили навън. Като видели змията, избягали навън. После казали: „Благодарим на Господа, че пратил тази змия да ни излекува." Аз наричам това страх Божий. Страхът Божий е да забравиш препятствията и да кажеш: имаш право да ходиш, да се движиш. Ти не си осъден да страдаш.

Някой казва: сиромашия. Като излезеш навън, ще забогатееш. Един оптимизъм трябва сега на хората. Казвате: лоши са времената. По-хубави времена от тези не са наставали. Никога светът не е бил така добър, както сега, но [и] никога не е бил така лош, както сега. В миналото не е бил толкова лош, но не е бил и толкова добър. Условията в миналото са били по-други. Та казвам: Земята засега има много добри условия. А сега светът има много по-добри хора, само че добрите хора седят на заден план, но пак упражняват влияние.

Някои от вас казвате: „не виждам нищо", ако някой каже, че вижда нещо. Аз виждам малко особено. И ето аз какво считам реално: според мене има неща, които са илюзорни в света, има движения, които не принасят полза. Ако на един човек внушаваш и казваш: „Яж този хляб", но не му даваш да яде, с внушението ако не храниш човека, отслабва. Ако е 60 килограма, ще стане 50, 40, отслабва, вижда се. В храненето туй отслабване го няма. Ако е 50 килограма, ще стане 51. В една година ако едно кило придобие, това не е една илюзия, а е една реалност. Реално е това, което има светлина в себе си; реално е туй, което има топлина в себе си; реално е туй, което има яснота и сила в себе си. Топлите неща са реални. Светлината е реална.

Казвам: В тия движения внимавайте. Не ходете както и да е. Когато тръгнеш, на свят ходи. Намерете някой човек, който е добър. И после вижте как той ходи. Намерете някой човек, който е добър, гениален и вижте как той ходи. Сега не да ви разправям, но трябва да го видите, да го опитате. После намерете някой човек, който е учен, не само вестниците да пишат, че е учен, но главата му да ражда. Аз

наричам учен човек, на който главата постоянно ражда, не да запомни нещо с ума си. Учен човек считам, на който сърцето ражда нещо. Ученият човек трябва да ражда поне на годината веднъж една мисъл. Една мисъл да е, но на свят да е. Едно желание да роди, но на свят да е. Една постъпка да направи, но и тя да е на свят.

Тези са практическите правила, които всеки трябва да приложи. Сега някой път вие вървите и казвате: „Не можем да ходим" – то е едно самовнушение. Когато хипнотизират човека, може да му турят една тебеширена черта и като дойде до нея, не може да я мине. Счита, че е голяма преграда. Туй е хипнотизация до трета степен. Щом мине в четвърта, пета степен, хипнотичното състояние се освобождава.

Ние, съвременните хора, и целият свят се е спрял на трета степен на хипноза. Всички казват: „Не може." Четвъртата и петата степен сега трябва да дойдат. Четвъртата и петата степен наричаме илюзия, а третата наричаме, че [не] е илюзия. Казва някой: „Аз съм сиромах човек." То е илюзия, че си сиромах. „Болен съм" – ни най-малко не е болен.

Аз съм привеждал този пример и на вас ще ви го приведа, да видите какъв е законът на движението. Един американски богаташ милионер, много богат човек, ял, пил, ходил по всякакви удоволствия и като опитал всичките блага, хванала го ипохондрия. Като опитал всичко в света, няма какво повече да го интересува в света. За да се интересува човек, трябва да има някаква форма да го интересува. Той иска да се самоубие, но още бил страхлив, не може да се самоубие. Ходил при разни лекари и най-после отива в Ню Йорк при един лекар, комуто казва: „Ти си последният лекар и ако ти не ми помогнеш, аз ще се самоубия." Казва: „Аз ще ти помогна, но с условие да платиш 50 хиляди долара (доста голяма сума, те са 5 милиона български лева), но ще направим договор, че какъвто метод употребя, няма да протестираш за начина, по който ще те лекувам." Казва му: „Готов съм, стига да ме излекуваш, няма да протестирам за нищо." Отива в болницата и лекарят казва на хирурзите да отрежат

крака му на 20 сантиметра от коляното. Той като се събужда от упойката, гледа – кракът му отрязан и започва да кряска и казва: „Мене ме осакатихте. Едно време на кон яздех, ходех по балове да играя, посещавах концерти, разни представления, на разходка ходех, сега какво ще правя без крак?“ Започнал да ругае хирурга. Ругал го цяла седмица и после започнал да плаче. Отрязан е вече кракът и казва или да го извадят от туй положение, или да го убият. Направили му отличен гумен крак, приспособили го и той можел да ходи с гумения крак. Оттам насетне никога не помислил да се убива и човек станал. И след това оженил се и деца имал.

Природата употребява този метод. Изгубил някой правия смисъл на живота, идват страданията, че ни турят в правия път. Страданията не са нищо друго, освен да ни наместят в правия път на движението. Някой изгуби правия ход, някой като стане кахърен, навежда се, свива гърдите, започва да се образува кривина на гърба. Той гледа към земята. Че какво ще добие от земята? Нищо няма да добие. Ще гледаш към Слънцето, към центъра на Слънцето и към центъра на Земята. Старият и на 120 години като стане, да бъде като свещ прав. Младата мома, старият, свещеникът, учителят прави като свещ да бъдат. Щом като се изкривиш, не можеш да приемеш светлината правилно, не можеш да приемеш топлината правилно и не можеш да приемеш силовите линии на волята си.

Ние не можем да изменим Божиите закони. Говорите за ангелите. Виждали ли сте ангели? Да се яви човек в ангелска форма, е така мощен, така подвижен, да видиш един ангел, никога няма да забравиш тази подвижност, която има. Някой седнал, затвори очите си и казва: „Медитирам.“ Не се лъжете, това не са Божествени работи, това са фокуси. Някой път котката като седне при дупката на мишката, казва: „Не се интересувам от нищо“, но ушите ѝ са нащрек. Казва: „Мен ме интересуват важни въпроси за битието, как е създаден светът.“ Мишката е по-умна от котката. Казва: „Говориш ли истината?“ – „Очите ми са затворени, можеш да ходиш около мене,

даже можеш да се качиш на гърба ми, нищо няма да ти кажа." – „Вярно ли говориш?" – „Опитай." Мишката излезе, котката мълчи и веднъж, дваж като дойде до нея, отвори си очите, казва: „Защо ме смущаваш в моята медитация? Кой ти даде правото? Аз ще те изнеса навън и още веднъж, като размишлявам, да не ме смущаваш." Какво става, като я изнесе навън, вие знаете.

Като седите със затворени очи, от лицето ви да излиза светлина и топлина и който минава край вас, да чувствува, че има нещо Божествено. Аз считам, че Слънцето е един голям светия. Едно време нашата Земя беше светица, но изгуби нещо, съгреши, изгуби топлината си. Благодарение, че Слънцето свети, изпраща своята енергия. Благодарим на всички светии. Всички слънца са светии. Онези планети, като нашата Земя, са обикновени хора, които са влезли в материалния живот и очакват подаянието от светиите. Сега казвате: „Ние имаме светии." Аз бих желал не само един светия да имаме, но всички хора да бъдат светии. Светиите горят, и макар че горят, много хубав е този огън, на който горят. Това са най-добрите хора на света, които съществуват. Те са хора, които влизат в положението на другите, навсякъде. Един светия заема на Земята незабележителна роля. Много светии има, които живеят по големите градове, живеят между хората и никой не ги забелязва. Те помагат навсякъде.

Та казвам: Когато се изучава Библията, трябва да се обръща внимание на онези неща, които са преживени. Учението на Христа е нещо много реално. Туй, което Христос е проповядвал, всичките опитват и за него говорят. Когато разберат нещо, трябва да дойдат и да го направят. Но виждаме в посланието няколко градуса спада тази яснота, там има теоретически работи, там има наши и ваши.

В Христа има една мисъл, че всички трябва да обичат Бога. Той казва: „Както Ме Отец възлюби, така и Аз ви възлюбих." Любовта има движение. Не може само сладки думи да говори езикът ти. Един човек, ако дойде при вас, който ви обича, трябва да накара всичките

останали хора да ви обикнат. Сега не ви говоря неща теоретични, но практични. Аз съм направил много опити. Някое бедно момиче е грозно, слугиня е някъде, бият го, потисват го; може да изменя положението му – ако обикна това момиче, веднага хората ще го обикнат. Ако ти не го обикнеш и чакаш другите хора да го обикнат, ти не разбираш закона. Тази мисъл, която в тебе е влязла, ти трябва да я приложиш.

Та казвам: Ако вие не можете да накарате окръжаващата среда да обича един човек, когото вие обичате, вашата Любов е слаба. Не че всички да го обичат, пак ще има на 100 души 10 да не го обичат, или 75 ако го обичат, 25 може да не го обичат. То е закон. Между 100 души добри хора, 25 ще бъдат лоши. Те не се поддават, то е тяхна свобода. 75 са на страната на доброто. В 100 души лоши хора, 25 са добри. Пропорциите са равни. Тогава каква е разликата в свободата? Има два вида хора, които са свободни. Всяко направено добро става по свобода. В злото, с всяко направено зло, твоята свобода се ограничава.

Следователно злото ограничава свободните хора, а доброто поддържа тяхната свобода. Казвате: „Каква е разликата?“ Злото в края на краищата ще се спре и като се спре, ти ще умреш. Който служи на злото, непременно ще умре. Който служи на доброто, движи се към доброто. Има зло движение – отиваш да направиш пакост, твоята мисъл, твоето чувство е да направиш зло. Отиваш да направиш малка услуга – ти правиш тази услуга на себе си. При това ти не си сам. На твоята страна са всичките ангели, всичките възвишени същества са на твоята страна. Туй, което правиш, е в съгласие с Божията воля. Какво по-хубаво нещо, ако всички се движеха така. Може да не е знайно онова, което аз правя, може да не е знайно и онова, което вие правите, но то е знайно в един невидим свят, или в разумния свят. Онези, които виждат, одобряват вашите постъпки, имате тяхното благословение, имате Божието благословение.

Следователно не ходи като гневен човек. Ти се разсърдиш, тръгнеш и тропаш. Ако стискаш ръката си, извади нещо от джоба си,

дай го някъде. Пък ако стиснеш ръката, започни да мислиш, кажи някои хубави работи. Не че не трябва да се стисне ръката, но с всяко стискане трябва да се направи нещо хубаво. Затваряш очите си, в този момент на затваряне, то е почистване. Като отвориш очите си, да видиш, да нарисуваш нещо хубаво.

Сега като ме слушате, не обръщате внимание как вие ходите, но онзи, този как ходи. Аз съм наблюдавал мечката как ходи, вълкът как ходи, кучетата как ходят, котката как ходи, птиченцата, щъркелът как ходи, наблюдавал съм славеите как ходят. Много мъчно е да видиш един славей [как] ходи. Всичките имат различни начини на движение. Каква разлика има в движението? Ако няма един ритъм, туй движение не е правилно. В ритъма се съдържа известна хармония, да участвува умът във всяко движение. Отиваш някъде – в туй движение трябва да присъствува умът, да вземе участие сърцето, да вземе участие волята, тогава движението е благословение. Ти се движиш в един свят, който Бог е създал, има какво да гледаш. Гледаш едно дърво, което Бог е създал, гледаш едно облаче, което Бог е създал, гледаш Слънцето, което Бог е създал, възприемаш светлината му.

Тия неща са станали толкова обикновени. Казвате: светлината бързо се движи. Светлината не се движи бързо, но разумно се движи. Разумните неща са бързи, а неразумните са медлени. Което медлено се движи, не е разумно. Колкото по-бързо се движи, толкова по-разумно е. Светлината за нашия свят е най-голямата бързина. Какво ще кажете, ако ви кажа, че в другите светове има движение 3 квадрилиона и 600 милиона в секунда? За такова едно движение този обширен свят е така голям, че учените казват, че от далечните слънца на Вселената за 500 милиона години трябва да дойде светлината, а за туй движение то е една обикновена разходка. За тях няма далечни места.

Някои хора мислят: Господ как ще бъде навсякъде? Бог е навсякъде, в един момент в цялото Битие присъствува. Толкоз бързо

се движи, че никой не може да забележи туй движение. Ние ще благодарим, че Той може да се движи така бързо, понеже в тази бързина е Неговата сила. Туй, което се движи най-бързо, то е най-силно. Туй, което се движи най-бързо, то е най-разумното в света, най-любещото и най-свободното.

Бързината дава свобода, дава светлина, дава топлина, дава и живот. Туй движение дава живот на хората, дава знание, дава им свобода. Като ходите, да ви е приятно, че ходите, да знаеш, че си свободен, позволение имаш от Бога. Не да се оплакваш, че бъбреците те болят, че кръстът те боли. Когато те заболи кръстът, дай угощение. Повикай приятелите и кажи: „Посетиха ме от невидимия свят.“ Дайте едно угощение и втория ден по-добре ще се движиш, още едно угощение като дадеш, още по-добре ще бъде. Като те заболят бъбреците, повикай един лекар и кажи: „Господин докторе, затъжиха се много, обикнаха те моите бъбреци, искат да приказват с тебе. Знаеш езика им, попитай ги какво искат от мене. И каквото ти кажат, ми кажи.“ Като излезе лекарят, турѝ му 500 лева в ръката, ако имаш, а ако си бедняк, 50 лева най-малко му дай. Сега като дойде лекарят, искаме да му отбием. Бъдете много щедри. Той ще иска да оздравееш. Като му дадеш малко, той ще иска да се проточи болестта. Толстой в своя живот казва, че след всяко боледуване имал едно особено просветление.

Трябва да се образува едно общество на хармонични мисли и движения. Един човек като дойде, да се познае, че е от новите хора. Който казва, че Господ му е казал така да ходи, така му е заповядано. Вижте войниците как ходят. [Както] извика полковникът, така те ходят. Господ заповядва на хората да ходят разумно, да ходят с Любов, да ходят със сила, или да имат светлина, да имат топлина, движение да има. Не да наведе главата надолу, като че ли се е случило някакво голямо нещастие. Сега някои цитират, че Христос е дошъл и казват, че пак ще дойде. Ако аз веднъж премина опитността на Христа, има ли нужда втори път да минавам? Има ли нужда втори път Христос да

умира? Веднъж трябва да умре човек, но на свят. Трябва да прекъсне със старите вярвания и движения. Христос като дойде на Земята, движенията на хората бяха много лоши. Да се движиш в един свят, където хората не те обичат, няма по-тежко нещо, това значи да си натоварен със 100 килограма на гърба и да ти кажат: „Ще ходиш право." В един свят на безлюбие всичките хора са тромави. Щом като хората са тромави, и безлюбие има. Не се позволява на онзи човек да носи такъв голям товар на гърба си. Веднъж един стар дядо тръгнал, една млада мома взела половината от товара му и си приказва с дядото. Като отива вкъщи, той казва: „Господ да те поживи, дъще, направи ми една голяма услуга." Не да каже момата: „Да не е бил глупав да остарява."

Ние искаме да помагаме само на своите си. Човек, който познава името Божие, помогни му. Всеки човек, който мисли за Бога, услужи му. Всеки човек, който почувствува присъствието на Бога, помогни му. Бог на такива хора се радва.

Аз съм привеждал този пример, по човешки е представен. Един ангел гледал как Господ съсредоточил погледа си на Земята и внимателно наблюдавал нещо. Мислил, че на някой голям светия е, на който Господ е обърнал внимание. Казва: „Господи, моля да ме изпратиш при туй същество, на което Ти си обърнал внимание, на което Ти изпращаш Своето внимание." Ангелът слязъл и видял един идолопоклонец, прегърнал един идол, плаче и се моли на камъка, моли се от сърце и плаче. Господ е обърнал внимание на този идолопоклонец. Като дошъл ангелът, той го научил на правото верую. Казал му: „Господ не е в камъка." Светлината, която му е дал, му помогнала и оттам насетне освободил се от този идол, свободен станал.

Освободете се и вие от вашия камък, който сте прегърнали. Трябва да дойде по един ангел при вас, само така ще се движите. Всеки да ви познава, че носите една Божествена идея на светлината, всеки да ви познава, че носите едно Божествено чувство, дето Любовта

присъствува, и носите една Божествена воля, която произтича от вашата душа.

Аз понякога замествам волята с красота. Душата е красива. Който е красив, е мощен. Красотата е резултат на човешката мисъл, на човешките чувства и на човешката воля. То е Божие благословение. Да бъдем красиви. Ние сами се радваме, сами виждаме. Най-първо, ако нямаме красота, ние виждаме. Щом станем красиви, ние първи виждаме, че сме красиви. Ако сме грозни, не искаме да се оглеждаме. Щом станем красиви, има едно огледало, което ни радва. Красотата е здраве на човека. Красив съм – има светлина в ума, има топлина в сърцето, има благословение в моята душа. Няма какво да се тревожиш, но свободен да бъдеш. Да оставиш тия дребнави работи, с които днес сме заети. Доколкото може – това не е лесна работа.

Туй, за което ви говоря, не е лесна работа. Училище трябва, учители трябват, много добри учители, пълни с Любов. Да ви научи човек да ходите, трябва знание. Да ви заповяда като военен, никак няма да ви научи. Ти, като тръгне той, да го гледаш как ходи. Да каже: „Аз както ходя, трябва и ти.“ Един майстор на цигулката да каже: „Гледай, както аз свиря, свири и ти.“ Той както и да ти казва „Тури пръстите си“, има деликатност, той не може да ти придаде. Някой път цигуларят чувствува, има нещо в човека, което отмерва. Като тури пръста си, казва: „Не мърдай.“ Тия цигулари, като имат туй съзнание, пръстите си не мърдат. Онези, които искат да ги наместят, бъркат.

В човека има един Божествен човек и ако го слушаш, ще бъде добре. Той е от пъпа нагоре. От пъпа надолу, той е един човек упорит, своенравен, и като дойде, ум дава на другите. Казва: „Туй не може, онова не може.“ Него като слушаме, ние отлагаме. Туй отложиш, онуй отложиш, и най-после загазваш. Научете го да слугува. Ако умно говори, слушайте го. Щом говори, не му възразявайте. Кажи на този човек да тръгне с тебе.

„Имаше човек, пратен от Бога.“ Всяка сутрин Бог изпраща по един ангел от Небето, който дойде, поздрави те и се връща. Ако вие

сте разположени, ако слушате, ангелът остава по-дълго време. Ако Любовта е по-голяма, по-дълго време остава. Колкото Любовта е по-малка, толкова по-малко време остава. Този ангел, който всяка сутрин идва, той е като изгряващото Слънце. Както Слънцето изгрява, така и един ангел идва с изгряването на Слънцето и носи Божието благословение. Ако сте готов, ще даде своите наставления. Ако не си готов, ще си отиде и на другата сутрин пак ще дойде.

Казвам: Използвайте движението на ангела. Движете се. Обикнете Господа. Благославяйте Господа, че имате крака, благославяйте Господа, че имате ръце. За пръстите, за очите, за носа, за ушите, за устата си, за ума, за всичко това, което имате, да благодарите. Благодарете, че можете да свирите, че можете да пеете, да говорите, че можете да направите добро. Каквото и да направите, благодарете от единия край до другия.

Услужвайте си и се обичайте, това е новият живот. Както ангелите помагат, така и ние трябва да се учим да помагаме, то е движение. Не да разсъждаваш, но веднага изпълни волята Божия. Можеш да кажеш, че времето е развалено. Да не те спъва времето. „Светът е такъв.“ Да не те спъва светът. Ангелите нищо не ги спъва. Идват и си заминават. Ще кажеш: „Имаше човек, изпратен от Бога, името му Ангел.“ Тук е казано Иоан. „Имаше човек, изпратен от Бога, името му Иоан.“ Първата буква е десетата буква в еврейския език, буквата, с която Бог създаде света.

Да започнем всякога с нашия живот, с онова мощното, което създава света. Мощното за нас е разумният живот.

Четири неща са потребни за човека: доброта в сърцето, справедливост в ума му, красота в душата му и разумност в духа му. Като ги приложи, той е човекът на новото. Светът на новото движение, на новия говор, на новото гледане, на новото служене в света, чрез което всичко можем да постигнем.

Да не ни обезсърчава нашият живот, който имаме. Плодородието на Египет се дължи на реката Нил, която донася кал от планините и

го наторява, дето се ражда най-хубавото жито. По някой път и нашият живот донася този тор. Да не считаме, че когато има наводнение е нещастие – то е едно благо.

Тайна молитва

28-а беседа, държана от Учителя на 2.V.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ЧЕТИРИТЕ ЗАКОНА

18-а глава от Матея.

„Истина ви казвам: Каквото вържете на Земята, ще бъде вързано на Небето. И каквото развържете на Земята, ще бъде развързано на Небето.“

Връзваш и развързваш – първоначално тези думи са имали друго значение, а сега са добили обратно значение на първоначалното.

Има три порядъка в света, но един от тях е спомагателен, така че остават два порядъка.

Има думи, които имат свойствата на киселини. Има думи, които носят разрушителни сили в себе си, както сярната и азотната киселина. Вие ще кажете: „Защо са тези киселини? Защо Господ ги е създал?“ Сами по себе си те са едно благо. Едно благо са, когато ги вземем в минимално количество, в минимална доза. Ако вземем азотната киселина в 30-о деление, тя няма да бъде вредна, а ще бъде полезна. Това е теорията на хомеопатите. Това значи да вземеш едно кило вода и да туриш в него една капка киселина. След това, от тази вода от първото шише ще вземеш една капка и ще я сложиш в друго шише с един литър вода и от това второ шише ще вземеш една капка и ще я сложиш в трето шише. И така до 30-ото шише. И като мине през тези 30 шишета, тя става лековита. Нас ни интересува само резултатът засега.

Една киселина, съединена с основа, образува сол. А солта е едно препятствие за разрушаване на организма. Организъм, в който има сол, расте и се развива. Но ако солта е повече, отколкото трябва, той става на пастърма, изсушава се. Но ако няма достатъчно сол, има гниене и организмът се разрушава.

В живата природа има два метода. Каква свобода искаш? Свобода да работиш или свобода да почиваш? Всички искате да почивате. Няма по-добра почивка от затвора. Ще те хранят и ще почиваш. Почивката има смисъл след работа. Без да си работил, почивката няма смисъл.

Сега някои, които са говорили от миналото, са изнесли неща, които не са верни. Например, говорят за ада, за огнени езици и прочие. Вярно, във вулканите има такива езици. Но когато се говори за ада, не става въпрос за физически огън. Адът е нещо духовно. Всеки сам си създава своя ад и своя рай. Адам създаде рая, но това беше неговият рай. И Бог го изпъди от него. Ти обичаш една храна, която е съобразна с твоя организъм и ти дава нещо. Но когато не спазва този закон, ти я изхвърляш. По същия начин и Бог изпъди човека от рая.

Сега ще ви говоря за неща, които ще можете да приложите в живота си. Теориите са произведения на хората. Но има една Божествена наука, която е основана на фактите. Фактът е Истина, която нито се опровергава, нито се доказва. Можеш да отричаш колкото искаш, за нас са важни истините, които нито се доказват, нито се отричат. Върху тях като градите живота си, ще имате отлични резултати. А понеже сега животът е обоснован върху теории и хипотези, затова са тези несполуки и противоречия.

Как се прави добро? Доброто не се прави, а съществува само по себе си. И справедливостта съществува сама по себе си. И целият човешки организъм е построен върху законите на доброто, справедливостта, красотата и разумността. Това са 4 закона, по които е построен целият човешки организъм. И ако престъпите тези закони, то се отразява върху организма ви.

Ако престъпите доброто, започват да страдат мускулите и костите. Ако престъпите справедливостта, стомахът почва да страда. Ако престъпите закона на красотата, дробовете ви страдат. И ако престъпите закона на разумността, главата почва да страда. Ако

искаш да си построиш здраво тяло, трябва да живееш добре. Ако искаш стомахът да ти бъде здрав, трябва да бъдеш справедлив. Щом не обръщаш внимание на красотата, ще ти се разстроят дробовете. Ако не спазваш закона на разумността и правата мисъл, ще разрушиш нервната система.

Когато един човек не спазва всичките тези закони и влезе в един свят на безпорядък, брадата му постепенно изчезва, челюстите му излизат навън и се покрива с косми. И човек става едно животно. Под думата „животно“ разбираме едно същество, което се е деформирало, защото не се е подчинило на законите на доброто, справедливостта, красотата и разумността. Затова казваме, че животните се намират при най-лошите условия на живота. Те имат най-добрите възможности, но нямат условия.

Животът е едно благо за хората. Според индуските и будистките теории, то е едно нещастие за хората – живот на илюзии. И божеството Шива е, което разрушава. Щом се родиш, ще дойде смъртта. Най-първо ще опиташ най-голямото благо и после – най-голямото страдание. И те не могат да обяснят защо страдат. Страданието е една предпазителна мярка, та онези, които влизат в живота, да не престъпват Божия закон на Любовта. Не трябва да считате живота като товар, но като благо. В света има само една сила, която дава свобода на хората – това е Любовта. В Любовта има две спомагала: това са Божията Мъдрост и Божията Истина. Само те могат да те освободят. Ако за тебе не се застъпи Божията Любов и не дойде на помощ Божията Мъдрост и Божията Истина, ти свобода не можеш да получиш.

Ръцете винаги представят човешкия ум. Човек, който работи, показва, че мисли и може да се освободи. Подозрението и съмнението пораждат органически болести. Всички мъже трябва да се откажат да подозират жените в престъпление. И жените трябва да се откажат да подозират мъжете. Това се иска от новата култура. Знаете ли колко

мъчно е това? Това е тъй мъчно, както да научите рака да върви по права линия.

Любовта не причинява зло. Ще обичаш другите както себе си. Като обичаш себе си, ти не си причиняваш вреда.

Съвременните хора трябва да имат друго понятие за Бога, а не каквото имат сега. Не сте срещнали по-благородно същество от Бога. Същество, Което от милиони години не е направило никаква погрешка. Туй същество не е обидило нито едно същество в света. Всички други същества са правили хиляди безобразия и ги хвърлят върху Бога.

Истината съдържа три елемента: съдържа Любовта като елемент, съдържа Мъдростта, съдържа Истината. И резултатът от това е една сила, която ние наричаме живот. Погрешката не е Истина. Има погрешки, които трябва да ги направим. Всички погрешки в нас трябва да ги турим на мястото им. Всяка погрешка, турена на място, за да изрази една идея, е една възможност, за да намерим пътя на Истината.

Ако някой може да направи жена си като себе си, той ще направи най-голямото зло. Това е най-голямото нещастие. Бог ги събира да не мязат един на друг. Не се влюбвайте в един бръмбар. Аз като говоря, констатирам фактите, както съществуват в природата.

Всички ние в живота се пресилваме. Най-първо се пресилваме, като искаме да ни обича някой. С това ние сме попаднали в една илюзия. Ти като си дошъл на света, майка ти и баща ти са те обичали. Откажеш ли се от майка си и баща си и търсиш нова Любов, ти никога няма да я намериш. Щом се откажеш от баща си и майка си, трябва да се ожениш, съгласно Писанието. И ще ти се родят синове и дъщери, и те ще се откажат от тебе. Това е неизбежно. Затова, когато се ожениш, ще искаш благословението на баща си и майка си. Кой от вас, като се е оженил, е питал Бога? Ще питате и ангелите, и всичките добри хора. Добрият човек, като направи волът му една погрешка, няма да го бие, а ще го погали по гърба.

Гениалните хора имат отличен почерк. Разбирам един гений, който не допуща една фалшива мисъл в ума си, нито едно фалшиво чувство в сърцето си, нито една фалшива постъпка във волята си. На Земята 25 процента все ще направите погрешки. И най-лошият човек на Земята има 25 процента добро. И никой на Земята не е 100 процента добър или лош.

Връзването има смисъл, когато става по закона на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Само тогава, каквото човек върже и развърже, ще бъде. Той ще бъде сам закон на себе си. Във всеки човек има един вътрешен закон, написан от Бога. В човешкия мозък, в човешкото сърце е написан Божият закон – в мозъка и под лъжичката. А когато Божественият закон действува в човешкото сърце и в човешкия ум, това е едно спасително положение. Щом чувствуваш една вътрешна погрешка в себе си, която никой не вижда, изправи я. Умните хора ходят да гледат как обикновените вършат престъпление, както вие ходите на театър.

Ти хванеш една хубава твоя мисъл, изваждаш я и я продаваш някому. Като продаваш една книга да се препитаваш, ти продаваш ума си. Според Божия закон, ти няма да продаваш, а кой каквото ти даде. Ако ти оставят нещо, добре си писал. Ако нищо не ти оставят, зле си писал. Това е максима в духовния свят. Представете си, че влизате в духовния свят, и ви поставят на изпит. И там има градини като тук. Минаваш покрай някоя градина и влизаш вътре без позволение и си късаш плодове. Ще кажеш, че това е по закона на Любовта. Но Любовта изисква да зачиташ правата на всеки човек. Защото, ако ти не зачиташ правата на другите, и другите няма да зачитат твоите права. Ако ти не обичаш, и тебе няма да обичат.

Лошият човек не може да греши. Лошият ще греши, ако направи добро. А добрият греши, като прави зло, което не е в естеството му. Ако си лош, ти като направиш добро, то не е в естеството ти. Сега не казвайте, че е във вашето естество да грешите. С това ви залъгва, че ако сгрешите, ще спечелите нещо. Поставям въпроса така. За една

малка погрешка на Земята наказват човека. Когато няма милост, лъжата влиза в света. А когато има милост и Любов, лъжа не съществува. Затова трябва да влезете в света на Любовта и милостта, за да се освободите от лъжата. Хората за престъпленията им не трябва да се бесят. Само за лъжата трябва да има бесилка. За всички други престъпления трябва да има само наказания. Майката на всички престъпления е лъжата. Както Истината е майка на свободата, така и лъжата е майка на нещастието и смъртта. И ние трябва да предпочитаме Истината, която носи живот, а не лъжата, която носи смърт. Ние, съвременните хора, трябва да обичаме Истината, за да станем човеци.

Всяко нещо си има граници. Ще напиша сега следните числа: 861/30, 3643/10 – това е областта на баса. Всички басови тонове трябва да бъдат пълни с мекота и сладчина. Басовите тонове почват с 96, а свършват с 387. Тенорът започва със 129 и свършва с 518. Алтът започва със 172 и свършва със 636. Сопранът започва с 258 и свършва с 1034. Цигулката започва със 139 и свършва до 3130.

Всички момчета, които имат хубави гласове, щом се събуди половата деятелност, стават басове и алтът изгубва своята яснота.

Ако не можеш да пееш, трябва да се научиш. С музиката се проверява какво е състоянието на човека. Музиката е една мярка в живота. Ти не можеш да проявиш Любовта, ако не пееш. Ако искаш да прогресираш, трябва да владееш един от тези гласове и да пееш по 3 пъти на ден по 15 минути.

Оставете старите методи. Не завиждайте, но мислете добре. Ако не можеш да кажеш на един човек една блага дума, мълчи. Трябва да обичаме всичко, което Бог е създал. Не сме опитали още Божиите блага. Вършете всичко по побуждението на Любовта. Любовта да бъде най-великото побуждение на душата ви. По 3 пъти на ден се вслушвайте в побужденията на душата по 1 секунда. Те са най-ценните неща, които Любовта ще ви даде.

Благодарете на Бога за всички погрешки, които сте направили, защото всички погрешки ще се превърнат на добро. Бяхте силни да направите погрешка. Ще станете още по-силни, като вършите добро. Доброто знае как да превърне злото. Само доброто знае как да превърне енергиите на злото. Както сте служили на злото, сега така да служите на Божието добро, което Любовта носи.

29-а беседа, държана от Учителя на 9.V.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев. (Тази беседа е само по стенограмите на Влад Пашов.)

ДОБЪР СЛУГА И ГОСПОДАР

„Отче наш“
„Иде, иде“

Ще прочета няколко стиха от 18-а глава на Матея.

„Духът Божи“

Мъчно е да се научи човек да свири, който не е свирил. След като свири някой, казват: „Той е музикален човек.“ Той мисли, че е музикален, минава за даровит, но на никакъв инструмент не е свирил. Седи известна идея, че е гениален, но не е свирил. Има гениални светии в света, мисли някой, че е светия. Като го накараш да живее, като дойде да живее между хората, ще го видиш какъв светия е. Чиста е водата в океана, но то е друг въпрос. Аз наричам чиста вода, която никак не се каля.

Вие може ли да хванете светлината? Щом речеш да я хванеш, изчезва – няма я. Не се спира светлината. Не може да я хванеш, понеже е туй, което не се спира. Ако човек би хванал светлината, би го сполетяло най-голямото нещастие. Тя ще го обърне на прах и пепел. То е все таки човек да се изправи пред Земята, да я спре, да каже: „Стой!“ Дойде му в ума някаква идея да спре светлината, да каже: „Стой сега, откъде идеш?“

По някой път религиозните хора искат да спрат Господа – защо е създал света? Господ няма време да се разправя защо е създал света. Безпредметен е този философски въпрос защо Господ създал света. По-важно е: ти имаш една болест – защо страдаш, да се излекуваш, не защо е създаден светът. Защо е създаден светът? – Да страдаш. Не ти върви: защо е създаден светът? – Да не ти върви. Щастлив си: защо е създаден светът? – Да ти върви. Учен си: защо е създаден светът? – За да бъдеш учен. Невежа си: защо е създаден светът? – Да бъдеш

невежа. Това са контрасти. Един плод, който трябва да извади сок отвътре. Някой лимон доста дебела кора има. Трябва да я разрежеш, да го изстискаш. Ако го оставиш да засъхне, става корав.

Мнозина искате да бъдете добри хора. Един човек, който не знае да управлява краката си, добър не може да бъде. По никой начин един човек, който не може да управлява ръцете си, справедлив не може да бъде. Един човек, който не може да управлява сърцето си, не може да обича и обичан не може да бъде. Един човек, който не може да управлява мозъка си, мъдър не може да бъде, нито учен може да бъде.

Та казвам: За да бъдеш добър, ти ще направиш най-малкото движение, да не увредиш света. Що е доброта? – Да бъдеш полезен на всичките хора, без да увредиш нито едного. Що е справедлив човек? – Да уредиш работите на всички хора, без да увредиш на другите, нито на себе си. Не считайте, че е справедлив да пожертвува човек себе си. Според мене то е относителна справедливост. Справедливостта подразбира да отдадем право на себе си и на всичките хора еднакво. Ако се жертвуваш, то е относително нещо, не е справедливост. Или ако жертвувам другите, то са относителни неща. Сега искаме жертва. Светът е пълен все с жертви. Единственото най-голямо нещо, което става, то е жертвоприношение. 35 милиона хора се принасят в жертва, всяка година става жертвоприношение. 10 милиарда дървета се жертвуват всяка година, гълтат ги. Само Лондон изяда един милиард яйца на година. Жертвоприношение искат, жертва. Какво е допринесъл светът със своите жертви? Допринесъл нещо, но тъй, както ние искаме да се жертвуваме, нищо не може да се постигне в света. Ако ние разбираме, че туй, което е направено в света, сечем, без да посаждаме, ще дойдем в трудно положение. Трябва едновременно да се посажда нещо. Или на разбран човешки език трябва да се каже.

Вие питате що е злото в света. Злото е светът на нищото, от което Господ е направил света. Що е злото? То е нищото в света. Що е доброто? То е нещото. Следователно доброто се проявява от нещо. Само че то е прерогатив на Бога. Никой друг не може да го направи.

Човек може да направи нещичко, нещо не може да направи, една малка къщичка, колиба, някое малко езерце някъде. Всички вестници ще пишат: голяма къща направил, голяма работа направил. Огледайте Вселената и вижте онова, което Бог е направил! Съвременните астрономи са открили, че от най-далечните вселени, за да дойде светлината до нас, се изискват 500 милиона години, половин милиард [години] е нужен, за да дойде светлината до нас. И там има хора, живеят, много по-напреднали. Казват, че мъглявости има. Никакви мъглявости няма, но тия мъглявости са продукти, с които тия възвишени същества творят. Казват, че с мъглявости образуват света. Това са напреднали същества, които живеят, това е работа, която вършат. Преди 500 светлинни години са ни изпратили на Земята, пратени сме от далечното пространство и още има да пътуваме дълго. Сега това е нещо неразбрано.

Ти направиш нещо, питаш какво е Господ. Един комар да пита какво е човекът. Е, какво нещо е този човек? Дали е по-голям от комаря? Разбира се, няколко милиарда комари едва ли ще направят един човек, едва ли ще съставят тежестта на един човек.

Съвременните хора страдат от превзети идеи. Жената се оплаква, че мъжът ѝ не се отнася добре с нея. Тя е крива – защо не се е родила силна? Мъжът се оплаква, че жена му не се отнася добре с него. Кой е крив? Той защо не се е родил силен? Оплакваш се, че си беден. Защо не се роди богат? Оплакваш се, че си невежа. Защо не се роди учен? Оплакваш се, че не си добър, че си лош. Защо не се роди добър? Всички говорим на един такъв език, учен език. Учени книги доказват все неаргументирани неща.

Ние, съвременните хора, мязаме на учените хора от XIX век – когато станало въпрос да се преплава океанът с кораб с пара, английските учени изчислили, че по никой начин не е възможно да се направи. Толкоз дърва и толкоз вода трябва, не може да се мине. Същия ден, когато казали, че е невъзможно, един луд американец дошъл с кораб с пара и опровергал твърдението.

Ние търсим да бъдем щастливи в света. Да бъдеш щастлив, трябва да имаш пари. Хубаво е да имаш пари, но парите ти обраха. Представете си, че няма държава, да търси разбойниците. Имаш скъпоценни камъни, задигнаха ги разбойниците, къде отидоха? Някой иска да има хубава дреха. Има един анекдот за един английски лорд, който си направил една самурена дреха от най-хубав самур. Среща го апаш, съблича му дрехата, казва: „Ти имаш пари, мене ми трябва да продам дрехата.“ Оставя го по бели гащи.

В света има една разбойническа банда, която нас ни обира. Няма някой, който да не е обран от тази разбойническа банда. Ами смъртта! Кого не е обрала досега? Останал ли е някой, когото да не е обрала? Ти тамън мислиш за себе си, оправяш се, оправяш се, дойде тази чума или холера, задигне те. Отиде, изядат те, оглождят месцето, останат само костите. Гледаш – главата празна, изяли човека.

Седнали сега да ми казват, че Господ тъй пожелал, пратил го да се учи. Какво е научил човекът? Изяли човека. Какво ще научи, като изядат хляба? Учение разбирам, аз да ям хляба. Други да изядат хляба, пък аз да уча, то е глупава работа. Онези, които са изяли хляба, те са научили, аз не съм научил. Понеже не съм научил, отивам да разправям на хората, че съм изял хляба. Онези, които са изяли хляба, са мазни, казват: „Много хубав, отличен беше хлябът.“ Аз казвам: „Тъничък си станал, суха Мара.“ Има религиозни хора, които искат да бъдат богоугодни на Господа. Много добро желание, отлично, не е лошо. Той ще пости ден, два, 3, 10, 15, 20, 30, 40, стане кожа и кости – да бъде обичан от Господа. Представете си, че една мома иска аз да я обичам и заради мене започне да пости и стане кожа и кости. Аз суха мома не искам. Що ми е суха мома? Най-първо трябва да работи нещо. Само да мисли, че ме обича и аз да мисля, че ме обича и само да пости и да се мъчи. Чудна работа, когато се мъчат за Любов. Казва, изгоряла го тази Любов. И то не е лошо.

Трябва да се избавим от едно. Туй, което сега се поддържа, някога е било много полезно. Всички тия наши вярвания, които

имаме, всички тия понятия някога са били на място. Ти вярваш, че Господ е силен. Ти вярваш, че Господ е всемъдър, че Бог е Любов, а при това Той е всемъдър, ти си глупав. Той е силен, ти си безсилен. Той е всеблаг, ти си лош. Всичкото у тебе е обратно. Казваш: „Господ ще ме прости." Как „ще ме прости"? Представете си, че съм ученик, нямам цигулка да се уча. Взема на учителя цигулката, разрежа струните на цигулката. Питам: ако вие сте учител със сегашните разбирания, как ще постъпите? Ще ми дадете пътя.

Един българин отива в Америка. Поканил го един доста знаменит проповедник, виден, който имал красива дъщеря. Американците са свободни, обичат да се целуват, не правят въпрос, както в България. Той тамън целувал дъщеря му, проповедникът му показал вратата. Казва: „Навън! Ти целуваш дъщеря ми – нямам нищо против, трябваше да ме питаш. Чувството ти не е лошо, но ти нарушаваш един от етикетите. Трябваше да ме питаш. Ти още не знаеш как да целуваш. Аз щях да ти кажа как да я целунеш – тъй, както аз я целувам." Какво е направил българинът? – „Извинявай, съгреших." Казва: „Ела подир три месеца."

Хората искат да се целуват. Ти като ще целуваш, ще идеш да питаш Господа. Сега ние мислим, че сме господари на света да вършим каквото искаме. Всичко може да вършиш. За да вършиш всичко, трябва да си силен, да създадеш света от нищо. Бог създаде света от нищо. Злото живее в нищото. Когато дойде някой при мене и каже, че страда, че боледува (не съм казал това, на вас го казвам, да не го казвате на другите, ще ви моля да не го казвате на другите), ти казваш, че страдаш – ако не страдаш, ти като идеш при Господа, блажен не може да бъдеш. Като излезеш от Господа, отидеш да работиш за Бога. Ако не работиш, ще бъдеш виновен, като идеш при Бога, ще страдаш, понеже ще виждаш това, което не си направил. Господ дойде, потърси Адама, искаше да го намери. Цял ден Господ го търси, той се скрил. Господ го търси, най-после Адам не излезе на викането и отиде Господ, хвана го за ухото. Казва: „Ти нали чуваш,

защо не дойдеш?“ Той казва: „Господи, онова хубавото същество, което Ти създаде – жената в света, ми създаде такава една беля, че оголях от него. Освен че тя оголя, но и мене накара да оголея.“ Той не му каза нищо. – „Понеже ти послуша гласа на тази, която Аз създадох. Трябваше да дойдеш Мене да питаш. Аз ти дадох заповед да не ядеш от дървото. Трябваше да дойдеш Мене да питаш. Ти понеже послуша нея, Аз ще ти дам един урок какво трябва да направиш.“

Вие сте готови да четете този философ, онзи философ. Това казал онзи, онова казал. Те са хубави работи. Преди всичко човек трябва да слуша в него своя ум, своето сърце, онова разумното да слуша вътре, тогава всичките мисли и желания отвън ще станат ясни. Мислиш, ако слушаш хората, ще прокопсаш?

После, ние един други само се унижаваме. Сравнение за знанието има, ако ние, хората, се сравняваме. Но ако е за учение по отношение Първата Причина, всички ние сме невежи.

Каква е разликата между един беден човек и [един] богат човек? Голямото богатство може ли да направи човека добър? Голямото богатство е условие да прояви човек своята доброта. Богатството е дадено да се види дали е добър, има ли щедрост. Защо е дадена сиромашията? Сиромахът е натоварен човек. Богатият човек, ако мисли, че е богат, той нито художник може да стане, нито музикант може да стане, никакво изкуство не може да научи. Той само мисли, че знае всичко. Господ, когато иска да свириш хубаво, Той няма да те натовари със злато. Ако те натовари, твоят ум ще бъде опорочен. Да ти даде злато да проповядваш словото Божие – хич няма да проповядваш. Казват: „За да проповядва проповедникът, трябва да му се плати хубаво.“ Точно обратното става.

Да ви приведа един пример. В Германия един от германските крале посетил един знаменит германски проповедник. Мисля, че е било в Берлин. Останал кралят много доволен от проповедта. Казал на първия министър: „Вижда ми се беден този човек, да му се увеличи

заплатата.“ Министърът веднага, каквото казал кралят, го направил. Обаче след 4–5 години проповедникът започнал да се не чува. Викал министъра кралят и казва: „Да не е болен? Не се чува гласът, да проповядва проповедникът.“ Казва: „Ваше Величество, петелът когато затлъстее, не пее.“

Някой път много знание може да те спъне. Казвате: знание. Знание – само когато е необходимо в даден момент. Според Божествената философия, в даден момент онова знание, което може мен да ми помогне да извърша работата, то е знание. Онова знание, което не може да ме ползува, то е товар. Нас не ни трябва знание. Знание, което в даден момент е извън времето и пространството, което от нищото може да направи нещо, то е знание в света.

Та казвам: Съвременният свят трябва да се устрои върху Добродетелта, бъдещият свят трябва да се устрои върху Справедливостта. Левият крак трябва да бъде добър, десният крак трябва да бъде справедлив. Дясната ръка трябва да бъде умна, лявата ръка трябва да бъде любеща. Върху 5 добродетели. Главата да върви по пътя на Божествената Истина. То е човекът, който с левия крак се движи в Добродетелта, с десния – в Справедливостта, дясната му ръка от Божията Мъдрост и лявата от Божията Любов, а главата – от Божията Истина. Туй е, което умните хора може да направят в света. Левият крак, който не е направен от Добро, десният крак, който не е направен от Справедливост, лявата ръка, която не е направена от Любов, дясната ръка, която не е направена от Мъдрост, и главата, която не е направена от Истина, нищо не става. Всички, които са умрели и главите [им] са празни, показват, че са нямали Добродетел. Писанието казва: „Всеки, който няма Добродетел, ще види изтление.“ Краката, ръцете, всичко туй ще се вземе. Казва: „Няма да оставиш подобния си да види изтление.“

Когато аз говоря за Любовта, подразбирам пред Бога като се явиш, левият крак трябва да бъде добър, десният – справедлив,

дясната ръка да бъде мъдра, лявата – любеща, умът да ходи по пътя на Истината и сърцето – готово за работа.

Сега искаме да идем при Бога. Че как ще идем? Че как ще се явим, с какви дарове? Когато дойде един, който иска да даде концерт, искат от него, искат да знаят къде е свършил. Искат човек, който хубаво знае да свири. От него искаме свирня, от художника ние искаме хубави картини. От майката какво искаме? Някога криеш. Защо ти е да криеш? Да е родила някой гений, светия, който смъртта да не може да го уморява. За бъдеще трябва да има майки, които да раждат безсмъртни деца. Що ще ставаш майка, да умира детето ти? Още като заченеш, ще кажеш: „В света има само един Бог, Той е Бог на Любовта. В света има само един Бог, Който създаде света и направи човека, левият крак доброто да носи, десният крак справедливостта да носи, дясната ръка Мъдростта да носи, лявата ръка Любовта да носи и на главата Истината да носи, а сърцето да служи на Бога." Така трябва да говори майката на детето. Като излезе това дете, да каже: „Благодаря на мама, че ме научи на това знание." Какво иска сега майката? Да си роди едно детенце. Казва: „Господ да го поживи." Той като го праща, го поживява. Трябва ли да дойде едно дете във вашия дом, както идва едно говедо? Турят му юлар и го пращат на нивата да се учи. Днес 8 часа да тегли, отподире му върви с остена. Върне се, дадат му слама, пак да се учи.

Съвременният наш живот не е живот. Идеш на театър – не ти се харесва. Защо не ти се харесва? Идеш на концерт – не ти се харесва. Ядеш – не ти се харесва, облечеш се – не харесваш. Този крив, онзи крив, навсякъде всичко критикуваш, станали всички лоши. Мязаме на онази драма на Молиера, дето представя един скъперник, който се оплаква, че го обрали. Пита го съдията: „Кой те обра?" – „Целият свят." – „Кои са, които те обраха?" – „Целият свят." Как ще съди съдията целия свят? Целият свят може ли да обере този скъперник? То е едно наше самозаблуждение.

В Америка някой проповедник, на който се разстроил черният дроб, станал хипохондрик. Станал хипохондрик, обичал да похапва, както не е позволено на проповедник. Ял позволени и непозволени храни. Като се разболял, започнал да проповядва на слушателите си за второто пришествие, казвал, че Господ ще ги прати в пъкъла. „Нито един в църквата не е праведен, вие всички в пъкъла ще идете, както вървите.“ Изпоплашил ги. Той мислел, че е най-добрият проповедник. Започнали тия богомолци да се молят за проповедника. Пращат го в една клиника. Един опитен лекар взел и три пъти премил стомаха му, да се освободи от тия киселини. Седял три месеца, оздравял, подобрял черният дроб и проповядвал за идването на Царството Божие на Земята. Клиника [трябва] на хората, трябва да се пречисти стомахът им по три пъти, да дойде Царството Божие.

Аз съм срещал вярващи сестри. Някоя сестра казва: „Остарях, Учителю. Да бях млада, с тия разбирания зная как да работя.“ Аз зная: и да дойде млада, няма да проповядва, ще работи пак за себе си. Със знанието, което има, ще върти главите на момците – този момък, онзи момък. Сега не може да върти главите, защото не е станала тъй умна. Че кой момък обича да му четат всеки ден по три пъти молитва? Жената има патрахил, като го тури на главата, започва да чете. Сутрин тури патрахила, чете, на обед дойде, пак тури патрахила, вечер пак чете. Да е веднъж и два пъти – но всеки ден по три пъти чете. Не се издържа това.

Аз харесвам примера на онези синове на Ноя, който, като излязъл от кораба, цяла година не пил. Намерил лоза, направил винце, турил го в кратуна, завряло, станало да реже. Като пил Ной, напил се, разгърдил се, оголил се. Единият син вижда баща си, започва да се смее, казва: „Старият се напил.“ Отива и разказва на брата си. Брат му взел дреха и покрива голото тяло.

Съвременните хора сме готови да разкрием всичката голота навсякъде. Ние сме се увлекли. Не е лошо човек да пие вино. Аз проповядвам онова вино, което дава светлина на ума, проповядвам

онова вино, което дава топлина, добри чувства, което дава сила. Но онова вино, което отнема светлината, което отнема топлината, което отнема силата, дръжте настрана. Ония пари, които дават светлина, дръжте ги. Пари, които дават топлина, дръжте ги. Всяко нещо, което носи светлина, топлина и сила, дръжте го, не го носете настрана. Една диагноза: вземете дреха, облечете се хубаво. Дойде ли светлина, дръжте. Ако не дойде светлина, колкото и да са хубави тия дрехи, съблечете ги, облечете дрехи, които носят светлина, които носят топлина, добри чувства и които носят сила. Ти растеш и се радваш на живота.

Питате какво е проповядвал Христос. Това ще проповядва Христос, ако дойде на Земята. Може да ви кажа, че аз по радиото Го слушам и казвам какво мислят в невидимия свят. Нали ме слушате сега? Туй е, което говорят в невидимия свят. По радиото нали чувате какво ви казват? Туй е, което говорят. Те сега разправят как да оправят света. Това е начинът. По радиото го чувам, не съм го измислил аз. Каквото слушам, го предавам. Вие ще слушате. Право ли е, криво ли е, туй, което слушам, го предавам. Право ли е, криво ли е, не го зная. Идете проверете. Чудни сте. Ами туй, което сега имате, право ли е? Ще кажете: „Право е.“

Нечистият като дойде, казва: „Чиста ли е тази дреха?“ Той е десет пъти по-нечист от дрехата. Той няма понятие за чистота. Чистотата носи здраве. Ако имаш дреха, която не носи здраве, хвърли я, изгори я, нищо повече. Чистата дреха като облечеш, здрав ставаш. Не я хвърляй, тя не иска много да се пере, потопи я във водата. Добрите хора много кир нямат. Едисон, този американски изобретател, понеже е работил, оцапвал си дрехите с разни химикали. Имал една площ, в която пущал ток от 50–60 000 волта и туй електричество като минава по дрехите, те се изчистват. Чистил ги с електричество.

Казвам: Като пуснете тази Божествена енергия, всичките нечистотии в нашия ум да се изхвърлят навън, навън от сърцето, от

човешкия ум. Навсякъде да стане здрав човек. Не ви казвам да изхвърлите радиото, радиото е с високо напрежение. Турете късите вълни. Вие сега оперирате с дългите вълни. Радиото ви не е лошо, но вие не сте оперирали още с късите вълни. Имаш 5 добродетели, 5 сетива. Вие не сте оперирали с петте ключа: с ключа на Доброто, с ключа на Справедливостта, с ключа на Божественото Знание, с ключа на Божествената Любов, на Божествената Истина. Те са пътища за постижение на необходимите неща, от които ние се нуждаем. Без Доброто ти нямаш такъв материал, с който да преработиш тялото си.

Та казвам: По 5 пътища идат материалите, от които трябва да се създаде бъдещият човек. Материалът по пътя на Доброто трябва да дойде, по пътя на Справедливостта, по пътя на Божествената Мъдрост, по пътя на Божествената Любов и Истина. Те са пътищата, по които трябва да дойдат ония материали, с които трябва да се съгради тялото. Онзи цигулар, който свири, – къде е вземал струните си? Те не се раждат. Струните са от червата, от ципицата. Ако има от човешки черва, най-хубаво ще свири. Най-хубавите струни стават от човешки черва. Не е лошо като умре човек, да му извадят червата, да свирят. Те го оставят да изгние, не дават да се образуват поне струни за цигулката. Не от всичките хора излизат хубави струни.

Трябва да остане нещо от нас, което да не погива. Аз бих желал моите черва да свирят на цигулката, отколкото да бъдат погребани в гроба. Аз бих желал моите мисли да бъдат в книгите, да ги четат хората, отколкото да бъдат заровени в земята. Всички вие трябва да живеете. Човек за да живее в умовете на хората, трябва да го разберат. Защо не го искат? Защото [не] искат да го разберат. Всеки, който е построен на Доброто, на Справедливостта, на Божествената Мъдрост, на Божествената Любов и Истина, може да му дам първото място в сърцето. Но онзи, който не е построен, казвам: Вън!

Какво е туй понятие за Любовта? Такава Любов, както днешната, е срамота. То е една лъжа. Една година обича мъжа си, после казва, че не го обича. Преди два–три дни дойдоха двама млади. Тя преди две

години умираше заради него, сега не го обича. Казвам: Ти никога не си го обичала. Аз имам повече доверие в него, отколкото в тебе. Да си вървиш. Че какво е туй лъжене, кикиране-микиране. Нали знаете какво е кикиране-микиране? От кикиране излизало кирия. Тя е астрална дума, дума на сърцето. Кикиране-микиране, то е в астралния свят. Когато човек иска да покрие някои работи, прави кикиране-микиране.

Ние трябва да бъдем честни. В какво седи нечестността? Има неща в нашия характер, които са унаследени. Трябва да [го] пречистим. На някой бакалин къде е погрешката? Той смесил първо и трето качество, смесил ги в едно, че ги продава за първо качество. Тогава какво правя? Вземам ориза и чета колко зърна има от третото качество, колко – от първо и колко – от второ. От първо качество зърната са едри, цели, много хубави, красиви са. От второ качество зърната малко са наядени тук-там. А от трето качество са наполовина. Че защо смесил трите качества? То е външна форма, трето, второ и първо качество. Само че ако искаме да направим пилаф, от второ не става и от трето не става – от първо става. Турците знаете как го правят? Да ви кажа как става по турски. Ще заколиш една пуйка, тя е мазна, ще я обвариш в един голям котел с мазнината, ще туриш ориза. Като го извадиш, той е пилаф. Ако някой обича да яде такъв пилаф, може да направи. Не зная колко трябва да плати за една пуйка. Ако една пуйка донесе светлина, яжте я. Ако донесе топлина, яжте я. Пуйки, които дават светлина, топлина и сила на хората, аз се радвам. Онези, които помрачават умовете, казвам: Навън! Всичките пуйки, които дават светлина, топлина – вътре. Всяка хубава мисъл, която дава радост, носи веселие, да, на място е. Всяко хубаво чувство, което носи радост и веселие – да. То е здравословно. Няма по-хубаво нещо в света. Всеки, който носи това, поздрави го, отнеси се с него като с приятел.

Кой е най-голям в Царството Боже? Онзи човек, който туря тия петте добродетели и живее с тях, раздава доброто, което излиза от

тях, живее по закона на Любовта, той е най-голям в Царството Божие. Казвате: смирение. На един човек да не му бъде досадно да бъде господар и слуга. Като е господар, да се радва, като е слуга, по същия начин да се радва. Ти, казва, искаш да бъдеш господар. Слуга искаш ли да бъдеш? Кое предпочиташ? Ние едновременно сме най-добрият господар и най-добрият слуга. По-добър слуга и по-добър господар от мене няма заради мене. Казвам и на тебе: По-добър слуга от тебе няма и по-добър господар от тебе няма заради тебе. Като дойде слугата отвън, ти трябва да бъдеш по-добър.

Туй е новото учение. Така казват отгоре по радиото.

Сега ще ви чета „Добрата дреха“ от „Светът на Великите души“. (виж накрая на настоящия том.)

Ние живеем в един свят много добър. Този свят е много добър, само че ние още не сме го разбрали.

Тайна молитва

30-а беседа, държана от Учителя на 16.V.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

В ЦАРСТВОТО СИ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета няколко стиха от 16-ата глава от Матея, от 24-ия стих до края.

„Духът Божи“

Мъчно е да намериш добри певци да пеят на свят. Мъчно е да намериш добър готвач да готви на свят. Маслото не е на свят. Зарзаватът не е на свят. Мъчно е да намериш хора, които да мислят право. Мислят, но за какво мислят? Мъчно е да намериш хора, които да чувствуват право, добре да чувствуват. Всеки има някое неразположение. Мъчно е да намериш човек, който да постъпва право. Че постъпват право, постъпват – има три подтика. Някой постъпва право по съображение, неговите интереси са такива. Например, онзи господар храни добре овците си, интерес има. Или храни добре кокошките си, но хване някоя кокошка и ѝ отреже главата.

Ние, съвременните хора, сме много големи идеалисти, по-големи идеалисти от нас няма. Идеалисти сме, но оскубваме всичките пера на кокошката. С нашия идеализъм оскубваме всичките косми на млекопитающите. С нашия идеализъм откъсваме всичките плодове на дърветата или ги изсичаме и тогава търсим идеален живот.

Казваме: „Като идем в оня свят, какво ще правим? В оня свят като идем, какво ще правим? Не може да се женим, деца не може да имаме, какво ще се прави, като няма жена? В онзи свят учат ли се? Училища има ли?“ – Училища има, гостилници има, оркестри има.

Скоро една доста млада жена ми разправи своята опитност, ще ви я приведа и на вас. Интересна е опитността. Казва: „В младини из

въздуха ходих, нямах никакъв смисъл, мислех защо ли съм на Земята, да ѝ тежа. Недоволна бях от себе си. Станах на 17–18–19 години, срещнах един доста млад човек, като го погледнах, като че ли дойде някаква светлина в света и почнах да чета. Дотогава животът ми беше неопределен, не исках да се срещам с никого, не исках никой да ме смущава, исках да живея уединено. От него ден, от който срещнах този млад човек, поисках да го срещна някъде. Запознахме се. Като се запознахме, обикнах този човек. Този човек стана божество за мене, осмисли ми се животът, отвори се раят. Ангел видях в него. Като ме погледне, той ми казва: „Страх ме е да не се счупиш, какво ще правя без тебе, ще ме направиш нещастен човек.“ Казва: „Беше много умен човек. След като живяхме 3–4 години, наместо аз да се прекърша, той се прекърши. Той беше снажен, силен човек, замина за другия свят.“ Веднага ги изпъждат из рая. Първите хора – Адам и Ева, ги изпъдиха из рая. Той отишъл в рая, но останал отвън. Тя ме пита къде е сега. Казва ми: „Кажи ми къде е?“ Рекох ѝ: „И да ти кажа, ти не вярваш.“ Казва: „Едно време вярвах, но сега който и да ми каже нещо, мисля, че иска да ме заблуждава.“

Прави са хората. Хората искат да направят духовния свят достъпен, реален. Много пъти говорят за неща, които не разбират. Реалните хора говорят, че Слънцето е 1 500 000 пъти по-голямо от Земята. Никой учен човек не е ходил да го мери. Те са предположения на Земята. Аз може да туря, че е 1 600 000 пъти по-голямо от Земята – на какво основание? Има математически основания. Някой прост човек, като гледа Слънцето, вижда го като диня. Казва: „Божия сила, целия свят огрява. Такава малка диня, целия свят осветява.“ Кой е на правата страна – ученият или простият? Малко ли е Слънцето или голямо? – Голямо е за учените хора, малко е за простите.

Сега, има три вида вярвания в света. Всички вие вярвате, но туй вярване не е ваше, понеже вие сте чели в тази книга, Библията: това казал Господ, онова казал Господ. Друг казва, че няма Господ. Някой не вярва, че няма Господ. Но туй не е тяхно вярване, то е чуждо верую.

И трето верую има: то е това, което човек сам е опитал. В реалността човек трябва да знае кога нещата са реални. Трябва да знаете кога вашата мисъл е реална, трябва да знаете кога вашите чувства са реални и трябва да знаете кога вашите постъпки са реални. Да знаете кога именно постъпвате добре или не.

Реалността се отличава с това, че всякога придава едно малко количество на материята. Много малко, микроскопическо е, но тя дава една мощна сила в организма и осмисля живота. Не разкрива всичко изведнъж. Тогава трябва да имате едни везни, да знаете. Щом мислиш право, ти от ден на ден придобиваш. Щом не мислиш право, ти ще губиш по един грам. Щом губиш, не си в реалния свят, то е свят на сенките.

Сега може да се явят противоречия. Защо в света ние се обезсърчаваме? Ние се обезсърчаваме от самата реалност на нещата. Най-първо ти вярваш, че туй, което вярваш, е реално, после намериш, че не е реално и се обезсърчиш. Дадат ти пари, носиш ги, но после виждаш, че тия пари са фалшиви. Така се случило с един арменец [преди] повече от 20 години. Идва един арменец и казва на един софиянец: „Пренесох от Турция една торба със скъпоценни камъни, много евтини, ще ги продам, да не ме хванат." Дал му десетина камъни, гледа ги бижутерът – ценна работа. И колкото пари му поискал за торбата, дава му. Като отворил торбата, вижда, че всичките са стъкълца боядисани. Как няма да се обезсърчиш?

Много хора се обезсърчават, мислят, че нямат вяра. Съвременните хора нямат ясна представа за вярата. Вярата е само един Божествен подтик, тя нито се увеличава, нито се намалява. Туй, което намалява нещата и ги увеличава, произтича от друго едно чувство у човека. Например, българинът има друго едно чувство, не зная другите народи дали го имат. То е чувство на величавост. Казва българинът: „Голям човек, планина е." Човек планина може ли да бъде? Или казва: „Човек като мравя е малък." Когато увеличава, увеличава много и когато намалява, намалява много. Сега счита, че

като увеличава нещата, е вяра. То не е вяра, то е величавост. В геометрията зависи един предмет на какво разстояние е. Ако го гледаш отблизо, е голям, ако го гледаш отдалеч, е малък. Следователно нещата се увеличават и намаляват. В нашия ум пропорционално са разстоянията, на които се намираме.

Сега, понеже вие сте на разни възрасти, едни сте млади, други сте възрастни, други сте стари, туй, което ви говоря, не ви интересува никакво. Ако ви приказвам за оня свят, на старите ще им дойде мехлем за сърцето, понеже са се отживели на Земята. Казва: „Да идем да го видим." Младите казват: „Да си поживеем тук, че като остареем, да идем на оня свят."

Има едно неразбиране. Вие живеете в оня свят и пак не го знаете, че живеете в оня свят. Ако попитате една мравя за човешкия свят, те не знаят, че живеят при човеците. Човешкият свят е оня свят. Те не знаят къде е човешкият свят. Колко пъти човек минава покрай мравуняка, колко пъти... И тук, на Изгрева, имаме един мравуняк и като минавам, някой път се спра, искам да се пошегувам. Нося една лупа със себе си, денят беше ясен, турих мравуняка на фокус и започна да дими. Събраха се всичките мрави, тичат, борят се, аз движа фокуса и която мравя попадне на фокуса, отскача. Аз като движа фокуса, те мислят, че като нападат, наплаши се този фокус, оттегли се. Оттегля фокуса – всичките ликуват, казват: „Пропъдихме го." Таман кажат, че са го пропъдили, пак туря лупата и започне да дими. Какво мислят мравите? – Ще кажат, природно явление. Туй природно явление е едно разумно същество, което си играе с мравите. Понеже се шегувах с тях, извадих трошици за ядене, поръсих ги над мравуняка и казах: „Извинете." Аз говоря на мравешки език. Те казват: „Ти, голямата мравя, откъде си научил тия работи? Ти, голямата мравя, откъде ги знаеш? Нашите деди и прадеди не са знаели тия работи." Казвам: „Сега дошла една мравя от човешкия свят." – „Тъй ли? Че къде е тя?" Рекох: „Не ви трябва да я знаете."

Вие ще кажете: „Че как ще приказва човек с мравите?“ Аз да ви кажа, с мравите се приказва така: има един анекдот, един шах бил много умен в Индия, имало един философ, който говорел с ръцете си. Казва: „Да намериш един учен човек, който да говори с тебе.“ – „Где ще го намеря?“ Философът седи и мисли где ще намери такъв друг философ. Един ден идва при философа един бръснар и казва: „Какво си се умислил?“ Казал му, че шахът искал да намери друг философ така умен, че да говори с него. Той казва: „Аз ще говоря.“ Отива единият на едната могила, а другият отива на другата могила. Философът дигнал единия си пръст, другият си дигнал двата пръста. Философът си дигнал ръката нагоре, онзи обърнал ръката надолу. Приказват си. Пита шахът: „Какво му каза ти?“ Философът казва: „Аз му казах: „Има един Бог.“ Той ми отговори: „Шахът е втори на Земята.“ – „Какво му каза ти с цялата ръка?“ – „Аз му казах, че ще вали дъжд от небето. Той ми каза: „Като вали дъжд, ще израсте трева.“ Пита сега бръснарят: „Какво ти каза той?“ – „Ще ти извадя едното око.“ „Ти какво му каза?“ – „Ще ти извадя и двете.“ „Какво ти каза с ръката?“ – „Пет души ще дойдем да се бием.“ „Какво му каза ти?“ – „Пет души ще ви посрещнем.“

Често религиозни хора има, които изваждат очите на хората. Какво ли не разправят за оня свят. Като съди Господ хората, ще тури грешниците да ги мъчи в ада вътре. Разправят, че в оня свят всичките умрели били наредени, мълчат, нищо не говорят. Изпратеното от тука седи пред тях, те само го гледат. Преди може би 10–15 години, в Америка писаха едно писмо от оня свят. Пише един на баща си. Всичко, казва, имаме, но не може да се яде. Всичко, каквото помислиш, го има. Разправя, че трапезите са наредени с какво ли не. „Всичко има, каквото пожелаем. Но речем ли да се приближим до трапезата и масата се движи. До каквото се приближим, всичко се отдалечава.“ Мислите ли, че всичко в този свят се яде? Минаваш някой път, седи яденето изложено, пък ти нямаш пет пари в джоба. Гледаш го – не се яде. В оня свят не може да се яде, ако нямаш пари. И

там трябват пари. В оня свят ти не може да вземеш нещо от готвач, който е сготвил нещо, ако ти не си го любил. Той нищо не дава. Щом го обичаш, масата не се движи. Щом не го обичаш, масата се движи, бяга от тебе. В този свят не е ли така? Една мома като не обича момъка, бяга от него. Щом го обича, разговаря се. Момъкът щом обича момата и той стои. Щом не я обича, бяга. Законът е един и същ. Защо е така?

Сега разглеждам нещата съвсем другояче. Има едно голямо заблуждение в света, което съществува. Заблудата е в това, че ти мислиш, като дойдеш в този свят, ще бъдеш щастлив, там е заблуждението. В природата цялата Вселена е условие за щастието. За хората, които сами по себе си са щастливи, светът съставя само условие за нашия живот. Ако живеем добре, ще бъдем щастливи. За пример, ти си здрав човек и ако не сдъвчеш храната добре, веднага ще почувствуваш една болка. Ако седиш в някое нечисто място и дишаш нечист въздух, след време ще почувствуваш известна болка. Ако четеш книги незрели... Колко книги има написани за упражнение, неверни работи съдържат. Казват, че преди 30 години във Французката академия на науките имало 99 теории за създаването на света. Коя от тия теории е вярна? Сега тия теории са се увеличили. Тогава последната, 99-ата, беше меродавна. Сега и тя се е изменила. Светът е съвсем другояче построен.

Питам сега: по какво познавате един човек? Да кажем, има тяло. В човека има нещо. Ти като хванеш ръката на един човек, приятно ти е да държиш ръката му, има нещо, което излиза из ръката и ти е приятно. Има ръка, която като хванеш, като лед е. Смуче от тебе, ни най-малко не ти е приятно. Някой човек като погледнеш, приятен ти е. Друг като погледнеш, не ти е приятен. Има някои хора, които имат лоши ухания, искаш по-скоро да си заминат. Казвам: Туй кое е, което привлича хората? – Туй е самият живот, който се изявява. Ти обичаш една ябълка повече, понеже е по-сладка, съдържа онова, което ти

обичаш. Щом тя не съдържа онова, което ти обичаш, ти казваш: „Аз тази ябълка не искам да я ям."

Казвам: Ние още не знаем какво нещо е човекът, който е направен по образ и подобие Божие. Туй, което виждаме в човека, то е като един актьор на сцената гримиран. Виждаш някой дядо на сцената, но ни най-малко е дядо. Или на сцената е млад момък, а вън може да е стар дядо. На сцената някой старичък може да го направят млад, да го подмладят. Разправят за един анекдот: някои неща трябва да се изявят. Един момък обичал много да подиграва старите жени, старите моми. Една баба, много умна, на 85 години, без зъби, решила на този момък да му даде един урок. Направила си маска много хубава, като млада красива мома. Тя имала опитността на младата мома. Среща младия момък и тя му говори мекичко. Той се влюбил в нея и най-после се оженили. Той на 21 години, а тя на 85 години. Вечерта като влязла при брачното легло в стаята, тя снела маската си, извадила зъбите си и той избягал навън.

Мислите ли, че по този начин, по който хората се женят, бракът е нещо много идеално? Много користолюбие има. Ако хората се събират, за да привлекат едно възвишено същество от невидимия свят, за да му съградят едно жилище, разбирам. Но събират се, жената иска да бъде щастлива и мъжът иска да бъде щастлив. И двамата са поставени на еднаква основа. Онези от вас, които се женят, го знаят. Ами онези, които не са женени? Благодарение, че провидението поправя нещата. Основата, върху която сегашната философия е съградена, не е идеална. Провидението е турило големи усилия, за да поправи нещата, да влязат в тяхното естествено положение. Вземете статистиката за брачния живот в Лондон. 250 семейства има, които са щастливи. Това е един град близо 9 милиона жители. 3000 семейства средна хубост. А останалите, Господ да им е на помощ.

Най-първо трябва да се измени нашата идея. Трябва да имаме една идея за Бога съвсем нова. Идеята за Бога в нас е идолопоклонство. В света всеки човек, който помага, минава за

божество. Божество е туй, което е създало света и дало живот, знание, свобода на всички същества. Туй е божество, което е отделило нещо от себе си. Туй е божество, което носи всички същества в себе си и ги поддържа. Всичкото тяхно щастие, блаженство зависи от него. Права е идеята. Няма друг Бог, освен Христа. Той казва: „Отец Ми, Който живее в Мене.“ Той съзнава, че [...] (На това място в разчетената стенограма изглежда са изпуснати няколко думи.) и да изпълня Неговата воля. Син човечески дойде да изпълни Неговата воля.

В думите някой път има недоразумение. „Син“ на английски значи грях, който греши (sin (англ.) – грях; греша.). А „син“ на български значи любезно чадо, което е родено. Ако на английски кажеш „син“, англичанинът ще разбере друго. Ако на български кажеш „син“, българинът ще разбере друго. Вземете френската дума „пасе“, имате „пасе дефинѝ“ (passÉ dÉfini (фр.) – старото название на passÉ simple (минало време, изразяващо действие, което е напълно завършено в момента на говорене)). Българинът казва: пасе трева. Французинът разбира: туй, което прехожда. А у българина – казва: „пасе трева“, значи минава, движи се. И на български означава движение, не може на едно място да пасе. Волът на едно място не пасе, той пасе, като минава дълго пространство. Друго е, ако е в дама и яде слама. Казваме „пасе“ само в гората.

Сега за Любовта трябва да имаме такава една ясна представа. Любов, която не може да просвещава ума, Любов, която не може да стопли сърцето, Любов, която не може да даде сила на човешкото тяло, да го възкреси, това не е Любов. Никакво божество не е. И в Евангелието всички християни очакват възкресението. Що е възкресение? Новият живот е да се освободим от ноктите на смъртта. Смъртта е като голям разбойник. Таман спечелим нещо, изпъди ни. Създаде ти се ново тяло, ще се преродиш. Пак ще те обере, пак ще се прераждаш. Окултистите казват, че има 777 прераждания, докато човек ще стане човек. То е тъй за един учен човек, но простия човек какво ще разбере? В другите прераждания се дават всичките ония

Божествени условия за пробуждане на човешката душа. Да се пробуди за благата, които Бог е определил заради нея. Казвам: Ако вас ви сега възкресят в Небето, вие нищо няма да видите. Всичко там е формули, както в университета. Говори някой професор по математика, по геометрия, какво ще разберете? Често чуваме геометриците да говорят за плоскости, за сечения, за линии, разправят, пишат на дъската – какво ще разберете?

Често съм слушал да казват: „Да идем при Господа да Му се оплачем." Никакво оплакване няма при Бога. Единственото нещо, което не се позволява, то е. На Земята може да се оплакваш колкото искаш. В Небето ако се оплачеш, за 10 000 години няма да те приемат. Казва някой: „Отивам при Господа, за да се оплача." Оставете се от това заблуждение.

На туй отгоре ще ви приведа един анекдот из американския живот. Един богат американски милионер, който бил скържав и си гледал своите работи, той помагал и на другите, но за всичко все вестниците писали. Направил училище – вестниците писали. Направил църква – пишат вестниците, все пишат заради него. Направил фабрика – пишат вестниците. Един ден, като върви по улицата да си гледа работата, иде подир него една вдовица и го моли за помощ. Той се ядосал, че го спира в пътя, извадил един долар и ѝ дава, да се махне. Това било единственото нещо, за което вестниците не писали. За всичко друго, което направил, все писали вестниците. Затова не му дошло на ум да пишат. Благодарил, че се освободил с един долар. Умира и отива в оня свят. Явява се при апостол Петър и разправя какво е направил. Казва: „Църква направих." – „Вестниците писаха, платено ти е." – „Училище съградих." – „Вестниците писаха, платено ти е, туй не върви. За всичко, каквото си направил, все вестниците писали." Казва: „Кажи нещо, за което вестниците не са писали." Казва: „Веднъж на една вдовица дадох един долар, безпокоеше ме, дадох ѝ един долар, за да не ме безпокои, за това не писаха вестниците." Апостол Петър казва: „Да идем при Господа."

Отиват при Господа и Господ казва: „Дайте му два долара, че го пратете на Земята.“

Чудни са хората със своите глупави идеи – искат да идат на Небето и да се оплакват. Какво ще се оплаквате, че са ви обрали? Обирането е илюзия. Ти като носиш пари, не си ли обрал Земята? Ти, който носиш скъпоценни камъни, тия камъни не са твои, ти не ги създаде. Кажете ми: кое е ваше, за което може да се оплаквате? Туй, което Бог ви е дал, то е ваше: умът е ваш, душата е ваша, сърцето е ваше и духът е ваш. Те са реалните неща. Всичките други неща са пособия, при които трябва да се изявяват. Онзи човек, който иска да ви обере, не разбира живота. Той сам се лъже, сам се е хипнотизирал. Той мисли, че като ви обере, ще спечели. Този, който ви обере, едновременно и себе си лъже, и вие се лъжете. Той мисли, че ви е обрал и вие мислите, че ви е обрал. Само че онзи, който мисли, че ви е обрал, мисли, че е спечелил. А вие, които сте обрани, мислите, че сте загубили. Туй е разликата. Ти казваш: „Обраха ме, значи взеха ми.“ Представете си, че вие се давите в морето и висят на вашия врат 10 килограма злато. Този човек отреже въжето. Не ви ли е по-добре, като ви обере?

Ще ви приведа друг пример. В младини на един млад американец дошла му идеята да проповядва. Нещо му говорило да проповядва, да прави добро. Казва: „Това е глупава работа. Хората не вярват.“ Избягва и отива в Австралия и там става търговец. Там работи, спечелва много богатство, много пари. Идва криза и всичкото спечелено богатство загубва. След 20 години се връща в Америка и пак става проповедник.

Чудни сте вие, когато искате да бъдете свободни, не искате да служите на Бога. Вие се ожените за един мъж и цели 20–30 години му служите без пари. Той ви казва, че ще ви настани. Умира и ви оставя 4–5 деца и при това нищо не ви оставя. Вие отхраните децата си. Една българка ми разправяше следния пример: Казва: „В младини се плашех как ще живея сама, кой ще ме храни. Ожених се, родих 4–5

деца, умря мъжът ми. Тия деца ги отгледах, дадох им гимназиално образование и тогава ми дойде на ум – освен, че себе си можах да храня, но и децата си отгледах.“

Сега и вие се плашите кой ще ви гледа. Всеки ден кой ви гледа? Отдето минете, все ви поглеждат. Като ви поглеждат, казвате: какви са намеренията на оня, който ви погледнал? Ако е някой кокошкар, е едно, а може да е някой благодетел.

Религиозните хора все за духовното говорят, за духовна Любов. Духовна Любов и светска Любов е една и съща Любов. Духовната Любов започва с Бога и свършва без Бога. Светската започва без Бога и свършва с Бога.

Толстой разправя един пример за един руски княз. Среща го като монах и го пита: „Какви бяха побужденията ти да станеш калугер?“ Той разправя следното. (Вие това може да го четете, надълго и нашироко го описва. Много хубаво описва тия работи.) Той казва: „Като бях на 21 години, сгодих се за една княгиня и мислех, че тя ме обича. Но стана така, че ме хвана една болест, в която дишането престана и ме помислиха всички за умрял. Идват лекари, слушат ме, питат ме, казват: „Свършил е, заминал е за онзи свят.“ А той слуша всичко. Преоблекли го, турили го в ковчега, запалили свещ, дошли свещеници да му четат за упокоение на душата. И неговата възлюблена седи там. Баща ѝ казва: „Заплачи, да кажат, че си го обичала.“ Тя казва: „Аз не го обичам.“ Той слуша това, като казва, че не го обичала. В него се заражда такава голяма скръб, молел се и казва: „Господи, ако ми повърнеш живота, ще го подаря на Тебе, с никоя жена няма да се занимавам.“ И действително, съживява се. Как се съживява, Толстой не описва. Съживява се, понеже с него приказва.

Една жена, според мен, която не носи Бога в духа си, една жена, която не носи Бога в душата си, една жена, която не носи Бога в своя ум, една жена, която не носи Бога в своето сърце, не е жена. Един мъж, който не носи Бога в своя дух, в своята душа, в своя ум, в своето сърце, не е мъж. Това са идеи.

Казвате: „Да се свърши войната.“ Каква война ще се свърши? От хиляди години воюват хората. В миналото е имало по-големи войни. Преди тази война се биха на Небето и разрушиха цялото Небе. Господ от този бой на ангелите създаде цялата Вселена. Всичките слънца, които сега съществуват, бяха грамадни, но боговете се биха с тях. Господ гледа как се биеха, как хвърляха слънцата и най-после мирясаха. Ангелите и боговете мирясаха. И сега от всички наши пакости, като се бием, от това, което направим, Господ ще създаде един нов свят и ние ще мирясаме.

Казвате: „Кога ще свърши войната?“ Войната ще се свърши само тогава, когато започне Бог да живее в хората. Войната ще се свърши само тогава, когато Бог започне да живее в душите на хората. Войната ще се свърши само тогава, когато Бог започне да живее в умовете на хората, в сърцата на хората. Другото е лъжа, другото е политика, временни неща са. На Земята всичките хора имат достатъчно, малката мравя има достатъчно условия да живее и щастлива да бъде. Ако вие разбирате, ако във всеки от вас Бог би живял в духа ви, вие ще имате всичко. Той хлопа, а вие казвате: „Чакай отвън.“

Вие мязате на оня стар дядо, който, като бил млад, тръгнал да иде в училище. Среща го един и му казва: „Младо момче, що ти трябва да се мъчиш, има време за знание, на стари години ще се учиш. Сега гледай да се удоволстуваш. Напусни училището.“ Един ден му се дощяло да иде на църква. Пак го среща този човек и му казва: „Що ти трябва да ходиш на църква? Сега си млад, поживей си. На стари години се ходи на църква. Що ще ходиш на църква?“ Като остарял, тръгнал да иде на училище. Среща го пак този и му казва: „Дядо, казва, остарял си, тази работа остави, минала е твоята възраст, според закона не може да те приемат.“ Тръгнал на църква да иде дядото и пак му казва: „Дядо, ти си стар, почивай си, на млади години се ходи на църква, сега си остарял.“

Не слушайте на млади години, каквото ви казват. Добро вършете не на стари години. Блажен е онзи, който на млади години върши

всичко и на стари години върши всичко. На стари години се оценява всичко онова, което е направено. Вие искате на стари години да свършите. То е минало. Каквото сте направили, ще го оцените на стари години.

Та казвам: В живота си не чакайте да остареете, не стойте. Според мене, както ви гледам, имате още 50 години да живеете. Някои имат 70, някои – 80 години да живеят. Ако Бог е в духа ви, в душата ви, в ума ви, в сърцето ви, ще живеете. Ако Господ не е в душата на някого, виждам на колко години ще замине.

Ако човек не се отрече от всичките стари възгледи, от човешкото, което спъва човешкия прогрес, от всички човешки неща, които спъват човешкия дух да се прояви, които спъват човешката душа да се прояви, които спъват човешкия ум да се прояви и които спъват човешкото сърце да се прояви... Те не са от Бога.

Светлината на Бога е всичко. Тя е носител на онази Мъдрост, която съществува във Вселената, която Той е създал. Ние трябва да бъдем съучастници във Вселената, която Той е създал.

Може да искаме да напуснем Земята. Колко хубави работи има на Земята, които не сте виждали! Мнозина мислите, че Земята е ад. Не е вярно. На Земята и ад има, и рай има. И в човешкия ум, и в самия човек и рай има, и ад има. Живееш по Бога – рай е вътре. Живееш както не трябва – ад има вътре. Психологически, по законите на духа, усещаме, че има нещо, което ни мъчи.

Сега вие сте дошли и всички искате да бъдете щастливи. Съвременната история не е видяла един по-добър човек от Христа. Какво го сполетя, кажете ми? Една от най-ужасната смърт му дойде. Той отказа ли се? Ако Христос би се отказал от участта си, какво би било съвременното човечество? Цял ад щеше да бъде.

Ако ние, съвременните хора, се откажем да приемем Бога в духа си, ако ние се откажем да приемем Бога в душата си, ако ние се откажем да приемем Бога в своя ум, ако ние се откажем да приемем Бога в своето сърце, какво ще стане с нас? Цял ад ще се образува. Ако

решим да възприемем Бога и да живеем по Бога, ще имаме състоянието, за което Писанието казва: „Иде нова Земя и ново Небе.“ Нов живот на безсмъртие – туй е, което наричат първото възкресение. Онези, които приемат Бога по този начин, те ще влизат в първото възкресение.

Защо трябва да ходите и да гоните Михаля по горите? Като свършиш университет, какво ще научиш за 4 години? Чудни са хората, когато мислят да свършат висше образование за 4 години.

Гледам, някой казва: „Той се е заблудил.“ Питам: Какво нещо е заблуждението? Срещам един и му казвам: „Приятно ми е, че срещам един, който не се е заблудил. Елате, казвам, тук има един човек, който е болен, ти не си заблуден, ела да го излекуваш. Лекарите са заблудени, трябва да плащаш. Ти, от незаблудените, ела да го излекуваш.“ Казва: „Аз не мога да го излекувам.“ Значи силният човек да не може да дигне 10 килограма от Земята, или 20 килограма, или 100 килограма. Силният човек не се отказва, слабият се отказва. Кой се отказва? Невежият е, който се отказва от силата си, който е безсилен.

Заблуждението не седи в хората. Заблуждението е извън хората. Казва: „Убиха човека с нож.“ Не е причината ножът, ножът е средство. Някой го ръгнал в ръката. Тя е едно средство. Причината е много далечна. Често като ходя, нося някоя шапка, дигнал вятърът шапката, носи я. Коя е причината? Някой път турят подбрадник. Някой път толкоз е силен вятърът, скъса подбрадника и падне шапката. Ако някой човек не му снеме шапката, ще се обиди. Дойде вятърът, казва: „Какво си се надигнал, възгордял? Мислиш с тази шапка да направиш нещо?“ Взема я. Трябва постоянно да я държите, на вятъра давате чест: „Ваше високоблагородие!“ Тогава вече не дига шапката. Онзи, който не разбира законите, не разбира духането. Често някоя муха иска да ви ухапе – духне я. Тя казва: „Голяма буря дойде.“ Пак иска да те ухапе, пак дойде – пак я духне. Съвременните хора, има някой, който ни духа. Таман помислиш нещо, духне те.

Реалното е вътре в нас. Никога не се отказвай от най-малката добродетел, която можеш да носиш, от добрата мисъл, която може да ти дойде. Никога не се обезсърчавай. Казваш, остарял си. Ти си се заблудил, ти си се натоварил. Разтовари се, ще се подмладиш. Трябва да учите закона на разтоварването. Вие от 20 години помните кой ви е обидил, кой ви направил нещо, баща ви как се е отнесъл, брат ви как се е отнесъл. Представяте си отрицателни работи, не си представяте красиви работи. Красивите работи са редки. Откак съм дошъл в България, побеляла ми е главата от оплакванията на хората. Аз този живот го търсих и още има да ми стане бяла главата. Има един бял цвят, който е най-силният цвят в света, от бялото, ако искате черно може да го направите, бояджилък има.

Всички трябва да станем хора честни. Честността, то е високо нещо. Човек честен да бъде, да зачита хората, понеже като зачита хората, себе си зачита. Човек да зачита себе си, но и да признава своите погрешки. Да не казва: „Аз не съм човек. Щом имаш пари, човек си. Щом нямаш пари, не си човек." Това е заблуждение. Направиш една погрешка – поправи я. Дойде ти една крива мисъл – изправи я. Дойде ти едно криво чувство – поправи го. Дойде крива постъпка – поправи я. Всички можем да поправим погрешките, които съществуват.

Мнозина питат: „Какво ще бъде, когато дойде Христос?" В неговото време Христос много малко е говорил, понеже тогава светът беше материалист. Евреите са много материалистичен народ, обективни са, в тях времето е развито. Те постоянно ходили подир него да спорят с него. Хората обективни бяха. Мислеха, че на Моисея Господ е говорил, а на Исуса не е говорил. Защо, каква разлика имаше? Защо на Моисея е говорил, а на Исуса не е говорил? От 2000 години, кой е по-виден – Моисей или Христос? Христос е по-виден. Христос днес има 500 милиона последователи, християни. Макар и неправилно, но Моисей колко има евреи – около 30 милиона. Моисей за 3000 години едва 30 милиона спечели. А Христос за 2000 години 500

милиона спечели. Кое учение е по-силно? После става въпрос за идването на Христа. Ако дойде Христос втори път, цялото човечество ще бъде негово. Този Христос, който сега ще се яви, той ще изяви Божията Любов. Христос искаше да изцери хората от проказата на греха. Да покаже по кой начин хората трябва да изпълнят волята Божия. Казва: „Не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Онзи, Който Ме е пратил. Аз и Отец Ми сме едно. Аз дойдох да извърша Неговата воля."

Сега седим с идеята на Моисея – да си уредим работите. Не е лошо. По-хубава къща от тялото има ли? По-хубава врата от устата има ли? По-хубави прозорци от очите има ли? – Няма. По-хубави линии от веждите има ли? Казвате: „Линии има." То са веждите. Един човек без вежди, няма да му дам кредит. Един човек без нос, няма да му дам кредит. Един човек без ухо, няма да му дам кредит. Хубавото ухо показва слухът какъв е. Ухото както е формирано, тия клетки са живи души, които живеят, души, които възприемат гласа. Вие за ухото имате едно криво схващане, казвате: хрущял. Ни най-малко не е хрущял. Това са разумни души, които възприемат [звука] и дават тълкувание да учи човек. Ухото са умни души, които възприемат от музикалния свят и в музиката тълкуват. Ние имаме съвсем други възгледи за ухото. Като хванеш ухото, ще го хванеш деликатно. Няма да го хванеш и да кажеш: „Този глупак!"

Онова, което Бог е създал, е велико. Трябва да дойдем да осветим Божиите работи. Най-първо като погледнете, ще видите: много груби са ръцете ви, не сте работили. Казвате: „От работата огрубяват ръцете." Работата никога не огрубява ръцете. Туй, което огрубява ръцете, то е трудът, то е мъчението. Как ще огрубее ръката на един цигулар, на един пианист, на един художник? Или как ще огрубее ръката на един, който пише на книгата? Огрубява, като работим земята. Грехът е, който ни е турил да работим в земята. Ние, ако не сме съгрешили, нямаше да работим земята. Ние сме роби на земята. Всички трябва да имате хубави, меки, деликатни ръце, от които да

тече Божествената светлина като някой извор. Като пипнеш ръката, да се радваш, че си пипнал ръката на един човек, който има мощен дух, на един човек, който има душа, който има ум, който има сърце. Да ти е приятно като пипнеш ръката на такава жена, на такъв брат, на такава сестра, на такъв учител, навсякъде.

Сега на вас не ви препоръчвам да се отричате. Казвам: Блажени сте, ако приемете Бога в духа си, блажени сте, ако приемете Бога в душата си, блажени сте, ако приемете Бога в ума си, блажени сте, ако приемете Бога в сърцето си.

Има един стих в Евангелието, който още не е опитан. Христос казва: „Ако думите Ми пребъдат във вас и ако вие пребъдете в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и ще ви се изявя.“

Тайна молитва

31-ва беседа, държана от Учителя на 23.V.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

БАЩАТА ИДЕ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета само няколко стиха от 13-ата глава от Евангелието на Матея, от 24-тия стих.

„Духът Божи“

Животът трябва да се изучава, трябва да се изучават и условията, при които той се проявява. Един човек е научно настроен, или обществено, или любовно, или религиозно настроен, или музикално. Както и да е, той трябва да изучава музиката и условията, при които се проявява.

В съвременното възпитание липсват факти, теории има отлични, но не почиват на факти. За пример вземете: у човека има три направления. Туй, което наричат светско чувство, после казват за някой, че е гениален човек, талантлив човек, и после казват, че е религиозен. Ако е светски човек, главата му ще расте отзад; ако е религиозен, главата му ще расте нагоре и ако мисли човек, главата му ще расте отпред. Знаете, ако хората биха били само религиозни, какви щяха да бъдат главите им? Щяха да бъдат високи, сплеснати, нямаше да има симетрия. Защо животните ходят хоризонтално? Защото мозъкът е на задната част. В човека мозъкът е минал в предната част. Мозъкът го е заставил да се изправи на краката си. Като започнал мозъкът да минава напред, човекът, за да не падне, трябвало е да се изправи, за да може да пази равновесие. Разбира се, тия работи, за да станат ясни, трябва да има доста чертежи, да се покаже начинът как е станало.

Може да кажете, че вас не ви интересува миналото. Кое ви интересува? Кое е реалното? Казвате: „Човек трябва да бъде

религиозен, набожен.“ Но какво нещо е набожността? Набожността, това е закон на Любовта. Да обичаш някого, това е набожност. Човек, който не люби, не може да бъде набожен. Всичките хора са набожни. Някой цял ден обикаля около някой прозорец, кланя се. Той има на Земята едно божество. Като види своето божество, покланя се, трепери пред него. Божество има човекът. Онзи войник се покланя пред полковника, как няма да се покланя.

Сега хората казват: реалния живот. Кой е реалният живот? Аз считам, че има 9 реалности, няма да ви говоря за други. 9 реалности има, които са се проявили, според мене. Реалност в света е Любовта. Последствие от тази реалност имаме живота. Реалност е Мъдростта и в последствие [от] тази реалност имаме знанието. Реалност е Истината и от нея имаме последствие свободата. Ти не може да разбираш живота, ако не разбираш Любовта. Ти не може да разбираш знанието, ако не разбираш Мъдростта. Ти не може да разбираш свободата, ако не разбираш Истината. Истината е майка на свободата. Мъдростта е майка на знанието. Любовта е майка на живота. Самият живот черпи своите качества, своите сили от Любовта.

Казваме: Бог е Любов. Но Любовта е дъщеря на Духа. Любовта е родена от Духа, дъщеря е тя. Тя е първата дъщеря на Бога в света и от нея зависи благото на цялото човечество. Сега вие разбирате думата „дъщеря“. На български думата „дъщеря“ е малко материалистическа дума. Дева е тя – туй чистото, мощното. „Дева“ значи мощното, безсмъртното в света, което ражда светлината, топлината, носи всичките блага. Това е дева. Или на съвременен език казано, това са ангелите, които идат да помагат. Ние, българите, казваме: „Той е дивак“ – произлиза от „дева“. Значи индусът под „дева“ разбира нещо чисто, възвишено, ангел, който служи на Бога, а ние разбираме един дивак, който не знае как да се обхожда, подивял. Всеки, който дойде да изучава Любовта, казват: „Мръднала е дъската му, подлудял е.“

Чудни са хората. Една американка казала на мъжа си да я заведе на борсата. Тя чувала да се говори за борсата, дето най-отбрано общество отивали, най-големите банкери отивали на борсата. Тя казала, че иска да отиде там. Един ден мъжът ѝ я завежда там, както в театър насядали в ложи, а онези крякат, викат. Тя казала на мъжа си: „Ти, казва, с мен играеш ли си? Аз ти казах да ме заведеш в борсата, а не в тази лудница." Той казва: „Че това е борсата, това е избрано американско общество." Тя казва: „Не ме занимавай с такива работи, заведи ме на борсата." Борсата си има особен език. Който не разбира езика, той ще си помисли странно за тях. В борсата етикеция няма. Щом имаш пари, ти си на първо място, ако изгубиш парите си, ще те хванат едни за краката, други за главата, и ще те изхвърлят навън. Щом нямаш пари, на пътя ще идеш. Казват: „Само хора, които имат пари, могат да бъдат тука, а който няма пари, не му е позволено." Казвам: Понеже имаме този лист на живота, имаме право да викаме: „Всички, които сте дошли, сте на борсата и трябва да живеете." Що е животът? Този лист иска да спечели нещо. Прав е човекът – иска да живее. Трябва да имаме едно отлично понятие за развитието на човека.

Някой човек казва: „Аз не искам да бъда религиозен." Тогава ще ти бъде главата спитена отгоре. На какво ще приличаш? На някои животни главата е така спитена. Преди години един казва: „Просташка работа е да бъде човек религиозен. Туй е диващина, най-грубото нещо." Аз не му възразих за това, но му казвам: блажени са животните, у които липсва това чувство. Животните нямат никаква религия. Тогава те седят на по-високо място, но какво са направили животните?

Ние не разбираме строежа на света. Ние разглеждаме много повърхностно нещата. Вие искате всякога да ви се обяснят нещата, да ги разбирате. То е за обикновените хора, то е много обикновено положение. Онези, които са талантливи и гениални, една формула ще

я разбереш и тази формула ще я развиеш според законите, както се разкриват формулите.

Една сестра ни дава един пример. В една гимназия един ученик искат да го изключат от училището. И какво му е прегрешението? В тази гимназия имало болница и в тази болница имало една ученичка, която той обичал. Една вечер той отива до болницата, иска да я види. Хващат го, прегрешението му е това. Защо обикаля около болницата? Любов има. Търси тази, която обича. Има съвет и решават този ученик да го изключат. Гласуват 16 души за изключването, че ходил до болницата, а 9 души гласуват да не го изключат. Пита ме учителката как трябваше да се реши този въпрос. Ако 7 души бяха гласували за изключването и 7 – да не се изключи, какво ще стане? Ще го оставят в училището. А сега 16 гласували за изключването и тогава ще извадите 9 от 16 и ще останат 7. Седем души са против него и тогава ще го оставят на почивка. Сега какво трябва да прави ученикът? Според мене нека да иде и да каже на директора: „Ходих при болницата, защото я обичах. Ако е грях, аз ще го поправя. Дайте ми възможност аз да поправя тази погрешка – да не ходя.“ Не е откраднал човекът, някоя обидна дума не е казал. Вечерно време отишъл до болницата.

В съвременния свят мнозина мязат на този ученик, който ходил около болницата. Има много неща, които виждаме в нас, които не са унаследени, турени са отвън, не са на човешкия дух.

Казва Христос: „Кой е посял това семе? – Някой враждебен човек.“ По този закон някой път гледаме, някое дете прилича на майка си. Защо прилича на майка си? Гледам му носа. То носи носа на майка си. Гледам, окото на майката – същото. И детето върви по линията на майка си. Но гледам, брадата на майката е остра, а на детето е широка и казвам: По брада детето върви по линията на баща си. Бащата има широка брада. И казвам, че в това дете майката има две, а бащата има едно. Бащата влияе само на брадата, на физическия свят. Майката влияе върху носа, върху неговия ум и неговата

разумност. Това дете в живота ще мяза на майка си. В началото ще мяза на баща си, а в края ще мяза вече на майка си.

Всичките онези усилия, които ние правим в съвременния живот, те са само сили, които работят за създаването у нас на един отличен мозък, за създаването в нас на едно отлично сърце и за създаването у нас на една отлична душа, формата на една душа.

Мнозина питат: „Като идем в оня свят, какво ще бъде?“ Ако идеш в духовния свят и нямаш духовно тяло, не може да се родиш там. Без духовно тяло човек не може да се роди в духовния свят. Човек, най-първо, за да влезе в духовния свят, трябва да се роди по същия начин. Да идеш на Небето, трябва да имаш баща. Писанието казва: „Който е роден от Бога, ще иде в Небето, който е роден от човек, на Земята ще бъде.“ Мнозина казват: „Роден е от Бога.“ На родения от Бога пътят му е отворен за Небето, а на родения от човек пътят му е отворен за Земята. Онези, които сте родени от хората, пътят ви е отворен за Земята. Онези, които сте родени от Бога, и на Земята ще бъдете, и горе ще бъдете. Ако изучавате Писанието, за пример, как е създаден Адам? Създаден е от Земята. Бог взел пръст и направил една форма на човека, после вдъхнал в нея живот и той станал жива душа. Обаче когато се създаде вторият човек, другият човек – жената, не се взе пръст, но се взеха две ребра от дихателната система. При това, за да направи тази операция, приспива Адама, за да не усеща болка. Изважда ребрата и запълва това място. И дето някой човек иска да се жени, не че той търси жена, но търси ребрата си, и като ги намери, казва: „Туй са ребрата“, иска да ги намести.

Сега върху тия разсъждения трябва да направите изводи. Аз говоря сериозно върху работата. За мене не е въпрос как се пише една дума. Пише един човек и може да пише много красиво, но виждам какво се крие в една дума. Тази дума зависи в какъв момент я казваш. Ако царят каже една дума или онзи, който управлява държавата, каже една дума, знаете ли каква сила има тя? Като каже за едного: „Затворете го!“, затварят го. Като каже: „Пуснете го!“, пускат го.

„Обесете го!“ – обесват го. Каквото каже, става. Ние в себе си сме господари. С нашите думи правим големи пакости. Хората не познават живота и искат в света да има ред и порядък. В нас има едно голямо насилие.

Един психологичен факт е, когато човек се разгневи някой път, 5 милиона кръвни телца се избиват. Ние казваме: „Как се избиват хората!“ А ние в едно разгневяване 5 милиона малки души избиваме и след това се усещаме неразположени духом. Що е добрият живот? Ще извадиш един опит какво престъпление върши човек. Всичките мисли на човека да бъдат светли, всичките му чувства да бъдат светли и постъпките му да бъдат светли, ред и порядък да има в него.

Ние искаме светът да се оправи. Как ще се оправи светът, когато вършим престъпление в нас? Външният свят е отглас на това, което става вътре в нас. Сега вие туй не го знаете, вие мислите: малко да се поразсърди човек, няма нищо. Малко като се поразсърди, малко убити има. Много се разсърди, много са избити. Войната е или малка, или голяма.

Най-първо, човек защо трябва да се сърди? Той мисли защо? – За да израсне главата напред. Мисълта е, която е освободила човека от животинското състояние. Религиозното чувство е, което е освободило човека от робството на материалния свят. А пък онова, което му е дало постоянство да бъде устойчив в човешките идеи, то са светските чувства – да обича обществото, да обича дома си, да обича отечеството си. Тия чувства го правят устойчив. Не само да има място, дето да влиза, но и да излиза. Когато един човек влезе в къщи, в къщи ли седи? Значи, ще влезе и ще излезе. Ако се качи, ще слезе. Дето има качване, има и слизане. Сега разсъждаваме и искаме само да слезем, да се качим и да не слезем. Ще бъдеш в затвора. Влезеш в къщи – затворен си; излезеш от къщи – освободиш се. Качиш се горе – в затвора влезеш. Слизаш долу – излизаш от затвора, освобождаваш се. Следователно може да бъде свободен на физическото поле. Беднотия има на физическото поле, невежество – в

умствения свят, недоволство – в духовния свят, което освобождава човека.

Доброто по 3 начина се изявява. По 3 начина човек се освобождава в света. Бог по 3 начина освобождава хората: по закона на Любовта за живота, по закона на Мъдростта и по закона на Истината. Щом зачиташ Истината, Истината те освобождава. Щом зачиташ Мъдростта, Мъдростта те освобождава. Щом зачиташ Любовта, Любовта те освобождава. Щом не зачиташ Любовта, ти си затворен, щом не зачиташ Мъдростта, ти си затворен. Ако не зачиташ Божествените закони на тия велики добродетели, върху които цялата Вселена е построена, какво може да излезе от тебе?

Казвате: „Какво е Любовта?“ Без Любов животът в света не може да се прояви. Всичките съвременни хора боледуват, понеже животът е малко. Боледуването показва, че животът е малко. Казват: „Условията са лоши.“ Но животът е слаб, следователно в света ние се нуждаем да се отворят тия кранове, да дойде Любовта, да подействува изобилно в нас. При една слаба река воденицата спира да се движи, а пък ако се пусне водата, колелото се върти. Любовта е онзи извор, който образува живота.

Сега ние имаме такива повърхностни понятия. Ние казваме: „Да дойде Христос и да ни спаси.“ Как майката може да спаси едно дете? Една майка, за да спаси детето, трябва да му даде отличен ум, трябва да му даде отлично сърце и отлично тяло, да го научи да живее тъй, както тя живее и както баща му живее.

Сега съвременните хора питат има ли Господ, няма ли Господ. Слепият пита има ли Слънце, няма ли Слънце. За мене, когато ме питат има ли Господ или няма, казвам: За слепите Господ няма, а за които гледат, Господ има. [За] ония, които имат душа, Любов има, [за ония,] които са без душа, Любов няма. Щом някой каже: „Мене не ме интересува Любовта“, този човек е без душа. Ако каже, че и знанието не го интересува, той е без ум и тогава казва: „Нищо не ме

интересува, само малко да си похапнем." Той има едно сърце, желание има.

Какво може да излезе от яденето и пиенето? Яденето и пиенето могат да създадат най-големите нещастия. Сега бих могъл да ви докажа това, но не е хубаво да ви го доказвам. Ще ви приведа само един пример. В древността, един древен цар повикал един от своите мъдреци и го попитал кое е най-голямото благо в света, на Земята. Мъдрецът отговорил: „Най-голямото благо е човек да се освобождава от непотребното в себе си." – „Че как може да бъде?" Казва: „Ще ти покажа." Той задънил царя да не може да се освобождава.

Ами че вие искате да ядете, трябва да знаете как да се освободите от излишното. Всичко, което приемем, не може да се асимилира. Много малка част се асимилира, а голяма част остава неасимилирана. Много руда ще обработи една фабрика, а сгурията трябва да се изхвърли навън. Този процес е за ума, за сърцето, за душата, за духа. Навсякъде има излишни неща, които трябва да се изхвърлят, за да ги поправи природата. Ние от незнание създаваме ред заблуждения, които нямат никаква реалност. Не че религията е нереалност. Много малко неща са нереални. Вземете: човешкият ум е създал отличен нос за човека, Истината е създала отлични очи, Любовта създала устата, Истината и Мъдростта създали отлични уши, Правдата създала отлични ръце, Добродетелта създала отлични крака. Може да ви кажа за дробовете и за всички други удове, това се дължи на всичките добродетели, които съществуват в Битието. Те са създали нещо в човека. Нашите дробове, нашият мозък, ушите ни, се дължат на нещо разумно. Ако престанат да работят тия добродетели, изопачават се и удовете. Носът като се изопачи, човек се изопачава. Дотогава, докато носът е нормален, и здравето е нормално. Докато очите са нормални за правилната светлина, човек е здрав, но в момента като започне да не възприема светлината, както очите искат, веднага настава едно болезнено състояние.

Казвам: Човек трябва да има отлични очи, за да вижда хубавото в света. С носа си да чувствува уханието на Битието. От всички неща, от всички предмети излиза едно ухание, което е здравословно. От всеки предмет излиза ухание на Любовта, което е на степени. От един скъпоценен камък излиза хубава Любов, най-чистата Любов. От един обикновен камък много малко Любов излиза. От всичките животни, от всичките растения, от светлината, която иде отгоре, и от нея излиза Божествената Любов.

Ние не съзнаваме тия работи и тогава сме се спрели в един механичен процес и търсим нещата наготово. Четем Библията, но не става с четене. Може да четеш 10 пъти Библията, но трябва да приложиш тия принципи, които съществуват. Ако ти не приложиш Божествената Любов, нищо няма да разбереш. Ако не приложиш Божествената Мъдрост, нищо няма да знаеш. И ако не приложиш Истината, ти не можеш да бъдеш свободен. Ако приложиш Истината, ще се освободиш, ако приложиш Мъдростта, знание ще придобиеш. Ако приложиш Любовта, живота ще придобиеш. С живота ти си добре дошъл навсякъде.

Всяка година трябва да измрат 35 милиона хора, а може би за в бъдеще ще измрат повече. И на тия хора, които в сегашната война измират, кой ще им даде живот? – Любовта. Милиони майки се изискват, за да дадат живот на тия хора. Майки се изискват, бащи се изискват. Кой ще създаде бъдещото поколение? Майката, бащата ще създадат това. Майката не може да го създаде без Любовта. Майката в света без Любовта не съществува. И бащата в света без Мъдрост не съществува. Брат и сестра без Истина не съществуват. Що е брат и що е сестра? Обичаш брат си и обичаш сестра си – то е Истината. Обичаш баща си – обичаш Мъдростта. Обичаш майката – обичаш Любовта.

Казвам: Това е новата религия. Казва: „Вярваш ли ти в Бога?“ Аз питам: Вярваш ли ти в Любовта на майка си? Ти вярваш ли в Мъдростта на баща си? Казваш, баща ти е стар. Че как? Че той е

станал проводник, ти си наследил от неговите черти. И от майка си си наследил, но си отделен от тях, значи сам си Истината. Ти, синът, трябва да знаеш нещата в Истината. Синът, когато цени Любовта, цени и Мъдростта, той свободен става. Бащата, ако не знае да цени сина си, казва: „Син е той“, отрича го. Бащата трябва да признае, че синът му носи Истината. Всеки син и всяка дъщеря носят Истината.

Новите хора трябва да имат съвсем други възгледи за живота. Пита някой: „Ти вярваш ли в Бога?“ – „Вярвам в майка си.“ – „Видял ли си Бога?“ – „Видял съм Го, как не.“ – „Ами видял ли си баща си? Ти в баща си вярваш ли?“ – „Вярвам и в Мъдростта.“

Засега истинският баща в света го няма. Майката е, която се явява. В природата бащата тук-таме се явява, майката изнася всичката работа. За в бъдеще бащата трябва да дойде в света, за да се оправи. Сега имаме само свят на Любов, свят на чувства, ядене, пиене. Бащата го няма. Като дойде бащата, той ще донесе тия правила, по които синът и дъщерята ще живеят. Сега го няма бащата, затова се бият хората. Когато бащата го няма, хората си пукат главите, бият се. Децата се бият, когато бащата го няма. Майката казва: „Като дойде баща ви, ще му кажа.“

Казвам: Бащата е тръгнал и иде в света. Божественият свят е свят на Любовта. Ангелският свят е свят на Мъдростта. Човешкият свят е свят на Истината.

Казвате: човешки свят. Всички вие сте дошли на Земята, за да научите какво нещо е Истината. Оттам ще идете в ангелския свят, да научите какво нещо е Мъдростта и най-после ще се научите какво нещо е Любовта. Сега Истината трябва да учите.

Като дойде бащата, ще каже: „На кого си пукнал главата?“ Майката ще каже, че на сестра си няколко пъти синът е пукнал главата. Бащата ще попита: „Защо си ѝ пукнал главата?“ Знаеш какво ще ти каже бащата. Ако му кажеш Истината, ако кажеш: „Съгреших, няма вече да ѝ бутам главата“, той ще те целуне два пъти. Трябва да има разкаяние. Пукнал си главата, ще кажеш: „Ще я изправя.“ Онзи

ученик за Любовта отишъл при болницата, изключват го. Той трябва да каже: „Ще се изправя.“ Те не вярват в неговата Любов.

Враждебен човек дошъл без Любов и посадил лошото семе. Всичките лоши неща в света, които съществуват, са посадени от такива хора враждебници. Сега ние, хората, които съзнаваме по закона на Любовта, не трябва да идем и да ги изскубнем, но ще чакаме житото като се ожъне и ще отделим плевелите на една страна и житото на друга. Всички имате работа в себе си. Някои лоши работи ще се отделят, но някои ще трябва да ги търпите. За да се яви търпението в човека, трябва Любов. За да изправим една погрешка, трябва знание. За да се освободим от нея, трябва Истина. Любовта е, която дава подтик на човека, подтик на човешкия ум. Мъдростта дава подтик на човешкото сърце, а Истината дава подтик на човешката душа. Душата се крепи от Истината. Аз говоря в този смисъл. Детето представя Истината. Майката не иска възлюблен, тя търси Истината. Истинският възлюблен на майката е детето. То е нейният възлюблен. Бащата, щом се роди синът, трябва да изчезне някъде. Да остави своя наследник. Индусите имат един обичай: бащата щом стане на 45 години, напуща дома си и отива да се посвети. Казва: „Дадох каквото трябваше на дома“ и се оттегля. Казва им: „Работете, както вие знаете.“

На всички нас ни трябва Истина. Любов и Мъдрост доста имаме. Цялото човечество трябва да прояви Истината. Синовно отношение към Бащата трябва да имаме, като дойде. Той не е от слабите бащи. По-благ от Него няма, но и по-страшен от Него няма. Онзи син, който не иска да се подчини, ще стане на прах и пепел. Тогава ще го тури, ще го прекара 99 пъти през мелницата и пак ще направи нещо от него. Ще му каже Бащата: „Знаеш, аз те пратих тук да станеш човек. Ти ще станеш ли човек или няма?“ – „Ама аз тъй мисля.“ Никакво мислене. По Любовта ще ходиш, по Мъдростта ще ходиш и като син ще зачиташ Истината, която дава свобода.

Та казвам: Пригответе се, като дойде Баща ви, да се изповядате и да приемете целувките му. По-добро от това няма!

Тайна молитва

32-ра беседа, държана от Учителя
на 30.V.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта,
София, Изгрев.

ИСТИННО, ЧЕСТНО И СПРАВЕДЛИВО

„Отче наш“
„Духът Божи“

Ще прочета 8-ия стих от 4-тата глава от Посланието към филипяните. „Следователно, братя, което е истинно, което е честно, което е праведно, което е чисто, което е любезно, което е доброхвално, ако има някоя добродетел и ако има някоя похвала, това размишлявайте.“

Ще засегна думите „истинно“, „честно“ и „справедливо“. Един въпрос за наследствеността, за вътрешните и външните условия на живота и на човешкия характер.

Човек на Земята се ражда и всичко, което носи в себе си, от Бога му е дадено, нищо няма свое. Той казва, че има свое. Малко погрешна идея е, когато казвате това. Кое е мое? Което съм унаследил, мое ли е? Което спечелиш от даденото от Бога, то е твое. От наследствеността, която си придобил, което спечелиш, то е твое. Не са твои условията, наследствеността, която имаш в себе си, не е твоя. Доброто и злото съществуват. Ти като влизаш в доброто, ставаш добър и като работиш със злото, ставаш лош. Характер е туй, което си придобил, то определя твоето бъдеще.

Не се лакомете за чуждото знание, каквото хората имат. Някой човек иска къща – не се лакоми за тази къща. Някой има хубави дрехи – не се лакоми за дрехите му. Някой има хубава шапка – не се лакоми за шапката му. Някой има хубави обуща – не се лакоми за обущата му. Някой има богато ядене – не се лакоми за яденето му. За нищо не се лакоми, нищо не пожелавай, нека се радва той.

Аз сега не искам да ви проповядвам старо учение. Кое е старото учение? Младото дете, което не знае как да ходи, е старото учение, то

пълзи, лази по ръцете и краката. Това е старо учение, то не е нещо ново. Детето кряка и майка му е недоволна. То казва: „Ти не знаеш кой съм, откъде съм дошъл, какви жертви съм направил.“ Откъде си дошъл, не зная. „Лоши са условията, които ми са дадени.“ – На Земята не е рай. Земята не е място за деца. Земята е място за светии и за ангели, които са паднали, за изправление. Те идват за изправление. Някой дошъл на Земята като дете, но тук не е място за деца. Небето е за деца, а Земята не е. Тук е място за хора, които трябва да работят. Някой ще ми каже: „Ти знаеш ли аз кой съм?“ Зная, голям си. Всичките хора на Земята са големи хора. Някой ми казва: „Знаеш ли кой съм?“ – Ами ти знаеш ли аз кой съм? – „Аз съм голям човек.“ – Всички сме големи хора, туй не го оспорвам, но нека се проявим като големи хора. Ти като голям човек как се проявяваш? Ти си музикант – трябва да ми изсвириш нещо. Това, което свириш, то те препоръчва. Че си свършил 10 факултета, то е безпредметно. Че си учил музика, е безпредметно.

Каква е [тази] музика, която не чувам? Музика, която човешкото ухо не може да усеща, която човешката душа не може да възприема и човешкият ум – да присвоява и да използува, да чувствува, това не е музика. Музикалният свят е свят на човешкия дух, свят на човешката душа, свят на човешкия ум и свят на човешкото сърце. Музиката е най-организираният свят. Някой казва: „Музика не ми трябва.“ Щом не ти трябва музика, то е друг въпрос.

Казва: „Аз много откровения имам.“ – Какви откровения имаш? Чудни са, които казват, че имат големи откровения. По-големи откровения от Иоана нямате. Какви откровения имате? Какви са тия откровения – бели коне, черни коне, сиви коне, после ангели, които слизат от горе, хвърлят големи камъни, воденични камъни. За тия времена, воденични камъни, трябва да разбираш какво е воденичен камък. После чашата, която излязла от Земята, че отворила цялата Земя.

Навсякъде съм ходил, и в Америка всичките пророци, които говорят, откровения имат, какво са видели. Вземете Ани Безант – пише за онзи свят. Тя пише по човешки. Каквото Ани Безант пише, не е така. Мислите ли, че в театъра, като се представя, животът е такъв, както се представя в театъра? Мислите ли, че всичките артисти са такива, каквито се показват? Те са с гримирани лица. Мислите ли, че те са тъй събрани на едно място в живота – крадци, съдии и други лица и всичко туй за два часа става? Тия работи в живота стават за много време. Вие казвате: „Какви хора са?“ Това не са хора. Аз им препоръчам на съвременните актьори да имат гумени лица и наместо да се гримират, да турят гуменото лице. На тях не им стига ума, та гримират лицата си, та развалят кожата си. Да направят разни гумени лица и да ги турят отгоре.

Казва: „Знаеш ли колко пъти се моля на ден?“ – Колко пъти? – „Постоянно се моля.“ Казвам: Какво си свършил? Ако някой ми каже, че е градинар и не виждам никакво дърво на свят, нито чесън на свят, нито боб на свят, нито ягоди, нито жито, нито ечемик, казвам: какъв градинар е? Такива работи не струват. И аз да съм, не струва тази работа.

Музиканти дошли тук да учат музика. Погрешно е. Те трябва да са учили горе, че тук да проверяват. Който учи тук музика, той не може да я научи. Музиката тук, на Земята, не се учи. Трябва да я носи със себе си научена, че тук да я проверява. Като дойде тук, да я провери и като се върне в другия свят, в организирания свят, тогава е придобил нещо.

Той мисли, че като клекне на колене, това е набожност. Аз съм виждал като се молят хората, като клякат на колене, какъв ъгъл образуват с краката си и по този ъгъл познавам дали е набожен или не. Или някой се моли и си дигнал ръцете. Не само да са дигнати ръцете, но гледам как са дигнати ръцете. Говорите за набожност – тия забавления да ги оставите настрана. Всичките неща трябва да имат съдържание в себе си. Всяко нещо, което няма образа на Любовта,

всяко нещо, което няма образа на Мъдростта, всяко нещо, което няма образа на Истината, то е лъжливо, то не е от Божествения свят, това са човешки знания и заблуждения.

Дошъл някой, ще ми плаче – той иска да ме заблуди. Никаква скръб няма в сърцето. Може да е изгубил 1000 лева и започне да хленчи за 1000 лева. То е срамота да хленчи за 1000 лева. Взели му хляба от торбата и 4 реда сълзи му текат. Изпили му водата от шишето и захленчил.

Има неща, които са по-непоправими, има неща, които са поправими. То е разбиране. Тъй, както сега мислим, светът не може да се оправи по никой начин, 10 пъти ще се развали повече. Сега хората се бият в тази война. Ако хората не добият ново разбиране, ако не внесат Божествената Любов, Мъдрост и Истина в света, втората война, която ще дойде, ще бъде още по-лоша от тази. Кога са изправими нещата? Нещата са изправими само при Божествения порядък на нещата. Направиш една погрешка. Погрешка намирам, когато шишето било пълно с вода, която той взел от 100 километра и изпивам тази вода. Казва: „Кой ти даде това право?“ – „Извинете.“ – „Не може да те извиня. Какво е туй извинение? Кой ти даде право?“ Казвам: „Ще изправя тази погрешка.“ Как? – Вземам празното шише и ида на същото място, на 100 километра, и го напълня. Тъй да се извинявам, а да оставя празно шише – да ги нямаме такива извинения. В природата такива извинения няма. Ще идеш в Божествения свят, ще напълниш това шише и ще го донесеш.

Та казвам: Наследственост, ти си унаследил нещо. Що е наследствеността? – Тръгнал си по един крив път. Наследствеността е кривият път на живота. В края на този път има пропаст. Искаш да продължиш. Ако продължиш, ще паднеш, ще се убиеш, не може да минеш. Какво трябва да направиш? – Ще се върнеш назад, ще заобиколиш. Ако се върнеш, ти ще [се] изправиш. Ако речеш да оставиш за друго прераждане, като влезеш вътре, ще видиш в другото прераждане как се поправят работите. В другото прераждане, ако

паднеш в пропастта, изваждат те мъртъв – как ще поправиш живота? Ако в оня свят влезеш и пак носиш своя характер, как ще се поправиш? Има хора, които, след като заминат за оня свят, пак не си изменят характера. Мен ми разправяха за един пример, който се случил в Свищов в миналия век. На един евангелистки проповедник умира жена му, като ражда. Той се оженва за втора. Втората жена един ден влиза в тази стая, дето умряла първата, вижда я и тя [умрялата] казва на нея: „Аз ти забранявам да влизаш тук." Втората жена казва: „Аз тук вече не живея."

Ти си недоволен. Влязъл дядо ти в тебе, който от миналото е недоволен. Ти споделяш идеята на дядо си, имаш неговото недоволство. Таман те остави дядо ти, дойде баба ти, излезе баба ти, дойде прабаба ти. Излезе прадядо ти, дойде прабаба ти. Започват да се нареждат. Казваш: „Не зная какво ми стана." Имаш един дядо, който е праведен и той като дойде, него ден ти си разположен. Целия ден мислиш, че си добър, пък то е дядо ти. Той си замине, дойде баба ти, която е добре разположена. Ти пак си добре разположен. Но не си ти, това е баба ти. После дойде прабаба ти. Дойде прадядо ти. Вие сега сте в заблуждение с вашите деди и прадеди. Трябва да знаете тия работи. Казвате: „Надали са верни тия работи." Турците имат една поговорка, казват: Туй ако е истина, голяма лъжа е.

Много работи може да ви се виждат противни. Четете Стария Завет, детински работи има в Стария Завет. Старият Завет е завет на закона, никаква Любов няма в него. Тук-там се явяват проблясъци в Любовта. В характера на Авраама се явява Любов, в Якова се явява Любов. Ако тия хора се биха явили в сегашния век, и те не биха издържали в своите навици.

Сега хората са по-умни, по-благородни, понеже се изисква повече от тях. В старо време турят на една тамбура 2–3 струни, да свири. Това е смешно – на една тамбура да дадеш концерт. Едва ли мухите ще чуват, пък и техните с арфи или с китари ще свирят в оня свят. Но те вземат сегашните модерни китари. Когато пророкът е

говорил за тия китари, те не са били такива, както сегашните. Има една китара, която знаете, тя е от горния свят, отлична китара с 6 струни. Тя означава Любовта. Вашите добродетели са изопнати на тази китара. Като се свири, всяка добродетел говори, от струните излиза глас. Струните ѝ пеят и говорят. Ангелите са пели и свирили. Като свири ангелският свят, свиренето говори. Като пее, човек едновременно и пее, и говори. Цигуларят като свири, само глас произвежда. Не може да говори цигулката. Да проговори цигулката на един цигулар ще бъде чудо. Да слушаш, че цигулката, като свири, и говори, ще бъде чудо.

Сега може би ще бъде странно, много пъти сте заблуждавани. Може би имате хиляди разочарования досега. Нещата не са станали както мислите. Младата мома се облича, маже се, мисли, че някой гениален или цар, или княз ще я вземе. Като я вземе, вижда, че не е той. Сега считайте, че това, което ви говоря, че е едно разочарование. Толкоз сте понесли – и това може да го понесете. Ако не излезе както казвам? – Ами ако излезе както казвам? При всичките нещастия, които са понесли в този живот, момите не са се отказали и казват, че той все ще дойде някога. Тя казва: „Един ме излъга, но втори няма да ме излъже." Момъкът казва: „Тя ме излъга, но втори път няма да ме излъже." Причината е, че ние не познаваме онези, които ни любят. Аз съм имал много примери, идвали са млади моми при мен и ми казват: „Той е ангел." Аз го виждам, че не е ангел, но не мога да кажа, че не е ангел. Тя ми казва: „Какво мислиш?" Казвам: „Ще го опиташ. Като го опиташ, ще дойдеш да ми кажеш." След няколко години тя идва и ми казва: „Аз го мислех, че е ангел, пък той не е ангел." Рекох: „Това беше моето мнение, когато дойде, но не исках да ти го кажа. Сега моето и твоето мнение се съвпадат." Иде и той и ми казва: „Не съм ангел." И той е честен човек, казва: „Не съм ангел, направи ме ангел преди време, аз не съм. Имам добри черти, обичам, [но] по някой път не съм ангел. Каквото тя мисли, не е." Честно казва човекът.

Сега всички сте ангели, за туй нямам съмнение, само че някои сте истински ангели, а някои – лъжливи. Всички сте ангели, но две категории – истински и лъжливи ангели. Лъжливи ангели, които не вървят по пътя на Любовта – те не знаят и отричат Любовта. Казват: „Такова нещо като Любов в нашия свят го няма." Те са горделиви ангели, които казват, че в света съществува знание, а Любовта е празна работа. „Господ света го е направил със знание, а не с Любовта." Те отричат Любовта. Когато тия ангели слязат на Земята, те убеждават хората и казват: „Любовта е празна работа." И хората казват: „Ходили сме по горите, не си гледаме работата, осиромашахме, та да теглим каиша с тази Любов."

Ако човек се заблуждава, той все добива нещо в заблуждението. Светът е едно училище и ако вие го разбирате, всякога ще печелите. Най-първо турете едно желание да постигнете най-малкото нещо в света. В този свят вие много не може да постигнете. В този свят, ако добиете вяра като синапово зърно, ако добиете едно зрънце от Любовта като синапово зърно и от Истината ако добиете, то сте голям богаташ. С кила няма да добиете, но едно зрънце. Милиграм не е, едно синапово зрънце ако добиеш от вярата или от Любовта, или от Истината, то вече можеш да уредиш живота си. Сега някои искат Любов с кило.

Съвременната наука е богата със своите сравнения. Един учен човек изчислил, че да се извади един грам от първичната материя, всичките фабрики по Земята трябва да работят 3000 години, за да изкарат този грам от първичната материя.

Вие искате в 100 години да станете светия. Вие и сега сте светия. Защо искате да станете светия? Имате едно криво разбиране за светията. Имате едно криво разбиране за гения, за талантливия човек и за обикновения. Светия е онзи, който се проявява като светия, гений е онзи, който се проявява като гений. Талантлив е онзи, който се проявява като талантлив. А обикновен човек е онзи, който се проявява като обикновен. Обикновеният човек е малък. Геният е станал гений,

понеже той е постигнал желанията на обикновения човек. Понеже обикновеният човек е искал да има постиженията на гения, затуй е останал обикновен. Обикновеният човек не може да има постиженията на гения. Геният може да слиза. Да слизаш е по-възможно, отколкото да се качваш на един планински връх. Разсъждавам материално. Да се качваш е по-мъчно, отколкото да слизаш.

Бедният човек иска да стане богат. Всеки, който иска да стане богат, да има постиженията на богатството, ще намери сиромашията. Всеки, който иска да има постиженията на сиромашията, ще намери богатството. Аз бих предпочел да съм сиромах с Любов, отколкото богат с безлюбие. Аз бих предпочел да бъда сиромах със знание и Мъдрост, отколкото богат без Мъдрост. Аз бих предпочел да съм сиромах с Истина, отколкото да съм богаташ или цар без Истина. Животът е безсмислен тогава.

Хората материално вярват, че като се бият, ще дойде Истината в света. Едно време евреите мислеха, че като принесат жертвоприношение, ще им се простят греховете. Като съгреши някой, хване някое агънце, заколи го, направи жертвоприношение на Господа. Или ще заколи някоя гургулица, или някое теле, но те не разбираха закона. Що е агне? – Агне е свещеният огън. Ти да принесеш едно агне в жертва, значи да запалиш свещения огън в себе си и като запалиш свещения огън, всичко може да сготви. Човешката мисъл може да расте и да се развива само при свещения огън. Сърцето може да се развива и здрав да бъде човек само при свещения огън.

Този огън аз го различавам. Аз още като попипам ръката на един човек, зная, че след няколко дена ще го повикат за другия свят, чувствувам смъртта. Пипам ръката на някой човек и виждам, че той ще оздравее. Казвам му: „Ти ще оздравееш.“ Не от моите казвания, но ще оздравее, виждам, от невидимия свят казват: „Имаш да работиш тук.“ Някой, който е вече свършил работата, свършва се животът му и

казвам: „Твоите работи ще се оправят.“ Другиму казвам: „Твоите работи ще се забъркат.“ Вие казвате: „Ами ти каза, че на онзи работите ще се оправят, а на този каза, че ще се забъркат.“ На този казах, че ще се забъркат, пък оживя. Вие казвате: „Той ме позна.“ От вашето гледище, според вашето пророкуване е погрешно. Когато един човек пуснат от затвора, влошават ли се работите му или печели? Когато го турят в затвора, по-хубаво ли е? Който се ражда, е в затвора, а който умира, е вън от затвора. Какъв е въздухът в затвора? В тия тесни стаи целия ден ходиш смутен в ума си, туй нямаш, онова нямаш. Вечерта сънищата те безпокоят. Дойде твоята възлюблена, хука те. Дойдат децата, хукат те. Дойде слугата, роптае. Ти казваш: „Дано си поживея.“

Аз ви казвам: По тоя начин, по който вие възпитавате хората, те никога няма да се възпитат. Мислите ли един кръчмар, който пои хората с вино, с коняк, със спирт, че тия хора ще станат гении, светии? Идиоти ще станат след време. Всичко, което имат, ще изгубят и ще се влоши положението. Той ходи и угажда на кръчмаря – днес едно килце, утре едно килце, връща се пиян. Една майка казвала на сина си: „Синко, къща няма да въртиш.“ Връща се синът една вечер, напил се и казва на майка си: „Мамо, ти казваш, че къща няма да въртя, но виждаш, че сега къщата се върти.“

Оставете вашите объркани религиозни убеждения, които въртят къщата. Аз не обичам хора, които в духовния свят лъжат. Няма нещо по-гнусно от лъжата. Не допущай лъжата. Ако излъжеш, в себе си кажи: „Не е хубаво.“

Ако е за светия, по-голям светия от мене няма в света и виждам колко слабости има, не е така лесна работа. Дойде някой човек, не съм разположен. Явява се разположение в мене да му кажа: „Уморен съм.“ Гледам – Любовта седи пред мене, усмихва се, изпитва ме какво ще кажа. Казвам: „Заповядайте, влезте.“ Като погледна туй лице, казвам: „Чакай, да, ти не си разположен.“ Дойде някой и казва: „Болен съм.“ Дойде някой и казвам: Няма да ми разправяш как стомахът те боли

сутрин и вечер, няма да ми разправяш за тия работи, защото съм изучавал човешките болести. Болестта е една красива мома. Тебе не те харесват момите, затова те привличат. Туй са болестите. На момъка казвам: Няма да лъжеш момите, ще се обхождаш добре с тях и здрав ще бъдеш. Ако е мъж, казвам: Слушай, с жена си добре ще се обхождаш, няма да я биеш. Ако я биеш, с Любов ще я биеш. Ако е без Любов, лошо биеш. Ако е господар, казвам: С Любов ще плащаш. Ако е без Любов, голямо нещастие ще ти се случи. На слугата казвам: С Любов ще служиш. Ученици, учители, навсякъде този закон ще приложите. Той мисли, че се е молил и че задоволил Господа.

Какво значи Любов? Ти искаш хората само тебе да обичат. Ти си донесъл един предмет много близо до очите си. Господ не [е] създал света само един предмет да гледаш. Той [е] създал света за безброй предмети да ги оценяваш. Всичките предмети бързо ще минават. Ако ти говориш само за Любовта, за тебе, ти престъпваш Божия закон. Колко време остава светлината в очите? Една тристахилядна от секундата остава само. Ако светлината би постъпила тъй, както ние, човек ще ослепее. Мнозина казват, че светлината ослепява. Силната светлина, която остава в човешкото око, тя ослепява. Светлината, която минава и заминава, тя образува зрението и оставя благословението на човека. Ако светлината би останала целия ден, тя ще ослепи човека. Светлината трябва да дойде, да остави благословението на Любовта и да си върви, защото тя има среща при тебе на деня 300 000 пъти. Тя 300 000 пъти ще дойде и по една тристахилядна от секундата ще седи. Може да пресметнете колко правят.

В целия свят всичките предмети съставляват едно изявление на Бога. Бог иска да ни се изяви. Бог не иска да ни се изяви само в един човек, Бог не иска да ни се изяви само в едно дърво. Погрешката е, че не виждаме Бога във всичко. В старо време различните народи са обожавали различни животни. Египтяните обожаваха някои животни за божествени. Аписа те го обожаваха. Някои от тях ще направят идол

от злато и ще му се молят. Сега, туй не е разсъждение, но туй е криво разбиране. Това е онази привидно неразбраната Любов, която заробила хората в света.

Ние сме дошли тук да се учим. Столовете, на които седим, не са наши, масите не са наши – всичко е чуждо. Каквото спечелим по едно зрънце, то е наше. Като напущаме Земята, ще видя дали имаш едно зрънце от Любовта, едно зрънце от Божията Мъдрост и от Божията Истина. Като идеш, ще покажеш тия зрънца и райските врата ще се отворят и ти ще влезеш вътре. Нямаш ли тия зрънца, ще ви кажат назад да си идете.

Вие казвате вашите деди и прадеди какви са, какво са ви говорили. Вие опитали ли сте вашите деди? Виждам, половината от дедите ви са лоши, а половината са добри. Сега не считайте, че това е един блам. Ще кажете: „В какво да вярвам тогава?“ Ще вярваш в Божественото, което поддържа злото в себе си. Що е злото? – Злото не може да поддържа доброто. Що е доброто? – Това, което поддържа злото. Доброто е по-силно, затова само доброто може да се справи със злото. Що е Любовта? – Любовта поддържа безлюбието, но безлюбието не може да поддържа Любовта.

Това са определения, вие ги нямате. Любов е туй, което поддържа безлюбието. Що е Мъдрост? – Мъдрост е туй, което поддържа невежеството. Но невежеството не може да поддържа Мъдростта. Затова казвам: Любовта може да изправи безлюбието, Мъдростта може да изправи невежеството, Истината може да изправи лъжата. Защото всяка лъжа става в нейно име. Онзи, който ме излъже, носи таблата, фирмата за Истината, заради нея се лъже. Човек не може да ме излъже без Истината. Вярвам заради Истината. Вярвам, казва, в Бога. Всеки ден дойде някой и ми казва: „За Бога, не ми ли вярваш? Дай ми, помогни ми заради Бога.“ Каквото ми каже той, аз нищо не правя за него, аз зная, че аз му помагам заради Господа. Сега аз имам знание. В тези големите светии има знание. Някой ще иска да ме излъже. Всичко може да ми разправят, но да ме излъжат, не може.

Лъжа се, но да ме излъжат, не може. Аз позволявам да поддържам лъжата. Поддържам, че лъжата, която ми говорят, е Истината. Дойде някой и ме лъже. Иска ми 600 или 6000 лева назаем. Книжни пари нямам. Имам заровени пари, изваждам една турска лира (тя струва 5–6000 лева). Давам му една лира. Едно време не струваше лирата, но сега струва 5–6000 хиляди лева. Казвам му: „Ако не ходиш по Бога, тази лира ще оживее. Ако ходиш по Бога, тя ще умре." – „Как ще бъде?" – „Ще видиш." Той като излъже, загнезди се тази лира в мускула му като куршум, не може да я извади, образува се цяла проказа. Дойде и ми казва: „Не може да я извадя, беля. Не може да спя, огън образува, оживяла е вече." Казвам: Парите, като любиш Бога, умират, като живееш в безлюбие, оживяват. Те оживяват, пък ти умираш. Казвам: Кое искаш – парите да оживеят или ти да оживееш? Парите ли да умрат или ти да умреш? Аз ти казвам: Те да умрат, ти да оживееш. А ти си казал те да оживеят, пък ти да умреш. Казва ми: „Ама сега ще дадеш ли една лира?" Казвам: Ти я носиш сега и за да излезе, трябва да я примамя, да ѝ покажа друга лира, защото тя иска да се жени.

Сега вие не може да разберете тази алегория, но тя съществува в природата. Да ви приведа един пример из английския живот. Един лорд се влюбва, но тя го излъгва, за друг се оженва. В омразата си, той решава да я очисти от света. Тя като се оженва, ѝ се ражда едно момиченце. Залепил се наполеонът в него и той оживява. Тя чувствува, че той има омраза. И един ден лордът, който искал да я очисти, я среща, тя му казва: „Дъщеря ми е станала на 19 години, ти имаше любов към мене и може би аз направих погрешка, не се ожених за тебе, такива бяха условията. Аз родих една дъщеря и можеш да се ожениш за нея, за да престане тази омраза." Като му написала това писмо, смекчава се сърцето му и той се разкайва. – Като му показали един друг наполеон, престанала в него омразата. Ако не дадеш втори наполеон, не излиза. Като го ожени за друг наполеон, освобождава се.

Ти не може да се освободиш от едно зло, ако не направиш едно добро. Същият закон е. Защото доброто поддържа злото. Като се яви туй зло, чувствуваш, че злото оттам иде. Каквото каже доброто, става. Вие може сто пъти ваши думи да кажете – те не се хващат.

Та в света, ако искаме ние да оправим живота си, най-първо приемете Любовта в себе си. Тази Любов да говори за вас, не вие да говорите за Любовта. Дотогава, докато ние говорим за Любовта, по този начин, не върви работата. Когато Любовта говори за нас, тя да ни препоръчва на хората. Докато хората ме препоръчват, празна работа. Когато Любовта започне да ме препоръчва, когато Любовта говори за мен, то е друго. Всякога аз говоря на всичките жени да започне Любовта да ги препоръчва и всички мъже Любовта да ги препоръчва. И всички управници Любовта да ги препоръчва. И всички учители Любовта да ги препоръчва. Любовта всичко трябва да препоръчва.

Казвате: „Този е лош човек." Оставете тия ваши заблуждения. Ти не направи света, отгде знаеш, че е лош светът? Чудни са тия хора! Ако мислиш, че светът е лош, ти не си добър човек. Ако мислиш, че лошият човек може да стане добър, ти си добър, Бог е господар. Един ден Бог ще поправи света, може би след милиони години. Не зная кога, но Този, Който направил света, един ден ще го поправи.

Дето ще страдат хората, нищо не значи. Страданието е благословение. Ще добием знание в света. Че паднали ангелите, нищо не значи. Едно благословение са за света падналите ангели, вие не знаете каква роля играят. Вие казвате: „Лоши хора има." Лошите хора са благословение за света. Добрите хора са два пъти благословение. Безлюбието е едно благословение за света, а Любовта е два пъти благословение за света. Що е Любов? – Която носи два пъти благословение, че задоволява. Понеже спорът излиза между двама души, злото не може да ги примири, понеже се произвежда само от доброто, пък доброто не се дели. Явяват се две добрини на едно място и тогава двете добрини задоволяват. Двама души, като дадеш две добрини, ще ги примириш. С едно добро не може да ги примириш.

Сега мнозина от вас искате знание. Сега, мене са ми цитирали стихове от Писанието, как казал Христос. Христос цитира неща, които ги направи, не взе от Стария Завет. Защо вие ще говорите за Любовта, когато тази Любов я нямате? Мислите ли, че дядо ви, който е дошъл във вас, който е Любов, че вие сте Любов? – Не. Като дойде дядо ви, вие ще повикате баба ви. Щом дойде дядо ви на доброто, тогава ще повикате една баба лоша, която дядо ви обичал. Като дойде добрият дядо, ще повикате лошата баба и ще ги примирите в себе си. Като дойде добрата баба, ще повикате лошия дядо и ще ги примирите. Това са закони. Вие ще повикате добрия дядо и добрата баба – такива работи да не стават. Двама добри хора човека добър не може да го направят.

Сега не искам да ви говоря, да вярвате. Тия неща ще ги опиташ. Казвам за едно ядене. Яденето ще го опиташ. По кой начин става месенето на хляба? По кой начин става саждането на житото? По кой начин става саждането на растенията? Ще идеш да се учиш как се саждат и след колко години плод дават.

Имайте пред вид, Бог не е такъв човек както днешните, да гледа на нашите сълзи. Той казва: „Тия хора с устата си се приближават при Мене, а сърцето им е далеч.“ Така казва пророкът. Онова, което говориш, то да е залегнало дълбоко в тебе, да няма никаква лъжа, ни в областта на Любовта, ни в областта на Мъдростта, ни в областта на Истината. Защото няма по-опасно за Божествения свят от лъжата. Онези, които обичат лъжата, Бог за тях е незнаен. Той за тях е огън поясдащ. В живота се допуща по една лъжа, а в Любовта абсолютно не може. Ако се опиташ с лъжата, ще се разрушиш. Няма защо да се опитваш.

Ще кажете: „Защо е така?“ – Лъжата произтича от един недоимък. Защо беше първата жена недоволна? – Усещаше се, че като е в рая, е ограничена. Казва ѝ черният адепт: „Като ядете от плода на забранeното дърво, като Бога ще станете. Ще придобиете нещо.“

В Божествената Любов няма желание да придобиеш нещо от вън. Тя е безгранична. В тебе ще има желание ти да се проявиш, не да вземеш. В Любовта няма желание да получиш нещо. Любовта е единственото нещо, което иска да даде. Тя дава не на заем. Щом искаш да вземеш, ти не си в Любовта. Ако искаш да опиташ Любовта, ти трябва да даваш. Щом се появи желание да получиш, Любовта те напуща.

Сега гледам, мнозина навсякъде казват: „Аз го обичам и той трябва да ме обича." Аз когото обичам, никога не очаквам той да ме обича. Ще кажете: „Как?" – Аз ще го накарам да обича другиго. Като обича другиго, аз се ползувам от неговата Любов. Допуснете, че аз влизам в една къща, ще туря желанието да запаля огъня на другите. Като се запали огънят на камината, между тия и аз ще намеря малко местенце. Аз съм причината да дам кибрит да запалят огъня, но аз не изпъквам – те накладат огъня, аз седя между тях и не казвам „Аз запалих огъня." Не да мязам на дядо Станчо, някъде във Варненско. Купил той един джигер на един беден човек, дал го и върви след него. Срещат го познати и го питат: „Къде ходи, дядо Станчо?" Той казва: „Сиромах човек, купих му един джигер да си нахрани децата." На този разправя, на онзи разправя, на трети разправя и най-после бедният човек кипнал, хвърлил му джигеря и казва: „Не ти искам джигера!"

Някои религиозни хора като тръгнат, носят джигера, червата, казват: „На този направихме добро, на онзи направихме добро." Оставете се от тия работи, по тоя начин вие се отдалечавате от Бога. Това е един фалшив начин в религиозната област. Какво съм направил аз, какво ще кажа. В света само Бог проповядва. Той направил света, Той дал въздуха, водата, светлината. Той проповядва.

Според мене, ако вие [не обичате] Онзи, Който ви е дал всичко, как ще обичате мене? Ще дойде някой да ми казва, че ме обича. Ти ако не обичаш Бога, мене не може да обичаш. Изхождам от правилото: ако аз обичам Бога, може да обичам всекиго; ако не

обичам Бога, не може да обичам всекиго. Само при Любовта към Бога може да обичам всички, понеже Той всички обича. Аз създавам една Любов, един обичам, друг, втори, трети. Няма какво да разправям. За да обичам, трябва да направя нещо. Любовта дава.

Вземете един съвременен музикант: като дойде, свири едно парче, второ, трето. Той като изсвири две–три парчета, става познанство. Дойде друг, свири „Цвете мило, цвете красно“, с разни модулации по гамите. Казвам му: Изсвири нещо друго, не „Цвете мило, цвете красно“.

Хората мене ме застариха със своята Любов. Любов, която застарява хората, не вярвам в нея. Някой казва: „Поумнях.“ Не искам такъв умен човек да стана, да изгубя Любовта. Готов съм да се откажа от глупостта на света. Да се науча, че някой ме е лъгал – какво знание е това? Да зная, че някой разправял теории, които били лъжливи – какво ме интересува? Какво ме интересува мене, че някой не свири хубаво? Мене ме интересува който свири хубаво, който говори хубаво. Мене ме интересува хубавият извор. Калните извори защо ми са? Те не са хубави. Трябва да знаем. Казва: „Аз ги познавам.“ – Как? „Лъже ме.“ – Аз пък не зная кой ме лъже. – „Как не знаеш, умен човек си.“ Всеки мисли, че не лъже. Като ме излъже, зная, че той страда и тогава ми става наполовин мъчно. Аз се намирам наполовината виновен, че станах причина той да каже лъжата. Като каже лъжата, той носи половината и аз половината.

Щом знаете погрешките на хората, половината вие ще носите. Щом познавате доброто, половината вие ще носите. Затова познавайте кои хора ви обичат, за да имате половината от тяхната Любов, половината от придобивката на самата Любов. Щом познавате кои хора са лоши, ще им плащате борчовете. В невидимия свят ще те питат: „Ти видя ли го колко открадна?“ – „10 000 лева.“ – „Скоро 5000 лева тук!“ Като си го видял, не може да лъжеш. Ако кажеш, че не си го видял, двойна глоба ще платиш. Щом си го видял, че е откраднал, ти ще платиш половината.

Стават тия примери да ви обясня. Дойде един, че ми казва: „Дай ми 10 000 лева и след две седмици ще ги върна.“ След две седмици казва: „Едва 5000 лева може да ти дам“ и онзи даде петте хиляди лева. Той няма какво да роптае, но да благодари, че е дал петте хиляди. Да благодари, че е научил нещо хубаво, една опитност има. Този човек е честен, казва: „5000 лева имам, повече не мога да платя.“ Сега може да обясня. Той можеше да му каже така: „В едно минало прераждане аз на тебе 5000 лева ти ги дадох, пък ти не ги плати. Сега ти направих същото.“

Този човек, на когото правиш добро, той ти е направил добро. Този човек, на когото не правиш добро, той не ти е направил добро. Зло за зло, добро за добро. Сега някои хора казват: „Все зло имаме“. И ти си направил пакост. Не може да правиш добро и да ти правят зло. Това е невъзможно, немислимо е в сегашното положение, в което се намираме, понеже сме пратени на Земята на изпитание. Аз ако искам, може да избягам. Още като иде да ми иска пари, ще стана невидим. Казвам: „Няма ме.“ Какво ще ме лъже той, аз зная, че той ще ме лъже. Имам и други начини на лекуване – аз зная, че след година той ще дойде да ме лъже. Аз подобря неговото положение и той се отказва да ме лъже. Аз като подобря положението му, няма да ме лъже.

Обичайте хората заради Бога и няма да правите погрешка. Аз говоря от Божествено гледище. Ако говоря по човешки, туй, което правите, е право, не че е лошо, но то е по човешко разбиране.

Казвам: Трябва да имаме Божествено разбиране, като мярка, за да знаем на Земята как да постъпваме. Защото не се позволява в едно и също време да направиш две злини. Като направиш едно зло, втори път ще направиш едно добро. Не може да имате две нощи една след друга. Една нощ и един ден. Един ден и една нощ. Земята се върти – това е закон. „Той само зло прави“, казвате. Един лош човек не може в едно и също време да направи две злини. Убие те веднъж, два пъти не може да те убие. Може ли да те убие два пъти? Може да те мушне два

пъти, но веднъж може да те убие. Зло е като те лиши от живота, то е едно престъпление. Два пъти може ли да те обере някой? Имаш един милион, задигне го. Два милиона не може да обере. Казвам: Не трябва да се лъжем. Открадна ми 1000 лева, нямах повече. Нямаше какво да вземе повече. И да иска, не може да вземе. Ако е взел 2000 лева, той е обрал другиго с 1000 лева.

„Онова, което е истинно, честно и справедливо". Няма по-хубаво нещо в света, човек да служи на Бога с онзи отворен дух, да разполага с всичкия капитал, който Бог му е дал. Ние сме големи хора, с големи заложби и богатства. Сега може да ви цитирам много примери, но моите примери не може да станат с вас. Вашите примери не са мои. Някои ми казват: „Как ги измисли?" Нищо не измислям, аз говоря за това, което е. Можем да турим разни форми, но реалността е една. Турям вода в едно шише с хубава форма, турям вода в друго шише, но водата е една и съща. Не може да я изменя.

Цената на човека се повдига от три неща. За да станете ценни в света, три неща са потребни. Христос казва: „Прослави ме със славата, която е в Тебе, която е от създание мира." Що е човешката слава? – Тя изчезва. Любовта е, която подига човешката слава, Мъдростта е, която подига човешката слава, Истината е, която подига човешката слава. Ти искаш да бъдеш религиозен човек – ти не може да бъдеш религиозен без Любов, ти не може да бъдеш религиозен без Мъдрост, ти не може да бъдеш религиозен без Истина. Ти искаш да бъдеш богат човек – ти не може да бъдеш богат човек без Любов, без Мъдрост и без Истина. Искаш да бъдеш баща, искаш да бъдеш майка, искаш да бъдеш син – каквото и да е, ако нямаш тия неща, ти се лишаваш от реалността. Божественото може да се приложи навсякъде с успех. Може да се направи опит – няма никаква погрешка. В този свят на тия добродетели; щом влезем в живота, има изключения.

Казвам: Всички, които ме лъжете, опитайте. Не търсете големи работи. Малкото синапово семе, малката добродетел в света е важна. За мен малките неща са ценни. Малките добродетели са ценни и са

останали паметни. Един ден ходя с грозни обуща и обущата ми са се развързали. Едно момиченце клекна и ми каза: „Господине, развързали ви са обущата“ и ми ги завърза. Не ме остави аз да ги завържа. Тя седна и внимателно свърза обувките ми. Това нещо не съм го забравил. Много неща ми са правени – и на угощение са ме канили, много неща съм забравил, много любезни думи са ми казани, но туй дете, което свърза обущата ми, го помня. Като ги свърза, ме погледна и аз му се усмихнах. Казва: На един светия може да се развържат обущата, може да се загубят. Като идеш в Божествения свят, ще си изуеш обущата. В света да си изуеш обущата е опасно. В Божествения свят с боси крака е благословение, но в човешкия свят без обуща е опасно. Туй дете казва: „Има опасност да си изгубиш обущата.“ Виждам добрата страна в туй. Туй момиченце още седи в ума ми.

Блажени сте вие по някой път, ако завържете връзката на една обувка на тия светии, които ходят на Земята, на захласнати светии. По същия закон и Бог помни малките работи, които никой не ги [е] видял. Онова малкото, което направим, то остава в света, най-малкото добро, то остава в света. И най-малката Любов, която посаждаш, и тя остава в света, и най-малката Истина и тя остава в света. Голямата Истина, тя не е заради нас на Земята. Заради нас са малките работи, трябва да ги знаем. Казвате: голяма Любов. Но тя е за Божествения свят. Бог обръща внимание на малката Любов, която пламти, на онзи свещен огън, на малкия пламък в ума ти, в сърцето ти, в душата ти.

Казвам: Дръжте тия малките добродетели във вашите сърца, във вашите души и ще имате Божието благословение.

Поддържали сте човешката Любов, поддържайте я и сега. Но запалете сега свещения огън на Божествената Любов, направете една връзка между човешката Любов и Божествената!

Тайна молитва

33-та беседа, държана от Учителя на 6.VI.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ДА СЕ РОДИТЕ ИЗНОВО

„Отче наш“

Ще прочета само един стих, който сте чели много пъти: „Недейте се чуди, че ви рекох, че трябва да се родите изново.“ Трета глава от Иоана, 7-ия стих.

Искам да ви говоря за един метод, който не е достъпен за природата. Езикът, който природата употребява, е непонятен за нас. Всичките човешки езици са много непонятни. За пример, ти говориш за добро, но то е нещо непонятно. Ти говориш за здраве, но то е непонятно. Като кажеш „сладко“, ти не усещаш сладкото. В природата, като кажеш „сладко“, сладко е, като кажеш „горчиво“, горчиво е. Каквото кажеш, то е. На човешките езици говориш нещо, пък то не е така.

Сега ще се опитам да ви говоря както е. За Любовта се говори, но не е Любов. Природата не казва „Любов“, но казва „давам“, „вземам“. Как ще дам? Щом трябва да даде, тя има везни. Щом ти даде, тя казва: „Много взема.“ Щом от тебе вземат, ти казваш: „Ограха ме.“ Тя си има везни, ще те премери. Ако си олекнал, обрали са те. Ако ти кажеш, че са те обрали, пък като те премери, ти нищо не си изгубил, тя вижда, че не са ти взели нищо. Това не е на езика на природата. На езика на природата каквото кажеш, така е. Ти кажеш, че са те обрали, пък ти тежиш повече, отколкото трябва. Трябва да се освободите от излишното в живота. Излишно природата не търпи и недоимък не търпи. Там, дето има недоимък, винаги се притичва да допълни този недоимък, а дето има излишно, взема го. Недоимъкът ражда страдание и излишъкът ражда по-голямо страдание. Много хора има, които умират от глад, но повече умират от преядане. Някой път

умират от глад. Природата даде глад – измират, няма какво да ядат. Трева няма да пасат.

Ние, съвременните хора, страдаме от недоимък на светлината. Ние, съвременните хора, страдаме от недоимък на топлината. Ние, съвременните хора, страдаме от недоимък на сила. Има сила външна, механична, има сила вътрешна, органична.

Под думата „раждане“ подразбираме човек, комуто се дават възможности да влезе и да изучава света по който и да е начин. Някой, който е по плът роден, плътски ще изучава света. Не е лошо да си роден по плът, не е лошо да си роден по Дух. Най-първо трябва да се родиш по плът, после – по Дух и да изучаваш света от две становища. Плътският живот е добър. „Плът“ значи по-гъста материя. „Духовно“ значи материя, която се движи, пълна с енергия.

Ние мислим, че като станем възрастни, сме по-умни, а като деца не сме били. Относително това е така. Детето схваща нещата много по-добре, отколкото стария, само че не може да ги прояви. В детето има желание да направи добро, да направи зло, но понеже усеща своята слабост, отказва се. Старият се усеща по-силен и затуй го прави. В детството нямаш възможност да го направиш. Ти си от слабите хора. Старите хора са силни хора. Като дойде до него, казва: „Ти знаеш ли аз каква опитност имам в живота? Вече 85 години живея на Земята. Земята 85 пъти е обиколила около Слънцето. Знаеш ли колко пъти съм обикалял, какви разходки съм правил?“ Сега може да умножите и да намерите колко е пътят на Земята за 85 години. Понеже 150 милиона километра е далеч от Слънцето Земята, 3 пъти като го умножите, ще измерите. Онези, които са учили геометрия: колко пъти диаметърът влиза в окръжността и колко пъти радиусът влиза в окръжността? Тия работи сте ги учили. Много лесна работа е.

Процеса на раждането във възходяща степен поддържайте. От сутрин до обед ти се раждаш, то е младини. От обед до вечер то е старини. От вечер до среднощ ти си в ада. Вечер като среднощ, мълчи се. От среднощ до сутринта излизаш из ада. Тъй щото сутринта

влизаме в рая и излизаме от ада, а вечер влизаме в ада. Среднощ излизаме от ада. Не мислете за ада. Адът е място за изправление. То е едно опитно училище. Кой каквато погрешка има, трябва да си я изправи. Трябва да излезеш из тялото, понеже тия работници трябва да почистят тялото, има доста нечистотии. Като излезеш отвън, понеже си господар, работниците ще почистят тялото. Като го почистят, ще кажат: „Заповядайте, господарю, всичко е почистено."

Вечерно време като не може да спите, правите голяма пакост, понеже къщата остава непочистена. Вие всички вечерно време искате да работите. Откажете се. Оставете тази работа за слугите, те да почистят тялото. Някой се извинява и казва, че цяла нощ се молил. Някой се извинява, че е мислил цяла нощ как да изобрети нещо: някоя пушка, някой топ. Хубави неща са тези, всичките неща в света са хубави. Оръжието е хубаво за войника. Перото е добро за поета. Ябълките са хубави за децата. Дрехите са хубави за момите. Калпаците са хубави за момците. Ръкавиците са хубави за дамите. Пианата са хубави за пианистите. Цигулките са хубави за цигуларите. Казваше ми един българин, който е бил в Америка и носел една цигулка в кутия. Питат го: „Годен ли си?" Казва: „Годен съм, годеницата е с мене." Той изважда цигулката и казва: „Моята годеница малко да посвири."

Българинът е доста духовит. После, българинът е много щедър. После, разправяше ми един българин, който се намерил в небрано лозе. Казва: „Имах един познат, стар евангелски проповедник, покани ме на гости. Аз като българин поканих още двама. Той ми каза: „Вие, българите, може би имате този обичай, но ти трябваше да ме предупредиш да приготвя и за другите. Затова сега ще те накажа и от твоето ядене ще взема и ще дам на приятелите ти." Та този българин ми казва: „Не си доядох тогава." Българите са много щедри на чуждото. Когато българинът е свободен, не дава нищо.

В турско време ми разправяха друг един анекдот. Един българин казва на друг: „А бре, Иване, ижурджият (вероятно думата не е

записана правилно) дошъл.“ – „Не давам нищо на този изедник.“ „А бе, Иване...“ – започнал да бие, смазал Драгана. Тогава Иван казва: „Оттук-оттам ще дадем, ще намерим.“ Сега, по какво се отличават българите в турско време? Като дойде някой турски юзбашия (юзбашия значи началник на 100 души, бинбашия – началник на 1000 души, майор), като дойде юзбашията, изскочи българинът, вземе коня му хубаво охранен и Иван започва да разхожда коня. След като го разходи, ще го нахрани и няма Иван да се качи на коня. Ще докара после Иван коня и ще се качи юзбашията и ще си замине. Ако само разхождаш коня на юзбашията, ти си Иван. Ако се качиш на коня, ти си юзбашия. Иван трябва да знае хубаво да разведе коня, понеже този кон го кара силно, може да се повреди. Иван ще потупа коня, ще поразположи коня, да си похапне, да пийне вода хубаво. Трябва да знае, да не направи някаква погрешка, понеже има отговорност.

Сега аз правя сравнение. Ако ти имаш една идея, която развождаш като Ивана, какво ще научиш? Трябва да се качиш на своята идея отгоре, че като юзбашията да те понесе. Ако само развождаш идеята като Ивана, трябва да знаеш, че твоята идея е кон.

Ние, съвременните хора, не обръщаме внимание. Аз съм правил научни наблюдения, обръщам внимание на най-малките работи. Някой път вкъщи правя научни изследвания. Някой път майката дава хляб на детето, наблюдавам го как яде. Гледам как си отваря устата, гледам каква е стойката му. Някои деца, гледам, големи хапки вземат, бързо ядат. Гълтат, никак не е хармонично. Някои гълтат много хубаво. Гледам, някои деца много бързо ядат. Още като му дадат хляб, веднага почне да яде. А някои, като им дадат хляба, погледнат го, огледат го хубаво и тогава започне да яде. Казвам: Туй дете ще стане човек. Онова дете, което започва бързо да яде, аз си правя заключение за него. Ти ядеш и мислиш, че този хляб, туй парченце, съдържа онази сила. Ако ти, като вземеш тази хапчица с трите си пръста и не повярваш в силата, която се крие в тази хапка, никаква сила не може да възприемеш. Силата на тази хапка ще стигне в най-съкровената

станция на твоя ум, тя ще стигне в най-съкровената станция на твоето сърце и тя ще стигне в най-съкровената станция на твоята душа.

Защо да се не научим ние да благодарим в живота за най-малките неща, които природата ни е дала? Сега ний се тревожим за неща, които не са наша работа. Тревожим се как ще свършим нашия живот. По-добре е да не знаем кога ще свършим. И да знаеш, и да не знаеш, ще остарееш. Старият да се грижи за старостта. Младият да се грижи за младостта. Ти използуваш младия, използуваш и стария. Младият е слуга на тебе, старият е слуга на тебе. Ти си голям човек. Ти говориш за Божествено Начало. Божественото Начало използува стария. Изгревът, това е раждане. Залезът, това е умиране. Среднощ ти си в ада. След един час излизаш из ада навън. Радвай се, че излизаш, когато се ражда Слънцето. Радвай се, когато влизаш в ада, понеже ще ти се поправят някои погрешки и неестествените желания в хората.

Страданията в човека растат и се развиват както плодните дървета, само че страданието ражда горчиви плодове, а радостта ражда сладки плодове. Едно страдание ти ще присадиш с една радост. Ще се научите да присаждате. Лимоните ще може да присадиш, ябълка може да присадиш, череша може да присадиш.

Казвате: Господ ще промисли. Господ е промислил отдавна, но ние трябва да промислим сега. Какво ще каже Господ? Той отдавна е казал. Аз вярвам в това, което Господ е говорил в миналото, аз вярвам в това, което Господ говори сега, аз вярвам в това, което Господ ще говори за бъдеще. За мене Господ е говорил в миналото, говори сега на нас, ще говори и в бъдеще на хората. Бог говори всякога. За Бога и настоящето, и миналото, и бъдещето е едно. За нас, хората на Земята, има три времена: минало, настояще и бъдеще.

Та казвам: Слушайте Този, Който ни говори. Или казвам: Слушайте това, което Любовта ви говори. Да ви кажа по-ясно: Слушайте това, което ябълката говори. Слушайте я. Като вземеш крушата и я хапнеш, и тя ти говори. Като я стиснеш, тя започне да

говори. Казва: „Ти знаеш ли защо искаш да вляза в тебе, знаеш ли какво може да стане?“ Трябва да слушаш. Тя казва: „Моля, бъдете тъй добри, каквото ми кажеш, ще го направя.“ Пиеш вода и водата пита: „Ти знаеш ли защо ме пиеш?“ Българинът често вечерно време пие вода, без да слуша водата какво му казва. Често българите имат обичай, станат среднощ и изпие едно–две кепчета вода. Казва: „Не зная какво ми стана, урочасах.“ Той изпил едно–две кила вода (малко преувеличено е това).

Някои от вас се възхищавате от някои цветове. Нямате еднаква Любов към всичките цветове. Ще обичате червения цвят, портокаления, жълтия, зеления, синия, ясносиния, тъмносиния, виолетовия, еднакво ще ги почитате. Вашето здраве зависи от тия 7 лъчи. Ако сте пристрастни и обичате само един цвят, нарушавате хармонията. Заедно съединени, тия цветове образуват светлината. Цветовете са кредитори. Цветовете се кредитират един друг. Червеният цвят кредитира портокаловия. Портокаловият кредитира жълтия, жълтият кредитира зеления. Зеленият кредитира ясносиния. Ясносиният кредитира тъмносиния. [Тъмносиният] кредитира виолетовия.

Цяла наука има, в която трябва да изучаваме светлината, както музиката се изучава. Човек, който няма ясна представа за червения цвят, никога не може да вземе правилно „до“. Онзи, който има ясна представа за червения цвят, веднага взема много вярно тона. Аз съм правил опити и виждам, че между червения цвят и основния тон на живота има отношение. Защото основният цвят е червеният, аленият. Има един червен цвят като огън. Червения цвят като гледаш, ще оздравееш. Ако гледаш пламък, като накладеш огън, гледаш в огъня, болестта изчезва. Много хора има в света, които носят червен цвят. Но като погледнете, вие си създавате неприятности.

Някой мъж търси някоя жена червеничка. Човек има нужда от този цвят. Човек търси лек. Като погледне, какво? Той взема от нея. Казва: „Като видях тази жена, стана ми леко“, а другите казват: „А-а,

леко ти стана като я видя!“ Неразбиране на закона. Че жената да се зарадва, че тази другата жена помогнала на мъжа ѝ, да ѝ каже: „Много се радвам, много Ви благодаря, че ти като дойде в дома, мъжът ми беше болен и като те видя, оздравя. Ти донесе Божественото благословение вкъщи.“ Сега вие гоните Божественото. Като дойде тази жена, ти мислиш да я няма, да си върви. От него ден мъжът крее. Жената казва: „Отде дойде тази жидия?“

Вие искате сега да ви се говори. Вие пъдите Божието благословение. Някое младо момиче с живот Бог ви прати. В туй момиче дошъл един ангел от Небето, светлина разпръсква, а ти няма да се зарадваш, че е дошъл ангел в къщата ти, а мислиш да си върви. Ти казваш: „Той откакто дойде, лошо намерение има.“ Аз познавам. Аз на мнозина съм казвал: „Тази сестра носи едно благословение, в онази младата сестра Христос беше дошъл.“ – „Не казвай!“ Казва: „Млади ли избира?“ Той все млади избира. Старите са дебелоглави, не увира главата на стария, той е горделив, свършил университет, казва: „Какво зная аз...“

Не гледайте, че много знаете. Аз от вас зная повече, но аз още съм едно малко дете на Земята, уча се на Земята какво има да бъде. Христос казва: смирение. Вие казвате: „Аз помня много.“ Какво помните? Миналата година на днешния ден какво беше времето? Забравили сте го. След една година какво ще бъде не го знаете. Ние мислим, че много знаем. Какво се е случило преди една година не го знаем и какво днес се случва не знаем, а минаваме за много учени хора.

Аз виждам в човешкия порядък много преувеличени неща. Да кажем, имаш 1000 лева. Знаете ли колко са 1000 лева? Сегашната цена колко е? То са 1000 стотинки. Всеки един лев е равен на стотинка, златна стотинка. Понеже в 10 лева има по 100, 1000 лева са равни на 10 лева. Казвате: „Дадох му 1000 лева“, а в моя ум е, че ти си му дал 10 лева.

Казвате: „Аз му направих една голяма добрина.“ Според мене най-големите добрини са най-малките и най-малките добрини са най-големите. Аз никога не се спирам върху един процес, който е голям. Големите работи са само за Бога. Ти завържеш приятелство с един човек, не познаваш неговия характер и искаш този човек, каквото поискаш, да направи за тебе. Отгде накъде? Остави на неговата свобода, не ти да го заставиш. Тогава не е приятел. По закон може да бъдеш полковник, ще му заповядваш: „Това ще направиш, онова ще направиш.“ Това не е приятелство, това е подчинение. Когато на него заповядвам, то не е по свобода.

Казва: „Знаеш какво ме сполетя.“ В Писанието апостол Павел казва: „Горко ми, ако не проповядвам.“ Но то е еврейщината в апостол Павел. В дадения случай аз изхождам от тревогата. Понеже Бог е направил всичко заради мене, на това основание и аз мога да направя всичко заради Господа. Този, Който е направил всичко заради мене, заради Него и аз съм готов всичко да направя. Този, който не е направил нищо заради мене, и аз не съм готов да направя нещо заради него. Ще бъде срамота един човек за мене да направи всичко, кредитирал ме е, като дойде в дома ми, аз да не мога да направя нищо заради него. Един обед не може ли да му дам? Какво ще ми коства да се отнеса хубаво с него?

Сега, всички ние сме хора. Слугата мисли как да угоди на господаря си, свещеникът мисли как да угоди на пасомите си, те мислят как да угодят на свещеника, всички угаждат едни на други. Много малко хора ще срещнете, които искат в съзнанието си да угодят на Този, Който е направил всичко на Земята заради него, дал му [е] всичките условия, и да Му благодари.

Той седи и мисли дали има Господ или не. „Къде ли е, досега не съм Го виждал.“ Добре, денем виждам, но вечерно време, когато е тъмно като в рог, твоят приятел ти говори и ти чуваш гласа му само, не го виждаш. Като не го виждаш, не е ли реален? Реален е.

В реалността има един закон, той е следният. Всеки един от вас може да направи опит. Вие казвате, че вярвате в Бога, но то нищо не значи, това са празни думи според мене. В даден момент ти си извън времето. Щом насочиш мисълта си към Бога, в дадения случай извън времето си – ще настане една промяна в тебе. Ако ти имаш най-лошото разположение, имаш най-лошата болест, проказа може да имаш, ако с вяра насочиш ума си към Бога, веднага тази проказа ще изчезне. Има една проказа, която ще изчезне и ще се появи светлина. Усъмниш се – веднага проказата се връща отново. Повярваш – пак проказата изчезне. Усъмниш се – пак дойде. Усъмниш се в богатството – то изчезне. Повярваш в сиромашията – богатството иде. Повярваш в богатството – сиромашията иде. Такъв е законът. Като повярваш в богатството, трябва да знаеш, че сиромашията ще дойде. Като повярваш в сиромашията, богатството ще дойде. Те си помагат. Сиромашията помага на богатството и богатството помага на сиромашията. Болестта помага на здравето и здравето помага на болестта.

При болните хора има същества. Като се разболеете, тази болест се дължи на някои разумни същества, които, като дойдат при вас, за да ги разберете, ще ви направят болни. Вие ще се концентрирате в себе си и каквото ви кажат, ще го разберете. Ако останете силни, вие нищо няма да разберете от техния език.

Има един закон. Като се връщаше Яков, понеже беше доста умен, вечерта дойде едно същество при него и той каза, че цялата нощ се е борил с него. Той му казва: „Ти излъга брата си за [паница] леща и открадна благословението“, показа му и другите негови погрешки. После ходи при Лавана и там му показа каква погрешка е направил. И му каза: „Вие сега като се връщахте, откраднахте боговете на Лавана и носите чужди богове. Носите не истинските богове, а боговете на старото.“ Яков се оправдаваше, искаше да си замине и цялата нощ двамата се разговаряха. Яков му казва: „Няма да те пусна, докато не

ме благословиш." За да го благослови, пипна го на хълбока и той окуця. Пусна го тогава. Как ще се бориш?

Аз виждам, тази борба става всякога между един момък и една мома. Той като хване младата мома, не я пуща. Тя му говори, че той трябва да бъде благодарен, той казва: „Не искам да те пусна, ще ми дадеш нещо." Младите моми са много силни. Всяка млада мома има по един ангел. Всичките момци са показали какво могат да направят. Като запали сърцето, цялата къща гори, ще се въртиш на колело, не може да спиш. Не само младата мома, но и младите момци тъй.

Казвам: В света уважавайте младите моми и младите момци, защото от уважението на младата мома и на младия момък ще имаме уважението на стария дядо и на старата баба. Не уважавате младата мома – и старата баба няма да бъде уважавана. Не уважавате младия момък – и старият дядо няма да бъде уважаван. Вие казвате: „Зелени са те." Всичките млади са изпратени от Бога, те носят нещо много хубаво в себе си. Всичките тия стари дядовци и баби, понеже се приготовляват при Бога да идат, да занесат своето богатство и пак да дойдат. Трябва да се научат старите да уважават младите и младите да уважават старите. Туй уважение трябва да произтича от едно вътрешно съзнание на човека. Във всеки един добър човек ти си, който живееш вътре в него. И той живее вътре в тебе.

Сега скоро имаше един наш брат, който ми казва: „Исках да управлявам със сила, но виждам, че не работи силата." Един човек ако започне да гради сам една къща, казва: „Аз сам да я направя", за колко години може да направи къщата сам? Нека да е на етаж и половина – за колко време ще я направиш? Сам да носиш камъните, калта, варта. Сам да изнесеш всичко нагоре, колко време ще ти вземе?

Нещата в света стават бързо, когато се коопериране колективно 10, 20, 100, 1000, милиони хора, един народ – и работата върви. В живота, когато се кооперират хората, работата върви. И в Небето, и в невидимия свят се кооперират, и ангелите се кооперират, и светлите духове – и работите вървят.

Казвате: „Аз сам ще си свърша работата.“ Ти сам ще си свършиш работата толкова, колкото я свършил онзи българин, който казал на жена си: „Аз утре ще стана, ще впрегна и с талигата ще ида на лозето да го подрежа.“ Жената казва: „Кажи, Иване: ако е рекъл Господ.“ – „Рекълне рекъл, ще ида да го подрежа. Каква работа има Господ да се меши?“ Тя казва: „Кажи, Иване: ако е рекъл Господ.“ – „Аз ти казвам: не искам да питам ни Господа, ни никого!“ Става на сутринта, впряга воловете, качва се на каруцата и тръгва. Срещат го турците, хващат го и го накарват да им работи ангария. И целия ден го развождали насам-натам. До късно вечерта. Идва Иван вечерта и хлопа на вратата на жена си и казва: „Жено, отвори ми, ако е рекъл Господ.“

Ако ти си на бойното поле и copy ония бомби, които падат от аероплана, големи бомби се пукат около тебе, като се върнеш, какво ще разправяш? Ще кажеш: „Да пази Господ.“ Чудиш се как си останал жив при този пукот. Благодариш в душата си, че при най-големите опасности има Един в живота, Който пази. Казва: „Тисящи ще падат от страната ти и десет тисящи отдясно ти.“

Сега аз говоря на ваш език, не да проповядвате на другите, няма нужда. Аз нищо не печеля, като ви разправям една Истина. Казва: „Да го убедиш.“ Аз не искам да го убедя. Аз искам да бъдете честни на вашите обещания, които сте дали, когато сте слезли на Земята. Да изпълните тия обещания и честни да бъдете. Не сега на мене да обещавате, то е безпредметно. Като изпълните обещанията, които сте дали, и другите неща може да направите. Сега искам да изпълните вашите обещания. Какво [е] обещала младата мома? – Да не съблазнява никога младите момци. Какво е обещал младият момък? – Да не съблазнява никога младите моми. Какво значи съблазън? – Да ги не осъжда, да не им взема, да им отвори пътя, да им съдействува. Младата мома иска да следва наука, иска да рисува, иска да пее – всичко това нека го прави. Тя да не го съблазнява, да не му казва: „Остави се от тия глупави работи, да идем да вечеряме, да попушим цигари, малко модно, да пием малко коняк, сладко вино.“ Това е

съблазън. Тогава младата мома ще тури шапката си накриво, младият момък ще тури шапката си накриво. Тия, кривите шапки объркаха света и на момците, и на момите.

Ние не се нуждаем от изкривяване, но се нуждаем от ежеминутно обновяване на човешкия ум, ежеминутно обновяване на човешкото сърце, ежеминутно обновяване и на човешкия дух, ежеминутно обновяване. Това е Божествен процес. Като престане този процес, ние остаряваме. Писанието казва: „Ще изпратя Духа Си и ще ви дам живот." Като отнеме Духа, остаряваш. Като оттегли този Дух, умираш. Ще започнеш да се молиш: „Господи, изпрати Духа Си" и пак да се родиш.

Казвам: Човек трябва да държи свещено Името на Бога в ума си, да държи свещено Името на Бога в сърцето си, да държи свещено Името на Бога в душата си, да държи свещено Името на Бога в духа си. Туй ще го турите в себе си, то е човекът. Що е човекът? – Който може да държи Името Божие свещено в духа си, който може да държи Името Божие свещено в душата си, който може да държи свещено Името Божие в ума си, който може да държи Името Божие свещено в сърцето си, и най-после: който удържи Името Божие в тялото си.

Някой казва: „Защо ми са упражненията?" Религията е да се упражняваш. Кажи ѝ: „Господи, покланям се пред Твоята сила", дигаш ръцете си и казваш: „Приемам Твоето благословение." Дигаме ръката си – защо? „Ще работя с ръцете си, които си ми дал." Всяко движение да се осмисли. Защо ще седим, защо ще ставаме?

Дванайсет души английски офицери седят в Индия на едно угощение. Иде при тях един факир. Англичаните както обичат духовитостта, те му казват: „Не може ли да ни покажеш някой фокус?" „Може", казва. Поседял той половин час с тях и им казва: „Господа, заминавам, но вие няма да може да станете от столовете си." Те казват: „Виж, този е смахнат. Ние, англичани, няма да можем да станем от столовете?!" Започват да се смеят, казват му: „На добър път, ще се справим ние с нашата работа." Но после, като се опитали да

станат, не могат да станат, като заковани стоят. Клатят се всички, не могат да станат. Каква е тази работа? След един час идва той и ги освобождава. Казва им: „Господа, това е един фокус, как става това, е моя работа.“

Аз ви казвам сега: Ако ти в себе си [на] злото не може да му заповядаш да седи на своя стол, ти не си факир. Всяко зло, всяка лоша мисъл, лошо желание не е лошо, че е дошло. Може да е офицер, ще му кажеш: „Аз докато се върна, ти ще седиш на стола. Без мое позволение няма да станеш.“ Казвам: Вие искате да имате силна воля, считате силен човек, който заповядва. Една лоша мисъл, лошо желание, лоша постъпка, това е силен човек. Който не може да заповядва, не е силен, но слабият човек не е слаб, воля има.

Сега новите времена изискват друго. Ние се намираме във времена, които са много тревожни. Не е ли Господ, Който управлява света? Не ли Той, Който гледа на всичко, което вършат хората? Онзи български земледелец, който вижда като поставят житото на хармана, че конете като върхат, казва: „Защо поставиха това жито на тия страдания?“, той другояче гледа. Като овършеят житото, той отдели сламата, а изважда само житото. Сега в света става само вършитба. От Божествено гледище вършитба става в света. Сламата – в плевнята, а житото – в хамбаря. Тогава ще дойдем да се запознаем с бъдещите страдания. Сегашните страдания ще бъдат за бъдеще едно благо, понеже хората ще научат един закон – че Бог е в света, Който изправя света. Той го е направил и Той ще го изправи. А ние какво сме? Ние сме само служители на Бога.

Сега ако Господ иска, може моментално да прекрати войната, но нищо няма да научат хората. Ако стане по Земята земетресение, срутят се всичките къщи, всичко се разруши, ще престанат да се бият. Като стане всичко на каша, как ще се бият? Господ иска да ни научи да бъдем разумни.

Всеки от вас иска да победят, кои да победят? Аз искам да победят хората, които любят и обичат Бога. Да победят хората, които

добре мислят, добре разсъждават, които мислят добре за благото на цялото човечество. Да победят народите, които искат да внесат Божествената свобода за всичките хора. Те да победят. Ако е Любов, да бъде Любов за всички ни, ако е знание, всеки да се ползува от знанието, всеки да се ползува дотолкоз, доколкото му е дадено. Всички трябва да работят в тази посока. Божествената Любов да я изявим, да бъдем проводници на нея навсякъде. Божественото знание да го изявяваме.

Сега, аз ви зная, че всички сте много набожни. Ролите, които сте играли в живота, много добре сте ги играли, не може да ви намеря махана. За бъдеще ще ви дадат една роля много трудна. За в бъдеще трябва да учите нова роля. Туй знание, което имате, то ще бъде като второстепенно. Дълго време ще се учите как трябва да се обхождате с хората. Знаеш колко мъчно е да се обхождаш. Някой човек, като не ни направи това, което искаме, ние се изменяме и казваме: „Не е добър човек.“ Българинът, като не му направиш добро, казва: „Лош човек е.“ Като му направиш добро, казва: „Добър човек е.“ Право е донякъде. Може някой път човек да е по-добър, има разни начини, по които се прави добро.

Най-първо, в седмицата определете си един час поне да не мислите лошо за никого. За един час поне за вас да няма лош човек. Защото тъй както мислите, ако хората бяха лоши, Господ ще ги очисти. Понеже Господ вижда, че тия хора лошото го правят от добра воля, от ревност... Апостол Павел от ревност, от набожност ходеше да гони християните. Като обичаше Моисея повече от Христа, гонеше християните. Ако той обичаше повече християните, нямаше да ги гони. Ние като обичаме повече своите, гоним другите.

По този път, по който вървите, всички ще умрете. Ще остареете, ще изгубите силата си, ще се свържат краката, стомахът ще се разстрои, дробовете един ден ще се повредят. Всичко, което имате, ще го вземат и ще ви пратят за другия свят. Ще ви пратят с един багаж от 33 грама, 33 грама имате право от Земята да вземете. Понеже ще мине

през 3 станции, ще секвестират по 10 грама на всяка станция и едва като влезете в Божествения свят, ще имате един грам. Една малка клетка невидима ще имате и никой няма да ви вижда. Вие ще останете сам, ще почувствувате едно отвращение от живота и нищо няма да виждате и себе си няма да чувствувате. Ще знаеш, че си бил цар и си се превърнал в едно нищожество, което е милиарди пъти по-малко от съвременния йон. Ако увеличим един йон колкото Земята, пак ще бъде невидим.

Важно е сега туй, което Господ ви говори. Слушайте Го. Младост без Бога не съществува. Знание без Бога не съществува. Свобода без Бога не съществува. Ако мислиш, че животът без Бога съществува, ти се лъжеш. Ти живееш и в този живот е Бог. Ти имаш знание и в това знание е Бог. Ти имаш свобода и в тази свобода е Бог. Къде е Господ? Той е в твоя живот, в който ти се подвизаваш. Ти имаш свобода, ти имаш знание и отричаш, че тази светлина е Бог. Животът, който имаш, Бог е в твоя живот, а ти Го отричаш. Колкото и да е малък животът, колкото и да е малко знанието, колкото и да е малка свободата, ти признавай, че Бог на Любовта е там. Говоря за Онзи Бог, Който има еднакви отношения към всичките хора, на всичките хора е дал такава свобода, която съответствува на тяхното развитие.

Туй учение трябва да влезе навсякъде в една държава, в един политически закон – същият закон е. Тези, които управляват [добре], те са назначени от Бога. Тези, които не управляват добре, те не разбират Божия закон. Тези, които се бият на бойното поле, този ум от Бога им е даден.

Има една война в света. Двама борци се борят. Единият побеждава другия, натисне го, не го убива.

Казвам: Вие имате желание да унищожите злото във вас. Знаете ли какво е да унищожите злото? Казвате: с добро не става. Ако отмахнеш доброто, какво ще стане? Ако отмахнеш злото в света, ще изчезне и доброто. Ако отмахнеш доброто от света, ще изчезне и злото. Ще ги поддържаш. Злото и доброто в света поддържат живота

на хората, само че злото сега господарува и войната то създава. Тази война е урок. С доброто нищо не се добива, но и злото никакво благо не може да даде. Злото не донася зрели плодове. Гнили може да донесе колкото искаш. Доброто носи зрели плодове в света. Всяка хубава мисъл е плод на доброто. Всяка лоша мисъл е плод на злото. Всяко лошо чувство е плод на злото, всяко добро чувство е плод на доброто. В нас тия плодове постоянно зреят. Да се радваме на ония добри плодове в нас. Гнилите плодове на злото стават за тор на доброто. По този начин доброто организира плодовете на злото. Доброто от горчивите плодове на злото знае как да ги направи сладки. Как ги прави, не зная.

Човек понеже не знаеше законите на доброто и злото, Бог му забрани: да не ги бута, да не влиза в този свят. Понеже човек влезе, Бог му позволи. Вие сте се научили сега, казвате: „Тогава какво трябва да правим?“ Ако дойде един лош човек, нагостете го хубаво, нахранете го добре – той ще омекне малко. Ако постъпиш зле с него, ще бъде по-зле.

Та казвам сега: Поне микроскопически бъдете като Бога. Бог е дълготърпелив – вие бъдете малко търпеливи. Бъдете толкоз търпеливи, колкото искате другите хора да ви търпят. Направите погрешка, искате другите да я изправят. Бъдете толкоз търпеливи, колкото искате те да бъдат към вас. Забележете: някъде има малка погрешка, някъде в правописа не съм турил запетая или точка, или точка и запетая. Англичаните много рядко турят точка и запетая. Българинът туря по-често. Трябва да разбирате точката и запетаята. Там, на тази станция, не оставайте повече от 10 минути. Запетайката е най-малкото стоене – 1–2 минути на разположение. Точка и запетая – около 10 минути. А точката е около половин час.

Вие всички имате знание, всички знаете кога хората се отнасят с вас добре. Според туй, което сте учили, знаете кой е добре постъпил; туй как го знаете? Вие постъпвайте спрямо другите тъй, както искате спрямо вас да постъпват. Поне туй няма от вас който да не го знае.

Казвате: „Познавам, не е обхода, отидох вкъщи, не ме нагостиха, вода не ми дадоха да си измия краката; не ме приема в къщи, [а] има доста стаи.“ Някъде щом ме приемат, казвам: Каквото ми правят на мен, и аз ще го направя на другите. На този, който е дошъл при мене, ще стопля вода, ще приготвя хляб, ще го угостя. За една вечер туй може да го направя. Какво ми кoства това? Езерото е на стотина крачки от мене – какво ми кoства да ида и да донеса вода? Всяко добро, което човек направи, и той се ползува от него – законът е такъв. Най-първо той се ползува. Доброто като иде отгоре, то ще мине през мене и ако река да се отклоня, изгубва се доброто и за мен, и за вас.

Казвате: „Може да не знаем.“ Аз не съм от тия, които се лъжат. Гледам своя интерес, очите ми са на четири. Не може да мине нещо фалшиво. Може да задържа хубавото за себе си, но това, което иде от Бога, всичко е чисто. Най-първо, аз не се нуждая от човек слаб, аз не се нуждая от похвалите на хората. Аз се радвам на един човек, който ме хвали, понеже си чисти езика. Той като ме хвали, неговият език се чисти. Като ме хвали, неговият ум се чисти. Като ме хвали, неговото сърце се чисти. Като ме хвали, подмладява се душата му, като ме хвали, силен става духът му. Аз се радвам на туй, което е придобил и аз, за да се подмладя, започвам да хваля Господа. Не искам да хваля хората. Аз като искам да се подмладя, хваля Господа. Осветявам Името Му в ума си, осветявам Името Му в сърцето си, в душата си. Туй е закон. Да бъдем верни на този закон. Там няма никакво изключение.

Казвате: „Може би така иска да говори.“ Не, по някой път имам желание да говоря както иска Господ – зная колко силен ставам. Аз съм имал солени работи.

Има един анекдот за солено. Един българин се сгодява. (Примерът е български анекдот.) Неговата годеница била много красива мома. Той имал един приятел и искал да го заведе при годеницата си, да я види колко е благородна, красива, изящна. Тя

имала всичкото добро желание да ги угости. Тя им направила кафе, но захарницата и солницата били едно до друго. Направила на гостенина кафе със захар, а на своя възлюблен по погрешка турила сол вместо захар. Поотделно направила кафетата и като искала да го направи по-сладко, турнала повече сол. Две лъжички повече турила на своя възлюблен. Като започнал да пие кафето, вижда, че е солено и поглежда към своя приятел и вижда, че той пие кафето. Чуди се, че той го пие, без да се свиват мускулите на лицето. После казва: „Много солено беше кафето.“ Не че момата искала да го направи нарочно, но от бързина турила сол. Вие казвате: „Аз го насолих.“ Не туряйте на вашия възлюблен по две лъжички сол. Стига му солта колкото има. Турете повече захар. Не препоръчвам да туряте сол. Даже здравите хора трябва за цяр да турят солта. Солта е лечебно средство.

Та ви препоръчвам сега, от невидимия свят казват: Всяко ядене, което се готви, всяка мисъл, да се осоли със солта на Любовта, всяко чувство да се осоли със солта на Любовта, всяка постъпка, всяка сила, всичко, каквото говорите, да го осолите с тази сол на Любовта.

Аз държа в ума си само един възпитателен метод. Той е следният – както е в природата: Черешата като ме види, казва: „Опитай ме.“ Крушата като ме види, казва: „Опитай ме.“ Ябълката като ме види, казва: „Опитай ме.“ Като ги опитам, аз се запознавам с тях.

Тайна молитва

34-та беседа, държана от Учителя на 13.VI.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

СЪЗДАДЕ НЕБЕТО И ЗЕМЯТА

„Отче наш“

Ще прочета само два стиха от първата глава на „Битието“: „В начало Бог създаде Небето и Земята, а Земята беше неустроена и пуста; и тъмнина бе върху бездната и Дух Божи се носеше върх водата.“

Има в Евангелието няколко стиха, първа глава от Иоана: „В начало бе Словото; и Словото бе у Бога; и Словото бе Бог. То в начало бе у Бога. Всичко чрез Него стана; и което е станало, нищо без Него не стана. В Него бе животът и животът бе виделината на човеците. И виделината свети в тъмнината; и тъмнината я не обзе.“

Понятия различни в Стария и Новия Завет за Вселената. Когато Моисей е писал своето откровение, човечеството е било в едно състояние; когато Иоан е писал, човечеството е било в друго състояние.

Ние всички, съвременните хора, сме в едно голямо стълкновение. Казва: „Едно време как живееха хората.“ Едно време – като едно време, а днешните времена – като днешните времена. Ние предполагаме, че хората едно време живееха по-добре. Пък някои мислят, че сега живеем по-добре. Обаче и едно време са живели добре и лошо са живели. До едно време европейските народи добре живееха. Сега някаква болест ги е хванала и всички боледуват. Една чума е минала в Неапол и за 24 часа има 10 000 хора осакатени от чумата. Казвам: чумаво време. Стане земетресение – кой е виноват? Дойде някоя буря, съборят се къщите – кой е виноват? Кой ще съди бурята, кой ще съди земетресението? Бият се хората – кой ще съди хората? Те са неща извън човешкия порядък на нещата. Едно общество, един народ или човечество не можем да ги съдим за престъпление. Един

народ може да създаде закон да съди човека за някое малко престъпление, но един народ не може да го съдим. Но в природата има закон: и народите съдят. Много народи са изчезнали от лицето на Земята. Много допотопни животни са изчезнали като ненужни или са станали безполезни. Казват им: „Няма за какво да живеете." Има мамонти, които са изчезнали, но желанията като мамонта да бъдем големи, да бъдем богати, живеят в нас, в ума ни, в сърцето ни.

„В начало Бог създаде Небето и Земята, а Земята беше неустроена и пуста." Значи често в нас се явяват противоречия, искаме да направим добро. Апостол Павел се оплаква, че като искал да направи добро, лошо излизало. От първичния подтик на съзнанието у нас има нещо останало, когато се е създавала Земята от тази материя. Та сега всичките наши несрети в живота се дължат на този, първия подтик на неорганизираната материя. Ние сме създадени от Бога, но има закон и този закон постоянно ни моделира.

Следователно безпорядъкът на Земята се дължи на този, първичния подтик. Кармата, това е неустроеният живот, който сега се устройва. Небето, това е дихармата, това е благодатта.

„В начало Бог създаде Небето и Земята." Небето е място за Бога, Земята е място на човека. Човешкият свят е неуреден. Засега дълги години ще бъде така, докато се уреди. Като се уреди, тогава ще дойде Царството Божие, така, както е горе на Небето. В Господнята молитва се казва: „Да се освети Името Ти, да дойде Царството Ти, да бъде Волята Ти, както на Небето, така и на Земята." Сега Името Божие на Земята не се освещава, Законът Божий не се освещава и Волята Божия не се изпълнява. Има човешки закон, но човешкият закон не е в състояние да преобрази света.

Роденото от плътта, плът [е], а роденото от Духа, Дух е. По буквалното разбиране, човек умира. Казва: „Вярвам в Бога." Всички ние умираме все от вяра. В гробищата всичките верующи все надписи имат, там са все герои на вярата. В Индия ако идете, милиони хора в гробищата [има]. Има паметници на велики хора и в Европа като

дойдете. Навсякъде са все верующи хора, в Бога които са вярвали и умрели.

Писанието казва: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“ Не е на неорганизираната материя, но на организираната материя. Значи Бог започва да организирва материята, като организирва Земята. Туй организирване сега става. Защо трябва да се проповядва Истината на хората? За да се организират. Хората не са свободни. Трябва да се даде свобода. Хората нямат светлина. Трябва да се даде светлина. Тъмнина имало над бездната и Дух Божи се носеше върху водата.

Та казвам: Сега трябва да вярвате. Небето, това е Любовта, която се изявява сега на Земята. Някой казва: „Да идем да живеем в оня свят.“ Оня свят, това е Любовта. Имаш Любов – има оня свят, нямаш Любов – няма никакъв свят. Ти си в този порядък, в този свят на безпорядъка. Сега казвате: „В оня свят ще се познаваме ли?“ Ти в Любовта ще се познаваш. Ако в Любовта познаваш хората на Земята, и там ще ги познаваш. Ако тук не ги познаваш, и там няма да ги познаваш. С Любов навсякъде ще те познават, без Любов никъде няма да те познават. Като срещнеш едно камъче, познаваш ли го? Казваш: „Какво има?“, ще го ритнеш. Хиляди растения вие сте видели. Казвате: „Какво има там турено?“ Казвате: „Това е слива, това е череша.“ Изядете една слива, забравите, изядете една череша, забравите. Остане само впечатлението, че сладка е била тази череша и тази слива е била сладка. Но какво ви е казала черешата? Тя ви е казала нещо, вие не знаете. Черешата каза: „Добре да живеете. Животът ви добър трябва да бъде. Ако любите Бога, добре ще живеете, ако не – кисели ще бъдете.“ Тъй казва черешата.

Сега някой пита: „Ще бъда ли аз щастлив?“ Щастието е нещо много материално. Ти не може да бъдеш щастлив в един духовен [свят]. Може да бъдеш щастлив само в един материален свят. Щастието е несъвместимо с духовния свят. За да се преведе щастието в духовния свят, разбирам един човек, който има абсолютно справедливи постъпки и после, във всеки един момент изпълнява

всичките неща от Любов, без никакво принуждение. Има една блага усмивка към всичките, като ги погледне, се усмихва и му е приятно. Готов е да помага на всички, без никаква заплата. Това е духовното щастие.

Тук, на Земята, не е така. Тук, на Земята, трябва да имаш един апартамент от 4–5 етажа или 25 етажа, както е в Америка в големите здания. Ако имаш 3–4 апартамента, ще бъдеш богат. Ако имаш земя 300, 400, 500, 1000 декара, ако имаш един пръстен, ти си щастлив. Ако имаш два, ще си по-щастлив. Ако имаш 3–4 пръстена – още повече.

Аз бих желал хората да имат по десетина пръстена – за всеки пръст. Както ви гледам тук, вие нямате нито един пръстен. Две неща предполагам: или че сте много скромни, или че сте ги заложили някъде. Много скромни сте, не ги туряте, не искате да се покажете. Всеки пръст има пръстен. Или пък може да сте ги заложили. Те са предположения. Логически предполагам: като ги няма пръстените, или скромност има, или сте ги заложили някъде. Ако са заложени, да си ги вземете назад по който и да е начин, да си вземете всичките пръстени до един, защото без пръстен не може. Ако от скромност не сте ги турили, извадете ги, защото молците ще ги развалят. Трябва да се носи един пръстен. Все таки едно семе трябва да се сее в земята, за да даде плод.

Един българин ми разправяше един анекдот, той е следният: Като българин, нямал много пари и дал 10 лева на един астролог, да му направи хороскоп. Понеже му дал само 10 лева, той му написал 2 листа. Казва: „Защо толкоз малко пишеш?“ – „За 10 лева толкоз се пише. Ако дадеш 200, 300, 400, 500 лева, ще има десетина страници.“ Бакалски начин: даваш 10 лева – вземаш захар за 10 лева, даваш повече – вземаш за повече. Идеш някъде, харчиш повече пари – повече придобиваш. За пример, един американец отишъл в Европа да взема уроци по музика от един професор. Професорът му казва: „Моите уроци са много скъпи – 10 000 долара един урок.“ Американецът му плаща единия урок. Професорът му казва: „Да ви

дам втори урок.“ Казва: „А, не, достатъчно е.“ Че 10 000 долара, това са един милион близо.

Казвам: Бъдете внимателни, защото уроците на природата са много скъпи. Често някои казват: „Искам да видя Христа.“ Много скъпо е. Христос не е да платиш – да Го видиш, не може да Го видиш на театър. – „Искам.“ – Че искаш, то е друг въпрос, тази работа с искане не става. Ти не може да видиш Христа, ако Той не иска да те види. Следователно трябва две неща да съвпаднат: да има желание Той да те види и ти да Го видиш. Ако в Него има желание да те види, пък в тебе няма, пак не може да се видите. Казваш: „Искам да Го видя.“ Може, ако и Той иска да те види. Ако в тебе има Любов, и в Христа има Любов, ако Христовата Любов и твоята Любов съвпадат, може да се видите. Без тази Любов не може да се видите.

Казвате: „Аз се моля.“ Оставете вашата молитва. Да се молиш е друг въпрос. То са човешки работи. В Божествения свят нещата съществуват по единствената причина на Божествената Любов, по единствената причина на Божествената Мъдрост и по единствената причина на Божествената Истина. По три причини може да добиеш някое нещо. Извън Любовта в Божествения свят нищо не може да добиеш; извън Мъдростта нищо не може да добиеш и извън Истината нищо не може да добиеш.

Когато говоря за Истината, имам строго определено понятие, което съм го проверил и което зная. Без Истина ти нищо не може да добиеш в света, целият ти живот ще бъде едно нещастие на Земята за тебе. Без Мъдрост целият ти живот ще бъде нещастие. Ти ще съжаляваш, че си роден. Без Любов пак ще бъдеш нещастен. Защо трябва Любов, за да бъдеш щастлив? – Без Любовта не може да има живот. В обикновения живот всеки ден ще бъде като на човек, осъден на смъртно наказание, да го обесят, и чака всеки ден да изпълнят присъдата. Знаеш какво мъчение ще бъде цяла година да очакваш последния час?

Чудни са хората, когато казват: „Като дойде Христос на Земята, какво ще ни научи?“ Христос не е едно човешко понятие. Христос е едно Същество, което има връзка с всичкки разумни хора на Земята. С глупавите хора Христос няма никаква връзка. Определено е туй. С глупави хора Той няма връзка. Ако Христа чакате сега на Земята, няма да дойде и не може да дойде. В новия порядък ще дойде.

Приписват на моите уста, че съм казал: този е Христос или онзи е Христос. Оставете вашите понятия за Христа. За Христа има доста картини във всяка църква. Има икони и за Христа, и за Света Богородица, целуват ги – то е друг въпрос.

Единствен Христос е, Който слиза. То е светлината, която слиза. То е човешката светла мисъл, която обитава човешките умове. Това са човешките светли мисли, които обитават човешките сърца. Това е благословението, свободата, която обитава във всичките души. Това е Христос. То е един вътрешен процес, не може да го изнесеш навън. Искате да видите Христа, казвате: „Ето Го, ето Го Христос.“ Такъв Христос няма. То е сянка. То са картини написани. То са въображаеми работи. Някой казва: „Този е Христос.“

Мене ми е чудно, че толкоз години вие търсите Христа и сте нещастни. Вие сте ту щастливи, ту нещастни. Не е съобразно с вярата, която имате, и с вярванията, които имате. Или малко ви е дадено от Любовта, или много ви е дадено. Има майки, които хранят децата си по 5–10 пъти на ден. Така развалят децата си. 3–4, до 5 пъти е достатъчно. С туй пресиляне ще осакатиш този човек. Ако вас ви хранят със захарин, няма никаква хранителност. Благите думи са забавление. Казвате: „Ти ще бъдеш спасен, Господ за тебе мисли.“ Те са заблуждения. Господ мисли за тебе, ако ти мислиш заради Него. Ако ти постъпваш добре, и Той ще постъпи добре. Ако ти си добър, и Той ще бъде добър; ако ти си щедър, и Той ще бъде щедър, но ако ти си скържав, и Той ще бъде скържав. Ще постъпи точно тъй, както ти постъпваш. Казваш: „Ама аз съм еди-кой си.“ Тия имена, които и да са, за Бога не важат. Дали ти си роден княз или просяк, или какъвто

да е, то са безразлични работи заради Него. Царете не се раждат, те стават отпосле царе. Синовете Божии не се раждат – това е мое понятие. Отпосле стават синовете Божии.

„Бог създаде Небето и Земята." Но Земята не е както Небето. Когато създаде първо Небето, създаде го при други условия. А пък Земята е създадена от по-низша материя, от по-низши сили. Небето е създадено с най-висшите сили, а Земята е създадена от по-низши работи. Изисква се време, милиони години ще минат, докато нашата Земя в новия порядък ще се измени. Засега главата ни представя донякъде Небето, стомахът ни представя Земята. Каквото е състоянието на вашия стомах, такова е състоянието на Земята. Дробовете представят духовния свят. Още нашият стомах не е устроен. Сега се учим как да ядем. Устройва ни Господ. От храната ще станеш човек.

Ако пчелите знаят закона как да направят царицата чрез храната, която дават, направят царицата и стане благородна. Чрез храната тя може да създаде своите работници и бръмбари. Чрез храната пчелите правят и бръмбарите. Определено е количеството на мъжките пчели: 400–500 бръмбара има в кошера. Мъжките бръмбари образуват цял оркестър, мъжки оркестър. Царицата няма женски оркестър, но има мъжки оркестър от 400–500 цигулари, с челото, с контрабаса, с алтовите цигулки, с всички инструменти. Като свирят, благодарение на тази свирня, на този оркестър, царицата работи. По 2–3000 яйца тя снася на денонощие, въодушевява се. Някои пчелари искат да изтребят мъжките бръмбари цигулари. Казва: „Той е бръмбар." Аз имам високо мнение за бръмбарите, и за царицата имам високо мнение, и за работниците имам високо мнение. На трето място турям работниците. Бръмбарите турям на второ място. А царицата турям на първо място.

Битието се проявило чрез женския принцип. Какъв е мъжкият принцип, не го знаем. Женският принцип го разбираме. Туй слънце, което виждаме, е женско слънце, не е мъжко. Всичките слънца са

женски. Онези, мъжките, [не] ги виждаме, всички са тъмни, скрити са. Мъжкият принцип не го знаем какъв е.

Казвате: Що е жена? – Принцип, който изявява създанието на света. Бог се е проявил и проявлението на света е в женския принцип. Що е мъжът? Мъжът е, който има светлина без топлина. Що е жена? – Която има топлина без светлина. Мъжът е, който има светлина без топлина, жената е, която има топлина без светлина. Защо се събират? – Понеже мъжът има светлина, а жената има топлина. Събират се, че зимно време жената плаща, а лете мъжът за светлината плаща. Това са форми.

Вие търсите правото, права на жената. Жената има права. Светът е създаден чрез жената. Тя трябва на мъжа да каже: „Гледай звездите. Всяка вечер да гледаш звездите и като се върнеш, ще се разговаряме." Никога не трябва една жена да допусне един мъж да се разговаря, докато не [е] гледал звездите. Тя да му каже: „Кажи ми какво ти казаха звездите" и тогава да говорят. Правото в новата култура.

Сега вие вземате образи, които не ви се падат. Жените са крайно тщеславни същества на Земята. Те са женски роли. На цялото Небе, на всички слънца казват: „Ний сме това." Те са още, но не са устроили Слънчевата система. Трябва да се устроят. Мъжът и жената се устройват.

Аз сега говоря за човека като жена, като душа. А за мъжа говоря като дух.

Какво нещо е духът и какво нещо е душата? Те са две Божествени същини. Адам първо не е създаден като дух. Първият Адам беше жива душа, а вторият Адам бе животворящ дух. Туй показва, че душата и духът вече са проявени. Туй проявление на душата трябва да стане и да добие съдържание. Има един елемент в душата, който е материален. Душата трябва да стане тъй материална, както и духът. Мъжът и жената трябва да станат съвършени. По отношение на Бога, човек трябва да стане съвършен. И по отношение на мъжа, жената трябва да стане съвършена. И децата трябва да станат

съвършени. По отношение на майката, дъщерята трябва да стане съвършена и по отношение на баща си, синът трябва да стане съвършен. Сега туй са нови понятия.

Сега тъй, както казват, че имало светии, че добро правели... Аз не зная каква заслуга може да има един човек. Ако един човек е турен да управлява един народ, ако един е пръв министър, той е роден от народа. Ако в този народ [е] имал това доверие, той е един честен човек, тогава ще му се радват, че той е услужил добре. Но ако се качи като министър и иска да уреди своите работи, а не урежда работите на народа, какво почитание ще има? Всички съвременни хора сме станали много упорити и своенравни, искаме всички да уредим своите работи. Че Бог не ни е пратил да уреждаме своите работи! Имаме време и за това. Най-първо, ние сме дошли да уредим нашето отношение, да послужим най-първо на Бога. Да послужим на цялата Вселена и на цялата Слънчева система. Ще кажете: „Какво се нуждае Слънцето от нас?“ Вие тогава имате детински възгледи.

Ще кажете: „Защо ми е „до“? Някои песни започват с основния тон „до“. Вие казвате: „Не ни трябва „до“. Туй „до“ не само в началото на песента ще го срещнеш, но и във втората октава, и в третата октава, на много места ще го намериш този тон „до“. Ако не знаеш този тон „до“ да го вземеш вярно, каква песен ще изпееш? Някой казва: „Мене музика не ми трябва.“ Вие не разбирате какво нещо е музика.

Музиката е една мощна сила в света, която работи със 7 принципа.

Първият принцип е „до“ – подтик на движението отдолу нагоре. Против този принцип нищо не може да устои. Като влезе едно семенце където и да е, ще израсне нагоре и плод ще даде.

Вторият принцип е „ре“. Този принцип по права линия върви. Човек, който не може „ре“ добре да вземе, той не е прав човек, той не знае какво нещо е правото.

Един човек, който не знае как да пее „ми“, няма обхода, той не знае как да се обхожда. Затова този човек да вземе да учи „ми“ ден, два, три, четири, докато научиш да го вземаш вярно. Като се научи да взема вярно тона, ще знае как да се обхожда.

Казвате: „Той е разпилян човек.“ Той не знае как да взема „фа“. Като знае да взема „фа“, ще знае пеене, поезия ще нарежда, стихове ще пише. Ще се извинявате, че нервен бил, това било, онова било – „фа“ не знае да пее правилно.

Ако не знае как да се облича, ако е грозен, той не знае „сол“ да вземе правилно. Всички, които не вземат „сол“ вярно, са грозни хора по ум, по сърце, по душа. В музиката „сол“ минава за доминанта, за господствующ. Много хубав е „сол“.

Ти ако не знаеш „ла“ да вземаш добре, няма да разбираш Истината. Ако искаш да те знаят, ти трябва да носиш нещо със себе си. Ти не можеш да бъдеш зрял плод, ако не знаеш да пееш „ла“. Не може да разбираш Истината, не може да разбираш Божията Мъдрост, ако не знаеш да пееш „ла“. Следователно ако искаш да познаеш Истината, пей „ла“. Ако не е правилен, пей втори път, три пъти. Има един основен тон в природата, тъй както е направен да разбираш Истината. Щом я разбираш, тебе ще ти стане радостно, че разбираш хората. С всичките хора ще бъдеш добре, в съгласие с тях. „Ла“ аз наричам метод, по който се познава Истината. Щом познаваш Истината, всичките хора навсякъде ще те познават, всички ще бъдете в акорд. Щом се разбирате, вие сте в акорд. Казва: „Аз имам особено мнение.“ Друг казва: „Аз имам особено мнение.“ – „Ла“ не вземате правилно. Музикантите имат камертон. Има два строежа: един по-висок, един по-низък. Всеки от вас е създаден, има известен тон.

Когато ви говоря, във вас се заражда мисълта дали това е вярно. Вас ви се вижда мъчно. „Какво ще бъде, ако аз не зная да пея?“ Като мислиш, ще пееш. Без пеение не може да мислиш. Без песен ти не може да чувстваш, без песен ти не може да имаш движение. Без песен ти не може да се помръднеш. Всяко помръдване е песен. Не

само да пееш, но всичката природа пее. Ако престанеш да пееш, ще замръзнеш. Когато ние сме здрави, показва, че всичко около нас е хармонично. Щом изчезне тази хармония, започваме да чувствуваме болка в краката, болка в пръстите, болка в гръбначния стълб, главоболие.

Какво трябва да правим? – Ще вземеш основния тон на Любовта. Ако не го знаеш, ще го намериш. Ще вземеш основния тон на Божията Мъдрост. Ако не го знаеш, ще го намериш. Ще вземеш основния тон на Истината. Аз да ви го кажа: „До – ми – сол – до“. Трябва да го знаете. Що е „до“? – Тон на Любовта. Що е „ми“? – Тон на Мъдростта. Що е „сол“? – Тон на Истината. Според мене те са основните тонове. Гдето ходя, казвам: „до – ми – сол – до.“ Като кажа „до – ми – сол“, зачитам закона на Любовта, закона на Мъдростта и закона на Истината.

Вие казвате: „Без пеение не може ли?“ Вие ще кажете: „Как са говорили светиите?“ Каквото са говорили светиите, всичко е изопачено. Нищо не е написано както те са го говорили. Каквото Христос е говорил, много малко има записано. И за това, което е написано, какви ли не спорове има. За пример, евангелията са малки и ако бяха големи, какви ли още спорове щяха да имат. Хората тепърва има да учат Христовото учение.

Някой казва: не моето учение, но Христовото учение. Христос казва: „Искам да обичам хората, както Ме е Отец научил.“ И аз говоря това, което Той ми е казал. Аз не искам авторитети. Истината е сама авторитет за себе си. Мъдростта е сама авторитет за себе си. И Любовта е авторитет за себе си. Ти се допитай [до] нея. Мъдростта е авторитет. Допитай се до нея. И Истината е авторитет.

Аз може да ви кажа: едновременно ако вас трима ангели не ви придружават, вие не може да вървите в Божия път. Ако във вас Любовта не е представена като ангел, който може да го виждате, ако Мъдростта не е представена като светъл ангел, който може да го виждате, и ако Истината не е представена във вас като светъл ангел,

вие в Божествения свят не може да влезете. Когато Христос се роди, нали дойдоха тия ангели. Цял полк ангели дойдоха да докажат, че от Божествения свят слиза. Казват: „Днес се роди Спасител. Един човек, който носи Божията Любов, който носи Божията Мъдрост и който носи Божията Истина. Той ще иде да покаже пътя на цялото човечество, как трябва да се обхождат хората в този свят.“

Вие се спирате и искате да разберете някой коментатор как тълкува какво е искал да каже Христос. Аз Божиите работи никога не ги тълкувам. Аз искам Божиите работи да ги изнеса такива, каквито са. Някой път съжалявам, че не може да ги изнеса. Зная и къде са причините. Някой път има нещо, което не е нагласено. Говоря нещо, казвате: „Те са празни работи, хляб, хляб, пари.“ С пари работата много лесно става. Че аз на един лекар трябва да му дам 25–50 000 лева, да го излекува. Лекарите се раждат. Те в училище не се създават. На мен да не разправят тия работи. Ако някой проповедник иска да свърши училище, за да стане проповедник, то е изгубена работа. Лекарите се раждат, Бог ги изпраща с известна Божествена енергия, да помагат на тия хора. Всичките тия хора, които трябва да помагат, са пратени от Бога.

Туй съзнание всички трябва да го имате. Аз като говоря, не искам да бъда като хората. Аз искам да бъда такъв, какъвто Господ ме е направил. Жена съм направен, жена ще бъда. Дете, мъж... Слуга ако съм, ще бъда отличен слуга. Като ме види господарят, да каже: „Стига му умът.“ Туй, което господарят не знае, слугата го знае. И туй, което слугата знае, господарят не го знае, той му услужва. Там, гдето слугата услужва на господаря, той е почитан от господаря. Там, [гдето] господарят услужва на слугата, той е почитан господар. Там, дето майката услужва на сина, тя е почетна майка. Там, дето синът услужва на майката, той е почитан син. Така седят нещата в света. Всеки един от нас трябва да отговаря на онази идея, която носи в себе си.

Ако може да пеете, ако може да изпеете тия трите тона, веднага небето ще се изясни. Сега не зная колко време трябва да пеете и пак няма да може да се изясни небето. Вие ще ми кажете: „Изпей го ти." Хубаво. Като изпеем, като се изясни небето, какво ще стане? Ако може да изпееш, ще се създаде един нов свят. Ако аз изпея, пак ще се създаде един нов свят. Светът още не е готов, защо ще пея? Защо ще пея, когато светът не е готов? Няма нищо посято в земята, защо ще се моля за дъжд да дойде? Посейте семето, тогава може да се моля. Няма нищо посято – няма да се моля. Нека да бъде суша. Има нещо посято – трябва да дойде дъждът.

Казвам: Любовта е необходима, за да израснат Божествените неща, които са вложени във вас. Има Божествени неща, които са вложени, и ако не почнете да пеете, още малко време има, тия работи ще вкиснат.

Искам да ме слушате не със страх, но с Любов. Някой път аз като говоря, схващам, че някой мисли: „Той не може да види нещата добре." Ти пееш, но искам да пееш по-добре. Всеки може да види дали е добър певец. Ако си добър певец, иди в гората и ако вземеш вярно, очисти се небето за половин час, ти си добър певец. Ако небето е било ясно и ти като си пял, е станало облачно, не си добър певец. Ти искаш да знаеш дали си религиозен, дали Господ те слуша. Моли се за половин час и времето ще се уясни. Но ако след като се молиш, освен, че не се изясни, но се заоблачи повече, значи молитвата ти е още слаба.

Писанието казва: „Казва Господ: „Опитайте Ме в ден скърбен, в ден на големи мъчнотии и страдания. Опитайте Ме и тогава ще ви се изявя." Казва още: „Елате да разсъждаваме." Във всички тия времена хората трябва да се обърнат към Бога. Сега хората се бият. Защо се бият? Защото не се познават. Защото всеки мисли, че в противника му има един дявол. Всеки иска да изпъди дявола от другиго. Двама противници, и двамата направени по образ и подобие на Бога, а всеки мисли, че в противника му има дявол. Единият мисли да изпъди

дявола от другия и другият мисли същото. Къде ще идат тия дяволи, като излязат? Христос като изпъди тия дяволи от беснуемия, прати ги в едно свинско стадо и стадото отиде в морето. Ти като изпъдиш дявола от хората, той ще влезе в другите. Те пощръкляват. Съвременните хора са станали толкова страхливи, чудя се на суеверието, което имат. От Бога не ги е страх, но от стършели ги е страх. Говедата, като чуят да бръмчи един стършел, цялото стадо дигнат опашки и хайде в гората.

Ако ви говоря за Любовта, вие не я разбирате, но ако ви кажа думата „пожар“, ще я разберете. Ще кажете: „Къде е?“ Ако ви кажа, че сирените свирят отвън, дават сигнал, всички ще търсим някъде скривалище. Радвам се, че разбирате, идеята е понятна: опасност има. Ако ние бяхме хора на Бога, изведнъж ще си о[т]правим мислите към Него. Казвате: „Тук не е пътят.“ Ще си отправим мисълта към аеропланите и ще им кажем: „Този път, по който идете, не е тук, на друго място идете.“ Нали когато искаме да спрем един трен, има спирачка. И аеропланите имат спирачка. Можем да спрем аеропланите да не дойдат. Сега ние се скрием в скривалището и чакаме някой друг да ги отбие. Казвате да се крием. Аз ви казвам: да се не криете, но да се молите. Вие се криете.

Разправяше ми един свещеник, син му направил една пакост и като дошъл бащата, вижда, че се крие синът. Казва му: „Какво се криеш?“ – „Страх ме е.“ – „Да не си направил нещо?“ – „Бутах кошерите и взех малко мед. Пчелите ме ужилиха.“ Бащата казва: „Няма какво да те бия, пчелите са те набили вече. Излез оттам.“ Излиза синът и бащата взема чесън, че го намазва.

Ние ще направим погрешка и търсим скривалище. Един аероплан иде. Какво е аеропланът? То е лошият човек, то е аероплан. Тия авиатори разбират трептенията на моторите на германските аероплани. Германските аероплани имат особен звук. Английските имат особен звук. Руските имат особен звук. По звука се определя

дали са руски, дали са германски, дали са английски и тогава дават сигнал.

Казвам: Доброто има особени трептения, злото има особени трептения, Любовта има особени трептения, Мъдростта има особени трептения. Всички неща трябва да се изучават. Не е играчка. При сегашните условия [в] един град като Неапол за 24 часа са убити и ранени 10 000 души. Ние не го схващаме, но италианците го разбират, боли ги на сърцето.

Сега няма какво да се тревожим. И да се тревожим, светът ще върви по същия път, не можем да изменим пътя. Земята ще пътува по същия път и Слънцето ще пътува по същия път. Не можем да изменим орбитата на Земята. Не можем да изменим условията. Ония условия, при които Земята съществува, ще останат такива. Бъдещият свят, който ще се създаде, е прерогатив само на Бога. Бъдещият ви живот пак зависи от Него. Вие като умрете, как ще дойдете, кой ще ви кредитира? Казвате: „Сега да си поживеем.“ Хубаво, втори [път] ако искаш да дойдеш на Земята, кой ще те кредитира? От Земята къде ще идеш? Ще умрем. Умиране значи отиваш някъде. За умирането билет имаш ли? За [да] дойде човек на Земята, трябва да има позволение. Ние живеем на Земята един живот.

Аз желая на вас да ви представя нещата ясно. Не искам да ви говоря много, но само имам една определена дума. Казвате: „Кажи ми, много красив ли съм или не?“ Не може това да кажа. Огледай се и виж какво ще ти каже огледалото. „Ама какво е твоето мнение?“ – Ето огледалото и виж какво ще ти каже. Виж дали ти ще се харесаш. Ти искаш да ти кажа аз дали те харесвам. Аз себе си като видя в огледалото, ще видя харесвам ли се. Ти ако се харесваш, твоето харесване за теб важи. Аз ако се харесвам, за мене важи. Аз ако се харесвам, направил съм нещо добро. Ако не се харесвам, има погрешка, която трябва да изправя. Ти ако не ме харесваш, трябва да работиш заради мен.

Ти не можеш да кажеш: „Имам погрешка, каква е, не я зная.“ Поправѝ я. Това не е наука. Аз казвам: В тебе съвестта е слабо развита. От чисто френологическо гледище, не си съвестен човек. После, не си честен човек. Твоите лични чувства са слабо развити. После, Любов към Бога нямаш. Не си милостив човек, милосърдие нямаш. Един човек, който съвест няма, който честност няма, който Любов няма, милосърдие няма, какъв човек е?

Казва: „Аз мисля.“ Мисълта е превозно средство. Какво ще превозваш, краставици? Умът е превозно средство. Ще преведеш най-хубавите неща. Ако превозваш храна за хората, ще превозваш най-хубавата стока, от която може да се ползуват хората. Ако е знанието, умът е превозно средство за знанието, за Божествената светлина. Животът е превозно средство за Божествената Любов. Свободата е превозно средство за Истината в света. Свободата е превозно средство. Ако нямаш тази свобода, Истината не може да дойде до тебе. Свободата е път, по който ще дойде Истината до тебе. Знанието е път, по който ще дойде Мъдростта до тебе. Животът е път за Любовта. Вие мислите за живота. То е път. „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ По този път трябва да дойде Любовта. Писанието казва: „Това е живот вечен, да позная Бога.“ Ако по този път на живота ти познаеш Бога, това е живот вечен.

Как ще познаеш, че Бог е с тебе? Ако баща ти те обича, майка ти те обича, брат ти те обича, сестра ти те обича, Бог е с тебе. Ако си ученик и всичките ученици в класа те обичат, Бог е с тебе. Ако учителят те обича, но ако учениците от класа не те обичат, Бог не е с тебе. Ти ще кажеш: „Вземам положителната страна.“ Ако съм земледелец и дъждът иде навреме, вятърът духа навреме, всичките дървета дават плод, Бог е с мене. Но ако ме очуква град, ако суша настава, Бог не е с мене. Така аз разсъждавам много обективно. Казвам: Не си прави илюзии, трябва да се стегнеш, да работиш, да измениш характера си. Никой не е виноват. Ако Бог е с мене, аз ще сея само един декар, но ако Бог не е с мене, аз ще сея 100 декара. Ако

Господ е с мене, ще се оженя за един мъж и той ще ме обича и ще бъда възлюблена. Ако Господ не е с мене, 5–6 мъжа ще имам и те няма да ме обичат. Ако Господ е с мене, ще имам едно дете на свят, ако Господ не е с мене, 20 ще имам и повече, но ще имам главоболие с тях. Един скъпоценен камък струва повече от 100 малки дребни и прости камъчета.

Ние трябва да имаме същата идея. Христос казва: „Не дойдох да изпълня Своята воля.“ Характерът на Христа за мене е един от най-великите гении. При най-лошите условия, като се намира в противоречия, за да се опита характерът Му, оставиха Го всичките. Учениците Му Го напуснаха, цялото човечество и Бог се оттегли от него. Всичко, казва, в Мен се разруши, няма на какво да застана. И при туй голямото противоречие, казва: „Аз оставям Духа Си в Твоите ръце. Направи онова, което Ти казваш, каквото Ти знаеш. Няма Аз да се противопоставям.“

Казва Христос: За да познае човек Истина[та], трябва да престане по стария начин да разсъждава. То е смъртта. Не можеше Христос да не мине по този път, понеже носеше греховете на цялото човечество. Бог отвърна Лицето Си от Него. Трябваше да се очисти Христос, трябваше да се освободи от туй тяло, да се освободи от греховете на хората и тогава да види Лицето на Бога. Мислите ли, че ако един ваш син, който е влязъл в един клозет, иде с тази кал, че вие ще се усмихнете? Чудни сте вие, когато искате Бог да ви гледа, когато вие сте оцапани. Несъвместимо е в човешкия характер.

Казвам: Всички трябва да се освободим от нашите лоши мисли, всички трябва да се освободим от нашите лоши желания, да се очистим от нашите лоши постъпки. Казвате: Христос да бъде милостив. Всеки трябва да влезе в реката на живота и да се очисти. Вашият ум да се очисти. Малките деца майката ги чисти. Възрастните, ние както сме, сами ще се чистим.

Всяко страдание, което иде, трябва да го ценим. И да благославяте Името Божие. Съзнавам, че е трудно, не е лесна работа.

Ако сега идете на бойното поле, ще видите хора със скъсани ръце и крака, пукнати глави, има 100–200 000 хора избити. Вие съвсем ще се замотаете. Не е лесна работа. И виждам, че във войната Божественото [е], Което слиза да даде утеха на хората. Във всичките противоречия, които войната създава, само Бог е в състояние да примири противоречията на войната. Който изгуби живота си, кой ще му го върне? Ако човек отива във войната с вяра, животът му ще се върне. Ако отива без вяра, ще усети всичките горчивини.

Сегашният живот е една война вътре. Тази война не може да я завършим без Любов. Любовта е сила. Тази война не може да я завършим без знание. Мъдростта е сила. Тази война не можем да я завършим без свобода. Истината е сила.

Ще попита някой: „Вие кого слушате?“ Слушайте когото и да е, за мен е безразлично, но всеки, когото слушате, той трябва да ви даде основния тон на Любовта. Всеки един, когото слушате, трябва да ви даде основния тон на Мъдростта. Всеки един, когото слушате, трябва да ви даде основния тон на Истината. Тогава от Любовта да потече животът, от Мъдростта да потече знанието, а от Истината – свободата. Тия трите като ги съедините заедно, тогава ще дойде човешкият живот. Върху тях е съграден целият човешки живот.

После помнете другото. Един народ в света има, който е пример: днес гонят евреите, туй гонение на евреите ще дойде и върху другите, и другите ще го опитат. Еврейският народ страда, понеже прие Моисея, пророците (и някои от тях избиха), като дойде Христос, не Го приеха. Казват: „Ти си един самозваник.“ 2000 години им показва самозваник ли беше Христос. Това е едно Божествено дело. На какво основание еврейският народ не прие Христа? Учението на Моисея прие, учението на пророците прие, а учението на Христа не приеха.

Казвам: Туй, което аз ви говоря, бъдещето ще покаже. Ако аз говоря това, което не е вярно, аз ще понеса последствията. Ако това, което говоря, е вярно и вие не го приемете, вие ще понесете последствията. Не само вие, но хиляди поколения. Вие казвате: „Туй

не е така. Кой е той?“ Бъдещето ще покаже, аз няма какво да казвам. Аз оставям Любовта за себе си да говори. Аз оставям Мъдростта за себе си да говори. Аз оставям Истината за себе си да говори. Божественият свят е, Който пази Своя авторитет. Ако един, който носи Божествената Истина, направи някакво опущение, той отговаря за това. Много ангели изгубиха своето положение в Небето, само за една малка нечистота. Изпъдиха ги за милиони години.

Сега не си правете оглушки. Казвате: „Той не говори вярно.“ На вас ви казвам: Приемете Любовта, най-малката Любов. Приемете най-малкото Божествено знание, приемете най-малката Божествена свобода, най-малкия подтик и ще почувствувате колко е хубаво човек да служи на Бога. Ще почувствуваш, че си свободен, мислиш свободно, чувствуваш свободно. Целият свят е смутен, а ти си радостен. В душата си ще чуваш един глас, който казва: „Не бой се!“ Падаш от един аероплан, няма да се боиш – птичката пада ли? Тя разпери крилцата си. Малката капчица плаши ли се, като пада? Ако падаш от аероплана долу с парашут, няма какво да се боиш. Хората са станали умни.

На християните къде е парашутът? Вярата е парашут. Разпери вярата си. Ако с твоя парашут можеш да слезеш свободно... Ами ако парашутът не се отвори? Проповядваш, че имаш вяра. Парашутът е затворен. Разтвори вярата. Вярата е едно нещо, безверието е друго нещо. Със затворен парашут ще се убиеш. С отворен парашут ще слезеш долу. Със затворена Любов ще паднеш като камък на земята, а с отворена Любов ще слезеш спокойно. Със затворена Истина като камък ще слезеш, а с отворена Истина ще слезеш хубаво. Това са нови понятия.

Любовта трябва да бъде отворена в душата ни.

Мъдростта трябва да бъде отворена.

Знанието трябва да бъде отворено.

Свободата трябва да бъде отворена.

„Да възлюбите Господа Бога Вашего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила, да възлюбите и ближния като себе си.“ Да направите първата стъпка. Христос дава един пример кой е ближен. Който беше ближен, той взе ранения, качи го на магарето и го занесе в гостилницата.

За в бъдеще лекарите ще бъдат земеделци. Няма да искат на болния пари. Отива болният при лекаря, той ще го излекува и ще му каже: „Ще дойдеш с мене да работиш. 30–40 болни ще ги излекувам и ще идем да работим на Божествената нива, дето няма да бъдем болни. Може да идем в градината, гдето има хубави плодове, или при онази работа, която е най-хубава.“ Коя е най-хубавата работа? Пък сега проповедникът е болен, вярващите и те са болни. Молят се, но са болни. Любят се, но са болни. Свободни са, но са болни. Тия противоречия вие трябва да ги премахнете.

Някой казва: „Аз съм направен от Бога.“ Направен си от Бога да любиш. Най-първо да опитаме Божията Любов, която иде към нас. Божията Любов ще опитам като моя Любов. Ще се уча и ще видя как Той проявява Любовта. После аз ще се потрудя и аз да я проявя. Слушам някой велик певец, който пее хубаво. Като го слушам, и аз така да пея. Ако съм научил добре тоновете, ще пея вече като него, имам един модел. В света трябва да има един модел.

Не мислете, че всеки от себе си може да възприеме Любовта. Защото ние себе си погрешно разбираме. Казал е един помак: „Ако съм помак, не съм ахмак, да ям зелени краставици.“ Зрелите краставици са за семе, зелените са за ядене. Началната Любов е за младите, крайната Любов е за старите. Когато човек иска да почива, той търси крайната Любов. Когато иска да работи, търси началната Любов. Началната Любов е творчество.

Сега в света иде началната Любов, която сменя нещата. Всичко в света ще се смени. В тази смяна ще стане една промяна. Най-първо ние имаме един външен свят, покрит със сняг, но когато дойде лятото, този сняг се стопява. После ще стане кално. Тази кал ще полепне по

обущата, не е приятно. Трябва да почакаме водата да се оттегли. В тази почва ще израсне хубавата трева, всичките плодни дървета. Ще имаме един устроен свят. Тогава, наместо сняг, ще се явят всичките плодни дървета, окичени със своите плодове. Реките ще потекат, животът в тях ще се яви. По-напред беше затворено, сега ще се отвори.

Не се мамете да бъдем затворени в себе си. Когато светът се отваря пред нас, всички да заживеем, тогава ние сме на правия път: „до – ми – сол – до“. Адам взе неверен тон и Ева взе неверен тон. Изпъдиха ги извън рая. Идваха при рая, плакаха и пак не можеха да вземат верен тон. Единственият, който взе верен тон, беше Христос. Правилно взе четирите тона. Затова Божественото ще се обоснове на тия трите тона: Любов, Мъдрост, Истина – живот, знание и свобода.

Бог се проявява само в истинския живот. Бог се проявява само в истинското знание. Бог се проявява само в истинската свобода.

Тайна молитва

35-а беседа, държана от Учителя на 20.VI.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ОЖИВЯВАНЕ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета няколко стиха от 8-а глава на Матея, от 1-ви до 14-и стих.

„Духът Божи“

Буквата на закона умъртвява човека, а духът оживява. Еднообразието в нас е най-голямото противоречие в живота навсякъде. Разнообразието е работа на живота.

Има начин за възпитание. Съвременните хора говорят за възпитание на хората. Възлагат на възпитанието много неща. Те се заблуждават. Оставете всеки човек да върви по пътя, който Бог му е определил, само помагайте му той да върви по този път. Хората искаме да имат нашата философия, нашите схващания. Ако всичките хора биха имали туй схващане, щеше да бъде най-голямото нещастие, което може да сполети света. Да накараш един човек да върви по този път, то е кръчмарска работа. Кръчмарят, като тури винцето в 10–20 бъчви, затвори го, поставя канела, затваря и продава тази вода. Питам: кой от вас, [който] е пил от кръчмарската вода, е прокопсал досега? Никой. Божественото е онзи извор, който тече без канела. Вие искате тия правила на канелите да завъртате. В някой дом, гледам, жената завърта канела, в друг дом мъжът завърта. Някъде децата въртят канелата, другаде слугите въртят, всичките канели въртят.

Казвам: Това е човешки порядък. Извадете канелите. Бъчви нас не ни трябват. Хората в света не са по-умни от природата. Как ще възпитате един човек, когото не сте създали? Как ще поправите една машина, която не знаете как е направена? Как ще поправите един

часовник, как ще свирите на цигулка, на която не сте учили, не знаете законите?

Ние имаме едно голямо заблуждение – че като видим Слънцето, мислим, че Слънцето носи всичките блага. Така е – Слънцето носи всичките блага, но човек, за да приеме благата, трябва да е в хармония с него. Съвременните хора са в дисхармония със Слънцето, не само със слънчевите закони, но в дисхармония са с всичко наоколо. И след това питате защо са тези нещастия. То е резултат на нашето постоянно стълкновение.

Докато кожата е здрава, навсякъде може да минеш без противоречие. В момента, в който краката се охлузват, в момента, в който ръцете се охлузват, на човека ще му бъде много неприятно да се движи или пък да се допре някой при него. Казва: „Не знаеш ли, че кожата ми е охлузена?“ Де ще знаят хората, че под дрехите ти кожата ти е охлузена? Друг казва: „Не знаеш ли, че аз съм нервен?“ Охлузена е кожата. Отде да зная? Затворена е тази мисъл в главата, отгде да зная, че е охлузена? Щом не разбираш, главата е охлузена. Щом разбираш, кожата ти е права. На грешника кожата е охлузена. Който казва, че не може да живее добре, кожата му е охлузена. Който казва „Живея добре“, кожата му е здрава. За мен това е много реално. Някой казва: „Аз не мога да живея добре.“ На всичките грешници кожата им е охлузена. Какво трябва да се прави? Оставете да заздравее кожата и ще имате същата покривка, [която] Господ е оставил. Туй е реално.

Казвате: „Да го наречем да му проповядваме.“ Какво ще проповядвате на един човек? Как да се обърне към Бога? Как ще му проповядвате да се обърне към Бога, когато ти не си се обърнал? Или казвате: „Да го научим как да люби.“ Как ще го научиш, когато ти сам не си се научил да любиш? Ти още не разбираш закона на Любовта. За всяка капчица вода се смущаваш, за малки работи се смущаваш.

Има неща, на които ние не можем да заповядваме. Казваш: „Аз не се мърдам.“ Ти не се мърдаш, но Земята се мърда. Ти казваш: „Аз оттук не се мърдам.“ Но като кажеш това, всяка секунда Земята се

мърда 29 километра в секунда. В същото време и Слънцето се мърда 500 километра в секунда. Ти казваш: „Аз не се мърдам“, а ти в секунда се мърдаш 29 километра, със Земята завлечен си и от Слънцето си завлечен в 500 километра в секунда. Ти казваш, че не се мърдаш. Най-малката мисъл те мърда. Пък казваш, не се мърдаш. Чудни са хората, когато казват: „Не се мърдам“, а се смущават от най-малките работи.

Имайте благородството на един княз, който поканил един беден човек в дома си. На масата имало сложени вилици, ножове, но бедният човек взел с трите си пръста да яде. Като видял това князът, и той започнал да яде с трите си пръста. По-добре е ние да се приспособим към хората, отколкото те да се приспособят към нас. Да ви кажа едно правило: глупавите искат всички хора да се приспособят към тях, а умният човек се приспособява към глупавите. Глупостта навсякъде има разнообразие. Знаеш колко са интересни глупавите хора? Чешити са те. Не е престъпление глупостта.

Постоянно ние се намираме в стълкновение. Някой път слушате по радиото, но и там се борят. Когато по радиото искат да не се предаде от една станция, турят противоположни вълни, които спират вълните, които предават мисълта. Така, радио в света има и постоянно има други същества, които го разбъркват това, което се предава по радиото. Около вас има полуматериални същества, гдето винаги ходят с вас. Някой път върви някой и казва: „Няма никой с мене“, пък аз го гледам – 10 души вървят подире му, носят прибори. Реч да направи нещо, те се завъртят, разбутат мислите му. Той мисли, а те му разбъркват мислите. 10 души дедективи го следват.

В средните векове онези, които се занимавали с духовния свят, питали се на един бод на една игла колко духове могат да играят. Те пишеха, че около 1000 духове можели да играят. Сега науката казва, че на върха на една игла милиони частици могат да играят. Как ще го разберете? Светът не е така малък, както го мислите. Един бод на иглата не е така малък. Един милион същества могат да играят. То е голяма площ. Нас ни се струва малка площ, защото отдалече гледаме.

Гледам сега хората и всички питат какво ще стане със света. Светът е много добър. Вие сте забъркали работата. Вас ви е хванала треска и каквото ядете, ви е горчиво. Питате какво е в устата на другите хора. На тях им е сладко, а тебе ти е горчиво, понеже си трескав. Казвате: „Да се оправи светът.“ Няма какво да се оправя светът. Навсякъде хората са весели. Само ти си загазил. Казвате: „Да се оправи светът.“ Българските абаджии, на които [през] турско време занаятът им вървеше много добре, понеже българите носеха бирбучуклия, като стана българско, дойдоха европейските дрехи и абаджиите не шиеха вече бирбучуклия и не им вървеше вече. Казваха: „Загазихме. По-добре да не беше се освободила България.“ Свободата не седи в бирбучуклията, нито в гайтаните, нито в европейските дрехи.

В съвременното човечество никога не е имало една култура по-висока от сегашната. Сегашните хора вършат неща и не може да ги обясните. Хората са в стълкновение с Божествения закон. Понеже може би от 200, 300, 400 години от Христа насам хората искат да станат господари на природата. Навсякъде учените хора казват: „Ние ще подчиним природата.“ Сега природата дава на учените хора урок как те да подчинят войната. Ако вие мислите да подчините природата, вие ще я срещнете на пътя си.

Съвременните хора имат смътно понятие за Бога. Аз проповядвам Бога на Любовта, за разумните хора на Любовта, не [за] онези неразумните, които искат да престъпят Божия закон. Няма по-страшна воля от Божията. Вие искате с вашите мисли и желания да измените света. Вие искате един народ и цялото човечество да си измени Божия план. Защо ще го измените? Ако вашата мисъл може да подобри света, разбирам да се измени, но ако вие с вашата мисъл искате да господарувате, ще развалите света.

Ако внесем културата на комарите, какво благо ще внесем? Всеки комар като кацне, казва: „Да пусна сонда, да видя каква е кръвта.“ Този пусне сонда, онзи пусне сонда – от тази култура на комарите

какво ще научите? Дойдат хапливите мухи, и те кацат да правят своите опити, хапят те. Дойде една змия, и тя казва: „Учен човек си, да видим какво си придобил“, и тя те ухапе. Тя дойде и научно те ухапе. Това са все култури. Но вие я ми кажете: какво ще придобиете? Вие казвате: „Аз да имам власт, ще му строша главата.“ Ти като кажеш, че ще му строшиш главата, друг тури зъб на тебе, той иска да ти строши главата.

Помнете едно нещо: Какво[то] мисли човек, то става. Щом мислиш да строшиш света, можеш да го направиш, но и светът ще те строши. Щом мислиш да направиш добро в света, доброто ще стане, но и в теб ще стане. Туй още хората не го вярват.

Казвам: Не се иска да ни накара да вярваме в някои закони, но онова, което Бог е турил, което е направил в нас, в него да вярваме. Ние не вярваме в онова, което Бог е написал в нас, а вярваме на външните закони. Човек не вярва на Онзи, Който му е дал живот, но той ще си направи един идол, на който ще се покланя. Той ще тури 500–600 [хиляди] или един милион в банката и казва: „Осигурих се.“ Той уповава на тия пари, които са в касата, уповава на тия пари, които са в банката. Банката е учреждение. Умреш – банката може ли да ти помогне? Отиваш за другия свят – за билет откъде ще си вземеш да платиш? Виждам доста евреи, за които казвате, че са отишли в другия свят, а аз ги виждам на гарата чакат, нямат билет да отидат в другия свят. Те на гарата чакат, нямат билет.

Когато Христос дойде, Той даде един пример за богатия и бедния Лазар. Умрял Лазар и отишъл в лоното на Авраама. Как отишъл. Тук теглил, големи страдания имал, кучета лижели раните му, търпение учил. Умрял богатият, отива в ада. При това казва: „адът е далеч“, а пък Христос казва, че се образувал разговор между богатия, който е влязъл в ада, и Авраама. Богатият вижда Лазара и си казва: „Как, този, бедният, при моята врата стоеше, кучетата му лижеха раните, какво се е качил в този свят, на това място?“ И казва на Авраама: „Изпрати го, той е длъжен на мене да бъде признателен. Засъхнало ми е гърлото.

Той седеше пред вратата ми и по някой път му правех добрини." Казва му Авраам: „Тук порядките са други. От вас при нас не може да се дойде и от нас при вас не може да се дойде. И да иска Лазар, не може да дойде при тебе." Седи той и мисли друго: „Прати го в онзи свят да каже на братята ми, та те поне да не дойдат тук." Не че го е грижа за братята му, но той не може да търпи Лазара, да го вижда на хубавото място. Казва му Авраам: „Те имат Моисеевия закон. И да го видят, пак няма да го вярват."

По някой път гледам хората опитват Любовта на другите. Някой дойде и слушам да казва: „Много те обичам, иди, донеси ми малко вода." Често така казва дядото на малкото дете. Като иде детето и донесе вода на дядото, той ще бръкне в торбата и ще му даде 4–5 ореха, ще плати за водата. Да допуснем, че дядото има орехи в торбата, но ако няма, детето може да не донесе вода. Няма орехи. Много деца отиват за вода, понеже има орехи. Дядото гледа в торбата – празна торбата. Втори път това дете не отива при дядото. Няма орехи – няма вода. „Вар пара – вар Хасан, йок пара – йок Хасан." – „Има пари – има Хасан, няма пари – няма Хасан." В какво седи? Онази, красивата мома, има орехи – момъкът тича. Ако е хванала сипаницата, издълбае се лицето, Хасан го няма вече.

Съвременният живот на какво се дължи? Другояче трябва да се гледа. Някои мислят, че като се подобри положението, в онзи свят ще отидат. Ако онзи живот, който Бог ни е дал на Земята, ако този живот ние не може да го осветим, ако ние на Земята не може да живеем както трябва, как ще си въобразяваме, че в другия свят ще живеем по-добре? Казват: „Тук да живеем както знаем, а като отидем в оня свят, ще бъдем светии." То е невъзможно. Най-първо животът, който Бог ни е дал, какъвто и да е този живот, е ценен. Животът на едно растение – дърветата живеят по-чист, по-свят живот, отколкото ние живеем. В растенията има много по-голямо самопожертвуване на изобилие, отколкото у нас. Те, щом завържат един плод, казват: „На ваше разположение е." Може птиците да ядат, може хората да ядат. Те

тъжат за онова, което хората вземат от тях. Ние казваме: „Това е дърво." Не е така. „Дърво" е произлязло от „дева". Вие не знаете произхода. Когато говорят на човешките езици, „дърво" значи дева, която е чиста, свята, слязла е на Земята. Човек като върви по правия път, той е дева. Всяко дърво един ден ще стане една красива мома, един ден ще стане един красив момък, ще стане един светия, един ангел.

Казвате: може [ли] да се докаже това? Може да се докаже, но нямам време да го доказвам. Някой иска да му докажа дали съм богат или не. Време нямам. Трябва да го заведа в банката, да му отворя касата, да му покажа парите. Време нямам да направя това. Дали вярваш, че съм богат, или не вярваш, е твоя работа. Твоята вяра не ме прави богат. Аз ти казвам, че съм богат. Ако вярваш, че не съм, остава за твоя сметка. Ако аз, който съм сиромах, кажа, че съм богат, няма да стана богат. Какво ще ми допринесе, когато не съответствува със самата реалност, което Бог [е] вложил.

Бог [е] вложил живот в мене, трябва да го зачитам. Умът, който Бог ни е дал, трябва да зачитаме. Сърцето, което Бог ни е дал, трябва да зачитаме. Душата, която Бог е вложил в нас, трябва да я зачитаме. Духа, който Бог е вложил в нас, трябва да зачитаме. Унаследените неща са второстепенни. Ти казваш, че си наследил нещо от дядо си, от прадядо си. Те са спомагателно средство. На вложеното, на Божествено[то] в нас трябва да разчитаме.

Щом ти се тревожиш безмерно, ти си в човешкия порядък. Мислите ли един човек, който цялата нощ е плакал, подули са му [се] страните, станал е жълт... Мислите ли, че съвременните хора, които страдат, тия страдания са на място? Всичките нагъбясали трябва да излязат навън. Страданието е лечебен метод. Всеки човек, който не се радва, и всеки човек, който скърби, ако не е Божията Любов в света, ние бихме умрели от скръб, от мъчение, от страдание. Благодарение на Любовта, която постоянно прави абцес, превръща скръбта на радост. Скръбта трябва да се превърне на радост, мъчението трябва да

се превърне на утеха, робството трябва да се превърне на свобода. Постоянно трябва да става смяна. Ако не става тази смяна, човек е осъден да носи своите последствия.

Този, богатият човек, дето Христос говори и го дава за пример, ако би се научил да сподели участта на Лазара, той би бил при други условия. Той не сподели участта на Лазара в този свят. И като отиде в другия свят, разделиха се двамата. Аз може да ви сравня. Вие казвате: кой е Лазар, кой е богатият? Този Лазар в едно семейство може да бъде мъжът, богатият може да бъде жената. В друго семейство Лазар може да бъде жената, този Лазар може да бъде дъщерята, този Лазар може да бъде синът в даден случай. Тогава казвам: Синът ще иде при Авраама, а бащата, майката и дъщерята, които са богатият, ще идат при богатия. Това е закон на Божествената справедливост в света. Ако бащата споделя участта на сина си, ако майката сподели участта на сина си, дъщерята в дадения случай ще се измени. Ако ние, съвременните хора, не може да споделим участта на нашите близки, които са около нас, къде ще идем, кажете ми?

Ние трябва да вземем пример от Провидението. При всичките големи престъпления, които хората вършат днес, Бог ни е заобиколил с най-големи благословения. Пратил е тревата, дъжда, плодовете. Това показва Любовта на Бога към хората. Хората не заслужават това. Ние трябва да вървим по същия път.

Постоянно ме питат кога ще се свърши войната. Щом възлюбите Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката [си] сила, войната ще се свърши още днес. Щом не Го възлюбите, векове ще минат и войната няма да се свърши. Въпросът е свършен. Знаете ли, че в целия образован свят няма трима души праведни? Разбирате ли това? Има само един праведен човек. [А] законът е такъв: „Дето са двама или трима събрани в Мое име, там съм и Аз.“ Ако имаше трима души да се съберат и да се помолят, войната ще престане. Защо не престава? Защото има само един. Трябва да дойдат още двама. Дайте ми кандидати от вас и аз днес ще

свърша войната. Дайте ми кандидати от вас и днес [...] (В разчетената стенограма изглежда липсва част от изречението.) което ще стане. Дайте ми праведния, нека дойде от Америка, от Англия, двама души да дойдат.

Трябва да се знае Истината. Ще ходим с тия заблуждения в света? Минаха времената на заблужденията. Всичките тия месоядни животни, това са култури, това са хора. Всичките месоядни животни, всичките лоши животни, това са хора, които са живели на Земята и са турени да живеят в тия [животни]. Всичките отровни растения са човешки души, натикани в тия растения. Всичката кал, която съществува, в тази кал, това са човешки души. Те трябва да излязат от там. Всичките тия въглища, които горят, това са човешки души, турени в каменните въглища. Сега ги горите, отоплявате се и като ги освобождавате, те създават войната. Тия хора не дойдоха да се освободят. Със заблуждения не може да се държи в света.

Бог е бил принуждаван много пъти от непослушанието на хората да бъде унищожен светът. Сега не иска да го унищожи. И потоп в света няма да прави. И затова сега огън иде в света. Всичките хора ще бъдат стопени. Златото ще излезе от сгурията и сгурията ще се хвърли. Няма да остане човек нестопен.

Не говоря за материалното – трябва да стане пречистване на човешкия ум, да стане пречистване в човешкото сърце, да стане пречистване в човешката душа, да стане пречистване в човешкия дух.

Някой се вторачил, какво мисли? Казва: „Какво ме гледаш?“ Казвам: Имате ревматизъм в коляното, от дълги години търсиш цяр. Ти имаш пчели, ще се помолиш на Господа, ще туриш пчелите да те ужилят и ще оздравее коляното. Ще благодариш, че тия пчели те излекуваха в Името на Господа без пари. Тия пчели ще запишеш в книгата и от кошера ще запишеш времето и часа, когато туй се е извършило

Сега ще преведа. Що е жилото? Жилото на пчелите е опасно само за онзи, който иска да краде мед. Жилото на пчелата, за онзи,

който иска да помага на пчелите, е едно благо. Благодарение на тия жила на пчелите, та хората се научиха, та си направиха игли. Пчелите научиха хората да си правят игли, да си шият дрехите. Някои хора са лоши спрямо нас. По някой път аз съм правил опити. По едно невнимание веднъж бях ял чесън и влизам при кошерите. Като влизам, една пчела се блъсна в челото [ми]. Тя казва: „Господине, нашата царица забранява да ходиш тук." Върнах се, изчистих си устата с карамфил и след 4–5 часа отидох, напарфюмирах се добре и всичките пчели ме посрещнаха. Зачитам техните права. Те обичат чистотата.

Кога ще бъдем благоприятни на Бога? – Когато образуваме едно ухание, което е благоприятно на Бога. Бог се радва на нашето разгневяване. Като се поразсърдим, хубаво, но щом се разсърдиш, вземи перото и напиши някоя приказка, напиши някое стихотворение. Ти се разсърдиш, развалиш някоя цигулка. После ти се сърдиш, рушиш себе си. Строшиш ръката, образуваш абцес на тази ръка. След туй казваш: „Светът е лош." Светът трябва да извади тази идея от вас. Светът не е лош. Писанието казва: „Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина Своего Единороднаго", възлюби Бог света, „за да не погине всеки, който вярва." Бог обича този свят, който го е създал, понеже е Негово творение. Той обича Своето дело.

Като казваме, че този свят е развален, с туй означаваме нашия свят. Но то е друг въпрос. Ние сме пратени в този свят, на Земята, в епохата, в която живеем, за да работим. Светът има нужда от работници. Аз ви проповядвам на вас не да бъдете щастливи, но чакат работници в света, служби има, които трябва да се заемат. Всеки един от вас, който ще замине за другия свят, нека дойде при мене – ще му дам разписка да го назначат на служба. Някой умира и чака. Като иде в другия свят, ще го заобиколят братя. Казват: „Страшно е умирането." Страшно е умирането за онези, които са без Любов. Които умират с Любов, на служба отиват. Небето се радва за всеки, който отива с Любов. И ангелите се радват, с венци го посрещат, че е дошъл един

работник за делото Божие. Сега който и да дойде, всички, които са идвали, който и да проповядва в Името Божие, е добро.

Някои казват, че сме взели и събрали литературата оттук-оттам най-хубавото. Туй е заблуждение. В литературата какво има? Те откъде взеха тази литература? Цялата природа е литература. Аз правя превод.

Уважавам всичките преводи, но виждам, много преводи не са според оригинала. Много е писано за света, но светът не е така създаден. Донякъде е хубаво описан, но донякъде не е.

Когато седим и се молим на Бога, е хубаво, но така не се минава. Ако в твоята молитва краката не вземат участие, ако в твоята молитва ръцете не вземат участие, устата не вземат участие, ушите не вземат участие, очите, веждите ти, всичките ти косми по цялото тяло, всичките клетки ако не вземат участие, то не е моление. Всичко трябва да участвува. Всички трябва да знаят, че господарят отива някъде и те да отидат с него и те да се радват. Да им каже: „Отиваме всички при Господа да се явим.“ Всички тия души, които живеят в хората, и те да се радват. Не мислете, че тия души, които живеят, са глупави. Много умни са. Има души, които живеят в нашия мозък и помагат. Души само на паметта има, души на музиката. Ти си музикален, но не е твоя музикалността. Тези души идат и те учат. Казвате: „Той е голям музикант“, но те са музикалните гении.

Искате да станете светии. Невъзможно е. Докато вие не влезете в групата на всички хора, които са светии, вие не може да бъдете светия. Вие не можете да бъдете светии, ако не идете на Слънцето. Светлината иде от Слънцето. В Слънцето има светлина. Тази светлина, която се предава, тя е отражение на слънчевата. Тези същества, които живеят в Слънцето, са толкова интелигентни, толкова е интензивна тяхната мисъл. Мислите, които пращат, е светлина на Земята. Цялото Слънце е разумно същество. Това са безброй същества, които изпращат своята енергия. Всеки един ангел е насочил своята мисъл към някого на Земята.

Вие трябва да съзнавате и трябва да благодарите на Бога. Тъй седи въпросът. Ако вие не дойдете да мислите така, вие ще кажете: „Слънцето е глупаво същество, което Бог [е] направил.“ Бог направи и човека, направи и Слънцето. Как ще разберете? Вие казвате, че Слънцето не е разумно. Той направи човека и човек е разумен. Всичките неща, които Бог направи, са разумни. Няма нещо неразумно. „В началото Бог създаде Небето и Земята, а Земята беше неустроена.“ После Бог я устройва и я направи разумна. Сега Господ действува вътре във вас, устройва целия ваш живот. Когато Бог работи във вас, радвайте се. Онзи велик музикант в живота, като му кажат погрешката, веднага признава погрешката. Които не са даровити, веднага се докачат. Тонът трябва да бъде прав.

В природата, ако излезете да пеете според законите на природата, ако вземете един неверен тон, веднага се образува влага; ако вземете верен, веднага цялото небе става ясно. Щом се заоблачава, тоновете на живота хората всякога не ги вземат вярно.

Вие говорите за Любовта. Какво е Любовта? Тя ежеминутно е извън времето. Трябва да вземете основния тон на Любовта. Любовта във всичките прояви не взема един и същи тон. Представете си, че Любовта на Земята действува с 3500 октави. Колко основни тонове ще имате? Във всяка октава по един основен тон – 3500 основни тонове. Колко от тия тонове вие вземате? Някои едва вземат два основни тона. Като пее, някой взема една октава, един основен тон, от долния до горния, някой взема две октави, някой – три октави и него считат за голям певец. Който се готви за оня свят, трябва да има 3500 основни тона и да ги взема вярно. Като прозвучи, да знае какъв е тонът.

Аз ви говоря за онадеждяването. Аз искам само да се извадите от заблужденията си. Вие искате да станете по-добри, отколкото сте. Вие се заблуждавате. Вие сте добри, но сте много мързеливи. Всичкото седи в леността. Потриваш се. Някой се потрива една секунда, някой – [10]–15. Казваш: нищо не е секунда потриване. Губиш време. Една работа взема една секунда, ти се потриваш – изгубиш времето. Няма

да се потриваш. Като войник, веднага ще го направиш. Добрата мисъл като дойде, ще я направиш. Щом дойде, направѝ я. Казва: „Чакай да се помоля“ и той ще коленичи. Върви по пътя и се моли. Какво ще коленичиш, то е по буквата на закона. „Чакай да помисля.“ Какво ще мислиш? Като те бодне нещо, мислиш ли? Изведнъж мръднеш ръката си, без да мислиш. Мисълта идва отпосле.

Трябва да сте отзивчиви на Божественото. Всеки един порив в нас, то е гениалност. Ако всички бихме отговаряли на основните тонове на Любовта, на 3500 тона ако бихме отговаряли, ако бихме отговаряли на основните тонове на Обичта – 3500 (7000 са всичките), светът щеше да блесне като слънце. Сега всички седите със старите идеи.

Може да ви приведа пример, то е само за изяснение. Не е въпрос сега да смущаваме богатия в ада. Доста адове има на Земята. Най-страшният ад е на Земята. Едно малко ангелче чуло, че Господ създал Земята и се помолило на един голям ангел да го заведе на Земята, да види туй място. То искало да види човека – туй Божие творение. Качил го големият ангел на крилата си и го довел на Земята. То казало: „Аз ти казах да ме доведеш при хората, а ти ме донесе в ада. Това не са хората.“ Ангелът му казал: „Това са хората.“

Знаете ли колко препятствуваме на Божествения ред на нещата? В един оркестър като се свири, най-малката погрешка се разбира. Всеки трябва да бъде майстор. Верни тонове в нашата мисъл. Седнеш вечер, пееш каквото знаеш. Не каквото ние знаем! Ако речем така да вървим, както ние знаем, колата ще отиде в реката, никъде няма да излезем. Ще вървим в Божия път, онзи път, който Бог ни е дал. И тогава ще се освободим от противоречията, които съществуват. Хиляди отклонения има от този път. Ние все търсим лесния път. Аз гледам, и другите народи път имат, но и българите имат път.

Преди години във Варна, когато направиха шосето от Варна за Добрич, направиха шосето много хубаво, но гледам, като минават хората, [не] вървят по пътя, никой от пешеходците не вървят по

шосето, но заобикалят пътя. Като стане голяма кал, тогава влизат в пътя. Всичките хора, когато се намерят в кал, в големи страдания, влизат в правия път. Щом стане охолен животът, всеки тръгва по отклонение от пътя. По камъните не се върви така леко, хоскане има.

Българинът не обича да се хоска. Затуй слиза на Земята, по-мекичко да е. Отбива се по меко да върви, не обича хоскането. В него има едно чувство, което в другите народи го няма. Той когато увеличава, увеличава милиони пъти. Казва: „човек цяла планина“ или казва: „човек е божество“. Хубаво е, не е лошо. Някой говори така, то не е лъжа. Когато увеличава, той употребява една дума... аз няма да употребя тази дума, вие я знаете.

Според мене не трябва да се месим в съдбата. Казваме: лоши има, някой дявол, Сатанаил. То не е наша работа. Ако четете повестта на Иова, ще видите, че Сатанаил като дошъл при Господа, Господ го питал: „Къде си ходил?“ Казва: „По Земята бях.“ Казва му: „Обърнал ли си внимание на моя раб Иова? Няма човек като него.“ – „Действително той е добър човек, но Ти му си дал хиляди камили, овце, говеда, дал си му богатство колкото искаш, дал си му синове, дъщери, всичко има. Я вземи тия работи, да опиташ колко е безкористен.“ Господ казва: „Опитай го.“ Ако вие сте добри хора, за вашите говеда Той не е съгласен. Ако можете да бъдете благодарни, без да имате и да благодарите за това, което ви е дал...

Да благодарим за ума, който Бог ни [е] дал, да благодарим за сърцето, за духа. Да благодарим за Земята, [на] която живеем, без пари се возим по нея. Къде ще намерите да ходите по екскурзии?

Дойде ви някое нещастие, не знаете как да се лекувате. Много лесна работа е. Дойде ви някое нещастие – някой път много малка работа се изисква. Има неща, които човек само като [поглади] носа си, и минат. Някой път ще вземете кърпа и ще погладите устата си и всичко ще изчезне, някой път ще погладиш ухото си, някой път ще погладиш ръката, някой път ще погладиш крака. Някой път събере се чорапът в обущата, образува се нещастие на крака. Опъни чорапа,

помилвай палеца. Човек е радио. Като буташ пръста си, този пръст е като антена. Онези, които знаят, ще дойдат на помощ. Ти търсиш причината отвън. Спри се, по радиото побутни пръста и кажи: „Помогнете, моля, влезте в положението.“ Някой път искате да уредите тези работи със столовете. Бутни ухото, не бутай стола. Бутни носа, бутни веждите, не бутай стола. Ти искаш да крякаш. Поглади устата – ще се оправи работата. Поглади челото, помилвай се. Щом си неразположен, помилвай лицето си. Сега вие употребявате старите методи, имате шила.

Ще ви приведа един анекдот. Някой се оженил за една българка, тя била добра жена, но сприхава. Възпитавала го да не яде много. Вкъщи все му казвала: „Да не преядеш“ – и той не преядал, „да не препиваш“ [– и той не препивал]. Всичко, каквото тя казвала, той слушал. Щели да отидат у кръстника си на гости. Той казва: „При кръстника като отидем, да ме оставиш свободно да се наям.“ Обаче тя взела една губерка и там като отишли, тамън започнали да ядат, тя го боднала. Казва ѝ: „Ти в къщи не ме оставяш да се наям, поне остави ме у кръстника да се наям, нали ти казах.“ Тя го прекалила. Всичката погрешка е при кръстника. Тя не трябваше да носи губерката, нека се наяде веднъж свободно човекът. Нека и тя да не го боде с иглата. Той ѝ казва: „Поне веднъж остави ме да се наям. Вкъщи ограничение – и при кръстника ли същото?“ Да оставим един човек да яде. Нека някъде да се наяде свободно. Дошло някое магаре отвън да [реве] – нека реве магарето. Конят легнал на земята да се въргаля – нека се въргаля, няма нищо, погледай го. От зор се въргаля.

Казвам: Бъдете снизходителни, не бъдете много строги. Вие сте строги някой път към себе си и към Христа. Бъдете снизходителни. Благодарете, че сте направили малко погрешки. Можехте да направите много повече погрешки. Малки погрешки правите. Погрешката е при кръстника, вкъщи всичко е наред.

Казвам: Най-добрите неща трябва да се приложат, където и да е в света. Казват: „Да възпитаме душата.“ Как се възпитава една душа?

Ти не можеш да възпиташ един човек, ако не го обичаш, ако не го любиш. Два принципа има: не можеш да повлияеш на един човек, когото не любиш, не можеш да повлияеш на един човек, когото не обичаш. Всеки един, който го люби и го обича, може да му повлияе. Не може да се противим – какво ще се противим на Бога? Ако има едно същество, което ни обича, мисли моето добро, трябва да имам пълното доверие в него. В света няма друго същество, което да желае нашата свобода така, както Бог. Всичките други може да ни ограничават, но Бог ни е дал пълна свобода. Казва: „Ще залича греховете ви и няма да ги спомена." Коя майка не заличава погрешенията на своите деца? Тя не обича погрешките, заличава ги. Ако младият момък и младата мома вземат пример от майка си, те живеят добре.

Срещат се двама знаменити американци, единият наречен Бичер, прочут проповедник, другият – Ингарсон, прочут рационалист, който осмивал всичките права на християнството. Ингарсон бил толкова прочут, че всеки, за да посети неговата сказка, трябвало да плати един долар. Много красноречив е бил. Срещат се двамата в хотела и се спират в една стая. Бичер гледа през прозореца, но онзи го пита: „Какво те интересува, какво гледаш?" Казва: „Гледам един здравеняк и един инвалид с патерици. Здравият му бута патериците на инвалида и той се търкули на земята." Ингарсон казва: „Безобразие е това." Бичер му казва: „Ти си онзи, който буташ патериците на инвалидите и те падат на земята." Дойде някой, който вярва, и ти ще кажеш: „Ти не вярваш право."

Не е въпросът там. Една вяра с друга вяра не може да се смени. Вярата винаги трябва да се смени с Любовта. Надеждата винаги трябва да се смени с вярата, а самата надежда трябва да се смени с живота. Да промениш една вяра с друга вяра не може. Вярата с вяра не се сменя. Противоположното на вярата е Любовта. Противоположното на вярата е надеждата. Противоположното на надеждата е животът. Всичките смени трябва да стават правилно. Трябва да знаем как да сменяме. За

да смениш живота, трябва да внесеш надеждата. За да смениш надеждата, трябва да внесеш вярата. За да смениш вярата, трябва да внесеш Любовта. [За да смениш] Любовта, трябва да внесеш Обичта в живота си. Ако ние не можем да сменим тия неща, как ще си помогнем?

Казвам: Не надценявайте вашия ум, не подценявайте вашето сърце; не надценявайте вашето сърце, не подценявайте вашия ум. Бъдете благородни с духа си. Че с кого трябва да се отнесете добре? То е духът ви. Вие сте дете на вашия дух. Като ви говоря за духа, за душата, за ума, за сърцето, вземам ги като външни прояви на човека. Човек е едно дете. Той трябва да има еднакви отношения към духа, към душата, [към ума], към сърцето, понеже тия четирите представят едно цяло. Ние познаваме Бога само чрез духа си. Ние познаваме Бога само чрез душата си. Ние познаваме Бога само чрез ума си. Ние познаваме Бога само чрез сърцето си. Четири неща са, по които се познаваме. Вън от сърцето си не може да познаваш Бога. Вън от ума си не може да познаеш Бога. Извън душата си не може да познаеш Бога. Извън духа си не може да познаеш Бога.

Та казвам: Първото нещо е да познаеш Бога с духа си – силен ще станеш. Да познаеш Бога с душата си – благороден ще станеш. Да познаеш Бога с ума си – учен ще станеш, знание ще добиеш, светлина ще добиеш. Да познаеш Бога със сърцето си – ще се научиш как да живееш. То са нови методи. Ако тия методи ги вложите, ще се избавите от хиляди страдания, които сега ви идват.

Вие търсите общество. Вие сте заобиколени с едно общество. Какво по-хубаво общество от Слънцето? Какво по-хубаво общество от Месечината? Какво по-хубаво общество от всичките растения, които ви заобикалят? Какво по-хубаво общество от реките, които текат? Какво по-хубаво общество от въздуха, който ви лъха? Заобиколени сте с общество. Въздухът, това са същества, които минават и ви погалват. Реките са души, които функционират. Тази душа е жива, познава ви. Тези растения ви познават, радват ви се.

Вие търсите общество. Следователно Бог се проявява в Слънцето. Бог се проявява в Луната. Бог се проявява в звездите. Бог се проявява във въздуха. Бог се проявява във водата. Бог се проявява в растенията. Бог се проявява в нашия дух. Бог се проявява в нашата душа. Бог се проявява в нашето сърце, в нашия ум. Ние ще почувствуваме една вечна радост в себе си, един подем на духа си и всичките болести и страдания, които имаме, като сухи листа ще отлетят, ще израснат новите листа и новите разбирания.

Казвам: Залюбете се с Любовта на духа си, залюбете се с [Любовта] на душата си, залюбете се с Любовта на ума си и залюбете се с Любовта на сърцето си. Залюбете се с Любовта на Слънцето, залюбете се с Любовта на Месечината, залюбете се с Любовта на звездите, на растенията, на реките, на въздуха, на хляба и Бог ще ви се изяви.

Любов без даване и вземане не може да се прояви. Вяра без светлина [и] без тъмнина не може да се прояви. Надежда без горчивина и сладчина не може да се прояви.

„Добрата молитва“

36-а беседа, държана от Учителя на 4 .VII.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ОЗАРЕНИ ОТ ЛЮБОВТА

„Отче наш“
„Сила, здраве е богатство“

Ще прочета само няколко стиха: 28-а глава от Матея, 9-ия и 10-ия стих.

Ние сме употребили една дума. „Радвайте се“, казва. И то след своята смърт казва: „Радвайте се.“ Човек само като мине големите изпитания, може да се радва. Като не е минал големите изпитания, не може да се радва. Големите изпитания винаги отменят радостта.

Животът е най-голямото благо, което е дадено на хората. Изкуството е да знае човек как да задържи този живот и да се ползува от него.

Ние, съвременните хора, искаме само наслада от живота. То е погрешно схващане. Искаме да бъдем силни. Всички желаят да бъдат силни. Силата Бог я дал на децата. Топлината и чувствата, Любовта я дал на възрастните. Знанието и светлината – на старите. На стари години човек няма топлина, няма ни сила. Някои искат да бъдат силни. Човек не може да бъде силен на стари години. Ако старите биха били силни, ще направят някое престъпление. Винаги съвременните хора свързват Любовта със силата. Искат в Любовта човек да бъде силен. Любовта започва със силата, но в най-слабата ѝ форма. Мислите ли, че Слънцето е слабо? Бог го е поставил на 150 милиона километра, то се вижда много малко, за да не се плашат хората. Ако беше голямо, ще се изпоплашат. И малките деца му се радват, мислят, че може да го вземат в ръце и да си играят с него. По някой път и вие искате да бъдете големи. Ще се изпоплашат хората от вас. Ако си голям човек като планина, в коя къща ще идеш на гости? Ако си като Слънцето, кой може да [те] покани? И най-

голямата Любов да имаш към Слънцето, кой ще го покани? Цялата Земя даже не е една стая за него. Единия си крак Слънцето не може да тури на Земята. Ако рече Слънцето да дойде на Земята на гости, кракът му не може да стъпи.

Това са фигури. Човек трябва да разсъждава и разбира кое е същественото в живота. Някой ще каже: Любов. Вие Любовта не разбирате. Любовта е нещо неразбрано. Какво означава думата „Любов“? Аз не съм срещал нито един писател, който да е писал нещо за Любовта. Всички са писали [за] туй, което не е Любов. Единственото нещо, което знаят за Любовта, е първичният подтик. Първият подтик, това е Любов. Или, първото изявление на Бога е Любов. След туй иде Божествената Мъдрост, след туй иде Божествената Истина. Но Любовта е първият подтик, който отваря творческия принцип на Бога. Туй, с което Бог първоначално се е проявил, ние го наричаме Любов.

Но какво означава думата „Любов“? Любовта трябва да я приемеш. Любовта не може да я разбереш, ако не знаеш да ядеш. Ти Любовта не може да я разбереш, ако не знаеш да гледаш. Любовта не може да я разбереш, ако не може да слушаш. Ти Любовта не може да я разбереш, ако не може да я помиришеш. Ти Любовта не може да я разбереш, ако не може да я попипаш. Ти Любовта не може да я разбереш, ако не се качиш на гърба ѝ. Любовта докато не те носи на гърба, ти човек не може да станеш.

Вие какво разбирате под думата да ви „носи“ Любовта? Кого носим на гърба? – Онзи само, когото обичаме. Любимото може да го носим. Всеки, когото мразим, го тъпчем с краката. Когато казваме, че Любовта ще ни носи на гърба, разбираме, че тя предава своето истинско естество. Не е унижение, понеже я обичаме и я носим на гърба си. Що е гърбът? Гърбът е главен двигател. Човек представя този стълб, който съединява човека с главата. Главата е свързана със Слънцето, а краката са свързани със Земята. Сега някои мислят: защо

човек трябва да е свързан със Слънцето? Защо да е в съприкосновение, в пряко отношение със Слънцето?

Да ви наведа една аналогия. (Отклонявам се от речта си.) Вълната е лош проводник на топлината. Защо? По единствената причина, че тази дреха беше на овцата, а овцата иска да задържи топлината си. Тя си направила дреха, която задържа топлината. Направила я лош проводник, да не изтича топлината. Вземете и коприната е лош проводник на топлината. Понеже онази пеперуда, която се скрива в пашкула, като направи дрехата си, страхува се да не би да ѝ отнемат нормалната топлина, затова направила пашкула да задържа топлината. Вземете памука, той е добър проводник на топлината. Защо? Защото памукът най-първо е обвит в едно пашкулче, ние изваждаме съдържанието на пашкула. Вътрешното съдържание на пашкула употребяваме, понеже нямаме стълкновение с външния свят, отворен е. Ние искаме да живеем като памука, да бъдем отворени. Ние сме били потиснати под лошите условия на живота. Памукът представлява добрите условия и ако само него го носим, ще загинем. Ние носим вълнени дрехи, за да се научим като овцата и като бубата да ценим живота, който ни е даден.

В аналогиите трябва човек да поставя нещата на място. Много аналогии са турени, че става смешение. Той ще каже: баба. Тази аналогия не изяснява, „баба“ значи бавачка, голям човек. Българинът като каже „баба“, „глупав“ значи. Но думата „баба“ значи „баща“ – „умния, който може да ни помага“. А ние сме обърнали думата да означава „глупавия, който нищо не струва“. После вземете думата „напил се като магаре“. Това не е вярно. Магарето никога вино не пие. Как ще се напие като магаре? Аналогията на е вярна. Магарето обича чистата вода, не пие вода навсякъде. И той ходи като магарето да търси хубавото вино – ако това иска да каже, тази аналогия е вярна. Но като кажеш „напил се като магаре“, е погрешно, никаква аналогия няма. Нито логика има, нито съдържание има.

Ако построим един силогизъм: Човек е двукрако същество, кокошката е двукрака, следователно кокошката е човек. Но качеството „двукрако същество“ не означава само човек. Това, което отличава човека, това са три неща: човек има допирна точка с Любовта, има допирна точка с Мъдростта и човек има допирна точка с Истината. Човек е човек по това, че има допирна точка с живота, има допирна точка със знанието, има допирна точка със свободата, има допирна точка с движението, има допирна точка с учението и има допирна точка с работата. Три неща са, които отличават човека. Това е определението, ако искате едно определение за човека.

Казвате: „Човек е, който мисли.“ Животните не мислят ли? Дърветата мислят и са образували най-хубавите плодове. Казват: то е инстинкт. Що е инстинкт? „Ин“ значи „вътре“, „тинк“ – „туй, което мисли“ (in (англ.) – в, вътре в; think (англ.) – мисля). Туй, което е вътре и мисли, то е инстинкт. Инстинкт е туй, което мисли и прави нещата отвътре. А туй, което не мисли и нищо не прави, е глупост. Всички употребяват думата „инстинкт“. Инстинкт е това, което отвътре мисли и прави нещо. Туй, което отвън мисли и прави нещата, туй го наричат „обективен свят“. Какво нещо е обективният свят и субективният свят? Туй, което отвътре мисли и прави нещата, то е вътрешен свят, сега казват „субективен“ свят. Превеждат го на български „предметен“. Пред-мета, а кой може, да премета (Играта на думи тук се губи, когато се спазват съвременните правоговорни и правописни норми. По тогавашния правопис думата „премятам“ се пише не с буквата „я“, а с буквата „ят“, която в западните говори се произнася като „е“.). Умният човек е онзи, който мисли. Играта, която играят на табла или на шах, ти преметаш нещо, но за да преметаш, трябва да ти стига умът.

Аз тълкувам Любовта. Думата „Любов“ по български значи да вземеш и да очукаш млякото, да извадиш маслото и да направиш баница на онзи, когото обичаш. Това е Любов. С прясно масло и с отвара да направиш една баница, без да я изгориш, тъй зачервеничка

– това е Любов. Казва: „Да се обичаме." Не разбирам Любов без баница, не разбирам Любов без хляб, не разбирам Любов без вода, не разбирам Любов без въздух, не разбирам Любов без светлина. Всички тия неща, топлина, светлина, трябва да дойдат. Като се съберат наедно, тогава ще дойде онази първичната причина, от която всички тия неща са излезли. Любовта е непонятна.

Ако идете на Изток, в източната философия, източните мъдреци Конфуций и Лао Тце са говорили за Тао. Тао е туй, което не е изявено. Първото изявление на Тао е Любовта. Ние казваме: „Това иде от Тао". Тао се превежда. Аз съм Тао, ти си Тао, той е Тао, ние сме Тао, вие сте Тао, те са Тао. Всички сме излезли от Туй Незнайното. Не можем да говорим за това Същество, понеже Туй Божество няма никакво отношение към нас. В Него няма тия противоречия, които ние имаме.

Зло и добро са наши понятия. Казва: Че злото съществува временно и доброто съществува временно, те са контрасти. Един човек ти даде пари, наричаш го добър. Друг ти вземе парите, казваш: „Лош е." Един човек ти говори сладко, казваш: „Добър е." Друг ти говори, казваш: „Лош е." Един съдия отдаде ти правото, наричаш го добър. Осъди те, казваш: „Не съди добре."

Това са отношения. Злото е едновременно добро, което създаде света. Понеже светът като се създаде, хората не разбраха тогавашното добро и туй тогавашно добро стана сегашното зло. Що е злото? – Неразбраното добро. След като Господ създаде света, и хората не разбраха доброто. И казва: „Дойде Бог и направи света." И казва: „В начало Бог създаде Небето и Земята, [а] Земята беше неустроена и пуста." Той дойде да я устрои. Той като направи света, влезе сегашното добро в света, което ние разбираме. Кое нещо е доброто и кое нещо е злото? Злото създаде света, а доброто направи света. Злото направи човека от плът, а доброто направи човека от живота, от Диханието на Бога го направи.

Това са отвлечени понятия, които не може да ги примирите със сегашните вярвания. Какво има да повярвате: дали в началото е по-

добро или в края? Кога се правят погрешките: в началото или в края? В началото се правят погрешки. Кога може да се изучи човешкият език на Земята? Не че сме били своенравни, но такъв е естественият ход на работата. Не сме могли да заучим Божествения език и затуй създадохме тия криви мисли, на които носим последствията. Трябва да ги коригираме. Детето не учат да казва „хляб“, но казва „папу“. Защото „папу“ по-лесно се изговаря, а „хляб“ по-мъчно се изговаря. Ние се възмущаваме от някои изрази по някой път. Българинът казва: „моето пиленце“. Чувал съм българи да казват: „моето прасенце“, „моето агънце“. Думата „прасе“ е съдържателна дума. В нея изобилие на светлина има. После, слогът „пра“ значи „чист“. Онова прасе, което събира своята сланина, лошо ли прави? Туй прасе, което считат глупаво, прави бяла сланина, че мъчно може да я различиш от кравешкото масло. Турците, които толкоз се бояха от свинска мас, не всякога можаха да я различат от кравешкото масло. Във Варненско, в село Николаевка, в турско време идва един турчин и казва: „Хем да не ме нахраните със свинска мас, с кравешко масло ще ми сготвите.“ Българката взела гърнето със свинска мас и му го показва: „Претопено кравешко масло.“ Той бърка в гърнето и казва: „Отлично, много хубаво.“ Той никога не е опитвал свинска мас. Казва: „Може ли да ми пратите малко от туй масло?“ Сега може да кажете: „Как е смяла тя да лъже кадията?“

Когато някой българин каже „голям човек като планина“, вярно ли е? Или когато каже: толкоз хора имало, че нямало място къде яйце да се хвърли. Това не са лъжи. Лъжа е, когато изопачаваш един Божий закон. Лъжа е да кажеш, че си нещастен. Лъжа е, когато кажеш, че си глупав. Лъжа е, когато кажеш, че бял ден не си видял в живота си.

Аз нямам право да питам хората къде ще ходят или да питам някого: „Къде отиваш?“ Нямаш право да го питаш, човекът не е отишъл. Казва: „Във Варна отиваме.“ След няколко деня го срещаш и го питаш: „Ходи ли във Варна?“ – „Не ходих.“ – „Защо ме излъга?“ Затуй, когато отиваш във Варна, кажи: „Отивам някъде, не зная ще

ида или не.“ Казвате: „Кажи ми сега къде отиваш“ – ти го изнасилваш.

„Кажи ми Истината.“ Чудна работа, някои хора искат да им се каже Истината. Когато не може да [говорят] Истината, как ще разберат Истината? Ти не може да разбереш Истината, ако сам не я говориш. Истината, това е най-хубавото, най-приятното състояние, което човек има. Тя е най-приятната свобода. Да имаш Истината, трябва да бъдеш тъй свободен, че в целия свят да си радостен, весел, нищо лошо не може да видиш. Това е Истината. При Истината, тия, малките неприятни работи не може да видиш. Истината на Земята има опаковка. Тия опаковки не може да бъдат така красиви, както самата Истина.

Христос казва: „Радвайте се.“ Човек може да се радва само на Любовта. За да познаеш Любовта, Любовта трябва да произведе в тебе едно състояние. Детето, което се заражда в утробата на майка си, изпитва какво нещо е сила. Най-първо тя не му дава да диша. Не му дава да яде. Казва му: „Само ще наблюдаваш, ще се подчиняваш и мълчиш, нищо няма да говориш.“ Девет месеца в утробата на майка си детето прекарва Питагоровата школа на абсолютно мълчание. В деня, в който се зароди желание да каже първата дума на майка си, то ще каже първата дума, която Господ го е научил, и като излезе навън, то казва тази дума. Не искам да ви я казвам. Вие, майките, сте я слушали. Вие както произнасяте тази дума, тя не е точно така. Детето, щом се роди, казва: „Йоа“ [...] (В разчетената стенограма след думата „Йоа“ има тире и празно място – вероятно липсва част от изречението.). Тази дума произнася. Майката и всичките чуват заповедта и веднага казва[т]: „Ще помогна на това дете.“ Като чуе тази дума, бащата, майката, братята, всички се разтичат. Детето като каже: „Йоа!“, всеки му помага. Кой как види това детенце, обича го. Туй дете, като направи първото прегрешение, започват да го поотупват.

Сега, за да влезете в Божествения свят, трябва наново да се родите „от вода и Дух“ и да произнесете тази дума. И като произнесете тази дума, да вършите Волята Божия. Тогава човек може да бъде силен. Под думата „всесилен“ разбирам човек да бъде и най-мекият, и най-силният, и най-горещият и най-студеният, и най-слабият, и най-силният.

Хората търсят силните и слабите. Защото слабият човек поддържа силата на силния. Силният човек поддържа малката сила на слабия. Силният помага на слабия и слабият помага на силния. Взаимно си помагат. Това е плюс и минус. В съвременното възпитание трябва да знаеш как да изваждаш. Ако имаш много, ще изваждаш. Ако имаш малко, ще притуряш. Някъде ще го умножаваш. А някъде ще го делиш. Да го умножаваш значи да го увеличаваш. Но едновременно трябва да знаеш да го разделяш. Умножението може да го употребяваш. Когато раздаваш туй, което придава на душата, на духа, на ума, на сърцето, умножението е тогава. Когато събираш силите на своя дух, на своята душа, на своя ум и на своето сърце, е събиране. Когато раздаваш благата, е изваждане. Изваждането и делението се определя при раздаването на Божиите блага. А събирането и умножението – при приемането на Божиите блага. Делението и изваждането е минус. Събирането и умножението е плюс.

По някой път, когато питат някого, той си дигне рамената нагоре. Питаш за една работа, той си дигне раменете. Като си дигне раменете нагоре, българинът казва: „Не съм сведующ, не ме питай.“ Като си подига раменете, казва: „Минус, не събирам, не е плюс. Аз сам трябва да го уча. Ако ми дадете, приемам, но да раздавам не съм готов още.“

Вие искате някои хора да ви обичат. Защо искате да ви обичат? Чудни са съвременните хора в своите разбирания. Ти имаш хубав плат и ако намериш някой шивач, който не е майстор, той ще ви развали плата. Вие искате да ви обичат хората. Големи майстори

трябва да бъдете, за да ви обичат. И колцина не са идвали при мене, все ме обичат, но едно дават, а десет завличат. Това не е Любов. Туй желание е във всичките хора: да ги обичат. Ако искате някой да ви люби и да ви обича, [...] (В разчетената стенограма липсва част от изречението.) е да се запознаете. Слънцето може да ви обича, но Месечината – никога. Месечината и звездите са отрицателната страна на живота, туй, което взема само. Слънцето е положително, то е представител на Бога, Той постоянно дава, нищо не взема от хората. То върви по своя път и ти го търсиш, отдето върви.

Ние трябва да възприемем Любовта по ония пътища, по които тя идва и се проявява. Различава се Любовта на майката, различава се Любовта на бащата, различава се Любовта на сина, на дъщерята. Те са 4 категории. Най-чиста е Любовта на дъщерята. Най-безкористна е Любовта на майката. Най-силна е Любовта на бащата, а най-приложима е Любовта на брата. Искаш да приложиш Любовта – ще намериш брата си и той ще ти покаже. Търсиш силна Любов – ще намериш баща си. Търсиш безкористна Любов – ще намериш майка си. Търсиш чиста Любов – твоята сестра ще ти даде чиста Любов. „Чистите по сърце ще видят Бога."

Интересно е: в неразбраната Любов, нещата, които тя създава, се виждат. А в разбраната Любов, нещата, които се раждат, остават невидими. Кой е видял досега родените от Бога? Виждали ли сте ги? Виждаме, че са родени; как са родени, никой не знае. Как сте родени от майка си? – Бабите бабуват. Но онези, които са родени от Бога, никакви баби няма.

Божествено е само онова, което става между тебе и Първата Причина. Онова, което става между тебе [и друг някой] и всичките хора го знаят, е човешко. И то не е лошо, хубаво е, но понеже много вземат участие, тази Любов е неустойчива. Колко майки има, които са разочаровани от своите дъщери, синове. Навсякъде има разочаровани. „Раз-очаровани" – една дума, която не е преведена право. Значи един път очарован. Ето един крив превод. Казваме: по-

хубаво от това няма. Що е очарование? – Най-хубавото нещо, което те е сполетяло. Ти като не може да го четеш, си се разочаровал. „Разочарован“ е било „очарован“, то е най-хубавото нещо, което може да направиш.

Сега бих ви казал като онзи турски султан, който казал, че ще даде една голяма награда на онзи, който му каже една същинска лъжа. Започнали да се изреждат, както източните народи са майстори на сплетни. Иде един и му казва: „Султан ефенди, майка ми тури едно паче яйце под кокошката и като се измъти, излезе камила.“ – „Не е лъжа, това е възможно.“ Идва друг и казва: „Дядо ми си извади един косъм от брадата, тури го на Дунава и стана мост.“ „И това може да стане“ – казва султанът. Идва един и двама души хамали носят един голям кюп. Той казва: „Султан ефенди, баща ти прави война с московеца и баща ми му даде пари назаем в този кюп. Нося кюпа да ми ги върнеш.“ Султанът казва: „А, това е вече лъжа.“ Ако каже, че може да е така, ще трябва да плати. Може би ще трябва да тури 10–15 килограма, за да напълни кюпа. Казва: „Лъжа е това.“

Лъжа е туй, което спира живота в своето развитие. Лъжа е туй, което нарушава отношенията между Бога [и нас]. Лъжа е да повярваш, че Бог е създал злото в света, че Той не те обича. Това е лъжа. Защото Бог Сам по Себе Си не може да се измени. Каква причина ще Го застави да не те обича? Ако не те обича, ще те смачка. Той не може да не обича това, което Сам е направил. Писанието казва: „Направих ви и на дланта Си ви записах.“ Като погледне, вижда, че си на Неговата ръка записан. Ако живееш добре, на Божията ръка всичко върви гладко. Щом направиш престъпление, започват да се явяват капчици и причиняваш болка на Неговата ръка.

Ние, съвременните хора, защо остаряваме? Ако искате, аз може да ви дам примери. Някои от вас искате да бъдете красиви. Трябва да знаете как да постъпвате ежеминутно. Колко мисли вие допущате в ума си и най-после погрознеете. Очите потъмняват, хлътват, лицето се набръчква, ставате недоволни. Този такъв, онзи такъв, само вие сте

светия. Такъв светия сте станали, че никой не може да ви гледа. Ще дойде някой да казва, че той се молил по 3 пъти на ден, че чел 10 пъти Библията. Той не говори Истината. Той като прочете 10 пъти Библията, лицето му ще светне. Единственият човек, който знае, че е чел Библията, това беше един американец и той е бил негър, който 90 пъти прочел Библията. Но вече замязал на светия. Като погледнеш, всичките хора на Библията са в неговото лице. Всичките пророци, после Авраам, Яков, Исаак, това са хора с характер, и пророците – също.

Какво има вас да ви спъва? Някои от вас, които не сте женени, а някои има, които сте женени, на които другарките са вече заминали, не сте доволни от тях. Имате другарки при вас, не сте доволни от тях, имате синове и дъщери и не сте доволни. Някои нямате и не сте доволни. Защо ми са синове, когато ще бъда недоволен от тях? Чудни сте. Аз разглеждам другояче въпроса. Най-първо аз не искам да имам мои синове, достатъчно са тия синове, които Господ ги има. Що ще искам сега да имам синове и дъщери като Бога? Не ми трябва да се раждат Божиите синове и дъщери. Те са избрани хора. Човешките са крадци и разбойници. Ще дойде някой и ще ми каже, че някой е чер брат, ще дойдат някои да ме окалят. „Това е черна дъщеря." Всичките онези, които ние ги правим, те са все такива. Роденото от плътта е плът. Те са сиромаси хора. Господ ги направил сиромаси, да работят, понеже искат да живеят като Бога и не искат да работят – оттам се ражда недоволството в света. На съвременните хора трябва едно ново възпитание.

По някой път има доста хора, които познавам и са заминали за другия свят. Виждам ги все тук, как да ви ги разправя. Виждам ги, говоря с тях. На едно място са и не може да ви го опиша. На кое място са? Не са на Слънцето, не са на Месечината, не са и на Юпитер, някъде са около Земята и извън Земята, едно особено състояние. Какво ще кажете, то е илюзия. Що значи илюзия? „Ил" значи „зле", „юз" значи „да употребиш" (ill (англ.) – зле; use (англ.) –

употребявам.). Зле употребено нещо е илюзия. Неразбраното, това е илюзия. Казвате: „Дали е илюзия или не?“ Илюзията ето по какво се отличава: илюзията показва нещо реално. Да кажем: ти виждаш един мираж в пустинята, виждаш извори текат, растителност има, но вървиш ден–два – няма ги. Реалното е много далече. Илюзията показва, че нещата са много далече, може би 1000 километра. Цяла година ще трябва да вървиш, докато дойдеш. Непостижимите неща ги наричаме илюзия. Постижимото, то е реалното в света. Под думата „реалност“ разбираме живот, който днес може да постигнем. Днес може да пием от тази вода. Днес може да ядем от този хляб. Днес туй, което желаем, може да го имаме.

Мнозина искат да знаят какъв е небесният живот. Ние не може да мислим за него. „Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил за нас.“ Там се иска сватбарска дреха, не може да идеш без сватбена дреха. Когато искаш да идеш в оня свят, трябва да имаш най-фината материя, никаква нечистотия, никакво петно по дрехите. Чисти трябва да бъдат дрехите. Даже една слаба мисъл, едно малко негодуване в себе си да не допущаш.

Има един анекдот у турците за Исуса, според който като умрял Исус, отишъл само до третото небе и не могъл да иде още по-нагоре – това е според турското вярване. Една малка игла се забола в дрехите му от този свят и затова Христос не могъл да иде нагоре. От туй християнството не успяло, понеже Христос не отишъл до седмото небе. Тази игла причинила всичките раздори, които сега съществуват в света между християните. Това е според източната философия.

Вие носите последствията на тия игли. Всеки от вас има по една игла закачена и по-горе от третото небе не може да идете. Често съм срещал сестри и братя, които са много напреднали, казват: „Туй не може да го търпя.“ Това е иглата. Казвам: Христовата игла е закачена. „Не може да го обичам.“ – Пак е закачена иглата. На третото небе не може да идеш. Четири небеса има още, които са останали. Ако Господ, като създаде света, би ни оставил в третото небе, къде щяхме

да бъдем? Ако ни беше поставил в първия ден, когато казва: „Да бъде светлина!“ или ако беше ни поставил във втория ден или в третия ден, къде щяхме да бъдем? Ние минахме през първия, втория, третия, четвъртия, петия и в шестия ден – в деня на Любовта, – Бог ни създаде. Бог ни постави в шестия ден, в деня на Любовта, по закона на Любовта ни постави. Благодарение на това, че грехът можа да ни смъкне. Той понеже знаеше, че дяволът ще дойде и ще ни смути, затова ни постави в шестия ден. От шестия ден никой не може да извади човека навън. С 10 чифта биволи не може да го извади. Всички примки ще се скъсат и в рая ще остане. Дяволът като влезе в рая, той си служи със своите примки, но после се скъсаха и казва: „Отиде всичкият капитал с тази жена.“ И досега дяволът съжалява, че имал работа с Ева. Казва: „Съжалявам, че се залових с нея.“

Радвайте се, че Бог ви е създал в шестия ден. Гответе се, когато Той си почива. Що е почивката? Почивката на Бога е изявление на Неговата Любов. Седмият ден е ден, в който Бог изявява Своята Любов. Шестият ден е материален. Което Бог е създал в света, го е създал. А сега остава да прояви Своята Любов. Той ни даде онова, от което имаме нужда. Ако този, новия живот на Божествената Любов не ни даде, нашите страдания не може да се премахнат. Всички страдаме от някакъв недоимък. Всички страдате от едно заблуждение, че няма кой да ви обича. Всички имате заблуждението и мислите, че ви липсва нещо. Седмият ден ви липсва.

Що е седмият ден? – Изявление на Божествената Любов. В шестия ден създаде Бог човека. То е Божествена Любов, смесена с човешката Любов. Докато не почувствувате седмия ден в почивката на Бога, тази Любов не може да разберете.

Не зная как мъжете виждате безлюбието в жените и как жените виждате безлюбието в мъжете. Бих желал да ми даде някой една лекция. Мнозина мислите, че Той не ви обича. Искам да ми покажете в какво седи това безлюбие. Туй, от което вие се смущавате – безлюбието, то е толкоз дребно, то е малко помръдване на устата,

една хилядна от милиметъра. Как го забелязвате, не зная. Наричате го безлюбие. Много сте наблюдателни. Като си мръдне устата този човек, казвате: „Да го обичам или [да] не го обичам? Ако го обичам, ще направя пакост.“ „Да не го обичам“ – на устните, не виждате някакво мръдване на устните.

Аз ви говоря сериозно, реално. Човек е като светкавицата, мисли да ви обича или не, трепери му сърцето. Не знае какви ще бъдат последствията, като ви обикне. И какви ще бъдат последствията, ако не ви обикне. Тревожи се вътрешно. Става триене вътре и в това триене се стопля сърцето. А тази топлина не е естествена, изкуствена е. Естествена трябва да бъде топлината в ръцете – от кръвта, от кръвообращението, не да ги търкаш ръцете. И това не е лошо.

Ако не станем като малките деца, ако не започнем отново да се учим, какво ще стане с нас? Много знаем, но ако нашето знание се пресее, триците да излязат, много малко брашно ще остане. Много едро е мляно. Онова, което знаем, наново ще го мелим, няма да го хвърлим. Не само веднъж, може 7 пъти да се мели, да се пресее много пъти. Да се извадят триците и да остане хубавото. Като се смели 10 пъти, може една десета да остане, на място е. Може да остане една десета брашно, а девет десети трици.

Казва: „Идете в Галилея и там ще Ме видите.“ Често хората отиват да гледат, когато Слънцето залязва. Всички изучавате все залеза. Всички, които сте разочаровани, наричам: тази Любов е на залез. Казвате: „Колко хубава картина!“ Няма да се мине половин час и Слънцето ще се скрие. Започнете отсега нататък да изучавате Любовта на изгрева. Тогава ще разберете какво нещо е Божията Любов. Дотогава, докато имате съмнения, колебания, тревоги, това е залез. Туй да го знаете. Когато престанат тия съмнения, имате възходяща степен. Всичките съмнения трябва да изчезнат от душата ви. Смущавате се какво ще стане. Какво ще стане? Духа вятър, какво ще стане? Този вятър ще изчупи милиони листа и милиони листа ще

задигне. Ще дигне доста прах, но този прах ще образува дъжда, ще полее тревите, растенията.

Всичките противоречия, които съществуват, праха, безлюбието, Бог ги туря на работа. Благодарение на нашето безлюбие имаме доста дъжд. Благодарение на нашата омраза много работа свършваме. Омразата Бог я турил на колелетата. Когато един трен се движи по гладко, турят пясък пред машината. Има едно място, гдето се изсипва пясъкът, това е за сегашните колелета и като падне пясъкът, колелото подеме. Противоречията в живота са, за да се подемат. Ако всичко беше гладко, щяха да се въртят колелетата на едно място. Положението ви ще бъде като на ония английски моряци. Англичаните обичат да гуляят. Една вечер напили се малко и се връщат в лодката. Те не развързали лодката и започнали да гребат. Гребали цяла нощ и като станали на сутринта, виждат се на брега. Къде е причината? – Свързана е била лодката.

Сега ние правим усилие. Лодката е на брега, свързана. Като се обърнем, в живота имаме много работа, но нищо не сме свършили. Аз бих предпочел да кажа само една дума: „Йоа!“, отколкото да имам всичкото знание и да бъда свързан за брега. Като кажа тази дума, да бъда развързан. Тогава ще придобия много повече, отколкото да имам всичкото знание и да бъда свързан. Любовта, която не е приложена, е без съдържание; Обичта, която не е приложена, е без съдържание. Мъдростта, която не е приложена, е без съдържание. Кротостта, която не е приложена, е без съдържание. Търпението, което не е приложено, е без съдържание. Всички неща, които не са приложени, както са Божиите закони, остават без съдържание. Тогава изгубваме смисъла на живота.

Има ли някой, който да не [е] срещал Христа? Четете Евангелието и като четете Евангелието, ще се яви Христос. Казва: „Ако думите Ми не пребъдат във вас и вие не пребъдете в Мене“. Ти не може да видиш Христа, ако не започнеш да четеш. Казва: „Думите,

които ви говоря, то е живият хляб.“ Който яде Словото Божие, той е, който пребъдва в Христа. Христос пребъдва в Бога.

Вие искате да видите Христа като човек, да го видите с корона. Не е ли целият свят пълен с корони? Може да го видите. Когато бях в Америка, видях един европейски цар, шест крака висок, с мантия, с корона на главата. Минават американците, смеят му се. Казвам: Колко са небрежни, нямат никакво почитание. Не гледат лицето му, а всички се обръщат и гледат гърба му. Аз вървя и го срещам, той върви тържествено и казвам: колко тържествено върви. Обръщам се и гледам гърба му и целият му гръб представя фирми, носи обявления на гърба си. Значи е цар на фирмите. Аз искам да го гледат в лицето, не в гърба. Злото прави своите знаменити работи в гърба, а доброто ги прави в лицето.

Та казвам: Ако искате да станете цар, гледайте да имате обявленията си отпред. Първото обявление е кой как види, да види, че носите Божията Любов. Озарени сте от Любовта. Какво по-хубаво от да бъде човек озарен от Любовта? То е най-хубавото благо. Един любовен лъч като те зърне, достатъчно ти е за един цял живот. Той не престава.

Радвайте се за първия лъч, който сега иде в света, и който ви зърне. Ако някой не го зърне, да го зърне. Който зърне този лъч, да го възприеме и да стане слуга.

„Радвайте се и идете в Галилея и там ще Ме видите.“ Има едно правило, което аз употребявам. Радвайте се на най-малките постижения. Като видя малкото цветенце, което е цъфнало, зарадвам се. Понеже то като цъфнало, то има Любовта, а тази Любов иде от [Бога]. Казвам: Радвайте се на малките постижения.

Тайна молитва

37-а беседа, държана от Учителя на 11.VII.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета няколко стиха от 10-а глава от Марка, от 15-и стих до 23-ти стих.

„Духът Божи“

Ще ви говоря като на ученици, които са свършили първо отделение – знаете буквите, като на ученици от второ отделение. Много е важно човек да е свършил първо отделение. В един свят, гдето хората боледуват, страдат, кое отделение са свършили?

Мислите ли, че е доказателство да се доказват нещата? За пример, да ви докажа, че една книга е напечатана и да ви доказвам, че тя е печатана от хората. Трябва да ви доказвам, че хората тази книга са печатали. Че волове няма да я печатат, нито птиците може да я печатат, нито дърветата може да я печатат, нито Слънцето може да я печата, нито Земята. Естествено е хората са, които може да я печатат. Мислите ли, че растенията, които имат листа и корени, от само себе си са станали техните листа? Че там са работили ангелите. Всякой един лист е работа на един ангел. Всеки един лист си има своето място. Който разбира, може да чете и да се радва. Който не разбира, гледа света отвън как е подвързан.

Сега мислите ли, че една книга или един буквар, подвързан даже със злато, има такъв смисъл както свещените книги? Важна е подвързията, но знанието е по-важно. Ние имаме подвързия, но то не е съществено, само е за запазване на самата хартия. Искам да ви говоря за неща, които са съществени.

Три съществени неща има в живота. Човек трябва да бъде господар на стомашната система. Човек трябва да бъде господар на

дихателната система. Човек трябва да бъде господар на мозъчната система. Ако е господар на стомашната си система, ще бъде земеделец и други подобни на него занятия. Ако е господар на дробовете си, той ще бъде индустриалец, ще бъде книжовник. Ако е господар на мозъчната си система, той ще търси Любовта, Мъдростта и Истината, ще бъде търговец. Търговец, който се занимава с пясък и пепел и с изверженията на животните, да ги продава, не е търговец на скъпоценни камъни.

Съвременните хора искат да ни покажат, че в света има ред и порядък, има една власт. Има една земна власт, има и една слънчева власт. Слънцето е господар. Има едно слънчево народно събрание, с депутати. В туй слънчево събрание на Слънцето има представители от България, от Англия, от Германия, от Русия, от всичките други народи, които имат власт, имат по един депутат. Вие не го знаете кой представлява българите на Слънцето. Попитайте един англичанин – и той не знае кой представлява англичаните на Слънцето. Попитайте един французин – и той не знае. Китаеца ако попитат, и той не знае. Вас кой ви представлява на Слънцето? Вие имате знание, че има някой, който се застъпва заради вас.

Христос казва: „Оставете децата да дохождат при Мене, не ги възпирайте, защото техните ангели гледат лицето на Бога." Този ангел, който се застъпва за едно дете, е представител пред Бога. Нямаш право да обиждаш туй дете.

Съвременните хора мислят, че имат морал. Но вашият морал е книжен, обезценява се книжният морал. Ако аз мисля, че имам цена пред вас, всичките същества, които живеят, трябва да ме оценяват. Всяка една книга, която е напечатана, има своята цена. Ние говорим за книги, които са напечатани. Животът на всеки един човек, който и да е, е ценен. Животът на една мравя е ценен. Всичките същества в Цялото са ценни. Главата е ценна по причина на тялото, дробовете са ценни по причина на тялото, стомахът е ценен по причина на тялото, което човек има.

Вие не искате в света да ви помагат. Кой може да помага в света? Съвременните хора говорят на един непознат език. „Аз искам да ме обичат“ – казвате. Кой може да обича? Че трябва да те обичат, така е. Единственият, Който първоначално ни е обикнал, това е Бог. Ако не беше ни обикнал, не щеше да ни създаде. Понеже ни е обикнал, създал ни е, създал и Земята и пратил ни е на нея да живеем. То е от обич.

Някои казват: „Трябва да се докаже дали ме обича или не.“ Има доказателства кратковременни, има доказателства дълговременни и има вечни доказателства. Сега вие понеже живеете в кратковременния живот и ако искам да ви доказвам с дългосрочните доказателства, няма да има време. Седиш на гарата, имаш още 5 минути. Какво може да ви докажа в 5 минути? След 5 минути вие тръгвате. Какво ще ви докажа в 5 минути?

После, помнете: човек, за да бъде обичан, трябва да бъде красив. Човек, за да бъде обичан, трябва Истината да живее в него. Никой човек в света не може да бъде обичан, в когото Истината не живее. Той си заминава от тоя свят, умира. Сега разбирайте, не говоря за Земята. Има един стих в Писанието, може да го намерите, няма да ви казвам къде е. „Веселях се на обитаемата негова земя; и наслаждението ми беше с человеческите синове.“ (8-а глава, Притчи, 31-ви стих.) Има голяма Земя, на която хората живеят, и тази е подобие на нея. Този е малък остров, в който ние живеем.

Вие искате да живеете, то е ваше право. Но най-първо трябва да започнете от нормалното състояние. Кое е нормалното състояние в света? Нормално е туй, което се движи. Земята се движи, то е нормално. Слънцето се движи, то е нормално. Цялата Вселена се движи, то е нормално. Науката доказва, че всичко е в движение. Туй, което се движи, е нормално и оттам започва всичко. Второто нормално е туй, което се учи. Този, който се учи, е нормален; този, който не се учи, не е нормален. Този, който не се движи, не е

нормален. Третото нормално нещо: този, който не работи, не е нормален.

Това са нормални неща. Мерки трябва да бъдат те. Като кажем „движение, учение и работа“, те са норми, с които трябва да се мери. Искаш да знаеш дали си здрав. Ако се движиш, здрав си, защото само здравият човек се движи. И болният се движи, но по-скоро той се мърда. Врясъкът не е музика.

Под думата „движение“ аз разбирам един тон взет правилно. Що е тон? Този тон има едно общо отношение в цялата песен. Песента е един организъм, в който един тон съставя една малка частица и нормално е свързан с цялата песен. Всичките тонове в едно образуват цялата песен. Ако всичките тонове се организират и ако се вземат нормално, ние имаме една песен, която носи живот в себе си, защото всяка една песен е едно Божие благословение. Всяка една песен е едно зърно. Всяка песен е един плод. Всяка една песен е един еликсир. Чудни са хората, като казват: „Защо са песните?“ Че благодарение на песните живеем. Дърветата като живеят, пеят. Птиците като живеят, пеят. И ние като дишаме, пеем. Някой казва: „Не пея.“ Ти като дишаш, пееш. Като казвате: „Аз не пея“, вие имате друго понятие. Хората вечерно време как пеят, някои доста високо пеят.

Преди години слушах такъв един певец, то беше едно малко градче между Русе и Горна Оряховица – там има едно заведение за умопобъркани –, Бяла. Там правих своите научни изследвания (Учителят говори за френологическите изследвания, които е правил из България в периода 1900–1912 г.), бях се спрял в Бяла. Имаше само един хотел. Две легла в една стая и мислех вечерта да си почина от ходенето, от научните наблюдения. Вечерта си лягам и чувам, че някой пее около мене, около дванайсет часа. Туй хъркане го наричат хората. Най-първо мислех, че хърка човек. Че хърка човекът, понеже не е живял добре с жена си, може да има дългове да плаща и си мисли, ще му мине. Чакам половин час, хъркането се усилва. Чакам час, усилва се още повече. Час и половина като мина, така хърка, като

че има 20 свини, които грухтят. Казвам на себе си: Ако престане... ами ако не престане, големи са неговите мъчнотии. Станах да му помогна. Няма да ви кажа какво направих. Проточих двете ръце от главата до краката му и престана хъркането. Сутринта като стана, казва: „Никога не съм спал така хубаво. Много хубаво спах тази вечер. Никога тъй сладко не съм спал.“ После казва: „Ще ме извиниш, аз имам един навик – хъркам и не зная дали те смущавах тая нощ.“ Казвам: „Не е толкоз лошо, доста хубаво пееш.“

Всеки човек, който живее добре, той доказва нещата. Всеки човек, който обича, той доказва нещата. Всеки човек, който люби, той доказва нещата. Всеки човек, който носи знание, той доказва нещата. Всеки човек, който е свободен, той доказва нещата. Всеки човек, който живее, доказва нещата. Искате доказателства. За мен човек, който живее, доказва нещата. Животът е непрекъснат. Така трябва да се разбира. Аз не съм за старото учение, да вярва човек. Хубава е вярата. Човек да се раздвижи, когато живее. Че по прав път върви, но навсякъде няма да бъде гладка площ. Ще минава реки, ще минава някъде влажни места, ще има възвишения, слизания, качвания. Някъде гори ще има. Някъде пътят ще бъде прашен. В туй седи красотата на живота.

Ние, съвременните хора, се отличаваме по едно нещо. Има един разказ: В древността, един адепт, като изучавал хората, попаднал в едно племе, гдето очите им били изпъкнали, но не виждали нещата. Много изпъкнали били очите им, не виждали, а само схващали топлината. Той като им говорил, че има светлина, казвали те: „Какво нещо е светлината? Знаем какво е топлината, но светлина не знаем какво е.“ Като пипнали неговите очи, видели, че неговите очи били хлътнали, а техните – изпъкнали. В тях се явило желание и неговите очи да бъдат изпъкнали. Като изпъкнат очите ви, вие ще изгубите светлината си. После той намерил друго племе, на което очите били вдлъбнати и те имали понятие за светлината, но не знаели какво нещо е топлината.

Тия хора, които са с изпъкнали очи, са бърборковци. Вие вземете тая дума в крив смисъл. Какво значи бърборко? – Сладко говори. У тях се намират хумористи, всякога ще намерят нещо весело. Тези хора, които са с изпъкнали очи, [са] с много добри сърца. Гневят се и скоро им минава. Тези, на които очите са вдлъбнати, малко говорят, постоянно са сериозни, сериозно гледат. Като започнат да хлътват очите, започва стомахът да се разваля. Този, на когото очите са изпъкнали, стомахът е здрав. Стомахът има връзка със зрението. Стомахът има връзка с дробовете, стомахът има връзка с мозъка. По очите може да се познае дали човек е умен, по очите може да се познае дали човек е здрав в дробовете си, по очите може да се познае всъщност дали стомашната система е нормална.

Аз няма да доказвам научни работи. Ще ви кажа нещата, да се ползувате като ученици от второ отделение и да започнете.

Ако искате да поправите стомаха си, който е развален, занимавайте се да обичате хората. Ако искате да поправите дихателната си система, занимавайте се със знанието. Ако искате да поправите мозъчната си система, нервни сте, занимавайте се със свободата. Виждаш някоя мравя, мъчи се някъде – помогни ѝ. Някое крило се вплело на някое насекомо някъде – помогни му. Виждаш някой кон вързан някъде – услужи му. Навсякъде желайте доброто. Не само да роптаете, но навсякъде помагайте, давайте свобода на всяко същество. Това е свобода. Онова, което Бог е създал, да го поддържаме. Да поддържаме Божия ред на нещата. Който поддържа свободата, поддържа Божествения ред на нещата. Който поддържа работата, поддържа Божествения ред на нещата. Който поддържа знанието, поддържа Божествения ред на нещата. Който поддържа учението, поддържа Божествения ред на нещата. Който поддържа живота, поддържа Божествения ред на нещата. Който поддържа движението, поддържа Божествения ред на нещата.

Ние смятаме човек да се движи, че не е нещо кой знае какво. То е най-голямото благо, което Бог ни е дал. Ако не можеше човек

свободно да се движи, ако не можеше човек да си отваря очите свободно, ако не можеше свободно да се движат ръцете, каква свобода щеше да има човек? Знаеш колко е приятно да си движи човек ръцете?

Някой път вие си движите ръцете от някаква болка. Боли ви рамото и си дигате рамото. Това не е движение. Аз считам, когато човек е здрав и като се движи, той има един усет, един тон излиза от това движение. Често, когато хората са здрави, чувам тоновете, които излизат от техните движения. Много хубави песни пеят. Когато хората не са здрави, скърцат както колата, която скърца. Като си дигне ръката, има скърцане. Ако понамажеш ставата с малко масло, с дървено масло, и скърца още, значи не може да вземе правилно тона. Но като го понамажем още веднъж и започва да издава хубав тон, тогава е здрав човек. Като чувам тона, който издава, като си дига ръката, виждам дали е здрав човек. Боли го лакътят – лакътя намажем с масло, докато започне да издава хармоничен тон. Тогава е здрав и пръстите някога скърцат. Като започнат да пеят хубаво, те са здрави. Трябва да излиза музика от всичките ви стави. Тези стави на пръстите, те са позиции, на които са поставени нотите. В природата има една музикална система и там са поставени тоновете.

Някой път вие се интересувате, като идете в оня свят ще се познавате или не. Чудни сте. Вие тук не се познавате, че там ще се познавате. Законът е: ако тука се познавате, и там ще се познавате. Ако тук не се познавате, и там няма да се познавате. Що е оня свят? Оня свят аз го наричам съвършен свят. Там няма никакви болести, никакъв недоимък, всичките хора са щастливи, постоянно мислят за другите. Жителите на Слънцето постоянно мислят едни за други, излизат и ходят по цялата Слънчева система да помагат. От Слънцето идат тук да помагат.

Казвате: „Докажи." Как ще ви го докажа в краткосрочното време? Как ще ви докажа, когато очите ви не са изпъкнали? Сега може да ме разберете криво. Всичките хора, които се раждат вечерно време, очите

им са изпъкнали. Много естествено, изпъкнали са, понеже имат малко светлина, събират светлина. Недоимък имат. Събират светлина, затова очите им са изпъкнали. Онези, които са родени денем, очите им са вдлъбнати навътре. Казвам: Тия, на които им са изпъкнали и на тия, които са вдлъбнати, трябва да станат нормални, да не са изпъкнали. Очите на жабата са много изпъкнали. 3–4 месеца тя крякa ден и нощ. Туй крякане се дължи на очите. Зимно време жабите престават да крякат. Щом дойде пролетта, всичките жаби крякат. Казвате: „Жабите крякат." Я вземете съвременния човек – като забогатее, не крякa ли? Автомобил има, който крякa, кокошчици има, патици има, прасенце има, аероплан има, музика му свири, крякане има колкото искаш. Онзи, който няма патици, никакво крякане няма. Някой, казва, крякa. Казвам: Очите му са изпъкнали, крякa. Това е само символ. Побудителната причина на този богат човек е, че той има преизобилно, има с какво да се занимава. Бедният мисли, че няма с какво да се занимава. И бедният има с какво да се занимава.

Аз може да направя едно уподобление: богатите хора, това са мъже, бедните хора, това са жени. Какво ще кажете, защо бедните да са жени? Жените трябва да работят, а мъжете трябва да дават постоянно. Така е в природата. Адам трябваше Господ да го приспи, той не беше толкова щедър. Господ, като искаше да вземе материал, да направи жена, взе, че го приспа, да не види откъде ще вземе. Много скържав беше Адам. Има един анекдот: Господ най-първо искал да даде другарка на Адама. Той казва: „Господи, няма да мога да се разправям с нея, нека си седи, аз сам в рая може да живея. Да ми е свободна главата, не искам да имам работа с две глави. Как ще се разправям с две глави? Тя ще мисли едно, аз ще мисля друго. Тъй може да Ти служа по-добре." Обаче, като преведе Господ животните пред Адама, той видя, че всичките си имаха другарка и си казва: „Направих погрешка, че когато Господ създаде другарка за тях, аз се отказах." Господ, като знаял естеството му, че е много скържав, приспал го. Извадил му две ребра: по едно от двете страни. И той

досега страда за тия две ребра и ги търси. Тия ребра търси мъжът. Мъжът защо търси жената? – За ребрата си. Казва: „Къде е тази? Ребрата ми, ребрата ми, къде е тя?“

Това е алегория, схващайте добре. Господ му извадил двете ребра над сърцето отгоре. Ако беше извадил от долните ребра, трябваше да му стане слугиня, ако беше извадил от горните, тя щеше да иска да му стане господарка. Затова взе от над сърцето две ребра, за да му стане другарка. И действително, тя беше много любопитна, много ученолюбива. Ходеше из рая, учеше се, ботаничка беше. Съвременните ботаници в сравнение с Ева нищо не знаят. Тя имаше познания. Ева търсеше еликсира на живота, на Божествения живот. Знаеше хората как се създават, но искаше да знае откъде Господ черпи сила, Божественият живот откъде иде. Онзи учител на знанието като дойде, казва: „От туй дърво като ядете, там е скрита Божествената енергия и вие като ядете, като Бога ще станете.“ „Тъй ли? – казва Ева. – Аз ще направя един опит.“

Никога не правете опит без Любов. Никога не правете един опит без Мъдрост. Никога не правете един опит без Истина. Никога не правете един опит без живот, без знания, без свобода.

Вие говорите за свобода. Мислите, че като извадите от 3000 килограма рози, като ги сварите, 1 килограм розово масло – то доста скъпо е, розовото масло, – мислите ли, [че] може да го затворите? Туй розово масло обича свободата. В което шише и да го турите, щом намери най-малката дупка, излиза. Някой път турят восък отгоре, но то като намери дупка, излиза и отива там, откъдето е дошло. Аз не говоря за една Любов на розовото масло, да я събирате и да я държите в себе си.

Единственото нещо, което не може да задържите нито една секунда, то е Любовта. Любовта може да остане в човека една тристахилядна част от секундата. Бързината, с която светлината се движи, показва колко може да остане Любовта в нас. Любовта постоянно ви посещава, но само една тристахилядна част остава при

вас. До хиляди и хиляди пъти минава. И след като мине 300 000 пъти у тебе, образува една секунда на Любовта. 300 000 пъти като те посети, усетиш, че нещо се е случило. Като че ли е минала Любовта и си я видял.

Ще ви приведа един анекдот, той е следният: Един, който изучавал музиката, бил веднъж в гората и чул една песен толкова хубава, но толкова тъжна, че се заинтересувал. Усещал, че не [е] гласът ни [на] арфа, ни на цигулка. Но веднага започнал да плаче. Той видял написани във въздуха: „Изгубените часове на живота. Изгубените условия на живота. Изгубените възможности на живота." Защо е плакал? Плакал е, че изгубил – туй е първата част на песента. Що е едно изгубено условие, един изгубен случай? Един случай, който се изгубил, то е един ангел, който минал – ти не си го видял, ти си дремал, ти си спал. Той искал да остави благословението си на тебе, но ти не си бил буден и ангелът е заминал. Изгубените условия са ангели, които са минали покрай твоята душа и ти не си приел тяхното благословение. Казвате: „Нещастен е животът." Но тия ангели пак ще се върнат и втория път ще засвирят втората песен – „Възможностите, които идат."

Казвам: Вие чувате първата песен – „Изгубените условия на живота". Ангелите са минали и не са оставили нищо. Казвам: Сега иде втората песен – тия ангели пак идат, връщат се. Миналото пак ще се върне. Казвам: Сега не спете.

Кога човек е буден? Човек е буден само когато обича. Човек може да бъде буден само когато учи. Човек може да бъде буден само когато работи. Той не трябва да търси погрешките в хората, че някой не е пял някоя песен. Погрешката не е в песента, която е написал някой знаменит музикант. Погрешката е в певеца, който я изпял. Погрешката не седи в живота, който Бог е създал, но в нас, които не можем да изпълним този живот, както Бог е писал.

Ние трябва да се научим да живеем. Музика е този живот. Ти не може да живееш, ако не мислиш добре. Ти не може да живееш, ако не

чувствуваш добре Ти не може да живееш, ако не постъпваш добре. Казано на материален език: Ти не може да живееш добре, ако ти е развален стомахът, ти не може да живееш добре, ако ти са развалени дробовете, ти не може да живееш добре, ако ти е развален мозъкът. Престанете сега да се занимавате с хората. Болният да не мисли какво ще стане с другите болни. Най-първо болният трябва да мисли за себе си, с него какво ще стане. Трябва да се пробудите. Сега сте будни. Като ти вземат парите, буден си.

От Молиера има една комедия: когато обрали един богаташ, той дал заявление и съдията го пита: „Кой те обра?“ Той казва: „Целият свят.“ Това не е така. Един е, който го обрал. Пита го съдията: „Кого обвиняваш?“ – „Целия свят.“ Целият свят може да плати дълговете [на героя на] Молиера.

Отива един свободен американец при един голям банкер в Америка и му казва: „Господине, тия пари са на Бога. Трябва да ми дадеш.“ „Прав си – му казва богатият, – но има 500 милиона християни, на които дължа. Господ ми казва, че всичките ще дойдат при мене, да им раздам парите си.“ Направил една сметка: „Аз имам едно богатство от 500 милиона долара и понеже има 500 милиона християни, на тебе се пада един долар. Вземи долара, иди кажи на другите, нека дойдат.“ Така трябва да се разсъждава. Вие искате по 2 долара. Не може по 2 долара. По един. Вие искате да бъдете щастливи. Щастие за един долар. А вие искате за 20, за 30 долара щастие. Това да го няма.

Сега не искам да ви занимавам с оня свят. Казвам: Да влезете във второто отделение. Второто отделение е много важно. Второто отделение е женско отделение. Първото отделение е мъжко отделение, минахте го, то е реално. Женското отделение е второто отделение. При него ще дойдат изкушенията на плода. Иска една мома да се жени – то е второ отделение. Станал си богат – то е второ отделение. Станал си много учен – то е второ отделение. Отиваш на бойното поле – това е второ отделение. Трябва да знаеш как да

постъпиш. Даде ти се власт, силен си, как трябва да постъпиш? Второто отделение не е за слабите хора, то е за силните хора. Във второто отделение ще научите закона: какъв трябва да бъде мозъкът ви, главата ви, каква трябва да бъде стомашната система, храната ви каква трябва да бъде. Всички тия неща се учат във второто отделение. Говоря ви за един порядък, който съществува в природата. Не говоря за един порядък, който хората имат.

Вчера настъпих една котка и за пръв път чух една котка да изкряка и веднага намерих музикални тоновете. Като я настъпих, за пръв път чух музикално да говори. Написах едно упражнение, сега няма да ви го кажа, но друг път ще ви го кажа. Това е един котешки мотив. Тъй бързо го изказа музикално, учуди ме със своята музикалност. Настъпих я с моя крак, който е музикален и тя музикално я изпя, песента.

По-съществено за мене, когато съм гладен, [е] да ми дадат един хубав обяд, отколкото да ми дадат едно наследство, което след годин[и] да взема. Когато съм гладен, един обяд струва повече, отколкото каквото и да е наследство да ми дадат. Един обед седи по-горе, отколкото да станеш министър на България. Един обед струва повече, отколкото да станеш пръв министър в България. Чудни са хората, искат да станат първи министри. Вас Господ ви е направил да бъдете царе. Вие мязате на онзи българин, който се върнал от Америка и се явил при тогавашния [княз] Батенберг. Той искал да го направи пръв министър. Попитал го: „С какво мога да Ви услужа?“ Казва му: „Искам да бъда директор на една гимназия.“ Казва: „Ще идете при министъра на просвещението.“ Вие искате една малка служба. Когато ще е служба, служба да е. Ако ще пееш, пей на свят. Не казвай да бъдеш обикновен певец. Първокласен певец трябва да бъдеш. Ще пееш по всичките правила. Различават се по степен. Гениалните певци пеят и обикновените певци пеят и талантливите певци пеят. Само че талантливите знаят повече. Обикновените певци пеят много хубаво. И те пеят като талантливите, но нямат репертоар

като талантливите. На един гениален певец репертоарът е по-голям от този на талантливия. Репертоарът на светиите е още по-голям. Един ден ще чуете един хор на светии като пеят.

Някои от вас се интересувате какъв ще бъде изходът от сегашното положение. Нашата Земя наскоро ще пристигне при едно пристанище, едно от най-хубавите пристанища в света. И Слънцето, и то ще пристигне при едно от най-хубавите пристанища. Слънцето от 3 милиарда години, откакто се движи в пространството и за първи път се спира на това пристанище. И Земята, и тя, за пръв път, откакто се е родила, ще спре. От тия пристанища на Слънцето и на Земята ще се качат най-добрите хора, които ще оправят света. Това го наричат в свещените книги, че Христос идел със Светиите. На туй пристанище като дойдат, те ще се качат на Земята. Редът и порядъкът на Земята ще се измени.

Бог е, Който има власт да смени едно управление. Хората правят погрешка, когато искат да сменят Божественото управление. Бог е единственият, Който изпраща да се смени управлението на всичките народи, понеже всяка власт е дадена от Него. Всеки един народ, за онова, което му е дадено, отговаря пред Бога. Властта, която имате във вас, е Негова.

Вие се месите в живота на другите. То не е ваша работа, то е работа на Бога. Ако ви остане свободно време, помагайте на другите, но още своя си живот не сте уредили. Вие още знание нямате. Вас ако ви попитат колко са трептенията на червения цвят, знаете ли? – 428 билиона. Колко са трептенията на портокаловия цвят? – 502. Колко са трептенията на жълтия цвят? – 516. Колко са трептенията на зеления цвят? – 569. Колко са трептенията на ясносиния цвят? – 604. Колко са трептенията на синия цвят? – 669. Колко са трептенията на виолетовия цвят? – 739.

Това са ноти написани. Щом като кажеш 428 и може да видиш червения цвят, право си видял в какво седи светлината. Обичате живота, но като обичаш живота, той има един хубав червен цвят,

много приятна червена светлина. Щом живееш добре, тази светлина минава в съзнанието и причинява радост, че живееш добре. Човек, който не може да гледа ясно червената светлина, той не е здрав. Човек, който не може да вижда ясно в съзнанието си портокаловия цвят, индивидуалността не е правилна в него. Човек, който не може да вижда ясно жълтия цвят, в него мозъчната система не е правилно развита. Казвам: Зелената светлина има отношение към нашия стомах, има отношение към нашите гърди, има отношение към нашия мозък.

Ние се интересуваме от неща, които имат отношение към нас, чрез които Бог се проявява. Защото знанието, което не носи светлина за Бога, какво е? Във всяко знание трябва да видиш Божествената Мъдрост и Божествената Любов. Ако в един лист не може да прочетеш Божествената Любов, в един скъпоценен камък не може да видиш Божествената Любов, ако в един извор не може да видиш Божествената Любов, ако в едно насекомо не може да видиш Божествената Любов, какво е твоето разбиране? Какво е твоето понятие? Щом видиш Любовта в туй животно, то ще ти проговори. Казваш: „Малко животно." Животните са като малките скъпоценни камъчета.

Вие по някой път искате да развиете търпение. Аз бих ви препоръчал где да научите търпението. Ако искате да станете търпелив, да ви дам един съвет. Сутрин стани и намери някой дебел дъб, тури си гърба на него и кажи: „Моля, научи ме да науча търпението, както ти търпиш." Педагог е той. Дъбът е богат с търпение. След туй ще се почувствуваш весел и радостен.

Искате вие да не се обезсърчавате. Когато искам да не се обезсърча, отивам и гледам заека. Заекът, който е толкоз страхлив, не се обезсърчава, има надежда и има силна вяра. Живее по Любов. Никога един заек не мисли да се самоубие. Няма в историята такъв случай. Само веднъж направил една погрешка: като го гонили навсякъде, обезсърчил се и тръгнал да се удави. Дотегнало му и искал

да се дави. Дошъл до езерото и всичките жаби наскачали във водата. Казва: „И от мен имало по-страхливи.“ И оттам насетне не е помислил да се дави. Доста музикален е заекът, щедър е. Лицето му е обло. Върви по закона на Любовта. Казва: „Сега съм заек, но за бъдеще ще имам по-добри условия. Засега задните ми крака са дълги, но занапред и ръцете ми ще станат дълги.“ На сегашните страхливи зайци предните крака са къси. Казва: „Не искам да се занимавам с хората, да ги ритам, нека бъдат по-къси.“ Често и човек приема състоянието на заека. Виждал съм заек, като ме види, изправи предните си крака, казва: „Моите почитания.“ Ето една хубава черта. Той казва: „Обичам черния боб, доволен съм от живота, ако идеш при Господа, кажи Му, че съм доволен.“ Казвам му: „На добър път.“ Аз считам, съвременните зайци са пълни с добродетели. Никой заек досега не е извършил едно престъпление – да [уб]ие някого. Никой заек досега не е обрал някого. Само яде някоя тревица и черен боб за врачуване. Знае кога ще дойдат да го гонят, нащрек е. Особена психология има.

Аз веднъж имах само един случай: разхождах се и гледам един заек, който ме гледа и аз го гледам – той има доверие в мене. Аз казвам: „Болен ли си?“ Приближавам се и като го хванах за ушите, размърда се. Слушам го да ми казва: „Аз считах, че си от добрите, няма да ме изядеш.“ Казвам му: „Не, не.“ Помилвах го, погалих го и го пуснах. Голям заек на 2–3 години. Като го пуснах, обърна се, погледна ме и хукна да бяга.

Дайте свобода. Аз считам: един човек, който има доверие във вас, дайте му свобода. Казвам: Аз харесвам твоя живот, понеже в големите изпитания, които имаш, ти живееш добре. Гонят те и ти си пак доволен. По някой път, като изяде малко боб, хората считат, че е престъпление. Един човек като сее боб, той трябва да сее и за заека. Ако българите биха сели 20–30 стръка и за зайците, работата щеше да върви по-добре. Да сеят черен боб и за тях.

Ако не приемем Царството Божие като зайците, не можем да влезем в него. Това значи без престъпления. Ако не приемем Царството Божие тъй, както растенията, в Царството Божие не можем да влезем. Ако не приемем Царството Божие като изворите, в Царството Божие не може да влезем. Ако не приемем Царството Божие тъй, както светлината, в Царството Божие не може да влезем. Постоянно тази светлина иде и раздава своите блага. Тия растения раздават своите блага. Изворите и те раздават. Това са деца. Казва Господ: На такива е Царството Божие, които служат. Трябва да разбираме служението. Всички трябва да служим. Може да служиш както изворите. Може да служиш както растенията. Може да служиш както светлината. Засега всинца можем да служим тъй, както изворите служат. Христос в тия деца вижда ония първите деца, които са слезли от невидимия свят във форма на растения, във форма на извори. Казвам: Всички имаме тази възможност да бъдем като тия деца. Защо ще се безпокоим?

Първото отделение се занимава с Любовта, която има отношение към стомаха. Второто отделение се занимава със знанието, което има отношение към белите дробове. Второто отделение се занимава със свободата, която има отношение към човешкия ум, защото само свободният ум може да мисли. Ние ще благодарим. Щом мислиш, ти си свободен. Щом дишаш, ти си свободен. Щом ядеш, ти си свободен. В три неща ние сме свободни: свободен си да ядеш, свободен си да дишаш, свободен си да мислиш. Навсякъде може да дишаш.

Казва: „Нямам свобода." Божествената свобода всички имаме. Ние имаме човешки ограничения. Ако хората биха имали свобода да спрат нашето дишане, нашата мисъл и нашето хранене, тогава робство би имало. Всички тия ненапреднали същества в света извън човешкия живот искат да спрат човека и да внесат във вас едно подозрение. Казват: „По този начин не може, вие трябва да уредите живота си."

Разни системи за дишането има. Според мене всяка една система, в която не влиза Любовта, Мъдростта и Истината, тя не е система. Любовта се занимава със сърцето. Ти не може да имаш едно добро сърце, ако не се занимаваш с Любовта. Ти не може да имаш един светъл ум, ако не се занимаваш с Божията Мъдрост, със знанието. Тебе стомахът ти не може да бъде свободен, ако ти не се занимаваш с Истината. Има лекарства, но никакви лекарства не помагат. Истинските лекарства съдържат онова, което излиза из Любовта. Има растения, които събират соковете на Любовта. Има растения, които събират соковете на Мъдростта. Има растения, които събират соковете на Истината в света, соковете на свободата. Като ги видиш, свободен ставаш. Много хора са понесли ограничение. Щом [им] дадеш от тия растения, които съдържат соковете на свободата, веднага се освобождават.

Казвам: Три неща има, които хората трябва да изучават. Три неща, с които да се запознаем. Във всеки един човек има един представител, който го представя пред Бога. Всеки един народ има един представител в събранието на Слънцето.

Като се върнете дома, няма да сравнявате второто отделение с вашето отделение. Защото като се върнете у дома, ще започнат да ви посещават същества от по-висш свят, по-висши мисли. Всяка мисъл, която дойде, е възпитателна. Да няма никаква философия дали е вярно. Какво нещо е храната? Ядеш – здрав си. Радвай се на тази храна. Дишаш въздуха – здрав си. Радвай се на въздуха. Идат хубави мисли в тебе – радвай се на хубавите мисли. Защо ще се тревожиш дали ще имаш утре тия мисли? Туй, което Бог е създал, никой не може да го ограничи. Трябва да се съединим със стомаха, да турим стомаха на работа, да служим на Бога. Трябва да турим гърдите на работа и трябва да турим мозъка на работа. Всички трябва да служим на Него, както Той служи на нас.

Сега от вас кой може да благодари? Слънцето изгрява, вие не благодарите. Растенията израстват, вие не благодарите. Ние ги

гледаме. Мечтаем за нещо, което никога няма да дойде. Туй, което е дадено, радвай се на него. Радвай се на една краставица, радвай се на една зарзала, радвай се на една череша. Тя ще ти даде повече, отколкото всичките тия неща. Колко ще се повиши заплатата, дали ще станеш чиновник, дали ще станеш министър... Да се зарадваш на една череша е повече, отколкото да станеш министър. Ако ме турят министър-председател, аз 20 пъти ще си дам кандидатурата на другиго. Ако съм актьор, защо ще искам първата роля?

В Божествената драма няма убийство, в Божествената драма няма кражба, в Божествената драма няма лъжа. Тук ще представят една драма, в която мъжът набил жената си. Такива работи няма в Божествената драма. Той като целуне, като прегърне жена си, то е бой. Като я поглади по гърба, то се счита за бой. Като я нахрани, то се счита, че я наказал. Като ѝ даде една книга да прочете, то се счита, че я наказал. Като ѝ дал голяма свобода, то се счита за наказание. Всичките тия неща се считат за наказание. Свобода като ти дадат, то е наказание. Знание като ти дадат, то е наказание. Като те обичат, то е наказание.

В нашата драма е другояче. Не е преведена добре. Другояче трябва да се преведе. На сегашните актьори трябва да се даде нова школа. Ако не приемете Царството Божие като деца, не можете да влезете в него. Всяка роля, която ви се даде, да бъдеш доволен. Бъди доволен от сиромашията, бъди доволен от богатството, бъди доволен от учението. Благодари, че си дете още. Благодари, че много работа в света има, че може да ходиш от място на място. Благодари на Бога тъй, както те поставил. Аз гледам тъй: Ако Господ ме е поставил като пеперуда, ще благодаря. Ще ходя от цвят на цвят. Ако Господ ме е поставил като растение, ще благодаря. Ако Господ ме е поставил като слънце, ще благодаря. Несметни са неговите блага. На Земята може да се живее. И на други, по-хубави светове за бъдеще ще живеем. Несметни са благата на Бога.

Ако не свършите добре второто отделение, не може да влезете в Царството Божие. Сега като свършите добре второто отделение, ще бъдете кандидати да идете на Слънцето.

Струва си човек да служи на Онзи, Който му е дал живота.

Струва си човек да учи за Онзи, Който му е дал знанието.

Струва си човек да учи за Онзи, Който му е дал свободата.

Тайна молитва

38-а беседа, държана от Учителя на 18.VII.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта София, Изгрев.

ЗАКОН И СВОБОДА

„Отче наш“

„Грее Слънцето“

Ще прочета няколко стиха от първата глава на Иоана, от 17-ия до 29-ия стих.

„Духът Божи“

Що е закон и що е свобода? Законът е ограничение, а свободата е разграничение. Свобода и закон, произтичащи от едно и също място. Законът е човешко схващане, ограничение на човешкия дух. Свобода[та] е нещо, което е излязло от Бога. Ние сами в закона си създаваме своите ограничения. Бог, за да ни стане понятен, взема тия ограничения, в които ние се проявяваме, за да Го разберем.

Вие се намирате в един свят. Дошли сте тук на Земята и откъде идете, не знаете и къде ще идете, пак не знаете. Защо живеете, не знаете и къде живеете, не знаете. Човек е като някое цвете – цъфне и след време изчезне. На това цвете турят един паметник и казват: „Тук е живял един велик човек.“ Никакъв велик човек не е живял, ни сянка от величие няма.

В какво седи величието на Сократа, в какво седи величието на Платона, в какво седи величието на Аристотеля, величието на Канта, или на Шекспира, или на Байрона? Все велики хора – в какво седи величието им? Ние трябва да имаме една ясна представа за величието. Казвате: „Що е величие?“ Величие, което няма отношение към нас, нас не ни интересува. Светлина, която няма отношение към нас, тя е безпредметна. Знание, което няма отношение към нас, то е безпредметно. Любов, която отношение няма към нас, тя е безпредметна. Истина, която няма отношение към нас, тя е

безпредметна. Всички ония неща, които нямат отношения към нас, са безпредметни.

Говорят за някаква идеална [Любов]. Каква е идеалната Любов? Много определения има. Любов, която не носи живот, е смърт. Истина, която не носи свобода, е смърт. Мъдрост, която не носи знание, е смърт.

Що е смърт? – Най-голямото ограничение, което съществува в природата. Следователно като умреш, ще замязаш на една точка, без да завземаш никакво пространство. Знаеш, че едно време си бил нещо, а сега си нищо. Ще знаеш, че едно време си бил богат, сега си нищо. Ще знаеш, че едно време си бил учен, красив, а сега си останал нищо, без никакво съдържание. Едно време всички те знаели, сега знаеш, че н[и]кой за тебе даже не си спомня нещо. Какво е смъртта? Смъртта е да те забравят всичките хора, да те забравят всичките духове, да остане само един, който не забравя – то е Бог.

Тогава ще попиташ: „Кой е Бог?“ – Онзи, Който всякога може да си спомни за тебе. Щом си спомни, ти оживяваш. Другите никога не може да си спомнят. Ако остане на тях да си спомнят за тебе в света, тогава ти во веки веков там ще си останеш. Що е Бог? Бог е Онзи, Който ни изважда из Небитието. Небитието е по-голяма реалност от Битието. Такива хора като нас, които са нищо в Небитието, те са нищо, защото не разбират законите. Защото и Небитието има закони, по които хората там живеят.

Сега това са философски въпроси, които ще ви озадачат, както на някое дете ако се разправят някакви математически задачи в първо отделение. Съвременните хора разправят за оня свят, къде е оня свят? Трябва да имаме една изходна точка. Къде търсим оня свят? Всяка реалност има свои отражения с пречупвания вътре в материалния свят. Следователно по сенките на туй пречупване ще търсим самата реалност. Ти си гладен – каква реалност е туй? То е една физическа реалност. С какво е свързана тя? С твоята уста. Твоето ядене не е свързано с очите, твоето ядене не е свързано с ушите, нито с носа,

нито с ръцете, нито с краката. Очите са спомагателно средство, ушите са спомагателно средство, носът, ръцете, краката са спомагателно средство. Но устата е отворената врата, през която реалността се проявява, която ти търсиш. Какво нещо е яденето? То е нищо, ако не знаеш как да ядеш. Ако тебе не те интересува яденето, ти нито за Истината ще се интересуваш, нито за Любовта ще се интересуваш, нито за социални въпроси, нито за обществени въпроси. Ти си бръмбар и само ще бръмчиш, без да вършиш някаква работа.

Някои мислят, като идат в оня свят, няма да ядат и ще се освободят от яденето. Всички вие страдате, че не знаете как да ядете. Яденето е от най-хубавите музикални пиеси на Земята. Не съм срещал по-хубава музикална пиеса от яденето. Малко хора съм срещал, които музикално ядат. То е една ангелска музика, като яде човек. Като яде една млада мома, излиза симфония, с всички обертонове, 16 обертона пълни. Всички наоколо се въодушевяват от яденето. Българите представят тази идея така: 16 души яли в една голяма паница с една лъжица и така бързо минавала лъжицата от един на друг, че като минал един заек, не могли да изхукат. Жалко им било, че нямали време да извикат на заека „ху!“, да го поздравят. Българите искат да кажат на заека: „Когато ядем, не минавай покрай нас. В нас е страх, да бягаме, чакай да се наядем, че тогава.“

По какво се отличава Любовта? Щом дойде страхът, ти напущаш убеждения, разбирания, бягаш. Военните знаят какво е бягане. Като кажат: „Кавалерия иде!“, всичките хукват да бягат с пушките си. Всеки от вас, който се е уплашил, не е ли войник, който бяга от полето на живота? Кавалерия някъде дошла и бягате. Всички бягате от смъртта, нали ви е страх? От смъртта с бягане не става. Ще се хванеш да се бориш с нея, гуша за гуша. Борене, мачкане. Ти горе, тя долу; тя горе, ти долу. Ще се бориш, докато победиш. Искаме някой да ни освободи отвън. Ще ни освободи, но как ще се освободим? Младият борец при големия трябва да се учи, да уякнат мускулите. Да знае как да се бори, то е цяло изкуство. Да се бори със смъртта, се изисква знание,

светлина се иска. Да се бори със смъртта, топлина се иска, сила се иска, най-голямата Божествена сила ще употребиш.

Съвременните християни се хвалят с Христа. Какво е направил Христос? Отлично е направил. Ако всинца бихте направили това, което Христос е направил, светът ще бъде друг. Казвате: „Христос какво направи – пострада.“ Ние наготово, по благодат очакваме да идем в Небето, да пеем и да се радваме. Хубаво: ако синовете очакват, каквото бащата оставил, те да ядат, да пият, а нищо да не работят, какъв ще бъде краят? Най-малко това не е християнство.

Христос внася една наука: Всички трябва да се учат и да употребяват Божията Любов, да я турят на работа. Сега вас може да ви се види странно. Какво нещо е Любовта? Вас ви е страх да проявите Любовта. Малко хора съм срещал, които проявяват Любовта. Казвате: „Аз ви обичам, любя ви.“ Ни най-малко не чувствувам, че е Любов. В Любовта всякога има нещо безкористно. Знаете какво нещо е безкористието. Любовта, която иска да вземе нещо, тя не е пълна Любов. Любовта е едно чувство: от преизобилието, което имаш, ти искаш да дадеш. Имаш изобилие в себе си и като излезе нещо, ти се радваш. Ти се радваш като майка, на която е напращяло млякото, и като суче детето млякото, тя се радва, че има кой да я освободи от туй страдание.

Като дават онези, които са майки, добре. Ами онези, които не са майки? То е само едно уподобление, всеки може да бъде майка. Няма човек в света, който да не бъде майка или баща. Раждаш една идея – ти си майка или баща. Раждаш едно чувство – ти си майка. Раждаш една добра постъпка – ти си майка. Отношенията са такива, каквито са на майката към детето и каквито са отношенията на детето към майката. Съвременните майки изпълнили ли са своите задължения, родили ли са деца такива, каквито Бог иска да родят? Роденото от Дух, Дух е. Роденото от плътта, плът е. Роденото от човек е човекът на плътта. Роденото от Бога, то е Божественият човек, направен по образ и подобие на Бога.

Сега ние, съвременните хора, трябва да се освободим от едно притеснение на възгледите. Ще бъда ли аз спасен или няма да бъда спасен? За 2000 години се е проповядвало кой ще се спаси, кой ще иде в Небето, кой ще иде в ада.

Всеки, който не люби, е в ада. Всеки, който люби, е в рая. Всеки, който обича, е в рая. Всеки, който не обича, е в ада. Всеки, който обича Истината, е в рая. Всеки, който не обича Истината, е в ада. В рая може лесно да влезете по три начина: или по Любов, или по Мъдрост, или с Любов към Истината.

Има едно различие, което аз правя. Много певци има сега. Аз ако съм един учител по музика... Музиката за мен е като спомагателно средство. За мен основата, върху която градя нещата, е Истината. Затуй казвам: Музика, която не съдържа Истината в себе си, нищо не струва. Коя музика е истинна? Аз съм правил опити. Често съм пял на сухи дървета и са оживявали. Често съм пял на здрави дървета и те са изсъхвали. Едната музика суши, а другата оживява. Вие често отивате на концерт, излезете навън и си изкълчвате крака. Този музикант е свирил някоя гама, която е несъвместима с Божествената музика. Някои хора говорят за музика. Ако ти не може да вземеш основния тон на Любовта, ти не знаеш накъде да се подвижиш. Щом вземеш основния тон, ще имаш посока, откъдето да изхождаш. Ако не можеш да вземеш основния тон на Божествената Мъдрост, ако не можеш да вземеш основния тон на Божествената Истина, тогава какво ще пееш, кажете?

Казвате, че вас не ви интересува музиката. Вярвам, че не ви интересува. Вярвам, че не ви интересува, но ако вие я разбирате, тъй както аз я разбирам, ще ви се запали чергата от четирите краища и ще тичате, както младите моми тичат подир младия момък, когото искат да вземат. Ако знаеш да пееш, ще си уредиш работите. Достатъчно е един престъпник да изпее една песен на съдията и веднага съдията ще го освободи и ще каже: „Ти си свободен.“ Човек, който знае да пее, престъпление не прави. Човек, който знае да

мисли, престъпление не прави. Човек, който знае как да постъпва, престъпление не прави. Който не знае как да мисли, престъпление прави.

Сега тия са ограничения, които Бог е вложил. В цялата наша култура има заблуждение. Тя почива на един втори принцип. Ние сме заблудени хора. Като влезе онзи, черният адепт, в рая, казва: „Вие като ядете от дървото на познанието [на] доброто и злото, ще замязате на Бога.“ Туй заблуждение седи в умовете на хората досега. Те мислят, като са богати, всичко ще направят, като са силни, всичко ще направят, като имат знание, всичко ще направят. Колко знание имат? Най-големият съвременен философ ходил ли е на Слънцето? Ще каже, че Слънцето имало изригвания на 150, 180, 200, 250 километра. На Слънцето правят упражнения със скорострелните си оръжия. Ангелите като нямат работа, хвърлят снаряди, а оттук учените го виждат като изригвания. Как ще схванете една четиритонна бомба пусната? Ако пуснете на софийската гара такава бомба, до Бояна всичките прозорци ще се изпочупят. Мислите ли, че цялата Земя е една бомба така изпусната? Може някой неприятел да е турил четиритонна бомба.

Такива бомби падат в живота. Ние създаваме такива четиритонни бомби. Туриш един страх в себе си: ще идеш ли в рая, че дяволът управлява света, че съдбата те гони. Ти хукнеш да бягаш, тебе не ти иде на ум, че всичко живее и се движи в Бога. Бог създаде света – единственото благо. Не вярваш в това, а вярваш, че дявол има.

Дяволът е един слуга. Господ може да го прати, да каже: „Иди да го уплашиш, да видим дали ще се уплаши или не.“ Ако се уплашиш, значи не Го любиш. Ако хванеш дявола, натиснеш го, ти държиш, той държи, ако се бориш без Любов, ще те мачкат. Ако се бориш с Любов, ще мачкаш. Трябва да знаете: без Любов като се бориш, ще те мачкат, а с Любов като се бориш, ти ще мачкаш. Като мачкат някого с Любов, човек ще стане. Когато ме мачкат без Любов, какво ще излезе? Какво излиза от яловите крави? Угояват ги, а после на касапницата им

продават месото. Онези, които не служат на Истината, ще станат храна на малките червейчета, храна на дърветата, за тревиците. Казва: „Не искам да служа на Бога." – Ще станеш храна.

Сега не искам във вашия ум да влезе някаква крива идея. Някой казва, че е създаден адът. Мене не ме интересува адът, не ме интересува и дяволът. В живота три неща ме интересуват: Интересува ме Любовта като начало, с което Бог е създал света. Мен ме интересува Мъдростта като начало, с което Бог е украсил света. Мен ме интересува Истината като начало, с което Бог е турил ред в света. Тия неща ме интересуват. Не за 100 години, за 250 години, но и за цялата вечност има какво да ме интересува.

Сега вие казвате: „Аз познавам Учителя." Определено е какво нещо е познанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил." Ако ти така не познаваш, само че си видял някого, това не е познаване. Да познаваш Учителя значи да пееш, както Той пее. Да свириш като Него. Не „мо-та-мо", но да поддържаш известен принцип. Като вземеш четката, да рисуваш както Той рисува. Да рисуваш неща верни.

Някои мислят да копират. Копирането не е познаването на Учителя. Истината, която Учителят каже, ти не може да повториш. Ти никога не може да повториш онова, което Учителят е казал. Природата два пъти не повтаря нещата. Каквото Христос го е казал, Той го е казал веднъж. Казвате, че Христос е казал това, но то е заблуждение. Ако Учителят, Който е запалил първата клечка, запалил е огъня, какво ще идеш и ти да палиш този огън? От този огън всичките хора могат да си вземат. Огънят е запален, а ние казваме, че наново трябва да запалим огъня. Запален е вече този огън. За запаления огън да не си туряме идеята, че сега ние трябва да го палим наново. Казвате да обърнем някого към Бога. Няма какво да обръщаме към Бога. Онзи огън, който Бог е запалил във вас, дайте ход да се развие. Отворете прозорците и всичко вкъщи да бъде чисто. Вашата мисъл, вашето сърце да е чисто, то е важното.

После, трябва да ви дам един пример. Без пример не може. Някой път поддържате и казвате, че професорът по музика не знае да пее, но той може да научи другите да пеят. Това е заблуждение, на мен това да не ми разказват. Онзи, който не знае да пее, не може да научи някого да пее. Онзи, който учи другите на музика, сам трябва да знае. Професорът трябва да знае от всичките певци най-добре. Ако не знае, не е професор. Пък един ученик не може да бъде по-горен от учителя си. Казвате, че пее по-добре от учителя си. И то не е вярно. Земята не може да стане никога по-голяма от Слънцето и Слънцето не може да стане по-малко от Земята. Никоя планета в Слънчевата система не може да стане по-голяма от Слънцето. Нито Слънцето може да стане по-малко от тях.

Сега трябва да имаме нещо, на което да разчитаме. Бог не може да се измени. Неговата Любов се не изменя. Вие сега мислите, че вашата Любов някой може да открадне. Аз се чудя къде ще туриш тази Любов. Как ще откраднеш Любовта? Аз бих желал да зная и някой да дойде да ми покаже, да го видя как се краде Любовта. Защо ще говорим за неща, които не знаем? Да покажем на опит как се краде. В Англия, един от първите професори по изкуството на кражбата, един [професор] на фокусничеството, учил един от своите ученици как да изважда майсторски, как да краде. Един ден, като му предавал, погледнал, че часовникът му изчезнал. Ученикът станал по-майстор от него. Казал му: „Аз те учих да обираш хората, но не мене.“

Всеки човек, който задържа Истината, той е крадец. Всеки човек, който задържа Мъдростта, той е крадец. Всеки човек, който задържа Любовта, той е крадец. Искаш да хванеш Любовта, да я туриш в кафез, да ѝ чуруликаш. Искаш да ограничиш онова Същество, Което ти е дало живота. Бог, Който те е създал, Който те учи, искаш да Му дадеш. Не искаш да се подчиняваш на оня закон, а искаш да намериш начин, по който да задържиш тази Любов. Всичките хора остаряваме по единствената причина, че искаме да задържим Любовта. Искаме да я турим, да я хванем в кафез. Що е подмладяването? – Пуснете

Любовта от кафеза, оставете я да хвърка отвън и ще се подмладите. Престанете да мислите, че вие храните вашите любящи в кафезчета.

Когато дойде един ангел от Небето, който е изпратен да служи на една душа, с какво ще му се отплати тя? Вие, когато идете при един извор, който изтича, с какво му се отплащате? Мен не ме интересува изворът, който тече, но аз отивам при извора да ми даде нещо. Когато дойде един ангел при нашата душа, от него изтича Божията Любов. Той иде по единствената причина да вкуси от Любовта, която Бог е вложил в нас, да я опита – за това идат ангелите. Ако тази Любов не е, връзка между нас и ангелите няма. Един ангел иде в душата да пие от извора, който минава в човешката душа. Това го казвам във фигура, пък то е много вярно, туй да бъде в ума ви. Какво ще дадете на един ангел? Има нещо Божествено, което изтича от човешката душа. Туй Божественото е, което привлича ангелите, тия Божествени същества. Вие се радвайте как велико Бог е създал човешката душа. Казваш: „Какво съм аз, един бръмбар." Не си никакъв бръмбар.

Да ви приведа пример от съвременното пчеларство. Един професор по пчеларство за половин час ми предаде една лекция, какво разбира от пчеларството. Много хубави работи ми казва, но същественото той не знае в пчеларството. Една царица, за да стане царица, трябват ѝ най-малко 30 000 работници, 40–50 000. А някои имат по 100 000 и по 120 000 – по напредналите. По-бедните царици имат по 10–15 000 работници. Царицата има и аристократическо тяло: те са бръмбарите. Бръмбарите са аристокрация, имат видна култура, видни химици, видни държавници имат. Като оставят мед, ходят да го проверяват. И пчелите лекари имат. Болници нямат пчелите, лекарите отвън седят. И като намери, че някоя пчела има дефект, казват: „Не е позволено да влизаш в кошера", веднага е осъдена на смърт. Седят лекарите и проверяват. Доста лекари има, които проверяват, и като намерят, че има най-малък дефект, казват: „Не е позволено да се влиза в кошера" и тя веднага е осъдена на смърт. Седят лекарите и

проверяват. И за чистота има, които проверяват. Пчелата, като мине този преглед, влиза в кошера. Туй пчеларите не го знаят. После, мнозина от вас не знаят, че в пчелите има музика. Аз бих препоръчал един певец да иде при един кошер сутрин рано или на обед, или вечер, да си тури ухото до кошера и да чуе как бръмчат пчелите – само тогава той може певец да стане. Когато ще се роява кошерът, каква хармония има, как пеят! Карат бръмбарите да пеят: „бъм!“ И царицата, и тя пее. Чува се един глас, има един сопран.

Казвате: „С такива работи не се занимаваме.“ В рая като идете, на царската врата ще пеете една песен. Каква песен ще пеят вярващите? Като се роди Христос, като дойдоха ангелите, пяха песен. Каква песен пяха? Най-първо ще ви кажа: Изпейте тази ангелска песен. Ще ви кажат: „Изпейте песента, която ангелите пяха, като се роди [Христос].“ Често може да пеете някаква част от „Тоска“. Кой е най-важният сюжет на „Тоска?“

Тия неща са само за пояснение. Ние вървим по пътищата на природата. Цялата природа има опера, и тя има сценки. В природата съществува най-голям театър. И най-голямата опера съществува в природата. Вземете онова житеното зърно – след като се посади, образува се една опера. Житеното зърно се показва и то се поляризира. Половината от житеното зърно отива да изследва силите към центъра на Земята, а половината от житеното зърно излиза нагоре, да изследва слънчевата енергия. Как ги изследват? Онези, които отиват към центъра на Земята, те събират и складирват туй житеното зърно. Тия работници са корените и клонищата. Корените отиват към центъра на Земята, а клонищата отиват нагоре.

Като разгледате човека, човек е двойно растение. На ума корените са горе в мозъка. Корените на сърцето са на симпатичната нервна система, в стомашния мозък. Тия двата корена дават плодове. От плодовете на дихателната система се образуват истинските плодове на човека. Ти чувствуваш нещо приятно в гърдите – то са ония сокове, които носят живот. По три начина може да се

констатира, че човек е здрав: Ако ти при пъпа не чувстваш една приятност, ако не чувстваш и в глъбината на гърдите си една приятност, и ако не чувстваш при основата на носа една приятност, ти не си здрав човек. Това е диагноза. Първата диагноза е тук, на челото, при основата на носа.

Говорят за оня свят какво е казал апостол Павел. Апостол Павел не може да се изучава, както е писал. Христос не може да се изучава, както са писали в Евангелието, понеже Иоан казва: „Толкоз неща говореше Христос, че хиляди хора не могат да съберат това знание." И действително, някъде Христос е говорил по 3–4–5 часа. Ценни неща са. Къде са тия работи? Евангелието е една микроскопическа част. Казвате: „Чел съм Евангелието." Трябва да се чете голямото Евангелие. Казва Христос: „Още имам да ви говоря, но не може да носите. Този Дух на Любовта като дойде, Той ще ви научи."

Често аз съм слушал да казват: „Той заблуждава хората." Що е заблуждение? Там, гдето светлината се намалява, е заблуждение. Там, където топлината се намалява, е заблуждение. Там, гдето силата се намалява, заблуждението иде. Там, гдето светлината се увеличава, гдето топлината се увеличава и гдето силата се увеличава, свободата иде. Що е заблуждение? Когато един човек каже „заблуждение", да отговаря на думата. Ако се намалява светлината, ако се намалява топлината, ако се намалява силата, заблуждение има. Ако се намалява Любовта, ако се намалява Мъдростта и Истината, ако се намалява животът, ако се намалява знанието и ако се намалява свободата, заблуждението иде. Ако се намалява движението, ако се намалява учението, ако се намалява работата, то е заблуждение.

Казвам: Трябва да имаме една ясна представа що е заблуждение. Заблуждението не е нещо лошо. Всяка една булка я забулват, я заблуждават. Що е заблуждението? – Турят на булката було, казват ѝ, че ще живее хубаво, в рая ще живее. Тя желае да роди деца, да я разбират, а като влезе в живота, роди тия деца, те не я слушат, после спорят защо ги е родила и майката започва да страда.

Та казвам: За да се жени човек, три неща трябват. Той трябва да бъде в съприкосновение с Любовта, трябва да бъде в съприкосновение с Божията Мъдрост и с Божията Истина. Трябва да бъде в съприкосновение с живота, със знанието и със свободата. Трябва да е в съприкосновение с движението, с учението и с работата. Ако знае тия работи, да се жени; ако не ги знае, да седи и да чака да се свърши училището. Защото женитбата е свършване училището и започване една нова работа. То е най-голямата служба, която на Земята може да ти дадат. Да бъдеш [женен], то е голяма служба. Туй съблазни Ева: като Бога да бъде. Да бъдеш майка, значи да създадеш нещо от себе си.

Искам онова, което ви говоря, да е близко до вас. Вие не може да разбирате физическия свят, ако вие не разбирате вашата храносмилателна система. Ако вие не разбирате вашата подходяща храна, ако вие не разбирате какво може да ви донесе една череша, която ядете, ако вие не разбирате какво може да ви донесе една круша, една краставица, житеното зърно, портокалът, лимонът, смокините... Има и други храни, които трябва да разбирате. Ти искаш умен човек да станеш – с каква храна трябва да се храниш? Пчелите, когато искат да създадат работници, вземат храна за работници. Когато искат да създадат аристократи, вземат съответна храна. Бръмбарите са певци. Съвременните пчелари ги избиват. Те трябва да ги оставят. Те са музиканти, които трябват в кошера. Докато има бръмбари, пчелите са добре. Като няма бръмбари, не са добре. Онова, което вдъхновява царицата, са бръмбарите. Царицата вдъхновява и работниците. Казвам: Много бръмбарска идея. Радвай се на твоята бръмбарска идея. Ти се радвай на бръмченето на работниците. Те са 40–50 000 работници, които работят. Те донасят много малко, но са безкористни. След като се наяла, няма да го тури за себе си, но ще го тури в някоя килийка. Къде вие складирате вашите сокове на Любовта? Къде складирате соковете на вашата свобода?

Казвам: От туй, което аз ви говоря, може да го поставите под опит. Някои искат да бъдат красиви. Може да се образува една школа за красота. Най-първо ще започнем с топлината. Една школа на топлината. Правилно развиване на човешките чувства, на топлината, на усетите. Усетите искат съответна храна, чувствата изискват съответна храна. После ще имаме школа за светлината, при която да се образуват човешките мисли. Трябва съответната храна на човешките мисли. После ще имаме школа за придобиване на сила. Под думата „сила“ всякога разбираме туй, което сгъстява материята, компресира я отвън. Под думата „топлина“ разбираме туй, което внася мекота, разширява. Под думата „светлина“ разбираме туй, което дава простор. Светлината е просторна. Тя дава нашироко простор на човека, гдето той може да се движи със своя ум. При това светлината сама по себе си е храна. Човешкият ум без светлината обеднява, а със светлината той се храни. Човешкото сърце се храни с топлината. Топлината е храна за сърцето. Силата е храна за човешката душа. Така се разбира.

Сега ще кажете: кой доказва това? Кой е ходил в Слънцето и е измерил, както твърдят учените хора, че на Слънцето има 50 милиона градуса топлина, а на повърхността на Слънцето има от 6–10 000 градуса. Аз не оспорвам научните данни, но казвам: кой го е проверил това? Направили са някакви математически изследвания. И аз правя своите изследвания. Даже най-малкото опущение, ако е даже една тристахилядна част от ъгъла, ако се направи такова малко опущение в центъра, погрешката в далечното пространство се увеличава. Изменя се туй, отклонение.

Изисква се един ум ангелски, който управлява Вселената. Не да имате един страх, как е писал Моисей и всичко да бъде съгласно с Библията. Тази Библия не е авторитет. Авторитет е светът, който е създаден. Тази Библия е превод. Този превод вие го туряте за мярка. Съгласно ли е с Библията искахте да знаете, съгласно ли е [със] законите на Библията.

Цялата Библия, това е природата. В нейната чиста форма, това е великата Библия, това [е] тази Библия, която има отношение към нас – живата Библия. Който ден ти чувствуваш светлината на тази Библия, тя е жива, защото в невидимия свят светлината се предава от най-разумите същества. Ще те заведат при най-светлите същества. Те са живи, говорят. И светлината говори. В Божествения свят като идеш, ще видиш най-невежите същества. Най-невежите същества, които ще [те] посрещнат, това е топлината. Под думата „сила" разбирам: ще те срещнат същества, които са тъй щедри и са готови да направят всякаква услуга. Вече имате конкретно изявление.

Що е сила? Сила е тогава, когато човек иска да провери това, което има в себе си. То е сила. Чувство е – да прояви своята мекота. Дай свобода на един човек да се прояви. Като дойде при тебе, нека изкаже своята болка, помогни му. Нека дойде един човек, който е потопен в мрак и внеси в него светлина. Освободи ума му от туй заблуждение. Ако не може да освободиш един човек от заблуждението, ако не може да освободиш един човек от страданието, което го е вцепенило, ако не може да освободиш един човек от силата, какво служение е на Бога?

Ние сме нишки на Божествения организъм, през нас трябва да мине светлината – лъчите на Божествената мисъл. Топлината са лъчите на Божествената Любов. Силата са светлите лъчи на свободата. Трябва да минат през нашия организъм тия лъчи. Ако лъчите на Божествената Любов не може да минат през нас, какво ще добием ние? Ако лъчите на Божествената Мъдрост не може да минат през нас, какво ще добием ние? Ако лъчите на Божествената Истина не могат да минат през нас, какво ще добием ние? Да се радваме, че Бог действува чрез [нас] толкоз, доколкото сме проводници и носим Божественото благословение. И в материално, и в духовно, и в обществено, и в солидарно отношение, навсякъде.

Ако съвременните хора биха знаели тази философия, защо ще се спорят? Бог създаде Земята и всичките народи в света имат еднакви

права. Всеки един човек трябва да търси правото, което Бог е вложил в него. Всеки човек има право, затуй застъпвам на правата, които ни са дадени. Ние не може да дадем никакви права. Ти не може да увеличиш живота на човека, не може да увеличиш знанието му. Знанието му зависи от заложбите, които са вложени в него. Един учител може да развива музикалните способности на едно дете, но то е родено музикално. Онова дете, което не е родено музикално, може да блъскаш главата му, нищо не става от него. Ние сме за онова, което е вложено в нас.

Аз вас като гледам, виждам, че чувствата ви не са еднакво развити. Гледам, чувствата ви са много ограничени, скържави сте. Скържави сте за Любовта. Някои сте чрезмерно разточителни, прахосвате я. Божественото не търпи нито скържавост, нито прахосничество. Изобилно ще даваш. Нито една капка да не иде напразно. Всяко нещо да е на място. И скържавостта е престъпление. Да се мъчиш да не ядеш и то е престъпление. Няма да преядеш, няма и да гладуваш. Като се храниш и дойдеш до най-приятната точка на храненето, спри там. Ако туриш една хапка повече, ще влезеш в закона на ограничението. Всякога остави една хапка най-малка недоядена. Туй да бъде като заложба на следното ядене.

В живота и сутрин, и обед, и вечер да си доволен от онова, което си ял. Дойде ти една мисъл – да бъдеш доволен от нея. Дойде ти едно чувство – да бъдеш доволен от него. Извършиш нещо – да бъдеш доволен, че си извършил волята Божия, къде[то] и да си. Няма право никой да те държи под закон. Като ходиш на екскурзия, да си доволен от екскурзията. Като ходиш на нивата, до си доволен от нивата.

Казвате: „Сега ни мъчат.“ Светът не е създаден за мъчение. Земята е създадена само за учение. Затова идат всичките възвишени духове, да се учат – и много добре се учат. Вие сега не искате да учите и като станете на 45 години, казвате: „Сега не е време за учение.“ Но като станете на 120 години, тогава ли ще учите? Тогава ще кажете: „Остаряхме.“ Който не разбира закона, остарява, а който разбира

закона, се подмладява. Като кажете, че сте се подмладили, разбираме, че сте разбрали закона. А който е остарял, той е оглупял. Казвате: „Побеля ми главата.“ Аз се радвам, че ти е побеляла главата. Досега си обичал да полъгваш, а с бялата глава говориш Истината. По-преди, с черната коса, си бил користолюбив. С черната коса си бил в тъмно. Хванеш нещо, в джоба го туряш. А бялата коса е ден. Стражари има, ще те видят. Бялата коса показва, че е ден, а черната коса е нощ. Сега, като е побеляла косата на някого, той се е уплашил. По-голямо благословение от бялата коса няма, но и по-голямо мъчение от бялата коса няма. Мислиш, че всичко изтича, отиде. По-голямо благословение от бялата коса няма, ако разбираш какво е бяла коса. После, всичките цветове съединени в едно. Ако ти разбираш тъй живота, ти може да си почерниш косата.

В природата черен цвят не съществува. То са степени. Имате ясносиньо, тъмносин цвят, някой по-тъмен цвят, но в абсолютен смисъл тъмното не съществува. Тъмнотата е сянка на светлината. От философско гледище, изявление е тя на противоположното на светлината. Там, гдето няма светлина, там има тъмнина. Има степени на светлината. Има една светлина в природата, която е без сенки. Как ще схванем светлината без сянка? Казвам: В този случай тъмнината е дадена за почивка на човешкия дух. Усилената деятелност в умствено, духовно и физическо отношение човек не би издържал, ако нямаше тъмнина. Тъмнината е почивка, ограничение, да се спре деятелността, да си почине човек. Господ турил страданията. Що са страданията? – Да престанем да работим. Ние мислим, че сме направени от желязо. И желязо да сте, ще се разруши. Трябва да си почиваме, смяна да има. Истинската смяна е: трябва да знаем как да минаваме от Любов към Мъдрост, от Мъдрост към Истина; и от Истина към Мъдрост и от Мъдрост към Любов. Това са три почивателни станции за придобиване на нови енергии. Човек, който не знае как да почива, ще страда. Човек, който не знае как да почива, без Мъдрост ще страда.

Човек, който не знае как да почива, без Истина ще страда и човек, който не знае как да почива, без Любов ще страда.

Вие сте сега на Земята и изучавате две растения. Едното растение е дървото на живота, а другото – дървото на познаване добро и зло. Малцина хора има на Земята, които са запознати с дървото на живота, с неговите цветове. Туй дърво расте на най-високите места на Земята или в най-затънтените места, гдето човешки крак не стъпва. И това учените хора в света не знаят. Има едно камъче, може да ви кажа, такова прозрачно, което много мъчно се намира. Един учен човек казва, че за да се добие един грам от Първичната Материя... той е правил научни изследвания и казва, че за да се добие една капка от тази материя, трябва 3000 години всичките фабрики на Земята да работят, за да я добият. Но на мъртвия като туриш от тази капка, оживява. На болния като туриш тази капка, болестта изчезва. При туй растение на живота ще идете с една малка помпичка да извадите тази капка на живота и да я турите в едно шишенце, което ще носите в себе си и сами ще се лекувате. Като помиришете, веднага болестта ще изчезне.

Любовта има ухание. Аз съм виждал хората на Любовта, които миришат хубаво. Хората на Мъдростта имат ухание и хората на Истината имат най-хубавото ухание. Като видиш такъв човек, имаш разположение към него, доверие имаш към него. Готов си всичко да поставиш в неговите ръце. В този човек на светлината имаш доверие, че никога няма да те излъже. На този човек на Любовта, всичко предаваш на него, никакво съмнение не се явява. Казвам: Сега между хората има ли го туй?

Казват: що е Любов, що е Мъдрост, що е Истина? Ако ти на един човек не си готов да дадеш същата свобода, която ти искаш за себе си, ти не познаваш Истината. Ако ти на един човек не си готов да дадеш същата Любов, тъй както ти искаш за себе си, ти не познаваш Любовта. Ако ти не си готов да дадеш същото знание на другите, тъй

както го искаш за себе си... Ти искаш туй знание само за тебе – ти не разбираш.

Аз говоря за знанието, не да упражнявате влияние, аз искам едно знание, с което да упражня влияние върху себе си, да изправя своя живот. Не да упражня влияние върху хората – то не е разрешение. Знание, с което да туря себе си в хармония с Божествените закони. Аз искам една Любов, само за себе си, с която да изправя живота си и да бъда в съгласие с Божествения живот. Аз искам свобода, не да дам на другите хора, а с тази свобода като изправя себе си, всичките резултати в мене да бъдат само за благото на другите, да се ползуват от него. То е сега Божественото начало. Когато Бог с това начало дойде, Той искаше да те учи да не злоупотребиш с Любовта. Понеже Бог даде Любов колкото искаш. Няма да правиш разточителство на Любовта, да я прахосваш. Като дойде, ще я пазиш свещено, няма да мислиш какво е станало с Любовта.

Съвременните хора мислят какво ще стане с дъщерите, какво ще стане със синовете. Ако вървят по Божествения път, благословени ще бъдат; ако не вървят, ще се окалят.

Казвате: „Где ще намерим Господа?“ – Този, Който ни свети, кой е? Онова, което дишаме, не е ли Той в нас? Туй, което чувствуваме, на какво[то] уповаваме. Това е вътре в нас. Ние се колебаем. Щом се усъмниш, ти затваряш прозорците, започваш да приемаш малко светлина. Казваш: „Ще умра, ще умра.“ И умираш. „Не искам да уча, не искам да пея, не искам да ям, да мисля“. Пари искаш. Мязаш на натоварен кон, натоварен с два чувала злато. Защо ви е това злато? Искаш да станеш тлъстичък, мазничък. Защо ти е тази мазнина? Виждал съм мнозина набъбнали в корема. Това са натрупани мазнини. Една система трябва. Всяка клетка трябва да бъде здрава, никакви излишни мазнини да няма, но да има толкоз, колкото може да се храни. Никаква излишна мазнина не трябва. Да не бъде дебел кръстът, но тъничък, като на осата. Рамената малко широки, на жената бедрата широкички, а краката да не бъдат тумбести. Една

красива линия да има в движението. Като видиш един човек, като си движи ръката, да има красота.

Някой ме гледа и очите му мърдат. Друг ме гледа и ме измерва. Аз ако искам да го обера, може да го приспя и да го обера. Може да приспя всякого. Как? Природата нали ви приспива. Всяка вечер ни приспива. Вечер като не те приспят, става ти тежко. Приспят те, извадят те от тялото. Те са онези, които ти мислят доброто, които те обичат. Извадят те и после ни разхождат. После пак ни турят на работа и казват: „Хайде в училището!“ Другата вечер чакат пак с количката, извадят ни. Ние сме като малки деца, турят ни [в] количката и ни разхождат в Божествената градина. Ние мислим, че сме големи хора. Вие сте такива деца, които разхождат ангелите. Човек, когото ангелите разхождат със своята количка, човек става. Човек, когото не разхождат ангелите със своята количка, не знае какво ще стане.

Не е лошо да ме приспят. Всяка вечер аз заспивам. Аз не искам за приспиването да плащат нито другите, нито аз искам да плащам. Да ме приспят и да платят колкото искат. Като заспя, искам да бъда свободен. Свобода и за спането е нужна. Ако човек няма никакви дългове, спи спокойно. Ако човек няма погрешки в ума си, спи спокойно, ако няма никакви погрешки в сърцето си, спи спокойно, ако няма никакви погрешки в душата си, спи спокойно. Онзи, на когото в ума му има погрешки, не може да спи. Писанието казва: „Да ида да си почина.“ Няма по-хубаво нещо да спиш, когато си чист. Но няма по-лошо нещо да спиш, когато си нечист. Тъй седи въпросът.

Истината е там: да спим с чисти мисли, да спим с чисти чувства и чисти души. Когато сме нечисти, да бъдем будни, да изправим погрешките, за да можем вкъщи да си починем.

Бог като създаде света, си почина. Като създаде света, той видя, че е добро и казва Господ: „Искам да науча хората, които са създадени, да работят.“ Казва: „И видя Господ, че е добро.“ „След като

постъпят по Любов, да видят, че без Любов не е хубаво. След като съм ги учил, да видят, че е приятно.“

Законът дойде чрез хората, а благостта – чрез Бога. Туй, което ни ограничава, сме ние. Туй, което ни освобождава, то е Бог в нас. Туй, което може да люби в нас, то е Бог. Туй, което е безлюбие, то сме ние. Туй, което знае в нас, то е Бог. Невежеството, то сме ние. Туй, което носи свобода в нас, то е Бог. Туй, което се чувствува ограничено, то сме ние. Да подчиним нашето на Бога и да тръгне всичко в ред.

Онова, което ви казвам, влиза в стълкновение с вашето разбиране. Не туряйте нещата в стълкновение. В стълкновение хората идат от две противоположни посоки. Когато един човек говори за един предмет, тръгнете в посоката, в която върви, ако искате да разберете. Ако тръгнете в обратна посока, няма да разберете. Като тръгнете, ще знаете дали Истината е там или не.

Ако [в] пътя, по който вървите, светлината се увеличава, вие сте в правия път. Ако [в] пътя, по който вървите, [светлината] се намалява, вие не сте в правия път. Ако [в] пътя, по който вървите, топлината се увеличава, вие сте в правия път. Ако [в] пътя, по който вървите, топлината се намалява, пътят не е този. Ако [в] пътя, по който вървите, силата се увеличава, вие сте в правия път. Ако силата ви се намалява, не е този пътят.

Вземете думите на Христа, Който казва: „Човек, който не напусне баща си и майка си, не може да бъде Мой ученик.“ Тълкува тази идея толкоз основно. И в природата е така – ако житното зърно, което е посято в земята, не напусне земята, да излезе навън, не може да израсне. Ако детето, което е било в утробата на майката, ако остане само майка му да се грижи за него, нищо няма да излезе от него. Туй дете трябва да се откаже, да напусне утробата на майка си. Ако остане само майка му да се грижи за него, нищо няма да излезе.

Ще излезем и ще се откажем от туй благо, което сме имали. Ние дълго време сме били в утробата на Бога, ние трябва да излезем навън, да се впрегнем на работа. Ще се учим да любим, ще се учим да

обичаме. Ще напуснете старата глава, старото разбиране в утробата на майка си. Ще се учите на новата Любов, на новото разбиране, вън от утробата на майка си.

Тайна молитва

39-а беседа, държана от Учителя на 25.VII.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ВАЖНОТО В ЖИВОТА

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

От какво произтичат несгодите в живота?

Ще прочета част от 13-а глава от Евангелието на Матея: от 24-ти до 31-и стих.

Ще взема думите „важното в живота“. Кое е важното в живота? Обикновено казват: важно. Важно е да имаш един добър баща; важно е да имаш една добра майка; важно е да имаш един добър брат; важно е да имаш една добра сестра; важно е да имаш един добър приятел. В какво седи важността? В какво седи добрината на един музикант? В доброто пеене. Един музикант, като пее, че „сланата дойде и изгори листата“, не е добър певец. Един като пее, премахва сланата, премахва сушата, той е добър певец. Певец, като дойде вкъщи и дигне скандал, не е добър певец. Който дойде и внесе мир, той е добър певец. По някой път хората вземат [музиката] като забавление. За мене музиката не е забавление. Никаква добра мисъл в света не може да се изкара без една музикална форма. Да се яви една форма, изисква се една среда.

На Земята имаме четири среди, които са понятни: твърда, течна, въздухообразна и етерна. Твърдата е, по което ние ходим. Течното е, в което рибите ходят. Въздухообразното – в което птиците хвъркат. Етерното – в което човек мисли. Етерният свят е свят на човека. Ние живеем във въздуха, ние мислим в етера. Мислите се пренасят много лесно в етерното пространство. И светлината, и тя се пренася.

Казвам: В новите възгледи на човека[, на] сегашните хора, животът не е нов живот. Всичките хора живеят минал живот. Рядко ще срещнеш човек, който живее настоящето, все минал живот живеят.

Много мъчно е да живееш настоящето. Туй понятие, което имаме за Вселената, не е за настоящето, то е минало. Има някои звезди, на които светлината достига до [Земята за] 100 години, на други – за 1000 години, за 200 000 години, за 500 000 години. В новата философия някои астролози изучават, че имало планети. Онези, които не разбират астрологията в алегория, казват: Марс е такъв, Юпитер е такъв, Сатурн... То са алегории. Всеки човек в мозъка си има едно слънце, в сърцето си има една месечина. Всичките звезди са вътре в него. Човешкото сърце, то си има вътре планети. В главата си има един Юпитер, в главата си има един Сатурн, който критически гледа на работата. В главата си има един марсианец, който обича да воюва. В главата си има една Венера, която обича с любовни работи да се занимава. В главата си има един Меркурий, който се занимава с търговски работи, долапчилък. Малко грубо е казано. Търговия върши, доста добре работи, сближава хората. Понеже всеки народ произвежда нещо, става обмяна на продуктите, на туй, което произвежда.

Казвам: Добрите и лошите работи, които хората сега носят, са унаследени в техния организъм. Често се явяват такива дисонанси, музикални дисонанси – туй, което наричат нервозност, нервен човек. Нервността произтича от нервната кал, която се образува около стените, или вътре в стените, или отвън. Става подпушване, енергиите на човешката мисъл не може да текат и тогава се явява туй нервно състояние. Става изтичане на нервната енергия. Нервен е, не зависи тази нервност от него. Дядо му бил нервен. Разправяше ми един господин следното: „Не мога, казва, да си обясня. Баща ми беше много смел човек, безстрашен, и майка ми беше смела. Аз съм толкова страхлив, вечерно време като мръкне, страх ме е да изляза вън. Мисля, някоя мечка ме чака, някой вълк ме чака, някоя голяма змия ме чака, че духове има или че някой разбойник. Като е светло, смел съм, готов съм да извадя нож. Как, казва, ще ми го обясниш? Дойде ли вечер, страх ме е.“ – Аз ще ти обясня този страх, той е

унаследен от дядо ти. Дядо ти го е премачкала някоя воденица. – „И действително дядо ми, бащата на баща ми, го смачкала воденица.“ Понеже вървиш по пътя на дядо си, ти си унаследил този страх на дядо си.

Има закон, наричат го психологически комплекси, мисловни комплекси, сбор на известни мисли или положителни, или отрицателни. Трябва да се заменят. Що е един комплекс? Един трън влязъл в крака ти. То е комплекс. Не е само една частица, много частици. Комплексът говори долу в крака ти. Куцаш. Защо куцаш? „Не може да ходя.“ Какво трябва да направиш? Изуй обущата, извади този комплекс навън, намажи този комплекс с дървено масло. След няколко деня ще остане комплексът, както по-рано преди трънa.

Двама приятели до едно време са били приятели, сега не може да се търпят. И двамата са по на 21 година. Как ще се обясни, че не може да се търпят? Комплекс има. Един женски комплекс има. Женският комплекс е на 19 години. Тия двамата момци делят една и съща мома. Тя понеже има малко разположение към единия, те не може да се търпят вече. Какво трябва да направите? Намерете още един друг комплекс. Ако има само една сестра, ще се карат, ако има още една сестра, тогава ще се примирят.

Съвременните хора искат да поправят живота. Трябва философия. Сегашните учени хора търсят научни методи. Хубави са тия методи, те са временни. Има неща, които са били едно време полезни за благото на човечеството. Не всяко нещо, което преди години е било полезно, сега е вредително. Да допуснем, вие вървите по линията на един слон. Когато вие сте били слон в миналото – те са допущания, дали съществуват, е въпрос.

Много работи в математиката са допущения, само за обяснение. В математическо отношение, в статистическо положение може да вземеш единицата като материална единица – тя означава само едно състояние. Може да вземеш в един смисъл, дето единицата е жива.

Може да вземеш единицата Слънце. Слънцето като единица има 50 милиона градуса топлина. Предполагат, че в тази единица има разумни същества. Ако вземеш Земята като единица, има разумни същества, които живеят в тази единица. Ако вземеш мамулено зърно като единица, на него не може да живеят никакви хора. Но Земята като единица като вземеш, може да живеят хора разумни като нас. На Слънцето не може да живеят хора разумни като нас. Затова, когато казваме, че на Слънцето не живеят хора като нас, е право, но че никакви същества разумни не живеят, не е вярно. На Слънцето има други разумни същества. Светлината, която приемаме, е резултат на тяхната разумност, която те изпращат. Гледам, вечерно време, прожектори с по няколко милиона волта осветяват цялото пространство на 12–13 километра. Тази светлина от само себе си ли е или разумни същества с известни огледала през пространството я прожектират, за да видят аероплани ако дойдат? Тази светлина глупава ли е? Изявление е на разумни същества. Ако ти седиш, подложиш гърба на Слънцето, неразположен си, някой път си се отчаял, като се погрееш половин час, дойде ти една добра мисъл – как мислиш, откъде дойде тази, добрата мисъл? От Слънцето, от разумните същества, които живеят там.

Понякога казваме, че човек е човек. Но що е човек? Много малко знаем за човека. Човек е мислещо същество. Що е човешката мисъл? Човек е същество, което обича, същество, което има воля. Но за да има воля, едно от качествата на волята е добротърпението. Основата на волята е търпението. Човек, който не може да търпи, няма воля. Казваме: неволя. Неволята е безволие. Търпението е воля. Волята е търпение. Значи и в търпението ще се въздържаш. Може да направиш всичко, но се въздържаш.

Първото нещо: Нас ни трябва самовъзпитание. Ние искаме да възпитаме света. Никога не може да предадеш една мисъл комуто и да е и тази мисъл да бъде устойчива, ако тази мисъл не си предал на себе си. Ако ти правилно не може да възприемеш една мисъл, ако ти

правилно не може да възприемеш едно чувство, да го култивираш в себе си, да ти бъде полезно, никога тази мисъл и туй чувство не може да предадеш навън, туй чувство не може да ти бъде в полза. Най-първо трябва да знаеш дали умът ти работи. За бъдеще трябва да има известни измерения. На едно момче на 15 години му измерих носа – средна интелигентност. Казвам: Ако мислиш, може да проточиш носа, да израсне. Като мислиш, ще пращаш повече кръв в носа и той ще израсте. Човек, който мисли, носът става по-дълъг. Човек, който иска да направи носа си по-широк, трябва да изпраща повече чувствителност в носа, за да стане по-широк.

Ти не може да възприемеш повече светлина, ако не развиваш своята мисъл. Защото в мисълта е формата, в която се влага светлината. Има мислови форми за светлината. Светлината в една мислова форма може да затвориш, както водата в едно шише, и да я употребиш както искаш. Закон е това. Не да я предадеш. Този свят не е заграден. Трябва да знаеш за колко време трябва да ограничиш тази мисъл, тази светлина вътре. Вземете сегашния живот, той е затворен в една форма. Затворен е 120 години. След 120 години стане изменение, този затвореният живот от тялото трябва да излезе навън, да стане една обнова. Ако човек би знаел как става обнова, той нямаше нужда да умира. Понеже не знае, трябва да иде в другия свят, да го обновят. Ако знае как да се обновява, може да живее 120 години, 200, 300, 1000, 2–5000 години и 10 000 години на Земята. Такива факти нямаме. На Земята, според Библията, Адам е живял 960 години. Някои искат да намалят, че тия години били по три месеца. Не, годините били толкоз, колкото сегашните.

Според сегашните изследвания, ако ние не знаем как да живеем, ние създаваме зло. Човек е станал врата за идването на злото на Земята. Непослушанието, когато Господ му казал да не яде. Той не е обичал Бога, не изпълнил заповедта. Безлюбието внася в света злото. Това, което Адам направи на Бога, и жената, която е създадена от него, и тя постъпи спрямо Адама така, както Адам спрямо Бога. Сега

всеки един човек ще има точно такава съдба, както той постъпва спрямо другите. Дали е индивид, дали е семейство, дали е общество, дали е народ, дали е човечество, законът е един и същ. С каквато мярка мериш, с такава ще ти се възмери. В света няма такива наказания. Онази разумна сила, Която създаде света, иска да знаеш: когато употребиш доброто, да знаеш какви са качествата и когато не го употребиш, да знаеш какви са качествата. Най-първо Бог осведомява хората да претърпяват доброто и злото. Казва: „Кое обичаш от тия двете, кое ти допада? Доброто или злото?“ Казваш: „Доброто.“ Казва: „Прави това добро.“ Накара те да опиташ Любовта и безлюбието. Две страни са на една и съща същина. Любовта има отношение към тебе, другото няма отношение. Доброто има отношение към човека, създава го, дава му живот. Злото винаги отнема живота на човека.

Чудни са хората. Запитвали са ме дали ще бъде спасен някой. Рекох: Този въпрос всеки може да ти го каже. Питайте някой свещеник да ти каже. Питай дядо си и баба си да ти кажат тия работи, дали ще бъдеш спасен. Ти си сиромах, кой може да те спаси? Богатият сиромаха не може да спаси. Ако е за пари, богатият пари може да даде. Ти си попаднал, някой те изнудва, кой може да те спаси? – Силният, който има сила. Ти си болен, кой може да те спаси? – Здравият, той може да ти даде здраве. Болен на болен не може да помогне. Искаш някой умствено да ти помогне. Онзи човек, който е умен, той може да ти помогне. Следователно по законите, по които живеем, искаш да бъдеш умен – дружи с умни хора. Искаш да бъдеш добър – дружи с добри хора. [Но] не привидно, органически да бъдат добри. Главата му да е умна. Защото, кои обуща са направени много добре? – Да не образуват мазоли. Обуща, които образуват мазоли на краката, са глупави обуща. Обуща, които не образуват мазоли, те са умни обуща. Дреха, която прави човека свободен, тя е умна дреха. Онази дреха, която се къса оттук-оттам, не може с нея свободно да

ходиш, тя не е умна дреха. Казвам: Онзи, който я направил, не е умен човек. Не че не е умен, но по някой път дрехите не се подчиняват.

Отива при един беден абаджия в турско време един турчин и му казва: „Ще ми направиш едни бирбучуклия чешири, една салтамарка и една аба. Ако ги направиш хубаво, ще ти платя колкото искаш. Ако не ги направиш, ще те набия. Да му мислиш!“ Гледа го абаджията, казва: „Съгласяваш ли се? Може ли да ги направиш, ще ти дам колкото искаш или ще те набия. Не се шегувам“ – казва. Абаджията бил умен, казва: „Ще ти направя каквото искаш. Ако не ги направя, нямам право да търгувам, защото [не] заслужавам. Аз ще бъда благодарен, че не съм направил.“ Ушил му той едни бирбучуклия гащи, ушил му една салтамарка, ушил му и една аба. Като ги видял, казва: „Браво.“ Изважда, че му плаща 20 турски лири. Не са малко. Колко струват? – По 5000 едната – 100 000 лева за един бирбучуклия, за една салтамарка и за една аба.

От нас се изисква да подобрим тялото. Интересно е, че когато правят изчисления, някои окултисти поддържат, че има 60 милиарда души в света. Някои изчисляват, че има 30 милиарда клетки в мъжа и 30 милиарда клетки в жената, всичко – 60 милиарда. Всяка една клетка в човека, като започне от краката, се качва в главата в продължение на 1000 години. Онези, които са в главата, след това ще слязат в краката. Образува се едно течение. Онези, които не разбират този закон, казват: „Защо тия големи хора да влизат, какво търсят в краката?“ Той не разбира живота. Ако завъртите едно колело, каква е силата на въртенето? Всяка част на туй колело е важна. Ако не се движи всяка част, движението на туй колело няма да бъде правилно. Ако едната страна се спити, веднага ще има един вътрешен дисонанс.

Чел съм много психолози, много учени хора, разправят много хубави работи за съвременните хора. В медицината какви ли няма лекарства. Хубави са тия лекарства, едно лекарство може да бъде ефикасно, според моите схващания, три пъти като го употребиш и не помогне, не го употребявай четвърти път. Употреби друго лекарство.

Преди години ме викаха при една болна млада мома, едно лекарство ѝ дават близо 6 месеца. Казвам: „Вие ще отровите тази мома. Сменете туй лекарство, не ѝ го давайте, да си почине организмът.“ Разправям това на лекаря, той е съгласен. „Какво може да ѝ се даде? Тя не иска да взема мляко.“ Казвам: „Дайте ѝ житен сок. Житеният сок ще замести млякото.“ Само житеният сок може да бъде толкоз полезен, колкото и млякото. Някой път лекарството вреди.

Най-силното лекарство в живота е въздухът. Най-силното лекарство в живота е светлината. Най-силното лекарство в живота е храната. Затуй лекарите ще знаят състава на храните и наместо медикаменти, ще дават храни. Преди години, когато хората страдаха от тъй наречената испанска болест (остър грип, появил се в България и взел много жертви през 1918 г., когато бил пренесен от Испания), която задигна нещо 3–4 милиона хора, туряха инжекции. Всички, на които туряха инжекции, си заминаха. Аз им давам инжекции картошки. Когото хване испанската болест, дай му сварени 2–3 картофа, спадне температурата. Които ядоха картофи, нито един не умря. Пак инжекции са.

В даден случай трябва да имаш думи да знаеш. В човешкия език всяка една дума има свое съдържание. На разни категории са думите. На един човек може да му кажеш една дума и да го нахраниш. Срещнах такъв един разказ. Отива един да се самоубива, казва: „Не искам да живея.“ Майка му говори: „Недей, синко“. Баща му говори. Той тръгва. Майката, бащата казват: „Оставете го да прави каквото иска, не може да му помогнем.“ Като върви, настига го една мома на 19 години, нещо му пришепва. Той се изправя, връща се назад. Какво му е казала? Туй, което бащата не може да направи, което майка му не може да направи, брат му, сестра му, тя го направи. Какво му е казала? Какъв медикамент? Връща се, казва: „Ще живея.“

Казвам: Човек трябва да бъде смел в живота. Трябва ли да въставаме против тия моми, които спасяват живота на хората? В

дадения случай бъди като младата мома, че животът на този момък да се осмисли. Трябва да се даде един добър съвет.

Преди години бях във Варна. Дойде при мене един учител, не е доволен от учителството. Казва: „Намислил съм да следвам по музика, какво ме съветваш?“ Казвам: „От тебе поп може да стане, търговец може да стане, учител може да станеш, но един музикант – никога. Ще се учиш да търкаш, но музикант, да композираш – ще си губиш времето. От колко години тази идея е дошла в ума ти?“ – „От 4 години.“ Чул някой оркестър някъде, някой виртуоз да свири и той иска да стане музикант. Казвам: „Трябва да си роден музикант. Музиката не е развита, не си губи времето.“ Той хвана търговия. Печелиш от време, похарчваш по 2–3 бъчви, изкарваш хубави суми, по-големи от музикант. Добре правиш, даваш вода на хората.

Ти имаш хубаво разположение. Някой дойде, пришепне ти: „Знаеш какво говорят за тебе?“ Ти се интересуваш. Никога не слушай какво говорят. Ще ви приведа един пример. Един наш приятел, който държеше сказки по окултизма, отива в един български град, Плевен, държи една много хубава сказка. Целият салон ръкопляскат му. Иде един и му казва: „Господин Граблашев, искам да ви кажа нещо.“ Той ми разказваше, мисли, че ще му кажат нещо много хубаво. Пришепва му: „Голям вагабонтин си.“ Не ползува каквото му казва. Тази дума „вагабонтин“ е изопачена. Първоначално „вагабонтин“ означавало „много добър човек“, сега „вагабонтин“ значи „човек, който се скита“. Едно време била стока със съдържание, сега е без съдържание.

Много думи са се обезсмислили. Вземете думата „Любов“ – и тя се е обезсмислила. Като кажем „Любов“, съвсем друго разбираме. Като кажеш „Обич“, какво разбирате? За Любовта казват: „женска работа“. На думата „Любов“ трябва да се възвърне този вътрешен смисъл, да се осмисли. Щом като ти каже някой, че те люби, трябва да знаеш, че ти готви юлар, самар. Някоя млада мома умира за тебе от любов. Да знаеш, че след като се ожениш, самар ще има, юлар ще има. Казва: „Как вярваш? Хубави са тия работи.“

Но според мене животът е най-важното в света, но е и най-сложен. Трябва да се изучава животът. Има много начини за изучаване на живота. Животът трябва да се изучава от гледището на човешкия ум, от гледището на човешката душа, от гледището на човешкия дух. Човек, който [е] дошъл да живее на Земята, той трябва да има силна вяра. Най-първото нещо: в него вярата трябва да бъде основа. Вярата разполага с времето. Сега трябва да имаме надежда. Надеждата е за къс период. Надеждата борави от изгрева на Слънцето до залеза. На български под „надежда“ разбираме туй, което може да се надееш, то е много материално. Надяваш се, че ще се жениш за някого, надяваш се, че търговец ще станеш. Ни най-малко не се надяваш, че ще умреш. Надяваш се за живота, че силен ще станеш. Туй е материално. Но вярваш, че един ден добър човек ще станеш, умен човек ще станеш, силен човек ще станеш.

Туй, което вие искате: добро, щастие, то е законът на Любовта. Що е оня свят? Аз да ви кажа сега. Любовта е Божественият свят. Имаш Любов – ти си в Божествения свят. Нямаш Любов – търсете Божествения свят. Сега може да имаш този Божествен свят. Щом любиш, ти си в Божествения свят. Щом вярваш, ти си в ангелския свят. Щом се надяваш, ти си в човешкия свят. Надеждата са хората. Вярата са ангелите. Бог е в Любовта. Същевременно е [във] вярата и в надеждата. Надеждата и вярата са ръцете в Божествения свят, с които Бог работи. От едната страна са ангелите, от другата страна са хората.

Конкретно да разберете. Като турите на опит, туй може да ви послужи. Буквално няма да схващате. Буквата на нещата умъртвява, духът оживява. Вярвайте в хората, доколкото може да вярвате в себе си. Ако вие губите вяра в хората, губите вяра в себе си. Ако вярвате в хората, усилвате вярата в себе си. Ако вярваш в Бога, усилваш вярата в себе си. Трябва да бъдем конкретни.

Какво ни коства тази инсталация, ако Слънцето изгасне? Тази енергия дошла от Слънцето. Учените хора са сполучили да проектират тази енергия, да я пратят по известни течения [да] осветят

света. Като изучавате законите на Божествената енергия на Любовта, може да я събираме и да се образува каквато искаме инсталация. Аз съм от тия хора, не показвам, аз давам внимание. На мене едно доказателство не може да дам. Да ми доказват всичките хора, че има Слънце, аз ще кажа: „Аз искам да го видя, когато изгрява и когато залязва. Като изгрява и залязва, на другия ден пак да го видя." Какво ще ми разправят, че Слънце имало, голямо било. Гледам го, не е така голямо, като диня е. Казват, че било милион и 500 хиляди пъти по-голямо от Земята. Колко е голямо Слънцето? Има голямо тъмно слънце, което не виждам, никаква топлина не дава. Не е в големината. Има и тъмно слънце. Тепърва науката за бъдещето ще ги изучава тия, тъмните слънца. Казват, че тя е енергия в запас, която съществува в природата. Когато едно слънце започне горе да отслабва, взема енергия от запаса. Събрана е в тия слънца, запазена е енергия вътре.

Казвам: И вие имате по едно тъмно слънце. Защо е тъмното слънце? Доброто е това светлото слънце, което работи. Затова ще турите светлото слънце между тъмното и вас. Няма направо да имате общение с тъмното слънце. Светлото ще бъде между вас и тъмното слънце. То е правият път. Когато имате един неприятел, ще турите един ваш приятел между вас и него, да ви пази. Никога не влизайте в общение с един ваш неприятел направо. Често ми казват: „Какво да правим с дявола?" Казвам: Не зная какво може да правите с дявола. Казвам: Не се занимавайте. Обичайте Господа, оставете дявола настрана. Вие досега обичате дявола и той постоянно ви дере кожата. Обичайте Господа, ще се измени положението. Не може да кажете: „Как да го обичаме?" Дявола, който ви дере, го обичате. Господ, който добро ви дава, не може да Го обичате.

Казвате: „Къде да Го видим?" Всяка минута като приемеш по 20 пъти въздух, Господ влиза и излиза от тебе. Като мислиш, то е Господ в тебе. Твоята мисъл, то е Господ, Който влиза. Сега всеки ден ти Го търсиш. Казвам: Той е във всичките хора, навсякъде. Който се усмихва някъде, той е Господ, Който се усмихва. Намръщи се някъде,

пак е Господ. Казва: „Не постъпваш добре. Той не одобрява." Като работиш, като си трудолюбив, Той се усмихва, приятно Му е, че има син, който може да изпълни волята Му и слуша.

Казвам: Съвременните хора искат да ни убедят от книгите къде е Господ. Реалността няма нужда от доказателства. Първото нещо: всеки, който иска да докаже, че има Господ в света, той е безумен. Всеки, който иска да откаже, че няма Господ, той [е] безумен. Който доказва и който отказва, че няма Господ, те са безумни. Рече безумният в сърцето си, че няма Господ. Рече разумният в сърцето си, че има Господ. Какъв е неговият Господ? Е, българите, който има роднина министър-председател, той е за него Господ. Казва се, че е хубаво да има човек един Господ. Той разбира министъра.

Аз съм казвал следния пример и пак ще ви го приведа. Този пример ми го разказваше един български доктор по медицината, д-р Дуков. Когато българите имаха война с гърците, българите отстъпили една част и един българин, бил учител в една гимназия, останал в една пещера, не може да ходи. Седял там три дена, огладнял. Като учител убеждавал учениците, че няма Господ. Казвал: „Заблуждения са това, деца. Едно време хората вярваха." Като седял три дена гладен, започнал да мисли, да се моли. Казва: „Господи, майка ми едно време говореше за Тебе, че имало Господ. Аз толкоз години учих учениците, че няма. Сега умирам. Господи, ако чуваш, както майка ми говореше, гладен съм, кой ще ми донесе в пещерата? Ще ме утрепят, да изляза. Ако ми донесат малко хляб, ще повярвам, че има един Господ." Не се минава половин час, иде една костенурка, носи един хляб, влачи го. Оставила хляба и се връща. Той се нахранил и на другата вечер минава границата. Като идва в България, казва на учениците си: „Слушайте, деца, досега не вярвах в Господа, но сега костената жаба ме увери. Нито Кант, нито Декарт можеха, но костената жаба. Сега вярвам, че има един Господ."

Онзи, Който постоянно урежда нашия естествен живот, нашия сърдечен живот, урежда хармонията в света, Той е Господ. С малките

и големи работи се занимава. Казвам: Бог е Любов. Само по пътя на Любовта ние може да дойдем в съприкосновение с Него. Аз казвам от своето гледище: туй, което зная, е, че няма по-красиво лице от лицето на Господа. То е такава красота! Няма по-голяма интелигентност. Туй лице никога няма да го забравиш, винаги паметно ще остане.

Един индус, който се обърнал в Господа, дава един такъв пример. Иде до входа на пещерата една кобра, този християнин започва да се моли, казва: „Нека като мина покрай тази кобра, да ме не ухапе." Тръгва, тя изправя глава и той минава покрай кобрата. Тя дига главата, гледа го и не го ухапва. Който и друг да мине, хапе.

Вие може да сте на умиране и ако имате вяра, пак да оздравеете. Преди години един наш приятел заболя, но имаше вяра. Това беше в Търново. Един ден бях се спрял в техния дом. Тогава той се разболя, разболя се на умиране. Ходя у тях, очаквам хората да са здрави, той е на умиране. Дойде жена му, казва: „Учителю, наш Иван отива." Рекох: „Няма да умре." – „Как няма да умре, свършва." Аз турям ухото си до него, Иван се моли много хубаво. Казва: „Господи, продължи живота ми, не съм живял, като Иван ще живея, продължи малко живота ми." Рекох на жена му: „Не бой се, след няколко часа Иван ще бъде добре." – „Че как?" До вечерта Иван стана, на другия ден ходи вече и след два–три дни го пратихме на курорт.

Вие в най-големите мъчнотии не призовавате Господа. Във време на мъчнотии, повикайте Господа. Във време на мъчнотии, там, дето никой не може да ви помогне, повикайте Го, ще видите може ли да помага или не. Сега са времена, в които хората трябва да се запознаят с Бога. Ако всичките хора се запознаят с Бога, щяха ли да воюват? Те мислят, че те са господари, че може да правят каквото искат. Туй, което правят, само Господ изправя и ние си създаваме неприятности и излишни страдания.

Всички вие мислите кой ще победи. Чудна работа. Не мислете кой ще победи, но желайте да се прояви Божията Любов, тя да стане достъпна за всички сърца. Да се смекчат човешките сърца, да влезе

повече светлина в човешките умове, да видят, че не е култура нито това, което вършат англичаните, не е култура това, което вършат германците, нито това, което вършат русите, нито това, което вършат американците, не е това нещо по Бога. Вършат го, защото са свободни. После в историята ще дойде ползата от него. Казвате: „Защо не може да се примирят?“ Вие помежду си не може да се примирите. Гледам: две сестри не се търпят. Едната имала едни възгледи, другата имала други възгледи, едната била по-красива, другата била по-черничка. Какво има от това? Хубавата при светлото, което иде, трябва да работи, черничката като иде светлото, трябва да си почива. Работата е на място и почивката е на място.

Има някои, които изопачават човешките мисли. Някои искат да насаждат в един народ идеи. Народ без Любов не може да съществува. Колкото е по-силна Любовта, толкоз е по-силен и народът; колкото е по-слаба Любовта, толкова и народът е по-слаб. Идеите, мислите зависят от Любовта на един народ. Който и да е на света, трябва да има бъдеще. Народ, който усилва Любовта, има бъдеще; народ, който намалява Любовта, няма бъдеще. Много народи са изгубили своето бъдеще.

Не само за народа се отнася този закон, но този закон се отнася и за индивида. Ако увеличавате Любовта, имате бъдеще; ако намалявате Любовта, нямате бъдеще. Ако си певец и увеличаваш Любовта, имаш бъдеще; ако си певец и намаляваш Любовта, нямаш бъдеще. Ако си търговец и намаляваш Любовта, парите ще изчезнат. Ако си учен и Любовта ти намалява, знанието ти ще изчезне; увеличаваш Любовта, знанието иде. Това е отличен мощен път в живота, който трябва да имате. Това е начин за лекуване. Един лекар аз не искам да предписва лекарства. Един лекар само като дойде, една–две думи да каже, веднага болният ще оздравее. Той ще пипне пулса. Болните хора са много чувствителни. Кажат му, че ще оздравее, той казва: „Не говори истината.“ Лекарят ще пипне пулса: не бие правилно. Пулсът не бие правилно, защото има доста въздух в стомаха. Този въздух като се

разшири, диафрагмата се подига нагоре, притеснява дробовете му и веднага сърцето не може да бие. Да започне да диша дълбоко – диафрагмата ще слезе долу; да вземе очистването, да вземе чист въздух – веднага ще дойде подобрението.

Възлюбете Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила и за бъдеще ще придобиете всичко.

Ще ви кажа един пример, за да ви изясня. Казвате: „Не прави това и онова." Едно време Земята пратила едно прошение до Господа: „Господи, искам от тебе четири неща: прати ми суша, прати вода, прати въздух и прати светлина и каквото посееш, ще го възрастя." На Земята, ако нямаше твърда почва, ако нямаше вода, ако нямаше въздух, ако нямаше светлина, какво можеше да се сее?

Казвам: Нас четири неща ни трябват: вяра в човешкия дух, вяра в човешката душа, вяра в човешкото сърце, вяра в човешките умове. Преведете сега кое къде спада и ще знаете как да постъпвате.

Тайна молитва

40-а беседа, държана от Учителя на 1.VIII.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ДАРОВИТИ

„Отче наш“
„Духът Божи“

Вместо аз да прочета 8-ата глава от Посланието към Римляните – една от най-хубавите глави –, вие я прочетете. Апостол Павел казва своята философия. Най-първо среща едно голямо противоречие.

Противоречията в света произтичат от богатството и от сиромашията. Човек едновременно, който не е богат и сиромах, никакво противоречие не може да се яви. Сиромашията е вследствие от богатството. Най-първо всичките хора са били одарени. Жалкото е там, когато някои се оплакват от своите нещастия. Оставили своя живот недоразвит, своя ум недоразвит, своето сърце недоразвито. Ние казваме: „Господ всичко е направил.“ Господ е най-разумното Същество в света, възможно ли е Той да направи едно същество, което да е глупаво? Възможно ли е един гениален пианист или един гениален цигулар, или един гениален художник да нарисува една карикатура? Невъзможно е. Затуй всички казват: „За в бъдеще какъв ще бъде животът?“ Сегашният живот какъв е? Сегашното, което носите, показва вашето минало какво е било, а как вие ще използувате остатъците на миналото, от това ще зависи вашият бъдещ живот. Сега не да се осъждате, да казвате: „Той не е даровит.“

В живота има три фази. Едната е чисто материалистична, в която се събира материал за обработване. Във втората фаза се обработват тия материали. Третата фаза е чисто интелектуална. Ако един човек не е събирал... Събирането седи във фактите. От фактите се образуват законите, а законите управляват силите в света. Туй, което ние наричаме принципален свят, то е разумният свят.

Всяко нещо трябва да се използува добре. Един човек, който знае да свири, не може ли да свири добре? Не съставя някаква мъчнотия. Музикантите търсят камертон. Аз като нямам камертон, ударя двата пръста – показалеца и средния пръст – и те произвеждат същия тон. Може това да е фокус, може да е един факт. Не всеки може да направи това. Ако твоите пръсти са сакати или ако пръстите са недоразвити и в тях няма чувствителност, не може да произведеш тона. Сега фактите ни най-малко не дават такъв тон. Съвсем други трептения има. Тонът, който издават двата пръста, такава мекота има, че трябва много остър слух, за да се чуе. Има хора, в които слухът е развит и като си поставят ухото на земята, от един километър чуват шума на хората, които идат. В животните обонянието е силно развито. Вие казвате: „Ама може ли?" Може. След два часа кучето върви, след като неговият господар е минал, хиляди хора са минали след него, то туй куче, което обича господаря си, познава стъпките на господаря, между другите го намира.

Сега, има един закон, който всички трябва да разбирате. В една работа, ако ти не можеш да вложиш душата си – или, на съвременен език казано, ако не вложиш двойника си –, не може да имаш успех. Един цигулар никога не може да свири добре, ако не вложи душата в цигулката си. Като вложи двойника в цигулката, е гениален; ако не е вложил, ще свири обикновени работи. Той трябва да стане едно, да оживи цигулката. Музикалните тонове се образуват в празното пространство – в цигулката има празно пространство.

Сега тия работи са второстепенни. Вие казвате, че това не ни интересува. Най-после какво трябва да ви интересува? Най-първо трябва да ви интересува яденето. Трябва да имате един отличен вкус, да познавате най-хубавите сладки храни. Да изучавате най-сладките плодове. После да изучавате художеството, каква е красотата на всеки тон, при какви условия са се образували тия краски. Защото яденето, пипането, това са методи на самовъзпитание на природата.

Ние бързаме да се наядем, бързаме да станем, бързаме да спим, бързаме да завършим учението, навсякъде бързаме. Бързите хора всякога помятат. Онези, които отлагат, закъсняват. Закъснееш една минута, тренът тръгне. Казваш: „Една минута не ме почака." Има неща в света отредени, не търпят една минута отлагане – по-рано ще бъдеш на гарата, да почакаш една минута трена. Условията, които Бог ви дал, вие не може да играете с тях. За да ги използувате, вие трябва да дойдете навреме.

За някой човек казвате: „Той е сполучлив, върви му." Тия хора, на които им върви, са най-работливи, най-разумните хора. Има много хора в света, които не са оставили никакво име в света, но те са оставили отпечатък на своите мисли. В своите изследвания, намирал съм някъде някое дърво изсъхнало. Не е много старо дървото. Някой престъпник човек, който убил няколко души, като си турил гърба на това дърво, то изсъхнало. Намирал съм дървета в планината някъде, някой добър човек си турил гърба до дървото и даже името му е записано.

Та казвам: Ние, съвременните хора, носим добрините и погрешките на хиляди поколения, които са живели преди нас. Често има хилави хора. Докоснал се е някой твой дядо или прадядо. Всеки човек, който върши престъпление, считайте, че този човек е злоупотребил с дарбите си. Само свободният човек може да извърши престъпление. Само свободният човек може да извърши добро. Доброто може да се извърши с краката. Доброто може да се извърши с ръцете. Доброто може да се извърши с устата. Доброто може да се извърши с носа. Доброто може да се извърши с ушите. Доброто може да се извърши с очите. Доброто може да се извърши с ума. Доброто може да се извърши от сърцето. Може да се извърши с душата и с Духа.

Това са методи сега. Ако искате да ви занимавам за развлечение, като седнете за развлечение, вие знаете как става. Казвате: ха дай една чаша, ха за здравето да живееш, ха втора, трета, четвърта, пета.

Мислиш ли, като изпиеш 3–4–5 чаши за здравето, и здравето ще дойде? Мислите ли, че аз като ям 4–5 пъти за здравето на еди-кой си, който гладува, че ще се подобри неговото положение? 4–5 пъти гдето ще ям, аз да ям веднъж, а трите пъти да пратя на гладния, то е философия. Да ям за неговото здраве, няма философия.

Сега оставяте на бъдещите поколения те да свършат работата. То е изгубена работа. Сегашните поколения имат специална работа. Бъдещите поколения имат друга работа. Майката има едно предназначение, синът има друго, бащата има друго предназначение.

Да ви приведа един пример. Вземете този чех Кубелик, доста знатен цигулар, близо до гениалност в изпълнението на цигулката; на ръце го носеха. Дойде му на ум да стане търговец, захвана се в едно индустриално предприятие и остави цигулката. И след години, каквото спечели, изгуби – не върви предприятието.

Не оставяйте професията, която Господ ви дал. Дръж цигулката и свири на нея. Не оставяйте ума си. Дядо [ти] и баба ти може да те карат да станеш търговец. Ти ще осакатиш твоя ум, ще осакатиш твоето сърце. Ще се научиш да уповаваш на парите, а парите са резултат на човешкия ум. На умния човек парите отподире идат, а на глупавия пред него бягат. Всеки един от вас би се развил.

Вие като видите един гениален човек, кажете: „Надарен е.“ Тъй е, надарен е. Да не отиваме при сухите извори да пием вода, но да идем при хубавите извори. Тия, гениалните хора, талантливите хора, светиите, това са изворите на бъдещата култура. Всеки един човек е едно благо за света. Той е за цялото. Мисълта не е човешка собственост. Човешките чувства не са собственост. Човешките постъпки не са собственост. Те са достояние на цялото човечество. Онова, което краката извършват, то е за мен. После се възнаграждават. Онова, което очите извършват, не е заради себе си, заради мене е. Аз им отплащам после. Онова, което ушите извършват, за мене го извършват. Онова, което моят ум извършва, то е заради мене. Та казвам: Ако ние не може да впрегнем и да турим нашия ум в

разположение да служи на Бога, на кого ще служим? Казвате: „Аз ще си оправя работата.“ Я ми кажете къде е Господ? – „В гроба.“

От Сократа са останали някои неща. Един гръцки физиономист, след като му описва характера, му казва: „Слушай, ти си бил голям женкар, после, обичал си да попипваш, обичал си да полъгваш, много нечисто си се държал.“ Сократ казва: „Всичко това, което ми каза, е право, но всичко това с волята си го превъзмогнах и сега не съм такъв. Така беше, това бяха остатъци на моите прадеди преди мене. Изплатих всичките борчове и аз съм се надигнал над моите деди и прадеди.“

На Сократ едно не му достигало: искал да изучи какво нещо е жената. Искал да се жени. Този въпрос за женитбата не е свършил. Казва си: „Да се оженя за хубава, за някоя добра и красива жена, всичките други мъже ще я закачат и ще ме дразнят.“ Той намира най-лошата гъркиня в цяла Гърция, най-лошата по характер, но в тази гъркиня е видял нещо добро. Тя била много сприхава. Някой път дават тия анекдоти из живота на Сократа и аз ще ви приведа. Един ден Сократ поканил един свой приятел. Казва: „Да видиш моята възлюблена какъв сладък език има.“ И по обичай на източните народи, тя носи един леген, да му полее да си измие ръцете. Направил Сократ някаква погрешка и тя излива водата от легена на главата на Сократа и на неговия приятел. Сократ казва: „Майсторе, само моята възлюблена може да направи това, никоя друга.“ Пита го неговият приятел защо търпи това. Сократ казва: „Ако може да издържа на един характер, всичките други мъчнотии на света са нищо. Аз се уча на търпение.“

Всеки един от вас има по един Ксантип и по една Ксантипа. Що са лошите условия в живота? Лошите условия са: ако един човек остави най-хубавата цигулка на влагата, ще се разлепи. Ако не я пази, ще се изгуби нейният тон. Цигулката трябва да я пази, сухота ѝ трябва. Най-малко дървото на тази цигулка трябва да е сушено 200–300 години, за да се образува този музикален тембър.

Интересно е във философско и в психологическо отношение как действува животът. Когато някой българин загази, той е сух. Благоутробието не е издадено. Като го направят чорбаджия, пусне шкембето. Как ще си обясните това? Онези хора, които са сухи, мислят, а тези, влажните, не мислят. Остават утайки в неговото благоутробие, образуват се около стомаха мазнини. Туй напълняване не [е] органическа материя, но мазнини. Тия мазнини са много неустойчиви и, при едно боледуване, човек от 70–80 кила, който е, губи 30–40 кила. Мозъкът, който е организиран, много малко губи от теглото си.

Мозъкът е организиран и е най-издръжливото вещество в човека. След него иде слънчевият възел, наричат го „стомашен мозък“. Защото човек два центъра има: мозъчната система и симпатичната нервна система. Двете системи се преплитат. Едната е активна, динамична система на електричеството. Другата система е на магнетизма. Затуй, когато преобладава мозъчната система, хората стават сухи, нервни. Когато преобладава симпатичната нервна система, хората стават пълни.

Онези, които говорят за развитието на човека, то е уравновесяване на енергията. Най-първо човек трябва да уравновеси енергиите в себе си, да няма излишна енергия в мозъка и да няма излишна енергия в симпатичната нервна система. Защото често се образуват по цялото тяло известни пълнежи. Някой път, когато не разбирате закона, явяват се известни бодежи и вие се изплашите. Това е електричеството, което се съединява с външното електричество и образува тия бодежи. За в бъдеще трябва да се разбира законът. Учителят, който влиза в едно училище, по този закон трябва да бъде в хармония с всички ученици, да може да урегулира техните енергии. Трябва да разбира в какво положение се намират децата. Момата, която се жени, трябва да разбира този закон. Майки има, като се женят, не разбират закона.

По някой път хората питат къде е Господ. Господ може да Го видиш, когато Слънцето изгрява. Господ може да Го видиш, когато Слънцето залязва. Господ може да Го видиш някой път и на обед. Три момента има, когато човек може да види Господа: когато изгрява, когато залязва и на обед. Когато се ражда човек, той вижда Господа, когато умира, пак Го вижда и има един момент в живота на обед, когато вижда Господа.

Чудни са хората, когато питат как да видят Господа. Онова любовно състояние, най-красивото чувство, което никога не забравяме, онзи момент, когато сме имали най-хубавите чувства на Любовта и той остава един вечен спомен, това е Бог. Да видиш Бога не значи да видиш някой образ отвън. Когато туй чувство те озарява, това е космическо съзнание, както го наричат. Тогава ти обикваш целия свят, дървета, животни, хора, цялото създание. Каквато работа хванеш, всичко ти е приятно.

Аз съм привеждал един пример за един стар цигулар на 85 години, който има много хубава цигулка и той седи на пътя и винаги копанката му била празна. Все се моли и благославя минаващите. Казват, че минава покрай този цигулар един път Паганини, спира се при него, направила му впечатление хубавата цигулка, взема я и започва да свири. Събира се цяла публика да слуша и копанката пред цигуларя почва да се пълни. Всички хвърлят. Цигуларят го пита: „Какво да ти платя?“ Паганини му казва, че всичко е за него. Паганини не го смятат, че е много щедър. Казва му: „Защо не дойде по-рано да ме намериш?“ Паганини му казва: „Защо се роди по-рано от мене?“

Всяка една дарба, всеки един талант, в каквото да е отношение, е свързан с известни същества по-напреднали. Дали вярвате или не, то е въпрос. Но има хора на Земята, които се явяват и изчезват, живеят между хората, когато искат да ги учат. Когато искат да не ги безпокоят, стават невидими. Вие не можете да бъдете добър, ако около вас няма такова невидимо общество, което да влияе. Не може едно

дърво да даде хубави плодове, ако хармонично не падат слънчевите лъчи върху него. Тогава може да даде своите плодове.

Като говоря за Любовта, тя има практическо приложение, не идейно, отвлечено. Както описват Любовта, не е нещо лошо, но в моите схващания тъй, както се описва Любовта, има Любов, но то е една хомеопатическа доза.

Сега, да ви разправя какво е хомеопатическа доза на едно лекарство. Да кажем, образува се хомеопатическо лекарство. Ще вземеш едно кило вода и една капка от лекарството ще сложиш във водата. Вземаш друго шише от кило вода, в което тургаш една капка от първото шише. От второто шише слагаш една капка в третото шише вода и така до 30 деления. От последното шише вече ще дадеш да лекуваш болния. Това са хомеопатическите дози. Отличават се алопатиците от хомеопатиците. Алопатиците поддържат силните дози, а хомеопатиците – слабите дози. Едните са прави и другите са прави.

Едно лекарство не може да действува в човешкия организъм, ако този човек не вярва, не е отзивчив, ако неговият ум не е отзивчив и ако неговото сърце не е отзивчиво. Едно лекарство не може да действува, ако неговата душа не е отзивчива. Лекарството е контраст да събудиш. Често онези влакове, които се движат зимно време, слагат пясък на релсите, за да подемат. Животът ако е гладък, не може да ходим. Грапавина трябва да има.

Казвам: Ако вие не може да се радвате на Слънцето, което изгрява; ако вие не може да се радвате на Слънцето, което залязва; ако ние не може да се радваме на звездите, които изгряват, на небето; ако не може да се радваме на вятъра, който духа; ако ние не може да се радваме на ония облаци, които дават напоителния дъжд сега; ако не може да се радваме на песента на онзи, който свири; ако не може да се радваме на поета, как ще разберем живота?

В нас има един усет, вкус го наричат. Ако нямаше този усет, щеше да има глад. Тоя усет е свързан с обонянието и като замирише

някоя ябълка или едно ястие, събуди се апетит за ядене. Ако този усет го нямаше, щяхме да бъдем индиферентни. В поезията и в музиката има вкус, музикален усет го наричат. Един цигулар, ако се намери между скържави хора и им засвири, отварят се сърцата и стават щедри. Цигулари, които не могат да отворят сърцата на хората, те не са научили изкуството. Вие говорите, но докато вашият говор не накара хората да стават щедри, вие не знаете да говорите. Ако, като погледнете човека, не може да го накарате да стане по-мек, зрението не е хубаво развито. Ако човекът и той не се измени, ти не знаеш как да пипаш. Колко неща има да учиш.

Като идете в Небето, мислите, че ангелите и светиите ще ви посрещнат. Не, няма да [ви] посрещнат. Вън от Небето ще излязат, но в рая не може да влезете. Когато ученикът отива да държи матура, първоначално учителите поздравляват ли се с него? Като го поставят на изпит, са сериозни, няма поздравления. Поздравленията отпосле идат, след като издържи изпита. В началото няма никакви поздравления. Мислите ли, като идете в онзи свят, най-първо ще ви поздравляват? Като издържите изпита добре, ще има ръкуване, стискане. Ако не, за втори път ще остане.

Сега аз ви навеждам тия факти, понеже в света има едно голямо заблуждение. Младата булка булото ли я прави? Често българите забулват булката, булото тургат, да не вижда. Булото е символ. Те искат да ѝ кажат: „Ти готова ли си погрешките, които видиш, да не ги виждаш, като че було имаш?“Да не виждаш погрешките на свекъра, на свекървата, на зълвите, затова турят було. Сега отиват булките без було или пък след една седмица го хвърлят. Докато е с було, добре върви, щом се махне булото, вече не върви. Всеки един човек, който няма булото на Любовта, всеки един човек, който няма булото на Мъдростта, всеки един човек, който няма булото на Истината, той нито е булка, нито е зет. На зетя не турят було. На него казват: „Ще гледаш, ще си отваряш очите.“ Но за в бъдеще и на зетя трябва було.

Всеки един човек е одарен повече, отколкото може да използува условията, при които е. Не трябва много работа на човека. Може да имаш много малко скъпоценни камъни, или може да имаш един брилянт, но от най-големите камъни – достатъчно е. Един скъпоценен камък на света да е, достатъчно. Скъпоценните камъни са дарби. Една дарба е един скъпоценен камък. Всичките неща много лесно се добиват. Очите са една дарба, с която хората са надарени. Природата е оставила един признак в очите. Някои музиканти са одарени. Добрите хора са одарени, то е дарба. Но те са работили. Не може да бъдеш добър, ако не дружиш с добрите хора. Не може да бъдеш музикален човек, ако не дружиш с музикални хора. Не може да бъдеш поет, ако не дружиш с поети. Не може да бъдеш художник, ако не дружиш с художници. Не само да дружиш, но да вземеш участие в работата.

Разправяше ми един американец: един негов приятел слушал Камила Русо, една ученичка на Паганини, тя свирила „Съня на живота". Той казва: „Когато тя свиреше и когато аз слушах тази песен, аз бях готов да раздам всичкото си имане на хората. След няколко минути, като излезе, като ме напусна туй състояние, аз останах обикновен." Ние временно ще се въодушевим. Временното въодушевление не работи. Туй, което е дарба, то е постоянно.

Най-първо, какъвто и да е човек, трябват му четири качества: той трябва да бъде умен, той трябва да бъде благороден по сърце, той трябва да бъде издръжлив – това е неговата воля – и трябва да бъде предвидлив – това е свойство на неговата душа, на неговия Дух. Това са дарби, дадени на човека.

Обичате някого и имате причини да го обичате. Чувствувате, че имате предразположение. Природата е турила връзка. Връзка съществува между майката и дъщерята. Някъде съществува връзка между сина и дъщерята. Някъде – между дъщерята и бащата. Преплитане става някъде. В един дом, гдето няма Любов, не може да се възпитават хората. Нито музикантът, нито поетът може да станат

такива, ако нямат Любов. Те трябва да имат Любов. Речта е жива, хиляди години са минали, докато се формира сегашната реч. Един поет ще нареди думите така, по известни закони, че ти като четеш, ще ти е приятно. Тоновете вървят в една крива линия. Гледам някое творение в музиката, в него преобладават терците, в друго – квартите, някъде – квинти, сексти, септими, октави. Гдето преобладават октавите, влиянието е земно. Квартите са енергични. В музиката, гдето преобладава терцата, мекота има.

Тези неща са отвлечени. Ако ви говоря за уханието на цветята и ако вие нямате обоняние, как ще разберете? Розата има ухание. Ние, съвременните хора, трябва да пазим слуха. Никога не оставяй ухото ти да слуша, когато хората говорят лоши думи, когато говорят брътвежи или когато се карат двама души. По-добре ти им изпей една песен, или ако си цигулар, изсвири им една песен и те ще престанат да се бият и да се карат. Аз бих предложил на един певец, на една певица, на най-добрите певци, да идат при някой овчар и да запеят. Ако овцете престанат да пасат и застанат да слушат певеца, той ще стане голям певец. Или пък да иде при говедата и да им запее. Щом той пее и говедата пасат, той е обикновен певец. Щом овцете пасат, когато той им пее, той е обикновен певец. Препоръчвам на талантливите, на гениалните, да дават концерт на овцете. Някой поет иска да декламира нещо. Да декламира на овцете, музика да има в поезията му. Овцете усещат. Природата е отзивчива на онова чувство, което е в него. В нас е вложена Любовта и всичко в природата е отзивчиво. Природата има език, на който тя отговаря. Когато говорим на него, всичко отговаря. Щом говорим на наш език, никой не обръща внимание. На този език на природата всеки отговаря. Сега трябва да се изучава езикът на природата.

В себе си ти се енервираш. Намери причината защо се енервираш. Туй енервиране е чуждо, то е трън, който се е забил по невнимание. Ходил си бос и натъкнал се е в крака ти. Сега трябва да извадиш тръна. Ако остане трънът в крака ти, ти казвам, че ще си

намери леговище и трънът може да остане. Не, извадете тръна, той ще ви направи пакост.

Носете хубави обуща, направени от Доброто. Само крака, които носят обуща, направени от Доброто, са здрави. Крака, които носят обуща, които не са направени от Доброто, не са здрави. Само ръце, които носят ръкавици от Правдата, те са в безопасност. Само уста, която се храни от Любовта, тя е здрава уста. Само ухо, което се храни с най-сладките звукове, е здраво. Само око, което се храни от светлината, е здраво. Светлината е храна. У много хора отслабва зрението, понеже те си движат врата, а остават очите на едно място. Движете си очите и работата на очите не я оставяйте на врата. Вратът има работа. И очите, и те имат работа. И затуй е хубаво по някой път да свирите. Като свири музикантът, върти си очите да гледа нотите. Това е хубаво.

Ако вие не може да разглеждате хората като ноти... Всичките ноти нямат едно и също положение. Някои ноти са богати, много важни пасажи са, а [при] някои преходът е бърз. Онези, които не разбират музиката, правят разлика. Всичките тонове са свързани в едно. Нотите се радват. Една нота не иска да бъде първа, нейната придобивка я счита обща и придобивката на другите я счита своя. Ако ние, съвременните хора, не може да се радваме на придобивките на цялото човечество, ние не разбираме закона. Ако не може да се радваме на онова, което Бог е създал, не разбираме живота.

Често питат сега кога ще свърши войната. Войната ще се свърши, когато хората започнат да пеят. Войната ще се свърши, когато започнат да свирят, войната ще се свърши, когато хората ще започнат да играят. Сега не играят, сега тропат. Кога ще се свърши войната? – Когато започнат да говорят разумно. Кога ще се свърши войната? – Когато почнат да мислят разумно. Всичките да познаят Господа, че те не са господари, но да изпълнят волята Му. Да кажат: „Туй, което е Волята Божия, ще го вършим; ако не е Волята Божия, ще престанем да го вършим.“

Сега в тази война, милиони хора отиват при Господа. Той ги вика и казва: „Турете на този крака, турете на този очите“ и Господ им казва: „Идете да работите. Тази работа, която сте работили, не е работа. Бъдете по-внимателни.“

Та казвам: В един народ трябват гениални майки и гениални бащи. Геният не го считайте изключително нещо. Хората трябва да станат гениални. Един обикновен човек носи едно кило товар. Талантливият носи 10. А гениалният носи 30 кила. Разликата е в отношенията. А светията носи 100. Що е светия? – Който носи 100 кила. Носи и му е приятно. Гениалният носи 30 кила. Ние искаме без никакъв товар да минем, гениалните хора да ни оставят. Няма по-голямо богатство в света от Любовта. Няма по-голямо богатство от знанието, от Мъдростта. Няма по-голямо богатство от свободата, от Истината. Най-голямото богатство, на което е дадено ход, ще имате мъчнотии. Виждате онзи, който свири на пиано – като дойде да свири, трябва да прави упражнения.

Ще ви разправя един анекдот: При освобождението на България двама души българи отишли в Одеса да се учат. Единият следвал по медицина и взели квартира в един руски дом. Искали да четат. Дъщерята на хазяина свирила на пианото и те не могли да четат. Този казва: „Ще пропадна, целия ден тя свири.“ Другият българин бил по-досетлив. Взел една гайда и започнал да свири, час, два, три. Хазяинът им казва: „Ние не можем да слушаме.“ Казват: „Ние искаме да се веселим.“ Той им казва: „Вървете си, с вашата гайда не ви искам.“

Ако те безпокои пианото, тури гайдата. След като туриш гайдата, слушай има ли да свири хубаво или не.

Един художник като рисува, има 30–40 краски и той взема, избира от една краска, от друга, смесва ги. Един музикант трябва да разбира свойството на тоновете. Един цигулар трябва да разбира позициите, смените какви свойства имат. После, онези, които пишат, и те трябва да разбират законите на езика. Мнозина искат да пишат,

както се пише във вестниците. То е осакащане на хората, много прозаично е. Няма музика в него. Еднообразие. Еди-коя къща изгоряла, толкоз души фалирали, еди-кого погребали, станало някое злощастие. Тук-там ще видим нещо друго. Човек слуша, слуша и се осакаща. Днес една бомба, утре една бомба и човек пострадва.

Аз гледам, един от нашите художници (Учителят вероятно говори за художника Борис Георгиев.), който е в Италия, той ходи в Индия и като се върна от Индия, имаше едно хубаво лице, светло. Казвам: Колко хубаво му е повлияла Индия. Сега, като се върна от Италия, изменило се лицето му, един поглед уплашен. Как няма да се уплаши човек, когато търси от коя дупка да излезе?

Когато бомбите идат от вън, е едно, но когато идат бомбите на деди и прадеди, бутнеш някоя бомба оставена, експлодира. Оставете бомбите на деди и прадеди. Дядо ти е бил сприхав. Това е една бомба. Майка ти или баба ти е била сприхава – оставете тази сприхавост настрани. Има начини, по които човешкият характер може да се измени. Това е една от задачите в света. Ако един зъболекар може да изучи законите за зъбите, да помага, ако един лекар може да изучи законите на организма, да ни помага, защо човек да не изучи закона за смените на мисълта? Да знае всяка мисъл какво влияние ще окаже.

Човек трябва да вярва. Има вяра, има и вярване. Във вярването може да има разколебаване. Във вярата не може да има разколебаване. Вяра и вярване са две противоположности. Казвате: „Дайте ми пари, аз ще повярвам.“ Това е факт. Когато ние говорим за природата и казваме, че в четири и половина часа Слънцето ще изгрее, колкото отиваме към север, по-рано изгрява лятно време, а зимно време изгрява по-късно. Когато правиш някой опит, ще чакаш да опиташ природата, тя има свой език. Да допуснем сега, мене ми се случи някое нещастие. Или минал си някъде, подхлъзнал си се, паднеш, окаляш се. Неразположен си и започнеш да критикуваш: „Този път защо го направиха хората“, дигаш шум. Докато критикуваш, пътят няма да се поправи. Какъв урок може да извлечеш? Ти не си първият,

който си паднал. Хиляди хора падат. Някои падат и не могат да станат.

Да ви приведа един пример: Един американски зидар трябвало да постави един камък на един корниз и камъкът му откъснал първия пръст. Той казва: „Благодарете Господу.“ Питат го: „Защо благодариш?“ Казва: „Благодаря, че не беше цялата ръка.“ Ние сега не виждаме, че при туй глупавото постъпване може да дойде много голямо нещастие.

Сега мнозина от вас мислите, че сте даровити и нищо не може да направите. Не можете ли да ядете? Можете. Не можете ли да дишате? Можете. Не можете ли да гледате? Можете. Онзи капитан, който е на парахода, много ли големи усилия се изискват? Той дава нареждания само. Кормчията завърти само, само дава направление на кормилото, като го върти.

Казвам: По някой път правите опит, по една минута на ден да се концентрирате, да се съсредоточавате, една минута, две, до три минути най-много, да концентрирате мисълта си. Сутрин като станеш, да изолираш мисълта си и да мислиш само за едно нещо. Никаква друга мисъл да не допущаш в ума си. Тамън речеш да се концентрираш и искаш да се почешеш. Тамън речеш да се концентрираш, и ти дойде на ум, че часовникът не е навит. Тамън речеш да се концентрираш, и се сетиш, че обущата не са чистени. Остави всичко. Ще концентрираш мисълта си, като че ли живееш между ангелите.

Казват някои: „Как може да бъде това?“ Привеждал съм следния пример, един анекдот е. Осъждат на смърт един доста виден философ в древността. Писал една книга, с която нарушил закона и го осъждат на смъртно наказание. Царят бил много умен и казва: „На този учен ще му турите едно гърне, пълно с мляко, и с него да обиколи целия град. Ако не излее нито една капка, ще му простя прегрешението и ще го оставя свободен.“ Турили гърнето на главата на философа и той

обиколил целия град. Като се върнал, го питали: „Видя ли някого?“ – „Никого не видях.“

В дадения случай туй гърне ще държиш. Ти имаш една важна работа, от която зависи животът ти. Търсиш Любовта – то е концентриране. Ти търсиш Божията Мъдрост. Търсиш Божията Истина. Търсиш живота, знанието, свободата. Търсиш движението, учението и работата. Изисква се концентриране. Бог благославя всички хора, които работят. На първо място, Бог благославя всички хора, които работят. На второ място, Бог благославя всички хора, които се трудят. И на трето място, Бог благославя всички хора, които се мъчат. Научете се да работите. Излезте от мъчението в труда и от труда в работата. Работата е Божественото, трудът е човешко, а мъчението е животинско състояние. Минете от животинското в човешкото, от човешкото в Божественото.

Човек трябва да бъде господар на своята мисъл. Не мислете този ли направил погрешка, онзи ли направил погрешка. Даже големи диригенти има, които, като се ядосат, хвърлят палката. Мислят, че са много даровити. Онзи, даровитият диригент, онзи, гениалният диригент, като направи някоя погрешка, той само поглежда и се поусмихва. Самият музикант вижда погрешката и веднага я поправя. Като направи някой погрешка, диригентът свие вежди. В един оркестър всичките музиканти са специалисти. Всичките са свършили академия и някой път сами поправят погрешката си. Музикантите са изложени. Един певец, щом дойдат любовните работи, забърква се. И един цигулар като свири, щом дойдат любовните работи, и той се забърква. Певецът рече да пее, но и той се забърква.

Тия същества, които обичате, не ги туряйте между музиката и вас. Те като малките деца нека седят отвън, да пъплят. Вие, като обичате някого, турите го на челото, да му свирите и той се качи на цигулката. Като обичате някого и му пеете, той да се не качва на главата ви.

Всичките българи искат да видят Христа и да отидат при Господа. Те много големи работи искат. Има едно чувство в българина и е хубаво, аз бих пожелал, когато Господ говори, аз по-далече да седна на стола и да Го слушам. Господ всеки ден се показва. Казвате: „Кажи ми къде е Господ?“

Ще ви приведа следния пример: Отива един човек при един доста богат човек и му казва: „За Господа, дайте ми.“ – „Какво си се научил на такъв калпазанлък, да ходиш да просиш?“ Дал му един лев. Той казва: „Така не става.“ Купува си един модерен револвер, научил характера му, къде се разхожда. Среща го и му казва: „Горе ръцете, давай!“ Изважда всичко от джоба и му дава. Казва: „В това вярваш, ако не вярваш, ще те убия. Брей, ти си имал двама Господа. Като [поиска] един такъв човек като мене в Името Божие, даваш един лев, а при револвера всичко даваш. Кой Господ е по-силен?“

Съвременните хора в насилието вярват, в Любовта не вярват. Като дойде Любовта при тебе, отвори кесията си. Като дойде Божията Мъдрост при тебе, отвори кесията си. Рядко се случва. Любовта само 3 пъти може да дойде: като се раждаш сутрин, на обед и вечер; Мъдростта 3 пъти може да дойде и Истината – 3 пъти. Достатъчно е 9 пъти да те посетят. Светия ще станеш, 9 пъти като те посетят. Ще имаш най-големия импулс, ще го направиш най-хубаво и те всичко ще направят за тебе.

В изкуството Бог се проявява. В музиката Бог се проявява, в поезията Бог се проявява, в говора, в природата Бог се проявява и остава незабравимо впечатление. Всичките музиканти са отворена врата, през която Божествените блага влизат в света. Колкото даровити хора има, толкова по-добре. Аз се радвам, ако половината от българите бъдат гениални, не да имаме един, двама, трима, четирима, петима, десетима, двайсет, сто, двеста, хиляда, един милион. Пожелавам вие да станете гениални, талантливи, обикновени. От обикновени да станете талантливи, от талантливи да станете гениални.

По три пъти на ден благодарете на Бога за доброто, което е вложил в нашия ум, в нашето сърце, в нашата душа.

Тайна молитва

41-ва беседа, държана от Учителя на 8.VIII.1943 г., неделя, 10 ч. сутринта, София, Изгрев.

ЕДИНСТВЕНАТА СИЛА

Послание на Якова, 1 гл. 12 и 13 ст.

Скръбта и радостта са две състояния, през които човек неизбежно минава. Следователно, той трябва да ги изучава. Скръбта може да се уподоби на залез в човешкия живот, а радостта – на изгрев. При скръбта човек е в тъмнина, нищо не вижда, нищо не го радва. При радостта той е в светлина, всичко вижда, на всичко се радва. Често хората смесват понятията „виждане и гледане", които, в същност, се различават. Виждането е свързано със знанието, което има отношение към живота. Да знаеш, това значи, да живееш. Да знаеш нещо, това значи, да имаш съзнание, да преживееш нещо и да придобиеш известна опитност. В съзнанието на човека влиза и мисъл, и чувство. Мисълта образува външната форма на нещата, чувствата – тяхното съдържание, а силата – волята, направлението им.

Всички хора искат да знаят нещата, да ги разбират, за да подобрят живота си. Въпреки това, има нещо, което им препятства. – Кое препятства на човека да живее добре? – Недоволството. Един човек има жена, деца, къща, имот – доволен е от живота си. Друг изгубил жена си, няма деца, няма къща – недоволен е. Той казва: Нямам жена. Ако този човек разбира вътрешния смисъл на думата „жена", щеше да бъде доволен от положението си. Хората са изопачили понятията, поради което сами си създават страдания. Думата „жена" означава живот. Ако съзнаваш, какво представя животът, и да имаш, и да нямаш жена, ти ще бъдеш доволен, защото имаш най-важното – живота.

Съвременните хора трябва да работят върху себе си, да очистят съзнанието си от всички криви и изопачени образи и понятия. Някой говори за вкусно, сладко ядене и подразбира печена кокошка, агънце

или прасенце. Той казва: Вкусно нещо е кокошчицата, агънцето или прасенцето. Добре е, от време на време, да си хапваш от тяхното месце. За тебе е добре, но не и за тях. Питай агънцето или прасенцето, доволни ли са от тебе, като туряш ножа си на врата им.

Ако след като ядеш кокошка, агънце или прасенце, можеш да влезеш в Царството Божие, яж, колкото искаш. Обаче, ако ядеш месото им и след това те изпъдят от Царството Божие, не се докосвай до тях. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, които изкарват човека вън от Царството Божие, не са на място.

Под „Царство Божие" се разбират добрите условия, при които човек може да постигне всичко, каквото желае. Да влезеш в Царството Божие, това значи, да си в реалността на живота, дето няма смърт, дето нещата са непрекъснати. Излезе ли от това Царство, човек отново влиза в областта на смъртта, в най-грубата материя, дето животът изгубва всякакъв смисъл. Смъртта работи с изостаналата материя на миналото, от която никой не може да се ползва. Всички изостанали човешки и ангелски мисли и чувства представят материал, с който работи смъртта. Който попадне в тези остатъци, задушава се и умира. Затова се казва, че смъртта ограничава и задушава човека. Смъртта отнема всички сетива на човека, оголва го, и той остава само като съзнание, в което като през калейдоскоп, минава миналият му живот. Той съзнава, че някога е живял, работил, движил се, но е лишен вече от всякаква дейност. Спомня си, че имал баща, майка, но сега е сам, нищо не вижда, не чува. Иска да пипне нещо – ръце няма; да се подвижи – крака няма. Страшно е положението на човек, който е влязъл в областта на смъртта и не може да излезе оттам.

Колкото и да се говори на хората за смъртта и за живота, за ада и за рая, те не могат да си ги представят ясно. Смъртта и адът са толкова далечни понятия за тях, колкото животът и раят. Всъщност, смъртта и животът, адът и раят са в самите тях. Който греши и не живее добре, той е мъртъв за всичко онова, към което душата му се стреми. Който не прилага любовта, той е в ада, в безлюбието.

Следователно, ако приложиш любовта, ти влизаш вече в рая, в Божествения свят. От човека зависи да живее, или да умре, да влезе в рая, или в ада. Всичко е около него. Която врата отвори, в нея ще влезе. Ако се движиш с бързината на биволска кола, луната е далеч от тебе; ако се движиш с бързината на светлината, луната е близо. Един съвременен учен прави изчисления за бързината, с която се движи човешката мисъл и тази на светлината, и намира, че отношението между тяхната бързина е такова, каквото е отношението между бързината на биволската кола и на светлината. Той изчислил, че човешката мисъл се движи с бързина три квадрилиона и 600 билиона километра в секунда. Ако и човешкото съзнание се движи с такава бързина, всеки момент то ще присъства навсякъде във вселената. Тогава няма да има далечни и близки неща за човека. Това се отнася до интензивната човешка мисъл, в която се крият големи възможности. Това се отнася и до Божественото съзнание, т. е. до свръхсъзнанието, към което се стреми всеки човек. Задача на човека е да прояви своето свръхсъзнание, да прояви любовта, в която се крият всички възможности на живота.

Велико нещо е Божията Любов, която ражда живота. Велико нещо е Божията Мъдрост, от която произлиза знанието и светлината. Велико нещо е Божията Истина, на която се дължи безграничната свобода. Знаете ли, какво грамадно пространство съществува от една звезда до друга, или от едно слънце до друго? В пространството от едно слънце до друго могат да се настанят около три хиляди слънчеви системи, като нашата. Можете да си представите, на какво разстояние се намират тези слънца едно от друго. Грамадните разстояния са причина за голямата свобода. Те се движат свободно, без опасност от стълкновение.

Като не разбират закона на свободата, хората искат да се сближават. Не могат ли да постигнат това, те страдат. Чувате някой да се оплаква, че няма близки. Не съжалявайте, че нямате близки. Щом се сближите с хората, веднага ще се скарате. Близостта създава

недоразумения. Хората имат велики идеи, а малки жилища, поради което стават сблъсквания и катастрофи в идеите им. Само в главата си човек има около три милиарда и 600 милиона разумни душички, които са принудени да живеят в такова тясно жилище. Като къща, главата, в която се помества мозъкът, е пространство от 19 см. дължина, 15 – 16 см. широчина и 15 – 16 см. височина. Колко разумни, интелигентни трябва да бъдат тези душички, за да живеят в пълна хармония, да пазят известен ред и порядък помежду си. И след всичко това, ще каже някой, че е самотен, че никой не го обича. Той не говори истината. Милиарди душички работят за него. Човек има една велика душа – царица на неговия живот, за която работят милиони и милиарди душички – работнички и работници. Всички говорят за царицата на кошера, но тя не може без работниците си. Така и човек говори за душата си, без да подозира, че нейната дейност се дължи на усилието, което правят множеството душички-работнички около нея.

И тъй, като сравнявате човека с пчелния кошер, нещата стават ясни. Така си обяснявате, защо един човек, външно грозен, може да ви стане приятен и любим. – Кога? – Когато видите душата му, като светъл лъч, като изгряващо слънце. Каквото прави този човек, както и да ви говори, вие се възхищавате от него, радвате му се. Любовта е проникнала в душата му и го прави красив, светъл и любещ.

Как се проявява любовта? Колко фази претърпява, докато слезе на земята? Първоначално, любовта се проявява на големи разстояния. Когато обичаш някого, ти си доволен само да мислиш за него, да го видиш от далеч. После започваш да желаеш по-голяма близост: да чуеш гласа му, да хванеш ръката му, да ти напише нещо. Той се приближава към тебе, и ти го наричаш гълъбче, пиленце. Това е втората фаза на любовта. Всяка фаза има определена граница, до която може да стигне. Минеш ли и втората граница, ти слизаш до третата фаза, дето близостта води към раздяла. Гълъбчето се превръща в кукумявка. Какъв символ е кукумявката? – Къща, над която кацне кукумявка, запустява. Такова предание съществува.

Много естествено! Щом гълъбчето става кукумявка, раздялата между влюбените е неизбежна. Кукумявката е барометър на любовта. Тя предсказва или разваляне, или оправяне на времето. С други думи казано: кукумявката предсказва степента на любовта – дали се увеличава, или намалява. Вината не е в кукумявката. Тя само предсказва, какво ще стане с времето и с любовта, и заставя човека да вземе предпазителни мерки. Тя се отличава от гълъба по начина на храненето и живеенето. Гълъбът е вегетарианец, а кукумявката – месоядна птица. И при най-тежките условия на живота, гълъбът си остава вегетарианец. С това той поощрява хората към добър и чист живот. Защо и човек да не живее добре и при най-лошите условия? Гълъбът е дневна птица, а кукумявката – нощна. Те представят два различни живота. Следователно, който живее при условията на деня, се отличава с един характер; който живее при условията на нощта, се отличава с друг характер. Това се отразява и върху очите на хората. Който се родил вечер или сред нощ, има големи, широко отворени очи. Роденият през деня има малки очи; той възприема по-малко светлина. Колкото по-големи и ненаситни желания има човек, толкова по-големи и широко отворени са очите му за външния свят. Ненаситните желания са нощни птици. Користолюбието е също нощна птица Защо ти са много къщи, много книги, много пари? Човек има две очи, две уши, един нос, една уста – повече не му трябват. Ще каже някой, че с повече очи ще вижда всичко и навсякъде. Достатъчно ти са двете очи, които Бог ти е дал.

Да се говори за много очи, подразбираме онези условия на миналото, когато човек виждал с цялото си тяло. Под „минало" разбираме времето преди грехопадането, когато човек е живял добре и спазвал Божиите закони. Съвременният човек вижда само с очите си, чува с ушите си, вкусва с езика си, опитва миризмата с носа си, поради което тялото му е още в тъмнина. Очите, ушите, носът изпълняват днес специфична служба, не си помагат взаимно. Ще дойде ден, когато очите, ушите, носът съзнателно ще помагат на

ръцете и краката. Долната част на тялото, от кръста нататък, е в зависимост от главата и сетивата. Здравословното състояние на организма се определя от нормалното състояние на главата, на сетивата, както и на цялата нервна система. Очите имат отношение към истината, ушите – към мъдростта, устата – към любовта. Дръжте в изправност тези органи, за да бъдете във връзка с великите добродетели на живота.

Какво представя любовта? – Строителната сила в живота и в целокупната природа. Когато любовта престане да строи, смъртта иде. Когато любовта престане да строи в човека, той умира. Който иска да живее, трябва да даде място на любовта в себе си, да се прояви тя като строителен процес. Да живееш, това значи, да те обичат и да обичаш. Следователно, живей и люби, за да преустроиш своя организъм, да станеш нов човек, годен за новите условия и за новия живот. Това са проповядвали всички Велики Учители на човечеството: Мойсей, Буда, Христос. – Кое учение е по-право? – Всяко учение, което носи любовта, има един и същ източник. Следователно, всяко учение на любовта е право и истинно. Последователите на различните религиозни учения са внесли заблуждения в тях, поради което възгледите на хората са разделени. Основата на всяко Божествено учение е любовта. Ако искаш да бъдеш здрав, силен и способен, ще любиш. Ще кажете, че любовта спъва развитието на човека. Не е вярно. Любовта е първият подтик на живота, мъдростта е вторият подтик, а истината – третият подтик. Всичко в света се движи благодарение на тези велики подтици. Земята, слънцето, звездите, хората, животните се движат по силата на любовта, мъдростта и истината. Те са неизменни центрове, около които всичко се върти. Слънцето се движи с бързина 250 км. в секунда, а земята – с бързина 29 км. в секунда. Както земята не може да съществува без слънцето, така и човек не може да съществува без любов към Бога. Земята не може да роди нищо без слънцето, но и човек не може да роди и да създаде нещо без Слънцето на живота. Помнете: Божественото учение

се заключава в любов към Бога. – Как ще си обясним сегашния живот, в който съществуват убийства, престъпления и недоразумения? – Това е животът на безлюбието. Този живот не ни интересува. Ние се интересуваме от любовта, а не от безлюбието. Ако ядеш какъв и да е плод и не чувстваш неговата любов, никъде няма да намериш любовта. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си". Значи, като ядеш плода, ти придобиваш живот. Какво ще кажете за човека, когото не можете да ядете? Човека не можете да ядете, но плода му ще ядете. Кой е плодът на човека? – Неговото слово. Ако думите, които излизат от устата на човека, не внасят живот в близките му, те не са още узрели. Словото на човека трябва да бъде зрял плод, от който да се ползват всички.

Мощна сила е човешката реч. – Кога? – Когато е изпълнена с любов. Христос взе петте хляба, преломи ги, благослови ги в името на любовта и с тях нахрани петхиляден народ. Словото, което Христос изрече, стана проводник на Божията Любов. Тя слезе от небето, оживи хляба и го умножи. Тъй щото, ако някой влезе в дома ти, и животът ти не се подобри, едно от двете е вярно: или той не те обича, или ти не го обичаш. Нещастието произтича от безлюбието. – Какво да правя, като не обичам даден човек? – Ще възприемеш любовта в себе си като творческа, строителна сила и ще го обикнеш. Бог го е създал, поставил го на някаква работа, а ти не го обичаш. Ако не беше нужен, нямаше да съществува. Всичко, което Бог е създал, е потребно и на мястото си. Бог казва: „Аз творя и доброто, и злото". Да се радваме, че е така, защото Той знае, къде да приложи доброто и къде – злото, но човек не знае, къде и как да ги прилага. Затова, именно, когато си служи с едно и също вещество и за добро, и за зло, той често причинява нещастия. Например, човек използва азотната киселина в бояджийството, но я използва и за правене на експлозиви. Ако пие от нея, още повече ще пострада. Попадне ли в ръката ви елемент на злото, научете закона на превръщането. Превърнете злото в добро.

Много думи, с които хората си служат, са подобни на азотната киселина. Дето паднат, причиняват изгаряне. Например, някой пише или казва, че няма разумност в света, че Бог не съществува. Това е азотна киселина, която изгаря кожата и причинява нещастия. Кой е опитал и проверил истинността на тези думи? Друг казва, че мрази някого. Знае ли той, какво означава думата „мразя"? Опитал ли е действието ѝ върху себе си? Да мразиш, това значи, да смразиш нещо, да намалиш топлината му, да се превърне в лед. Не употребявайте думи, на които не разбирате смисъла. Защо трябва да мразиш един човек? Искаш да го смразиш ли, да го превърнеш в лед? Природата е дала достатъчно количество лед, но зиме, когато е необходим. През лятото хората нямат нужда от лед. Потрябва ли им, например, те си служат с втечнен амоняк. Така те превръщат водата в лед. Това става с особени уреди. Трябва ли и ти да ставаш машина, да намаляваш топлината на ближния си, да го смразяваш? Не е изкуство да мразиш; изкуство е да любиш, да превърнеш омразата в любов. Да мразиш, това значи да пробиеш дупка в здраво шише.

Един грънчар направил 10 хиляди грънци, от които само сто напълнил с масло и ги турил настрана. Като погледнал към грънците, той си казал: Благодаря на Бога, осигурих се. Като ги продам, ще си почивам, няма повече да упражнявам този занаят. Един ден паднал гръм на работилницата му и пробил празните грънци. Здрави останали само стоте, които напълнил с масло.

Съвременните хора страдат от своите празни, пробити грънци. Само пълните с любов грънци остават здрави. На тях може да разчита човек. Любовта е основа на живота. – Първо, към кого трябва да прояви човек любовта си? – Към Бога, после към своя ближен и най-после към себе си. – Къде ще намерим Бога? – В меката и приятна светлина, в чистия въздух, в чистата вода и в доброкачествения хляб. Бог е в цялата природа, във всичко живо, което Той е създал и направил. Четеш, например, Евангелието и си доволен. – Защо си доволен? – Защото се разговаряш с Христа. Като четеш Неговите

светли и възвишени Слова, намираш, че Той е говорил само през светли, слънчеви дни. Затова, именно, Словото на Христа наричаме Слово на деня, т. е. на светлината. Следователно, четете Свещените книги, Евангелието, за да се свържете с Христа, носителят на любовта. Без любов нищо не се постига. Ще каже някой, че чрез самообразованието ще постигне всичко. Той не знае, че за да постигне това, ползва се от труда, усилието и работата на хиляди интелигентни същества, живели преди него и работили с любов. Благодарете на всички, които са допринесли нещо за вашето развитие. Това значи, да цени човек малките работи и малките придобивки.

Често децата играят с цветя, насекоми и постъпват лошо с тях. Някое дете хване една муха, откъсне главичката, крилцата ѝ и я захвърля. После отиде при някое красиво цвете, помирише го, хареса го и го откъсне. Поиграе си малко с него и го захвърля настрана. Не е позволено да измъчвате насекомите и да късате цветята. Колкото малко да е насекомото, като го измъчвате и отнемате живота му, с това прекъсвате един Божествен процес. Същото може да кажем и по отношение късането на цветята. Ще кажете, че вятърът и бурята късат цветята и листата на дърветата. Силният вятър и бурята се предизвикват от неестествения живот на хората. Лошият живот на хората разваля времето, а добрият живот го изправя. От 45 години небето в България постепенно се изяснява, може да се сравни с италианското. Това е добър признак. Изобщо, човешката мисъл оказва влияние върху подобрението или развалянето на времето, и небето става ту по светло, ту се замъглява.

Преди години бях в Търново, дето правех научни изследвания. Един ден излязох в града и спрях погледа си на източната част, която водеше към едно близко село. Цялото небе беше мрачно, облачно. Селото беше също потънало в облаци. Само малка част от небето беше отворена и ясна. Казвам на приятеля си, който ме придружаваше: Погледни към селото, дето е светлата част на небето.

Там живее един добър, праведен човек. – Познаваш ли го? – Не го познавам, но по светлината на небето съдя за неговата мисъл. Тя е пробила небето.– Наистина, има такъв човек в селото – отговори моят приятел. Цялото село го знае, обича и уважава. – Неговата мисъл е светла, затова си пробила път в облачното небе. Това показва, че той има връзка с разумния свят.

Какво представят скръбта и страданието? Това са облаци, които правят небето мъгливо и мрачно. Скръбта поставя човека на изпит, да приложи любовта си, да разсее облаците на небето. Ако не може да направи това, той е слаб човек. Говори за любов към Бога, а не може да изчисти небето от облаците. Това не е любов. Любовта побеждава всички мъчнотии. Следователно, като се натъкнеш на мъчнотии, не питай защо идат, но приложи любовта. Любовта събужда Божественото Начало в човека. Той е готов вече да се жертвува за Бога и за ближния си. Събуди ли се Божественото в човека, не питай, обича ли те, или не. Той първо обиква Бога, а в тази любов се крие и любовта му към всички хора. Любовта събужда, оживява, възраства и възкресява всички живи същества. Виждате една малка, затворена, безжизнена пъпка. Погледне ли я слънцето, тя се разпуква, отваря, и от нея излиза красив, благоуханен цвят. След това цветът окапва, но завързва малък, горчив плод. Изложен на слънчевите лъчи, той постоянно приема любовта на слънцето и расте, зрее, докато стане красив, сладък плод. Това прави любовта и с човека. Първоначално той е малка, свита пъпчица. Щом я възлюби Бог, тя се разраства, пуква се и от нея излиза красив, ароматен цвят. След време от цвета се образува плод. Щом Бог го възлюби, той става голям, сладък и от всички желан.

И тъй, обичайте, за да бъдете здрави, силни, умни, да заемете добро обществено положение. Обичайте, за да си отворите път в Царството Божие, да се движите свободно из вселената. Обичайте, за да ви обичат. Любещият е безсмъртен. За него се отнася стиха: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа,

Когото си изпратил". За любещия и затворът се отваря, веригите от краката му падат, и той излиза на свобода. За човека на безлюбието животът е пълно ограничение. Той е лишен от светлината и топлината на слънцето. Следователно, отворете сърцата си за любовта, да дадете възможност на Бога да се прояви чрез вас. До отворим сърцата си за Божията Любов и да станем сътрудници с Него. Коя жена е обичала мъжа си, без да вижда погрешките му, без да му каже една горчива дума? Ако жената може да обича мъжа си така, тя би могла да го обърне към Бога. Ако мъжът може да обича жена си така, и той би я преобразил. Като не разбират любовта, хората живеят в заблуждения и мислят, че трябва да обичат само добрия, умния, богатия. Не е така. Обичай човека заради Божественото в него. Който люби, той е свободен човек.

Казано е в Писанието: „Бог е Любов". Той е дълготърпелив, милостив и любещ. Той е определил всички хора да влязат в Царството Божие. Колкото по-рано влезе човек, толкова по-добре за него; колкото по-късно влезе, толкова по-големи страдания го очакват. Защо не вярвате в ума, в сърцето и в душата си? Душата носи капитала, с който човек си служи, а умът и сърцето го обработват. Ако няма кой да обработва капитала на човешката душа, човек нищо не може да постигне. В душата се крият възвишените и благородни мисли и чувства, които минават през ума и сърцето. Възприемайте този капитал и се пазете от лошите мисли и чувства, които идат от чужд източник. Отправяйте погледа си към Онзи Източник, отдето иде животът, който възкресява, повдига и възраства. Любовта е единствената сила, която лекува болни, повдига паднали, съживява и възкресява мъртви. – Защо умрелият не може да възкръсне? – Не е обичан, както трябва. Достатъчно е да го любят близките му, както Бог люби, за да възкръсне той и да се върне от онзи свят. Това се отнася не само за отделните хора, но и за семействата, обществата и на-родите. – Кой народ носи в душата си Божията Любов? – Който обича своите управници и своите

сънародници. Щом той обича, и него обичат. Като обича ближните си, той обича всички народи и заслужено носи името си „велик народ". Името му остава за вечни времена написано в книгата на великите народи. Всичко се дължи на любовта. Народ, който не обича сънародниците си, не може да обича и другите народи. Той е осъден на заличаване от книгата на великите народи. Всеки човек, всяко семейство, всяко общество, всеки народ, който люби, има бъдеще. Това е закон, който се проявява всеки ден в живота. Бог е създал света за проява на любовта. Който влиза в този свят, доброволно се подчинява на неговите закони. Не иска ли да се подчинява, ще го изпъдят навън. В света на любовта няма нищо отрицателно. Любещият и в огън да влезе, не изгаря; и диви зверове да го обикалят, няма да го нападат и разкъсат. Любещият знае, как и кога да иска; той знае, как и кога да дава. Ако има нещо, което трябва да даде на Бога, това е сърцето. Казано е: „Сине мой, дай ми сърцето си!". Като изчисти сърцето на човека, Бог иска ума му и най-после – душата му. Той ще ги очисти, повдигне, обогати и ще ги върне на човека стократно обогатени. Следователно, не се страхувайте от Бога, но уповавайте на Него и поверявайте Му се като на свой велик, любещ и благ Баща.

Приложете вярата и любовта си към Бога, и животът ви ще се подобри. Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите Словото ми. Ако Словото ми пребъдва във вас, и вие пребъдвате в мене, Аз и Отец ми ще дойдем, ще направим жилище във вас, и Аз ще ви се изявя”. Когато Бог се изяви на хората, всички ще възкръснат и ще се познаят помежду си. – Кога ще стане това? – В последния ден. – Кой е последният ден? – В който Слънцето на Любовта изгрее и освети пътя на всички хора. Тогава навсякъде ще бъде светло, и всички ще се познават. Това значи, да заживеят хората братски помежду си, в мир и любов. Това очакват днес всички хора, всички народи на земята.

Поставете любовта като броня против злините в света. Тя е единствената сила, която никакво оръдие не може да пробие. Тя е

кораб в бурното море, който никаква сила не може да потопи. Тя е богатство, което никой не може да открадне. Тя е знание, което никога не се губи. Всичко възвишено и благородно произтича от любовта. Поверете съкровищата си на Бога на Любовта и от нищо не се страхувайте.

Много цветя е посадил Бог в човешките души. Остава още едно цвете. Посадете и него в душата си. Дайте му условия да израсте, да цъфне и върже плод. То се нуждае от слънчевата светлина и топлина, то се нуждае от топлината на любовта, от светлината на мъдростта и от силата на истината.

42-ра беседа от Учителя, държана на 29 август, 1943 г. 10 ч. с. София – Изгрев.

НОВАТА ПРИСАДКА

Данаил, 3 гл.

В живота на съвременните хора има една опасност: понякога те искат да изменят реда в природата, както и своя живот. В края на краищата, те се убеждават, че това не е по силата им. Колкото и да възпитавате вълка, все вълк си остава; мечката си остава мечка, рибата – риба, мъжът – мъж и жената – жена.

Съществуват два порядъка в света: човешки и Божествен. В човешкия порядък нещата се изменят според волята на човека. В Божествения порядък нищо не се изменя по волята на човека. Човек може сам да си направи кола, и сам може да я развали, когато пожелае. Обаче, никой не може да измени състава и свойствата на въздуха, водата, светлината. Някой иска да стане духовен. Това не зависи от него. Преди всичко, за човека е важно да бъде истински човек. Няма по-велико нещо за човека от това, да бъде човек: да мисли, чувства и постъпва, както Бог е определил. Щом постигне това, лесно може да стане духовен. Това значи, да облече дрехата на духовността. Лесно се облича и съблича една дреха; мъчно е да станеш истински човек. Да завършиш университет, не значи, че си станал по-добър. Ученият се ражда учен, простият се ражда прост. Колкото и да се учи, простият си остава прост. Можете ли да промените характера на заека? Колкото и да го възпитавате, той си остава заек.

Задачата на съвременния човек не се заключава в опити – да изменя характера на хората и на животните, но да разбере, какво е неговото предназначение и да го изпълни. Който не разбира своето предназначение, иска да стане философ, поет, учен, музикант, но нищо не постига. Ако не е роден за философ, не може да стане такъв;

ако не е роден за поет, учен или музикант, не може да стане такъв. Кой за каквото е роден, такъв става. Земята не прави ябълката ябълка, крушата – круша, сливата – слива. Земята дава само условия за проява на семената, без да ги създава. Всяко семе проявява естеството си, независимо почвата, в която е поставено. Всеки човек, дошъл на земята, се проявява такъв, какъвто си е. Каже ли някой, че е станал лош, той не говори истината. Лошият е роден лош, добрият е роден добър. Ако направиш една погрешка, това не значи, че си лош. Окаляната златна монета не губи цената си. През каквито нечистотии да мине, тя си остава златна. Както златото никога не се изменя, така и добрият човек винаги си остава добър. Ако позлатиш медната монета, тя си остава пак медна. Пазете се от позлатяването в живота. Двама войника се карат, но щом видят полковника, веднага застават мирно, тихо, като че нищо не е било. Външната им обхода е добра, но вътрешно не си хармонират. Докато полковникът е с тях, те са послушни. Каквото им заповядва той, всичко изпълняват; където ги прати, веднага отиват. Щом се отдалечи полковникът, те отново започват да се карат. Той мисли, че те са изправни, но се лъже. Достатъчно е да погледне лицата им, за да разбере, че те не си хармонират. Трябва да различавате външните прояви от вътрешните.

През руско-турската война един руски войник се напил толкова много, че едва се движел. Това се случило в Добрич. Полковникът му го срещнал, спрял го и му казал: Войник, ти си пиян. – Не съм пиян, ваше високоблагородие. Понеже предварително се наял с чесън, той казал на полковника: Ето, помиришете ме, да видите, че не мириша на ракия. Чесън съм ял, затова мириша на чесън. Полковникът се засмял и го подложил на следното изпитание: Мини по тази дъска, да докажеш, че не си пиян. Войникът погледнал към дъската, която била поставена за мост и си казал: Не мога да пазя равновесие. Ако вървя само на една дъска, ще падна. Веднага той съобразил, какво да направи. Турил още една дъска до първата и бавно, съсредоточено започнал да мести краката си. Първо турил десния си крак на едната

дъска и казал: За славата и величието на Русия! После стъпил с левия си крак на втората дъска и казал: За славата и величието на моя полковник! Като видял неговата духовитост, полковникът се усмихнал и казал: Скоро ще изтрезнееш. Ти си умен и досетлив войник.

И така, ако правите погрешки, не се извинявайте с майка си и баща си. Не казвайте, че сте направили грешка за някого от ближните си. Ако правите добро, пак не казвайте, че сте го направили за някого. Правете добро за самото добро. Черешата ражда череши. За никого тя не би родила друг плод, освен череши. Благодари за това, което си днес. – Какъв ще бъда в следното прераждане? – Точно такъв, какъвто си днес. Ако днес си министър, в следното прераждане ще заемеш или по-долно положение, или по-горно – зависи от живота ти. Ако си управлявал зле, на онзи свят положението ти ще бъде по-лошо; ако си управлявал добре, положението ти ще бъде по-добро. Който живее зле, ще прегледат сметките му и ще го поставят в затвор. Трябва ли да питаш, защо си в затвор? Много просто, не си изпълнил задълженията си, както трябва. Следователно, който изпълнява Божията воля, в следното прераждане ще заеме висок пост; който не изпълнява Божията воля, в затвор ще го поставят. Не мислете, че можете да правите грешки и да минавате безнаказано. По закона за наследствеността всеки жъне това, което е сял; всеки жъне плодовете на своите мисли, чувства и постъпки. Бог дава свобода на човека и го оставя да изпита нещата. Каквото желаеш за себе си, прави същото и на другите. Затова е казано: "Да възлюбиш ближния си като себе си". Всеки разбира какво значи да обичаш себе си. Всеки трябва да живее според възрастта и службата, която му е дадена. Като не спазват това, хората се натъкват на страдания. Тази е причината, че детето е недоволно от положението си; то иска да бъде голям човек, като дядо си или баба си. Момченцето иска да бъде като дядо си, а момиченцето – като баба си. Те виждат, че им липсва нещо, не са като дядо си и баба си, но не знаят, че и на дядото, и на бабата липсва нещо. Дядото

и бабата не могат да се хранят добре, не спят добре, не могат сами да си услужват, зависими са от близките си. Детето свободно се качва по дърветата и си бере плодове. Дядото и бабата не могат да се качват по дърветата; те търсят услугата на децата, да се качат на дървото и да им откъснат няколко круши или ябълки. Въпреки това, младите обичат да подражават на старите, поради което преждевременно остаряват. Те искат да станат учени хора, да ги почитат и уважават.

Мнозина спират вниманието си на учените хора, на пророците, на Великите Учители и казват: Христос направи това и онова. Павел каза това и онова. Исай остави нещо ценно след себе си и т.н. Добре е това, великите учени и философи са казали ценни неща, но и до днес още те говорят на човечеството. Важно е, какво сте направили вие и какво ще направите в бъдеще. Ще кажете, че искате да придобиете изкуството да лекувате различни болести, да пъдите духове. Защо ви е това изкуство? Ако придобиете едно от висшите изкуства, сами ще се натъкнете на големи изпитания, страдания и противоречия.

В древността живял един адепт, който имал способността да лекува различни болести. При него идели глухи, слепи и неми, и той ги лекувал. Какво било учудването му, когато, вместо благодарност, те му отговаряли с жестокост и недоволство. Едни го гонели, други – ругаели и обиждали. Той се обърнал към Бога с думите: Господи, коя е причината, че тези хора ме преследват? Отворих очите и ушите им да виждат и чуват; отключих устата им да проговорят, и след всичко това не намирам спокойствие от тях. Бог му отговорил: Аз затворих очите, ушите и устата им, защото сърцата им бяха жестоки. За да не грешат повече, лиших ги от благата на външния свят. Ти се намеси в моя план без позволение, затова ще носиш последствията на своята постъпка. Има смисъл да отваряш очите и ушите на слепи и на глухи, ако те са готови да служат на Бог. Не са ли готови, по-добре да бъдат глухи и слепи, за да не грешат. И богатството има смисъл, ако си готов да го вложиш в служене на Бог. Не си ли готов да направиш

това, по-добре да си беден, да не грешиш. Богатство, което се внася на разположение в банките, нищо не ползва. Това е човешки порядък.

И така, не се смущавайте от болестите и недъзите в света. Не се безпокойте за света, нито за себе си. Какво ще стане със света, или с вас, не е ваша работа. Има кой да се грижи за това. Който е създал света, Той се грижи за него. И най-голямото зло отстъпва пред любовта. Преди години бях във Варна. Понеже не беше много студено, отоплявах се с мангал. Често внасях мангала в стаята си, не добре разгорял, но не се страхувах от газовете, които се отделяха при горенето. Приятелите, които ме посещаваха, се бояха от неразгорелия мангал и веднага си отиваха. Аз оставах сам и спокойно си работех, от никого не смущаван. Като виждах колко са страхливи хората, дойдох до заключението: Когато се смущаваш и безпокоиш от нещо, тури неразгорелия мангал пред себе си. Това, което те безпокои, ще се уплаши от мангала и ще излезе навън. Когато злото влезе във вас и усети миризмата на газовете от неразгорелия мангал, веднага ще излезе навън. Злото не устоява на отровните и задушливи газове. Доброто обаче, не само че устоява пред тях, но повече се стабилизира. Любовта парализира действието на всички отрови. Обичай, люби и не се страхувай от нищо! Няма сила в света, която може да се противопостави на Любовта. Няма противоречие, което може да устои на Любовта. Тя е лек срещу всички болести, броня срещу всички отрови и злини. – Не може ли без противоречия, мъчнотии и злини в света? – Не може. Това е свят, през който неизбежно трябва да минете. Колкото по-смели и решителни сте, толкова по-добре за вас. Смелост е нужна на съвременните хора.

Един човек решил да опита смелостта си, като се изложил на голям риск. Той направил три опита, които излезли сполучливи. При първия опит той минал по въже над Ниагарския водопад, с върлина в ръка. Въжето било опънато от единия до другия край на водопада. Отдолу се чувал ревът и бушуването на водата, но той минал спокойно по въжето. При втория опит той пак минал по въжето, но

вече без върлина. Най-после той минал по въжето, с друг човек на гърба си. Пита се, кой от двамата бил по-смел: който бил на гърба на акробата, или самият акробат? По-смел е онзи, който се доверил на акробата. И двамата рискуват, но рискът на първия е по-голям. Той вярвал, че ще мине благополучно водопада, макар и да е на гърба на акробата.

Каква е вярата на съвременните хора, ако не вложат като този човек, упованието си в Божия Промисъл? Защо и при най-лошите условия да не вярвате, че Провидението ще ви пренесе на гърба си безопасно от единия свят до другия? В Божествения Промисъл няма никаква измяна. Ще кажете, че не разчитате на физическия свят. Това е неразбиране на живота. Физическият свят е отражение на Божествения. Докато си на физическия свят, ще ядеш, ще пиеш, ще спиш, ще работиш и за всичко ще благодариш. Яденето и пиенето е за земята, а благодарността – за небето. Яж, без да преяждаш, и благодари. Пий, но не вино, което опива. Пий чиста вода и сладко вино, за да не се опиваш. Яж и пий всякога с любов, за да бъдеш здрав. Много хора страдат от опивателни средства: от вино, ракия, тютюн и др. И в психическия свят има опивателни неща. Някои мисли и чувства опиват, както алкохола. Който не ги познава, възприема ги и после страда, боледува, мъчи се, докато се освободи от тях.

Коя е причината за болестите? – Отсъствието на известен цвят в човека. Ако му липсва червения цвят на любовта, жълтия цвят на мъдростта или синия цвят на истината, той непременно ще боледува. Ето защо, за да не боледувате, трябва да внесете тези цветове, както в организма си, така и в своята психика, т.е. в чувствения и в умствения си живот. "Проверявайте състоянието на организма си, както писателят и поетът проверяват произведенията си. Каквото напишат, те го преглеждат от към правопис, стил и тогава го пускат в света. Някой казва, че не прави поправки в произведенията си. Както му диктували духовете, така пишел. Ако разчиташ на диктовката на

духовете, ще направиш най-големите грешки в живота си. Не разчитай на водата в шишето, но на живия Божествен извор, който дава изобилно и доброволно. Разчитай на онези мисли, чувства и постъпки, които минават през твоя ум, твоето сърце и твоята воля. Разчитай на тях, защото те ще ти донесат нужната опитност.

Като се говори на хората, как трябва да живеят, те мислят, че е нужно да минават през опитността на миналите поколения. Това е невъзможно. Нещата не се повтарят. Преди две хиляди години Христос дойде на земята, избра 12 апостоли, които изпрати по света да проповядват. Мислите ли, че и днес ще стане същото? Днес Христос не търси 12-те апостоли, но казва на всички хора да изучават светлината, въздуха, водата и хляба. Стани рано, да посрещнеш изгрева на слънцето, и за нищо не се безпокой. Като приемеш енергия от него, иди да работиш, да свършиш някаква работа. Всяка работа, свършена с любов и спокойствие, носи благословение за човека. Всяка работа, свършена чрез насилие и безпокойство, носи ограничение и заробване. Мнозина работят, но желанието им е да станат богати, или да ги хвалят хората. Напишеш нещо и тръгнеш по познати и приятели да го четеш, за да чуеш някаква похвала от тях. Прочети го на един свой приятел, който разбира произведението ти, и се върни у дома си, да напишеш нещо ново. Няма защо да повтаряш една работа много пъти. Една преценка на опитен човек е достатъчна. Уповавай първо на Бог, а после на себе си и на ближния си. Който вярва на Божественото, работите му се свършват добре и с успех.

Вяра е нужна на съвременните хора. Дойдете ли до Божиите работи, никакъв спор не се позволява. Щом мине една Божествена мисъл през ума ви, приемете я веднага. Като даде плод, тогава разсъждавайте върху нея. Що се отнася до човешките мисли, там първо мислете, после действайте. По отношение на Божествените мисли е обратно: първо ще действате, а после ще мислите. Човешките работи се проверяват в началото, а Божествените – на края. Това е естественият ред на нещата. За да се развивате правилно, всеки трябва

да намери поне една добра черта в себе си, да не се критикува. Ти поглеждаш пръстите на ръцете си и казваш: Не са хубави пръстите ми. - Защо не са хубави? Сравняваш ги с пръстите на друг някой и намираш, че твоите не са хубави. Не разбираш нещата. Дядо ти е бил философ и предал тази черта и на тебе. Твоите пръсти са философски. Има ли нещо лошо в това? Радвай се на пръстите на своя познат, но се радвай и на своите. Благодари за всичко, което ти е дадено. Изучавай пръстите, ръката, лицето, главата си, за да научиш, какво е вложил Бог в тебе и върху какво трябва да работиш най-много. Някой иска средният му пръст да бъде заострен. Това е голямо нещастие. Средният пръст трябва да бъде тъп. Изобщо, първият пръст, показалецът, може да бъде заострен; това е добре, но останалите пръсти не трябва да бъдат заострени. Приемете нещата такива, както са дадени. На всеки човек са дадени такива очи и уши, нос, уста, пръсти, каквито са нужни за неговото развитие. На всеки човек е определено, с какви хора да се среща.

Благодарете за всичко. – Дотегна ми да живея! – Че ти още не си живял както трябва. Ти само си морализирал хората, но и тебе са морализирали. Дето се обърнеш, постоянно слушаш: Това не прави, онова не прави. Не яж много, или повече яж. В края на краищата, ти не знаеш, какво да правиш. Ще ядеш, колкото трябва, и ще постиш, когато трябва. Ако си в общество, между много хора, ще ядеш; ако си сам, ще постиш. Когато отиваш на работа, ще ядеш; когато почиваш, ще постиш. – Колко да ядем? – Ще ядеш като човек, а не като микроба. Докато си в света, между хората, ще ядеш като човек. Щом отидеш при Бог, ще ядеш малко, като микроба. В Божествения свят не се яде, както на земята. Там душите се хранят само от миризмите на плодовете, но знаят отношението на храните към своите удове. Те четат написаното върху плодовете. Вземеш една ябълка и веднага я захапваш, без да прочетеш, какво е писано върху нея. Ти не знаеш отношението ѝ към тебе. Ябълката има отношение към човешкото сърце, на което постоянно говори. Крушата има отношение към

човешкия ум. Яжте плодове и ги изучавайте. Четете написаното върху тях. Четете написаното и върху хората, да се познаете и възлюбите.

Помнете: Всеки човек, всяко животно, всяко растение са написани книги, по които може да се чете. Виждате, една котка върви след господаря си. Къде отива, защо върви подир него? Обикновено кучето върви след господаря си, а не котката. Може да дадете различни тълкувания, защо котката върви подир господаря си. Ще кажете, че го пази, да не му се случи някакво зло. Дом, в който има котка, добре е. Напусне ли котката дома, ще се случи нещо лошо. Това не е суеверие, но факт. Защо е така, това е друг въпрос. Ако искате да знаете, ще се случи ли някакво нещастие през деня, наблюдавайте, какво правят котката и кучето. Те се скриват още преди нещастието и катастрофата. Някога се случва обратното: хората се страхуват, очакват някакво нещастие, катастрофа или бомбардировка, а в това време кучето и котката си играят спокойно. По инстинкт те предчувстват, че днес няма да се случи нищо лошо. – Какво представлява животното? – Малка, скромна къщичка, в която понякога влиза човешка душа, да поживее временно. Каквото е планинската хижа за туристите, такова нещо е животното за заминалите човешки души. Ще кажете, че не е възможно човешка душа да влезе в някое куче например, или в някоя котка. Това е неразбиране на Божествения порядък. Има кучета, които проявяват голямо благородство и безкористие. Санбернардското куче се хвърля смело във водата, да спаси давещия се. То не мисли за себе си, жертва се за човека. Куче ли е това? В къщичката на това куче може да живее временно човешка душа и да се проявява.

Това са въпроси, които днес не ни интересуват. Сега от човека се иска да приложи волята си, да свърши добре работата, която му е дадена. Досега човек е поливал чуждите цветя, а не своите. Време е вече да полива своите цветя. Като полее своите цветя и му остане свободно време, тогава да полива чуждите. Ще кажете, че човек прави

това от човеколюбие. Вярно е това, но никой не може да обича ближния повече от себе си. Колкото обичаш себе си, толкова най-много може да обичаш ближния си. Любовта към себе си е мярка на нещата. Затова, работете върху ума си, да възприемате светлите Божествени мисли. Освободете се от безпокойството, за да възприемате правилно Божествените мисли и чувства. Безпокойството е пръчка, която трябва да се премахне. Защо ще се смущаваш от проявите на хората? Че някой бил груб, невъзпитан, това е негова работа. Той пречи на себе си. Ти ще го търпиш такъв, какъвто е. Бог търпи всички и никого не съди. Той търпи и вълците, и мечките, и тигрите. Не само ги търпи, но им помага. Наблюдавал съм, какво правят чайките. Някоя чайка се спуска към водата да хване риба, но тя се изплъзва от погледа ѝ. Десетки пъти се спуска, дано хване една риба, но все не успява. Най-после тя отправя погледа си нагоре, да ѝ помогне Бог. След това пак се спуска към водата, и този път опитът ѝ излиза сполучлив. Ако това става с чайката, колко повече Бог помага на човека, който има съзнателно отношение към Него. И човек трябва да търпи, да се моли и да очаква помощ.

Молете се постоянно, без да се безпокоите. Чрезмерното безпокойство протрива кожата на човека. Ако триеш само отвън кожата си, тя няма да стане толкова чиста, колкото ти искаш. Добрият живот чисти кожата и отвън, и отвътре. Ще каже някой, че упова на своя ум и сърце. Няма защо да уповавате на ума и на сърцето си, но оставете ума си на влиянието на Божията Мъдрост и светлина, сърцето си на влиянието на Божията Любов и топлина и волята си – на Божията Сила. Не се занимавайте със света и със светските хора. Те вървят по своя път и работят добре и с търпение.

Преди години срещнах един светски човек, който разказваше, че изгубил всичкото си богатство, но вярва, че пак ще се съвземе. Каквото спечелил на младини, всичко изгубил. – Добър е Господ! – казваше той. - Ще работя, ще подобря положението си. Той минаваше

за светски човек, но се оставя на действието на Божествените условия и върви напред, не се безпокои.

Сега и на вас казвам: Не се безпокойте ! Поставете ума си под действието на Божествената светлина, и сърцето – под влиянието на Божествената топлина. И тогава, благодарете за всичко. Ако годината е неплодородна, благодарете и за това. Не казвайте, че следната година ще бъде плодородна. Всяка година носи своето благо, колкото и да е малко, или голямо то. Ако заболеете, не тичайте веднага при лекар. Спрете се в себе си и започнете да се разговаряте със заболелия орган. Ако ви боли крак, ръка, глава или стомах, поговорете си с него. Първо му се извинете, че никога не сте се занимавали с него, не сте влизали в положението му. Кой човек е спазил досега нужната обхода към тялото си, както и към отделните удове? Кой е благодарил на клетките за работата, която ежеминутно вършат в неговия организъм? Клетките са разумни душички, със специална работа. Благодарете за работата, която те вършат. Виждате едно дърво, заровило главата си в земята и с години стои на едно място и работи, без роптаене и недоволство. Ако дървото е благодарно, защо човек да не благодари за всичко, което му е дадено? Лоши били условията днес. Утре лошите условия ще се заместят с добри. Днес хората воюват, но утре войната ще се свърши. Човек отваря войни, а Бог носи мир. Злото се измества с добро, а не със зло. И злото има нужда от добро. И най-опасният звяр става тих и спокоен, като се нахрани. В случая, храната е доброто, което укротява злото в звяра.

Сега е краят на века, ликвидация със сметките на миналото. За да ликвидира правилно, човек трябва да има вяра и упование, първо на Бог, а после на хората. Вярата в хората почива на користолюбие. Вярваш в богатия, защото може да ти даде пари, да подобриш положението си. Ако нищо не ти дава, вярата ти към него ще отслабне. Истинската вяра се проявява, преди да си получил нещо от човека. И най-свирепото животно, като го храниш, вярва в тебе. Щом престанеш да го храниш, вярата му изчезва. Ние търсим хора с

абсолютна вяра и любов, да знаят как да обичат. Все трябва да се намери учител, да покаже на хората как да обичат. Любовта се предава чрез учител. Христос дойде на земята да научи хората да любят.

"Ако не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Божие”. Изучавайте проявите на децата. Изучавайте проявите на слугите и на господарите. Изучавайте радостта и скръбта. Като знаете, какво представлява скръбта и какво – радостта, ще разбирате хората и няма да се чудите, защо някога са весели, а някога – сериозни и замислени. Натовареният е винаги замислен и съсредоточен, а разтовареният – безгрижен и весел. Човек трябва да бъде умен, да може сам да се товари и разтоварва. Ако тръгваш на екскурзия, не вземай на гърба си повече товар, отколкото можеш да носиш. Важно е да носиш любовта в себе си. Тогава, и с малко хляб да тръгнеш, няма да останеш гладен. Съществата, които служат на Бог, отдалеч още предвиждат нуждите ти и се притичат на помощ. Който носи Любовта в душата си, той се съобщава с разумните същества чрез радио, по вътрешен път. Днес параходите се съобщават със сушата и с други параходи чрез радио, телефони и други съобщителни средства. В миналото не съществуваха такива средства, поради което много параходи пострадаха при катастрофи. Никаква външна помощ не можеше да стигне до тях. Дето е Любовта, там помощта иде; дето няма Любов, няма и помощ. Докато работите ви не вървят, ще знаете, че действа законът на безлюбието. Щом работите ви започнат да се оправят, тогава действа законът на Любовта.

И тъй, разчитайте на Любовта, която действа вече в света. Тя помага на хората, освобождава ги от противоречия, мъчнотии и заблуждения. Всички питат кога ще се свърши войната. Днес не мога да ви отговоря на този въпрос. Ако бяхте ме запитали преди 20 години, щях да ви отговоря точно. Сега всеки от вас е заинтересуван, поддържа известна страна. Може да се предсказва само на хора, които не са заинтересувани. Има един Божествен закон, който определя

точно нещата. Който живее по този закон, може да определи точно, колко души ще бъдат убити в една война, колко ще бъдат ранени и колко ще се върнат здрави и живи. Ако всеки куршум падаше на целта си, жив човек нямаше да остане на земята.

Сега аз не се интересувам кога ще се свърши войната, но искам да зная, кога ще престанат войните; кога хората ще се разбират по мирен начин. Какво се ползвате, ако знаете кога ще се свърши войната? Важно е, какво става днес на земята. От невидимия свят идат възвишени същества на земята, големи майстори, които знаят добре да присаждат. Всички хора ще бъдат присадени с новата присадка на Любовта, поради което в бъдеще няма да се бият помежду си. Присадката на Любовта ще тури край на войната. От вас се иска внимание, да не пречупите присадката, да не израсте отново дивачка. Радвайте се, че светът ще бъде присаден с присадката на Любовта. – Вярно ли е това? – Вярно е сто и едно на стоте. Дето се запази присадката, там ще се прояви доброто; счупи ли се присадката, човек си остава такъв, какъвто е бил по-рано. Новата присадка ще внесе истинското подобрение в живота. Колкото по-скоро стане това, толкова по-добре ще бъде за цялото човечество. Присаждането е започнало вече. Днес присаждат Русия, Англия, Америка, Германия, Франция, Италия, Япония, България, Сърбия, Гърция и др. Когато присадят всички народи и всички хора, войната окончателно ще престане. Тогава ще дойде вечният мир на земята.

Т. м.

43-та Беседа от Учителя, държана на 5-ти септември, 1943 г., 10 ч. с., София – Изгрев.

ИЗВОР НА ЛЮБОВТА

I. Послание Петрово, 4 гл.

Често хората се запитват, защо са дошли на земята. – Много просто – да страдат. Това не трябва да ги плаши. Страданието има своята добра страна. Причината за някои страдания е доброто. Ще кажете, че злото произвежда страдания. Злото причинява мъчение, а доброто – страдание. Следователно, на първо място, човек е пратен на земята да страда; на второ място – да се учи и на трето място – да помага. Който не разбира своето предназначение, често се натъква на противоречия. Като не разбира своето предназначение, той иска да стане божество, да постигне всичко, каквото желае. Обаче, трябва да знаете, че великите неща мъчно се постигат. Лесно можеш да пренесеш прашецът от едно място на друго, но мъчно се пренася голям товар, мъчно се пренася една планина.

Един виден руски цигулар слушал друг цигулар да свири. Понеже последният бил по-голям майстор от него, той се обезсърчил и, като се върнал у дома си се самоубил. Той се отчаял, че никога няма да постигне изкуството на своя колега-цигулар. Самоубийството е резултат на чрезмерно честолюбие в човека. Не е геройство да се самоубиеш; геройство е да се справиш със страданието.

И тъй, ще знаете, че човек страда, когато е лишен от доброто, от хубавите неща в живота. Обере те някой, страдаш; умре детето ти, страдаш; изгубиш възлюбления си, страдаш; изгубиш службата си, страдаш. Значи, страданието се причинява от загубата на нещо, което си обичал и ценил. За да не страдаш, трябва да разполагаш с много блага и ценности. Ако вземат жената на някого, какво ще прави той? – Никой не може да открадне жена. Тя не е предмет, който може да се краде. Който се опита да открадне жена, той пада в бездънна пропаст.

Жената е най-голямата сила в света. Под „жена” разбирам живота. Кой може да открадне живота? Велика сила е животът. Формите на живота се разрушават, но самият живот – никога. Щом се разруши една форма, създава се втора, трета и т.н. Може ли водата в природата да се изгуби? От едно място ще се изгуби, на друго ще отиде. От едно място ще изчезне, на друго ще се яви. Може ли някой да открадне слънцето? Може ли да открадне земята? И земята, и слънцето вървят по свой път, никой не може да ги отклони от пътя им, нито да ги открадне. Дръжте в ума си мисълта: има неща, които никой не може да открадне. Има неща, които могат да се крадат. Радвайте се, че са ви взели това, което може да се отнема. Ако си болен и ти вземат обущата, радвай се. Вън е топло, слънцето грее. За предпочитане е тогава да ходиш бос, да възприемаш енергията на земята, отколкото да бъдеш обут. Така ще се излекуваш. Щом дойде лятото, събуйте се боси; свалете ръкавиците от ръцете си, булата от лицата си и се изложете на слънчевите лъчи. Свалете всички физически, сърдечни и умствени була от себе си, за да се ползвате от слънчевата светлина и топлина. Сега срещате богати, образовани хора без чорапи, с една подложка на крака и едно ремъче. Това са техните обувки. Те възприемат енергията на земята направо чрез кожата си и така се лекуват. Зимно време въпросът е поставен другояче. Не можеш без обувки. Условията са сурови, следователно, човек не трябва да се излага.

Сега, да дойдем до същественото: да различаваме проявите на хората и да знаем техните причини. Някои хора са мрачни, песимисти. Причината на техния песимизъм се крие в миналото, в живота на дедите и прадедите им. Песимистът е крайно страхлив, със слаба вяра и надежда. Някои хора са весели, жизнерадостни. И те са наследили тази черта от своите деди и прадеди. Вярата и надеждата в тях са силно развити. Заекът, макар и страхлив, има силно развита надежда. Той е весел. Това се дължи на кръглата форма на лицето му. Като го подгони хрътката, той хуква да бяга и си мисли: Благодаря на

хрътката, че стана причина да удължа задните си крака, да бягам бързо. Нагоре заекът бяга силно, затова обича баирите. Обаче, бяга ли надолу, от време на време се спъва, преобръща се и забавя движението си. Тогава хрътката лесно може да го стигне.

Изучавайте себе си, изучавайте хората, животните и растенията, за да дойдете до понятието „космичен човек". В това понятие се включва цялата вселена. Космичният човек представя Божествения организъм, на Който ние сме удове. Голям, необятен е космичният човек, поради което виждаме само отделните му части, разхвърляни из цялата вселена. Виждаш един човек, втори, трети, като отделни единици. В същност, между всички хора, животни и растения има тясна връзка, както между удовете на един и същ организъм! Ще дойде ден, когато хората ще виждат тази връзка и ще се ползуват от нея. Това показва, че съвременните хора има още много да учат, докато дойдат до истинското познаване на нещата.

Днес всички говорят за душата и духа, без да знаят, къде е тяхното седалище. То се намира някъде в мозъка, отдето те наблюдават живота на човека и го направляват. Къде точно е мястото им, малцина знаят. Не е важно да знаете мястото на душата и на духа; важно е да им давате възможност да се проявяват. Хранете душата си с любовта, а духа си – с мъдростта. Колкото повече хора обичате, толкова по-широка и необятна става душата ви; колкото по-малко хора обичате, толкова повече душата се затваря. Всички сетива са в услуга на душата. Също така умът, сърцето и волята са в услуга на душата. Ето защо, дръжте в изправност сетивата си. Дръжте в изправност мозъка и сърцето си, да изпълняват службата си правилно. Само така хората могат да бъдат щастливи. Докато не направят връзка с духовния свят, с всички разумни същества, те ще останат далеч от истината, от знанието и любовта.

Мнозина казват, че разбират живота, а се отнасят с пренебрежение към камъните, даже към растенията и животните. Щом пренебрегват камъните, разбирането им за живота е ограничено.

Според някои учени, камъните са спящи същества, които един ден ще се пробудят. Който гледа на тях като на живи същества, не си позволява да ги удря, чука или мести без нужда. Много хора са пострадали от тях, когато ги удрят с чук. От камъните се отчупват малки парченца, които влизат в очите им и ги ослепяват. Има камъни, които по никой начин не трябва да местите, нито да удряте. Който се осмели да направи това без позволение, скъпо плаща. Макар и спящи същества, камъните оказват влияние върху хората. Ако може да се говори за влияние на камъните, колко повече хората си влияят едни на други! Първото влияние на човека иде от майката и бащата. Майката влияе на детето си, докато е още в утробата ѝ, чрез своите мисли, чувства и постъпки. Не по-малко влияние върху развитието на детето оказва храната на бременната жена, както и тази, която дава на детето си след раждането му. От духовния живот на майката зависи, какво ще бъде детето. Майката може да роди обикновен човек, талантлив, гениален или светия. От нейния сърдечен и умствен живот зависи бъдещето на детето. Майка, която не носи отговорност за своя живот, има пред вид само сегашните условия. Тя не мисли за бъдещето, за целокупния живот. В това отношение тя прилича на Настрадин Ходжа, който казва: „Когато умре жена ми, половината свят се свършва за мене. Когато умра аз, целият свят се свършва". Обаче, и след смъртта на Настрадин Ходжа светът продължава да съществува.

Човек дохожда много пъти на земята, а не само един път. – Колко пъти дохожда? – Колкото пъти иска – от него зависи. Обикновеният човек се преражда на всеки 45 години. Ако той слиза на земята да се учи, разумните същества му определят, в кое семейство ще се роди. Той няма свободен избор. Ако човек идва на земята съзнателно, да помага на хората, той има свободен избор, да се роди, дето иска. Колкото по-напреднал е човек в развитието си, толкова по-голяма свобода има при слизането си на земята. Гениалните хора и светиите идат рядко на земята, когато

човечеството отбелязва епоха в своя живот. Великите Учители пък идат на земята през всеки две хиляди години. Те внасят голямо преобразование в човешкия живот.

Време е вече хората да изучават светлината в качествено и количествено отношение. Така те ще разберат, че светлината се различава по качество от посоката и ъгъла на падането ѝ. Не е все едно, дали светлината пада перпендикулярно или под наклон. Изучавайте светлината, въздуха, водата и хляба, за да разберете същественото в живота. За мнозина това не са интересни неща. Те се интересуват от духовни въпроси. Изучават Библията като свещена книга, в която мислят, че ще намерят всичко, което ги интересува.

Свещена книга е Библията, но друг е истинският оригинал. Това е Библията на Божествения свят, в която е изразен целокупният живот. От нея излизат и духовната, и физическата Библии като копия, т. е. отражения на живота. Божествената Библия се чете само от гениални хора и светии. Те правят преводи от нея и ги дават на хората, да се учат от тях. Всяка мисъл, свалена от Божествения свят, претърпява две пречупвания: първо, минава през ангелския свят, а после, през човешкия свят. Тази е причината, поради която Божествените идеи понякога се изопачават. Колкото по високо е организиран човешкият ум, толкова по-вярно схваща идеите, които слизат от Божествения свят. Какво, в същност, представя Божественият свят? Той е толкова красив, че с никакво перо не може да се опише. Само за миг се отваря той за обикновения човек и пак се затваря. Може ли за толкова малко време да се изучи и познае?

В древността един ученик на окултна школа помолил учителя си да го заведе в Божествения свят; само да го зърне, и пак да се върне назад. Най-после учителят изпълнил желанието му. Поставил го в магнетичен сън и го завел в Божествения свят. Като се намерил в този красив свят, ученикът започнал с жадност да хвърля погледи навсякъде. Учителят се въоръжил с търпение, да го чака. Като видял, че той няма намерение да се връща, казал му: Хайде да слизаме. –

Почакай малко, едва съм дошъл. Нищо не съм видял още. Учителят му отговорил: Ти пожела да дойдеш само за един момент тука, а се изминаха вече 250 години. Какво показва това? – Че за красивите неща няма време. За красивите неща времето се съкращава, а за лошите и грозните – се удължава.

Съвременните хора не разбират дълбокия смисъл на живота, нито законите, които го управляват, затова критикуват нещата. С критика нищо не се постига. – Защо идат страданията? Защо моите страдания са толкова големи? Все на моята глава ли трябва да се сипят? – Това е криво мислене. Ти живееш себично, не се вглеждаш в живота на окръжаващите, да разбереш, че и те страдат, дори повече от тебе. Един човек постоянно се оплаквал от страданията си. Той мислел, че кръстът, който му е даден да носи, не е по силите му. Един ангел го чул и дошъл при него, да му помогне. – Какво искаш? – запитал го ангелът. – Искам да се намалят страданията ми, да ми се даде по-малък кръст. – Желанието ти може да се задоволи. Върви след мене. Ангелът го завел в една голяма стая, дето се намирали кръстовете на всички хора, и го оставил свободен, сам да си избере кръст. Човекът разгледал всички кръстове, вдигал ги, слагал ги, да опита тежестта им, и най-после видял, настрана някъде, едно малко, леко кръстче. – Ето, това кръстче искам. – Това е твоят кръст, който ти беше даден да носиш и от който постоянно се оплакваше. Той взел кръста си и, засрамен, излязъл вън.

Много хора мислят като този човек. Те приличат на деца, които се оплакват, че майка им не ги обича. – Защо не ги обича? – Защото им дала малка ябълка, защото тънко им намазала хляба с масло. Ако им беше дала голяма ябълка или дебело намазано парче хляб с масло, ще кажат, че ги обича. Така не се разсъждава.

Всички хора – учени и прости, богати и бедни – са поставени на изпит. На едного Провидението дава голяма ябълка, на друг – малка ябълка и наблюдава, как ще я приемат. На едного сипва ядене с голяма лъжица, на друг – с малка лъжица и пак наблюдава. Ако

гледате към голямата ябълка или голямата лъжица на съседа си и се сърдите, не сте издържали изпита си. Ако се радвате, че неговата ябълка е по-голяма, вие сте издържали изпита си. Тогава Провидението пише: Това дете ще стане велик човек.

Ползвайте се от опитностите на миналото. Не мислете, че в миналото не са живели културни хора. В миналото са живели по-културни хора от сегашните, но и по-некултурни е имало. Съвременните хора разполагат с по-добри и богати условия от миналите, но малцина ги използват, както трябва. Едно време хората не са разполагали с радио, със самолети, както сегашните хора. Когато се яви идеята за самолет, хората очакваха той да им донесе щастие. Днес, обаче, самолетът носи нещастие на човечеството. Той снася своите разрушителни яйца навсякъде, дето трябва и не трябва, като причинява големи пакости и злини. Тези яйца разделят хората, смразяват ги и ги отдалечават едни от други. Такива яйца срещаме и в отношенията на хората.

Двама приятели се обичат, често се срещат, разговарят се братски и взаимно си помагат. Един ден те срещат млада, красива мома, която поглежда към тях, усмихва им се и си отминава. Тя е хвърлила вече яйцето на раздора помежду им. В първо време те само се произнасят за нея, че е красива мома. Като я срещнат втори път, момата спира вниманието си повече върху единия от тях. Този поглед е второто яйце, което ги разделя. Те се настройват един против друг и се скарват. Коя е причината, че момата спряла погледа си повече върху единия? Ако погледът ѝ е Божествен лъч, естествено е тя да отправи погледа си върху онзи, който е по-студен. – Кой се грее повече на слънце? – Който е по-измръзнал. Който е по-топъл, по-малко се грее на слънцето. На какво се дължи разположението на момата към единия от приятелите? Двамата приятели са два извора, които минават през различни земни пластове. От кой извор ще пие момата? Ако е разумна и слуша интуицията си, тя ще пие от онзи извор, който минава през по-чисти земни пластове. Тя казва: Искам да пия

чиста вода, да бъда здрава и да не страдам. Ако пия от нечистата вода, ще попадна в човешкия порядък и ще страдам. Ще кажете, че нечистата вода може да се пречисти, да се маскира нечистотата ѝ. Ще ѝ турят малко сироп, ще се оцвети и ще стане приятна за пиене. И това е възможно. Окото и вкусът могат да се залъжат, но стомахът – никога. Щом влезе нечиста вода или храна в него, той започва да протестира.

Помнете: Любовта е извор. Дето мине, тя напоява, оросява, освежава. Който е пил от извора на любовта, и болен да е, оздравява; отчаян и обезсърчен да е, насърчава се. Един княжески син се влюбил в една красива мома, която не отговаряла на чувствата му. Той се отчаял толкова много, че решил да се самоубие. Момата го срещнала, спряла го и му казала две думи. Лицето му светнало от радост, той веднага се усмихнал и се отказал от намерението да се самоубие. Интересно е, какви са двете думи. Това не е важно; важно е, че след тези думи младият княз казал: Има смисъл животът. Заслужава човек да се жертвува за любовта. Когато момъкът обича една мома, тя трябва да знае, че Бог я обича чрез него. И когато момата обича момъка, пак Бог го обича чрез нея. Радвайте се на любовта, която се проявява чрез хората. Любовта иде от Бога но чрез хората. Когато слушате музика на радиото, от него ли иде тя? Радиото само предава музиката, без да я произвежда. На същото основание, бъдете и вие проводници на Божията Любов. Колкото по-добре я предавате, толкова по-голямо е Божието благословение върху вас.

Съвременните хора се нуждаят от вяра и любов. Проявете вярата, за да се справите със съмнението. Приложете любовта, за да видите плодовете на живота. Ако имате едно семенце, не питайте, може ли да стане от него голямо дърво, но го посейте в земята, да се укрепи вярата ви. Като го поливате и окопавате с любов, семенцето ще се превърне на голямо дърво, което ще дава сладки плодове. Това правят вярата и любовта. Христос казва: „Ако имаш вяра като синапово зърно, и кажеш на планината да се помести, тя ще се помести“. Какво

подразбира думата „планина”? Може ли човек да мести планината? Този стих има вътрешен, скрит смисъл. Планината подразбира скръб, беднотия, болести, мъчнотии и др. Който има вяра, може да премества скърбите си, да се освобождава от тях. Скръбта може да бъде голяма като планина, но вярващият лесно се справя с нея. Той казва на скръбта: Премести се, да дойде радостта. На бедността казва: Дай мястото си на богатството. На невежеството казва: Дай мястото си на знанието. Вярващият постига всичко. – Кой вярващ? – Който приема нещата по дух, а не по буква.

Радвайте се на онези дарби, на онова богатство и знание, зад които стои Бог. Никоя сила в света не е в състояние да отнеме тези дарби, това богатство и знание. Радвайте се на всички хора – учени и прости, бедни и богати, умни и глупави, здрави и болни. Ще кажете, че не можете да се радвате на глупавия, на болния, на бедния. Радвайте се и на тях, за да подобрите положението им. Да се радвате на всички хора, това значи, да виждате в тях доброто, а не слабостите и недъзите им. Преди години, когато правех своите научни изследвания в България, навсякъде си пробивах път, защото търсех само добродетелите на хората. Казвах им, че се интересувам от добродетелите, а не от недъзите им. Те познават недъзите си по-добре от мене, но не познават добродетелите си. За тях, именно, им говорех. Като изнасях добрите черти на хората, не срещнах никакви противоречия. Казвал съм понякога недъзите и отрицателните черти, но само когато могат да ги изправят. Иначе, няма смисъл да се занимавам с отрицателните сили в природата.

Използвайте условията в сегашния живот, за да развивате дарбите и способностите си. Ако искаш да станеш певец, посещавай добри певци, да те импулсират; ако искаш да проявиш доброто в себе си, дружи с добри хора – те са проводници на Божественото. Свързвай се с разумни и възвишени същества, да възприемеш нещо от тях. На по-нискостоящите от тебе ти ще дадеш нещо. Това значи правилна обмяна между хората. Отгоре ще приемаш, надолу ще даваш. Докато

хората не отправят ума си към Божествения свят, отдето ще възприемат, те не могат да разчитат на никаква култура. Културата се предава от висшия към нисшия свят и от нисшия към по-нисшия. Умът, сърцето и душата са проводници на благата, дарбите и способностите, които идат от възвишения свят. Умът отделно представя мъжа, а сърцето – жената. Умът и сърцето заедно представят целокупния човек, в когото влизат 60 милиарда душички: 30 милиарда мъжки и 30 милиарда женски. Приблизително толкова души съществуват и на земята. Това твърди окултната наука. За да се развива правилно детето, трябва да мине от любовта към мъдростта. Детето представя истината. Христос казва: „Ако не станеш като малките деца, не можеш да влезеш в Царството Божие". С други думи казано: Ако не възприемеш любовта, мъдростта и истината, не можеш да влезеш в Царството Божие. Ако не минеш през формата на жената и на мъжа, не можеш да влезеш в Царството Божие. Какво представя мъжът? – Същество, което влиза в царството на любовта. – Какво е жената? – Същество, което влиза в царството на мъдростта. – Какво е детето? – Същество, което влиза в царството на истината. Мъжът въвежда жената в царството на любовта; жената въвежда мъжа в царството на мъдростта, а детето въвежда майката и бащата в царството на истината. Тази е връзката, която съществува между бащата, майката и детето. При това положение, животът се осмисля. Като знаете това, отнасяйте се с почит и уважение един към друг, за да използвате разумно великите Божествени блага и да направите живота си приятен и щастлив. Много хора живеят в голямо изобилие, но не знаят, как да го използват. Имаш четири – пет деца, но не разполагаш със средства, да им дадеш нужното образование. Две деца са нужни на човека: едно момче и едно момиче. Децата са богатство. Стремете се към това богатство, без да бъдете алчни. Малко деца – малко желания. Важно е, човек да реализира желанията си, а не да ги трупа. Защо ще се обременяваш с богатство, от което не можеш да се ползваш? Много злато има заровено в земята, но то се разкрива само

на онзи, който е развил обонянието си, отдалеч да го помирисва. Щом го намери, той ще си вземе толкова, колкото му е потребно. Ще каже някой, че не се интересува от златото. Ще се интересуваш от златото като средство в живота ти, а не като цел. В този смисъл, ще се интересуваш от всичко, което помага за твоето развитие. Така ще се интересуваш и от мъжа, и от жената, и от детето.

Да се радваме на всичко, което ни обикаля. Да се радваме на светлината и топлината, на въздуха, на водата и на хляба. Да се радваме, че живеем в един век, когато можем да се опознаем помежду си; да познаем мъжа, жената и детето. Това е една от великите задачи, която ще решим в бъдеще.

44-та Беседа от Учителя, държана на 12 септември, 1943г. 10 ч. с., София – Изгрев.

Приложение:
СВЕТЪТ НА ВЕЛИКИТЕ ДУШИ.
СЛОВОТО НА ПЛАНИНАТА

ПРИВЕТ
към

Светлите умове,
Съвършените души,
Благородните сърца -
- към всички, които мислят,
които познаваме и които ни познават -
в света на реалното и неизменното.
Почвата, която стои, е твърда.
Дървото, което стои и расте, е търпеливо.
Водата, която тече, е чиста.
Въздухът, който вее, е свеж.
Светлината, която свети, е силна и жива.

И човекът, който мисли, е разумен и щастлив, защото в него самия - живот, знание, светлина, свобода и любов - в съвършена пълнота се сливат.

ЦЕННИ МИСЛИ ЗА ЧОВЕКА

Постигнатият път, изгряващата истина и постигнатият живот са за мъдреца радост, веселие и мир, щастие, блаженство и доброта.

Мислѝ върху водата, която тече надолу, върху вятъра, който вее нагоре и върху светлината, която свети навсякъде.

Хлябът, слязъл от небето, е за сърцето, мисълта - за ума, а работата - за човешкия дух.

Мислете върху изворите на живота, на знанието и на свободата.

Туй, което не остарява, е дрехата на Любовта.

Туй, което не се мени, е дрехата на Мъдростта.

Туй, което не се губи, е дрехата на Истината.

Изгряващата звезда показва красотата на нощта.

Изгряващото слънце показва славата на деня.

Туй, което носи съблазън и радост, поле се казва.

Туй, което носи опасност и чистота, планина се казва.

Туй, което задоволява душата, е Любовта.

Туй, което задоволява духа, е Мъдростта.

Туй, което осмисля всичко, е Истината.

Път без прах, истина без съмнение и живот без страдание, това е безсмъртие.

Тъмнина за силните, светлина за слабите, скръб за здравите, радост за болните.

Здравият да се радва на скърбите си, а болният - на радостите си.

Младостта е дреха на живота.

Светлината е дреха на знанието.

Свободата е дреха на здравето.

Живот без добродетели е подобен на градина без цветя, на дървета без плод.

Не търси това, което не ти трябва.

Не носи това, което не те задоволява.

Бъди всякога свободен и никога не се впрягай.

Тури хомота на почивка, а силата си на работа.

Постави страха слуга на разума си.

Постави милосърдието помощник на сърцето си.

Дружи с това, което не остарява - Любовта.

Дружи с това, което не потъмнява - Мъдростта.

Дружи с това, което не се ограничава - Истината.

Начало на всички неща е Духът.

Начало на Духа е Любовта.

Зенитът на Духа е Мъдростта.

Краят на всички неща е Истината, която носи свобода.

Край има само там, дето престават всички проти-воречия.

Начало има само там, дето всичко е в съгласие.

Светът е това, в което всичко се проявява.

Търси произхода на всички неща, за да намериш истинския Бог в душата си. Той се нарича силният в силните и силният в слабите; безсмъртният в безсмъртните и безсмъртният в смъртните; любещият в любещите и любещият в безлюбещите. Той прониква всичко. Дето е Той, там е животът, там е знанието, там е свободата. Той е великата безопасност на всичко.

Скръб е това, което не се разбира.

Радост е това, което се разбира.

Това, което се сее, е радост.

Това, което не никне, е скръб.

Това, което се жъне, е знание.

Вода, която се сгрява и изстива, не е вода.

Вода е това, което нито се сгрява, нито изстива.

Туй, което не се хваща, е светлина.

Туй, което не се разбира, е любов.

Туй, което не се постига, е свобода.

Неуловимото е светлината.

Неразбраното е любовта.

Непостижимото е свободата.

Не ставай преждевременно врата за света, защото всички ще минават през нея.

Мислѝ върху трите извора на живота, които никога не се размътват. Те са: живот без страдание, мисъл без съмнение и свобода без ограничение.

Посрещай този, който слиза.

Изпращай този, който възлиза.

Търси това, което не губи сладчината си.

Търси това, което не губи светлината си.

Не уповай на безсилието.

Търси общението на разумното.

Приемай този, който никога не е канен.

Нахрани този, който никога не е нахранван.

На сухо дърво не се качвай.

Търси нива, която е орана, градина, която е копана и лозе, което е брано.

На път врата не поставяй.

На лед къща не съграждай.

Туй, което не се забравя, е вярно.

Туй, което се забравя, е преходно.

Глад без хляб се помни, с хляб се забравя.

Когато тръгваш, носи страха на гърба си.

Когато се спираш, носи любовта в сърцето си.

Храни обезсърчения, подигай падналия.

Обичай житните зърна и всякога ще бъдеш доволен.

Три неща в живота не избягвай: вода, която тече, вятър, който вее и светлина, която грее.

Три неща дръж постоянно в живота си: мир, който почива в сърцето; светлина, която обитава в ума и радост, която работи в душата.

Когато изгубиш смисъла на живота, търси това, което свети; търси това, което гори; търси това, което не се спира.

Ставай рано, когато сиромашията хлопа.

Лягай рано, когато богатството тръгва.

Яж, когато пресищането си е заминало.

Почивай, когато гладът е дошъл.

Говори, когато те питат.

Мълчи, когато те милват.

Не прави надгробни плочи над погрешките си.

Не връзвай звънци на добродетелите си.

В пукната паница ястие не туряй.

С пробита стомна за вода не ходи.

На кон без гем* не се качвай.

В къща без покрив не живей.

На мокро огнище хляб не печи.

Учи се при този, който носи светлината.

Възпитавай се при този, който носи топлината.

Слушай само този, който всякога помага.

Не се мий на река, която глава няма.

Не се качвай на връх, който ръце няма.

Туй, което не се уморява, живот е.

Добродетелта живее само при това, което никога не потъмнява.

Добродетелта живее само при това, което никога не изгасва.

Добродетелта живее само при това, което всякога се радва.

Само дихането на Единния, Вечен оживотворява всичко.

ЗАГАДКИ В ЖИВОТА

Ключ, с който не можеш да отваряш, ключ ли е?
Перо, с което не можеш да пишеш, перо ли е?
Мастило, което не се лови на перото, мастило ли е?
Книга, която не се чете, книга ли е?
Крака, които не се мърдат, крака ли са?
Ръце, които не работят, ръце ли са?
Очи, които не гледат, очи ли са?
Уши, които не слушат, уши ли са?
Език, който не говори, език ли е?

* гем (м, от тур.) - остар. и диал. юзда.

Сърце, което не чувствува, сърце ли е?
Ум, който не мисли, ум ли е?
Орало, което не може да оре, орало ли е?
Мотика, която не може да копае, мотика ли е?
- Ключ, който отваря, ключ е.
- Перо, което пише, перо е.
- Мастило, което се лови на перото, мастило е.
- Книга, която се чете, книга е.
- Крака, които се мърдат, крака са.
- Ръце, които работят, ръце са.
- Очи, които гледат, очи са.
- Уши, които слушат, уши са.
- Език, който говори, език е.
- Сърце, което чувствува, сърце е.
Ако сърцето не чувствува, красивото няма да дойде.
- Ум, който мисли, ум е.
Ако умът не мисли, великото ще остане неразбрано.
- Орало, което може да оре, орало е.

Ако оралото не оре, хляб няма да има.

- Мотика, която може да копае, мотика е.

Ако мотиката не може да копае, грозде няма да има.

Не дръж лодката си на сухо.

Тури лодката във вода, и тя сама ще тръгне.

Когато умният се качва на своята лодка, тя сама тръгва.

Защо трябва да страдаш? - За да дойде радостта.

Защо трябва да живееш? - За да придобиеш щастието.

Защо трябва да бъдеш красив? - За да те посети любовта.

Красива мисъл, благородно чувство и добра постъпка са верни приятели.

Истинският приятел трябва да бъде красив, благороден и добър.

ПРОБНИЯТ КАМЪК

Ходѝ в светлия път на живота, де огън гори, де вода тече, де въздух лъха, де трева никне, де цвят цъвти, де риба плува, де птица хвърка, де човек мисли, де духът бъдеще чъртае и истината цари.

Отваряй очите си, когато добродетелта се усмихва.

Слушай, когато истината говори.

Работи, когато духът на мъдростта бъднини чъртае.

Път без светлина, къща без врата, река без вода празни работи са.

Светли мисли, чисто сърце, възвишена душа, силен дух приятели за човека са.

Вслушвай се в наставленията на духа си и в упътванията на душата си, за да ти бъде всякога добре.

В пътя на живота се изпитва вярата и надеждата на човека.

В пътя на знанието се изпитва умът и волята на човека.

В пътя на свободата се изпитва благородството на душата и милосърдието на сърцето.

Там, дето малкото зрънце пада, камъкът стои.

Там, дето камъкът пада, малкото зрънце стои.

Когато листата от дървото на живота слизат, зимата идва.

Когато листата на дървото на живота се качват, пролетта идва.

Когато сиромашията хлопа на вратата, студът се показва.

Когато богатството хлопа на вратата, топлината се показва.

Когато простият царува, прах се дига.

Когато умният царува, мирът изгрява.

Там, дето мравята се дави, човек се забавлява.

Там, дето мравята се забавлява, човек спи.

Глупавият слуша с едното си ухо, умният - с двете, а глухият и от двете не се интересува.

Детето лази, младият се издига, старият сяда, а умореният почива.

Домът е за детето, нивата - за младия, перото - за стария, а леглото - за уморения. Ако си дома - дете си; ако си на нивата - млад си; ако държиш перото - стар си; ако си на леглото - уморен си от живота.

Не разваляй това, което природата е наредила. Не ѝ давай съвет, какво да прави С нея на състезание не ходи и нищо насила от нея не взимай.

Взимай, когато добрият ти дава.

Давай, когато умният от тебе иска.

Дом без врата и училище без прозорец подобни са. Защо са подобни? - Както в къща без врата никой не може да живее, така и в училище без прозорец нищо не може да се научи.

След като си ял сладки плодове, не яж горчиви.

След като си пил сладък сок, не пий пелин.

След като си казал няколко сладки думи някому, не ги обличай със своите дрипели.

След като си направил едно добро, не го разгласявай с тъпан.

След като си изказал една велика мисъл, не ѝ прави затвор.

След като си писал едно любовно писмо, не дрънкай звънец.

След като си нагостил някого, за всичко му говори, но не и за пари. Ако му говориш за пари, ти го съблазняваш, а себе си ощетяваш.

Не се вкисвай, когато те подквасват.

Не давай маслото си, когато те чукат.

Не плачи за това, което не си постигнал.

Не благодари, когато всички те хвалят.

Благодари само тогава, когато знаеш, че любовта е с тебе и виждаш, какво тя върши.

Знанието от едно място не идва, и светлината през един прозорец не влиза.

Неизброими са пътищата на знанието.

Неизброими са прозорците на светлината.

Любовта през една уста не говори. Хиляди са устата на любовта, през които тя говори. Вярвай във всичките нейни уста.

Един е Духът, много са духовете.

Един е Бог, много са душите.

Един е Той, много са Неговите синове и дъщери.

Едното е цялото, многото са части на цялото.

Едно е името на цялото, неизброими са имената начастите.

Истинският път няма пътеки.

Път, който има много пътеки, той е път на мрачния свят.

Път, който няма никакви пътеки, той е път на Духа.

Път, който има прах, той е път на заблуждения.

Път, който няма никакъв прах, той е път на светлината.

Мрачното небе е небе на тъмнината.

Ясното небе е небе на светлината.

Живот, изпълнен с мъчнотии, е живот на страдание.

Живот, изпълнен с блага, е живот на веселие.

Ходи там, дето светлината ходи.

Слизай там, дето водата слиза.

Работи там, дето Духът работи.

Любовта живее, Мъдростта свети, а Истината носи бъднините.

ТЪРСЕНЕ НА РАЗУМНОТО

В живота търсѝ първо обвивката, после - обвитото, след това - семката и най-после - разумното.

При всички положения на живота разумното еднакво се проявява.

Туй, което мери, а само не се измерва, е разумното.

Мерѝ с разумното, което мери, а него не се труди да из-мериш.

Не преяждай, за да не ти стане тежко.

Не препивай, за да не се обезсмисли животът ти.

Не израствай повече, отколкото трябва, за да не се пре-чупиш.

Не се лакоми за многото, за да не се огъне гръбнакът ти.

Мътна вода не пий; скъсани обуща не носи; върху глупавото не гради.

Когато пияният говори, знай, че не той говори, а виното в него. Досега виното не е казало нито една истина.

В живота твърдото търси повърхността, течното - наклона, въздухообразното - обема, а светлината - простора.

Духът създава, душата съгражда, умът нарежда, а сърцето изтърсва.

Търси любовта, която не се придружава от омразата.

Търси правдата, която не се придружава от безправието.

Търси истината, която не се придружава от лъжата.

Търси мъдростта, която не се придружава от заблудата.

Търси доброто, което не се придружава от злото.

Този е правият път за човека, за ученика, за вярващия и за посветения.

Този е пътят на вечното възходещо благо, което краси духа.

Пътят на живота за невежия е труден.

Пътят на живота за разумния е лек.

Отваряй вратата на живота, когато слънцето изгрява.

Затваряй вратата на живота, когато слънцето залязва.

Разбраното противоречие за едни носи радост, за други - скръб.

Ако скърбиш за това, което си разбрал, ти не си познал живота.

Ако се радваш за това, което си разбрал, ти си схванал светлите страни на живота.

Носи запалената свещ пред себе си и пътят ти ще бъде осветлен.

Мисли само за това, което носи живот в себе си.

Ако искаш да бъдеш здрав, мисли за радостта и веселието.

Ако искаш да бъдеш богат, мисли за знанието и

търпението.

Ако искаш да бъдеш силен, мисли за светлината.

Ако искаш да се не спъваш, бъди всякога доволен, без да има защо.

Бъди доволен в недоволството си.

Бъди радостен в скръбта си.

Бъди весел в непостижението си.

Постижението за едного е постижение за другиго.

Непостижението за другиго е постижение за тебе.

Ако видиш, че някой греши, дошло е време за тебе да станеш праведен.

Ако видиш светия човек и не разбереш неговата светост, има условия да паднеш.

Не очаквай много от огън, дето всичко изгаря.

Не очаквай много от богатство, дето всичко се изгубва.

Не очаквай много от деня, дето слънцето залязва.

Не съжалявай за това, което си забравил.

Радвай се на това, което помниш.

Не дръж сметка за счупените стомни на своите ближни.

Не се спирай да преброяваш прашинките по пътя.

За скъсаните дрипи не плачи.

На калната вода паметник не прави.

Не търси доброто, което съблазнява - то не е за тебе.

Не търси богатството, което уморява - то не е за тебе.

Не търси знанието, което разстройва - то не е за тебе.

Помни: ти не си пратен в света да разрешаваш всичките противоречия.

Ти си пратен да живееш. Ако научиш това, ти много ще придобиеш; ако не научиш това, много още има да се огъваш.

Знай, че пътищата на изгряващото слънце и пътищата на залязващото слънце се различават.

Пътищата на младия и на стария, на добрия и на злия, на любещия и на мразещия, на мъдрия и на невежия, на човеколюбивия и на насилника също така се различават.

Не съжалявай, че имаш само една уста.

Не скърби, че имаш само един език.

Не се безпокой, че са ти останали само два крака.

Не мечтай да имаш две глави.

Когато работиш, дръж ръцете си винаги спокойни.

Не окачвай завеса на очите си.

Не изгасвай свещите на сърцето си, когато слънцето изгрява.

Не късай цветята, когато цъвтят.

Обичай светлината и свободен бъди.

ДНИТЕ НА БИТИЕТО

Считай първия ден - ден на твоя дух - ден, в който светлината се е проявила.

Считай втория ден - ден на твоята душа - ден, в който любовта се е проявила.

Считай третия ден - ден на твоя ум - ден, в който знанието се е изявило.

Считай четвъртия ден - ден на твоето сърце - ден, в който съзнателният живот се е проявил.

Считай петия ден - ден на твоята воля - ден на твоите сили, които са дошли да ти помагат.

Считай шестия ден - ден на Вечното Слово, което те е озарило и поставило господар на твоята съдба.

Считай седмия ден - ден на Бога, Вечното Начало на всичко - ден на природата, от която всичко трябва да се учи - ден на твоята почивка, когато служиш на всички добродетели.

Помни, че си роден, за да бъдеш разумен.

Не давай място на безумието.

Помни:

Който следва пътя на истината, той е всякога свободен.

Който следва пътя на доброто, той е всякога добър.

Който следва пътя на мъдростта, той е всякога умен.

Пази неопетнена свещената връзка с Този, Който те е родил. Само тогава ще придобиеш онова, за което копнееш: сила, красота, доброта и разумност.

Ако в пътя на живота, в който си тръгнал, твоята звезда постоянно изгрява, ти си в пътя на светлината.

Ако в пътя, в който си тръгнал, твоята звезда постоянно залязва, ти си в пътя на тъмнината.

Следвай пътя на водата: дето минеш, мий и всичко напоявай. Каквото намериш по пътя, дигай, слагай, на място поставяй, макар и да окаляш.

Ходи там, дето те канят.

Излизай оттам, отдето те пъдят.

Младата мома водата не кани, тя сама отива да си я донесе.

Понякога хубавите семена и в калта добре растат.

Кал, която не можеш да впрегнеш на работа, показва твоето невежество.

Кал, която можеш да впрегнеш на работа, показва твоето знание.

Водата е и в океана, и в морето, и в езерото, и в локвата, и в дъждовните капки, но различно се проявява.

В океана водата дава угощение на големите риби, в морето - младите забавлява, в езерото - малките отглежда, в локвите - жабите сред лято на сухо оставя.

Ако си на угощение, в океана си.

Ако си на забавление, в морето си.

Ако се клатушкаш като лист, в езерото си.

Ако си без петаче в джоба, в локвата си.

Когато локвата изсъхне, жабите започват да скачат от едно място на друго. Те мязат на малките деца, които прескачат въжето от едната и от другата страна.

Трябва ли да плачеш за изсъхналата локва на страданието?

Трябва ли да се отчайваш за изсъхналата локва на мъчението?

Следвай пътя на жабите. Защото жабите най-много пеят, когато наближи време локвата да изсъхва. Думите на жабешката песен са: кум-кво-ква - дойде време за човешкото спасение. В началото на лятото вие слушате вестта на тези пророци, които се провикват от изсъхналите блата: Свестете се, хора, и тръгнете в пътя, който води към голямото море.

Всяка форма на Духа е написан лист от великата книга на живота. Блажен е онзи, който може да чете по този лист.

Има две важни книги: книгата на живота и книгата на смъртта. Листата от книгата на живота нито овехтяват, нито съхнат, нито се откъсват, нито се изгубват. Те винаги са здрави, сочни, като пресните плодове.

Листата от книгата на смъртта са сухи и разхвърляни по цялата земя. Не плачи за нейните изсъхнали листа. Не тъгувай за нейните листа, разхвърляни по цялата земя.

Благословен е онзи дом, който е изчистен от изсъхналите листа на смъртта.

Ум, населен със светли мисли, сърце, обитаемо от светли чувства и воля, изразителка на благородни постъпки, са вечните подтици на Духа на доброто. Непрестанно следвай този път.

Когато господарят идва, вратата се отваря.

Когато господарят влиза, вратата се затваря.

Когато Духът идва, вратата на твоето сърце се отваря.

Когато Духът влиза, вратата на твоето сърце се затваря.

Всяко отваряне и затваряне на вратата подразбира завършен разумен процес.

Не отваряй вратата, преди Духът да е дошъл.

Не затваряй вратата, преди Духът да е влязъл.

ДОБРАТА ДРЕХА

Когато студът иде на гости, обличай най-дебелата си дреха.

Когато топлината иде на гости, обличай най-тънката си дреха.

Когато гладът иде на гости, затваряй и двете си врати.

Когато ситостта иде на гости, отваряй и двете си врати.

Когато си здрав, работи.

Когато си болен, почивай.

Когато си сиромах, радвай се.

Когато си богат, плачи.

Извади гнилото от въжето, за да се избавиш от голямата беда, която те очаква.

Запали свещта на твоя живот, за да се осмисли целият живот.

След като се извърши една работа, само тогава тя придобива своята сила и цена.

Семката пониква, когато се посее.

Водата измива, когато се полее.

Свещта свети, когато се запали.

Всяка добра работа е начало на разумното в света.

Лъчът показва изгрева на слънцето.

Слънцето говори за своя господар.

Росната капка говори за силата на слънчевата топлина.

Цветът говори за силата на Божията Любов, която възраства всичко в света.

Ако мислиш, че светът е създаден за тебе, запитай се, ти за кого си създаден?

Ако светът няма отношение към тебе, запитай се тогава, какво е твоето отношение към самия тебе?

Ако мислиш, че си от умните, запитай се, защо се безпо-коиш?

Ако мислиш, че си от силните, запитай се, защо имаш нужда от лекар?

Ако мислиш, че си от богатите, запитай се, защо имаш нужда да ти дават?

Ако мислиш, че си от безстрашните, запитай се, защо сърцето ти трепери?

Запитай майката, защо ѝ е детето.

Запитай рибата, защо ѝ е водата.

Запитай ученика, защо му е книгата.

Запитай колата, защо ѝ са колелетата.

Запитай лозата, защо ѝ е гроздето.

Запитай най-после себе си, защо ти са страданията.

Ако говориш за слънцето и не го виждаш, ако говориш за книгата и не можеш да я четеш, ако желаеш водата и не можеш да я пиеш, ако търсиш хляба и не можеш да го ядеш, ако търсиш любовта и не можеш да я получиш, какво си придобил? Ако след всички тия усилия замязаш на скъсан парцал, какво си постигнал?

Ако слугата е измел къщата и дигнал всичкия прах в нея, изчистил ли е къщата от праха? Най-безвредното от къщата слугата е изнесъл вън, а най-опасното - праха, е оставил вътре. Запитай се тогава, колко струва това метене.

Прахът се изчиства само с вода, а не с метла.

Водата се туря на работа само при топлина.

Топлината се туря на работа само при светлина.

Светлината се туря на работа само при присъствието на ума.

Ако плодът знае отде е откъснат и де са го турили, а не знае кога ще се върне, може ли да се каже колко е научил?

ЦЕННОТО В ЖИВОТА

Прашният да се очисти от праха си.

Калният да се очисти от калта си.

Бедният да се справи със сиромашията си.

Богатият да се справи с богатството си.

Ученият да се справи със знанието си.

Добрият да слуша разумността си.

Любещият да служи на ближния си.

Само свободната вода тече и само свободният живот расте.

Водата, която тече, търси жадния.

Животът, който расте, търси бедния.

Ако си жаден, водата е за тебе.

Ако си беден, животът е за тебе.

Богатството е граница за бедния да намери живота си.

Сиромашията е граница за богатия да не изгуби живота си.

Дето има сиромашия и богатство, там е животът.

Познавай любовта, с която любещият те оживява.

Познавай мъдростта, с която мъдрият те вразумява.

Познавай истината, с която силният те избавя.

Не затваряй прозореца на живота си, когато приятелят ти се усмихва.

Не внасяй невежество в знанието.

Не се обезверявай във вярата си.

Не внасяй лъжа в истината.

Не узаконявай робството в свободата.

На път с един крак не тръгвай.

На нива с една ръка не отивай.

При умния с едно око не ходи.

Стой на краката си.

Работи с ръцете си.

Гледай с очите си.

Слушай с ушите си.

Говори с езика си.

Мисли с ума си.

Чувствувай със сърцето си.

Люби с душата си.

Служи с духа си.

Ум без противоречия, сърце без скърби и смущения, дъно без кал желателни добрини са.

Не прави зло никому.

Не насърчавай престъпника.

Не освобождавай лошия.

Не връзвай праведния

Съблечи се от временната дреха на живота и се облечи във вечната.

Съблечи се от безсилието и се облечи в силата.

Съблечи се от безлюбието и се облечи в любовта.

Съблечи се от робството и се облечи в свободата.

Съблечи се от лъжата и се облечи в истината.

Умен човек е онзи, който може да смени скръбта в утеха.

Умен е онзи, който може да смени отчаянието в надежда.

Умен е онзи, който може да смени омразата в любов.

Умен е онзи, който може да смени невежеството в знание.

Умен е онзи, който може да смени неправдата в правда.

Умен е онзи, който може да смени робството в свобода.

Умен е онзи, който може да смени сиромашията в богатство.

Умен е онзи, който може да смени смъртта в живот.

Умен е онзи, който и в най-голямата тъмнина може да намери пътя към Бога - Вечната и неизменна любов на Битието.

Упътване за четене на „СВЕТЪТ НА ВЕЛИКИТЕ ДУШИ“

Истините, изложени в тая книга, са постоянна реалност. А Истина с постоянна реалност е оная, която важи едновременно и за трите свята: физическия, духовния и божествения. Четенето на тая книга трябва да се придружава с размишление, за да се намерят в тях Истините, които съответствуват на трите свята. С тоя метод на четене тая книга ще донесе богати плодове:

1. Човек ще се научи да влада мисълта си. Ще се научи да концентрира мисълта си.

2. От друга страна тоя метод ще развие у него интуицията. Чрез такова съсредоточаване на мисълта ще дойдем до един вътрешен Проблясък, ще се развият свръхсъзнателните центрове. С това човек облагородява чувствата си.

3. Като се съсредоточаваме върху божествените Истини и Добродетели, ние привличаме към нас съответните енергии, които ще развият тия добродетели у нас. И по тоя начин човек става господар на своите постъпки, и всяко нещо ще върши на своето време. Той ще намери пътя към правите постъпки.

А само на правите мисли, правите чувства и правите постъпки може да се разчита.

Защото, за да владее човек своите мисли, те трябва да бъдат прави. За да владее човек своите чувства, те трябва да бъдат прави. За да владее човек своите постъпки, те трябва да бъдат прави.

Някои изречения се виждат трудни за разбиране, но като се размишлява върху тях, Разумната Природа ще ни помогне да ги разберем, ще внесе светлина в нашето съзнание. Така ще намерим големи съкровища и в най-простите наглед изречения.

Следните примери служат за пояснение, как трябва да се чете тая книга:

1. “НЕ СЕ МИЙ НА РЕКА, КОЯТО ГЛАВА НЯМА.” (стр.347).

а) За физическия свят: Река без глава е планинският порой, чиято вода иде от големите дъждове. Тоя порой няма глава, т.е. извор. Водата на пороя е винаги мътна. Естествено е, че в нея човек не може да се изчисти.

б) За духовния свят: Всяка твоя мисъл, чувство или желание, което няма божествен произход, е река без глава. А всяка твоя мисъл, чувство или желание, което има божествен произход, е река с глава, и тая глава е Божественото Съзнание. Когато имаш мисли, чувства или желания, които не са божествени, ти се миеш в мътната вода на пороя и ще се окаляш.

в) За божествения свят: Ако твоят живот е посветен на един преходен идеал, тогаз целият ти живот е река без глава. А когато идеал на твоя живот е да служиш на Бога, на Любовта, тогаз целият ти живот е река с глава.

II. “НЕ ДАВАЙ МАСЛОТО СИ, КОГАТО ТЕ ЧУКАТ.” (стр. 350).

а) За физическия свят: Противоречията и страданията, които срещаме при постигане на нашата цел, да не бъдат причина ние да изгубим нашия стремеж и нашата надежда.

б) За духовния свят: Когато човек е в благоприятни условия на живота, той има мир, радост и добро разположение. Това е маслото. Когато дойдат страданията, слабият губи маслото си, а силният не го губи.

в) За божествения свят: В божествения свят маслото е любовта. Ако при страдания и противоречия в живота ти изневе-риш на любовта и дойдеш в апатия, безразличие и безлюбие, това показва, че ти си дал маслото си. Ако устоиш в любовта си, ти си запазил маслото си, а то е необходимо за твоето развитие.

XXIX СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1943)

ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ

(Лука 12:4-8)

Нещастието на съвременните хора произлиза от това, че те не оценяват малките работи. Всички се стремят към големи работи; всички искат големи къщи, големи заплати, много пари – не се задоволяват с няколко лева, милиони искат. Чувате някой да казва, че иска да има автомобил, аероплан, параход. Питам: Защо детето иска да носи панталоните на баща си? То не може да ги носи. На него са нужни малки панталонки, да може свободно да се движи. Защо е нужна на малкото момиченце майчината рокля? И да се облече в нея, то не може да я носи. За малкото момиченце малка рокличка, за майката – голяма рокля. Често и духовните хора искат големи рокли, дълги панталони, големи шапки. Казват за някого, че главата му е малка. Ако главата му е малка и не може да използва капитала, който му е даден, защо му е по-голяма глава? На по-голямата глава се дава по-голям капитал. Сила е нужна на човека да носи тежестите на живота. Мнозина се давят, защото главата им е тежка. Ако бяха по-леки, и да паднат във водата, ще изплуват на повърхността.

Като се натъкват на мъчнотии, хората казват: Какви бяха старите времена! Какви са били старите времена? Каква е разликата между вола и теленцето? Какво предпочитате да ядете: пастърма от стар вол, или месо от теленце; месо от стара свиня, или от прасенце? Това са сравнения, върху които трябва да се мисли. Повечето хора са повърхностни, не мислят много. Какви ли теории не развиват! Те разискват върху въпроса за създаването на света, за големината на Земята – за всичко правят изчисления. Един учен правел изчисления: ако е възможно пренасянето на Земята от едно място на друго, колко години ще бъдат нужни, с колко тренове и с колко вагони ще стане

това. Той направил следните изчисления: за пренасянето на Земята са нужни 300 милиарда години, с 30–40 милиарда тренове, всеки трен с по 50 вагона, всеки вагон 160,000 пъти по-голям от сегашните; всичко това ще заема едно пространство от два квадрилиона километра, за извървяването на които ще са нужни 500 милиона години, ако бързината е еднаква с тая на светлината. Това са въображаеми неща. Може ли да се пренесе земята на друго място? – Не може. Тогава, защо учените правят такива изчисления? За да се събере материята на земята атом по атом и молекула по молекула, нужни са квадрилиони години. Не е лесно, следователно, да се мести земята.

Какво е предназначението на човека, който живее на земята? Човек има глава да мисли, сърце – да чувства и да поддържа топлината на организма, стомах – да приема храна, да я обработва и да поддържа тялото. Човек трябва да яде по три пъти на ден, да образува кръв; по 10–15 пъти на минута да поема и да издиша въздух. И умът му трябва да бъде постоянно зает с работа. Какво е предназначението на човешкия ум? Някой казва: Цял живот мислих, но нищо не придобих. Това е неразбиране на нещата. Все едно да кажеш, че нищо не си придобил от храната. Ял си най-хубави яденета и казваш, че нищо не си придобил. Чрез мисълта си човек събира три вида енергия, от която съгражда своето умствено тяло, което занася със себе си в другия свят. Безсмъртно е умственото тяло на човека. Някой пита: Защо трябва да мисля? – За да не бъдеш роб на условията. – Защо трябва да бъда добър? – За да не бъдеш роб на условията. – Защо трябва да работя за душата си? – За да не бъдеш роб на условията.

Мнозина се запитват, обича ли ги Бог, или не. Това не е важно. Важно е, дали вие любите Бога. Спасението на човека се заключава в любовта му към Бога, а не в любовта на Бога към него. Ако майката обича детето си, а то не я обича, тя ще го пометне. Когато майката помята детето си, това показва, че то не я обича. Ако детето обича

майка си, тя никога няма да го пометне. Сега въпросът не е за помятането. Майката трябва да накара детето си да я обича.

Една българка от Варна разправяше една своя опитност със своето момиченце, ученичка в отделенията. Това било преди 40 години. Момиченцето се казвало Йорданка. Тя слушала майка си, но била доста своенравна. Един ден майката накарала Йорданка да чете „Отче наш”. – Няма да чета! – казала Йорданка. – Чети молитвата! – настоявала майката. – Няма да чета! – Ще те накажа, ще те изпъдя вън. – Няма да чета! Нито доброто помагало, нито заплашванията. Майката изгубила търпението си. хванала Йорданка, вдигнала я във въздуха, тръшнала я на земята и казала: От тебе човек няма да излезе! Йорданка се опомнила и извикала: Мамо, прости ме, ще чета „Отче наш”. Едва сега разбрала тя, какво искала майка й от нея. – Защо не искала да изпълни желанието на майка си? – Не разбирала, какво се иска от нея, не разбирала идеята. Същият закон се отнася и до нас. Когато не искаме да свършим една работа, причината за това е, че не я разбираме. Много неща върши човек, без да ги разбира. Някой мисли, че е религиозен, без да разбира, какво значи религиозен човек и какво се иска от него. Думата „духовен” е по-близка до разбирането ни, тя е по-стара дума, в сравнение с думата „религиозен”.

Често слушате да казват: Какви бяхме едно време! Така говорят и светските, и религиозните. Едно време всички бяхте млади, красиви, малки дечица, с весели, усмихнати лица. Де отиде вашата младост и веселост? Майката се радва на детето си и казва: Моето детенце! – Де отиде това детенце? Де отиде красивото, послушното и благонадеждно ангелче? Изгубва се детското в човека. Още от малко детето слуша да му се говори: Ще пораснеш, ще станеш като баща си и дядо си, и то преждевременно остарява. То си мисли, че ако стане като баща си и дядо си, всичко ще постигне, всичките му работи ще се наредят. Станеш ли като дядо си, краката ти ще отслабнат, стомахът ти няма да работи, само мозъкът ти ще мисли и философства. Ще седиш на едно място с часове и ще казваш: Какво

направих на тоя свят? Какво придобих? И като се убедиш, че нищо не си придобил, ще започнеш да мислиш за другия свят. В същност, дядото мисли за оня свят, но не го разбира, нищо не знае за него,

Младият, възрастният мислят, предприемат нещо, работят, а старият е в тъмнина. Защо ви е дядото, който живее в тъмнина? Той носи стари идеи в ума си. Може ли той да ви бъде идеал? Старата идея е празна стомна, без никакво съдържание. Ако можеш да напълниш стомната, придобил си нещо. Ако не можеш да я напълниш, нищо не си придобил. Да говориш само за миналото си, това значи, да говориш за празната стомна. Какво беше едно време! – Какво беше? Носеше една празна стомна. Ако си я напълнил, използвал си живота; ако не си я напълнил, нищо не си разбрал от живота. Всички говорят все за миналото, какво е било едно време. Важно е новото време, а не старото. Ако старото време не е дало нещо ценно, безсмислено е да се говори за него. Бог е създал света за хората, а не за овцете. Той постоянно създава нови вселени. Тая мисъл англичаните изразяват с думите „eternal generation", които означават вечно творчество, вечно подмладяване, вечно прераждане. В тия думи се крие смисълът на живота. Човек трябва да се подмладява вечно, постоянно. Това подразбира вечен интерес към новото. Някой казва: Не ме интересува новата музика; не ме интересува новото изкуство; не ме интересува ядене и пиене. Какво те интересува тогава? Щом нищо ново не те интересува, ти сам се осъждаш на смърт.

Защо умират хората? Това е велика тайна. Един поет казва, че хората умират, защото се влюбват в другия свят и предпочитат да живеят там, отколкото на Земята. Всъщност, вярно ли е това? То е толкова вярно, колкото твърдението на младата мома, че не иска да се жени. След една-две години тя се оженва. Като се отегчат от земния живот, хората искат да умрат, да отидат в другия свят, да благуват. Те мислят, че там ще намерят всичко, каквото пожелаят. И там има блага, но зависи, кой е готов да се ползва от тях.

Една позната от Варна разправяше един свой сън. Сънувала мъжа си, покойник, че се явил при нея и започнали да се разговарят. Тя го запитала, какво има на оня свят, как живеят там. Той й казал: Като дойдеш, сама ще видиш. Сега имам нужда от юрган. Като тръгнеш за другия свят, донеси ми един юрган. Както се разговаряли, дошла една млада, красива жена, хванала за ръка възлюбения на моята позната и го повела със себе си. Тя казала: Остави мъжа ми, той е мой. – Сега е мой. Това, което е било на Земята, не е валидно за света, в който сега живеем. Връзките на Земята не са връзки и в другия свят. Там отношенията между душите са други. Като отидеш на другия свят, мъчно ще намериш оня, с когото си бил свързан. Благодарете, че бракът, който свързва хората на земята, не съществува на оня свят. Иначе, страшно ще бъде положението на хората.

Какво означава думата „брак" в широк смисъл? В духовно отношение, бракът подразбира връзка между две души. Душите се свързват в името на любовта. Само тая връзка е вечна и неразривна. Това значи истински брак. Тъй, както сега хората се свързват, това не е никакъв брак. Това е временна, човешка връзка, която се разкъсва така лесно, както е направена. Връзката между сродните души е вечна. Те са излезли от Бога с любов и се връщат при Него с любов.

Какъв е животът на оня свят? – Добър е, но никой не може да отиде там, докато не свърши училището на Земята. Като се върне в невидимия свят, сам ще види, какво е научил. Знанието, което човек придобива на земята, важи и за другия свят. Някои мислят, че като отидат на оня свят, ще научат нещо повече от това, което са научили на Земята. Ако на Земята не си учил, и там не можеш да учиш. Ако на Земята не си бил способен, и там няма да бъдеш способен. Ако на Земята си бил изключван, и в оня свят ще те изключват. Учителят обича оня ученик, който учи. Ако не учи, колкото и да е добър, учителят му не го обича. Онова, което препоръчва ученика и на Земята, и на оня свят, е желанието му да учи. Добрият певец се познава по желанието си да пее. Трябва ли да му се казва, при кого да

учи и по колко пъти на ден да пее? Добрият певец, с пеенето си, оправя времето, а лошият певец го разваля. Като слушам и единия, и другия, записвам имената им на особена книга. Когато е суша, добрият певец, с пеенето си, докарва дъжд. Кое е по-добре: дъжд ли да вали, или слънце да грее? Кое е по-добре: да пееш и да лекуваш болни и съживяваш умрели, или здравите да се разболяват и живите да умират? На Земята е по-добре да пееш, и хората да оживяват, отколкото да пееш, и хората да умират.

Същият закон се отнася и до мисълта. За предпочитане е да приемеш една мисъл, която носи живот, отколкото мисъл, която носи обезсърчаване и мрак. Мисъл, чувство и постъпка, които обезсърчават човека, не са нормални. Всяка мисъл, която разширява съзнанието и носи светлина, е права. Всяко чувство, което разширява съзнанието, е право. Всяка постъпка, която разширява съзнанието, е права. За всяко нещо е нужна права мярка. Съвременните хора трябва да работят съзнателно върху себе си, да преустроят главите си. Ако не внесат нещо ново в мислите и чувствата си, бъдещата култура ще прилича на сегашната. Старото трябва да отстъпи на новото. Не само съзнанието на хората трябва да се измени, но и материята, от която са направени телата им. Ново съзнание, ново тяло е нужно на човека. Първобитният човек е бил като животното, обрасъл с косми. Бог простря ръката си върху него, космите му паднаха, и той стана човек. И нарече Бог първия човек Адам. За него се казва, че е направен по образ и подобие на Бога. Казано е в Писанието, че Бог се разкая, задето направи човека. – Защо се разкая? – Имаше в човека нещо животинско. Оня, който не мисли, не чувства и не постъпва право, не е истински човек.

Какво се иска от сегашните хора? – Да дадат път на Божественото начало в себе си. Казват за някого, че е истински човек. Какъв човек е той, щом се проявява животинското в него? Той носи човешка форма, но се проявява като тигър, като вълк, като паяк или друго някое животно. Някой се разгневи, недоволен е от някого и

казва: Ще ми се да го удуша, или да изпия кръвчицата му. Да изпиеш кръвта на някого, това прави и мечката стръвница, но не и човекът. Така постъпва тигърът, паякът. Турете Божественото за основа на своя живот. Турете любовта за основа на живота си. Днес всички говорят за любовта – и бащата, и майката, и децата, но постоянно се карат помежду си. Любовта изключва недоразумението и караницата. – Мога ли да не се гневя? – Ще се гневиш, но ще употребиш енергията на гнева за сваряване на яденето. Ще готвиш на огъня на гнева. Щом сготвиш яденето си, ще затвориш крана, да не тече енергията напразно. И гневът е на място понякога, но разумно трябва да се използва неговата енергия. И лошата мисъл, лошото чувство, лошата постъпка са на мястото си, но само за Земята, като тор. Потъпквайте ги, да не излизат на повърхността, да развалят живота ви. Да потъпкваш лошото, това значи, да го контролираш.

И тъй, дайте ход на Божественото в себе си, да станете красиви. Само така хората ще ви обичат. – Защо обичат някого? – Защото е красив, защото е умен, защото е добър, защото е силен, защото е талантлив. Във всеки човек има нещо, за което можеш да го обичаш. Обичаш човека, защото тялото му отдалеч ухае. Какво ухание излиза от телата на съвременните хора? Те се пръскат с гюлова есенция, с теменужна, но това е уханието на розата, на теменугата – то не излиза от човека. От кой човек излиза ухание? – От оня, който мисли право. Светлина излиза от неговия ум. От светлината излиза приятно ухание. Който усети това ухание, чувства се в рай. Това ухание премахва всякакво неразположение в човека. От мъжа трябва да излиза уханието на светлината, а от жената – уханието на топлината, на Божествения пламък. Приятно е да усетиш уханието на топлото сърце, на Божествения пламък. И ангелът се интересува от това ухание. И той иска да надникне, да усети това ухание, да се потопи в него.

Интересувайте се и вие от хубавото в живота. То носи нещо ценно в себе си. Религиозният иска да знае, може ли да види Христа,

или някой светия. Може да Го види, ако носи нещо ценно в себе си. На кой ученик се радва учителят? На добрия и способен ученик. Той дава нещо на учителя си. Следователно, когато казвате, че ще отидете на оня свят, при Христа и при светиите, първо трябва да се запитате, какво ще занесете със себе си. Не е въпрос да отидеш на оня свят и да занесеш човешкия свят там. Ти и сега си в оня свят, но той не е в тебе. Всички хора живеят в Божествения свят, но не са допуснали Божествения свят в себе си. Като знаете това, не търсете оня свят вън от себе си, но отворете се за него. Отворете се за Божествения свят, да разберете, какво означава раят. Всеки е бил в рая, но е забравил това време и до днес още продължава да го търси. Човек мисли, че като умре, ще влезе в рая, в оня свят. Той се заблуждава. И като умре, пак ще бъде на Земята. Раят е на Земята, и адът е на Земята.

Един английски лорд тръгнал със слугата си на екскурзия за Швейцарските Алпи. Слугата му носел голяма чанта, пълна с провизии за път. Като голям месоядец, лордът се запасил с достатъчно провизии – печена кокошка, салам, бутилка вино. Искал да се качи на връх Мон Блан, там да си хапне – на чист въздух. Понеже се пресилил при изкачването, той изгубил съзнание и се прострял на земята. Слугата се опитал да му помогне да се съвземе, но не успял. Като минало известно време, и господарят му не се съвзел, той си помислил, че е умрял, и си казал: Сега поне мога свободно да си хапна печена кокошка и да си пийна студено винце. Нахранил се добре, пийнал си, развеселил се и, като видял, че господарят му още лежи в безсъзнание, започнал да го разтрива, да го обръща на една и на друга страна, докато най-после успял да го пробуди. Едва отворил очите си, господарят му извикал: Кой ти даде право да изядеш кокошката и да изпиеш виното? Слугата се уплашил от думите на господаря си, стреснал се и паднал мъртъв на земята. Казвам: Всеки, който яде без позволение, умира. Да ядеш без позволение, това значи, да изядеш кокошката и да изпиеш виното на господаря си, когато той лежи в безсъзнание.

В прочетената глава от Евангелието се вижда мисълта на Бога към нас, към всичко, което Той е предвидил. Казано е, че космите на главата ни са прочетени. Ако Бог се грижи за малките същества, колко повече се грижи за човека. С какво трябва да Му се отплатим? С нищо друго, освен с желанието си да учим предмета, който ни се преподава. Ако не учиш добре предмета, който професорът ти преподава, не можеш да бъдеш обичан. Ако не решаваш добре задачите си, учителят не може да те обича. Ако не учиш добре уроците си по музика, учителят ти също не може да те обича. Тогава за какво ще ни обича Бог? Любовта може да се увеличи и намали. Пръв Бог ни е възлюбил. Как ще запазим и увеличим Неговата любов? Ако не изучаваме законите на своя ум, на своето сърце, на своята душа и на своя дух, как ще се запознаем с Божествения свят? Ще кажете, че искате да видите ангелите. Това не е достатъчно. Трябва да говорите с тях, а не само да ги видите. Вие може да отидете в Англия, във Франция, в Германия или в Русия, но това не е достатъчно. Трябва да знаете езика на ония, в чиято държава сте отишли. Какъв смисъл има да срещнеш един учен и да не можеш да говориш с него? Какъв смисъл има да срещнеш Христа и да не знаеш, какво да Му кажеш? Знаете ли, какво е говорил Христос преди две хиляди години? Приложихте ли Неговото учение? Вижте, какво прави младата мома, когато хареса някой момък. Тя започва да се интересува, де живее той. коя е майка му и кой е баща му, от какъв род са, какво е материалното му състояние. Тя изучава историята на неговия род, на неговите деди и прадеди и тогава дава сърцето си. Какво знаете вие за Христа? Даже и малкото Евангелие, останало от Него, не знаете.

Някои казват, че като отидат на оня свят, всичко ще им се разкрие. Блажени вярващите! Не искам да ви обезсърчавам, нито искам да ви обезверявам. Вярвайте, в каквото искате. Понякога и заблужденията са потребни. Аз не искам първо да се насърчите, а

после да се обезсърчите. Сега сте насърчени повече, отколкото трябва, но на края ще се обезсърчите.

Един знаменит американски проповедник работил цели 20 години между своето паство. Той бил забележителен със своите красноречиви, съдържателни беседи, но не могъл да обърне нито един от слушателите си към Бога. Често се обезсърчавал от работата си. Една вечер държал проповедта си, но не бил доволен от нея. Видяла му се глупава, безсъдържателна. Като свършил беседата си, побързал да се прибере в дома си, никого да не среща, с никого да не разговаря. Из пътя си мислел, че най-добре ще бъде да се откаже от тая работа, да започне друго нещо. На сутринта, като отивал на събранието, срещнала го една стара жена, спряла го и му казала: Много ти благодаря за вчерашната проповед. Какво стана, не зная, но сърцето ми се отвори, реших вече да служа на Бога. Той си казал: Чудно нещо, толкова хубави проповеди държах, но не можах да обърна нито един човек към Бога. Една глупава проповед държах и с нея можах да отворя едно човешко сърце.

Казвам: За предпочитане е една по-малко красноречива проповед, която може да обърне една душа към Бога, отколкото красноречиви проповеди, които не могат да отправят нито една душа към Бога. Каква проповед е тая, която събужда в човека желание само да яде и пие? Ще чуеш една хубава проповед и след това ще идеш на угощение с приятели да си хапнеш и пийнеш. Питате, коя храна е по-добра: месната или растителната? Аз не препоръчвам месната храна по единствената причина, че съдържа недостатъчно количество светлина и топлина. Растителната, плодната храна съдържа повече светлина и топлина. Като ядеш месна храна, в първо време тя е приятна. На края идат последствията. Растителната храна в първо време не е много приятна, но на края се отразява добре. Според мнението на някои учени, месоядните животни били по-умни от тревопасните. Според други учени, тревопасните и плодоядни животни са по-умни и по-добри от месоядните. Ето, слонът не яде

месо, но има ли по-умно животно от него? Лъвът, тигърът, змията не могат да се сравнят по интелект със слона.

Новото учение изисква умни, добри и силни хора. То носи идеи, които подмладяват и обновяват човека. Всеки трябва да има желание да се подмлади. И старата баба трябва да има желание да учи. И на 120 години да е човек, пак трябва да има желание за работа и учене. Защо 120 годишната баба да не вземе четката да рисува? Защо да няма желание да се облече хубаво? Ще кажете, че обличането в нова, чиста премяна е само за младите. Не е така. Новото учение не прави разлика между млади и стари. – Минаха нашите години. – Да мислиш, че си стар, това значи да живееш в грях. Само в греха има старост. Който греши и върши престъпления, остарява преждевременно. Новото учение не говори за старостта на греха. Старостта на любовта подразбира подмладяване. Старостта на греха подразбира смърт. Казано е: „В грях ме зачена майка ми". Който е заченат в любов, вечно ще се подмладява. Новото учение, т.е. учението на Христа казва: „Които чуят гласа ми, ще се подмладят". Който не може да се подмлади, не е от новото учение. Каже ли някой, че е остарял, това показва, че е живял по стар начин. – Краката ми не държат вече. – Защо не държат краката ти? Повярвал си, че не държат. Това е илюзия. Срещате се с тоя, оня и на всички казвате, че сте остарели. Достатъчно е по няколко пъти на ден да казваш и да мислиш, че си остарял, за да се свържат краката ти.

Един дядо задрямал под една круша. Внучето му взело едно кълбо и започнало да обикаля с конеца, да завърже дядото за крушата. Дядото погледнал, какво прави детето, усмихнал се и продължил да дреме. Детето постоянствало в играта си. Обиколило няколко пъти дядото с конеца, докато се образувало тънко въже. Така то завързало дядо си за крушата. Иска дядото да стане, не може, здраво е завързан за крушата. Като видял това, той казал на внучето си: Хайде сега, дядовото, започни да се въртиш на другата страна, ще ти дам едно орехче. Детето започнало да се върти в обратна посока на първата и

освободило дядо си. Мъчно се късат въжетата, с които ти сам, или друг някой те обвързал.

Казвам: Не допущайте отрицателни мисли в ума си. Каже ли някой, че не си добър, помисли и кажи в себе си: Бог ме е създал добър. Дали проявявам доброто, това е друг въпрос. – Глупав човек си. – Бог ме е създал умен. На всяка отрицателна мисъл постави положителна. Някой вестник писал нещо отрицателно за тебе – не се занимавай с него. – Трябва ли да мълчим пред отрицателното? – Не е въпросът да се мълчи, но всеки да каже истината в себе си и да се държи за нея. Кажи си: Бог ме създаде по образ и подобие свое, вложи в мене всички възможности, да проявя доброто и разумността, да уча и да се развивам. Ако вървя по тоя път, ангел ще стана. – Какво е ангелът? Слуга, който изпълнява Божията воля. Кой е добър цигулар? Който спазва правилата на музиката и свири, както се е учил при своя добър учител. Може ли да бъде беден оня цигулар, който има дарбата на Паганини?

Един ден Паганини минал покрай един старец, който седял на пътя и свирел с цигулката си. Който минавал, хвърлял някаква дребна монета в чинийката. Паганини погледнал към стареца, харесал цигулката му, взел я и започнал да свири. Веднага около Паганини се събрали множество хора да слушат великия цигулар. Всеки турял по нещо в чинийката на стареца. В няколко минути чинийката била пълна с пари. След това Паганини дал цигулката на стареца и се отдалечил. Старецът му казал: Синко, защо не дойде по рано, да се науча и аз да свиря като тебе? Благодаря ти, че ми посвири. Хубава била цигулката на стареца, но чинийката му оставала празна. Какво струва хубавата цигулка, когато чинийката е празна?

Религиозните и духовните хора очакват да дойде Духът и тогава да се проявят. Духът ще дойде, но трябва да учите. Духът ще дойде, но трябва да впрегнете ума, сърцето, душата и духа си на работа. Като дойде Духът, ще работиш и приятно ще ти бъде. Казвате, че човек трябва да се занимава с важни работи. Човек трябва да говори така, че

никого да не обижда. Право е, че не трябва да се обиждате, но какво разбирате под „обида”? Думата „обида” е съставена от сричките „о-би-да”. Тя крие в себе си условия за развитие. Ако напишете „убида” вместо „обида”, „у” означава движение. Някой казва, че го обидили. Как го обидили? Казали му, че останал много назад. Ако, наистина, е останал назад, трябва да се впрегне на работа, да набави изгубеното време. Не отлагай нещата за далечното бъдеще. Някой казва, че каквото не е могъл да постигне в тоя живот, ще го постигне в бъдеще, в друго прераждане. Защо да не се преродиш още днес? Всяко желание за постигането на нещо добро показва, че ти си се преродил вече. Започни да работиш. Ако нямаш желание за работа, никакво прераждане не очаквай.

Христос казва: „Ако се не родите от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие”. Христос говори за раждането като непреривен [непрекъснат] процес. Човек може по няколко пъти през деня да се ражда. Хората мислят, че човек се прераждa, но след смъртта си. Да се преродиш 45 или 50 години след смъртта си, това е статически процес. Ако поне три пъти на ден – сутрин, на обед и вечер, не се прераждаш, ти преждевременно си остарял. Сутрин ще се преродиш за ума, на обед за сърцето и вечер – за душата. На другия ден пак ще се прераждаш. Това е вечното подмладяване. Прераждането подразбира непреривно подмладяване или постоянно увеличаване светлината на ума, постоянно усилване пламъка на сърцето и постоянно разширяване полето на силите, които действат в нас.

Мнозина се намират под отрицателното внушение на мисълта, че всичко е свършено с тях. Така не трябва да се мисли. Започнете с обратния процес, да мислите положително. Какво разбирате, ако престъпникът каже, че неговата работа е свършена? Това значи, че се е пробудило съзнанието му. Щом се пробуди съзнанието на престъпника, той престава да върши престъпления. Един краен алкохолик, след като пропил цялото си състояние, срещнал на пътя си

един евангелист, който продавал евангелия. Той бръкнал в джоба си, да види, останала ли е някаква пара, и намерил само пет лева. Купил си с тях едно Евангелие и започнал да чете. Вниманието му се спряло върху стиха: „Който не се отрече от баща си и майка си, от своя живот, не може да бъде мой ученик". Замислил се върху стиха и си казал: Цели 20 години служех на едно желание, което разруши живота ми и ме опропасти. Не мога ли да се откажа от него? Докога ще бъда роб? Ще докажа, че съм човек, че имам воля! Той отишъл в една кръчма и казал на кръчмаря: Дай ми една чата вино и една чаша вода. Турил чашата с вино пред себе си и си казал: Слушай, 20 години ти бях роб. Вършех, каквото ми заповядваше. Сега ти ще ми бъдеш слуга, аз ще ти бъда господар. Турил чашата с виното настрана и вместо нея, поставил пред себе си чашата с вода и си казал: Отсега нататък ще пиеш само вода, ще забравиш виното. Така премествал чашите няколко пъти, вдигал чашата с виното до устата си и пак я турял настрана. Кръчмарят го гледал, какво прави, и се чудел. Най-после, той извикал кръчмаря, платил за виното, оставил го на масата и отишъл в дома си доволен, че проявил воля.

Казвам: Турете и вие празната чаша пред вашите недъзи, напълнете я с вино и си кажете: Отсега нататък вие ще ме слушате. Каквото аз кажа, това ще бъде. Аз ви слугувах 20 години, сега вие ще ми слугувате. Осем хиляди години вече, как хората служат на безлюбието. Настанал е денят, когато трябва да служим на любовта. Идат нови осем хиляди години, през които трябва да служим на любовта. Не е въпрос да се забавляваме с човешката любов. Оставете тая любов настрана. Една любов носи в ума си – Божията любов, с която Бог създаде света и всички живи същества. Аз говоря за оная любов, която създаде света, вселената и която днес преустройва всичко. Една е любовта, тя обгръща в себе си всичко. Вън от нея, любов ли е, или не, всичко иде като спомагателно средство. Всичко работи за Единната, велика Божия любов. Не говоря за спомагателните средства, не говоря и за листа, нямам нищо против

тях. Казвам: Един лист не прави цялото дърво. Всичките листа заедно помагат за дишането на дървото.

Христос казва: „Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих". И ние трябва да любим, както Бог ни е възлюбил. Да проявим любовта заради Бога. Ще пиеш вода, а не вино. Ще вдигнеш чашата на безлюбието и ще я оставиш настрана – ще вземеш чашата на любовта. Ще накараш своята слабост, своя недостатък насила да пие вода. Осем хиляди години сте насилвали любовта. Днес, по същия закон, ще насилвате безлюбието. Досега сте насилвали любовта, а не искате да насилвате безлюбието. Аз не виждам никаква философия в това. Мушкал си хората, убивал си ги, а сега те е срам да помилваш един човек, или да го нахраниш. Унижение ли е това? Да мушкаш човека, да го измъчваш, считаш, че това е в реда на нещата. Защо се срамуваш да го помилваш, да му кажеш една сладка дума? Това са крайности, които носят два различни резултата.

Някой се страхуват, какво ще стане с тях, ако хванат правия път на живота. Какво стана с хората, които от осем хиляди години следват пътя на безлюбието? Тоя път даде своя резултат: най-културните народи се бият, повече от 30–40 милиона хора се избиха. Това не е резултат на християнското учение, но на учението на безлюбието. Ако тръгнем по пътя на любовта, по пътя на новото учение, ще се явят милиони гениални хора, които ще пресъздадат света. Родителите ще проявят любовта към децата си; децата ще проявят любовта към родителите си, и светът ще се преобрази. Хората няма да се избиват, както сега. – Какво ще стане с нас? – Ако хванете новия път, светът ще се преобрази. Това трябва да се проповядва днес на всички, на целия свят. Ще му дойде времето. – Днес е времето на любовта. Времето на безлюбието се е свършило вече. В касата на човешкото сърце нищо не е останало за безлюбието. Какво ще вземе крадецът от касата на банката, в която няма нищо? Безлюбието не може повече да краде. То не може вече да прави престъпления, защото няма материал. Безлюбието няма сили, с които да действа. И злото няма условия за

проявяване. Лошият човек няма вече отде да взима. Той трябва да отиде при някой добър човек, да вземе от него на заем. Светът не може да върви по стария път. Сам, азотът не е опасен, но в азотната киселина той става опасен. Извади азота от азотната киселина, от динамита, за да получиш безвредни вещества. Динамитът, без азота, не е нищо друго, освен глицерин – вещество, което се употребява за намазване на кожата, да я направи мека.

Коя е причината за греха? – Неразбраната полова дейност, крайното користолюбие и алчността към ядене. Грехът води към смъртта. Той е подобен на микробите. Достатъчно е да влезе една микроба на холерата в човека, за да се размножи в 24 часа толкова много, че да предизвика неговата смърт. Човек умира от нечистотиите на микробите. Микробите на безлюбието умъртвяват човека. – Що е охтиката? – Микроби, които изяждат дробовете. – Що е ревматизмът? – Микроби, които изяждат мускулите. – Що е неврастенията? – Микроби, които изяждат нервната система. Главоболието, коремоболието се дължат на микроби, които рушат човешкия организъм. – Защо го разрушават? – Защото мислите, чувствата, постъпките на човека не са чисти. Тая нечистота прави и кръвта нечиста. Когато мислите, чувствата и постъпките на човека са чисти, никакви болести не го нападат. В чистотата се крие хигиената на живота. – Можем ли да живеем в чистота? – Може, воля се иска за това.

Две сестри, една млада и една стара, се разболяха. Дойдоха да ме викат, да отида да ги видя, да им дам някакъв съвет. Аз казах на младата сестра да се движи повечко. Макар и да лази, по-добре да се движи, отколкото да лежи. Тя изпълни съвета ми. Стана от леглото си, започна да ходи и оздравя. На старата сестра казах да ходи за вода с две малки стомнички. Всеки ден да се движи по малко. И тя изпълни съвета ми, и оздравя. Казах на старата сестра, че ако иска да се подмлади, трябва да носи вода по три пъти на ден. Тя ще се свърже с

водата, която ще й каже, че ще оздравее. Приятно е да слушаш, как клокочи изворът. Музика има в клокоченето на водата.

Казвам: Носете вода, ако искате да се подмладите. Като срещнете някой да носи вода, потупайте го по гърба и му кажете: Ще се подмладиш. Привилегия е за човека да се подмлади. Ще кажете, че и чрез прераждане може да се подмлади човек. И това е възможно, но трябва да прекараш 45 години в невидимия свят, докато намериш баща, чрез когото да се родиш. Докато си още в тялото, можеш да се подмладиш по Божествен начин. Така ще се избегне прераждането, няма да търсиш баща и майка. Сам ще си станеш баща и майка и ще се подмладиш.

Вложете надеждата си в любовта, за да се подмладите. Като ставате от сън, кажете си: Ще се подмладя. Казвате: Да мислиш, че ще се подмладиш, значи, сам да се заблуждаваш. Всяко разумно движение е свързано с природата. В него се крие метод за подмладяване. Светлината носи младост; движението на въздуха носи младост; растенето носи младост; скъпоценният камък носи младост. Всичко в природата говори за младостта. Малко неща в природата говорят за старостта. Използвайте всичко онова, което носи младостта. Необходимо е да се подмладите. Кажеш ли, че ще се подмладиш, желанията ти ще се изменят.

Едно нещо желая и съм уверен в него. Вярвам, че още днес ще ликвидирате със старите учения, на които сте служили осем хиляди години. Ще се откажете от баща си и майка си и ще започнете с любовта, която носи всички блага. Не хвърляйте старото, но оставете го настрана. Накарайте стария си баща и старата си майка да носят вода. Така те ще се подмладят и ще започнат да работят. Досега злото е било вътре, а доброто отвън. Направете обратното: турете доброто вътре, а злото вън. Турете вашите неестествени желания отвън, а естествените желания – отвътре.

Повдигнете съзнанието си към Бога и кажете: Господи, благодарим Ти за ума, за сърцето, за душата и за духа, които си ни

дал. Отсега нататък ще работим така, че да Те познаем, да влезем във вечния живот.

Какво трябва да прави човек? – Да се движи, да не стои на едно място. Слънцето не стои на едно място. Земята не стои на едно място. Луната не стои на едно място. И ние не трябва да стоим на едно място. Умът, сърцето, душата и духът ни трябва да бъдат в постоянно движение. В разумното движение е любовта.

1. Беседа от Учителя, държана на 10 октомври, неделя, 10 ч.с., 1943 г. София – Изгрев.

ТРИТЕ ПЪТЯ

Матея 4:1–12

Има три пътя, чрез които човек се проявява в живота: пътят на волята, която е свързана с физическия свят; пътят на сърцето и неговите желания; пътят на ума, който има отношение към умствения свят.

Казано е в Писанието, че сатана изкушавал Христа. Сатаната разбирал добре човека, затова се домогнал до Христа чрез трите пътя на прояви. Той изпитвал волята, сърцето и ума Му, да види, каква устойчивост има в Него. Сатаната каза на Христа: „Ако си Син Божи, превърни тия камъни на хляб”. Христос му отговори: „Няма защо да изменям естеството на камъните. Казано е, че не само с хляб ще живее човек, но и с всяко слово, което излиза от устата на Бога”. Разбра сатаната, че пред него стои човек със силна воля. После изпита сърцето Му, като каза: „Хвърли се от тоя храм. Нали е казано, че ангели ще те носят на ръце, няма да те оставят да се препънеш в камък”. Той мислеше, че Христос е суеверен човек. Отговори му се: „Махни се оттук, сатано! Казано е, да не изкушаваме Господа”. Най-после се изпита и ума Му. Сатаната Му каза: „Виждаш ли всички тия царства? Ако ми се поклониш, твои ще бъдат”. Христос му отговори: „Само на Господа можеш да се поклониш и Нему да служиш”.

Мнозина биха желали да превърнат камъните на хляб. Защо искат това? Да забогатеят. Приложи волята си, и ще бъдеш богат. В земята, в моретата и океаните има доста злато. Ако си учен човек, ще намериш, де е златото, и ще забогатееш. От тебе зависи да бъдеш богат, да бъдеш обичан. Някой иска да го обичат. Той не знае, че ако не е обичан, не би дошъл на земята. Веднъж живее на земята, пръв Бог го е обикнал. Иначе, той не би съществувал. – За кого е създаден

светът? – За човека. Светът е предметно учение, от което всеки придобива нещо. Всяко нещо, с което в даден момент можеш да разполагаш, е за тебе. Хубавата цигулка е за цигуларя, който свири; боите и четките са за художника; пианото е за пианиста. – Кой е певец? –Който пее добре. – Кой е оратор? – Който говори красноречиво и туря Всяка дума на нейното място.

Сега, като се запитвате, какво представя животът, ще знаете, че той е велико благо и се проявява в три области: в областта на волята, в областта на сърцето и в областта на ума. В обикновения, физически живот, волята има отношение към обикновените работи – към яденето и пиенето. В областта на сърцето, човек търси приятното, както котката, която гледа да се настани добре. Щом намери добро място, тя започва да преде самодоволно. Ако мине човек край нея, тя започва да се гали, да мяучи, иска нещо за ядене. Приятните и неприятни чувства имат отношение към сърцето. Искаш ли да познаеш човека, виж, как се проявява в малките работи.

Изучавайте себе си, изучавайте и своите близки. Ще познаете човека и по почерка. Някой започва писмото си с големи, едри букви. Накрая той свършва с дребни, ситни букви. Това е човек, който много обещава, малко изпълнява. Обикновено младият много обещава. Като остарее, той казва: Да беше на млади години, всичко можех да направя, но сега не е така. Той прилича на Настрадин Ходжа, който казвал: Когато бях в Багдат, прескачах големи трапове, 20 м широки и 20 м дълбоки. Казали му: Прескочи такъв трап и тук. – Не мога, тук въздухът не ми помага. – Какво представя въздухът? – Условията. Значи, ако условията бяха добри, от тебе човек щеше да излезе.

Сегашните хора няма защо да се оплакват. Ако е за условия, днес има условия за всички. Ако е за дарби, никой не е лишен от някаква дарба. Ако някой е разпилял богатството, силите си, дарбите си, сам е причина за това. Първоначално човек е бил създаден добре, с дарби и способности, физически добре и правилно развит. И ако днес има недостатъци, физически или психически, причината се крие в него.

На едного очите са кривогледи, на друг – ушите са малки или големи, ръцете – къси или дълги, раменете неправилни. Първоначално и мъжът, и жената са имали еднакво дълги коси. Сега обаче, мъжът има къса коса; и жената подражава на мъжа. Понеже мъжът работи повече в умствения свят, косата му е къса. Умствените енергии препятстват за растенето на косата. В жената работят повече чувствата, затова косата й е дълга. Който има гъста, черна коса, работи повече със сърцето си. Когато главата започне да оголява, умът взима надмощие над сърцето. Правилно е и умът, и сърцето да бъдат еднакво развити. Американците са повече гологлави, защото мозъкът в тях е крайно активен. Те са бързи, подвижни хора. Дето ходят, все тичат, като че ги гони някой.

Ако сравните човека с животното, на пръв поглед ще видите едно отличително качество – брадата. Животните нямат брада, т. е. нямат воля. Казват за лъва, че е смел. – Смел е, но воля няма. Той, макар и силен, е страхлив. Достатъчно е да го погледнеш в очите, за да се парализира неговата нападателна сила. Черните хора знаят това и лесно се справят с лъва и тигъра. Ако един черен срещне на пътя си лъв, той не бяга от него, но го фиксира с погледа си, докато лъвът отстъпи. Макар и невярващи, англичаните използват способностите на индусите да парализират силите на животните, за да не ги нападат. Някой индус седи на брега, но акулите не го нападат. Ако на брега няма някой индус, англичаните не смеят да минат край реката. Индусът ги управлява с волята си. Той знае езика им и се разговаря с тях. Това знание индусите са придобили с усилена работа. Много поколения са работили в миналото и днес предават знанието си на своите деца.

Един англичанин описал опитността си с един индуски адепт. Той попаднал в една планина, дето се срещнал с тоя индус. Англичанинът забравил да си вземе хляб и, като усетил глад, обърнал се към индуса с думите: Гладен съм, може ли да ми услужите с малко хляб? Индусът нямал хляб, но запитал англичанина: Какъв хляб

искате и каква форма? Англичанинът казал, какъв хляб желае, и очаквал да получи поне парче хляб, да задоволи глада си. Индусът извадил някакъв плат, прострял го и след време на плата се явил хубав хляб, какъвто англичаните ядат. След малко англичанинът пожелал да си хапне някакъв плод. – Какъв плод ядете? – запитал индусът. Не се минало много време, и англичанинът видял на плата плода, който пожелал. Англичанинът описал и двата случая – с хляба и с плода, но как е станало това, и той не знае. Само едно знае, че ял пресен, топъл хляб, като че в тоя момент го извадили от пещта, и пресен плод, току-що откъснат от дървото. Ще кажете, че това е някаква илюзия. Обаче, илюзията се отличава от реалността. Когато храниш човека с илюзия, той всеки момент губи от теглото си. Колкото и да му внушаваш, че яде, а го държиш гладен, теглото му ще покаже истинското положение. Илюзията отнема от теглото, а реалността предава. Ако храните човешкия ум с илюзии, той отслабва; ако храните сърцето с илюзии, то отслабва; ако храните волята с илюзии, и тя отслабва. Реалността винаги предава. И микроскопично да е предаването, в края на краищата, малкото ще се увеличи, ще стане голямо. Малкото семенце, посадено в земята, едва дава признак на живот, но животът постепенно се проявява, и след време от него излиза голямо, добре развито дърво.

Казвам: Всичко зависи от волята, резултат на човешкия ум и на човешкото сърце. Когато се говори за волев човек, разбираме човек с добре развит ум и добре развито сърце. Лъвът е силен, но не е волев. Даже слонът, който е най-умен между животните, не е волев. Ако обърнем слона няколко пъти на гърба, той е готов вече да слугува – подчинява се на човека. Докато не го обърнат на гърба, мъчно могат да го подчинят. По какво се отличава светията? По своята устойчивост и воля. Едно време светиите са били подлагани на мъчения: ушите им рязали, краката и ръцете им рязали, но те устоявали на всичко. Първите християни били подлагани на огън, но те с песни отивали на кладата – издържали на всичко. Воля имали тия хора. Наблюдавам,

как носят страданията някои от сегашните герои. Едва ги понагреят малко, и те отстъпват – не издържат на мъчнотиите. Какво трябва да правиш, като дойдат изпитанията? – Да пееш. Дойде беднотията при тебе, пей; дойде болестта, пей. Трябва ли да вярваш на болестта? В Божествения свят болест не съществува. Човек създава болестите, а не Бог. Първоначално човек е бил надарен с воля, с добър ум и добро сърце, но отпосле той станал безволев и дал място на глупостта и на злото в себе си. Как разбират днес, кой човек е умен и кой – глупав? Казват за някого, че е умен, че наредил работите си добре, създал си добро материално положение. Оправил работите си, но го осъдили на 20 годишен затвор. Наместо да краде и да губи свободата си, по-добре да развие обонянието си, да намери скритото злато в земята. Златото и останалите благородни метали имат специфично ухание, по което може да се открият в земята. Който е развил обонянието си, лесно ще намери, де е златото, и там ще копае. Ще си вземе, колкото му е нужно, и пак ще закрие следите му. Никой няма право да вземе всичкото злато. Ще вземе най-много две-три парчета. Ще кажете, че мъчно се развива обонянието. Ако това е мъчно, пей! С пеене ще изкараш прехраната си. Важно е да имаш хубав глас, да пееш, а не да кряскаш. Ако не можеш да пееш, свири – роден си за музикант. Каквато дарба имаш, приложи я. Дали си художник, скулптор или поет, приложи знанието си. Ако разбираш от земеделие, посади няколко плодни дръвчета или лозови пръчки, да видиш резултата на своята работа.

Преди няколко години дойде при мене един малджия от Нова Загора и ми каза: Слушал съм за тебе, че познаваш, де има заровено злато. Искам да ми кажеш точно мястото, защото аз копая от пет-шест години, изкопал съм едва един километър на дължина и намерих малко злато – трудът ми не се плаща. Преди пет месеца сънувах, че един ходжа дойде при мене и ми каза: Толкова години се молиш на Господа да ти открие, де има злато в земята, но нямаш отговор на молитвата. Върви след мене, аз ще ти покажа, де е

заровено златото. Тръгнах след него, но в това време моят съсед ме хвана за дрехата и ми каза: Върни ми хилядата лева, които ми дължиш. Аз го помолих да ме пусне, защото ходжата няма да ме чака. Като ми покаже, де е златото, веднага ще си платя дълга. Съседът не искаше да ме чуе, държи ме за дрехата. Сбихме се, сборичкахме се и се събудих. Така изгубих ходжата, изгубих и парите. Сега ще те моля, ти да ми кажеш, де е това място. Аз му отговорих: Питай ходжата, той ще ти каже.

Какво представя волята? – Наука. Следователно, всеки има право да работи върху себе си, да развива своята воля в прав смисъл. Бог благославя всеки човек, който има воля. Всеки, който познава законите на природата и се вслушва в тях, има воля. Волевият човек е сработник с природата. Той има предвид своето сърце, затова избягва тревогите. За нищо и никакво не се безпокои. Повечето хора се безпокоят за неща, на които не трябва да обръщат внимание. Те се оплакват, че нямат въглища, нямат обувки, дрехи. Това са временни неща – всичко ще се оправи. Сега ще носят дървени обувки. Ама били груби, тежки, тропали много. Други се безпокоят, че нямало достатъчно хляб, гладни щели да умрат. Ако е определено да умреш, и да имаш хляб, пак ще умреш – нищо не може да те спаси. И богат да си, пак ще умреш. С пари не можеш да се откупиш. Страшно е да не изгуби човек живота си.

Казвам: Корените на живота са в сърцето. Ако сърцето се развали, и животът се разваля. Човек умира от дисхармонията, която настъпва между сърцето и ума. Тя показва, че човек е влязъл в разрез с Първата Причина на нещата. Сърцето има отношение към храненето. Каквато храна употребяваш, такъв ще бъде животът ти. Отровната и нечиста храна разрушава организма. Първа Ева внесе отрова в човешкия организъм. Така дойде смъртта между хората. И днес още хората употребяват нечиста храна и все Ева обвиняват. И до днес още те ядат от забраненото дърво и все Ева обвиняват. Те не виждат дявола, който им нашепва да намразят тоя-оня, да направят

зло на някого, а обвиняват Ева за нещастията си. Не търси вината в Ева, но вглъби се в себе си и чуй тихия глас, който ти нашепва: Направи добро на тоя човек, помогни му да се повдигне.

И тъй, задачата на човека е не само да развива волята си, да усилва топлината на сърцето си, но и да усилва светлината на своя ум. Умът на сегашния човек е отвън светъл, отвътре тъмен. И нашият салон е светъл. Едва ли ще се намери другаде толкова светъл салон. Трябваше да отворим и горе прозорец, да бъде още по-светъл. Колкото по-голяма е светлината на ума, толкова по-добре. Няма по-приятно нещо от светлината. Тя открива красивите неща в живота. На нея зреят всички плодове. Красотата в света се дължи на светлината. Тя е разумен акт на Божествения свят. – Защо някои неща не са ясни? – Защото не са на фокус. Като попаднеш на фокуса, там всичко е светло и ясно. Ако си изгубил фокуса на нещата, това показва, че мислите, чувствата и постъпките ти не са прави. Тогава ще повикаш някой добър и разумен човек, да ти помогне, да вземеш точно това място, което води към фокуса.

Много хора се срамуват, да не се изложат пред другите като невежи. Няма защо да се срамувате – всичко е написано на черепа. Достатъчно е да погледнете черепа на човека, за да разберете, какъв е и как е живял. Преди години, когато правех своите научни изследвания, посетих Рилския монастир. В една от стаите имаше много черепи на калугери. Взех един череп, разгледах го внимателно и казах, че тоя човек не е бил за калугер. Запитаха ме, как познах. Взех една свещ, запалих я и я турих в черепа, точно под оня център, дето е религиозното чувство на човека. Оказа се, че черепът на това място е много де-бел, никаква светлина не минава през него. На това место е и центърът любов към Бога. Като местих свещта, светлината проникна през оня център, дето е алчността на човека. Наистина, оказа се, че тоя човек обичал да пие, да пооткрадва, да се удоволствува. Които ме слушаха, съгласиха се с мене. След това поставих свещта в друг череп, в който светлината проникваше през

няколко места. Казах: Тоя човек е бил религиозен, имал любов към Бога и към своя ближен. Той е бил добър калугер. Другите калугери потвърдиха същото. Те казаха, че за всички калугери е писано, как са живели и какви характери имали. Човек не може да се скрие – всичко е писано на черепа му.

Казано е в Писанието: „Няма скрито-покрито в света”. В бъдеще по черепа на човека, още приживе, ще се определи, какъв е той. И по космите се познава човешкият характер. Погрешките не трябва да ни плашат. Вие се плашите от неща, от които не трябва да се плашите. Погрешките са богатство, което трябва да се обработва. Те представят суров материал за работа. Ако погрешките и слабостите на хората не могат да се използват като благо, Провидението не би ги допуснало. Под „слабост” разбираме всеки суров, необработен материал. Например, алчността е слабост, която се проявява различно в различните хора. Някой има слабост към марки, събира ги с цел да забогатее. Някога може да ги продаде, някога не успява. Друг събира гвоздеи, петала, железа, без да ги използва. Той мисли, че като ги държи в дома си, ще му донесат някакво щастие. Какво прави с петалото, което е намерил? Той го закове пред прага на къщата си: в един случай с отвора навън, а в друг – с отвора навътре. Не е лошо да туриш петало пред прага на къщата си, но по-добре е, ако петалото е златно. Ако намериш четири златни петала, ще се осигуриш за цял живот. Някои се пристрастяват към растенията. Не е лошо това, но те трябва да се изучават като лечебни средства. Има растения, които лекуват и най-опасните и мъчно лечими болести. Който не ги познава, страда. Затова казваме, че хората страдат поради своето невежество. Изучавайте растенията и техните лечебни свойства.

Има хора, които разбират езика на животните. Те знаят, какво внасят различните животни в човека. Например, конят предава особена енергия, от която неразположението се превръща в разположение. Ако си неразположен, качи се на кон, да видиш, как ще се смени състоянието ти. Ако си нетърпелив, купи си два вола и

работи с тях. Ако искаш да придобиеш благородство, купи си два гълъба. Ако искаш да станеш певец, купи си една пойна птичка. Големи артисти са птиците. Един познат ме запита, какво ще прави, като отиде в другия свят. Казах му, че никой не може да отиде в другия свят, докато не изучи добре растенията, пеперудите, рибите, птиците, животните. За всяко нещо ще държи изпит. Пеперудите представят картинна изложба на ангелите. Като посетите тяхната изложба, ще разберете, какъв смисъл крие тя. Художникът трябва да изучава пеперудите, да види, в какво малко пространство са поставени толкова много краски. Учете изкуството от пеперудите и цветята.

Ще кажете, че се стремите към опростен и скромен живот. Как мислите, човешкият живот опростен ли е? Не само, че не е опростен, но за нисшите същества, той е подобен на рая. Какво разбира мухата от човешкия живот? Тя няма представа за живота на хората, нито за онова, което ги обикаля. Какво представя слънцето, какво звездите, какво цветята, пеперудите, тя не знае. Тя нищо не разбира от красотата. Както мухата няма представа за човешкия свят, така и човек няма представа за рая, за възвишения свят. В тоя свят живеят разумни, съвършени същества, без никакви слабости. Срещнеш ли един жител от възвишения свят, той е готов да ти услужи, да се жертва за тебе, без никакво възнаграждение. Възвишените същества са абсолютно безкористни. Те са богати, от нищо не се нуждаят. Какво можеш да дадеш на царския син? Какво може да ти вземе той? Друг е въпросът, ако в тебе не тече царска кръв.

Един царски син се оженил за една млада, красива циганка. Какъвто хляб да й слагали, все не я задоволявал. Тя искала да си хапне хляб, направен от изпросено брашно. Един ден тя взела брашно и го сипала на десетина стола. След това турила дисагите на гърба си и тръгнала от един стол на друг да проси брашно. Като напълнила дисагите си, прибрала се в стаята си, омесила хляб, опекла го и си хапнала до насита. Тоя хляб й бил вкусен.

Питате: Какво трябва да правим ние? Започнете да живеете, както жителите на рая. Не се съблазнявайте от парите на банкера. Не се съблазнявайте от красотата на когото и да е. Ако си мъж, не се съблазнявай от красотата на жената; ако си жена, не се съблазнявай от красотата на мъжа. Не се съблазнявай от силата на човека. Силен е само Бог. Всеблаг, всемъдър е само Бог. Всички разумни същества вървят от съвършенство към съвършенство; обикновените хора вървят от несъвършенство към съвършенство. Обикновеният човек не може още да върви от съвършенство към съвършенство.

Какво виждаме днес в човешкия живот? Отвличане на вниманието. – Кой отвлича вниманието му? – Животът. За да не се отклонява, човек трябва да постави дарбите си за основа на своя живот и да работи върху тях. Развивай светлината на своя ум, да придобиеш повече светлина. Развивай топлината на сърцето си, да придобиеш повече топлина, да усилиш пламъка на свещения огън, който разрешава всички мъчнотии. Когато мъчнотиите не се разрешават лесно, това се дължи на недостатъчната топлина в сърцето. Нищо в света не е в състояние да измени тая топлина. Кой може да противостои на 273° студ? Такова нещо е топлината на сърцето, която наричаме топлина на живота. Силата на човека се крие в неговата воля.

И тъй, върху три Божествени неща гради човек живота си: върху светлината на своя ум, върху топлината на своето сърце и върху силата на своята душа. Човек е дошъл на земята да изяви доброто, което носи в себе си. Ако е добър, умен и силен, ще има приятели; ако не е добър, не е умен и не е силен, няма да има никакви приятели. В приятелството става истинска обмяна между душите. Ако ядеш плод, който обичаш, между тебе и плода става правилна обмяна. Любовта към даден плод е в състояние да подобри неговото качество. Ако ядеш един плод няколко години наред с любов, ще видиш, че дървото се подобрява. Ако един глупав човек яде от един и същ плод няколко

години наред, без любов, състоянието на дървото се влошава. Това е закон.

Добрите и умни градинари изкарват добри плодове. Користолюбивите градинари развалят плодните дървета в своята градина. В дърветата се явяват различни животинки, които изяждат плодовете. Всички хора са минали през училище. И вие сте свършили университет, гимназия, прогимназия или първоначално училище. Знаете, кои ученици обича учителят. Учителят обича прилежните, способни и даровити ученици. Даровитият ученик е добър. Невъзможно е неспособният, глупавият ученик да бъде добър. Даровитият ученик има силна воля, може да решава трудните задачи, които учителят дава. Колкото и да е мъчна задачата, той не се отчайва, но работи върху нея, докато я реши. Като говори, той си служи с думите на справедливостта. Има думи на справедливост, които излизат или от ума, или от сърцето, или от душата на човека. Ако не може да си служи с тия думи, той трябва да се учи, докато станат негова плът и кръв. Човек живее и се ползва от онова, което са придобили всички хора колективно. Онова, което цялото човечество е придобило, то е станало живо дело. Всичко друго е само опити. Онова, което всички хора са придобили, става общо достояние; от него ще се ползват и бъдещите поколения. Всичко, което нашите майки и бащи, деди и прадеди са изработили, се унаследява. Като знаете това, не се обезсърчавайте. Един ден и най-големият невежа ще стане гениален. – Как? – Чрез усилена работа. Който иска да постигне нещо, трябва да работи. Лекият живот и безработицата не дават добри резултати. Ако тоя живот даваше нещо на човека, други щяха да бъдат резултатите. Ако с леснотия се постига нещо, пръв Христос щеше да приложи тоя метод. Какво по-лесно от това, да дойдеше Христос като цар, да издаде един закон и да застави всички хора да приемат учението Му? Защо Бог избра толкова тежък път за Христа? Защо Го изпрати като син на едно семейство с незавидно положение, да няма къде глава да подслони?

Труден е пътят на човешката душа. Още по-труден е пътят на великите души. Това, което душата желае, не се постига на земята. Тук тя прави опитите си, копае, разработва, а плодовете жъне другаде. Земята не е място на щастие. Тя е велико училище, в което човек развива своя ум, своето сърце, своята душа. В бъдеще земята ще се преустрои, ще даде условия за правилното развитие на човека. Тогава хората ще бъдат щастливи, но днес това е невъзможно. Имаш богатство, щастлив си; изгубиш богатството си, ставаш нещастен. Докато си здрав, щастлив си; щом изгубиш здравето си, ставаш нещастен. Ако не си умен, добър и силен, всичко ще ти вземат; ако си умен, добър и силен, всичко ще си запазиш. Кой може да бъде най-умен, най-добър и най-силен? Това е човекът, който вижда ясно и в миналото, и в бъдещето, както в настоящето. Достатъчно е да насочи погледа си две хиляди години назад, в миналото, за да знае, какво е било тогава; и като отправи погледа си две хиляди години напред, да вижда, какво носи бъдещето. Сегашните астрономи, със своите далекогледи, проникват пространството и виждат това, което за обикновените хора не е достъпно. Те се радват на простора, на необятната вселена. Чрез своите телескопи, те говорят на хората за съществуването на множество слънца и планети, като жилища на разумни същества. Ще дойде ден, когато жителите на земята ще пътуват от една слънчева система в друга. – Кога ще бъде това? – Някога. Ако едно време кажехте на хората, че човек ще хвърчи с машина, щяха да ви разглеждат като луд, но днес това е факт. От най-далечни краища идат хора с аероплани, извършват някаква задача. Колко нощи ви посещават тия хвърчащи машини и внасят страх и трепет между вас!

Сегашните хора са дошли до положение, дето обикновената разумност нищо не струва. Едно време паякът беше специалист по предачното изкуство, надминаваше човека, но днес човек го превишава. Паякът пропадна в изкуството си, защото се предаде на ловене на мухи: хване една муха, изсмуче кръвта ѝ и чака втора. Като

влезе тоя предач в къщата ви, вие взимате метлата и го изгонвате навън – не ви харесва. Човек трябва да се препоръча с някакво изкуство или знание, с което да помага на ближния си. С какво ще се препоръчате вие? Ако е вечер, ще се препоръчате със светлината на своя ум. Ако вън е студено, ще се препоръчате с топлината на своето сърце. Ако някой се намира в трудно положение, ще се препоръча със силата на своята душа. Силният всякога има бъдеще. Той е полезен на всички живи същества. Добрият и разумният всякога имат бъдеще. Човек не може да бъде умен и силен, ако няма надежда. Не може да бъде добър, ако няма любов. Не може да бъде силен, ако няма вяра. Надеждата е свързана с физическия свят. От надеждата зависи здравето на човека. От любовта зависи състоянието на сърцето. От вярата зависи състоянието на ума. Без вяра не можеш да бъдеш умен. Без надежда здравето не е истинско. Здравето има отношение към слънцето, носител на живота. Понеже и златото е проводник на живота, затова здравето на човека се определя от количеството на органическото злато в неговата кръв. Здравият има достатъчно количество злато в кръвта си. Започне ли да боледува, златото се намалява в организма. Когато се лекувате, турете една златна монета във вода, да стои известно време, и след това пийте от нея по една чаена лъжичка на ден. Ще кажете, че това е суеверие. Да пиете лекарството на лекаря, не е суеверие, а да пиете вода, в която има злато, това е суеверие. Помнете: Вярата лекува. Дайте на болния чиста вода, да пие по лъжичка, и вижте, какъв резултат ще има. Колкото по-силна е вярата му, толкова по-скоро ще оздравее.

В миналата война дойде при мене един беден войник, който заболял от треска и, понеже нямал средства да се лекува, искаше от мене съвет. Казах му да отиде мислено в една аптека и да поиска една доза хинин. След това да си представи, че взима хинина вътрешно. Като изпълни съвета ми и не оздравее, да дойде при мене, аз ще му помогна. Войникът не се върна втори път при мене, което показва, че е оздравял. Всеки, който е приложил тоя съвет с вяра, се е излекувал.

Всичко в живота зависи от вярата. Всеки, който вярва в богатството, богат става; който вярва в силата, силен става.

Един американски студент отишъл да гледа, какви упражнения прави един от видните американски борци. Като гледал, как играе, той казал нещо по негов адрес. Борецът се засегнал, ударил две плесници на студента и го повалил на земята. Студентът не казал нищо, станал, изтърсил праха от дрехите си, върнал се в дома си и започнал да мисли, как да отговори на бореца. Решил да изучи живота му, да види, как е постигнал това изкуство. И след туй започнал всеки ден да се упражнява, докато развил мускулите си толкова, че с едната си ръка могъл да вдига един кон с кончето заедно. Един ден след шестгодишна усилена работа, студентът отишъл при големия борец, хванал го за краката и го вдигнал с една ръка във въздуха, после го сложил на земята, пак го вдигнал, сложил го отново на земята и го запитал: - Познаваш ли ме? – Не те познавам. –Аз съм оня студент, на когото преди шест години ти удари две плесници. Благодарение на тия плесници, аз станах такъв борец, какъвто си ти. Вярата ми, че мога да постигна желанието си, се оправда.

Благодарете на оня, който ви е ударил две плесници. Благодарете и на дявола, който ви е ударил две плесници. Не се обезсърчавайте от това, но изучавайте характера му. Той е добър педагог. Покрай лошите методи, той си служи и с добри методи. Много работи на земята са все от него създадени: съдилищата са от него създадени. Той внесе крамолата в света и раздели хората на прави и криви. На кого щяха да проповядват свещениците, ако нямаше грешници? Той е причина да се раждат деца. Как щяха хората да изправят погрешките си, ако не се раждаха и прераждаха? Дяволът казва на хората: бъдете внимателни към мене. Аз създадох професиите, за да има с какво да се занимавате и да учите. Бог се отнася с почитание към мене. Какво остава тогава за вас? В един от съборите на боговете, Бог запитал сатаната: Обърна ли внимание на раба ми Йова, да видиш, че няма

подобен на него? Сатаната отговорил: - Позволи ми да го изпитам, после ще се произнеса, дали е такъв, какъвто казваш. Умен е дяволът, нетрябва да се мисли лошо за него. Какво правят хората? Ако се случи нещо лошо, все на дявола го приписват. Не е така. Често човек греши по свой почин, без намесата на дявола.

Адвокат защищавал един обвиняем, когото съдели за кражба. Защитникът казал: Господа съдии, моят повереник нямал намерение да краде. Съдят го, че откраднал сто лева. Той не е професионален крадец. Там, дето били стоте лева, имало още 60000 лева. Ако беше крадец, щеше да вземе голямата сума, а не само сто лева. В това време обвиняемият започнал да плаче. Съдията помислил, че той се разкайва за кражбата, която извършил, и го запитал: Защо плачеш? – Плача за 60-те хиляди лева, които не видях. И така ме съдите, поне да бях взел всичките пари, а не само сто лева.

Не говорете неверни неща. Те носят след себе си голяма отговорност. Не вярвайте на всичко, което се говори или пише за хората, за развиване на известни събития. Ако от всичко казано и писано има десет на сто истина, благодарете и за това. Има една история, в която са писани само хубави работи. Но има една история, която хроникира нещата точно, както времето ги хроникира. Там всичко е поставено на филм. Поставят филма, и вие гледате картини от най-ранното си детство до 120 годишна възраст. Там всичко е отбелязано: какво си говорил, как си постъпвал. Съдиите само гледат и се усмихват, без да кажат нещо. Всеки, който вижда своя филм, казва: Искам да се върна на земята, да изправя погрешките си. Тоя филм продължава цели 45 години, след което човек отново се връща на земята, да изправи погрешките си и да продължи учението си.

Няма по-велико нещо за човека от това, да се занимава с Божествените мисли, които носят светлина за ума. Няма по-велико нещо за човека от това, да се занимава с Божествените чувства, които носят топлина за сърцето. Няма по-велико нещо за човека от това, да се занимава с Божествените сили, които укрепват душата и духа.

Вярвайте в онова, което Бог е вложил във вашия ум. Вярвайте в онова, което Бог е вложил във вашето сърце. Вярвайте в онова, което Бог е вложил във вашата душа. На него разчитайте и за него работете. Това е правият метод на работа. Той води в правия път на живота.

2. Беседа от Учителя, държана на 17 октомври, неделя, 10 ч. с., 1943 г. София – Изгрев.

ДА ОЗДРАВЕЕШ

Йоана 5:1-10

Обикновено, хората се спират пред дребните работи. Обаче, като видят нещо голямо, дребните, малките неща минават незабелязано. Когато отиват на планина, те се стремят към високите върхове, към големите езера. Видят ли някое малко изворче, не му обръщат внимание.

Христос запита болния от 38 години: „Искаш ли да оздравееш?” – Искам, Господи!

Запитайте болния, какво иска, той ще отговори: Да оздравея. – След това? – Нищо друго не искам. – Не искаш ли да учиш, да станеш богат, силен, умен, добър? – Нищо не искам. Болният е на крив път. Прав е да иска здраве, но това е само за дадения момент, когато е болен. И в това състояние той трябва да има желание да учи, да работи, да стане силен и добър. Така казва и младият. До едно време учи, но като си въобрази, че всичко е научил, престава да работи. Когато престане да учи, водата в неговото езеро се отбива, не приема нови притоци и от езеро се превръща в локва. Нещастието на много хора се дължи на факта, че е престанало да се втича нещо ново в тях. Такъв човек казва: Нищо не ме интересува вече. Щом нищо не го интересува, той сам отбива водата на своето езеро. Няма да мине много време, и тая вода ще почне да мирише. Каквото попадне в нея, ще започне да се разлага и гние.

Христос казва: „Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие”. Всяка сутрин, като стане от сън, човек трябва да мисли, че е новороден, че не е вчерашният. Всеки ден да вижда нещо ново в себе си, както малкото дете, което се стреми да научи нещо ново. Детето е любознателно, иска всичко да види, да разбере, как е

направено. Започне ли човек да живее само с миналото, с вчерашния ден, ще спре на едно място. И това не е лошо, но дядо ти е бил само един ден щастлив. –Кога? – Когато е срещнал баба ти. И баща ти е бил само един ден щастлив – когато е срещнал майка ти. Всъщност, истински щастлив ден е денят на раждането. Тоя ден е съставен от много дни и часове. Той е ден без начало и без край. Всякога можеш да се родиш. Ние наричаме тоя ден новораждане. Най-нещастен е денят на смъртта. Ние не искаме да мислим за тоя ден, защото той носи нещастието, лишава ни от благата на живота. Една опасност има за щастливия човек – да престане да се учи. Ето защо, някога човек трябва да стане нещастен, за да се пробуди в него желанието да учи.

Много учени са писали върху закона за наследствеността. Те са спрели вниманието си върху важни въпроси, важни факти, но не са отбелязали нещо практично, от което хората да се ползват. Младата мома, например, има желание да се ожени. – Защо? – За да стане помощница на Бога, да свърши една работа. В това отношение, желанието ѝ е добро, но тя не знае, как да приеме това същество, което иде в дома ѝ. Тя трябва да знае езика му, да знае, как да му готви, как да го учи. Не е достатъчно само да се каже, че двама се любят. Влюбването подразбира изучаване на небесния език. Ще кажете, че това не е нещо особено. Особено е, не е нещо обикновено. Да знаеш, как да готвиш на новороденото, как да го храниш, как да му говориш, да знаеш, отде иде и какво носи в себе си, това е велика наука. Каква любов имаш, ако ръцете ти са студени, а устата, ушите, очите затворени? Оставете очите, ушите, устата си отворени, да се втичат в тях Божествените енергии. Казваш, че хората не те интересуват. Какво тогава те интересува? Оня свят интересува ли те? – И той не ме интересува. Все трябва да те интересува нещо. Първо трябва да се интересуваш от себе си. Всичко, което имаш, е важно, интересно. Ти трябва да се интересуваш от своя ум – от главата си, от своето сърце, от своя стомах. Ще кажеш, че от стомаха си се интересуваш. Наистина, стомахът е голяма фабрика, с много

отделения – с много учреждения. Както се интересуваш от стомаха, така трябва да се интересуваш и от дробовете си. Ако това голямо учреждение не работи, ти ще страдаш. Ще се интересуваш от ушите, как чуват; от очите, как виждат. Имаш очи, как да не те интересува светлината? Имаш уши, как да не те интересува звука? Щастието и нещастието на човека се определя от това, как вижда и как чува. Може ли тогава нищо да не те интересува?

Един милионер се разхождал всяка сутрин на края на града и често срещал един беден работник, който постоянно си мърморел, окайвал положението си. Богатият се вслушвал в думите му и чувал, че той роптае против Провидението. Решил да му помогне, но искал така да направи доброто, че никой да не го види. От една страна, не му било приятно да тръби навсякъде, че прави добро; от друга страна, се криел от бедните, да не се трупат около него, да помага на всички. На бедния работник, обаче, сам пожелал да помогне, да види, де се крие причината за лошото му материално положение. Една сутрин той напълнил торбичка със злато и я турил на един камък, на пътя, отдето минавал работникът. След това се скрил, да наблюдава, какво ще стане с парите. Бедният човек, като стигнал до камъка, казал: Толкова години минавам по тоя път с отворени очи. Сега ще се опитам да мина със затворени очи. Затворил очите си и минал покрай торбата, без да я види.

Казвам: И вие много пъти сте минавали по вашия път с отворени очи, но един ден решавате да минете със затворени очи – тъкмо тоя ден, когато Бог е поставил на камъка една торбичка със злато за вас. Значи, когато Бог поставя благото на пътя ти, тогава, именно, ти затваряш очите си и не го виждаш. Казваш: Толкова пъти съм бил с отворени очи, сега ще ги затворя. –Бъди всякога с отворени очи. Докато си жив, минавай моста с отворени очи. Никога не затваряй очите си. – Защо? – Защото на камъка може да е оставено някакво благо за тебе. Ти не знаеш, кога ще дойде благото, което е определено за тебе. Всичките дни носят Божиите блага. В природата така е

наредено, че всяка секунда, всяка минута, всеки час, всеки ден, всеки месец, всяка година, всяко столетие носи Божието благословение. Ти ще чакаш да схванеш момента, който носи благото за тебе. Ако очакваш щастието, ще внимаваш да не изпуснеш нито терцата, нито секундата, през които то иде.

Христос запита болния: „Искаш ли да оздравееш?" Сега аз ще ви запитам: Искате ли да бъдете щастливи? Ония от вас, които имате дъщери, искате да ги ожените. Как ще ги ожените, сега ще научите. Ония, които не са раждали, сега ще се учат. Ония, които постъпват в училище, сега ще разберат, в кое училище трябва да постъпят. Някога човек сам трябва да си избере училището. Има начини, по които човек може да научи много неща. Често аз гадая смисъла на нещата по външни прояви. Срещам, например, един беден човек; след него върви куче, което или маха опашката си, или не я маха. По махането на опашката познавам, какво е състоянието на бедния човек. Ако кучето маха опашката си наляво-надясно, с това то иска да каже на бедния: Когато се намериш пред някаква мъчнотия, не търси правия път, можеш да вървиш и надясно, и наляво. Щом трябва да се спасиш, и през крив път можеш да минеш. Ако кучето не маха опашката си и върви с наведена глава, то иска да каже, че бедният човек не е работил и не иска да работи, очаква наготово, като при лотариен билет. Някой философ казва: Прав трябва да бъде пътят на ученика! Правият път е най-късото разстояние между две точки. Обаче, това е невъзможно за човешкия живот. Прав път има само в умствения живот, но не и в материалния. Докато си на земята, прави линии не търси. На земята ще ходиш по криви линии.

Мнозина искат да избегнат страданията. Възможно е това, но трябва да знаете, че вие сами си създавате страдания. Например, млада, красива мома иска да се жени. За да се хареса на някой момък, тя търси модерни обувки, да стегнат краката ѝ, да изглеждат красиви. Тя не мисли, че краката ѝ ще се стегнат и ще им излязат мазоли. Ако момъкът харесва момата за тесните обувки и за мазолите на пръстите

й, той не е умен. Момък, който иска да се жени само за красивите обувки на момата, той е на крив път, не мисли право. Същото се отнася и за момата. Ако си мома за женене, предпочитай да ходиш боса, отколкото с обувки, които стягат краката. Така тя ще изпита момците. Ако някой момък я хареса боса, той се жени за нея, а не за положението й. Мома или момък, които, като се женили, били с кожени обувки, са минали през големи страдания. – Защо? – Защото носили на краката си одраната кожа на някое животно. Невъзможно е да вземеш насила кожата на някое животно, или вълната на овцата и да не страдаш. Обувките, дрехите, които носим, са придобити чрез насилие. При това положение, ние не можем да бъдем щастливи. Докато не престанем да насилваме по-слабите същества от нас, ние всякога ще страдаме. Бог даде власт на човека да владее рибите, птиците, но не и земята. Не е позволено на хората да завладяват земята и да я делят помежду си. Всеки човек, всеки народ, който се е опитал да владее и дели земята, сам се е осъдил на страдания. Казваш: Тая нива е моя. – Кой ти даде правото на собственост? Тя принадлежи на Бога. И къщата принадлежи на Бога. Ние трябва да признаем, че всичко принадлежи на Бога. Той е наш Господар, а ние – Негови слуги. Това е първото положение. Второто положение: Бог е наш Баща, а ние – Негови синове. Ще Му работим без пари и, каквото ни даде, ще благодарим. Земята е Негова. Той казва: Синко, каквото можеш да обработиш, е на твое разположение.

Един ден дойде при мене един човек, да ме пита, кой номер билет да вземе, да спечели. Казах му, че не мога да направя това. Ако му кажа и спечели, неприятелите му ще го убият. Отговорността за живота му ще лежи върху съвестта ми – не искам да нося никаква отговорност. По-добре бъди сиромах, но здрав и жив, отколкото да забогатееш и да загубиш живота си. – Залъгваш ли ме, или не можеш да ми помогнеш? – Не те залъгвам, но те карам да мислиш.

Помнете: дойдете ли до съзнанието, там се желаят само възможни неща. Има възможни и невъзможни неща. Има големи и

малки постижения и желания. Желай най-малките неща. Като станеш сутрин, пожелай слънцето да изгрее добре, да няма буря, да няма земетресения, или голям, проливен дъжд. Желай доброто на народа, за да бъде добре и на тебе. Минаваш по-край един стражар, който е строг, прави бележки на всички. Помоли се в себе си, да не го предизвикаш с нещо. Отиваш в някой магазин, помоли се да не бъдеш излъган, да се отвори сърцето на търговеца, да направиш добра покупка. Като се молиш за себе си, ти помагаш и на търговеца. Като мислиш за себе си, ти мислиш и за другите. Това е закон. Мисли за малки работи, за да се домогнеш до големите. Някой иска да стане министър, или владика, да го уважават и почитат. Какво ще придобиеш като владика? Ще ти целуват ръката, ще ти се кланят, но един ден и ти, като всички хора, ще умреш. Ще ти турят надгробна плоча, че тук е погребан еди-кой си човек. Има смисъл да те заровят в земята, но да можеш и от гроба да помагаш на хората.

Един дервиш имал едно магаре и една магарица, но, каквото предприемал, все нещастия го сполетявали. Един ден тръгнал за града. По пътя магарицата му паднала на земята и умряла. Като видял, че и без нея останал, той спрял на мястото, дето паднала магарицата, изкопал дупка и я заровил. Поплакал си малко и, от скръб за нея, турил над гроба й една плоча. Кой как минавал през това място, спирал да се помоли. Всички мислели, че някой светия е погребан на това място, и започнали да го посещават. Болни от далечни краища идвали да се лекуват и се връщали здрави. Дервишът се възползвал от това, и в скоро време обърканите му работи започнали да се оправят. Един негов приятел, на когото работите били също объркани, го попитал: Кажи ми, какво стана, че положението ти се подобри? – Не мога да ти кажа, тайна е това. Ако знаеш, ще ме изложиш пред хората. – Обещавам ти, няма да те издам; ще задържа тайната в себе си. – Добре, само ти ще знаеш. На това място е заровена магарицата ми. Вярата лекува болните, а не моята магарица. – Какво да направя, и аз да подобря положението си?

– Ето, давам ти моето магаре. Като умре, зарови го, тури му надгробна плоча и ще видиш, какъв ще бъде резултатът. И вторият дервиш направил същото. Държал магарето няколко деня гладно и, като умряло, заровил го в земята. И тук започнали да се стичат болни да се лекуват. Така и неговите работи се оправили.

Какво се крие в тоя анекдот? Има нещо скрито в него. Питате: Магарето ли трябваше да се вземе за обект в анекдота? Магарето не е толкова глупаво, както изглежда и както се мисли за него. Казват за някого, че се напил като магаре. Това не е вярно. Магарето пие само чиста вода. Ако искате да намерите най-чистата вода в планината, вървете след магарето. В това отношение, магарето е по-умно от човека. То никога не пие вино, никога не се напива. В природата всички неща са еднакво ценни. Следователно, и магарето има своята цена. Човек може да вземе пример и от него. И в малките неща се крие нещо добро. И в големите неща има нещо лошо. Среща ви някой човек, говори ви сладко, приятно, но след това изпитвате голямо неразположение. – Защо? – Предал ви е нещо лошо. Срещате един прост, обикновен човек, който само ви погледне, но ви предаде нещо хубаво, ставате разположен и весел. Казвате: Никога няма да забравя тоя поглед. Доброто се предава и чрез думи, и чрез движения, и чрез мисъл. Достатъчно е да видиш, как ходи добрият човек, за да се повдигне духа ти.

Каква е задачата на човека? – Да се подмлади. Стремете се към вечното подмладяване. Който мисли, че е остарял, че не може да се подмлади, той не разбира закона за подмладяването. Той е преждевременно остарял. Под „стар” в прав смисъл на думата, разбираме само това същество, което всякога помага. Стар е ангелът, който пътува от една слънчева система в друга, обикаля планетите и на всички помага. Стар е ангелът – милиони години живее, но вечно се подмладява. Ангелите вървят по пътя на мъдростта, дето е истинското подмладяване. – Защо остарява човек? – Защото проповядва неверни неща. Той казва: Бог е Любов, но сам не вярва на

думите си. Казва, че Бог е Мъдрост, Истина, но не вярва в мъдростта и в истината. Казва, че Бог е всесилен, но не вярва в силата Му. Като се случи нещо лошо на човека, той веднага се запитва, отде дойде дяволът да му създаде тая неприятност. Той не подозира, че Бог си е послужил с дявола, да изпита човека. Ако му дойде някаква болест, нека я приеме добре, като гост, да си поговори с нея, да види, какво носи тя. И болестта носи някакво благо. Толстой казва, че боледувал три-четири пъти сериозно в живота си и, след всяко боледуване, придобивал ново просветление. Макар и материалист, което се вижда по дебелите вежди, Толстой имал духовен поглед върху много въпроси.

Като изучавате Толстоя и Сократа, ще намерите нещо общо между тях. Интересен е животът на Толстоя. Той пише много искрено за себе си, писал е своята изповед. Той описва една своя опитност от времето, когато е живял светски. Един ден, когато играл на комар, изгубил 12 хиляди рубли. Той започнал да се моли на Бога, да му помогне да излезе от това положение. Един негов приятел му дал една рубла, с която той започнал нова игра, като обещал в себе си, че ако спечели, ще изплати дълга си и никога повече няма да играе хазартни игри. Тоя път той спечелил на играта, платил дълга си и изпълнил обещанието си. В процеса на обръщането си към Бога, Толстой минал тежки състояния, често пожелавал да тури край на живота си, но на всичко издържал. Той се освободил от своите слабости и живял като светия. Като женен, минал през големи изпитания, за да се справи и с ревността. Тоя въпрос бил един от най-мъчните, затова се принудил да напусне жена си. Той искал от жена си да се откаже от всякакви връзки, да не приема никакви приятели в дома му, но тя не могла да направи това.

Сегашните хора изпитват стеснение, срам, когато се говори лошо за тях. Прави са те, но нека всеки се запита в себе си, вярно ли е това, което се говори. Ако е вярно, да се заеме да изправи погрешката си. Ако не е вярно, да следва своя път, както слънцето следва

неотклонно пътя на своето движение. Слънцето непрестанно свети. – Защо? – Бог е вложил известна енергия в него, чрез която то изявява Божията любов към всички живи същества. Бог държи слънцето в ръката си и чрез него наблюдава своите деца, гледа, какво правят.

Като изучавам човека, виждам, как се проявява животинското в него. Един ден срещам една млада, красива жена, която ми направи впечатление със своята красота. Както вървеше, тя спря пред една колбасарница. Изведнъж очите ѝ се разтвориха, и тя започна да поглежда жадно към колбасите. Лицето ѝ се измени, изгуби красотата си, яви се нещо животинско. Тя влезе в колбасарницата, взе нещо и излезе. На излизане лицето ѝ беше спокойно, пак така мило и красиво, както по-рано. Казах си: Ето една маска. Щом тая жена се настървява пред колбасите, тя може да изяде и човека. Мислите ли, че лъвът, който по необходимост яде само хляб, ще ви остави жив, ако му се даде случай да лизне малко от вашата кръв? Аз вярвам само 50% в присадките. Ако присадката е от благородно дърво и се счупи, отдолу остава дивачката. И обратно: ако присадката е дива, като се счупи, отдолу остава благородното. Благодарете, ако присадката ви е дивачка, защото е временна. Тя лесно може да се счупи и да остане вечното, т. е. доброто, което Бог е вложил във вас. По естество хората не са лоши, но присадката им е лоша. Тая присадка трябва да се счупи, да остане доброто в тях. Например, омразата в човека е присадка. Счупи тая присадка в себе си, да дойде любовта. Лъжата е присадка. Счупи тая присадка, да дойде истината. Грубостта е присадка. Счупи тая присадка, да дойде нежността. Изведнъж не можеш да счупиш тия присадки. Години са нужни за тяхното счупване, или изкореняване. За предпочитане е да я счупиш, а не да я изкорениш. Дървото трябва да расте естествено, да не се спират соковете, които идат отдолу.

Съществуват два вида хора: едните са лоши, но присадени с доброто; другите са добри, присадени с лошото. Като се счупи присадката, тогава виждаме истинското естество на човека. Добрият

по естество, и с лоша присадка да е, пак си е добър. Лошият, и с добра присадка, пак си е лош. Това се проверява по закона на наследствеността. Делението на хората на добри и на лоши създаде двете ложи: Бялата и черната. Черната ложа поддържа възгледа, че истината и светлината са за малцина, а лъжата и тъмнината – за всички. Бялата ложа поддържа точно обратния възглед: истината и светлината са за всички, а лъжата и тъмнината за малцина. Ония, които търсят светлината, истината и свободата само за себе си, са черни братя. Ще кажете, че любовта е за всички. Така е, но днес всички хора не могат да бъдат добри и любещи. На земята това е невъзможно. Защо е така? Можеш ли, като правиш къща, да си доставиш всичко изведнъж? Ако отвън всичко наредиш, отвътре не можеш да си доставиш всичко необходимо. Всичко предвиждаш, а не предвиждаш, как ще се справиш с нечистотиите. Имаш клозет, но трябва от време на време да го дезинфекцираш. Не е ли същото и с човешкия организъм? Ядеш по няколко пъти на ден. Една част от храната се смила и обработва, а друга част остава като непотребна и се изхвърля вън. Не се ли изхвърля редовно, явява се зараза. Следователно, както чистиш къщата си отвън и отвътре, така трябва да чистиш и тялото си.

Религиозните и духовните хора искат да постигнат чистота и святост, изведнъж да станат светии, но правят една съществена погрешка – пренебрегват физическия живот. Какви опити не са правили, но резултатите им са били малки, а понякога опитите им свършвали с катастрофа. Ето, мъдрият Соломон, надарен със знание и светлина, мислеше, че може да постигне всичко, но се спъна. Той правеше опити в голям мащаб. В желанието си да изучи жената, той се свърза с 300 жени и 900 наложници. Той искаше да разбере, де се крие злото – търсеше причината за грехопадането. Искаше да знае, защо Ева яде от забранения плод. Защо му бяха 300 жени и 900 наложници? Само цар може да държи толкова жени около себе си. Числото 300 е число на Юпитера, царско число – на благородство.

Числото 900 е на Марса. Значи, той държа тия жени със сила и с благородство. Соломон искаше да разреши една тайна, но не успя. Жените го увлякоха и неусетно прие техните богове. Той възприе всички езически учения и се предаде на ядене и пиене. Един ден той видя една млада, красива овчарка, в която се влюби. Той мислеше, че и с нея може да постъпи, както с всички жени, но тя му се противопостави. С отказването си, тя искаше да му докаже, че не обръща внимание на такъв цар, който има толкова много жени, който не служи на Бога, но се занимава с ядене и пиене и с удоволствията на живота. Тя му каза: Такъв цар не може да повдигне своя народ. И ти не можеш да повдигнеш еврейския народ. Ще дойде ден, когато хората ще се чудят, как си могъл да държиш около себе си толкова жени, но няма да те похвалят. Книгата „Песен на песните” е посветена на тая овчарка. Въпреки многото жени, Соломон не можа да разреши въпроса за жената. Тя пак остана загадка за него. Овчарката предпочете да пасе овцете, отколкото да стане жена на Соломона.

Какво постига човек, ако има 300 жени? Какво постига човек, ако има сто мисли в ума си, сто желания в сърцето си и сто постъпки във волята си? Какво постига човек, ако има 300 наложници в ума си, 300 наложници в сърцето си и 300 наложници в душата си? Да имаш 300 жени и 900 наложници, пак не можеш да разрешиш един от важните въпроси. Соломон показа това. – Защо не можа да го разреши? – Защото искаше изведнъж да постигне всичко. Най-после той каза: „Суета на суетите, всичко е суета”.

Изучавайте закона за наследствеността, за да си помагате съзнателно. Човек носи в себе си и доброто, и лошото, както богатият наследник поема и благата, и дълговете на баща си. Бащата оставил дълг стотици хиляди лева. Синът не е участвал в правенето на тоя дълг, но понеже е наследник на благата на баща си, ще плаща и дълговете му. Казано е в Писанието: „Роден от Бога и роден от дявола”. Значи, човек има двама бащи: Единият е Бог, а другият – дяволът. Ако си роден от дявола, не можеш да правиш добро. Ако си

роден от Бога, ще правиш това, което Бог ти заповядва. Някой казва: Аз съм роден от Бога. – Роден си от Бога, но после се оправдаваш за делата си, че не си разбирал нещо, че не си знаел работите. Ако проповядваш Евангелието, ще проповядваш, както е дадено, в неговия дълбок смисъл. Ще кажете, че Бог направи дявола. Бог създаде дявола, но той сам се направи – отклони се от правия път, и днес върши всичко, както той намира за добре. Когато дяволът греши, не мисли право; и когато човек греши, също не мисли право. Когато учителят дава мъчна задача на ученика, той иска да опита ума му, неговите способности. Ако ученикът реши задачата правилно, учителят му го признава за способен. Не може ли да реши задачата, учителят всеки момент може да го скъса. Никой учител не желае да къса учениците си, но иска да знае, разбира ли ученикът предмета, или не; също така той иска да даде възможност на ученика сам да измери силата си.

Човек е дошъл на земята да учи. Той иска да получи диплом за завършен курс. Комисията има право да му даде най-мъчната задача. Ако си християнин, ще кажеш, че Христовата кръв ще те спаси. – Тя ще ти даде условия да учиш, да следваш в университета, но няма да те спаси – ти сам трябва да учиш. Ако не учиш, ще те изключат от университета. Така ти опозоряваш Христовата кръв. Който не учи, опозорява името си. Който не мисли право, опозорява ума си; който не чувства правилно, опозорява сърцето си; който не постъпва добре, опозорява душата си. Истината е за душата, мъдростта е за ума, а любовта – за сърцето. Ако от душата ни не изтича истината и свободата, от ума ни не изтича мъдростта и знанието, а от сърцето ни не изтича любовта и живота, какво очакваме? Ще търсим някой да ни освободи, да ни даде живот и знание. Отвън никой не може да ни освободи; никой не може да ни даде живот; наготово никой не може да ни даде знание. Свободата е Божествен процес, който се изявява отвътре навън. Тя е резултат на усилието на човешкия дух, на човешката душа, на човешкия ум и на човешкото сърце. Когато умът и сърцето, душата и духът са в съгласие, човек е свободен.

Сега аз не искам да се обезсърчавате. Всеки човек може да носи един малък товар. За да носи по-голям товар, трябва да работи върху себе си, да се усили. Ученикът, който е свършил четирите отделения, има знание, с което може да влезе в прогимназията. Като свърши прогимназия, може да влезе в гимназия. Знанието, което е придобил в гимназията, му позволява да влезе в университета. С това знание той може да влезе в обществото, т. е. в живота. Вие трябва да се замислите върху това. Мома, която иска да се жени, да стане майка, трябва да е свършила 12 факултета. Откак е дошъл на земята, човек е за-вършил 450 факултета. Всеки факултет представя епоха от милиони години. Сегашният човек напуща знанието на животните, постепенно се облагородява, влиза в университета, който дели хората от ангелите. Всичко, което е придобил досега, е полезно, като елементи на новото знание. Тия елементи ще се представят в нова форма.

Като слушате, колко работа ви предстои, казвате, че умът ви се обърква. На кого умът не се е обърквал от мъчни работи? Въпреки това, всеки е пожелавал да учи, да проникне и в най-трудните въпроси. Ако те е страх, не отивай между змиите, да наблюдаваш, как живеят. Ако искаш да станеш смел, хвани една змия, която прекарва зимен сън, поглади я от главата докрая на тялото, и си кажи: Не ме е страх от змия. Ако си смел, трябва да знаеш, колко си смел и какво можеш да направиш със своята смелост. Ако имаш любов и говориш сладко, да знаеш, какво можеш да постигнеш със своята любов. Младата мома се заблуждава, като мисли, че може да излъже момъка със своите сладки думи. Сладките думи не са всякога истинни. В тях може да се крие някаква лъжа, нещо фалшиво. Очите, обаче, никога не лъжат. Достатъчно е да видиш, как гледа момъкът, как слуша, как движи носа си, за да го оцениш. Ако вдига носа си нагоре, това означава едно нещо; ако го движи надолу – друго нещо означава. Ако човек стиска устата си и я държи повече затворена, това означава едно нещо; ако я държи повече отворена, това означава друго нещо.

Някой държи ръцете си отзад, подразбира се вързан човек. Не е добре и отпред да се държат ръцете. И в джобовете да се държат, пак не е добре. Видиш ли човек да върви замислен, с пръст на челото, дето е центърът на математиката, ще знаеш, че той решава трудна задача. После се почесва отзад по врата – не върви работата. Спирам тоя човек и му казвам: Когато туряш пръста си на челото, не се чеши по врата, но вдигни погледа си нагоре, към Бога, и се помоли да ти даде повече светлина, да решиш задачата си. Ако се почесваш отзад, по врата, учителят може да те скъса.

Наблюдавайте се, да видите, как заставате на молитва и какви движения правите. Някой се моли и от време на време се почесва и казва: Голяма скръб имам. Който има голяма скръб, не му дохожда на ум да се почесва. Щом се почесва, скръбта му не е голяма. Молитвата изисква съсредоточена мисъл. Като се молиш, ще мислиш само за Бога. Всичко друго ще оставиш вън от себе си. Казано е в Писанието: „Когато се молиш, влез в тайната си стаичка. И Бог, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве". Когато решавате трудни въпроси, решавайте ги в тайно, само Бог да знае. Единствен Бог разбира нашите състояния и може да ни помогне. Хората, колкото и да искат да помогнат, не успяват.

Сега ще ви запитам: Искате ли да придобиете любовта? Искате ли да придобиете знанието? – Искаме. – За какво ще ги придобиете? Първо турете в ума си мисълта, да бъдете искрени в себе си, да бъдете честни – каквото обещаете, да го изпълните. Ако решиш да отидеш на екскурзия в името на Господа, иди. Каквото и да е времето – дъжд, буря, не се спирай, върви. Ще се измокриш – нищо от това. Щом си обещал, ще вървиш. Дъждът иде да те изпита. Ако не искаш да се мокриш, не трябваше да обещаваш. Ние имахме такава опитност. Един ден тръгнахме за Мусала повече от триста души. Още с пристигането ни на хижата, заваля дъжд, който трая два деня. Въпреки бурята и дъжда, решихме да се качим на върха. Някои от приятелите не се решиха да дойдат горе. Те останаха на хижата да ни

чакат. Вървим нагоре, бурята ни придружава. Щом стигнахме на върха, дъждът и бурята престанаха, слънцето изгря, и ние се изсушихме. Които останаха долу, мислеха за нас, да не се простудим. Ония, които бяха в Чам Кория, също се безпокояха, какво става с нас при тоя голям, продължителен дъжд. Ние бяхме без палатки, на открито, около огън, който мъчно се поддържаше, пречеше му дъждът. Те си казвали: – Какво ще стане с тия хора? Ще умрат от студ. Важно е, че нито един от нас не се простуди. Някога човек стои вкъщи, пази се от влага и дъжд и, въпреки това, заболява от ревматизъм. Значи, дъждът носи благословение. Човек трябва да се нагоди към него, да знае, как да приеме това благо. Не е голям подвиг, да се качиш на Мусала в бурно и дъждовно време. Подвигът е малък, но смелост се иска за това. Българката е смела.

Преди години пак ходихме на Мусала, но в снежно време – пътят беше покрит със сняг, мъчно се ходеше, лесно можеше да се подхлъзне човек. Като започнахме да възлизаме нагоре, някои казаха, че е много хлъзгаво, не може да се върви. – Да се върнем тогава. Обаче, сестрите поеха нагоре. Те казаха: Няма да се върнем, ще вървим. Дадох им наставление, да бъдат внимателни, да не събарят камъните. Имаше опасност, като се търкалят камъните, да не ударят някого. Сестрите тръгнаха напред, а братята след тях. Те казаха, че дават предимство на сестрите. Както и да е, важно е, че сестрите не искаха да се върнат – първи поеха пътя към високия връх. Такава трябва да бъде новата Ева. Старата Ева беше на върха и слезе в долината. Новата Ева възлиза от долината към върха.

Казвам: В бъдеще, когато младата мома се ожени и стане бременна, не трябва да допуща никакво безпокойство в ума или в сърцето си. С каквито мисли и чувства се храни, такова ще бъде детето й. Какви деца се раждат днес, когато всички народи воюват? – Нервни, неспокойни. – Защо? – Защото родителите им минават през големи сътресения. За добрия живот е нужно спокойствие. За да се роди една светла мисъл, трябва да имаме подкрепата на любовта.

Хубавите мисли, чувства и постъпки не могат да се родят без любов. Хубавите мисли, чувства и постъпки не могат да се родят без мъдрост и без истина.

Време е да направим съюз с Бога, да не се отказваме от това, което Той иска от нас. Бог не иска от нас калугерство. Да бягаме от живота, да бягаме от жените, това е калугерство. Ако бягаш от жените, какво търсиш при майка си? Какво търсиш при сестра си? Ти стана причина майка ти и баща ти да се оженят, а сега бягаш от жената. Няма защо да бягаш от жената. Мъжът представя мисълта, а жената – живота. Няма защо да бягаш от живота – ще го приемеш такъв, какъвто е. И от мисълта няма защо да бягаш, ще я приемеш такава, каквато е. Животът е добър за оня, който го разбира и знае, как да постъпва. Трябва да направим съюз с Бога в името на любовта. Иначе, ще гледаме на Бога като на същество, Което само наказва. Друг наказва хората, а не Бог. Друг ги дава под съд, а не Бог. Взел си нивата на някого, който има крепостен акт за нея – той те дава под съд. Обидил си някого – той те дава под съд. Господ му казва: Прости го, не го давай под съд. – Няма да му простя, нека се научи да не обижда. Ако е въпрос за обиди и лъжи, те нямат край. Ако е за обещания, българите са дали много обещания. Ако обещанията бяха злато, България цяла щеше да бъде облечена в злато.

Сега се явява въпросът: Каква отговорност носи човек? Една отговорност носи, за която го питат: Защо не изправиш погрешките си? Ако трябва да кажеш една дума, защо тя да не бъде блага? Ако трябва да погледнеш един човек, защо да не го погледнеш мило? Ако му пожелаеш нещо, пожелай му най-доброто. Момък и мома се женят – пожелай им добър живот. Ти не им пожелаваш нещо добро, но казваш: Само глупавите хора се женят. – Така не се говори. Радвайте се за всичко и на всички. Косата ти е побеляла – радвай се. Косата ти е почерняла – радвай се. – Побелял съм вече. – На почивка си. – Черна е още косата ми. – Ще работиш. Ако е за работа, не търси човек с побеляла коса. Човекът с бялата коса ще почива, а оня с черната коса

ще работи. Само така животът има смисъл. Оня с побелялата глава казва: Свърши се моят живот. – Не се е свършил животът ти. Косата ти скоро ще почернее, и ти отново ще започнеш да работиш. Докато работи човек, косата му е черна. Щом престане да работи, косата му побелява. Тогава не му остава нищо друго, освен да почива. Хора, които имат черни коси, са работили добре. Тия, които имат бели коси, са почивали добре. Мнозина казват: Искаме да ни обичат. Чудни са хората! Искат да бъдат обичани, а не съзнават, че са обичани. Фактът, че живеят, показва, че са обичани. Любовта ражда живота. Не можеш да живееш, ако не си обичан. Ако никой не те обича, ти си в греха, а грехът води към смъртта. Аз не обичам хора, които умират. Човек може да замине за другия свят, т. е. доброволно да напусне тялото си. Това, обаче, не е смърт. Кажат ли, че някой умрял, отговарям: Добър му път! Не може да има любов между хора, които умират. Любовта е закон за взаимно подпомагане. Като видиш, че един човек е в трудно положение, помогни му. Майката помага на децата си, децата – на майката. Господарят помага на слугата си, слугата – на господаря си. Силните помагат на слабите. Това са прояви на Божията любов. Днес хората се бият от любов към отечеството си – това е друга любов. Всеки иска да победи. Всъщност, кой ще победи? Само оня може да победи, който е минал през положението на баща, майка, брат и сестра. Брат, който не обича сестра си, и сестра, която не обича брата си, не разбират живота. Мъж, който не обича жена си, и жена, която не обича мъжа си, не разбират живота. Майка, която не е раждала, не е разбрала живота. Всеки човек трябва да бъде проводник на Божественото. Искаш да отидеш при някой адвокат, но не знаеш при кого. Ще намериш един миситин, той да те заведе. Миситинът не може да бъде адвокат, той е само посредник, ще те заведе при адвоката. И жената, когато ражда, се нуждае от помощ. Ще дойде някоя баба да й помогне.

Казано е в Писанието: „Жена, кога ражда, на скръб е, но като роди, забравя скръбта си и се радва, че се е родил човек на света".

Голяма е радостта на майката, защото при раждането взима участие цялото небе, всички ангели, всички хора, даже и Бог взима участие. И в женитбата взимат участие всички. Не мисли, че никой не знае за твоята женитба. Всичко, каквото човек прави, първо го знаят горе, а после на земята. Затова е казано, че няма нищо скрито-покрито в света. Някой казва, че остарял, че никой не се интересува от него. Остарял е само оня, който не иска да плаща дълговете си. Който е готов да плаща дълговете си, той всякога се подмладява. Който изправя погрешките си, се подмладява; който не изправя погрешките си, остарява. Безсмъртен няма да станеш, но ще продължиш живота си поне с 10–15 години. Не се спъвайте, но изправяйте лошите си мисли, чувства и постъпки. Колкото малко и да изправите живота си, ще се благословите. Казано е в Стария завет: „Ако грешникът се върне от своя път и изправи живота си, греховете му няма да се поменат. И ако праведния се върне от живота си и започне да греши, правдата му няма да се помене". Следователно, не разчитайте на миналото си, че било добро или лошо; важно е, как живеете днес. Който напусне грешния живот и започне да служи на Бога, доброто му се зачита; който напусне добрия живот и започне да греши, не отива на добро. Не изопачавайте любовта. Дойдете ли до нея, трябва да имате само едно мнение.

Вяра е нужна на хората, а не суеверие. Дойде някой болен при мене, иска да го излекувам. Казвам му, че съм зает с творческа работа. Той иска непременно да го приема. Мисли, че като туря ръката си върху главата му, веднага ще оздравее. И това може, но сега съм зает. И да туря ръката си, няма да му помогна. Казвам му да дойде след един месец при мене, или да си отиде вкъщи – след един месец ще оздравее. – Как ще стане това? – Не е твоя работа. Вечер, когато спиш, ще те посетя и ще те излекувам. – Как ще ме посетиш? – Това не е твоя работа. Аз ходя вечер. Ще дойда при тебе, когато спиш, и ще ти помогна. Ти няма да ме видиш, но сутринта ще бъдеш здрав.

Ще кажете, че това ви съблазнява. Водата никого не съблазнява. Ако не знаеш да плуваш, стой вън. Искаш ли да влезеш, върви само по плитки места. Измий краката си, без да влизаш навътре. Ако знаеш да плуваш, влизай и в най-големите дълбочини. Водата е опасна само за ония, които не знаят да плуват. Казвате: Трябва да се прави добро! – Така е, трябва да се прави добро, но да се знае, как да се прави доброто. Един човек изпитва голяма жажда, влиза в един кладенец, но оказва се, че няма вода в него. Сега положението му се влошава: жаждата го мъчи, а не може да излезе навън. Ти искаш да му помогнеш, а не знаеш как. Ако му пуснеш едно гърне с вода, нито ще задоволиш жаждата му, нито ще го извадиш. Водата ще се разлее, и за него нищо няма да остане. Ако му сипеш отгоре една бъчва вода, може да го удавиш. Как ще му помогнеш?

Трезва мисъл се иска от хората. Ще кажеш, че никой не те обича. Не говориш истината. Баба ти и дядо ти са те обичали; майка ти и баща ти са те обичали. Колко плодове, колко кокошки си изял! Ако те не те обичаха, не можеше да ги изядеш. Водата, въздухът, светлината влизат в тебе – обичат те. Човек страда от много любов, а не от липса на любов. Никой няма право да се оплаква, че не го обичат. Всички хора са обичани, но сами се заблуждават, като приемат позлатените неща за истинско злато. Не разчитайте на позлатените предмети. Каже ли някой, че не иска да се моли, той държи в ръката си нещо позлатено. – Аз не вярвам в Бога. – Това е позлатена вещ. Ти не си се опитал още, да знаеш, вярваш ли, или не вярваш. – Аз трябва да се проявя. – Първо прояви любовта си към едно дърво. Посей една ябълчена семка, грижи се за нея да израсте, да цъфне, да даде плод и тогава говори, имаш ли любов, и каква е тя. Избери един извор на планината и всеки месец го чисти, да видиш, ще се увеличи ли водата му. От това ще познаеш, колко любов имаш. Ако живееш добре, водата ще се увеличи; ако не живееш добре, водата ще пресъхне. Има различни начини, по които човек може да познае, колко е добър и каква любов има. Достатъчно е да се облегнеш няколко пъти с гърба

си на някое дърво, да видиш, добър ли си, или лош. Ако листата на дървото постепенно съхнат, не си добър; ако се раззеленяват и освежават, добър си.

Казвам: Външната природа има отношение към човешкия живот. Тя е отглас на нашите мисли, на нашите чувства и желания, на нашите постъпки. Без да съзнава, човек сам противодейства на Божията любов, поради което не могат да дойдат до него благата, които Бог му е определил. Дават ти се блага, но стомахът ти е разстроен, не можеш да ги приемеш. Първо трябва да приемеш едно горчиво лекарство, да се регулира стомахът ти. Обаче, горчивите лекарства не лекуват. Най-мощното лекарство е светлината. Най-мощното лекарство е въздухът – дихането на Бога. Най-мощното лекарство е хлябът – Божието Слово. С тия лекарства си служат и растенията. Лечебните свойства на растенията се дължат на светлината, на въздуха, на водата и на храната, които те възприемат. Ако бъдещите лекари възприемат моята система на лекуване, ще имат добри резултати. Един лекар ще бъде проводник на светлината, друг – на въздуха, трети – на водата, а четвърти – на храната. Ако човек не е сладък като плодовете, мек като водата, подвижен като въздуха и светлината, нищо не може да придобие. Бог е влязъл в хляба, в плодовете, във водата, във въздуха и в светлината – пожертвал се е. Който обича Бога, възприема Го като част от себе си. Така човек се лекува. Затова, яжте с любов, пийте с любов, дишайте с любов, приемайте светлината с любов.

Това, което ви говоря, е подобно на математиката. Това са задачи, които решават математиците. В геометрията се говори за перпендикуляр. Какво представя перпендикулярът? – Отношение на човешката душа към Бога. Който има перпендикуляр, т. е. отношение към Бога, той е на правата страна. Който няма перпендикуляр, е на кривата страна. – На какво може да се уподоби кривата линия? – На човек с добра обхода. Той не се сблъсква с никого. Ако вървиш само по права линия, все ще се сблъскаш с някого. Правата линия е

неразложима. Това значи: Никой не може да разкъса връзката между силите на умствения свят. Който се опита да разкъса тая връзка, сам ще се разруши. Ангелите паднаха, именно, по тая причина. Те се опитаха да разкъсат тая връзка. Сегашните учени правят опити да разложат атома. Това е възможно. Обаче, докато не го постигнат, не може да се вярва. Човек вярва в това, което сам е опитал. Духовните хора говорят за вътрешното радио на човека, за връзката му с Бога. Ако знае, как да нагласява радиото си, ще се съобщава с невидимия свят. Ако не знае, как да го нагласява, ще търси чуждо радио. От оня свят му казват: Поправи радиото си и слушай с него.

Много от сегашните хора умират от изобилие на блага, както пчелите, когато попадат в собствения си мед. Те стават жертва на лакомството си. Не кацват накрая и оттам да смучат, но влизат в средата, в голямото изобилие. Мнозина, като пчелите, отиват при голямото благо и там умират, за нищо и за никакво. Не влизай в средата на извора, дето е голямото благо. Спри накрая и оттам гребни с малка чаша. Вземи от малкото благо и бъди благодарен и на него. Не влизай до дъното. Не искай всички блага изведнъж. Всичката вода не е за тебе.

Искаш да бъдеш красив, умен, силен, здрав; да имаш къща, автомобил или аероплан. Много искаш в един момент. Бог даде аероплан първо на мухите, на птиците, а след това на човека. Първо рибите плуваха във водата, а после хората, докато създадоха корабите и параходите. Изучавайте пеперудите, птиците, животните, да видите, каква обхода имат те. В това отношение, пеперудите са за подражание. Пеперудата кацне на главата ти, на едното и на другото ти рамо, на гърба ти и постоянно казва: Бог да те благослови! Кой не обича пеперуда, която благославя? Затова, като кацне пеперуда върху вас, не я пъдете. Тя носи щастие.

Работете върху себе си, да се самовъзпитате. Вслушвайте се във всичко, което ви обикаля. Минаваш край едно дърво, тих ветрец повява листата му и чуваш нежна музика, чрез която дървото ти

говори: Божието благословение е с тебе. Друг ден минаваш край едно плодно дърво. Гладен си, нямаш хляб. В тоя момент един плод пада от дървото. Погледнеш – здрав, хубав плод. Хапнеш си и благодариш.

Тури надеждата в душата си, вярата в ума си и любовта в сърцето си, за да видиш красотата и светлината на живота. Това значи, цялото небе да ти проговори. Това значи, да си в общение с невидимия свят, да проработи твоето радио. И да не си на небето, добре е да възприемаш симфонията на небесните жители.

Помнете: В живота остава само онова, което излиза от името на любовта, от името на мъдростта, от името на истината, от името на Великия Божи Дух.

3. Беседа от Учителя, държана на 24 октомври, неделя, 10 ч. с., 1943 г. София – Изгрев.

ЦЕННИ НЕЩА

III-то Послание Иоаново.

Нещата в природата са ценни поради съдържанието, което имат. И човек е ценен по същата причина – по съдържанието, което му е дадено. Колкото и да е ценно съдържанието на нещата, ако не сте внимателни към него, то може да изчезне. Например, ценно е розовото масло, но ако не се държи в добре затворено шишенце, лесно ще излети. Преди две години ходих в Казанлък. Подариха ми няколко шишенца с гюлово масло. Като се върнах, закачих ги на стената. Те бяха добре запушени. След време погледнах да видя, какво е станало с розовото масло – оказа се, че шишенцата бяха празни. Подаръкът отиде във въздуха. Всяко ценно нещо трябва да се пази добре.

Мнозина говорят за любовта, но не знаят, как да я запазят; не знаят, как да я приложат. Най-неразбраното нещо е любовта. От какво е неразбраната любов: от картофи, от праз, от лук? Значи, има любов от различни неща. Има устойчива и неустойчива или преходна любов. Някой казва, че от любов набил някого, или го наскърбил. Да наскърбиш човека, това не е любов. Лесно се говори, но мъчно се прилагат нещата. Не всичко, което се говори, може да се изпълни. Да мислиш, че можеш всичко да направиш, това значи, да живееш с предвзети идеи, да се представяш повече от това, което си в действителност. И скромният иска да се представи повече от това, което е в същност, но като остане сам, вижда, че не е така.

Един ден бях в едно Варненско село на разходка. Виждам на пътя едно малко кученце носи кост в устата си. Вдигнало нагоре опашка, върви гордо, самонадеяно. От далеч се зададе едно голямо куче, затича се към малкото, наежи се срещу него и го запита: Кой ти даде

право да носиш тая кост? Малкото кученце се уплаши, остави костта и се опита да избяга. Голямото куче не се задоволи с това, натисна кученцето и започна да го дави. Малкото се бори, квичи, моли се да го пусне. Наблюдавах, какво ще стане по-нататък. Голямото куче повече закачаше малкото, играеше си с него, само да го стресне. Най-после то взе костта от малкото и продължи пътя си. Като се видя свободно, малкото кученце почна да тича и настигна друго, по-малко от него. Хвърли се отгоре му, обърна го на гръб и започна да го дави. С това то искаше да му каже: Ще ти дам да разбереш, какво значи възпитание. Така възпитаваха и мене.

Какво виждаме днес в живота? Всеки човек постъпва с по-слабия от себе си така, както по-силните са постъпвали с него. Силният, като срещне слабия, пита го: Кой ти даде право да постъпваш така? Ако по-силен от него се изпречи на пътя му, и той го запитва същото. И слабият, като намери по-слаб от себе си, постъпва като силния.

Като наблюдавам сегашните хора, не зная, какъв процент от тях ще бъдат приети на небето. Ако някой влезе в небето, едва ли ще прекара една седмица. В скоро време ще го хване носталгия и ще каже: Тоя свят не е за мене. Всеки обича такъв свят, който е нагласен според изискванията на неговия ум, на неговото сърце и на неговата душа. Всички хора не разбират еднакво живота. Голямо различие съществува между техните разбирания. Всички области на земята различно се осветяват и отопляват от слънцето. Най-добре е осветен и отоплен екваторът, а най-слабо – полюсите.

Казват за някого, че бил опък, неразбран човек – Защо е такъв? – Защото не разбира живота. Който разбира живота от гледището на екватора и на полюсите, минава за нов човек. И писатели има такива. Животът на екватора се отличава с голяма горещина, а тоя на полюсите – с голям студ. Поради големия студ, полюсите не са населени. Те представят само склад на енергия. Както на земята има два полюса – северен и южен, така и в човека има два полюса, които са склад на енергия; там няма никакъв живот. На полюсите денят и

нощта траят по шест месеца. Там стават големи бури. На места ледът достига пет-шест метра дебелина. Ще кажете, че при тия условия не може да има никаква култура. Изобщо, на земята още не може да съществува такава култура, каквато се изисква. Това се вижда от големите противоречия, през които хората минават. Някой се оплаква, че лесно забравя. Много естествено, той забравя, защото не е развил чувството на ред и порядък в себе си. Той не туря нещата на местата им и ги разбърква. Виждате, какво прави словослагателят. Всяка буква, всеки знак е турен на своето място. Щом си послужи с една буква, веднага я туря на мястото й. Не поставя ли буквите на мястото им, нищо не може да направи. Виждате, как са наредени клавишите на пианото. Всеки клавиш означава определен тон. Който знае да свири, взима точно определен тон. Ако някой не знае да свири, удря безразборно и създава голяма дисхармония. Такава дисхармония съществува и в домовете. Влизате в някой дом и още от вратата виждате голям безпорядък: масата, столовете не са на място; повечето дрехи са разхвърляни по креватите, а някои са закачени едни върху други в пълен безпорядък. Възможно ли е при това положение да намериш всичко, което търсиш? Можеш ли при това положение да помниш, къде си турил нещо?

Един познат ми разправяше, как търсил един ден лулата си. Като пушил, турил я някъде и не помни, де я оставил. Пита жена си, дъщеря си, не са ли я видели. Всички търсят, но не могат да я намерят. По едно време той се хваща за ухото и, какво да види? Лулата е на ухото му. Той сам я закачил на ухото си и забравил, де я турил.

Това, което ви говоря, не е за развлечение, нито за обезсърчаване. Не искам и да ви утешавам. Факт е, че мисълта ви не е съсредоточена. Като живеете, трябва да бъдете съсредоточени. Дали сте на тоя, или на оня свят, едно и също се иска от вас. Де е оня свят? Ако ви кажа, де е оня свят, и ако ви кажа, че аз живея и на тоя, и на оня свят, няма да повярвате. Ако ви кажа, че съм от слънцето и живея там, ще повярвате ли? Един ден пътувах от София за Варна. В купето

имаше няколко видни българи, които се разговаряха по политиката. По едно време един от тях се обърна към мене и ме запита, отде съм. Казах му, че съм от слънцето. – Възможно ли е това? – Възможно е. И вие сте от слънцето, но сте забравили това, а аз зная. – По какво се познава кой човек е от слънцето? – По-добрия му живот. Хората от слънцето живеят добре. Който не е от слънцето, не живее добре. Едно време земята е била в слънцето, но по-късно се отделила от него. Казвам: Всички хора са от слънцето, но са забравили това. Всеки трябва да се запита, къде е бил преди да се е отделила земята от слънцето. Ще кажете, че това внася противоречие в човешкия ум. Според мене, противоречието се ражда, когато умът на човека е зает едновременно с две различни идеи. Докато го занимава само една идея, той не може да изпадне в противоречие. Който е зает само със своя личен живот, не се интересува от обществения живот. Той е в положението на мравката, която не се интересува от онова, което става вън от нея. Тя не подозира, че в Европа има война. Друг е въпросът, ако човек държи в ума си идеята за Божествения живот. Тая идея е широка. Тя обхваща целокупния живот – личния, семейния, обществения и общочовешкия.

Каква е идеята на сегашния човек за Бога, за природата, за реда и порядъка в живота? Той гледа на тия неща по детински. И това не е лошо, но липсва нещо в разбирането на човека. Това е все едно да нарисуваш една карикатура и да мислиш, че тя представя истинския образ на човека. Защо трябва да рисуваш човека карикатурно? И без това той е изопачил чертите си. Малко хора ще срещнете днес, които са запазили оня образ, който им бил даден първоначално. Казано е за човека, че е създаден по образ и подобие Божие, но днес тоя образ е изгубен. Много художници са рисували върху него, всеки е турял нещо свое, поради което са го окарикатурили. Ако човек е роден от сприхави родители и се движи между такива хора, носът му става дълъг и сух. За да изправи носа си, той се нуждае от вода. Въздухът, в който живеят сприхавите хора, съдържа въглена киселина повече,

отколкото трябва. Значи, сприхавият страда от липса на вода и от изобилие на въглена киселина. Организмът на човека се нуждае от известно количество вода. Не се ли набави това количество, той страда от сухота. Водата е необходима за организма, но не и въглената киселина. Растенията, обаче, не могат без въглена киселина. Тя е необходимо условие за тях.

Кои условия са необходими за човека? – Светлината, въздухът, водата и храната. Всяко нещо се развива при специфични условия. И единицата, като жива величина в органичния свят, се нуждае от условия. Нулата, например, е условие за нейното развитие. Ако турим една нула надясно от единицата, тя става десет пъти по-голяма. Ако турим две нули, тя става сто пъти по-голяма. Да се увеличи единицата десет пъти, това значи, да претърпи десет промени в себе си, т. е. да обиколи кръга десет пъти. Под „единица" разбирам съществуването на един Бог в Битието, Който е единен в себе си. В Бога няма никакво раздвояване. Двойката подразбира отражение на цялата природа, на цялото Битие. Единицата и двойката заедно дават тройката – първата фаза, в която Битието се проявява, а именно, в дома, дето единицата е бащата, двойката – майката, а тройката – детето. Казва се за Бога, че е троеличен, т. е. проявява се като баща, като майка и като син. И човек трябва да има синовни отношения към баща си. Като Баща, Бог е едно нещо, като Майка – друго нещо и като Син – трето. Христос казва: „Аз и Отец ми едно сме". Това значи, че бащата и синът са едно. Същевременно Христос казва: „Отец ми е по-голям от мене". Хората, изобщо, говорят за Бога, като приписват всичко на Него. Това значи, че те не Го познават. Понятието Бог не трябва да се изопачава. Човек няма право да карикатури Божия образ. Има неща, които Бог е направил, но всички неща не са Негово дело. Например, сенките не са Божие дело. В Божествения свят абсолютно никакви сенки не съществуват. Той е свят на вечна светлина. – Може ли светлина без сенки? – В Божествения свят по-слабата светлина минава за сянка на по-силната. На физическия свят тъмнината е

сянка на светлината, а в Божествения свят слабата светлина е сянка на силната светлина.

Като разглеждаме светлината и тъмнината като полюси, естествено дохождаме до доброто и злото, също като полюси. Доброто е полюс на светлината, а злото – полюс на тъмнината. Светлината и доброто събуждат човешката активност, а злото и тъмнината правят човека пасивен. Той търси начин да си почине. Казват, че лошите хора са работливи – това е заблуждение. Само добрите хора работят. Лошите хора са инертни. Те не могат да работят. Който използва труда на хората, е лош човек. Добрият е светлина, той работи с разположение и любов. Ако лошият започне някаква работа, той гледа повърхностно на всичко, не мисли, че трябва да свърши нещо. Стане ли въпрос за плащане, той пръв се нарежда; мисли само за това, колко повече да му платят.

Някои питат, защо трябва да се молят, и казват: Щом има добри хора, те ще работят, а ние ще се ползваме от техния труд. Щом има религиозни хора, те ще се молят и, като тръгнат за небето, ние ще се хванем за краката им. Добре е това, но когато праведният тръгне за небето, краката му стават къси. За кои крака ще се хванете тогава? Физическите крака на човека остават на земята, няма за какво да се хванете. И вашите ръце ще останат тук. С какво ще се хванете тогава? Така не се говори. Способният ученик решава сам задачите си. Следва ли от това, слабият ученик да преписва задачите си от силния? Колкото и да е майстор в преписването, учителят бди зорко и ще го хване. Има неща, които ученикът сам трябва да знае, да не очаква всичко наготово. Учителят е условие за ученика, но ученикът трябва да учи, да развива дарбите си. Добре и правилно се развива оня, който се вглежда в онова, което е вложено в него. Затова е казано, че човек не трябва да изневерява на себе си.

Как се изявяват дарбите и способностите? – Чрез ума, чрез сърцето и чрез душата. Ако не познаваш ума, сърцето и душата си, как ще познаеш живота? Животът е резултат. В тоя резултат имаме

две положения: радост и скръб. – Защо съществуват страданията? – Те са гърба на човека. Може ли да имаш лице, а да нямаш гръб? Щом имаш лице, ще имаш и гръб. И обратно: щом имаш гръб, ще имаш и лице. Ако нямаш гръб, ще имаш още едно лице. Това е човек с две лица, т. е. двуличен. Човек с две лица наричаме двуличен, т. е. изопачен. И гърбът представя изопаченото човешко лице. Когато един човек ти обръща гръб, казваш, че той не е от твоя свят. Щом се обърне с лице към тебе, той е от твоя свят. Когато хората си обръщат гръб, те се сърдят един на друг. Ако някой ти обърне гърба си, ти се обиждаш. Защо се обиждаш? Той иска да те убеди в истината, че не е от твоя свят. Тоя човек обича истината, казва ти, че не е от твоя свят. Ако и ти обичаш истината, имаш същите документи като него.

Един българин отишъл в странство с паспорт, издаден от България. Като го питали, какъв е по народност, той вадил паспорта и го показвал. Така удостоверявал той своята народност. Ако нямаш паспорт, не си българин. И природата те пита, българин ли си, или не. Ако имаш паспорт, българин си; нямаш ли паспорт, не си българин. Паспорт се иска от всеки човек, да докаже своята народност. В същност, няма разлика между хората от различните народности. – Защо? – Всички дишат, пият вода, хранят се по един и същ начин. Разликата между евреина и българина се заключава в писането: евреинът пише отдясно – наляво, а българинът – отляво – надясно. Китаецът пише отгоре – надолу. Ако разгледате черепа на французина и на гърка, ще видите, че много си приличат. Също така черепът на евреина и на славянина си приличат. Религиозното чувство и в двамата е силно развито. Разликата между тях е само в милосърдието. В славянина милосърдието е добре развито.

В една статия, писана на английски език, се дава един интересен пример от руския живот, още от времето на царска Русия. Статията е озаглавена: „Бъдещето е на славяните”. Обвинили една бедна вдовица, майка на три малки деца, че запалила къщата на един голям помешчик. Осъдили я на 15 годишен затвор и я изпратили на

заточение в Сибир. Един млад момък, скиталец, без баща и без майка, чул за тая присъда и си казал: Аз съм сирак на земята, на никого не съм нужен и полезен; от всички съм презрян и изоставен, ще се пожертвам за бедната вдовица. На кого ще остави тя своите малки дечица? Отишъл той в съда и казал: Виновникът за запалване къщата на помешчика съм аз, а не бедната вдовица. Като чули това признание, съдиите отменили присъдата и, вместо вдовицата, изпратили младия момък в Сибир. След десет години се намерил истинският виновник. Заповядали да освободят младия човек от затвора, но се оказало, че той не бил вече между живите.

Като четете тоя пример, ще се запитате, какъв ли е бил тоя младеж. Той не бил нито евангелист, нито човек от новото учение. Какъв е бил тогава? Човек, роден с чувство на саможертва, на себеотричане. Такова чувство носи всеки човек в себе си, но трябва да бъде готов да го прояви. Ако сега трябва човек да стане евангелист или последовател на новото учение, работата му е изгубена. Ако си роден с новото, с чувство на самоотричане, ти си човек на мястото. Никой няма право да се отказва от онова, което е вложено в него. Няма по-голямо престъпление за човека да се откаже от това, което Бог е вложил в него. Някои искат да им се плаща за всичко, което правят. Ако за всичко ти се плаща още на земята, в другия свят ще бъдеш последен бедняк.

Един американски милиардер умрял. Понеже на земята заемал все първи места, направо отишъл при св. Петър, да му отвори райската врата, да влезе в рая. – Почакай малко, трябва да се прегледа живота ти, да се види, какви добрини си направил. – Съградих една голяма църква. – Благодариха ли ти за това? – Всички вестници писаха за мене. – Значи, платено ти е за това добро. – Друго добро направи ли? – Със свои средства построих един университет. – Как ти благодариха? – Пак писаха вестниците за мене, приеха ме за почетен член в университета. – И за това ти е платено. Спомни си, да си направил някакво добро, за което да не ти е платено. Милиардерът

напрегнал ума си и започнал да мисли. Най-после си спомнил, че един ден, като отивал в кантората си, настигнала го една бедна вдовица, която го молела за някаква помощ. Понеже бързал много, нямал време да се спира, подхвърлил й един долар. Бедната вдовица взела долара, и той се освободил от нея. – Ето едно добро дело, за което трябва да се обърнем към Бога, Той да разреши въпроса. Отишли при Бога, разказали случая, и Той отговорил: Дайте на милиардера два долара и го върнете на земята.

Всеки човек се нуждае от Божиите блага. Следователно, каквото правиш, за Бога го прави, не очаквай да ти благодарят. Ако си проповядвал Словото, не очаквай да получиш някакво благо, но се запитай, научиха ли тия хора нещо добро. Ако си музикант или певец, преди да даваш концерти пред публика, виж, дали твоите музиканти или певци могат да подобрят времето. Ако е облачно или дъждовно, а земята не се нуждае от дъжд, доброто пеене трябва да поправи времето. Ако е голяма суша, доброто пеене или свирене трябва да донесе дъжд. Ако пеенето не може да внесе светлина в ума ни, топлина в сърцето ни и подтик в душата ни, какво пеене е това? Ако хлябът не внася в организма ни елементи, необходими за неговото поддържане, защо ни е тоя хляб? Ако водата не може да утоли жаждата ни, защо ни е тя? Ако молитвата не ни свързва с възвишения свят, защо ни е тя? Ще кажеш, че се молиш. Само ти не се молиш – всички живи същества се молят по различен начин. Молитвата не е привилегия само за едного. Важно е, като се молиш, да изучаваш Божествения език. Който не се моли, не може да изучи тоя език, не може да се свърже с Божествения свят. Като се молиш, ще влезеш във възвишения свят, ще се срещнеш с разумни същества, ще знаеш, как да се отнесеш с тях, да им кажеш добър ден, да ги поздравиш.

Как ще влезете във възвишения свят? Това всеки сам ще научи. Някои са ясновидци, знаят това. В България има доста ясновидци, малки и големи, доста пророци – малки и големи. Някои пророци

говорят все за миналото – перифразирано. Тоя казал това, оня казал онова. Всички казват, че трябва да се обичаме. Това не е ново. – Да бъдем справедливи. – И това не е ново. Кое е новото в света? Преди години в Америка беше обявена премия от хиляда долари на оня, който каже една нова мисъл, от никого неказана. И досега още премията е свободна, не се е намерил човек, който да каже една нова мисъл. Затова е казано в Библията, че няма нищо ново под слънцето.

Днес на всички хора се проповядва с цел да се обърнат към Бога. Ти не можеш да обърнеш човека към Бога, ако не го обичаш. Без любов никакво обръщане не става. Христос казва: „Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих". Това е истинското обръщане. Достатъчно е да любиш човека, за да му помогнеш да намери правия път. Няма по-ценно нещо в живота от любовта. Тя води човека към познаването на тоя и на оня свят. Ако разбереш земния живот, ще разбереш и небесния. Между земния и небесния живот има известно подобие. Земният живот крие в себе си зародиша на небесния. Любовта слиза от духовния свят и като семка се посажда във физическия. За да разбереш правилно любовта, трябва да я посадиш в добра почва, при благоприятни условия и да се грижиш за нея, докато даде плод. Ако я посадиш в лоша почва и при лоши условия, тя ще се изопачи. На това се дължи изопачаването на любовта. Всеки се стреми към любовта, която той някога познавал. Но, като дошъл на земята, той я приложил по човешки и я изопачил.

Физическият свят е опитно поле, дето се посаждат и обработват идеите. Плодовете им зависят от почвата и от начина на обработването на семената. Казано е: „От плодовете им ще ги познаете". В невидимия свят няма погрешки, както на земята. Там листата на дърветата не се попарват и не капят, както тия на земята. Често ме питат, ще се познавате ли на оня свят. Там се познават само ония, които се обичат. В невидимия свят не можеш да срещнеш нито един човек, когото не обичаш. На земята хората се познават, защото се различават външно, физически. В духовния свят е точно обратно:

там съществата външно си приличат, вътрешно се различават. Трябва да си нагоден да виждаш вътрешно, за да различиш един човек от друг. На земята хората имат някои общи идеи, интересуват се от общи въпроси, но различието между тях е в начина на възприемането и обработването на тия идеи. Ще цитирате стиха, в който е казано: „Вие сте храм Божи". Така е било първоначално, преди съгрешаването. След съгрешаването си човек е внесъл в тялото си такива елементи, които не позволяват на Бога да живее в него. Някой яде свинско месо и внася свински клетки в тялото си. Понеже свинята е крайно страхлива, и човек става страхлив. В такова тяло Бог не живее. Някой е груб, жесток. В такова тяло Бог не живее. Друг е егоист, алчен. И в такова тяло Бог не живее. Можеш ли тогава да мислиш, че в тебе живее Бог

Казвам: Ако хората продължават да живеят със своите стари възгледи, в скоро време ще се задушат. Човешката мисъл, човешките възгледи се нуждаят от проветряване. Ако хората продължават да живеят с човешката любов, ще се задушат. Те живеят и дишат свободно, благодарение на Божия Дух, Който влиза в тях и се проявява чрез тях. Казано е, че живеем и се движим в Бога. Ние живеем в Бога, но Той не живее в нас. Да благодарим, че изпраща любовта си чрез своя Дух, Който ни изпълва и внася живот в нас. Иначе, ние сме изгубени. Мнозина говорят за Бога, за молитвата, за любовта, но не искат да работят. Идвали са такива хора при мене, философстват, отнемат времето ми. Като ги накарам да работят, веднага си отиват. Аз копая, и те трябва да копаят. Не могли да копаят, щели да се изпотят. Ако се изпотят, ще се преоблекат. Ще си направят поне една потна баня. Това е лекуване. Светът се нуждае от съзнателни, работливи хора.

В бъдеще религиозните хора ще се молят по друг начин, а не както сега – с коленичене. Да коленичиш, това подразбира, че се намираш при лоши условия. Когото бият, той коленичи и се моли. В бъдеще, ще копаеш и ще се молиш. Божественият свят изключва

коленичението. Вярващите се молят по различен начин. Евангелистите коленичат, т. е. те се молят със сърцето си – най-деликатното място в човека. Православните се молят прави, т. е. с ума си. Който се моли седнал, казваме, че се моли със стомаха си. Ако се молиш с душата си, взимат участие светлината, топлината и силата ти. Няма по-хубава поезия в живота от тая, да се молиш, т. е. да се разговаряш с Бога. Ще се молиш, без да се оплакваш. Трябва ли да казваш на Бога, че страдаш? Кой не страда в света? При това, кой е страдал, колкото Бога или повече от Него? Няма друг, който да е страдал като Бога и на никого нищо да не е казал. Той дава безброй блага на хората, но те не ги използват, както трябва. Той вижда всичко това и мълчи, нищо не казва. Каквото става, всичко вижда, всичко понася тихо и смирено. Не само това, но всеки се сърди, роптае, че не му отнемат страданията. Какво лошо има в страданията? Само един човек не страда, всички страдат. Ако някой се оплаква много от страданията си, това показва, че едва е започнал да страда.

Преди години дойде при мене един беден човек, да иска хляб. Казва ми: Ще умра от глад, шест часа гладувам, хапка не съм турил в устата си. – Не се страхувай, няма да умреш от глад. Ние правим опити, постим по 24 часа, по два, по три и повече деня. Някои постят по десет и повече дни, нито вода пият, а ти не си ял само шест часа и казваш, че ще умреш. Чрез поста човек усилва волята си и се освобождава от страха, че ще умре от глад. Гладът лекува. Ако боледуваш от ревматизъм или от друга болест, можеш да се лекуваш с глад. Трябва да ти е приятно, че гладуваш. Гладът пречиства тялото, порите се отварят, и дишането става по-дълбоко. Гладът внася повече светлина в ума. Още от старо време хората се лекували чрез глад. Сегашните хора се страхуват от дълъг пост, затова препоръчват повече да се яде. И яденето не е лошо, но приятно е да срещнеш човек на 80–90 годишна възраст, бодър, със светъл ум, с любещо сърце. Той е запазил своята бодрост, благодарение на умерено хранене. Приятно ли е да срещнеш 45-годишен човек и да го слушаш да говори, че е

остарял вече, за нищо не го бива? Той се отчаял от живота, не харесва младите, не харесва и старите, нищо не го задоволява. Гледай с радост на живота. Виждай доброто и в младия, и във възрастния, и в стария. Срещам една баба, добре облечена, добре вчесана. Тя е запазила младежкото в себе си. Казвам й: Бабо, ти като беше млада мома, 19-годишна, увлече един млад момък, който умря от скръб за тебе. – Кой ти каза това? – Не е важно, кой ми е казал. Нали това е истина? – Истина е. Какво да направя сега? – Ще се молиш да се подмладиш. Ако те подмладя и станеш на 19 години, ще потърсиш тоя момък, да изправиш погрешката си.

Хората изпадат в смешно положение, като говорят за любовта, без да я разбират. Това, което те наричат любов, никаква любов не е. Казвате: Обичам тоя човек. Обичаш, а роптаеш. Любов, която роптае, не е истинска. Това е търговска сделка. Любовта търпи. Казваш, че сърцето ти гори от любов, а си недоволен, че не те оценяват. Не искай да те оценяват, но люби. Така, именно, човек ще станеш. Ако не любиш, ще боледуваш. Любовта е творческа сила. Да любиш и да те любят, това е благословение и за двамата. Няма случай в живота, да са се обичали двама души и да са пострадали. Това е невъзможно. Ако не са се обичали, могат да пострадат, но не и обратното. Любовта изключва страданието. Някой иска да ме убеди в противното. Не, любовта носи радост и щастие.

Ние не говорим за оная любов, която почива на търговска основа. Ние говорим за Божествената любов. Каква любов е тая, която прави човека мързелив, да очаква всичко наготово от своя възлюбен или от възлюбената си? Както постъпва човек със своя възлюбен или с възлюбената си, така постъпва и с Бога. Докато благословението и благата идат отгоре, той обича Бога. Щом спрат благата, той се отказва от Него, под предлог, че Бог го е забравил. В същност, той е забравил Бога, затова благата спират. Който люби истински, той е готов на всякакви жертви. Той е внимателен и към камъните, и към малките растения. Като види, че някое камъче не е на място, навежда

се и го туря на мястото му. Ако види, че на корена на едно растение е паднал камък, вдига камъка и го туря настрана. Срещне ли в гората буренясало изворче, спира се да го очисти. Любещият е готов да помага на всички. Любовта се проявява и в малките, и в големите неща. Тя се отнася еднакво и към мравката, и към човека. Ако те лае куче, не хвърляй камък да го удариш, но му дай парче хляб. Като му дадеш два-три пъти, то ще ти стане приятел.

Някой казва: Аз съм евангелист. Друг казва: Аз съм православен. Трети: Аз съм окултист. Добре е, че си евангелист, че си православен, че си окултист. Това не е ново, всякога е имало и евангелисти, и православни, и окултисти. Важно е да направиш нещо и от направеното да имаш плод. Че си Иван, добре е това. Че си Драган, добре е и това. Но Иван трябва да изоре нивата, а Драган да я посее. Ако двамата не свършат работата и не дадат плод, нито Иван е Иван, нито Драган е Драган. Името Драган означава зрял плод. Христос измени името на Кифа, нарече го Петър. – Какво означава името Петър? – Зрял плод. Мъчно зрееше тоя плод, голям консерватор беше. Той се държеше здраво за старото. Въпреки това, той каза на Христа: „Всички да се отрекат от тебе, аз, Петър, никога няма да се откажа". Христос му отговори: „Докле петелът пропее, ти три пъти ще се откажеш от мене".

Христос казва: „Не съдете, да не бъдете съдени". И аз не съдя, и вие не трябва да съдите. Да съдиш, това е навик от миналото. Защо ще съдиш някого, че не говори добре, или не пише добре? Ти говориш или пишеш, както са те учили. Някой говори добре френски или немски – професорът му е бил добър. Да знаеш добре предмета, който си изучавал, това зависи и от учителя, и от тебе, като ученик. Благодари на това, което днес придобиваш, но работи, да не останеш само с него. Ставаш сутрин от сън, оглеждаш се в огледалото – благодари за челото, за носа, за устата, за тялото си, които Бог ти е дал. Ти се погледнеш, не си доволен и не благодариш. Какъвто и да си, благодари за всичко. Пожълтял си, пак благодари и търси

причината, защо си пожълтял. Причината за тоя цвят се крие в малкото светлина в ума. Жълтият цвят на лицето показва известна болезненост. Тоя цвят трябва да влезе в ума ти, да станеш умен. Някой почернял – и това е болезнено състояние. Черният цвят означава почивка. Тоя цвят трябва да влезе в стомаха, да помага при храносмилането.

Колкото и да се говори за цветовете и тяхното значение, все ще остане нещо неразбрано. Трябва да се отвори специална школа, да се изучават цветовете като методи за правилно живеене. Да направим опит с десет сестри от 45–80 годишна възраст, да видим, как ще се изменят лицата им под влиянието на известни цветове. В продължение на една година може да стане промяна, да се подмладят. Всеки трябва да се откаже от старото си знание, да бъде готов да учи, от нищо да не се смущава. Сега хората се смущават от войната. На земята воюват – целият свят не воюва. На Слънцето няма война, на Юпитер няма война, на Марс има война. От планетите, които не воюват, са изпратени делегации, да видят, как се бият хората, с какви оръдия си служат. Възвишените същества могат с един снаряд да спрат войната на земята. Достатъчно е да хвърлят луната върху земята, за да произведат такова сътресение, от което хората да хвърчат в пространството с километри нагоре. Те казват на хората: Не се бийте. Едно време и ние се бихме като вас, но сега вече никаква война не допущаме помежду си. Умът ви трябва да бъде светъл, да мисли. Вие се биете за земя и право. И земя имате, и право имате. Едно ви трябва – любов. Едно ви трябва – да изпълните Божията воля. Ако приемете любовта и изпълните Божията воля, ще дойде мирът на земята.

Кога ще се оправи светът? Как ще се оправи тоя свят? – По два начина. Първият начин е да се приспят всички войници и да се обезоръжат. Като се събудят, ще видят, че нямат никакво оръжие в ръката си. Как ще воюват без оръжие? Вторият начин е да се запали въздуха, и всичко да се стопи и изгори. Казвам: Приспете злото в себе

си. Приспете своите лоши мисли и желания. Че хората се бият, че народите се бият – англичани, американци, руснаци, германци – това е тяхна работа. Твоя работа е да оправиш себе си. Всеки да се заеме да приспи злото и да даде път на доброто в себе си. Всеки да възприеме любовта и да остави Бог да царува в него. Всеки да отвори ума си за Божественото знание, сърцето си – за Божията любов, волята си – за Божествената свобода. Всеки да живее, както Бог го е научил, и да не чака отвън да го учат. Ако отсега нататък очаква да го учат, как да живее, той е загубен. Как се изявява животът? – Във възприемане на светлина, необходима за ума; във възприемане на топлина, необходима за сърцето и във възприемане на материална сила, необходима за градеж на душата.

Хората не успяват, понеже не мислят право. Казваш, че не те обичат. От тебе зависи да те обичат. Ако конецът, който те свързва с хората, е тънък, потърси начин да го уякчиш. Един конец лесно се къса, но дебелото въже не можеш да скъсаш. Обикни един, двама, трима, четирима и повече души, да видиш, как конецът ти постепенно ще става по-дебел и як, нишките ще се увеличават, а с това и разположението на хората към тебе ще расте. Можем да направим опит с едно малко момиче. Първото условие: да е здраво. Щом е здраво, и бедно да е, и грозно да е, в една година ще се измени така, че всички хора – млади и стари ще го обикнат. Как ще стане това? – По същия начин, както намразяват човека. Както става човек глупав, така може да стане умен; както става грозен, така може да стане красив; както го мразят, така могат да го обичат. Искаш хората да те обичат, а ти сам не обичаш. Кажи си: Както Бог обича тоя човек, така и аз ще го обичам. – Как ще позная, че Господ го обича? – Виж, какво е положението на тоя човек в дома му. Ако жена му и децата му го обичат, ако работите му вървят добре, Бог го обича. Ще кажете, че е писано, да не обичате някого. – Оставете това настрана. Старото си отива, ново иде.

Нова Библия се пише сега. Ново Евангелие се пише. Не го пиша аз, Бог го пише. Горко на оня, който не приеме новото Евангелие! Евреите и досега страдат, защото не приеха Христовото учение. Ще кажете, че малко е Евангелието, оставено от Христа. Онова, което сега се пише, е още по-малко. Един от кодексите на новото Евангелие гласи: Зачитайте Божественото в човека! Като слушаш един музикант, радвай се, че има Божествена дарба. Като четеш стихотворенията на един поет, радвай се, че дарбата му е дадена от Бога. Като се ползваш от съветите на един мъдрец, радвай се, че Бог го изпратил между хората, да ги поучава. Ако срещнеш красив човек, който не злоупотребява с красотата си, знай, че Бог го създал красив. Всичко хубаво и добро е от Бога. Каквото видиш, запитай се, дали е от Бога, или от човека. Детинското в човека от Бога ли е? Да бъдеш възрастен и да остарееш от Бога ли е? Всяко нещо, към което човек се отнася съзнателно, е от Бога. Някой се оженил и се оплаква, че жена му не била такава, каквато той искал. Тая женитба не е от Бога. Друг се оплаква, че бил беден. Неговата беднотия не е от Бога. Той е причина за беднотията си.

Ще ви приведа една легенда из живота на Ноя. Той имал само една дъщеря, но много красива и разумна. Трима млади момци се влюбили в нея, и всеки пожелал да вземе Ноевата дъщеря, за себе си. Първият казал: Ако не се оженя за тая мома, няма живот за мене. Вторият казал: Или Ноевата дъщеря ще взема, или смърт и за нея, и за мене. И третият казал същото. Бащата се видял в чудо, не знаел, какво да прави. Най-после му дошла идеята, да превърне магарицата и котката си в моми, по-красиви от дъщеря му, и да ги представи на тримата кандидати като свои дъщери. Явили се и тримата пред Ноя, и той им казал: Имам три дъщери, всеки да си избере, която му хареса. Първият кандидат харесал момата, която произлязла от магарицата. Вторият харесал оная, която произлязла от котката. Третият харесал истинската дъщеря на Ноя. И тримата кандидати останали доволни, всеки си избрал мома по вкуса. След време бащата посетил първия си

зет и го запитал: Доволен ли си от избора? – Доволен съм, добре си живеем. Понякога възлюбената ми кряска и поритва. – Такава е майка ѝ. Отишъл при втория зет и го запитал, как живее с жена си. – Добре живеем, но понякога тя драще. – Такава е майка ѝ. Отишъл и при третия зет. На въпроса, как живее с жена си, зетят отговорил: Благодаря, много добра е жена ми, цял ангел. Ной си казал: Тя е истинската ми дъщеря, тя е от Бога.

Какво показва тая легенда? Че злото си е зло. Колкото и да го поливаме, то не може да се измени. Киселината, колкото и да се намалява силата ѝ, пак киселина си остава. Някой се страхува да приеме някаква идея, да не би да се измени. Няма защо да се страхуваш. Ти се изменяш, без да искаш. Остаряваш, без да искаш, и не знаеш, как си остарял. Бил си млад, енергичен, жизнен, хвърчал си от радост, и един ден гледаш, навел си се, едва се движиш и не знаеш, как е станало това. Питам: Как остаря, без да знаеш и без да искаш? – Остарях, но как, не зная. Според мене, остаряването е натрупване на излишни мисли и желания в човешкото съзнание. Тоя излишък оставя утайки, от които човек трябва да чисти ума, сърцето и съзнанието си. На утайките, именно, се дължи преждевременното остаряване. Оня, който не допуща излишни мисли и желания в съзнанието си, придобива знания, без да губи силата си. Той запазва своята бодрост за дълги години и живее с радост. Това значи, да запази човек младостта си. Младият прилага любовта по-добре от стария. Той лесно се примирява с мъчнотиите си. Затова Христос казва: „Станете като децата”.

Веднъж наблюдавах, как се сбиха две малки деца, едното тригодишно, а другото на две години. Те бяха в колички, возеха ги майките им. По едно време една от майките даде на по-малкото дете по-голяма ябълка, а на по-голямото – по-малка ябълка. То пресегна с ръката си до количката на по-малкото, хвана го за косата и взе ябълката му, като подхвърли своята към него. Малкото се огледа и започна да плаче. После сграбчи по-голямото за косата и започна да

дърпа ябълката от устата му. Майките се намесиха и разрешиха спора. След малко двете деца се примириха и започнаха да се смеят.

Питам: Кой научи децата да скубят косите си? Изобщо, жените се хващат за косите, а мъжете се бият с тояга. Пръчката е изобретение на мъжа. Казват, че тоягата е излязла от рая. Не е вярно. В рая не се позволявало да се режат дървета. Следователно, няма отде да вземат пръчка. Ще кажете, че пръчката може да е пренесена от земята. И това е невъзможно. Никаква мисъл, никакво чувство не може да се пренесе от земята в рая. Земните мисли и чувства по трептение коренно се различават от небесните. И обратното е невъзможно. Една мисъл може да слезе от небето само тогава, когато намери ум, нагоден по нейните вибрации. Може ли пчелата да възприеме една разумна човешка мисъл? Колкото и да й се говори, тя остава чужда за вашия разговор. И на вас казвам: Стремете се към ония мисли, които са достъпни за вашия ум. Стремете се към ония чувства, които са достъпни за вашето сърце. Стремете се към Божията любов, която е достъпна за всички. Приемете я, без да я изопачавате. Това е възможно, ако се откажете от вашия егоизъм. Не казвай, че тая любов е само за тебе. Любовта е достояние на всички. Изворът е достояние на всички. И ти ще пиеш от него, както и другите. И те ще пият, както и ти. Някой пил две чаши, а ти само една – нищо от това. Всеки ще пие според жаждата си. По-жаден си, повече ще пиеш. И мушиците, и растенията, и животните имат право да пият от същия извор. Любовта прониква във всички живи същества. Разликата между живите същества се вижда по степента на светлината, по степента на свещения огън в тях и по степента на тяхната сила. Колкото по-горе възлизаме по стълбата на живота, толкова по-голяма е светлината, толкова по-голям е свещеният огън, толкова по-голяма е силата. Това е различието между растението и животното, между животното и човека, между човека и ангела. Колкото повече светлина приемаме, толкова по-близо сме до Бога. Колкото по-ярко се разгаря Божественият огън, толкова по-силна е любовта ни. Колкото по-

голяма е Божествената сила в нас, толкова по-голяма е увереността ни, че сме на прав път в живота.

Помнете: Който иска да запази светлината на ума си, топлината на сърцето си и силата на душата си, трябва да бъде съсредоточен. Никакво раздвояване на ума не се позволява. Щом умът е съсредоточен, човек помни всичко, каквото чете, учи или говори. Най-малкото раздвояване на ума причинява отслабване на паметта. Някой мисли, че никой не го обича. Тая мисъл раздвоява ума му. Ако никой не го обича, кракът му не би стъпил на земята. Веднъж кракът му стъпил на земята, има кой да го обича. И най-лошият човек е обичан от някого. Обичта подразбира блага. Когото обичат повече, повече блага му се дават. Ако на лошия човек дават много блага, по-лош става. Ако на детето дават благата на баща му, ще стане ли като баща си? Детето ще яде като дете. Щом порасне и стане като баща си, ще яде, колкото баща му яде. Всеки човек ще се ползва от благата на живота според степента на развитието си. Искаш да имаш благата на светията. Можеш ли да носиш неговите страдания? Апостол Павел казва: Ще се похваля със страданията си. Можеш ли и ти, като него, да носиш страданията си с радост?

Мнозина искат да имат благодатта на Христа. Могат ли да понесат кръста на Христа? Христос мина през такива страдания, каквито обикновеният човек не може да си представи. Необикновен човек беше Христос, затова мина през големи страдания и напрежения. От голямото напрежение кръв излизаше от порите Му, но Той издържа. При такова страдание сърцето на обикновения човек би се пръснало. Цял легион от римски войници се гавреха с Христа, подиграваха Го, ругаеха Го и най-после Му дадоха сам да носи кръста си. Кой би издържал такива страдания? Той носи кръста си до едно място и после каза: Сега вие ще го носите. Който разбира, през какви страдания е минал Христос, не може да каже за себе си, че страда. Никой смъртен не е страдал като Христа. На кого е излязла кръв от порите? Шест хиляди войници не са се подигравали още с вас. На

кръст не сте били приковани. С копие не сте били пробождани. Но не сте и възкръснали. Христос страда и възкръсна по единствената причина, че любовта Му беше непрекъсната. Той каза: „Господи, да бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам духа си". Това значи: Каквото и да се случи, Господи, любовта ми е непрекъсната. Както Си ме възлюбил, така и аз Те възлюбих. Сега и на вас казвам: Който се опита сам да скъса връзката си с Бога, той е подписал вече присъдата си. Освен тебе, никой в света не е в състояние да скъса връзката ти с Бога. Който се стреми към новото, той е готов да скъса връзките си със старото, с преходното в живота. Той не съжалява, че е беден, че няма къщи и имоти, но се радва. Той се радва на живота с всичките мъчнотии и противоречия, на които се натъква.

Сегашните хора живеят в един свят, в който ангелите искат да надникнат, но не им позволяват. Интересен е светът, в който хората живеят, но малцина съзнават това. Вие сте недоволни от живота си, а много ангели са готови да заместят своя живот с вашия, да видят, какво представя той. Радвайте се, че имате свободен билет да живеете на земята. Всеки иска повече от това, което има. Жената е недоволна от мъжа си. Той ѝ купил рокля, но тя не я харесва, иска друга, по-хубава. С това тя иска да каже, че се оженила за него, да бъде като царица, а не излязло така. Тя мислила, че се жени за цар, а той излязъл обикновен човек. За да ѝ покаже, че не е обикновен, той взима пари на заем оттук - оттам, да я задоволи. Според мене, цар е оня мъж, който обича жена си. Цар е оня баща, който обича децата си. Няма ли любов между мъж и жена, между родител и деца, няма и царство между тях. Царица е оная жена, която обича мъжа си. Царица е оная майка, която обича децата си. Вън от любовта няма никакво царство. Казвате, че повече не искате да дохождате на земята. Земята не е толкова лоша, както си я представяте. Ако беше лоша, Бог никога не би слязъл на земята, не би се въплътил. Щом Бог се въплъти и слезе на земята, това показва, че тя е добро място. Добра е земята. Ако Бог я харесва, защо вие да не я харесвате?

„Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил”. Бог е направил света; търпеливо и снизходително гледа Той към всички свои деца. Той знае, че те ще поумнеят и ще изпълнят Неговата воля.

4. Беседа от Учителя, държана на 31 октомври, неделя, 10 ч. с. 1943 г. София. – Изгрев.

В НЕГОВО ИМЕ

Матея 2:7–21

Сегашният век е век на извънредно силни впечатления. Животът на земята се отличава с голямо външно разнообразие. В който град или държава отидеш, все ще видиш нещо ново. Ако отидеш в Америка, виждаш нещо особено: всички хора се движат бързо, като че тичат, като че пожар има някъде, или е станало някакво нещастие. Спреш ли се за момент само, кой как мине, ще те блъсне без да се извини. Време нямат хората, бързат. От трамвай ли слизат, или от трен, всички бързат, тичат и, без да искат, блъскат се едни други.

Човек е дошъл на земята и мисли, че може да живее, както желае. Блъскане има днес. Темпото на живота е бързо. Нещастията на хората се дължат на факта, че всеки живее, както иска. С тоя въпрос се занимават и невидимите същества. Те искат да знаят, какви резултати има оня, който живее по свое лично разбиране.

Ние разглеждаме живота като разсадник. Съществуват три разсадника: първият разсадник включва живота на елементите – метали и неметали и на минералите – неорганичният свят; вторият разсадник включва живота на растенията и на животните. Третият разсадник обхваща човека. Последните два разсадника съставят органичния свят. Според разбирането на хората, животните и растенията представят нисшия свят. Така е, те стоят по-долу от човека, заради което и отговорността им е по-малка. Ако овцата направи една погрешка, отговорността ѝ е по-малка от тая на човека. Който малко знае, малко го бият; който много знае, много го бият. Който малко знае, малко се възнаграждава; който много знае, много се възнаграждава. Между степента на светлината, която човек има, и отговорността, която носи, съществува известно отношение. То

определя щастието и нещастието на хората. Често ме питат, как ще се оправи светът. Това зависи от ръководството. С други думи казано: Оправянето на света зависи от това, кой народ управлява. – Кой народ ще има надмощие? – Най-силният. – После? – Най-умният. – После? – Най-добрият. – Кой народ е най-силен? – Най-силен е оня народ, който живее според стиха: „Да възлюбиш Господа Бога Твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила”. В тоя смисъл, силата подразбира разумност. Силата е резултат от живота на разумните същества. Ако не си умен, не можеш да бъдеш силен. Някой пита, ще бъде ли щастлив. Отговарям: Ако си силен, ще бъдеш щастлив. – Слаб съм. – Там е нещастието ти. За да бъдеш щастлив, трябва да ликвидираш с слабостта си. Да мислиш, че си слаб, това е заблуждение. – Защо? – Защото само страхливият е слаб, а човек не е страхлив. Като символ на страха взимат заека и жабата. Заекът живее на сушата, жабата във водата. Те символизират два свята – суша и вода. Жабата е по-страхлива от заека, затова го насърчила.

Веднъж заекът тръгнал да се дави, толкова му дотегнал животът. Понеже кучетата го преследвали, хората го убивали, той решил да тури край на живота си. Като наближил езерото, всички жаби, които били на брега, бързо скочили в водата – уплашили се много. Като видял това, заекът си казал: Имало по-страхливи същества и от мене. Няма да се удавя. До това време ушите на заека били малки, но от тоя момент се продължили. Той разчита на две неща: на слуха и на бягането си. При най-малкото шумолене той наостря уши и бяга. Като види някаква опасност, заекът казва: Аз отстъпвам пред силния човек. Бягам и вървя напред. Ако не ме стигне, аз печеля; ако ме стигне, той печели. Заекът се качва на висока канара и оттам се разговаря с човека, като му казва: Аз горе, ти долу; само така ще се разберем. Какво означават думите „горе и долу”? Който е горе, той се намира при добри условия; който е долу, намира се при лоши условия.

Кой създава добрите и лошите условия? Сам човек е причина да живее при добри, или при лоши условия. Старите българи, като строели къща, пред нея правели един малък пруст, вместо коридор, както днес правят. Младата булка, като миела чиниите и тенджерите, вместо да излезе вън и да хвърли водата в специална за това яма, за по-бързо, хвърляла я пред къщата през пруста. Днес хвърляла нечиста вода, утре хвърляла, докато се образували миазми и, един по един членовете на семейството започвали да боледуват. Ако първа заболее булката, казват, че някой я урочасал. Как няма да я урочаса? Няма по-опасно нещо за човека от нечистата вода. Няма по-опасно нещо за човешкото здраве от лошите мисли, чувства и постъпки. Те оставят излишни утайки в човешкия организъм. Това, което наричаме отлагане в ставите на тялото, се дължи, именно, на лошите мисли и желания на човека. В тоя смисъл, неврастенията не е нищо друго, освен утайки, които се натрупват по вените и артериите и атакуват нервната система така, че не дават възможност на електричеството и магнетизма да функционират правилно в организма. Така се явява сърцебиене, кръвно налягане, артериосклероза и други болести. Това са прости неща, които сегашните хора не знаят, но трябва да ги изучават, за да се лекуват сами. Някой се оплаква, че не може да диша свободно, или че сърцето му бие неправилно. Той вика лекари, пие лекарства, но нищо не помага. Причината не е нито в сърцето, нито в дробовете, но в диафрагмата. Тя се е повдигнала и натиска стомаха; стомахът натиска дробовете и сърцето, и така страда целият организъм. – Какво трябва да се прави тогава? – Дишай дълбоко, за да се изпълнят дробовете с въздух, да се намести диафрагмата. Казвате, че диафрагмата ви се е надигнала. Значи, подгордяла се е.

Пазете се от гордостта. Подадете ли ѝ се, падане ви очаква. Затова казваме, че гордостта предшествува падението. Който страда от сърцебиене, е горделив човек. Който страда от коремоболие, също е горделив. Който страда от главоболие, е щеславен. Ето защо, като те хване сърцебиене, дишай дълбоко и заповядай на диафрагмата да

слезе долу, да заеме мястото си, да не натиска сърцето. Който не иска сам да си помогне, търси лекари. Дойде един лекар, дойде втори, направят няколко инжекции, но положението се влошава. Те започват да търсят причините в това, което човек е унаследил от баща си и майка си и му внушават, че мъчно може да се излекува. Има унаследяване, но има причини за болестта и в самия човек. Младата мома се оплаква от сърцебиене, защото се влюбила в някой момък, който ѝ причинява мъчнотии. И старият се оплаква от сърцебиене. – Защо? – И той може да се е влюбил. Българската поговорка казва: „Когато старо бунище се запали, много дими".

Аз говоря за любовта, но разбирам оная любов, която не причинява страдания и болести. Хората говорят за любовта, прилагат я, но боледуват. Каква любов е тая, която носи страдания и болести? Това не е истинска любов. Това е любов, която хората са изопачили. Невъзможно е да любиш и да делиш хората на повече и на по-малко обични. Това е любовта на кръчмаря, която прави хората нещастни. Кръчмарят дели хората на бедни и на богати. На първите дава ограничено количество, а на вторите щедро дава. Като влезе богат в кръчмата, той му дава чаша, две, три и после започва да пише. В края на краищата, кръчмарят печели, а богатият губи. От ден на ден, той губи здравето си, сърцето му неправилно бие. – На какво се дължи това? – На дисхармония в мислите, чувствата и постъпките на човека. Изобщо, дисхармоничните мисли разстройват мозъчната нервна система; дисхармоничните чувства разстройват симпатичната нервна система, а дисхармоничните постъпки разстройват мускулната и костна система. Физичният и психичният живот на човека са тясно свързани. Затова, като заболееш, не търси лекар да ти препоръча нещо за пиене, но искай да ти даде добър съвет, как да живееш. Сърцето ти се разстроило. Колко удара прави в минута? Нормално е човешкото сърце да бие 72 пъти в минута, а твоето бие 120 пъти. Има случаи, когато сърцето на някой стар човек бие 40 пъти в минута. И това не е правилно.

Помнете: Добрият живот на човека зависи от неговата мисъл. Права мисъл се иска от всички. Някой се оправдава за погрешките си с това, че хората му повлияли. Защо се оставя да му влияят, а той да не им влияе? Защо той да не е свободен, да направи нещо добро с мисълта си, с което да повлияе на близките си? Човек е дошъл на земята да бъде проводник на Божественото Начало. Това значи, да бъде проводник на светли мисли, на светли чувства и на светли постъпки. Една сестра харесва друга, която минава за напреднала, и казва, че прилича на нея. И апостол Павел, след като се отрече от себе си, заприлича на Христа, стана едно с Него. – Кога постигна това? – Когато стана слуга на Христа. Той каза: „Не живея вече аз, но Христос живее в мене". И на сестрата казвам: Ако слугуваш на по-умна сестра от тебе, ти приличаш на нея. На какъвто служиш, такъв ставаш. Ако служиш на умен, умен ставаш; ако служиш на глупав, глупав ставаш. Ако се учиш при добър учител и го обичаш, под негово влияние ти ще се повдигнеш, и добър човек ще станеш. Силното, разумното, доброто ще бъдат главната фирма, а ти – съдружник на тая фирма. Казваш, че не искаш да ти влияят. Ти искаш ли да влияеш на хората? – Искам. – Щом искаш да влияеш, ще бъдеш готов и да ти влияят. Като мислиш за хората, и те ще мислят за тебе. Като обичаш хората, и те ще те обичат. Като мислиш добре за хората и им помагаш, и те ще мислят добре за тебе. Природата няма две мнения по тоя въпрос.

Казват за някого, че работите му вървят добре, че е практичен човек. Не се заблуждавайте от временните успехи в живота. Началото на една работа може да е добро, а краят да е лош. Аз не вадя заключение от първата работа на певеца. Началото може да е добро, всички да му ръкопляскат и да го хвалят. Важен е краят на неговата работа. Предпочитам началото на една работа да е лошо, а краят добър, отколкото началото да е добро, а краят лош. Една красива мома обръща внимание на момците, обикалят я, бият се за нея; щом остарее, никой не я поглежда. Какъв смисъл има тая красота? Красотата е качество на човешкия ум и на човешката душа. Силата е

качество на човешкия ум и на човешкия дух. Мекотата е качество на сърцето. Без мекота човек нищо не може да постигне. Сърцето подкрепва нещата. Казано е в Писанието: „Сине мой, дай ми сърцето си”. – Защо Бог иска сърцето на човека? – Защото то е работило най-много и се окаляло. Бог иска сърцето на човека, за да го очисти. Той е дошъл на земята не за ума на хората, а за техните сърца, които са онеправдани. След всичко това ще кажат, че сърцето е лошо. Благодари на сърцето си, каквото и да е то. Ако сърцето не работи, ти нямаше да бъдеш жив. Успехът в живота ти се дължи на твоето сърце. – Защо сега не успявам? – Защото умът ти не е обработил това, което сърцето ти е дало. Ако умът се лени да обработи материалите на сърцето, той остава слаб. Работи с ума си, за да използваш богатството на твоето сърце.

Освен за ум и сърце, хората говорят още за дух и душа. Под „дух” разбирам силното, Божественото Начало в човека. Под „душа” разбирам доброто, благото в човека. Душата е хранилище на всички блага в света. Отличителното ѝ качество е мекотата. Умът е служител на душата, а сърцето – на духа. Мнозина отричат съществуването на душата. Това е невежество. Това са хора, които не разбират живота. Закон е: Не можеш да отричаш това, което не съществува; не можеш да поддържаш това, което не съществува. Отричането и твърдението показват, че говориш за реални неща. Това, което не съществува, нито се отрича, нито се подържа. Следователно, отричането на душата показва нейното съществуване. Вярвай в душата си, ако искаш да разрешиш всички въпроси, ако искаш да се справиш с всички болести. Душата е майка на човека. Като отричаш душата, ти отричаш майка си. Духът е баща на човека. Как ще отречеш баща си? Ако отричаш майка си и баща си, кой те е родил? Ще кажеш, че човек е произлязъл от клетка, която постепенно се е делила и нараствала. Значи, и клетката има майка и баща. Казваме: Майчина клетка и дъщерна клетка.

Едно интересува човека: той иска да знае, какво ще стане с тоя свят. Какво ще стане със света, това е работа на Оня, Който го е създал. Красив е светът, по-красив от него няма. Всичко, каквото става, е за добро. Много неща, от които хората се оплакват, са създадени за развлечение. Който не разбира смисъла на нещата и не вижда причините, които го създават, само той страда и плаче. Бащата и майката се карат, децата не ги слушат; приятели се бият. Причината за това се крие в дедите и прадедите на хората. Те стоят зад своите близки и ги настройват едни срещу други. Жената е недоволна от мъжа си, мъжът от жена си, децата от родителите си. Всички, въстанали едни срещу други, играят ролите си, а дедите и бабите гледат и се смеят. После се обръщат към мене и ме питат: Добре ли играят ролите си? – Добри артисти са. Като се карат и бият, после се примиряват. – Вярно ли е това? – За мене е вярно, аз го проверявам. Ако не вярвате, можете да го отхвърлите. Казвам ви, че вашите прадеди играят голяма роля в живота ви. За да не ви създават неприятности, мислете всякога добре за тях. Така ще помагате и на тях, и на себе си. Докато не се примирите с вашите близки от оня свят, вие не можете да направите добра връзка с тях. Те обичат шегите и си играят с вас така, както не подозирате. Колкото повече се дразните и гневите, толкова повече се смеят те.

Казват, че понякога човек се намира под хипнотичното влияние на някого. Това е външно състояние. Човек трябва да се отнася научно към хипнотизма, за да не изпада в заблуждения. Преди години, когато правех своите научни изследвания върху психологията на българина, дойде при мене един наш брат, сега е в невидимия свят, да ме покани да присъствам на един от неговите спиритични сеанси. Аз отказах, понеже бях много зает. Той ме молеше настоятелно да отида, за да се произнеса, дали научно ръководи сеансите. Най-после се съгласих. Отидох в дома, дето се бяха вече събрали учители, учителки – все учени хора, около 25 души. Интересно беше, че нито един от присъстващите не вярваше в спиритизма. Между събраните имаше

една млада учителка с брата си, които също не вярваха. По едно време тая учителка изпадна в транс, обсебена от една нейна баба, която иска да учи. Всички се смеят, не вярват, но бабата, чрез внучката си, удря на масата, вика, иска да се учи. Това състояние продължи няколко часа, почти до полунощ. Аз бях в друга стая, но всичко се чуваше отвън. Братът правил паси, духал, дано изпъди тоя дух от момата, но не можа. Най-после ме повикаха да им помогна. Казах им, че не съм дошъл да пъдя духовете. Дадох им съвет, да насядат всички на колене и да прочетат „Отче наш". Всички започнаха да четат молитвата с дълбочина, дано прогонят духа. Братът държеше ръката на сестра си и се молеше. Когато произнасяха последните думи на молитвата „Защото е Твое Царството, и силата, и славата, во веки веков, амин", духът напусна момата. След това братът на момата пръв се обади: Това не е хипнотизъм. Убедих се, че извън физическия свят съществува друг, невидим свят. Вярвам вече в тоя свят. Казвам: Има случаи в живота ви, когато трябва да коленичите и да четете „Отче наш". Тоя дух е от упоритите духове и напуща човека само при четене на „Отче наш".

Питате: Защо са толкова упорити духовете? Каквито са хората на земята, такива са и в невидимия свят. Някой си направи нова къща и пуща кираджии. За да се осигурят, те направят договор и, докато не изтече договора, не излизат. Ти не си доволен от тях, искаш да напуснат къщата ти, но те не излизат. Даваш ги под съд, пак не излизат. Казват: Докато не се свърши войната, не излизаме. Какво ще правиш? Ще търпиш. – Защо Господ допуща това? – Ако Господ дава свобода на комара да забива жилото си и да смуче кръв, защо да не даде свобода на една душа да влезе в тебе и да прекара там няколко часа? На всичко има граница. Това става, когато човек допусне в сърцето си неестествени чувства и желания.

Един богат американец се оженил за млада, красива американка. След сватбата те предприели сватбено пътешествие за едно от красивите курортни места в Америка. Случило се, че тренът, в който

пътували, се сблъскал с друг трен и, от голямото сътресение, младоженикът полудял. Завели го в болница, дето прекарал цели 16 години. Един ден, като се разхождал в двора на болницата, дошло му на ум да избяга. Хукнал да бяга, но след него се затичали слугите, да го хванат. Той успял да избяга и се скрил от погледа им. Отишъл на гарата и се качил в едно от купетата на трена. Тук се натъкнал на същата катастрофа, от която някога пострадал. Тренът се сблъскал с друг. От повторното сътресение, което преживял, мозъкът му се наместил, и той оздравял. Една и съща причина произвежда два различни резултата. В единия случай тая причина произведе мозъчно разстройство, а в втория случай – възстановяване на хармонията в неговия душевен мир. В първия случай действуваха отрицателни сили в природата, а във втория случай – положителни.

Хората се страхуват да не попаднат под влиянието на отрицателните сили. Няма защо да се страхуват. Положителните и отрицателните сили се редуват. Няма случай в живота, дето човек да бъде само под влиянието на едните сили. Невъзможно е едновременно да те сполетят две злини или две добрини. Ако злото те сполети, след него ще дойде доброто; ако доброто те сполети, след него ще дойде злото. Злото и доброто се сменят, както денят и нощта. Казваш, че злото продължило много. Колкото е продължило злото, толкова ще продължи и доброто. Колкото по-голямо е страданието, толкова по-голяма е и радостта. Колкото по-малко е страданието, толкова по-малка е и радостта. Това е закон, от който никой не може да се освободи. Не мислете, че страданията и радостите са произволни. Който страда, ще се радва; който се радва, ще страда. Който се е родил, ще умре; който умира, ще се роди. Какво представя смъртта? Лишаване на човека от благата на живота: изгубваш зрението си, слуха, обонянието си, не можеш да се храниш и оставаш само със съзнанието си, че някога си живял. Имаш желание да направиш нещо, нямаш ръце; искаш да видиш нещо, нямаш очи; искаш да чуеш нещо, нямаш уши; искаш да помиришеш нещо,

нямаш нос; искаш да кажеш нещо, нямаш уста. Това е истинска смърт. Друг е въпросът, когато човек заминава от тоя свят в другия с ново тяло – духовно, по-съвършено от физическото. Това тяло е по-съвършено, по-гъвкаво, по-подвижно. То няма никакви излишъци, нищо чуждо в себе си. Духовният човек живее без никакви противоречия.

Като е дошъл на земята, човек трябва да живее естествено, да изработи своето духовно тяло. Ще кажете, че след смъртта човек не се нуждае от тяло. Не е така. Смъртта е раждане в духовния свят. Следователно, там човек се нуждае от духовно тяло. Както майката помята детето, така и в духовния свят човешката душа може да се пометне. Смърт, при която душата се помята, е опасна. Смърт, при която душата се ражда отново, носи благословение. Ето защо, не плачете, когато умре някой. Страхът от смъртта е внесен от хора, които не разбират законите на духовния свят. Сега и аз ви говоря за духовния свят толкова, колкото можете да ме разберете, без да ви насърчавам много. Мнозина ме слушат и се съмняват в думите ми. Те мислят, че им казвам неверни неща. Понеже не могат да проверят думите ми, те се съмняват. Ако можеха да ги проверят, щяха да вярват. Не е там въпросът, дали вярват, или не. Важно е, че аз сам не бих си позволил да кажа една невярна дума. На всички може да е позволено да говорят неверни неща, но на мене – никога. Аз не зная даже, що е бяла лъжа, с която хората обикновено си служат. Всеки може да говори, каквото иска, но аз трябва да преценявам всяка дума. Ако някога кажа една дума повече, отколкото е трябвало, веднага взимам мерки, да сваля тоя товар от гърба на оня, върху когото е паднал. Ако той не ме е разбрал, започвам да му обяснявам всичко, да ме разбере, да не остане в тъмнина. Не казвам, че по отношение на мене са строги, защото аз върша всичко по свобода, и сам не си позволявам да кажа една излишна или невярна дума. Няма по-голям позор за човека от лъжата. На второ място иде грехът, а на трето

място – смъртта. Майката на отрицателните неща е лъжата, бащата е грехът, а детето – смъртта.

И тъй, не лъжете, нито оставяйте да ви лъжат. Лъжата се изплъзва лесно от погледа и от ръката на човека. Тя е от такава материя, че не можеш да я хванеш. Дойде някой при вас, иска десет лева на заем, с условие, че на другия ден ще ги върне. Така става – на другия ден ги връща. После взима сто лева, и тях връща навреме. Взима хиляда лева, и тях връща. След това взима десет хиляди, сто хиляди – пак ги връща навреме. Казват: Честен човек е той. Един ден взима 500 000 лв. и не се явява пред вас. Де се скри, не знаете. Той прилага закона: верен в малкото, неверен в голямото. Има и обратен закон, верният в голямото е верен и в малкото. Ако някой вземе първо 500 000 лв. и ги върне навреме, той може да бъде точен към по-малки суми, до един лев даже. Тоя човек е абсолютно честен. Не постъпи ли така, за тоя човек имам особено мнение. Бог кредитира човека до един лев, ангелите – до сто лева, а хората – до хиляда лева. Ако го кредитирате повече от хиляда лева, вие вършите неправда. – Възможно ли е Бог да работи с най-малката величина – с единицата? – Не само, че е възможно, но така е всъщност. Бог работи с един лев, с едно житно зърно. Дойде Някой при мене да ми иска някакъв съвет, или да му дам хиляда лева на заем. Казвам му: Вземи това житно зърно и го посей. След пет години ще имаш на разположение не само хиляда лева, но 200 –300 хиляди лева. Той ме погледне, усмихне се и казва: Не се занимавам с такива дребни работи. – Щом не се занимаваш, сиромах ще останеш.

Какво представя житното зърно? – Най-малката любовна дума, която крие в себе си мощ и сила. Иди при един богат умиращ човек и му кажи с вяра и любов само две думи: Ще оздравееш! Той ще чуе думите ти и, ако оздравее, никога няма да те забрави. Знаеш ли, какво значи, да те познава един богат човек? Кажи една насърчителна дума на човека и не мисли по-нататък. – Ще стане ли така, както казвам? – Това не е твоя работа. Ти си длъжен да кажеш доброто и да се

отдалечиш. Стане ли, или не стане, не е твоя работа. Какво от това, че не е станало, както си казал? Казвате, че еди-кой си човек ще умре, но не умира. Какво от това? Съберат се десетина души около някой болен и казват, че той ще умре след 24 часа Както казват, така става. Ако кажете на болния, че ще оздравее, това не може ли да стане? – Може. Както злото може да дойде, така и доброто може да дойде.

Един американец се оженил за богата, красива американка, с която живял много добре. Един ден тя заболяла от лоша инфекциозна болест. Десетина лекари се събрали на съвет и решили, че най-много след 24 ч. болната ще умре. Те казали това на мъжа ѝ и го посъветвали да предупреди жена си, да се приготви, понеже ще се яви пред Бога. Такъв бил обичаят на евангелистите. Той се натъжил много, но трябвало да каже истината на жена си. Като ѝ казал мнението на лекарите, тя се обърнала към мъжа си с думите: Не съжалявам, че ще умра, за нищо не жаля, но едно обещание искам от тебе. Ще ми обещаеш ли? – Кажи, какво искаш. Не искам да ти обещая, преди да зная, какво е желанието ти. – Слушай, тогава. Искам, да ми обещаеш, че като умра, няма да се ожениш за друга. – Не мога да ти обещая. Може да срещна в живота си друга жена, подобна на тебе, в която да се влюбя. Защо да ти обещая и да не изпълня? – Щом е така, не искам да умра. Ще живея заради тебе! Още на часа тя станала от леглото и след една седмица била съвършено здрава.

Казвам: Човек, който има за основа любовта, мъдростта и истината – трите велики принципа, никога не умира. Някой казва: Аз трябва да умра. – Трябва да умре нещо в тебе, но не ти. Всеки момент трябва да умира нещо в човека, и всеки момент трябва да се ражда нещо в него. Човек сам си създава ненужни страдания; той сам трябва да си създава и радости. Заболи те рамото и се уплашиш. Не се плаши. Тури ръката си на рамото и благодари за болката, която имаш. Страхуваш се от ревматизъм в колените. Не се оплаквай, но коленичи и благодари за болката. В скоро време ревматизмът ти ще

мине. Ще кажете, че инжекциите лекуват ревматизма. Има смисъл да ти направят инжекции, но ако оздравееш напълно. Аз съм за инжекциите на любовта. Тури една инжекция на любовта в ума си и една в сърцето си, за да се освободиш от болестта си. И аз препоръчвам инжекциите, но с гореща вода. Направи три инжекции с вряла вода: сутрин една чаша вряла вода, на обяд една чаша и вечер една чаша. Тия инжекции влизат в стомаха, оттам в дробовете и най-после в главата. В пет минути ще дадат резултат. Външните инжекции дават резултат едва след 24 часа. Аз лекувам холерата с гореща вода. Дай на-болния от холера четири – пет чаши вряла вода, и на другия ден той ще бъде здрав. Врялата вода разредява серума, в който бацилите на холерата се хранят, и в 24 часа те намаляват и умират. Инжекциите, които лекарите турят, влошават положението, вместо да го подобрят. Старите българи разказват, че едно време, когато холерата и чумата посещавали България, от страх хората бягали по горите. Там те кладели големи огньове и пиели гореща вода. Който пиел гореща вода, оздравявал. Затова те казват, че холерата и чумата се страхуват от гореща вода. В 1917 година в България вървуваше „испанската болест”, която отнесе стотици хора на оня свят. Аз съветвах познатите си да пият гореща вода. Колкото болни имаше от испанската болест, пиха гореща вода и оздравяха.

Хранете ума си с светлите мисли на Божията мъдрост и знание. Ние не сме създадени да умираме. Смъртта е нещо инцидентно, създадена от невниманието на хората. Казано е в Писанието: „Ще минем от смърт в живот”. Това значи: Ще умреш за стария живот и ще влезеш в новия, в съзнателния живот. Смъртта има преходни фази.

Един богат англичанин, лорд, тръгнал на път за Швейцарските Алпи, заедно със слугата си. Понеже обичал да си угажда в яденето, лордът взел в раницата си една печена кокошка и бутилка с вино. Като се качвали на планината, прилошало му малко и той изгубил съзнание. Слугата помислил, че господарят умрял, и си казал: Ще се

нахраня първо, после ще видя, какво да правя. Отворил раницата на господаря, хапнал си от печената кокошка, пийнал си от винцето и благодарил, че могъл да се нахрани добре. След това си казал: Да видя, какво стана с господаря. Започнал да го разтрива, да го обръща на една и на друга страна, дано се върне съзнанието му. Най-после, господарят му дошъл в съзнание и, понеже усетил голям глад, взел раницата да подкрепи силите си. Като видял, че печената кокошка и виното липсват, той се обърнал строго към слугата си с думите: Кой ти позволи да изядеш кокошката и да изпиеш виното? Слугата се стреснал от строгия тон на господаря си, поради което получил сърдечен удар, и умрял. Не пийте вино и не яжте кокошка без позволението на господаря си. Престъпите ли заповедта му, смъртта ще ви посети.

Всеки човек трябва да мине от смърт в живот. Само така той ще разбере смисъла и на смъртта, и на живота. Ние говорим за смъртта, като естествен процес, а не като резултат на неправилен живот. Пазете се от тая смърт. Проявете доброто в себе си, без никакво насилие. По естество човек е добър, но трябва да прояви доброто в себе си. Каже ли някой, че не е добър, това показва, че не е проявил доброто. – В какво се проявява доброто? – В прави и светли мисли, във възвишени чувства и в благородни постъпки.

Един богат господар имал един слуга, който му служил добросъвестно десет години. Обаче, господарят не оценил това и не платил нищо на слугата си. Недоволен от господаря си, слугата често му се заканвал, че ще го набие някога, да помни за цял живот. Един ден господарят ял плодове и, като се закашлял, една костилка влязла в дихателното му гърло, и той примрял. Понеже не се свестил, близките му помислили, че умрял, и решили да го погребат. Според тогавашния обичай, тялото на покойника оставяли на гроба му, там да престоява цялата нощ. На сутринта го опявали и погребвали. Като знаел това, слугата отишъл вечерта на гроба на господаря си, отворил капака, стъпил на корема му и започнал да го бие, като си казвал:

Сега поне мога да ти отмъстя, да видиш, как се онеправдава човек, който ти е работил цели десет години. От ударите, които нанесъл на покойника, въздухът в дробовете му се раздвижил и тласнал навън костилката, която го задушила. Боят станал причина, господарят да се съживи. Той казал на слугата си: Моля ти се, не ме бий! – Знаеш ли, кой съм? – Не те познавам. – Аз съм твоят слуга, който ти слугувах цели десет години, но ти не ми даде пет пари за това. – Благодаря ти, че ме би; даде ми един добър урок и ми върна живота. Боят отпуши гърлото ми. Ти си мой спасител. Ще ти платя всичко двойно и тройно, задето стъпи на корема ми и стана причина да се възвърне животът ми.

Какво показва тоя пример? Че всичко, което се случва на тия, които любят Бога, се превръща на добро. От всичко трябва да се учим, да разберем, че няма безсмислени неща в живота. Само ония неща са безсмислени, от които не може да извлечете някаква поука. – Защо се задавил господарят? – Защото ял без любов. За предпочитане е да гладуваш, отколкото да ядеш без любов. Обикни хляба и тогава яж. Обикни водата и тогава пий. Обикни четенето и тогава чети книги. Не пий вода без любов. Не чети без любов. Не прави добро, без участието на любовта, мъдростта и истината, без участието на живота, знанието и свободата. Не бързай. Първо повикай любовта, мъдростта и истината за свидетели на това, което си намислил да правиш, и после го направи. Това е хигиената на живота. Вярвай в любовта, в мъдростта и в истината. Вярвай в живота, в знанието и в свободата. Вярвай в движението, в учението и в работата. Приложете вярата в живота си, за да видите нейните резултати. Вярата усилва здравето.

Като се говори за здравето, хората имат пред вид лекарите, като условие за лекуване на болестите и възстановяване на здравето. Сегашните лекари ще изиграят ролята си и ще се пенсионират. В бъдеще ще се търсят лекари за здравите хора, а не за болните. Ще извикаш един лекар и ще му кажеш: Здрав съм, но искам ти да се

произнесеш. Лекарят ще те прегледа и ще ти каже, че нервната ти система е добре, дихателната ти система е добре, стомашната, костната, отделителната системи са също добре. Ще му платиш от 300–500 лв., ще му благодариш и ще се разделиш с него. След това ще извикаш лекар да прегледа детето ти. Лекарят е длъжен да преглежда здравите. Това се отнася до бъдещите лекари.

Иде новото време. То изисква хора, които носят новото, без да се страхуват от него. Ако новото е страшно, какво спечелиха евреите, като подържаха и до днес още подържат старото? На времето си още те се отказаха от новото учение, което Бог им изпрати. Сега питам българите: Какво ще спечелят и те, ако не приемат моето учение? Питате: Кой си ти, на когото трябва да приемем учението? Не е въпросът, кой съм аз. Вие приемате ли, че в света съществува един Бог на любовта, на мъдростта и на истината? Признавате ли, че има един Бог на живота, на знанието и на свободата? Тоя Бог управлява всички народи. Той управлява и всички славяни. Казвам: Ако искате да оздравеете, яжте тоя хляб. Ако оздравеете, трябва ли да се съмнявате? Пийте тая вода и, ако оздравеете, не се съмнявайте. Дишайте тоя въздух. Ако оздравеете, трябва ли да се съмнявате в него? Опитвайте нещата и вижте, какъв резултат ще имате. Приложете Божия закон. Който не се подчинява на тоя закон, носи отговорност. Евреите трябваше да приемат Христовото учение. И християните още не са Го приели. Те и досега още се чудят, какво учение е това, което изисква от тях себеотричане. Те се чудят, как да се отрекат от майка си и от баща си, даже и от живота си. Какво правят днес на бойното поле? Милиони хора са напуснали домовете си, майка си и баща си и се отрекли от живота си, без да се замислят за причината на това себеотричане. Защо се отрекоха те? Ако бяха се отрекли за Христа, друг резултат щяха да имат. Но и сега имат резултат. Всички убити във войната станаха проповедници на Христовото учение. Днес има повече от 30 милиона проповедници на

Божията любов, на Божията мъдрост и на Божията истина. Всички хора трябва да живеят в името на любовта.

Мнозина ме питат: Какво ни очаква в бъдеще? Казвам: По-славно бъдеще от това, което иде, никога не е идвало. Нов свят се гради. – Какво ще стане в бъдеще? – Всички ще видят, какво ще стане; и българите ще видят това. Когато Царството Божие дойде на земята, българите ще бъдат на мястото си. Не само българите, но всички народи – англичани, американци, руснаци, французи, германци, италианци, сърби, черногорци – всички ще бъдат на местата си. Бог готви велико бъдеще за ония, които искат да живеят разумно. Не е въпрос да се отречеш от себе си, но ако си българин, да станеш истински българин; ако си англичанин, руснак, французин, или от каква и да е народност, трябва да бъдеш истински човек.

Сегашните астрономи са открили една звезда, пет хиляди пъти по-голяма от слънцето, с топлина пет хиляди пъти по-голяма от слънчевата. Казват, че тая звезда е от първа величина. Като я наблюдават с телескоп, светлината ѝ е толкова голяма, че отдалече даже изглежда като голям пожар. Тая звезда означава пристигането на новата епоха. Бъдещата култура представя една от видните звезди на небето. Радвайте се, че и слънцето, и луната, и звездите предсказват бъдещето.

Бъдете топли и светли като слънцето. В това се заключава здравословното състояние на човека. Бъдете чисти като луната. Радвайте се и на звездите, които помагат за развиване на вашите дарби. Радвайте се, че имате възможност да се ползвате от енергията на планетите. Радвайте се, че всичко в света работи за вас – малките деца във вселената, които са предметно учение на възвишените и разумни същества.

Да работим за славата Божия на земята!

Да работим в Негово име и да прилагаме Неговата любов!

5. Беседа от Учителя, държана на 14 ноември, неделя, 10 ч. с. 1943 г. София. – Изгрев.

ТРИТЕ ВАЖНИ НЕЩА

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Сега ще прочета този стих. Вие музикалното казахте, аз ще го кажа словесно. (Учителят прочете от 1. до 5. стих включително от първата глава от Евангелието на Йоана.)

„Аз ще се подмладя“

Три неща има, от които зависи щастието и благото на човека. И три неща, от които произтича нещастието на човека. Щастието на човека зависи от неговото сърце, когато не е натоварено. Понеже човешките сърца са натоварени чрезмерно, са нещастни. Човешкото щастие седи в човешкия ум, когато не е натоварен. Човешкият ум сега е претоварен, затуй е нещастен. Човешката душа, с която е свързана човешката воля, и тя е претоварена. Всичките тия хора, които са натоварени, обременени искат да оправят света. То е все таки болните хора, които замислили една велика идея, да оправят света един ден, като оздравеят. Туй не го отказвам, но в дадения момент не може да оправят света. Тази предпоставка е поставена малко недобросъвестно. Ние казваме: „За бъдеще аз ще стана добър човек.“ Не е да го кажеш за бъдеще. Някой път ние казваме, че сме били добри. Добър си в дадения случай. Но как съм ял в миналото, не как ще ям за бъдеще, как сега ям, това е важното. Днешният обяд, който ще имам, той е важен. Закуската, обедът и вечерята, те са най-важните, събрано миналото, настоящото и бъдещото в един ден. Ако сутринта ядеш добре, ако на обяд ядеш добре и вечерта ядеш добре, всичко ще свършиш добре. Ако на обяд ядеш зле, ако сутрин ядеш зле и ако вечерта ядеш зле, нищо няма да свършиш.

Законът е един и същ. Ние, като седнем да ядем, мислим, че не е важно. Имаме търговска работа. Търговската работа не е важна, тя е човешки протест. Ще спечелиш пет-шест милиона, тоя товар, който ще туриш на гърба си, ще го носиш. Ти бързаше да станеш министър-председател, то е товар. Всичките хора ще искат да им помагаш. Този ще дойде – оплаква се, онзи ще дойде – оплаква се. Станало погрешка – тебе ще държат отговорен. Как ще оправиш работите? Казваш: „Аз съм министърът, ще ги оправя." Как ще ги оправиш? „Ще ги обеся всичките." Друг пък казва: „Аз ще ги затворя всичките." Като обесиш всичките и останеш сам, какво ще правиш? Искаш да затвориш всичките, но не са един, не са двама, не са сто. Хиляди. Кой ще ги пази? То е главоболие. Не само това, но трябва да ги храниш. Мислиш – като ги затвориш, всичко ще се оправи. Не. Ние правим погрешка в яденето, мислим да турим храната в стомаха. То е една погрешка. Ядеш безразборно, ядеш неразумно, затова тази храна в стомаха като я туриш, трябва да туриш стражари да я пазят. В какво седи лошата храна? Научно обясняват хората. В какво седи лошото на свинското месо. Доста е вкусно, който е ял кебапчета от свинско месо. Свинските клетки, като ги туриш в човешкия организъм, не обичат да работят, много са лениви. При най-удобния случай оставят работата и избягват. Трябва да туриш трима-четирима души да ги пазят. Свинските клетки ще ти струват десет пъти по-скъпо. Ще трябва да туриш да я пазят. Никаква полезна работа няма да свършат. Казваш, много сладко беше.

Разправяха ми един анекдот. Казват, че един ял хубаво и пил вино. Ял кебапчета и казал: „О, о, хо-хо." Като дошъл да плаща, казал: „Вай-вай." Като го заболял коремът, казал: „Оле-оле."

Гледам хората във възпитанието. Интересувам се за възпитаните хора. Някой професор, като мине, знае нещо. Учениците, и те се стремят да знаят нещо. Какво знаят? Професорът, разболял се и вика лекар да го лекува. Знае много, но не знае да се лекува. Много хора има, много учени, но не знаят как да пишат. Някой, който е

специалист, не знае къде да тури запетая, две точки и точка и запетая. Българите имат две точки и точка и запетая. Англичаните – по-практични – изхвърлили точката и запетая и турили само запетая. Някъде мислиш точка и запетая или запетая. Англичанинът тури запетая, точката да седи настрана. Понеже казва – времето е пари – и без запетаята ще се свърши същата работа.

Да дойдем до религиозните хора. Хубава е религията. Едно изкуство, една наука, много хубава наука. Всичките ония спорове, обременени с религиозните хора. Всичките религиозни хора имат един ад в ума си. Сега определят кой ще бъде в рая и кой ще бъде в ада. Казвам, щом ядеш зле, в ада си. Щом ядеш добре, в рая си. Щом си плащаш добре дълговете, си в рая, щом не си плащаш дълговете добре, в ада си. Щом учиш добре, в рая си. Щом не учиш добре, в ада си. Казва някой: „Я ми кажи какво е раят.“ Рекох: „Какво е раят ли?“ Пита ме: „Ще бъда ли в рая?“ Щом говориш истината, в рая си. Щом влизаш в пътя на мъдростта, в рая си. Щом влизаш в пътя на истината, в рая си. Щом влизаш в пътя на безлюбието, в ада си. Щом влизаш в пътя на лъжата, в ада си. Щом влизаш в пътя на невежеството, в ада си.

Туй, което разправят учените хора за слънцето, има нещо вярно. Някои неща не са верни. Едни учени поддържат, че слънцето е разтопено вещество, а други казват, че не е разтопено. Понеже тия хора, които живеят на слънцето, са много умни, аурата на слънцето е голяма топлина. То е за самосъхранение, понеже иначе може да ги атакуват. Има системи на тъмни слънца и нашето слънце може да го атакуват. Аурата служи като предпазно средство. Тази светлина, която праща, го пази от нашествие. От светлината, която слънцето дава, ние се ползваме. Това са снаряди. Слънцето воюва. Праща храна. То не ги бомбардирва. То знае, че всичките престъпления стават от глад. То знае, че престъпленията стават от невежество. То знае че престъпленията стават от безверие. То ще те прати да се наядеш хубаво. И парите са дошли от слънцето. Слънцето ги е изпратило.

Златото от слънцето е дошло, въздухът от слънцето е дошъл, животът от слънцето е дошъл.

Сега никои казват, че от Бога е дошъл. Къде е Бог? Казва – от Бога дошъл животът. Где е Господ? Слънцето е съкровище на Бога. Той не го разбира, той мисли, че Бог е някъде далече. Слънцето като изгрее, то е като една свещ, която Господ носи в ръка. Време е да ти покаже своите благословения. Ти отделяш тази свещ и казваш: „Къде е Господ?“ Там, дето е свещта, там е Господ. Там, дето няма свещ, няма го Господ. Там, дето е умът, там е Господ. Там, дето няма ум, не е Господ. Там, дето е сърцето, там е Господ. Туй, което чувстваш, то е Господ. Дето не чувстваш, няма го. Дето е душата ти, там е Господ.

Сега тези са коренни неща. Не може да имаш някакво преимущество. Да станеш човек, трябва да имаш дух. Духът е свързан със силата. Силен трябва да бъдеш. След туй, ти в света не можеш да бъдеш благ, докато нямаш чувство. Ти трябва да чувстваш. То е материал, то е една работа, от което ще се образуват най-фините форми или ще се създадат формите на живота. Сърцето в сегашните условия взема най-интензивната деятелност на живота. Сърцето е, което движи кръвообращението. Онова, което подтиква човека към работа, то е сърцето. Казвате, умът. Умът е разцъфтяване, отпосле идва. Най-първо е дошло сърцето и е започнало работа. Понеже много е работило, доста са оцапани работите на туй сърце. Господ не държи това за грях. Той взема участие в сърцето. Търси тия сърца, които са били грешни. Те не са грешни, но оцапани. Той търси начин да ги очисти, както един шофьор се интересува от автомобила, от бензина, всичките части здрави трябва да бъдат. Вие имате един котел, с който готвите и не е калайдисан. Ако оставите яденето двадесет и четири часа, знаете ли какво ще стане. Значи, преди да готвиш, калайдисайте съда хубаво, за да се избавиш.

В невидимия свят препоръчват съдовете, които не се калайдисват. Не калайдисвайте. Ние сме от тия същества, които постоянно се калайдисват. Най-първата реформа – трябва да се

освободите от калайдисването. Четири-пет месеца, година не отива, пак трябва да се калайдисва. Или сребро, или злато се съдържа в калая.

Следователно, когато говоря за ума, за да функционира умът хубаво, твоите мисли трябва да бъдат златни, не калайдисани, от калай. Твоите чувства трябва да бъдат златни, от злато направени, не привидно злато, не калай. Калаят е прост метал. Не зная ще остане ли калаят. Понеже останал назад, ходи да помага на бедните хора, да ги калайдисва, да се повдигне със своята еволюция. Някой беден човек да му калайдисаш тиганя, да се повдигне. Казва: „Толкоз зная засега, толкоз правя."

Тази сутрин четох един стих от 11. глава от Исая, който казва: „Цялата земя ще бъде изпълнена със знанието на Господа." Това са нашите времена. С туй знание земята е изпълнена и ние виждаме. Какво виждаме? Виждаме всичките дела на хората не са такива, каквито трябва да бъдат. В нас се е зародил критически ум. Що е критика в света? Какви са съвременните критици? Толстой разправя един анекдот из своя живот. Като станал доста известен, виден писател, престорил се и написал една статия. Отива при един вестник с псевдоним да я вземат и да я напечатат във вестника. Редакторът надраска статията, че не е грамотно написана. Казва: „Трябва да се учиш." Толстой написал втора и втория път казва, че не е още добра. Написал я трети път. Най-после казва, че той е Толстой. Редакторът казва: „Извинете, господине."

Питам, личното местоимение, ако си англичанин, къде ще го туриш? Като говориш, къде ще го туриш? Отпред на глагола ли, или след глагола ще го поставиш? Пред глагола ще го поставиш. Българинът, като махне личното местоимение, туря на глагола на края едно окончание и от него се показва лицето. В английския език никога не може да кажеш „казвам". Винаги трябва да кажеш „аз казвам". Кои са причините? Българинът продължава времето, доста време има, прави си опити. Отзад поставя, отпред го туря

местоимението. Англичанинът няма време. Казва: „Нямам време. Само отпред може да туря местоимението.“ После англичанинът обича да плаща много добре, не си поплюва. Като го излъжеш, той ще ти покаже, че и той може да си отплаща, че и той е майстор. Той като те излъже втори път, няма да искаш да го лъжеш.

Сега този англичанин е в природата. Природата е англичанин. Думата „англичанин“ има две значения. Няма да ви ги кажа. Думата „англичанин“ има много добро значение, а другото значение е много лошо. Не искам да говоря за произхода на думата „англичанин“. Бритиш – то е много материално име. Щастието, което търси англичанинът, е много материално нещо в света. Искаш да бъдеш красив, хубав. Но злото в света е, че красотата и невежите хора я обичат, и учените хора я обичат. Там е злото. Ще има да се разправяш с всичките хора. Всеки от красивото, което носи, ще иска да вземе. Всичките хора обичат парите. Ако е умен, ще ти каже: „Дай пари.“ Който не е умен, ще ти покаже дулото на револвера. Казва: „Дай парите.“ Какво ще правиш? Приятно ли е да бъдеш богат? И да те обират? Не е приятно.

Другото положение е, че ние всякога оставаме недоволни, а трябва да бъдем доволни. Недоволството е един недовършен процес. Там се лъжем. Като си доволен, всичко светне. Щом станеш недоволен, трябва да знаеш, че си влязъл в незавършените процеси. Направете един опит. Тук в миналата война един от Варна спечелил шест хиляди марки. Казва: „За двадесет години да продължи войната, осигурих се.“ След двадесет и четири часа умира. Писанието казва – онзи, който бил богаташ, като му родили нивите, пита се какво да прави. Казва си – ще направи големи хамбари. Господ му казва: „О, безумний, таз вечер ще ти взема душата. На кого ще оставиш това богатство.“

Щом дойдем до щастието, то е незавършен процес. Трябва да знаем, че в момента и в следния момент туй, което търсим, ще се измени. Днес си директор на една банка, утре те уволняват. Днес си

министър-председател, утре слезеш от креслото. Това са все незавършени процеси. Като завземеш една служба, от тебе поучен да няма. Като си на една служба, никой да не може да те замести. Щом като могат четиридесет души да те заместят, то не е служба. Казват: „И без тебе можем.“

Ние имаме един ум. Без ум нищо не може да стане. Без сърцето нищо не може да стане. Без човешката душа нищо не може да стане. Те са правила. Говоря за завършените процеси. Там всеки може да те замести. Туй богатство, което може всеки да ти го вземе, не уповавай на него. Ние, праведните, трябва да имаме характера на онзи дервишин, който срещнал един турски бей и му казва: „Бейм ефенди, дай ми десет стотинки.“ Беят изважда кесията си, отваря я и там има турски лири, после меджидиета, черечета, по двадесет пари. Дервишинът взема двадесет пари. Беят му казва: „Вземи лира.“ „Лира не ми трябва. Двадесет пари ми трябват.“ Ако тебе ти предлагат сто милиона лева и от Господа имаш само една дума Господ да ти каже, коя ще предпочетеш? Господ иска да те прати да се учиш или тук, в България, искат да те направят министър, кое ще предпочетеш, да станеш министър ли?

Колко българи приемат Божественото и колко човешкото? Няма по-хубаво нещо от света, от това, човек да се учи. Този, министерският пост е незавършен процес. Казвам, България, като се освободила, колко министри е сменила? Ако досега имахме само един министър, не щеше ли той да оправи България? Ще има опитност. А сега един министър постои най-много четири-пет години. Какво се добива в четири-пет години?

Една музикална задача преди четиридесет години беше в моя ум. Тогава я разрешавах. Но след четиридесет години я разреших. Един закон в музиката разреших за себе си. За бъдеще музикантите ще ни помогнат. Ще го направя, тъй както слънцето, като изгрява. Светлина ще изпрати и ще се ползват. Няма да ги учи какво трябва да правят. Най-първо всички мислят, че може да започне всеки работа,

както иска. Не е така. Учение ако започваш, то трябва да има основен тон. Ако не хванеш основния тон на тази гама на учението, ти ще загазиш. Ти ще станеш търговец, но особен тон има търговията. Ако няма този тон, не може да вървиш напред.

Ти искаш да ходиш по закона на любовта, да обичаш хората. Има основен тон. Любовта е цяла гама. Ти искаш да се молиш на Бога. Основен тон има на молитвата. Хората не знаят основните тонове и всеки, както знае, почва. Не е лошо и то, защото по-добре е човек да греши и да се учи, отколкото да не греши и да не се учи.

Казвам, нас ни трябва едно съзнание. Ако сутрин вие станете и вие мислите, че сте господари, вие се заблуждавате там. Ще кажеш: „Господ ми е господар.“ Сутрин, като се събудиш, да кажеш: „Аз съм един слуга.“ Или ще кажеш, че си слуга, или че си ученик и ще чуеш гласа на учителя. Ти мислиш, че си учител, че може да даваш уроци. Казвате, да се моля. Много дълбока наука е молитвата. Аз досега не съм се научил да се моля, че другите ще знаят. Аз не проповядвам молитвата. Всички сте учители по молитвата. Най-първо четем „Добрата молитва“. На български няма молитва по-добра след „Отче наш“ от „Добрата молитва“. „Господи, Боже наш, Благи и Небесен Баща, който си подарил живот и здраве, да Ти се радваме. Изпрати Духа си.“ Тъй не се говори. Време ще намериш. „Изпрати Духа си.“ Вие заповядвате туй да направи, онова да направи. Тъй не се моли. Ще кажете: „Господи, изпрати Духа си да се научим, понеже се опасявам да стана господар, понеже не съм съвършен.“ Съвършенството казва така: „Изпрати ни Духа си.“ Той е съвършен. Когато обичаш Господа, може да кажеш: „Изпрати Духа си“. Но когато нямаш любов към Бога, не говори така. Кажи: „Господи, Боже наш, Благи и небесен баща.“ Спри там и не мърдай. Като любовта помръдни. После пак се помоли. Като дойде любовта, пак мръдни. Като прочетеш „Отче наш“ от единия до другия край, сам да си доволен. Усещах вече един отговор от невидимия свят. Сега четеш молитва и казваш: „Дали ще ме послуша Господ?“ Нямам

благоволение, бързам. Ние призоваваме Божието, ама без никакво почитание и уважение.

Минавам някой път някъде и още като ме срещне някой, прави една гримаса. Иска да каже: „Ти какво знаеш от съвременната наука." Аз зная това, което той не е сънувал. Аз зная това, което всичките учени хора не са сънували. Радвам се на това, което те знаят. Туй знание аз съм го изучил, преди те да са били на земята. Ако му кажа така, ще каже: „За какво се мислиш." Те не знаят. Аз никога не може да бъда като Бога. Аз не си правя тези илюзии. Когато Господ създаде цялата вселена, всичките най-възвишени същества се учат. В това време, когато изучават тази вселена, Господ мисли да създаде друга вселена. Те, като изучават всичко това, което той е създал, имат да учат в другата вселена съвсем нови работи. Те мислят, че като мен ще дойдат. Те като дойдат до моето място, аз ще бъда далече. То е статическо положение в човешкия порядък.

Казвате – може да бъда като учителя си. В Божествения порядък не може. В Божествения порядък нещата са непостижими. Аз се уча, понеже мене ме радва онзи простор на Божието знание. За мен ми носи радост. Щом имам радост, моята радост може да засегне и другите хора и те може да се радват. От изобилието, което е в мене, може да се ползват – от това, което не ми е потребно. В немотията никой не може да се ползва.

Та казвам, не съм и за онова смирение, да каже някой, че аз нищо не зная. Това не е право. Като ида при един обущар, аз съзнавам, че той знае нещо повече от мене, знае да прави обуща. Той се е учил и понеже нямам време за обущар, то казвам: „Направи тази работа и аз ще ви услужа." Аз съм благороден и ще призная, че той знае, няма да кажа, че нищо не знае. Един дрехар си знае занаята, един цигулар си знае занаята, една готвачка си знае занаята. Признавам правото, онова, което знае. И тя трябва да признае, че аз зная. Представете си, че аз съм лекар и зная да лекувам. Като бутна с

пръста си, човекът оздравява. Имам едно шишенце в джоба си. Като намажа с него, всичко изчезне.

Казвам: „Ако ми дадеш едно хубаво ядене, ще те бутна, където те боли, и ще ти мине.“ Казва: „От четири-пет години рамото не се мърда.“ Казвам: „Ако ми сготвиш хубаво ядене, ще те бутна и ще ти мине рамото.“ Ида при някой дрехар, него го боли кръстът. Казвам: „Ти ще ми дадеш дреха и аз ще те бутна на кръста, и ще ти мине.“ Даром няма никъде. Изкуство се изисква. Тогава той ще ми ушие една дреха. И аз съм благодарен, и той е благодарен, че с една дреха може да се излекува. Десет дрехи да даде, не може да се излекува.

В сегашния живот, гледам, майките възпитават, но най-първо те нямат възпитание. Тя може да каже: „Бъдете сериозни.“ Но най-първо тя не знае какво е сериозност. Дъщерята още не знае какво е сериозно. Тури сто кила на гърба на човека, стане сериозен. Като му туриш дълг от двеста-триста хиляди лева, стане сериозен. Като дойде бомбардировка, всички станат сериозни, никой не се мърда, всички сме настръхнали. Благодарим за тази сериозност. По-добре веселие, отколкото сериозност. Като направи човек една погрешка, сериозността иде. В новото учение човек трябва да бъде весел. Веселието е качество на Бога. „Да се весели Господ с делата си.“ Ние да се радваме на Божието веселие. Радостта е винаги емблема на светлината. Там, дето има светлина, има радост. Там, дето няма светлина, има тъга и скръб. Там, дето има веселие, то е царуването на любовта в света. Понеже Бог е направил всичко съвършено, той се весели, като гледа цялата вселена какво благо ще донесе, как всички хора ще се научат да бъдат добри и да слугуват. Той се весели в онова, което те придобиват.

Тогава четете в Библията: „В начало Бог създаде небето и земята, а земята беше неустроена. И рече Бог да бъде виделина.“ Първото нещо – човек, като стане сутрин, да признае виделината в себе си. Казвам, съвременната наука е обоснована на най-долната част на челото. В туй отношение и животните имат наука. То са факти.

Съвременната наука има факти, факти, факти насъбрани. Тия факти не са обосновани. Има факти от материалния свят, има факти от духовния свят, има факти от умствения свят и от Божествения свят. Те се различават. Най-първо трябва да знаеш факт ли е. Няма какво да се спориш. „Изгрява слънцето“ какво означава? Изгрява слънцето, всичко на добре върви. „Залязва слънцето“ Какво е? Започваш добре да мислиш, то е изгрев. Започва да отслабва умът ти, то е залез.

Това са процеси. Вие се смущавате. Казвате – едно време обичах. Тогава не сте изучили методите на изгрева и залеза. Щом има залез, ще се събереш в себе си, ще започнеш да учиш. Ще идеш при онези хора, на които слънцето е изгряло. Щом твоето слънце е залязло, иди при ония хора, на които слънцето е изгряло. То е философия. Затуй един момък, на който слънцето е залязло, трябва да търси една мома, на която слънцето изгрява. Една мома, на която слънцето е залязло, да търси един момък, на който слънцето изгрява.

Това са контрасти, противоположности в света. Искате двама светии да ги турите на едно място. Един учител може ли да преподава на плуг? Не могат, нито е умно. Христос казва: „Един е вашият учител, не могат да бъдат двама.“ Учениците може да бъдат много, но учителят може да бъде само един. Един учител има много ученици. Под думата „учител“ се разбира един от ония, който може да разрешава всичките задачи. Да няма нещо, което да не може да направи. Ученикът това не може да направи.

Казвам, сега ние на земята, целият свят се намира в едно тревожно състояние. Казвам, колко са герои хората. По някой път се поставям в положението на тия, които отиват на бойното поле и виждам колко тия хора са смели. Бомби падат от аероплани, снаряди падат, куршуми от картечници – и тия хора вървят напред, един падне, друг падне и всички са безстрашни. После работа вършат. Тези, които са ранени, правят операция, мислят къде да ги турят, къде да ги лекуват. Казвате – това не е разумно. Не, това е човешки порядък, от който Бог учи хората. Те се оплакват на Господа. Господ

ги пита: „Хубаво ли е туй, което правите?“ И тогава той ще покаже своя порядък. Най-първо Бог ни поставя да опитаме нашия, харесваме ли го – и после ще опитаме Божествения. Казва: „Харесваш ли го?“ Да, прави го.

Доброто, това е Божественият порядък. Злото, това е човешкият порядък. Любовта е Божественият порядък, безлюбието е човешкият порядък. Безверието е човешкият порядък, вярата е Божественият порядък. Надеждата е Божественият порядък, безнадеждието е човешкият порядък. Сега се заблуждаваме и казваме – няма надежда. Значи си влязъл в човешкия порядък. Какво да правя? Ще излезеш от човешкия порядък и ще влезеш в Божествения. Да кажем, че в една човешка изба. Какво има да излезе от човешката изба? Мъчнотия е там, да излезеш из човешката изба навън. Ти си си внушил, че не може да излезеш. Ти се самозаблуждаваш. Десетина стъпала има. Ще излезеш, ще видиш слънцето, ще се зарадваш. Когато дойдем до любовта, всички казват – не може да обичаш. Аз щедрост от болните хора не искам. Работа от болните хора не искам. Учение от невежите хора не искам.

Та казвам, най-първо не се занимавам с отрицателните качества на човешкия живот. Да кажем за някого, че той е невежа, ние спъваме себе си. Тури го навън от ума си, не се занимавай с него какъв е той. Аз просто турям – не се е учил. Ако дойде един ден и иска да се учи, казвам му, че може да се научи. Ако дойде някой път да преподавате българска граматика, как ще я преподавате? Ти не може да бъдеш личност, ако не обичаш, ако не любиш. Ти не може да бъдеш личност, ако не учиш. Ти не може да бъдеш личност, ако не си свободен, ако не воюваш за своята свобода. Ти никога не може да придобиеш свобода, ако не разбираш глагола. Глаголът сила носи в себе си. Една реч без глагол не може. Имаш местоимение, трябва силата да дойде. Прилагателното къде ще го туриш? Прилагателно значи да знаеш как да се нагаждаш навсякъде – и при лошите, и при добрите хора. Кой от вас е изучавал прилагателните? Къде туряте запетая, къде туряте

точка и запетая, къде туряте две точки. Двете точки е закон на разумността. Може да употребите две успоредни линии. Две точки в делението имаме. Двете точки – ще знаеш хубаво да делиш. Като делиш, на себе си оставяш по-голям дял, а на другите по-малък – не е правилно.

В делението всякога по единица ще делиш. То е правилният живот. Казва: „Раздели ми две.“ На тебе една ябълка, на мене другата. Щом ябълката е цяла, не я режа. Половина никога не давам никому. Ще кажете: „Нали трябва милосърдие.“ Да почака. Аз съм чакал десет години. Той ще чака една година, девет години ще има още да чака. Да се учи на търпение.

Някои търсят по любов. За да може да любиш, трябват ти десет години. Може на десет, на двадесет, на тридесет години, но мисля, че само на сто години човек не загазва в любовта. На деветдесет, на осемдесет, на петдесет години може да загази. Това са математически отношения. Казват – любовта е за младите хора. Те, старите хора, не знаят любовта. Младите загазват, понеже старите им внушиха, че любовта била в тях. Старите, за да не ги оберат, казват: „Ние нямаме нищо, ние сме бедни хора.“ Старият казва: „На колко си години?“ В България много малко столетници има. Те са таман за любов. Някой е столетник. Сега вие казвате – то до сто години няма да иде. Турете, че на сто години ти може да любиш, ще те благослови Господ. Тури сто, че е закон на ангелите. Можеш да кажеш: „Я го постигна, я не.“ Тури пред себе си този закон. Кажи: „Ще ида да посрещна слънцето.“ То може да не дойде при тебе, но няма да се отбие от пътя. Ти ще придобиеш всичките благословения, които може да ти даде. Ако му кажеш: „Ела ми на гости.“ То ще каже: „Занято съм.“ „Малко се отбий.“ „И туй не мога да направя. Каквото искаш, може да ти дам, но да се спра в пътя си, не може. Когато свърша работата.“ Кога ще я свърши, и ние не знаем.

Казвам, дръжте примера на слънцето. Никога не се отбивайте от вашия път, кой каквото и да ви даде. Погрешката е, че ние се спираме.

Не ти трябва. От какво страда той? Гладен е – хляб му трябва. Жаден е – вода му трябва. Оплаква се от някого. Няма какво да се оплаква. Дай свободно.

Днес ви говорих за българската Харла. Чувал съм от едно място да казват Харла. Във Варненско ме водиха на една голяма чешма, която наричат Харла. Кара воденица, изобилно вода тече и много хубава вода. Ние, съвременните хора, се нуждаем от една Харла, която да кара една воденица, да полива нашите градини в ума ни, в сърцето ни и в душата ни.

На първо място, не се спирайте в отрицателната страна на живота. Ние седим и казваме: „Аз това не го зная.“ Знание е – запалила се е къщата ти. Духнеш – изгасне. Само веднъж имам един пример, който ще ви приведа. Една българка – доста видна, красива – се оженва. Има едно малко дете. Тя си легнала да спи. Чаршафът увиснал. Детето запалило свещ и се навело под леглото да вземе орехи. Със свещта запалило чаршафа. Влизам, тя се изпоплашила, вика: „Изгоряхме.“ Да изгорят, още малко. Вземам чаршафа и из прозореца навън. Свърши се работата. Казвам, какво ще стане. Навън огънят ще прояви своята деятелност. „Чакай – казва, – то е чаршаф, може да го не хвърлям.“ Аз вземам чаршафа и през прозореца го хвърлям, не чакам повече, защото работата ще се усложни. Казвам, гори чаршафът – и изведнъж през прозореца навън. Какво ще стане? Благодари на Господа, че чаршафът отива, вие оставате. Аз ако не бях, тази жена и детето, всичко щеше да иде. Влизам вътре навреме – в този случай, за да ви го кажа. Сега чаршафът гори, и пак съм тук. Този чаршаф – навън. Трябва смели хора да служат на Бога, в малките работи да служат.

В ума ми има два примера, които ми правят много добро впечатление. Вървя замислен, развързала се е връзката на обущата ми. Едно красиво момиче се навежда да ми свърже връзката. Казва: „Аз ще я свържа.“ То се наведе и започва да я връзва. Като го погледнах хубаво, се усмихнах. Помня усмивката, която съм дал на

туй момиче. Казвам: „Благодаря.“ Видяла развързаната обувка. Можеше да си изгубя обувката.

Аз схващам по-дълбоко. Обувката е доброто. Развързаната обувка – човек има възможност да кръшне нанякъде. На туй момиченце казвам един урок. Като видиш развързана обувка на човека, свържи я, да се не изгуби доброто. Туй момиче нищо не ми каза. Усмихна се. Туй, което аз съм направила, направи го и ти. Срещнеш някой, който има развързана обувка, завържи я. Считам, чу туй момиченце беше пратено от невидимия свят за една задача. Виждам кой отвътре. То е малко, но вътре има много ум. В света има много трудни задачи, няма да разправям. Не мисли, че като кажеш, ще стане. Ще срещнеш такива противоречия, които не си сънувал.

Другият пример беше – преди три-четири години се връщам от София за Изгрева. Аз идвам нагоре. Една каруца, натоварена с въглища, а конят слаб, нехранен, турили му повече, не може да тегли. Спрял се на пътя. Мисля, че тези въглища ги караха на Изгрева или за някой на Изгрева. Спрял се каруцарят и бие коня. Аз се спрях. Какво да му кажа? Мислех да му кажа, че много е натоварил, да снеме от въглищата. В това време идат отдолу от града четири ученика и четири ученички, които свършили, разпуснали ги за матура. Вървят, говорят си весело. Като настигнаха каруцата, казват: „Да помогнем на този кон.“ Като дойдоха тези четири момичета и четири момчета – от една страна момичетата, от другата страна момчетата – подкараха колата, като изкараха колата на равното, започнаха да играят и да слизат надолу. Ако всичките българи бяха следвали този пример, конят ще излезе на равнина, ще се оправи работата. Те имаха любов. Казват: „Не го бий. Ние ще помогнем, конят е слаб.“

Та сега трябват проводници от хората на Божията любов да подемат великото дело на Господа в света, което е застанало и не може да върви. Трябват четири момичета и четири момчета и този кон да тръгне. Тия четирите момичета са умните хора. Тия четирите момчета са умните хора. Това е реален пример. Като гледах лицата,

харесваха ми. Не са сбутани. Трябва да се работи в света. Сега аз искам да бъдете като това момиченце. Аз искам да бъдете като тия четирите моми и четирите момци. Това ви пожелавам на всинца.

Турете три правила в живота. Всичко да правите заради Божията любов – и най-малкото, каквото и да е. Всичко да правите за Божията мъдрост. И всичко да правите за Божията истина. Тогава ще имате живот, знание, свобода. Те сами по себе си ще дойдат. Ние мислим за много работи, които не помагат. Щом турите любовта, всичко ще дойде. И здрави може да бъдете. Ще имате власт, като направиш нещо, никой няма да те бутне.

Казвам, не стойте на старото, как са живели хората. Сега как трябва да живеем. То е новият път. Аз ви казвам туй, което съм опитал. Бог е верен и няма по-верен от него. Ние трябва да му слугуваме. Ако му слугуваме, той ще направи всичко за нас. Ако се колебаем, ще имаме лоши последствия. Досега сме се лутали, бъркали сме се навсякъде. Да турим основното: слугуване на Бога от любов. Не по правила и закони, без закон, да вършим по Божие подбуждение. Да си радостен, че си направил нещо. Вървиш по пътя, една мравка се дави, помогни ѝ. Някой лист паднал. Най-малката работа извърши. Всичко като се прави с любов, няма противоречие. Тогава всичко е в съгласие. В любовта всичко е добро.

„Отче наш“

6-а неделна беседа 28 ноември 1943 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

XXX СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1944)

МИЛИЯТ ПОГЛЕД

Тайна молитва.
„Духът Божий“.

Ще изнеса подбужденията, с които хората се занимават. Хората, човек все се занимава с нещо. Държавникът го интересува какво ще стане с държавата. Войникът на бойното поле се интересува какъв ще бъде изхода на войната. Търговецът се интересува от печалбите, как те ще дойдат. При жилищната криза вие се интересувате от апартаментите, какви стаи ще имат. Нещата са изменени. Има много хора, които търсят новото в света, но по стари начини. Ако туриш стария човек да играе като млад, по старому ще играе. Младия ако туриш да играе някоя стара песен и той ще играе, като млад. Стария по старому играе, не му държат краката и затова като стар играе. Младият играе ката млад.

Сега вие тук имате една книга на миналото. В Евангелието се казва какво говорил Христос на хората. Но, Той не е престанал да говори. Две хиляди години е говорил и сега говори и за в бъдеще ще говори. Някои признават само Стария завет, някои признават Новия завет и казват „ново вече няма“. Слънцето веднъж не изгрява, много пъти, постоянно изгрява. Дърветата веднъж само не цъфтят, много пъти цъфтят. Реките само веднъж не текат, постоянно текат. Трябва да имаме ясна представа за живота. Той е важен. Животът вътре в тебе трябва да го разрешиш. Щом разрешиш вътрешния живот и външния ще го разбереш.

„Младият извира, възрастният тече, старият се влива“.

Младият се ражда, възрастният расте, старият умира.

Умира, тази дума има две значения. Умира, значи отива в друг свят, по-високо се качва, вече не се занимава с обикновени работи.

Казва: Те са детински работи. Отгоре гледа. Умирял човек е, който отгоре гледа. Не разбирам умрял заровен в земята, това не е умрял.

„Младият пее, възрастният работи, старият пари събира.

Младият цъфти и връзва, възрастният зрее, старият плодове продава.

Младият на майка си пее, възрастният я утешава, старият надписи и закачва и знаменита я прави.“

„Младият е Любов, възрастният е Истина, старият е Мъдрост“.

„Любовта дава, Истината разпределя, Мъдростта огражда“.

Това са изречения. Знаете ли колко време взема на човека да ги разбере? Знаете ли колко време взема човек да нарисува едно лице и да тури най-съществените черти. Много художници има, но малко има, които рисуват добре. Не че не желаят, но не могат. Не е лесна работа да рисуваш. Ако сутрин рисуваш нещата имат един изглед, по обед друг и вечер съвсем друг. Художник, който иска да нарисува нещо, трябва да избира времето.

Сега някой се интересува има ли друг живот. Чудна работа. Има ли друг живот? Няма друг живот. Един живот има. Този живот, който имате, това е то. Този живот го знаем. Другият живот не го знаем. Веднъж един ми зададе въпроса, казва: Утре ще умреш. Казвам: То е въпрос философски. Аз не съм умирал, не зная какво е. Че живея зная, но какво нещо е смъртта не зная. То е безпредметно да се занимавам сега, като умра ще го зная. Смърт може да има някъде, умират хората, то е друг въпрос. Най-важното е, че ние живеем. Съвременната философия е отрязала главата на човека и я турила отделно; отрязала дробовете и ги турила отделно; отрязала стомаха и него турила отделно. Всичко е разпръснато. Какво е една глава без тяло, без дробове, без стомах? Какво са дробовете без глава, без стомах или какво е стомаха без дробове, без глава. Щом ти се смущаваш, каква е причината на смущението? Много хора се смущават от любовта. Единственото нещо, което не смущава е Любовта, а най-много хората се смущават от Любовта. Защо? Защото това не е любов. Всякога

цигуларя се смущава не от пиесата, от музиката, но се смущава от неизпълнението на пиесата. Трепери му сърдцето не от любов, но от страх, че не е могъл да изрази това, което е написано. Всички говорят за любовта. За любовта трябва изпълнение. Хора трябва сега в света. Когато хората се научат да изпълняват туй, което любовта говори, ние ще имаме един друг свят. Пак същият ще бъде, но ще има хубава музика.

Сега цялата природа представлява събрана в себе си хиляди и милиони форми и системи, с които тя е опитвала. Цяла една книга е написана. Като гледам природата, показва какво е правила в миналото и какво прави сега и какво ще прави за в бъдеще. Нашият живот зависи от онова разбиране на нейните опити. Ако искаме ние да правим нови опити, то е изгубена работа. Никой не може да внесе в човека някаква дарба, като се роди. Роденият човек носи всичко в себе си. Туй, с което се е родил това трябва да се развива. Казва какво ново може да придобие. Нищо ново. Ако искаш много да придобиеш има един начин: Трябва да се научиш да обичаш ближните си. Новото е в любовта. Ние сме се научили да обичаме себе си, то е малкия свят. Всичкото противоречие в живото произтича, че ние обичаме себе си повече отколкото трябва и се измъчваме. Ние искаме да предадем известна красота в живота. Носят хубави дрехи хората. Дрехите нищо не допринасят на човека. Те са само предпазителни мерки за човека. После трябва да знаем кога с какво да се облечем. Кога памучни, кога копринени и кога вълнени. Копринените за богатите, вълнените за сиромасите, а пък памучните за онези, които си почиват, които са работили. Човек след като е работил, изпотил се е, затоплил се е, трябва охладяване. Памучните дрехи разхладяват. Когато човек си е изхарчил парите, това е памук. Когато забогатее това е вълна, защото вълната събира топлина. Всичките хора, които са богати имат повече топлина, вярват в това, което са придобили. Всичките богати хора обичат да носят вълнени дрехи. Те считат овцете за много глупави, а обичат да се кичат с тяхната вълна.

Защото именно овцете им дават сила да събират пари. Овцете са знаели как да забогатяват, те са много богати. Знаете ли колко им взело да се научат да предат. Колко струва едно руно днеска? Има руна по две кила. Три хиляди лева струва. Едно време по малко струваше. Ще кажете много скъпо. Не е скъпа вълната, но парите са обезценили. Едно време най-скъпите обувки се даваха за 20 лева, ама златни. Знаете ли колко струват 20 златни лева сега? 12 хиляди, на черната борса 20 хиляди.

В какво се е изменил настоящият ред. Казват, че се е изменил. Ние ядем по същия начин, както са яли хората преди хиляди години. Разликата седи във вилушките, в супените лъжици, в покривките, в готвенето. Яденето отива на същото место. Сегашното ядене е малко по-нехигиенично от по раншното. Сега аз ви говоря за тия работи, понеже ги свързвам с човешките възгледи. Казват: Аз имам известни възгледи в света. Според мен един човек има възгледи, когато носи една права мисъл. Един човек има възгледи, когато носи едно право чувство; един човек има възгледи, когато носи една права постъпка. Тия трите процеса вие не можете да отделите. Вие не можете да отделите вашите мисли от чувствата, нито вашите чувства от мислите, нито вашите постъпки от мислите и чувствата. Следователно животът на човека зависи като един подтик, като един принцип от мислите му, от чувствата му и от постъпките му. Вие как ще постъпите зависи как ще бъде вашият бъдещ живот. Сегашният ваш живот ще определи вашият бъдещ живот.

Често казват сега: Да ни дари Господ. Не, ние трябва да се молим не да ни дари Господ, но условията, които ни е дал да ги развиваме. Иде един нов порядък. От две хиляди години се повтаря едно и също нещо. Че Христос умрял, че го разпънали на кръста, повтаря се, че е умрял. Две хиляди години са достатъчни, че е умрял. Един американски проповедник проповядвал веднъж за Йона и доказал как китът е погълнал Йона, цял час. Един казва: Зор видял Йона докато влязъл. Цял час трябваше да убеждава, докато ги убеди. Не се побира

лесно. Какво ще доказваш? Глътнал го, глътнал го. Не може да го глътне. Ако не може да го глътне, значи гърлото не е голямо. Ако не го е глътнал, не е като кашалота. Гърлото е малко. На кашалота гърлото е голямо, че човек преспокойно може да влезе. Голямо доказателство там не се иска. Ако искаш да доказваш, че като го глътнал не може да влезе, че два часа да стигат, трябва да разшириш гърлото, да направиш нова врата.

Та казвам, пред нас стои едно опитно училище. Всички растения, камъни, изгрева на слънцето, звездите, после има хиляди работи, които са останали от поколенията, трябва да ги учим. Четете Евангелието какво е учил Христос. Питали са го там, говор е, но това не е дадено. Нас ни проповядват, че като отидем в оня свят ще влезем ли в рая. Какво нещо е рая? Раят е една земя без нечистотии, една земя пълна с ухания, с най-хубави растения, най-разнообразните растения и цветя, с най-хубавите изворчета, които съществуват в Божествения свят, с най-хубавата музика, която е съществувала и с най-хубавите училища, с най-хубавите домове, с най-хубавите ядения; раят се отличава, че няма клозети. Я ми кажете колко хиляди години трябва да се освободим от нашите клозети. Казват някои: Много културни хора. Култура без нечистота. Култура с нечистота, това опит се прави. Не е лошо. Едно животно, дете, седне остава излишества. Човек е станал по-културен, но остава своите излишества. Ще кажете: това е физическата страна. Знаете ли колко тук оставяме нечисти мисли, нечисти желания и постъпки в пространството, не се виждат. Често минавате през една улица и изведнъж се измени вашето настроение. Имате приятно чувство и изведнъж тъжно ти е. Някой тъжен човек е минал преди вас. Идете някъде, станете весел, някой весел човек е минал. Съвременният свят, както ние мислим, такъв той се проявява. Всъщност ние още не знаем какво е Божественото. Хората трябва да започнат да мислят. Не само психолози, не само да казвате, че човек имал душа хубаво е туй верую. Ако ти вярваш в слънцето и седиш в някой зимник, какво ти

струва твоята вяра. Вяра е, когато ти опиташ реалността. Туй, в което вярваш, да опиташ, че е така и тогава да придобиеш знания. Ти не можеш да излезеш от своя зимник без любов. Любовта е Божествения подтик на човешкия ум, Божественият подтик на човешката душа, Божественият подтик на човешкия дух. Ако ти не даваш внимание на този подтик, той е най-малкият подтик. Любовта не е нещо грандиозно. Някой път минавате покрай някой човек, който е погледнал с един любовен поглед, целият ден ти върви като по мед и масло; друг път някой те е погледнал с лош поглед, не ти върви. Знаете ли като се роди едно дете, майката го погледне със свити вежди и отива така. Ако майката го погледне хубаво, ще му върви. Ако майката го погледне лошо, не му върви. Ако погледнеш някого както не трябва, ти създаваш злото в света. Аз често срещам навъсени хора, недоволни, разискват за Божествената правда. Ти имаш тридесет милиарда поданици в тебе и искаш Правда. Ти постъпваш ли със своите поданици както трябва, дал ли си им свобода. Дал ли си свобода на десет милиона клетки в стомаха, които си ги накарал да работят като волове по 12 часа. Не си дал свобода на своите дробове, на ония мисли, които имаш. Не можеш да дишаш правилно. Не даваш храна както трябва. Четеш книги, не даваш храна на своите мисли, какъв човек ще станеш? Това са вършили нашите предци и цялата история е ознаменувана с войни от победи към победи, от монументи към монументи, велики работи, велики държави. Хората са изчезнали. В какво седи тогава живота? Вие се заблуждавате. Хората не са в оня свят, ами са в тоя свят. Царете са станали работници, князете са станали работници, прости са станали царете. Царят се съблякъл, че го е срам, с какво ще се похвали, със своите постъпки ли. Той беше изпратен не да съди хората, но да бъде възпитател. Затворите трябва да бъдат възпитателни. В България, ако искате да им дам една идея какви трябва да бъдат затворите. За в бъдеще осъдят едного на 5 години затвор, този затворник, млад момък да го пратят при някой български селянин да му служи без

пари. Този земеделец ще го храни, ще се научи нещо от него. Пет години ще учи земеделие. Сега в затвора ще го хранят, той нито чете, нищо не прави, само чака петте години да се минат и пак да излезе, да не прави нищо. Тогава да му дадат пет часа на ден физически труд, пет часа при земеделеца да се учи на друго, да чете книги, да свири малко музика, да му предават пиано, тамбура, цигулка, после българска гъдулка или гайда. Кой ще го пази при селянина. Ще опитат. Ти си осъден, прощаваме ти, пет години ще работиш даром, без пари. Ако харесваш, втори път пак направи една погрешка и още пет години. Ако го харесваш още пет години. Сега ще го осъдят на доживотен затвор или ще го обесят, ще докажат, че престъпление е направил. В Божиите книги никого не бесят, никого не умъртвяват. Духовете, които са съгрешили, Бог ги е изпратил в ада да се учат, горят без да изгарят. Бог казва: „не благоволява в смъртта на грешника“. Ние умъртвяваме тия хора и страдаме за това. Вие разсъждавате и казвате да се махне една ваша лоша мисъл, да изчезне, не разсъждавате правилно. Една ваша мисъл, ако знаете след време една благородна мисъл ще стане. Едно ваше благородно чувство не го осъждайте на смърт, не казвайте да се махне, то ще стане едно благородно чувство ще се подобри. Една лоша ваша постъпка ще се изправи, ще стане благородна постъпка. Аз не искам да ви доказвам тия работи. Не че е лошо да се доказва, но време няма. Кой принася добрина в света: красивият или грозният? Грозният. При сегашните условия не прави пакост поне. Красивите много пакости правят. Богатият ще се облече хубаво, ще се представи такъв какъвто не е, ще чете чужди книги, ще се представи, че е много учен човек. Ще вземе по музиката от тук от там ще извади пасажи, ще спатърха нещо, казва: Композиция. Чел Исая, чел от тук от там, станал набожен, ще проточи лицето си и казва светия станал. Светия с четене на книги не се става. Светията трябва да работи, трябва да учи.

Сега казвате какво ще ви кажа. Вие всички сте минали затворници, които сте изпратени на земята за изправление.

Затворници сте били в миналото, сега сте изпратени да си изправите живота за пет години. Ако ви се хареса още пет години. Сега обичате този затвор. В това отношение ви харесвам. Малко ви са 30, 40, 50 години. След 120 години ще ви повикат да видят какво сте направили. Да ви кажа в какво седи вашата погрешка, защо са ви осъдили. Вие сте осъдени за една малка погрешка, че не сте погледнали някого любовно. Едни наш приятел сънувал една вечер, че го осъждат на смърт. Той казва: Осъждат ме, но кажете ми защо ме осъждате. Казват: Да ти кажем. За тази бяла книга те осъждаме. И при това го осъждат не да го обесят, но да го заровят жив. Той казва: Човещина няма ли. Като започнали да го заравят, изпотил се и се събудил. Казва: Господи, добре че беше на сън, страшна работа.

Ако ние, съвременните хора, не възлюбим страданията, да помагаме на хората, какви сме ние тогава. Ти повдигнеш един човек повдигаш себе си, повдигаш цялото човечество. Отклоняваш един човек от неговия път, препятстваш на един човек, препятстваш на цялото човечество.

Сега вие искате морал. В светът има два морала. Мъжът на жената никога зло не може да направи и жената на мъжа никога зло не може да направи. Те са мои твърдения, ще ви кажа защо. Жена на жена пакост прави и мъж на мъж пакост прави. Ако ти си женен, дойде един мъж заобикаля жена ти, започне да разправя за нейния мъж, отвлече вниманието и. Хубаво, той ако стане на неговото място какво ще направи. Тя ще види, че и той е като него. Жената на друго място като иде какво ще направи. Слушам ги, тя казва: Тя е неуредница, тя е това онова. Като влезе в един дом жената да говори добре за жената и мъжът да говори добре за мъжа. Остане ли един мъж и една жена светът се оправя. Две жени като има и двама мъже като има, тогава се разваля света. И затова любовта е единна. Ти не можеш да обичаш двама. Ти Едногото обичаш. Когато говорим за любовта подразбираме едното в света. По какво се отличава едно ядене. По хранителността, която съдържа в себе си. Може би има

масло и маслото да е развалено. Може да има български червен пипер и той да е развален, мухлясал. Може да има брашънце и то да е развалено. Кое е хубавото сготвено ядене? Или можеш да изядеш една хубава ябълка, която природата е сготвила. Простият живот, чистата мисъл. Не яжте мисли сготвени от хората.

Ние се безпокоим какво ще ни каже Христос. Като идеш в оня свят, Христос ще ти даде да изсвириш едно музикално парче или Христос ще те вземе и ще дойдете тука на земята при някой болен човек, при някой болен човек на земята и ще ти каже: Я изсвири това парче и като го изсвириш ще ти каже: Още дълго ще стоиш на земята. Не се е излекувал човека. Освен, че не се е излекувал човека, не се е разболял повече. Един мъж дал един съвет на една жена: Ти не напущай мъжа си, пари има. Онзи, в който си се влюбила е сиромах. Дръж този пари има, лъжи го, дръж и младия, то е морал сега. Сега трябва да бъдем чисти, но чисти в себе си вътре. В очите на целия свят, в очите на напредналите същества четат вашите мисли, вашите желания. Няма скрито покрито в света. Не се лъжете. За нас тук обикновените хора може да има покрито, но даже напредналите хора на земята, като те погледнат, казват: Не ми се харесва. Та казвам: Ако ние не носим една препоръка на нашето лице, на нашите очи, препоръка на нашите уши, ако не носим препоръка на нашия нос, на нашите уста, на нашите ръце, ако ний не носим препоръка с краката си, с онова, което говорим, с което пишем? Сега като дойде новият ред на нещата всички онези, които бяха със стария се подмладиха, туриха червено, безверниците станаха верующи. По преди считаха комунизма ретроградство, но като дойде комунистическото влияние, измениха се. Комунизма го считаха грозен, с маска ходеше. Като му даде Господ свобода, махна си маската и видяха, че е хубава мома. Съвременният век какво е дал повече жертва? Съвременните християни не са дали толкова жертви колкото комунистите. Ще кажете за глупаво. Не, не. Всеки човек, който може да жертва е на по прав път, даже и в заблуждение да е. Комунистите казват: Не искаме

Господ, който е на небето, искаме Господ, който е в нас. Онзи ние не сме го виждали. Ние проповядваме този, който в нас живее. Прави са тия хора. Няма слънце, залязло е. Изгряло слънцето, има Господ. Казват той е безверник. Залязло слънцето. Утре ще изгрее, ще стане набожен. Не схващайте набожността невярно. Схващате живота без любовта. Любиш, това е изгрев. Зенита в живота ти, мъдростта ти трябва да бъде. Истината да бъде дето слънцето залязва, крайния предел. Ако идете на северния полюс, слънцето не залязва, шест месеца се върти, после надолу слиза. Ако в света не можете да бъдете един човек, какво сте вие. Аз не говоря вие да обичате. В света трябва да обичаш само един човек. Тази обич тогава, любовта за вас ще бъде радио. Всичките хора ще се съобщават с вашето радио. Всеки като има радио, се съобщава с Лондон, с Москва, с Ню Йорк. Вий възприемате мислите на хората с вашето радио.

Та казвам: Защо сега да не очистим нашето радио, да възприемаме тия хубавите мисли, които идат на света. Ний сме тука на един малък остров на земята. В слънчевата система мислим,че ние сме най-важните. Ако астрологически ний изучаваме Меркурий, тя е детска планета, в която хората се учат да ходят, ходенето е синоним с търговията, вземане-даване. То е Меркурий. Подир него е Венера. Когато детето иде при майка си, тя го храни, прегръща го, това е Венера. Когато е на Земята, отива на чешмата да донесе вода, услужва си – това е Земята. А пък Марс изкарва говедата, да ги пасе, това е Марс. Юпитер ги връща отново у дома, издояват ги. Той е набожен човек. Всеки, който знае да издоява, той е набожен. Всеки човек, който знае да те издои, той е набожен. Благо е да те издоят. Знаеш какво лошо е, страшно е да останеш неиздоен. Един цар повикал един мъдрец и го попитал кое е най-хубавото. Той казал: Да ходиш по себе си, най-хубавото нещо е това. Как така? Задънил го за 10 дена, че царят се е убедил да ходиш по себе си е най-хубавото нещо. Да те издоят. Казваш, че са те обрали. Благодари, че са те обрали. Защо да се не радваме когато ни дават и когато ни обират? Да се радваме

когато слънцето изгрява и когато слънцето залязва. Когато залязва ще идем на почивка и изчезва в нас користолюбието. Условията на земята, в които се намираме са такива, че то отива и другите да огрее. Що е страданието? То е залезът на нашето слънце в нас. Радостта е изгревът. Дойде страданието, то отива да огрява тия, които имат страдания. Това значат думите: И скръбта ви ще се обърне на радост. Казва Христос „Ще ме видите и вашата скръб ще се обърне на радост“. Да се радваме когато страдаме. Сега не е лесно да се каже да се радваш.

Превеждат един анекдот и той е следният. Човек, който не се е научил да смята добре и човек, който не знае да смята добре. Отива един човек в една бакалница и казва: Дай ми едно кило захар. Колко струва – двадесет и пет лева. Бакалинът казва: 25 лв. захарта и 50 лв. колко правят 70 давам ти и още 25 стават сто, туря ги в джоба. Честен човек, не мисли, че са го излъгали. Поглежда парите и вижда 25 лв. и смята: 25 лв. захарта и 25 лв. – 50 лв., другите къде са? Другите 50 лв. къде са? Кой е за похвала – бакалина ли? Ще кажете, че е глупав другия. Той изгубил доверието на другия. Този бакалин се е опропастил за цял живот.

Мене ми разправяха за един друг човек от Бургас. Сприхав човек, искал да се поправи. Дойде някой беден човек иска му нещо. Казва: Какво искаш? Казва: Ефенди, подари ми нещо. Да се махаш от тук. Онзи излезе. След това ще вземе десет лева, ще отиде да го намери на улицата, гдето никой няма и ще му каже: Вземи, бе керата. Вий намерите някой, който знае турски да ви преведе керата. Много хубава дума е. Превод ще и направи. Кер на английски значи грижа, ат значи, на което можеш да яздиш. Да яздиш хубав кон, това е керата.

Новото в света. Вземете сега казвате: Отечествен фронт. Един отечествен фронт има в света. Цялата природа е отечествен фронт. Ний сме този отечествен фронт. Той съществува и се радвам, че е дошъл в България. Досега всичките българи, които завземаха цялата

земя, всички да служат на отечествения фронт. Само с любовта може да се служи на този отечествен фронт. Човек има четири системи: мозъчна или мислеща, другата е дихателната, която служи за пречистване на кръвта, стомашната за придобиване на храна и двигателната система, в която влизат ръцете, краката и всички мускули. И сега българите са се ухитрили, само четири партии имат: партията на главата, партията на дробовете, партията на стомаха и партията на ръцете и краката. Аз ги похвалявам, като едно цяло са, не са като отделни партии, но като една партия да служат. Да служим на отечествения фронт с главата, с дробовете, със стомаха, с ръцете и краката. Да облагородим казва, тази партия не е права. Главата е права, дробовете и те са прави, стомахът и той е прав, ръцете и краката са прави. Всичките хора са на правата страна, само като децата правят погрешки. Няма грешници, има хора, които правят погрешки. Ние казваме: Тоя е голям грешник. Ние сме ги кръстили. Големи грешници в света няма. Какво ще направим, где са тия големите грешници? Не може човек да направи едно престъпление, ако не му е позволено. В света Бог те пита три пъти. Той казва: Ти обмислил ли си тази работа добре, аз ще ти позволя. Защото всяко нещо, което искаме да направим, ще ни позволи, но ще ни пита: Туй което си намислил да го правиш, обмислил ли си го добре, после никакво разкаяние, но трябва да се поправи тази погрешка. Ще ми се извинява някой, казва: Извинете, че не съм турил запетайка. Няма какво да те извинявам, ела и тури. Някой не писал ъ, няма какво да те извинявам, ела и поправи. Аз не искам да поправям човешките погрешки. И вие не поправяйте човешките погрешки. Повтаря вашата погрешка, вие като видите някой да е писал, казвате: Какво си писал, погрешка е. Как искате да го пише? В българският има „е“ и „ъ“ и „ь“. „е“ е гласна буква, която показва разширение и повишение. Разширяват се нещата и се повишават. Е двойно разширение има, но има една права линия, една мярка с която се мери, стойност има. Е двойно го пишат с една черта. Е двойно не можеш да пишеш, ако не

можеш да носиш страдание. Само човек, който се е научил да носи страдание, той може да пише е двойно. Който не се е научил да носи страдание, той може да тури само тази линия. А-то не можеш да произнасяш добре. Чудни са хората. Философите понеже знаят, че еврейския народ ще мине през големи изпитания, еврейския народ има само съгласни букви, гласни няма, гласните се подразбират. Ние българите повикахме гласните букви. Ако не си юнак да носиш едно голямо страдание, ти „а" не можеш да пишеш. Жената, когато стане бременна, тя се учи да пише „а". Мъжът като тури раница на гърба си, той се учи да пише „а". Когато дигаш някой тежък товар, да ти е приятно. Ако знаеш как да го носиш, олеква. Ти можеш да вдигнеш цял един тон много лесно, с един пръст, ако знаеш как. Ще разединиш хилядите нишки, с които един предмет се стреми към земята, ще разединиш тия нишки, ще ги направиш успоредни, да не се стремят към едно и също място, както много извори, които се събират на едно място, но ще ги разединиш. Тогава олекват. Вие се товарите. Щом осъдите един човек повече отколкото трябва, половината от наказанието ще го турят на вашия гръб.

Не говорете неверни работи, понеже ще спънете себе си. И в своята мисъл ще спънеш себе си. Във всяка епоха на отечествения фронт се изисква отлична мисъл, чиста, 28. Отлично чувство без никакво колебание и една отлична постъпка. Три неща, на които можеш да разчиташ. Твоята мисъл да е свързана с любов, твоите чувства да са свързани с мъдрост и твоите постъпки с истината. Тогава истината свързваме с материалния свят; мъдростта е свързана с духовния свят, с дробовете, а самата мисъл е свързана с човешката мисъл, то е любов. Сега, ние съвременните хора разучаваме любовта от умствено гледище. Какво нещо е любовта? Казваме: Не ме погледна хубаво. Онази хубавата мома знае, че не погледнала хубаво. Щом я погледнеш хубаво казва: Много хубаво ме погледна. Намира, че ти си дал преценка, много добре се е образувал този ъгъл, майстор си, учен човек си. Нека да се научим да говорим. Казвате: Ще

извините, боли ме гърлото. Всеки трябва да има един глас ясен, мек, да няма увъртания.

За изяснения. Дойде един българин, какво ще му свириш? Посвири му едно българско алегро по всичките правила, отколкото да му свириш нещо от Бетховен. То е за общество, не е за този човек. В Бетховен са съчетани много музикални мотиви. В едно българско алегро един мотив има. Раздвижи се кръвта му. Свирете песни, които радват човешкия ум, свирете песни, които радват човешкото сърдце и свирете песни, които дават хубави постъпки. Станеш сутрин, меланхоличен си, запей една песен. Не казвай: Заплакала е гората, но казвай зарадвала се е гората, като видяла Стоян Пенчев. Ние сме светии и ангели и гората се зарадва. Като видиш едно дърво усмихни се, не казвай: Невежа е това дърво. Виж как хубаво цъфти, какви хубави листа, погледни го любовно. Ще му затрепти сърдцето, другояче ще каже: Минава един. Като мине един бръмбар, зарадвай се. Мъчи се един бръмбар, поздрави го, погледни го, много хубава работа върши. Ти ще кажеш: Защо Господ направил този бръмбар? Бръмбара е браминин. Трябва да знаеш какво величие е той. Той е изпратен да учиш какво нещо е бръмбара. Този браминин, като се върне ще каже на Господа какво е научил. Ти посещаваш едно цвете и казваш: Цвете е. В цветето е събрано богатство. Ти не виждаш, то праща своето богатство на далече и вика тия мушици да вземат сладките сокове и да ги занесат дома си. Колко е умно то, чака с нетърпение. Като дойде една мушица, това цвете се радва, че е дошло едно ангелче и е взело от неговото богатство. Ти скърбиш, а то по радиото праща да дойдат тия мушици, Божиите бръмбарчета да дойдат. Радвай се на своята скръб. Там дето е Бог, страдание няма. Там дето го няма – страдание има. Когато отдалечаваме в себе си любовта, страданието ще дойде. Нали казвате: Не ме обича никой, стане ти мъчно. Казваш: Обича ме, стане ти радостно. Единственото нещо, което не се изменя в света е Божията Любов. Единственото

нещо, което не се мени е Мъдростта, единственото нещо, което не се мени е Истината.

Турете една основа. Има Един, който ви обича. Радвайте се на това. Щом Той ви обича, всички ще ви обичат. Щом Той не ви обича, вие ще изчезнете от света. Ако не ви обича, ще изчезнете от света и нищо няма да остане от вас. Щом живеете не се заблуждавайте да казвате: Не ме обичат. Ти живееш. Всички братя, които живеят на земята – има братя, които пътуват невидимо – те са материални, не са духове, но те така направят, че не образуват сенки. Той минава и казва: Ще се оправи твоята работа, ти станеш весел. От къде дойде тази мисъл. Този брат мине, той те погледне, ти не го виждаш, ти го виждаш като слънчев лъч. Във всеки слънчев лъч ще видите един ангел с красиво лице. Казва: Ще се уреди работата, не бой се. Ако така правите, всичките ви работи ще се оправят много добре. Тогава ще се върнете, Господ ще бъде доволен от вас и вие ще поправите малката погрешка, ще знаете как да погледнете любовно. Много важно е. Погледнеш човека, не казвайте какво мислите. Казвам: Ако искате да прогресирате, бъдете доволни на онова, което вие съзнавате. Целият свят е благо за цялото човечество, но и за вас. Дали го съзнавате, но така е.

Тогава Христос казва: „Не ви наричам раби, защото рабът не знае какво прави господаря, но вас ви нарекох приятели“.

„Аз мога да любя“.
„Само Божията Любов носи изобилния пълен живот“. /3 пъти/

Мнозина носите стари възгледи за нещата. На разни възрасти сте. Казвам: Младите от вас какво са научили? Възрастните какво са научили и старите какво са научили? Ако ние в света не можем да погледнем и да дадем мил поглед, тогава какво можем да направим. Като станеш сутрин хвърли един поглед. Ако туй не можеш да направиш, какво ще направиш? Сутрин като станем, да знаем, че

света е отворен за нас, има какво да учим. Няма по-хубаво нещо от учението. Хранете най-хубавите мисли, чувства и постъпки за когото и да е. Не се увличайте с ежедневната преса с това и онова. Съдбата в света е да се оправят хората. Хората се съдят да намерят пътя на любовта.

1-а беседа, държана на 22 октомври 1944 г., неделя, 10 часа, Изгрев – София. (Учителят се завръща от Мърчаево на 19 октомври 1944 г. ден четвъртък в София, където продължава да дава Словото си. Тези данни са от Боян Боев от „Писма до приятелите“ 7.II.1951 г.)

СЛАБИЯТ И СИЛНИЯТ

Отче наш.

„В начало бе Словото“.

Ще прочета 15 глава от Евангелието на Йоанна. Тя е една малка част от една голяма беседа на Христа. Даже не е резюме. Както се чете тази глава, чете се често, за да може да се влезе в общение с цялата беседа. Тук е само един прозорец и трябва да се местим на разни прозорци, да може да се види цялата беседа. Човек на земята не само едно–две очи има. (Учителят прочете посочената глава.)

„Духът Божи“.

Най-късото изречение, което съдържа смисъла на живота и което можем да преведем на български език, е следното: В света само двама души има, те са силният и слабият, крайно силният и крайно слабият. Може да запитате как се спогаждат. Има един закон, на който служат и двамата. Ако крайно големият не изпълни Божия закон, започва да се смалява и ако крайно малкият изпълни Божия закон, той се увеличава. Ако единият при неизпълнение Божия закон се смалява, а другия при изпълнение Божия закон се увеличава. То е по закон – конституция има. Щом започва да се смаляваш, трябва да знаеш, че твоите работи не вървят по Божия закон. Големият като започне да се смалява, той е пристъпил Божия закон. Когато малкият започне да се увеличава, той е изпълнил Божия закон.

В тази беседа Христос казва: „Аз съм лозата“. Човек е едно същество, направено от две живи дървета. На едното дърво корените са в мозъка, а клоните растат надолу в тялото. Другото едно дърво, на което корените са в симпатичната нервна система, а клонищата отиват нагоре. Там, дето се срещат има два вида плодове. Едното дърво представя крайно голямото, другото дърво представя крайно

малкото. То е сърдцето. Много малкият човек е. Този малкият човек, който изпълнява Божия закон, увеличава се. Този големият, който не изпълнява Божия закон смалява се. Тъй щото не е в големината. То е мярка. Тъй щото всеки може да стане голям и всеки може да стане малък. Ако съжаляваш, че си малък, погрешката е у тебе, не си изпълнил Божия закон. Ако се радваш, че растеш, ставаш голям изпълняваш Божия закон. Тук, на земята, тия двата закона са. Малкото никога не боледува. Само големите хора боледуват и те страдат. Те страдат по единствената причина, че не изпълняват Божия закон. Не че не искат, някой път стават божества. Съвременните хора казват: Какво ново има. Всички се интересуват какъв ще бъде следващия порядък. Какъв ще бъде порядъка? Досега хората са били в едно болезнено състояние, анормално. Трябва първо сега да ги лекуват от невидимия свят да станат здрави. Тепърва ще имаме лекари на здравите хора. Сега, когато казват, че някой аристократ имал трима слуги, той е болен. Над леглото са се надвесили, да не умре. Вие сега искате някой да ви слугува. Вие сте болен човек. В света само когато някой слугува от любов, то е здравословно състояние. Всяко каквото и да е друго служене, каквото и да е друго верую, каквато и да е друга наука, те са анормални състояния на човешкия дух. Казват: Той е учен човек. Аз искам да знам, нормален ли е той, здрав ли е, произтича ли от закона на любовта.

Сега аз говоря за любовта, която дава живот, в която живота се ражда. Имайте туй предвид – туй, от което изтича живота е любов. Най-краткото определение на любовта е. Казваме, че любовта го създава. Животът от любовта изтича, защото Писанието казва, че любовта е плод на духа. Някой от вас може да съжалява, че не сте учени. В някои отношения аз се радвам, че някои хора са прости и неучени, защото някой път е по-добре човек да бъде невежа, да няма време да прави зло. Да обича човек, трябва да бъде учен. За да има знание той трябва да бъде учен. За да бъде свободен той трябва да бъде учен. Някой път знанията ограничават човека. Сега например

често казва някой: „Аз тъй чувствувам.“ Чувстването не е една мярка. Ти чувствуваш, че имаш воля, но това ни най-малко не показва, че имаш воля. Ти можеш да чувствуваш, че си богат, но това ни най-малко не показва твоето богатство. След като изгубваш богатството не чувстваш ли, че си го изгубил? След като изгубиш знанието, не го ли чувствуваш? Казва: Страдам. Той е една /мярка/. Вярата е независима от човешките чувства. То е едно чувство съзнателно. При най-лошите условия човек има по-силна вяра отколкото когато има най-добрите условия. Болният може да има по-голяма вяра отколкото здравия. Здравият може да има самочувство в себе си то е друг въпрос. Болният вярва, че той ще оздравее, че тази болест, която има ще мине. Христос казва, че хората са пръчки. Той казва, че Той представя лозата, а ние сме пръчките върху тази лоза. Следователно всеки трябва да бъде добре присаден. Трябва да се грижи за своята присадка. Защото на земята хората страдат защото илюзиите страдат. Преди повече от 20 години лозите в България бяха нападнати от филоксерата. И всичките хора бяха принудени да присаждат местната лоза. Местната лоза беше по-хубава отколкото тази, която донесоха от Америка. С нея пренесоха и филоксерата. Казвам – филоксерата какво показва? Защо пострадаха лозята от филоксерата? Съвременната война, съвременната неразбранщина на човечеството то е филоксерата на умовете, на душите на хората на сърдцата на хората. Аз правя една аналогия. Във Франция се изтребиха лозите, в България също, навсякъде където проникна филоксерата, проникна и войната. Между лозата и човека има съотношение. Когато лозата боледува и хората боледуват. Когато лозите растат и хората растат. Казвам не мислете, че ако гледате една гора изсъхнала в едно село, че то е добро за селяните или за този народ. Когато дърветата на един народ съхнат не е добре за този народ. Има известна връзка с тях. Когато те заболи крака какво показва? Най-първо заболи те крака показва, че ти по отношение на онзи основен живот си изгубил основата. Може да те боли крака някъде, може да те боли окото, ръката туй показва, че

основата на живота е нарушена. Какво трябва да се прави? Когато някой търговец фалира, какво трябва да се прави? Трябва да го кредитират неговите приятели, онези които го обичат. Който фалира трябва да се кредитира. Кредитът в света е любовта. Все-таки трябва да се намери някой да ги кредитира, знаен или незнаен. Вие имате четири пет души приятели, че те са, които ви познават. Може би вие живеете на земята за любовта на вашите непознати приятели в широкия свят.

Сега някой от вас, който се поставя на материалистична почва казват: Тук е живота. И аз съм съгласен, че е тук живота, но всеки един материалист трябва да развие зрението, че да обхваща цялата земя, да вижда навсякъде. Да вижда Америка, Африка, Азия, Австралия. Да вижда всичките хора как живеят. То е животът. Той вижда малка част и казва: „То е животът." Виждаш десет двайсет дървета, това ли е света? Виждаш десетина буболечки това ли е света? Виждаш десетина говеда, овце, това ли е света? Свят какво значи? Светът е туй което виждаме. Цял ред спорове има, има ли онзи свят или няма. Ти си в онзи свят, ти си и в този свят. Ако не живееш добре, останал само този свят неразбрания. Пък ако живееш добре има и оня свят. Два свята има и двата свята като се съберат те образуват един свят. Един свят не може да направи два свята. Двата свята може да направят един свят. Един свят два свята не може да направи. Вие ще кажете: Един е Бог. Аз бих желал единия Бог съвременните философи да разбират другояче. В Бога всички същества живеят. В туй едното всичко живее. Преди вие да се родите, вие сте били в Него, както житеното зърно е в хамбара на земеделеца. Той го изважда, посажда го в земята. Житото ще каже: „Сега дойдох." Сега ли се появи това жито. То е било в хамбара на този земеделец и той го е посял. Не да поддържаме кой е на правата страна. Който расте е на правата страна. Малкият, който се увеличава е на правата страна. Невежият, който се посвещава е на правата страна. Ученият, който на стари години загазва, забравя е на кривата страна. Силният, който се разболява е на

кривата страна. Богатият, който осиромашава е на кривата страна. Чудни сте, когато някой от вас казва: Аз не искам да си дам богатството. Не разбирате какво е богатство. Да кажем имаш 20 хиляди килограма бакър, доста голямо богатство е 20 хиляди кила. Казваш: Защо ми е, не ми е потребно. Смениш го със злато. Колко кила ще бъде злато. Двайсет хиляди кила, цял керван трябва да го носи. Ти като смениш със злато туй богатство, сам можеш да го носиш. Хората не разбират. Отречи се от своята глупост. Отречи се от твоето невежество. Отречи се от своята скържавост. Отречи се от своята болест. Отречи се от лакомията си. Ядеш повече отколкото ти трябва.

Много лоши възпитатели нас са ни възпитавали в миналото и сега лошо ни възпитават. Само онзи музикант, който може да свири и да пее хубаво, той може да предаде тона. Някой казват, че без да пее може да предаде. Благодаря за такъв, който не знае да свири и да пее ни преподава. Та на този хал сме от такива професори. Казва: Педагогът без да знае може да предава. Не, не. Турците казват: „И да го видиш, не вярвай."

Сега не искам вие да се борите само с вашите погрешки. Не се борете със злото, не се борете с невежеството, не се борете с тъмнината. Какво ще се бориш, де ще хванеш тъмнината? Де ще хванеш невежеството? Драсни една клечка кибрит, запали. В дадения случай тази малката светлина ти помага в тъмнината. Не се бори с глада. С малко хлебец понахрани този глад. Кажи му хубава сладка дума. Ти казваш: Не може ли без хляб. Ако можеше без хляб, животът щеше да бъде десет пъти по-лош отколкото сега. Аз бих казал: Горко на оногова, който не яде. Горко на оногова, който не яде и на земята. Той умира. Горко на оногова, който не учи и не възприема Словото Божие. И той умира. Човек трябва да се храни със Словото Божие. Горко на оногова, който не подхранва сърдцето. Сега става въпрос двама души като се залюбят. Залюбили се. Оставете тия хора, нека се понаядат. Сега тия двамата един на друг се готвят. И двамата са

гладували. Онзи порядък, който Бог е създал в света, той е порядък. Онова, което се събужда в твоята душа, то е от Бога. Онова, което се събужда от Него, то е реално. Сенките са реални, но само при реалността. Нещата са реални само при любовта. Нещата са реални само при Божията Мъдрост. Нещата са реални само при Истината. Реалността на истината седи в това, че тя носи свободата. Мъдростта е реална, че тя носи знанието. Любовта е реална, че носи живота. Само чрез живота ние познаваме любовта. Чрез знанието познаваме мъдростта и чрез свободата познаваме истината. Човек, който не познава свободата, не може да познава истината. Истината е повече от свободата. Мъдростта е повече от знанието. Любовта е повече от живота. Ние да благодарим на това, което се изявява.

Сега мнозина седят и казват: Когато идем в оня свят да го видим. Желанието ви е хубаво да идете в оня свят, но оня свят и тук може го видите. Ако искаш ще влезеш. Щом влезеш, страхът в сърдцето е на границата на Божествения свят. Щом се появят личните чувства на обида, достойнство, ти си на границата на Божествения свят. Щом се появи користолюбието ти си на границата на Божествения свят. Една стъпка от тази граница като престъпиш, ще влезеш в Божествения свят, ще видиш, че страхът ти трябва да бъде отвън, любовта отвътре. Понеже ти си изпъдил любовта отвън, а страхът отвътре, търсиш Божествения свят. Кажи на страха: Ти трябва да бъдеш един добър слуга, а любовта да бъде господарка.

В света настава нов порядък. Новият порядък в какво седи? Сега имате революция, имате ново правителство. Турците казват: Алкюст. Няма да ви го превеждам преди да ви го кажа. Досега доброто сте учили в училище. Свърши прогимназия, свърши гимназия доброто, свърши университет. Сега държи матура за диплом. Злото нищо не свършва. Сега Господ вижда, че има един син достоен, всичко свършил. Казва: Тебе ще те поставя господар. Този несретник ще го направя слуга. Доброто казва: Аз ти слугувах толкоз години, подчинявах се на Божия закон, сега ти се подчини. По същия закон

ще слугуваш. Като свършиш и ти гимназия и университет и двамата ще се хванем за ръце, ще управляваме света. Сега злото ще дойде да слугува на света. Толкоз години доброто е слугувало. Няма да изпъди злото, но и то ще слугува. Вашият камшик, който имате да биете злото, турете го настрана, защото злото не се бие.

Ще ви приведа един анекдот. Имало във Варненско един знаменит Стоян. Минава един турчин и му казва: Стояне, за пет пари не струваш, за пет пари нямаш сила. – Не говориш истината, казва, аз ще ти покажа, какво струвам. Българинът го хваща за крака, дига го нагоре, сваля го, пак го дига, обръща го надолу с главата, пак го дига. – За пет пари ли не струвам? Казва: Ефенди, много си бил силен, мене ме заблудиха. Дето минавам, ще говоря, че в Стояна Божествено има. Като хване човека за крака, дига го и с главата нагоре и с главата надолу, навсякъде го обръща. Ако вие нямате силата на Стояна, мълчете, не носете характера на турчина – с добро в света не става. Е, хей! Сега Стоян иде в света. Онзи, който е работил е доброто, ще те хване, ще те завърти. Доброто иде да управлява света. Който не вярва в него, за краката ще го хване, ще му покаже, че в доброто се крие Божествена сила, която ще оправи света. Сега не се безпокойте как ще се оправи света. Чудни сте, безпокоите се за нищо и никакво. Когато обелите корана на едно дърво, никой не отива да го лекува. Само си поправя корана. Някой път даже като го отсекат, то пониква отдолу, поправя се. Има морски звезди като и откъснеш крака, наново си създава крак. В Божествения свят недъзи няма, понеже животът изправя лесно недъзите. Тук в нашия свят, дето нямаме любов, едно колебание има. Ще мислим. Казвате: Речта му не беше логическа. Аз ви питам, за да се предаде един език, с коя дума трябва да се започне. От де започва природата в езика. Природата започва със съюзите, започва с и. Когато човек си загуби паметта, забравя съществителните, понеже са скорошни произведения, после се изгубват местоименията, глаголите и съюзите остават, не се губят. Като започне да се възстановява речта, спомня си глаголите. Това

учените хора го казват, правили са наблюдения. Най-после се възстановяват съществителните имена. Не може да каже човек, но казва: Онова, което ходи. Не може да каже кон, но казва: Онова, което бяга. Ако бях писал един буквар, ще започна със съюзите: и, а, у. Ще дойда после до глаголите, че после прилагателните, местоименията. Най-силната дума в езика е глаголът. От тях са излезнали прилагателните, местоименията, съществителните. Онези, които създадоха езика са разумни същества, които са били на земята. Каквото и да говорят, онези, които създадоха езика, бяха умни хора. Те направиха превод от широкия свят да бъде понятен на съвременните хора, при тия условия при които живеят. Една жена откъде трябва да започне? Един мъж откъде трябва да започне? Мъжът трябва да тури за основа доброто. Откъде трябва да започне жената? Жената трябва да започне с послушанието. Ухото е женски орган, не говори, само възприема. Туй ухо Адам го направи преждевременно да говори. Там е всичката погрешка. То си беше на място не говореше, чуваше, хубаво предаваше. Той искаше ухото да му говори. Там е неразумността на мъжа: той иска да има жена, да има деца. Какво ще направи като има деца. Да роди деца, да мязат на него, да бъдат разумни, разбирам да бъдат честни справедливи. Онзи мъж, който е родил един син да убива хората, който е родил една дъщеря да лъже и да убива, това дъщеря ли е? За бъдеще: Блажени онези, които не убиват. Сега се пише: Блажени, които убиват. Българите казват:Не може докато не се бием. Българинът беше много голям герой, да покаже геройството обяви политическа война на Англия и Съединените щати. Тия хора не си поплюват, дойдоха с аероплани, с бомби, като зайци тия българи се изпокриха. Пишеха във вестниците, че духът е мощен. Духът е мощен да влизат в избата и да се крият. Какво стана? София пострада, научихме се на един ум.

Гледайте да не дойдат бомбите върху нашата глава, върху сърдцето и върху душата. Тогава какво ще стане? Не трябва да влизаме в противоречие с Божия закон в света. Сега харесвам, че

отделят църквата от държавата и да не четат такива молитви, които четяха. Молитва без любов не е молитва. То е престъпление. Вяра без любов не е вяра. Надежда без любов не е надежда. Турете закона, единствения закон: Дето всичко става с любов, човек се благославя.

Та казвам: Сега аз ви говоря за отечествения фронт. Отгоре какво говорят? Дотолкоз, доколкото отечествения фронт на земята е изпълнил отечествения фронт отгоре, Бог ще благослови. Да мислите тъй да минем. Казва: Стани ортак с дявола само да минеш моста. Никакъв ортак не ставай, той фалирал. Слуга ще стане, няма пари. Ще ви приведа онзи пример. Има един от старите окултисти, той представил дявола в нашите времена, че се обезсърдчил, че учениците, дето ги учил, не го слушат. Каквото каже, не го слушат. Всеки гледа своя интерес. Казва: Дадох си знанието, но всички взеха ми силата и ме оставиха сам, никой не ме зачита. Отишъл на едно място в планината, замислил се дълбоко, какво разрешение ще има. Същевременно от планината се качили две змии и се забили в гърдите му, тъй има болка вътре, не ги чувствува. Вижда отдалече Христа и започнал да си клати главата, казва: Късно идваш, преди две хиляди години можех да ти дам тия царства на земята, сега и мене не ме слушат. Христос му казва: Аз не идвам да ми дадеш царства, аз ида да ти дам приятелски съвет. Ти си доста умен, светът не те почита. Обърни се да служиш на Бога, не да го обичаш, но да му служиш. Имаш бъдеще, защото ще служиш. Дето казва, че го праща във вечния огън, аз виждам, туря го слуга на Бога. Каквото му кажат на децата, на буболечиците, на растенията, навсякъде на всички да услужва, да не убива никого. Знайте какво мъчение е за един горделив дух, който е управлявал света да служи.

Сега не искам да ви говоря, да ви убеждавам. Ако сте от тези, които не разбирате, съдбата ви е записана, ще бъдете слуги. Ако досега сте служили без любов, ще бъдете слуги. То е свършено туй. Ако внесете любовта, ще бъдете поставени господари. Не се лъжете. Дотогава, докато хората ви носят на гърба, вие не сте силен човек.

Вашата радост всеки може да ви я вземе. Вие се радвате. Преди години ходих на екскурзия на Витоша. Един баща води едно момиченце на шест години. Върви с бащата и понеже не е ходило, уморяват се краката на момиченцето. Неразположено е. Бащата го вземе на рамото, тури го, носи го. То стане разположено, започне да говори. Километър го носи, дотежи му, сложи го на земята. Бащата стане весел, детето е неразположено. Казвам: Погрешката е там, че бащата носи туй дете, понеже го е взел със себе си, ще го носи, ще го слага. Няма да го носи догоре. Нищо не му казвам, гледам го, носи го, слага го после на земята да ходи. Другите мърморят, що му трябва да носи това дете, да го носи на гърба си, но да го напляска. Няма какво да го напляска. Погрешката е в нас, че ние ходехме бързо, детето не е екскурзиант. Трябваше да намалим двойно нашия ход, щеше да се уреди работата. Този брат го изкара детето горе. Горе детето на раменете, долу детето, горе детето, долу детето, той весел, тя весела, той весел, тя весела – качиха се горе на планината. Казвам: Вие стария живот ако го носите, ще го снемате по някой път, ще ви домилее. Вие искате да забравите стария живот. Само да не е господар, но може да го носите, ще го потърпите. От стария живот ще излезе нещо. Старият ще се подмлади, младият ще остарее. Казвате: Да се освободим от това зло. Трябва разбиране. Единствено трябва да се приложи. Трябва да се тури любовта да примири злото с доброто. Заради любовта злото и доброто да започнат да ни слугуват.

Казва Христос: „Аз съм лозата – вие пръчките“. Значи ти като пръчка на тази лоза, зависи то лозата. Ако пребъдеш с любов, соковете на тази лоза ще преминат в тебе. Ако не пребъдеш както трябва, тогава тази пръчка се отрязва. Та казвам: При сегашния живот ние сме си създали излишни мъчнотии. По някой път искате да се жените. Аз намирам много хубаво е, по-хубаво нещо от женитбата няма, когато е с любов. Но и по-голямо пържило от жененето няма, когато е без любов. Момата иска да се ожени, иска красив и богат, иска да говори хубаво. Тя не се е научила още да служи. Тя трябва да

разбира неговата душа, да бъде готова да отговаря, да познава ума му, да познава сърдцето му, да познава неговата душа, неговия дух, да знае как да постъпва. Казва: Колко беше едно време любезен, сега стана груб. Момъкът казва: Каква беше любезна едно време, какви писма пишеше, сега колко е груба. Аз на мнозина съм давал следния съвет. Идва някоя жена, иска да напусне мъжа си. Казвам: Ако го напуснеш, ще те задигнат в другия свят. Ако издържиш да му служиш, ще те благослови Господ, ще те държи докрай.

Едно от двете ще слушате. Доброто както служило толкоз години, сега и злото ще служи. Аз не говоря за неща въображаеми. Тук са слизали велики същества и са страдали. Защо страда Христос, от какво страда? Не можеше ли да осакати всичките противници, да изсъхнат техните ръце, крака? Ако искаме всеки, който ни обиди, да изчезне. Блъснеш се в някое дърво, да изсъхне, блъснеш се в някой камък, прокълнеш го, той да се разсипе. Наквасиш се във водата, казваме нещо лошо, да пресъхне. Какво ще стане? Величието на света седи в две неща на земята: Онзи, който може с любов да издържи, не без любов, да има знание и да бъде свободен. Никога не се женете за един човек, който не те люби. За момъка правило турете. Вчера дойде едно малко детенце на поляната на четири, пет години и казва: Аз искам да стана ученик. Целуна ми ръка. Аз го погледнах, ученик иска да стане. Погледна ме и ми казва: Не ме ли харесваш? Може ли да стана ученик? Аз нищо не му казвам. Което казва ще бъде. Щом казва тъй, тази мисъл, която носи, като стане възрастен, ще стане. Може да бъдеш велик, ако имаш любов. Без любов не може. То е най-лесният път в света. Ако нямате любов, намерете един човек, който има любов. Като нямате огън отивате при съседа, той има печка. Ако нямате любов, с която да си стоплите сърдцето, идете на гости, ако някой друг няма да дойде у вас.

Та казвам: В любовта трябва да знаете, тя не се предава. Любовта има два източника. Тя произтича от симпатичната нервна система, отгоре предава като радио. Или се предава от мозъка. Тази любов

отгоре и отдолу трябва да се посрещне. Дето се прекръстосват, там се образува животът. Сега ще ви кажа, че всякога когато един момък и една мома в тях теченията от симпатичната неравна система и мозъка не може да се пресекат в един фокус, те остават бездетни. Когато се пресичат теченията те имат деца. Колкото са по на фокус, по-добри са децата; колкото не са на фокус, не са добри. Трябва цяла школа. Вие мислите, че е лесно да напишете едно любовно писмо. И аз може да напиша. Доста хубави писма може да напиша. За религията предавам колко хубави работи. Но религията е закон на любовта, на служене на Бога, служене на ближния, на буболечици, на дървета. Не само не дава, но има растения, има дървета, на които трябва да услужи. Някой път вървиш, блъснеш се в някой камък. Няма да го ритнеш. Някой _ няма да го ритнеш. Обхода трябва. Всички тела, които съществуват са живи и трябва да имаме разумно отношение. Ние считаме близки братята и сестрите, българите, другите народи ги считаме чужди. Това е на място, но отечествения фронт отгоре и отечествения фронт на шестата раса обема цялото човечество. Законът на шестата раса е Любовта. Та казвам: Знаете ли какви ще бъдат преимуществата на шестата раса? Ако вие разбирате, както някоя мома иска да бъде красива, тя не знае, че красотата носи голямо нещастие. Грозотата на физическия свят носи по-големи блага, отколкото красотата. Красотата всеки иска да я обсеби, да я вземе. Грозотата всеки я отхвърля. Красивият човек не е свободен. Вземете един министър, колко души ще дойдат. Вземете един лекар, 20, 30, 40, 50 души болни може да дойдат. Всичките лекари бягат като попарени. Само да пипне пулса, погледне окото и казва: Върви си. Има същества, които трябва да се лекуват. Аз ви казвам: Духовната наука или законът на любовта трябва да ни научи, как да се образуват отношенията между нас. Ти минаваш, виждаш някой човек с неговите недъзи. Тия недъзи, които той носи, не са негови. Мене ми разправяше един българин, бил в град Бостън, казва: Гледам в града се разхожда един европейски цар из главните улици. Минават американците и никой не обръща

внимание. Чудя се, студен народ, как минават така. Той е един човек висок два метра. Като минава гледам, гърбът му написан отгоре до долу с обявления. Отпред цар, отзад обявления и американците се гърба гледат, лицето му не гледат, гърба гледат. Аз се обърнах и гледам гърба. Ние съвременните хора гледаме гърба на нашите царе за обявленията, които носят. Лицето на човека е човекът. Всички тия минали князе и царе, всички те носят обявления на гърба си. Кой как мине да се обръща да гледа гърба им. Господ не ни създал за царе и князе, за министри. То е почетна служба. Ще служиш, ще те уволнят. Някой артист на сцената играе ролята на цар или някой съдия. Излезе от театъра, пак си е човек.

Онова великото благо, което Бог е вложил в човека, великото благо, което човек е вложил в душата си, която му е дал, ума, който му го дава, те са най-големите блага, които Бог му е дал в него. Трябва да се отличава, сърдцето трябва да има плодове, умът трябва да има плодове, душата трябва да има плодове. В своята градина на духа ние трябва да имаме плодове. Слизат ангели да видят, дали има плодове в нашата градина на ума, на сърдцето, на душата. Сега чакаме да идем на оня свят. Там ще претърпите голямо разочарование. Вие ще мязате на онзи американец, един милионер богаташ, той се преселил в оня свят. Отива при свети Петър и казва: Искам да ида при Господа. Много добрини съм правил. Правил съм църкви, училища, пътища, железници, фабрики, на вдовици къщи съм правил. Петър казва: Затуй писаха ли вестниците? – Писаха, да знаят. Казва: Платено ти е. Виж направил ли си нещо, за което вестниците не са писали. Започнал да си спомня, дошло му на ум, че веднъж като отивал в кантората, една вдовица му поискала и той и дал един долар. Казва: Дадох веднъж един долар и не счетох, че е важно, за него вестниците не писаха. Казва: Заради него може да идем при Господа. Разправят на Господа. Господ казва: Дайте му два долара и да се върне на земята. С един долар работа не става. И с църкви и с училища, те са хубави неща за народа. Онова, което ние създаваме в себе си, онова,

което остава като качество на нашия ум, онова, което остава като качество на нашето сърдце, онова, което остава като качество на нашата душа, те са неща, от които за бъдеще човек се нуждае.

Ако сега бяхте от шестата раса и кажа да стане един от вас да пее, ще стане, ще пее и всички ще бъдат доволни. Сега колко души може да станат и всички да бъдат доволни? Някой може да свири, но знаеш колко мъчно може да се угоди на съвременните хора. Като свири, виртуоз трябва да бъде човек, за да бъдат доволни хората. Има една школа, всички може да се научите. Любовта, която не кара човека да пее, не е любов. Първото нещо, детето като обича майка си, пее. Младата мома като се влюби, пее. Като дойде разочарованието престава да пее. Любовта носи пение. Сега ще ми кажете: Не говори за тия работи, ние вече сме женени, деца имаме. Какво ще ни говориш за любовта, срамота е втори път да се женим. Аз вземам жененето като служение. Може да съм слугувал при някой господар. Отивам при друг господар, при него ще служа. Дето слугуваме с любов, там е мястото. Като намеря онзи господар, аз съм доволен от него и той е доволен от мене. Другите са опити. Постоянно се оплакваш, че те изнудват, не те оценяват, не може да починеш, въздух не може да поемеш, откъснали ти се ръцете. Едно време имахме един Цеко, той отиде в другия свят да си почине малко. Кой как дойде, се Цеко кара да му услужи. Цеко направи това, той го прави и никой не се отплаща. Дойде трудна работа, Цеко да дойде. Направи Цеко, кажат: Благодарим ти. Цеко пак гледа. Този не му плаща, онзи не му плаща, гледам го той пише стихотворения. Най-първо му се смяха, че е прост. Този има да му дава, напише една поезия. Този Цеко стана поет. Този не му плаща, пише поезия, онзи не му плаща, пише поезия. Най-после преди да си замине за другия свят, остава една поезия. Той се влюбил в една млада, която се оженила, тя бездетна и изкушава се. Остава в любовното писмо, че за да не би да направя прегрешение с тебе, аз ще замина на другия свят. Казвам: Цеко избяга в оня свят, за да не направи прегрешение. Похвалявам Цеко. То е факт,

писмото е хубава поезия. Кое ни препоръчва някои хора? Достойнството. Кое е достойнството в света? Аз ви проповядвам, но зависи какво мисля. Чистотата на моята мисъл е важна. Гледам ви, в какво седи хубостта на погледа. Във всеки поглед предавам ли нещо или не. Не е въпросът там. Аз като гледам хората, виждам колко велики работи Бог е вложил в най-невежите хора. Казвам: Какво бъдеще имат тия хора. Като погледна казвам: Хубаво бъдеще имаш. Та ви казвам и на вас: Хубаво бъдеще имате. Старите имат добро бъдеще, младите имат добро бъдеще, сприхавите имат добро бъдеще, страхливите имат добро бъдеще. (Мина един аероплан наблизо и дигна голям шум.) Един е, ами ако са двайсет?

Радвайте се на благата, които Бог е вложил навсякъде. Радвайте се на камъните, на скъпоценнните камъни, на простите камъни, радвайте се на всичко, понеже растат тия работи. Радвайте се на буболечиците, радвайте се на всичко, което ви заобикаля. Радвайте се най-после на тия, които ви обиждат. Някой цигулар свири на цигулката. Цигулката е интелигентна, не е мъртва. Цигулката от любов търпи, като търка. Някой цигулар свири полекичка, някой грубичко. Издава цигулката най-хубавите тонове.

Та казвам: Когато дойде някое велико същество да свири, се ще образува някаква приятност – докато свири с неговата ръка, неразположен си духом, като мине година, две ще свикнеш, започнеш да чувстваш музиката. Писанието казва: „Всичко, което се случва на онези, които любят Бога, всичко ще се превърне за добро.“ Радвайте се на вашия лош мъж. Радвайте се на вашия лош син. Радвайте се вашата лоша дъщеря. Радвайте се на вашия лош слуга. То е негативната страна. Радвайте се два пъти на вашия добър съпруг. Радвайте се два пъти на вашата добра съпруга. Радвайте се два пъти на вашия добър син, на вашата добра дъщеря, на вашия добър слуга. Тия работи са доста трудни. Без любов не може да се служи. Как е възможно човек да живее без въздух? Тогава е невъзможно да се слугува на Бога без любов. Въздух ако няма една минута не може да

издържи човек, задушава се. Една от най-важните функции е дишането. Аз не искам да бъдете много добри; ще бъдете много нещастни. Все-таки малко подкиселяване трябва. Само сладко много става. Някой път хлябът е влажен, мухлясва, сухарът издържа, коравичък е, но издържа.

Аз ви казвам: Търсете любовта с единствената мисъл да станете здрави. Според разбирането, според слугуването на любовта ще зависи вашето здраве. Според разбирането на любовта зависи вашият душевен живот. Според разбирането на любовта зависи вашият умствен живот. Според реализирането на любовта зависи вашият сърдечен живот. Материалните блага зависят от любовта. Вие бързате в нещата. Не пожелавайте благото на другите хора. Мойсей, който писа този закон, каза: Не пожелай имота на ближния си. Онова, което Бог ти е дал, то е твое право. Че някой е богат, радвайте се, че е богат. Че има някой къща, радвайте се. Че ти нямаш къща, радвайте се. За някои от вас първо трябва да се знае да си направи къща. За бъдеще аз бих желал къщите да бъдат направени отвсякъде от стъкло. Цялата ви къща да бъде стъклена. Щеше да бъде много хигиенична една къща от стъкло. Онези, които нямате сега къщи за бъдеще ви пожелавам да имате стъклени къщи и най-хубаво уредени. С колко стаи? Най-малко пет стаи. Една за вашия възлюбен, една за вашата възлюбена, една за вашия син, една за вашата дъщеря и една за вашия възлюбен слуга. После вие защо се обезсърдчавате. Аз виждам какви не проекти. Вие седите и казвате: Не си струва да живее човек. Не си струва да се живее с това разбиране за живота. щом не си струва, измени го. Щом едно място не ти е приятно, измени мястото, иди на друго място. Щом на едно място не те обичат, иди на друго. Казва Христос: Иди на друго. Като обиколиш цялата земя, ще намериш едно място, дето Господ ти е дал. Господ тук не ви е пратил. Тук по известен кармически закон сте дошли. Вие още не сте за България. Някой е англичанин, но той още не е англичанин. Кармически се е преоблякъл. Ако идете в Англия, ще видите хора,

които не са за англичани. Ако идете в Германия, ще видите хора, които не са за Германия. Има едно смешение на расите. Една жена от по-низша раса, кръвта е по-гъста. Вземете един бял и една черна. Ако жената е черна и мъжът бял, ако жената е по-силна, в първото поколение се ражда черно, във второто и третото се раждат черни и чак в четвъртото поколение ще се роди бяло. Ако мъжът е по-силен, тогава се ражда белия. Казва: Как стана.

Сега не искам да остане във вас едно обезсърдчение. Вие се радвайте за живота, който сте минали досега. Тепърва Бог ви е пратил и за бъдеще има дето трябва да бъдат. Сега трябва да чакате на земята, докато се изпълните със знание, със свобода, с любов. Като имате тази подкрепа на Божествения свят, ще идете да работите. Някои от вас ще бъдете художници, някои ще бъдете музиканти или пианисти, или цигулари, или китаристи, или арфисти, или на някой друг инструмент ще свирите. Някои от вас ще бъдете певци, някои алтисти, някои сопрани, някои тенори, някои басисти. Не такива басисти, не такива алтисти. Не че са лоши сегашните. Бас е, който прилага. Басът е основа на пеенето. Сопранът горе дава. Басът плодове дава. Казвам: Тенорът показва докъде басът може да се качи. Алтът показва, сопранът докъде може да слезе. Докъде тия блага може да слязат. Алтът за нас е елемент, който остава недоразвит. Трябва да има доста добри алтисти. В сопрана трябва да бъде ясен, привлекателен тонът. В басът трябва да бъде обемист, топъл. Басът е с дълги вълни, сопранът е с къси вълни. Всички онези, които искат да управляват света, трябва да бъдат басисти. Онези, които трябва да донесат хубавия свят от Божествения свят, трябва да бъдат сопрани. Онези, които трябва да покажат пътя, по който трябва да се приложи, трябва да бъдат тенори и трябва да бъдат алтисти. Сега ви предлагам да избере или басисти или сопрани, или тенори или алтисти. За бъдеще да може да пеете или да служите на Бога както трябва. Или да служите на Любовта както трябва.

„Аз мога да любя“.
Божията Любов носи изобилния и пълен живот. (Три пъти.)

2-а беседа, държана на 29.X.1944 г., неделя 10 ч. с. Изгрев – София

РЕАЛНОСТИ В ЖИВОТА

Новата епоха, която настъпва сега, няма нужда от доказателства, да убеждава хората за себе си. Слънцето не се нуждае от философи, да доказват, че то съществува. Колко е голямо, какво прави, това няма нужда да се доказва. Философи са нужни, когато слънцето залезе. Пророци са нужни, когато слънцето залезе. Майки и бащи са нужни, когато слънцето залезе. Щом изгрява слънцето, всички трябва да бъдат на работа. Нужно е едно ново верую.

Що е реалността? Над реалното стои свръхреалното, а според философите, над реалното стои нереалното. Нереалното, това е свръхреалното. Като четете Библията, виждате, че Бог е създал света от нищо, т.е. от свръхреалното.

Сега ние трябва да изучаваме езика на човечеството. Понеже изучаваме много езици, говорим на много наречия, раждат се противоречия и неразбиране. С какво ще докажете, че едно тяло гори? Самата топлина, която изпуща тялото, говори доста убедително. Можеш ли да убедиш човека, че студеният камък е топъл? Можеш ли да убедиш човека, че горящото тяло е студено? Може да се опиташ да го убедиш, но няма да успееш. Според старите методи, хората се стремят да доказват, че Бог съществува. Това доказване трябва да остане настрана. – Де е Господ? – Дето е Любовта. – Де е Господ? – Дето е Мъдростта. – Де е Господ? Дето е Истината. – Де е Господ? – Дето има живот. – Де е Господ? – Дето има знание. – Де е Господ? – Дето има свобода. – Де е Господ? – Дето има движение. – Де е Господ? – Дето има учение. – Де е Господ? – Дето има работа. Хубавите работи не се доказват, а ние доказваме, че има Господ. Всеки счита за привилегия, че доказал на хората съществуването на Бога. Слънцето не се нуждае от доказателства. То си грее. И най-малките същества усещат неговото присъствие. Цялата природа е висша школа за

човешката душа и за човешкия дух. Тя е училище не само за хората, но за всички същества, които живеят в нея.

Сега вие искате да знаете, какво ще стане с вас, като остареете и като умрете. Всеки иска да знае, има ли друг свят. Де ще отиде човек след смъртта си? Който вярва, казва, че ще отиде в другия свят. Когато ледът се топи, де отива? На небето ли отива? Когато се топи, ледът слиза от планината в долината. Не само че не се качва по горе от себе си, но слиза по-надолу.

Заблужденията на хората се дължат на гъстотата на неорганизираната материя. Човешките неорганизирани мисли на миналото се отразяват върху тях. Значи доброто и злото се наследяват, за това се казва, че каквото човек е наследил това проявява. Казват за някого: Да се молим на Господа, да го просвети. Каквото проявява човек, това е вложено в него – не може лесно да се премахне.

Съществуват две категории хора: едната категория застава на гледището, че има Господ, а другата категория – на гледището, че няма Господ. Ония, които поддържат, че има Бог, живеят, както и ония, които поддържат, че няма Господ. Ония, които казват, че съществува Бог, ядат и пият, както и ония, които отричат съществуването Му. Ония, които поддържат съществуването на Бога, дишат, както и ония, които не Го признават. Двете категории хора стоят на два полюса. Едната категория стои на светлата страна на земята, която се огрява от слънцето; втората категория стои на тъмната страна на земята, която не се огрява от слънцето. Понеже земята се върти около себе си, ония, които са били безверници, стават вярващи; ония, които са били вярващи, стават безверници. Щом те облекат с хубави дрехи, ставаш благородник, културен човек; щом свалят хубавите ти дрехи, минаваш за прост, за некултурен човек. Ако имаш хубави обувки, минаваш за културен човек, ако обувките ти са прости, скъсани, минаваш за некултурен човек.

Да благодарим на природата, че ни е дала пет отворени врати, чрез които влизаме в контакт с нея. Да благодарим за онова, което схващаме чрез своите очи; за онова, което схващаме чрез своите уши; за онова, което схващаме чрез обонянието си – чрез своя нос; за онова, което схващаме чрез своята уста; за онова, което схващаме чрез своите ръце и крака. – Кое е реално? – Реално е това, с което ходя; реално е това, с което пипам; реално е това, с което ям; реално е това, което възприемам чрез обонянието; реално е това, което чувам; реално е това, което виждам. Но има друга една реалност, по-висока от тая. Реално е това, което чувствам в себе си; реално е това, върху което мисля; реално е това, което мога да направя във всеки даден случай.

Съществуват две реалности: Едната е относителна реалност – на болните хора. Другата е абсолютна реалност – на здравите хора. Ако отидете при един болен, той ще ви разправя научно за своя крак, че не се свивало коляното му. Здравият не влиза в положението на болния. Здравият, който никога не е боледувал, не може да влезе в положението на болния, не знае какво нещо е болка. Болният казва: Да имаш моята опитност! – Благодаря, не искам да имам твоята опитност.

Разправяше ми един българин от Варненско, от село Николаевка, как пътувал един ден с колата си, впрегната с два коня. По едно време гледа, едно момче върви подир колата и моли да се качи, да тури дисагите си в колата, да не му тежат. Спрях колата и казах на момчето: Дръж юздите, ще сляза за малко и после ще продължим. Момчето, като взе камшика, че като удари конете, трябваше да тичам след него два километра път, докато го стигна. Ще качиш едно дете на колата си, ще слезеш за малко от колата и след това ще имаш една особена опитност. Няма защо да разправяш за такава опитност – представяте си, каква е тя. Като вземат зимно време юргана или дрехата ви, каква ще бъде опитността ви? Ще усетите студ и ще

разберете, че много сте изгубили. Ако е лятно време, няма да почувствате голяма загуба.

Съвременните хора не трябва да губят оная реалност, която им дава здравословното състояние, която ги прави здрави. Аз наричам тая реалност – реалност на добродетелите на човечеството. Днес силна дума не е „Бог“, но човещина. От всички се изисква човещина. Ако в своята човещина ти не обичаш ближния си, ако не обичаш своя баща, ако не обичаш своята дъщеря, ако не обичаш своя син, ако не обичаш своя приятел, ако не обичаш своя слуга, ако не обичаш всички животни, които ти служат, в какво се изявява величието на човека? Ако снемете един министър от реалността, в която се намира, де отива той? В оня свят ли е отишъл? Сега в България съдят всички министри, всички видни българи, които управляваха четири години. Направили някаква погрешка, за която ги съдят. В оня свят ли ще ги изпратят? Сега разискват, като ги осъдят, как ще ги екзекутират – с обесване или със застрелване. Всички хора са изплашени. И министрите нека кажат: Братя сгрешихме, простете ни. В бъдеще ще изправим погрешката си, не само на думи, но и на дело. Аз давам един съвет: Вместо да ги осъдят на смърт, да ги изпратят в някое село, да слугуват пет години на един добър селянин. Да става министърът сутрин рано, да впряга колата и да отива да оре. При това, да работи не само на домакина, но и на цялото село. А от министъра се иска да бъде образцов слуга. Тая идея не може да се приложи сега, но в бъдеще. Като сгреши един професор, да стане слуга; като сгреши един учител, да стане слуга; като сгреши един ученик, да стане слуга; като сгреши един религиозен човек да стане слуга. Всеки доброволно да предложи услугата си и да каже: Аз не изпълних Божия закон, искам да слугувам без пари; цяла година ще ви слугувам само за хляб, ще бъда образец на добър слуга.

Сега вие задавате въпроса, как може да се служи без пари. Не е лошо да служиш с пари, но и без пари не е лошо да служиш. Като се говори за служене без пари, вие сте недоволни. Кажете, кое подбужда

майката и бащата да слугуват на децата си? На какво се основава онова учреждение на брачния живот? Там любовта се проявява и без пари служат. На какво се основава бракът? Там мъжът и жената слугуват един на друг без пари. И единият се жертвува, и другият се жертвува. Всичкият спор, всичката мъчнотия произлиза от факта, че жената не работи според както е обещала; и мъжът не работи според обещанието си. Не е лесно да служиш с любов. Аз говоря за семейството като за една велика работа, като за едно благородно учреждение. За това се изисква голямо знание. Човек трябва да бъде виртуоз, за да живее добре в семейството си. Виждате какви мъчни композиции изпълняват някои цигулари. Вие слушате деветата симфония на Бетховена или шестата на Чайковски и виждате, че обикновени цигулари не могат да ги изпълняват. Големи музиканти са нужни. За да се изпълни нещо от Бетховена или от Чайковски, всички музиканти трябва да бъдат добри. От всички оркестранти се иска знание.

Казвам: Цялото човечество е съставено от хористи и инструменталисти, изпратени на земята да пеят и да свирят. Щом говориш, ти си певец; щом пишеш, ти си певец; щом ходиш, ти си певец; щом работиш, ти си певец. Като работиш с любов, ти си певец и музикант. Наблюдавам, като ходи човек, дали произвежда някакъв звук или шум. Ако произвежда звук, казвам: Музикант е тоя човек. Ако произвежда шум, казвам: Тоя човек е новак, едва е влязъл в училището, не може още да ходи. Той не взема верни тонове. Човек, който работи, който знае да шие, да пише, е музикант. Вещият поет и писател има нещо музикално в себе си. Оня, който не е музикален, пише и заличава, докато най-после скъса книгата и казва: Няма накъде да се излезе!

Три възможности предвижда Битието за човека: Да се движи в реалното, в нереалното и в свръхреалното. Като дойдеш до любовта, няма да питаш какво нещо е тя, но ще кажеш: Аз имам право да любя. Ще изпълня своя дълг, своята задача, без никакъв закон. Как ще любя,

това е моя работа. Какъв закон ще приложа, това е моя работа. На каква книга ще пиша, с какви пликове ще си послужа, това е моя работа. Никой няма право да се меси в работата ми. Който чете, ще отвори плика и ще чете, както знае. Всеки човек има право да участвува в реалността и в свръхреалността – да бъде мъдър. – Кой е мъдрец? – Който не прави погрешки. – Що е любовта? – Сила, която не допуща омразата. В любовта всичко е красиво. Всеки човек има право да участвува в свръхреалността, да обича истината. – Какво е истината? – Място, дето няма абсолютно никаква лъжа. Истината е място, дето съществува вечна хармония, вечното благо на живота. Това наричаме блаженство. В истината човек може да се изяви, както иска. Това е вечният живот, това е безсмъртието. Който обича истината, той е безсмъртен.

Сега ние се спираме върху това, какво е казал Христос преди две хиляди години. Това, което е говорил Христос преди две хиляди години, е било за тогавашните хора, не е за нас. Защо те не повярваха в тая реалност? Христос трябва да дойде днес, пак да говори на хората. Какво ще говори? Ако дойде днес, Христос няма да излекува само един болен, но ще излекува всички болни; ще нахрани всички гладни; всички глупави ще станат умни; ще примири всички, които се карат. Ако днес дойде Христос, ще отвори всички затвори, на всички ще даде свобода; ще научи всички хора, как да работят. – Как ще ги научи? – Както слънцето учи всички растения и буболечици да работят. Като изгрее слънцето, всяко растение знае вече, какво да прави; като изгрее слънцето, всяка буболечица знае, какво да прави.

Казвате: Дано дойде Христос, да Го видим, да оправи света. Представи си, че Христос е дошъл, но ти си сляп, не Го виждаш; ти си глух, не Го чуваш; обонянието ти е притъпено, нищо не възприемаш от външния свят; езикът ти е болен, не можеш да ядеш; краката ти са слаби, не можеш да ходиш; ръцете ти са болни, не можеш да работиш. При това положение, каква полза ще имаш, че Христос е дошъл? Христос е дошъл, но не можеш да учиш. Какво придобиваш,

ако никого не обичаш и никой не те обича? Всички аномалии в света се дължат на факта, че любовта не е проявена. Ако любовта се прояви, всички работи ще се наредят. Аеропланът се движи благодарение на електричния ток, който управлява моторите. Прекъсне ли се токът, аеропланът спира. И локомотивът се движи благодарение на въглищата. Ако въглищата изчезнат, локомотивът престава да се движи. И хората умират, т.е. престават да се движат, по причина на своите глупости. Те създадоха такива закони, чрез които едни други се измъчват. След всичко това се говори за култура. Каква култура е тая? Земята още не представя свят на хармония. Тя едва сега излиза от нехармоничния свят и влиза в хармоничния. Бъдещето човечество, което иде сега, е кандидат за новото небе и за новата земя, за новата свобода, за новия ред на нещата.

Първият член на новата конституция гласи: Ще обичаш хората без пари.

Вторият член на новата конституция гласи: Ще учиш хората без пари.

Третият член на новата конституция гласи: Ще работиш на хората без пари.

Възможно ли е това? – Възможно е. Колко плащаш на малката рекичка, която полива твоята градина. Ако малката рекичка може да ти направи една услуга без пари, защо и човек да не направи същото? И човек може да направи някаква услуга без пари, но знание трябва, да знае как да я направи. Ако рекичката е кална и едва тече, и да иска да ти услужи, не може. Знание е нужно на човека.

Сега аз не искам да се обезсърдчавате от вашия живот. Човек се обезсърдчава, когато обущата му се скъсат; човек се обезсърдчава когато дрехите му се скъсат, когато станат негодни за работа; човек се обезсърдчава, когато остарее, когато косата му побелее. Казва: Побеля ми косата, остарях. – Че това е най-голямото благо, което Господ ти е дал. Бялата коса показва, че трябва да бъдеш абсолютно безкористен. Ти трябва да разбереш, какво Господ ти казва чрез бялата коса. Като

не разбираш, казваш: Побеля главата ми, остарях! Господ ти казва: Сега с бялата глава ще отидеш при хората да им служиш без пари, да работиш безкористно, да им покажеш какво нещо е любовта. А ти казваш: Свърши се моята работа! И очакваш да отидеш на оня свят, да ти помагат ангелите. Блажен си, ако се случи тъй, както си очаквал и мислил. Нещастен си, ако се случи тъй, както не си мислил.

Често хората – и млади, и стари, изгубват временно съзнанието си, както оня руски княз, който изпаднал в летаргия. Токът на сърдцето му спрял, и той бил като мъртъв. Лекарят констатирал, че сърцето не работи, то отново може да започне да работи, но трябва да знаете, как да си помогнете. Очите на човека в това време са затворени, и той чувства всичко, чува какво се говори около него. Князът бил годен. Пристига бащата с дъщеря си, годеницата на княза. Бащата казва на дъщеря си: Ти трябва да плачеш, да покажеш, че си го обичала. – Няма защо да се преструвам, обичала съм го по необходимост, като княз, но сега не мога да се преструвам. Какво е било положението на княза, като слушал разговора на бащата и дъщерята? Значи, и княз да си, пак хората могат да не те обичат. Казваш: Да бъда красив! – И красив да си, пак хората могат да не те обичат. Красивата кокошка обичат ли я хората? Те я хващат за гушката, турят отгоре ножа и опитват месцето и. Красивото прасе обичат ли го хората? Те го обичат, когато го приемат на гости в стомаха си. Това е друга реалност вече.

Реалността има няколко степени: реалност, нереалност и свръхреалност. Реалността е в съприкосновение със свръхреалността, свръхреалността е в съприкосновение с любовта. Свръхреалността е във връзка с живота. Движението е резултат на живота. Значи, чрез движението ние имаме достъп до живота. Също така ние имаме достъп до живота и чрез учението, и чрез работата. Реалният живот е и в движението, и в учението, и в работата. Хората не правят разлика между нещата, които дават достъп до живота. Достъп е това, при което ние имаме условия да проявим живота.

Хората, изобщо, трябва за знаят, каква е задачата на цялото човечество. Те трябва да знаят, каква е задачата и на дървото. Задачата на дървото е да запази всичките си листа, нито един лист да не падне от него. Някога може да падне един лист, но само ако е за услуга на нещо. Какво ще стане с дървото, ако всички листа окапят? – Животът престава, т.е. прекъсва се достъпа до реалността. Дърво, на което листата окапват, не може да даде плод. Докато листата са на дървото, и цвят може да даде, и плод може да върже. Щом окапят листата му, нито цвят може да даде, нито плод може да върже. Мислите ли, че човек, който боледува, може да служи на Бога? Мислите ли, че обезсърдченият може да служи на Бога? Можеш да се обезсърдчаваш, но ако извадиш известна опитност от това. Ако при обезсърдчението твоите възгледи са криви, трябва да се спреш и да ги изправиш. Хората боледуват по единствената причина, че природата ги спира в живота, да дойдат до пълно съзнание, да се научат, какво да правят. Някой боледува известно време и казва: Излекуваха ме лекарите. Даде няколко хиляди лева, направят му няколко инжекции, но като повтори същите погрешки, след четири–пет месеца отново заболява. Инжекциите са на място, но никога не са правени толкова много инжекции на хората, както сега. Мислите ли, че сегашните хора са много по-умни от хората на миналото? По умни са в това отношение, че като изпишат една тетрадка, казват: Няма място де да пиша, пълна е вече тетрадката. Като кажеш така, чувстваш се свободен.

Казвам: Нашите тетрадки на страданието са почти препълнени. Доста страдания! Няма нужда вече от тях. Казват някои, че и на оня свят ще се мъчат – ад имало там. Големите богослови и проповедници казват, че колкото време е нужно, за да се изпари водата на земята, капка по капка, толкова години ще страда човек в ада. Това е крива философия. Адът е училище за изправяне на хората. Бог е създал ада за упоритите и своенравни духове, като прекарат там известно време, да поумнеят техните дебели глави. Като се изправят, Бог ги хваща с

щипците си, изважда ги навън и казва: Хайде сега на работа! Който не разбира, защо е пратен в ада, казва: Господи, благодаря ти, че ме изпрати тук, при топлия въздух. Господ му отговаря: Според мене, ти си в ада, не да ти е топло, но да се учиш. Научи ли се, как да изправиш живота си? Адът е място за изправяне на живота, а сегашният живот е място за работа, за благото на хората. Това е новото разбиране.

Казват, че Господ е направил ада. На кого е говорил Той? На кого е казал това? Досега Господ на никого не е говорил. Ще кажете, че Духът е говорил на някого. Какво му е говорил? Ако Духът каже на някого да обича хората, това разбирам; ако му каже да просвещава хората, това разбирам; ако му каже да даде свобода на хората, и това разбирам. Ако Духът му казва да заблуждава хората, да ги мрази, това не е човещина. Това е празна торба, която се нуждае от пълнене с нов, пресен хляб.

Дойде при мене един човек, който започна да ми описва положението си: бил женен, жена му била болна, имал три деца. Говори и криви лицето си от страдания. Аз го слушам и се усмихвам. После му казвам: Слушай, приятелю, защо не си кажеш истината? Ти не си женен, нямаш никаква жена, нямаш и деца. Това са фантазии. Кажи ми истината, аз ще ти дам повече, отколкото като ме лъжеш. Това е по стария метод. Кажи ми истината по нов начин. Кажи: Не съм женен, нямам деца, но съм гладен. Ако си сам, ще те поканя в дома си, ще ти дам един хубав обяд. Ако си сам, по-лесно ще те приема, отколкото ако имаш жена и деца. Хората лъжат, казват, че имат жена и деца, да станат по-тежки. Какво ще дам на тоя човек? Ако му дам сто лева, какво ще направи с тях? – Нищо особено. Със сто лева нищо не може да се направи. Откажете се от унаследеното имане на своите деди и прадеди. Откажете се от лъжата, даже и от бялата лъжа. Откажете се от старото богатство на миналите векове. Друго имане е нужно сега. Аз харесвам една черта на българина. Като отиде някой циганин на нивата му да проси, той го кара да работи. Ако е

дошъл в девет часа, ще работи до обяд и после му дава да яде. Като се нахрани циганинът повече не работи. Но българинът не му плаща, докато не свърши работата. Българинът казва: Първо ще работим, а после ще ядем. – Гладен съм. – И аз съм гладен, зная това. Правило е: първо ще работим, после ще ядем. И в бъдеще ще е така. Мъжът и жената като работят, ядат. Ако не работят, няма да ядат.

Закон е: Ние трябва да работим, за да отворим път за благото в живота. Яденето е велико благо. За оня, който работи, яденето е на място. Като ядеш, ти трябва да имаш една отлична мисъл, едно отлично чувство и една отлична постъпка. Ако всички хора биха живели така, те щяха да бъдат млади и красиви като ангелите. А сега както виждате, на много хора главите са побелели. Знаете ли защо на някои косите са черни? На ония с черните коси земята е още черна, житото още не е израсло; ако израсте, зелено ще бъде. На ония, на които косите са бели, житото е узряло, предстои да се жъне. Като се ожъне житото, отново ще почернеят косите. Така става смяна, ту бели коси, ту черни. Някои хора се раждат с бели коси. Не всякога белите коси означават старост. Често косата побелява от страдания. Това е преждевременно побеляване. Съветвам ви да се пазите, да не побелява косата ви преждевременно. Аз не съм за белите коси. Космите ви не трябва преждевременно да окапват. Когато косата на човека побелява, това все-таки е в реда на нещата, но да окапват косите му, това не е в реда на нещата. Това показва, че главата е разорана и непосадена. При това положение, ти трябва да бъдеш герой. Аз бих желал нивата ти да бъде посята, че да носиш всички блага на главата си.

Велика работа предстои на всички. Ние трябва да съзнаем това. Лицето на сегашния човек, главата на сегашния човек, ръцете и краката на сегашния човек, както и всички удове, трябва да се преобразят. Малко хора ще срещнете днес, които са устроени както трябва – нямат нужната красота. От лицето на съвременния човек трябва да лъха нещо хубаво, от неговата глава трябва да излиза живот и светлина, както от слънцето. На какво се дължи слънчевата

светлина? – На съществата, които живеят на слънцето – на слънчевите жители. В слънчевата система живеят най-разумните същества. Те разпределят енергията на слънцето по цялата слънчева система, кога колко да се изпраща. Те знаят, колко хора има на земята, знаят имената им. Те познават българите, знаят какъв бюджет имат. Те познават Англия, Франция, Русия – всички държави. Те знаят колко морета и океани има на земята, колко буболечици и растения има – всичко знаят. Аз не искам да ви убеждавам в това – няма нужда да се убеждаваме. Според мене онова, което е, – е, няма защо да се доказва. Ако съществува разумен живот, съществува. Ако има слънце, има; ако няма слънце, няма. Понеже има разумен живот, слънцето свети. Ако няма разумен живот, слънцето ще изчезне. Няма ли разумен живот, и земята ще потъмнее. Ако земята досега не е потъмняла, това е, защото има разумност, има разумен живот.

Казвате: Новите веяния. Не е там въпросът. Вие знаете, че нещо вътре във вас, в самия човек говори. Някой път сте недоволни от себе си. – Защо сте недоволни? – Любовта ви не е на място; недоволни сте от себе си – Мъдростта ви не е на място; недоволни сте от себе си – Истината ви не е на място. Недоволни сте от себе си – животът ви не е на място; недоволни сте от себе си – знанието ви не е на място; недоволни сте от себе си – свободата ви не е на място; Недоволни сте от себе си – движението ви не е на място; недоволни сте от себе си – учението ви не е на място; недоволни сте от себе си – работата ви не е на място. Мислите ли, че ще бъде разумно от моя страна, ако взема косата и окося зелената трева? Като види това земеделецът ще ме похвали ли? Той ще ми каже: Братко, защо вършиш такава глупава работа? Ако напакостя нещо на узрялото жито, ще ме похвали ли той? Но и зеленото жито не трябва да пипам.

Много от съвременните хора са объркани, не знаят кога какво да направят. Всичко може да се направи, но на своето време. Казват ми: Предскажи нещо! Аз бих предсказал много работи, но сега не е време. Преди години предсказах, че в 1914 година ще има война, и в тая

война именно, Германия ще изгуби. Предупредих тогава българите да побързат и сключат мир, но не ме послушаха. Погнаха ме, интернираха ме. Казвах: Може да ме интернирате, да правите каквото искате, но ще изгубите войната. И за сегашната война предсказах, че ще стане. Казах, че много градове, големи столици, ще пострадат – Берлин, Лондон, даже София. Когато казвах тия работи, не им се слушаше. Не измислях тия неща, но казвам, че хората са докарали работите до една криза, която не може да се избегне. Виждам един колар кара колата си много бързо – ще я счупи. Виждам един трен, който пътува с по-голяма бързина, отколкото трябва – скоро ще отхвръкне някъде. Това е много естествено. Не се иска голяма философия да го предскажеш. Като видя, че един автомобил се движи полека, зная, че никакъв инцидент няма да се случи. Предсказвам на някого, че ще осиромашее. – Защо? Защото харчи повече, отколкото трябва. Мога да предскажа на някого, че ще стане учен човек. Защо? – Виждам, че учи човекът, прилежен е.

Има нещо, което е знайно за човека, без той сам да разбира, как ще стане. Зная още, че някои работи се изменят, а някои не се изменят. Някои работи, които са предсказвани, стават; някога фактите изменят пророчеството. Не мислете, че пророчеството всякога се сбъдва. Някой път се сбъдва, някой път закъснява, а някога не се сбъдва. Оня, който вижда далече, зрението му е силно. Оня, който не вижда, зрението му е слабо – той не знае много неща. Всичкото знание е в зрението. Аз виждам добре нещата. Бог ми е дал това зрение. Казват за някого: Той е пророк. Кой от вас не е пророк? В известно отношение и вие сте пророци. Аз бих желал всички хора да бъдат пророци, да виждат добре и да виждат хубавите работи. Да виждаш добре, това е пророчество. Аз съжалявам, когато хората не са пророци. Тогава те се слепи.

Сега ще ви предскажа нещо. На времето ви предсказах едно нещо, сега ще ви предскажа друго нещо. Казвам: Иде една епоха, за която хората не са помисляли. Светът, хората ще бъдат толкова добри,

че няма да искате да се отлъчите от земята. Като дойде това време, сами ще видите. – След колко години? – Аз ще ви кажа след десет години. Сега живот и здраве, но като доживеете тия хиляди години по човешки ще ме разберете. Такова благо иде след хиляда години, това което ви казвам, ще бъде – ще го проверите.

Считай първия ден – ден на твоя дух – ден, в който светлината се е проявила.

Считай втория ден – ден на твоята душа, ден, в който любовта се е проявила.

Считай третия ден – ден на твоя ум – ден, в който знанието се е изявило.

Считай четвъртия ден – ден на твоето сърдце – ден, в който съзнателният живот се е проявил.

Считай петия ден – ден на твоята воля – ден на твоите сили, които са дошли да ти помагат.

Считай шестия ден – ден на Вечното Слово, което те е озарило и поставило господар на твоята съдба.

Считай седмия ден – ден на Бога, Вечното начало на всичко – ден на природата, от която всичко трябва да се учи – ден на твоята почивка, когато служиш на всички добродетели.

Помни, че си роден, за да бъдеш разумен.

Не давай място на безумието.

Кои ще влязат в новата епоха, т.е. в бъдещия живот? – Тия, които служат на Любовта; тия, които служат на Мъдростта; тия, които служат на Истината. Тия, които служат на живота; тия, които служат на знанието; тия, които служат на свободата. Тия, които служат на движението; тия, които служат на учението;тия, които служат на работата – бъдещето е тяхно. Така е писано.

3-а беседа от Учителя, държана на 5 ноември, неделя, 10 ч. с., 1944 г. София – Изгрев. (Тази беседа е взета от отпечатаното томче

„Заветът на Любовта“ т.II стр. 141–164, понеже липсва в Държавния архив.)

КАТО МАЛКИТЕ ДЕЦА

Добрата молитва.
„Мога да постигна“.

Ще прочета само няколко стиха от шестата глава от Евангелието на Матея от 25 стих. (*Учителят прочете 25, 26, 27 стих и каза*) Грижи се, който не мисли. Човек, който мисли, той не се грижи. Не се грижи да мислиш. Ще мислиш без да се грижиш. Вие се грижите без да мислите. Ще обърнете. (*След това прочете от 28 до 34 стих.*)

„Духът Божи“

Ние живеем в един свят проявен. Благодарение на този проявения свят, който е излязъл от непроявения. Какво разбирате под проявен и непроявен? Проявеният е всякога по-малкият свят, непроявеният е големият. Съвременните учени хора говорят за разумен свят. Но в научно отношение или във висшата Божествена математика, разумното това са центрове. Разумното се събира в един по-малък център, фокус. Всеки един фокус е място на разумността. От този фокус се разпространява навсякъде из целия свят на вселената, дето разумния свят действа. На всеки материален свят центърът е разумен свят. Разумният свят не е отвън, той е вътре в центъра. Всичко се концентрира в него. То е, което трябва да имате. Казвате: Разумният свят е навън. Не е външен, той е вътре. Външният широк свят то е поле, дето се развива този разумен свят. В нас има едно безпокойство, за колко време вселената ще трае. Хубави са тия работи. Учените хора като децата се опасяват, че въглища няма да достигнат. Въглища има за милиарди и милиарди векове. Ако е за горене, няма какво да се плашим. Цялата вселена е пълна с въглища, разумни въглища, които не образуват дим. С един тон въглища може да прекараш хиляда години.

Сега аз ще ви говоря за неща нови. Кое е новото? Болестите са старо нещо, дълговете са старо нещо, тревогите са стари работи. Съмнението е стара работа. Безверието е старост, подозрението е старост, сиромашията, това е старост. Всичките отрицателни неща, в какъвто и да е смисъл, туй което пари не струва, то са се стари работи. Казвам: Ние тия стари хора трябва да ги оставим да си починат. Край нямат техните оплаквания. Че пари нямали, че не им достигали парите. Без пари не се живее. Казват: Хляб. Хляб с пари не се купува. Заблуждение е да се мисли, че с пари се купува хлябът. Не се купува, даром иде от слънцето. Хората само за превозни средства вземат пари. И милиарди да дадете на слънцето от тукашните пари не иска. Даром дават. Само за превозни средства плащате.

Сега не се грижете. Тревогите са безполезни. Казвате: Трябват тревоги. Под думата тревога ако разбираш да мислиш, тревожи се. Ако се тревожиш и мислиш, че твоите тревоги нещо ще създадат, ти се лъжеш. За ученика не е извинение, когато учителят предал и ученикът не го разбрал. Че как ще ядеш. Вземете в съвременната реч. Вие говорите български, говорят френски французите. Попитайте един французин, как се е образувала френската реч, не знае. Знае математика, но не знае как се е образувала речта. Най-първо от разумния свят, за да слезе речта, явили се съюзите, те станали път за разумната реч. След съюзите са дошли глаголите, които показват действия, че трябва да се работи в света. Казват: Който слезе на материалното поле трябва да работи. Който не работи, не трябва да слиза. След туй дошло до обхода, как да се обхождаш. Дошли прилагателните. Сега какво име ще турите за бъдеще които дойдат. Дошли местоименията да научат хората, аз, ти, той. Тогава ще стане Петко, Драган, Стоян. Най-после дошли съществителните имена, господарите на света. Трябва да знаеш къде да употребиш едно прилагателно. Трябва да знаеш къде да употребиш един глагол. Много глаголи има, трябва да знаеш, кой глагол да употребиш. Употребиш глагола вземам. Знаеш колко мъчно е да вземаш. Защото

който взема, трябва да върне. Който не връща с лихвите плаща. Той мисли, че може да вземе. Ти като се опиташ да вземеш, трябва да връщаш в природата. Който връща, той има право да взема. Който взема, има право да дава.

Сега мнозина говорят за светлината. Говорят за светлината, говорят за топлината, но ние нямаме ясно понятие. Какво е отношението на светлината, топлината и силата? Отношение конкретно, което да ни легне на ума. Казва: Силата какво е? Светлината в света се произвежда от девствения мъжки принцип. Топлината се образува от любовта. Любовта е женски принцип. Силата е принцип на децата в света. Само децата създават силата. Цялата природа се управлява от деца. Енергия те дават. Кой учен човек има тия понятия сега? За мене когато говоря за силата, разбирам небесните деца. Знаеш какви са те щедри и разумни са. Каквото кажеш, веднага знаеш, как се разрешава, няма да чакат десет секунди, веднага отзовават се. Вие казвате: Не говорете като деца. Христос казва: „Царството Божие е на децата“. Те го управляват, не тъй както ние го управляваме. Ти не може да управляваш, ако мисъл не даваш. Ти не може да управляваш, ако чувства не даваш. Ти не може да управляваш, ако сила не дават. Ако ти обираш хората, ти си последния слуга в света. Пък ако даваш, ти си първият. Всеки, който иска да управлява, той трябва да носи светлина, той трябва да носи топлина, той трябва да носи сила в себе си. Вие мислите, че децата са много невежи. Големи генерали са тия деца. Като дойдат на земята, бащата и майката цяла нощ седят будни, заповядват генералите. Като кресне, всички стоят. После кратки са в думите. Само една дума казват. Децата казват: Сила даваме. Детето казва на майка си: Аз съм, който давам сила на живота. Ако ме слушате, хора ще станете, ако не ме слушате, сила няма да ви дам. Майката като говори на детето, казва: Аз съм онова същество, което давам топлина, нося живот в себе си. Ако ме слушаш, твоята сила ще се обнови живот. Детето слуша майка си. Бащата казва: Аз съм, който носи светлина в мене, никакво

знание не може да влезе. Ако вие ме слушате, ще имате всичкото знание, не изведнъж. Ние няма да живеем един век, един ден, един час, една седмица.

Сега като седите не може да се освободите, казвате, че не може да се отречете. Зима иде, какво ще се прави, въглища трябват. Зимата иде, иде. Една майка, която иде, че вкара децата да учат, снегът, вятърът, студът са пръчици, с които ги карат да учат. Въглищата са предмет, който учат от какво са създадени тия въглища. Те са изопачени въглища. Има един свят дето живеят децата. Детето ще донесе един плод, тури го в печката и тя гори. Плодът гори без да изгаря. Ден, два, три гори, не изгаря – извади го от печката, престава горенето. Не е ли хубаво да имате по едно плодче. Дойдеш, носиш плода в джоба си. Извадиш го, туриш го в печката, стоплиш хората. Извадиш го, туриш го в джоба, излезеш. Вие казвате: Това е хиляда и една нощ. Не мислете, че туй, което е писано в хиляда и една нощ не е реално. Ако преди години някой кажеше, че дъски ще говорят, наричат го радио, щяха да кажат, че е луд. Един турчин като слушал радиото, казва: Кога дойде, кога турски научи да говори. То е един фокус, който събира човешката реч. Тя иде отдалече.

Когато аз говоря за любовта свързвам я с онзи процес, аз считам любовта за майка в света. Човек най-първо трябва да се запознае с любовта. Първото нещо. След туй ще се запознае с истината, най-после ще се запознае с мъдростта. Мъдростта това е бащата, който ще дойде. Когато бащата дойде в света, цялата вселена ще бъде нова. Сега не искам да говоря за немощните бащи, които имате. Оставете се от тия бащи и майки, които умират. Не ги свързвайте. И те са добри. Когато мислиш за онзи велик баща, който живее във всички бащи, за онази велика майка, която живее във всичките майки, когато говорите за вашите сестри и братя подразбирайте онзи, който живее в истината, в свободата. Онзи, който ви е брат или сестра, той ще ви даде свобода. Баща е, който носи знание в света. Всичките ще бъдат научени от Бога. Пък Божествената майка е, която дава живот.

Вие сега щом се разболеете тичате при лекар. Нямам нищо против лекарите. Лекарите са много добри хора. Не вземат много. Като платиш сто, или двеста или триста лева, туй което лекарят ще ти даде струва хиляди. Аз съжалявам лекарите. Ти отиваш при него и той само да те пипне, от него излиза енергия. Те са се наплашили, като от чума бягат. Казвате: Изяде ме, много пари взе. Не взема много. Някой лекар даже като погледне не иска пари човекът. Всеки от вас го подозира, гледате го като някой обирник. Той този лекува, онзи лекува, никой няма да благодари, казвате: Толкоз време пари взема, нищо не помага, изяде ме. Лекарите за бъдеще ще пишат на вратата: Всеки, който дойде в моята лечебна стая, ако няма вяра в мене, да си върви. Ако има вяра, ако носи вярата на Бога, да влезе. Ако няма вяра, да си върви. Тъй трябва да бъде написано. Или лекарят му каже: Каквото обичаш. Той като мине, какво трябва да дадеш на един човек, който ти направи една услуга. Каква услуга му направи? Хвърли му въжето, държи се за въжето. Той се хване за въжето, аз го тегля. Казва: Какво си направил. Гладен е човекът, дай му хляб, не го учи как да яде. Тури му най-хубавия хляб, тури му най-хубавите плодове, остави го той да яде. Той е специалист. Нито се разправи за колко време той ще свърши. Туриш му да яде, остави го по свобода човека. Най-малко му дай един час. Казваш: Време нямам, чиновник. Какво вършим с всичките наши чиновници. То е губене на време чиновниците. Тази работа за един час на ден може да се свърши. Другите пет шест часа са празна работа. Сега това не е упрек. Онези, които нас са ни предали мисълта на живота, криво са ни възпитали. Ама ти внасяш грижа в тази мисъл. За да мисля: Аз трябва да мисля, че този човек ме обича. За да /има/ този човек знание, ще ни даде от туй знание. Този човек живее в истината, ще ми даде свобода. Туй разбирам да мисли. Ако идеш при един човек, който живее в Любовта, в Мъдростта, в Истината, този човек поздрави го, веднага той ще ти услужи.

Сега вие ще кажете, че хората, които вярват и хората, които не вярват те се отличават. Никак не се различават. В Божествения живот на земята няма абсолютно никаква разлика. Онзи, който не вярва, не диша ли по същия начин, както вярващия? Онзи, който не вярва, не приема ли светлината? Онзи, който не вярва, не яде ли? Онзи, който не вярва, не спи ли? Онзи, който не вярва, къща няма ли? Даже онези, който не вярват, имат по-хубави къщи, по-хубави дрехи, по-хубави обуща. Вярващите са със скъсани дрехи. Значи невярващите са по-искрени хора. Ти не вярваш, пък казваш, че вярваш. Та ти употребяваш белите лъжи. Казва: Не вярвам, не съм виждал този Господ. Той отвън не го виждал, но всеки ден го приема по петнадесет пъти на минута. Господ влиза и излиза от него навън. На мнозина съм казвал: Всеки един човек, който диша може да стане един отличен певец. Особени начини и правила ще спазиш, ще изкараш гласа си. Въздухът съдържа музика в себе си. Ти приемаш въздуха без любов, изпращаш го навън без любов. Ти приемаш въздуха без светлина и го изпращаш пак в мрачина. Ти приемаш истината, свобода не даваш тя да се прояви. Дойде един приятел, говори ти. Вярвай му. Той ти каже тъй: Аз не вярвам в Бога. Той те опитва. И в Божествения свят, казва, не вярвам. Той те опитва. Той ти казва: Аз от музика нищо не разбирам. Опитва те, много знае. Казва: Аз съм невежа, не разбирам. Опитва те.

Веднъж аз в своите изследвания имах една опитност. Това беше в Пловдив, отивам да правя своите изследвания, замислил съм се, отивам при един полковник. Аз като се приближавам, едно голямо куче ми налапа ръката. Аз го гледам и то ме гледа. То казва: Да ти стисна ли ръката? Турило си зъбите, държи ми ръката. Казвам: Ако ми стиснеш ръката, ще спечелиш ли нещо. Няма да спечелиш нищо, защото където ти отиваш и аз искам да вляза. Казвам: На мене като отвори полковника ще влезеш и ти с мене. Добре тогава ще станем приятели. Щом ми отвори, казвам: Пусни да влезе и кучето. То било тяхно. Не че станах причина, но то е тяхно, ходило някъде, че дошло,

иска да влезе. Сега когато се говори за животните, трябва да се разбираме. Разбирам радиото, онази тънката мисъл, която иде. То е един материален апарат. Кучето е само един апарат, но туй за което аз ви говоря, то е мисълта, която иде чрез него отвън. В дадения случай аз попадам в този център, разговарям все с тия същества навън. Защото колективно всичките низши същества са разумни, колективно действуват те. В даден случай ти туряш ръката. Разумността е в ръката. Тази ръка за да натисне, зависи от мисълта вътре. Ако мисълта е светла, ако сърдцето е нежно, ръката върви по един начин. Тя се подчинява на този закон на мисълта. Ако няма тази светлина, ръката е груба; ако има тази светлина и топлина, ръката е топла, мека е ръката. Когато се изгубва тази светлина и топлина, ръката става груба. Гледайте ръцете ви да станат меки. Те не може да станат меки докато нямате светлина. Те не може да станат меки, докато нямате топлина. Те на може да станат меки, докато нямате сила.

Най-първо ще обичате децата, да придобиете сила. Ще обичате майката, да придобиете топлина, ще обичате бащата, да даде светлина. Следователно, човек, който няма обич към децата, той бъдеще няма. Казва: Не са мои тия деца. Всичките деца трябва да ги обичаш. На някое животно детето ще го погалиш, ще го потупаш като го видиш, на някое птиченце ще погладиш детето. Колкото и малко да е, то е разумен център. Един малък подарък ще приемеш. Това са Божествени закони, които трябва да се спазват. Тогава ние ще останем като старите хора, искате да идете в оня свят. В оня свят едва са могли да влязат 24 старци. Като се свърши нашата епоха от създание мира до края на света само на един човек ще позволят да влезе в оня свят. Вие мислите старите да влязат в оня свят. Лъжете се. Затуй ви казвам да се откажете от старостта, за да влезете в другия свят. Като стари вратата е затворена за вас. Блажени нищите духом, блажени децата. Като малки деца трябва да станете, за да влезете. Старите вече ще се откажете от сега още. Ще кажеш: Не съм стар,

отказвам се от старостта, отказвам се от белите коси, които са емблема на слабост на ума, отказвам се от слабите крака, които са емблема на безсилие. Отказвам се от че не мога да ям, постя. Пости старият човек, зъби няма, не може да яде. Той зъби трябва да има, трябва да има желание да яде, че тогава да пости. Пост ос. Ако постът не е ос, нищо не струва. Пост без ос нищо не струва. Ако постът подразбира един зреещ плод, условията, при които може да стане най-добрият плод, постът трябва да го цениш, то е нещо мощно в човека. Всички сте постили, за да добиете светлина. Светлината носи красота. Всички са постили да добият мекота. Топлина трябва. Топлината създава мекота в човека, създава пластичност в човешкото лице, в човешкия организъм. После всички са постили да добият сила. Силата дава подтик да се прояви човек.

Казвам: Ако искате да добиете енергия, обичайте децата. Ако искате топлина, по някой път ръцете ви са студени, краката ви са студени, ще обичате майките, ще обичате жените. Жена жена да обича. Жени жени не се обичат. Жена на жена вяра не хваща. Аз ги виждам във всичките свои изследвания това съм видял: Жена на жена вяра не хваща. Оженената като дойде друга жена, вяра не хваща. Тя не хваща вяра, защото и тя като иде на друго място и на нея вяра не хващат. Мъж на мъж вяра не хваща. Трябва да се освободите от това. Атавизъм е това. Сега аз не съдя света, но изяснявам нещата. Трябва да излезем от онова заблуждение.

Да дойде знанието, което бащата носи. Да дойде онази любов, онази мекота, която майката носи. Да дойде онази сила, която децата носят. В децата няма изкуственост. Детето ще дойде, прегърне майка си. Туй дете предава нещо от себе си. Когато детето изгуби своята пластичност, то губи силата си. До две години децата са князе, после започват да ги разжалват, изгубват от тази сила, докато детето стане редови, карат го това да направи, онова да направи. Ако не слуша наказание има.

Сега както се предавало Христовото учение. От този начин трябва да се откажете. Той е безполезен. Представлението е полезно в даден случай, но в света с представление не става. Хубав е един портрет, но временно този портрет нито живот носи, нито може да те нахрани. Хубав е един скъпоценен камък, но какво ще ти донесе? Щом го продадеш, ти ще си създадеш едно нещастие. Скъпоценният камък не обича да го продаваш. Ти като го държиш той ти помага. Като го продадеш, изгубваш щастието. Докато държиш истината в себе си, тя ти помага. Искаш да питаш някои хора, туй което пееш, хубаво ли е. Що ще питаш хората. Питай ухото. Питай сърдцето. Щом пееш хубаво, разположен си. Всички като погледнеш, са доволни. Някой човек казва: Много мек поглед, много добре ме погледна. Като се ръкуваме, всички знаем какви са хората, няма скрито покрито. Всичките хора нямат желание да се проявят правилно, страхуват се да се проявят. Страхът той е на място отвън. Страхът трябва да съществува, когато направим една погрешка, да знаем, как да я поправим. Страха за любовни работи не трябва да го питаме. Какво трябва да пеем не питай страха. Как трябва да поправиш погрешката, питай страха. Той може да ти бъде много добър учител. Ако питаш страха какво трябва да правиш, как да възпитаваш хората, той ще ти даде много криви методи.

Та казвам: Повикайте вашия баща ума в светлината. Повикайте вашата майка топлината в сърцето си, повикайте и децата във вашия дух, те ще ви научат на това, което се нуждаете. Най-първо никога не казвайте: Този човек е невежа. Може да го кажете. Никога не мисли, че един човек е по-невежа от тебе. Турете: колкото аз съм невежа, толкова и той е невежа. Колкото аз съм добър, толкова и той е добър. Колкото ти си добър, толкова и той е добър. Колкото ти си невежа, толкова и той е невежа. Колкото ти си учен, толкова и той е учен. Под думата учение аз разбирам в даден случай да знае човек. Кой е учен човек. Болен е човек, силата седи в онова лекарство, което маже да

помогне на човека. Може да употреби едно лекарство, второ, трето, не върви.

Ще приведа един пример за един наш брат, който носи името на нашия брат Симеон. Той беше от Еленско, от Беброво, много набожен човек, по-набожен от нашия Симеон. По-набожен беше, че искаше да мине през Търново с кадилницата да кади тамян, пък този не го интересуват тия работи. Един ден излязъл да се разхожда. В Беброво изкарали едно стадо и една буга има. Той отива и казва: Аз ти заповядвам в Името на Исуса Христа да не мучиш. Той иска да не мучи бугата. Казва му бугата: Кой те прати тебе да ме безпокоиш. Като го натиска на земята с рогата, този Симеон се намира в трудно положение, казва: Не помага Христос, щеше да ме смачка. Дошъл говедарят със своя кривак и като ударил няколко кривака по гърба на бугата, освободил се. Христос с кривака дойде. Говедарят беше Христос. Този Симеон трябваше по-напред да се упражни, когато беше малка бугата, да я хване за рогата, че като стане голяма да може да се справи. Той започва като е голяма бугата. То се иска мускулна сила. Този Симеон не обичаше жена си. Той казваше, че имат няколко деца и жена му искала още деца, той не иска. Той не обича туй дете да се роди в дома му, той не иска да се бори с бугата.

Аз ви говоря: Ония неща, които са определени от Онзи Велик Баща на вселената трябва без никакво противоречие да изпълним. Не нашето желание да имаш деца, онова, което е определено да стане, стори му път. Услужи на всички онези, на които Господ иска да услужиш. При този начин на постъпване трябва да престанат тия ежби, които съществуват. Че как ще се оправи светът? Чрез обичта на майката. Как ще се оправи светът? Чрез обичта на бащата. Как ще се оправи светът? Чрез обичта на децата. Децата трябва да обикнат света, бащите трябва да обикнат света и майките трябва да обикнат света. Всеки може да направи един малък опит. Вие възприемате въздуха, но въздухът винаги носи една скрита енергия. И топлина носи и светлина носи. Но ако вие въздуха, който дишате не го

обичате, той нищо не дава. Той ще влезе и ще излезе, ако го обичате ще остави нещо, ако не го обичате, нищо не оставя. Във въздуха има съзнание. Ти ходиш по земята, ако ходиш без любов земята се затваря за тебе, нищо не ти дава. Ако ти е приятно да ходиш с любов, ще отнеме от теб непотребното, ще ти даде потребното. Ако и светлината не обичаш и там е същият закон. Тя има скрито богатство. Тя няма да ти даде, което не искаш. Всяко нещо, което правиш, прави го или от любов към майка си, или от любов към баща си, или от любов към децата. Има известни мисли в нас, които идат от първия център в света, от светлината. Има известни чувства, които идат от втория център, от топлината като майка. Дето и да идете има известни постъпки в света, които идат от истината, която носи свобода.

Та казвам, сега, туй, което ви говоря е мъчно за приложение. Не мислете, че е лесна работа. Мене ми разправяше един учен човек, професор. Аз млад човек съм, със сила, но един ден ме хвана задуха. Половин час ми взе да се кача по стълбата. Едва се качвам на едното стъпало. Чудя се, къде ми отиде силата. Замязах на стар дядо, краката не държат. Та казвам: Младостта не е достояние на земята, на материята. Тъй както радиото се възприема, но то не произвежда самата мисъл, тялото не произвежда, събира нещата за проявление. Казвам, туй което иде, е отвън. Любовта служи само като връзка. Засега тази връзка трябва да опитаме, от там идат Божиите блага, да имаме пряма връзка, общение. Има една беседа „Общение с Бога“. Чудни са хората, като казват: Как да служим на Бога. Възприемаш въздуха, не Му благодариш. Възприемаш топлината, не Му благодариш. Възприемаш светлината, не Му благодариш. Сила ти дал, не Му благодариш. Всичко това приемаш, навсякъде приемаш, нищо не плащаш. Казваш: Аз съм свободен дух. Слушам ги да казват: Свободни души сме. Трябва да знаете: В света свободен е онзи, който обича любовта. Свободен е онзи, който обича свободата. Свободен е онзи, който обича светлината. Свободен е онзи, който обича живота. Свободен е онзи, който обича знанието. Свободен е онзи, който обича

движението. Свободен е онзи, който приема учението. Свободен е онзи, който работи. Имаш един приятел, той се занимава с окултна наука. Преди да беше се оженил, гореше му сърдцето, като говори аз само го слушах. Но като се ожени изчезна поезията към жените. Рекох, защо изчезна, да не си обрал жена си. Казва: Направих една погрешка. Тя обичаше накитите, бях и подарил един накит, нямах пари, продадох го. Казвам: Аз ще ти купя друг. Туй, което в женитбата си дал, не го вземай назад, нищо повече. Ние сме хора, които вземаме назад. Не е хубаво, трябва да се създаде характер. Не вземай онова, което си дал. Не вземай онова, което Бог му дал. Той се пече на слънце, не заставай пред него. Когато отишъл Александър Македонски при Диогена, казва: Каква услуга може да ти направя. Казва му Диоген: Моля, не ми затуляй слънцето. Ти затуляш слънцето, нищо не може да дадеш. Като дойде до един човек, постави се както той обича. Още като вървиш, да знаеш от коя страна той обича да се отбиеш. Той обича да се отбиеш в ляво, ти се отбиеш надясно, или той обича да се отбиеш на дясно, ти се отбиеш наляво. Значи схващайте, какво той обича. Още като идеш този човек не обича много да говори. Ти не ходи да разправяш, че си женен, че деца имаш, че си страдал. Остави тия работи. Конкретно като на един разумен човек говори. Сега този метод трябва.

Аз ако имах школа, щях другояче да подема тази лекция. Щях да я нашаря с малки песнички, щях да ви накарам да пеете, да видя колко сте възприели. Като ви гледам, казвате Бамбашка тази работа. В школата съвсем другояче ще бъде. Сега борите се. Питали едного, знаеш ли къде има вода. Че как знаеш. – В оня баир или има вода, или няма. Аз този го познавам, или живее добре, или не живее добре. Нали и аз казвам: Жената не живее добре. Някой път аз говоря: Я живеят добре, я не живеят. Аз виждам, че жената не живее добре, мъжът живее. Щом жената не живее добре, той се сменя, хармония има, дават си на заем. Жената обеднява. Мъжът е бакалин, жената взема от него и го обича повече. Ако не живее добре, обича мъжа си;

ако живее добре, не обича мъжа си. Жената, която живее добре, не обича мъжа си. Вие ще ме разберете криво. Жената обича един мъж, който внася светлина, просвета, възприема широко. Жената обича мъжа, който дава топлина, облича я хубаво, с топли дрехи. После да дава сила, гъвкав да бъде обича този мъж. Сила не дава, дрехи не дава, иска да го обича. Законът е се същият – както за жената, така и за мъжа. Един мъж не може да обича една жена, която не внася светлина и топлина и сила. Трябва да знаете тази работа. Без жена не може да живее. Ако ще намери някой отвън.

Сега ще направят един комитет от жени, понеже новият ред иде на земята, старият ред фашизмът навън, гонят го. Фашизъм наричам затворените интервали. Българският народ от години е със затворени интервали. Сега едва има отворени интервали на хармонията. Един комитет от десет жени. Първата председателката ще иде да каже на мъжа:Много добра жена имаш, цена няма. Ще си замине. На другия ден друга ще иде. Ще каже: Много умна е жена ти, като нея няма. Десет жени като се изтърват да му говорят по този начин, ще започне да вижда тия качества в жена си. Вие сега женените воювате срещу жените си. Мъжът воюва с мъжа. Как ще се оправи светът? Комитет десет мъже и десет жени. Няма както сега: Ти да му намериш слабата страна, че го върти. Да няма въртене вече. Земята се движи около слънцето, слънцето и дава нещо. Слънцето привлича земята със своята светлина и със своя живот. Земята привлича месечината, движи се около нея. В земята има повече живот, отколкото в месечината. В месечината много мода има, модаджия е. Всички, които служат по пътя на месечината, са модаджии. Не е лошо една мода. Там животът няма условия за прогрес. Фантазии, колкото искаш, романи колкото искаш, небивалици може да си създадеш, но нещо реално конкретно не може. Единственото нещо, което дава конкретен резултат това е слънцето. Зад туй слънце седи друго слънце, което хората не са виждали.

Аз съм виждал, идвали са жени при мене да се оплакват от мъжете си. Аз зная тя срещнала един много благороден мъж, той още на пътя щеше да и помогне. Благодарение на него аз я приемам. Ако той не беше я срещнал, нямаше какво да я приемам. Казва: Бъдете добър, дайте и добър съвет. Мъжът има отлични качества, много добър човек. Тя казва: С другите с външните хора е много добър, с мене не е добър. Казвам: Щом е добър с другите, ще бъде добър и с теб. Ако с външните не е добър и с тебе не може да бъде добър. Когато всичките хора са здрави, само един е болен, тази болест се лекува. Когато всичките са болни, само един е здрав, тази болест не се лекува. Докато целият свят е добър, само вие сте болен, болестта е на място, цяр има. Целият свят е здрав, или целият строй се сменя. Днешният ден показва, че небето е разположено към нас навсякъде по света. Всички тия разумни същества гледат по кой начин да убедят хората да се обичат. Казват: Безпредметна е войната, безпредметни са тия ежби, безпредметни са умиранията, безпредметни са операциите, които се вършат, безпредметна е хуканицата. Нещо ново трябва. Искат по хубав начин да ги убедят. На хромеля няма никакъв смисъл. Казват: Дали е реално, тези мисли, които имаме, дали са реални. Колко хиляди страдания ни донесоха тия мисли. Не че са лоши мислите. Не разбраха тия мисли.

Жениш се за една жена. Може да ти е дадена за пет години, може да ти е дадена за една година, може да ти е дадена за 20 години, но не повече от 120 години. Тя трябва да се освободи от тебе. Ти ще и туриш един юлар, казваш: Тя е моя жена, накъдето ходи детективи подир нея, да не ходи с другите мъже. Ако твоята жена не се запознае с любовта на другите мъже, тя не може да живее с тебе. Всичките мъже са един мъж. Ако една жена не обича всичките мъже, тя не обича своя мъж. Всичките жени представят една жена. Когато говоря всички, не разбирам раздробление. Аз разбирам онзи фокус. Да обичаш всички, значи в този малкия фокус всички се концентрират вътре. Този фокус на разумността ти да обичаш, не големия свят. Казвате: Че как ще

обичам по целия свят. Всичките хора в света образуват един малък фокус. Този фокус на любовта ще обичаш. То е лесна работа. Всичките хора по земята не може да обичаш.

Сега аз ви говоря да ви услужа. Често имате главоболие. То произтича от факта, че вие нямате право отношение към светлината. Често ви боли коремът, нямате право отношение към любовта. Често ви болят ръцете, краката, нямате право отношение към свободата; към истината. Три отклонения има, от които се раждат болестите. Когато няма вътрешна хармония със светлината, ражда се главоболие. Когато няма вътрешна хармония с любовта, ражда се коремоболие. Когато няма вътрешна хармония с истината, тогава идат всичките болести, в ръцете, в краката, в пръстите, навсякъде. Да приложим любовта, да обикнем, да дойдем в съгласие с любовта. Теоретически поне да приемем, да кажем: Може да обичаме хората. Един математик ще допусне ен пъти да умножи. Невъзможно е изведнъж, но постепенно. Защо е невъзможно? Невъзможно е, значи умът ти не работи, сърдцето ти не работи, волята ти не работи. Щом умът ти работи, щом сърдцето ти работи, щом волята ти работи, всички неща са възможни. Туй е сега приложение. Коя религия е права, мене не ме интересува. В дадения случай се интересувам от въздуха, който има отношение към мене и аз имам отношение към него. Мене ме интересува светлината, която има отношение към мене и аз имам отношение към нея. Вие се интересувате от светлината, която се интересува от вас, от топлината, която се интересува от вас, от силата, която се интересува от вас, не се интересувате от далечни работи, коя религия е права. Оставете тия работи. Религиите нека живеят за себе си. Отива един български свещеник с китка босилек да ръси. Казва: Дядо попе, не искам мене да ме ръсиш, детето е болно, него ръси. Нали здраве носиш. Поръси детето да му мине. Колкото искаш 100, 200, 300 ще ти дам. Казва: Аз не се нуждая от ръсене, то е болно, болните се нуждаят от ръсене.Той ще го поръси, пък няма да оздравее. Та казвам: Като влезете с вашата босилкова китка търсете

болните хора, наръсете ги. Като стане болният ще те намери. Няма човек в света, на когото да направим добро, че да не се отплати. Всичките души имат благородни черти, всички се отплащат. Аз искам да ви насърдчим.

Да мислим добре за хората, за които Бог мисли добре. Да мислим добре за всички ония хора, за които Бог мисли добре. Бог, който живее в нас, мисли добре в нас. Да поддържаме неговата мисъл в нас, да поддържаме Неговата светлина в нас. Да поддържаме Неговата топлина в нас, да поддържаме Неговата сила в нас. Туй е реалното, туй е новото убеждение. Каква ще бъде новата религия? – Любовта, обич към Любовта. Обич към Мъдростта, от която иде знанието. Обич към Истината – що е истина? Истината е свят на безсмъртие. Любовта е свят на безсмъртие. Мъдростта е свят на безсмъртие, нищо повече. Там има блажен свят, дето няма смърт. Щом влезем в живота, в живота вече има възможности. Не че животът носи смърт. В сегашния живот, понеже не спазваме законите, има възможност смъртта да ни намери. Смъртта винаги иде да ограби човека. Каквото и да се говори. Христос, Който беше толкоз богат, раздаде всичко, обраха Го, последното, което имаше, всичко Му взеха. Сега казвате да дойде Христос втори път. Аз да ви кажа защо няма да дойде. Той не иска да го оберат втори път. Нещата само веднъж стават. Веднъж да ме оберат, втори път е безпредметно. Сега да слезе на земята трябва любов. Ако ние не сме готови да любим Христа, да виждаме Христа във всеки брат, във всяка наша сестра, във всяко дете, как ще дойде. Че пострадал Христос. Пострада защо? Не Го обичаха хората. Кървав пот изтече от Него. Всичките хора страдаме, имаме страданията на Христа. Сега целият свят пролива се човешка кръв. Милиони хора измират. Милиони килограми кръв има пролята. Не съжалявам това. Те са неща неизменни. Тази кръв се събира. Всичката пролята кръв е събрата, нито капка кръв няма да иде напразно. Тя ще се употреби. „Съблазните, казва Христос ще дойдат, но горко на оногова, чрез когото дойдат“. Кръвта е пролята, но горко на онези,

които станаха причина да се пролее. Аз не съм за онази кръв, която излиза преждевременно. Докато не свърши работа, кръвта да стои. Казвам: Пазете вашата кръв да свърши работата добре. Пазете вашите най-хубави мисли да свършат работата добре. Пазете вашите чувства и постъпки да свършат онази благородна работа, за която сте дошли тук. Пред вас ще се отвори един свят, ще влезете в света на децата. Имате възможности. Ако не станете като малките деца да минете през вашата Божествена сила, тогава вие нямате разбиране. Искам тази сутрин вие да се ползувате. Всички, както ви виждам, имате нужда. Обичайте светлината. Кажете: Колко е добър Нашият Небесен Баща! Като приемеш въздуха, кажи: Колко е хубав. Като приемеш водата, кажи: Колко е хубава. Като погледнеш и видиш хората, навсякъде да виждаш красивото. Като срещнеш болен човек, ще кажеш: Колко е добър Господ. Веднага да се промени неговото състояние. Как може да стане? Магия има. Аз да ви кажа как става тази магия. Мене ми разправяше друг, аз на вас ще разправя. Срещам един казва: Обезсърдчих се, не ми се живее, всички философи съм чел, няма смисъл, ще си тегля един куршум. Аз не му казвам нищо. казвам: Кога си намислил да се самоубиеш. Показвам му една кесия с 100–200 английски златни лири. Турям я в джоба му. Той забелязва нещо тежко в джоба си. Като бръкне и извади кесията, изведнъж се измени разположението му, не мисли да се самоубива. Казва: Откъде влезе? Започва да чете, казва: Брей имало добри хора.Ще ида да се наям сега. Отива в гостилницата, после казва: Ще си сръбна малко винце. Ето магията. На този дай му 250 лири, ще спасиш живота му. Преди години дойде един, вземаше пари на заем. Казва: Аз искам да се самоубия. Рекох: Защо? – Имам да плащам, пък не може да ги платя. Колко имаш да плащаш? – Две хиляди. Ами ти ще продадеш душата си на дявола за пет пари. Давам я, измъчих се. Казвам му: Ами за две хиляди продаваш ли си душата на мене. – Продавам я, как няма да я продам, дай парите. Дадох му две хиляди лева и купих една душа. Не се уби този. Ще кажете: Глупави работи. Не са глупави, то са

примери. Направете най-малкото добро. Не се срами да дигнеш един косъм от земята. Не се срами да дигнеш една сламка от земята. Не се срами на една мравя да и услужиш. Услужи на сухото листо, на един плод услужи. Някой хвърлил един плод, вземи го, измий го, тури го някъде на някой камък, направи услуга. Ние съвременните хора обичаме да правим добро на големите хора. Като пишем писма до някой голям човек, почеркът е много добър, много хубаво е писмото. До обикновените хора направим едно подхлъзване. Някой подхвърлил една ябълка, тя е едно любовно писмо. Вземи я, отбий я, занеси я в къщи, запознай я с децата, запознай я със своята възлюбена. Ако не е облечена хубаво, ако имаш деца, ако нямаш деца, запознай я с някое говедо. За предпочитане е да я изяде някое говедо, нека си похапне, да помни тази коза или овца, когато си и дал една ябълка.

Ние съвременните хора не сме дошли още да приложим любовта. Комитет трябва, представител трябва да бъде на силния, да има по-голяма светлина, да има най-голямата топлина, да има най-голямата сила. Кой ще бъде представител? Който има най-голямата светлина, най-голямата топлина и най-голямата сила. Другите постепенно да се наредят. Това е правилото. Не туряйте слаби хора за учители. Онези, които имат най-голямата светлина, най-голямата топлина и най-голямата сила турете за майки. Като си слаб не вземай високо място, слез на низко. Като станеш силен, иди. Силните хора на работа, силните хора трябва да ходят на нивите да се благословят. Силните хора, които имат топлина, които са силни в топлината, да отидат да отоплят къщата на слабия. Аз да ви кажа една магия. Всички имате магически средства да отоплите една къща. Ще направите една електрическа инсталация – в София има електричество, ще турите електрическа печка. Ще кажеш: Когато стане много студено, завъртете ключа. Ще кажат: Господ да му даде живот и здраве. Не всички може да го направите, някои може да го направят. Ако всичките хора станат магесници, ще бъдат

инсталирани нашите къщи. И умовете и сърдцата и телата ще бъдат инсталирани, всичко ще тръгне по мед и масло.

Сега инсталирайте. Комитет образувайте, както ви казах по правилото. Та туй е само предисловие. Още има да говоря. Сега да ви дам повече ядене, ще бабичасате.

Божията Любов носи изобилния пълен живот.

Снощи тук имахме един филм. Първата част беше война, как се бият. Това беше мрачен филм, фигурите бяха неясни. Като дойде втората част за културата, стана всичко светло, всички се зарадваха. Та казвам: Винаги в злото всичко е тъмно, когато дойде доброто, всичко е светло.

4-а беседа, държана на 12.XI.1944 г., неделя 10 ч. с., Изгрев – София

ДЕВЕТТЕ СЪЩЕСТВЕНИ ПРИЧИНИ

Отче наш.
„Сила, здраве е богатство“.

Ще ви прочета няколко стиха от Евангелието на Матея от 25 глава. В края на века за какво ще бъдат съдени хората. (Учителят прочете от 25 глава от 34 стих до 46 стих.)

„Благост“.

Според мене има девет причини съществени, от които произтича нещастието на хората и девет причини, от които произтича щастието. Има и други работи, но те са съществени, кардинални. Първата причина е незнание какво нещо е Любовта – неизпълнение закона на Любовта. И философите обясняват Любовта. Любовта не трябва да се обяснява. То е един свят, ти трябва да се потопиш в него, да участвуваш в него, да се ползуваш от неговите блага, нищо повече. Тия наши понятия, че Любовта му е голяма, че Любовта му е малка, че Любовта е ангелска, че Любовта е дяволска, те са неразбрани работи. Наука е това. Че и дяволът е ангел, един ангел, който живее за себе си.

Втората причина е Мъдростта, според благата, които са дадени. Третата причина е Истината. Те са от Божествения път. Причината е, че ние не се подчиняваме на Божествената Истина. Мислим, че без Любов може, без Мъдрост може, без Истина може. Може, може, всичко може. Една от втората група причини е животът. Ние не разбираме живота. Ние изискваме от живота това, което не може да ни даде. Защото животът не е заради нас. Животът е поле за Любовта. В живота Любовта се проявява. Ние трябва да слугуваме на живота, за да го разбираме. Ние искаме да участвуваме във всички блага на живота. Втората причина е знанието. Ние не знаем какво нещо е знанието.

Какво е знанието. Две съществени качества има в знанието. То носи мисъл и светлина. Туй, което няма в себе си мисъл, туй което няма в себе си светлина, то не е знание. Третата причина е Истината – свободата. Ние имаме едно понятие за свободата, свободен да бъде човек. Два полюса имате. Ако си позволиш да направиш туй, което е в разрез с истината, ти ще се намериш в едно противоречие. Противоречието ще се прояви в това: Щом нарушиш закона на истината, ти ще се ограничиш. Оттам насетне ще се явят много болезнени състояния. В твоите мисли, в твоите чувства, в твоите постъпки навсякъде специално дали е индивид или народ, или ангел, резултатите са едни и същи. Живот, знание и свобода, те са атрибути, качества на ангелите. За нас нашият физически свят е учение, движение и работа. Един човек, който не знае как да се движи, който взел бастуна, маха го, той е на 20 години, пък бастун носи, той още не е разбрал защо го носи. Теоретически обясняват, че едно време когато маймуните искали да се подигнат, да станат като хората, носили тояги да се изправят. Много добре, ако бастунът ти помага да ходиш. Но гледам някой път на ръката го окачили, не се подпира, някой път го носи под мишницата, някой път върви и го върти.

Първата причина на физическото поле е учението. Ние учим да добием нещо, от което да се ползуваме. Ние искаме да бъдем учени. Знание имаме. Защо ни е знанието? Учението е съществено. Човек, който не се учи, майката, която не се учи, изгубва майчинството. Бащата, който не учи, изгубва бащинството. Братът, който не се учи, изгубва братството. Сестра, която не се учи, изгубва сестринството. Учител, който не се учи, изгубва учителството. Всички трябва да се учат. Някои мислят, че са завършили. Не, не може тъй да се говори. Но щом престанеш да се учиш, ти ще изгубиш всичко. Последната причина е работата. Всяко нещо, което вземеш да го направиш на свят. Миеш паници и казваш: За туй ли съм роден да мия паници. Че за какво си се родил. Някой е слуга, носи едно дете, казва: Затова ли се родих. Че за какво се роди? Считай в дадения случай онова, което

работиш за съществено. Имаш едно малко камъче, по-важно от него няма. Нека твоят ум носи една идея непрекъснато. Ти мислиш, да съм някой голям министър. Ако си министър, ще те затворят, ще те съдят, както сега в България ги съдят. И цар да си ще те съдят. Дъщерите съдят майките си и бащите си. Чудното е, че някой казва: Аз така разбирам. Моята похвала, че така разбираш. Всеки човек да постъпи, както разбира. Работиш, може да направиш двадесет погрешки. Ти като свършиш работата, ще я оправиш. И сто погрешки да направиш, не пропускай работата си. Мене ми разправяше един възлюблен за своята възлюблена. Как, казва се строеше нашият живот, но ми каза веднъж мазник, свърши се. Докато не беше ми казала мазник, аз я мислех за ангел и аз бях ангел. Като ми каза мазник, намаза ме с нещо и оттам насетне ми потъмня всичко. Страшна дума е мазник. Какво значи мазник? Туря му повече масло, отколкото трябва. Опасно е. Кажеш на един човек мазник, няма да се мине десет години и той ще ти каже същото, ще се върне при тебе, ще ти каже мазник. Ако питаш де е произходът – ти сам го научи.

Първото нещо: Езикът е като тия плочи, които пеят и свирят. Когато плочата е настанена добре, пее хубаво, но най-първо като се тури, съска, дига шум. Като не е турена на място иглата, ще има разногласие. Човешкият език е тази Божествена игла, която свири всичките песни. Ако той не се тури на място, всичките работи се представят тъй, както не са.

Та казвам: Ние, съвременните хора, живеем при богатите условия. Науката станала толкоз обширна, милиони умове има, които се занимават с всичките области да изследват тайните. Но всичко, което науката е изследвала, има нещо, което не е така достоверно. Вземете някой човек съхне. Богато дете, но съхне. Хранят го, гоят го, но съхне това дете. Коя е причината на туй съхнене. Вода няма детето. Всеки един човек, който изсъхне, няма кой да го обича. Като няма кой да те обича, съхнеш. Някои тлъстеят, в тях има повече вода, отколкото трябва. Кръгло е лицето, трябва да дадат от своята влага на сухите. Не

завързвайте приятелство безразборно. Двама влажни не може да живеят. Единият малко сух, другият влажен. Понеже сухият има повече топлина, повече светлина има, на влажния той ще му даде. Та аз ще ви говоря, всичко седи в познаването на нашия ум, от онази област, която се занимава да изучава природата. Всичко зависи от нашето сърдце. Всичко зависи от нашата душа. Хората някой път не знаят, че имат душа, която може да обясним. Да оставим обясненията: Единна ли е или колективна, събрана от много явления. Тия работи не важат. Казвам: Ако ти не слушаш своя ум, който носи светлина за тебе, тогава светът няма да ти бъде приятен. Ти няма да знаеш какво нещо е красота. Ако ти не разбираш своето сърдце, ти няма да разбираш топлината. Топлината произвежда всичките меки и хубави думи. Ако ти не разбираш физическия свят, в който живее тялото ти, ти не разбираш. Принуждаваш краката си, принуждаваш ръцете си, принуждаваш ушите си, всичко принуждаваме. Вечерно време като си дойдете вкъщи, нито си измивате краката, започнат да миришат. Ние се занимаваме със социални въпроси.

Ако българските министри разбираха какво е Любовта; ако българските министри разбираха какво е Божията Мъдрост; ако разбираха какво е Божията Истина, щяхме ли ние да имаме туй положение? Ако българските министри разбираха какво нещо е животът, ако разбираха какво е знанието и ако разбираха какво е свободата, щяхме ли да имаме туй положение? Погрешката на министрите седи ето в какво: Те мислеха да оправят света с движение, с учение и с работа. Светът с движение, с учение и с работа не се оправя. Движението, учението и работата това са резултати на Божествения свят. Как ще се движиш? Сега хиляди и милиони хора се движат на бойното поле. Какви са целите им. Те са християнски народи. От невидимия свят как гледат, какъв е моят възглед. Мислите ли, че онзи възвишен свят, който гледа хората на земята, одобрява положението както сега постъпват?

Но казвам: Тази война се води и вътре в нас. Не съм за външната война. Ти по някой път се разсърдиш и пет милиона клетки измират, стават жертва на твоята сръдня. Не си ли ти, който осакатяваш себе си. Цялото ти тяло се напълни с инвалиди. Защо се бият хората? Защото ти се гневиш без причина. Питат ме, някоя жена иска да се развежда. Пита, защо се бият хората. Защото се ожени. Твоята неестествена женитба роди тази война. Трябва да се жени човек. Да се жени то е закон. Да се жени по закона на Любовта, да се жени по закона на Мъдростта, да се жени по закона на Истината, да се жени по закона на живота, да се жени по закона на знанието, да се жени по закона на свободата, да се жени по закона на движението, да се жени по закона на учението, да се жени по закона на движението. Не е туй погрешка. От всичките погрешки, които направихте, ако станете умни, ще спечелите голямо богатство. Защото индуската философия казва: Карма. Да допуснем, че в миналото си бил цар, другите хора, които са около тебе, са били слуги, ти си ги изтезавал, измъчвал. Сега ти ставаш слуга, те стават господари. Какво трябва да правиш? Ти трябва да знаеш, че ти си причината за лошите отношения. Ти ще живееш по най-добрия начин. Каквото наказание ти дадат, ти ще им благодариш, ще кажеш: Аз съм причината. Вие сте много добри хора.

Та сега аз съм за туй: когато законът осъжда един човек, ние няма да го защищаваме, не може да се защищава. Но ние можем един човек, когото законът осъжда, ние да го поддържаме със своята мисъл: Ще се оправи тази работа, не бой се. Изправи погрешките си. Да не съжалява, че законът го съди, но да се радва, че има условия да изправи живота си. Сега в България имаме случай, дето всичките министри, които са правили погрешки, да изправят, каквото са правили. Законът ги осъжда, за да се изправят. Тогава ние всички ще им пожелаем доброто желание да си изправят погрешките. Защото ако светът не си изправи погрешките, не може да живеем добре. Ако ние не си изправим погрешките, не може да живеем добре. Вземете в един оркестър един да наруши нещо в нотите, в такта, в темпото,

веднага се изменя цялата хармония. Вещи трябва да бъдат хората. Вие се радвайте, че в България има толкоз министри да ги съдят сега. Ще се поучите от тях. Кой министър каквато погрешка има, тя е ваша. Разните погрешки на министрите са ваши погрешки. Идете научете се от тях. Вие седите на заден план. Трябва да бъдем справедливи, но не жестоки. Трябва да бъдем строги, но милостиви. Да скъсаш нещо, да го счупиш, да го смачкаш, не е нищо. Изял някой една ябълка. Най-първо тази ябълка не е твоя. Ти дигаш шум защо тази ябълка е изядена. Върху тази ябълка са работили слънцето, въздухът, земята, влагата, разни червейчета, хиляди ангели са работили и ти ставаш господар. Въпрос правиш, че са ти взели ябълката. Че имаш малко право, не отричам. Ние, съвременните хора, сме взели такива прерогативи като Бога. Само Бог може да съди. Само онзи, който люби, може да съди. Само онзи, който е мъдър, може да съди. Само онзи, който обича истината, може да съди. Само онзи, който обича живота, може да съди. Само онзи, който обича знанието, може да съди. Само онзи, който обича свободата, може да съди. Но трябва да обичаме свободата. Когато съгрешиха тия ангели, Господ не ги унищожи, прати ги в огъня да станат мекички. Прати и хората, трябва да се учат от този университет, огнен университет, който изправя всичките погрешки. Казват, че вечно ще бъде. Вечно е сто години. Вечно значи сто умножено на себе си десет хиляди години. Ако не си доволен, тогава един милион на един милион, колко ще бъде? Все-таки ще има край. Но във веки веков значи един век умножен на себе си десет хиляди години. Алегория ви казвам. Онези славеи, които пеят из България, знаете ли кои са те, отде са се научили? Те са прегрешили ангели. Всичките славеи са ангели по за десет хиляди години, наказани да идват да пеят. Дали вярвате е друг въпрос. Хиляда и една нощ е. Ако вярвате, нищо няма да изгубите; ако не вярвате, пак невежи ще останете. Казваш: Ангел ли е, той пее. Той без пари пее и казва на българите: Опичайте си ума вие, българите, десет хиляди години ви пеем, изпрати ни Господ да ви пеем и да ви кажем:

И вие ще пеете като нас. Има и други, които пеят, чучулигите и те пеят. Те са по-долу втора категория ангели.

При съвременния век, при големите богатства, които имаме, казвате: Какво ще стане, защо сме (се) родили. Чудно защо си се родил. Родил си се да познаеш какво нещо е Божията Любов; родил си се да познаеш какво нещо е Божията Мъдрост, която носи знанието в себе си; родил си се да познаеш какво е Божията Истина, която носи свобода в себе си. Затуй тия светове са пълни с напреднали разумни същества. Ти гледаш небето нагоре, казваш: Какво ли има. Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което се върши там горе – думите на апостол Павел. Казва: Какво има на слънцето? Око не видяло и ухо не е чуло какво има на слънцето. Вие виждали ли сте една слънчева девица, каква светлина има; как е опасана със златен колан, какви дрехи има. Ако видите една слънчева красавица, вие съвсем ще се обезсърдчите. Затуй един ден вие трябва да станете като тях, ще се учите от тях как са придобили. Знаете как живеят красавиците на слънцето. Никога не обиждат с думата мазник, всичко може да кажат, но не мазник.

Сега вземете на български думата „война“, на английски е „уор“, на турски е „мораабе“, много звучна и доста съдържателна дума. По някой път ще минеш от английското „уор“, на български „война“ и на турски „мораабе“. Всякога войната става по единствената причина, щом кажеш мазник. Кажеш ли мазник и войната става. В българското село Четма, много добри хора – много работливи, овчари са, не обичат да позволяват да се наместват овците. Дошли чужди овци, заклали ги, изяли ги? Хванали един четманец и той казва: Господин съдия, отде да го зная, че е чуждо. Влезе, мислех, че е моя овца, заклах я. Нали знаеш, Господин съдия, ние сме хора говеда, пък вие сте наши братя да ни учите. Език има. Съдията не се досеща, пък ще си преглътне.

Казвам, ние, хората на големите богатства, които нашият ум съдържа, нито един съвременен цар няма такива възможности на

земята, както ние, които носим ума си. Ония богатства, които носи нашето сърдце, те са други богатства, богатствата, които носи нашата душа и богатствата, които носи нашият дух, са други. Ние се питаме какво трябва да правим. Ти имаш един мъж с такива богатства, той има някои петна, някои недъзи тук там, трябва да знаеш как да изправиш ума му. Аз ви съветвам, да ви дам един съвет на младите момци и моми. Никога не се жени за мома или мома да се не жени за момък, докато не намериш най-добрата му черта. Като намериш тази черта, дръж я в ума си. Ще живееш, както ангелите живеят. Ако се ожениш без да намериш тази черта, нещастията ще хвърчат едно след друго. Мене ми разправяха за едно българско семейство, бащата пее бас, дъщерята алт, майката сопран, синът тенор. Дойдат вечер, няма да се карат, свирят квартет. Аз бих желал всички български семейства да свирят така, но само за едно семейство са ми разправяли, туй не съм го видял, разправяли са ми. Някой път съм намислил да посетя това семейство. И действително аз зная едно семейство, дето по същия начин живеят. Този пример е модерен, но зная едно семейство, дето много добре си живеят.

Та нас трябва да ни въодушевлява законът, че имаме един ум, който носи светлина в себе си. Това трябва да ни радва. Трябва да се радваме, че имаме едно сърдце, което носи Божествената топлина. Трябва да се радваме на душата си, която носи Божиите блага от хиляди и милиони години. Трябва да се радваме на духа, който ни показва пътя. Какво има да се обезсърдчавате в света. Аз препоръчвам. Ще видим как българите ще осъдят министрите. Аз се интересувам. По Божия закон ще ги съдят. Аз казвам, след като излежат затвора, може да бъде пет години, може да бъде десет години, не вярвам да е по-долу от десет години, защото както аз виждам, някои работи ще се съкратят. Десетте години ще се съкратят, петте години ще се съкратят, бесилките и те ще стане нещо, ще изгният въжетата. В турско време като бесят някого и се скъса въжето веднъж, пак го бесят, но ако се скъса втори път, вече трети път не го

бесят, казват: Бог не позволява. Сега модерните съвременни хора и сто пъти го бесят.

Казвам: Радвайте се на вашия ум, радвайте се на вашето сърдце, радвайте се на вашата душа, радвайте се на вашия дух. Тогава Любовта, Божията Мъдрост, всичкото онова добро, което може да направите, направете го. Като излязат тия министри, кажете: Поздравляваме ви, че изправихте всички погрешки на българския народ и за бъдеще елате да живеем заедно. Да живеем според както Любовта изисква. Ние трябва да знаем, заинтересувани сме. Благата на един народ, благата на едно семейство, на един човек зависят напълно от състоянието на неговия ум, от състоянието на неговото сърдце, от състоянието на неговата душа и неговия дух. То е важно сега. Ако умът ти няма туй възвишеното състояние, ако сърдцето ти няма, ти не може да се освободиш от ония неприятности, с които е пълна природата. Та в модерния свят вземете християнството. Християнските народи, да оставим народите, вярващите християни, православни, католици, протестанти не са дошли до идеята да си подадат ръка, да кажат: В името на Бога, в името на Исуса Христа да си подадем ръка. За своите лични теории как се спасява човек, как спасил Христос света и т.н. ще ги оставим. Досега те седят непримирими.

Христос казва: Онези от вас, които сте нахранили Христа, добре сте направили. Някои от вас, които сте го напоили, добре сте направили. Някои от вас, които сте го приели като странник, добре сте направили. Някой болен бил, посетили сте го. В тъмница бил, посетили сте го, добре сте направили. Аз още като видя някой певец или цигулар, като видя как е построен, зная как ще свири или как ще пее. Щом видя, че е строен, пее човекът. Християните са скромни, казват: Много не сме учили. Не, не, ти ще учиш, ти ще идеш да пееш. Без да се учиш, хич не излизай да пееш. Аз ви казвам: По музиката, за да реша един български мотив мене ми взе 40 години. Чаках го, разреших го. Оттам насетне на българските музиканти тръгна напред.

Няма да им казвам, какво съм разрешил, имах търпението да го разреша. Решавам по един начин, по друг начин, оставя го. Казвам решен е този мотив. След 40 години в сегашните времена, напълно го разреших. Казвам решен е този мотив. След 40 години в сегашните времена, напълно го разреших. Казвам: На българите работите им ще се оправят. Ако не беше се разрешил, нямаше да се оправят. Понеже се разреши, ще се оправят работите и вашите работи ще се оправят. Често мислех да скъсам, да не се занимавам, нещо ми казва: Не, не. Пак решавам, решавам, пак ми иде да скъсам. Нещо казва: Чакай. Казвам: И вие има да разрешите една хубава задача на вашия ум, една задача на вашето сърдце, една задача на вашата душа и една задача на вашия дух. Цялото човечество ще има полза. Полза принася. Казвам: Вашите задачи от 40 години, които имате, някои от вас искате да късате. И аз мислех да скъсам, но още по-лошо. Няма какво да късаш. Може да кажеш: С други работи не може ли да се занимавам. Че какво беше. Една българска песен, една българска игрива песен какво ще разреша. Чрез тия игривите песни иде животът. Без българските игриви песни не може да влезе животът. Тъжните песни са насъбраното богатство да се яде и пие. Като дойдем до българското алегро, то е българинът, който работи, изважда богатство. Казва: Игрива песен. Аз харесвам българина, някой път е безкористен. Кръстникът венчава шопа. Казва: Ще играеш, без да викаш ихуху. Ако не кажеш ихуху, ще ти дам една крава с телето. Играл шопът до половината и казва: Кръстник, ритам ти кравата и телето и извикал ихуху. Нека си играе, нека си каже ихуху! Не ми трябва кравата и телето, ихуху. Да се освободи. Оставете вашите крави и телета и кажете ихуху! Да се свърши въпросът. Оставете стария начин на извинение. Казва: Извини ме. Това не е извинение. Откъснеш плода от градината на човека, мини след това и му кажи: Един ден минавах от тук и откъснах един плод. Връщам ти го по-хубав. То е извинение. Зачитаме свободата. Извинете, по-хубав от вашия връщам. Той ще търпи човек, може да търпи, но и аз трябва да

бъда благороден да си поправя погрешката. Казвам: Ние трябва да зачитаме мислите на хората, съществените мисли. Една мисъл има в човешкия ум. Трябва да зачитаме човешките желания, Божествени желания има. Трябва да зачитаме онова, което Бог е вложил в човешката душа и тя е една хубава написана книга. Хубаво трябва да четете. Като четете, не цапайте тази книга.

Да допуснем сега, че имате главоболие. От малко светлина е. Имате коремоболие. От малко топлина е. Каквато и друга болка да имате, намаляла е силата в тялото ви. Що е ревматизмът? Ненужен товар в ставите. Мазнини има в гръбначния стълб, не работи. За да бъдете здрави, на гръбначния стълб има дванадесет чифта отвора, от които излизат нервите по цялото тяло, образуват се мазнини в тия отвори и не може да излиза енергията. Затова заболяват някои органи, някой път се ражда парализа. Излагайте гърба си на слънцето. Турете най-хубавите си мисли, да се отворят тия врати навсякъде да тече енергията. Заболи ви глава, моли се, намери погрешките си. Главоболие имаш, намери погрешката си. Боли те коремът, намери погрешката си. Някой път ще идеш при лекарите да ти (кажат) погрешката. Ще платиш, ще ти кажат погрешката. Лекарят казва, че си ял чесън, чесън. Чесънът е лечебно средство. Ял си лук, лук. Лукът е лечебно средство. Ял си праз, праз. Празът е лечебно средство. Не може само праз.

Казвам: Когато срещнете един човек, нека се отличава с това, човекът е щедър, ти храниш една отлична мисъл за него. Не тъй да гледаш, но много хубаво да чувствуваш, той като те погледне, човекът носи една хубава мисъл за тебе. Казваш: Много хубави мисли, много хубави чувства имаш, отлична душа имаш, носиш един отличен дух. Та казвам: Когато се обезсърдчите в живота си, кажете: Няма друг като Бога да представя Любовта. Само Той я представя. Единствената Любов, която изтича в света, то е Любовта, която изтича от Бога. Като загазиш още повече, мислиш, че всичките хора са невежи, кажи. Няма друга мъдрост като Божията Мъдрост. Единствената мъдрост, която

излиза от Бога, носи знание. Ние сме за онзи Господ, Който ни изпраща светлината си, не за онзи, за който са писали пророците, но който ни изпраща всичките дажби, с които живеем, дал ни е материала да си съградим къщите си. Образуването на семействата, раждането на братя и сестри се дължи на Него. Избавянето от хиляди злини в света се дължи пак на Него. И бъдещето, което е начертано, пак е от Него. Той е, на Когото ние дължим всичко. Бързаме да покажем, че имаме добри отношения един към друг. Не да гледаме погрешките, но да слушаме да се изправят погрешките. В света сега иде епоха да се изправят погрешките. За бъдеще да живеем без погрешки. Когато се затъжим за погрешки, ще слизаме в по-низшите светове, да виждаме какви са погрешките. В миналото светиите са ходили в горите да видят вълка как дави овците, да видят какво нещо е лошият живот. Светиите често отивали да погалят вълка и казват: Ако ме обичаш, остави я, не я яж. Ако ме послушаш, може да ти помогна. Ако не ме послушаш, сто пъти ще ти одерат кожата ти.

Та казвам сега: Настоявам върху благата, които Бог ви е дал. Върху красивите умове, които имате, върху красивите сърдца, които не сте виждали, върху красивите души, красивите духове. Издигнете бялото знаме и живейте тъй, както Бог изисква.

Божията Любов носи изобилния пълен живот.

5-а беседа, държана на 19.XI.1944 г. Неделя 10 ч.с. Изгрев – София

РАЗУМНА ИКОНОМИЯ

Отче наш.

„Изгрява слънцето“.

Ще прочета четвърта глава от Евангелието на Матея, от началото до 12 стих.

„Духът Божи“.

В природата има един закон: разумна економия на живота. Туй, което съвременните хора го нямат предвид. Съвременните хора са крайно разточителни във всяко отношение. Когато човек им говори за тая економия, те казват, че били свободни и други работи. Въпросът за свободата е обоснован разумно. Дето няма разумност, няма свобода. За каква свобода може да се говори, където няма разумност? Няма защо да се безпокоим в света, че тук там има нарушения. Някой път някоя буря дойде, дъжд дойде, промени се времето, температурата се промени, не си доял, не си доспал. Пък то не е лошо. Ако си доспиваш е лошо, ако не си доспиваш е добро. По-добре е да не си доядеш, другите да си доядат, отколкото ти да си доядеш; пък другите да не си доядат. Ние сме хора възпитани малко особено. Аз го наричам евино възпитание. Откак влезе първият учител в рая, той заблуди жената. Казва: Не ти трябва много да работиш, много учение не ти трябва, само като изядеш един плод всичкото знание, безсмъртието изведнъж ще го имаш, ще дойде. И всичките жени сега вярват в това. Жените като го предадоха на мъжете и те вярват.

Има два порядъка в света: Божествения порядък като го изпълниш, го познаваш. Невъзможно е да познаеш Божествения порядък, без да направиш нещо. Човешкото се познава преди да си го направил. Съвременните хора сме запознати с човешките работи. Та сме се наплашили и казвате: Зная ги човешките работи. Питат, защо

са добрите хора в света? Да има плодове. Защо са лошите хора? – Да има недоимък. Защо са лошите хора? – Да има малко скандали. Нашата съвременна култура е на върха на културата. Най-културните народи са сега. Историята не помни по-културни, по-силно, по-добре въоръжени, по-добре ориентирани, както сега с тия дългобойни оръдия. Като стрелят на 400–500 километра отиват. Англичаните дават една статистика, че те имат четири милиона и петстотин хиляди къщи разрушени. Не е малка работа, отделно фабрики, заводи. Казваме: Какъв ще бъде краят? Има избити евреи шест милиона и петстотин хиляди, шест милиона избити поляци, за руснаците, колко руси има избити, колко югославянци е друго. Казвам: В съвременната война като излязат и направят един баланс, то ще бъде една почетна цифра на хора, които са се пожертвували за Христовото учение. Защо е войната на християнските народи? На време се бият. Туй което беше невъзможно, стана възможно. Хората ги е страх. Ние не проповядваме мир. Не мир е света. Мирът може да бъде обоснован само на любовта. Този мир е всякога постоянен. Той не може да бъде отрицателен мир. Мирът е там дето има правда, дето има добродетел. Мирът е там дето има разумност. Не тъй на картина мир. Мир има там, дето всичките хора са здрави. Мир има там дето са богати. Но горко вам, богати. Горко вам богати, които носите учението на Ева. Горко вам, учени хора, които носите учението на Ева. Горко вам, които вярвате във всички заблуждения, които съществуват в света. Човек щял да умре. Не го отричаме. 35 милиона хора умират на година. Къде отиват? Ако дърветата не горят, де е дефектът. Като горят дърветата там има ефект. Ако тия дървета не горят, къща пълна с дим не е приятна. Има една смърт, която е приятна, гори човек и изгаря. Всички ние се боим от това, от което не трябва да се боим. И всички не се боим от това, от което трябва да се боим.

Няма по-опасен момент в живота да изменим една посока на един лъч на любовта. Хиляди години ще ти вземе, докато поправиш тази погрешка – малко да измениш, само да мръднеш на една стотна

от фокуса, години ще ти вземе. Погледнете библейския разказ за грехопадението. Един плод изяла Ева. Какво има, че изяла един плод. То е турено в една форма за един учен човек. В този плод има зараза, както съвременните микроби. Има учени хора, които изучават силата на холерата, чумата и другите заразни болести. Те намират, че е в любовните работи. Размножават се чрезмерно много. В една нощ милиони, милиони стават. В туй размножаване те отравят организма на човека и той умира. И следователно, на тия дребни необуздани същества, които ходят по любовни работи, трябва да им развалим серума. Трябва да им турим четири пет чаши вода, да намалят любовните работи, да ги спрат. Между холерата да няма игране, пеене, всичко това да престане. Казвате: Нали го обичам. Казвам: Там е белята. Туй, за което казвате, че го обичате то не е вярно. Как ще докажеш, с какво ще докажеш, че го обичаш. Може да го докажеш, ако този човек е болен, погледнеш го и той стане. Ти си го погледнал добре. Ако този човек, като го погледнеш, падне на земята, ти като си го погледнал, как мислиш, твоят поглед на място ли е? Една млада мома на 19 години, свършила училище, казва: Сериозно те питам, има ли Господ в света или няма. Ами вие младите моми търсите Господа навсякъде. Казвам: Ти Господа търсиш. Твоят Господ сега е на 19 години, черноок, с високо чело, правилен нос, очи хубави, изправен, усмихнат. Казва: Как е, ще можем ли да живеем с него? Казвам: Ако го обичаш, ще живееш, но ако не го обичаш, главата ти ще побелее. Сега това е обикновен израз, главата ти ще побелее. Бялата глава нищо не ражда, бяла пръст е. Аз вярвам в едни бели коси, в които има динамика, мисъл има, от всеки косъм мисли като искри излизат. Отвсякъде от косата излиза светлина. Чешеш се, чешеш се и се радваш.

Какво искаме ние съвременните хора? Генерал да си ще те съдят. Министър да си ще те съдят. Цар да си ще те съдят. Съдба сериозна. Писано е в религиозните книги, обща съдба ще има. Казва: Да ида в оня свят. Ти ще идеш в оня свят, но съдба има. Като тръгнеш за оня

свят, всичките документи от тук ще ги носиш. В оня свят съдят само добрите хора. Лошите хора ги оставят да ги съдят тук. Всичките документи за доброто, които си направил, тази архива я вземат. За доброто тук никого не съдят. Казват: Ти си добър човек и те оставят. Твоята архива я вземат горе, осъдят човека и дават възнаграждение. Затуй онези, които не сте съдени на земята, ще бъдете съдени горе. Ще ви възнаградят, ще ви дадат жилища. Христос казва: Отивам да ви приготвя място.

Сега някои от вас, ако се намерите в Америка при новия последен далекоглед, който приближава най-много вселената до нас, какво ще видите. С този далекоглед от Ню Йорк в Париж може да четете надписите на един параход. Ние се намираме в затворени форми, не знаем какво има в другите слънца и планети. В месечината не знаем какво има. На Марс не знаем какво има. Марс ако разгледате с един далекоглед, около десет сантиметра има окръжност, няколко линии има и учените хора по тях гадаят. Около Юпитер има няколко пояса, като погледнете Венера, тя е добре забулена, добре облечена, нищо не виждаш. Виждаш, че свети добре, откъде иде тази светлина не знаеш. От другите планети като ни разглеждат, не подозират, че ние толкоз се безпокоим. Съвременните хора са ятаци на паднали духове. Сега всичките ятаци ще търсят. Не че искат да наказват, но сега ятаци търсят. Дошъл някой ятак, хванете го, пуснете хората да си вървят. Духовете не са от земята, те са слезли от друг свят. Избягали, скрили се на земята. Сега ще трябва да си вървят.

Някой път се спираме и казваме: В какво да вярваме. Вие вярвате точно в това, в което и аз вярвам. Без светлина не може. Вярвате в светлината. Светлината я приемате по същия начин, както и аз. Необходимо вярвате във въздуха. Въздуха го приемате по същия начин, както и аз го приемам. Вярвате във водата и нея приемате по същия начин както мене. И хляба по същия начин приемате. В какво вярваш. Всички други неща са второстепенни. Какво има в света вън от светлината? Какво има в света вън от въздуха? Както представят

човешката мисъл, какво съществува в света вън от човешката мисъл? Нищо не съществува. Може да съществуват много работи, но не са реални. Реална е човешката мисъл. Човешката мисъл е реална, понеже е обоснована на Божията мисъл. Човешката мисъл понеже е направена по образ и подобие на Бога. Той мисли. Щом мислиш и ти по същия закон мислиш. Чрез дишането трябва да разберем човешката мисъл. Мъчиш се да дишаш. Не да се мъчиш. Най-хубавото е човешката мисъл.

Казвам: Икономия. Трябва разумна икономия на живота. Ако светът се отвори, ако хората имаха едно радио, да чуват, какво се говори на слънцето, да чуват какво се говори на Юпитер, какво се говори на Венера, на Меркурий, на Марс, на Сатурн, Уран, Нептун, светът ще бъде друг. Аз бих желал да има поне едно радио от месечината. Сега ние седим и се безпокоим, дали имаш един син или една дъщеря, безпокоим се какво ще стане с тях. Представете си Бог, който има тия безчислени светове, с всички тия същества по тях, да мисли какво ще стане с тях. Вие мислите какво ще стане с вашия син. Това, което е станало с вас. Ако бащата е овца и синът ще бъде овца. Ако бащата е вълк и синът ще бъде вълк. Ако бащата е добър и синът ще бъде добър. Ако бащата е лош и синът ще бъде лош. Ако майката е умна и дъщерята ще бъде умна и синът ще бъде умен. Всички вървят по линията на бащата или майката. Разумност има в света. Казвам: Ние сме пратени на земята да изчистим земята от нейната кал. Имаме обществена повинност в природата. Дошли сме на земята има обществена повинност сега сме призвани да чистим с лопати. Някой път се уморяваме да чистим. Не се изисква много. По половин час, по един, по два, три часа да чистите.

Синът ли начертава какъв да бъде? Бащата, който дава повод, той начертава неговият син какъв да бъде. Майката, която дава повод да роди дъщерята, начертава каква да бъде. Ако синът става баща, той начертава на своя син бъдещето. Мислите ли, Бог, който ни е пратил в света, Той е оставил ний да чертаем своето бъдеще. Той е начертал.

Ние трябва да вървим по начертания път. Когато ние създаваме нещо, ние ще начертаем бъдещето му. Сега ние искаме да внесем нашите теории. Нашето учение в неговата система и искаме да стане както ние казваме. Това ще бъде, когато ние го направим. Любовта действува най-разумно в света. Единственото нещо, с което се отличава любовта е това. Тя изисква най-малкото. Няма никоя друга разумна сила, която да иска тъй малко от слабите. Най-малкото иска тя. От силните тя иска друго. Любовта е много справедлива. Най-малкото иска от слабите. Като срещнеш един човек да го погледнеш мило. Какво ти коства тебе и без това ти ще кажеш „Добър ден". Кажи добър ден. Казваш: Не съм разположен. Отде туй неразположение, кажете ми. На какво вие басите закона, че трябва да обичате. Казваш: Трябва да го обичам. Закон е това. Бог е създал света и всяко същество е задължено по самата необходимост да обича, както Бог го обича. Не му се налага, той е оставен, няма друг път, по който да действува. Хората не се нуждаят от знание. Когато си гладен, не е важно знанието. После любовта се отличава по това, че любовта не учи работите. В никое училище любовта не се учи. Единствените същества, които се раждат учени, са съществата на любовта. Като се научи, тогава се ражда. Като се роди, знае да яде. Веднъж срещнах едно малко момиченце на шест години, като ме погледна с един поглед любовен, какъв артист, каква дълбочина, каква мекота на характера. Казвам: Браво. Де го е учила. Аз съм срещал много по-благородни дами, които се усмихват, но туй момиченце като артист, като професор го прави. Препоръчвам я, като се усмихне да видиш, как трябва да се усмихнеш. Казвам: Бих желал и аз да имам нейния поглед. Обърне се туй малкото момиченце и казва: Господ ми е дал очи да гледам и така милиони хора да се радват на Божията светлина. Ето една философска мисъл. Туй дете усеща, че хората трябва да се радват на Божията светлина, през този фокус на очите.

Казва: Аз съм чел писанието. Ти мислиш, че си много набожен, че си много честен. Може да опитате, колко сте честни, колко хора

имат доверие. Ако идете в Англия или, ако идете в Америка без пари и кажете: Тъй както ме гледате колко ще ме кредитирате. Някъде сто лева ще ви кредитират, някъде петстотин, рядко хиляда лева ще ви дадат. От хиляда нагоре ще кажат, не може да ви кредитираме. Аз имам само един пример на един мой познат, влиза да купува дрехи. Бръква в джоба си, няма кесията. Казва: Извинете, забравил съм си парите, нека седят дрехите, ще дойда след половин час. Казват му: Не, не, имаме доверие. Как този човек има доверие? Това не е някой вярващ човек. Казват му: Ние имаме доверие, ето дрехите, вие ще донесете парите. Има нещо в нас, което определя човека точно такъв, какъвто е. Никога не може този човек да се измени. Туй, което се мени в света, то не е реално. Един човек, който се мени, не е реален. Онзи човек, който не се мени, той е в реалността. Казвам: Хората са турени на работа. Кой за каквото е призван в света, това да прави. Червеят си знае работата. Бръмбарът си знае работата. Вятърът си знае работата. Ръката си знае работата. Звездите си знаят работата. Всеки един от нас трябва да си знае работата. Чудни сме хората, когато дойдат да ни задигнат от този свят, ние не искаме да го напуснем. В Америка при една семинария живеела една негърка на 90 години. Всяка вечер се молила и казвала: Господи, на 90 години съм, изпрати някой ангел да ме вземе. Дотегна ми живота, не ми се живее на земята. Трима от студентите стават кандидати за тримата ангели и отиват и хлопат на вратата на бабата. Тя казва: Кой е? Казват: Пратени сме трима ангели от небето. Казва: Кажете на Господа, че нея я няма тука.

Заслужава ли моята любов. Значи слънцето с благоволение гледа на мене, пак аз казвам: Когато дойде за мене, заслужава ли моя поглед, моята мисъл, моето внимание. Всичките звезди гледат с благоволение към тебе. Усмихват се. Господ създаде вселената, слънцето, изгрева и свети. Търсим правила, по кой начин да постъпваме. Постъпвай тъй, както слънцето постъпва. Постъпвай тъй, както вятърът постъпва. Постъпвай тъй, както водата постъпва.

Постъпвай тъй, както бръмбарите постъпват. Нали един французин открил, че всичките ония хора, които страдат от захарна болест, мухите от сладката пот искат да вземат. Тъй щото лекарите могат да направят диагноза, кои хора страдат от захарна болест. Не е хубаво да те обичат мухите. През деня една две мухи да кацнат но стотина да кацнат е късметлия. Седиш сутрин, казваш: Какво да се прави, откъде да се вземе хляб, откъде ще дойде. Туй го мислиш десет, двадесет, тридесет години. Станеш сутрин, кажи: Йоваире. Господ ще промисли. Ще дойде хлябът. Разболял се някой – ще оздравее. Осиромашал някой – ще забогатее. Скъсали го на изпит – ще му провърви. Изгубил парите – късметлия е той. Каквото и да ви се случи , турете положителна мисъл. Казва: Аз туй което казвам, ще стане ли? То няма да стане, понеже е станало вече. Ти търсиш една подкрепа, която вече я имаш. Казваш: Има ли дух? Има дух. В този дух оня живот хора са определили, които хора да ти помагат. То е предвидено в Божествения план, кои да ти помагат. Като вървиш по улиците предвидено е кой ще ти помага. Сега не туй да го доказваме. Доказателствата са вътре. Само едно доказателство на стоте е вярно. Онези, които дават духовни доказателства само едно на стоте е вярно. Разболял се някой от някоя болест, пил някакво лекарство и само един е оздравял от туй лекарство. Двама души не са оздравели. То минава от поколение на поколение. Една баба като се разболяла, оздравяла и само тогава е станало.

Любовта в своята крайна цел е мощна. И в своите слаби цели е мощна. Двама души паралитици в Южна Америка, двадесет години били в една клиника. Казват: Тук ще ни заровят, няма никой да се погрижи заради нас. Те били в едно малко градче до планината. Една змия звънарка влиза в града, гонят я из града и тя влиза в болницата, дето били тия двамата паралитици. Като видели змията те изскочили, забравили,че са болни парализирани. Туй вестниците писаха. Туй, което лекарите не можаха да направят, направи го тази звънарката змия. Като влезе, те оздравяха. И ви казвам: На земята няма по-голямо

благо от страданията. Най-голямото благо на земята са страданията. Защо са тия страдания? Най-голямото благо са страданията. Като излезем из областта на земния живот, ще се измени. От времето на Христа епохата вече се е изменила, страданията са намалели. Сегашните страдания не са така интензивни, както едновремешните. Представете си ония страдания, ония мисли, в които се намирал, онова силно напрежение, в което се намирал, че кръвта излизала из порите му. Налягането отвън не могло да спре кръвта. И следователно, любовта от времето на Христа се е увеличила в своите прояви. Днешната човешка мисъл в хората има повече любов. Има любов. Милиони хора са ранени, кому крак откъснат, кому ръка, има лекари, милосердни сестри, всички тия хора се грижат за тях. Вземат ги на носилка, гледат ги лекарите, утешават ги, храна им дават. То е знаеш, каква голяма организация. Там се вижда безкористието на хората. Готови са на жертви. Казвам: Крайната задача в света е добра. Една външна подбудителна причина има. Да проявим мощното, любовта. Любовта един ден ще бъде мощна, над всичко отгоре. Тя ще заличи всичките недъзи, които съществуват. Когато се охлузи кожата, сама се поправя. Любовта е единствената сила, която поправя. Ти като оставиш на нея, скоро ще се поправи.

Всички казваме, че човек е направен по образ и подобие Божие. Преди две хиляди години е направен. Не всички хора са направени по образ и подобие Божие. Казвате: Родени от Бога. Не всички хора са родени от Бога. Писанието казва:Роденото от плътта, плът е, роденото от духа, дух е. Христос казва, ако не се родите от вода и дух, не може да влезете в Царството Божие. Тогава подразбира смисъла на живота. Та казвам: Ако Бог, който от осем хиляди години ви е говорил, не може да ви убеди в реалността, ако остане сега аз да ви убеждавам, то е загубена работа. Аз познавам хората в добрата им страна. В хората има любовна страница. Само на човека трябва да знаеш, каква дума да му кажеш. Онези студенти, които се безпокоят, отиват на изпит, кажи им: Добре ще свършите. Нищо друго. Онзи, който отива да държи

теза за някой докторат, кажи: Добре ще свършиш. Търговецът, който отива по работата си, кажи му: Добре ще свършиш. Майката, която отива да роди дете, кажи и: Добре ще родиш това дете. На войника, който отива на бойното поле да воюва, кажи: Добре ще свърши войната. Отдето минете, кажете, кажете: Добре ще свършите. И на дърветата кажете: Добри плодове ще имате. Защото като минавате някъде, кажете: Ще се оправи.

Сега се безпокоим. Радвам се, че в България е дошла правдата. Ние търсим да се прояви Божията справедливост. По-велико нещо от справедливостта няма. То е силното мощното. Там дето има правда и дето има ред и порядък, и свободата съществува. Съдбата е външната форма. Искат справедлив народен съд. Народът ще съди. Бог е, който ще се прояви. Трябва справедливост. Нас ни е страх, мислим, че българският народ може да отсъди някого повече. Нека вярваме, че ще отсъди правилно. Да вярваме, че този народ ще съди по Бога. Значи имаме вяра в един съдия, нямаме вяра в един народ. Отде накъде, един съдия да бъде по-справедлив от един народ. Коя вода е прясна, един килограм или един голям извор. Изворът е прясната живата вода. Народната мисъл е по-жива. Един поет, който излиза, той е като малка струя, която излиза от големия извор. Един човек, който е отделен от народа, той е в едно статическо положение. Да чувстваш доверието в хората, в българския народ. Нека определим какъв е българския народ. Българинът в рая е бил много добър градинар, когато е бил слуга при Ева. Понеже не излязъл добър съветник, че го изпъдили. Българинът в рая се наричал благ градинар, благи градинари. Благи градинари в рая са били българите. И досега този занаят го държат в Европа и в Америка. Аз бих желал българинът да си държи градинарството. Да обработва зелето. Както е създадена земята, много пластове има, зелето има така много листа. Динята е поляризирана, има южен и северен полюс. На българинът вярата се опитва. Веднъж българинът се опитала неговата вяра в един негов морков. Минал един богаташ и казва: Днес съм намислил да направя

едно добро. Ти как ще ме посъветваш. Казва: Да ти дам един морков. Комуто го дадеш да му върви. Взел го богатия, дал го. Умира богатият, отива в онзи свят. Търсят какво добро е направил. Правил църкви, правил училища, но за всичко писали вестниците. Казват: Направил ли си нещо, за което хората да не са писали във вестниците, нещо, за което нищо не е казано. Казва: Спомних си, един български градинар един морков ми даде, дадох го. Казал тогава Господ на ангела: Дай му един морков, за който да се хване, за да го извадиш из ада. Той се хванал за моркова и за него се нахванали и други от ада като грозд. Като ги гледа богатият хванали се с хиляди, казва ще се скъса моркова. Дръжте се за моркова, не казвайте, че е ваш. Дръжте се за българският морков. „Морк“ значи повече, „ов“ значи което е гъвкаво, което издържа. Една любовна мисъл, която целия свят да издигне, цялото човечество може да издържи. Няма опасност да се скъса човешката мисъл. Да благодарим, че сме в един свят на възможности. Новата светлина трябва да дойде. Ако съвременните хора не се подмладят, ако съвременните хора не поумнеят, ако не станат по-здрави, отколкото в миналото, ако не станем по-силни, по-справедливи, всичките добродетели трябва да се турят в действие. Не както са били дедите ни. Много добре са били, както са били научени от Господа. Писанието казва, че в последните дни всички ще бъдат научени. Ние сме в една епоха, опитностите, които ние имаме, миналите поколения тази опитност са нямали. Един автомобил отдолу да се дигне на една къща на четири етажа. Мене ми разправяха други примери, доколко е вярно не зная. Една дама влиза в избата. Пада една бомба в избата и я дига от едната улица и я занася на друга улица. Там пада друга бомба и я изхвърля навън, без никаква повреда, никакво одраскване. Бе това е чудо. Да те изхвърли от едната улица на друга без да се блъснеш, от там да те изхвърли без да се блъснеш, че това е Божие чудо. После да си вземеш пътя безопасно. Какво по-голямо чудо в света? Трябва да се проверят тия работи. Има нещо преувеличено. Има нещо вярно, което трябва да се констатира.

Се са преувеличили малко. То е закон на природата. И тя преувеличава някои неща, други ги намалява. Ако увеличим някой път не е лошо и ако го намалим пак не е лошо.

Не таксувайте ума с излишни тревоги. Не таксувайте сърдцето с излишни тревоги. Туй, което не го искаш, то ще дойде. Тебе те е страх от смъртта, тя ще дойде. Тебе те е страх от сиромашията, тя ще дойде. От каквото те е страх, ще дойде. Онова, което обичате и то ще дойде. В света единствено Божественото е положително. Казва: Нито косъм от главата ви няма да падне без Волята на Отца. Че няма да падне нито един косъм, но ако падне пак ще се възстанови. Ако биха опадали космите, хората биха оглупели. Те са радио. На мъжете главите взеха да оголяват. Всеки косъм е радио на някаква хубава мисъл. Някой път пада някой косъм, отделете този косъм. Пада някой косъм, не го хвърляйте, подръжте го, заинтересувайте се от историята на този малък косъм. Вижте какво трябва да направите. Съвременните хора имат психометри, ако дадеш един косъм описва целия характер на човека. Косъмът носи цяла история. Вие вземате косъма и в огъня. Не си туряйте косите в огъня. Вземете една сребърна кутийка и там ги туряйте. Някои искат да им тръгне напред. Вземете малка кутийка от пет сантиметра, тури косите си в нея и нея тури в джоба си. Считайте, че са божествени косите. Ако мислиш, че са на прасе или на друго животно.

Трябват ни нас нови идеи. Ако вие в съвременното положение не се виждате, каквито сте, вие се заблуждавате. Гледам някой се погледне, не се харесва. Скрие огледалото, погледне се после, пак не се харесва, пак не е доволен. Някой като се погледне е доволен. Чуди се, вижда се гениален, отде е тази гениалност. Очите му харесват. Има нещо много красиво в човека. То е човек, който започнал да мисли за Божественото. Знаеш, какво е положението на този човек? Няма по-красива поза, да видиш Божественото. Цялата природа се отваря. Като ви погледне, усещате, че тоя човек е на ваше разположение да ви услужи.

Та любовта се занимава с малките възможности. Ти не може да я познаеш, докато не извършиш една от малките и добродетели. Искаш да познаеш Божия промисъл. Тури си на ума да идеш да услужиш някому някъде, никой да не знае. Може професор да си, може цар да си, реши да направиш никой даже не знае, ще видиш какво ще почувстваш в душата си. Ние нямаме понятие за онези грандиозни процеси, които стават. От 150 милиона километра се предава слънчевата енергия и тук се разпределя. Опаковат я и тука най-разумно се предават, образуват плодовете. Сега както се описва като че всичко туй е механичен процес. Много от болестите, от които хората страдат се лекуват със слънчевата енергия. Някой болести през май се лекуват, някои болести през юни се лекуват. През цялата година се лекуват болестите, не както се определя. Ще кажете: Вяра. Но не е до тази обикновена вяра. Има една вяра, в която нещата сами по себе си стават, Ин тао. „Ин" значи вътре, „тао" е небе. Туй, в небето което се проявява, в организираното пространство, което се проявява, то е Божественото. Туй, което излиза от нашия Божествен свят, той не се открива. Писанието казва: „Бог толкоз възлюби светът, щото даде Своя син еднороден, за да не погине всеки, който вярва в Него". Или казано на съвременен език, Бог толкоз възлюби света, щото даде всичките условия да се поправят всичките погрешки, да може да живеят хората един сносен живот. Ние сме вече в дебаркационна линия.

От 45-та година стъпваме в новата епоха. 45-тата година определя една нова епоха, от дето започва едно постепенно подобрение: подобрение на човешката мисъл, подобрение на човешките чувства, иде подобрение на човешките постъпки, подобрение в човешкия организъм, подобрение между господари и слуги, подобрение между ученици и учители, между майки и бащи, навсякъде ще има едно коренно органично променение. Ще им е приятно на хората да живеят. Не искам туй да цитирате. Според мене вярно е само това, което става едновременно. Ако когато говори, не

стават нещата, не е вярно. Туй става. Целият свят аз го виждам в един процес на променение. Виждам как културата на света се изменя, как светлината в света се изменя. Виждам образа на хората как се изменя. Виждам растенията как се изменят. Виждам реките как се изменят. Всичката тази вътрешна промяна показва, че онази разумност, която обединява хората, действува за доброто на цялото човечество. Всеки според своето призвание да се промени. Всичките народи са призвани като служители на Бога на великото царство.

Та вие ще кажете: И не опрощаеш, Владико, раба твоего. Аз бих казал: Господи, направи да влезем в Твоята градина, да станем слуги в Твоята градина на Любовта. Да обработваме твоите моркови. Хората остаряват защо. Бащата никога не бива да каже, че синът е зелен. Да се радва, че синът е дете. Ако синът би се радвал, че баща му е такъв какъвто е. Синът иска баща му да е нещо повечко. Бащата става повечко. Бащата иска синът да стане нещо повечко. Оставете синът да стане такъв какъвто е. Млад е. На младите е Царството Божие. За бъдеще бащата да не остарява, но да поумнява. И синът и той да става по-мек. Съвременните синове трябва да усилят любовта към баща си. Сега във вас седи идеята да има някой да ви обича. Ако аз ви кажа, че има един който ви обича, какво ще добиете. Въпросът не е поставен. Ако аз ви кажа, че някой носи розов екстракт, трябва да имате шишенце, в което да сипе две лъжици от екстракта. Срещнеш един човек на любовта, трябва да носиш една форма, в която може да ти даде. Всеки добър човек, като го срещнеш не може от неговия екстракт да се влее. Ако направи този прелив, е добро, но щом не стане, не е правилно. Има обща магнетическа сила, която се прелива в цялото битие. Има една обща течност като електричеството, която се прелива във всичките хора. Онези, които са взели повече електричество, са повече енергични. Онези, които са взели повече магнетизъм са по-меки. Ние трябва да бъдем готови, като срещнем един разумен човек, да черпим от изобилието на този човек. Преди две хиляди години християните казват, че се проля кръвта на Христа.

Проля се кръвта и отиде в земята. Ако тази кръв беше задържана в цялото човечество щеше другояче да работи. Ако вземете кръвта на здравия човек, ако хората биха се присадили с Христовата кръв, светът щеше да бъде друг. Не може ли Христос да дойде? Сега трябва чрез присаждане да се върне. Как ще се върне. Чрез живото слово. То е единствен подтик. Туй, в което ти не може да вярваш, то не е вярно. Туй, което ти не обичаш, не е вярно. Туй, в което ти не може да бъдеш свободен, не е вярно. Вашите опитности вие ги дръжте. Аз говоря за изключителните опитности, които само веднъж в живота ви стават. Аз много пъти съм виждал Христа. Вие Христа само веднъж може да го видите, много пъти не може да го видите. „Които чуят гласа ми ще оживеят". Този глас по това се отличава, той е като слънчевите лъчи. Като дойде растенията чуват гласа, те изникват поникват нагоре. Дойде в съзнанието една мисъл, силно желание. Без аргументации да дойде в тебе. Човек знае, какво има да му се случи.

Сега използувайте свободата, която имате. Използувайте някой път празното сърдце. Някой път мислиш, че си глупав. Използувай твоята глупост. Ние даваме цена на онова, което не е ценно. Мислите ли, един който има една библиотека на знаменити автори, той е учен човек? Той е чужд материал. Казва: Много учен човек. Всяка енциклопедия е учен човек. Една енциклопедия от 2–3 хиляди тома е много учена. Какво са говорили хиляди поколения в миналото е във вас и какво ще говорят хиляди поколения за бъдеще и то е във вас. Най-после и онова, което Бог е казал и то ще остане във вас. Върху това ще се гради вашата съвременна мисъл, върху това ще се гради вашите съвременни чувства, върху това ще се градят вашите съвременни постъпки. На това се дължи социалния строй, здравето ви. Ако си бакалин и не може да служиш с любов, напусни бакалията. Ако си учител и не може да служиш с любов, напусни учителството. Каквото правиш, го прави с любов. Казваш: Слугувам ти, ще ми платиш. Ще ми платиш с любов. Да платиш, тъй както ти знаеш да плащаш, не както аз плащам. Сега търся един господар да ми плаща,

както той иска. Тебе съм намерил. Ще ти слугувам, както аз зная, ще ми платиш, както ти знаеш.

Казвам: Турете сега новата педагогика. Не че светът изведнъж ще се оправи. Турете нов подтик, да влее нова струя. Понеже имате малко вода в третия, четвъртия етаж, няма да слизате долу. Лицата ви показват: Колко сме нещастни. Колко сте щастливи без да знаете. Колко сме сиромаси. – Колко сте богати без да знаете. Благодарете за сиромашията. Противоречието в света е полезно. „Горко вам, богати“, тогава станало зле. За бъдеще ще кажете. Има богати хора, които ще влязат в Царството Божие. Богати хора, които носят сами своето богатство, ще влязат в Царството Божие.Ония богати, на които други им носят богатството, няма да влязат в Царството Божие. Единствената вяра е тази. Всеки трябва да разчита на онази вяра в себе си, туй което знае с любов. Най-първо туй трябва да бъде първият подтик. Аз питам: Да му вярвам ли. По-добре е аз да му вярвам, отколкото да го убеждават другите. Какво сме платили на слънцето за всичкото внимание, което обръща към нас. Нищо не сме платили. За въздуха, който е бил толкоз внимателен, какво сме платили. В миналата война ми разправяше един войник. Бил на бойното поле и нещо му казва: Тук да седиш, да не се мърдаш. На другия ден нещо му казва: Ти тук няма да седиш, на друго място ще идеш. Казва: Аз започнах да философствам, че вчера ми беше добре. В това време ме раниха в ръката. Като ми казаха да се махна, трябваше да се махна. Ако не бях философствал, не щяха да ме ранят. Кажат ти: Махни се. – Махни се. Там дето вчера ти е било добре, днес няма да ти бъде добре. /Миналата година нашата земя е минала през щастливо място/. Сега излизаме от 13-та сфера, минаваме през щастливи области, дето се твори новата земя. Тъй щото идните години са щастливи години на новото небе и новата земя. Който вярва, ще го опита. Който не вярва ще го види. Туй, което светлината внесе в ума, е вярно. Туй, което топлината внесе в сърдцето е вярно. Туй, което силата внесе в организма е вярно. Което подмладява човека всякога е вярно. Туй,

което състарява човека, не е вярно. Туй в което се съмняваш в хората не е вярно. Това, което засилва твоята вяра в хората, то е вярно. Казвам за бъдеще не говорете, че хората са лоши. Всичко, което Бог е създал, е добро. Всичко, което хората са създали е опаковка. И следователно, човешкото е опаковка на Божественото. Бог тури човешката система, за да се постигне Неговата цел. Благородство имаше в характера на Адама. Той можеше да не яде от плода. Но той казва: Където тя отива и аз с нея отивам. Бог хареса това. Господи, свързах се с лоша кръв. Много пъти се оплаква от Ева. Казва: Вече съм решил да се не оплаквам. Приемам я такава, каквато е, не роптая. Добра е. Казвам: За бъдеще вие жените не се оплаквайте от мъжете. Се ще има оплаквания. Та като дойде някой път кажи: Аз съм виновна, да не бях хапнала аз и той нямаше да хапне. Аз и той ще се оправим.

Сега трябват герои. Трябва ни на нас един порядък на нещата, дето болестите по възможност да се изключат. Нас ни трябва един порядък дето престъпленията да се изключат. Трябва ни един порядък дето насилието да се изключи. Нас ни трябва един порядък дето като закречи кокошката, да каже, човек си, щедър си, пусни я да си поживее! Покажи си човещината. Та казвам: Станете всички очи и уши за Господа, че Господ чрез вашите очи и уши да се проявява. Като гледа Господ да види какво става. Той като види поправя нещата. Като дойде Господ и иска да гледа вие мижите. Ще държиш очите си отворени да види Господ, тъй както стават работите, съвременните хора трябва да станат живи очи, живи уши, жива уста за проявлението на Божията Любов, Божията Мъдрост и на Божията Истина. Тогава ще дойде живота, знанието и свободата.

Отче наш.

Ние трябва да благодарим, че сме на земята. Първият, който беше на земята, който беше на земята, беше Бог, вторият, който дойде на земята беше Христос. Ние трябва да благодарим на земята понеже на земята ще научим много нещо.

6-а беседа, държана на 10.XII.1944 г., неделя, 10 ч. с. Изгрев – София (Беседата е отпечатана в томчето „Заветът на Любовта“, т.3 под заглавие „Нова земя“ – с.85–113)

НАЙ-ДОБРИЯТ ПОДАРЪК

Добрата Молитва.
„В начало бе Словото“.

Ще прочета няколко стиха от 12 гл. от Еванг. на Матея от 1–7 стих.

Духът Божий.

За природата като възпитателка все едно е дали учим или не учим, дали имаме желание да учим или да се показваме привидно, че искаме да се учим. Но в постъпките си тя се отличава. Ако свирачът свири хубаво, възнаграждава го добре, ако не свири, нищо не му дава. Ако работи, облича го, ако не работи, гол го оставя. Та казвам: В отношенията ние сега се учим защо са такива и такива отношенията. Може да ви приведа случаи и да ви обясня. Представете си един цигулар, който свири на цигулката с петте си пръста, но безименният пръст е малко сакатичък и обърква работата. Трите доста добре вземат, като дойде до третия, хлабав е, обърква работата. Казвам, в нашите способности, в нашите чувства и постъпки има нещо някой път, което куца. Бог не е едно Същество, на Което ние може да се наложим, Той не приема заповед от никъде. Ти каквото искаш, то твоя работа остава. Каквото Бог мисли да направи, то е Негова работа. Аз се помолих, казваш – ни глас, ни слушание. То е твоя мисъл, то е твоя работа. Какво Бог мисли, то е Негова работа. Никой не знае какво Бог мисли. Той си прави това, което Той иска. Казваме, защо е така – ти защо постъпваш така. Съвременните културни хора, някой е културен човек, комуто и да дадеш един хубав обяд, ще седне пръв да яде, после ако остане, ще даде на другите. Защо го прави това, той ще даде доказателства. Ако намерите някой виден цигулар, ще даде доказателство, защо е взел първото място. Защото знае да свири, за

това е взел първото място. Някой е взел последно място, защото не знае да свири. Защо го турихa на първо място. Богат е човекът, плаща хубаво. Защо е на последно място? – Пари няма. Известен ред има, който е турен. Сега тия неща са на миналото, с което ние не може да се освободим. Има смешни положения. Момата, когато била на 19 години, от гдето минавала по край момците, цял фурор е правила, напускали са работата, искали да се запознаят. Като минат 30–40 години, започва да се чуди защо тия момци не обръщат внимание на нея. Счита, че в живота има нещо реално. Тя била млада. Има едно виждане, което е реално, има едно виждане, което е илюзия. Виждаш на сън баща си, илюзия е това. Но виждаш баща си, който е реален, носи нещо много реално.

Казвам: Трябва да различаваме реалните неща в нас от нереалните. За в бъдеще ще бъде много лесна работа да отличиш кое нещо е реално и кое не. Което е реално на земята, е тежко: което е нереално, е леко, едва го теглиш. Щом съответствува на малка реалност, щом не съответствува, не е реално. Нещата, които са верни в умствения свят, имат съответствие и на физическия свят. Реалността се отличава по светлината и по количеството. Красотата на светлината показва реалността на предмета. Колкото светлината е по-рядка и по-слаба, толкоз нещата са по-нереални, въображаеми. Във физическия свят нещата, които имат повече сила, са реални, а които нямат сила, не са толкоз реални. От туй трябва да се извадят заключения. Ние, съвременните хора, седим и очакваме някой да ни даде право. Че кой ще ни даде право. Единственият човек, който може да вземе своето право, то съм аз. Сутрин, преди да е изгряло слънцето, аз като го посрещам, всичко ще ми даде. Ако очаквам слънцето да има особено отношение към мен и остана в къщи, слънцето ни най-малко няма да се погрижи заради мене. Та казвам: В природата има един голям стимул, благодарение на слънцето, което внася всичките разнообразни стимули в света. Не зная, ако не беше слънцето, какъв стимул биха имали хората. Ние вече наближаваме в

една област. Сега ние искаме висшето. Ние не се нуждаем от придобитото знание, от придобитото знание всички страдаме. Има едно знание, с което човек се ражда, то е полезното знание, то е наречено в Писанието: „Всички ще бъдат научени от Господа“. Когато хората бъдат научени, значи родени от туй знание в света няма да има тия спорове. В човека има известни хитрини. Един англичанин пътувал в пустинята, подир него идва един лъв да го преследва. Англичанинът усеща, че ще намаже колата. Оръжието, което има, не е силно. Като дохожда до една канара, изважда шапката си и я туря на бастуна. Лъвът гледа от далече главата, хвърля се да му хване главата и пада в пропастта, така се избавя англичанинът. Вие ще кажете, морално ли е това? Ами морално ли е лъвът да изяде човека.

Какви са новите поводи във всичките стари поводи, в които сега живеем, все има едно поляризиране, остава един недъг, един недостатък остава. И най-големия, Когото обичаш, като Го срещаш, 4–5 седмици виждаш доброто. След 4–5 седмици виждаш малка погрешка, след други 4–5 седмици, гледаш втора погрешка. Умножават се тия погрешки, стават като облаците, засенчват слънцето. Ражда се вътрешна слепота. Казваш: Този човек не може да го търпя, той трябва да си върви. Аз да кажа причината защо е станало. Този големият човек като отивал, отишъл не на фокус. Недъзите се виждат, гдето няма фокус. Гдето има фокус, не се виждат недъзите. Двама богаташи плащали на своите работници, единият плащал със запис, а другият богаташ плащал със звонкови пари, английски. Работниците винаги са недоволни от записите, а винаги са доволни от звонковите. Ние, съвременните хора, обичаме истината, както записите. Да бъдеш човек на истината, трябва да бъдеш най-богатият, най-силният човек в света. Казва: Истината говори. Истина, която в света не може да се защищава, не е никаква истина. Единственото нещо, което се защищава само, е истината. Огън пояждащ е тя. Не може да пристъпиш никакъв неин закон. Тя не е груба. В истината няма никаква грубост. Там се показва цената на

всяко нещо. Истината показва, всяко нещо как трябва да го извършиш, защото истината е областта, гдето нещата стават с най-малко разходи. Следователно, да живееш несъобразно с истината, значи да живееш с най-големите разходи. Що е истина? – Да живееш с най-малките разходи, гдето няма никаква разточителност. После нещата на истината никога не се развалят. Те се вечно подмладяват, те са обновителни като семката. Една форма, след като даде своя плод, падне, изникне. Другата форма след година изниква. Англичаните го казват „етернел генерейшън“. Туй подновяване в нас на истината, постоянно трябва да става. Коя сестра е толкоз свободна да каже на своя възлюблен: Чакай да ти попея нещо тая сутрин. Колко сестри има, които са пели на своя възлюблен? Да му пеят като публика и той да е доволен. Втория път той да пожелае да му пеят. Трябва да започнете с най-малкото.

Едно циганче легнало да спи, майка му и баща му помислили как да го оженят и си говорили, имаме стара биволица, ще я продадем и ще го оженим. На другия ден то казва: Баба, снощния маслаат пак приказвайте с майка ми за биволицата. Сега някой пример изяснява само една страна на работата. Циганите са повод за Любовта. Погрешката на циганите е в това, че те като ученици не са издържали, не са довършили. Няма циганин в света, който издържал, все ще му липсва нещо. Виж, научили се да гадаят, да правят долапи, майстори са. Всичките фокусници, които имаме, довършили ли са училището.

Казвам сега в новите времена, нас ни трябва да економисваме своята мисъл. Какво ще направим? Мисълта е, която прави човека красив. Неговите чувства го правят красив и неговите постъпки го правят красив. Те са свят, от който черпим. Ако няма той тия мисли, какво ще направи? Всеки човек, който след като пее, ти предаде нещо, стои по-горе от тебе. Всеки човек, след като ти е пял и е взел повече от тебе, а ти е дал по-малко, той стои по-долу. Винаги трябва да зачитаме ония, които седят по-горе, понеже те са, които дават, Христос казва: „Аз дойдох, за да ви дам живот“. Те цитират тия

стихове. Казвам: За да се създаде едно съвременно общество, да се народят такива деца учители. За в бъдеще, хората, които изпълняват, които ще управляват един народ, не е лесна работа. Човек, за да управлява света, трябва да е роден. Слънцето управлява цялата слънчева система, но малко ли е това слънце? Най-големите работи, всичките изследвания, само това голямото слънце може да управлява и цялата слънчева система то управлява. Всичките планети се подчиняват, понеже то не (на) всичките дава изобилно от енергията, която има. Ние сега принадлежим към разни системи. Всеки един от вас трябва да съзнава онази система, към която принадлежи и да я зачита. После областта, гдето е и кое място заема, трябва да знае. Ние, съвременните хора, не може да избегнем това противоречие. Крайно затворена област е земята. Веднъж е създадена и втори път трябваше да я пресъздадат, не само това, но се готви трети път да я пресъздават. При тия условия на земята човек светия не може да бъде. При тия условия човек красавец не може да бъде. При тия условия силен не може да бъде и богат не може да бъде. Всичко туй е разслабено.

Кое плаши хората сега в тази война? – Войните в миналото са били състезание. Всяка една война е ставала по единствената причина да се покаже кой народ е по-висок, по-културен. Днес нямат тази мярка войните, те започнали да стават по-други. Всеки, който е по-силен, може да отвори война. Силният човек не признава никакво право. Докато е силен, той казва: Правото е мое. Сега има една несъобразност. Всичките поддържат, че трябва да се признава Христовото Учение. Толкоз години аз съм наблюдавал най-видните в България, най-малката обида хората не може да носят. Казва: Защо ме обиди? Че може ли да бъдеш на земята и да не бъдеш обиден? В града като вървиш, ще падне някоя сажда по гърба ти, някоя птичка ще пусне отгоре нечистотията си, то е обида. На шапката ти отгоре ще цапне. После влезеш в къщи, влезли тия мухи на гости, не една, не две, не три. Когато влизат мухите в къщи е хубаво. Тия хора страдат от захарна болест. Сега не мислете, че някъде гдето има много мухи,

има захарна болест. Ние сами изкуствено създаваме захарната болест, понеже като дойде едно благо, искаме да го задържим за себе си. Вследствие на това задържаме захарта само за себе си, не даваме на хората и за това страдаме от излишък на захар. Когато имаш захар, давай! В кооперацията да не остане нищо. После никога не вземайте повече захар, отколкото трябва. В дадения случай имаш три бучки захар, три тури. Имаш две бучки – 2, една – една. Не туряй 4, да стане по-сладко. Някои правят по-сладко, слагат 3–4 бучки. По някой път човешкият език е притъпен, 4 бучки не може да направят това впечатление, което правят 3-те бучки. Вземете един цигулар, който свири. Ако му е влажна ръката, ако не му е намазана ръката, не излизат тоновете, запъват се. Трябва да бъде ръката суха, само тогава е проводник на тия хубавите тонове, при това цигуларят трябва да има някакво разположение. Цигуларят без любовно разположение, никакъв цигулар не е. Все-таки трябва да има нещо, да се матахара из главата, за да може нещо да напише поетът. Ако поетът няма нещо да се матахара из главата, какво ще пише? Дойде поетът, стихове ще напише. Преди години духовете като говориха, гдето минат все стихове правят. Гледам Библията цитират. Казвам нищо няма, това са стари духове, които са говорили в Библията. Казват: Ново. Цитират и казват: Не е ли чудно. Първоначално е било чудно, сега ни най-малко не е чудно. Истината, когато пръв път излиза в света, е чудна, когато втори път излиза, не е чудна.

Седи в един дом едно доста хубаво интелигентно момиче и едно доста интелигентно момченце. Седя и виждам, че бащата и майката гледат по-скоро да си изляза, тъй го виждам. Аз го имам предвид да си изляза. Аз съсредоточих ума си към момчето, изследвам го и виждам дарбите, способностите и мисля какво може да стане от момченцето. Току изведнъж те започнаха да усещат и казват: Какво така гледате, има ли нещо? Заинтересуваха се. Какво се интересувате, ще излезе нещо от това дете? – Казвам: Ще излезе. До тогава, докато ние не сме заинтересовани с Истината, никой не може да се

заинтересува. До тогава, докато ние не сме заинтересовани с Любовта, никой не може да бъде заинтересован. До тогава до като не сме заинтересовани от Божията Мъдрост, никой не може да се заинтересува. Аз разбирам интереси с най-малко изкушения. Любовта е нещо неизкушаемо. Ти не може да кажеш коя е причината на Любовта, никаква причина няма. Заинтересувал съм се целия ден с един бръмбар, коя е причината на бръмбара? Понеже се занимавам и аз ставам бръмбар. „Брама" значи голям човек, тръгва към вечното напред. Ако в една градина прекараме една малка вода, да минава през дърветата, тия дървета след време няма ли да се подобрят? Казваш: Тази вода не е самостоятелна. Но тази вода при дадени условия може да помогне на тия растения. Един бръмбар може да те направи виден.

Вчера гледам два млади петли. Единият чер, другият пъстър. Подига се спор, има караница. Караницата в какво седи. Онзи пъстрият седи наблизо 20 крачки и изкукурига. Като изкукурига, онзи като се пусна отгоре, казва: Какво право имаш да пееш, знаеш ли, че не е време за пеене. Онзи петел, пъстрият, който изпя, започва стратегически да се оттегля на ляво, на дясно обръща се, отдалечи се на 40 крачки: пак изкукурига. Казва: В естеството на нашата природа е да пеем. Каквото предсказваме на хората, все е хубаво. Ние всички предсказваме много добри работи. Аз предсказвам, че гдето се скарахме днес, утре малко облачно ще бъде времето. Колко би бил интересен животът, ако през целия си живот да няма нито един инцидент, да не е помислил нещо лошо. Какво ще бъде състоянието, да гледаш един човек никога да не е помислил едно зло за някого. При сегашните условия, не може понеже половината от живота е зло. Злото царува в света.......... субективната страна е. И да не искаш да го направиш, пак ще стане. Казвам, понеже цялата човешка система се е видоизменила, хората трябва много добре да се запознаят със своя мисловен апарат. Човешката глава трябва да започва да проучват. Човешките дробове трябва да започват да проучват, човешкия стомах

трябва да започват да проучват. Човешките ръце и крака. Ще се забележи колко е сложна човешката система. Щом сме ние събрани, 200–300 000 милиони същества има във всичките слънчеви планети, за всичките светове и за всичките същества в тях има промисъл. Има Един, Който се грижи заради всички тях. Никога не може да убедиш един съвременен човек, че има живот на слънцето. Ако му кажеш, че има такива хора като на земята, няма такива хора, защото един земен човек, пренесен на слънцето, ще тежи 16 000 тона. Ненужна е тази материя. Но материята, от която са образувани слънчевите хора, е толкова пластична, толкоз издръжлива на топлината, много устойчиви са тия тела. Жителите на слънцето имат способност да ходят по надалече, до крайните предели на слънчевата система. Те ходят, правят разходки и се връщат. Не само това, но ходят и на по-далечни слънчеви системи. Приемете го това като развлечение от „хиляда и една нощ“. Казвате: Не е вярно, че има хора на слънцето. Казвам: Право е, че не е вярно, че има такива хора, но е вярно, че има други хора, които на земята не може да живеят. Един слънчев жител ако дойде, с тази интензивност, която има на слънцето, ще запали орталъка, земята. Като дойде на земята, трябва да вземе предохранителни мерки, да не направи пакост. В стария завет, колкото пъти се явиха някои от тия жители на земята, човек се простираше на земята, не може да издържи. Казвам: Ние, съвременните хора, все се даваме под съд. Ние, съвременните хора, не сме в състояние да издържим Божествения Съд. За туй сега милостта се слави пред строгостта.

Един път един мой познат влиза в стаята. Натрупали се мухи, казвам: Много хигиенична е стаята. Той дигна метлата да ги пъди. Отвори прозореца, те не мърдат от своето място. Казвам: Остави се, по този начин не може да ги пропъдиш. Единственото нещо, което може да направиш, е, хвани една, хвърли я през прозореца. Хвани друга – през прозореца. Тъй да ги гониш не може. На 20 ще причиниш смъртно наказание. С бързина нищо няма да стане. Аз ще

хвана една, ти ще хванеш една, ще ги изгоним навън и стаята се очисти от мухи. Казвам: Не избърсвайте вашите мисли с метли, вашата мисъл я изпъдете навън.

Няма по-хубаво нещо да видиш един човек да постъпва хубаво. Вземете един цигулар, който свири ония тонове, които излизат не само на една струна, но на 4 струни свири. Един оркестър когато свири, ония тонове, които излизат, няма по-хубаво нещо от това. Казвам: „Няма по-хубаво нещо, когато видиш цигуларят да свири, няма по-хубаво нещо, когато видиш художника да рисува. Няма по-хубаво нещо, когато (видиш) един поет да пише. Няма по-хубаво нещо, когато видиш една мома да се облича. Няма по-хубаво нещо, когато видиш светията да се проявява в своята скромност.“ Сега от Невидимия Свят дават една Нобелева премия за най-добрия метод за спирането на войната, при който всичките хора няма да имат желание да воюват. Онзи народ, който може да измисли туй, има най-голяма премия. Жената така трябва да каже на себе си: Бог ми е дал най-красивите очи, аз нямам право да петня очите си с моя мъж. Тя щом мисли лошо за мъжа си, петни очите си. Ако тя не знае как да пази своето ухо, цапа ушите си. Никога не трябва да цапа своите уши. Има една материя в света, която е лоша, каша. Не зная на какво да я уподобя. Една каша, която не се измива, и не може да я измиеш. Хиляди години ще минат, не се измива. Миеш я, не се измива. Един от английските проповедници, когато закъсал, че не може да говори, иска да пее на амвона. Щом като пее, дойде му мисълта да говори. Спре мисълта, пак започне да пее.

Защото вас ви интересуват три неща: Ние искаме да бъдем много умни, искаме да бъдем много добри и много силни. Трите неща ни спъват. Много умни искаме да бъдем или много добър искаш да бъдеш или много силен може да бъдеш. Колко силен? Колкото Дан Колов? Имаше един човек от 120 клгр. може да го бухне на земята. Има изключения, на Дан Колов има изключения на Самсона. С една кост от едно животно избива хиляди души,

претрепва ги. Отива в града, вратата заключена, не го пущат. Той задига вратата на гърба си, носи я, забавление. Казвам: Ние, съвременните хора, трябва да станем силни и да учудим света с търпението си. Онова, което днес придобиете, ще ви остане придобито и за в бъдеще, защото не се разсейвайте. Не виждате надалече кой минава. Представете си, че днес е денят, когато трябва да приготвим най-добрия подарък на Божията Любов. Днешният ден е ден, когато трябва да приготвим най-добрия подарък на Божията Мъдрост. Днешният ден е ден, когато трябва да приготвим най-добрия подарък на Божията Истина. Какво по-хубаво от тия подаръци /ако ги подарим/. В деня, в който подарим най-добрия подарък на Любовта, ще грейне новото слънце. В деня, в който подарим най-добрия подарък на Мъдростта, слънцето ще бъде на земята. В деня, в който подарим най-добрия подарък на Истината, слънцето ни никога няма да залязва, ще минаваме от слава в слава и ще изпълним Волята Божия, ще бъдем Синове Божии.

Отче наш.

7-а беседа, държана от Учителя в неделя, 17.12.1944 г., 10 часа сутринта, Изгрев – София

Забележки

Забележка: По решение на просветния съвет след заминаването на Учителя Петър Дънов (27 декември 1944 г.) се издава произнесеното от него Слово през последната година - 1943/1944. Така се отпечатват лекциите на Младежкия и на Общия окултен клас и Неделните беседи от 1943 г. ("Вечно подмладяване"). Издават се и сборните беседи "Заветът на Любовта" - I, II и III том, произнесени от Учителя в Мърчаево и в София през последните му дни. Печатницата на Изгрева "Житно зърно" е затворена през 1950 г. по нареждане на властите.

II. По оригинала

1. Неделни беседи (1930 - 1931) - неиздадени
2. Неделни беседи (1931 - 1932) - неиздадени
3. ВЪЗКРЕСЕНИЕ (1932 - 1933), I том, София 1999 г.
4. РАДОСТТА (1932 - 1933), II том, София 1999 г.
5. Неделни беседи (1933 - 1934) - неиздадени
6. Този е живият хляб (1934 - 1935), Кърджали 1998 г.
7. Вас ви нарекох приятели (1935 - 1936), Кърджали 1998 г.
8. Най-голям в Царството Небесно (1936 - 1937), София 1999 г.
9. Неделни беседи (1937 - 1938) - неиздадени
10. Любовта дава живот (1938 - 1939), София 1999 г.
11. Път на зазоряване (1939 - 1940), София 1999 г.
12. Като роди дете (1940 - 1941), I том, София 1998 г.
13. Благословен (1941 - 1942)
14. Проявление (1942 - 1943), I том, София 1998 г.
15. Оживяване (1942 - 1943), II том, София 1998 г.

Забележка: Неделните беседи от втората половина на 1943 г. - от 10 октомври до 28 ноември, са издадени в т. "Вечно подмладяване", София 1949 г. - редактирани и променени.